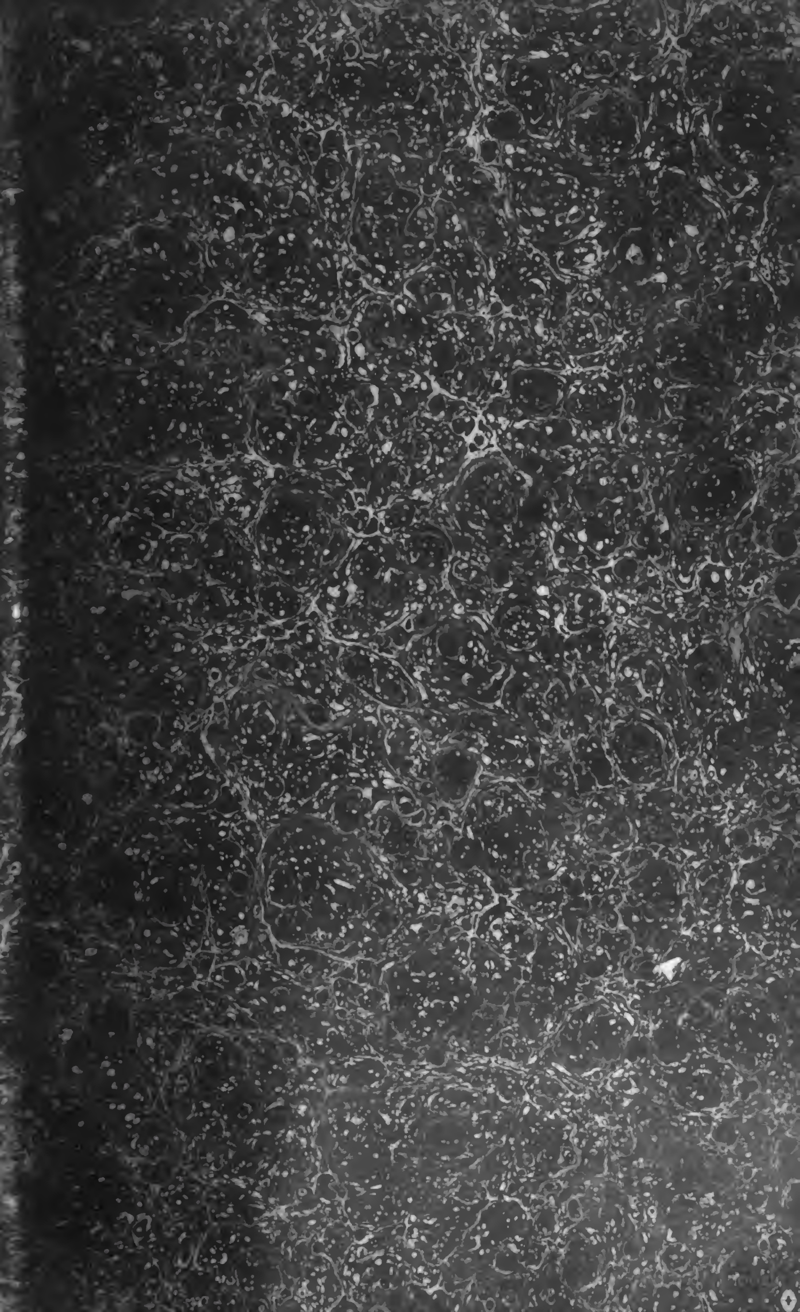
PINDARI CARMINA ET FRAGMENTA; CUM LECTIONIS VARIETATE ET...

Pindarus

PINDARI
CARMINA
ET
FRAGMENTA;

CUM
LECTIONIS VARIETATE
ET
ANNOTATIONIBUS.

A
CHR. GOTTL. HEYNE.

ACCEDUNT
INDICES COPIOSISSIMI.

VOL. III.

OXONII:
Typis N. Bliss;
IMPENSIS R. BLISS.
1809.

PINDARI
CARMINA
ET
FRAGMENTA;

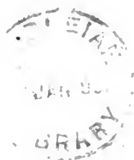
CUM
LECTIONIS VARIETATE
ET
ANNOTATIONIBUS.

A
CHR. GOTTL. HEYNE.

ACCEDUNT
INDICES COPIOSISSIMI.

VOL. III.

OXONII:
Typis N. Bliss;
IMPENSIS R. BLISS.
1809.

NOTATA A GRAMMATICIS DE VITA PINDARI [a].

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΓΕΝΟΣ ΔΙΟΡΘΩΘΕΝ

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΣΟΦΩΤΑΤΟΥ ΚΥΡΟΥ ΘΩΜΑ ΤΟΥ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ.

ΠΙΝΔΑΡΟΣ, τὸ μὲν γένος Θηβαῖος, υἱὸς Δαϊφάντου κατὰ τοὺς ἀληθεστέρους· οἱ δὲ Σκοπελίνου φασίν· οἱ δὲ λέγουσι τὸν αὐτὸν Δαΐφαντον καὶ Σκοπελῖνον· οἱ δὲ, Παγωνίδου καὶ Μυρτοῦς, ἀπὸ κώμης Κυνοκεφαλῶν [b]. ἡ δὲ Μυρτὼ ἐγαμήθη Σκοπελίνῳ, τῷ αὐλητῇ, ὃς τὴν αὐλητικὴν διδάσκων τὸν Πίνδαρον, ἐπεὶ εἶδε μείζονος ἕξεως ὄντα, παρέδωκε Λάσῳ, τῷ Ἑρμιονεῖ, μελοποιῷ, παρ' ᾧ τὴν λυρικὴν ἐπαιδεύθη. γέγονε δὲ κατὰ τοὺς χρόνους Αἰσχύλου, καὶ συγγεγένηται αὐτῷ, καὶ τέθνηκεν ὅτε τὰ Περσικὰ ἤκμαζεν [c]. ἔσχε δὲ θυγατέρας δύο, Πολύμητιν καὶ Πρωτομάχην. κατῴκει δὲ τὰς Θήβας, πλησίον τοῦ ἱεροῦ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν Ῥέας [d] τὴν οἰκίαν ἔχων. ἐτίμα δὲ τὴν θεὸν σφόδρα, ὢν εὐσεβέστατος, καὶ τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, εἰς ὃν καὶ πλεῖστα γέγραφε. νεώτερος δὲ ἦν Σιμωνίδου, πρεσβύτερος δὲ Βακχυλίδου. κατὰ δὲ τὴν τοῦ Ξέρξου κατάβασιν, ἤκμαζε τὴν ἡλικίαν. ἐτιμήθη δὲ σφόδρα ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλήνων, διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλω-

[a] Sunt hæc edita statim ab Aldo, inde in Rom. et ex ea repetita in aliis. Diligentiam in comparatione adhibuit Beck. V. C. apud quem v. Var. Lect. Equidem nonnulla tantum attigi, quæ a grammaticis aut perperam aut parum diserte erant tradita. Nam subtiliore commentatione vix digna ea habeo. De ipsa vita Pindari consulendus Schneider V. D. in ejus vita, et Fabric. Bibl. Gr. e recens. Harles.

[b] Κυνοκεφάλων edebatur. Sed locus erat Κυνὸς κεφαλαὶ, etiam a Steph. Byz. memoratus.

[c] Hoc temporum rationi repugnat. At ἤκμαζεν ipse κατὰ τὰ Περσικά. ut vel ex seqq. intelligas.

[d] v. Pyth. iii. 138. ubi et de Pane.

νος οὕτω φιλεῖσθαι, ὡς καὶ μερίδα τῶν προσφερομένων τῷ θεῷ λαμβάνειν, καὶ τὸν ἱερέα βοᾷν ἐν ταῖς θυσίαις Πίνδαρον ἐπὶ τὸ δεῖπνον τοῦ θεοῦ. λόγος καὶ τὸν Πᾶνα [e] ὀρχήσασθαί ποτε τὸν αὐτοῦ παιᾶνα καὶ χαίρειν ᾄδοντα τοῦτον ἀεὶ ἐν τοῖς ὄρεσι. φασὶ δὲ καὶ [f], ὅτι ποτὲ Λακεδαιμόνιοι Βοιωτοὺς ἐμπρήσαντες καὶ Θήβας, ἀπέσχοντο μόνης τῆς οἰκίας αὐτοῦ, θεασάμενοι ἐπιγεγραμμένον τόνδε τὸν στίχον· "Πινδάρου τοῦ μουσοποιοῦ τὴν στέγαν μὴ καίετε." ὅπερ καὶ Ἀλέξανδρον μετὰ ταῦτα φασὶ πεποιηκέναι. καὶ γὰρ οὗτος ἐμπρήσας τὰς Θήβας μόνης τῆς ἐκείνου οἰκίας ἐφείσατο. ἐχθρωδῶς δὲ διακειμένων τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Θηβαίους, ἐπεὶ εἶπεν ἐν τοῖς αὐτοῦ ποιήμασι "μεγαλοπό-"λιες Ἀθᾶναι" [g] ἐζημίωσαν αὐτὸν χρήμασιν οἱ Θηβαῖοι, ἅπερ ὑπὲρ ἐκείνου ἔτισαν Ἀθηναῖοι. γέγραπται δὲ αὐτῷ ἑπτακαίδεκα βιβλία, ὧν τέσσαρα, ἡ λεγομένη περίοδος, τάδε, τὰ Ὀλύμπια φημὶ, τὰ Πύθια, τὰ Νέμεα, καὶ τὰ Ἴσθμια.

Ἔστι δὲ τὰ Ὀλύμπια ἀγὼν εἰς τὸν Δία, τὰ Πύθια ἀγὼν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, τὰ Νέμεα ἀγὼν καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Δία, τὰ δὲ Ἴσθμια ἀγὼν εἰς τὸν Ποσειδῶνα. τὰ δὲ ἔπαθλα τούτων ἐλαία, δάφνη, σέλινον ξηρόν τε καὶ χλωρόν. ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν ἄλλων οὐ χρεία νῦν ἐστι λέγειν· περὶ δὲ τῆς θέσεως τῶν Ὀλυμπίων λεκτέον. τινὲς μὲν εἰς τὰ περὶ Οἰνομάου καὶ Πέλοπος ἀναφέρουσιν, ἕτεροι δὲ Ἡρακλεῖ ἀνατιθέασιν. ὃ καὶ Πίνδαρος λέγει [h], ἐνδοξώτερον ποιῶν τὸν ἀγῶνα. ἐπεὶ γὰρ τὴν Αὐγείου κόπρον ἐκάθηρε, καὶ τῶν ἐπηγγελμένων οὐκ ἔτυχε, συναγαγὼν πολὺν στρατὸν, τόν τε Αὐγείαν φονεύει, καὶ τὴν Ἦλιν παρεστήσατο, καὶ πολλὰ λάφυρα συναναγαγὼν, ἀγῶνα τίθησι τοῖς μετ' αὐτοῦ πολεμήσασιν, ὅθεν καὶ τὸ ἔθος διαμεῖναι. ἀλλ' οὐδὲ αὐτὴ ἔμεινεν ἡ θέσις ἐπὶ τῆς συμβάσης αὐτῆς δυσχερείας [i]· ὑπόμνησις δὲ ἦν. ἀλλ' Ἴφιτός τις καὶ Εὐρύλοχος [k]

[e] v. fragm. Hymnorum εἰς Πᾶνα.

[f] φασὶ δὲ καὶ, sublesta fide.

[g] μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι Pyth. viii. 1.

[h] Olymp. x. 28 sqq.

[i] Aut del. αὐτῆς, aut leg. cum Beck. αὐτοῖς sc. τοῖς Ὀλυμπίοις, l. αὐτῇ sc. τῇ θέσει.

[k] Indocte *Eurylochus* huc advocatur, qui Ol. xlviii. Cirrhaeis seu Crissaeis debellatis Delphicum oraculum in pristinam libertatem vindicavit et cum Amphictyonibus Pythia instituit. Strabo ix. p. 418 (p. 641. A.) et cf. inf. Ὑπόθεσις Πυθίων. At Iphitus cviii. annos ante primam Olympiadem ludos instauraverat.

τοὺς Κιῤῥαίους πολεμήσαντες (οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὴν παράλιον τῆς Φωκίδος λῃσαὶ κατέχοντες) καὶ πολλὰ λάφυρα συναγαγόντες, ὁ μὲν Ἴφιτος τὰ Ὀλύμπια συνεστήσατο, ὁ δὲ τὰ Πύθια Εὐρύλοχος· καὶ ἐκ τούτου ἐπιμεῖναι τὴν θέσιν συνέβη.

Τέθνηκε δὲ ὁ Πίνδαρος ἓξ καὶ ἑξήκοντα ἐτῶν γεγονὼς, ἢ, ὥς τινες, ὀγδοήκοντα, ἐπὶ Ἀβίωνος[1] ἄρχοντος κατὰ ἕκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. ἀκροατὴς δὲ γέγονε Σιμωνίδου. ὁ δὲ ἐπινίκιος, οὗ ἡ ἀρχὴ, ἄριστον μὲν ὕδωρ, προτέτακται ὑπὸ Ἀριστοφάνους τοῦ συντάξαντος τὰ Πινδαρικὰ, διὰ τὸ περιέχειν τοῦ ἀγῶνος ἐγκώμιον, καὶ τὰ περὶ τοῦ Πέλοπος, ὃς πρῶτος ἐν Ἤλιδι ἠγωνίσατο. γέγραπται δὲ Ἱέρωνι βασιλεῖ Συρακουσίων (αἱ δὲ Συράκουσαι πόλις τῆς Σικελίας) ὃς καὶ κτίστης Αἴτνης ἐγένετο πόλεως, ἀπὸ τοῦ ὄρους αὐτὴν οὕτως ὀνομάσας. ἀποστείλας γὰρ οὗτος ἵππους εἰς Ὀλυμπίαν, ἐνίκησε κέλητι.

Καὶ ἄλλως ἐκ τῶν Σουΐδα.

Πίνδαρος Θηβαῖος, Σκοπελίνου υἱὸς, κατὰ δέ τινας, Δαϊφάντου, ὃ καὶ μᾶλλον ἀληθές. ὁ γὰρ Σκοπελίνου ἐστὶν ἀφανέστερος καὶ προγενὴς Πινδάρου. τινὲς δὲ καὶ Παγωνίδου ἱστόρησαν αὐτόν. μαθητὴς δὲ Μυρτίδος γυναικός· γεγονὼς κατὰ τὴν ξέ Ὀλυμπιάδα. κατὰ τὴν Ξέρξου στρατείαν ὢν ἐτῶν μ΄. καὶ ἀδελφὸς μὲν ἦν αὐτῷ ὄνομα Ἐρωτίων, καὶ υἱὸς Διόφαντος[m], θυγατέρες δὲ Εὔμητις[n] καὶ Πρωτομάχη· συνέβη δὲ αὐτῷ τὸν βίον τελευτῆσαι κατ᾽ εὐχάς. αἰτήσαντι γὰρ τὸ κάλλιστον αὐτῷ δοθῆναι τῶν ἐν τῷ βίῳ, ἀθρόον[o] αὐτὸν ἀποθανεῖν ἐν θεάτρῳ ἀνακεκλιμένον εἰς τὰ τοῦ ἐρωμένου αὐτοῦ Θεοξένου γόνατα, ἐτῶν νέ[p]. ἔγραψε δ᾽ ἐν βιβλίοις ιζ΄, Δωρίδι διαλέκτῳ, ταῦτα· Ὀλυμπιονίκας, Πυθιονίκας, Νεμεονίκας, Ἰσθμιονίκας, Προ-

[1] Immo ἐπὶ Βίωνος, qui Archon fuit Athenis Ol. lxxx. 3. Perperam scriptum est aut corruptum, quod sequitur: κατὰ ἕκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. dele ἕκτην καί. Si itaque natus est Pindarus Ol. lxv. 1. cum xl. annorum fuisse dicatur anno pugnæ Salaminiæ, necesse est eum obiisse anno ætatis lxii. De his accurate egit Corsin. Fast. ad e. a. et To. ii. p. 58 sq. Necesse tamen est, Pindarum vixisse adhuc xii. annos serius Ol. lxxxiii. 3.

[m] Filius Διόφαντος: haud dubie Δαΐφαντος, quod Beck. jam notavit.

[n] Quæ supra erat Πολύμητις.

[o] Forte: ἀθρόως, h. e. αἰφνιδίως, et pendent hæc a συνέβη.

[p] Male. v. paullo ante.

σόδια, Παρθένια, Ἐνθρονισμοὺς, Βακχικὰ, Δαφνηφορικὰ, Παιᾶνας, Ὑπορχήματα, Ὕμνους, Διθυράμβους, Σκολιὰ, Ἐγκώμια, Θρήνους, Δράματα τραγικὰ ιζ΄, Ἐπιγράμματα ἐπικὰ, καὶ καταλογάδην Παραινέσεις τοῖς Ἕλλησι, καὶ ἄλλα πλεῖστα.

Πίνδαρος Σκοπελίνου Θηβαῖος, καὶ αὐτὸς λυρικὸς, ἀνεψιὸς τοῦ προτέρου. Τὰς Θήβας, τὴν πόλιν, Ἀλέξανδρόν φασιν εἰς ἔδαφος κατασκάψαι, καὶ πλὴν ἱερῶν τε καὶ ἱερέων [q] τοὺς ἄλλους ἀνδραποδίσαι. καὶ τὴν Πινδάρου δὲ, τοῦ ποιητοῦ, οἰκίαν, καὶ τοὺς ἐκγόνους τοῦ Πινδάρου, φησὶν Ἀῤῥιανὸς ὁ ἱστορικὸς ἐν τῇ πρώτῃ διαβάσει Ἀλεξάνδρου, ἀπαθεῖς ἐφύλαξεν, αἰδοῖ τῇ τοῦ Πινδάρου.

Γένος Πινδάρου διὰ στίχων ἡρωϊκῶν.

Πίνδαρον ὑψαγόρην, Καδμηΐδος οὖδεϊ Θήβης,
Κλειδίκη [r], εὐνηθεῖσα μενεπτολέμῳ Δαϊφάντῃ,
Γείνατο, ναιετάουσα Κυνὸς κεφαλῆς περὶ χῶρον,
Οὐκ οἶόν γ᾽· ἅμα τῷ καὶ Ἐρείτιμον [s], εἰδότα θήρην,
Εἰδότα πυγμαχίην τε παλαισμοσύνην τ᾽ ἀλεγεινήν.
Τὸν μὲν ὅτε κνώσσοντα ποτὶ χθόνα κάτθετο μήτηρ,
Εἰσέτι παιδίον ὄντα, μέλισσά τις, ὡς ἐπὶ σίμβλῳ,
Χείλεσι νηπιάχοισι τιθαιβώσσουσα ποτᾶτο.
Τῷ δὲ λιγυφθόγγων ἐπέων μελέων θ᾽ ὑποθήμων
Ἔπλετο δῖα Κόριννα· θεμείλια δ᾽ ὤπασε μύθων
Τὸ πρῶτον· μετὰ τὴν δ᾽ Ἀγαθοκλέος ἔμμορεν αὐδῆς,
Ὅς τε ῥά οἱ κατέδειξεν ὁδὸν καὶ μέτρον ἀοιδῆς·
Εὖτε δ᾽ Ἀλεξάνδροιο Φιλιππιάδαο μενοινῆς [t],
Καδμείων ἀφίκοντο Μακηδόνες ἄστεα πέρσαι,
Πινδαρέων μεγάρων οὐχ ἥψατο θεσπιδαὲς πῦρ.
Ἀλλὰ τὸ μὲν μετόπισθεν. ἔτι ζώοντι ἀοιδῷ
Φοῖβος ἄναξ ἐκέλευσε, πολυχρύσου παρὰ Πυθοῦς
Ἤϊα καὶ μέλι λαρὸν ἀεὶ Θήβηνδε κομίζειν.
Καὶ μέλος, ὡς ἐνέπουσιν, ἐν οὔρεσιν ἠΰκερως Πὰν

[q] Inscite. leg. πλὴν ἱερέων τε καὶ ἱερειῶν. ut legitur quoque in Arriano i. 9. extr. Mox ἀπαθεῖς addit Suidas de suo.

[r] Ex Κλειδίκη Dorice esse debuit Κλευδίκη. et Πίνδαρον pro Πίνδαρος scripsi.

[s] Ἐρείτιμον, qui ap. Suid. Ἐρωτίων. Male corripitur penultima in Ἐρείτιμον. f. ἦμα τῷ Ἐρίτιμον τ᾽, εἰδότα θήρην.

[t] Subint. ἕνεκα. sed fuit μενοινῇ.

Πινδάρου αἰὲν ἄειδε, καὶ οὐκ ἐμέγηρεν ἀείδων.
Ἦμος δ' ἐν Μαραθῶνι καὶ ἐν Σαλαμῖνι παρέσαν
Αἰναρέται Πέρσαι μετὰ Δάτιδος ἀγριοφώνου,
Τῆμος ἔτι ζώεσκεν, ὅτ' Αἰσχύλος ἦν ἐν Ἀθήναις.
Τῷ Τιμοξείνη παρελέξατο δῖα γυναικῶν·
Ἣ τέκεν Εὔμητιν μεγαλήτορα καὶ Δαΐφαντον [u],
Πρωτομάχην δ' ἐπὶ τοῖσιν· ἔμελψε δὲ κῦδος ἀγώνων
Τῶν πισύρων, μακάρων παιήονας ἐνδεδεγμένους [x],
Καὶ μέλος ὀρχηθμοῖσι, θεῶν τ' ἐρικυδέας ὕμνους,
Ἠδὲ μελιφθόγγων μελεδήματα παρθενικάων.
Τοῖος ἐὼν καὶ τοῖα πορὼν [y], καὶ τόσσα τελέσσας
Κάτθανεν ὀγδώκοντα τελειομένων ἐνιαυτῶν.

Εἰς τοὺς λυρικοὺς ποιητὰς ἡρωελεγεῖοι.

Ἐννέα τῶν πρώτων λυρικῶν πάτρην γενεήν τε
Μάνθανε, καὶ πατέρας, καὶ διάλεκτον ἄθρει.
Ὧν Μιτυληναῖος μὲν ἔην, γεραρώτερος ἄλλων,
Ἀλκαῖος πρότερος, ἠχικὸς Αἰολίδος.
Ἡ δ' ἐπὶ τῷ ξυνὴν πάτρην φωνήν τε δαεῖσα
Σαπφὼ, Κληΐδος καὶ πατρὸς Εὐρυγύρου [z].
Στησίχορος Σικελός· πάτρη δέ οἱ Ἱμέρα ἐςίν·
Εὐφήμου πατρὸς, Δωρικὸς ἁρμονίην.
Ἴβυκος Ἰταλὸς αὖ ἐκ Ῥηγίου ἠὲ Μεσήνης,
Ἠελίδα πατρὸς [a], Δωρίδα δ' ἡρμόσατο.
Παρθενίου δὲ πατρὸς, λιγυρὸς παῖς Ἡετιήου [b],
Ἦν ἄρα μελπόμενος Τήϊος Ἀνακρέων.
Πίνδαρος ἦν Θηβαῖος, ἀτὰρ πατρὸς Σκοπελίνου,
Δώριον αἰνήσας ἁρμονίην ἐπέων.
Ἠδὲ Σιμωνίδεω Κείου, Δωριςὶ λαλοῦντος,
Τὸν πατέρ' αἰνήσας ἴσθι ἀριπρεπέα [c].
Ἰσσαδαὴς καὶ Κεῖος [d] ἔην γενεῇ μελοποιός·

u Supra v. 2. erat Δαϊφάντη.

x Corrupta hæc. Θρήνους latere in ultimis non dubito. Forte fuit: μακάρων Παιήονας, ἀνδράσι Θρήνους, καὶ Μέλος (l. Μέλη) ὀρχηθμοῖσι.

y πορὼν scripsi pro παρών. Mox errorem in annis vitæ lxxx redargui supra.

z Ursin. Εὐρυγόρου. Suid. Ἡεριγύου. Mox Κληΐδος scribendum.

a Nomen hoc Eelidæ apud Suidam non occurrit; ut fere cetera in hoc carmine.

b f. Ἡτίης τε cum Barnes. et v. seq. leg. Τήιος Ἀνακρείων.

c Leg. ἴσθι Λεωπρεπέα. *Simonidis* Cei, qui Dorice *scripsit, patrem scito esse Leoprepem.*

d Male leg. et interpungitur. Lego Ἴσα δαεὶς, καὶ Κεῖος ἐὼν γενεῇ, μελοποιὸς, M. De Bacchylide nunc loquitur, qui et ipse Ceus erat.

Μείλωνος[e] πατέρος ἔπλετο Βακχυλίδης.
Ἀλκμὰν ἐν Λυδοῖσι μέγα πρέπει· ἀλλ᾽ ἀδάμαντος[f]
Ἐςὶ καὶ ἐκ Σπάρτης, Δωρίδος ἁρμονίης.

Ἀντιπάτρου Σιδωνίου εἰς Πίνδαρον.

Πιερικὰν σάλπιγγα, τὸν εὐαχέων βαρὺν ὕμνων
Χαλκευτὰν, κατέχει Πίνδαρον ἅδε κόνις.
Οὗ μέλος εἰσαΐων φθέγξαιό κεν, ὡς ἀπὸ Μουσέων
Ἐν Κάδμου θαλάμοις σμῆνος ἀπεβλίσατο.

Τοῦ αὐτοῦ.

Νεβρείων ὁπόσον σάλπιγξ ὑπερίαχεν αὐλῶν,
Τόσσον ὑπὲρ πάσας ἔκραγε σεῖο χέλυς.
Οὐδὲ μάτην ἁπαλοῖς ξουθὸς περὶ χείλεσιν ἑσμὸς
Ἔπλασε κηρόδετον, Πίνδαρε, σεῖο μέλι.
Μάρτυς ὁ Μαινάλιος κερόεις θεὸς, ὕμνον ἀκούσας
Τὸν σέο, καὶ νομίων λησάμενος δονάκων.

Πλάτωνος, ἢ Ἀντιπάτρου Σιδωνίου, ἢ Λεωνίδου.

Ἄρμενος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδε καὶ φίλος ἀςοῖς,
Πίνδαρος, εὐφώνων Πιερίδων πρόπολος.

Χριςοδώρου Κοπτίτου ἐν τῇ ἐκφράσει τῶν ἀγαλμάτων.

Θήβης δ᾽ Ὠγυγίης Ἑλικώνιος ἵςατο κύκνος,
Πίνδαρος ἱμερόφωνος, ὃν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Ἔτρεφε Βοιωτοῖο παρὰ σκοπιὴν Ἑλικῶνος,
Καὶ μέλος ἁρμονίης ἐδιδάξατο. τικτομένου γὰρ
Ἑζόμεναι λιγυροῖσιν ἐπὶ ςομάτεσσι μέλισσαι
Κηρὸν ἀνεπλάσσαντο, σοφῆς ἐπιμάρτυρα μολπῆς.

Plato in Menone To. ii. p. 81. A.

Λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιητῶν, ὅσοι θεῖοί εἰσιν.

[e] Apud Suid. est Μίδωνος. Ergo Μείδωνος.
[f] ἀλλ᾽ Ἀδάμαντος, vel ἀλλὰ Δάμαντος.

Athenæus xiii. p. 564. D.

Ὁ δὲ μεγαλοφωνότατος Πίνδαρος.

Diogenes Laërt. iv. in Arcesilao.

Ἀπεδέχετο δὲ πάντων μᾶλλον Ὅμηρον, ου καὶ εἰς ὕπνον ἰὼν πάντως τι ἀνεγίνωσκε, ἀλλὰ καὶ ὄρθρου· λέγων, ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ἀπιέναι, ὁπότ' ἂν βούλοιτο ἀναγνῶναι. τόν τε Πίνδαρον ἔφασκε δεινὸν εἶναι, φωνῆς ἐμπλῆσαι, καὶ ὀνομάτων καὶ ῥημάτων εὐπορίαν παρασχεῖν.

Horatius Carm. iv. 2.

Monte decurrens velut amnis, imbres
Quem super notas aluere ripas,
Feruet, immensusque ruit profundo
Pindarus ore;
Laurea donandus Apollinari,
Seu per audaces nova *Dithyrambos*
Verba devolvit, numerisque fertur
Lege solutis;
Seu *deos regesve* canit, *deorum*
Sanguinem, per quos cecidere justa
Morte Centauri, cecidit tremendæ
Flamma Chimæræ;
Sive quos *Elea* domum reducit
Palma cælestis, *pugilemve equumve*
Dicit et centum potiore signis
Munere donat;
Flebili sponsæ juvenemve raptum
Plorat, et vires animumque moresque
Aureos educit in astra, nigroque
Invidet Orco.
Multa Dircæum levat aura cycnum,
Tendit, Antoni, quoties in altos
Nubium tractus.

Quinctilianus Instit. Or. x. 1, 61.

Novem vero lyricorum longe *Pindarus* princeps, spiritus magnificentia, sententiis, figuris, beatissima rerum verborumque copia, ut velut quodam eloquentiæ flumine; propter quæ Horatius eum merito credidit nemini imitabilem.

ΜΕΤΡΙΚΑ ΤΙΝΑ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ.

ΙΣΤΕΟΝ ὅτι οἱ Λυρικοὶ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτῶν ἐχρῶντο στροφῇ, ἀντιστροφῇ, καὶ ἐπῳδῷ· στροφῇ μὲν, ὅτε ἀπὸ δεξιῶν ἐστρέφοντο ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ, ᾗ τινι ἀναλογεῖ ἡ τοῦ παντὸς κίνησις ἀπὸ τῶν ἀνατολικῶν ἐπὶ τὰ δυτικά· δεξιὰ γὰρ καλεῖ Ὅμηρος τὰ ἀνατολικὰ, ἀριστερὰ δὲ τὰ δυτικά· ἀντιστροφῇ δὲ, ὅτε ἐκινοῦντο ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ᾗ τινι ἀναλογεῖ ἡ τῶν πλανήτων κίνησις ἡ ἀπὸ δύσεως εἰς ἀνατολάς· ἐπῳδῷ δὲ, ὅτε ἵσταντο ἐν ἑνὶ τόπῳ καὶ ἔλεγον τὰς ᾠδὰς, ᾗ τινι ἀναλογεῖ ἡ στάσις τῆς γῆς. ἐχρῶντο δὲ καὶ δυάσι καὶ τριάσιν, ὡς οὗτος ὁ ποιητὴς, ἤγουν στροφῇ, καὶ ἀντιστροφῇ, καὶ ἐπῳδῷ· ἢ στροφῇ μόνῃ καὶ ἀντιστροφῇ· πολλοὶ δὲ καὶ τετράσιν, ἤγουν στροφῇ, ἐπῳδῷ, ἀντιστροφῇ καὶ πάλιν ἀνομοίῳ ἐπῳδῷ· πεντάσι δὲ, ἤγουν ἐπῳδῷ, στροφῇ, ἐπῳδῷ, ἀντιστροφῇ, ἐπῳδῷ· ἅτινα ἐλέγετο προσῳδικὰ, ἐξῳδικὰ, μεσῳδικὰ, καὶ παλινῳδικά.

Ἄλλως. Περὶ αὐτῶν. Ἐπειδὴ λυρικός ἐστιν ὁ Πίνδαρος, καὶ πρὸς λύραν ᾄδονται τὰ ποιήματα αὐτοῦ, κατὰ τριάδας, στροφὴν, ἀντίστροφον, καὶ ἐπῳδὸν, καὶ ἐκ κώλων τὰ μέλη συνίστανται· πλὴν ὅσων καὶ ὁποίων ἡ στροφὴ, ἐκ τοσούτων καὶ τοιούτων καὶ ἡ ἀντίστροφος· ἡ δὲ ἐπῳδὸς ἀνόμοιός ἐστι πρὸς αὐτὰς, καὶ εἰκότως· ἐπεὶ κινουμένοις εἰς τὰ δεξιὰ τοῖς χορευταῖς ᾔδετο ἡ στροφὴ, εἰς δὲ τὰ ἀριστερὰ ἐκ τῶν δεξιῶν ἡ ἀντίστροφος, ἡ δὲ ἐπῳδὸς ἱσταμένοις διεβιβάζετο· εἰς εἰκόνα τῆς τε τοῦ παντὸς κινήσεως ἀπὸ ἀνατολῶν εἰς δυσμὰς, τῆς τε τῶν πλανήτων κινήσεως ἀπὸ δύσεως εἰς ἀνατολὰς, καὶ τῆς γῆς ἀκινησίας. καὶ οὕτω μὲν ἡ τριαδικὴ μελοποιΐα κατὰ κὰς στροφὰς, τὰς ἀντιστρό-

φους καὶ τὰς ἐπῳδάς. ταῦτα δὲ ἐκ κώλων συνίςανται. τὰ δὲ κῶλα μέτρον διάφορον ἔχουσιν, ἐκ ποδῶν συνιςάμενον.

Περὶ τῶν εἰκοσιοκτὼ ποδῶν.

Ἰςέον ὅτι οἱ πάντες πόδες εἰσὶν εἰκοσιοκτώ. τέσσαρες οἱ δισύλλαβοι· ὀκτὼ οἱ τρισύλλαβοι· ἑκκαίδεκα οἱ τετρασύλλαβοι, οἳ δὴ καὶ τέλειον μέτρον καὶ συζυγίαν ἀπαρτίζουσιν· οἱ δ᾽ ἄλλοι πόδες, πλὴν τοῦ καθαροῦ δακτύλου, κατὰ διποδίαν εἰς συζυγίαν συνίςανται, καὶ μέτρα λέγονται· ὧντινων δὴ μέτρων καὶ αἱ καταλήξεις τέσσαρές εἰσιν· ἀκατάληκτον, τὸ μὴ ἔχον ἔλλειμμα τυχόν· καταληκτικὸν, τὸ κατὰ συλλαβὴν λεῖπον· βραχυκατάληκτον, τὸ κατὰ πόδα δισύλλαβον ἢ τρισύλλαβον λεῖπον· καὶ ὑπερκατάληκτον, τὸ ἔχον ἐπέκεινα συλλαβήν. (ἀλλὰ πρῶτον περὶ ποδῶν ῥητέον.)

Περὶ δισυλλάβων ποδῶν.

Δισύλλαβοι πόδες εἰσὶ τέσσαρες· πυῤῥίχιος ἐκ δύο βραχειῶν, υ υ, οἷον, λόγος· ἴαμβος ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, υ -, οἷον, λέβης· τροχαῖος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, - υ, οἷον, ἦτορ· σπονδεῖος, ἐκ δύο μακρῶν, - -, οἷον, ἥρως.

Περὶ τρισυλλάβων.

Τρισύλλαβοι δὲ ὀκτώ· χορεῖος, ὁ καὶ τρίβραχυς, υ υ υ, οἷον, ἄατος· δάκτυλος, ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, - υ υ, οἷον, Πίνδαρος· ἀμφίβραχυς, ἐκ βραχείας, καὶ μακρᾶς, καὶ βραχείας, υ - υ, οἷον, ἄμητος· ἀνάπαιςος, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, υ υ -, οἷον, ἀπάτωρ· βακχεῖος, ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, υ - -, οἷον, δομήτωρ· ἀμφίμακρος, ὁ καὶ Κρητικὸς, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, καὶ μακρᾶς, - υ -, οἷον, Καικίας· παλιμβάκχειος, ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, - - υ, οἷον, συγγνωςός· μολοττὸς, ὁ ἐκ τριῶν μακρῶν, - - -, οἷον, Πειραιεύς.

Περὶ τετρασυλλάβων.

Οἱ δὲ τετρασύλλαβοί εἰσιν ἑκκαίδεκα· προκελευσματι-

κὸς, ὁ ἐκ τεσσάρων βραχειῶν, υ υ υ υ, οἷον, ἀνιαρός· παίων πρῶτος, ἐκ μακρᾶς καὶ τριῶν βραχειῶν, - υ υ υ, οἷον, ἡμίονος· παίων β′ ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ ἑτέρων δύο βραχειῶν, υ - υ υ, οἷον, ἀγεύεος[f]· παίων γ′ ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς βραχείας, υ υ - υ, οἷον, παράκοιτος· παίων τέταρτος, ἐκ βραχειῶν τριῶν καὶ μακρᾶς, υ υ υ -, οἷον παρακαλῶ· ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος, ἐκ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν, - - υ υ, οἷον, κλειτώνυμος· ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάττονος, ἐκ δύο βραχειῶν, καὶ δύο μακρῶν, υ υ - -, οἷον, κακοδαίμων· διτρόχαιος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, - υ - υ, οἷον, κλειτόδημος· δἰίαμβος, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, υ - υ -, οἷον, θεηγορῶ· ἀντίσπαστος, ὁ ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν καὶ βραχείας[g], υ - - υ, ἐξ ἰάμβου καὶ τροχαίου τῶν ἀντεσπασμένων ὄντων, καὶ ἐξ ἐναντίας, οἷον, θεόκλητος· χορίαμβος, ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, (ἡ μακρὰ δὲ καὶ ἡ βραχεία ἀντὶ χορείου ἐστὶ τριβραχέος,) - υ υ -, οἷον, χειρονομῶ. (Περὶ τῶν τεσσάρων ἐπιτρίτων.) Οἱ τέσσαρες ἐπίτριτοι λέγονται κατὰ λόγους ἀριθμητικούς. Ὁ τέταρτος γὰρ τοῦ τρίτου ἐπίτριτος. ἐπειδὴ τοίνυν ἐκ τετραχρόνου σπονδείου καὶ τριχρόνου ἰάμβου ἢ τροχαίου σύγκειται ὁ ἐπίτριτος, διὰ τοῦτο ἐπίτριτος λέγεται. καὶ πρῶτος ἐπίτριτός ἐστιν, ὁ ἐκ βραχείας καὶ τριῶν μακρῶν, υ - - -, οἷον, θεοῤῥήμων· β′ ἐπίτριτος, ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, καὶ δύο μακρῶν, - υ - -, οἷον, τοιχορύκτης· τρίτος ἐπίτριτος, ὁ ἐκ δύο μακρῶν, καὶ βραχείας, καὶ μακρᾶς, - - υ -, οἷον, αὐτοκράτωρ· τέταρτος ἐπίτριτος, ὁ ἐκ τριῶν μακρῶν, καὶ βραχείας, - - - υ, οἷον, εἰρήναρχος· δισπόνδειος, ὁ ἐκ τεσσάρων μακρῶν, - - - -, οἷον, εἰρηναρχῶ.

Ἰστέον δὲ ὅτι ἀντιπαθεῖ τῷ τροχαίῳ ὁ ἴαμβος· διὰ τοῦτο καὶ ἀπὸ τῶν τετρασυλλάβων τινὲς μὲν τῷ τροχαίῳ πρόσκεινται καὶ πρὸς τὰς ἰαμβικὰς συζυγίας ἀπᾴδοντές εἰσι· τινὲς δὲ τῷ ἰάμβῳ καὶ πρὸς τὰς τροχαϊκὰς συζυγίας οὐ συμφωνοῦσιν· ἤγουν, πρὸς μὲν τὸν χορίαμβον καὶ πρὸς τὸν ἀντίσπαστον αἱ ἰαμβικαὶ συζυγίαι χρήσιμοι, πρὸς δὲ

[f] ἀγεύεος. monstrum vocis, an ἀδευκέος?

[g] Erat vitiose scriptum: ὁ ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας. Monuerat Beck.

τους ἰωνικοὺς, οὐκέτι· πρὸς δὲ τοὺς ἰωνικοὺς πάλιν, αἱ τροχαϊκαὶ συζυγίαι χρήσιμοι, πρὸς δὲ ἐκείνους, οὐκέτι. εἰσὶ δὲ ἰαμβικαὶ συζυγίαι, ἢ δύο ἴαμβοι, ἢ σπονδεῖος καὶ ἴαμβος, καὶ πλέον οὐδέν· αἱ δὲ τροχαϊκαὶ συζυγίαι, ἢ δύο τροχαῖοι, ἢ τροχαῖος καὶ σπονδεῖος. πολλάκις δὲ κεῖνται καὶ ἀπὸ τῶν τρισυλλάβων. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἰαμβικοῦ ἐν τῷ πρώτῳ καὶ ἐν τῷ τρίτῳ καὶ ἐν τῷ πέμπτῳ ἢ ἴαμβος, ἢ σπονδεῖος, ἢ χορεῖος, ἢ δάκτυλος, ἢ ἀνάπαιστος· ἐπὶ δὲ τῶν ἀρτίων χωρῶν τῆς δευτέρας καὶ τετάρτης καὶ ἕκτης, ἢ ἴαμβος, ἢ χορεῖος, ἢ ἀνάπαιστος, οὐδέποτε δὲ ὁ ἀπὸ μακροῦ ἀρχόμενος. ἐπὶ δέ γε τοῦ τροχαϊκοῦ ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ τετάρτῃ καὶ ἕκτῃ, ἢ τροχαῖος, ἢ σπονδεῖος, ἢ δάκτυλος, ἢ ἀνάπαιστος, ἢ χορεῖος· ἐν δὲ τῇ πρώτῃ καὶ τρίτῃ καὶ πέμπτῃ οἱ ἀπὸ μακροῦ ἀρχόμενοι καὶ μόνοι, ἢ τροχαῖος, ἢ δάκτυλος, ἢ σπονδεῖος, οὐδέποτε δὲ ἀνάπαιστος ἢ χορεῖος. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ποδῶν.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ πρώτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τοῦ πρώτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιζ' τὸ πρῶτον, ἀντισπαστικὸν δίμετρον, γλυκώνειον καλούμενον, ἀπὸ τοῦ εὑρόντος αὐτὸ Γλύκωνος. ἔστι δὲ ἀντίσπαστος καὶ διΐαμβος. ἡ γὰρ ἰαμβικὴ συζυγία, ὡς ἐῤῥέθη, οἰκεία τῷ ἀντισπαστικῷ, ἡ δὲ τελευταία παντὸς κώλου ἀδιάφορος, υ - - υ υ - υ -. Τὸ δεύτερον, τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ λέγεται καὶ ἰθυφαλλικὸν, - υ - υ υ - υ. Τὸ τρίτον χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν· ὁ δὲ δεύτερος διΐαμβος· οἰκεία γὰρ ἡ ἰαμβικὴ συζυγία τῷ χοριάμβῳ, λείπει δὲ συλλαβὴ, διὸ καταληκτικόν· ὅτε δὲ λείπει ποῦς, βραχυκατάληκτον λέγεται· καί ἐστι - υ υ - υ - υ. Τὸ τέταρτον, ἀναπαιστικὸν, δίμετρον, καταληκτικὸν, ὅπερ καὶ παροιμιακὸν λέγεται, υ υ - υ υ - υ - - - [h]. Τὸ πέμπτον, ὅμοιον τῷ β', τοῦ τρίτου δακτύλου ὄντος - υ - υ - υ υ- Τὸ ἕκτον, ὅμοιον τούτῳ, πλὴν ὁ δεύτερος δάκτυλος, - υ - υ υ -

[h] Sic ed. Call. In ed. Oxon. est : - υ υ υ υ υ - υ - - -

υ. Τὸ ἕβδομον, τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ὃ καὶ Εὐριπίδειον, καὶ ληκύθιον καλεῖται· ληκύθιον δὲ λέγεται, ἢ διὰ τὸ τοῦ Ἀριςοφάνους σκῶμμα, ἢ διὰ τὸν τοῦ τροχαϊκοῦ βόμβον, ὃν ἐκτελεῖ καὶ τὸ ληκύθιον, ἢ διὰ τὸ τῶν θρήνων βομβικόν· ὅθεν καὶ Καλλίμαχος[1] τὴν τραγῳδίαν, ληκύθιον μοῦσαν φησίν, - υ - υ - υ -. Τὸ ὄγδοον, τροχαϊκὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, τοῦ δευτέρου δακτύλου ὄντος, - υ - υ υ -. Τὸ ἔννατον, ἰαμβικὸν δίμετρον, ὑπερκατάληκτον, υ - υ - υ - υ - -. Τὸ δέκατον, ἐπιωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν· οὐ λέγεται δὲ ἰωνικὸν, ἀλλ' ἐπιωνικόν· ὁ γὰρ ἀντίσπαςος πρὸς τὰς ἰαμβικὰς τὴν κοινωνίαν ἔχει, οἱ δὲ ἰωνικοὶ πρὸς τὰς τροχαϊκάς· ὅθεν ἀσύμφωνοί εἰσιν οἱ ἀντίσπαςοι μετὰ τῶν ἰωνικῶν καὶ τροχαϊκῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἐπιωνικὸν, υ - - υ - υ -. Τὸ ἑνδέκατον, τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, - υ - υ - υ - υ. Τὸ δωδέκατον χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, λειπούσης τῆς ἐσχάτης μακρᾶς, - υ υ - - υ υ. Τὸ τρισκαιδέκατον, προκελευσματικὸν δίμετρον καταληκτικόν. ὅρα δὲ καὶ τὰς ταχυτῆτας καὶ τὰ κῶλα τῆς ςροφῆς καὶ τῆς ἀντιςρόφου, ὅπου εὕρηται κείμενον. τοιοῦτον γὰρ καὶ τὸ προκελευσμαςικὸν, υ υ υ υ υ υ υ. Τὸ ιδ' ὅμοιον τῷ ἑβδόμῳ, τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν, - υ - υ - υ -. Τὸ ιε' ἀντισπαςικὸν δίμετρον κατ' ἀντιπάθειαν ὑπερκατάληκτον. ἀντίσπαςος γὰρ καὶ παίων πρῶτος καὶ συλλαβή. ἀντιπαθεῖ δὲ, διότι ὁ ἀντίσπαςος μὲν συμφωνεῖ τῷ ἰάμβῳ, οἱ δὲ παίωνες τοῖς τροχαίοις· ἴαμβοι δὲ καὶ τροχαῖοι ἐναντίοι εἰσίν, υ - - υ - υ υ υ -. Τὸ ις' ἀντισπαςικὸν μετὰ τροχαϊκῆς συζυγίας τῆς δευτέρας κατ' ἀντιπάθειαν, καὶ ὁ ὕςερος ἀνάπαιςος καὶ αὐτὸς οἰκεῖος τῷ τροχαίῳ· ὥςε τρίμετρον βραχυκατάληκτόν ἐςιν, υ - - υ - υ - υ υ υ -. Τὸ ιζ' φαλαίκιον, ἀπὸ Φαλαίκου τοῦ εὑρόντος, καὶ χρωμένου αὐτῷ, ὅταν ὁ πρῶτος μόνος ἐςὶν ἀντίσπαςος οἱ δὲ ἐφεξῆς ἴαμβοι. ἔςι δὲ ἀντισπαςικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, υ - - υ υ - υ - υ -. ἐπὶ τῷ τέλει ἑκάςης ςροφῆς τε καὶ ἀντιςροφῆς, μόνη παράγραφος ⌐· αὕτη γάρ ἐςι σημεῖον τοῦ τέλους τῶν ςροφῶν καὶ ἀντιςροφῶν. Ἰςέον ὅτι πᾶσαι αἱ ςροφαὶ καὶ ἀντιςροφαὶ καὶ αἱ ἐπῳδοὶ τοῦ παρόντος ἐπινικίου ὅμοια καὶ ἰσόμετρα ἔχουσι τὰ κῶλα τῇ πρώτῃ. ὁ αὐτός ἐςι λόγος

[1] T. i. p. 548.

καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς, πλὴν τοῦ ιδ'. ἐκεῖνο γὰρ, μονόστροφον ὂν, ἐνηλλαγμένην ἔχει τὴν ἀντιστροφήν.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς ἔχει κῶλα ιγ'. Τὸ ά ἐκ παίωνος δευτέρου καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ συλλαβῆς κατὰ ἀντιπάθειαν. ἔστι δὲ δίμετρον ὑπερκατάληκτον, υ - υ υ υ - υ -. Τὸ δεύτερον, ἰαμβικὸν πενθημιμερές· πλὴν ὁ πρῶτος τρισύλλαβος, υ υ - υ - -. Τὸ γ' ἰαμβικὸν δίμετρον, ἀκατάληκτον. ἔχει δὲ καὶ τρισυλλάβους πόδας, υ - υ - υ - υ υ υ υ -. Τὸ δ' ἰαμβικὰ δύο πενθημιμερῆ καὶ συλλαβή· ἔστι δὲ ὁ πρῶτος, τρίβραχυς χορεῖος, υ υ υ υ - υ - - υ - υ -. Τὸ ε' παιωνικὸν ἐκ παίωνος δευτέρου καὶ ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ βακχείου. εἰσὶ δὲ οἱ τοιοῦτοι πόδες οἰκεῖοι τοῖς παίωσιν, υ - υ υ - - υ - υ - -. Τὸ ς' ἀντισπαστικὸν συνάμα ἰαμβικαῖς συζυγίαις οἰκείαις, τρίμετρον υ - - υ υ - υ - υ - υ -. Τὸ ζ' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον. ἔχει δὲ τὴν δευτέραν τροχαϊκὴν συζυγίαν, οἰκείαν τοῖς ἰωνικοῖς, - - υ υ - υ - υ -. Τὸ η', ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον - - υ - υ -. Τὸ θ' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, δίμετρον βραχυκατάληκτον, - - υ υ - -. Τὸ δέκατον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, λεγόμενον Ἀνακρεόντειον. ὅλα γὰρ ᾄσματα αὐτῷ τούτῳ τῷ μέτρῳ συνετέθησαν, - - υ - υ - υ -. Τὸ ια', ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἀπὸ μείζονος παρατετηρημένον. ἄρχεται γὰρ ἀπὸ βραχείας, ὡς γίνεσθαι τὸ πρῶτον β' παίωνα, υ - υ υ - - υ υ. Τὸ ιβ' ἐπιωνικὸν διὰ τὸν πρῶτον ἀντίσπαστον, οὐκ οἰκεῖον ὄντα τοῖς ἰωνικοῖς καὶ τοῖς τροχαίοις, ἀλλὰ τοῖς ἰάμβοις. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ οὐκ ἰωνικὸν, ἀλλ' ἐπιωνικὸν λέγεται. εἰ δὲ καὶ τροχαϊκὴν τὴν κατακλεῖδα ἔχει, οὐ ξένον. οἱ γὰρ τροχαῖοι, οἰκεῖοι τῷ ἰωνικῷ, υ - - υ - - υ υ - υ -. Τὸ ιγ' χοριαμβικὸν δίμετρον, καταληκτικόν· ἔχει γὰρ βακχεῖον τὴν κατακλεῖδα, οἰκείαν ἰάμβοις καὶ χοριάμβοις, - υ υ - υ - -. Ἐπὶ τῷ τέλει ἑκάστης ἐπῳδοῦ κορωνίς -ɜ· ἐπὶ δὲ τῆς τελευταίας ἐπῳδοῦ, ἤτοι ἐπὶ παντὸς τοῦ ᾄσματος, μόνος ἀστερίσκος ·ẋ·, ὃς δηλοῖ, ὡς τὸ ᾆσμα τετέλεσται [k].

[k] Non modo Scholia in Olympia vetera habentur, quibus præfixum (ed. Call. Ox.): Ἐξήγησις παλαιὰ πάνυ ὠφέλιμος· verum etiam ad calcem (plag. K. ed.

Call.) adjecta sunt (in ed. Oxon. cuique carmini subjecta): *Σχόλια νεωτέρων πάνυ καὶ αὐτὰ ὠφέλιμα, ὡς ἐξ αὐτῶν ἐστι δῆλον, εἰς τὰ Πινδάρου Ὀλύμπια, ἢ κατά τινας, Δημητρίου Τρικλινίου.* His monitum sequens præfixum: *Οἱ νομίσαντες τὰ σχόλια ταῦτα Δημητρίου εἶναι τοῦ Τρικλινίου, τούτου ἕνεκα οὕτως ὑπέλαβον. εὑρέθη γὰρ ἔν τινι τῶν παρ' ἡμῖν ἀντιγράφων ἐπισημείωσις οὕτω λέγουσα· Ἰστέον ὅτι τὰ γραφέντα περὶ τῶν κώλων ἐν ἀρχαῖς πάντων τῶν Ὀλυμπίων ἐπινικίων, καὶ τοῦ πρώτου μόνου τῶν Πυθίων, παλαιά ἐστι. διωρθώθη δὲ παρὰ τοῦ ἡμετέρου σοφιστοῦ, ἤτοι μυσταγωγοῦ, κυροῦ Δημητρίου τοῦ Τρικλινίου. τὰ δὲ λοιπὰ τῶν Πυθίων ἐμετρήθη παρ' αὐτοῦ, πολλῶν τινων τῶν καθ' ἡμᾶς σοφῶν εἰς τοῦτο αὐτὸν προτρεψάντων. καὶ ὅσα δὲ ἐν τῇ βίβλῳ ἐγράφη σχόλια, σημειώσεις τινας ἔχοντα ἐν ταῖς τῶν λέξεων ἐναλλαγαῖς, ἃ καὶ σημεῖον, τὰ διὰ μέλανος κεφάλαια, ἔχουσι, καὶ τἄλλα τὰ κατ' ἄλλον τρόπον γραφέντα, καὶ ταῦτα τοῦ αὐτοῦ ἐστιν.* Equidem utrumque genus Scholiorum conjunxi, ita tamen, ut veteribus adderem litteram V., recentioribus R., et glossas quoque Codd. Mss. edit. Oxon. inserui, (Beck.) quem ipse sequutus sum.

GODOFREDI HERMANNI

PROFESSORIS PHILOS. UNIV. LIPS.

COMMENTATIO

DE

METRIS PINDARI.

COMMENTATIO

DE

METRIS PINDARI.

PARS I.

I.

Præfatio.

ETSI metricarum commentationum subtilitatem non ita seposueram, ut numquam ad eam rediturus essem, non sperabam tamen fore, ut tam brevi ad hanc rem recolendam atque integrandam excitarer. Nam quum hoc genus studiorum non modo operosissimum esse, sed sæpe etiam tædio abundare sensissem, non aliter in eo elaborare constitueram, nisi ut metri restituendi molestias criticæ artis atque interpretationis jucunditate lenirem. Mutatum tamen hoc repente fuit consilium, quum literæ a Chr. G. Heynio mihi allatæ sunt, plenæ humanitatis ac benevolentiæ, quibus ille gratum sibi fore significabat, si novæ editioni Pindari, quam ipse pararet, disputationem de ejus poëtæ metris adjicerem. Quam etsi plenam difficultatis et molestiæ esse prævidebam, tamen, quominus eam in me recipere dubitarem, tum ipsa viri celeberrimi honorifica de me existimatio, tum excolendæ etiam perficiendæque artis metricæ haud levis cupiditas effecit. Nam quum in omni scientiæ genere diuturno usu atque assidua exercitatione alia clarius intelligi, alia confirmari, alia refelli, tum nova quoque accedere necesse sit, nolebam hanc mihi opportunitatem eripi, qua, quæ olim de metris scripsissem, crescenti exemplorum copia experientiæque tractatione aut corrigi, aut novis incrementis augeri posse viderentur. Itaque quo tutius in omni hoc negotio versarer, principio Pindarum celeri et subitaria lectione perlegi, ut intelligerem, utrum certis quibusdam metris maxime uteretur, an nulla lege, qui ubique apti viderentur, numeros fingeret. Id quum agerem, vehementer miratus sum, nullum in toto Pindaro carmen reperiri, cujus perspecta a criticis numerorum ratio esset. Quod quo facilius tamen fieri poterat in Pindaro, qui et integrior multo tragicis atque Aristophane ad nostra tempora permansisset, et propter antistrophicorum crebrius iteratorum commoditatem aperliores numerorum juncturas haberet: eo certius licet conjicere, quantæ sint iis superandæ difficultates,

qui illorum poëtarum, quos dixi, numeros emendare student. Neque vero pauci in ipso Pindaro loci sunt, in quibus dubium videatur, quo genere metri usus sit. Quare adumbrata cujusque carminis forma, quam deinde, comparatis inter se aliis similibus numeris, notataque consuetudine Pindari, corrigerem et conformarem, singula Pindari metra descripsi, e quorum comparatione cognovi, id quod ante suspicatus eram, non admodum multa metra, quæ certam ac stabilem formam haberent, in Pindaro inveniri, in iisque esse quædam, quæ alibi nusquam animadvertissem; cætera omnia eum ad suum sensum, nullaque observata usus constantia effinxisse. Itaque sæpius repetita lectione operam dedi, ut Pindari numeros restituerem, quod quoad fieri possit, infra dicetur, simulque ea, quæ contra metrum vel in libris scripta essent, vel a criticis male illata, indicarem atque corrigerem. Nam qui hactenus Pindari numeros emendare conati sunt, ii non solum multa præterierunt, sed plurima etiam temere novarunt. Quorum primus Erasmus Schmidius, qui majorem a diligentia quam ab ingenio commendationem habet, non est ausus deserere auctoritatem scholiastæ metrici, hominis prorsus indocti. Pauwius autem, homo veterum metricorum erroribus plane imbutus, suam ipsius imperitiam adjunxit. Nec deinde fuit, qui de metris Pindari disputaret, donec Io. Aloys. Mingarellus, Italus, mutanda versuum distributione novam emendandi metri viam aperuit. Hujus tum conjecturas de Pindari odis, Bononii a. 1772. editas, tum alias ineditas emendationes, quas Heynius nobis miserat, diligenter consuluimus, in quibus Mingarellus, etsi sæpius veram metrorum rationem assequutus est, tamen, quoniam nesciebat, quæ causæ essent distribuendorum versuum, ingentem numerum vitiorum ne animadvertit quidem; alia autem dum tollere voluit, novis auxit erroribus. Nec tamen sua laude defraudandus est vir modestissimus, qui quum in illo genere cæteros vicerit, tum nihil erraverit, nisi quod idem cæteri omnes errarunt. Longius, quam Mingarellus, processit Io. Henr. Vossius, qui in versione libri Blackwelliani de vita et scriptis Homeri p. 181. Scholiastæ metrici commenta plane repudianda existimavit: quamquam ipse in versibus Pindari, quos ibi affert, non est veros numeros assequutus. Nec qui deinde in commentationibus Academiæ inscriptionum Parisiensis tom. xlvi. metra Pindari se correcturum professus est, Vauvilliers, magnam exspectationem concitavit. Qui quæ in hoc genere specimina edidit, in iis uti quædam vera, ita plurima quum in metro tum in prosodia quoque falsissima sunt.

Nimirum ubi nova planeque ad arbitrium poëtarum composita metra indaganda sunt, certa quadam via et ratione utare necesse est, qua ubi incipiant versus, ubi finiant, cognoscas. In hac enim re maxime peccatum in melicis carminibus invenimus: quam si quis probe cognitam habet, de cæteris non est quod magnopere laboret. Descripto enim versuum ambitu, cætera ex iis, quæ cujusque numeri propriæ leges sunt, facile perspiciuntur. Quo magis oportet curam adhibere, ut hanc omnem rationem, sine qua nihil in hoc genere certi est, diligenter explicemus. Quæ quoniam prætermissa ab nobis est in iis, quæ superiore anno de metris poëtarum Græcorum et Romanorum scripsimus, hic de ea clare atque accurate dicendum putavimus. Nam et res ipsa facilius intelligetur, si omnia in unum locum congesta uno conspectu in-

tueri licebit, et commodo etiam consuletur lectorum nostroque, si semel explicatis legibus, quas in disponendis Pindari versibus sequuti sumus, in singulis carminibus repetitionis tædium vitabimus. Itaque in altera hujus disputationis parte, descriptis uniuscujusque carminis metris, ea, quæ in ipso poëta vitiosa videbantur, corrigere studuimus. In qua re insigni comitate usi sumus Heynii, qui quum metri tantummodo curam nobis demandasset, tamen etiam, si quid præter metri necessitatem mutandum censeremus, id silentio ab nobis præteriri noluit. Ac numeramus hoc in recreationis et prope etiam beneficii loco, quod fessis nobis metrorum pervestigatione, quam exilem, si quis unice in ea elaboret, et liberali ingenio non satis dignam censemus, ad jucundiora artis criticæ studia redire licuit. Itaque in adnotationibus nostris hanc rationem tenuimus, ut, quæ corrigenda nobis viderentur, omnia indicaremus, nec nisi necessitate adducti ad interpretationem accederemus, quæ, dummodo lectio perpurgata sit, pro cujusque sensu atque arbitrio institui potest. Sequuti autem sumus in hac tota dissertatione novissimam recensionem Heynii, qua quo magis cæteris omnibus præstat, eo majus mutationum, metricarum præsertim, quæ in cæteris recensionibus innumerabiles futuræ erant, fecimus compendium. Quamobrem sæpissime nihil monitum est, ubi recepta lectio ad vulgarem quidem metrorum rationem non congrueret, sed cum nostra tamen descriptione conspiraret.

II.

De interpunctione.

Sed dicatur jam de iis, quæ vere sunt ac genuinæ versuum distribuendorum causæ. In quibus primo loco commemoranda interpunctio est, orationisque terminatio. Quæ etsi non magnam vim habent in finibus atque initiis versuum inveniendis, haud tamen spernenda earum admonitio est. Sæpissime enim, ut par est, ubi versus et numeri terminantur, ibi etiam orationis aliqua incisio et pausa fit. Neque enim sine quadam molestia, ubi numeri ulterius progrediuntur, finiri oratio potest; nec contra, quum desinunt numeri, recte continuabitur orationis circuitus. Quod quemadmodum ii poëtæ, qui elegiaco carmine usi sunt, observarunt, ut singulis distichis singulas verborum complexiones includerent, ita lyrici etiam poëtæ eamdem legem tenuere. Nec tamen in ea religiosius inhærendum putarunt: magnaque adhibenda cautio est, ne temere orationis incisionibus accommodare numeros laboremus. Nam ut elegiaci poëtæ sæpius ab illa æquabilitate recesserunt, ita lyrici jure suo longe sunt in hac re liberiores, quorum et dicendi genus concitatius est atque ab elegiacorum moderatione prorsus alienum, et numeri sæpe inter se dissimillimi sunt, ac leni illo atque æquabili decursu vacui. Unde haud raro ne in stropharum quidem descriptionibus oratio se continet, sed partem, quæ reliqua est, ad sequentes numeros transmittit. Itaque etsi, quæ hinc ducitur versuum disponendorum ratio, lubrica admodum est atque incerta, non debebat tamen præteriri, quia sæpe modo sola per se, tum aliis etiam adjuncta causis veram versuum terminationem prodit.

III.

De ultima versuum syllaba.

Major vero, immo maxima causa dividendorum versuum in ancipitum syllabarum notatione posita est, quæ quum sæpe anacruseos iambicæ sedem indicant, tum vero magis etiam, ubi fines versuum constituendi sint, ostendunt. Nam, ut in libro de metris demonstravimus, et iambica anacrusis, et versuum quorumvis extrema syllaba mensuram nullam habet, præterquam in iis versibus, quorum aliquammulti uno numero, qui systema vocatur a grammaticis, comprehensi sunt. Sed horum in lyricis carminibus nullus usus est. In Pindaro quidem hæc istarum syllabarum ambiguitas adeo hactenus ignorata jacuit, ut fuerint, qui inde laudem parare Pindaro vellent, qui ita diligens metrorum observator fuisset, ut ne ea quidem, quæ quisque poëta summo jure sibi concessa putasset, admittere auderet. Qui error inde natus est, quod istæ syllabæ pleræque omnes metricorum imperitia, a quibus vulgata versuum descriptio profecta est, in mediis versibus delitescebant, ut, quum in alia numerorum distributione et fines versuum et media vitio caritura fuissent, nunc extrema sæpe integra sint, media vel teterrimis hiatibus, vel fulcris, vel aliis insanabilibus corruptelis deformata reperiantur. Vitandus autem est in finibus versuum indagandis error admodum vulgaris, atque ab omnibus criticis commissus, in quem me ipsum incidisse, quum superiore anno de metris scriberem, hoc magis indignor, quod in illo libro ea tradidi, quæ talem a me negligentiam maxime removere debebant. Sed non decet adversus alios severum, erga se ipsum clementem esse. Quare lubens ac volens ob istos errores piacularem me esse agnosco, nec, siquid erravi, retractare et corrigere piget. Etenim in libro primo de metris cap. xx. demonstravi, quælibet vocabula, pariter atque ipsos versus, suum quemdam numerum habere, ejusque numeri eamdem, quæ in cæteris numeris est, legem esse, ut ultima syllaba mensura careat, quæ autem mediæ syllabæ sunt, earum certa mensura atque immutabilis sit; ob eamque rem, si quando brevis syllaba producenda esset, eam syllabam non posse ex iis esse, quarum constans esset et certa mensura. Id quum esset verissime dictum, non debebat negligi, quum in libro tertio de versibus asynartetis et tragicorum choris disputarem. Facile enim intelligitur, quum vocabula in duos versus distrahenda sunt, id non posse aliter fieri, nisi sic, ut in fines versuum eæ syllabæ incidant, quæ plane congruant cum descriptione metrorum. Aliter enim et metrum violaretur, et qui in ipsis vocabulis numerus inest, penitus interiret, atque aurium quoque summus consequeretur cruciatus. Nam si cujusvis versus ultimam syllabam mensura carere contendimus, id hanc vim habet, ut, cujuscumque mensuræ ultima syllaba sit, ea pro metri cujusque natura, si longa requiritur, produci, si brevis, corripi existimetur, sive ita revera sit, sive non sit. Itaque quum hexametrum dactylicum in dactylum exire dicimus, ultima brevis habebitur etiam in hoc versu Sophoclis in Œdipo Rege 164.

εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὕπερ ὀρνυμένας πόλει.

Contra quum iambicum trimetrum iambo finiri censemus, pro longa habere conveniet ultimam in hoc versu:

ἀεὶ μὲν, ὦ παῖ Λαερτίου, δέδορκά σε.

At istæ syllabæ non solum propterea sunt ancipites, quia in finem versuum incidunt, verum etiam quia in ipsis vocabulis eum locum obtinent, qui propter numerum, qui etiam sine versu in vocabulis natura inest, mensura nullam notationem habet. Quare sedulo curarunt poëtæ, ut mediæ vocabulorum syllabæ, quum in fines versuum incidunt, omni carerent ambiguitate, atque examussim cum metri lege convenirent. Ita quum Pindarus Olymp. iii. 28. scripsit:

δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις Ἀπόλ-
λωνος θεράποντα λόγῳ,

prior versus non est dactylicus tetrameter, quia ultimus pes nullo pacto pro dactylo haberi potest. Etenim in dactylico si pars vocabuli in sequentem versum rejicienda erat, necessario ultima syllaba natura brevis esse debebat, ut apud Sophoclem in Œdipo Coloneo v. 243.

τοῦ 'μοῦ ἄντομαι, ἄντομαι, οὐκ ἀλα-
οῖς προσορωμένα ὄμμα σὸν ὄμμασιν.

Quare vehementer erravi, quum in libro de metris p. 266. Æschylo in Agamemnone v. 134. istud vitium affinxi, in quo loco nec στρατωθὲν, nec φανέντες, neque Schützii πρότυπεῖσα repudiari debebat, sed ita scribendum erat:

οἰωνῶν βασιλεὺς βασιλεῦσι νε-
ῶν ὁ κελαινὸς, ὅ τ' ἐξόπιν ἀργίας
φανέντες ἴκταρ μελάθρων,

et quæ sequuntur. Antistrophica autem sic oportebat corrigere:

οἷον μὴ θεόθεν κνεφάσῃ προτυ-
πεῖσ' ἄτα στόμιον μέγα Τροίας
στρατωθέν.

Scholiastes ibi non videtur τὶς habuisse. Eadem vero ratio etiam in commissuris versuum asynartetorum obtinet. Quamobrem recte Archilochus ap. Hephæst.

καὶ βήσσας ὀρέων δυσπαιπάλου, οἷς ἦν ἐφ' ἥβης.

Simonides autem, diviso in junctura vocabulo, dactylo puro usus est:

τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρυν Ἱππόνικος.

Contra, ubi metri ratio longam in fine versus syllabam requirit, non potest ea in medias vocabulorum breves syllabas incidere, quæ nullo pacto ancipites esse possunt. Idque aures magis etiam adspernantur, quam in exemplis supra allatis longam pro brevi. Sic in Æschyli Persis v. 855. hi versus leguntur:

πρῶτα μὲν εὐδοκίμου
στρατιᾶς ἀπεφαινόμεθ', ἠδὲ νόμι-
μα τὰ πύργινα πάντ' ἐπεύθυνον,

ubi quis, obsecro, νόμιμα media producta ferendum putabit? Scribendum, ἠδὲ νομί-

σματα πύργινα. Hujus generis vitia in Pindaro ubique reperiuntur. Ita in Pyth. ii. stropharum versus 12. ex vulgari dispositione hanc formam habet.

υ υ υ - υ υ - υ υ -

At qualis est quæso versus 27.

κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύ-
ραν πολλάκις φᾶμαι Κυπρίων.

aut versus 100.

Ψογερὸν Ἀρχίλοχον βαρυλό-
γοις ἔχθεσιν πιαινόμενον.

aut 115.

κελαδέων. νεότατι μὲν ἀ-
ρήγει θράσος δεινῶν πολέμων.

aut 144.

ἅτε γὰρ εἰνάλιον πόνον ὀ-
χείσας βαθὺ σκευᾶς.

Atque in hoc quoque genere multa a nobismet ipsis peccata sunt in libro de metris, quæ nunc retractabimus. Ac primum quos ibi p. 243. et 246. ex Oreste Euripidis versus 148. attulimus, ita disponendi sunt:

κάταγε, κάταγε, πρόσιθ' ἀτρέμας,
ἀτρέμας ἴθι, λόγον ἀπόδος, ἐφ' ὅ τι
χρέος ἐμόλετέ ποτε.

et v. 162. in antistropha,

ἄοικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν,
ἔλακεν, ἀπόφονον ὅτ' ἐπὶ τρίποδι
Θέμιδος ἄρ' ἐδίκασε.

Horum primus dimeter antispasticus est, ex antispasto et duplici iambo; alter asynartetus ex antispasto et dochmio, tertius dochmiacus. P. 245. in Iphig. Taur. 643. scribendum:

κατολοφύρομαι,
κατολοφύρομαί σε τῶν χερνίβων
ῥανίσι μελόμενον αἱμακταῖς.

et in antistropha,

σὲ δὲ τύχας ὕπερ
μάκαρος, ὦ νεανία, σεβόμεθ', εἰς
πάτραν ὅτι ποτ' ἐπιμβάσει.

P. 248. ex Hippolyto v. 855. quæ, quod jam olim suspicabar, antistrophica sunt e dochmiacis, sic videntur corrigenda esse:

ἔλιπες, ἔλιπες, ὦ φίλα γυναικῶν,
ἀρίστα, θ', ὁπόσας

ἀελίου τε φέγγος ἐφορᾷ τανῦν
καὶ νυκτὸς ἀστερωπὸς σέλανα,

Antistropha:

ἰὼ τάλαν, ὅσον κακὸν ἔχει δόμος.
δάκρυσί μου βλέφαρα
καταχυθέντα τέγγεται σᾷ τύχᾳ.
τὸ δ᾽ ἐπὶ τῷδε πῆμα φρίσσω πάλαι.

P. 250. ex Oreste v. 184.

στόματος ἀνακέλαδον ἀπὸ λέχεος,
ἥσυχον ὕπνου χαρὰν παρέξεις, φίλα.

et in antistropha v. 205.

ἄγαμος, ἐπὶ δ᾽ ἄτεκνος ἅτε βίοτον
ἁ μέλεος εἰς τὸν αἰῶ ἕλκω χρόνον.

Quorum prior Hipponacteus est ex antispasto et dochmio, alter asynartetus e duobus dochmiis, quorum priori arsis præfixa est, hoc modo,

˘́ ⏑ ⏑́ ⏑ ˘́ ⏑ ˘ | ⏑ ˘́ ˘́ ⏑ ˘

P. 251. in Æschyli Septem c. Th. v. 83.

ἐλεδεμνὰς βοὰ πεδιοπλόκτυπος
ὡσὶ χρίμπτεται, ποτᾶται, βρέμει.

P. 252. v. 115.

διάδετοι δὲ γενύων ἱππείων.

qui Hipponacteus est, in quo bisyllabam anacrusin dochmius habet, ut sæpe. Neque enim videtur γενύων in duas syllabas contrahi posse, de qua re dicetur infra ad Pyth. iv. 401. Porro p. 253. v. 143.

ποῖ δ᾽ ἔτι τέλος ἐπάγει θεός; ἒ, ἔ.

qui itidem Hipponacteus est. P. 254. in Sept. c. Th. v. 486.

μαινομένᾳ φρενὶ, τῶς νιν Ζεὺς νεμέτωρ
ἐπίδοι κοταίνων,

quorum in priore secundus dochmius spondeum et anapæstum pro ditrochæo habet. In antistropha autem scribendum,

δαροβίοις θεοῖσι πρόσθεν πυλᾶν
κεφαλὰν ἰάψειν.

P. 256. in Oreste Euripidis v. 320. errore memoriæ Ἐρίννυες scripsi pro Εὐμενίδες. Ibidem v. 329. δάπεδον prima brevis est, ut versus sit Hipponacteus: in antistropha autem scribendum,

ποτ᾽ ἢ τὸν ἀπὸ θεογόνων γάμων.

P. 258. in Æschyli Sept. c. v. 205. scribe,

ὦ φίλον Οἰδίπου τέκος, ἔδεισ᾽ ἀκού-
    σασα τὸν ἁρματόκτυπον ὄτοβον,
ὄτοβον, ὅτε τε σύ-
    ριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτροχοι.

et in antistropha,

ἀλλ ἐπὶ δαιμόνων πρόδρομος ἦλθον ἀρ-
χαῖα βρέτη, πίσυνος θεοῖς,
νιφάδος ὅτ' ὀλοὰ
νιφομένας βρόμος ἐν πύλαις.

Quorum secundus et quartus dimetri antispastici sunt, tertius dochmiacus. P. 420. in Sept. c. Th. v. 303. scribendum,

παντὶ τρόπῳ
διογενεῖς θεοὶ, πόλιν καὶ στρατὸν
Καδμογενῆ ῥύεσθε.

et in antistropha,

τοῖς δὲ πολίταις
πόλεως γενέ-
σθε ῥυτῆρες εὔεδροί τε στάθη-
τ' ὀξυγόοις λιταῖσιν.

Καὶ non habuit Scholiastes. P. 428. in Persis v. 945. libri quidam Ἰαόνων habent, nec sine vi hoc verbum repetitur. Quare scribendum existimo,

Ἰαόνων γὰρ,
Ἰαόνων ἀπηύρα ναύφρακτος.

In antistrophæ autem principio videtur versiculus excidisse, fortasse,

ἰὼ, ἰὼ τάλας.

P. 443. in Sophoclis Philocteta v. 1095. ita lege,

σύ τοι, σύ τοι κατηξίωσας,
ὦ βαρύποτμ'· οὐκ ἄλλοθεν ἔχῃ
τύχᾳ τᾷδ' ἀπὸ μείζονος.

et in antistropha,

πότμος σε δαιμόνων τάδ', οὐδέ
σέ γε δόλος ἔσχ' ὑπὸ χερὸς ἐμᾶς.
στυγερὰν ἔχε δύσποτμον
ἀρὰν, ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις.

Quorum primus Hipponacteus, secundus et tertius dimetri antispastici sunt. Formam στυγερὸς servavit Hesychius. Neque p. 377. in Catulli asynarteto Priapeo Scaligeri mutationem sequi debebam, sed cum Vossio scribendum erat,

crura ponticuli assulis stantis irredivivus.

Ob camdemque causam versum Alcæi apud Hephæstionem p. 51.

τᾶρμενα λαμπρὰ κέατ' ἐν μυρσινήῳ.

corruptum puto, qui quum asynartetus sit e penthemimero dactylico atque iambico, non potuit κέαται, quod α breve habet, adhiberi.

IV.

De numero vocabulorum.

Præterea, quum in duos versus distrahuntur vocabula, etiam numerus, qui in ipsis vocabulis inest, suam vim habet. Quem licet Græci poëtæ non ita servarint, ut apud

Romanos ii, qui fabulas docuere, magnam tamen curam adhibendam existimarunt, ne eum plane obscurari atque intercidere paterentur. In quo genere si quando negligentiores fuerunt, quod omnibus omnium gentium poëtis accidit, ii loci in vitiis numerandi sunt, neque eo valent, ut ad defendendum criticorum inertiam exemplorum vim habeant. Hic enim numerus, in quo maxima sermonis perspicuitas pronunciationisque elegantia continetur, etiam in versibus diligenter observandus est: quo neglecto ita discerpuntur ac lacerantur vocabula, ut etiam in religiosissima mensuræ subtilitate vix intelligi queant. Id maxime in comicis Latinis animadvertere licet, quos ante Bentleium qui corrigere conati sunt, ii eos sordidissima fœditate contaminarunt, in iisque ipse M. Ant. Muretus, homo elegantissimus, qui quibus tormentis Plautum distenderit, luculentissima documenta exstant in ejus variis lectionibus v. 6. xv. 13. xvi. 14.

Sed pergamus de numero vocabulorum exponere. Ac quum in unoquoque vocabulo omnes syllabæ, ut partes ejus, arctissime potius conjungendæ, quam longis quibusdam intervallis divellendæ sint, consentaneum est, numerum in quolibet vocabulo maxime concinnum esse, ut sine ullis impedimentis ab initio usque ad finem continuari queat. Quare longe ad aurium voluptatem suavissimus in vocabulis numerus est, qui ex uno sive simplici sive periodico ordine constat. Sed quum diversi in uno vocabulo ordines sunt, ii duplici tantum ratione recte, et ut auribus placeant, conjungi possunt. Nam aut novi ordines ipsa sua arsi post præcedentium ordinum thesin succedunt, ut in hoc, ἱμπιδόσθινα, aut ordines arsi terminatos statim arsis aliorum ordinum excipit, ut in hoc, ὑπάσπιστορες. Qui præterea excogitari possunt ordinum conjungendorum modi, hi sunt, ut ordinem vel arsi vel thesi terminatum alius ordo cum anacrusi sequatur. Cujus rei in nullo quoquam vocabulo exemplum occurrit, nisi siquod vocabulum negligentia poëtarum in versibus inepto loco adhibitum est. Nam si aurium probationem sequimur, quæ certissima in hoc genere dux est, facile animadvertimus, admodum hiulcam ac pæne nullam effici ordinum conjunctionem, ubi anacrusis in junctura sit. Ita in vocabulo Ἀπόλλωνος Olymp. iii. 28.

δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις Ἀπόλ-
λωνος θεράποντα λόγῳ,

et in ἀπείρῳ Nem. iv. 82.

Φθίᾳ. Νεοπτόλεμος δ' ἀ-
πείρῳ διαπρυσίᾳ.

Hujus rei causa in ipsa anacruseos natura posita est, quæ omnem numerorum conjunctionem plane evertit. Nam quum anacrusis pars sit ordinis principio infiniti, omnia quæ eam antecedunt, siquidem eodem cum ipsa numero comprehendantur, ejusdem ordinis aliquæ partes sint, necesse est. Atqui sic, quæ anacrusis putabatur, jam e præcedente arsi penderet, neque amplius esset anacrusis, sed thesis præcedentis ordinis: ut ista vocabula sic legenda sint, Ἀπόλλω | νός, ἄ | πειρῳ, non Ἀπόλ | λωνός, ἄ | πειρῳ. At vero id prohibet metri locus, in quo collocata sunt, qui

necessario syllabam, quæ ante ultimam est, in anacrusi esse postulat. Quod si hæc vere anacrusis est, negamus ullam utriusque numeri conjunctionem cogitari posse. Necessario enim requiritur ad ordinum conjunctionem, ut, ubi prior finitus sit, ibi alter incipiat, quod tum fit, quum secundus ordo ipsa arsi incipit. Sin vero ab anacrusi initium capit, non potest ibi incepisse dici, ubi prior defecerit, sed longe prius, quia anacrusis infiniti antrorsum ordinis pars est. Quare necessario major in pronunciatione pausa fit, quo indicetur, continuari et conjungi ordines non posse. Nec, qui hanc anacrusin voce exprimere vult, aliter pronunciare poterit. Atqui hac pausa vehementer distrahuntur vocabula atque asperrime ad aurem accidunt. Quamobrem in communi sermonis usu ista numeri ratio nunquam occurrit: quæ quum in versibus adhibetur, ea non consuetudo est poëtarum, sed negligentia.

Ex his clarum est, non nisi tum recte in extremis versibus dividi vocabula, quum alter versus ab arsi incipit. Hoc enim quum fit, nihil plane detrimenti capit vocabulorum numerus, sive in arsin, sive in thesin prior versus exierit, ut in his, Pyth. i. 79.

ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶ-
σαι βροτέαις ἀρεταῖς,
καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βια-
ταὶ περίγλωσσοί τ' ἔφυν.

Eaque verborum dividendorum ratio, ut par est, frequentissime usurpatur.

Reliquæ omnes parcius adhibentur, quæ sunt in iis versibus, quorum posterior ab anacrusi incipit. Atque ex his etiam quo quæque durior est et molestior, eo rarius invenitur. Earum duo genera sunt, primum, si prior versus in arsi terminatur, alterum, si in thesin exit.

Atque in priore genere duæ occurrunt vocabulorum divisiones, quarum prima est, quum pars vocabuli e priore versu redundans non modo anacrusin sequentis versus, sed etiam thesin complectitur, ut in hoc, quod vulgo legitur Nem. x. 80.

Σικυωνόθε δ' ἀργυρω-
θέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις ἐπέβαν.

In quo etsi incommoda in medio verbo anacrusis est, habet tamen hæc divisio aliquid excusationis, quia posterior vocabuli pars non est omni numero destituta. Multa enim pejor est altera divisio, in qua pars vocabuli in sequentem versum conjecta in sola anacrusi consistit, ut in hoc, quod vulgo est Pyth. iii. 97.

ἔτραπεν κἀκεῖνον ἀγάνορι μι-
σθῷ χρυσὸς ἐν χερσὶν φανείς.

Nam ultima syllaba verbi μισθῷ non solum eo, quod anacrusis in medium vocabuli numerum inducitur, injucunda est, verum etiam plane vitiosa, quia, si quidem, ut par est, solum vocabuli numerum spectes, anacrusis illa nullam arsin habet, quæ manifesta ἀρρυθμία est.

Alterum genus divisionum, in quo thesin excipit anacrusis, etiam majorem plerumque molestiam atque asperitatem habet. Vehementius enim aures interruptionem numeri sentiunt, thesi anacrusin antecedente, propterea quod, licet anacrusis natura sua pars theseos cujuspiam sit, continuari tamen cum præcedente thesi, tamquam pars ejus non potest, sed interrupta pronunciationis perpetuitate ab ea divellenda est. Cuinam enim, quæso, placere potest, quod Pyth. viii. 129. vulgo legitur,

ὑποπτέροις ἀνο-
ρέαις.

At enim ibi male dispositi versus sunt, quum sic scribi deberet,

ὑποπτέροις ἀνορέαις.

Multo autem in hoc genere molestius illud est, si in thesi brevis syllaba, in anacrusi longa est, ut vulgo Isthm. vi. 110.

χρυσοπέπλου Μναμοσύνας ἀνέ-
τειλαν παρ' εὐτειχέσιν Κάδμου πύλαις.

Quod eo fit, quia, si vocabuli numerum spectas, quæ nunc anacrusis est, necessario arsis esse debebat. Nec multum differt, si etiam thesis longam syllabam habet, ut Nem. iv. 82.

Νεοπτόλεμος δ' ἀ-
πείρῳ διαπρυσίᾳ.

Nam etsi vocabulam ἀπείρῳ etiam in prima syllaba arsin, atque in secunda thesin habere potest, tamen, quoniam prima nunc in thesi est, arsis in mediam debebat incidere. Hoc igitur vitiosior est divisio, quum arsis in anacrusin mutatur, quacum nihil plane commune habet, quam quum thesis, quæ cognata anacrusi est, ejus naturam induit, ut supra in ἀνορέαις, in quo syllaba, quæ est ante ultimam, nulla ratione arsin habere potest. Contra lenissima in hoc genere ea divisio est, in qua thesis longam, anacrusis autem brevem syllabam habet, ut in hoc, Olymp. v. 16.

χρονιώτατον φάος εὐρυ-
σθενέων ἀρεταν,

aut Nem. iii. 61. ubi sic vulgo,

Λαομέδοντα δ' εὐρυ-
σθενὴς Τελαμών.

Id enim in se ipsum excusationem continet, quia, quum thetici soni eamdem mensuram habere debeant, tertia a principio syllaba nullo pacto ad thesin referri potest. Ac lenior etiam numerus existit, si verbum non ultra anacrusin monosyllabam procedit, ut Pyth. viii. 20.

Τυφὼς Κίλιξ ἑκατόγκρα-
νος οὔ μιν ἄλυξεν,

et v. 22.

Αρεος ὅπλοι-
σι· Θῆκε καὶ βαθυλεί'μων' ὑπὸ Κίῤῥας ἀγών.

Hic enim eadem prope pronunciandi ratio adhibetur, quæ extra versum obtinet, quum prima syllaba accentu magis erigitur, quam media. Nec quisquam, puto, erit, quin sentiat, durissime vulgo producta ultima syllaba legi,

Ἄρεος ὅπλοι-
σιν· Θῆκε καὶ βαθυλείμων' ὑπὸ Κίῤῥας ἀγών.

Sed hunc quidem locum plane perpurgavit Aldus, e quo reponendum,

Ἄρεος ὅπλοις·
ἔθηκε,

et quæ sequuntur.

Longe autem gravissimum in hoc genere vitium est, si vocabula ita dividuntur, ut neutra pars arsin habeat, quo omnem omnino numerum amittunt. Quod etsi magno studio vitarunt poëtæ, non desunt tamen exempla, in quibus etiam hanc numeri asperitatem admiserint. Atque in Pindaro quidem, in quo hujus generis vitia innumerabilia expulimus, hi tamen loci, in quibus non librarii, sed ipse peccavit, relinquendi erant: Olymp. i. 3.

ἅτε διαπρέπει νυ-
κτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου,

et 161.

ὕπατον ἔρχεται παν-
τὶ βροτῷ.

Pyth. viii. 63.

ἐκ πατέρων παι-
σὶ λῆμα.

xi. 83.

ἀμύνοντ' ἄ-
τᾳ. εἴ τις ἄκρον ἑλών.

Isthm. viii. 23.

ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθον· ἀλλ' ἐ-
μοὶ δεῖμα μὲν παροιχόμενον.

Eadem ratio est in commissuris versuum asynartetorum. Quare etiam in his cautio adhibenda est, ne temere admittamus quidquam, quo numerus vocabulorum lædatur. Quamquam hic quoque acri judicio opus est, ne quis ipsorum poëtarum errores corrigere velit: immo interdum ejusmodi errores etiam restituendi sunt, ubi librariorum negligentia eos evanuisse patet. Ita apud Æschylum in Choëphoris v. 65. legitur.

τίτας φόνος πέπηγεν, οὐ διαῤῥυδᾶν,

quo trimetro nihil elegantius fingi potest. Tamen verbum πέπηγεν, ultima syllaba abjecta, inter thesin et anacrusin dochmiorum distrahendum est, quod antistropha ostendit. Neque enim carmen illud inde a v. 64. epodus est, sed stropham et antistropham continet, quæ quoniam nondum persanatæ sunt, hic eas emendatas exhibebimus. Sic enim scribendum videtur:

δι' αἷμ' ἐκποθὲν δ' ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ
τίτας φόνος πέπηγ', οὐ διαρυδᾶν.
διαλγὴς δ' ἄτα διαφέρει,
διασπαράσσει
τὸν αἴτιον παναρκέτας νόσου.
οἴγοντι δ' οὔτι νυμφικῶν ἑδωλίων
ἄκος· πόροι δὲ πάντες ἐκ μιᾶς ὁδοῦ
βαίνοντες τὸν χειρομυσῆ φόνον
καθαίροντες λούσειαν μάταν.

Antistropha autem sic legenda:

ἐμοὶ δ' (ἀνάγκαν γὰρ ἀμφίπτολιν
θεοὶ προσήνεγκαν· ἐκ γὰρ οἴκων
πατρῴων δούλιον ἐσᾶγον
αἶσαν) δίκαια
καὶ μὴ δίκαια πρέποντ' ἀρχαῖς βίου,
βίᾳ φερομένων, αἰνέσαι, πικρὸν φρενῶν
στύγος κρατούσῃ· δακρύω δ' ὑφ' εἱμάτων
ματαίοις δεσποτᾶν τύχαισι,
κρυφαίοις πένθεσι παχνουμένη.

Versu 64. veram lectionem monstrabat editio nupera Glasguensis. Versu 66. δὲ addendum fuit, nec διασπαράσσει glossema est. Versu 68. βρύειν et reliqua, quæ vulgo sequuntur, e superioribus male repetita fuerant. Versu 72. λούσειαν scripsi, in quo ἂν emissum est, quod recte fieri ad Pindarum Olymp. iii. 81. demonstrabitur. In antistropha πρέποντα recte legitur, i. e. πρέπον μοί ἐστιν. Ἀρχαὶ βίου autem sunt domini, in quorum potestate est vita puellarum, e quibus chorus constat. Sensus hic est: me quidem decet justa pariter atque injusta facta dominis vitæ meæ, quum violentiæ impetu rapiuntur, assensu meo approbare.

V.

De hiatibus.

Denique etiam de hiatibus exponendum est, qui permagnum in distribuendis versibus momentum habent. Atque in hac quoque re sæpenumero miratus sum, quid esset, quod critici ea, quæ aures vehementer excruciant, ne animadvertere quidem videantur, ea autem, quæ nihil usquam offensionis habent, prorsus intolerabilia esse contendant. Inde mira quædam fulcrorum commenta orta sunt, quibus tantum abest, ut genuinam antiquis poëtis scripturam restitui credam, ut potius consuetudinem poëtarum violari, insignemque elegantiæ poëtice partem corrumpi existimem. Nam si quis subactis assidua exercitatione auribus diligentius morem poëtarum notaverit, is facile intelliget, etiam hiatuum doctam quamdam et subtilem rationem esse, quæ adeo paucis regulis comprehendatur, ut, quid recte in hoc genere, quid perperam fiat, nullo plane negotio perspici possit.

Duo enim sunt genera hiatuum, primum in vocali brevi, alterum in longa vocali vel diphthongo.

Ex his ii hiatus, qui sunt in brevi vocali, sive eam alia vocalis brevis, sive longa, sive etiam diphthongus sequatur, optimorum poëtarum usu tritissimi sunt. Ac sane non modo parum offensionis hoc genus hiatuum habet, sed sæpe etiam magna in iis est elegantia, propterea quod facile et magna cum vocis volubilitate pronunciantur, plenumque in iis quiddam et sonorum inest. Id præcipue in Pindaro meminisse oportet, qui ut in omnibus rebus splendorem et magnificentiam sectatur, ita hos quoque hiatus omnium poëtarum maxime frequentavit. Quare in hoc quidem scriptore nec scripturæ mutatione, nec dispositione versuum tollendi sunt. Ita Olymp. ii. 169. *γε ἰτίων.* v. 37. *σὺ δὲ ἔχοντες.* xiii. 93. *πρὶν γέ οἱ.* 117. *παρὰ ἐλπίδα.* Pyth. iv. 185. *οὔτι ἔργον.* v. 106. *Καρνεῖα ἐν.* vi. 51. *μάλα ἁδόντι.* x. 42. *οὔποτε ἄμβατος.* Nem. i. 24. *μναστῆρά οἱ.* v. 58. *τοῦ δὲ ὀργάν.* Isthm. i. 44. *Ποσειδάωνι Ἰσθμῷ·* vii. 27. *Ἀμφιάραόν τε εὐανθία.* viii. 40. *Ζηνί τε ἄδον*, et alibi sæpius.

Longe alia illorum hiatuum ratio est, qui sunt in longa vocali vel in diphthongo. Nam quia in his diutius immoratur vox, pleniorque et crassior sonus inest, callide sunt et perite adhibendi, ne rudi quadam pronunciandi molestia et inurbana rusticitate sermonem defoiment. Propterea poëtæ diligenter curarunt, ut longam vocalem vel diphthongum aut corriperent, sequente vocali, aut ictu erigerent. Utroque enim modo, si quid in hiatu crassum et rusticum inest, facile occultatur. Etenim si corripitur, perinde est ac si brevis vocalis esset: quo nihil volubilitati pronunciationis detrahitur, ut in his,

οὐδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.

Sin vero ictu excitatur, hoc ipso acumine certior vox atque teretior evadit, ut in hoc,

Ἴλιον ἐκπέρσαι, εὖ ναιόμενον πτολίεθρον.

Ac Latini poëtæ, si quando a Græcis hiatum adsciverunt, utramque sunt rationem sequuti, ut Virgilius,

te Corydon, ô Alexi:
Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.

Alia exempla attulit Bentleius ad Horat. iii. Carm. 14, 11. Contra quis non sentit, pinguem planeque agrestem sonum existere, quum longa vocalis vel diphthongus in thesi, sequente vocali producitur. Nam quo tardius, et correptionis volubilitate et arseos concitatione remota, iners et languida vox devolvitur, eo plus spatii conceditur auribus ad percipiendam hiatus molestiam. Quod quum latere antiquos poëtas non posset, perraro istud hiatuum genus adhibuerunt, nec ferme illud, nisi in versu heroico ferendum putarunt, qui propter certiorem et magnificentiorem incessum facilius asperiora quædam, quam alii versus, admitteret. Ita Homerus,

ὧδε βίην τ' ἀγαθόν, καὶ Ἰλίου ἶφι ἀνάσσειν,

et,

ἦν γάρ δή με σόωσι θεοί, καὶ οἴκαδ' ἵκωμαι.

Inde colligitur, ejusmodi hiatus in aliis versuum generibus aut corruptionis, aut metrorum male descriptorum indicia esse. Sic in Æschyli Choëphoris inde a v. 288. hæc leguntur:

καὶ τοῖς τοιούτοις οὔτε κρατῆρος μέρος
εἶναι μετασχεῖν, οὐ φιλοσπόνδου λιβός,
βωμῶν τ' ἀπείργειν οὐχ ὁρωμένην πατρὸς
μῆνιν δέχεσθαι, οὔτε συλλύειν τινά.

Quæ si ipsa res non ostenderet corrupta esse, satis id hiatus demonstraturus foret. Ea vero sic corrigenda sunt:

βωμῶν τ' ἀπείργειν οὐχ ὁρωμένην πατρὸς
μῆνιν· δέχεσθαι δ' οὔτε συλλούειν τινά.

Neque hospitio, inquit, accepturum eos quemquam esse, neque una lavaturum. Alterum enim οὔτε omisit, ut Pindarus Pyth. x. 46. ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰών. In Pindaro autem ubique iste hiatus obtinebat, quem adeo metrici neglexerunt, ut mirum non sit, eos, qui tam luculenta versuum describendorum adminicula contempserint, frustra in metris explicandis laborasse. Nos quidem quoties eum hiatum expulerimus, facile quisque intelliget, comparatis inter se nostra et veteri metrorum ratione. Nam, ut uno exemplo defungamur, nonne prope incredibile est, in xiv. Olympicor. ita digeri versus potuisse,

Καφισίων ὑδάτων λαχοῖ-
σαι, αἵτε ναίετε καλλίπωλον ἕ-
δραν.

Idque hoc magis mirandum est, quod ii, qui hanc rationem sequuti sunt, carmen illud non putarunt antistrophicorum lege scriptum, ut nihil plane esset, quod melius disponi versus prohiberet. Quin illud quoque iis admonitionis loco esse debebat, quod secundus versus, recisa prima syllaba, et adjecta ultima verbi ἕδραν, non ignotum quodpiam et novum, sed notissimum atque usu tritissimum genus metri haberet, quod Phalæceum hendecasyllabum appellatur. Hos igitur hiatus versuum descri-

ptione mutata plane a Pindaro eliminavimus, nec si qui in metris, quae nos constituimus, occurrunt, ii ad hoc genus pertinent. Nam aut corripiuntur, si in thesi sunt, ut Ol. viii. 109.

κόσμον Ὀλυμπίᾳ, ὅν σφιν Ζεὺς γένει,

et Nem. xi. 29.

ἔσχον ἐν Πυθῶνι πυρῶ-
σθαι καὶ Ὀλυμπίᾳ ἄθλων,

aut in arsi ictus beneficio apti et concinni fiunt, ut in locis: Ol. iii. 54.

ἀντιθεῖσ' Ὀρθωσίᾳ ἔγραψεν ἱεράν.

xi. 10.

ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σοφαῖς ἀν-
θεῖ ἐσαεὶ πραπίδεσσιν.

xiii. 164.

Ζεῦ, τέλει, αἰδῶ διδούς.

Pyth. i. 130.

κοινὸν εὔξασθαι ἔπος.

ix. 137.

ἔγνων ποτὶ καὶ Ἰόλαον.

Nem. iii. 58.

ὃς καὶ Ἰωλκὸν εἷλε μόνος ἄνευ στρατιᾶς.

vi. 38.

ἐπεί οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι.

vii. 32.

ἐπεί οἱ ψεύδεσσιν ποτανᾷ μαχανᾷ.

ix. 131.

νίκαν, ἀκοντίζων σκοποῦ ἄγχιστα Μοισᾶν.

x. 161.

μάρνασαι, πάντων δὲ νοεῖς ἀποδάσσασθαι ἴσον.

xi. 52.

ἄνθος εὐῶδες φέρειν πλούτῳ ἴσον.

Isthm. i. 21.

ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολά-
ου ἐναρμόξαι μιν ὕμνῳ.

86.

Ἡροδότῳ ἔπορεν.

vii. 47.

ἔθνεα, καὶ τὸν βουβόταν οὔρει ἴσον.

viii. 124.

τὸν μὲν οὐδὲ θανόντ' ἀοιδαὶ ἔλιπον.

Nec facile quisquam alia nunc in Pindaro exempla inveniet. Nam in his quoque adeo parcus est, ut sæpe etiam hiatus in arsi finem versuum prodat.

Denique etiam quidam versus in Pindaro exstant, in quibus longa syllaba vel diphthongus, sequente vocali, in thesi producta videtur. Verum hos hiatus in iis locis adhibuit, ubi etiam brevis syllaba poni poterat, eoque videtur correptione asperitatem emolliisse. Id autem fecit in his, Nem. vi. 25.

νῦν πέφανται οὐκ ἄμοιροι,

qui Ionicus major est, in quo ditrochæi locum Ionicorum tenent. Isthm. i. 21.

ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολά-
ου ἐναρμόξαι μιν ὕμνῳ,

ubi etsi antithetici quoque longam syllabam habent, tamen alibi eam non perpetuo servavit. Ibidem ii. 64.

θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες,

in quo brevis syllaba ante creticum est, ut v. 41. et aliis in carminibus, ubi idem genus metri adhibuit.

VI.

De scholiastis metricis.

His expositis etiam de scholiastis metricis dicendum nobis est, quorum longe alia est, ac vulgo credi videmus, utilitas. Iis nos quidem in metrorum investigatione nullam plane contendimus fidem habendam. Nam quum isti numerorum naturam et leges ignorarent, quod in eo libro, qui de metris est, satis demonstravimus, factum est, ut non solum in iis numeris, qui certi et noti sunt, vehementer errarent, sed multo magis etiam ea metra, quæ incerta planeque arbitraria sunt, conturbarent atque perverterent. Ac Vauvilliers quidem in Comment. Acad. Inscr. vol. xlvi. p. 237. valde recentes hos scholiastas esse sibi persuasit, quod Hephæstio ac Terentianus Maurus plurima versuum genera, quæ ab illis commemorantur, plane ignoraverint. Cui sententiæ equidem hoc minus possum accedere, quod et res ipsa eos in istas nugas implicavit, et omnem metrorum scientiam mature magis magisque lapsam ac deletam esse constat. Habebant enim isti homines suam quamdam metrorum doctrinam, perangustam illam et futilissimis subtilitatibus refertam. In qua quæ genera metrorum descripta essent, iis illi omnem numerorum varietatem ac multitudinem exhaustam putabant, nec, si qui versus occurrerent, qui non viderentur ad istum modulum exigi posse, commenta deficiebant miraque artificia, quibus, quidquid placeret, ex elegantissimis poëtarum numeris eruerent. Ita distrahendo, quæ continuari debebant, continuando, quæ distrahenda misereque omnia lacerando tandem illud consequebantur, ut nulli usquam numeri exstarent, quin ad illa, quæ ipsi sola nossent, metrorum genera revocari possent. Inde ista versuum

dispositio, metro, numeris, auribus, sensui adversissima; inde tot versuum nomina, nullo pacto cum metro, quo poëtæ usi sunt, congruentia; inde infinitæ obscuritates, corruptelæ, fulcra, supervacaneæ emendandi necessitates, aliæque ejusmodi sordes; inde denique, accedente prosodiæ ignoratione, errores turpissimi, ut facilius sit, ipsos poëtas, si vel corruptissimi sint, quam interpretes eorum corrigere. Quæ ne temere dixisse videar, exempla e primo carmine Olympiorum afferam. In eo secundum et sextum versum,

χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ,
ἔλδεαι, φίλον ἦτορ,

ithyphallicos esse existimat Scholiastes, quos nemo non videt Pherecrateos esse. Tertium,

ἅτε διαπρέπει νυ-

choriambicum vocat, quoniam primam in ἅτε produci censet, quod fieri non potest. Quintus ei, itidem ut secundus, ithyphallicus est, dactylum in ultimo sede habens,

εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν,

quæ inaudita non modo licentia, sed perversitas foret. Octavum,

ἄλλο θαλπνότερον,

trochaicum hypercatalecticum dicit, dactylo in secunda sede constituto, quo nihil fingi deterius potest; decimum,

ἐρήμας δι' αἰθέρος,

epionicum, in quo nihil est, quod quisquam sanus eo trahere possit; decimum septimum Phalæceum, cui certe syllaba ad hoc genus deest.

In hujusmodi vero erroribus isti metrorum enarratores, quippe in eadem schola eruditi, mirum quantum inter se consentiunt. In cujus rei documentum afferre lubet scholion ineditum ad Olymp. ii. quod legitur in codice Cizensi, cujus usum insigni humanitate mihi concessit Müllerus, rector scholæ Episcopalis, quæ Cizæ est, eruditissimus. Is codex chartaceus est atque Olympia tantum continet, et fere cum Aldina conspirat. Adjecta sunt scholia, quæ Didymi dicuntur. Metrica autem in eo scholia nulla sunt, præter ad Olymp. ii. ubi hæc reperiuntur, quæ e vitioso exemplari vitiose transcripta emendatius exhibebimus. Περὶ τῶν κώλων τῶν τε στροφῶν τοῦ δευτέρου εἴδους παλαιὸν σχόλιον. Τοῦ δευτέρου εἴδους αἱ στροφαὶ καὶ ἀντιστροφαὶ κώλων ἑκάστη ιδ΄. τὸ πρῶτον περιοδικὸν, ἤτοι δύο ἴαμβοι, καὶ δύο τροχαῖοι. καλεῖται δὲ περιοδικὸν, ὅτι οὐκ ἔστι μέτρου τινὸς εἶδος, ἢ ἰαμβικοῦ, ἢ τροχαϊκοῦ, ἢ ἑτέρου τινός. ἀλλ' ἁπλῶς περίοδος καλεῖται τὸ ὑπεράνω τῶν τεσσάρων συλλαβῶν σύστημα. μέτρων γὰρ τεσσάρων συλλαβῶν γνώριμοι οἱ πόδες. τὸ δὲ πλέον περίοδος. Τὸ β΄ Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἀπὸ τροχαίων, διαλελυμένου τοῦ πρώτου εἰς τρεῖς βραχείας. Τὸ τρίτον ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, πλὴν ὁ πρῶτος ἀντίσπαστος διαλύεται εἰς δύο βραχείας, καὶ μακρὰν μίαν, καὶ ἡ κατακλεὶς ἰαμ-

βική. ἐμοὶ δὲ δοκεῖν, Ἰωνικόν ἐστι δίμετρον ἀκατάληκτον, τῆς πρώτης μακρᾶς τοῦ Ἰωνικοῦ διαλυθείσης εἰς δύο βραχείας, τοῦ δὲ β′ ποδὸς παίωνος ὄντος δευτέρου ἀντὶ Ἰωνικοῦ, ἐν τισὶ δὲ διιάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον. Τὸ δ′ χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἀπὸ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἤτοι τοῦ πρώτου σπονδείου. Τὸ ε′ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· ὁ β′ ποὺς χορεῖος. Τὸ ς′ ἀντίσπαστος καὶ συλλαβή· ἐν τισὶ δὲ διαλύεται ὁ ἀντίσπαστος κατὰ τὴν δευτέραν μακρὰν, γίνεται πεντασύλλαβος. Τὸ ζ′ Ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάσσονος δίμετρον καταληκτικὸν ἀπὸ τροχαίων· τοῖς Ἰωνικοῖς γὰρ οἰκεῖοι οἱ τροχαῖοι. Τὸ η′ Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον· ὁ β′ δὲ ποὺς ἴαμβός ἐστι πεντασύλλαβος. ἐνταῦθα δὲ μανθανέτω πᾶς, ὡς καὶ ἐν τοῖς Ἰωνικοῖς (hoc vocabulum exciderat) εὕρηνται ἴαμβοι, ἀλλὰ οὐ μόνοι τροχαῖοι. Τὸ θ′ παιωνικὸν (ita enim pro Ἰωνικὸν e vulgato scholiasta scribendum) δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ κρητικοῦ. Τὸ ι′ ἀντισπαστικὸν (sic legendum pro ἀναπαιστικὸν e vulgato scholiasta) δίμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν· τετρασύλλαβοι γὰρ οἱ πόδες, ἡ τελευταία ἀδιάφορος. ἐν τισὶ μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ δεύτερος ποὺς τρίβραχυς, ἐν τισὶ δὲ ἀνάπαιστος. Τὸ ια′ ὅμοιον τῷ ς′. Τὸ ιβ′ ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ιγ′ ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. ὁ τρίτος ποὺς τρίβραχυς. Το ιδ′ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκαταλάληκτον. ὁ τρίτος πὺς τρίβραχυς ἢ ἀνάπαιστος. ἑξῆς δὲ ἐφ᾽ ἑκάστῃ στροφῇ καὶ ἀντιστροφῇ παράγραφος. Ἑκάστη ἐπῳδὸς κώλων η′. Τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. ἡ πρώτη συζυγία ἰαμβικὴ ἐκ σπονδείου. συγγενεῖς γὰρ τῷ χοριάμβῳ οἱ ἴαμβοι. Τὸ β′ χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἀρχόμενον ἀπὸ τροχαίων, ὃ μᾶλλον ἐπιχοριαμβικὸν καλεῖται, διὰ τὸ τῶν τροχαίων ἀνοίκειον. Τὸ τρίτον ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καὶ ἡμιόλιον λέγεται, διὰ τὸ ἔχειν τόν τε ὁλόκληρον πόδα καὶ ἥμισυ τούτου. Τὸ τέταρτον παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. (Omisit scriba hic partem eorum quæ de quinto versu notaverat scholiastes.) ὁ β′ ποὺς τρίβραχυς. Τὸ ς′ μικτὸν τροχαϊκὸν ἀπὸ ἰαμβικῆς συζυγίας τρίμετρον ἀκατάληκτον, εἰς τὸ Λάϊον (versu 70.) συνίζησις. Τὸ ἕβδομον Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. ἐν τισὶ δὲ ἐκ παίωνός ἐστι καὶ (omissum erat καὶ) διιάμβου. Τὸ η′ ἰαμβικὸν μικτὸν ἀπὸ τροχαίων τρίμετρον καταληκτικόν. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἀντισπαστικὸν εἶναι ἐξ ἐπιτρίτου β′ καὶ ἰάμβων. οἰκεῖοι γὰρ οἱ πόδες ἀντισπάστῳ. ἐπὶ τῷ τέλει ἑκάστης ἐπῳδοῦ τὰ ῥηθέντα σημεῖα.

Hæc quidem, quod ad descriptionem versuum attinet, plane congruunt cum vulgatis scholiis. A qua descriptione quare discesserim, diligentius exponam, ut uno certe exemplo demonstrem. qua ratione hoc totum genus tractaverim. Ac qui vulgo secundus stropharum versus est, is ultimam ubique brevem habet, ter etiam in diviso vocabulo, v. 74. 110. 146. ut facile appareat, eo loco non fuisse ancipitem syllabam a Pindaro adhibitam, sed numerum ulterius processisse. Neque ille commode finiri poterat ante finem tertii versus, qui vulgo numeratur, in quo ultima communis finiendum numerum docet. Quartum versum metrici choriambicum catalecticum appellant, id est, qui in creticum exeat. Atqui numerum ultra procedere, ultima syllaba demonstrat, quæ non modo ubique brevis est, sed etiam in medio vocabulo longæ vicem sustinet v. 18. 40. 54. 76. 90. 112. 148. 162. quod fieri non posse supra ostendimus. Itaque qui olim quartus, quintus et sextus versus numerabantur, nunc in duos divisi sunt, ita ut primus iambicum penthemimeres sit, alter e pæone quarto et antispasto et dochmio constet. Eaque ratio, si quis versus omnes inter se

contulerit, et ad numerum et ad vocabulorum divisionem inter cæteras aptissima est. Nam si verbi causa versus sic dividerentur,

ἤτοι Πίσα μὲν Διός, Ὀλυμπιάδα δ' ἔστα-
σεν Ἡρακλέης,

at primus e dipodia iambica et ordine pæonico periodico constaret, molestiam facturus esset creticus v. 19. μόρσιμος, qui ante κατάληξιν asper et refractarius est. Nam etsi perelegans est Heynii conjectura, ἐπ' ὄλβον τι καὶ χάριν ἄγων, tamen, quum nec metrum, mutata descriptione versuum, vulgatæ lectioni adversetur, nec repetitum ἐπὶ placeat, nec denique apud Scholiastam satis clara Heynianæ lectionis vestigia exstent, non adducor equidem, ut ab librorum auctoritate recedendum existimem. Septimus versus, qui nobis quintus est, e trochæo et stropho constat, quem quomodo Scholiastes Ionicum a minore dimetrum catalecticum appellet, nulla ratione potest intelligi. Qui vulgo octavus versus est, cum eo, qui sequebatur, in unum conjungendus erat, quod non modo ultima octavi syllaba, quæ ubique longa est, suadebat, sed jure suo postulabant v. 116. et 130. in quibus ἀλλὰ et ἄνθεμα vulgo male dividuntur. Tum vero etiam v. 152. verba, ἐς δὲ τὸ πάν, elegantius in eodem numero continuantur. Versus decimus,

γεγωνητέον ὀπί,

ex iambo et stropho constat, quem pessime metrici antispasticum esse putant. Versus 12.

ἔρεισμ' Ἀκράγαντος,

si esset antispasticus dimeter brachycatalecticus, quod isti volunt, ictum in ultima syllaba haberet, quo nihil fingi durius potest. Denique postremos duos stropharum versus in unum conjunximus propter malam vocabulorum divisionem v. 27. 121. 135. 171.

In epodo secundus et tertius versus conjungi debebant propter divisionem vocabulorum v. 138. 174. Et ita etiam v. 103. elegantius enclitica τὶς ab initio versus removetur. Pariter v. 4. et 5. conjunximus propter v. 104. Denique quod in ultimis versibus aliam dispositionem sequuti sumus, duæ causæ fuerunt, primum, ne in eodem versu anacrusis thesin exciperet,

πῆμα θνάσκει | παλίγκοτον δαμασθέν,

qui asperior numerus est; deinde quia hoc loco, quo nos divisimus, ubique verbum terminatur, quod non est in vetere metri descriptione.

Tales vero tantique grammaticorum errores per totum Pindarum continuantur, neque ista e pessimis exempla deprompta sunt. Quæ qui degustaverit, is facile, puto, seponendam illam scholiastarum imperitiam sibi persuadebit.

Neque illi tamen nullam omnino utilitatem habent, sed, si quis ex iis fructus percipi potest, is in hoc solo consistit, quod interdum ad veram lectionem indagandam aliquid conferunt. Idque maxime in tragicis atque Aristophane usu venit, in quibus

etiam antistrophica, semel tantum repetita, incertam sæpe lectionis conjecturam relinquunt. Quare in tali causa si forte e scholiastis non tam numeros, quam pedum syllabarumque ordinem eruere licet, est sane, quod illos non prorsus abjiciendos spernendosque censeamus. At vero in ipsis numeris qui inde aliquid lucis sperant, ii isti digni sunt, qui ipsi obscuro illi gregi adnumerentur.

VII.

De generibus metrorum Pindari.

Hæc habui, quæ de versuum disponendorum ratione et causis dicerem. Quæ si quis bene memoria teneat, judiciique aliquam alacritatem et exercitationis usum adjungat, fieri non poterit, quin et grammaticorum barbariem effugiat, et a critica temeritate, qua nihil turpius est, sibi temperet. Illud vero in hac re permagnam utilitatem habiturum esset, si ubique certas et immutabiles metrorum formas ab antiquis poëtis adhibitas reperiremus. His enim diligenter animadversis atque descriptis immensa illa metrorum multitudo ad perexiguum revocari numerum posset, neque ulli usquam versus occurrerent, quin et certam metri regulam, et suum quoddam ac proprium nomen essent habituri. Verum eam opinionem grammaticis relinquemus, quæ quantas in omni re metrica turbas excitaverit, supra satis demonstratum est. Nos quidem de hujuscemodi adminiculis artis metricæ plane desperamus, idque eo lubentius facimus, quod divinum ingeniorum fervorem non aliis, nisi quæ ex ipsa rei natura petitæ sunt, legibus coërceri posse intelligimus. Id liberum manere debet sensui poëtarum atque arbitrio, quos numeros adhibere velint, dum illi numeri sint. Neque enim ante grammatici, quam poëtæ fuerunt, ac poëtarum ingenii est, invenire : inventa illorum discere, colligere, explicare, id vero sedulitatis est grammaticorum.

Ac Pindarus quidem tametsi ingentem metrorum copiam ad suam ipsius libidinem effinxit, tamen multas versuum formas ab antiquioribus poëtis accepit, multas etiam, quas ipse excogitaverat, constanti usu prope ad illorum metrorum celebritatem adduxit, quæ et regulam certam et proprium nomen habent. De utroque genere disserendum nobis atque explicandum est, tum ut de more et consuetudine Pindari constet, quæ etiam in aliorum lyricorum carminibus emendandis magnam vim et usum habet, tum ut hac ipsa metrorum Pindaricorum enarratione nostram versuum descriptionem firmemus, eorumque effugiamus criminationes, qui ægrius ab inveteratis erroribus divelli sese patiuntur. In qua disputatione ordinem sequemur eum, quem ipsa rei natura commendat, ut a simplicissimis numeris initio facto reliqua deinceps metra suo quæque in genere persequamur.

VIII.

De versibus trochaicis.

Ac primum locum trochæi tenent, in quibus Pindarus, qui ut lyricus poëta a ce-

micorum licentia alienissimus est, non alia utitur libertate, quam quæ cum summa artis severitate conciliari possit. Nam imparibus locis, qui vocantur, non nisi tribrachum, paribus autem etiam spondeum atque anapæstum adhibet, siquidem versus e dipodiis, id est, ex ordinibus periodicis duplicibus constat. Nam ubi longioribus ordinibus utitur, ut triplici catalectico Olymp. i. stroph. 8. Pyth. ii. ep. 6. vel acatalectico, qui ithyphallicus dicitur, Olymp. v. stroph. 3. 5. vel quadruplici catalectico Olymp. i. stroph. 4. 6. nusquam aut spondeo aut anapæsto locus est.

Frequentissime autem occurrunt ii, qui per dipodiam leguntur: in quibus hoc proprium Pindaro est, quod in paribus locis spondeum collocare solet. Nec tamen tanta in hac re ejus religio est, ut trochæum plane adspernetur, quod si Schmidius bene meminisset, sæpe non mutasset locos integerrimos. Interdum etiam omnes versus antithetici in primo pede constanter servant tribrachum, ut Pyth. i. ep. 13. et Isthm. vi. stroph. 10.

In hoc genere versuum autem primus est monometer,

-' υ - ῡ

Olymp. xiv. stroph. 10. Pyth. i. str. 11. quem sequitur, dimeter catalecticus, hac forma,

-' υ - ῡ	ύυ ῡ υ - υ -

Olymp. iii. ep. 3. vi. ep. 6. viii. stroph. 7. xi. stroph. 6. ep. 6. 9. xii. stroph. 6. 8. ep. 3. xiii. ep. 8. 9. Pyth. i. ep. 2. iii. stroph. 3. ep. 6. 8. 12. iv. stroph. 8. ep. 2. ix. stroph. 12. ep. 9. xii. stroph. 6. 10. 12. Nem. i. stroph. 5. 7. ep. 4. 6. 8. v. ep. 4. 6. viii. stroph. 9. ep. 2. ix. stroph. 5. 10. x. ep. 10. Isthm. i. stroph. 7. ii. stroph. 2. 3. iii. ep. 3. 7. vi. ep. 5. 11.

Tum dimeter acatalecticus, cujus hæ formæ reperiuntur,

-' υ - ῡ υυυ υυ-	-' υ - ῡ υυυ υυυ

Olymp. iii. ep. 1. vi. stroph. 5. ep. 7. vii. ep. 3. 6. xi. stroph. 4. ep. 10. xii. ep. 6. 9. xiii. ep. 6. 10. Pyth. i. stroph. 1. ep. 5. 10, 11. 14. iv. stroph. 5. 9. 11. 13. ep. 5. 12. ix. stroph. 13. 14. ep. 3. 6. Nem. i. stroph. 9. 10. ep. 1. v. stroph. 2. 10. ep. 2. viii. stroph. 3. 10. ep. 10. ix. stroph. 3. x. ep. 6. xi. stroph. 2. Isthm. i. ep. 7. 10. ii. stroph. 5. ep. 4. 7. iii. stroph. 1. 2. 6. ep. 6. 9. v. stroph. 6. 8. vi. stroph. 3. 5. ep. 3. 7.

Porro trimeter catalecticus, ita,

-' υ - ῡ υυυ	-' υ - ῡ	-' υ ῡ υυυ

Olymp. vii. stroph. 3. xi. ep. 4. 5. xii. stroph. 3. xiii. ep. 5. Pyth. i. stroph. 8. iii. ep. 2. Nem. v. stroph. 6. viii. ep. 11. x. stroph. 9. 10. xi. stroph. 6. ep. 8. Isthm. iii. ep. 10. v. ep. 2. vi. stroph. 10.

Deinde trimeter acatalecticus, quo sæpe in fine stropharum atque epodorum utitur. Ejus hanc formam habet:

-́ υ - ῡ | -́ υ - - | -́ υ - -
       υυ   υυ

Olymp. iii. stroph. 8. ep. 10. vi. stroph. 11. vii. ep. 11. xii. ep. 10. Pyth. xii. stroph. 14. Isthm. ii. stroph. 8. iii. stroph. 8.

Tetrameter catalecticus atque acatalecticus magis ad scenæ et diverbiorum tenuitatem, quam ad majores lyricorum spiritus accommodati videntur. Unde plane neglecti a Pindaro fuerunt. Nam si quando iis usus esse videtur, ut catalectico Isthm. iii. ep. 6. 7. et acatalectico Pyth. i. ep. 10. 11. ix. stroph. 11. 12. Nem. i. str. 9. 10. Isthm. iii. str. 1. 2. in his locis consultius existimavimus dimetros, quos ubique adhibet, conservare.

Conjunxit autem dipodias trochaicas etiam cum aliis numeris: ac primum ita, ut trochaicum dimetrum catalecticum unus trochæus sequeretur, hac forma:

-́ υ - - | -́ υ - | -́ υ

Pyth. ix. str. 2. Deinde ut creticus versum inciperet,

-́ υ - | -́ υ - -

Nem. xi. ep. 9. Idemque fecit in trimetre catalectico Ol. vi. ep. 13. ubi hac forma usus est,

-́ υ - | -́ υ - - -́ υ - - -́ υ - -

Quin etiam basin adhibuit in dimetro catalectico, in eaque spondeum servavit, Pyth. i. str. 5.

In primis autem cum trochæis dactylicos numeros consociavit, ac primum cum cretico penthemimeres dactylicum,

-́ υ - | -́ υ υ - υ υ ⏓

Ol. viii. ep. 10. Deinde cum una dipodia trochaica choriambum,

-́ υ - - | -́ υ υ -

Ol. xi. str. 3. xiii. str. 10. Pyth. i. str. 3. Nem. viii. ep. 8. xi. str. 8. Isthm. i. ep. 5. v. str. 7. vi. str. 9. Porro penthemimeres dactylicum, hac mensura,

-́ υ - ῡ | -́ υ υ - υ υ ⏓
υυυ | — —

Ol. iii. stroph. 5. xi. str. 2. xii. str. 1. ep. 7. xiii. ep. 3. Pyth. i. str. 7. ep. 4. iii. str. 1. ep. 1. iv. str. 1. 3. ep. 4. 7. 11. ix. ep. 8. Nem. i. str. 8. viii. str. 6. ep. 3. x. str. 2. 5. Isthm. ii. str. 4. ep. 6. v. ep. 3. 7. vi. ep. 1.

Deinde dactylicus trimeter catalecticus in disyllabum,

-́ υ - ῡ | -́ υ υ - υ υ - υ
υυυ |

Ol. iii. ep. 2. xi. str. 1. xii. str. 5. Pyth. i. ep. 9. iii. str. 2. ep. 4. iv. str. 2. 4. ep. 1. ix. ep. 9. 11. Nem. viii. ep. 9. ix. str. 8. x. str. 3. 7. Isthm. i. str. 3. v. str. 1. 3. 5. ep. 1. 6. vi. ep. 2. Denique dactylicus tetrameter catalecticus in syllabam,

-́ υ - - | -́ υ υ - υ υ - υ υ -

Ol. xii. ep. 4. itemque catalecticus in bisyllabum Nem. i. ep. 5.

Sæpe etiam in fine rursus trochæos adjecit, ut dipodiam trochaicam post choriambum, hac forma,

-́ ⏑ - ⏓ | -́ ⏑ ⏑ - | -́ ⏑ - -

Ol. xiii. ep. 4. Deinde unum trochæum post dactylicum trimetrum catalecticum in syllabam, sic,

-́ ⏑ - - | -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - | -́ ⏓

Pyth. i. str. 4. Nunc etiam creticum, quo sæpe solet etiam alios versus finire,

-́ ⏑ - - | -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - | -́ ⏑ -

Isthm. vi. ep. 10. Alibi autem creticus sequitur dactylicum trimetrum catalecticum in bisyllabum,

-́ ⏑ - - | -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏓ | -́ ⏑ ⏓
⏑⏑⏑

Ol. viii. stroph. 1. xiii. str. 7. Pyth. i. ep. 7. iii. str. 7. ep. 3. ix. ep. 5. 7. Nem. v. ep. 9. viii. ep. 7. x. str. 6. ep. 1. 2. xi. str. 1. ep. 3. Isthm. iii. str. 3. Atque etiam dipodia trochaica,

-́ ⏑ - - | -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - - | -́ ⏑ - ⏓

Pyth. iii. ep. 10. ix. str. 6. quam etiam post tetrametrum catalecticum in bisyllabum adhibuit Nem. v. ep. 10. Tum vero etiam choriambo usus est post penthemimeres dactylicum,

-́ ⏑ - - | -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - | -́ ⏑ ⏑ -

Isthm. i. str. 6. et post trimetrum dactylicum catalecticum in bisyllabum,

-́ ⏑ - -   -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - - | -́ ⏑ ⏑ -

Ol. xii. 2. Denique dimetro quoque trochaico adjecit choriambum, cujus generis hæ formæ reperiuntur,

-́ ⏑ - ⏓ | -́ ⏑ - ⏓ | -́ ⏑ ⏑ -
⏑⏑⏑ ⏑⏑

Ol. vi. ep. 3. xii. str. 4. ep. 8. Pyth. iv. ep. 10. Isthm. ii. ep. 5. v. str. 2. ep. 5. vi. str. 2.

IX.

De versibus iambicis.

A trochæis ad iambos, cognatum genus numeri, pergimus, in quibus eadem, quæ in trochæis, mensuræ et severitas et constantia adhibita est. Nam etsi his longe parcius, quam trochæis utitur, quippe pedestri et communem colloquiorum sermonem propius accedente numero, tamen, quum e duplicibus ordinibus constant, spondeorum alternationes plerumque observavit, anapæsto autem æque in imparibus atque in paribus locis omnino obstinuit. Anacruseos quidem ambiguitatem non detrectavit, sed bisyllabam anacrusin, quæ ab lyricorum metrorum puritate abhorret, comicis reliquit et tragicis. Nam quod Nem. iv. 122. legitur,

Νεμέᾳ τε συνθέμενος

in eo, ut in unico hujus licentiæ exemplo, non dubium est, vocabulum Νεμέᾳ in duas

syllabas esse contrahendum, ut Πυθίᾳ Isthm. vi. 85. Jam vero ut singula iambicorum versuum genera, quæ quidem maxime memorabilia sunt, enumeremus, primum monometro usus est,

- -́ ⏑ ⏓

Olymp. vii. stroph. 7. Pyth. iii. stroph. 10. viii. ep. 2. xi. stroph. 8. Deinde hypercatalectico,

⏑ -́ ⏑ - ⏓

Ol. ii. stroph. 3. xiv. 18. Pyth. vi. stroph. 8. Nem. vi. ep. 7. cujus etiam hanc formam habet

⏓ ⏑́ ⏑ ⏑ - ⏑

Pyth. vii. stroph. 8. Tum dimeter brachycatalecticus occurrit,

⏑ -́ ⏑ - ⏑ ⏓

Ol. iv. stroph. 12. x. ep. 8. Pyth. viii. stroph. 8. Isthm. vii. stroph. 8. viii. 17. qui ex uno constat ordine. Quare in hoc non nisi iambo et tribracho locus est. Similius huic, sed numero et mensura diversus, alius versus est, quem e duobus ordinibus, amphibracho vel Bacchio et cretico composuit. Ejus hæc forma est,

⏑ -́ ⏓ | -́ ⏑ -

Pyth. x. stroph. 9. Sequitur hunc dimeter catalecticus ex uno ordine

⏑ -́ ⏑ - ⏑ - ⏓

Ol. ii. ep. 6. iv. stroph. 9. Tum dimeter acatalecticus, e duobus ordinibus

⏓ -́ ⏑ - | ⏓ -́ ⏑ ⏓

Ol. viii. ep. 11. Nem. i. stroph. 1. v. stroph. 1. Isthm. iii. ep. 4. vi. 7. Deinde hypercatalecticus,

⏓ -́ ⏑ - - | -́ ⏑ - -

Sic enim distribuere ordines malo, quam ut uterque anacrusin habeat, ipsa monstrante et numeri lenitate et verborum concinniore pronunciatione. Hic autem versus occurrit Ol. vi. stroph. 1. vii. 5. Nem. v. str. 9. Isthm. i. ep. 8. vi. stroph. 12. Tum trimeter brachycatalecticus,

- -́ ⏑ - - | -́ ⏑ - ⏑ ⏓
⏑⏑⏑

Nem. viii. ep. 6. et acatalecticus,

- -́ ⏑ - - | -́ ⏑ - - | -́ ⏑ ⏓
⏑⏑

Nem. v. stroph. 7. atque etiam hypercatalecticus,

- -́ ⏑ - - | -́ ⏑ - - | -́ ⏑ - -

Olymp. iii. stroph. 6. Nem. ix. stroph. 11.

Quemadmodum autem trochæis alios numeros adjunxit, ita idem in iambis fecit. Ac primum post Bacchium adhibuit duas dipodias trochaicas,

⏑ -́ - | -́ ⏑ - - | -́ ⏑ - -

Ol. vi. str. 8. unam autem post iambicum monometrum quod genus periodus a grammaticis dicitur,

⏑ -́ ⏑ - | -́ ⏑ - ⏑

Ol. ii. str. 2. Dactylos autem ita adjunxit, ut nunc amphibrachum vel bacchium exciperet choriambus,

⏑ –́ ⏑ | –́ ⏑ ⏑ –

Nem. iv. str. 1. 3. 5. Isthm. vii. str. 7. nunc etiam dipodiam iambicam, ut Pyth. vii. ep. 7. Nem. i. ep. 7. nunc iambicum monometrum hypercatalecticum,

– –́ ⏑ – – | –́ ⏑ ⏑ –

Nem. v. ep. 7. Isthm. i. ep. 6. nunc etiam dimetrum hypercatalecticum,

– –́ ⏑ – – | –́ ⏑ – – | –́ ⏑ ⏑ –

Pyth. iii. 6. Occurrit etiam monometer iambicus cum dimetro dactylico,

– –́ ⏑ – | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑

Ol. ii. ep. 1. Pyth. viii. str. 4. Monometrum autem hypercatalecticum modo sequitur penthemimeres dactylicum,

– –́ ⏑ – ⏑ | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒

Nem. i. stroph. 2. 4. v. str. 8. Isthm. i. str. 5. vi. str. 1. modo dactylicus trimeter catalecticus in bisyllabum, adjecto cretico,

– –́ ⏑ – – | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – | –́ ⏑ ⏒

Isthm. i. ep. 1. vi. str. 11. ep. 9. quod genus Hephæstioni epionicum est: vide quæ diximus lib. iii. de metris p. 399. seq. Simile carminis genus, quod una tantum syllaba longius est, Hephæstio in asynartetis numerat, et Pindaricum vocari tradit. At illud neque asynastetum est, neque, ut putat Hephæstio, ultima pars iambica, sed trochaica est, hac ratione:

⏑́ –́ ⏑ – – | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – | –́ ⏑ – ⏑

ὃς καὶ τυπεὶς ἀγνᾷ πελέκει τίκτετο ξανθὰν Ἀθάναν.

σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἴνησαν περισσῶς.

Denique etiam dactylicum logaœdicum iambis adjunxit hac forma,

⏑ –́ ⏑ – – | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒

Ol. vi. 7.

X.

De versibus Creticis.

Cretico pede frequenter utitur Pindarus, sed ita plerumque, ut eum aliis numeris immisceat, soluta etiam nunc prima longa, nunc altera, ut Ol. ii. ep. 4.

– –́ ⏑ – | –́ ⏑ – (⏑⏑) | –́ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑

Tamen etiam versus unice creticis constans occurrit, isque dimeter,

–́ ⏑ – | –́ ⏑ –

quo ter puro usus est, Ol. v. ep. 3. Pyth. iv. stroph. 12. v. ep. 9. semel etiam soluta prima, hac ratione,

⏑́ ⏑ ⏑ – | ⏑́ ⏑ –

Nem. x. ep. 8.

XI.

De versibus antispasticis.

Ex antispasticis versibus invenitur monometer hac forma,

⏑ –́ | –́ ⏑

Pyth. xi. str. 2. deinde dochmiacus, quem nunc purum adhibuit,

⏑ –́ | –́ ⏑ –

Ol. i. ep. 5. nunc hac forma,

⏑ –́ | –́ ⏑ –
⏑⏑⏑

Ol. ii. str. 8. Pyth. v. str. 6. vii. str. 7. nunc ita,

⏑ –́ | ⏑́ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ – | –́ –

Nem. vi. str. 2. nunc etiam utraque longa soluta,

⏑ ⏑́ ⏑ | ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑̲

Pyth. v. str. 4. Habet etiam asynartetos e duobus dochmiis, quorum modo hæc ratio est,

⏑ –́ ⏑ | –́ – ‖ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑̲

Pyth. v. str. 9. modo hæc,

⏑ –́ | –́ ⏑ – ‖ ⏑ –́ ⏑ | –́ –
⏑⏑ ⏑⏑

Pyth. v. ep. 8. Alibi etiam dochmiaco hypercatalectico utitur,

⏑ –́ | –́ ⏑ – ⏑

Ol. ii. 9. Antispasto autem interdum alios numeros adjunxit, ut iambicum dimetrum brachycatalecticum, qui uno ordine constat,

⏑ –́ –́ ⏑̄ | ⏑ –́ ⏑ ⏑ –

Pyth. v. str. 11. et dactylum cum anacrusi iambica,

⏑ –́ –́ ⏑̄ | ⏑ –́ ⏑ ⏑ –

Nem. vi. str. 1. et choriambum, qui versus vocatur Glyconeus polyschematistus,

⏑ –́ –́ ⏑ | –́ ⏑ ⏑ –

Isthm. vii. str. 7. et strophum pedem,

⏑ –́ –́ ⏑ | –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑̲
⏑⏑

Ol. i. str. 11. tum etiam dochmiacum, quem diiambus excipit,

⏑ –́ –́ ⏑̄ | ⏑ –́ –́ ⏑ – | ⏑̄ – ⏑ –
| ⏑ –́ ⏑̄ –́ ⏑̄ |

Nem. vii. str. 1. Dochmiaco autem etiam dochmiacum hypercatalecticum adjecit,

⏑ –́ –́ ⏑ – | ⏑ –́ ⏑̄ –́ ⏑ –

Pyth. vi. str. 10. et iambicum monometrum cum anacrusi anapæstica, quod genus nunc hanc formam habet,

⏑ –́ –́ ⏑ – | ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑̲

Pyth. v. str. 8. nunc hanc,

⏑ –́ ⏑̄ –́ – | ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏓

Pyth. v. str. 7. Interdum etiam hic iambicus hypercatalecticus est,

⏑ –́ ⏑́ ⏑ – | ⏑̄ ⏑ –́ ⏑ – –

Pyth. ii. ep. 12. Isthm. viii. 1. Deinde etiam dactylicum logaœdicum dochmiaco adjecit.

⏑ –́ –́ ⏑ – | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –

Ol. i. ep. 10. et strophum dochmiaco hypercatalectico,

⏑ –́ –́ ⏑ – ⏑ | –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏓

Ol. i. stroph. 12. Nonnumquam dochmiaci initium iambo auxit,

⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ –
⏑⏑

Pyth. v. stroph. 1. epod. 11. Nem. iii. stroph. 4. epod. 3. Idemque fecit in dochmiaco hypercatalectico, cui choriambum adjunxit,

⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ | –́ ⏑ ⏑ –
⏑⏑

Pyth. v. stroph. 2. Denique vero ad antispastici numeri similitudinem dactylos et pæonas accommodavit, ut in hoc genere,

⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – | –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –

Ol. i. ep. 3. et in hoc,

⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏓

Ol. ii. stroph. 7.

XII.

De versibus dactylicis.

Accedimus ad versus dactylicos, in quibus frequenter spondeum, nonnumquam etiam proceleusmaticum Pindarus adhibuit. Ex hoc genere metri primum usus est dimetro catalectico in bisyllabum, qui Adonius vocatur, Pyth. x. ep. 2. deinde acatalectico,

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑̄

Pyth. ii. str. 4. tum dimetro catalectico in syllabam, qui nunc primo nunc secundo loco spondeum habet, sed numquam utroque simul,

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – (with – – over the short syllables)

Ol. iii. ep 2. 5. 8. vi. str. 2. ep. 2. 8. 9. 12. vii. str. 2. 7. 9. ep. 8. viii. ep. 5. xi. str. 8. Pyth. i. stroph. 2. ep. 12. iii. str. 8. iv. ep. 6. ix. str. 4. 7. 9. 11. ep. 4. 10. xii. str. 2. 4. 8. Nem. i. str. 3. vi. str. 8. x. str. 4. 8. ep. 4. xi. str. 5. ep. 2. 10. Isthm. i. str. 4. ii. stroph. 1. v. str. 4. vi. str. 6. ep. 4. 8. Nec minus frequens est catalecticus in bisyllabum,

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ (with – – over the short syllables)

Ol. vi. str. 6. 9. 10. ep. 11. vii. str. 6. 11. ep. 1. 4. viii. stroph. 5. ep. 2. 5. 6. 7. 8.

xi. stroph. 5. ep. 2. xii. ep. 2. Pyth. i. ep. 3. iii. ep. 5. 7. iv. str. 7. ep. 3. ix. str. 8. ep. 2. xi. ep. 1. xii. stroph. 3. 7. Nem. v. str. 4. ep. 5. viii. str. 2. 8. ix. str. 1. 2. 4. 9. x. ep. 4. 7. 9. xi. str. 3. 4. ep. 1. 4. 5. 6. Isthm. i. ep. 4. 9. ii. str. 6. iii. ep. 2. vi. str. 8. Deinde tetrametrum catalecticum in syllabam adhibuit,

—
-́ ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ ⏓

Pyth. iv. str. 10. Nem. i. ep. 2. in quo etiam hanc formam habet,

-́ ∪ ∪ - - - - -

Ol. ix. str. 5. et catalecticum in bisyllabum,

—
-́ ∪ ∪ - ∪ ∪ -́ ∪ ∪ - -

Nem. i. str. 6. ep. 3. Isthm. vi. str. 4. cujus hanc quoque formam habet,

-́ ∪ ∪ - - -́ ∪ ∪ - -

Ol. vi. ep. 5. Tum pentametro quoque catalectico in syllabam usus est,

—
-́ ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ -́ ∪ ∪ -

Pyth. iii. str. 5. Quin diu dubitavi, an etiam hexameter catalecticus, et is qui heroicus vocatur, ac denique heroicus cretico in fine addito multis in locis reponendi essent. De qua re hic exponendum diligentius est, ne in culpam et reprehensionem incidamus, si quis forte prætermissas ab nobis celeberrimorum versuum formas multorum locorum comparatione ostendere conetur. Ac primum, qui hexameter catalecticus in syllabam nobis videbatur, hanc formam habebat,

-́ ∪ ∪ - ∪ ∪ - - -́ ∪ ∪ - ∪ ∪ ⏓

servato maxime in tertia sede spondeo, ut Ol. vi. 32. ubi duo continui sunt,

οὐ φιλόνεικος ἐὼν, οὔτ' ὦν δύσηρίς τις ἄγαν,
καὶ μέγαν ὅρκον ὀμόσσαις, τοῦτό γέ οἱ σαφέως.

Horum prior elegantiorem habet cæsuram, et, quo non putes eam neglectam esse in altero, eadem molesta incidendi ratio in antitheticis omnibus servatur. Omnis enim hujus metri venustas intereat necesse est, si alia, quam quæ in versu heroico obtinet, cæsura adhibetur. Unde ab scholiasta metrico hoc genus ἔπος παρὰ συλλαβὴν dicitur ad Nem. xi. quo unico loco hoc metrum in grammaticorum descriptionibus occurrit. Pindarus quidem nunc alterutram constanter sequutus est incisionem, nunc etiam utramque conjunxit. Quod qui ex ipsis exemplis cognoscere cupiunt, ii conferant Ol. vii. 6. 17. 41. 52. 76. 86. 111. 122. 146. 157. viii. 20. 49. 78. 107. Pyth. i. 10. 22. 49. 61. 88. 100. 127. 139. 166. 178. iii. 36. 77. 118. 159. 200. Nem. x. 3. 8. 14. 19. 27. 37. 42. 48. 53. 61. 71. 76. 82. 87. 95. 105. 110. 116. 121. 129. 139. 144. 150. 155. 163. xi. 3. 9. 13. 24. 30. 34. 45. 51. 55. xii. 3. 7. 17. 21. 31. 35. 45. 49. Isthm. i. 3. 10. 28. 35. 53. 60. 78. 85.

Simillimus huic vel ad mensuram vel ad cæsuræ observationem hexameter heroicus est, qui invenitur Ol. viii. 4. 13. 24. 33. 42. 53. 62. 71. 82. 91. 100. 111. Pyth.

ix. 4. 10. 19. 25. 48. 54. 63. 69. 92. 98. 107. 113. 136. 142. 151. 157. 180. 186. 195. 201. Nem. ix. 1. 13. 25. 37. 49. 61. 73. 85. 97. 109. 121. xi. 16. 37. 58.

Denique etiam heroicus adjuncto cretico et spondeum in tertia sede, et cæsuræ duplicem rationem habet, hac forma,

-́ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ - - -́ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ - ᴗ -́ ᴗ ⏓

Isque occurrit Ol. iii. 23. 50. 77. vii. 23. 58. 93. 128. 163. viii. 26. 55. 84. 113. Nem. ix. 6. 18. 30. 42. 54. 66. 78. 90. 102. 114. 126. Isthm. i. 17. 42. 67. 92. ii. 17. 40. 63. Atque etiam in fragmentis occurrunt, in quibus hæc metra adhibita videantur, ut hexameter catalecticus in syllabam p. 19. v. 12, 13. et p. 21.

— τοι-
ᾶνδε μελίφρονα ἀρχὰν εὑρόμενον σκολίου,

et p. 31. i. et p. 34.

μὲν μένος ἀελίου τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω.

Et heroicus p. 23. et 25.

τάκομαι, εὖτ' ἂν ἴδω παίδων νεόγυιον ἐς ἥβαν,

et p. 32. 13, 14.

θύματα μιγνύν-
των πυρὶ τηλεφανεῖ παντοῖα θεῶν ἐπὶ βωμοῖς,

et p. 44. 6, 7. et p. 45.

κίονες· ἔνθα τεκοῖσ' εὐδαίμον' ἐπόψατο γένναν,

et p. 111.

ἐσσυμένως ἀπὸ μὲν λευκὸν γάλα χερσὶ τραπεζᾶν
ὤθεον· αὐτόματοι δ' ἐξ ἀργυρέων κεράτων πί-
νοντες ἐπλάζοντο.

et heroicus cum cretico p. 123.

πολύκλει-
τόν περ ἐοῦσαν ὅμως Θήβαν ἔτι μᾶλλον ἐπασκήσω θεῶν.

In his versibus omnibus si vel cæsura semper ea esset, quæ heroico conveniret, vel in mensura nihil usquam difficultatis reperiretur, vix dubitandum foret, quin istæ formæ metris Pindaricis adnumerari deberent. Verum satis idoneas quidem mihi videor causas habuisse, quare nullum ex his versuum generibus in Pindaro relinquendum putarem. Primum enim vel hoc mirum videbatur, quod spondeum in tertia sede tam religiose servasset, ut dactylo nusquam uteretur. Nam qui loci eum pedem habent, ii propter ipsam librorum auctoritatem suspecti sunt. Id enim ter omnino factum est, Ol. viii. 20.

Ζηνὶ γενεθλίῳ· ὅς σε μὲν ἐν Νεμέᾳ πρόφατον,

quæ est Aldi et MS. Cizensis lectio: sed duo libri Palatini ἐν μὲν ἐν Νεμέᾳ habent. Deinde Pyth. i. 178.

ὦ φίλε, κέρδεσιν εὐτραπέλοις· ὀπιθόμβροτον αὔ-
χημα δόξας

ubi liber Bodleianus sic exhibet,

ὦ φίλε, εὐτραπέλοις κέρδεσσ'· ὀπιθόμβροτον αὔ-
χημα δόξας.

Denique Nem. x. 121.

— — δει-
νὸν παλάμαις Ἀφαρητίαδαι Διός· αὐτίκα γάρ.

Nam si quidem hoc metri genere usus hic est Pindarus, necessario scribendum erat Ἀφαρητίαδαι, quod scholia habent ad v. 129. Verum in libris omnibus Ἀφαρητίδαι est.

Cæsuræ deinde accedebat perversitas, quæ quum in plerisque locis e singulis horum versuum binos facere juberet, idem etiam in reliquis locis facere suadet, ut prior quisque versus nunc penthemimeres dactylicum, nunc trimeter catalecticus in bisyllabum esset. Denique vero plane pervicerunt ii loci, in quibus si versus non disjungerentur, aut mensura aut prosodia damnum videbatur factura esse. Ac primum Olymp. vi. 176. in tertia arsi brevis syllaba est,

δέσποτα ποντόμεδον· εὐθὺν δὲ πλόον καμάτων,

itemque Pyth. ix. 201.

— — ἔστα-
σεν γὰρ ἅπαντα χορὸν ἐν τέρμασιν αὐτίκ' ἀγῶνος,

ut conjicias, syllabam, cujus incerta mensura sit, non in medio, sed in extremo versu fuisse. Cavit enim magnopere Pindarus, ne syllabas breves propter cæsuram produceret, cujus rei, si horum quidem versuum dubiam auctoritatem exceperis, unum tantummodo exemplum invenitur Isthm. vi. 61.

αὔδασε τοιοῦτον ἔπος· εἴ ποτ' ἐμὰν, ὦ Ζεῦ πάτερ.

Deinde pravus etiam hiatus interdum impedit, quominus in unum versum ista metra conjungantur, ut Nem. x. 53.

μὰν ἔραται φρενὶ, σιγᾷ οἱ στόμα· πᾶν δὲ τέλος,

et Isthm. i. 35.

— — πέν-
ταθλον ἔστ', ἀλλ' ἐφ' ἑκάστῳ ἔργματι κεῖται τέλος.

Maxima vero atque gravissima causa, quare, quotiescunque ista metra occurrerent,

ea in duos versiculos disjungenda existimavimus, trochæus fuit, qui interdum in tertia sede reperitur. Hic pes enim quum in mediis dactylis locum habere non possit, manifestum præbet indicium dactylici catalectici in bisyllabum. Adhibuit autem Pindarus hunc pedem in hisce locis: Olymp. viii. 20:

Ζηνὶ γενεθλίῳ, ὃν μὲν ἐν Νεμέᾳ πρόφατον,

et Nem. x. 121.

— — δει-

νὸν παλάμαις Ἀφαρητίδαι Διός. αὐτίκα γάρ.

et Olymp. viii. 26.

ἐξένισεν κρατέων πάλᾳ δολιχήρετμον Αἰγίναν πάτραν.

De horum versuum primo et secundo supra diximus, quorum in altero quidam libri ὅς σε μὲν suppeditant, in altero facilis mutatio fuerit Ἀφαρητίαδαι. Sed majorem tertius creat molestiam, in quo, si totum locum diligentius consideramus, ne levissima quidem corruptionis suspicio apparet. Tamen si hic quoque mutandus foret, vix aliud quidquam posset excogitari, quam ut, divulsa ab antecedentibus sententia, sic scriberetur,

ἐξένισεν δὲ πάλᾳ κρατέων δολιχήρετμον Αἰγίναν πάτραν.

Verum uti temeraria hæc mutatio futura esset, ita etiam eodem esset laboratura vitio, quo reliqui duo versus, quos attulimus, contaminantur. Dactylum enim, quemadmodum supra diximus, in tertia sede Pindarus non adhibuit. Hæc omnia si quis accurate perpenderit, non dubitabit, puto, quin jure ac merito et hexametrum catalecticum in syllabam, et heroicum, et eum, cui creticus adjunctus est, e Pindari metris ejecerimus.

Dactylicorum logaœdicorum tria tantum exempla commemorabimus, quorum hæ formæ sunt:

-́ υ υ - υ - ῡ

Ol. i. ep. 11. Pyth. vi. stroph. 5.

-́ υ υ - υ - υ -

Pyth. viii. ep. 8. Nem. vi. stroph. 11.

-́ υ υ - υ υ - υ -
υυ

Ol. x. ep. 4. Nem. vi. ep. 4.

Denique quemadmodum trochæos dactylos adjecit, ita etiam dactylis addere trochæos solet. E quo genere hæc maxime videbantur commemoratione digna exempla esse:

-́ υ υ - ῡ | -́ υ -

Ol. xiii. stroph. 9.

-́ υ υ - - | -́ υ - -

Pyth. iv. ep. 7.

-́ υ υ - υ υ - | -́ υ - -

Pyth. i. stroph. 9.

-' υ υ - υ υ - ῡ | -' υ ⏓

Ol. iii. stroph. 1. 7. vii. ep. 2. 9. viii. stroph. 4. ep. 4. 9. Pyth. xii. stroph. 13. Nem. v. str. 3. ix. str. 6. Isthm. i. stroph. 2. ep. 3.

-' υ υ - υ υ - ῡ | -' υ - υ
υυ

Ol. iii. ep. 7. vi. stroph. 4. ep. 1. viii. stroph. 8. xi. ep. 1. 7. 8. xii. ep. 1. xiii ep. 2. Pyth. iii. stroph. 11. Nem. v. stroph. 5. ep. 3. x. ep. 5. Isthm. i. stroph. 1. ii. stroph. 7. ep. 3. iii. stroph. 4. 5. v. ep. 9.

-' υ υ - υ υ - υ υ - | -' υ - ῡ

Isthm. iii. stroph. 7.

-' υ υ - υ υ -' υ υ - - | -' υ -

Isthm. v. ep. 8.

-' υ υ - υ υ -' υ υ - ῡ | -' υ - ῡ

Pyth. iv. 6. Alibi vero in fine rursus dactylos addidit, ut in his,

-' υ υ - υ - υ | -' υ υ - ῡ

Ol. i. ep. 6. Pyth. vii. ep. 6.

Tum basin quoque dactylicis numeris adjecit, in qua modo spondeum, modo trochæum, modo iambum, nunc etiam tribrachum atque anapæstum adhibuit. E quo versuum genere his maxime formis usus est: Pherecrateo, qui dicitur,

- ῡ | -' υ υ - ῡ
υυ

Ol. i. stroph. 2. 5. Pyth. x. stroph. 1. Nem. ii. str. 7.

- - | -' υ υ - υ υ - υ υ -

Ol. v. stroph. 2. ep. 3.

- - | -' υ υ - υ υ -' υ υ - υ

Ol. v. ep. 1. Deinde etiam in logaœdicis basin habet, in quibus primum locum tenet Glyconeus,

- ῡ | -' υ υ - υ ⏓
υυ

Olymp. ix. stroph. 4. 6. 8. 12. Pyth. ii. ep. 2. Nem. ii. stroph. 3. iv. stroph. 6. vi. stroph. 3. ep. 8. Isthm. vii. 5. ep. 5. In his interdum constanter servat iambum in basi, hac forma,

υ - | -' υ υ - υ ⏓

Olymp. i. stroph. 1. Pyth. viii. ep. 9. Nem. ii. stroph. 1.

Porro

- ῡ | -' υ υ - υ - -

Pyth. ii. stroph. 3. viii. ep. 5. Deinde qui hendecasyllabus Phalæceus vocatur,

- ῡ | -' υ υ - υ - υ - ῡ

Ol. ix. stroph. 3. xiv. 2.

- υ | -' υ υ - υ - υ - υ -

Isthm. vii. ep. 1. Denique etiam Pherecrateo dipodiam trochaicam adjunxit,

- ᴗ | -́ ᴗ ᴗ - - | -́ ᴗ - -

Nem. viii. stroph. 1. et Glyconeo choriambum,

- ᴗ̄ | -́ ᴗ ᴗ - ᴗ - | -́ ᴗ ᴗ -
ᴗᴗ

Pyth. v. ep. 10. Isthm. viii. 13.

XIII.

De versibus anapæsticis.

Sequuntur anapæsti, quos Pindarus solo spondeo variavit. In his primus est monometer,

ᴗ ᴗ -́ ᴗ ᴗ -

Ol. iv. stroph. 2. vii. ep. 5. x. ep. 9. Deinde monometer hypercatalecticus,

ᴗ ᴗ -́ ᴗ ᴗ - -

Ol. ix. ep. 3. Pyth. iii. ep. 11. Tum dimeter brachycatalecticus,

- -́ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ ᴗ̲

Ol. iii. stroph. 2. xiii. ep. 1. Pyth. iii. stroph. 4. Nem. viii. ep. 1. Isthm. iii. ep. 8. idemque unice e spondeis Ol. iv. stroph. 7. Dein catalecticus, qui parœmiacus vocatur,

ᴗ ᴗ -́ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ - ᴗ̄

Ol. i. stroph. 4. idemque hac forma,

- -́ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ - ᴗ̄

Olymp. iii. stroph. 4. xii. stroph. 7. ep. 5. Pyth. xii. stroph. 1. 5. 9. 11. Nem. v. ep. 5. Isthm. ii. stroph. 1. iii. ep. 5. Et dimeter acatalecticus,

- -́ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ -́ ᴗ ᴗ ᴗ̲

Ol. ix. ep. 6. Nem. vi. ep. 9. Præterea etiam logaœdicum genus in anapæstis adhibuit, ut in his

ᴗ ᴗ -́ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ̲

Ol. ix. stroph. 1. cujus hanc quoque formam habet,

- -́ ᴗ ᴗ -́ ᴗ -

Ol. i. ep. 8. Denique uti dactylicis versibus, ita etiam anapæsticis trochæos aliosque numeros adjunxit. Eorum hæc præcipua exempla sunt:

ᴗ ᴗ -́ ᴗ ᴗ - - | -́ ᴗ -

Nem. viii. stroph. 7.

- -́ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ - - | -́ ᴗ -

Olymp. iii. stroph. 3. viii. ep. 1. Pyth. i. ep. 7. ix. ep. 1. Nem. viii. ep. 5.

- -́ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ - ᴗ̄ | -́ ᴗ - -

Isthm. vi. ep. 6.

- -́ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ -́ ᴗ ᴗ - | -́ ᴗ -

Pyth. ii. 5.

— —
ᴗ ᴗ -́ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ -́ ᴗ ᴗ - - | -́ ᴗ - ᴗ̄

Pyth. iv. ep. 9.

- -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - - | -́ ⏑ ⏑ ⏒

Isthm. iii. ep. 1.

- -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ -́ ⏑ ⏑ - | -́ ⏑ ⏑ -

Nem. vi. ep. 3. Ac logaœdicis quoque trochæos adjunxit, ut in hoc,

- -́ - - ⏑ ⏑ -́ ⏑ - | -́ ⏑

Ol. ix. ep. 4.

Cæterum aliud quoddam genus anapæsticum invenitur, quod proprie non ad dactylicos numeros, e quibus anapæsti sunt, sed ad trochaicos referendum est. Nihil enim cum anapæstis commune habet, præter anacrusin. Ex eo genere hi versus sunt:

⏑ ⏑ -́ ⏓ | -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -

Pyth. ix. stroph. 1. 3.

⏑ ⏑ -́ ⏑ | -́ ⏑ ⏑ - | -́ ⏑ - ⏑ ⏒

Ol. i. ep. 7.

⏑ ⏑ -́ ⏑ -

Ol. i. ep. 2.

XIV.

De versibus choriambicis.

Choriambicis versibus, quod merito mirere, rarissime usus est Pindarus. Nam nisi quod choriambum interdum aliis numeris intermiscuit, hæc tantum observavi exempla, in quibus pes ille nomen facere versui possit:

-́ ⏑ ⏑ - | -́ ⏑ -

Nem. xi. stroph. 7. ep. 7.

- ⏓ | -́ ⏑ ⏑ -
     | ⏑⏑

Pyth. vii. ep. 1. 2. xi. stroph. 6. Isthm. vii. ep. 7. viii. 8. 9. 10. 11.

- - | -́ ⏑ ⏑ - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ - | -́ ⏑ -

Ol. v. str. 1. et adjuncto dochmiaco hypercatalectico,

- ⏓ | -́ ⏑ ⏑ - | ⏑ -́ -́ ⏑ - ⏑
     | | ⏑⏑

Isthm. viii. 12. Denique aliud genus, a tragicis quoque adhibitum, usurpavit, de quo diximus lib. ii. de metris p. 240. Id e basi, in qua promiscue spondeum, trochæum, atque iambum posuit, et trochæo, quem etiam cum spondeo et tribracho permutavit, ac choriambo compositum est, hac forma,

- ⏒ | -́ ⏓ | -́ ⏑ ⏑ -
⏑ — | ⏑⏑ |

Pyth. xi. stroph. 7. Nem. iv. stroph. 8. 10. vi. stroph. 4. Isthm. viii. 3. 6.

XV.

De versibus Ionicis a minore.

Versus Ionici a minore, qui apud Pindarum occurrunt, uno tantum pede Ionico

constant, cui nunc creticus, nunc ditrochæus, nunc choriambus adjunctus est, hac ratione,

υ υ -́ - | -́ υ -

Ol. viii. stroph. 6.

υ υ -́ - | -́ υ - -

Ol. vii. stroph. 1. 10.

υ υ -́ - | -́ υ υ -

Pyth. i. ep. 13.

XVI.

De versibus Ionicis a majore.

In Ionicis majoribus eadem Pindarus, qua alii poëtæ, libertate usus est. Eorum hæc exempla occurrunt. Primum dimeter,

-́ -́ υ υ | -́ υ -́ -

Nem. vii. stroph. 9. idemque hac forma,

ύ -́ υ υ | -́ ῡ -́ -

Nem. vii. stroph. 10. et sic etiam,

-́ υ -́ ῡ | -́ υ -́ υ
ύ υ - | -́ -́ υ υ

Nem. vi. stroph. 10. Deinde is, qui Sotadeus vocatur, hac forma,

-́ -́ υ - | -́ - υ ῡ | -́ υ -́ υ | -́ υ
-́ - -́ - | υ

Pyth. viii. ep. 11. Denique etiam uno pedi Ionico majori alios numeros addidit, hac ratione,

-́ -́ υ υ | -́ υ -́ υ υ υ - υ ⏓
-́ - -́ υ |
-́ υ ύ υυ |

Nem. vii. stroph. 8.

XVII.

De versibus pæonicis et aliis longioribus.

Denique etiam pæonicos numeros, et qui his longiores sunt, Pindarus adhibuit, sed maxime aliis numeris nec certa et constante ratione mixtos. Quos ut ne omnino præteream, tantummodo exempla commemorabo. Neque enim quidquam de hoc genere dici potest, præter quod in pæonicis interdum primam soluit, interdum etiam cretico usus est. Ita hæc occurrit forma e pæone et choriambo,

-́ υ υ υ -́ υ υ ⏓.

Pyth. v. stroph. 5.

υ υ υ -́ υ υ -́ υ υ υ -́ υ ⏓

⏑ ⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏓
⏑⏑

Pyth. vi. stroph. 3.

⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ – –

Isthm. viii. 15.

⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –

Ol. i. stroph. 3.

⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –

Pyth. xi. ep. 2.

⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑

Pyth. ii. ep. 1. viii. stroph. 1. Nem. vii. ep. 5.

⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ – | –́ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓

Nem. vii. ep. 6.

⏑ ⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ – | –́ ⏑ –

Ol. ii. ep. 2.

—
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ –

Ol. ii. ep. 3.

⏑ ⏑ ⏑ –́ – | ⏑ ⏑ ⏑ –́ – | ⏑ ⏑ ⏑ –́ –

Ol. x. ep. 2. Deinde etiam dasiaci hoc exemplum,

⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – – | –́ ⏑ ⏓

Ol. x. stroph. 4. Ex longioribus autem hi versus sunt,

– –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏓

Ol. xiii. str. 3.

– –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – | ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –

Pyth. ii. str. 7.

⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

Pyth. ii. stroph. 8.

–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ | –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏓

Pyth. xii. str. 5.

⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – | – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –

Nem. iii. stroph. 2.

– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Nem. iii. stroph. 3.

⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Nem. iii. stroph. 6.

–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏓

Nem. iii. ep. 2.

–́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –

Nem. iii. ep. 7.

–́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –

Nem. vii. str. 7.

–́ ⏑ | –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Isthm. viii. 4.

-́ ⏑ | -́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ - ⏑ -́ ⏑ ⏑ - ⏑ - | -́ ⏑ -

Isthm. viii. 14.

-́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ - ⏑ -

Nem. vi. ep. 2.

-́ ⏑ | -́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ -

Pyth. viii. str. 2.

-́ ⏑ ⏑ -́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ -

Ol. xiii. ep. 7.

⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ -́ ⏑ - ⏑ -́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ -

Pyth. ii. stroph. 1.

- -́ ⏑ ⏑ - ⏑ -́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ - ⏑ -

Nem. vii. stroph. 7.

⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ -́ ⏑ - ⏑ - ⏑ ⏓

Ol. i. str. 10.

- -́ ⏑ -́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ - -

Pyth. vii. str. 1.

Hæc quidem commemorare oportebat, ut constaret, quibus numeris usus esset Pindarus. Eos autem qua lege et regula consociaverit, id iis investigandum relinquo, qui hanc rem curiosius enucleare volent. Illud vero observasse non alienum erit, ea maxime conjuncta reperiri metra, quæ aliquam inter se similitudinem et cognationem habent. Inde in aliis carminibus, ut in quarto Pythico, magna quædam invenitur numerorum æquabilitas, quam usitatioribus metris, trochaicis maxime et dactylicis, effecit; in aliis autem numeri omnes dissimillimi inter se, inæquabiles, prærupti, novi, audaces sunt.

COMMENTATIO

DE

METRIS PINDARI.

PARS II.

O L Y M P. I.

STROPHÆ:

⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑̄
⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑́
–́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏓
– ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑
–́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ ⏖́ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –́ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –

EPODI:

⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ –
⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –
⏑ –́ –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑̄
⏑ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏓

- -' u u - u -
-' u - u -' u u u - u u - -' u ⏓
u -' -' u - -' u u - u -
-' u u - u - -

V. 16. Verum puto ἰκομένους, quod cum κελαδεῖν conjunctum multo magis poëticum est, quam ceteræ lectiones.

61. Restituendum metri causa, quod vulgo legebatur, τὸν εὐνομώτατον ἐς ἔρανον. Qui articuli usus non abhorret a Pindari consuetudine. Ita v. 13. ὁ πολύφατος ὕμνος, v. 129. ὁ μέγας κίνδυνος. ix. 3. ὁ τριπλόος κεχλαδώς. xiii. 4. τὰν ὀλβίαν Κόρινθον, Pyth. i. 152. τὰν εὔυδρον ἀκτὰν, et alibi sæpissime.

77. Τὶ non dicit Pindarus pro τί. Itaque hæc conjunctio est. Quare v. 79. scribendum τάμον κάτα, ut Iliad. ii. 699. ἔχεν κάτα.

91. Scribe ἄν. Idem error etiam alibi occurrit, ut Pyth. ii. 13. Nem. v. 23. vi. 103. Cæterum nihil difficultatis in οἷ et αὐτῷ. Οἷ cum πατὴρ conjungendum, pater ejus, ut Nem. vii. 32. Ψευδέεσσίν οἱ, et alibi sæpe.

134. Atticæ formæ in Pindaro non locus. Lege οὗτος ἄεθλος ὑποκείσεται, metro etiam jubente. Ita etiam MS. Ciz.

138. Scribe ἔπεσι.

159. Scribe αἰεί.

163. Aldus et MSS. Gotting. et Ciz. habent ἱππείῳ. Scribe ἱππίῳ, de more Pindari. Neque ἵππικος alibi apud nostrum.

172. In his verbis, Θεὸς, ἐπίτροπος ἐὼν, τεαῖσι μήδεται, ἔχων τοῦτο κῆδος, Ἱέρων, μεριμναισιν, duplex vitium est. Nam nec μήδεται dativo jungi potest, et illa ἔχων τοῦτο κῆδος, quocunque modo interpreteris, vehementer frigent. Quare vereor ne unius literæ mutatione scribendum sit: Θεὸς, ἐπίτροπος ἐὼν τεαῖσι, μήδεται ἑκὼν τοῦτο κῆδος, Ἱέρων, μερίμναισιν. Deus, inquit, auctor rebus tuis gerendis, lubens hanc curam meditatur. Τοῦτο quidem friget semperque frigebit, ut Pyth. v. 23. γέρας τοῦτο, et vi. 26. ταύτας τιμᾶς. Ἑκὼν autem, ut εὔφρων Olymp. ii. 27.

OLYMP. II.

STROPHÆ:

u -' u - -' u - ū
u u u -' u - -' u u u - u u u - u ū
- -' u - -
u u u -' u ū u -' - | u -' ⏓' u -
-' u -' u u u ⏓
- -' u u u - u -' u u u - -' u -
u -' -' u u u ⏓
u ⏓' -' u ⏓
u -' -' u - ū
- -' u -' u u u - u - u -' u u -

EPODI:

- -́ ⏑ - | -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑̄
-́ ⏑ - ⏑ -́ ⏑ ⏑ ⏑ - ⏑ - -́ ⏑ - ⏑̄
⏑ ⏑ ⏑ -́ -́ ⏑ - ⏑ -́ ⏑ ⏑ ⏑ - -́ ⏑ -
- -́ ⏑ - -́ ⏑ ⏕ -́ ⏑ ⏑ ⏑ - ⏑̄
⏑ -́ ⏑ ⏑ ⏑ - ⏑ - -́ ⏑ - -
⏑ -́ ⏑ - ⏑ - ⏑

V. 29. Male interpungitur post πεπραγμένων. Interpungendum post δίκαν.

34. Inconstanter in Pindaro nunc ἐσλὸς nunc ἐσθλὸς scribi video. Neque id ratione videtur carere. Nunc enim brevis prima syllaba, nunc longa est. Quamquam ego quidem plane contra, quam vulgo fit, ubi corripitur, adjiciendum θ, ubi producitur, omittendum, puto. Primum enim Doricum ἐσλὸς non nimis mollem literam σ habuisse, ex eo facile intelligitur, quod illi θ non abjecerunt, sed pronunciationis similitudine cum σ conjunxerunt, ita ut junctura utriusque literæ aurem effugeret. Inde scribi solitum ἐσλός. Græci enim, ut quidque pronunciabant, ita scribebant. Tum vero, etiamsi θ nullum in illo σ lateret, Græcis auribus hoc inauditum est, syllabam his literis σλ incipere. Id illi crassis barbarorum linguis reliquere; non item σθλ, quod et longe aptius sonat, pronunciarique facilius potest, et simile exemplum habet in σλιγγίς. Ac fortasse etiam alia occurrunt. Nec movet me Gregorius, qui p. 95. ut ostendat Dorienses ἐσλὸς dixisse, ipsum hunc nostrum locum affert, in quo ex mea quidem sententia ἐσθλῶν scribi debet. Hic enim etsi per metri legem longa syllaba tolerari potest, antithetici tamen correptionem suadent.

70. Scribendum Λᾷον. Longis enim vocalibus subscribendum iota est, quo impuræ diphthongi, quæ sic nascuntur, a puris, quæ vocari solent, distingui queant. Itaque ut nunc λώϊον, πατρώϊον, nunc imminuto syllabarum numero λῷον, πατρῷον scribitur, ita etiam Λᾷος, Ὑπερῇδα, πάτρῳ, μάτρῳ, et quæ sunt alia hujus generis, scribi debent. Ac male profecto fecerunt, qui quum literarum compendia ex typothetarum officinis ejicere vellent, etiam illud repudiarunt, quo longæ literæ ι iota adjicitur. Eo enim ad impuram diphthongum a pura distinguendum carere non possumus. Aliter enim νίκαι bisyllabum, aliter Θυιὰς scribendum est.

114. Cum Heynio præferendum censeo ἐν χερὸς ἀκμᾷ, quod etiam liber Cizensis habet.

129. Scribe νᾶσος.

167. Vide ad Isthm. viii. 75.

173. Recte se habet αἶνον ἔβα κόρος. Euripides Hippol. 234. ὄρος βᾶσα, et 1381.

καὶ νῦν ὀδύνα μ', ὀδύνα βαίνει.

Ibidem v. 841. pariter, ut hic, ἔβα cum ἐπέβα permutatum fuit. Dochmiacus sic scribi postulat:

πόθεν θανάσιμος
τύχα σὰν ἔβα, γύναι, καρδίαν;

Porro non dubito, quin sic legi debeat: τὸ λαλαγῆσαι θέλων κρύφον τιθέμεν ἐσλῶν καλοῖς ἔργοις. In laudem, inquit, invidia impetum fecit, non justa illa, sed ab inertibus profecta, et quæ proborum præclare facta obtrectando obscurare cuperet.

OLYMP. III.

STROPHÆ:

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑̄
– –́ ⏑ – – | –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑̱
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑⏑̄ – –́ ⏑ – –

EPODI:

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑̱
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑̱
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑⏑̄ –

V. 6. Non opus emendatione. Hymnum vocat ἵππων ἄωτον, laudem equorum. Ita v. 1. 2. ἀρετᾶν καὶ στεφάνων ἄωτον. Et viii. 91.

ἀλλ' ἐμὲ χρὴ μναμοσύναν ἀνεγείροντα φράσαι
χειρῶν ἄωτον Βλεψιάδαις ἐπίνικον.

7. Scribe: Μοῖσα δ' οὕτω ποι παρέστα μοι.

23. Temporum et modorum usitata apud Græcos consequutio postulat, ut legatur βάλῃ, quod etiam MS. Cizensis habet. Nam etsi illa lex non ita observatur, numquam ut ab ea discedere liceat, de qua re dixi in Observ. criticis cap. 1. ad Æschyli Prometh. v. 465. tamen, ubi libri morem communem scriptorum confirmant, usitata rarioribus præferenda sunt.

29. Est hic locus in iis, qui sine librorum auxilio pro deploratis habendi sunt. Nam consideranti ea, quæ a viris doctis de hoc loco disputata sunt, vix, puto, dubium esse potest, quin a Pindaro scriptum sit, Διὸς ἄλσει πανδόκῳ. Neque illud ambiguum est, ἄλσει v. 31. ex interpretatione receptum, expulisse veram lectionem. Enimvero hoc quum semel factum esset, vetus et apud Gregorium jam atque Eusta-

thium obvia corruptio αἶτει effecit, ut hoc pro verbo haberetur, atque αἰτεῖ scriberetur. Inde, quum inconcinna oratio displiceret, ὄγε pro λόγῳ scriptum. Hæc si non sine probabilitate conjecimus, quis affirmare ausit, quid hic scriptum fuit a Pindaro? Nam aut infinitivus aliquis excidit, ut ἴμμεν, aut substantivum. Quod si forte probabile videatur, ipsa literarum similitudine factum esse, ut ἄλσει in alius vocabuli locum succederet, in promptu est vocabulum et simillimum isti interpretamento, et adeo rarum, ut facile corrumpi potuerit, ἄλσαι, ab ἄλδω, cujus verbi veteres grammatici multis in locis mentionem fecerunt. Vide Etymol. M. in ἀλδαίνω, ἄλδετο, ἄλμα, sub quo vocabulo perfectum passivum commemoratur ἦλμαι, ἦλσαι. Ibidem, ἀφ' οὗ, inquit, καὶ ἄλσος, τὸ εὐαυξὲς, (ita enim scribendum pro εὐαξὲς) χωρίον. ἄλσω, ἄλσος. Inde etiam ἄλσος, *incrementum*, αὔξησις: vide Apollonii Lex. Hom. v. ἀλδαίνει, p. 92. ibique Villoison. Fortasse igitur sic scripsit Pindarus:

δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις Ἀπόλ-
λωνος θεράποντα λόγῳ,
πιστὰ φρονέων, Διὸς ἄλτει πανδόκῳ
ἄλσαι σκιαρόν τε φύτευμα
ξυνὸν ἀνθρώποις, στέφανόν τ' ἀρετᾶς.

40. Scribe ἴθαλλεν, etsi longa syllaba non est omnino necessaria: ita etiam v. 42. ἴδοξεν scribendum.

54. Liber Cizensis ἱρὰν, forma Pindaro non usitata. Itaque ἱερὰν retinendum arbitror.

63. Scribe σὺν βαθυζώνοιο διδύμοις.

81. Qui κεῖνος legerunt, permoti videntur optativo, cui ἂν deesset. At id omitti interdum Hoogeveenius jure et merito contendit, cui non debebat contradicere Eichstadius meus in specimine quæstionum philologicarum p. 68. qui quos Homeri locos propter hanc rationem corrigendos putat, ii integerrimi sunt. Ita Iliad. ii. 340.

ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο μήδεά τ' ἀνδρῶν.

Pindarus autem Ol. xi. 21.

τὸ γὰρ ἐμφυὲς οὔτ' αἴθων ἀλώπηξ
οὔτ' ἐρίβρομοι λέον-
τες διαλλάξαιντο ἦθος.

Pyth. x. 95.

τῶν δ' ἕκαστος ὀρούει,
τυχών κεν, ἁρπαλέαν
σχέθοι φροντίδα τὰν πὰρ ποδός.

Æschylus Choëph. 71. de quo loco diximus parte 1. cap. 5. Ibidem v. 590.

ἀλλ' ὑπέρτολμον ἀν-
δρὸς φρόνημα τίς λέγοι;

Eadem dicendi ratio in eadem fabula restituenda videtur v. 876. ubi sic legitur:

καὶ μάλ' ἡβῶντος δὲ δεῖ,
οὐχ ὡς δ' ἀρῆξαι διαπεπραγμένῳ.

Nam infinitivo hic locus non est, quum particulæ οὐχ ὡς antecedant. Scribe:

καὶ μάλ' ἡβῶντος δὲ δεῖ,
οὐχ ὧς δ' ἀρήξαι διαπεπραγμένῳ.

Ac valente quidem opus est, inquit: sed ne sic quidem ille opem ferat jam trucidato. Vide ad Pyth. x. 47.

OLYMP. IV.

STROPHÆ:

⏑ ⏑ –́ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ – ⏒
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏒
– –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –
– –́ – – – –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ – –
⏑ –́ ⏑ –́ – | ⏑ –́ –́ ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑

EPODUS:

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –

Epodum, quum antithetici versus nulli sint, ita constitui, quemadmodum maxime consuetudo Pindari postulare videbatur. Quamquam an ab ipso poëta versus sic distributi fuerint, incertum manet. In hujuscemodi enim carminibus neque est

aliud, nec potest esse artis officium, quam ut caveat ea, quæ facienda non fuisse demonstrari potest; quæ facta sint, ut ostendat, exigere, id non minus ineptum foret, quam si quis eos, qui prosodiam tradunt, reprehenderet, quod quasdam syllabas dicerent ancipites esse.

Cæterum v. 40. nostra versuum descriptio cum quibusdam libris ἀνδρέαν scribi postulat,

OLYMP. V.

STROPHÆ:

– – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ –
– – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ – ⏑̆
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ – ⏑

EPODI:

– – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
–́ ⏑ – ⏑ – –
– – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ – ⏑

V. 37. Non opus est Jacobsii conjectura, σοφισταί. Καὶ enim hyperbaton facit, pro καὶ σοφοί. Ita vi. 41. Pyth. iv. 153. Similiter Pyth. ix. 151. κωφὸς ἀνήρ τις, κωφός τις ἀνήρ. Æsch. Choëph. 1038.

OLYMP. VI.

STROPHÆ:

– –́ ⏑ – – | –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑̲
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – | –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̆
⏑̆ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑̲
⏑ –́ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̆
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

EPODI:

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –

-́ ∪ ∪ - ∪ ∪ ⏓
-́ ∪ - - -́ ∪ - - -́ ∪ ∪ -
∪ ∪ -́ ∪ ∪ - - -́ ∪ ∪ -
-́ ∪ ∪ - - -́ ∪ ∪ - -
-́ ∪ - - -́ ∪ ⏓
-́ ∪ - - -́ ∪ - ∪̄
-́ ∪ ∪ - ∪ ∪ -
-́ ∪ ∪ - ∪ ∪ ⏓
- -́ ∪ ∪ - ∪ ∪ -
-́ ∪ ∪ - ∪ ∪ - -
-́ ∪ ∪ - ∪ ∪ ⏓
-́ ∪ - -́ ∪ - - -́ ∪ - - -́ ∪ - -

V. 31. Lege πάρεστι, omisso νῦν. Ita etiam liber Cizensis.

55. Mala versuum descriptio molestum illud ac plane ineptum γὲ intulit, quod etiam a MS. Cizensi abest.

65. MS. Ciz. recte περ.

116. Hic quoque falsa dispositio numerorum vitiavit verba Pindari. Non dubito, quin scribendum sit, πατρὶ ἑορτάν. Ita x. 52. Διὸς ἄλκιμος υἱὸς σταθμᾶτο ζάθεον ἄλσος πατρὶ μεγίστῳ.

127. Dele γὲ post δρόμον, quod etiam a Msto. Cizensi abest.

129. Etiam MS. Ciz. ὄρεος, idque reponendum. Nam et exquisitius est, et metrum ita fieri jubet. Ingrata enim auribus est, quæ aliter evitari non potest, verborum inter duos versus distractio, v. 57. γλυκείας, et v. 93. καλεῖσθαι. Ὄρος scripserunt librarii, quorum animo obversaretur illud Homeri e catalogo,

οἳ δ' ἔχον Ἀρκαδίην ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ.

152. Legitur in multis libris ἀλαθέσι. In quo quidem propter ultimæ syllabæ libertatem non opus est ν addi. Attamen quum poëtæ ubique illud ν ante consonas usurpaverint, mirum sane foret, ni sensissent, aures hoc sibi dari postulare, ut, ubi metrum ultimam longam requirat, litera ista non omittatur. Itaque recte ἀλαθέσιν.

OLYMP. VII.

STROPHÆ:

∪ ∪ -́ - -́ ∪ - -
-́ ∪ ∪ - ∪ ∪ -
-́ ∪ - ∪̄ -́ ∪ - - -́ ∪ ⏓
- -́ ∪ ⏓
∪̄ -́ ∪ - - | -́ ∪ - -
-́ ∪ ∪ - ∪ ∪ - -
-́ ∪ ∪ - ∪ ∪ -
-́ ∪ ∪ - ∪ ∪ - - -́ ∪ - -

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑

EPODI:

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑̲
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑̲
–́ ⏑ – – –́ ⏑ . ⏑
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑̲
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

V. 3. Recte vulgo ἴνδον ἀμπέλου, atque ita etiam MS. Ciz.

5. Retinendum νεανίᾳ.

15. Dele γὲ, quod etiam ab libro Ciz. abest.

47. Necessario scribendum ἐν καὶ, quod etiam liber Cizensis habet. Vide quæ supra de hiatibus dicta sunt.

71. Vera est lectio plurimor. codicum, ac Cizensis quoque φαυσίμβροτος, ut ὀπιθόμβροτος, et alia, qui suavior sonus est.

85. Dele γὲ, quod etiam a MS. Cizensi abest.

122. Scribe φανόν.

162. Recte Heynius interpungi vult, τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν, ἄνδρα τε πὺξ ἀρετὰν εὑρόντα.

172. Interpungendum post Καλλιάνακτος. Nam nec τοὶ ad præcedentia relatum, ab languoris vitio satis tutum est, neque illa, ἔχει θαλίας καὶ πόλις, tam nude dicta vim ullam habent.

OLYMP. VIII.

STROPHÆ:

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑̲
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑̲

⏑ ⏑ –́ – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ –

EPODI:

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ ⏒
–́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒
⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ –

V. 10. Scribendum puto, ἄνεται δὲ πρὸς χάριν εὐσεβίων ἀνδρῶν λιταί. Ἄνομαι ambiguæ prosodiæ vocabulum videtur, ex quo ἄνεται et κατάνεται apud Homerum prima longa est, ἄνοιτο autem brevi. Nisi forte ἄνομαι primam natura longam habet, ut ἄνοιτο Iliad. xviii. 473. aoristus sit, in quo eadem syllaba necessario corripitur. Apud Æschylum quidem Choëph. 795. ἀνομένων primam brevem an longam habeat, incertum est. Dein λιταὶ recte prætulit Beckius, Ruhnkenio aliisque auctoribus. Vide Wolfium ad Hesiodi Theog. 321. Locis ab Ruhnkenio et Mitscherlichio ad finem hymni in Cererem allatis ex eodem hymno addi poterat v. 279.

ξανθαὶ δὲ κόμαι κατενήνοθεν ὤμους.

In quo si Mitscherlichius non putavit Pindarico schemate usum poëtam esse, non debebat reprehendere Ruhnkenium, quod sine probabili causa ξανθὴ δὲ κόμη correxisset. Pindarus in fragmentis p. 67. iii. et p. 162. ἀχεῖται ὄμφαι, ἀχεῖται χοροί. Totum hoc dithyrambi fragmentum sic scribendum videtur:

δεῦτ' ἐν χορὸν Ὀλύμπιοι,
ἐπί τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί,
πολύβατον οἵτ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα
ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθάναις
οἰχνεῖτε, πανδαίδαλόν τ' εὐκλέα ἀγοράν.
ἰοδέτων λάβετε στεφάνων
τὰν ἐαρόδρεπτον λοιβάν,
Διόθεν τε μὲ σὺν ἀγλαΐᾳ
ἴδετε πορευθέντ' ἐς ἀοιδὰς
δεύτερον ἐπὶ κισσοδέταν θεόν,
ὃν Βρόμιον, ὃν Ἐριβόαν βροτοὶ καλέομεν,
γόνον ὑπάτων πατέρων μέλπομεν,
γυναικῶν τε Καδμείαν Σεμέλαν.

ἐν Ἀργείᾳ Νεμέᾳ
μάντιν οὐ λανθάνει
φοίνικος ἔρνος, ὁπότ' οἰ-
  χθέντος Ὡρᾶν θαλάμου
εὔοδμον ἐπαΐωσιν ἔαρ φυτὰ νεκτάρεα.
τότε βάλλεται, τότ' ἐπ' ἄμβροτον
χέρσον ἐρατά τ' ἴων φόβα,
ῥόδα τε κόμαισι μίγνυται,
ἀχεῖταί τ' ὀμφαὶ μελέων σὺν αὐλοῖς,
ἀχεῖται Σεμέλαν ἑλικάμπυκα χοροί.

Ipse enim nexus sententiarum et verborum comprobat Apollonii Alexandrini lectionem atque auctoritatem. Ἀχεῖται autem paulo rarius, forma passiva: sed ita Sophocles Œd. Col. 1500.

τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κτύπος;

Deinde schemate Pindarico noster usus est etiam in fragm. p. 70. vi. qui locus ita est emendandus:

σοὶ μὲν καταχεῖ,
μᾶτερ, πάρα μεγάλοι ῥόμβοι
κυμβάλων, ἐν δὲ κεχλαδόντα κρόταλα,
αἰθομένα δὲ δαῒς ὑπὸ ξανθαῖσι πεύκαις.

Vide ad Ol. XIV.

103. Sine dubio κὰν νόμον ἑρδομένων scribendum, ut recte Schmidius.

109. Propter hiatum, qui in vulgari lectione v. 110. est, præferendum puto, quod Aldus habet:

κόσμον Ὀλυμπίᾳ, ὅν σφιν Ζεὺς γένει
ὤπασεν.

Atque ita etiam MS. Ciz. nisi quod in eo male Ζεῦ est. Hiatus quidem iste etsi ex iis est, qui facile tolerantur, atque usu tritissimi sunt, tamen non videtur præter necessitatem adhiberi, ubi elegantior in promptu est verborum collocatio.

OLYMP. IX.

STROPHÆ:

υ υ -́ υ υ - υ ⏑̲
- -́ υ υ - υ -
- ῡ -́ υ υ - υ - υ - ῡ
- ῡ -́ υ υ - υ -
ῡ -́ υ υ - ῡ
- - -́ υ υ - υ -
- -́ υ υ - ῡ

– ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑̄ –́ ⏑ ⏑ – ⏑
⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
– – ⏑ ⏑ – –
– ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑̄
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ – –

EPODI:

⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ¯
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –
– –́ – – ⏑ ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑
–́ ⏑ ⏑ – – –́ – –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ –
– –́ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑̄ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑̄ – ⏑ – ⏑

V. 43. Ἐπεὶ ἔναντ' ἂν πῶς τριόδοντος Ἡρακλέης σκύταλον τίναξε χερσίν; Hæc ne Græca quidem sunt. MS. Ciz. ἔναντ' ἂν πῶς ἄν. Veram lectionem scholia servarunt,

ἐγένοντ'. ἐπεὶ ἀντία
πῶς ἂν τριόδοντος Ἡ-
ρακλέης σκύταλον τίναξε χερσίν;

82. Non dubito quin recte Heynius conjecerit legendum φερτάτω Κρονιδᾶν. Nihil est enim aut obscurum in hoc loco, aut alienum ab iis, quæ alii scriptores tradiderunt, si modo lectionem sequamur Aldi et MS. Cizensis, καὶ pro τε exhibentium. Ita igitur legendum puto:

κείνων δ' ἔσσαν
χαλκάσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι,
ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος φύτλας
κοῦροι κορᾶν, καὶ φερτάτω Κρονιδᾶν,
ἐγχώριοι βασιλῆες αἰεί.

Inde, inquit, vestri majores genus suum deducunt, quorum primi nati sunt e puellis gentis Japeti, et Jove. Κορᾶν dixit, quum unam tantum intelligeret Protogeniam. Τε ab imperitis metricis profectum. Dein πρὶν v. 85. est *olim*, ut Isthm. viii. 151.

92. Scribe ἔχειν, ut in libro Cizensi est.

99. Hic versus cum v. 73. 115. 157. mutari vulgarem metrorum descriptionem postularunt. Vide quæ supra de hiatibus dicta sunt.

100. Necessario scribendum λαόν τι. Cizensis λαῶν.

103. Reponendum οἳ δ' Ἀρκάδες, οἳ δὲ καὶ Πισᾶται. Ita etiam Ciz. Manifesto mutata lectio ab iis, qui metro metuebant.

108. Restituendum Τεύθραντος, neque audiendus Schmidius.

115. Expellendum γὲ post νέον, quo nihil fingi ineptius potest. Atque abest etiam ab libro Cizensi. Sed restituenda eadem particula mox post Θέτιος, ubi vim suam habet et significationem. Certo enim scribendum est,

> ἐξ οὗ Θέτιος γ' οὐλίῳ γόνος μιν ἐν ἄρει
> παραγορεῖτο.

157. Dele γὲ, idque etiam Cizensis liber omittit.

OLYMP. X.

STROPHÆ:

```
v v -' v v - -  v -' -' v ⏓
v -' v - -' v v - v v
v - v - -
v v v -' - v v v -' - v v v -' -
- -' v v - v v ⏓
v -' -' v v v - -' v ⏓
v -' v - -' v ⏓
v -' ⏖' v v - v -
```

EPODI:

```
v -' v v v - v v - - -' v v v ⏓
v -' -' v v - v v ⏓
- -' v v v - v v v -
⏖' v v - v v - v ⏓
- -' v v - -
v v -' v v v - -
- -' v v - v ⏓
- -' v - v ⏓
v v -' v v ⏓
- -' v v - v v -' v v v - v v ⏖' -
-' v v v - v - -' v v -
```

V. 19. Scribendum Κύκνεια, ut ultima Æolensium more corripiatur, quem quidem præsertim in nominibus propriis nonnunquam sequutus est Pindarus. Ita Πέλλανα ultimam brevem habet Olymp. xiii. 155. contra, ut vulgo, longam vii. 156. et ἐπί-ζδαν Pyth. iv. 249. et ἐλαφρὰν Nem. v. 38. Nam vocabulo Κύκνεια versum finiri non posse ostendunt v. 69. et 119. in quibus πενταετηρίδα et ἔρατον summa cum aurium molestia distraherentur.

26. Scribendum arbitror, ἄπονον δ' ἔλαβον χάρμα παῦροί τινες, ἔργων πρὸ πάντων

βιότῳ φάος, hac sententia: pauci quidam sine labore eam adepti sunt gloriam, quæ præ quibusvis præclare factis vitam reddere jucundam posset, ita ut, qui ea frueretur, ne opus quidem haberet ulla exercitatione virium et contentione.

55. Scribendum ἄκονθ' ἑκών. Iambica enim anacrusis est, in qua longam quidem et brevem syllabam promiscue Pindarus adhibet, duas autem nunquam ponit syllabas.

72. Lege ex Aldo et libro Cizensi, ποταίνιον ἔλαχε.

76. Non dubito, quin vere conjecerit Schmidius εὐθύδρομον. Similiter Nem. x. 1. in libris omnibus est ἀγλαοθώκων, quum Pindarus scripsisset ἀγλαοθρόνων, quod in scholiis invenitur.

77. Scribi ποσί.

82. In vulgari metrorum descriptione versus laborat, in quo Τίρυνθα primam brevem habere debeat, quæ, ut nos versus disposuimus, de more producitur. Sed in iis, quæ præcedunt, recipienda est ea verborum collocatio, quam e cod. Gotting. et Aldo notavit Beckius, φέρε πυγμᾶς τέλος. Eaque etiam in libro Cizensi est.

85. Repone ἄκοντι Φράστωρ δ' ἔλασε.

94. Scribe καί νυν, ut νὺν corripiatur. Nec χάριν νίκας sollicitandum. Totus locus ita constituendus:

ἀρχαῖς δὲ προτέραις ἑπόμενοι
καί νυν, ἐπωνυμίαν χάριν
νίκας ἀγερώχου,
κελαδησόμεθα βροντὰν καὶ πυρπάλαμον βέλος
ὀρσικτύπου Διός,
ἐν ἅπαντι κράτει
αἴθωνα κεραυνὸν ἀραρότα.

Telum Jovis, inquit, fulmen cum omni victoria conjunctum canemus, præmium victoriæ Olympicæ Agesidami. Hymnum χάριν, præmium victoriæ, vocat; argumentum hymni Διὸς κεραυνὸν, id est, Jovem, ἐν ἅπαντι κράτει ἀραρότα, in omni victoria præsentem, ut qui præses sit ludorum Olympicorum et distributor victoriæ. τὲ post Διὸς recte omissum in MS. Ciz.

103. Scribendum νεότατος, non metri causa, cujus vulgata descriptio servari poterat, si Pindarus νεότατι scripsisset, sed ipsius linguæ gratia. Genitivus enim hic, non dativus, requiritur. Ita Olymp. xii. 15. ἔμπαλιν τέρψιος, et Pyth. xii. 65. ἔμπαλιν γνώμας. Ac videtur etiam antiquus scholiastes ita legisse, ita scribens: ὥσπερ τις γνήσιος παῖς ἐκ νομίμης γυναικὸς πατρὶ ποθεινὸς ὁρᾶται εἰς τὸ ἀνάπαλιν τῆς νεότητος ἐλθόντι, τουτέστι γηράσαντος πάνυ τοῦ ἑαυτοῦ πατρός. Facilis etiam error, præcedente ἥκοντι.

115. Elegantissima et ad rem accommodatissima lectio est Aldi et libri Cizensis, τρέφοντι, quæ metri ignoratione male expulsa fuit.

118. Legendum sine dubitatione,

μέλιτι
εὐάνορα πόλιν καταβρέχων

παῖδ' ἱρατὸν δ' Ἀρχιςράτου
αἴνησα.

Prima syllaba verbi Ἀρχιςράτου facit, ut spondeus dactyli locum teneat. Δὲ post μέλιτι etiam a MS. Ciz. abest.

122. Dele γὲ, quod etiam liber Ciz. omittit. Reliqua sic constituenda:

ὥρᾳ τι κεκραμένον, ἅτι ποτ' ἀναιδία Γανυμή-
δει πότμον ἄλαλκε σὺν Κυπρογενεῖ.

Primæ duæ syllabæ verbi Γανυμήδει spondei loco anapæstum inducunt.

OLYMP. XI.

STROPHÆ:

−́ ∪ − − −́ ∪ ∪ − ∪ ∪ − −
−́ ∪ − − −́ ∪ ∪ − ∪ ∪ −
−́ ∪ − − −́ ∪ ∪ −
−́ ∪ − ∪ −́ ∪ − −
−́ ∪ ∪ − ∪ ∪ − ∪
−́ ∪ − − −́ ∪ −
−́ ∪ − − −́ ∪ − ∪
−́ ∪ ∪ − ∪ ∪ −

EPODUS:

−́ ∪ ∪ − ∪ ∪ − − −́ ∪ − −
−́ ∪ ∪ − ∪ ∪ − −
−́ ∪ −́ ∪ ∪ ∪ − ∪ −́ ∪ ∪ − ∪ ∪ −
−́ ∪ − − −́ ∪ − ∪ −́ ∪ −
−́ ∪ − − −́ ∪ − ∪ −́ ∪ −
−́ ∪ − − −́ ∪ −
−́ ∪ ∪ − ∪ ∪ − − −́ ∪ − −
−́ ∪ ∪ − ∪ ∪ − − −́ ∪ − −
−́ ∪ − ∪ −́ ∪ −
−́ ∪ − − −́ ∪ − ∪

V. 5. Hic quoque servato Pindarico schemate interpungendum censeo, ὑςέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται, καὶ πιςὸν ὅρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς. Vide ad Ol. viii. 10.

OLYMP. XII.

STROPHÆ:

−́ ∪ − − −́ ∪ ∪ − ∪ ∪ −
−́ ∪ − − −́ ∪ ∪ − ∪ ∪ − − −́ ∪ ∪ −
−́ ∪ − − −́ ∪ − − −́ ∪ −

-' ⏑ - - -' ⏑ - - -' ⏑ ⏑ ⏓
-' ⏑ - - -' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -
-' ⏑ - ⏑ -' ⏑ -
- -' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -
-' ⏑ - - -' ⏑ -

EPODUS:

-' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - - -' ⏑ - ⏑
-' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -
-' ⏑ - ⏑ -' ⏑ -
-' ⏑ - - -' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ -
- -' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑
-' ⏑ - ⏑ -' ⏑ - -
-' ⏑ - ⏑ -' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ -
-' ⏑ - - -' ⏑ - - -' ⏑ ⏑ -
-' ⏑ - - -' ⏑ - -
-' ⏑ - ⏑ -' ⏑ - - -' ⏑ - -

V. 1. Plane persuasum mihi habeo, Pindarum scripsisse Ἱμέραν εὐρυσθενί' ἀμφιπόλει: quod et scholiastæ veteris auctoritate confirmatur, et a prosodiæ elegantia commendationem habet.

7. Nequaquam assentior Schmidio ταὶ pro τὰ reponenti. Metro certe non erat quod timeret. Sensus autem optimus est, si modo, ut sæpissime apud Pindarum, τὰ pro *nunc* accipiatur. Ita πόλλ' ἄνω, τὰ δ' αὖ κάτω sibi respondent. Sæpe, inquit, sursum, nunc etiam deorsum feruntur.

OLYMP. XIII.

STROPHAE:

⏑ ⏑ -' ⏑ ⏑ - ⏑̄
⏑ -' ⏑ - -' ⏑ -' ⏑ ⏑ - ⏑̄
⏑ -' ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ - - -' ⏑ ⏓
- -' ⏑ ⏕ ⏑ - ⏑̄ -' ⏑ ⏓
⏑ ⏑ -' ⏑ - -' ⏑ -' ⏑ ⏑ - ⏑̄
⏕ -' ⏑ -' ⏑ ⏑ - -
-' ⏑ - - -' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -' ⏑ ⏓
⏑ -' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - - -' ⏑ ⏑ ⏓
-' ⏑ ⏑ - ⏑ -' ⏑ -
-' ⏑ - - -' ⏑ ⏑ -

EPODI:

- - ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ -
- ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - - -' ⏑ - ⏑

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – –
ω̄́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – ω̄́ ⏑ ⏓
– ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – ω̄́ ⏑ – –

V. 19. dele γὲ, quod etiam in Ciz. abest.

30. Mutanda necessario erat versuum distributio, quia media in δίδυμον non potest produci, de qua re supra dictum.

47. Scribi debet Νίμιά τ' οὐκ, quod etiam in MS. Cizensi est, sive hic pluralis est, sive singularis correpto α Æolico, de quo vide supra ad x. 19.

53. Veram arbitror Romanæ lectionem τρία μὲν, cui respondet v. 55. δέ.

63. Scribe πολίεσι περὶ, ut in Cizensi est.

76. Scribe Θεμίναν τὸν γάμον αὐτᾷ, καὶ σώτειραν Ἀργοῖ ex Aldo et MS. Ciz.

99. Non contempserim, quod quidam libri habent, ἀργᾶντα. Mutatum enim fuit a metricis, qui tribrachum non putarent ferendum. Etiam in Cizensi est ἀργάντα.

108. Scribe ὅπως.

111. Etiam Cizenzis χρυσὸν habet, quod metrorum imperitia in χρυσοῦν mutavit.

114. αὐτερύῃ, correpta prima, ut tribrachus iambi vice fungatur.

115. Scribe Ἱππίᾳ.

116. Dele δὲ, Aldi et Cizensis libris auctoritate.

118. Dele γὲ, quod etiam in Cizensi abest.

121. Scribe γένυι, bisyllabum.

129. Scribe ἔπεφνε.

130. Videtur, quod exquisitius est, διασωπάσομαι restituendum. Tum vero ex Aldo et MS. Ciz. legendum puto:

— — — διασω-
πάσομαί οἱ μόρον ἐγώ.

Altera lectio metricis debetur, tribrachum amovere studentibus. Atqui non solum tribrachus hic vitio caret, sed habet etiam prosodiæ causa Cizensis et Aldi lectio, quo alteri præferenda sit. Nam hiatus, quem in diphthongis vitare solet Pindarus, ut omnino in arsi tolerabilior est, quam in thesi, ut vulgo v. 60. hoc magis tamen in nostra lectione obscuratur, quo majore cum vi et acumine pronunciandus est propter accentum, quem ex enclitica οἵ accipit. Eodem modo Theocritus i. 74. hiatum etiam in thesi per ecliticam mollivit,

πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι.

Nam diphthongus, quæ neque correpta neque accentu ullo erecta vocalem vel etiam diphthongum præcedit, plane crassum habet et rusticum sonum.

131. Quid hoc monstri est, quod Pegasus ἀρχείαις φάτναις excipi dicitur? Repone ἀρχαῖαι φάτναι ex Aldo et Gotting. et Cizensi.

140. Quis sibi persuadeat ἔξορκος substantivum esse? aut quis ferat sequentia tam nude dicta, ἑξηκοντάκι γὰρ ἀμφοτέρωθεν ἀδύγλωσσος βοὰ κάρυκος ἐσθλοῦ? Veram lectionem monstrant Aldina et MSS. Gotting. et Ciz. ἑξηκοντάκι δ' ἀμφοτέρωθεν exhibentes. Scripserat poëta δὴ, quod quum casu excidisset, substituerunt imperiti homines γάρ. Similiter δὲ et γὰρ in libris permutata v. 6. et 27. Nos ita locum restituimus:

πατύ-
ρᾳ δ' ἔπι θήσω φανὲρ' ἀθρό', ἀλαθής τέ μοι
ἔξορκος ἐπέσσεται ἑξηκοντάκι δὴ
ἀμφοτέρωθεν ἀδύγλωσ-
σος βοὰ κάρυκος ἐσθλοῦ.

Verax, inquit, et adjurans mihi aderit sexagesies utrinque audita præconis vox. Ita δὴ etiam alibi adhibet. Pyth. ix. 160. Αἰγίνᾳ τε γάρ φαμὶ Νίσου τ' ἐν λόφῳ τρὶς δὴ πόλιν τάνδ' εὐκλεΐξειν. Nem. viii. 80. ἕκατι ποδῶν εὐωνύμων δὶς δὴ δυοῖν. Quæ sequuntur, τὰ δ' Ὀλυμπίᾳ αὐτῶν ἔοικεν ἤδη πάροιθε λελέχθαι, merito jejuna videntur Heynio, siquidem is scholiastæ interpretationem sequutus est. Ac sane Pindaro nihil indignius hac febriculosa oratione. Quare ne dubita ita totius loci sensum concipere: canam Isthmias et Nemæas Oligæthidarum victorias: Olympicas quidem, quippe omnium illustrissimas, jam pridem celebratas oportebat: futuras vero, quum eas adepti fuerint, dicam.

157. Scribendum censeo,

ὅσσα τε
Ἀρκάσ' ἀνάσσων μαρτυρή-
σει Λυκαίου βωμὸς ἄναξ.

Quæque, inquit, in Arcadia surgens testabitur ara, Lycæi regina. Ἀνάσσων est surgens. Similiter Nem. viii. 68. χλωραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρεον ἀναΐσσει, ad quem locum alia similia exempla commemorabimus. Nec mirum, quod aram Jovis appellat montis Lycæi reginam. In summo enim illa Lycæi cacumine constituta erat, ut nescias an ulla usquam venerabilior ac tam splendido nomine dignior Jovis ara esse potuerit.

163. Recte Mingarellus ἀνὰ, sed quod δὲ addit, non probo. Cohærent enim omnia:

ἀνὰ κού-
φοισιν ἐκνεῦσαι ποσὶν,
Ζεῦ, τέλει, αἰδῶ δίδοὺς
καὶ τύχαν τερπνῶν γλυκεῖαν.

Eodem modo supra in fragmentis Pindari p. 60. 61. 62. ἀλλὰ et ἀνὰ, et apud Pausaniam i. c. 4. ἀλλὰ λαβόντες et ἀναλαβόντες permutata invenimus.

OLYMP. XIV.

Multi jam fuere, qui hoc quoque carmen antistrophicum esse animadverterent. Dawesio quidem nemo obtemperabit: feliciores sunt conjecturæ Mingarelli. Quod vero Vauvilliers in Comment. Acad. Paris. Inscript. tom. xlvi. narrat, se tribus syllabis versui additis carmen sanasse, id quale sit, nec scio, nec scire cupio. Metrum carminis hoc est.

– –́ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ – ⏒
– ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏕́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑
⏒ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –
⏒⏑ –́ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
– –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – ⏑

Adscripsi autem totum carmen, quia plurima mutanda fuerunt:

STROPHA:

Καφισίων ὑδάτων λαχοῖσαι,
αἵτε ναίετε καλλίπωλον ἕδραν,
ὦ λιπαρᾶς ἀοίδιμοι βασίλειαι
Χάριτες Ὀρχομενοῦ, παλαιγό-
   νων Μινυᾶν ἐπίσκοποι,
κλῦτ', ἐπεὶ εὔχομαι· σὺν γὰρ ὑ-
   μῖν τά τε τερπνὰ καὶ
τὰ γλυκέα γίνεται πάντα βροτοῖς,
εἰ σοφὸς, εἰ καλὸς, εἴ τις ἀγλαὸς ἀνήρ·
οὔτε γὰρ Θε-
   οὶ σεμνᾶν Χαρίτων ἄτερ
κοιρανέοντι χορούς,
οὔτε δαῖτας· ἀλλὰ πάντων ταμίαι

ἔργων ἐν οὐρανῷ χρυσότο-
ξον θέμεναι παρὰ
τὸν Πύθιον Ἀπόλλωνα θρόνους,
ἀέναον σέβοντι πατρὸς Ὀλυμ-
πίοιο τιμάν·

ANTISTROPHA:

ὦ πότνι' Ἀγλαΐα, φιλησί-
μολπέ τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστου
παῖδες, ἐπάκοος γένευ, Θαλία τε
ἐρασίμολπε, ἰδοῖσα τόνδε
κῶμον ἐπ' εὐμενεῖ τύχᾳ
κοῦφα βιβῶντα· Λύδῳ γὰρ Ἀ-
σώπιχον ἐν τρόπῳ,
ἐν μελέταις τ' ἀείδων ἔμολον,
οὕνεκ' Ὀλυμπιόνικος ἁ Μινυεία
σεῦ ἕκατι.
Μελαντειχέα νῦν δόμον
Φερσεφόνας ἴθι, Ἀ-
χοῖ, πατρὶ κλυτὰν φέροισ' ἀγγελίαν,
Κλεόδαμον ὄφρ' ἰδοῖσ' υἱὸν εἴ-
πῃς ὅτι οἱ νέαν
κόλποισι παρ' εὐδόξοιο Πίσας
ἐστεφάνωσε κυδίμων ἀέθλων
πτεροῖσι χαίταν.

V. 16. Mingarellus bene articulum restituit.

21. Non dubito, quin verba ἐπάκοοι νῦν corrupta sint ex his, ἐπάκοος γένευ, quum librarii Pindaricum schema, quod vocatur, non intelligerent. Vide ad Olymp. viii. 10. Plane geminus locus est in fine Homerici hymni in Cererem:

ἀλλ' ἄγ', Ἐλευσῖνος θυοέσσης δῆμον ἔχουσαι,
καὶ Πάρον ἀμφιρύτην, Ἄντρωνά τε πετρήεντα,
πότνια, ἀγλαόδωρ', ὡρηφόρε, Δηοῖ ἄνασσα,
αὐτὴ καὶ κούρη περικαλλὴς Περσεφόνεια,
πρόφρονες ἀντ' ᾠδῆς βίοτον θυμήρε' ὄπαζε.

Ubi videndus Ruhnkenius.

24. Ferendum hoc in lyrico, ut Λύδῳ pro Λυδίῳ dicat. Ac videtur etiam metricus scholiastes Λύδῳ habuisse, qui de hoc versu et sequentibus ita scribit: τὸ ϛ', χοριαμβικὸν ἑφθημιμερές. τὸ ζ', ἐξ ἀντισπαστικῆς καὶ ἰαμβικῆς κατακλεῖδος. τὸ η' ἐκ χοριαμβικοῦ εἰς ἀντισπαστικόν. Scilicet eum ita legisse necesse est:

κοῦφα βιβῶντα· Λυδῷ
γὰρ Ἀσώπιχον ἐν τρό-
πῳ μελέταις τ' ἀείδων μόλον,

vel etiam ἔμολον.

PYTH. I.

STROPHÆ:

-́ u - - -́ u - -
-́ u u - u u -
-́ u - - -́ u u -
-́ u - - -́ u u - u u - -́ ū
-́ - -́ u - - -́ u ⏓
- -́ u u - u u - ū -́ u -
-́ u - - -́ u u - u u -
-́ u - - -́ u - - -́ u ⏓
-́ u u - u u - -́ u - -
-́ u u - u u - -
-́ u u - u u - -́ u - -

EPODI:

-́ u u - u u - -
-́ u - - -́ u ⏓
-́ u u - u u - ū
-́ u - - -́ u u - u u ⏓
-́ u - - -́ u - -
-́ u -́ u u u ⏓
- -́ u u - u u - - -́ u ⏓
⏕́ u - - -́ u u - u u - - -́ u -
-́ u - - -́ u u - u u - -
ú u u - - -́ u - -
-́ u - - -́ u - -
-́ u u - u u ⏓
u u -́ - -́ u u -
ú u u - - -́ u - -

V. 1. Non possum satis mirari, quid sit, quod interpretes, quos equidem noverim, omnes explicationem scholiastæ sequuti sint, qua illi omnem quum simplicitatem

exordii tum elegantiam sustulerunt. Quin id effecerunt, ut ne intelligi quidem omnino locus posset. Nam quis quæso intelligat versionem Gedikii, cum qua cæteræ ferme consentiunt: *goldene harfe Apollons, du der violenlockigen Musen mitgebietende lenkerin.* Atque Heynius quidem recte monuit, verba sic jungenda esse, *χρυσέα φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων σύνδικον Μοισᾶν κτέανον*, dum vocabulum *σύνδικον* aliter ac vulgo intelligatur. Nam si lyram *σύνδικον* eam dicere voluit, quæ Musis et Apollini chorum in Olympo ducentibus socia esset atque arbitra, quo tandem pacto id perplexius potuit atque obscurius indicare? Nam si intelligi vellet, adjicere debebat, in qua re lyra illa, et quem ad finem *σύνδικος* esset. Nihil certe moratus est lectorem Olymp. ix. 148. *σύνδικος δ' αὐτῷ Ἰολάου τύμβος εἰναλία τ' Ἐλευσὶς ἀγλαΐαισιν.* Hic *ἀγλαΐαισιν* addidit, quo ne opus quidem erat, quum constaret, de qua re ageretur: in nostro autem loco, ubi mentem ejus vix conjectura et meditatione assequi licet, nihil prorsus adjecit. Quæ quum ita sint, quis dubitabit, quin suo jure lyricus usus sit, et vocabulum *σύνδικον*, secus ac vulgo fit, passiva significatione de eo adhibuerit, in quo quis commune cum aliis jus habet. Ita difficultas atque obscuritas omnis evanescit, et cum simplicitate pristinus nitor loco ac vera redit elegantia. Lyra, inquit, quam communiter Apollo et Musæ possident. Similiter Pyth. v. 138. *ἔνδικος* non de eo, qui, quod justum est, facit, sed de eo, quod jure alicui debetur, adhibuit.

6. Reponendum, *ὁπόταν προοιμίων*. Indignor, quod Schmidius, qui primum tenet, si Mingarellum exceperis, inter eos locum, qui metra Pindari curarunt, tam exili diligentia usus est, ut sæpissime trochæum, ubi is antiquiore jure, quam spondeus sese tuetur, cum hoc pede permutaret. In qua re se ipse sexcentis exemplis, quæ intacta reliquit, refutare poterat.

101. Vetus corruptio hunc locum obtinet, ac vereor, ut *μεταλάσσοντας*, a *μεταλάζω*, quod Beckius recepit, aut auctoritate aliqua firmari queat, aut satis aptum rei vocabulum sit. Quare lenissima mutatione scribendum puto:

φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἕλκει
τειρόμενον μέτα λύσοντας ἐλθεῖν
ἥρωας ἀντιθέους Ποί-
αντος υἱὸν τοξόταν.

Ut miseria liberarent Philoctetam, venisse Græcos dicit. Pyth. iv. 518. *λῦσε δὲ Ζεὺς ἄφθιτος Τιτᾶνας.* Et iii. 89. de Æsculapio: *τοὺς μὲν λύσαις ἄλλον ἀλλοίων ἀχέων ἔξαγεν.*

109. *θεὸς* monosyllabum longum est: *τὶς* autem languet, et *σωτὴρ* audacior etiam conjectura est. Itaque plane assentior Mingarello, scribendum esse, *οὕτω δ', Ἱέρων, θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι τὸν προσέρποντα χρόνον, ὧν ἔρασαι καιρὸν διδούς.*

113. Hic quoque recte Mingarellus, *πίθεό μοι.*

130. Hic locus non emendatione, sed unice interpretatione adjuvandus. *Τοιαύταν αἶσαν* ad præcedentia pertinet: fortunam dicit victoriarum præmiis conspicuam. *Διακρίνειν* autem est dijudicare, id est, rem ambiguam dirimere et certam facere.

Hinc αἶσα διακρίνει λόγον ἀνθρώπων significat hoc: fortuna arbitra est sermonibus hominum, ac falsos damnat, justos autem et veros comprobat. Itaque τέλει cum infinitivo διακρίνειν jungendum, ut Olymp. xiii. 164. hoc sensu: fac, ut eadem semper fortuna civibus et regibus arbitra ac testis sit eorum, quæ jure de iis homines prædicant. Cæterum accedo αἰεί γε scribentibus.

135. γέρων ferri non potest, quia, ut supra ostendimus, mediæ vocabulorum syllabæ breves in finibus versuum non possunt pro longis haberi. Scribendum:

σύν τοί τίν κεν ἁγητὴρ ἀνὴρ,
υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος, δᾶμον γεραί-
ρων τράποι σύμφωνον ἐφ' ἁσυχίαν.

Id est, te duce, Jupiter, et ipse rex, et jussu ejus etiam filius, populum clementia ad concordiam adducat.

147. Non dubium, quin legendum sit, ἀρέομαι, ab αἴρομαι. Αἴρεσθαι μισθὸν proprie est *tollere præmium:* illud, ut, qui sustulit, etiam sibi habeat, non est in hoc vocabulo, sed plerumque, nec necessario, adjungitur. Itaque ἀρέομαι μισθὸν Ἀθηναίων χάριν παρ Σαλαμῖνος nihil aliud significat, quam hoc, pugnam Salaminiam præmium Hieroni tollam. Hoc enim agit, ut celeberrimarum pugnarum, Salaminiæ et Platæensis, comparatione Dinomenis filiorum ad Himeram bene gestas res exornet. Itaque capiam, inquit, tamquam præmium Hieroni ferendum, Salaminiam Atheniensium victoriam, Spartanorumque apud Platæas pugnam celebrabo, Dinomenis filiis Himeræum decus gratulans. Nec τελέσαις participium mutari debet. Nam δὲ v. 152. tantum ad oppositionem locorum adhibuit.

151. Recte Beckius Μήδειοι κάμον.

161. Temerarium sane foret, omnia vocabula, quæ et auctoritate carent, neque originem suam manifesto produnt, propter has solas causas damnare. Sed nec nimis lenem esse oportet in servandis istiusmodi vocabulis, præsertim si ad detegendam corruptionem probabiles rationes non desunt. Atque equidem hic nullus dubito, quin Pindarus ἐλπίδας, quod quidam libri habent, scripserit, tum quod, si rariore vocabulo usus esset, id ab scholiasta non fuisset tam negligenter tractatum, tum vero quod ipsa scholiastæ interpretatio, διανοίας, hunc quoque ἐλπίδας invenisse indicat. Eadem enim explicatione utitur Pyth. ii. 89. ἐλπίδας νῦν τὰς φρένας φησὶ καὶ τὰς διανοίας. Et Isthm. ii. 64. τὰς δὲ ἐλπίδας ἀντὶ ἑνὸς τούτων, φροντίδος, διανοίας, διαθέσεως. Etiam Beckius nunc ἐλπίδας edidit.

νεκύεσσιν trisyllabum Odyss. xi. 568. Et Clarkius ad Iliad. xvi. 321. νέκυος apud

174. Scribe αἰεί.

179. Recte liber Bodlei. εὐτραπέλοις κέρδεσσ'.

184. Necessario scribendum φθινεῖ, ut prior syllaba corripiatur.

PYTH. II.

STROPHÆ:

⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
– ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑̄
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑̄
– –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏓
– – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

EPODI:

⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏓
⏑̄ –́ ⏑ – –
⏑̄ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ –
⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –
– –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ –́ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ – –
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑

V. 13. Pro *τᾶς* necessario legendum *ἅς*, qui error etiam alibi occurrit, ut Olymp. i. 91. Nem. v. 23. vi. 103. Nam vulgarem versuum dispositionem falsam esse v. 27. 100. 115. 144. omni dubitatione eximunt, in quibus mediæ vocabulorum syllabæ breves summo et artis et aurium dispendio extenduntur. Cæterum *κείνας*, qui in Pindaro bene versatus sit, mutari nolet.

33. Recte Beckius recepit conjecturam Spigelii, *ποίνιμος*, quod etiam scholiastam habuisse necesse est, qui per *ἀμυντικὴ* explicat. *Ποίναν τεθρίππων κελαδῆσαι* est Pyth. i. 113.

48. Vereor ne recte in Romana et aliis edd. absit *γὲ*, quod toties a metricis additum. Hic certe et per sententiam et per metrum abesse potest. Basis enim est, quæ mensura caret. Ac trochæum adhibuit v. 92. 107. 136.

49. Recte Schmidius e libris φρασίν. Nec de prosodia verendum. Nam Dorienses non modo η, sed etiam ι in α convertebant, idque α necessario breve est. Vide Gregor. Cor. p. 138. ibique Kœnium.

57. Delendum τί. Nam quid hoc est, τὸ μὲν, ὅτι τι—ὅτι τι? Ubinam tandem sequitur, quod priori τὸ μὲν opponatur, τὸ δέ? Ne potest quidem, quia jam utramque rem, et parricidium, et libidinem, relatam audivimus. Nimirum hoc τὶ fulcrum esse voluerunt hiatus causa, quæ mera est grammaticorum insania.

67. Præclara est Jacobsii emendatio κοῖτον, modo reliquisset ἰκόντα, et eum præcedentibus junxisset, quod nunc factum a Beckio.

70. Scribe οὐρανιᾶν. Neque ἄν τι mutandum, quod Pindaro æque atque Homero pro simplici ἄν usitatum.

77. Etsi pro una longa recte duæ breves adhibentur, tamen id fieri non debet in fine ordinis trochaici, ut hic. Itaque scribendum ἀνδείξατ' ἀγγελίαν.

78. Scribe, ἄνευ δ' οἱ χαρίτων τέκεν γόνον ὑπερφίαλον. Ac vereor ut ἄνευ χαρίτων bene de Centauro intelligi possit: immo recte Plutarchus. Nam etsi non sine concubitu natus est, at mater nubes tamen in concubitu erat ἄχαρις.

91. Scribe πτερόεντ' αἰετὸν κίχει.

94. Scribendum puto ἔκαμψεν, quod ante βρ pronunciabatur ἔκαμψεμ. Id enim amant Græcæ aures: unde ἄμβροτος, ἐπιθόμβροτος, et alia multa.

107. Μὰν et ad sententiam inutile est, et male sonat. Recte alii μὲν, cui respondet καί. Ita μὲν et τὲ opponuntur Nem. viii. 51. 53.

112. Longe elegantius est κενεά. Ol. x. 111. κενεὰ πνεύσαις.

119. Scribe ἀνδρέσσι.

123. Scribe ποτὶ ἅπαντα.

131. Scribendum puto, γένοι', οἷος ἐσσὶ μαθών, καλός τις. πίθων παρὰ παισὶν αἰεὶ καλός. Tum ἀμώμητον retinendum, quod et magis poëticum est, nec metro repugnat: v. ad v. 48. Deinde v. 140. novum verbum est, ὑπόφατις, pro ὑπόφητις, quod neque occurrit usquam, neque analogiæ probabilitate nititur. Repone ὑποφάτιες, quod scholiasten habuisse ex ejus interpretatione clarum est. Dicit enim, ἀντὶ τοῦ ἑρμηνευταὶ καὶ διάβολοι. Ad id refertur mox ἴκελοι. Sed hæc omnia ita legenda atque interpungenda censeo:

ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολιᾶν ὑποφάτιες,
ὀργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἴκελοι
κέρδει. τί δὲ μάλα τοῦτο κερδαλέον τελέθει;

Nam si κέρδει cum sequentibus jungitur, oratio prorsus indigna est Pindaro. Δὲ etiam alibi trajectum, ut Ol. x. 85. Ac ne quis verborum collocationem mutare temerarium putet, semel defungamur hac observatione, afferendis locis Pindari, in quorum plerisque ipsi libri in ordine verborum variant. Ita igitur Olymp. i. 105. ubi MS. Ciz. τοὔνεκά οἱ προῆκαν υἱὸν ἀθάνατοι πάλιν. vi. 124. vii. 3. 47. 156. ubi etiam MS. Ciz. Πέλλανά τ' Αἰγίνα τε habet. viii. 109. ix. 43. x. 81. 82. Pyth. i. 178. ii. 142. iv. 115. 239. 400. 499. v. 29. viii. 45. 138. x. 47. Nem. i. 59. 78. 80.

106. iii. 1. vi. 46. vii. 32. vide ad v. 1. Deinde 63. 119. ix. 43. Isthm. iv. 31. 109. 115. viii. 81. *Διαβολιᾶν* autem secundam longam habet: vide quæ diximus lib. i. de metris p. 70. Mox etiam *ἕρκος ἄλμας* satis mire dictum. Suspicor *εὖρος* fuisse. Sententia totius loci hæc est: tu, qui sis, reputa, et vir insignis esto. Stolidi enim turpia laudare non desinunt. Hinc beatus Rhadamanthus, qui, integra usus ratione, non passus est se ab adulatoribus capi. Quod genus hominum, lucri studio vulpium mores sectans, mihi tibique velut pestis adhæret. Sed quid lucrantur? Tutus enim sum.

151. Præclara est Heynii correctio, *ἄταν*, quam haud cunctanter in contextum recipere debebat, quod nunc fecit Beckius.

164. Scribe *αὖθ' ἑτέροις*. Non dicitur *αὖ δὲ*, sed *δ' αὖ*. *Αὖτε* autem pro *δὲ* adhibetur, præcedente *μέν*. Odyss. xxii. 5.

οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται
νῦν αὖτε σκόπον ἄλλον, ὃν οὔπω τις βάλεν ἀνήρ,
εἴσομαι, αἴ κε τύχοιμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.

Sententiam vero totius loci ita expediendam arbitror. Non est cum diis litigandum, qui nunc hos nunc illos adjuvant. (Hoc generatim dictum, neque spectat ad obtrectatores et eos, quibus invident.) At ne hac quidem re sese consolantur invidi, quorum ea mens est, quæ quum fortunas hominum expendit, si quam lancem depressam videat, dolorem inde sibi etiam ante creet, quam illi, quorum lancem gravatam vidit, optata consequantur. Quorum summa hæc est: invidi etiam futura aliorum felicitate excruciantur. Erratum maxime fuit in eo, quod *κείνους* et *ἑτέρους* non pro *ἄλλους μὲν, ἄλλους δὲ* acceperunt; dein, quod *τινὸς* non de ipsa lance, sed de eo intellexere, cujus lanx esset; denique, quod illa, *πρὶν ὅσα μητίονται* (hæc enim potior lectio videtur) *τυχεῖν*, non ad invidos ipsos, sed ad eos, quibus obtrectatores invident, pertinere arbitrati sunt.

173. Dele *γέ*.

PYTH. III.

STROPHÆ:

-́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ -
-́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -
-́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏓
- -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ ⏓
-́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ -́ ⏒ ⏑ -
- - ⏑ - - -́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏑ ⏓
⏔́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - - -́ ⏑ ⏓
-́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ ⏓
-́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏓
- -́ ⏑ ⏓
-́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - - -́ ⏑ - -

EPODI:

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – – ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ –

V. 11. Hic versus si trimeter esset, ἀνωδυνιᾶν γυιαρκέων potius scribendum erat, quam γὲ inserendum, quæ una litterula vehementer minuit laudem Æsculapii. Verum mutanda erat versuum descriptio, similiter ut factum est in strophis Olymp. vii.

25. Scribe αἴνησιν.

28. Non dubito, quin vere Aldus exhibeat οὐδὲ, qui longe concinnior transitus est.

32. Non video causam idoneam, cur ὑποκουρίζεσθαι disjungatur.

50. Παρὰ νόῳ dici posse non adducor ut credam. Recte, puto, Pauwius παρὰ cum πιθὼν junxit. Odyss. xxii. 213. Μέντορ, μή σ' ἐπέεσσι παραιπεπίθησιν 'Οδυσσεύς. Iliad. xiv. 208.

εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ
εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι.

63. Scribe ἐδαμάσσατο.

94. Nec περιάπτων quadrisyllabum ferri potest, quo trochaicus vitiaretur, neque contrahere vocabulum in tres syllabas licet. Vocabulum hoc interpretis est: Pindarum puto προσάπτων scripsisse. Vetus poëta apud Stobæum tit. xx.

ὅςις γὰρ ἐν κακοῖσι θυμωθεὶς βροτῶν
μεῖζον προσάπτει τῆς νόσου τὸ φάρμακον,
ἰατρός ἐςιν οὐκ ἐπιςήμων κακῶν.

114 seqq. Κεκλημένον *accitum* si intelligimus, et hoc ipsum languidum videtur, nec genitivi, Λατοΐδα et πατέρος habent, unde pendeant. Παῖδα enim hic certe intelligi nequit. At si κεκλημένον ad genitivos istos retuleris, recte se habebunt omnia. De medicamentis quidem a Chirone mittendis non cogitandum: nam medicum quempiam ab eo requiri vel ex eo clarum est, quod Pindarus supra non nisi de Æsculapio loquitur; qui sicut olim Chironi in disciplinam traditus fuerat, ut morbos

hominum sanaret, ita nunc optat, aliquis sit, quem idem ille Chiro ad Hieronem morbo affectum mitteret. Ac tanto viro non circumforaneum aliquem pharmacopolam mitti cupit, sed medicum insignem, et, qualis olim Æsculapius fuerat, ab Apolline aut ipso etiam Jove oriundum. Recte vero κεκλημένος Λατοΐδα ἢ πατέρος. Ita in Rheso v. 298.

τίς ὁ στρατηγὸς, καὶ τίνος κεκλημένος.

133. Scribe ἴλιν Κίῤῥᾳ ποτί. Ac recte ποτί. Nam non in has Pythicas victorias scriptum est hoc carmen, sed ad consolandum Hieronem, qui infirma valetudine laborabat. Id etiam Gedikius demonstravit.

136. Reponendum πειράσαις a πειράω. Idque nunc fecit Beckius.

185. Unica via, qua hæc explicari possint, hæc est, χρὴ εὖ πάσχειν, τυγχάνοντα (nimirum τὸ εὖ πάσχειν) πρὸς μακάρων. Fortuna secunda uti decet, ubi quis eam ab diis nactus est. Id unum hic dicere potuit poëta.

190. Beckius edidit, ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεταί τῳ, πολὺς εὖτ' ἂν ἐπιβρίσαις ἕπηται. Quæ conjectura uti audacior nobis videtur, ita, quod ad numeros attinet, duplici vitio laborat. Nam encliticum τῳ non modo a præcedente vocabulo numeri interruptione male disjunctum, sed etiam in arsi, ubi ictu erigitur, haud apte collocatum est. Scribendum:

ἐς πολὺ εὖτ' ἂν ἐπιβρίσαις ἕπηται.

192. Lego φρασίν. Vide supra ad Pyth. ii. 49.

P Y T H. IV.

STROPHÆ:

-́ ⏑ - - -́ ⏑̄⏑ - ⏑ ⏑ ⏓
-́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -
-́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ ⏓
-́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -
- ⏑ - - -́ ⏑ - ⏑̄
-́ ⏑ ⏑ - ⏑̄⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑̄ -́ ⏑ - ⏑̄
-́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -
-́ ⏑ - ⏑̄ ⏖́ ⏑ ⏓
-́ ⏑ - - -́ ⏑ - -
-́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑̄⏑ ⏓
-́ ⏑ - - -́ ⏑ - ⏑̄
-́ ⏑ - -́ ⏑ ⏓
⏖́ ⏑ - ⏑̄ -́ ⏑ - -

EPODI:

-́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -
-́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏓

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑̄⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑̄⏑ – – –́ ⏑ – ⏑
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏖ – –́ ⏑ – –

V. 7. Non erat, quod metri causa scriberetur ὀρνίχων. Pyth. i. 10. Διὸς αἰετός.

14. Mirum sane, si scripsit ἀργινόεντι, quod in quatuor syllabas haud satis eleganter contrahendum foret. Id verbum adscriptum videtur ab aliquo, qui Homerum eo usum meminerat. Pindaricum erat ἀργάεντι.

37. Necessario hic θεῷ εἰδομένῳ dativo casu legendum esse, participium διδόντι docet, quod inepte ad ἀνέρι referretur. Ita Homerus Iliad. ii. 186.

δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεί.

xvii. 207.

ὅ τοι οὔτι μάχης ἐκ νοστήσαντι
δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλείωνος.

Hesiodus Theog. 479.

τὸν μέν οἱ ἐδέξατο γαῖα πελώρη
Κρήτη ἐν εὐρείῃ τραφέμεν ἀτιταλλέμεναί τε.

Æschylus Choëph. 757.

ἐγὼ διπλᾶς δὲ τάσδε χειρωναξίας
ἔχουσ' Ὀρέστην ἐδεξάμην πατρί.

63. Insolens dicendi genus, ἐπίθησί νιν, quod quo pacto defendi possit, equidem non video. Quare nata mihi conjectura, quemadmodum Dorienses pro ἐμοὶ, τοὶ, ἐμὶν, τὶν, et τεῖν dixere, ita eos simili comparatione pro οἷ et ἑοῖ etiam ἷν et ἑῖν usurpasse. Quod etsi nullo cujuspiam grammatici testimonio firmare possum, non dubito tamen, quin rem acu, quod aiunt, tetigerim. Quippe non mirum, si formæ perraræ mentionem non reperimus factam, quum etiam illorum locorum, in quibus de ἐμὶν et τὶν ac τεῖν tradant grammatici, magna sit paucitas. Itaque Pindarum scripsisse arbitror, οὐδ' ἐπίθησέν ἱν. Opinionem nostram confirmat similis locus Nem. i. 99. in quo pariter ἷν reponendum esse infra ostendemus.

97. Δὲ post χρόνῳ veterem habet auctoritatem scholiastæ, qui per δὴ explicat, ut non videatur rejiciendum esse. Nec facile quisquam causam finxerit, qua illatum fuerit illud δέ. At, nisi vehementer fallor, aliud in hoc loco vitium latet, antiquius illud quidem scholiasta, sed quod facillime admitteretur, ἀγαγὲν pro ἀνάγει. Ita enim scripsisse Pindarum arbitror, ut majore interpunctione post καταβάντα posita,

reliqua sic cohærerent: χρόνῳ δ' ὑστέρῳ νάεσσι πολλοῖς ἀνάγει Νείλοιο πρὸς πῖον τέμενος Κρονίδα, præsens pro futuro. Admonebit eum, inquit, Phœbus oraculo: ac postea ille colonias in Libyam deducet. Sic quum omnino major orationi vigor accedit, tum χρόνῳ ὑστέρῳ, quod in vulgari lectione languet, vim suam recuperat. Ἀνάγει autem ut Nem. xi. Αἰολέων στρατιὰν δεῦρ' ἀνάγων.

100. Matthiæ in obss. crit. præter necessitatem conjecit, ἦ ῥα Μηδεία γ' ἐπέων στίχας.

110. Exquisitius est, quod scholiastes habuit, Κυράνᾳ, idque Beckius recepit.

113. Etsi eleganter Heynius et Wagnerus in symbolis ad Pindari Argonautica interpretanda Luneburgi a. 1794. editis μέγα scribendum conjecerunt, nolim tamen vulgatam lectionem mutari. Μετὰ enim non est cum παισὶ conjungendum, sed significat *postea*. Ac nunc quoque, inquit, multo post, floret Arcesilas. Similiter in Homerico hymno Mercurii v. 125.

ὡς ἔτι νῦν τάνυθ', ὅσσα πολυχρόνια πεφύασι,
δηρὸν δὴ μετὰ ταῦτα καὶ ἄκριτον.

Ita enim legendum conjeci in schedis, quibus Ilgenius usus est, qui hanc emendationem repudiavit, quod τάνυται ei videbatur mediam longam habere, in quo falsus est. Nec vero ego illius conjecturam de hoc loco probare possum. Cæterum παισὶ τούτου non modo prosaicum, verum plane putidum est, etiam ob hiantem in thesi diphthongum. Quin plerorumque librorum lectio τούτοις, non minus inepta, grammaticorum hic impuras manus arguit. Scripserat Pindarus τοῖο παισὶν, quod mutavere, qui metro metuerent. De transpositione vocabulorum vide ad Pyth. ii. 131.

143. Legendum παρδαλέᾳ.

153. Recte se habet καὶ hyperbaton: vide ad Ol. v. 37.

201. Recte Pal. C. μέγα κακυτῷ: quæ verba non ad κῦδος θηκάμενοι, sed ad πέμπον pertinent. Ita multo et res ipsa clarius oculis subjicitur, et oratio alacrior est.

210. Dubitari plane nequit, quin scribi debeat ἱκοίμαν. Ego, inquit, qui Æsonis filius, popularis vester, sum, haud sane velim ad peregrinas regiones accedere.

222. Scribe Ὑπερῆδα.

261. Scribe νῷν.

297. Recte, puto, scribitur ἄμμιν. Nam ubi potest, spondeum servat.

355. Scribe σάμασιν.

381. Satis obscure loquutus est, si τετρακνάμον' est dativus. Neque hanc formam analogia firmat. Quamobrem retinendum censeo τετράκναμον, ut ad iyngem referatur, aliis pedibusque in quatuor radiis rotæ expansam. Ita etiam δεσμὸς τετράκναμος Pyth. ii. 73. vincula significat quatuor rotæ radiis inhærentia.

387. Retinendum Μηδείας. Euripides Androm. 523.

καὶ φόβον οἴκων ἀφελέσθαι,

et sæpius ita Homerus.

401. In γενύων pariter atque in πνέων facienda esset synizesis. Similiter quidem

νεκύεσσιν trisyllabum Odyss. xi. 568. Et Clarkius ad Iliad. xvi. 321. νέκυος apud tragicos interdum bisyllabum esse dicit: cujus contractionis ego quidem neque exemplum ullum invenisse memini, neque inveniri credam. Vereor enim, ne in istis locis Clarkius iambum esse putaverit, qui est anapæstus. Multo minus υ cum sequente longa vocali coalescet. Itaque interpretatione Pindari locum corruptum arbitror, quum is ita scripsisset: οἵ γενύων ξανθᾶν φλόγα πνεῦν, omisso, quod vulgo addi solet, ἀπό.

417. Jungunt ἀνάγκας ἔντεσιν, nec sane possunt aliter. Quorum verborum vim si expendimus, longe illa aliud quid, quam oportebat, significant. Nam ἀνάγκας ἔντεα sunt instrumenta necessitatis, quæ in Græco quidem scriptore non significant firma instrumenta et quibus resisti nequeat, sed vim ejus necessitatis, quæ fati etiam nomine appellatur. Euripides Oreste 1330.

ἀνάγκης δ' ἐς ζυγὸν καθέσταμεν.

Iphig. in Aulide 443.

εἰς οἷ' ἀνάγκης ζεύγματ' ἐμπεπτώκαμεν.

Atqui id hic locum non habet. Multo minus βοέοις ἔντεσιν ἀνάγκας. Quodsi illud alterum volebat Pindarus, dicendum erat ἀνάγκᾳ ἐντέων. Scholia suspicionem faciunt, olim hic et ἀνάγκας et ἀνάγκᾳ, et, nisi fallor, etiam ἀνάγκαις lectum fuisse. Ita enim ibi est: βοέοις δῆσεν ἀνάγκας (ἀνάγκαις, puto, scripsit) τουτέστι τοῖς ἐκ βοείων δερμάτων λώροις· ἤτοι ἀνάγκας ἔντεσιν, ἵν' ᾖ περιφραστικῶς τῇ ἀνάγκῃ· ἢ ἀνάγκῃ, ἵνα λέγῃ τῇ ἑαυτοῦ, τῇ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἰσχύος ἀνάγκῃ· ὀρθῶς δὲ τὸ ἀνάγκας. οὐ γὰρ ἑκουσίως ταῦτα τὰ ζῶα ἀροῖ καὶ πονεῖ, ἀλλὰ μετὰ τῆς ἐξ ἡμῶν ἀνάγκης ἐπιθεμένης αὐτοῖς. ὁ δὲ νοῦς, σπασάμενος δὲ ὁ Ἰάσων τὸ ἄροτρον, καὶ δήσας τοῖς βοείοις λώροις, καὶ ταῖς τοῦ ζυγοῦ ἀνάγκαις τοὺς αὐχένας αὐτῶν ἐμβαλὼν, ἤλασεν. Habebimus gratiam scholiis, firmantibus id, quod etiam iis non concinentibus reponendum erat, βοέοις ἀνάγκαις. Βόεοι ἄναγκαι, ut recte scholiastes, lora sunt e corio bubulo, quibus boves alligantur ad aratrum, quod ἔντεα appellat. Ita ἔντεα de curru Olymp. iv. 34. Pyth. v. 45. Nem. ix. 52. Jam vero δήσαις conjungendum esset cum ἔντεσιν, i. e. ἐν ἔντεσιν. Euripides Cycl. 233.

δήσαντες δέ σε

κλῳῷ τριπήχει,

quod alibi dicitur ἐν κλοιῷ. Atque, ut aurium voluptati consuleretur, non δήσαις, sed δήσας scribendum esset. Nam et inconstans est Pindari dialectus, neque diphthongo ad producendam syllabam, quæ natura longa est, opus habuisset. Attamen non placet illud δήσας, tum quod nimis cumulantur participia, tum quod vereor, ut satis recte dicatur ἔντεσι δήσας pro ἐν ἔντεσι. Nam etiam Euripidis ille locus ita posset intelligi, ut κλοιῷ δῆσαι significaret *in collari illigare*, sed *collari constringere:* qui proprius dativi usus est. Itaque non puto repudiandam esse plerorumque librorum lectionem δῆσεν, quam etiam unus eorum, qui scholia ad hunc locum scripserunt, habuit. Suspicor autem ita scripsisse Pindarum, σπασσάμενος δ' ἄροτρον, βοέοις ἔνδησ' ἀνάγκαις αὐχένας, et quæ sequuntur. Pro eo postea scriptum βοέοισιν δῆσ' ἀνάγκαις,

ac tum βοίοις. Unde qui metro consulere vellent, alii δῆσεν, alii, iique peritiores, δήσας intulere.

423. Male Matthiæ obss. crit. ἱμβὰς ἄχει.

427. Recte Pauwius ἔριπτον.

435. Scribendum λαβροτατᾶν. Isti Dorici genitivi omnes contracti sunt e terminatione άων. Gregorius in hac re p. 145. ut sæpe, satis negligens est, nec minus ejus epitome p. 325. Tamen idem inde colligas.

445. Τὰν ferri non potest, quia, ut jam Heynius monuit, Πελιαφόνος, non Πελιαοφόνος dicendum fuisset. Neque vero τὸν scribi potest, quia articulo hic nullus locus. Illa quidem, σὺν αὐτᾷ, integra sunt: id est enim ipsa juvante. Iliad. iii. 439.

νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ.

Et sic sæpe. Quodsi omne vitium in uno isto τὰν residet, vide an locus unius literæ mutatione sanari queat: κλέψεν τε Μηδείαν σὺν αὐτᾷ μὰν, Πελίαο φόνον. Abduxit Medeam, inquit, et vero ipsa juvante, Peliæ perniciem.

453. In facillima Pauwii conjectura ἐν ἀλλοδαπαῖσί περ ἀρούραις illud non satis placet, quod ultima in ἀλλοδαπαῖσι sub ictum cadit, quod vitant poëtæ, ubi ν paragogicum non addunt ac syllabam producunt. Potest tamen hic illud eo excusari, quod enclitica sequitur, quæ syllabam istam etiam absque metro acuit. Beckius edidit, καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς περ ἀρούραισιν, metro everso. Equidem vereor, ne illud περ correctoribus debeatur, qui sollemni errore ἐν ἀλλοδαπαῖς ἀρούραις reperissent, quum scriptum a Pindaro fuisset, ἐν ἀλλοδαπαῖσίν γ' ἀρούραις.

474. Post λοίσθιον plena distinctio adhibenda. Nam quæ sequuntur, non pendere a præcedentibus ostendit indicativus ἀμφέπει. Et sic etiam magis poëtica oratio est. Sed ἄλλοις ἐν τείχεσι non dixit, quo locum, in quo nunc est trabes, ei opponeret loco, quem reliquit. Primum enim id satis et clare et eleganter illis, ἐὸν ἐρημώσαισα χῶρον, expressum est, quibus imitatus est illud Homericum,

ἐπειδὴ τὰ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν.

Deinde falsa etiam imagine usus est, si eam trabem nunc ἄλλοις ἐν τείχεσιν esse diceret: quasi ea antea ullo in muro fuisset. At vero hoc dicit: trabes columnis imposita, grave onus sustinet inter reliquos muros, id est, cum reliquis muris.

499. Δικαιᾶν etiam ed. Romana habet, nec dubito, quin vere Heynius conjecerit, δικαιᾶν Δαμόφιλον πραπίδων.

503. Major interpunctio, quæ quidem etiam scholiastæ auctoritate confirmatur, rectius, puto, atque elegantius tolleretur, quia id ipsum, quod juvenili robore ac senili sapientia præditus est Damophilus, causam continet, quare obmutescant obtrectatores, atque ab ipso contemnantur.

PYTH. V.

STROPHÆ:

⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ ⏔ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑́ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑̄⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –́ –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ –́ – | ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏓
⏑ –́ –́ ⏑ – | ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ –́ – | ⏑ –́ –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –
⏑ –́ –́ ⏑̄
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –

EPODI:

⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
⏑ –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑̄
⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –
⏑ –́ ⏔́ ⏑ – | ⏑ ⏔́ ⏑ –́ –
–́ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
– ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –
⏑⏑⏑
⏑ ⏔́ ⏑ – –́ ⏑ –

V. 8. Scribe *ἀκρᾶν*.

9. E nostra dispositione versuum intelligitur non opus fuisse, ut *σὺν* in *ξὺν* mutaretur.

13. Conjeceram scripsisse Pindarum *εὐδίανος*, idque ad *πλοῦτον* referendum esse, quum eam emendationem mihi præreptam animadverti a Schneidero in Lex. Gr. v. *εὐδίανος*. Eodem vocabulo Pindarus utitur Ol. ix. 146.

19 sqq. Locus hic obscurissimus est. Quo diligentiore pervestigatione opus est, ne aut in retinenda vetere lectione aut in introducenda nova aliqua erremus. Primum *συγγενὴς ὀφθαλμὸς* de oris majestate dictum volunt: quæ significatio qua auctoritate vel probabilitate certe confirmari possit, non video. Credo natam interpretationem ex eo, quod *αἰδοιότατον γέρας* de eadem re dictum putarent, sicut Ol. vi.

127. *αἰδοία ποτιστάζει χάρις εὐκλέα μορφάν.* At hic omnia clara sunt: in nostro loco omnia obscurissima, etiam propter additum *τοῦτο*, quam quidem difficultatem Heynius ita expediendam censuit, ut *τοῦτο* ab illis, *αἰδοιέστατον γέρας*, separaret, et sic jungeret, *μιγνύμενον τοῦτο φρενὶ τεᾷ*, *conjunctum illud cum prudentia.* Ac hoc genus dicendi in iis est, quæ in prosaico scriptore augent vim orationis, in poëta minuunt. Quod si *αἰδοιέστατον τοῦτο γέρας* junxeris, quorsum referes? An ad *ὀφθαλμόν*? At quid hoc tandem: oris tui honestas hanc ipsam honestatem cum prudentia conjunctam habet. Itaque *γέρας* intelligendum esset de regia dignitate, de qua ante dixerat, *ὅτι βασιλεὺς ἐσσὶ μεγαλᾶν πολίων*, hoc sensu: oris tui honestas regia dignitate ornatur, quæ conjuncta cum prudentia est. Id recte, si quidem de significatione verbi *ὀφθαλμὸς* constaret. Sed illud etiam animadvertendum, *δὲ* post *συγγενὴς* nunc abesse non posse. Atqui hoc *δὲ*, quod etiam abest a Pal. C. nec nisi a conjectura profectum est, non potest non maxime suspectum esse in tanta loci obscuritate, in qua quidquid aliquam lucem afferre videretur, avide arripuerunt interpretes. Nos igitur hoc *δὲ* remittamus ei, qui invenit, et videamus, an commoda interpretatione adhibita librorum lectionem conservare ac tueri possimus. Atque *ὀφθαλμὸν* notum est de eo dici, quod est in quaque re præstantissimum. Vide, ut alios multos prætercam, Spanhem. ad Callim. hymn. Dianæ 211. qui quidem male huc traxit Persarum regis *ὀφθαλμὸν* apud Aristoph. Acharn. 90. 124. de quo exposuit Schützius ad Æschyli Persas 976. Observandum autem est, quum oculi appellatio ad alia transfertur, ut rem insignem atque excellentem significet, id duplici de causa fieri. Nunc enim sola caritas indicatur, ut apud Catullum xxxi. 1. vide iii. 5. xiv. 1. quia sine oculis vita pæne mortua est. Ita apud Sophoclem in Ajace 977.

ὦ φίλτατ' Αἴας, ὦ ξύναιμον ὄμμ' ἐμόν.

apud Euripidem in Phœnissis 809.

'Αρτέμιδος χιονοτρόφον ὄμμα Κιθαιρών.

Nunc vero, quia sine oculorum lumine omnia obsura et cæca futura essent, lumen hoc vocabulo significatur. Ita Euripides Phœn. 841. loco ad translationem declarandam aptissimo:

ἡγοῦ πάροιθε, θύγατερ· ὡς τυφλῷ ποδὶ
ὀφθαλμὸς εἶ σὺ, ναυβάταισιν ἄστρον ὥς.

Et Androm. 405.

εἷς παῖς ὅδ' ἦν μοι λοιπὸς, ὀφθαλμὸς βίου.

Sophocles Œd. R. 987.

καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.

Ita enim legendum. Pindarus Ol. ii. 17. *Σικελίας τ' ἔσαν ὀφθαλμὸς*, et vi. 26. *ποθέω στρατιᾶς ὀφθαλμὸν ἐμᾶς*, et nostro in carmine v. 75. *ὄμμα τε φαεννότατον ξένοισι.* Quod si hæc ad nostrum locum accommodamus, *συγγενὴς ὀφθαλμὸς* erit congenitum lumen, virtutis a natura insitæ splendor. *Γέρας* vero primo eoque frequentissimo significatu intelligimus, ut præmium significet. Jam nihil usquam, puto, difficultatis restat. Fortunatissimus es, inquit. Partim enim, quia magnis urbibus imperitas,

innata tibi virtus hoc summum consequuta est præmium, regium scilicet decus, tua temperatum sapientia: partim etiam Pythica te nunc victoria beat. Γέρας τοῦτο sane paulo languidius dixit: sed ita etiam Olymp. i. 173. τοῦτο κῆδος, et Pyth. 26. ταύτας τιμᾶς. Cæterum non dubito αἰδοιότατον pro αἰδοιέστατον legendum. Nam etsi versum posses dipodia iambica, et choriambo, quem iambus sequeretur, dimetiri, ita ut choriambi vicem etiam duo iambi sustinerent: obstat tamen, tum quod nusquam in choriambis hac libertate usus est Pindarus, tum quod hic versus, pariter ut sequens, e dochmiaco et anapæstico in iambum exeunte conflatus videbatur. Ac plures etiam in hoc carmine dochmii atque antispasti reperiuntur.

32. Omnino recte Gedikius, qui sublata interpunctione post ἀειδόμενον, ὑπερτίθεμεν cum λαθέτω junxit. Quod verum esse confirmatur eo, quod φιλεῖν v. 34. ab Aristarcho profectum est. Pindarus scripsit φίλει. Nam, ut Heynius observavit, nova hic prorsus sententia incipit. Fraudem fecit Aristarcho μὲν et δέ. Verum ex his particulis non sequitur, ut circuitus verborum continuari ulterius debeat.

48. Non dubito, quin vere conjecerit Pauwius τικτόνων δαίδαλ' ἄγων, ut creticus pæonis locum teneat. Idque recepit Beckius. Δαιδάλματα interpretatio est. Δαίδαλον enim Homerico usu pro substantivo adhibuit, ut Iliad. xix. 13. 19. Odyss. xix. 227.

50. ἂν pro ἐν etiam scholiastes videtur habuisse, per κατὰ explicans, quo magis adducor, ut hoc merito a Beckio receptum existimem.

51. Vera est vetus lectio, τό σφ' ἔχει κυπαρίσσινον μέλαθρον, id est *propterea*, ut sæpe Homerus.

55. Nihil in καθέσσαντο de metro laborandum. Versus est antispasticus monometer, ut Pyth. xi. stroph. 2. cujus ultima hic brevis, in antitheticis longa est.

64. Scribe μναμήιον.

77. Ita in Homerico hymno is Cererem v. 429. αὐτὰρ ἐγὼ δρεπόμην περὶ χάρματι, ubi alios locos attulit Ilgenius.

92. Scribe,

μαντήιον· τῷ Λακεδαίμονι,
ἐν Ἄργει τε καὶ ζαθέᾳ Πύλῳ.

97. Reponendum monstrante libro Palatino, τὸ δ' ἐμὸν γαρύοντ' ἀπὸ Σπάρτας ἐπήρατον κλέος, me Sparta oriundum celebrant. Ita etiam Beckius.

103. Ἐς, quo metrum corrumpitur, etiam propter ipsam rem ejiciendum esse ostendit Heynius. Sed etiam sequentia corrupta sunt, in quibus σεβίζομεν non potest conjungi cum Κύρανας πόλιν. Quid enim Thebani in Carneis Cyrenen potius quam Apollinem canant? Nam σεβίζομεν de Thebanis dictum esse dubitari nequit. Atque tum alia nascitur difficultas ex his, ἔνθεν ἀναδεξάμενοι τεὰ Καρνεῖα. An a Thera? Id quidem non constat, et fides habenda esset soli Pindaro. Quamquam veri similius est, Sparta illud solemne Thebas allatum. Neque vero satisfacit DU THEIL, qui in *hist. Acad. Inscriptt.* tom. xxxix. p. 194. locum sic vertit: *c'est depuis*

ce tems, ô Phœbus, qu' ayant adopté tes fêtes Carnéennes, nous célébrons dans les festins la ville de Cyrène si glorieusement fondée. Qui non animadvertit, ἔνθεν hic non posse de tempore intelligi, quum nihil nisi Theræ mentio præcesserit. Omnem obscuritatem commoda interpunctione dimovebimus:

ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν
πολύθυτον ἔρανον,
ἔνθεν ἀναδεξάμενοι,
Ἄπολλον, τεὰ
Καρνεῖα ἐν δαιτὶ σεβίζομεν,
Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν.

In fatis erat, inquit, ut sacra illa, a quibus nostra Carnea ducta sunt, Cyrenen afferrentur. Id poëtam et voluisse dicere et debuisse quúm ipsa res et debita Cyrenensi Arcesilao laus ostendunt, tum alii loci in hoc carmine v. 82. sqq. et Pyth. iv. 6. sqq. μοῖραν, quam hic dicit, eo spectasse indicant, ut Cyrene conderetur. Id hic ita expressit: μοῖρα ἄγε πολύθυτον ἔρανον (ἐς) Κυράνας πόλιν. Ἔνθεν autem ad ἔρανον spectat: ab illo Spartanorum sollemni, inquit, nos quoque duximus Carnea, eaque epulis celebramus. Ἐν δαιτὶ enim more suo prò δαιτὶ dixit.

116. Scribe οἰχνέοντες. Ita etiam Beckius.

120. εὐθύτομον habet, quo defendatur, Isthm. vi. 32.

134. Non dubito quin Pindarus scripserit, κώμων θ' ὑποχεύμασιν. Ὕμνων profectum a correctoribus, qui dochmium non animadverterant, aut non intellexerant.

150. Ἀγωνίας genitivus est: σθένος ἀγωνίας, robur certaminis, ut fulmen belli.

159. Veram lectionem, nisi magnopere fallor, monstrat Bodl. γ. καὶ τὸ λοιπὸν ἔπειτα, Κρονίδαι μάκαρες.

163. χρόνον non solicitandum, quod scholiastes recte de vita intellexit, ut Olymp. i. 185. et Nem. vii. 99. ὁ δὲ λοιπὸς εὔφρων ποτὶ χρόνος ἕρποι. Δαμαλίζειν χρόνον igitur est *vitæ rationes perturbare.*

168. Etiam scholia videntur verissimam Heynii conjecturam ἔτι firmare, quam Beckius quoque recepit.

PYTH. VI.

⏑ ⏖ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑̄ ⏑ – ⏑ ⏒
⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏒ .
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – –

- -́ ᴗ - ᴗ ᴗ -́ -
ᴗ -́ -́ ᴗ - | ᴗ -́ ᴗ̄ -́ ᴗ -

V. 4. Difficultates simul omnes evanescunt, si, quod unice verum est, reponitur, *ὀμφαλὸν ἐριβρόμου χθονὸς ἀένναον προσοιχόμενοι.*

13. Non opus erat, ut *χεράδει* scriberetur, quum ultima syllaba in finem versus incidat. Præterea autem scholia ubique *πολυφόρῳ χεράδι* habent, idque explicant *τῷ κοπρώδει φορυτῷ.* Unde perspicitur, Pindarum epitheto et ad rem longe aptiore et ad metri normam necessario scripsisse:

οὔτ' ἄνεμος ἐς μυχοὺς
ἁλὸς ἄξει πολυφθόρῳ χεράδι
τυπτόμενον.

Eodem vocabulo utitur etiam Nem. viii. 53. Isthm. v. 63. Similiter in Æschyli Choëph. 809. *ἐπιφορώτατος* in *ἐπιφθορώτατος* mutandum. Cæterum verissime indicavit Heynius, fragmentum Pindari, *χεράδει σποδίων* ad alium locum pertinuisse. Beckius tamen edidit *χεράδει γε σποδίων*: in quibus verbis quid *γὲ* significet, mihi ignotum.

19. Nihil usquam difficultatis est, si ita interpungitur:

σύ τοι σχέθων νιν ἐπιδέξια χειρὸς, ὀρθὰν
ἄγεις ἐφημοσύναν,
τά ποτ' ἐν οὔρεσι φαντὶ μεγαλοσθενεῖ
Φιλύρας υἱὸν ὀρφανιζομένῳ
Πηλεΐδᾳ παραινεῖν.

'Επιδέξια separatim dictum, *χειρὸς* autem cum *σχέθων* jungendum est. Deinde *ἐφημοσύναν, τὰ,* similiter ut Nem. vii. 80. *βιοτὰν λαχόντες, ὁ μὲν τὰ, τὰ δ' ἄλλος.* Euripides Alcest. 101.

χαίτα τ' οὔτις ἐπὶ προθύροις
τομαῖος, ἃ δὴ νεκύων
ἐν πένθεσι χειρὶ γυναικῶν
πιτνοῦσιν νεολαίᾳ.

Ita emendavimus hunc locum in Obss. crit. Patrem, inquit, dextra tenens, rectum sequeris præceptum, ea nimirum, quæ olim Chiro Achillem monuit. Ita intelligitur, quare postea *ταύτας τιμᾶς* poëta scripserit. Quod etsi non minus languet, quam *τοῦτο κῆδος*, Ol. i. 173. et *γέρας τοῦτο*, Pyth. v. 23. tamen et multo præstantius est, quam *θείας τιμᾶς*, quod Beckius edidit, et habet, quo excusari possit, si reputaveris, id, de quo hic loquitur, pietatem esse erga parentes; illud, quod de Jove adjecit, more additum esse. Hic enim est totius sententiæ nexus: quum patris tui studiosissimus es, id facis, quod Chiro Achilli præcepit, dummodo quis deos, in iisque Jovem primo loco habeat, hunc honorem parentibus habendum esse, eum sci-

set, quem tu tuo patri habes. Itaque θεῶν genuinum est, nec βαρυόπαν in genitivum mutari velim, βαρυοπᾶν, qui etiam ad aures ingratior accidat, quum in eodem versu statim eadem terminatio, eaque itidem in ictu sequatur. In γονίων contractio facienda.

36. Scribe βόασι. Brevis syllaba hic recte locum habet, et ita etiam v. 18.

37. Languet αὐτοῦ. Itaque recte et eleganter Heynius αὐτοῦ μένων jungit.

39. Scribe, ἰδόκησέν τι τῶν.

46. Scribe πάτρῳ.

49. Locus interpretum additamentis fœde corruptus, sed in quo tamen veræ lectionis vestigia facile a spuriis discernas. Pindarus ita scripsit:

τίν τ', ἐλέλιχθον, ὀργαῖς
ἐς ἱππίαν ἔσοδον
μάλα ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχεται.

Tibi, inquit, Neptune, suopte ingenio ductus ad equestria studia lubenter se dedit. In iis, quæ sequuntur, poterat quidem infinitivus ὁμιλεῖν etiam omisso articulo tamquam substantivum adhiberi, cujus generis aliquot exempla in Æschyli Agamemnone sunt: sed languida tamen foret oratio. Itaque recte scholiastes γλυκεῖα ὁμιλεῖν junxit: suavis advitæ societatem indoles etiam mel superat.

PYTH. VII.

STROPHÆ:

- -' ⏑ -' ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ - -
⏑ -' ⏑ ⏑ - -' ⏑ - -
-' ⏑ -' ⏑ ⏑ - - -' ⏑ - -
- -' ⏑ ⏑ - ⏑
⏑ -' ⏑ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -
- -' ⏑ ⏑ - ⏑ -
⏑ ⏑' ⏑ -' ⏑ ⏓
⏒ ⏑' ⏑ ⏑ - ⏑

EPODUS:

-' ⏑ -' ⏑ ⏑ -
-' ⏑ -' ⏑ ⏑ -
⏑ -' - -' ⏑ -
- -' ⏑ ⏑ - ⏑ -
⏑ ⏑ ⏑ -' ⏑ ⏑ -' ⏑ ⏑ ⏑ - ⏑
-' ⏑ ⏑ - - -' ⏑ - ⏑ -' ⏑ ⏑ -
- -' ⏑ - -' ⏑ ⏑ -
⏑ -' ⏑ ⏑ - ⏑

V. 6. *ναίοντα*, Homerico usu, pro *ναιόμενον* dixit. Iliad. ii. 626.

νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλὸς, Ἤλιδος ἄντα.

Quam patriam, inquit, quam domum clariorem habitari dicam? Ultimi duo stropharum versus dochmiaci sunt.

17. Non debebat Beckius Pauwio obsequi in transponendis verbis. Vulgatam lectionem habuit metricus scholiastes, qui hunc versum dimetrum iambicum brachycatalecticum vocat. Quippe *εὐπραγία* secundam longam habet. Est autem ejusmodi iambicus, cujus in secunda sede spondeus est, inter metra *ἀπεμφαίνοντα*, quæ a grammaticis vocantur. Vide quæ dixi de metris lib. i. cap. 14.

21. Recte scholiastes et Aldus *παρμονίμαν*. Scholiastes ad *φέρεσθαι* videtur *ὥστε* intellexisse, quod hic fieri non potest. Sententia facilis. *Φέρεσθαι* activa significatione: et *οὕτω* ad præcedentia spectat. Aiunt, inquit, ita felicitatem eam, quæ stabilis sit, etiam incommoda interdum afferre.

P Y T H. VIII.

STROPHÆ:

⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – –
⏒ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏒ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –
⏒ –́ ⏑ – ⏑ ⏓
⏒ –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – ⏑ –

EPODI:

⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
⏑ – ⏑ ⏓
⏒ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –
⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏒
– –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –
⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ –́ ⏑ – } –́ – ⏑ ⏒ | –́ ⏑ –́ ⏑ | –́ ⏑
–́ – –́ – } ⏑

V. 4. Scribendum κλαΐδας.

15. Matthiæ Observ. crit. τὰν οὐδὲ Πορφυρίων λάθεν, male.

28. Nolim ποίᾳ mutari. Versus enim Ionicus Sotadeus est. Tum ποία e more Pindari, ut Doricum: vide Gregor. Cor. p. 99. Quare piaculum feci in libro de metris p. 449. quum, vulgarem versuum dispositionem sequutus, hunc versum, qui nunc epodi ultimus est, in duos divisi, quorum prior iambicus dimeter esset. Id enim fieri non posse arguunt v. 115. et 144. in quibus sic mediæ vocabulorum syllabæ breves contra artem producerentur.

39. Recte, puto, τὰ καὶ ἐν ἀνδράσιν ἐμπρέπει, i. e. καθ' ἅ, quare etiam clarissima inter homines insula est. Hac sola interpretatione vel tautologia languidissima, vel distinctio ineptissima, quam scholiastes facit, vitatur.

44. Recte Beckius κνίσῃ. Anceps enim prima syllaba est, quod antithetici ostendunt. Ibidem falsa versuum descriptio effecit, ut metrici verba transponerent. Μοὶ ἴτω ingratus est hiatus. Itaque restitue ex Aldo:

τὸ δ' ἐν ποσί μοι τράχον
ἴτω τεὸν χρέος, ὦ παῖ.

48. Scribe ἰχνίων.

57. Recte υἱοὺς Θήβαις. Vide ad v. 28.

61. Μάρνασθαι φυᾷ, Nem. i. 38. est *pro suo ingenio suaque indole contendere.* Quod huc trahi non potest. Neque vero, si μαρνάμενοι φυᾷ, ii sunt, qui virtute ab natura insita pugnant, satis apta nasci videtur sententia. Nam ἐπιπρέπειν quidem nihil aliud significat, quam *cerni.* Odyss. xxiv. 251.

οὐδέ τί τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι
εἶδος καὶ μέγεθος.

Quod si dicis inter eos, qui ingenita virtute pugnent, cerni patrum audaciam in filiis, tantum abest, hi ut illos præcellant, ut ne discerni quidem ab iis possint. Quid enim interest inter utrosque, quandoquidem, quam illi a patribus suis virtutem acceperunt, eamdem aliquis tamen ex eorum majoribus naturæ munere consequutus sit, necesse est? Neque vero expedit, μαρναμένων φυᾷ πατέρων jungere, hoc sensu: patrum indoles, qui suopte ingenio incensi pugnabant, in filiis conspicitur. Nam et insolens est participium μαρνάμενος significatione præterita, nec sententia habet, quo magnopere commendetur. Quorsum istiusmodi distinctio, quum in filios animum a patribus nactos idem quod de his prædicatur, cadat, ut natura fortes sint? Nec denique sic interpungendum: ὧδ' εἶπε· μαρναμένων, φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων παισὶ λῆμα, id est, inter pugnantes: quod languidum foret. Itaque recte, arbitror, edd. veteres, ὧδ' εἶπε μαρναμένων· φυᾷ, et quæ sequuntur. Amphiaraus, inquit, quum Epigoni adversus Thebas expeditionem facerent, ita vaticinatus est, quoniam a natura patrum virtus ipsis indita esset, victoriam fore Alcmæonis ducis eorum, et Adrastum, priore expeditione afflictum, meliori usurum fortuna, nisi quod domesticus e filii morte luctus immineret. Μαρναμένων, ut infra v. 121. οὐδέ, μολόντων πὰρ μα-

τίς' ἀμφὶ γέλως γλυκὺς ὦρσεν χάριν. Nec repugnat, quod mortuus pridem eo tempore erat Amphiaraus. Neque enim *ἰδὼν* v. 56. de vaticinatione viventis Amphiarai intelligendum: quod Pindarus si voluisset, v. 59. aut futurum aut conjunctivum adhibuisset, ut de re futura, non *ἤλυθεν*, ut de præsenti. Immo de mortuo loquitur Amphiarao, oracula edente. Strabo lib. ix. p. 612. *εἶτα Ψωφὶς, ἡ τῶν Ὠρωπίων· ἐνταῦθα δέ που καὶ τὸ Ἀμφιαράειόν ἐστι τετιμημένον ποτὲ μαντεῖον, ὅπου φυγόντα τὸν Ἀμφιάρεων, ὥς φησι Σοφοκλῆς,*

ἐδέξατο ῥαγεῖσα Θηβαία κόνις
αὐτοῖς ὅπλοισι καὶ τετρωρίστῳ δίφρῳ.

Vide Ciceronem de divinat. i. 40. Plane vero rem confirmat Pausanias i. 34. qui de eodem loco ita scribit: *ταύτῃ γὰρ ἀνελθεῖν τὸν Ἀμφιάραον λέγουσιν ἤδη θεόν. Ἰοφῶν δὲ Κνώσιος τῶν ἐξηγητῶν χρησμοὺς ἐν ἑξαμέτρῳ παρείχετο, Ἀμφιάραον χρῆσαι φάμενος τοῖς ἐς Θήβας σταλεῖσιν Ἀργείων ταῦτα τὰ ἔπη· τὸ ἐς τοὺς πολλοὺς ἐπαγωγὸν ἀκρατῶς εἶχε.* Id nimirum hoc ipsum videtur oraculum esse, quod Pindarus hic commemorat, nisi quod hic rem non Oropi in confiniis Atticæ, sed ad Thebas accidisse narrat. Atqui, ubi devoratus a terra erat Amphiaraus, ibi etiam ejus oraculum. Occidit ille autem secundum Pindarum ad Thebas: vide Olymp. vi. 20. et 25. Nem. ix. 52. seqq. x. 14. Atque ita etiam Æschylus Septem adv. Theb. 589. ubi sic ipse Amphiaraus:

ἔγωγε μὲν δὴ τήνδε πιανῶ χθόνα,
μάντις κεκευθὼς πολεμίας ὑπὸ χθονός.
μαχώμεθ', οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόρον.

E quibus versibus nolim medium cum Schützio ejicere, neque propter tautologiam, quam equidem nullam esse puto, neque propter repetitionem vocabuli *χθών*. Quæ verborum iterationes in nullo scriptore facilius, quam in Æschylo ferendæ sunt, cui sunt familiares. Tum nescio an adjecto vocabulo *μάντις* id ipsum significet Amphiaraus, se etiam post mortem oracula editurum. Certe sic longe aptius hoc vocabulum explicaveris, quam si illum mortis sibi impendentis non ignarum indicari statuas. Itaque recte scholiastes etiam tertium versum de oraculis Amphiarai videtur intellexisse, ita scribens: *ὁ Ἀμφιάραος, οἷα μάντις, εἰδὼς ὅτι καταποθεὶς ὑπὸ τῆς γῆς ὕστερον μετὰ θάνατον ἔσται μαντείας ἐκφέρων τοῖς θέλουσι, καὶ τιμὰς ἕξει λαμπρὰς, φησὶ, μαχώμεθα. οὐ γὰρ ἄτιμον καὶ ἄδοξον καὶ ἀφανῆ ἐλπίζω μόρον, αἰνιττόμενος τὴν μετὰ θάνατον αὐτοῦ τιμήν.*

73. Vereor ne etiam *μοῦνος* pro *μόνος* metricorum. superfluæ sedulitati debeatur. Mox necessario scribendum *λαῷ*.

95. sqq. Hæc ita construenda atque intelligenda puto: *εὔχομαι ἑκόντι νόῳ (σε) βλέπειν ἀμφ' ἕκαστον* (i. e. *ἑκάστοτε*) *ὅσα νέομαι κατὰ τὶν ἁρμονίαν*, Homerica dicendi ratione, qua etiam Pindarus uti solet, pro *σοῦ* vel *σὴν ἁρμονίαν*. Vide ad Olymp. i. 91. Propitius, inquit, sis precor, quoties ad te canendum venio. *Καθ' ἁρμονίαν νέομαι* autem, ut Pyth. iv. 220. *καὶ κασίγνητοί σφισιν ἀμφότεροι ἤλυθον κείνου γε κατὰ κλέος.*

102. Metrum manere jubet librariorum lectionem Ξέναρκες. Nec sensus repugnat. Nam etiam ad patrem pertinet victoriæ decus: filium autem eo innuit, quod ὑμετέραις dicit. Tum Ξεναρκεῖος υἱὸς recte dicitur, ut supra, non item Ξενάρκειος simpliciter.

104. Πόνῳ interpretibus debetur. Χρόνῳ legendum, quod spectat ad ἄφθιτον ὄπιν. Perpetuo, inquit, vos diis curæ esse opto. Nam quæ quis celerius emolumenta consequitur, stulti ipsius virtuti adnumerant. At illa in deorum potestate sita sunt, alios tollere, alios deprimere amantium. Jam commemoratione tot victoriarum Aristomenem non esse in iis ostendit, quibus temere fortuna faveat, non ipsa virtus præsidio sit.

115. Recte νίκαις τρίσσαις, v. ad v. 28.

125. Scribe δεδαίγμενοι, quadrisyllabam.

142. Δαὶ scribendum, omissis punctis diæreseos, monosyllabum enim est, ut Nem. i. 111. et alibi.

PYTH. IX.

STROPHÆ:

⏑ ⏑ –́ ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –́ ⏑̄
⏑ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑̄ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

EPODI:

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ –

-́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ -
-́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -
-́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏓
-́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ -
⏒́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -

V. 17. Lege κούφᾳ e cod. Gotting. Ita etiam Beckius.

22. Reponendum e scholiis γάμον μιχθέντα. Quid enim μιχθέντι de Apolline, de quo et superfluum, et falsum foret, quippe non præsens. Junxit, inquit, Venus connubium, de quo inter deum et Hypsei filiam convenerat. Pyth. IV. 395. καταίνησάν τε κοινὸν γάμον γλυκὺν ἐν ἀλλάλοισι μίξαι, ubi etiam κοινὸν, ut hic ξυνὸν, additum.

39. Κεράϊζεν non mutandum. Brevis syllaba hic recte locum habet, ac sæpius a Pindaro in hoc numero adhibetur. Atque ut ἐφίλασε κεραΐζειν poëticum sit, continuari tamen verborum nexum usque illo, minime poëticum est.

46. Disposui versus ita, ut παλαίοισαν in finem versus incideret, non hujus quidem vocabuli causa, in quo ultima recte propter ictum produceretur, sed propter hiatus insolitos, qui sic distinguendos versus ostenderunt, vide v. 61. 105. 193. tum etiam propter v. 178.

59. Verum arbitror, quod scholia servarunt, ἀποσπαρθεῖσα, tum quod hoc proprium et rei apprime conveniens vocabulum est, tum quod de alterius simili usu non constat, tum vero etiam propter κίβδηλον σάν.

63. Scribe ἦ ῥα καὶ ἐκ λεχέων κεῖραι μελιηδέα ποίαν; Ita etiam scholiastes habuit. E κεῖραι pronunciationis vitio κεῖρε, atque inde κεῖρεν natum.

66. Metro repugnat χλιαρὸν, si vera nostra est versuum descriptio. Nam spondeus trochæi vice positus non potest in dactylum mutari. Quare si χλιαρὸν retinendum esset, ita distingui versus deberent:

τὸν δὲ Κένταυρος ζαμενής, ἀγανᾷ
χλιαρὸν γελάξαις ὀφρύϊ μῆτιν ἑάν.

Quæ dispositio v. 154. et 198. ingratior auribus futura esset. Atqui recte χλαρὸν, quod Doricum est pro χλωρὸν, eoque spectat interpretatio Hesychii. Alia exempla mutati a Doriensibus ω in α collegit Kœnius ad Gregor. p. 85. seq.

78. Minus exquisitum, sed nescio an rectius sit, quod scholiastes habuit: κούρας δ' ὁπόθεν γενεὰ, ἐξερωτᾷς ὦ ἄνα.

86. Recte Schmidius χὠπόθεν, quod etiam scholiastes habuit. Bodleiani libri lectio metro repugnat, quum prima in τότε in fine versus produci nequeat.

88. Scribe, εἰ δὲ χρὴ καὶ πὰρ σοφὸν ἀντιφερίξαι. Καὶ, quod etiam scholiastes habuit, abesse non potest, et γε, a metrico profectum, qui v. 44. ὕπνον pyrrhichium esse nesciret, molestiam facit auribus et metrum evertit.

114. Facile conjicere possis, ἀνδράσι χάρμα φίλοις ἄλπνιστον, quo vocabulo utitur

Isthm. v. 15. Sed nescio an sincerum sit *ἄγχιστον*, ut significet præsentissimum: idque voluit is, qui per *εὐκίνητον* explicavit. Cæterum totus locus ita interpungendus:

Θήσον-
ταί τέ νιν ἀθάνατον
Ζῆνα καὶ ἁγνὸν Ἀπόλλω-
ν', ἀνδράσι χάρμα φίλοις
ἄγχιστον, ὀπάονα μάλων,
Ἀγρέα καὶ Νόμιον,
τοῖς δ' Ἀρισταῖον καλεῖν.

Quæ sic intelligenda sunt, *Θήσονταί νιν ἀθάνατον Ζῆνα καὶ ἁγνὸν Ἀπόλλωνα ἀνδράσι φίλοις, ὥστε αὐτὸν, ὀπάονα μήλων ὄντα, χάρμα ἄγχιστον, Ἀγρέα καὶ Νόμιον καλεῖν, τοῖς δὲ, ὥστε αὐτὸν Ἀρισταῖον καλεῖν.* Erit ille, inquit, immortalis Jupiter, sanctusque Apollo, ut hominum ab ipso amatorum alii eum, quippe qui præsentissimum ipsis præsidium ad ovium custodiam sit, Agreum et Nomium, alii Aristæum sint appellaturi.

148. Recte Mingarellus, *τίκε δ' οἱ*, quod etiam scholiastes habuit. Ac nunc recepit Beckius.

154. Vereor ne aut *αἰ*, aut cum Schmidio *αἶ* legendum sit, quod eo lubentius arripiam, quo rarius est. Firmatur autem utrumque grammaticorum testimonio, allata ipsius Pindari auctoritate de altera forma *αἰ*. Vide Kœnium ad Gregor. p. 160. Nam in Etymologico non dubium, quin pro Πεισάνδρῳ legi debeat Πινδάρῳ: idque jam pridem demonstravit Ruhnkenius. Vide Heynium in Excursu i. ad lib. ii. Æneid. p. 287. Scholiastes quidem hoc vocabulum in sua explicatione non expressit.

178. Recte vulgo *πᾶσιν*.

179. Recte Pauwius *τὶς* cum *δόξα* junxit. Neque is Pindaro insolens aut *τὶς* aut *καὶ* alieno loco poni. Vide ad Olymp. v. 37.

PYTH. X.

STROPHÆ:

– ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ ⏕ ⏑̄
⏑ –́ ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑̄⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑́
⏑ –́ ⏕́ ⏑̄⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ –
⏑ –́ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑̄ –́ ⏑̄ –́ ⏑ –

EPODI:

⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑̄ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

- ◡ ◡ - ◡̄
◡̄ -́ ◡ -́ ◡ ◡ - -́ ◡ ◡ - -́ ◡ ◡̲
- -́ ◡ -́ ◡ ◡ - -́ ◡ ◡̲
- -́ ◡ -́ ◡ ◡ - ◡ - ◡̄
◡̄ -́ ◡ - ◡ -́ ◡ ◡ - ◡ - -́ ◡ -

V. 5. Pleniora hæc et majoris spiritus sunt, si, ut vulgo, continuantur: τί κομπέω παρὰ καιρόν; Quid est, inquit, quod temere dicam? Nihil. Sed enim Pytho me poscit. Nisi forte insolentiore verborum collocatione, τὶ κομπέω παρὰ καιρὸν, scribendum. Quidquamne temere jacto? Beckii lectionem, τί κομπέω; κατὰ καιρόν; qui sit in Pindaro versatus, probaverit nemo.

12. Vehementer erravi, quum lib. i. de metris p. 100. primam syllabam in Ἀμφικτυόνων corripi putarem. Nam et ipsa numeri natura eo loco communem syllabam postulat, et auctoritas quoque ipsius poëtæ in eodem versus genere longam syllabam tuetur Nem. iv.

21. Recte Beckius Ὀλυμπιονίκα. Mox cum Aldo scribendum ὅπλοις· ἔθηκε.

42. Hiatus longæ vocalis in thesi, quem Schmidii οὔπω intulit, vitatur a Pindaro, ut supra diximus. Itaque recte Beckius, οὔποτε ἄμβατος.

47. Oxonienses, ἂν εὕροις, recte quidem ad metrum, sed particula ἂν non videtur apto loco collocata. Equidem Pindarum ita scripsisse puto:

ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν τις εὕροι
ἐς Ὑπερβορέων ἀγῶ-
να θαυμαστὰν ὁδόν.

Suspicionem hanc confirmat lectio MS. Gott. εὕρῃ. Ἂν ex interpretatione natum, quod recte ostendimus ad Ol. iii. 81.

56. Scribe ὀρθίαν.

91. Scribe ἐν καὶ παλαιτέροις. Ol. vii. 47. ἐν καὶ τελευτᾷ. Τὲ et καὶ etiam alibi in libris permutata, ut Ol. ix. 82.

94. γε manifesto a metricis additum. Fuit autem a Pindari manu ὑπέκνιξε. Xenoph. Mem. Socr. iii. 11. 3. ἡμεῖς δὲ ἤδη τι, ὧν ἐθεασάμεθα, ἐπιθυμοῦμεν ἅψεσθαι, καὶ ἄπιμεν ὑποκνιζόμενοι, καὶ ἀπελθόντες ποθήσομεν. Scholiastes, ὑπεκίνησε, quo ille videtur ὑπέκνιξεν explicare, quum Pyth. xi. 36. ἔκνισε per ἐκίνησε interpretetur.

PYTH. XI.

STROPHÆ:

- -́ ◡ - ◡ ◡ -́ ◡ ◡ - ◡ ◡ ◡̲
◡ -́ -́ ◡
- -́ ◡ -́ ◡ ◡ -
-́ ◡ -́ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ - -́ ◡ ◡̲

⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
– ⏑̄ ⏖́ ⏑ ⏑ ⏓
– – ⏖́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ – ⏑̄
⏑ –́ ⏑ –

ΕΠΟΔΙ:

–́ ⏑ ⏑ – ⏑̄ ⏑ – –
⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑̄
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ ⏑ –
⏑̄ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑

V. 6. Hic versus basi et choriambo constat, cujus prima syllaba interdum solvitur. Quare scribendum ματρὶ πὰρ Μελίαν.

11. Μαντεῖον per metri quidem legem recte se habet, quum prima antispasti anceps sit. Sed longa tamen auribus molestissima est. Vera lectio est μαντίων.

19. Scribe ἑπταπύλοισιν Θήβαις, ne v. 67. necesse sit Πυθιονίκῳ quadrisyllabum facere. Nam Beckii Πυθονίκῳ mihi quidem nusquam lectum.

22. Tollenda post βαλὼν interpunctio. Recte enim scholiastes, ἔμνασεν ἑστίαν νικῶν, i. e. τῶν νικῶν, jungit: qua sola ratione locus intelligi potest. Scribendum autem νικᾶν. Deinde τρίτον quoque, quod etiam scholia habent, verum. Τρίτος enim interpreti debetur, qui eo significare volebat, non ipsum Thrasydæum ter victorem fuisse, sed tertium gentis suæ.

36. Scribe ἵκνεσιν.

38. Non dubium, quin recte Heynius. λέχει δαμαζομέναν.

39. Ἔννυχοι non debebat a Schmidio mutari.

55. Dele γέ. Ἀλλὰ propter sequens χρόνῳ ultimam longam habet: γὲ male a metricis additum. Versus enim compositus est e basi et trochæo et choriambo, e quibus pedibus prior pars alterius Priapei carminis constat. Sed trochæum Pindarus in plerisque antitheticis mutavit in tribrachum. Nunc autem purum adhibuit, v. 64. vero, nisi fallor, etiam spondeo usus est, quod propter ancipitem ultimam hujus trochæi recte fieri potuit.

63. sqq. Metus poëtæ non potest obscura esse. Laudandum dicit eum, a quo mercedem pro laudibus pactus sis. Neque eam rem turpem visam Pindaro, ex Isthm. ii. clare intelligitur, si quis Theronis laudes Ol. ii. et alia huc trahi nolit. vid. scholia ad Nem. v. 1. et ad Isthm. ii. Cæterum verba et interpunctio hujus loci emendatione indigent. Primum inter aliorum omnium conjecturas optima est, quam Mingarellus protulit,

εἰ
μισθῷ γε συνέθευ παρέχειν
φωνὰν ὑπάργυρον.

Quæ etsi ad metrum accommodatissima est, hoc tamen molestum auribus habet, quod enclitica γὲ, in thesi obscurari solita, ictu erigitur. Poterat Pindarus scribere, παρέχεμεν συνέθευ. Sed quo hæc faciliora sunt, eo probabilius est, grammaticos, ut suam scilicet metri normam sustentarent, quemadmodum v. 55. γὲ addidere, ita hic omisisse δὴ, et συνέθευ pro σύνθευ scripsisse. Deinde χρὴ v. 66. manifesto ab interpretibus illatum. Itaque merito omisit Beckius, qui quidem quam metri regulam sequutus sit, quum ἄλλ' ἄλλοτε scriberet, non video. Neque enim ἄλλα, ultima brevi, sollicitandum, quippe in fine versus. Ultimum enim stropharum versum duobus iambis constare plerique etiam antithetici ostendunt. Sic igitur scribendum puto:

Μοῖσα, τὸ δὲ τεὸν, εἰ
δὴ μισθῷ σύνθευ παρέχειν
φωνὰν ὑπάργυρον, ἄλλοτ' ἄλλα
ταρασσέμεν
ἢ πατρὶ Πυθιονίκῳ,
τό γέ νυν, ἢ Θρασυδαίῳ.

Spondeum, qui σύνθευ scribendo nascitur, ad v. 55. defendimus. Ταράσσειν est *movere, excitare.* Euripides fragm. Antiopæ vi.

ἐγὼ μὲν οὖν ᾄδοιμι καὶ λέγοιμί τι
σοφὸν, ταράσσων μηδὲν ὧν πόλις νοσεῖ.

71. Repone ἴσχον. Ita etiam Beckius.

73. Legendum puto γυμνὸν, quum propter auctoritatis vetustatem, tum propter Isthm. i. 31. Neque enim opus, ut ὁπλιτόδρομοι opponantur.

78. Recte liber Bodl. ἂν πόλιν, sive potius ἂμ πόλιν scribere placeat. Non enim præter necessitatem solvendus choriambus.

86. Non temere est, quod quidam libri μέλανος δ' ἂν et mox θάνατον habent, quæ manifesta sunt veræ lectionis, a metricis vitiatæ, vestigia. Reponendum:

εἴ τις ἄκρον ἑλὼν
ἀσυχᾷ τε νεμόμενος, αἰνὰν ὕβριν
ἀπέφυγεν, μέλανα δ' ἀν' ἐσχατιὰν
καλλίονα θάνατον
ἔσχεν.

Δὲ in apodosi positum. 'Αν' ἐσχατιὰν, *postremo.* Neque vero recte diceretur ἂν ἔσχεν hoc sensu, quem locus exigit.

PYTH. XII.

- -' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -
-' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ -
-' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -
-' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ -
⏑ -' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑
-' ⏑ - - -' ⏑ ⏓
-' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -
-' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ -
- -' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -
-' ⏑ - - -' ⏑ ⏓
- -' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -
-' ⏑ - - -' ⏑ ⏓
-' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑ -' ⏑ ⏓
-' ⏑ - - -' ⏑ - - -' ⏑ - -

V. 6. Disputavere nuper de hoc loco Ilgenius ad Homericos hymnos p. 517. et Eichstadius in specimine quæstionum philologicarum p. 21. sqq. e quibus assentior Eichstadio, ἄνα pro ἄνασσα dictum putanti, et tres primos versus carminis de urbe Agrigento, reliquos de nympha intelligenti. Etenim ἅ τε nolim hic pro *quæ* accipi, sed pro *et quæ*. Quo omnis loci difficultas tollitur. Quamquam Pindarus interdum nomina urbium ita adhibet, ut simul et urbes, et eos, a quibus illæ nomina sua ducunt, intelligere videatur, ut Pyth. ix. 5. Cæterum usum verbi ἄναξ pro ἄνασσα egregie defendit Eichstadius, idque vocabulum in his Theocriti xviii. 27. reposuit:

ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν ἅτ' ἔφαινε πρόσωπον,
πότνι' ἄναξ, ἅτε λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἁμῖν,

quum antea legeretur πότνια νύξ. Quæ conjectura tantam vel ab facilitate, vel ab elegantia commendationem habet, ut, qui in diversa sibi eundem putet, ei verendum sit, ne sola dissentiendi libidine ductus etiam ad summam argumentorum probabilitatem animum obfirmasse videatur. Equidem certe metuo, ne, quum de illius emendationis veritate addubito, facilius ipsi Eichstadio, cujus incomparabilis modestia est, quam mihimetipsi satisfaciam. Ac fortasse, quæ displicent, non ad emendatorem, sed ad ipsum poëtam attinent. Nam ut alii multi similes loci apud veteres poëtas exstent, erit tamen, quod subtilius pervestigatum merito reprehendi queat. Tantum enim abest, ut verba πότνι' ἄναξ ad ornandam rem aliquid conferant, ut non modo orationem inutili additamento onerare, sed frangere etiam vim comparationis videantur. Nimirum de luce oriente Theocritus hic loquitur, non de dea Aurora, quod verbo ἀντέλλοισα satis declaravit. Eaque sane longe pulchrior est et ad animum commovendum aptior comparatio, quam si deæ Auroræ imagine usus

esset, in qua quod ad Helenæ pulchritudinem illustrandam lectoribus ante oculos poneret, nihil erat, nisi quædam speciei ultra humanam decoræ cogitatio, obscura illa et quæ magis quid non esset, quam quid esset, præ se ferret. Tum vero, si deam hic producere poëta vellet, illud etiam spectandum ei erat, ne comparationes ab iis rebus peteret, quæ nulla plane similitudinis cognatione cohærent. Id enim non oblectat animum et mulcet, sed confundit ac perturbat. Cujusmodi hoc est, Auroræ deæ similem esse Helenam et tempori verno. Atqui ipse Theocritus talia subtiliter dijudicare solet, v. e. carmine viii. ut uno, sed eo luculentissimo exemplo defungar. Id vitium abest, si de die exoriente dixit. Ita vero, ut equidem existimo, deterius etiam, quam sola dea in conspectum adducta, fecisset, si imaginem, quam modo pulcherrimam ostenderat ac plane magnificam, adjectis alienis membris deformem reddidisset, atque, ut verbo dicam, exoriens in cælo jubar opposita humana forma obscurasset. Ac videtur id ipse Eichstadius sensisse, qui quam virtutem et quod robur accedere comparationi, additis verbis πότνι' ἄναξ putat, ipse conciliavit versioni suæ pereleganti, in qua de sola dea dixit. Atqui, quod ipse fugit vitium, id intulisse eum Theocrito nos arbitramur, in quo deam Auroram, corpore scilicet in humanam speciem formato indutam, cum cælesti lumine conjunctam atque confusam cernimus. Neque enim quisquam, credo, qui versatus in antiquis scriptoribus sit, πρόσωπον non nisi de rebus humana forma præditis dici objiciet. Quæ quum ita sint, nos quidem censemus, rectius certe scripturum fuisse Theocritum hoc modo:

ἀὼς ἀντέλλοισ' ἅτι καλὸν ἔφαινε πρόσωπον
πὸτ τὰν νύχθ', ἅτι λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
ὧδε καὶ ἁ χρυσία Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἁμῖν.

Ita non solum, quæ reprehendi possint, absunt, sed nova etiam comparationi vis atque omnino major orationi concinnitas accedit, utraque comparatione, qui mos est Theocriti in hoc genere, ad summam similitudinem adducta. Nam ut auroram ad noctem, ut ver ad hiemem, ita ad se Helenam comparant puellæ. Πρὸς autem in comparatione, ut apud nostrum Olymp. ii. 159. In primo quidem versu ἅτι, quod in libris abest, non ante ἔφαινε, pro quo διέφαινε in libris metrici scripserunt, sed post ἀντέλλοισα addendum erat, ipsa errorem monstrante literarum similitudine.

21. Vetus hic, sed manifestum vitium est, quum Σέριφος mediam longam habeat, neque versus ita disponi possint, ut ea syllaba in principium aut finem incidat. Scribendum puto:

εἰναλίᾳ τε Σερίφῳ,
παισί τε μοῖραν ἄγων,

i. e. Gorgonibus. Nec mirum videri debet, quod Gorgonas non ante sed post Seriphum commemorat, quum illis tamen ante pernicies afferenda esset, quam Seriphios Perseus posset in lapides transformare. At enim hæc ad consilium Persei spectant, qui quum Seriphiis perniciem meditaretur, postea profectus ad Gorgonas est, ut Medusæ inde caput auferret. Confirmant emendationem nostram, quæ sequuntur.

NEM. I.

STROPHÆ:

- -́ υ - υ -́ υ ⏓
- -́ υ - - -́ υ υ - υ υ ⏓
-́ υ υ - υ υ ⏓
- -́ υ - - -́ υ υ - υ υ -
-́ υ - - -́ υ ⏓
-́ υ υ - υ υ -́ υ υ - -
-́ υ - - -́ υ ⏓
-́ υ - - -́ υ υ - υ υ -
-́ υ - - -́ υ - -
-́ υ - - -́ υ -

EPODI:

ύ υ υ - - -́ υ - -
-́ υ υ - υ υ - υ υ ⏓
-́ υ υ - υ υ -́ υ υ - -
-́ υ - - -́ υ ⏓
-́ υ - - -́ υ υ - υ υ -́ υ υ - -
-́ υ - - -́ υ ⏓
- -́ υ - -́ υ υ -
-́ υ - - -́ υ -

V. 11. Facillima est correctio Mingarelli, ἐκ θεῶν, quam ille e scholiis hausit. At magnopere vereor, ne præpositionem ipse scholiastes interpretationis causa adjecerit, quum ἀρχαὶ θεῶν, licet exquisitius dictæ, intelligi tamen perbene possint. Ἀρχαὶ θεῶν sunt cœpta a diis, ut ἀρχαὶ ἀνθρώπων Pyth. x. 16. ἀρχὴ Ἀλεξάνδρου Iliad. iii. 100. Eæque hic ad ἔργματα, non ad μέλος spectant. Βέβληνται autem dixit similitudine a fundamentis ædium ducta, quo apud Græcos vocabulum ἀρχὴ refertur. Igitur, orsa deorum, inquit, tanquam fundamenta, jacta sunt, cum ipsius Chromii præclaris conjuncta virtutibus: id est, deos fortunæ suæ auctores habet, neque ipse sibi studio et contentione virium defuit.

16. Ἔγειρε metro repugnat, ubicunque collocetur. Neque illud scholiastes habuit, qui ita scribit: ἔκπεμπε τοίνυν, ὦ Μοῦσα, καὶ σπεῖρε λαμπρότητά τινα τῇ νήσῳ τῇ Σικελίᾳ. Qui si scripsisset, σπεῖρε καὶ ἔκπεμπε, non posset dubitari, quin σπεῖρε a Pindaro profectum esset. Tamen ut ne sic quidem aliud olim quam σπεῖρέ νυν ἀγλαΐαν τινὰ νάσῳ lectum arbitrer, tum id me movet, quod hoc σπεῖρε ejusmodi est, quod non ad aliud vocabulum illustrandum adhiberi, sed ipsum explicari a scholiasta

debuisse videatur; tum quod scholiastes etiam alibi Pindaricum vocabulum addito καὶ post explicationem suam ponit, ut ad illa Nem. ix. 7. γλυκὺν ὕμνον πράσσετε, ubi sic scribit: διανύσατε καὶ πράσσετε τοὺς ἡδυτάτους διὰ λόγων ὕμνους. Itaque recte Beckius σπεῦρε recepit.

34. Recte se habent hæc sic: λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἐσλὼς, ὕδωρ καπνῷ φέρειν ἀντίον. Nactus est, inquit, Chromius hospitii liberalitate viros probos, quibus adversus invidos, ut aqua adversus ignem, uti possit.

39. Hæc ita interpungenda:

πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος,
βουλαῖσι δὲ φρὴν, ἐσσόμενον προϊδεῖν
συγγενὲς οἷς ἕπεται.

Robur facto, mens consilio sese prodit, si cui a natura datum, ut futura prævideat.

53. Scholiastes ὥς τε v. 57. habuit, idemque v. 53. ἐπεὶ ignorat. Inde Beckius edidit, τόνδ', ὅπως σπλάγχνων ὕπο ματέρος et v. 57. ὥς τ' οὐ λαθὼν, ut cæteri, quod non intelligo. Facile patet, illud ἐπεὶ ex ὑπὸ natum esse, quod quis explicationis causa e loco suo dimoverat. Inde id, quod Pindarus dederat, expulsum fuit. Scribe, ὡς ἄρα σπλάγχνων ὕπο ματέρος, et quæ sequuntur. Pauwii γὲ v. 55. in nostra versuum dispositione nullum usum habet, neque illud omnino per sensum verborum hic tolerari potest.

59. Nihil eorum, quæ viri docti hic tentarunt, satis probabile est. Scribendum:

καὶ βασίλεια θεῶν.

Cui lectioni videor mihi aliquam e scholiasta auctoritatem addere posse, in quo nunc quidem ita est: ὁ ἀλλὰ κεῖται ἀντὶ τοῦ δέ. Quæ observatio non aliter aliquam vim habet, nisi si ille verba θεῶν βασίλεια πέμπε δράκοντας pariter ut ea, quæ præcedunt, ab isto ὡς quod v. 57. est, regi putavit. Ut ita diceret Pindarus: dicam quomodo natus sit Hercules, quomodo frustra Junonem latuerit, et quomodo illa miserit dracones. Atqui si hoc voluisset scholiastes, ἀλλὰ pro καὶ, non pro δὲ adhibitum dixisset. Quod si verba, ἀλλὰ θεῶν βασίλεια, et quæ sequuntur, a præcedentibus separata esse censuit, quorsum hoc, quæso, monuit, ἀλλὰ pro δὲ poni? Quidquamne scilicet intererat, ἀλλὰ an δὲ scriberet hic Pindarus? Immo, si non plane imperitus fuit atque ineptus interpres ille, necesse erat, ut sentiret, aptius etiam verbis οὐ λαθὼν opponi ἀλλὰ, quam δέ. At vero recte scholiastes, si καὶ hic invenit, id pro δὲ dictum censuit. Neque illud ἀλλὰ aliunde quam e glossa ortum, quæ ubi semel in contextum venisset, transposita a metricis sunt verba βασίλεια θεῶν, et ab librariis etiam in scholio ἀλλὰ pro καὶ scribi cœptum.

71. Δίος ex adnotatione ortum. Legendum βέλος, quod etiam scholiastes habuit, per κακὸν explicans.

74. Matthiæ in obss. crit. καί γ' ἄρ' αὐτὰ πόσσιν (maritum) ἄπειπλος ὀρούσασ' ἀπὸ

τρωμνᾶς, ἰδῶσ' ἄμυνεν (pro ἀμύνειν) ὕβριν κνωδάλων. Non opus. Sed scribendum ὅμως. Etenim ipsa Alcmena, inquit, territa est: tamen illa opem pueris tulit.

78. Bene est, si in aliquo libro Oxonienses mutatum hic verborum ordinem invenerunt. Admodum enim invitus hiatum Pindarus in diphthongis admittit. Quare hic eum scripsisse arbitror:

ταχὺ δὲ Καδμείων ἀγοὶ χαλ-
κέοις ἀθρόοι σὺν ὅπλοις ἔδραμον.

97. seqq. Locus hic plane barbarus est, nisi emendatione adjuvetur. Qui de illis, quos Hercules interfecit, agi hic censent, iis triplex corrigendi via patet, ut aut τινὶ στίχοντι, aut τῷ cum Pauwio et Mingarello, i. e. ᾧ, scribant, aut denique, quod Beckius fecit, τῷ ἐχθροτάτῳ μόρῳ legant. Equidem omnino τῷ ut a Pindaro profectum putem adduci non possum, quum propterea, quod ejusmodi diphthongorum correptiones in ultima dactyli syllaba, quæ clarius, quam media, exauditur, nonnihil offensionis habent, præsertim in verbo monosyllabo; tum propter illud vitium, quod his correctoribus omnibus commune est. Verissime enim Heynius observavit, ἐχθρότατον μόνον languere. Nam cur tandem acerbius sit, ab Hercule, quam a quovis alio, interfici? aut quale illud tam dirum supplicii genus fuit, quo Hercules magis, quam alii viri fortes, metuendus esset? aut qui denique sunt isti, in quos crudelius, quam in tot alios, sævierit? At enim Antæus et Busiris, quos scholiastes intelligit, non fuere profecto inter eos, qui præ aliis miserabili exitu uterentur. Neque vero Gigantes, si quis forte hos intelligendos putet. Quæ quum ita sint, ego, majore interpunctione post αἰδροδίκας constituta, locum levissima, immo pene nulla mutatione facta ita restituenda arbitror:

καί τινα σὺν πλαγίῳ
ἀνδρῶν κόρῳ στίχοντα τὸν ἐχθρότατον
φᾶσίν ἐν δώσειν μόρον.

Ἐν pro οἱ, de qua forma dixi ad Pyth. iv. 63. In scholiis certe occurrunt hæc, quæ emendationem nostram confirment: εἰπεῖν (scribe εἶπεν) αὐτῷ καὶ τοῦτο ὁ μαντευόμενος Τειρεσίας. Loquitur autem Pindarus non de iis, quos Hercules occiderit, verum de Nesso, qui ipsi Herculi fraudulenta malitia crudelissimum mortis genus paraverit. Ita nihil usquam in toto loco barbarum, contortum, languidum; omnia clara, perspicua, nervosa. Cæterum δώσειν μόρον, ut Iliad. ix. 571. παιδὶ δόμεν θάνατον. Nec denique καὶ γὰρ, quod sequitur, in offensu est. Hoc enim non ad proxime præcedentia, sed ad summam vaticinii spectat. Exposuisse Tiresiam narrat fata Herculis, quæ ille interfecturus monstra esset, et a quo ipsi mors immineret. Jam rerum ab Hercule gestarum aliquod exemplum allaturus, etenim, inquit, Gigantes ille superabit: nec mortis mentionem factam oblitus, inter deos eum receptum iri prædicit.

106. Σχερῷ exquisitius est, quam ut non ad ipso Pindaro profectum sit. Nec

σχεῖν hic requirebatur, sed ἴξειν. Non dubito hunc locum iis adnumerare, qui verborum transpositione corrupti fuerunt. Quod genus non infrequens in Pindaro esse, exempla ad Pyth. ii. 131. allata ostendunt. Quare scribendum puto:

αὐτὸν μὰν ἐν εἰρά-
νᾳ τὸν ἅπαντα χρόνον καμάτων
ἐν σχερῷ ἁσυχίαν μεγάλων ποι-
νὰν λαχόντ' ἐξαίρετον
ὀλβίοις ἐν δώμασι, δεξάμενον θαλερὰν Ἥ-
βαν ἄκοιτιν, καὶ γάμον
δαίσαντα, πὰρ Διὶ Κρονίδᾳ
σεμνὸν αἰνήσειν δόμον.

Causa transpositionis in constructionis explicatione quærenda, ut apud Sophoclem in Antig. 836, seq. quem locum lib. ii. de metris p. 296. correximus. Confirmare sententiam nostram videtur scholiastes, ita scribens: καὶ τοῦτο δὲ προεῖπεν ὁ μάντις ὅτι καὶ τὸ λοιπὸν αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ διατελέσει, ταύτην ἀμοιβὴν τῶν ἑαυτοῦ πόνων λαβών. Certe, quod eum moveret, ut ταύτην adderet, in vulgata lectione nihil erat; in nostra id ipse verborum ordo exigebat. Nec δόμον sollicitandum. Confer plane geminum locum Isthm. iv. 99. seqq.

NEM. II.

⏑ -́ -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏓
- -́ ⏑ ⏑ - ⏑ - ⏑ - ⏑
- ⏑̄ -́ ⏑ ⏑ - ⏑ -
⏑̄ -́ ⏑ ⏑ - -
⏑ ⏑ ⏑ -́ ⏑ ⏑ - ⏑ -
- - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ -
- ⏑̄ -́ ⏑ ⏑ - ⏑
-́ ⏑ ⏑ - ⏑̄ -́ ⏑ ⏑ - ⏑

V. 9. Merito hoc genus loquendi adeo mirum atque insolens visum est antiquis interpretibus, ut v. 16. Τιμονόου παῖδα ad sequentia referrent. Itaque, licet in promptu sit παῖς reponere, parum tamen hæc conjectura probabilis foret. Vitium latet in ὀφείλει. Non dubito, quin scripserit Pindarus ὀφέλλει, nimirum Jupiter, quod ita cum sequentibus jungendum: ὀφέλλει δ' ἔτι Τιμονόου παῖδα, ὥστε θαμὰ μὲν Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι κάλλιστον ἄωτον, ἐν Πυθίοισί τε νικᾷν. Ea vero multo aptior est atque ornatior sententia, quam quæ ex languido isto ὀφείλει extunditur. Ab Jove, inquit, auctore initium victoriarum in sacris ludis fecit, isque porro cum virtute auget atque cumulat, ut mox etiam Isthmia et Pythia victor sit relicturus. Ita ὀφέλλειν οἶκον Odyss. xiv. 233. xv. 21. nimirum divitiis. Inde ὀφέλλειν prope idem est, quod Latinorum *fovere*. Hesiodus Op. et D. 213.

ὦ Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὄφελλε.

Cæterum v. 11. scribe δίδωκεν.

11. Matthiæ præter necessitatem ἐγεύσατ' pro ἄκουσεν, in obss. crit.

38. Lego: τὸν ὦ πολῖται, κωμάξετε Τιμοδήμῳ, σὺν εὐκλέϊ νόστῳ. Nam quo magis consuetum est iota subscriptum in libris veteribus omitti, eo major Aldi est et scholiastæ auctoritas. Κωμάζειν τινὶ etiam alibi dicit, ut Pyth. ix. 157. Isthm. vii. 27.

N E M. III.

STROPHÆ:

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ ⏔ ⏑́
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑́

EPODI:

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ – –
⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ –

V. 11. Scribe ἀθλονικία, quod etiam scholiastes habuit. Prosaicum foret πρᾶγος intelligere.

17. Θύγατερ, puella, ut apud Sophoclem Œd. R. 1102. ubi v. Brunck. Cæterum non intelligo, quid sibi velint hæc verba Valckenarii ad Euripidis Hippolytum 1162. *in Nem. iii. 17. κρέοντι a Scaligero in libri margine egregie mutatur in Κρεοντί.*

18. Male Matthiæ in obss. crit. ἐγὼ δὲ κώμων τέ μιν ὀάροις.

20. Recte et hic ἕξει se habet, et v. 25. τεάν. Ἕξει, scilicet Jupiter, quem a Choro celebrari vult. Ei hunc hymnum ferre se dicit, dulcem acceptumque laborem, decus atque ornamentum Æginæ. Neque enim χώρας ἄγαλμα Ægina esse potest, sed ita hymnum vocat. Rem declarat v. 116. ubi hymnus dicitur ὀπὶ νέων ἐπιχώριον χάρμα κελαδέων. Τεὰν κατ' αἶσαν autem ad Musam referri debere, quod etiam scho-

liastæ in mentem venit, docet v. 145. Inepte Matthiæ in obss. crit. *θείαν* legi vult e corrupto loco Apollonii Rhodii i. 8.

30. Recte Beckius recepit lectionem libri Bodleiani, *ἐν γε βαθυπέδῳ Νεμέᾳ*. Nam ad composita *πέδον*, non *πέδιον*, adhibetur. Γὲ, quod hic aptissime positum est, metri causa omissum fuit, alibi propter eamdem rationem temere intrudi solitum.

35. Vulgaris error *πρόσω*. Scribe *προτέρω*. Scholia, *περαιτέρω* explicant.

38. Scribe *ἔθηκε*.

43. Oratio abrupta et membrorum vinculis destituta narrationem, nisi in magna commotione animi, non decet. Distingue sic: *ἰδίᾳ τ' ἐρεύνασε τεναγέων ῥοὰς, ὅπα πόμπιμον κατέβαινε νόστου τέλος, καὶ γᾶν φράδασσε.* Ipse, inquit, pervestigavit mare, ubi ad eam, quæ quidem posset accedi, itineris metam pervenisset, et terras terminavit.

57. Matthiæ in obss. crit. *καμὼν*, male.

58. *Καὶ*, *etiam*, quia majore cum vi pronunciandum, hic in arsi producitur. Cæterum scribe *εἶλε*.

60. Matthiæ in obss. crit. legit *ἀγκόνησι*.

64. Metrum, sicut a nobis constitutum est, veram esse ostendit lectionem Aldinam, *χαλκότοξον*.

77. Legendum:

> *παῖς ἐὼν ἄθυρε μεγάλα ἔργα, χερσὶ θαμινὰ*
> *βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων, ἴσα τ' ἀνέμοις*
> *μάχᾳ λεόντεσσιν ἀ-*
> *γροτέροις ἔπρασσεν φόνον.*

Beckius, alia distinctione usus, *ἴσα τ' ἀνέμοις* edidit. Eodem modo *ἀτέκμαρτον* Olymp. vii. 83. a Schmidio recte in *ἀτέκμαρτα* mutatum, ac nos in Æschyli Choëph. 957. *ἄξια* pro *ἄξιον* reposuimus. Scholiastes ad hunc versum non legit *ἴσος ἀνέμοις*, sed rem, non verba, explicans, hoc adhibuit.

82. Quid sint ferarum *σώματα ἀσθμαίνοντα* non intelligo. Neque enim Achilles persequendo, ut nunc regia principum crudelitas, feras enecabat, sed jaculo. Itaque recte Schmidius, *σώματι ἀσθμαίνοντι*, quod etiam scholiastes habuit.

86. Offendit *τὸν*, quod potius debebat *νὶν* esse. Sed scribe *τόγ' ἐθάμβειν*. Scholiastes: *τουτέστι τὸν ἅπαντα βίον τοῦτο ἐνήργει, καὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων αὐτὸν ἐθαύμαζον.*

94. Legendum videtur, *καὶ ἔπειτα δ' Ἀσκληπιόν*. Scholiastes: *ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀσκληπιὸς παρὰ Χείρωνι, φησὶν, ἐτράφη.* Neque enim hoc *φησὶν* ad Hesiodum spectat, cujus ante commemoraverat versus.

95. Scribe, *δίδαξε*.

102. Prima in *ῥιπαῖσι* recte producitur.

106. Interpunge: *καὶ ἐγχεσφόροις ἐπιμίξαις Αἰθιόπεσσι χεῖρας, ἐν φρασὶ πάξαιθ', ὅπως*, et quæ sequuntur. Ut eam, inquit, animo infigeret sententiam, ne Memnon

rediret. Nam ut taceam, ἐπιμίξαις nudum poni non posse, recte quidem Nem. vii. 83. dicitur ἔπαξε διὰ φρενῶν ξίφος, sed de manibus idem immane et fœdum foret.

114. Omnino melius edd. vett. Ζεῦ, ad sequentia referunt, atque ita etiam Beckius.

126. Δὲ etsi metro nihil nocet, delendum tamen videtur, tum quod in antitheticis omnibus brevis syllaba est, tum quod orationem languidiorem reddit.

128. Quocunque modo interpungas, admodum tenuis et languida nascitur e vulgari lectione sententia. Scribe uno spiritu mutato:

τρίτον
ἐν παλαιτέροισι μέρος· ἕκαστον οἷον ἔχομεν
βρότεον ἔθνος· ἐλᾷ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς
ὁ θνατὸς αἰὼν, φρονεῖν
δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον.

Suum, inquit, cuique ætati munus est: horum singula seorsim, aliud alio tempore, possident homines: verum quartam etiam virtutem vita mortalium affert, ut quis sapiat in loco. Hoc enim vult, præter eas virtutes quæ cujusque ætatis propriæ sint, aliam esse, non adstrictam uni tantum ætati. Recte igitur ὁ θνατὸς αἰὼν, quod etiam scholiastes habuit, et nunc Beckius recepit.

135. Si ἕερσα idem est, quod μεμιγμένον μέλι γάλακτι, non solum oratio frigidissima est, sed res quoque ipsa sibi repugnat. Nam idem etiam est πόμα. Quare κιρναμέναν ἕερσαν de admixta spuma, quæ potionem ambit, intelligo. Ac spuma bene mixtum esse potum indicat. Debet autem sic interpungi:

ἐγὼ τόδε τοι
πέμπω μεμιγμένον μέλι λευκῷ
σὺν γάλακτι, (κιρναμένα δ' ἕερσ' ἀμφέπει)
πόμ' ἀοίδιμον Αἰολῖσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν.

N E M. IV.

⏑ –́ ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ ⏖́ –́ ⏑ ⏑ ⏓
⏑̄ ⏖́ ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –
⏑̄ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏓
– ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ –́ ⏑ ⏑ – –
⏑̄ ⏑̄ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– ⏑̄ –́ ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ –

◡ –́ ◡ ◡ – ◡̄
◡ ◡ ◡ –́ ◡ ◡ – ◡ ◡̲
◡ –́ ◡ ◡ – ◡ – ◡ – ◡

V. 4. Scribe θύγατρες.

7. Recte Beckius ex Plutarcho τίγγει reposuit. V. 8. autem τόσσον non sollicitandum, quo vitatur hiatus, qui propter spiritum asperum molestissimus foret. Callim. hymn. Apoll. 94.

οὐδὲ πόλει τόσ' ἔνειμεν ὀφέλσιμα, τόσσα Κυρήνῃ,

ubi vid. Intpp. Ita etiam in hymno Deli 246. τόσσα pro ὅσσα.

17. ὕμνου προκώμιον videtur exordium carminis dici.

40. Scribe:

ξὺν ᾧ ποτε Τροΐαν
ὁ κρατερὸς Τελαμὼν
πόρθησε.

Ita Ol. xiii. 118. ὁ χαρτερὸς Βελλεροφόντας, et Nem. vii. 38. ὁ χαρτερὸς Αἴας.

88. Recte judicavit Beckius λατρείαν relinqui posse. Syllaba ibi communis.

94. τέχναις χωσάμενος male Matthiæ in Obss. cr.

95. Scribe τᾷ δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ, et mox recte Beck. φύτευεν restituit. Neque enim φιτεύειν, sed φιτύειν dicitur. v. Brunck. ad Apollon. iv. 807.

101. Scribe, θρασυμαχάνων.

112. Γαδείρων. Versus hic iambo incipit. Trochæo enim, quem choriambus sequitur, basis præfixa est in hoc et sequente versu, sicut in altero Priapeo carmine.

122. Νεμέᾳ bisyllabum, ut Πυθίᾳ Isthm. vi. 85. Nam iambica anacrusis numquam apud Pindarum duas syllabas habet: v. supra parte i. cap. 9.

126. Vetus vitium insidet. Beckii πάτραν σφιν inconcinnam reddit orationem. Scribe, πάτραν ἴν' ἀκούομεν, Τιμάσαρχε, σὰν ἐπινικίοισιν ἀοιδαῖς πρόπολον ἔμμεναι. In tribu Theandridarum, inquit, tuam gentem victoriis nobilitatam accipimus. Πάτρα enim Pindaro non modo tribum, sed etiam gentem ac familiam significat, ut Pyth. viii. 5. Nem. viii. 79. ubi hæc significatio ostendit, non esse τὶ delendum.

146. Extrema hujus carminis jam antiquitus fœde corrupta fuere. Beckii τὰ δ' αὐτὸς ἄν τι τύχῃ non intelligo. Tota stropha, nisi fallor, ita corrigenda est:

τὸν Εὐφάνης ἐθέλων
γεραιὸς προπάτωρ
ὁ σὸς ἄεισέν ποτε, παῖ,
ἄλλοισι δ' ἅλικες ἄλλοι.
τὰ δ' αὐτὸς ἄν τις ἴδῃ,
ἔλπεταί τις ἕκαστος ἐξ-
οχώτατα φάσθαι.

N

οἷον αἰνέων κε Μελη-
σίαν ἔριδα στρέφοι,
ῥήματα πλέκων, ἀπάλαι-
στος, ὃν λόγῳ ἕλκει,
μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσθλοῖς,
τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος.

Illum, inquit, olim avus tuus cecinit. Alii enim aliis æquales sunt, et, quæ quis ipse viderit, ea se optime dicturum putat. Quantam ille moveret invidiam, si Melesiam carmine laudaret, intractabilis ei, quem verbis carpit, mitis ille quidem erga bonos, sed asper malignis adversarius. Ἴδῃ v. 48. scholiastes jam legisse videtur, ita scribens: ἕκαστος γὰρ, φησὶν, οἴεται ταῦτα ὑπάρχειν ἐξοχώτατα, ἅπερ αὐτὸς εἶδε. Τύχῃ e scholio natum, τύχῃ ἰδὼν, vel θεασάμενος. Etiam v. 154. scholia diversam a vulgata lectionem sequuta videntur, quam εἰ pro ἐν fuisse suspicor. Cæterum ἕλκειν λόγῳ, *verbis carpere*, ut ἑλκύσαι ἔπεσι Nem. vii. 151.

N E M. V.

STROPHÆ:

– –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ –
– ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏒ ⏑ – – –́ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏔ – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏔ – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

EPODI:

⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑

V. 10. Quid tandem hæc sententia a cæteris tam putide disjuncta est? Recte scholiastes γένυσι, soluta longa in duas breves, ut v. 21. Sed præterea legendum φαίνων, minore interpretatione post στέφανον adhibita. Nec quidquam certius.

15. Scribe ἐγέραρε.

33. Necessario legendum ἀνθρώπῳ. Scholiastes ita: ἀλλὰ πολλάκις καὶ τὸ νοῆσαι ὅ τι δεῖ κατὰ καιρὸν σιωπῆσαι, σοφώτατόν ἐστι πρᾶγμα. Unde eum ἐν καιρῷ legisse conjicio.

34. Scribe χειρῶν, ut in scholiis est. Nam ubi metrum utramque formam admittit, præferenda usitatior.

37. Δὲ, quod in libris est ante αὐτόθεν, non minus incommodum est, quam Pyth. iv. 98. Tamen illud hic quoque jam scholiastes habuit, ita scribens: ἤδη τίς μοι ὑποσκαπτέτω πήδημα τῶν μεγάλων σημείων. Itaque nescio an hoc δὲ non magis, quam in quarto Pythicorum expungendum sit, licet insolito loco adhibitum. Utitur enim eo Pindarus in apodosi etiam alibi, ut Pyth. xi. 86.

38. ἐλαφρὰν non videtur mutandum. Erit enim Æolica correptio, de qua v. ad Ol. x. 19.

41. Scribe ἄεισ' ἐν Παλίῳ.

58. τοῦ δὲ ὀργὰν non est mutandum.

70. Μὲν hic nullam vim habet. Recte Beckius μὶν, ut Iliad. xiii. 315.

οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι, καὶ ἐσσυμένον, πολέμοιο,
Ἕκτορα Πριαμίδην.

et Odyss. xi. 569.

οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἴροντο ἄνακτα.

75. Habet aliquam probabilitatem Mingarelli conjectura, τὺ δ' Αἰγίναθεν, ὦ Εὐθύμενες: in qua tamen ὦ offendit, quod et rarius apud Pindarum invenitur in hominum compellationibus, ut Isthm. vi. 76. ὦ Τελαμὼν, neque a Græcis tam lubenter, quam ab Romanis, corripitur. Ac ne locus quidem, in quo illud hic corriperetur, is est, in quo eleganter corripiuntur monosyllaba. Itaque vide an mutatione leviore et sensu exquisitiore scribendum sit: τὺ δ', Αἰγίνᾳ θεὸς, Εὐθύμενες, νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν, ποικίλων ἔψαυσας ὕμνων. Non alibi quidem ita Pindarus: sed nec quæ semel inveniuntur, repudianda: ac notum illud Homericum, θεὸς, ὡς τίετο δήμῳ.

78. Multa hic mutavit Beckius; at recte omnia se habent vulgo: ἤτοι μεταΐξαντα καὶ νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλει κείνου ὁμόσπορον ἔθνος, Πυθέας. Lætatur, inquit, avunculus tuus, Pythea, cognatum sibi genus nunc eodem pervenisse. μεταΐξαντα pro μεταΐξαν. Nem. vi. 54. παλαίφατος γενεὰ, ἴδια ναυστολέοντες ἐπικώμια. Notum vulgo,

ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο
χρύσεον σκῆπτρον ἔχων.

Nec v. 84. κρατεῖ mutandum puto, cum quo etiam ἄραρε congruit. Superat, inquit, et eminet inter æquales cognatio Euthymenis.

86. Media brevis in μάρναται metro nihil officit.

98. Ἄνθια et metro repugnat, et orationem reddit languidissimam, si στεφανώματα per appositionem dictum est. Natum hoc e scholiis, in quibus omnia solvi et diduci solent. Pindarus scripsit: ἀνθίων ποιᾶντα φέρειν στεφανώματα.

N E M. VI.

STROPHÆ:

–́ –́ ⏑̄ | ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
{ ⏑ –́ – –́ –
{ ⏑ –́ ⏑́ ⏑ ⏑ –
– ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
– ⏑̄ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ –́ ⏑̄ { –́ –́ ⏑ ⏑
⏑⏑– { –́ ⏑ –́ ⏑̄
{ ⏑́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –

EPODI:

–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ –
– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑̄⏑ –́ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ – –
⏒ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

V. 6. Scribe αἰὲν.

12. Decimus stropharum versus Ionicus a majore est, et ultimus logaœdicus. Hinc quæ alioqui nullo pacto explicari possunt difficultates, facillime tollentur. Atque hic quidem sic scribendum:

ἄμμι πότμος ἄντιν' ἔγρα-
ψε δραμέμεν ποτὶ στάθμαν.

Ita in Ionico ubique trochæi sunt.

14. Recte Aldus δέ νυν, omisso καί. Atque ita etiam scholiastes videtur legisse. Versus antispasto incipit, cujus ultima syllaba anceps est. Brevem adhibuit v. 51. Cæterum sublata interpunctione post ἰδεῖν continuanda oratio usque ad ἴμαρψαν. Hoc dicit: non debent homines diis comparari, quippe obnoxium ubivis fato genus. Etiam Alcimidas cognatos suos ad agrorum exemplum spectandos exhibet, qui sicut alternus quiescunt, ita illi tantum abest ut deorum instar eumdem corporum atque animorum vigorem semper conservaverint, ut potius, simulatque alicui ex iis certaminum honorem dedisset fortuna, eum continuo alteri denegarit, quo clarior deinde evaderet is, qui ab illo proximus esset.

18. Scribe ἀνδράσιν.

25. Scribe:

νῦν πέφανται οὐκ ἄμοιρος
ἀμφὶ πάλᾳ κυναγέτας.

Hiatum diphthongi emollit ejus correptio.

36. Legendum videtur Ἀγησιμάχῳ, ut prima producta sit, quod etsi non necesse est, suadent tamen antithetici.

45. Egregie Heynius: ἔλπομαι μέγα εἰπὼν σκόπου ἄντα τυχεῖν, ὥτ' ἀπὸ τόξου ἱείς. Inde quæ sequuntur partim e Schmidii correctione ita scribenda:

εὔθυν' ἐπὶ τοῦτον, ἄγε Μοῖσα,
οὖρον ἐπέων εὐκλεᾶ. πα-
ροιχομένων γὰρ ἀνέρων.

Ἐπέων anapæstus in Ionico pro trochæo, ut sæpe. Εὐκλεᾶ ultima longa, ut Pyth. xii. 42.

51. Scribe: ἀοιδοὶ λόγιοί τε καλά σφιν ἔργ' ἐκόμισαν.

62. Hic omnia recte:

αἷμα πάτρας χρυσαλακά-
τω ποτὲ Καλλίας ἁδών.

In altera sede purus Ionicus est.

73. Retineri posset ἔρειψ' ἀσκίοις, si versum pro dimetro antispastico haberemus. Sed hoc genus non adhibuit Pindarus ita, ut cum Glyconeis e basi et ordine logaœdico permutari posset. Itaque recte, puto, Schmidius ἔρεφ' ἀσκίοις. Utitur quidem in eadem re aoristo Ol. xiii. 45. sed ἔρεφεν eodem modo, ut Ol. i. 110. hic significabit, *gerebat coronam*.

82. Hic versus movit me, ut creticum, qui aliter in principio septimi stropharum versus collocari poterat, sexto adjicerem. Quamquam enim γὲ, quod Aldus post τηλόθεν habet, hic non prorsus ineptum est, vereor tamen ne id metricis, ut toties alibi factum est, debeatur, non Pindaro.

86. Scribe:

νεῖκος ἔμπεσεν Ἀχιλλεὺς χα-
μαὶ καταβὰς ἀφ' ἁρμάτων.

Anapæstus in principio alterius Ionici pro trochæo.

89. Recte Ἀοῦς αἰχμᾷ, ut in dochmio.

91. ταύταν non debebat expelli. Basis enim est.

98. Hæc facile ita emendari possunt:

ἑκόντι δ' ἐγὼ
νώτῳ μεθέπων δίδυμον ἄχθος
ἄγγελος ἔβαν, πέμπτον γ' ἐπὶ
εἴκοσι τοῦτο γαρύων,

et quæ sequuntur. Nam hic quidem γὲ recte adhiberetur. Sed scholiastes legisse videtur μεθέπω, idque verum arbitror, ut ita locus constituendus sit:

ἑκόντι δ' ἐγὼ
νώτῳ μεθέπω δίδυμον ἄχθος,
ἄγγελός τ' ἔβαν πέμπτον ἐ-
π' εἴκοσι τοῦτο γαρύων
εὖχος ἀγώνων ἄπο, τοὺς ἐνέπεισιν ἱερούς.

103. Omnino verum, quod Schmidius reposuit, Ἀλκιμίδα ὅ γ' ἐπάρκεσε κλειτὰ γενεά. ὁ pro τὸ, v. ad Ol. i. 91.

106. Merito Heynius hic scholiastæ non multum fidei habet: in quo etiam id mirum, quod Timidæ loco Polytimidam inter propinquos Alcimidæ refert. Cæterum quod viri docti conjecerunt, δύο μὲν Κρονίου πὰρ τεμένει, παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε, Τιμίδα, non video quomodo sustentari possit, si non etiam ad παῖ addatur σέ τε. Quare veram censeo librorum quorundam lectionem, παῖδ' ἔτ' ἐνόσφισε Τιμίδαν: quæ et cum illis, Ἀλκιμίδα ὅ γ' ἐπάρκεσε κλειτὰ γενεὰ, bene congruit, (nam de universa gente loquitur, e qua iniqua sorte usus Timidas victoria frustratus sit,) neque illud incommodi habet, quod Alcimidæ, qui laudandus erat, amissam victoriam tangat.

N E M. VII.

STROPHÆ:

⏑ –́ –́ ⏑̄ | ⏑ –́ –́ ⏑ – | ⏑̄ –́ ⏑ –
| ⏑ –́ ⏑̄ –́ ⏑̄ |
–́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏕
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏕
⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑̄
⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏕
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –

–́ –́ ⏑ ⏑ | –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ – –́ ⏑ |
–́ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ |
–́ –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ –́ –
⏑́ –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑̄ –́ –

EPODI:

⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏕́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑

V. 1. Etiam scholiis præfixum πάρεδρος, licet ea in ipsa explicatione πάρεδρε habeant. Observare autem licet in metris indagandis, ubi versus antithetici vehementer sibi repugnant, rarius in lectionis pravitate, quam in metri diversas formas admittentis difficultate laborari. Itaque etsi in hoc carmine primus stropharum versus ita constitui poterat,

⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ –

ut ad eam normam v. 1. 32. 106. sic refingerentur:

Ἐλείθυια, πάρεδρε Μοιρᾶν βαθυφρόνων,
ἐπεὶ ψεύδεσιν οἱ ποτανᾷ γε μαχανᾷ,
θοὰν γλῶσσαν, ὃς ἐξέπεμψεν παλαισμάτων,

malui tamen versum ex antispasto, dochmio, et dipodia iambica compositum statuere. Ita illi tres versus aut nulla, aut levissima mutatione opus habebunt;

Ἐλείθυια, πάρεδρος Μοιρᾶν βαθυφρόνων,
ἐπεί οἱ ψευδέεσσιν ποτανᾷ μαχανᾷ
θοὰν γλῶσσαν ὃς ἐξέπεμψε παλαισμάτων.

Neque enim hiatus in ἐπεί οἱ offensioni esse potest, qui et in ictu sit, et auctoritatem habeat e Nem. vi. 38.

ἐπεί οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς.

5. Scribe ἀδελφεάν.

8. Ζυγὸς de lance dici non potest. Nec libra duo juga habet, ut ζυγὸς ἕτερος dici possit. Imo omnia firmant præclaram Schmidii correctionem, εἴργει δὲ πότμῳ ζυγένθ' ἕτερον ἕτερα.

17. Scribe ἐνέβαλε, nisi hic quoque ταὶ in αἱ mutandum. Vide ad Olymp. i. 91.

23. Deleto τὶς retinendum puto εὕρηται, quod ad ἔργα referatur. Atque hanc lectionem uterque scholiastes videtur habuisse.

26. Nihil mutandum censeo. Οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλον, nimirum τριταῖον ἄνεμον, non postponunt lucro. Nam dives, inquit, pariter ac pauper moritur. Similiter Pyth. viii. 109. ἄλλοτ' ἄλλον ὕπερθε βάλλων.

32. Vide ad v. 1. De transpositione verborum dictum ad Pyth. ii. 131.

36. Scribe ἴδιμεν.

46. Locus hic antiquo vitio laborat, βοαθόων. Tum scholiastes pro γὰρ habuit παρὰ, idque recte et metro exigente. Scribendum arbitror:

τιμὰ δὲ γίνεται,
ὧν θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγον τεθνακότων
βοαθόον, τοὶ παρὰ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου
μόλον χθονός· ἐν Πυθίοισι δὲ δαπέδοις
κεῖται Πριάμου πόλιν Νεοπτόλεμος ἐπεὶ πράθεν.

Βοηθόος apud Homerum antiqua significatione celerem in pugna designat: sed postea idem notavit, quod βοηθὸς, recentior forma. Λόγος autem τεθνακότων βοαθόος, ut Olymp. i. 177. ἐπίκουρον εὑρὼν ὁδὸν λόγων. Similiter Olymp. xiii. 137. Ὀλιγαιθίδαισίν τ' ἔβαν ἐπίκουρος Ἰσθμοῖ.

55. Recte πλαγχθέντες. Duo postremi stropharum versus dimetri sunt Ionici a majore.

59. Scribe Τρωΐαθεν.

70. Omnino deserenda sunt, quæ scholiastes de excusatione cædis Neoptolemi profert. Longe hic alia Pindaro mens est. Interpungendum: ἡρωΐαις δὲ πομπαῖς θεμίσκοπον οἰκεῖν ἐόντα πολυθύτοις εὐώνυμον ἐς δίκαν. Τρία ἔπεα διαρκέσει. Ex Æacidis aliquem, inquit, in supplicationibus præsidem sanctorum sollemnium esse oportebat. Quas inde laudes Neoptolemo atque Æacidis ducere possit, eas se tribus verbis comprehensurum dicit: veracem enim testem certaminibus præesse Neoptolemum. Eoque etiam spectant, quæ sequuntur, in quibus arduum sibi esse dicit, justas Æacidarum generi laudes tribuere. Id est enim ὁδὸς κυρία λόγων.

83. Servata interpunctione, quam adscivit Heynius, tamen οὐκ retinendum censeo, tum propter librorum auctoritatem, tum quod id majorem hic vim habet, quam vocabulum οὐδέ.

88. Aldi ἀποβλάπτει etiam metro verum esse arguitur. Sed leniore, quam Schmidius, mutatione scribendum existimo:

Θεαρίων, τὶν
δ' ἐοικότα καιρὸν ὄλβου
δίδωσι, τόλμαν τε καλῶν ἀραμένῳ
σύνεσιν οὐκ ἀποβλάπτει φρενῶν.

Μοῖρα, inquit, tibi consilii usum non impedit. Σύνεσις scribi cœpit, ubi ἀποβλέπει natum esset.

94. Οὐ semel positum pro repetito ferri non potest. Verbo οἰκέων non significat locum, in quo nunc est iste Achæus, (præsentem enim esse vult) sed unde oriundus est.

96. Delendum καί. Neque enim οἰκέων bisyllabum esse potest, quum secundus stropharum versus cretico terminetur.

103. Εὐξενίδα vocativus Æolicus, ultima correpta. Nam Ionici majoris loco trochæum et tribrachum adhibuit. Cæterum locus hic aliter interpungendus videtur. Nam non modo duræ sunt illæ parentheses, sed languidam etiam reddunt orationem, quia id, quod summum rei est, et ad quod omnia dirigenda erant, in transitu tantum adjicitur, ὃς ἐξέπεμψας παλαισμάτων αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον, αἴθωνι πρὶν ἁλίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν. Quin hoc quoque mirum, quod ipse Sogenes suum corpus ἐκπέμψαι e certamine dicitur, quod non emisisse inde, sed retulisse dicendus erat. Itaque Aldi et scholiastæ auctoritate adductus ita scribendum atque interpungendum puto:

Εὐξενίδα πάτραθε Σώγενες, ἀπομνύω
μὴ, τέρμα προβὰς, ἄκονθ' ὥσ-
 τε χαλκοπάραον, ὄρσαι
θοὰν γλῶσσαν· ὃς ἐξέπεμψε παλαισμάτων
αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον, αἴ-
 θωνι πρὶν ἁλίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν.
εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται.
ἔα με. νικῶντί γε χάριν, εἴ τι πέραν ἀερθεὶς
ἀνέκραγον, οὐ τραχύς εἰμι καταθέμεν.

In his ὃς ἐξέπεμψε de jaculo intelligo, ut scholiastes, qui ad v. 109. ita scribit: ὁ ἄκων, φησὶν, αἴτιος γενόμενος τῆς παντελοῦς νίκης, οὐκ ἐποίησε χρείαν σε ἔχειν τοῦ διὰ πάλης σε γενέσθαι τῶν ἀνταγωνιστῶν, ἀλλά σου ἄβρεκτον τὸν αὐχένα ἐξέπεμψε τοῦ ἀγῶνος. Sic enim scribendum, nisi etiam περιγενέσθαι pro γενέσθαι fuit. In ipsa re autem errat scholiastes, quam aliud scholion ad v. 106. clarius refert. Putat enim Sogenem, quum jaculo vicisset, coronatum lucta supersedisse. At vero hic inepta addidisset poëta illa, εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται, quibus laudem et lætitiam victoris imminuisset. Quamobrem id eum voluisse arbitror, jactum fuisse postremum certaminum. Juro, inquit, laudes, quas tibi tribuo, non excedere terminum, ut jaculum, quod te ne sudantem quidem e certaminibus mature deduxit. Ac si id difficiles fuit, eo major sequitur voluptas. Sine me. Si longius feror, victori non pœnitet debitas laudes persolvere. In postremis Heynium sequutus sum: nisi quod πέραν scripsi, et re ipsa et metro flagitante.

115. Pessime Schmidius χρυσὸν prima brevi esse putat. Κολλᾷ χρυσὸν spondeus est et trochæus loco Ionici majoris.

119. Scribe πολύφατον θρόον ὕμνων δόνει.

121. Nescio an melius sit δάπεδον ἀνὰ τόδε scribere, prima dactyli soluta, ut v. 59. 152. quam δάπεδον ἂν τόδε, ut δάπεδον primam longam habeat, quod alibi Pindarus non fecit, quamquam ita alii, ut Æschylus Prom. 835. Euripides Orest. 330. Beckius verborum transpositione metrum pervertit.

122. Si versus in dochmium exit, is sic restitui posset: γαρύεν θεμόρῳ. Scholiastes vocabulum θεμερᾷ omisit, ut nescias, quid in suis libris invenerit. Mihi quidem Pindarus videtur scripsisse γαρυέμεν ἁμέρᾳ ἐπὶ, quod et bene congruit cum ἀσυχᾶ v. 120. (ita enim scribendum, ut Pyth. xi. 84.) et eo etiam probabile fit, quia in antitheticis omnibus pæon purus creticum antecedit. Ac videtur repetitio ultimæ syllabæ verbi γαρυέμεν occasionem corruptioni præbuisse. Cæterum ἁμέρᾳ quam ἀμέρῳ maluit, ut Nem. ix. 106. αἰὼν ἁμέρα.

125. Ἐμᾷ falsum esse res ipsa docet. Sed ὑμᾷ nolim reponi, quia, licet ferri possit hic longa syllaba, tamen antithetici omnes brevem habent, quæ etiam gratior ad aures accidit. Itaque scribendum puto ἑᾷ, id est Sogenis. Ita ἑῷ δορὶ Τήλεφον τρῶσεν, id est Telephi ipsius telo, Isthm. v. 53.

127. Scribe:

εἰ δὲ γεύεται
ἀνδρὸς ἀνήρ τι, φαῖμέν κε γείτον' ἔμμεναι
νόῳ φιλήσαντ' ἀτενέϊ γείτονι χάρμα πάντων
ἐπάξιον· εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἂν ἔχοι,
ἐν τίν γ' ἐθέλει, Γίγαντας ὃς ἐδάμασας, εὐτυχῶς
ναίειν πατρὶ Σωγένης ἀταλὸν ἀμφέπων
θυμὸν προγόνων ἐϋκτή-
μονα ζαθέαν ἀγυιάν.

146. Scribe γήραϊ.

152. Locus hic quod ad metrum corruptus. Scribendum puto:

ἀτρόποισι Νεοπτόλεμον ἑλκύσαι
ἐπέεσι. ταῦτα δὲ τρὶς τετράκι τ' ἀμπολεῖν
ἀπορία τελέθει.

N E M. VIII.

STROPHÆ:

– ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏑̱
–́ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ – –
⏑⏑́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑

-́ ⏑ - ⏑̄ -́ ⏑ -
-́ ⏑ - ⏑ -́ ⏑ - ⏑

EPODI:

- -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ -
-́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏓
-́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ -́ -́ ⏑ -
- -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑̄ -́ ⏑ -
- -́ ⏑ - - ⏕́ ⏑ - ⏑ ⏓
-́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -́ ⏑ -
-́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏑ -
-́ ⏑ - ⏑ -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑̄
-́ ⏑ - - -́ ⏑ - -
-́ ⏑ - - -́ ⏑ - ⏑̄ -́ ⏑ -

V. 3. Male Schmidius metro consuluit addito *καί*. Dactylus in comicorum, non in lyricorum trochæis ferri potest. Scripsit Pindarus:

ἅ τε παρθενηΐοις παί-
δων τ' ἐφίζοισα γλεφάροις.

4. Quovis pignore contenderim, neque *ἀνάγκας*, neque *ἀναγκᾶς* sive *ἀν' ἀγκᾶς* a Pindaro proficisci potuisse. Nam illæ quidem *ἄμεροι χεῖρες ἀνάγκας* recte se haberent, si ipsa necessitas aliquid facere *ἀμέροις χερσὶ* diceretur; id enim significaret, necessitatem nunc quidem non duram atque asperam, sed benignam et mitem se præbere. Contra si quis alius aliquid *ἀμέροις χερσὶν ἀνάγκας* facere dicitur, lenitas necessitati tamquam proprium quiddam attribuitur: quod ineptum est: quum plane contrarium sit in necessitate, ita ut, si quando aliter sit, ea jam ne necessitas quidem esse videatur. Itaque aut plane abstinendum Pindaro ab hac translatione erat, aut certe *ἀμέρου ἀνάγκας χερσὶ* dicendum. Nam si quis contenderet, quum hoc ipsum significare vellet Pindarus, eleganter epitheton ab eo ad *χεῖρας* translatum esse, næ illa similis foret elegantia, ut multorum nunc, qui quum Latine scribunt, quidquid eleganter dici aliquando audivere, etiam ibi usurpant, ubi absurdum est, et sibi ipsum repugnat. Deinde quid hoc est, *ἕτερον δ' ἑτέραις*? Hic vero iterum in gravissimam reprehensionem incideret Pindarus, qui rem sublimitatis plenissimam adeo languida et marcida oratione descripsisset. Nam ut *ἕτεραι χεῖρες* non diversas manus, sed diversam manuum vim et virtutem significare possint, *ἀμέροις* illæ *χερσὶν* opponerentur, ut essent *ἀνάμεροι*. Atqui si vel hoc ipso vocabulo usus esse poëta, longe in eo major vis foret, quam in his, *ἑτέραις χερσὶν*, in quibus neque manuum imago quidquam habet, quod commovere animum possit, et epitheton tantum abest ut hanc imaginem ornet atque illustret, eam ut obscuret potius ac plane e conspectu

subtrahat. Atque hoc quidem vitium manet, etiam si ἀνάγκας vel ἀν' ἀγκὰς legatur. Quare ne hæc quidem lectio satisfacit, præsertim quum neque ἀναγκὰς neque ἀν' ἀγκὰς ulla auctoritate firmari possit, ac præterea χερσὶ βαστάζειν jam idem significet. Imo quid multa? Vix dubitari posse credo, quin Pindarus scripserit,

τὸν μὲν ἁμέροις ἀνάγκαις
χερσὶ βαστάζεις, ἕτερον δ' ἑτέραις,

scilicet ἀνάγκαις. Juventa, inquit, Veneris nuncia, hunc dulci quadam necessitate vinctum fovet, ac veluti manibus gestat, alium alia necessitate. Ab iis, quibus secundo amore frui contigit, ad eos transiturus, qui infelici amore impediti sævitiam necessitatis experiuntur, non addit epitheton necessitati aliud, quam ἑτέραις, quod non modo non languidum est, sed quovis alio fortius. Nam quum jucundis injucunda opponuntur, longe majorem vim ad animum commovendum id habet, si injucunda sola jucunditatis detractione, quam si accessione doloris definiuntur. Dolor enim quum commemoratur, habet animus, in quo contemplando acquiescat, cujus magnitudinem atque ambitum emetiatur: quum autem idem dolor sola voluptatis omissione describitur, nihil restat, nisi ejus, quod antea animum oblectabat, desiderium, et mens, ubi nihil amplius certum ac stabile relictum est, vinculis omnibus soluta longe lateque vagatur, ac frustra finem quærens velut per immensum quoddam inane continuo celerius proripitur. At vero ea vis non aliter in illo ἑτέραις inest, nisi si ea res, de qua illud dicitur, eam vim non debilitat: quod foret in manibus, quarum hic perangusta et ab omni cogitationis libertate aliena significatio est. Manibus enim si non mulcemur et palpamur, quid restat, nisi iis ut perfricemur et cædamur? Alia res est in necessitate, quæ quia ipsa per se quiddam est, cujus infinitam vim cogitatione comprehendere mens humana non potest, eo magis augetur admiratio, si non certa quædam, sed omnino quædam necessitas, quæ qualis sit nescias, commemoratur. Ita Æschylus in Septem contra Theb. 979. et 991.

μέλαινά τ' Ἐρινὺς, ἦ μεγασθενής τις εἶ,

qui omisso τὶς non nisi Furiæ, quam scimus quid sit, ingentem esse potentiam dixisset; addito autem ad immensum auxit rei magnitudinem, quum demptis finibus, quibus Furiæ naturam comprehendimus, quiddam esse dixit, quod hoc uno cognosceretur, quod præpotens esset. Cæterum non opus esse ratus est, ut, quemadmodum ἁμέροις ἀνάγκαις ἕτεραι responderent, ita etiam verbum adjiceret, quod illis, χερσὶ βαστάζειν opponeretur. Ac profecto hoc verbo omittendo id, quod aliter non licebat, consequutus est, ut sublimitati nihil detraheret. Quidquid enim addidisset, non poterat illud non ἑτέρας illas ἀνάγκας, quarum cogitatio omnibus limitibus destituta est, ad certas notiones reducere, in iisque coangustare.

18. Recte Beckius, πείθεσθ' ἀναξίαις ἑκόντες, et mox v. 22 γονάτων.

35. Idem recte post κίνδυνος interpunxit.

48. Scribe δάοισιν.

69. Prætulerim equidem δένδρον ἀναΐσσει, quod verbum etiam reposui Ol. xiii. 153. βωμὸς ἀνάσσων. Similiter ἀναδραμεῖν, ut Iliad. xviii. 56. et 437.

ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος.

Ita ἀναδρομαὶ, et ἀναβαίνειν; vide Miscell. Obss. vol. v. p. 91.

71. Recte ὑγρὸν, ultima brevis in fine versus.

79. v. ad Nem. iv. 126. Etiam Beckius τὶ reliquit.

80. Δυνατὸν huc referri nec potest, neque vero debet. Scribe ὑπερείσω. Laudabo inquit, gentem tuam, et tribules.

83. Ἐπ' ἀοιδαῖς significat *propter carmina, carminum causa.* Nam, nisi vehementer fallor, ἐπὶ de ratione tantum et consilio, quare aliquid agendum suscipiatur, non de causa atque instrumento, per quod fiat, dici potest. Itaque vereor, ne hæc verba, νώδυνόν τις κάματον θῆκεν ἐπ' ἀοιδαῖς, nil aliud significare possint, quam hoc: leniit aliquis laboris molestiam spe carminum. Quod ab hoc loco alienum est. Quamobrem præfero ἐπαοιδαῖς. Canam, inquit, vestras victorias, et lætor, me aptum in labore atque utile carmen edere. Ac sæpe aliquis incantatione laboris molestiam leniit. Enimvero pridem cognita fuere vatum præconia, etiam ante Adrasti Cadmeorumque bella. Ἐπαοιδὰς, translata a medicorum artibus similitudine, carmina vocat; ac recte scholiastes: ὅτι ὡς ἐπαοιδῇ τις χρησάμενος κουφίζει τὸν κάματον, οὕτω καὶ ἐγὼ ὡς ἐπῳδῇ χρησάμενος τῷ ὕμνῳ, κουφίσω τὴν κακοπάθειαν τοῦ ἠθληκότος. Ita Pyth. iv. 332. gloriam vocat φάρμακον ἀρετᾶς, et Nem. iii. 27. καματωδέων πλαγᾶν ἄκος ὑγιηρόν. Propius etiam accedunt, quæ in exordio iv. Nem. dicit, ἄριστος εὐφροσύνα πόνων κεκριμένων ἰατρός· αἱ δὲ σοφαὶ Μοισᾶν θύγατρες ἀοιδαὶ θέλξαν νιν ἁπτόμεναι. Homerus Odyss. i. 337.

Φήμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας.

Nec minus notus Theocriti locus in carmine xi. quem spectavit Callimachus epigr. xlix. quod ita nobis videtur corrigendum esse:

ὣς ἀγαθὰν Πολύφαμος ἀνεύρατο τὰν ἐπαοιδὰν,
τόφρ' ἀμελῶν αἴγων οὐκ ἀρίθμασ' ὁ Κύκλωψ.
αἱ Μοῖσαι τὸν ἔρωτα κατισχναίνοντι, Φίλιππε·
ἦ πανακὲς πάντων φάρμακον ἁ σοφία.
τοῦτο, δοκῶ, χἀ λιμὸς ἔχει μόνον ἐς τὰ πονηρὰ
τἀγαθόν· ἐκκόπτει τὰν φιλόπαιδα νόσον.
ἔσθ' ἁμῖν τάδ' ἕκαστα ἀφειδέα ποτ τὸν Ἔρωτα.
τουτὶ καὶ κείρει τὰ πτερὰ, παιδάριον.
οὐδ' ὅσον ἀττάραγόν σε δεδοίκαμες· ἐκ γὰρ ἐπῳδαὶ
οἴκοι τῶ χαλεπῶ τραύματος ἀμφότεραι.

Donec remedium, inquit, Polyphemus reperisset, caprarum negligens non curabat eas. Nota res, ποίμνια ἀριθμεῖν. ἀρίθμασεν autem omisso accusativo, ut apud nostrum Nem. x. 86. Nisi forte αἶγας scripsit. Spectavit autem Callimachus versus 12-17. Cyclopis Theocritei. Sophocles vocabulum ἐπῳδὴ ad πάρφασιν et blanditiarum illecebras transtulit in Œd. Col. 1193.

ἀλλὰ νουθετούμενοι
φίλων ἐπῳδαῖς, ἐξεπᾴδονται φύσιν.

N E M. IX.

-́ ∪ ∪ - ∪ ∪ - -
-́ ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪̄
-́ ∪ - ∪̄ -́ ∪ - -
-́ ∪ ∪ - ∪ ∪ - -
-́ ∪ - - -́ ∪ ⏓
-́ ∪ ∪ - ∪ ∪ - -
-́ ∪ ∪ - ∪ ∪ - - -́ ∪ ⏓
-́ ∪ - - -́ ∪ ∪ - ∪ ∪ - -
-́ ∪ ∪ - ∪ ∪ - ⏓
-́ ∪ - - -́ ∪ ⏓
- -́ ∪ - - -́ ∪ - - -́ ∪ - -

V. 10. Perobscure hoc dictum est, *αὐδὰν μανύει.* Itaque scribendum puto, *αὔχαν μανύει,* decus suum ostendit. Idque etiam scholiastes videtur habuisse, quem ita corrigendum existimo: *τὸ γὰρ τοὺς λοιποὺς κρατοῦν καὶ νικῶν ἅρμα ἐλαύνων ὁ Χρόμιος τῇ τε Λατοῖ καὶ τοῖς δυσὶν αὐτῆς παισὶν αὐτὸν θαυμάζεσθαι δίδωσιν.*

17. Recte Beckius Benedicti emendationem *καύχαις* recepit.

21. Scribe *ἱππίων.*

41. Beckius ante *ἄγαγον* addendum putavit *λευκῶν*, non male. Tamen equidem arbitror ante illa, *καί ποτ' ἐς*, aliquid excidisse, idque literarum similitudine factum, ut sic antea fuerit:

ξανθοκομᾶν Δαναῶν ἦ-
  σαν μέγιστοι τῶν τότε.
καί ποτ' ἐς ἑπταπύλους Θή-
  βας ἄγαγον στρατὸν ἀνδρῶν, αἰσιᾶν
οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδόν.

Ita Ol. i. 165. *πέποιθα δὲ ξένον μή τιν' ἀμφότερα καλῶν τε ἴδριν ἄλλον ἢ δύναμιν κυριώτερον, τῶν γε νῦν, κλυταῖσι δαιδαλωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς.*

54. Scholiis præfixum est, *ἐρεισάμενοι*, quod posset sane explicari. Sed recte *ἐρυσσάμενοι*, continentes, impedientes. Iliad. viii. 143.

ἀνὴρ δέ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο.

xxiv. 584.

μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένη κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο.

Odyss. xvi. 457.

μή ἑ συβώτης
γνοίη ἐσάντα ἰδὼν, καὶ ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ
ἔλθοι ἐπαγγέλλων, μηδὲ φρεσὶ εἰρύσσαιτο.

Caeterum σώμασ' ἐπίαναν ingratius ad aures accidit, et mirarer profecto, ni Pindarus maluisset scribere σώμασι πίαναν. At vero melior lectio, σώματα, ab scholiasta servata est, quae mutata fuit ab iis, qui nominativum absolutum ἐρυσσάμενοι non intelligerent. Ita enim scripsit Pindarus:

Ἰσμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχθαισι γλυκὺν
νόστον ἐρυσσάμενοι λευ-
κανθέα σώματ' ἐπίαναν καπνόν.

Quum in ripis Ismeni, inquit, iter inhibuissent, mortuorum corpora combusta sunt.

78. Haec, ἄπιστον ἔειπα, nolim per interrogationem dici. Attenuant istiusmodi interrogatiunculae vim et gravitatem orationis, omninoque abhorrent ab illa priscorum hominum dignitate, quam quia nos temporum vitio amisimus, tenui quadam et exili eam dictionis festivitate compensamus, quae pungit et titillat animum, non erigit et roborat.

83. Non intelligo quid hoc sit, ἔκρινας οὕνεκα. Tum quae illa est inutilis verborum copia et prolixitas, παρὰ πεζοβόαις, ἵπποις τε, ναῶν τ' ἐν μάχαις, ἀνὰ κίνδυνον αὐτᾶς? Legendum atque interpungendum cum scholiasta:

Χρομίῳ κεν ὑπασπί-
ζων παρὰ πεζοβόαις, ἵπ-
ποις τε, ναῶν τ' ἐν μάχαις
ἔκρινας ἂν κίνδυνον ὀξείας αὐτᾶς,
οὕνεκεν ἐν πολέμῳ κεί-
να θεὸς ἔντυεν αὐτοῦ
θυμὸν αἰχματὰν ἀμύνειν
λοιγὸν Ἐνυαλίου.

Chromio, inquit, si pugnanti adstares, pernosceres belli saevitiam, quia aemulatio illum accendit. Homerus Iliad. IV. 539.

ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθὼν,
ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ
δινεύοι κατὰ μέσσον, ἄγοι δέ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη,
χειρὸς ἑλοῦσ', αὐτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἐρωήν.

111. Non mutandum puto οὐκ ἔτ' ἐστί. Hoc ἔτι ad tempus refertur, *non amplius*, alterum ad res, quas quis consequitur. De metro non est quod quis sollicitus sit.

NEM. X.

STROPHÆ:

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒
–́ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ – – –́ ⏑ –

EPODI:

–́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄
⏑́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ –

V. 1. Tertia syllaba verbi *ἀγλαοθώκων* produci non potest. Quare non dubium quin recte apud scholiasten legatur *ἀγλαοθρόνων*. Eadem mensura syllabarum v. 137.

8. Beckii lectio, *Αἰγύπτῳ γε κατακῴκισεν ἄστη*, inutili fulcro *γὲ* falsa esse arguitur. Versus adnotationibus librariorum corruptus est. Pindarum ita scripsisse arbitror:

πολλὰ δ' Αἴγυπτον κάτα ᾤκισεν ἄστη.

11. *Κοιλίᾳ* bisyllabum est.

15. Scribe *βίλεσιν.*

17. Nescio an melius *γυναιξὶ* scribatur. Nam sæpius in antitheticis hic brevis syllaba est.

24. Hæc ita scribenda atque interpungenda sunt:

ὁ δ' ὄλβῳ φέρτατος
ἵκετ' ἐς κείνου γενεὰν, ἐπεὶ ἐν χαλκίοις ὅπλοις
Τηλεβόας ἔναρεν· τῷ δ' ὄψιν εἰδόμενος,

et quæ sequuntur.

42. Recte Beckius Pauwii correctionem recepit, ποτὶ βουθυσίαν.

57. Omnia hic pessime perturbata. Verba, ἀείδω θεῷ ex Θειαίῳ corrupta sunt. Scribendum :

οὐδ᾽ ἀμόχθῳ καρδίᾳ
προσφέρων τόλμαν, παραιτεῖται χάριν,
γνωτὰ Θειαίῳ τε καὶ ὅστις ἁμιλλᾶται περὶ
ἐσχάτων ἄθλων κορυφαῖς.

Thiæus, inquit, non ignavia deprecatur decus Olympicorum certaminum, quum robur afferat. Notum hoc ipsi est pariter atque omnibus, qui illam gloriam concupiscunt; nimirum virtute ibi opus esse. Cæterum οὐδὲ scribendum erat, quod simplicius, atque idcirco etiam gravius est, quam si divisum legitur οὐ δέ.

74. Repone σύγγονος. Non enim opus ut τὶ producatur.

90. Scribe χειρῶν.

90. Beckius unde σθένει habeat, nescio. Recte Pauwius ἀκμᾷ. Olymp. ii. 114. ἐν χερὸς ἀκμᾷ.

129. Scholiastes: ἀλλ᾽ οὔτε αὐτὸν ἔπληξαν τὸν Πολυδεύκην, οὔτε ὑποχωρῆσαι ὑπὲρ τοῦ πατρὸς πεποιήκασιν οἱ Ἀφαρητιάδαι, in quibus pro ὑπὲρ τοῦ πατρὸς aut ὑπὸ τοῦ πέτρου legendum, aut, ut paulo ante dixerat, ἀπὸ τοῦ τύμβου τοῦ πατρός. Hæc autem verba, ὑποχωρῆσαι πεποιήκασιν, ostendunt in Pindaro sic scribendum :

οὐδ᾽ ἀνέχασσαν· ἐφορμα-
θεὶς δ᾽ ἄρ᾽ ἄκοντι θοῷ,
ἤλασε Λυγκέος ἐν πλευραῖσι χαλκόν.

Vidit hoc etiam Beckius, nisi quod non satis commoda interpunctione usus est. Ἀνέχασσαν, ab ἀναχάζω. χάζω notum ex Homero, in quo hoc verbum non *cedere*, ut vulgo putant, sed *continere, cohibere, reprimere*, significat. Defungar uno loco, qui est Iliad. xi. 333.

τοὺς μὲν Τυδείδης δουρικλειτὸς Διομήδης,
θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, κλυτὰ τεύχε᾽ ἀπηύρα.

Quod Eustathius explicat, στερήσας, μᾶλλον δὲ ὑποχωρεῖν ποιήσας.

134. Recte Beckius ἅμα δὲ edidit.

140. Scholiastes legit πνοὰς, ac recte, puto, Schmidius φρίσσοντα πνοὰς, intellecto κατὰ, ut Iliad. xiii. φρίσσει νῶτον.

141. Non intelligo, quid sit, δάκρυα τέγγειν στοναχαῖς. Rectius sane dicerentur στοναχαὶ τέγγεσθαι δάκρυσιν. Nec στοναχαῖς cum φώνασε jungi potest. Scribe:

θερμὰ δὲ στέγων δάκρυα στοναχαῖς,

lacrimas gemitibus opprimens. Euripides Iphig. in Aulid. 888.

οἴχομαι, τάλαινα, δάκρυ δ᾽ ὄμματ᾽ οὐκ ἔτι στέγει :

144. Non modum metrum, sed res ipsa ἐμοὶ efflagitat, quod nunc reposuit Beckius.

153. Recte Beckius σάζειν ἥρως.

157. Haud dubie verum vidit Benedictus,

αὐτὸς Οὔλυμπον θέλεις οἰκεῖν ἐμοί.

159. Scribe: ἔστι σοι μὲν τῶν λάχος.

170. Recte Schmidius χαλκομίτρα.

N E M. XI.

STROPHÆ:

-́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑̄ -́ ⏑ -
-́ ⏑ - - -́ ⏑ - -
-́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -
-́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -
-́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ ⏓
-́ ⏑ - - -́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏓
-́ ⏑ ⏑ - -́ ⏑ -
-́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏑ -

EPODI:

-́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -
-́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ -
-́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - ¯ -́ ⏑ ⏓
-́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -
-́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -
-́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -
-́ ⏑ ⏑ - -́ ⏑ -
-́ ⏑ - - -́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏓
-́ ⏑ - -́ ⏑ - -
-́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ -

V. 1. Recte Heynius ἅτε retinuit.

9. Scribendum ἀενάοις, in quo α longum.

15. Nihil opus ut σύγγονον mutetur.

17. Recte Pauwius ἄλλως.

22. Recte Heynius μὲν conjecit. Sequente versu μελίζειν ἀοιδαῖς scribendum.

29. Scribe ἄθλων.

34. Recte Beckius interpunxit, πενταετηρίδ' ἑορτὰν Ἡρακλέος τέθμιον κωμάσαις, ἀνδησάμενός τε κόμαν ἐν πορφυρέοις ἔρνεσιν.

43. λίαν prosaicum est, nec minus friget Beckii μάλα. Haud dubie scribendum μάν.

45. Non mutandum χαλκεντίων in χαλκίεντια.

51. Bene Beckius, πάσαις ἰτίων περ ὁδοῖς.

54. Egregia est conjectura Heynii, ἴθνος, quam illud etiam confirmat, quod σ male ab οὕτω disjunctum fuit. Scribendum enim οὕτως ἴθνος.

ISTHM. I.

STROPHÆ:

-' u u - u u - - -' u - ū
-' u u - u u - ŭ -' u ⏓
-' u - - -' u u - u u - -
-' u u - u u ⏓
ū -' u - - -' u u - u u ⏓
-' u - - -' u u - u u - -' u u -
-' u - - -' u -

EPODI:

- -' u - - -' u u - u u - - -' u ⏓
-' u u - u u - -
-' u u - u u - - -' u ⏓
-' u u - u u - -
-' u - - -' u u -
- -' u - - -' u u -
-' u - - -' u - ū
- -' u - - -' u - ū
-' u u - u u - -
-' u - - -' u - -

V. 11. Scribe ὤπασιν.

34. Scribe, ὁπότ' ἐν δίσκοις ἴεν, solita Pindaro dicendi ratione.

58. Non eleganter κατὰ, interposito κεῖται, a πᾶσαν ὀργὰν disjungitur. Itaque malim κατακεῖται scribi: si cui summo studio parata virtus est, cum, inquit, laudare decet. Similiter Isthm. v. 21. τὶν δ' ἐν Ἰσθμῷ διπλόα θάλλοισ' ἀρετὰ, Φυλακίδα, κεῖται, Νεμέᾳ δὲ καὶ ἀμφοῖν, Πυθίᾳ τε, παγκρατίου. Sententia eadem Isthm. v. 28.

ISTHM. II.

STROPHÆ:

- -' u u - u u - ū

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ – ⏑
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

ΕPODI:

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏕ – –́ ⏑ – –

V. 2. In hoc carmine jam vehementer desideramus librorum veterum auxilium. Nec tamen quidquam est, quod conjectura non assequi liceat. Schmidius recte *αἴ.*

12. Recte Heynius *μελιφθόγγου.*

16. Recte Aldus *ῥῆμ' ἀλαθείας.* Nam, ut secundus pes trochæus esse possit, tamen dipththongus in *ἀλαθείας* non sine magna aurium molestia corripitur. Quare non dubium, quin aliquid exciderit. Ac nisi magnopere fallor, ita scripsit Pindarus:

ῥῆμ' ἀλαθείας ὁδῶν ἄγχιστα βαῖνον.

'Αλαθείας ὁδὸν dixit etiam Pyth. iii. 184.

19. Tollenda interpunctio post *ἀείδω.*

33. Certa emendatio est, *νεῖμ' ἁπάσαις ἀνίαις,* Æschylus Sept. contra Th.

τοιαῦθ' ὁ μάντις ἀσπίδ' εὔκυκλον νέμων
πάγχαλκον ηὔδα,

ubi in uno libro *νωμῶν* est.

55. Assentior Schmidio *κομίζων* scribenti, licet *κομίζειν* non sit falsum, ut apud Æschylum in Choëph. 999. ubi vide Stanl.

ISTHM. III. ET IV.

Mirum foret, si Pindarus, qui tantopere numerorum varietate delectatur, non modo duo carmina eodem metro scripsisset, sed ea etiam ad eumdem misisset victorem. Quæ res adeo mihi videtur insolens, ut quidvis potius tentandum, quam disjungenda ista carmina existimem. Accedit et editionis Aldinæ, et major etiam scholiorum auctoritas, inscriptionem et metri expositionem in quarto carmine omitten-

tium. Quapropter aliqua investiganda ratio est, si quæ sint, quæ ista carmina in unum conjungi prohibeant, solvi atque componi possint. Eaque subtiliter exposuit Heynius. Sunt autem hæc, primum, quod iv. 6—10. importunius repetantur, quæ in epodo tertii carminis dicta erant; deinde, quod in tertio carmine equestris, in quarto pancratii victoria laudetur: denique, quod quæ in quarto carmine celebratur victoria, prior fuerit ea, de qua in tertio poëta agit. Ex his primum argumentum ejusmodi est, ut solum per se parum ad rem dirimendam idoneum sit. Nam si languida est et frigida ista repetitio, quod negari non potest: at alia sunt in Pindaro quæ nescio an magis etiam frigeant. Hic quidem, quo melius ad alia transire posset, adductus fuit, ut paullo ante dicta repeteret. Ita Nem. vi. 57. plane ut hic in quarti carminis principio, πλατεῖαι, inquit, παντόθεν λογίοισιν ἐντὶ πρόσοδοι νᾶσον εὐκλέα τάνδε κοσμεῖν: quam sententiam etiam ante posuerat v. 55. Similiter etiam in Pyth. v. stropha atque antistropha prima repetitiones quædam minus necessariæ occurrunt. Deinde quod in tertio carmine equestris victoria celebretur, id quidem, ut ipse Heynius fatetur, non magnam vim habet. Nam verba ἱπποδρομίᾳ κρατέων v. 21. ad Nemeæam victoriam spectant, non ad Isthmiam, quæ quo certaminis genere parta sit, in tertio quidem carmine nusquam indicatur. Longe gravius vero tertium argumentum est: Isthmiam victoriam, de qua quartum carmen agit, primam videri, tum propter v. 4. et 36. in quo ea laudes gentis Melissi quasi e somno suscitare dicatur, tum quod Nemeææ, de qua in tertio est, nulla mentio fiat. At hanc difficultatem commoda interpretatione explanare licet. Nam principium quidem quarti carminis,

ἐστί μοι θεῶν ἕκατι
μυρία παντᾶ κέλευθος,
ὦ Μέλισσ', εὐμαχανίαν γὰρ ἔφανας Ἰσθμίοις,
ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνῳ διώκειν,

id sic est intelligendum: non deest mihi materia laudum, quibus majores tuos ornem. Isthmia enim tua victoria, quæ hunc a me hymnum exigit, opportunitatem affert. Quæ autem inde a v. 32. dicit, hac Melissi victoria laudes majorum ejus velut e sommo suscitari, non sunt eo trahenda, ut intermissæ aliquamdiu virtutis eam victoriam novum quoddam documentum exstitisse censeamus, sed ad carminis impetrationem referri debent. Quantumvis enim egregias aliquis victorias reportarit, obscurari earum memoriam necesse est, nisi carminibus ad posteritatem perveniant. Hoc ergo dicit: fama gentis tuæ nunc, quum propter Isthmiam victoriam hunc a me hymnum nactus es, veluti e somno expergefacta splendet. Omnia enim, quæ deinceps sequuntur, eo spectant, ut poëtarum tantummodo carminibus laudem florere ostendat, v. 68. seqq. Ita v. 46. majores Melissi olim hymnis celebratos fuisse dicit; ita Ajacis gloriam Homero deberi; ita Melissum denique carmine ornandum v. 73. In his ut Nemææ victoriæ mentionem faceret, necesse non habuit, quoniam hanc ante jam, in iis, quæ nunc tertii carminis titulum habent, satis luculenter com-

memoraverat. Cæterum ultro sese offert conjectura, unde perturbatio carminis explicari queat. Videtur enim jam antiquissimis temporibus ea carminis pars, quæ nunc quarti carminis titulum gerit, a quibusdam exemplaribus abfuisse. Id et inscriptio ἵπποις indicat, et quæ ejus explicandæ causa scholiastes dixit: πρόσκειται δὲ τῇ ᾠδῇ ἵπποις, διὰ τὸ μὴ δηλοῦν τὸν Πίνδαρον τὸ τοῦ ἀγωνίσματος εἶδος, πότερον κέλητι ἢ τεθρίππῳ· μόνον δὲ ἱπποδρομίᾳ λέγει ἐστεφανῶσθαι. Post ex aliis exemplaribus integratum carmen fuit: inde omissio in quarto carmine explicationis metrorum atque inscriptionis, ac silentium de ea scholiastæ. Metri autem ratio hæc est:

STROPHÆ:

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ ⏕ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

EPODI:

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏕ – –́ ⏑ –

Carm. iii. v. 25. Scribe ἅρμασιν.

27. Scribe δίστειχον, quod etiam scholiastes habuit.

Carm. iv. v. 21. Nihil mutandum. Recte enim Schmidius σπεύδειν pro σπεῦδε dictum censet.

29. Turbatus verborum ordo. Repone,

νῦν δ' αὖ μετὰ χειμέριον
ποικίλων μηνῶν ζόφον φοι-
νικίοισιν χθὼν ἅτ' ἄνθησαν ῥόδοις.

40. Ἀωσφόρος contrahi non potest. Quare necessario scribendum ἑωσφόρος.

45. Scribe ἄπασιν.

55. Recte Aldus et scholia, τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοῖ. Τύχα hic non est victoria, sed quivis eventus certaminum. Hoc enim dicit: qui certamina non adeunt, tacentur; at etiam eorum, qui certant, ignota manet sors, nisi si victoriam adepti sint. Nunc enim hoc, nunc illud dat fortuna, atque interdum etiam inertior victoriam consequitur, quemadmodum Ulixes Ajacem vicit. Τὰ καὶ τὰ sunt secundæ atque adversæ res, ut alibi apud Pindarum. Commemorat autem hæc idcirco, ut excusationem paret Melissi majoribus iis, qui licet non abfuissent a certaminibus publicis, nulla tamen victoria inclaruerant.

57. Requiritur aoristus ἔσφαλε.

62. Scribe Τροίανδ' ἴσαν. Sequitur Homerum Pindarus.

88. Scribe Καδμεῖαν.

112. Scribe κνισσᾶντι.

120. Quid illud importunum τήν? Scribe παίδων τε τρίταν. Nata corruptio e compendio scribendi.

122. Scribe πολυζούλῳ.

ISTHM. V.

STROPHÆ:

– ∪ – ⏒ –́ ∪ ∪ – ∪ ∪ – –
∪́ ∪ ∪ ⏔ ⏒ –́ ∪ – ⏒ –́ ∪ ∪ –
–́ ∪ – – –́ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏒
–́ ∪ ∪ – ∪ ∪ –
–́ ∪ – – –́ ∪ ∪ – ∪ ∪ – –
∪́ ∪ ∪ – ⏒ –́ ∪ – –
–́ ∪ – – –́ ∪ ∪ –
–́ ∪ – – –́ ∪ – –

EPODI:

–́ ∪ – – –́ ∪ ∪ – ∪ ∪ – –
–́ ∪ – – –́ ∪ – – –́ ∪ –
–́ ∪ – – –́ ∪ ∪ – ∪ ∪ –
–́ ∪ – –́ ∪ ∪ ⏓
–́ ∪ – – – –́ ∪ – – –́ ∪ ∪ –
∪́ ∪ ∪ – – –́ ∪ ∪ – ∪ ∪ – –
–́ ∪ – ∪ –́ ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏓
–́ ∪ ∪ – ∪ ∪ –́ ∪ ∪ – – –́ ∪ –
–́ ∪ ∪ – ∪ ∪ – – –́ ∪ – –

V. 33. Repone ἐκέρδανεν.

43. Recte Pauwius Πολυδεύκευς.

53. Καΐκου prima longa neque in nostra neque in vulgata metrorum descriptione ferri potest. Quare hic quoque verborum trajectione locus sanandus foret, cujus exempla attulimus ad Pyth. ii. 131. Scribendum enim esset:

τίς ἄρ' ἐσλὸν Τήλεφον
ᾧ δορὶ τρῶσε παρ' ὄχθαισιν Καΐκου.

Quæ quum non satis eleganter ad aures accidant, vereor ne alia magis recondita lectio a Pindaro profecta sit, expulsa illa adnotationibus interpretum. Ita enim ille, nisi fallor, scripsit:

τίς ἄρ' ἐσλὸν Τήλεφον
τρῶσεν ἑῷ δορὶ Μυσίαις παρ' ὄχθαις.

Id est ad Mysi amnis ripas, ut apud Æschylum in Myrmidonibus apud Strabonem:

ἰὼ Κάϊκι Μύσιαί τ' ἐπιῤῥοαί.

Eoque fortasse spectat scholion, τοῦ τῆς Μυσίας ποταμοῦ Καΐκου παρὰ τὰς ὄχθας.

60. Recte Schmidius κελαδέμεν.

75. Habet hic locus, quæ merito displiceant. Primum γυιοδάμαις, adjectivum sine substantivo, quod asperrimum est. Nec quisquam ita pugiles appellaverit. Tum vero illa, χερσὶ δεξιόν, νόῳ ἀντίπαλον, quam, quæso, exilia et tenuia sunt. Hæc incommoda omnia evitari interpunctionis mutatione et possunt et debent. Scribe:

αἰνέω καὶ Πυθέαν ἐν γυιοδάμαις
Φυλακίδᾳ πλαγᾶν δρόμον εὐθυπορῆσαι
χερσί, δεξιὸν νόῳ ἀντίπαλον.

ISTHM. VI.

STROPHÆ:

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏑̱
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏖̄ ⏑̈
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑̱
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏑̱
⏑́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – ⏖̄́ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑̱
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

EPODI:

-́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ -
-́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -
-́ ⏑ - - -́ ⏑ - -
-́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ -
-́ ⏑ - - -́ ⏑ -
- -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑̄ -́ ⏑ - -
-́ ⏑ - - -́ ⏑ - -
-́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ -
- -́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - - -́ ⏑ ⏓
-́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - - -́ ⏑ -
-́ ⏑ - - -́ ⏑ -

V. 5. Scribe τίν γ' ἄωτον.

6. Δισπότᾳ sic nudum displicet, neque ita scripsit Pindarus. Lege ex Aldinæ et Romanæ vestigiis νῦν αὖτε 'Ισθμῶ δισπότᾳ. Doricum genitivum qui non intelligerent, ἐν addidere.

36. Scribe Πηλέως ἀΐει. Scholiastes, κατακούει. Ac nescio qui factum sit, ut ἀΐει non expelleretur, quum in interpretatione tamen omnes cum scholiasta faciant.

42. Pereleganter Stephanus μόχθων. Tamen etiam scholiastes μόχθον habuit, isque recte sic Telamonem ipsum dici putat. Ibidem bene Schmidius Λαμεδοντίαν.

47. Scribe οὖρει, bisyllabum.

52. Verum arbitror κύρησε. Nihil hic obest brevis syllaba.

61. Poterat scribi τοιοῦτόν γ' ἔπος. Sed recte Heynius τοιοῦτον ἔπος. Syllaba brevis in arsi dactylica producitur.

66. Tollenda interpunctio post ἀμὸν, et verba sic jungenda: νῦν σε λίσσομαι παῖδα ἀνδρὶ τῷδε, ξεῖνον ἀμὸν μοιρίδιον τελέσαι. Expeto, inquit, abs te huic viro filium, qui hospitem meum beatum reddat. Nec v. 68. τὸν mutandum puto, quod propterea adhibuit, quia post mentionem pueri, de quo nunc pergit, hæc ξεῖνον ἀμὸν interposuerat. Quare ita jam orationem continuat: illum vero etiam robustum.

83. Recte Mingarellus, ἀναγήσασθ' ἀρετὰς, ut Nem. x. 35.

84. Scribendum puto: Φυλακίδᾳ γὰρ ἦλθον, ὦ Μοῖσα, ταμίας. Ὦ hic non bene abest.

90. Scribe μάτρως.

92. Non sollicitandum Ψαλυχιαδᾶν. Ante enim demonstrandum foret, υ hic longum esse.

106. Præclare Heynius, ἀνδράσιν ἀθληταῖσιν.

ISTHM. VII.

STROPHÆ:

⏑ ⏑ -́ ⏑ ⏑ - ⏑ - ⏑ - -
⏑ -́ ⏑ ⏑ - ⏑ - ⏑ - ⏑ - -́ ⏑ ⏓
- -́ ⏑ - ⏑̄ -́ ⏑ ⏑ - ⏑ - -
- -́ ⏑ ⏑ - ⏑ - ⏑ - ⏑̄
- - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ -
- -́ ⏑ ⏑ - ⏑ -
⏑̄ -́ ⏑ -́ ⏑ ⏑ -
- -́ ⏑ - ⏑ -

EPODI:

-́ ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑ - ⏑ -́ ⏑ ⏓
- -́ ⏑ ⏑ - ⏑ - -́ ⏑ ⏑ - -
- -́ ⏑ ⏑ - ⏑ -
⏑ ⏑ -́ ⏑ ⏑ - ⏑ -́ ⏑ - -
- - -́ ⏑̄⏑ - ⏑ -
- -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏓
-́ ⏑ ⏑ - -́ ⏑ - -́ ⏑ ⏑ -
-́ ⏑ - ⏑ ⏑ -

V. 18. Recte Heynius ἀνίκ' ἄῤ ὀρθῷ. Neque hoc asperius sonare visum. Ita in Homerico hymno Cereris 20.

ἰάχησε δ' ἄῤ ὄρθια φωνῇ.

42. Inepte Matthiæ in Obss. crit. ἀμείβων. Scripsit, nisi fallor, Pindarus, λοιγὸν ἀντιτίνων ἐναντίῳ στρατῷ. Deinde v. 43. ἀπὸ nimis remotum ab ἀστῶν, ut cum hoc verbo conjungi possit. Quare ἀστῶν γενεᾷ jungenda arbitror, et ἀπὸ καὶ θανὼν dictum pro ἀποθανών.

54. Verum est ἁρμόσαις.

71. Scribe σαῖσιν.

72. Scribe Πύθιον στέφανον. Pyth. x. 40. τυχόντα στεφάνων Πυθίων.

ISTHM. VIII.

⏑ -́ -́ ⏑ - ⏑̄⏑ -́ ⏑ - ⏑̄
⏑̄⏑ -́ ⏑ - ⏑ -́ ⏑ ⏑ ⏓
-́ ⏑ - ⏑ -́ ⏑ ⏑ -
-́ ⏑̄ -́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑ -
-́ ⏑ -́ ⏑ ⏑ - ⏑ -
-́ ⏑ - ⏑ -́ ⏑ ⏑ ⏓
⏑ -́ -́ ⏑ -́ ⏑ ⏑ -

–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏔́ –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏔ ⏑ ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –
⏑́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –

V. 4. Scribe, *παρὰ πρόθυρον ἰὼν, ἀνεγειρέτω κῶμον.* Ita Olymp. viii. 98. *ἀνεγείρειν μναμοσύναν.*

26. Haud satis probabilis est Schmidii conjectura. Scripsisse puto Pindarum *ἄρειον ἀεὶ πόλει.*

29. Recte Schmidius *βίου.*

32. Molesta est repetitio verbi *χρή.* Ac nescio an genuinam lectionem monstret Aldinæ *ταὸν*, e qua sic puto hunc locum restituendum esse :

ἰ-
κτὰ δ' ἔστι βροτοῖς
σύν γ' ἐλευθερίᾳ
καὶ τά· ἐν δ' ἀγαθὰν
ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν.

'Εν est *simul*, ut Olymp. vii. 9. Apollon. Rhod. i. 494. et *χρὴ*, quod omissum a Pindaro est, ex interpretatione suppletum fuit.

39. Recte se habent hæc, *'Ασωπίδων θ' ὁπλόταται.* Duæ, inquit, et natu minores aliæ. Tum etiam recte Schmidius, *Ζηνί τε ἄδον βασιλέϊ.*

59. Scribendum puto:

Ζεὺς ὅτ' ἀμφὶ Θέτιος ἀγλαός τ' ἐρίσαις Ποσειδᾶν γάμῳ
ἄλοχον εὐειδέα ἔθελον ἑκάτερος
ἑὰν ἔμμεν,

soluta prima ultimi pæonis, ut v. 84.

67. Non opus, ut *ἤκουσαν* mutetur. Neque enim ea syllaba media in choriambo, sed anacrusis est ordinis trochaici duplicis.

75. Scribendum videtur *Διί τε μισγομέναν*, ut *Διὶ* monosyllabum sit. *Τὶ* sequente *ἤ*, ut Olymp. i. 167. Plato in Symposio vii. 7. *οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν ἄμεινον οἰκήσειαν τὴν ἑαυτῶν, ἢ ἀπεχόμενοι πάντων τῶν αἰσχρῶν, καὶ φιλοτιμούμενοι πρὸς ἀλλήλους.*

81. Scribe, *χεῖρας Ἄρεϊ ἐναλίγκιον.*

84. Scribe, *Πηλέϊ θεόμορον*, soluta prima pæonis.

87. Recte Pauwius, ὅν τι φασὶν εὐσεβέστατον Ἰωλκοῦ τραφεῖν πέδιον.

102. Scribe, ξῦν' ἀλίγειν. Ξυνὰ, una.

105. Recte Schmidius, νεαρὰν ἔδειξαν.

111. Non opus, ut Ἀτρείδαισι quinque syllabis legatur. Contracta anacrusis est, ut v. 67. Nec v. 112. Τροίας solvi necesse, qui genitivus est. Idque magis poëticum, quam Τρωΐας, quod metri quidem causa non debebat mutari, quum ω corripi posset.

125. Dele γέ. Quæ sequuntur, sic corrigenda:

ἀλλά οἱ παρά τε πυρὰν τάφον θ' Ἑλικώνιαι παρθένοι
στὰν, ἐπὶ θρῆνόν τε πολύφαμον ἔχεαν.

129. Scribe, ἔδοξεν δ' ἄρα ἀθανάτοις.

136. Corrige,

γέραιρέ τέ μιν, ὃς Ἴσθμιον ἀν νάπος
Δωρίων ἔλαχεν σελίνων.

Ita Isthm. iii. 17. ἐν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ. Ἔλαχεν σελίνων, ut Olymp. xiv. 1. Καφισίων ὑδάτων λαχοῖσαι, et apud alios sæpius.

151. Scribe δέκετο πρίν.

SCHOLIA

IN PINDARI OLYMPIA.

CARMEN I.

'ΙΕΡΩΝΙ Συρακουσίῳ.] Ἐπιγέγραπται ὁ ἐπινίκιος Ἱέρωνι, τῷ Γέλωνος ἀδελφῷ, νικήσαντι ἵππῳ κέλητι, τὴν ογ' Ὀλυμπιάδα, ἤ, ὡς ἔνιοι, ἅρματι. συνέβη δὲ αὐτὸν νικήσαντα καὶ τεθρίππῳ τὴν οή Ὀλυμπιάδα, ἐν ταύτῃ τελευτῆσαι. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ νικῶντος ἵππου, Φερένικός ἐστι. μέμνηται δὲ αὐτοῦ Βακχυλίδης, γράφων οὕτως· (Ursin. p. 202.) Ξανθότριχα μὲν Φερένικον Ἀλφεὸν παρ' εὐρυδίναν Πῶλον ἀελλοδρόμον νικήσαντα. ἦν Ἱέρων Δεινομένους παῖς (Δεινομένους δὲ παῖδες τέσσαρες· Γέλων, Ἱέρων, Πολύζηλος, καὶ Θρασύβουλος) τὸ γένος, τύραννος Συρακουσίων τῶν ἐπὶ Σικελίᾳ. ἔσχε δὲ υἱὸν Δεινομένην. νικήσας δὲ τὰ Ὀλύμπια, ἀνεκήρυξεν ἑαυτὸν Συρακούσιον καὶ Αἰτναῖον, κτίσας τὴν παρακειμένην τῷ ὄρει πόλιν ἐν τῇ Σικελίᾳ, Αἴτνην, ὁμώνυμον τῷ ὄρει.

1. Ἄριστον] Κράτιστόν ἐστι Gl. mss. β. γ.

Ἄριστον μὲν ὕδωρ] Οὐδὲν ἕτερόν τι αὐτῷ τὸ προοίμιον βούλεται, ἤ, τεσσάρων ὄντων τῶν ἱερῶν ἀγώνων, συγκριτικῶς ἐπιδοξότερον τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀποφῆναι. οἰκειότατα δὲ καὶ τὴν εἰκόνα τῆς συγκρίσεως παρείληφε. τεσσάρων γὰρ ὄντων, ὡς ἔφην, τῶν ἱερῶν ἀγώνων, καὶ αὐτὰ τὰ κοσμικὰ στοιχεῖα ἰσάριθμα ὄντα τοῖς ἀγῶσι παραλαμβάνει· εἶτα τούτων τῶν στοιχείων χρειωδέστερον καὶ διαπρεπέστατον τὸ ὕδωρ παραλαμβάνει, τῇ τῶν φιλοσόφων ἑπόμενος γνώμῃ, οἳ, φυσικώτερον, κινηθέντος ἐκ τοῦ ὕδατος ἔφασαν καὶ τὰ ἄλλα τρία στοιχεῖα συνίστασθαι. τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ τὸ λεπτομερὲς, ἀέρα λέγουσι γίνεσθαι, τὸ δὲ παχύτερον, εἰς ἑαυτὸ συνιστάμενον, γῆν· ἀποτελεῖν δὲ ἀπολεπτυνόμενον τὸν διάπυρον αἰθέρα, πῦρ· διὰ τοῦτο ἄριστον εἶπε τὸ ὕδωρ, ἐπεὶ δοκεῖ τῆς τῶν ἄλλων γενέσεως αἴτιον εἶναι. Τὸ γὰρ αἴτιον τῶν δι' ἑαυτοῦ γινομένων προὔχον τῶν ἄλλων. ἔνιοι δὲ καὶ τοῦτο προστιθέασι λέγοντες, ὅτι καὶ πρὸς τὰ λογικὰ καὶ ἄλογα ζῶα ἀναγκαιότερον εἶναι τὸ ὕδωρ, μάλιστα πρὸς θάλπος· καὶ ὅτι τὰ φυτὰ ἐκ τοῦ ὕδατος τρέφεται, ἡμεῖς δὲ ἐκ τῶν σπερμάτων ζῶμεν, τὰ δὲ σπέρματα οὐκ ἄλλως δύναται ζωογονηθῆναι, εἰ μὴ ὑπὸ τοῦ ὕδατος, εἰκότως τὸ ὕδωρ μεῖζον τῶν ἄλλων στοιχείων. τινὲς δὲ καὶ τὸ Ὁμηρικὸν παραλαμβάνουσιν· (Iliad. ξ'. 201. 2.) "Ὠ-"κεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν." εἰ δὲ ὁ Ὠκεανὸς ποταμὸς καὶ ἡ μήτηρ Τηθὺς, ἤγουν ἡ πηγὴ, ἡ δὲ τῶν θεῶν γένεσις ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ γεννᾶται, εἰκότως τὸ ὕδωρ τῶν ἄλλων στοιχείων προτιμώτερον. ἀπεδείξαμεν οὖν διὰ πολλῶν, τῶν τεσσάρων στοιχείων προτιμώτερον τὸ ὕδωρ. πρὸς ταύτην τὴν ἀπόδειξιν καὶ τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα προτιμώτερον καὶ κεφαλαιωδέστερον ἀποδείκνυσιν. ἀρχὴ γὰρ τῶν ὅλων κατὰ Θαλῆν τὸ ὕδωρ. τὸ δὲ ἑξῆς τοῦ λόγου· ἄριστον μὲν ὕδωρ. ὁ δὲ χρυσὸς διαπρέπει μεγάνορος ἔξοχα πλούτου· ἅτε αἰθόμενον πῦρ διάδηλόν ἐστι νυκτὶ, οὕτως ἐν πλούτῳ χρυσός.

Ἄλλως. Τρία ἐν ἀνθρώποις Πίνδαρος ἄριστα εἶναι λέγει, τὸ ὕδωρ μὲν, εἰς τὸ ζῆν, οὗ ἄνευ βιοῦν ἀδύνατον· εἶτα χρυσὸν ἐν πλούτῳ τῶν ἄλλων χρημάτων ἐμπρέποντα, καθάπερ ἐν τῇ νυκτὶ τὸ πῦρ· πρὸς δὲ δόξαν, τὴν ἐν Ὀλυμπιάσι νίκην. ὁ δὲ νοῦς τοῦ προοιμίου ὅλου τοιοῦτος· ὥσπερ τὸ μὲν ὕδωρ τῶν ἄλλων στοιχείων χρησιμώτερον, ὁ δὲ χρυσὸς τῆς λοιπῆς ὕλης προτιμώτερος, οὕτω καὶ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν προτιμώτερος τῶν ἄλλων. καὶ δευτέραν ἀπόδειξιν συγκριτικὴν ποιεῖται τῶν τοῦ πλούτου χρημάτων ἀξιολογώτερον καὶ τιμιώτερον ἀποδεικνὺς τὸν χρυσόν. εἰ δὲ μὴ ἐβράδυνεν, ἠρκέσθη εἰς τὸν περὶ τῶν στοιχείων λόγον, καίτοι κεφαλαιωδέστερον ὄντα· ἀλλὰ πολύς ἐστιν ἐγκωμιάζων τὸν πλοῦτον. φαμὲν, ἡττᾶσθαι αὐτὸν τῆς

ἑαυτοῦ φύσεως φιλοχρημάτου τυγχανούσης. ὁ δὲ νοῦς· ὁ δὲ χρυσὸς ἐν ἅπασι τοῖς κτήμασι τοῦ δυνατοῦ πλούτου οὕτω διαλάμπει, ὡς ἐν νυκτὶ πῦρ καιόμενον.

Ἄλλως. ὁ δὲ χρυσὸς διαπρέπει μεγάνορος ἔξοχα πλούτου, ἅτε αἰθόμενον πῦρ διάδηλόν ἐστι νυκτὶ, οὕτως ἐν πλούτῳ χρυσός.

Ἄλλως. σύγκρισις τῶν ἀγώνων πρὸς τὰ στοιχεῖα, ἐξ αὐτοῦ τοῦ προοιμίου. καὶ γὰρ ἐκεῖνα ὃν τρόπον αἴτια τοῦ ζῆν τοῖς ἀνθρώποις εἰσὶ, τὸν αὐτὸν καὶ τοῦ καλῶς ζῆν τούτους αἰτίους φησίν. ἐπειδὴ μὲν οὖν πρώτιστον καὶ τῶν ἄλλων στοιχείων ἄμεινον τὸ ὕδωρ ἐστὶ, παραβάλλει αὐτὸ τῇ τῶν Ὀλυμπίων νίκῃ, ὡς καὶ αὐτῇ προὐχούσῃ τῶν ἄλλων τεσσάρων.

Ἄλλως. Ὁ δὲ χρυσὸς διαπρέπει τοῦ μεγάλως δυναμένου πλούτου, ἅτε τὸ αἰθόμενον πῦρ ἐν νυκτὶ, ἤγουν ὁ πυρσός· ἀπὸ κεινοῦ τὸ διαπρέπει. V.

Ἄριστον μὲν ὕδωρ] Ἐπειδὴ τέσσαρές εἰσιν ἀγῶνες, Ὀλύμπια, Νέμεα, Ἴσθμια, καὶ Πύθια· οἱ μὲν τρεῖς ἐν Πελοποννήσῳ, ὁ δὲ τῶν Πυθίων, ἐν Δελφοῖς γινόμενος, ὧν τὰ μὲν Ὀλύμπια καὶ Νέμεα εἰς Δία, εἰς Ποσειδῶνα δὲ τὰ Ἴσθμια, τὰ δὲ Πύθια εἰς Ἀπόλλωνα ἐτελεῖτο. ἔστι δὲ καὶ τέσσαρα στοιχεῖα, τὰ τὸ πᾶν συνιστῶντα, πῦρ, ἀὴρ, ὕδωρ, γῆ· ἐπεὶ ταῦτα οὕτως ἔχει, βουλόμενος τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα κρείττω τῶν τριῶν ἀποδεῖξαι, καὶ δέον οὕτως εἰπεῖν· ὥσπερ τὸ ὕδωρ κρεῖττον τῶν ἄλλων στοιχείων· ἐπὶ (δὲ) τῇ συγκρίσει ταύτῃ ἑτέραν ποιεῖ λέγων· ὁ δὲ χρυσὸς διαπρέπει καὶ διαλάμπει ἐξόχως καὶ ὑπερτάτως τοῦ μεγάνορος καὶ τοῦ τοὺς ἄνδρας μεγίστους κατά τε νοῦν καὶ ψυχὴν ποιοῦντος νομίζεσθαι πλούτου, ἢ τοῦ μεγαλαύχους τούτους ποιοῦντος. πλοῦτον δὲ ἐνταῦθα καλεῖ τὴν τῶν κτημάτων καὶ θρεμμάτων καὶ τῶν ἄλλων περιουσίαν. θέλων δὲ δεῖξαι, πῶς ὑπερέχει ὁ χρυσὸς τοῦ πλούτου, φησίν· ἅτε, καὶ καθὰ, πῦρ αἰθόμενον, καὶ καιόμενον καὶ λάμπον ἐν νυκτί. ἄριστον δέ ἐστι τὸ ὕδωρ τῶν ἄλλων στοιχείων, οὕτω. φασὶ γὰρ οἱ Φυσικοὶ, αἴτιον τὸ ὕδωρ τῆς τῶν τριῶν οὐσίας εἶναι, καὶ τὸ μὲν λεπτομερέστερον αὐτοῦ, ἀέρα γίνεσθαι, τὸ δὲ παχύτερον, εἰς ἑαυτὸ καθιστάμενον, γῆν, ἀπολεπτυνόμενον δὲ, τὸν διάπυρον αἰθέρα, ἤτοι τὸ πῦρ. Ἄριστον μὲν ὕδωρ· τῶν ἄλλων δηλονότι στοιχείων. καὶ γὰρ τὰ μὲν ὑπερθετικὰ, ἐπὶ τὰ ὁμογενῆ ἀεὶ τὴν ὑπέρθεσιν ἔχει, καὶ χωρὶς ἐκείνων πολλάκις λέγεται καὶ ἔχει ταῦτα συνυπακουόμενα, ὡς ἐνταῦθα τὸ ἄριστον. τὰ δὲ συγκριτικὰ χωρὶς ἐκείνων, πρὸς ἃ τὴν σύγκρισιν ἔχει, οὐ δύναται λέγεσθαι, εἰ μὴ ἐπὶ θεοῦ λαμβάνοιτο, ὡς τὸ κρεῖττον παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ. R.

3. διαπρέπει] Τὸ διαπρέπει λέγεται μεταβατικῶς μεσιτευούσης ἀεὶ προθέσεως. οἷον διαπρέπει τόδε ἐπὶ τοῖσδε, ἤγουν διὰ πάντων τούτων πρέπει, τουτέστι, παραβαλλόμενον πρὸς πάντα ταῦτα ἀποκρύπτει αὐτὰ, καὶ εὐπρεπὲς αὐτὸ μόνον δοκεῖ ἐν αὐτοῖς εἶναι. ἐπὶ πολλὰ δὲ ἀεὶ ἢ δυνάμει ἢ ἐνεργείᾳ ποιεῖται ταύτην τὴν ἑαυτοῦ μετάβασιν. καὶ οὐδέποτε ἐφ' ἕν. ὑπερθετικοῦ γὰρ τρόπον τινα δύναμιν ἔχει. δυνάμει δὲ εἴρηται, διὰ τὰ περιληπτικὰ τῶν ὀνομάτων· οἷον τὸ χορὸς, τὸ δῆμος, τὸ πλοῦτος. ταῦτα γὰρ ἑνικὰ ὄντα τῇ φωνῇ, πληθυντικὰ τῇ δυνάμει εἰσί. λέγεται δὲ καὶ μόνον κατ' ἐξαίρετον, καθὰ καὶ τὰ ὑπερθετικὰ ἐνίοτε, ὡς ἐνταῦθα· Αἰθόμενον πῦρ διαπρέπει νυκτί. οὐ γὰρ πρὸς τὴν νύκτα παραβαλλόμενον εὐπρεπές ἐστι· τοῦτο γὰρ ἀσύνετον λέγειν· ἀλλ' ἐν νυκτὶ καιόμενον διαλάμπει, πρὸς τὰ ἄλλα δηλονότι παρατιθέμενον, ἃ λαμπρότητα ἔχει. οἱ λαμβάνοντες εἰς τὸ πλούτου ἔξωθεν τὸ ἐπὶ, καὶ τὸ ἔξοχα ἀντὶ τοῦ λίαν λέγοντες, ἀμαθεῖς. ἔστι δὲ ἡ τοιαύτη γενικὴ, πρὸς τὸ ἔξοχα, τὸ δὲ ἔξοχα ἀντὶ τοῦ ἐπέκεινα. ὥσπερ οὖν ἐπέκεινα πάντων φαμὲν, οὕτω καὶ ἔξοχα. R.

4. μεγάνορα] εἶπε τὸν πλοῦτον, ὡς μὲν ἔνιοι, διὰ τὸ κατασκευάζειν τοὺς κεκτημένους αὐτὸν αὐχητικοὺς, καὶ ὑπερόπτας, καὶ ὅτι αὐτὸς γίνεται μεγαλήνωρ, διὰ τὸ πολλὰ δύνασθαι κατεργάζεσθαι. νεῦρα γάρ πολέμου ὁ χρυσός.

Ἄλλως. μεγάνορος, ἤτοι τοῦ αὐξάνοντος τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ποιοῦντος μείζονα φρονεῖν τῶν καθηκόντων, ἢ ὅτι αὐτομεγάνωρ ἐστὶ, διὰ τὸ πολλὰ δύνασθαι κατεργάζεσθαι. V.

5. ἄθλα] νῦν εἴρηκε τὰ ἀγωνίσματα. ἔλεγον δὲ οὕτω καὶ τὰ ἔπαθλα. Ὅμηρος· (Iliad. ψ'. 273) "Ἱππῆας τὰ δ' ἄεθλα "δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι," ἢ ἄεθλα, τὰ ἀγωνίσματα, περιφραστικῶς τοὺς ἀγῶνας. πρὸς ἑαυτὸν δὲ ἐκφέρων, εἶπεν· ὦ φίλον ἦτορ, εἰ δὲ καταλέγειν ἆθλα βούλει, νόμιζε ὡς ἐν ἄστροις ἥλιον φαεινότερον, οὕτως ἐν ἄθλοις τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα πρωτεύειν. V.

Ἆθλον καὶ βραβεῖον τὸ αὐτό· ὡς λῆμμα καὶ δῶρον. λέγεται δὲ οὕτω τὸ διδόμενον γέρας τῷ νικήσαντι ἀθλητῇ, ἀπὸ μὲν τῶν διδόντων αὐτὸ βραβευτῶν, βραβεῖον, ἀπὸ δὲ τῶν ἀθλούντων, ἆθλον. ἐνταῦθα δὲ ἆθλα λέγει τοὺς ἀγῶνας. R.

Γαρύεν] φωνεῖν, καταλέγειν, διακρίνειν, ὑμνεῖν. Δωρικῶς δὲ τὸ γαρύεν, τοῦ ι ἐκλείψαντος. Ἄλλως. γαρύεν λέγει, καί ἐστιν ἀποβολὴ τοῦ ι, ὅπερ ἔθος Δωριέων· (cf. Gregor. Cor. de Dial. p. 140. 8.) ἡ δὲ γῆρυς ὅτι ἐπὶ τῆς φωνῆς εἴρηται, εὑρίσκο-

μεν, καὶ Ὅμηρος· (Iliad. δ'. 437.) "Οὐ γὰρ "πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς." ἔθος δέ ἐςι Πινδάρῳ, μὴ, οἷς προοιμιάζεται συγκριτικοῖς, τούτοις τὰ συγκρινόμενα εὐθέως ἐπάγειν, ἀλλὰ μεταξὺ τινὰ εἰκόνα ἀποδεικτικὴν τῆς βελτιώσεως παρεντίθεται, καὶ οὕτω τὴν σύγκρισιν ἐπιφέρει. ποιεῖ δὲ τοῦτο, θερμός τις ὢν, καὶ πολύνους ἐπὶ τὰ νοήματα. V.

6. Ἐπιθυμεῖς, ὦ φίλη ψυχὴ Gl. mss. α. β. γ.

8. Θαλπνότερον] θερμότερον, φανερώτερον, φαεινότερον. τῇ γὰρ θέρμῃ καίειν τὸν ἀέρα καὶ φωτίζειν ποιεῖ. V.

9. Ἐν ἁμέρᾳ] καὶ ἐκ τοῦ καιροῦ τὸ ἄγαν λαμπρὸν τοῦ ἡλίου δείκνυσι, καὶ πρὸς σύγκρισιν τῶν ἄλλων ἄςρων, ἅτινα κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἐξασθενεῖ φαίνεσθαι. διὸ καὶ ἁρμοδίως ἄςρα ἐπήγαγεν. Ἔρημον εἶπε τὸν αἰθέρα διὰ τὸ ἄγαν πυρῶδες, καὶ μὴ πλησιάζειν αὐτῷ ζῶον ἐν τῷ ἀσφαλεῖ. (τὸ ερι μόριον λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ μεγάλως· ὡς Ὅμηρος· (Iliad. κ'. 305.) ἐριαύχενας ἵππους.) τὸ δὲ σαφὲς οὕτως ἔχει· εἰ δὲ, ὦ προσφιλεςάτη ψυχὴ, ἀγῶνας φωνεῖν καὶ διακρίνειν μέλλεις καὶ διακηρύσσειν, μηκέτι τοῦ ἡλίε σκόπει ἕτερον ἄςρον, μήτε θερμότερον μήτε λαμπρότερον διὰ τῆς ἐρήμε αἰθέρος φερόμενον ἐν ἡμέρᾳ· μηδὲ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος ἕτερον βελτίονα. V. Εἰκότως εἶπε τὸ ἐν ἁμέρᾳ. ἡλίου γὰρ ἐν ἡμέρᾳ λάμποντος, οὐδὲν τῶν ἄςρων ὁρᾶται. R.

Ἄςρον] κακῶς εἶπε ἄςρον. ἔδει γὰρ εἰπεῖν ἀςέρα. τὰ γὰρ ἐκ πολλῶν συγκείμενα ἀςέρων ζώδια, ἄςρα λέγεται, ὁ δὲ ἥλιος ἀςήρ. τὸ δὲ ὅλον εἰπεῖν· ὥσπερ ἐν ἄςροις ἥλιον εἴπης θαλπνότερον, οὕτως ἐν ἀγῶσι προκρίνοις Ὀλυμπίαν. V. ἄςρον, ἀντὶ τοῦ ἀςέρα. διαφέρει ἄςρον καὶ ἀςήρ. ἀςὴρ γὰρ ὁ μονομερής· ἄςρον δὲ τὸ ἐκ πολλῶν ἀςέρων συγκείμενον. R.

10. Ἐρήμας δι' αἰθέρος] ἀνεφέλου ἀέρος. Gl. mss. α. β. γ. ἡ μὲν θάλασσα ἔχει τοὺς ἰχθῦς, ἡ δὲ γῆ τὰ τετράποδα καὶ τὰ ἑρπετὰ, ὁ δὲ ἀὴρ τὰ πτηνά· ὁ μέντοι αἰθὴρ, πυρώδης ὢν, οὐκ ἔχει. ἢ ἐρήμης, τῆς μὴ ἐχούσης νέφος· οὐ γὰρ συνίςαται εἰς θερμασίαν. ἢ διὰ τὸ μὴ φαίνεσθαι οἰκούμενον. ἢ ὡς πρὸς ἡμᾶς ἐρήμης, διὰ τὸ ἡσύχιον καὶ ἔρημον. V. Τὸν αἰθέρα ἐνταῦθα θηλυκῶς εἶπε ποιητικῷ ἔθει. Ἐρήμας δὲ δι' αἰθέρος, οἱ μὲν φασὶ τοῦ οὐρανίου πυρὸς, ὅπερ οὐ πλησιάζει τὶ τῶν παρόντων διὰ τὸ αὐτοῦ δαπανητικόν· διὸ καὶ ἔρημός ἐςιν. ἐγὼ δέ φημι τὸν ἀέρα· ὅς, εἰ καὶ πέτονται ἐν αὐτῷ ζῶα, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ οἰκεῖν ἐνταῦθα, ἔρημός ἐςιν. ἄλλως τε καὶ τί τῆς ἐκείνων ἀλογίας γένοιτ' ἂν χεῖρον, ἐπεὶ τὸ μὲν πῦρ ἄνω ὂν ἡμῖν οὐχ ὁρᾶται, ἡμεῖς δὲ, διὰ τοῦ ἐν τῷ μεταξὺ γῆς, οὐρανοῦ, καὶ ἀέρος διαφανοῦς ὄντος, ἥλιον καὶ σελήνην καὶ ἄςρα καταλαμβάνομεν. ὅτι δὲ καὶ τὸ αἰθὴρ ἀντὶ τοῦ ἀὴρ εὕρηται, μαρτυρεῖ καὶ Ἀριςοφάνης λέγων περὶ τῶν νεφελῶν ὕτως· (Nub. 569. 570.) "Ὑμέτερον πατέρ', αἰθέρα, "βιοθρέμμονα πάντων." ἐν γὰρ τῷ ἀέρι, καὶ οὐκ ἐν τῷ πυρὶ, αἱ νεφέλαι συνίςανται, καὶ οὗτος πᾶσι φυτοῖς καὶ ζώοις τὸ ζῆν παρέχει. Ἐρήμας δι' αἰθέρος. Παρὰ τοῖς Ἴωσιν οὕτω θηλυκῶς προφέρεται· ὡς ἡ κίων καὶ ἡ Μαραθών. οὐ πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα Ἰωνικά ἐςιν· ἐπεὶ καὶ οἱ Ἀττικοὶ πολλὰ τῶν ὀνομάτων ἀρσενικὰ ὄντα θηλυκῶς ἐκφέρουσι. R.

11. Ὀλυμπίας] Ὀλυμπία, Πίσα καὶ Ἦλις τὸ αὐτό· Ὀλύμπια δὲ οὐδετέρως ὁ ἐκεῖ τελούμενος ἀγών. R.

12. Αὐδάσομεν] ὁριςικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, ὡς ἐν τῷ· "Ἵνα εἴδομεν ἄμφω." (Iliad. α'. 363.) R.

13. Πολύφατος] πολύδοξος Gl. mss. α. β. γ. ἐκ τοῦ Ὀλύμπου * περιβάλλεται ταῖς τῶν σοφῶν μητίεσι, ϗ ὑπὸ πάντων τούτων κατασκευάζεται. ἀμφιβάλλεται δὲ, ἤτοι κοσμεῖται, ἢ περιγράφεται, καὶ περιλαμβάνεται, ὥσπερ καὶ Ὅμηρος· (Il. ψ'. 255.) "Τορνώσαντο δὲ σῆμα." Ἄλλως. οἷον εἰπεῖν, γράφεται, περιβάλλεται. ἔνιοι δὲ προβάλλεται. κοσμεῖται ὁ ὕμνος— ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ςεφάνων. Πολύφατος δὲ, ὁ πολύφημος, ὁ ὑπὸ πολλῶν φημιζόμενος καὶ λεγόμενος, πολυθρύλλητος. V.

16. Κρόνου παῖδα] Ἔςι μὲν τὴν ἑςίαν δέξασθαι Κρόνου, καθότι πρόκειται. (Scilicet in edd. Call. post κελαδεῖν punctum ponitur.) βέλτιον δὲ οὕτως δέξασθαι· εἰς τὴν τοῦ Ἱέρωνος ἐλθόντας ἑςίαν, τὸν τοῦ Κρόνου παῖδα, τὸν Δία, ὑμνεῖν. πιθανώτερον γὰρ τῆς νίκης Ὀλυμπιακῆς οὔσης τὸν Ὀλύμπιον Δία παρὰ τῷ Ὀλυμπιονίκῃ ἀνυμνεῖσθαι. Τὸ δὲ ἐς ἀφνεὰν εἶπεν, ὅτι τὸ ἱπποτροφεῖν πλουσίων· τὸ δὲ ἱκομένους, ἀντὶ τοῦ παραγενομένους. τῇ γὰρ αἰτιατικῇ ἀντὶ ὀρθῆς κέχρηται. (ὅπερ οὐκ οἶμαι λόγον ἔχειν.) V.

Εἰ μὲν ἱκόμενοι γράφεται, τὸ ἑξῆς ἔχει οὕτως· μηδὲ ἀγῶνα εἴπωμεν κρείττονα τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνος, ἀφικόμενοι εἰς τὴν πλουσίαν οἰκίαν τοῦ Ἱέρωνος τὴν εὐδαίμονα· τὸ δὲ, ὅθεν ὁ πολύφατος μέχρι τοῦ, Κρόνου παῖδα, διὰ μέσου οὕτως· ὅθεν, ἤγουν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας, ὁ ὕμνος, ὁ πολὺ κλέος,

* ἐκ τοῦ Ὀλύμπου. leg. ἐκ τῆς Ὀλυμπίας. ἐκ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος.

πλέκεται βουλαῖς σοφῶν, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν σοφῶν, ὥστε ὑμνεῖν τὸν παῖδα τοῦ Κρόνου, τουτέστι τὸν Δία, ὅς ἐστι δεσπότης τοῦ ἀγῶνος. Εἰ δὲ ἱκομένοις, οὕτω· μηδὲ ἀγῶνα εἴπωμεν κρείττονα τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ· ὅθεν, ἤγουν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας, ὁ ὕμνος, οὗ πολὺ κλέος, πλέκεται ἡμῖν νοήμασι σοφῶν, ὥστε ὑμνεῖν τὸν παῖδα τοῦ Κρόνου, ἀφικομένοις εἰς τὴν πλουσίαν οἰκίαν τοῦ Ἱέρωνος, τὴν μακαρίαν, τὴν εὐδαίμονα, τουτέστι, τὴν Σικελίαν· ὃς, ἤγουν ὁ Ἱέρων, δίεπει βασιλείαν δικαίαν ἐν τῇ Σικελίᾳ τῇ πολυμήλῳ, ἀντὶ τοῦ, τῇ πολυθρέμμονι.

Εἰ δὲ ἀγῶνας θέλεις ὑμνεῖν, ὦ προσφιλὴς ἐμοὶ ψυχὴ, μηδὲ ζήτει ἰδεῖν ἐν ἡμέρᾳ ἄλλον τινὰ ἀστέρα λαμπρὸν, θερμότερον τοῦ ἡλίου, δι' ἐρήμου τοῦ αἰθέρος, φερόμενον δηλονότι· ἤγουν μὴ ὑπὸ νεφελῶν κρυπτόμενον· ὅτε γὰρ ἀσυννεφής ἐστιν ὁ οὐρανὸς, τότε ἡ τοῦ ἡλίου δείκνυται θερμότης. R.

Κρόνου παῖδ' ἐς ἀφνεὰν] οἱ μὲν πρὸς τὸ ἑστίαν συντάσσουσιν (ἐπλανήθησαν δὲ εἰς τοῦτο) διότι ἡ καταρχὰς τὴν οἰκίαν εὑροῦσα ἡ Ἑστία ἦν, ἥτις ἦν Κρόνου θυγάτηρ, ἀφ' ἧς καὶ τὴν οἰκίαν ἑστίαν λέγομεν. Ἐγὼ δὲ Κρόνου παῖδα λέγω τὸν Δία, ὃν δίκαιον ἐπαινεῖσθαι πρὸ τῶν νενικηκότων, διὰ τὸ αὐτοῦ τὴν πανήγυριν εἶναι, εἰς ἣν οὗτοι ἐνίκησαν. πρῶτον δὲ καθολικῶς εἰπὼν, ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας ἔρχεσθαι τοὺς ὕμνους ἐν τοῖς σοφοῖς ἐπαινοῦσι τοὺς νικῶντας· ἐπειδὴ ὁ νῦν νενικηκὼς ὁ Ἱέρων ἦν, ὁ πρὸς τοῦτον τὸν ἔπαινον ἐργαζόμενος, διὰ τοῦτο πρὸς Ἱέρωνα τὸν λόγον ἀπέτεινε. καί ἐστι τὸ ἱκομένους, δι' ἑαυτόν. R.

18. Θεμιστεῖον] βασιλικὸν, Gl. ms. α. Ἡρωδιανὸς προπαροξύνει· ἀναλογώτερον γάρ· ἡ δὲ χρῆσις παροξύνει.—Ἄλλως. Θεμιστεῖον· τὸ δίκαιον, παρὰ τὸ Θέμις. ἀμφέπει δὲ, τὸ περιέπει, οἱονεὶ θεραπεύει. V. Τοῦτο ἡ μὲν ἀναλογία προπαροξύνει, ἡ δὲ συνήθεια προπερισπᾷ. ἐπικρατεῖ δὲ ἡ συνήθεια, ὡς ἐν τῷ χάριεν· κἀκεῖνο γὰρ, ὅσον κατὰ τὴν ἀναλογίαν, ἐπὶ τῆς παραληγούσης ἂν εἶχε τὸν τόνον, ἀλλ' ἡ συνήθεια προπαροξύνουσα αὐτὸ, ἐπικράτησε. R.

Ἀμφέπει] δίεπει. περιέπειν γάρ ἐστι τὸ φίλον τινὰ κυβερνᾷν καὶ θάλπειν. διέπειν δὲ τὸ διοικεῖν. ἐνταῦθα δὲ ὁ λόγος τὸ δεύτερον ἀπαιτεῖ. R.

19. Σκᾶπτον] σκῆπτρον, ἡ βασιλικὴ ῥάβδος. ἀπὸ ταύτης δὲ ἐνταῦθα τὴν βασιλείαν θέλει δηλοῦν. τοῦτο δὲ καὶ παρὰ τῷ πεζῷ λόγῳ ἐστὶν ἐν χρήσει. σκᾶπτον δὲ κατὰ Δωριεῖς τὸ σκῆπτρον, ἀποβολῇ τοῦ ρ γινόμενον. R.

Πολυμάλου] τῆς εὐδαίμονος ἀπὸ μέρους νοεῖτο. Δρέπων μὲν ἀντὶ τοῦ δρεπόμενος, ἀπανθιζόμενος, πασῶν ἀρετῶν τὸ τέλειον, ἀνδρείας, δικαιοσύνης, καὶ τῶν ἑξῆς, αὐτὸ τὸ ἄκρον δρεπόμενος ἁπασῶν τῶν ἀρετῶν· οἱονεὶ ἀφ' ἑκάστης τὸ ὠφέλιμον καρπούμενος. Ἄλλως. ἀκαταλλήλως τὸ δρέπων τῷ ἀγλαΐζεται ἐπενήνοχεν. ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν, ἀγλαϊζόμενος, ἵν' ᾖ, καλλωπιζόμενος τῷ τῆς μουσικῆς κάλλει, τουτέστι τῆς ᾠδῆς. Ἄλλως. ἀγλαΐζεται δέ· ἀκαταλλήλως τὸ δρέπων τῷ ἀγλαΐζεται. ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν· ἀγλαϊζόμενος ἐν τῷ τῆς ᾠδῆς ἄνθει, καὶ τῇ ᾠδῇ, ἤτοι μουσικὸς ὢν, ἢ περὶ τὴν μουσικὴν διακείμενος. φίλην δὲ τράπεζαν, ἢ ὅτι κατὰ τὸ ἀναγκαῖον συνεστιῶνται, ἢ ὅτι ἐκ ταύτης αἱ φιλίαι. Ἄλλως. Ἀγλαΐζεται δὲ, ἐπαγωγικῶς ἀπὸ τῶν καταριθμηθέντων. εἰρηκὼς γὰρ, ἀφνεὸς, ἀγαθὸς, δίκαιος, βασιλεὺς, ἐν τῇ ἀρετῇ τὸ δίκαιον, ἐν τῷ πλουτεῖν τὸ νικᾷν, φησὶν, ὅτι κέκτηται καὶ μουσικὴν, ἵνα πάσας τὰς βιωτικὰς ἀρετὰς εἴπῃ. Ἄλλως. τῷ εἶναι μουσικὸν, ἢ τῷ διακεῖσθαι περὶ μουσικὴν, ὥσπερ φιλίατρος *, οὕτως ἐστίν· ἀλλὰ τῷ ἀώτῳ, τῆς ᾠδῆς ἄνθει, τουτέστιν ἐν ταῖς ᾠδαῖς. οὐδὲν γὰρ ἕτερον μουσικῆς ἄνθος, ἢ αἱ ᾠδαί. Οἷα δὲ, ἔφη, ἐν τοῖς περὶ τὸν πότον εἰώθασι λέγεσθαι. ἀγλαΐζεται δὲ καὶ ἐν τῷ τῆς μουσικῆς ἀπανθίσματι, οἱονεὶ πεπαίδευται τὴν μουσικήν †. V.

Δέον εἰπεῖν ἀγλαϊζόμενος, πρὸς τὸ μέτρον ἀγλαΐζεται εἶπεν. εὕρηται δὲ καὶ παρὰ τοῖς λογοποιοῖς. Φησὶ γὰρ ὁ Συνέσιος· "Τὰ μὲν "ἄλλα σώφρων καὶ μέτριος ἐν τῷ ἑαυτοῦ βίῳ "γενόμενος, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς εὐγενείας ἀμ"φισβητῶν τῷ Κέκροπι, διετέλεσε." διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν· ἀγλαΐζεται δὲ καὶ μουσικῆς ἐν ἀώτῳ, ἤτοι μουσικῇ, περιφραστικῶς δείκνυσιν αὐτὸν εἰρήνης ἀπολαύοντα, καὶ οὐ πολέμους ἔχοντα. εἰρηναίας γάρ ἐστι κατα-

* Debuit esse φιλαοιδός.

† In μουσικῆς ἄωτον argutantur Schol. Est lyricus ornatus pro ipsa musica, τῇ μουσικῇ. At is, qui ἀγλαΐζεται, duplici modo accipi sane potest; est enim et is, qui arte musica ornatus est, vel in ea sibi placet, ut ap. Hom. Iliad. κ'. 331. ἵπποις —ἀγλαϊεῖσθαι, adeoque ipse eam exercet; et is, qui ornatur, celebratur carminibus. Nec video utrum posthabendum sit. Prætuli tamen posterius propter sequentia: *sicut solemus multa canere ad mensam,* in quibus sunt τὰ κλέα ἀνδρῶν. Est voc. in quo seriores sibi placent.

τάσιως, μουσικῇ καὶ αὐλοῖς τὴν ψυχὴν θέλγειν. R.

20-22. Gl. mss. hæc: δρέπων· τρυγῶν Gl. β. γ. Κορυφάς· τὰ ἐξαίρετα Gl. α. β. ms. γ. addit: προτερήματα. Ἀγλαΐζεται· λαμπρύνεται. Gl. α. β. γ. Tum additur: ἐν ἀώτῳ μουσικῆς, ἀντὶ τοῦ ἐν ἐξαιρέτοις μέλεσι μουσικῆς κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὃ παίζομεν οἱ ἄνθρωποι θαμὰ, ἀντὶ τοῦ πολλάκις, περὶ φίλην τράπεζαν, ἀντὶ φιλικὴν, ἤγουν φίλους συνεστιωμένους ἔχουσαν.

21. Φίλαν] τὴν φιλοποιόν. οὐ γὰρ ἐχθροὶ εἰς τράπεζαν συνέρχονται. Τὸ δὲ παίζομεν, ὡς πρὸς τράπεζαν, οὐ τὸ σπουδαῖον· ἄκαιρον γάρ. ὁ δὲ νοῦς· Ὁποίαν μάλιστα μουσικὴν οἱ ἄνθρωποι συνεχῶς κατὰ τὰ συμπόσια περὶ τὴν προσφιλῆ τράπεζαν παίζομεν. καλῶς καὶ, μετὰ τὴν εὐωχίαν, εἶπεν. οὐ γὰρ ἦν σπουδαίου, ἄνευ τοῦ εὐωχεῖσθαι κιθαρίζειν. ἀμφίβολον οὖν, πότερον ἀγλαΐζεται μουσικῆς ἐν ἀώτῳ μουσικὰ ζητῶν παρὰ τῷ δείπνῳ, ἢ ἐπεὶ λύρα περιεφέρετο τοῖς δειπνῶσιν, ὡς ἀπαρχομένων παιδιᾷ (καὶ) μουσικῇ τοῦ εἰς Ἱέρωνα ὕμνου. V.

Οἷα παίζομεν] ἀντὶ τοῦ κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὃ παίζομεν· ὁμοιωματικὸν ἀναφορικὸν ἀντὶ ἀναφορικοῦ δεικτικοῦ. τοῦτο δὲ καὶ παρὰ τοῖς καινοῖς ἐστιν ἐν χρήσει. Τὸ Δωρίαν οἱ μὲν φασὶν ἱστορικῶς, διὰ τοῦτο, ὅτι πρῶτοι οἱ ἐν Παρνασῷ Δωριεῖς λύραν ἐπήξαντο· οἱ δὲ μυθικῶς, ὅτι πρῶτος Ἑρμῆς ταύτην πήξας, Ἀπόλλωνι δῶρον ἔδωκεν. οὓς αὐτοὺς * ἐάσας, Δωρίαν νόει τὴν Δωρίον μέλος οὖσαν ἐν τῷ Ἱέρωνος ἐπινικίῳ· ἢ ὅτι ὁ ἐπινίκιος Δωριστὶ συντέτακτο. εἰσὶ δὲ ἁρμονίαι τρεῖς· Δώριος, Φρύγιος, Λύδιος. ἀναλάμβανε, ὦ ψυχὴ, τὴν Δωρίαν φόρμιγγα, καὶ ὕμνει τὸν Φερένικον ἵππον Ἱέρωνος, καὶ τὴν Πίσαν, εἰ ἄρα σοι ἡ τούτου χάρις τὸν νοῦν εὔφρανε. Πίσα, χώρα, καὶ Ἀλφειὸς, ποταμὸς πλησίον Ἤλιδος, ἐν Πελοποννήσῳ εἰσί. λέγουσι δέ τινες τὴν Πίσαν καὶ τὴν Ἦλιν πάνυ πλησίον εἶναι. ὅπερ οὐκ ἔστιν ἀληθές. πεντήκοντα γὰρ στάδια ἀλλήλων διέχουσι. Πίσα δὲ ἐκλήθη, ἀπὸ Πίσης, τῆς θυγατρὸς Ἐνδυμίωνος. ἐλέγετο δὲ ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος καὶ Πίσα καὶ Κρόνιος λόφος. Τὸ δὲ αὐτὸ παρ' Ἀλφεῷ, καταχρηστικῶς εἶπεν. οὐ γάρ ἐστιν ἐν τῷ τοῦ ἀγῶνος τόπῳ οὗτος ὁ ποταμὸς, ἀλλὰ πόῤῥω. R.

26. Δωρίαν] παρ' ὅσον οἱ ὑπὸ τὸν Παρνασὸν οἰκοῦντες Δωριεῖς πρῶτα λέγονται τὸ ὄργανον ἐσκευακέναι. οἱ δὲ παρὰ τὸ δῶρον ἀκούουσιν, ὅτι δὴ τὴν λύραν Ἑρμῆς, ἀντὶ τῆς τῶν βοῶν κλοπῆς, Ἀπόλλωνι παρέσχεν. οἱ δὲ ὅτι Δωρικῇ ἁρμονίᾳ ἥρμοσται τῷ Πινδάρῳ ἡ λύρα. ἁρμονίαι δὲ πλείονες, Δώριος, Φρύγιος, Λύδιος. τὸ δὲ ἀπὸ, δύναται μὲν ἀκούεσθαι καὶ πρὸς τὸ, πασσάλου· ἵν' ᾖ, ἀπὸ πασσάλου· δύναται δὲ καὶ πρὸς τὸ λάμβανε, ἵν' ᾖ ἀπολάμβανε. ἐκ τούτου τὸ ᾆσμα τὸ τῆς ἐγκωμίου γραφῆς ὑποφαινόμενον εἴη. Ἄλλως. ἀλλὰ Δωρίαν] ὅτι Δωριστὶ συντέτακται ὁ ἐπινίκιος, περὶ δὲ τῆς Δωριστὶ ἁρμονίας εἴρηται ἐν Παιᾶσι· "Ποτὶ Δώριον μέλος σεμνότατόν ἐστι †." πασσάλου δὲ, ὅτι ἐπὶ πασσάλων ἔκειντο αἱ κιθάραι· (Καὶ Ὅμηρος· "Πασσάλῳ "ἐγκρεμάσας.") διὰ τὸ ἑτοίμους εἶναι εἰς τὸ ἀναλαβεῖν· ἢ ὅτι ὡς ἀνάθημα ἔν τινι τόπῳ τοῦ οἴκου ἀνάκεινται.

28. Πίσας τε] Τὸ Πίσας τε συσταλτέον διὰ τὸ ἀντίστροφον. οὕτω δὲ οἱ περὶ Πίνδαρον καὶ Σιμωνίδην. περὶ δὲ τῆς Πίσης, ὅτι ὁ τόπος ἐν Ἤλιδι ὑπὸ ὑψηλῶν ὄχθων περιεχόμενος, Πολέμων φησίν. ἔνιοι δὲ ὑποσυγχέουσι τὴν Πίσαν καὶ τὴν Ἦλιν· οὐκ ὀρθῶς δέ· διέστηκε γὰρ ἀπ' ἀλλήλων τὰ χωρία σταδίοις πεντήκοντα - ὠνόμασται δὲ Πίσα, ἀπὸ τῆς Πίσης, τῆς Ἐνδυμίωνος θυγατρός.

Ἀναλάμβανε, ὦ Πίνδαρε, τὴν Δωρίαν φόρμιγγα, καὶ ὕμνει τὸν Φερένικον ἵππον τοῦ Ἱέρωνος, καὶ τὴν Πίσαν, εἰ ἄρα σοι ἡ τούτων χάρις τὸν νοῦν ηὔφρανεν. Ἄλλως. εἴ τινά σοι ἡ Πίσα καὶ Φερένικος νικήσας παρέχει λόγων εὐπορίαν. V.

29. Φερενίκου] ὄνομα τοῦ νικήσαντος ἵππου· ὁ δὲ νοῦς· εἴ τι σοι, ὦ θυμὲ, ἡ τοῦ ἵππου καὶ τῆς Πίσης χάρις, τὸν νοῦν ὑπὸ γλυκυτάταις ἔθηκε φροντίσιν. V. Πρὸς τὴν ἑαυτοῦ πάλιν ψυχὴν ἀποτείνει τὸν λόγον· ἀλλὰ τὴν τοῖς Δωρίοις μέλεσιν ἁρμόζουσαν φόρμιγγα ἀπὸ πασσάλου λάμβανε καὶ μὴ ἀργῶς αὐτὴν ἔα κεῖσθαι· ἀλλὰ λάμβανε καὶ κίνει πρὸς τοὺς ἐπαίνους, εἴ σοι κατά τι τὸν νοῦν ὑπὸ γλυκυτάταις ἐποίησε φροντίσιν, ἤγουν τὴν γλυκυτάτην φροντίδα, τῶν ἐγκωμίων δηλονότι, φροντίζειν ἐποίησε, τὸ ἐπαγωγὸν τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἐν τῇ Πίσῃ, καὶ τῆς ἀρετῆς τοῦ ἵππου τοῦ Φερενίκου· ὅτι αὐτὸς ὁ Φερένικος σύτο, ἤγουν ἐσεύετο, ἔτρεχε, πλησίον τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, ἤγουν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ, τὸ ἑαυτοῦ σῶμα διδοὺς ἐν τοῖς δρόμοις, μὴ δεόμενον κέντρων· τῇ νίκῃ δὲ ἤνωσε τουτέστι νικῆσαι ἐποίησε τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην Ἱέρωνα, τὸν βασιλέα τὸν τῇ ἱππικῇ χαίροντα. διάδηλον δέ ἐστιν αὐτοῦ κλέος, ἤγουν τοῦ Ἱέρωνος, παρὰ τῇ ἀποικίᾳ τοῦ Πέλοπος τοῦ

* Leg. οὓς αὐτὸς ἐάσας, *quibus valere jussis, tu intellige.* et mox οὖσαν, ᾄσασαν.

† ποτὶ Δώριον μέλος. leg. ὅτι, ut jam Schneider. emendavit Fragm. p. 41. viii.

Λυδοῦ, ἤγουν, ἣν ἀποικισθεὶς ὁ Πέλοψ τῆς ἑαυτῦ πατρίδος, τῆς Λυδίας, ᾤκησε, τουτέςι τῇ Πελοποννήσῳ, τῇ καλῶς ἐχούσῃ ἕνεκα γενναιότητος ἀνδρῶν. R.

32. Ὅτι παρ' Ἀλφεῷ] ἐν Ἤλιδι. ὁ γὰρ Ἀλφειὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ τὰς πηγὰς ἔχει, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἀρχόμενος περιῤῥεῖ καὶ τὴν Ἦλιν. τὸ δὲ, σύτο δέμας, ὥρμα πρὸς τὸν δρόμον. V. Σύτο] ἔτρεχεν. Gl. β. γ.

33. Ἀκέντητον] ἀμάςικτον αὐτοῦ, τῷ κατὰ φύσιν τάχει, τὸ σῶμα κατὰ τὸν ἀγῶνα διαφυλάξας. ἐκ δὲ τούτου, τὸ ταχὺ καὶ πρόθυμον τοῦ ἵππου δηλοῖ. καὶ παρὰ τῷ Ὁμήρῳ· (Iliad. ψ'. 387.) "Ἄνευ κέντροιο θέουσαι." ἔσυτο δὲ, οὕτως ὥρμησεν, ὡς μὴ δεῖσθαι κέντρου καὶ μάςιγος. V.

34. Κράτει δὲ] ἤγουν τῇ νίκῃ. ὁ δὲ νοῦς· ὁ δὲ Φερένικος, ταχύνας ἑαυτὸν κατὰ τὸν ἀγῶνα, τῇ νίκῃ προσέμιξε τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην Ἱέρωνα. V.

35. Ἱπποχάρμαν] καλῶς δὲ τὸ ἐπίθετον τῷ βασιλεῖ, διὰ τὸ ἱπποτροφεῖν, ἵνα δείξῃ, ὅτι οὐ τύχης γέγονεν ἔργον τὸ τῷ Φερενίκῳ χρήσασθαι, ἀλλ' ἐπιςήμης καὶ τῆς περὶ τὸ πρᾶγμα ἐπιμελείας. (Eadem hæc in Rec. sed ante καλῶς legitur adhuc: τὸν τῇ ἱππικῇ χαίροντα. Sed post γέγονε, ἔργον omittitur.) Ἔνιοι δὲ ἀναγινώσκουσι παροξύνοντες τὴν παραλήγουσαν συλλαβὴν τῶν Συρακουσίων καὶ τὴν ἐσχάτην τοῦ ἱπποχάρμαν περισπῶσιν· ἵν' ᾖ, τῶν Συρακουσίων ἱπποχαρμῶν: τὸν γὰρ Ἱέρωνα οὐκ εἶναι Συρακούσιον, ὅτε ἐνίκα· κτίσαντα γὰρ αὐτὸν τὴν Κατάνην, καὶ προσαγορεύσαντα Αἴτναν, ἀπ' αὐτῆς Αἰτναῖον λέγουσιν αὐτόν. εὐήθεις φησὶ Δίδυμος τούτους· τότε γὰρ ὁ Ἱέρων ἦν Συρακούσιος, καὶ οὐδὲ ἦν Αἰτναῖος, ὡς φησιν Ἀπολλόδωρος. ὁ δὲ Ἀριςόνικος ἀξιοπιςως, Αἰτναῖον ὄντα, Συρακούσιον ὀνομάζεσθαι. V.

37. Οἱ] αὐτῷ, ἤτοι τῷ ἵππῳ, ἢ τῷ Ἱέρωνι, ὃ καὶ βέλτιον. Εὐάνορι] ἐν τῇ εὐάνορος ἀποικίᾳ τοῦ Πέλοπος, τουτέςιν, ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. γράφεται καὶ ἐποικίᾳ. ταυτὸν δὲ δι' ἀμφοτέρων. ἀποικίαν δὲ, οὐχ ἣν αὐτὸς ἔςειλεν, ἀλλ' ἣν αὐτὸς ἐςείλατο. τινὲς δὲ εὐάνορι, δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς, τοῦ εὐάνορος. ἐξ ἀνδρείας γὰρ νικήσας ἔσχεν Ἦλιν. V. Τῇ εὐδαίμονας ἐργαζομένῃ τοὺς ἄνδρας, διὰ τὰς ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκας, ἢ τῇ ἐχούσῃ καλοὺς ἄνδρας καὶ ἀνδρείους. R.

Λυδοῦ Πέλοπος] Πίνδαρος τὸν Πέλοπα Λυδόν φησιν εἶναι. Ἴςρος δὲ Παφλαγόνα, Ἀντισίων Ἀχαιὸν ἀπ' Ὠλένου πόλεως, ἧς καὶ Ὅμηρος μνημονεύει· (Iliad. β. 639.) "καὶ Ὤλενον ἠδὲ Πυλήνην." λόγος τις τοῖς ἱςορικοῖς ἐπὶ τὸ μυθικώτερον πέπλασται, ὡς οἱ θεοὶ ἐπὶ ἑςίαν ἐκάλεσαν τὸν Τάνταλον εἰς ἔρανον, ὅ ἐςι, τὴν εὐωχίαν παρασκευάσαντες. ἐπειδὴ οὖν καὶ αὐτὸς ὁ Τάνταλος τῷ τοῦ ἐράνε τρόπῳ ἀντεισφέρειν τοῖς θεοῖς εὐωχίαν ἠπόρησεν, ἀσεβοῦς ἐπιχειρήματος πρόφασιν τὸ ἄπορον ἔσχε. διακόψας γὰρ τὸν Πέλοπα, ἐγκαθῆκε λέβητι, καὶ ἑψήσας, τοῖς θεοῖς παρέθηκε· μόνην δὲ Δήμητραν τῶν κρεῶν ἀγνοίᾳ μεταλαβεῖν λέγουσι, τινὲς δὲ, τὴν Θέτιδα· γνωρίσαντα δὲ τὸν Δία Ἑρμῇ προςάξαι, ἐγκαθεῖναι πάλιν λέβητι τὰ κρέα καὶ ὑγιῆ τὸν παῖδα ἀποδοῦναι. ὁ δὲ Βακχυλίδης τὸν Πέλοπα τὴν Ῥέαν λέγει ὑγιάσαι, καθεῖσαν, διὰ τοῦ λέβητος (τῷ δευτέρῳ ἀκουςέον)· ἀφ' οὗ καὶ ὑγιὴς ἀνεδόθη. V.

38. Μεγασθενὴς] Gl. γ. Μεγαλοδύναμος. Ms. β. Ἰσχυρότατος.

Οὗ τινος, τοῦ Πέλοπος δηλονότι, ἔρωτα ἔσχεν ὁ Ποσειδῶν, ὁ μεγάλην ἔχων ἰσχὺν, ὁ τὴν γῆν συνέχων. ἐπεὶ γὰρ ἐπ' αὐτῷ ἐςι τὸ κινεῖν αὐτὴν, ἐπ' αὐτῷ δηλονότι ἐςὶ καὶ τὸ μὴ κινεῖν. διὸ οὐ μόνον Ἐνοσίχθων, ἀλλὰ καὶ Ἀσφάλειος καὶ Γαιήοχος ὁ αὐτός. ἠράσθη δὲ αὐτοῦ, ἀφ' οὗ ἐξήνεγκεν αὐτὸν τοῦ ἱεροῦ, διὰ τὴν θυσίαν, λέβητος ἡ Κλωθὼ, ἐλεφαντίνῳ ὀςῷ λαμπρὸν ἔχοντα τὸν ὦμον. R. Μεγασθενής. τὰ παρὰ τὸ σθένος καὶ γένος ὀνόματα σύνθετα, κύρια μὲν ὄντα, παροξύνεται· οἷον, Δημοσθένης, Ἀντισθένης, Διογένης, Θεογένης· ἐπίθετα δὲ, ὀξύνονται. οἷον, μεγασθενὴς, ἀσθενὴς, μονογενὴς, εὐγενής. κατὰ ταυτὰ καὶ Ἀριςοφάνης καὶ Μητροφάνης παροξύνεται, κύρια ὄντα· ἀφανὴς δὲ καὶ προφανὴς καὶ διαφανὴς ὀξύνεται, ἐπιθετικῶς λεγόμενα· ὧν τὰ μὲν κύρια ἀπὸ τοῦ φαίνειν γίνεται, τὰ δὲ ἐπίθετα, ἀπὸ τοῦ φαίνεσθαι. τὰ δὲ εἰς ος ἀπὸ τῦ φαίνεσθαι πάντα προπαροξύνεται, εἴτε κύριά εἰσιν, εἴτ' ἐπίθετα, οἷον, ἄφαντος, πρόφαντος, Διόφαντος. Ἱςορία. Τάνταλος τιμώμενος πάνυ παρὰ θεοῖς, καὶ βουλόμενος αὐτοὺς ἀνταμείψασθαι, σφάττει τὸν ἑαυτοῦ παῖδα Πέλοπα, καὶ δεῖπνον παρατίθησι τοῖς θεοῖς. τῶν ἄλλων οὖν θεῶν (μὴ) ἀποδεξαμένων αὐτὸν τῆς γνώμης καὶ μὴ φαγόντων, Δημήτηρ ἐλθοῦσα ἐκ τῆς θυγατρὸς ζητήσεως, καὶ ἀγνοοῦσα, τὸν ὦμον κατέβρωξεν. ἐμβαλόντες οὖν αὐτὸν οἱ θεοὶ εἰς λέβητα, καὶ ὁλόκληρον αὖθις συμπήξαντες, ἐπεὶ ὁ ὦμος ἀπῆν, ἐλεφάντινον ἀντέθηκαν. διὸ καὶ οἱ ἀπὸ Πέλοπος καταγόμενοι τοιοῦτον εἶχον τὸν ὦμον. τὴν Κλωθὼ δὲ λέγει ἐξελεῖν αὐτὸν ἐκ τοῦ λέβητος, διότι συγκεκλωσμένον ἦν αὐτῷ παρὰ τῆς τύχης, αὖθις ἀναζωωθῆναι· ὃ μὴ δεχόμενος ὁ Πίνδαρος, ἐλέγξει μὲν προϊὼν, νῦν δέ (43) φησιν· ἦ θαῦμα τὰ πολλά· ὅπερ τριπλῶς νόει, οὕτως· ὄντως θαῦμα ὑπάρχουσι τὰ πολλά· ὄντως

πολλὰ θαύματά εἰσιν· ὄντως θαυματὰ καὶ θαυμαςά εἰσι τὰ πολλά. R.

40. Καθαροῦ λέβητος] ἐν ᾧ συνετίθετο ὁ Πέλοψ, ἀφ' οὗ καὶ ὑγιὴς ἐγίνετο. ὅτι τῆς Δήμητρος τὸν ὠμοπλάτην αὐτοῦ φαγούσης κατ' ἄγνοιαν, ἐλεφάντινος ὦμος ἐτέθη αὐτῷ ὑπ' αὐτῆς. V.

41. Κλωθὼ] μία τῶν Μοιρῶν. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐπικλώθειν ἑκάςῳ τὸ πεπρωμένον. V.

Φαίδιμον ὦμον] περιττῶς κεῖται τὸ φαίδιμον· ἢ τὸ κεκαδμένον ἀντὶ τοῦ ἔχοντα. σύνηθες δὲ τούτοις τὸ τοιοῦτον. R.

43. Θαύματα] Gl. ms. α. (in quo θαῦμα) ὄντως ἄξια θαύματος ταῦτα κατὰ πολύ. Ibid. θαῦμα] ὄντως ἔκπληξις τὰ πλείω τῶν πραγμάτων, καί που κατά τι παρασύρουσιν ἔξω τοῦ ἀληθοῦς λόγου τὰς φρένας τῶν ἀνθρώπων καὶ λόγοι ψεύδεσι ποικίλοις πεποικιλμένοι. ἡ ἐπαγωγὸς δὲ δύναμίς ἐςι τῶν ποιητικῶν δηλονότι λόγων· τῇ ποιητικῇ γὰρ ἐφεῖται τὰ τοιαῦτα· ἥτις ἅπαντα πρὸς τοὺς ἀνθρώπους παρασκευάζει τὰ μείλιχα, τὰ εὐπαράδεκτα, τὰ ἡδέα, ἐπιτιθεῖσα αὐτοῖς τιμὴν, ἀντὶ τοῦ δύναμιν αἰδοῦς καὶ τιμῆς ἀξίαν· ἢ ἐπιφέρουσα τιμὴν ἑαυτῇ δηλονότι. καὶ τὸ ἄπιςον ἀπὸ τῆς ἑαυτῆς φύσεως, ἐμηχανήσατο πολλάκις πιςὸν τοῦτο εἶναι, ἀντὶ τοῦ δοκεῖν. αἱ ἡμέραι δὲ αἱ ἔμπροσθεν γίνονται ἔλεγχοι σοφώτατοι τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ ψεύδους. Ἔςι δὲ πρέπον τῷ ἀνθρώπῳ εἰπεῖν περὶ τῶν θεῶν καλὰ, τουτέςι, λόγους ἀγαθὴν δόξαν ἔχοντας. ἐλάττων γὰρ οὕτω μέμψις, ἀντὶ τοῦ, οὐδεμία· ἀλλὰ καὶ ἔπαινος μᾶλλον. Μὴ συνάψῃς τὸ θνατοῖς πρὸς τὸ τεύχει, ὥς τινες οἴονται, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἐπιφέρουσα, οὕτως· ἐπὶ τοῖς θνατοῖς φέρουσα τιμὰν, ἤτοι παρ' αὐτῶν τιμωμένη. τὸ γὰρ ἐν ἀνθρώποις φέρειν τιμὴν, τιμᾶσθαί ἐςι. R.

44. Καί που τι κ. βρ.] καὶ δὴ οἱ λόγοι εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων, φησὶν, οἵτινες ποικίλων λόγων τεχνάσμασιν εἰς τὸ ἀπατῆσαι τοὺς ἀκούοντας πεποικιλμένοι ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον ἐξαπατᾷν δύνανται. Ἔνιοι δέ φασιν, ἀντὶ τοῦ, τὰς φρένας τῶν ἀνθρώπων ἀπατῶσιν οἱ ψευδεῖς λόγοι. Ἄλλως. ἡ τῆς ποιητικῆς, φησὶ, χάρις καὶ τὰ ἄπιςα ποιεῖ πιςά. Ἄλλως. οἱ μῦθοι ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον ἰσχύουσι καὶ ἐξαπατῶσι τοῖς δεδαιδαλμένοις ψεύδεσι καὶ ποικίλοις. πολλὰ γὰρ ἀληθῆ νομίζεται ἐκ τῆς φήμης, ὅτι τὸ ψεῦδος προσλάβῃ. V.

48. Χάρις δ' ἅπερ] ἡ δὲ χάρις τῆς ποιητικῆς γραφῆς καὶ τῆς κατὰ τὸν μῦθον ποικιλίας τε καὶ ψυχαγωγίας, ἥτις καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἅπασιν εἶναι ἡδέα τὰ πράγματα παρασκευάζει, τὴν παρ' ἑαυτῆς τιμὴν καὶ χάριν ἐπιφέρουσα, πολλάκις καὶ τὸ ἄπιςον πιςὸν νομισθῆναι παρεσκεύασεν. Ἄλλως. τὸ ποίημα τὸ πεπλασμένον διαδεχθὲν ὑπὸ πολλῶν πιςὸν ἐγίνετο. V.

Τεύχει] κατασκευάζει ἡ ποιητικὴ χάρις. Gl. β.

52. Τὸ πολλάκις] τὸ τὸ οὐκ ἔςι κατὰ ἀντιςροφὴν πρὸς τὸ ἄπιςον, ὡς οἴονταί τινες, ἀλλ' εἰπὼν καὶ ἄπιςον ἐμήσαντο πιςὸν ἔμμεναι, ἐπιφέρει καὶ τὸ, καὶ τοῦτο, ὃ ποιοῦσι*· καὶ ἐςιν ὅμοιον τῷ παρὰ Σοφοκλεῖ· "Ποίαισι τόλμαις ταῖσδε καὶ φρενῶν θρά-"σει." (Aj. 46.) εὑρήσεις δὲ καὶ ἕτερα πολλὰ τοιαῦτα. R.

53. Ἁμέραι δ' ἐπίλοιποι] ὁ δὲ χρόνος, φησὶ, καὶ τὴν ἀλήθειαν, προϊὼν, ἀπογυμνοῖ, ἀξιόπιςος ἔλεγχος. καὶ Δημοσθένης· (Olynth. ii. p. 21. t. i. Reisk.) "τῷ "χρόνῳ δὲ φωρᾶται, καὶ περὶ αὐτὰ κα-"ταῤῥεῖ." V. Ἐπίλοιποι] αἱ ἑξῆς. Gl. γ.

55. Ἔςι δ' ἀνδρὶ] ἔςι δὲ καὶ προσῆκον ἀνθρώπῳ, τὰ καλὰ περὶ τῶν θεῶν λέγειν. ἐλάττων γὰρ αἰτία. διὰ δὲ τούτου εὐσεβὲς τὸ ἦθος χαρακτηρίζει, ὡς ὅτι δεῖ μηδόλως ἐγκαθιέναι τινὰ εἰς τὸν περὶ τῶν θεῶν λόγον. Ἔνιοι δὲ μείων, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὀλίγου. ὡς Ὅμηρος· (Iliad. ε'. 800.) "ἦ ὀλίγον οἷ "παῖδα ἐοικότα γείνατο Πηλεύς†·" ἀντὶ τῦ, οὐδὲ ὀλίγον. ἵν' ᾖ, οὐδὲ ὀλίγην εἶναι αἰτίαν, τῷ καλὰ λέγοντι περὶ θεῶν. Ἄλλως. ἔςι δὲ εἰκὸς ἀνθρώπῳ, εὔφημα περὶ θεῶν λέγειν καὶ μὴ βλασφημοῦντα λέγειν αὐτὸς ἀνθρωποφάγους καὶ γαςριμάργους. V.

58. Υἱὲ Ταντάλου σὲ δ' ἀντία προτέρων] ἐγὼ δέ σε, ὦ Πέλοψ, ἐναντία ταῖς τῶν προτέρων δόξαις, ἐγκωμιάσω· ἀντὶ τοῦ, ἐναντία καὶ ἕτερα οἷς εἶπον οἱ πρότεροι ποιηταὶ, δοξάσω σε καὶ ἐρῶ. οἱ μὲν γάρ σε ἔθεντο τεθνεῶτα· ἐγὼ δὲ κλαπέντα. Ἄλλως. γράψω εἰς σὲ παλινῳδίαν, καὶ ἐναντία τοῖς λέγουσί σε κρεανομεῖσθαι. V.

Υἱὲ Ταντάλου] ὦ Πέλοψ, υἱὲ Ταντάλου, τὰ περὶ σοῦ δὲ ἐγὼ ἐναντίως τῶν προτέρων ἐρῶ ποιητῶν, ὁπότε ἐκάλεσεν ὁ σὸς πατὴρ τοὺς θεοὺς εἰς τὴν προσφιλῆ αὐτῷ Σίπυλον, δι' αὐτὸν καὶ τὸν εὐσεβέςατον ἔρανον, ἤγουν τὴν ἀμοιβαίαν δεξίωσιν, λέγω δεῖπνα διδοὺς αὐτοῖς, ἀμοιβὴν ἔχοντα τῶν δεί-

* Est adeo grammatici sententia, esse ita accipiendum: efficit, *ut sæpe etiamsi incredibile credibile illud sit* s. esse videatur. ἐμήσατο, καὶ ἄπιςον, πιςὸν ἔμμεναι τὸ (τοῦτο), πολλάκις. potest voce et pronuntiatione juvari.

† Πηλεύς. Vitium seu librarii seu memoriæ; est Τυδεύς.

πνων, ὧν αὐτοὶ δεδώκασιν αὐτῷ· τότε λέγω ἁρπάσαι σε τὸν Ποσειδῶνα, τὸν τῇ λαμπρᾷ τριαίνῃ χρώμενον, μαλαχθέντα τὸν λογισμὸν ὑπὸ ἔρωτος, ἐπὶ ἵππων χρυσῶν, ἀντὶ τοῦ, ἅρματι χρυσῷ, ὥστε μεταβιβάσαι πρὸς τὸ ἔξοχον οἴκημα τοῦ Διὸς, τοῦ πάνυ τιμίου. R.

60. Ὁπότ' ἐκάλεσε πατὴρ] ἀσαφὴς δοκεῖ ὁ λόγος, οὐκ ἔχων, τίνα ἐκάλεσεν ὁ Τάνταλος. τὸ ἐπαγόμενον δὲ λύει τὴν αὐτοῦ ἀσάφειαν. ἐπάγεται γὰρ, ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων, ἀφ' οὗ δῆλον γίνεται, ὅτι τοὺς θεοὺς ἐκάλεσεν. Εἶχε δ' ἂν σαφέστερον, εἰ οὕτως ἂν ἐλέγετο· ὁπότ' ἐκάλεσε πατὴρ τοὺς θεοὺς, ἀμοιβαῖα αὐτοῖς δεῖπνα παρέχων. ἐλλειπτικὸν δὲ δοκεῖ εἶναι πρὸς τὴν σύνταξιν τὸ ὅλον χωρίον, καὶ ληπτέον ἔξωθεν τὸ, ᾄδεται*. R.

61. Εὐνομώτατον] δικαιότατον --- ἐπεὶ ἀντίδοσις ἦν ὧν ὑπὸ θεῶν ἀγαθῶν ἔπαθεν. ἢ τοῦτο λέγει διὰ τὸ τοὺς θεοὺς ἑστιάτορας εἶναι. Τὸ δὲ πᾶν ἔχει οὕτως· ὦ υἱὲ τοῦ Ταντάλου, Πέλοψ. εἶτα προκατάστασιν ἐπάγει τοῦ λόγου· ἀντία δὲ καὶ ἐναντίως τῶν προτέρων ἱστορικῶν καὶ ποιητῶν φθέγξομαι καὶ εἴπω, ἁρπάσαι σε τὸν ἀγλαοτρίαιναν Ποσειδῶνα, ἀνὰ ταῖς χρυσέαις ἵπποις, δαμέντα καὶ τρωθέντα τὰς φρένας ἱμέρῳ καὶ τῇ σῇ ἐπιθυμίᾳ, ὥστε μεταβιβάσαι καὶ μετενεγκεῖν πρὸς τὸ ὕπατον καὶ τὸ ἐξοχώτατον δῶμα τοῦ Διὸς τοῦ εὐρυτίμου, ὅτε ἐκάλεσε καὶ συνήγαγεν ὁ σὸς πατὴρ Τάνταλος, τοὺς θεοὺς δηλονότι, εἰς τὸν εὐνομώτατον καὶ δικαιότατον ἔρανον, καὶ εἰς τὴν φίλην καὶ προσφιλῆ αὐτῷ, τῷ Ταντάλῳ, Σίπυλον· ἤτοι τὸ ὄρος ἐν ᾧ κατῴκει. R.

62. Ἔρανος τὸ εἰσφερόμενον ὑφ' ἑκάστου τῶν φίλων εἰς κοινὴν ἀπόλαυσιν. R.

Σίπυλον] οἱ μὲν πόλεως ὄνομα (ἔφασαν addunt R.), οἱ δὲ ὄρος περὶ τὴν Λυδίαν, ὅθεν ὁ Πέλοψ (tria ultima verba omittunt R.). V. R.

66. χρυσέαισιν] ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ χρυσῶν ἵππων μεταβιβάσας, μεταγαγών. V.

68. Ποτὶ δῶμα Διὸς] καθ' ὑπερβατὸν νοείσθω. Γανυμήδης γὰρ πρεσβύτερος Πέλοπος. καὶ ἔστι τὸ ὑπερβατὸν οὕτως· Διὸς δῶμα μεταβᾶσαι δευτέρῳ χρόνῳ, ἔνθα ἦν καὶ Γανυμήδης· ἔξωθεν τὸ πρότερος προσληπτέον. V.

69. Ἔνθα δευτέρῳ χρόνῳ] δευτέρῳ, ἀντὶ τοῦ ὑστέρῳ. προτέρῳ δὲ ἐχρῆν εἰπεῖν. πρεσβύτερος γὰρ Γανυμήδης Πέλοπος, ὡς ἔστιν ἐκ τῶν ἐπιγόνων τεκμήρασθαι· Ἕκτωρ γὰρ καὶ Ἀγαμέμνων, Ἀτρεὺς καὶ Πρίαμος, Πέλοψ καὶ Λαομέδων. καὶ πάλιν Λαομέδων, οὗ Πρίαμος, οὗ Ἕκτωρ. Πέλοπος γὰρ Ἀτρεὺς, οὗ Ἀγαμέμνων κατὰ τὸν Ἕκτορα. προανήρπαστο οὖν Γανυμήδης Πέλοπος. καθ' ὑπερβατὸν οὖν αὐτὸ ἀκουστέον, ὅπως ἐπὶ τοῦ Πέλοπος λέγηται οὕτως· ὁπότ' ἐκάλεσε πατὴρ ἐπὶ τὸν εὐνομώτατον ἔρανον φίλαν τε Σίπυλον, τότε Ἀγλαοτρίαιναν μεταβᾶσαι δευτέρῳ χρόνῳ, ἔνθα ἦλθε καὶ Γανυμήδης. V.

Δευτέρῳ χρόνῳ] ἔνθα ἀπῆλθεν, ἀντὶ τοῦ ἀπηνέχθη καὶ ὁ Γανυμήδης, πρότερον δηλονότι, ἐπὶ χρείαν τοῦ Διὸς, τὴν αὐτὴν τῇ τοῦ Ποσειδῶνος. R.

72. Ὡς δ' ἄφαντος ἔπελες] ὡς δὲ ἀφανὴς ἐγένου, καὶ οἱ ζητοῦντές σε κενοὶ καὶ ἄπρακτοι ὑπέστρεψαν, μὴ ἄγοντές σε τῇ μητρὶ, Εὐρυανάσσῃ τὸ ὄνομα, οἱ γείτονες διαδεδώκασιν, ὑπὸ τοῦ πατρός σε κατακεκόφθαι τοῖς θεοῖς εἰς εὐωχίαν, ψευδῆ λέγοντες. V. ἐπεὶ δὲ ἀφανὴς ὑπῆρχες, οὐδὲ πρὸς τὴν μητέρα τὴν σὴν ἤγαγόν σε οἱ πεμφθέντες ὑπ' αὐτῆς ἄνδρες ἐπὶ σὴν ζήτησιν, πολλὰ μαιόμενοι, ἤγουν ζητοῦντες, εἶπέ τις αὐτίκα ἀπὸ τῶν φθονερῶν γειτόνων κρυφίως, ὅτι σε ἐπὶ τὴν ἀκμὴν τοῦ ὕδατος τὴν ζέουσαν ὑπὲρ τοῦ πυρὸς, μαχαίρᾳ ταμόντες σε κατὰ μέλη οἱ περὶ τὸν Τάνταλον ἐμβεβλήκασι, καὶ ἐν τῇ τραπέζῃ οἱ θεοὶ διεμερίσαντο εἰς μικρότατα, καὶ ἔφαγον ἀπὸ τῶν κρεῶν τῶν σῶν. R.

75. Κρυφᾷ] Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ κρύφα. ἁρπαγῆναι δέ φησι Πέλοπα ὑπὸ Ποσειδῶνος. εἶτα ἕνα τῶν γειτόνων φθονοῦντα διασκευάσαι τοῦτον τὸν μῦθον, ὡς ἐκρεουργήθη. V.

78. Ζέοισαν ἐπ' (sic et Call. quanquam in textu ἀμφ') ἀκμὰν] ἀντὶ τοῦ εἰς ὕδωρ ἀκμαίως ζέον, εἰς θερμὸν, κατὰ μέλη ταμόντες ἐμβεβλήκασι, καὶ τὸ τελευταῖον ἐν ταῖς τραπέζαις παραθέντες, καὶ μερίδας ποιήσαντες βεβρώκασιν.—Ἄλλως. ζέοισαν, τὴν ζέσιν τοῦ ὕδατος. ἐπεὶ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχει τῷ σιδήρῳ τὸ πῦρ. V.

79. Μαχαίρᾳ τάμον] οἱ Ταντάλου δορύφοροι ἔταμον τῇ μαχαίρᾳ· καὶ μέρος ἑκάστῳ τῶν θεῶν μέλος ἀποδιδόντες ἐν τῇ τραπέζῃ ἔθηκαν. ἔφαγον δεύτατα ὄντα τῷ σώματι, τουτέστι, μετὰ τὸ σῶμα μέλη δεύτερα φαγεῖν ἔθηκαν, χεῖρας, πόδας, καὶ τὴν κεφαλήν. Ἄλλως. δεύτατα ἢ τὰ ἔσχατα, τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι. V.

80. Ἀμφὶ δεύτατα] ἀπὸ τῆς πρὸ προθέσεως γίνεται συγκριτικὸν μὲν, πρότερον, ὑπερθετικὸν δὲ πρῶτον. λέγεται γὰρ τὸ μὲν πρότερον, ὅταν ἓν μόνον ἐπάγηται, ἢ πολλὰ ἐν μιᾷ τάξει, ἢ ἐν ἑνὶ χρόνῳ. οἷον πρότερος ὅδε τοῦδε, καὶ πρότερος ὁ δεῖνα ἡμῶν, ἢ τῷ χρόνῳ ἢ τῇ τάξει, ἡμῶν δηλον-

* Prave interpunxerat Schol. ut vulgo fiebat, post φθέγξομαι.

ὅτι ἐν ἑνὶ χρόνῳ ἢ μιᾷ τάξει ὄντων. τὸ δὲ ά, ὅταν πολλὰ ᾖ ἐπαγόμενα, ἄλλου ἄλλο πρότερον ἐφεξῆς, ἢ κρεῖττον. ἀκολουθεῖ δὲ πρὸς μὲν τὸ πρότερον τὸ β' μόνον, ἢ πληθυντικῶς τὰ β', κατὰ τὸν εἰρημένον λόγον. πρὸς δὲ τὸ ά δεύτερον γ', καὶ ἑξῆς. ἀπὸ δὲ τῆς ὑπὸ προθέσεως γίνεται συγκριτικὸν μὲν, ὕστερον, ὑπερθετικὸν δὲ, ὕστατον· ὧν τὸ μὲν ἀπαντᾷ πρὸς τὸ πρότερον, τὸ δὲ ὕστατον πρὸς τὸ πρῶτον, ὅταν ἐπὶ χρόνου ταῦτα λαμβάνηται. ἐπὶ γὰρ τάξεως τὸ ἔσχατον ἀπαντᾷ καὶ τὸ δεύτερον, ὃ καὶ ἐπὶ χρόνου λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τάξεως. ἔστι δὲ δύο ἐξ ἀνάγκης ὑπερθετικὰ χρονικὰ, τὸ πρῶτον καὶ τὸ ὕστατον, τὸ μὲν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς, τὸ δὲ ἐπὶ τέλους· καὶ δύο ὁμοίως, τάξεως, τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον. τῶν δὲ μέσων τούτων μόνον τὸ δεύτερον συγκριτικῶς ἐξ ἀνάγκης προφέρεται. ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων ἁπάντων οὐδεμίαν ἔχει χώραν, οὔτε τὸ συγκριτικὸν, οὔτε τὸ ὑπερθετικόν. ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὑπερθετικὸν ἀπὸ τοῦ δευτέρου σχηματίζει, τὸ δεύτατον· θέλει δὲ τοῦτο σημαίνειν ταυτὸν τῷ ὕστατον. ὁ δὲ ἐπὶ σμικρότητος τοῦτο τίθησι. διδάσαντο γάρ, φησιν, ἀμφιδεύτατα, ἤγουν εἰς μικρότατα. τὸ δὲ τρίτατος παρὰ ποιηταῖς οὐχ ὑπερθετικῶς οὕτω σχηματίζεται, ἀλλ' ὡς τὸ ὀγδόατος παρ' αὐτοῖς καὶ ἑβδόματος· ἃ κατὰ ἀκολουθίαν λέγεται τοῦ τέταρτος καὶ δέκατος καὶ πεντεκαιδέκατος καὶ τῶν ὁμοίων. R.

82. Ἐμοὶ δ' ἄπορα] ἀντὶ τοῦ ἄπορον, τουτέστιν, ὑπ' οὐδενὸς λογισμοῦ ἐνδεδομένον, εἰπεῖν τινα ἀπὸ τῶν θεῶν μάργον τὴν γαστέρα, ἤγουν μαινόμενον, τουτέστιν ἀκρατῆ τῆς γαστρός. ἀφίσταμαι τούτου τοῦ σκοποῦ. βλάβη γὰρ ἐκληρώσατο κατὰ πολὺ τοὺς κακηγόρους, τουτέστι, τοὺς βλασφημοῦντας εἰς τοὺς θεοὺς, ἤγουν, βλάβην κληρονομοῦσιν οἱ βλασφημοῦντες εἰς τοὺς θεούς. R.

84. Ἀφίσταμαι] μακρὰν καὶ πόρρω γίνομαι τοῦ τοιαῦτα περὶ θεῶν λέγειν. Τοῦ δὲ, ἀκέρδεια (κ. τ. λ.) ὁ νοῦς· ἀκέρδεια εἴληχε τοὺς κακηγόρους, ὅπερ ἐστὶν, οἱ κακήγοροι τῶν ἀνθρώπων πυκνῶς ἐν ἀκερδείᾳ εἰσίν. ἢ οὕτως· οἱ κακήγοροι οὐδὲν λελόγχασιν, ἢ ἀκέρδειαν. οἷον, οὐδὲν κερδαίνουσι κακηγοροῦντες. τινὲς δὲ τῇ ἐκλείψει τοῦ ῦ ἐχρήσαντο. κακηγόρους μὲν αὐτοὺς, ἀσεβεῖς καὶ βλασφήμους. Ἄλλως. τοὺς κακηγόρους ἀκέρδεια καὶ βλάβη ἐκλήρωσεν. ἀκέρδεια δέ ἐστιν ἡ κακηγορία καὶ ἡ βλάβη, ἣ τοὺς κακηγόρους περιέχει. τοῦ δὲ κακηγόρως Δωρικὴ ἡ ἀνάγνωσις· ἀεὶ γὰρ ἡ αἰτιατικὴ παρ' αὐτοῖς κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ῦ λαμβάνεται, διὰ μόνου τοῦ ῶ. V. Δωρικὴ ἡ ἀνάγνωσις· ἀεὶ γὰρ ἡ αἰτιατικὴ παρ' αὐτοῖς διὰ τοῦ ῶ μεγάλου ἐκφέρεται. τὼς λύκως γὰρ ὁ Θεόκριτος (Id. iv. 11. ubi tamen τὼς λύκος). οὐ χρὴ τοίνυν μικρὸν γράφειν τὸ ρ̄ ο̄ ς̄, ὥς τισιν ἔδοξε. μακρὰ γὰρ ἡ τοιαύτη συλλαβὴ ὀφείλει εἶναι. R.

85. Κακηγόρως] τοῦτο λέγει ὅτι ὁ κακηγορῶν οὐδὲν ἄλλο κερδίζει, πλὴν τοῦ κακὸς εἶναι. R.

Εἰ δὲ δή τινα] εἰ δὲ δή τινα ἄνδρα ἄλλον, οἱ θεοὶ ἐτίμησαν καὶ μάλιστα τὸν Τάνταλον. V. Ἐὰν δὲ ἐτίμησαν τινὰ ἄνθρωπον θνητὸν οἱ ἔφοροι τοῦ οὐρανοῦ, τουτέστιν οἱ θεοὶ, ὁ Τάνταλος ἦν οὗτος· ἀλλ' οὐκ ἐδυνήθη καταπέψαι τὴν μεγάλην ταύτην εὐδαιμονίαν, ἀντὶ τοῦ, διοικῆσαι ἐπ' ὠφελείᾳ ἑαυτοῦ· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῷ στομάχῳ σιτίων, ἃ πεφθέντα μὲν ὀνίνησι τοὺς μεταλαμβάνοντας αὐτῶν, ἄπεπτα δὲ μείναντα τοῦ στομάχου μὴ δυνηθέντος κατεργάσασθαι αὐτὰ, βλάβην οἶδεν ἐπάγειν. ὑπὸ τοῦ κόρου δὲ, ἤγουν τοῦ ὄγκου τῆς τιμῆς ἔλαβε βλάβην ὑπερβολικὴν, ἁμαρτὼν εἰς τοὺς θεούς· δι' ἣν ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὁ Ζεὺς ὑπερεκρέμασέν οἱ, αὐτῷ, τουτέστι κατ' αὐτοῦ, λίθον ἰσχυρὸν, ἀντὶ τοῦ μέγαν· ὃν ἀεὶ προθυμούμενος ἀπώσασθαι τῆς κεφαλῆς, πόρρω ἡδονῆς στρέφεται· μὴ δυνάμενος δηλονότι ἀπαλλαγῆναι αὐτοῦ. Τὸ οὗτος, ἢ πρὸς τὸ Τάνταλος νόει, ἢ πρὸς τὸ τιμηθέντι παρὰ θεῶν, οὕτως· εἰ δέ τινα τῶν ἀνθρώπων οἱ θεοὶ ἐτίμησαν, οὐκ ἄλλος ἦν ὁ τιμηθεὶς, ἢ ὁ Τάνταλος οὗτος. ἀλλὰ γὰρ καταπέψαι, ἤγουν κατασχεῖν — οἱ γὰρ πέπτοντες τὴν τροφὴν, καὶ οὐκ ἐμοῦντες, κατέχουσι ταύτην ἐντός. ὄλβον δὲ λέγει τὴν παρὰ τῶν θεῶν διδομένην αὐτῷ τιμήν. R.

87. Ἀλλὰ γὰρ καταπέψαι] κατασχεῖν καὶ ἐναπολαῦσαι τῆς εὐτυχίας. ἀλλ εὐδαιμονῶν καρτεροῦν οὐκ ἠδυνήθη. V. Καταπέψαι· καταχωνεῦσαι. Gl. ms. γ.

89. Κόρῳ] ὑπὸ τῆς πλείστης τιμῆς Gl. V. διὰ τὸν κόρον μεγάλως ἐβλάβη, λίθῳ παλαίσας. Ἄλλως. κόρῳ, τῇ ὕβρει καὶ τῇ ἀλαζονείᾳ. ὑγιῶς δὲ τῇ τροπῇ τοῦ ὅλου ἐχρήσατο, τῷ καταπέψαι τὸν κόρον ἐφαρμόσας. διὰ γὰρ τοῦ κόρου, φησὶ, προσείληφε τὴν ἄτην, ἀδυνατήσας κατασχεῖν τὴν εὐδαιμονίαν. "τίκτει τοι κόρος ἄτας." ἔνιοι δὲ κόρῳ, τῇ πλησμονῇ τῆς τροφῆς. V.

90. Ἄταν ὑπέροπλον] ὑπέροπλός ἐστιν ἰσχὺς ἡ νικῶσα τὰ ὅπλα. ἐνταῦθα δὲ ὑπέροπλον λέγει βλάβην μεταφορικῶς, τὴν ὑπερβολικὴν καὶ ἀμήχανον. Ἱστορία. Ἄλλοι ἄλλως περὶ τῆς τοῦ Ταντάλου κολάσεως φασίν. οἱ μὲν γὰρ ἐπικεῖσθαι αὐτῷ τὸ Σίπυλον λέγουσι. Ζεὺς γὰρ ἀποστείλας Ἑρμῆν πρὸς αὐτὸν, ἵνα τὸν κύνα λάβῃ, ὃν Πανδάρεως ὁ Μιλήσιος, φύλακα καταστάντα τοῦ ἱεροῦ τῆς Κρήτης, παρὰ Διὸς κεκλο-

φὼς, ἤγαγεν αὐτῷ ἵνα φυλάσσῃ. ἐλθόντος οὖν Ἑρμοῦ πρὸς αὐτὸν καὶ μὴ λαβόντος τὸν κύνα· ἔφασκε γὰρ μὴ ἔχειν· ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐπέθηκεν αὐτῷ τὸ Σίπυλον. οἱ δὲ λέγουσι, διὰ τὸ ἐξειπεῖν αὐτὸν τὰ θεῖα μυστήρια τοῖς ἀνθρώποις, ἐν ᾅδου κολάζεσθαι, μέσον ἑστῶτα λίμνης μέχρι τοῦ πώγωνος· ἧς ὁπότε πιεῖν ἤθελε, τὸ ὕδωρ ἐξίστατο. μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ὅμηρος λέγων· (Odyss. xi. 582. sq.)

"Ἑστaότ' ἐν λίμνῃ· ἡ δὲ προσέπλαζε
"γενείῳ·
"Στεῦτο δὲ διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν
"ἑλέσθαι."

ἑστὼς δὲ ἐν τῇ λίμνῃ καὶ λίθον ὑπὲρ κεφαλῆς εἶχεν αἰωρούμενον. Εὐριπίδης δὲ λέγει· (Orest. 5. sqq.) μέσον ἀέρος αὐτὸν τὸν Τάνταλον ἀοράτως κρέμασθαι, καὶ λίθον ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς αἰωρεῖσθαι. ἀσφαλέστερος δὲ πάντων Ὅμηρος. καὶ μαρτυρεῖ ἡ παροιμία· Ταντάλου δίψα. δέον δὲ εἰπεῖν, ἔχει δὲ τοῦτο βίον ἀπάλαμον, λέγω δὴ, τὸ ὑπὲρ κεφαλῆς λίθον πειρᾶσθαι φυγεῖν καὶ μὴ δύνασθαι, ὁ δὲ τοῦτον εἶπε, πρὸς τὸν βίον. Τὸ δὲ ἐμπεδόμοχθον, ἢ πρὸς τὸ βίον συναπτέον, ἢ πρὸς τὸ πόνον. R.

91. Τάν οἱ πατὴρ] τὴν ἄτην, φησὶν, ὑπερεκρέμασεν αὐτῷ. ἄταν δὲ εἶπε τὸν λίθον, ὅς ἦν ἄτη. διὸ δὴ παρείληφε τὴν ἀντωνυμίαν. τὸ γὰρ οἱ ἰσοδυναμεῖ τῷ αὐτῷ. Ἄλλως. δι' ἥντινα αἰτίαν ὁ Ζεὺς ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἄτην, ἤγουν λίθον, ἀπήρτησεν. ὥστε τῇ προσδοκίᾳ τοῦ καταπίπτειν τὸν λίθον ἐφ' ἑαυτὸν, τιμωρεῖσθαι· ὅντινα ἐπηρτημένον λίθον ἐπιθυμῶν ἀπὸ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ἀπώσασθαι καὶ μὴ δυνάμενος, εὐφροσύνης ἀλᾶται, ἀντὶ τοῦ, ἐν πόνοις ἐστίν. Ἄλλως. ἐπικρέμαται αὐτῷ λίθος. Εἶτα τοῦτο μενοινῶν καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν ἔχων, ὡς ἐπιπεσὼν ὁ λίθος διαφθερεῖ αὐτὸν, τῆς εὐφροσύνης ἀλᾶται, προσδοκῶν ἀεὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ βληθήσεσθαι. V.

92. Καρτερὸν Gl. γ. μέγιστον.

95. Ἀπάλαμον] δεινὸν, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι παραμυθήσασθαι· περὶ οὗ οὐδεὶς δύναται αὐτῷ κατὰ χεῖρα ἐπαγαγεῖν βοήθειαν. V. ἔχει δὲ βίον τοῦτον τὸν ὑπὸ τῷ λίθῳ ἀπάλαμον, ἤγουν ἀμήχανον, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι τι μηχανήσασθαι. R.

96. Ἐμπεδόμοχθον] διηνεκῶς μοχθητὸν, ἠσφαλισμένον τῷ μόχθῳ καὶ τῇ λύπῃ. V. τουτέστιν, ἰσχυρὰν κάκωσιν ἔχοντα, πόνον τέταρτον, μετὰ τριῶν ἄλλων, ἤγουν τοῦ πεινῆν, τοῦ διψῆν, τοῦ ἑστάναι· διότι κλέψας τὸ νέκταρ καὶ τὴν ἀμβροσίαν τῶν θεῶν, ἡλικιώταις καὶ συμπόταις ἔδωκεν, δι' ὧν ἀθάνατον αὐτοὶ τοῦτον ἐποίησαν· εἰ δ' ἀνήρ τις ἐλπίζει θεὸν λήσειν πράττων τι, ἀπολυγχάνει τοῦ περίποντος λογισμοῦ. R.

97. Μετὰ τριῶν] περὶ τῆς τοῦ Ταντάλου κολάσεως ἕτεροι ἑτέρως λέγουσιν. οἱ μὲν γὰρ αὐτόν φασιν ὑποκεῖσθαι Σιπύλῳ τῷ Λυδίας ὄρει, αἰτίαν τινὰ προστιθέντες, ὡς Πανδάρεως ὁ Μιλήσιος ἀποκλέψας τὸν κύνα τῆς Κρήτης, ὃν ὁ Ζεὺς φύλακα τοῦ ἱεροῦ παρέστησε, παρέθετο αὐτὸν τῷ Ταντάλῳ· τὸν δὲ Δία ἀποστεῖλαι Ἑρμῆν πειρώμενον τοῦ ὑποδεξαμένου· τὸν δὲ μᾶλλον ψευδόμενον ἐπιορκῆσαι, ὡς οὐκ ὄντος παρ' αὐτῷ τοῦ κυνός. καὶ οὕτω τὸν Δία ἐπιθεῖναι κατ' αὐτοῦ Σίπυλον τὸ ὄρος, ὅπερ εἶναι τὸν λίθον. οἱ δὲ, ὧν ἐστι καὶ Εὐριπίδης, ὡς ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον. (Orest. 10.) Ὅμηρος δὲ αὐτὸν ἑτέρως ὑποτίθησι τιμωρεῖσθαι· (Odyss. xi. 582. sq.)

"Ἑστaότ' ἐν λίμνῃ, ἡ δὲ προσέπλαζε γε-
"νείῳ·
"Στεῦτο δὲ διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν
"ἑλέσθαι."

καὶ τὰ ἑξῆς· πλὴν εἰ μὴ κατὰ Ἀρίσταρχον νόθα εἰσὶ τὰ ἔπη ταῦτα. Ἀλκαῖος δὲ καὶ Ἀλκμὰν, λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ. ὁ δὲ Ἀλκμάν· "ὅπως ἀνὴρ δ' "ἐν ἀσμένοισιν ἀλιτηρὸς, ἧστ' ἐπὶ θάκοις "κατὰ πέτρας, ὁρέων μὲν οὐδὲν, δοκέων δέ." Ἐποίησε δὲ καὶ ὁ Ἀρχίλοχος· (Brunck. Anal. tom. i. p. 47.) "μηδ' ὁ Ταντάλου "λίθος τῆσδ' ὑπὲρ νήσου κρεμάσθη." Ἔνιοι δὲ ἀκούουσι τὸν πέτρον ἐπὶ τοῦ ἡλίου. τὸν γὰρ Τάνταλον φυσιολόγον γενόμενον καὶ μύδρον ἀποφήναντα τὸν ἥλιον, ἐπὶ τούτῳ δίκας ὑποσχεῖν, ὥστε καὶ ἐπαιωρεῖσθαι αὐτοῦ τὸν ἥλιον, ὑφ' οὗ δειματοῦσθαι καὶ καταπτήσσειν. περὶ δὲ τοῦ ἡλίου οἱ Φυσικοί φασιν, ὡς λίθος καλεῖται ὁ ἥλιος· καὶ Ἀναξαγόρου δὲ γενόμενον τὸν Εὐριπίδην μαθητὴν πέτρον εἰρηκέναι τὸν ἥλιον, διὰ τῶν προκειμένων· (Orest. 4. ss.)

Ὁ γὰρ μακάριος, κοὐκ ὀνειδίζω τύχας,
Διὸς πεφυκὼς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος,
Κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον
Ἀέρι ποτᾶται, καὶ τίνει ταύτην δίκην.

καὶ πάλιν δι' ἄλλων, βῶλον λέγοντα, οὕτως· (Orest. 980. ss.)

Μόλοιμι τὰν οὐρανοῦ μέσον καὶ χθονὸς
Τεταμέναν αἰωρήμασι
Πέτραν ἁλύσεσι χρυσέαισι, φερομέναν
Δίνῃσι, βῶλον ἐξ Ὀλύμπου,
Ἵν' ἐν θρήνοισιν ἀναβοάσω
Γέροντι πατρὶ Ταντάλῳ.

Ἄλλως. Μετὰ τριῶν τέταρτον, ἢ ὅτι ἐν ᾅδου μετὰ τριῶν τέταρτος κολάζεται, Σισύφου, Τιτυοῦ, Ἰξίονος· ἢ ὅτι μετὰ τριῶν, τοῦ πεινῆν, διψῆν, ἑστάναι, τέταρτον πόνον τοῦτον ἔχει, τὸ, τῷ λίθῳ κολάζεσθαι· ἢ ὅτι μετὰ τρίτον, κατὰ ἕνα. ἐστὶ δὲ περὶ σῶμα, περὶ ψυχὴν, περὶ τὰ ἐκτός. ἢ μετὰ τρί-

τι κολάζεται, οἷς μετέδωκε τοῦ νέκταρος καὶ ἐξεῖπε τὰ μυστήρια τῶν θεῶν. ὁ οὖν Εὐριπίδης φησὶν, ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν. ἢ ὅτι τριῶν ὄντων πρὸ τούτου βασάνων, δι' ὧν ἀπώλετο, βρόχου, κωνείου, βαράθρου, οὗτος μετὰ τὸ ἀποθανεῖν καὶ διελθεῖν τὰ τρία διὰ τοῦ θανάτου, καὶ ἐν ᾅδου κρίνεται. Ἔνιοι δὲ, ὅτι τρία λέγονται κοινῶς καὶ τὰ πρὸς θάνατον συνεργοῦντα, ξίφος, ἀγχόνη, κρημνός. Σοφοκλῆς·

Λύσω γὰρ, εἰ καὶ τῶν τριῶν ἓν οἴσομαι.

Τέταρτον οὖν τοῦτον μετὰ τῶν τριῶν ὁ Τάνταλος τῶν εἰς τὸν θάνατον συνεργούντων προσείληφε πόνον τὸν τοῦ ὑπερκειμένου λίθου. ἢ ὅτι τεσσάρων μοιρῶν οὐσῶν κατὰ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· ἢ ὅτι τριῶν μερίδων οὐσῶν κατὰ τοὺς ποιητάς· καὶ τοῖς μὲν εὐδαίμοσι μίαν ἕπεσθαι ἀγαθὴν, δύο δὲ κακὰς, τοῖς δὲ δυσδαίμοσι τὰς τρεῖς φαύλας· ὅθεν καὶ τρὶς κακοδαίμονας καὶ τρισαθλίους ἐν τῷ βίῳ τινὰς λέγεσθαι· ἵν' ᾖ οὖν ὁ νοῦς οὕτως· ὅτι δὴ ὁ Τάνταλος καὶ μετὰ τὰς τρεῖς ταύτας δυστυχίας, ἃς ὑπέστη κατὰ τὸν ἀνθρώπινον βίον, ἐξ ἀνθρώπων γεγονὼς καὶ τετάρτην ὑφίσταται. καὶ ὅτι ἡ τοιαύτη γνώμη ἀσφαλής ἐστι, μαρτυρεῖ ἡμῖν καὶ ὁ Πίνδαρος ἐν ἑτέροις λέγων· "οἶσθα "προτέρων, ὅτι ἓν παρ' ἐσθλὸν πήματα "σύνδυο δαίονται βροτοῖς ἀθάνατοι" ἐν Πυθιονίκαις (iii. 144. ss.). V.

Μετὰ τριῶν] τοῦ πεινῆν, διψῆν, ἑστάναι. Φασὶ δὲ καὶ ἑτέρως τὸ μετὰ τριῶν, ἤγουν μετὰ Ἰξίονος, Σισύφου, καὶ Τιτυοῦ. καὶ οὗτοι γὰρ ἐν ᾅδου κολάζονται· Ἰξίων μὲν, ἐν τροχῷ περιφερόμενος διὰ τὸ ἐρασθῆναι τῆς Ἥρας καὶ πρὸς νεφέλην παρεικασθεῖσαν προσδραμεῖν καὶ μιγῆναι, ὅθεν καὶ ὁ ἱπποκένταυρος γέγονε· Σίσυφος δὲ, πέτρον μέγιστον εἰς ἀνάντη τόπον βίᾳ κομίζων, καὶ ὁπότε εἰς ἄκρον ἔλθοι τοῦ τόπου, ἀπολισθαίνοντα τὸν λίθον αὖθις ἀνάγων, καὶ τοῦτο πάσχων διὰ τὴν ἀπάτην, ἣν ἠπάτησε τὸν Πλούτωνα· ὁπότε γὰρ θνήσκειν ἔμελλε παρήγγειλε τῇ γυναικὶ, μὴ θάψαι αὐτόν· τῆς δὲ οὕτω πεποιηκυίας, κατελθὼν αὐτὸς κατηγόρει πρὸς Πλούτωνα, ὡς ἀμελησάσης αὐτοῦ, αὐτὸν αἰτῆσαι, ἀνελθεῖν καὶ κολάσαι αὐτήν· ἐπεὶ δ' ἀνῆλθε, μὴ βουλόμενος αὖθις εἰς ᾅδου παραγενέσθαι, ὑφ' Ἑρμοῦ καταχθεὶς ἄκων, οὕτω κεκόλασται. Τιτυοῦ δὲ, ὡς κατὰ θεῶν μανέντος, ὄφεις τὰ σπλάγχνα ὑπτίου κειμένου κατεσθίουσιν, ἀνακαινιζόμενα ἀεὶ, κατὰ τὸ Προμηθέως ἧπαρ. R.

99. Ἁλίκεσσι] ὁμήλιξιν Gl. γ.

105. Προῆκαν] προέπεμψαν, μετέστρεψαν Gl. β.

Ibid. δαιμονίως τὴν ἱστορίαν μετεχειρίσατο, καί φησιν, ὅτι διὰ τὴν ἀσέβειαν τοῦ Ταντάλου οἱ θεοὶ πάλιν ἐξ οὐρανοῦ τὸν Πέλοπα ἀπέστειλαν εἰς ἀνθρώπους, αὐταρκῆ εἶναι ἡγούμενοι ταύτην τῷ Πέλοπι τιμωρίαν. Καὶ ὅτι πρὸς τοῦτο ὁ λόγος ἐξαρκέσει, πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἐπίθετον, τῆς δυστυχίας τὸ ἄκραιον ἐμφανίζων.---Ἄλλως. Τοὔνεκα, ἀντὶ τοῦ ἕνεκα, ὥστ' ἴσον εἶναι τῷ, διὸ δὴ ἀνήρπαστο μὲν ὑπὸ Ποσειδῶνος· τῷ δὲ Τάνταλον κλέψαι ταῦτα, τούτου χάριν ἐξέβαλον τὸν υἱὸν εἰς τὸ τῶν θνητῶν γένος· ἡ γὰρ μετὰ ἀντὶ τῆς εἰς· τουτέστι διὰ τοῦτο τὸν Πέλοπα πάλιν οἱ θεοὶ ἐξ οὐρανοῦ μετέστησαν εἰς ἀνθρώπους, Ταντάλου δυσσεβήσαντος. πάλιν, εἰς τοὐπίσω, εἰς τὸ ἐξαρχῆς πάλιν ἀνθρώπων ταλαίπωρον (γένος). V. διὰ τοῦτο ἐπανέστρεψαν τὸν υἱὸν αὐτοῦ οἱ θεοὶ ἐπὶ τὸ γένος αὖθις τῶν ἀνθρώπων, τὸ ἐπ' ὀλίγον ἐν τῇ ζωῇ διαρκοῦν. ὅτι δὲ πρὸς θαλερὰν ἀναδρομὴν σώματος τριχώσεις αὐτὸν σκέπουσαι ἐποίουν αὐτῷ δηλονότι μέλαν γένειον, γάμον ἀναπολήσας κατὰ νοῦν, ἐζήτησε, προτιθεμένην τῷ βουλομένῳ λέγω, σχεθέμεν, ἤγουν δι' ἰσχὺν (ἤγουν σχεῖν G.) λαβεῖν, τὴν ἀγαθὸν κλέος ἔχουσαν Ἱπποδάμειαν, παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς τοῦ Οἰνομάου, τοῦ βασιλεύοντος ἐν τῇ Πίσῃ. R.

107. Ταχύποτμον] ἐπ' ὀλίγον ζῶν. Gl. β.

109. Εὐάνθεμον] τὸ τῆς ἀκμῆς ἀνθηρὸν λέγει. ὁ δὲ λόγος οὕτως· πρὸς τὴν ἀνθηρὰν ἐλθόντι αὐτῷ ἡλικίαν, ὅτι καὶ αἱ τρίχες αὐτοῦ ἔστεφον τὸ γένειον, ἀντὶ τοῦ, ὅτι ἀνδρώδης καὶ τέλειος γέγονεν.---Ἄλλως. ὅτι αἱ τρίχες αὐτοῦ τὸ γένειον ἐστεφάνουν μελαίνουσαι, ὅ ἐστιν, ὅτι ἤρχετο γενειᾶν ὁ Πέλοψ. μέλαν δὲ τὸ μελανθησόμενον ὑπὸ τῆς λάχνης. V.

110. Νιν γένειον] ὅλον καὶ μέρος. τὸ μὲν νιν, ὅλον· τὸ δὲ γένειον, μέρος· ὥσπερ ἐστὶ καὶ τό· "Ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος "ὀδόντων" (Hom. Iliad. δ'. 450.). Ἔρεφον δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐστεφάνουν. ὥσπερ γὰρ ὁ στέφανος κύκλῳ τῆς κεφαλῆς ἐστιν, οὕτω καὶ αἱ τοῦ πώγωνος τρίχες κύκλῳ εἰσίν. R.

111. Ἑτοῖμον] ἐπεὶ πᾶσι παρέκειτο. ἆθλος γὰρ ἦν τῷ νικῶντι. ἢ ὃν αὐτὸς ἑαυτῷ ἡτοίμασεν· ἢ τὸν ὑπὸ τῶν μοιρῶν αὐτῷ ἡτοιμασμένον· ἢ τὸν τοῖς ᾑρημένοις κινδυνεύειν ἐκκείμενον. ἀνεφρόντισε δὲ εἰπεῖν, ἐπεὶ ἠθέλησε γῆμαι τὴν Οἰνομάου Ἱπποδάμειαν. εἴποιμεν δ', αὐτὸν προσκαλεῖσθαι τὸν Ποσειδῶνα, ἤτοι ὡς ἐραστὴν, ἢ ὡς τῆς ἱππικῆς προεστῶτα καὶ δυνατῶς ἔχοντα τέχνῃ πρὸς τὸ ἆθλον συμβαλέσθαι. V.

112. Πισάτα παρὰ πατρὸς] τοῦ Οἰνομάου τῆς Πίσης βασιλεύοντος. V.

113. Εὔδοξον Ἱπποδάμειαν] ἤτοι τὴν

συνετὴν, ἢ τὴν εὔδοξον, ἀπὸ τοῦ εὖ δοξάζειν. V.

114. Ἐγγὺς (Sic Schol. pro Ἄγχι) δ' ἐλθὼν] ἀντὶ τοῦ τε τὸ δὲ παρέλαβεν. V. πλησίον δ' ἐλθὼν τῆς λευκῆς θαλάσσης, μόνος ἐν νυκτὶ, ἐκάλει τὸν Ποσειδῶνα τὸν βαρύκτυπον, τὸν τῇ καλῇ τριαίνῃ χρώμενον. Ἱστορία. Οἰνόμαος, ὁ πατὴρ Ἱπποδαμείας, ἐρῶν αὐτῆς διὰ τὴν τοῦ κάλλους ὑπερβολὴν καὶ οὐ θέλων ἐκδοῦναι ταύτην εἰς γυναῖκα τινὶ, προὐκαλεῖτο πάντας εἰς ἅμιλλαν δρόμου, τοὺς θέλοντας αὐτὴν ἐγγυήσασθαι, θαῤῥῶν τῷ αὐτοῦ ἅρματι, ταχυτάτῳ ὄντι, καὶ μηδένα οἰόμενος ὑπερβαλέσθαι ἂν αὐτὸν δυνηθῆναι. οὕτω δὲ ἐποίει τὴν ἅμιλλαν· τῷ μὲν μνηστῆρι ἐδίδου τὴν Ἱπποδάμειαν ἐν τῷ αὐτοῦ ἅρματι φέρειν, καὶ προηγεῖσθαι τοῦ δρόμου, αὐτὸς δὲ ὄπισθεν ἰὼν καὶ τῇ χειρὶ φέρων ἔγχος, ὁπότε ἔμελλε τὸν μνηστῆρα παρελθεῖν, ἔβαλλέ τε τῷ ἔγχει καὶ ἀνῄρει. Τρεῖς οὖν πρὸς τοῖς δέκα ὀλωλεκὼς, ἡττήθη ὑπὸ Πέλοπος. ὁ γὰρ ἡνίοχος αὐτοῦ τοῦ Οἰνομάου, Μυρτίλος, ἐφθάρη χρήμασιν ὑπὸ τοῦ Πέλοπος, ἵνα περὶ τὰς χοινικίδας τοῦ ἅρματος πανουργεύσῃ τὶ, καὶ τὸν Οἰνόμαον ἐντεῦθεν ἡττηθῆναι παρασκευάσῃ· οὗ γενομένου, Πέλοψ Ἱπποδάμειαν ἔσχε. τῶν δὲ ἀνῃρημένων τὰ ὀνόματα εἰσὶ ταῦτα· Μέρμνος, Ἱππόθοος, Πέλοψ ὁ Ὀπούντιος, Ἀκαρνὰν, Εὐρύμαχος, Εὐρύλοχος, Αὐτομέδων, Λάσιος, Χάλκων, Τρικόρωνος, Ἀλκάθους ὁ Παρθάονος, Ἀριστόμαχος, Κρόκαλος· ὧν ταῖς κεφαλαῖς ἔμελλε ναὸν ἀνεγείρειν τῷ Ἄρει. R.

115. Τὸ πολιᾶς ἁλὸς, ἢ ἀντὶ τοῦ γεραιᾶς νόει, διὰ τὸ εἶναι προγενέστερον τὸ ὕδωρ τῶν ἄλλων στοιχείων, ὡς ἔφαμεν· ἢ ἀντὶ τοῦ λευκῆς· λευκαίνεται γὰρ τῇ τῶν κυμάτων περιφορᾷ καὶ δινήσει. Ὄρφνη, ἡ νὺξ βαρυτόνως· ὀρφνὴ δὲ νὺξ, ἀντὶ τοῦ σκοτεινὴ, ἐπιθετικῶς, ὀξύνεται. R.

116. Ἄπυεν] ἐφώνει, προσεκαλεῖτο, τουτέστιν, ηὔξατο τῷ Ποσειδῶνι ὁ Πέλοψ. βαρύκτυπον δὲ εἶπε τὸν Ποσειδῶνα ἀπὸ τοῦ κτύπου τῆς θαλάσσης. V. Βαρύκτυπος, ὁ βαρεῖς κτύπους ἐργαζόμενος. βαρὺ ἐπὶ ὄγκου, ᾧ ἐναντίον τὸ κοῦφον. λέγεται τὸ βαρὺ καὶ ἐπὶ φωνῆς, καὶ ἔχει ἐναντίον τὸ ὀξύ. ἐνταῦθα ἐπὶ φωνῆς λέγεται τὸ βαρὺ, ἐν τῇ συνθήκῃ τοῦ βαρυκτύπου. κτύπος δέ ἐστιν ὁ ἀπὸ συγκρούσεως ἦχος. R.

118. Σχεδὸν] οὐ χρονικῶς τὸ σχεδὸν, ἀλλὰ τοπικῶς, πρὸς, τὴν φωνὴν ἀκούσας τοῦ Πέλοπος. V. Τὸ σχεδὸν ὥσπερ ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ πὰρ ποσί. τὸ γὰρ παρὰ ποσὶ στῆναι, πλησίον ἐστὶ στῆναι. Ὁ δὲ εὐθέως παρὰ τοῖς ποσὶν αὐτοῦ ἐφάνη· τούτῳ δὲ εἶπεν ὁ Πέλοψ· ἄγε, ὦ Πόσειδον, ἐὰν κατά τι εἰς χάριν σοι ὦσιν, ἤγουν κεχαρισμένα, ἀριστὰ, ὦσι τὰ προσφιλῆ δῶρα τῆς Ἀφροδίτης· τοῦτο δὲ ἴσως ὡς ἐρώμενος αὐτοῦ λέγει· κατάσχες, ἀνενέργητον ποίησον τὸ ἔγχος τὸ Οἰνομάου τὸ σιδηροῦν, ᾧ τοὺς μνηστῆρας συμποδίζων ἀναιρεῖ. ἐμὲ δὲ ἐπὶ ταχυτάτου ἅρματος παράπεμψον εἰς τὴν Ἦλιν· τῇ νίκῃ δὲ ἔνωσον, τουτέστι, μετ' ἐμοῦ δὲ ποίησον τὴν νίκην· ἐπεὶ τρεῖς καὶ δέκα ἄνδρας ἀποκτείνας ὁ Οἰνόμαος ἐρῶντας, εἰς τὸ ἐχιὸν παραπέμπει τὸν τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ γάμον. R.

119. Τῷ μὲν εἶπεν] ὁ μὲν ἀντὶ τοῦ μήν. οὐ γὰρ ἀνταποδίδοται πρὸς αὐτὸν, ὁ μὲν εἶπεν, ὁ δὲ ἤκουσε· φίλια δὲ δῶρα Κυπρίας, τὰ προσφιλῆ δῶρα τῆς Ἀφροδίτης, εἰ εἰς χάριν τινὰ γίνεται, ἀντὶ τοῦ, εἰ χάρις ἐραστοῦ πρὸς ἐρώμενον. ἢ Κυπρίας, τοῦ γάμου. ἵν' ᾖ· εἴ τι σοὶ χάρις ἐστὶ τοῦ ἐμὲ γῆμαι, σύμπραξον ἡμῖν.—Ἄλλως. εἰ σοὶ κεχαρισμένον ἐστὶ (τὸ) τῆς Ἱπποδαμείας, καὶ εἰ μὴ μέλλεις ἐναντιοῦσθαι τῷ ἔρωτι τῷ πρὸς τὴν Ἱπποδάμειαν. ταύτην γὰρ φίλια δῶρα τῆς Ἀφροδίτης εἶπεν. ὁ νοῦς· εἰ τὰ τῆς Ἀφροδίτης δῶρα ἐραστά σοι καὶ εἰς χάριν γίνεται, ἄγε τὸ τοῦ Οἰνομάου δόρυ πέδασον. V.

122. Πέδασον] κατάσχες, ἐμπέδησον τὸ τοῦ Οἰνομάου δόρυ. δόρυ γὰρ μεταχειριζόμενος, ἐδίωκε προηγουμένους τοὺς μνηστῆρας καὶ συμποδίζων ἀνῄρει, ὥσπερ καὶ Ἀπολλώνιος μαρτυρεῖ· (Argonaut. i. 752. ss. Brunck.)

Ἐν δὲ δύω δίφροι πεπονήατο δηριόωντε.
Καὶ τὸν μὲν προπάροιθε Πέλοψ ἴθυνε, τινάσσων
Ἡνία, σὺν δέ οἱ ἔσκε παραιβάτις Ἱπποδάμεια.
Τὸν δὲ μεταδρομάδην ἐπὶ Μυρτίλος ἤλασεν ἵππους.
Σὺν τῷ δ' Οἰνόμαος προτενὲς δόρυ χειρὶ μεμαρπὼς
Ἄξονος ἐν πλήμνῃσι παρακλιδὸν ἀγνυμένοιο
Πίπτεν, ἐπεσσύμενος Πελοπήϊα νῶτα δαΐξαι. V.

126. Κράτει δὲ πέλασον] τῇ νίκῃ δὲ πέλασον· ἵνα κρατήσω αὐτοῦ. V.

127. Ἐπεὶ τρεῖς καὶ δέκα] καὶ ἐν Θρήνοις τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τίθησι τῶν ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου ἀναιρεθέντων μνηστήρων· (Schneid. p. 25.) " Πέφνε δὲ τρεῖς καὶ δέκα ἄνδρας· " τετάρτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη." V.

Τρεῖς τε (Sic Sch.) καὶ δέκα ἄνδρας ὀλέσας] οἱ ἀναιρεθέντες οὗτοί εἰσι· Μέρμνης, Ἱππόθοος, Πέλοψ ὁ Ὀπούντιος, Ἀκαρνὰν, Εὐρύμαχος, Εὐρύλοχος, Αὐτομέδων, Λάσιος, Χάλκων, Τρικόρωνος, Ἀλκάθους ὁ Παρθάονος, Ἀριστόμαχος, Κρόκαλος· τούτῳ τῷ ἀριθμῷ τῶν ἀπολωλότων μνηστήρων καὶ Ἡσίοδος καὶ Ἐπιμενίδης συμμαρτυρεῖ. τε-

νὰς δὲ οὕτω φασὶν ιέ· Μέρμνην, Ἱππόστρατον, Αἰολοπία, Πείραντα, Ἀκαρνᾶνα, Ἱπποιμίδοντα, Ἀλκάθουν, Εὐρύαλον, Εὐρύμαχον, Κρόκαλον, Ἀκρόκομον, Σκόπελον, Λυκοῦργον, Λάσιον, Χάλκωνα. Τινὲς δὲ τὺς δέκα τρεῖς, οὕτως· Μέρμνωνα, Ἱππόθοον, Πέλοπα τὸν Ὀπούντιον, Εὐρύμαχον, Εὐρύχολον, Ἱππομέδοντα, Λάσιον, Χάλκωνα, Αἴολον, Τρικόρωνον, Ἀκαρνᾶνα, Ἀλκάθουν, Ἀριστόμαχον. Ἄλλοι δὲ ἓξ εἶναι λέγουσι· Τρικόρωνον, Ἀριστόμαχον, Κυριάνοντα, Αἴολον, Πελάγοντα, Κρόνιον. V.

128. Οἱ μνηστῆρας γράφοντες, ὐκ ἴσασι τὰ περὶ μέτρων. χρὴ τοίνυν ἐρῶντας γράφειν. ἵν' οἰκεῖον ᾖ τὸ κῶλον τῇ στροφῇ. R. Ἀναβάλλεται· μακρύνει Gl. V.

129. Ὁ μέγας δὲ κίνδυνος] ὁ περὶ τῆς ψυχῆς. Οἷον· οὐδεὶς ἄναλκις ὑπομένει περὶ τῆς ψυχῆς κινδυνεύειν, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον ἀνδρὸς ἀλκίμου. ὅμοιον τῷ παρ' Ὁμήρῳ· (Iliad. μ'. 246. s.)

σοὶ δ' οὐδὲν δέος ἐς' ἀπολέσθαι.

Οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος, ὐδὲ μαχίμη. Ἄλλως. τὰ δὲ ἐπικίνδυνα πραγμάτων, οὐ δεῖται ἀτόλμων καὶ ἀθλίων ἀνθρώπων. ἢ οὕτω· τὸν ἀνδρεῖον μέγας κίνδυνος καταλαμβάνει. V. Ἀντὶ τοῦ, τὸ πρᾶγμα, ἐφ' ᾧ μέγας ἐςι κίνδυνος, οὐ δέχεται ἄνδρα οὐ γενναῖον τὴν ψυχὴν, τουτέςι δειλόν. ἐκείνοις γὰρ, οἷς ἐςιν ἀνάγκη ἀποθανεῖν ὁπωσδήποτε, διατί ἄν τις ἐν ἀφανείᾳ καθήμενος ἀκλεὲς γῆρας ματαίως ἕψοι, τουτέςι, τῷ χρόνῳ πεπαίνων, ἑαυτῷ ἀφέλκοιτο*, πάντων τῶν καλῶν ἀμέτοχος ὤν. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὗτος ὁ ἀγὼν ὑποκείμενος ἔςαι, εἰς τὸ ἀγωνίσασθαί με αὐτόν· σὺ δ' ἀπόβασιν πράξεως δίδου προσφιλῆ. R.

131. Θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκα] ἐν δὲ τοῖς ἀνθρώποις ἐξανάγκης τὸ θανεῖν. διατί δή τις ἄδοξον τὸ γῆρας, ἐν ἀφανείᾳ καὶ ἀδοξίᾳ καθεζόμενος, τήκει ϗ καταναλίσκει, πάντων τῶν καλῶν ἀμέτοχος ὑπάρχων. Ἄλλως. οἷς ἀποθανεῖν ἀνάγκη, τί καί τις καθεζόμενος, ὑπὸ τοῦ ἀνωνύμυ γήρως ἕψοιτο. τὸ δὲ, ἐν σκότῳ καθήμενος, ἀντὶ τοῦ, ἀκινησίᾳ καὶ ἀκλείᾳ καθεςώς. Ἄλλως. εἰ δεῖ ἀποθανεῖν τὸν ἄνθρωπον, ἄξιον αὐτὸν γενναίως, ἢ ἀγεννῶς βιώσαντα, τελευτᾷν. ἕψοι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἕψοιτο· οὐ γὰρ ἕψοι τις τὸ γῆρας, ἀλλ' ἕψεται ὑπ' αὐτοῦ. ἀνώνυμον δὲ, τὸ ἐν ἀπραξίᾳ καὶ ἀκλεὲς ὑπάρχον. V.

132. Τί κέ τις] τὸ τις, ἀορίςως λεγόμενον, πληθυντικοῦ δύναμιν ἔχει. διὸ πρὸς πληθυντικὸν ἀποδίδοται νῦν. R. Ἀνώνυμον· ἄδοξον Gl. α.

134. Ἀλλ' ἐμοὶ μὲν] ἐμοὶ μὲν ὑπὲρ τοῦ γάμου κινδυνεῦσαι πρόκειται, σοὶ δὲ τῇ γνώμῃ τὸ πέρας ἐπιθεῖναι.---Ἄλλως. ἐάν τι συμπράσσῃς, ὦ Πόσειδον, ἐάν τι μὴ, ἐγὼ ὑπομενῶ τοῦτον τὸν ἆθλον τοῦ γάμου. V.

136. Πρᾶξιν φίλαν] ἀντὶ τοῦ, ἀπόβασιν πράξεως προσφιλῆ. πρᾶξις γὰρ ἡ ἐνέργεια, καὶ τὸ ἀποτελούμενον ἀπὸ τῆς ἐνεργείας. R.

137. Ὣς ἔννεπεν] ἀντὶ τοῦ, εἶπεν. R. Οὐδ' ἀκράντοις] ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ ἀκράντων ἐπῶν, οὐδὲ ἀτελειώτων ἐφήψατο λόγων. παρέσχε γὰρ αὐτῷ ἃ ἐβούλετο. ἐνίκησε γὰρ καὶ ἔλαβε τὴν Ἱπποδάμειαν πρὸς γάμον. V. Δέον ἀκράντων εἰπεῖν ἐπῶν· ὁ δὲ πλαγιάσας, ἀκράντοις ἔπεσιν εἶπε, πρὸς τὸ ἐπί. οὐδὲ λόγων ἐφήψατο ἀδυνάτων τελεσθῆναι. R.

139. Τὸν μὲν ἀγάλλων] τοῦτον μὲν οὖν, φησι, τὸν Πέλοπα κοσμῶν καὶ αὔξων, ἔδωκέ, φησιν, αὐτῷ τό τε χρυσοῦν ἅρμα καὶ τοὺς ταχεῖς ἵππους. ἀγάλλων, κοσμῶν, ὡς ἤδη, ἅτε θεὸς, πεπεισμένος περὶ τῆς νίκης. V. Τὸν μὲν τιμῶν ὁ θεὸς ἔδωκε δίφρον, ἅρμα χρυσοῦν, καὶ ἵππους ὑποπτέρους, ἀντὶ τοῦ ταχυτάτους· οὐ γὰρ πτερωτοὶ ἦσαν. Ἰςέον, ὅτι τὸ μὲν ἅρμα Πέλοψ πρῶτος ἔδειξεν, ἐκ Ποσειδῶνος λαβών· τὸν δὲ κέλητα, Βελλεροφόντης, διὰ τὴν πρὸς τὸν Πήγασον ἀνάβασιν. R.

141. Ἀκάμαντας] ἀκαμάτους, ἤγουν, οὐ κοπιῶντας· ἕλε δὲ, ἀντὶ τοῦ καθεῖλε τὴν ἰσχὺν τοῦ Οἰνομάου, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, τὸν Οἰνόμαον, ἕλεν, ἤγουν ἔλαβε καὶ τὴν παρθένον τὴν Ἱπποδάμειαν σύνευνον. ἔτεκε δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐγέννησεν υἱοὺς ἕξ, λαῶν ἡγεμόνας, ἀνδραγαθίαις ἐν φροντίδι ὄντας· ἀντιςρόφως, ἀντὶ τοῦ, οἷς ἀνδραγαθίαι ἦσαν ἐν φροντίδι. νῦν δὲ ἤνωται ἐν περιφαναῖσιν † αἱμακουρίαις, ἤγουν χοαῖς δι' αἱμάτων· ἃς συνήθως ἐτέλουν τοῖς ἀποθανοῦσι. κείμενος, ἀντὶ τοῦ ταφεὶς, παρὰ τῷ ῥεύματι τοῦ Ἀλφειοῦ, τύμβον ἔχων περιπολεῖσθαι δυνάμενον, διὰ τὸ μὴ πλησιάζειν τινὶ παρὰ βωμῷ, ἔνθα πλεῖςοι ξένοι ἀθροιζόμενοι ἠγωνίζοντο. Τὸ ἕλεν οὐ πρὸς τὸ παρθένον κατὰ κοινοῦ εἴποις, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν, ἀντὶ τοῦ, ἔλαβεν, ἐρεῖς. πρὸς δὲ τὸ βίαν, ἀντὶ τοῦ ἐκράτησε καὶ ἐνίκησε. R.

144 Ἃ (Sic Schol.) τέκε λαγέτας ἕξ] ἥτις Ἱπποδάμεια ἔτεκε λαγέτας ἕξ, ἤγουν ἡγεμόνας τῶν λαῶν ἡγουμένους. λέγει δὲ Ἀτρέα, Θυέςην, Πιτθέα, Ἀλκάθυν, Πλει-

* Obscurus sensus. Cod. Gott. ἐφέλκοιτο, ut cum ἀκλεὲς γῆρας jungatur: *sibi arcessat senium inglorium.*

† Etiam sic Cod. Gott. Debet esse vel περιφανέσιν vel περιφάνταις.

σθένην, Χρύσιππον. Ἄλλως. Ἀτρεὺς, Θυέστης, Ἀλκάθους, Ἵππαλκμος, Πιτθεὺς (ἐκ) Δίας, ἢ Χρύσιππος ἐξ Ἀξιόχης νύμφης, καὶ Πλεισθένης ἐξ ἄλλης. Τινὲς δὲ οὕτως· Ἀτρέα, Θυέστην, Ἵππαλκμον, Πλεισθένην, Πιτθέα, Πέλοπα τὸν νεώτερον. V.

146. Νῦν δ' ἐν αἱμακουρίαις] Βοιωτικὴ ἡ φωνή. Βοιωτοὶ γὰρ αἱμακουρίας, τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα λέγουσιν. ὁ δὲ νοῦς· ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος ὁ Πέλοψ ἐναγισμοῖς καὶ θυσίαις τελευτήσας τιμᾶται, παρὰ τοῖς τοῦ Ἀλφειοῦ ῥεύμασι, περίσημον ἔχων μνῆμα, παρὰ τῷ πολυξένῳ βωμῷ. περιφραστικῶς οὖν, ἀπέθανε. V. Κατ' ἐνιαυτὸν πάντες οἱ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ ἔφηβοι ἐν τῷ τοῦ Πέλοπος τάφῳ, ταῖς μάστιξι ξαινόμενοι, ὥσπερ τινὰ σπονδὴν, τὸ αὐτῶν αἷμα τούτῳ παρεῖχον. τοῦτο δ' ἐποίουν δεικνύντες τὴν τοῦ Ἥρωος δύναμιν, καὶ νομίζοντες μηδὲν ἄλλο πρὸς αὐτὸν εἶναι δίκαιον ἢ τοῦτο τελεῖσθαι. Βοιωτῶν φωνὴ τὸ, αἱμακουρίαις. οὗτοι γὰρ αἱμακουρίας τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα λέγουσιν. R.

149. Τύμβον ἀμφίπολον] τινές φασι, μὴ μνῆμα, ἀλλ' ἱερὸν τοῦ Πέλοπος· καὶ πρὸ τοῦ Διὸς αὐτῷ τοὺς Ἠλείους θύειν, τοῦ Ἡρακλέους πρώτου κατὰ τιμὴν τοῦτο πεποιηκότος. ἀμφίπολον δέ τινες, τὸν περιπολούμενον, διὰ τὸ ἐν μέσῃ εἶναι τῇ πόλει. οἱ γὰρ οἰκισταὶ ἐν μέσαις ταῖς πόλεσιν ἐθάπτοντο ἐξ ἔθους. Ἄλλως. ἀμφίπολον, περιπολούμενον, ὡς τῶν ἐπιφοιτώντων διὰ τὸ ἄγαν τῆς κατασκευῆς εὐπρεπὲς, κύκλῳ περιϊόντων, καὶ θεωμένων. Ἔνιοι δὲ, ὅτι οἱ δρομεῖς εἰς τὸν τάφον τοῦ Πέλοπος ἔκαμπτον. V. Τινές φασὶ, μὴ μνῆμα, ἀλλ' ἱερεῖον εἶναι Πέλοπος, καὶ πρὸ τοῦ τοὺς ἀγωνιζομένους θύειν, τοῦ Ἡρακλέους πρῶτον κατὰ τιμὴν τοῦτο πεποιηκότος. ἀμφίπολον δὲ λέγει, ἢ τὸν περιπολούμενον διὰ τὸ ἐν μέσῃ εἶναι τῇ πόλει· ἐνταῦθα γὰρ οἱ οἰκισταὶ ἐθάπτοντο· ἢ τὸν περιπολούμενον ὑπὸ τῶν ἀγωνιστῶν. φασὶ γὰρ, ὡς ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου ἦν. R.

150. Πολυξενωτάτῳ] Ἔνιοι μὲν οὖν ἐνόησαν, ὅτι πολύξενόν φησι τὸν βωμὸν, τὸν παρὰ τῷ τάφῳ τοῦ Πέλοπος, διὰ τὸ πλῆθος τῶν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν στελλομένων ἀγωνιστῶν τε καὶ θεατῶν. καὶ φασὶ τὸν ἑστῶτα παρὰ τῷ Πέλοπος βωμῷ, Πέλοπα εἶναι, ἔνθα αὐτῷ τὰ ἐναγίσματα γίνεται. Ἔνιοι δὲ οὕτως, ὅτι Ἴαμος, Ἀπόλλωνος παῖς, παρὰ τοῦ πατρὸς τὴν μαντικὴν λαβὼν, περὶ τῆς ἱερωσύνης ἔλεγε τοῖς ἐρωτῶσι. διὰ γοῦν τὸ πλείστους ξένους τῆς μαντικῆς ἕνεκεν ἀφικνεῖσθαι, πολυξενώτατον εἶπε τὸν βωμόν. Καὶ τοῦτον βωμὸν Διὸς καὶ Πέλοπος λέγουσιν οἱ ταύτην τὴν ἐξήγησιν ἐκδεξάμενοι, ἐπεὶ πολλοὶ ξένοι εἰστρέουσιν εἰς τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα. βωμὸς γὰρ ἐν Πίσῃ, ἐφ' ὃν θύουσι πάντες οἱ ξένοι. V.

152. Τηλόθε δέδορκεν] ὁ νοῦς· τὸ δὲ τῆς Ὀλυμπίας κλέος, ἄνωθεν ἀπὸ τῆς τοῦ Πέλοπος οἰκήσεως ὁρᾶται. ὡς ἐκείνου τὸ τέλειον τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι περιθέντος. Ἄλλως. τὸ τηλόθε χρονικῶς ἀκουστέον· τὸ δὲ δέδορκεν, ἀντὶ παθητικοῦ, τοῦ δέρκεται, ἵνα ᾖ, ὁρᾶται, ἁπανταχῆ βλέπεται καὶ ἀκούεται ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγών. ἰδίως δὲ τὸ, δέδορκεν, ἐξενήνοχεν ἀντὶ παθητικοῦ τοῦ βλέπεται, ὅτι μακρόθεν ὁρᾶται τὸ κλέος καὶ εἰς δεῖξιν πίπτει. Ἄλλως. τηλόθεν δέδορκεν, ἀντὶ τοῦ, πανταχῆ βλέπεται καὶ βοᾶται ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγών· τὸ γὰρ δέδορκεν, ἀντὶ παθητικοῦ τοῦ βλέπεται. V. τὸ δὲ κλέος τῶν Ὀλυμπιάδων δέδορκεν, ἀντὶ τοῦ βλέπεται, περιφανές ἐστιν, ἐκ μακροῦ, ἐν τοῖς δρόμοις, οὓς ἔδραμεν ὁ Πέλοψ, ἐρίζων τῷ Οἰνομάῳ, ὅπου ταχυτὴς ποδῶν ἁμιλλᾶται, καὶ ἀκμαὶ ἰσχύος γενναῖα καὶ ἀνδρικὰ ἐργαζόμεναι. τοῦτο γὰρ τὸ θρασύπονοι. ὁ δὲ νικῶν, ἐν τούτῳ δηλονότι τῷ ἀγῶνι, περὶ τὸν ἐπίλοιπον αὐτοῦ βίον ἔχει εὐδίαν, ἤγουν ἠρεμίαν γλυκεῖαν ἕνεκα βραβείων ἀγῶνος, τουτέστιν, ἡσυχάζει μετὰ γλυκύτητος, οὐ ζητῶν βραβεῖα ἑτέρου ἀγῶνος, ἅτε δὴ τῶν μεγίστων τετυχηκώς. ἀεὶ δὲ τὸ ἀγαθὸν, τὸ κατὰ τὴν παρεστῶσαν ἡμέραν, ἤγουν τὸ ἐνεστὼς, κράτιστον ἔρχεται, ἀντὶ τοῦ δοκεῖ παντὶ ἀνθρώπῳ. R.

154. Ταχυτὰς ποδῶν] πρῶτον γὰρ εὑρέθη δρόμου τὸ ἄσκημα· καὶ ἡ πρώτη θέσις τῶν Ὀλυμπίων, δρόμου ἦν τὸ σχῆμα. ταχυτὰς ποδῶν ἐρίζεται ἀκμαί τ' ἰσχύος· ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐρίζουσιν· ἔνθα πρὸς ἀλλήλας ἐρίζουσι καὶ φιλονεικοῦσιν αἱ τῶν ἀκμαίων ἰσχύες, αἳ γενναίως πρὸς τοὺς πόνους χωροῦσι. τὸ δὲ ἀκόλουθον· αἱ ἀκμαὶ, αἱ ἰσχύες. ἀντὶ τοῦ, ἔνθα καὶ δρόμοι, καὶ πάλαι, καὶ παγκράτια, καὶ πυγμαὶ---τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, θρασύπονοι ἀκμαὶ ἰσχύος. V.

157. Ὁ νικῶν δὲ] ἔξωθεν ἐξακουστέον, τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα. ὁ γοῦν τοῦτον νικῶν, εὔδιον καὶ ἥδιστον λοιπὸν ἔχει βίον, ὡς τοῦ τελείου τῶν ἀγωνισμάτων ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ὄντος ἀγῶνι, καὶ τοῦ νικήσαντος, ἔχοντος τὸ τέλειον τῆς δόξης. Ἄλλως. ὁ νικῶν δὲ, τὸν λοιπὸν αὐτοῦ βίον διάγει ἐν τῇ γῇ, μέλι ῥεούσῃ, ἀντὶ τοῦ, ἡδεῖαν ἀνάπαυσιν.---Ἄλλως. ἀμφίβολον, πότερον ὁ νικῶν τὰ Ὀλύμπια, εἰς τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον ἐν εὐδίᾳ ἐστὶν ἕνεκα τῶν ἄθλων, οἷον, ἕνεκα τοῦ νικῆσαι τὰ Ὀλύμπια· πολλάκι μέντοι εἴωθε δι' ἑτέρας συμφορὰς λυπεῖσθαι· ἢ οὕτως· ὁ νικήσας τὰ Ὀλύμπια ἕνεκα τῶν ἄλλων ἄθλων ἐν εὐδίᾳ ἐστί· οὐκέτι γὰρ φιλοδοξεῖ, οὐδὲ ἐπιθυμεῖ νικῆσαι ἕτερον ἀγῶνα. Ἄλλως. ὁ νικῶν ἐν εὐδίᾳ διάγει,

ἡδόμενος ταῖς νίκαις. V. *Εὐδίαν. ἡσυχίαν, τουτέςι, βέλτιςος παρὰ πάντων νομίζεται. Εὐδίαν δὲ εἶπεν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν θαλάσσῃ χειμαζομένων καὶ πεπαυμένων τοῦ κλύδωνος.* R.

159. *Τὸ δ' αἰεὶ παράμερον ἐσλὸν] οἱ ἄνθρωποι τῶν ἔμπροσθεν πεπραγμένων ἀγαθῶν οὐκ εἰώθασι μνημονεύειν, ἀλλὰ παρ' ἡμέραν ἢ κακὸν ἢ καλὸν σκοποῦσιν. ἑκάςῳ οὖν, φησι, τῶν ἀνθρώπων τὸ παρ' ἡμέραν γινόμενον κρίνεται μέγιςον εἶναι. Ἄλλως. τὸ δὲ τῶν ἄθλων παραγινομένον ἀγαθὸν παρ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τὴν ἐνεςῶσαν, ἐν ᾗ τις ἐνίκησεν, ὕπατον δοκεῖ καὶ μέγιςον ἀγαθὸν τῷ τετυχηκότι. ἢ οὕτω· τὸ παρ' ἡμέραν γινόμενον. τὰ γὰρ ἐνεςῶτα τῶν μελλόντων προκρίνεται. Ἄλλως. τὸ δὲ καθ' ἡμέραν καὶ ἀδιαλείπτως παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀγαθὸν, τοῦτο ἔξοχον καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον γίνεται ἀγαθόν. ἢ οὕτω· τὸ δὲ περὶ τὴν τοῦ ςεφάνου ἡμέραν ἀγαθὸν, ὕπατον γίνεται παντὶ ἀνθρώπῳ· ἡ δὲ ἡμέρα, καθ' ἣν τις ςέφεται, τιμιωτάτη. Ἄλλως. ἐάν τις πρότερον εὐτυχῇ ἐν τῷ ἄλλῳ βίῳ, καὶ πάλιν εὐτυχήσας νικήσῃ, ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ἐν ᾗ ἐνίκησεν, ἐπιλέληςαι τῶν προτέρων εὐτυχημάτων. Ἄλλως. τὸ γὰρ κατὰ προαίρεσιν συμβαῖνον ἀγαθὸν, ὕπατον καὶ μέγιςον γίνεται παντὶ ἀνθρώπῳ. ὥσπερ καὶ ὁ Ἱέρων ἐπιθυμήσας νίκης, ἐνίκησε, καὶ ἐγίνετο αὐτῷ τοῦτο τὸ παρ' ἡμέραν ἀγαθὸν, κατὰ προαίρεσιν τελεσθὲν, ὕπατον καὶ μέγιςον.* V. *Τὸ δ' αἰεὶ τοῦτο λέγει, ὅτι εἴ τις τὸν τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνον καθ' ἑκάςην ἡμέραν παρὰ πάντων τιμᾶται, οὐκ ἔςι τούτου μεῖζον οὐδέν**. R.

162. *Ἐμὲ δὲ χρὴ] ἐμὲ δὲ πρέπει Αἰολίδι μολπᾷ καὶ ὕμνῳ ςεφανῶσαι ἐκεῖνον τὸν ἐξ Ὀλυμπίας ἐν νόμῳ ἱππείῳ νενικηκότα κατὰ νόμους. νενομισμένον γάρ ἐςι μὴ μόνον τοῖς οἰκείοις ποσὶν ἀγωνίζεσθαι πεζῇ, ἀλλὰ καὶ ἱππικῶς· λέγω δὴ, ἐν κέλητι καὶ δίφρῳ καὶ τεθρίππῳ. λέγει δὲ διὰ τὸν Ἱέρωνα. τὸ δὲ Αἰολίδι μολπᾷ, ἀντὶ τοῦ ποικίλῃ· ποικίλοι γὰρ οἱ ἐκ λύρας ὕμνοι· ἢ Θηβαΐᾳ· οἱ γὰρ Αἰολεῖς ᾤκησαν ποτὲ Θήβας· ἢ διότι καὶ ὁ Πίνδαρος ἐξ Αἰολέων κατήγετο, ὡς φασί τινες.* R. *Ἐμὲ δὲ πρέπει ἐγκωμιάσαι ἐκεῖνον, ὃν ὑπεθέμην δηλονότι, τουτέςι τὸν Ἱέρωνα, κατὰ τὸν νόμον τὸν ἁρμόζοντα τοῖς ἱππικοῖς, διὰ μολπῆς, ἤγουν ᾠδῆς Αἰολίδος, ἤγουν Θηβαϊκῆς ἢ Πινδαρικῆς· πέποιθα δὲ μηδένα ἄλλον φίλον ἀπὸ τῶν νῦν κατὰ τὰ ἀμφότερα, καὶ καλῶν ἔμπειρον καὶ κατὰ τὴν ἰσχὺν ἐπικρατέςερον, κοσμήσειν ςροφαῖς ὕμνων κλυταῖς, τουτέςι, μετεώρῳ φωνῇ ᾀδομέναις καὶ ἐξακουομέναις.* Ibid.

164. *Αἰοληΐδι μολπᾷ] ἤγουν ποικίλῃ· ποικίλα γὰρ τὰ λυρικά· ἢ Θηβαΐᾳ. οἱ γὰρ Αἰολεῖς ᾤκησαν τὰς Θήβας. τινὲς δὲ φασὶν, ὅτι ἄνωθεν Αἰολεὺς τὸ γένος ὁ Πίνδαρος. οἱ δὲ, ὅτι Αἰολίῳ ῥυθμῷ διὰ τῆς μουσικῆς χρᾶται τῶν ποιημάτων.* V.

165. Πέποιθα δὲ ξένον ἐμαυτῷ, *τὸν Ἱέρωνα, ἐμπεριέχοντα καὶ δύο τῶν καλῶν. ὅ ἐςιν, ἀγαθὸν καὶ δυνάμενον, ὃ βούλεται, συντελεῖν. ἑνὶ γὰρ τὸ ἕτερον ἠκολούθηκεν, οὐ τὰ δύο. Ἄλλως. πεπίςευκα δὲ καὶ πέπεισμαι ἀκριβῶς, μηδένα με ἔτι φίλον τῶν νῦν ἀνθρώπων ἐγκωμιάσαι τοῖς ὕμνοις, ἀμφότερα ἔχοντα, καὶ ἐπισήμονα τὰ κατὰ ψυχὴν, καὶ σώματος ἰσχὺν τούτου ἀνδρειότερον· ἅπερ τὰ δύο τῷ Ἱέρωνι πάρεςι. Ἔνιοι δὲ κατὰ τοῦ Πινδάρου αὐτὸ ἀκούουσιν, ὅπερ καὶ μᾶλλον, διὰ τὰ ἑξῆς ἐπαγόμενα· ἵν' ᾖ τὸ ἐγκώμιον ἐπ' αὐτῷ κινῶν ὁ Πίνδαρος, καὶ ὁ νοῦς τοιοῦτος· πιςεύω δὲ μηδένα ἄλλον ποιητὴν ἐπισήμονά τε εἶναι καὶ ἀνδρεῖον, καὶ οὕτω δύνασθαι τοὺς φίλους ἐγκωμιάζειν, ὥσπερ ἐμαυτόν.* V.

Τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ Πινδάρου ὑπὲρ ἑαυτοῦ λέγοντος νοοῦσι, καὶ ἐπὶ τοῦ Ἱέρωνος. καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ Ἱέρωνος οὕτω· πέποιθα δὲ καὶ θαῤῥῶ μή τινα ἄλλον ξένον καὶ φίλον ἐμὲ δαιδαλωσέμεν καὶ κοσμῆσαι ἐμὲ ἐν κλυταῖς καὶ ἐνδόξοις πτυχαῖς, καὶ περιβολαῖς ἐπαίνων, ἴδριν τε καὶ ἐπισήμονα καλῶν καὶ ἀγαθῶν καὶ δὴ καὶ κυριώτερον καὶ κρείττονα τῶν νῦν ἀνθρώπων κατὰ δύναμιν σώματός τε καὶ πλούτου, ἀμφότερα· τουτέςιν ἐλπίζω, ὡς οὐδένα ἄλλον ὑμνήσω, ἐμπειρίαν τε ἀγαθῶν ἔχοντα καὶ κρείττονα τῶν νῦν ἀνθρώπων κατὰ δύναμιν. ἐπὶ δὲ τοῦ Πινδάρου οὕτω· πέποιθα δὲ μή τινα ξένον δαιδαλωσέμεν καὶ κοσμεῖν ἐν κλυταῖς πτυχαῖς ἐπαίνων, ἴδριν τε καὶ ἐπισήμονα καλῶν, ἢ κυριώτερον καὶ κρείττονα τῶν νῦν ἀνθρώπων, κατὰ τὴν τοῦ λόγου δύναμιν, ἀμφότερα· τουτέςιν, ἐλπίζω, ὡς οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων ἐπίςαται οὕτως ἐγκωμιάζειν τοὺς φίλους, ὥσπερ ἐγὼ, καλλίςους ἐγκωμίων τύπους εἰδὼς, καὶ κατὰ τὴν τοῦ λόγου δύναμιν πάντας ὑπερέχων. ἔςι δὲ τὸ, καλῶν ἴδριν, καὶ τὸ, δύναμιν κυριώτερον, ἰσοδυναμοῦντα πρὸς τὰ ἀμφότερα. διὸ

* Vide annon grammatici nos omnes in transversa rapuerint, ut verba *τὸ δ' αἰεὶ παράμερον ἐσθλὸν ὕπατον ἔρχεται παντὶ βροτῷ* ad superiora retraheremus. Nam transitus ad sequentia per haec est factus a poeta. *Enimvero semper eventus lætus præsentis diei maxime afficere solet hominum animos; itaque me fas est celebrare victorem Hieronem.* ἐμὲ δὲ pro ἐμὲ οὖν, ut sæpe.

καὶ μετ' ἐκεῖνα τοῦτο λέγω κατὰ τὴν σύνταξιν, εἰ καὶ προηγεῖται κατὰ τὴν φράσιν. ἀγνοοῦντες δέ τινες ὄντα ἔξωθεν λαμβάνουσι. R.

167. Ἴδριν] ἔμπειρον Gl. β. γ. ἐπιστήμονα Gl. α.

169. Δαιδαλωσέμεν] κοσμήσειν πτυχαῖς, ταῖς ποιήσεσιν· ἐπεὶ διαιρεῖται εἰς στροφὰς καὶ ἀντιστροφὰς καὶ ἐπῳδάς. Ἄλλως. ὕμνων πτυχαῖς, τῷ ὕμνῳ κατὰ περίφρασιν. οἰκείως δὲ πρὸς τὸ δαιδαλωσέμεν, καὶ τὸ ποικίλλειν, ὥσπερ ἐπὶ κατασκευάσματος τὸ πτυχαῖς ἐπήγαγεν. V.

171. Θεὸς ἐπίτροπος] ὁ μὲν φροντιστὴς τῆς σῆς εὐδαιμονίας, ὦ Ἱέρων, ἀδιάπτωτόν σοι τὴν εὐδαιμονίαν φυλάττει. οἱ δὲ πάλιν ἐπὶ τοῦ Πινδάρου· ἐπίτροπος ὁ θεὸς τῷ ἐμῷ τρόπῳ· καὶ λέγει τὴν Μοῦσαν. Θεὸς ἐπόπτης καὶ διοικητὴς τεαῖσι μήδεται μερίμναις, κῆδος ἔχων τοῦτο, εἰς τοῦτο σπουδάζων, τὸ, σοῦ προνοεῖσθαι. Ἄλλως. Θεὸς ἐπίτροπός σου ὢν, ἔχει τε καὶ φυλάσσει τοῦτο ταῖς σαῖς μερίμναις, ἔμπειρόν τε εἶναι, καὶ τῶν καλῶν δραστήριον. μήδεται δὲ, ἐργάζεταί σε νικητήν. V.

Θεὸς] ἤτοι ὁ Ἑρμῆς, ἐὼν καὶ ὑπάρχων ἐπίτροπος τῆς ἐμῆς τέχνης, μήδεται καὶ βουλεύεται τὰ ὑπὲρ ἐμοῦ, ἐν τεαῖς καὶ ἰδίαις μερίμναις, ἔχων τοῦτο τὸ βουλεύεσθαι, κῆδος καὶ φροντίδα. Καὶ πάλιν· ὁ ἐὼν καὶ ὁ ὑπάρχων ἐπίτροπος σὸς θεὸς, ἐν τεαῖς καὶ ἰδίαις μερίμναις, μήδεται καὶ βουλεύεται τὰ ὑπὲρ σοῦ. R.

174. Εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι] εἰ δὲ μὴ ταχέως με ἐπιλίποι ἡ Μοῦσα· καὶ φανερώτερον τὸν λόγον ἐφ' ἑαυτοῦ τίθησιν ὁ Πίνδαρος. οὐκ ἦν γὰρ προσῆκον περὶ τοῦ ἐγκωμιαζομένου λέγειν, ἐὰν μή σε ἐπιλίποι ἡ εὐδαιμονία, ἀλλὰ μετριώτερόν ἐστιν αὐτὸ λαμβάνειν ἐπὶ τοῦ Πινδάρου· ἐὰν οὖν, φησι, μή με ἐπιλίποι ἡ Μοῦσα, δυνήσομαί σοι καὶ αὖθις τεθρίππῳ νικήσαντι γλυκύτερον καὶ ἡδύτερον ὕμνον γράψαι, καὶ ἐγκωμιάσαι σε, βοηθὸν τῶν ἐμαυτοῦ ποιημάτων εὑρίσκων τὴν σὴν νίκην· σοῦ γὰρ νικήσαντος, ἔσται μοι πρόφασις καὶ ὁδὸς, ἀφ' ἧς με δεῖ ἐγκωμιάσαι. Ἄλλως. εἰ δὲ μὴ ταχύ. Ἔνιοι οὕτως συνέθηκαν τὸν λόγον· ἐὰν μή με ὁ βίος ταχέως ἐπιλείψῃ, ἀντὶ τοῦ, ἐὰν μὴ τελευτήσω, ἀλλὰ ζῶ, σὺν τῷ ταχεῖ τεθρίππῳ παραγεγονὼς εἰς τὸν εὐδείελον Κρόνιον, τουτέστι τὴν Ὀλυμπίαν, ἐλπίζω γλυκυτέραν σοι καὶ ἡδίω τῆς νῦν ᾆσαι ᾠδήν· ὁδὸν καὶ πρόφασιν τῶν λόγων μου τὴν σὴν εὑρίσκων νίκην. τὸ δὲ, σὺν ἅρματι παραγεγονὼς, οἱονεὶ τεθρίππῳ νικήσαντος ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἐμοῦ ἐπὶ τοιαύτῃ νίκῃ γράφοντός σου τὸν ὕμνον. Ἄλλως. εἰ μὴ ταχὺ λίποι ὁ αἰὼν, ὦ Ἱέρων, καὶ ἅρματί σε νικήσαντα ἐλπίζω ὑμνήσειν. δύναται δὲ καὶ οὕτως ἀκούεσθαι· εἰ δὲ μὴ λίποι ὁ ἐπίτροπός σου δαίμων, ἔλπομαι ἐπίκουρον εὑρὼν ὁδὸν λόγων, ποιήσειν ἐγκώμιον βοηθῶν σου τῇ δόξῃ. V. Εἰ δὲ μὴ ταχὺ καὶ ταχέως λίποι, ἐμὲ μὲν ὁ Ἑρμῆς, σὲ δὲ ὁ σὸς φροντιστὴς θεὸς, ἤγουν, εἰ μὴ ταχέως τοῦ βίου ἀπέλθωμεν, ἔλπομαι καὶ ἐλπίζω ἔτι καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, ἐλθὼν παρὰ τὸν εὐδείελον καὶ τὸν φανερὸν Κρόνιον λόφον, ἤτοι παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν, κλεΐξειν καὶ ὑμνήσειν σε σὺν ἅρματι θοῷ, εὑρὼν ὁδὸν καὶ μεταχείρησιν λόγων γλυκυτέραν τῆς νῦν ἐπίκουρον καὶ βοηθόν. οὐ γὰρ ἐάσει τὴν νίκην ὑπὸ λήθης ἀφανισθῆναι. κρεῖττον δέ ἐστιν ὑπὲρ τοῦ Ἱέρωνος μόνου ταῦτα λέγεσθαι. R. Θεὸς ἐπίτροπος. ὁ θεὸς, ὦ Ἱέρων, ἐπίτροπος ὢν, ἤγουν τὴν φροντίδα ἀναδεδεγμένος τῶν σῶν μεριμνῶν, τουτέστι τῶν περί σε, ἃς ἐγὼ δηλονότι φροντίζω περὶ σε, βουλεύεται ἔχων ταύτην τὴν φροντίδα. εἰ δὲ μὴ ταχέως λίποι, ἔτι ἂν ἐλπίζω δοξάσειν σε σὺν ἅρματι ταχεῖ, δι' οὗ σὺ δηλονότι νικήσεις, ἀπελθὼν διὰ τῶν ἐγκωμίων παρὰ τὸν Κρόνιον λόφον, τὸν εὐδείελον, ἤγουν, τὸν μετέωρον καὶ καλῶς ἔχοντα τοῦ ἡλίου κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν, καὶ τὰ περὶ τὴν δείλην ἐώαν, εὑρὼν βοηθὸν, ὁδὸν λόγων γλυκυτέραν. Ibid. (ex paraphrasi.)

179. Ἐμοὶ μὲν ὦν] ἐμοὶ μὲν οὖν δυνάμει ἡ Μοῦσα ἰσχυρότατα μέλη τρέφει τῶν λόγων, ὥστε βάλλειν καιρίως τοῖς ὕμνοις τοὺς νικηφόρους. Ἄλλως. ἐγὼ μὲν ἐπὶ μουσικῇ πέποιθα. τὸ ἐμὸν βέλος ὑπὸ μουσικῆς (Μούσης) τρέφεται· σὺ δὲ ἐν τῷ πλουτεῖν μέγας εἶ· τὸ δὲ Κρόνιον, ἀκρωτήριον τῆς Πίσης· περὶ γὰρ τὸν Κρόνιον λόφον ἄγεται τὰ Ὀλύμπια. τὸ δὲ τρέφει, ἀντὶ τοῦ ἀλκὴν αὔξει. V. Ἐμοὶ μὲν οὖν ἡ Μοῦσα βέλος, ἀντὶ τοῦ λόγον, τρέφει, τουτέστι διέπει, φυλάττει, καρτερώτατον κατὰ τὴν ἰσχύν· ἐπ' ἄλλοις δὲ πράγμασίν εἰσιν ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δὲ μέγιστον τῶν ἄλλων μέγεθος ἐπὶ τοῖς βασιλεῦσιν ἐστὶν ηὐξημένον, τὴν ἔξοχον αὐτοῦ αὔξησιν. Μὴ ἀπόβλεπε πόρσιον, ἤγουν περαιτέρω, τὴν βασιλείαν δηλονότι ἔχων. εἴθε εἴη σέ τε ταύτην τὴν ἐνισταμένην ζωὴν διέρχεσθαι ὑψοῦ, τουτέστιν ἐπὶ μετεώρου σχήματος, καὶ κράτος ἁπάντων ἔχοντος, καὶ ἐμὲ τοσάδε, ἀντὶ τοῦ τοιάδε, ὁμιλεῖν τοῖς νικηφόροις, προφανῆ ὄντα κατὰ σοφίαν πανταχοῦ, κατὰ τοὺς Ἕλληνας. R.

180. Ἄλλοισι δ' ἄλλοι] τί μέγα ἐκ ταύτης τῆς προφάσεως αἰτεῖ τὸν Ἱέρωνα· ἢ ἐπ' ἄλλοις δὲ πράγμασιν εἰσὶν ἄλλοι μεγάλοι. V. (Mutila hæc.)

181. Τὸ δ' ἔσχατον] τὸ τελευταῖον καὶ τὸ πλῆρες, οὗπερ οὐκ ἐστιν ὑπερβολὴν τοῖς ἀνθρώποις εὑρεῖν, κορυφοῦται καὶ ὑψοῦται,

καί ἐςι τοῖς βασιλεῦσιν· ἢ, τὸ δὲ μέγιςον τῶν ἄλλων μέγεθος ἐπὶ τοῖς βασιλεῦσιν ἔχει ηὐξημένην τὴν ἔξοχον αὐτῷ αὔξησιν. V. Τὸ ἐξοχώτατον, ἤγουν, τὸ τῆς δυνάμεως καὶ εὐδαιμονίας ἀκρότατον οἱ βασιλεῖς ἔχουσιν. R.

182. Μηκέτι πάπταινε] μηκέτι περίβλεπε καὶ ζήτει τῆς οὔσης εὐδαιμονίας ἐν σοὶ μείζονα· ἔχεις γὰρ τὸ τέλειον· μηκέτι περαιτέρω ζήτει τούτων, ὧν ἔχεις, βασιλεὺς γενόμενος. V.

184. Εἴη σέ τε τοῦτον] ὁ νοῦς· εἴη δέ σε μὲν τοῦτον τὸν χρόνον, ὃν ζῶμεν, ἐν ὕψει καὶ εὐδαιμονίᾳ διαζῆν, ἐμὲ δὲ τοσαῦτα τοῖς νικηφόροις προσδιαλέγεσθαι τοῖς ἐγκωμίοις, προφανῆ καὶ ἐπίσημον ὄντα διὰ τὴν σοφίαν, ἐν τοῖς Ἕλλησιν. Ἄλλως. ἀλλ' εἴη σε τοῦτον τὸν χρόνον, ὃν ζῶμεν, μὴ ἀποβαλεῖν τὴν βασιλείαν, ἐμὲ δὲ ἐπινικίους γράφειν, καὶ ὑμνεῖν τοὺς νικῶντας. V.

185. Ὑψοῦ] τὸ μὲν ὑψοῦ τὴν εὐδαιμονίαν ηὔξατο· τὸ δὲ πατεῖν τὸ ζῆν πάλιν ηὔξατο. V.

186. Τοσσάδε νικαφόροις] ἀντὶ τοῦ, τοσοῦτο νικηφόροις ὁμιλεῖν, οἷος εἶ σύ. Χαίρω δὲ γράφων τοιάδε, καὶ ἔςαι τοιαῦτα, οἷα ἐπί σου. V.

187. Πρόφατον] (sic Schol.) φανερὸν καὶ ἔξοχον ἐν τῇ σοφίᾳ πανταχῆ κατὰ τοὺς Ἕλληνας ὄντα. V.

Σοφίᾳ πρόφαντον] οὐχ ὁμολογουμένως τοῦτο λέγει καυχώμενος, ἀλλ' εὔχεται τοῦτο δοκεῖν· καὶ ἔχει τὴν δύναμιν πρὸς τὸ, τοσάδε. δέον γὰρ οὕτως εἰπεῖν· ἐμὲ δὲ εἴη τοσοῦτον ὁμιλεῖν τοῖς νικηφόροις, τουτέςι, τοιούτους τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ ὕμνους ποιεῖν, ὡς εἶναι πρόφαντον καὶ ὑπέρτατον πανταχοῦ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐν τῇ σοφίᾳ. πρὸς μετοχὴν τὸν λόγον ἔςρεψε, καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, εἶναι, ὄντα εἶπεν. R.

CARMEN II.

Περὶ τῶν κώλων τῆς ςροφῆς καὶ ἀντιςροφῆς τοῦ δευτέρου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

ΤΟΥ δευτέρου εἴδους ἡ ςροφὴ καὶ ἀντίςροφος κώλων ιδ΄. Τὸ ά περιοδικὸν, ἤγουν ἐκ δύο ἰάμβων, καὶ δύο τροχαίων· περιοδικὸν δὲ λέγεται, διότι περιοδεύει τὸ μέτρον, ὡς γίνεσθαι τὸ ἀπ' ἀρχῆς ὅμοιον τῷ ἀπὸ τέλους· υ - υ - - υ - υ. Τὸ β΄ Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἀπὸ τροχαϊκῆς συζυγίας ἀρχόμενον, οἰκείας τῷ Ἰωνικῷ· ὁ δὲ πρῶτος ποὺς διαλύεται εἰς τρίβραχυν χορεῖον· πολλάκις δὲ καὶ ὁ δεύτερος· υ υ υ - υ - - υ. Τὸ γ΄ ἀντισπαςικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. παραδιδοῦσι δὲ οἱ Ῥυθμικοὶ, ὅτι ἐν τῷ ἀντισπαςικῷ ὁ πρῶτος ποὺς τοῦ ἀντισπάςου πρώτου εἰς πόδας τέσσαρας τοὺς δισυλλάβους μεταλλάσσεται, ὡς καὶ ἐνταῦθα. ὅρα γάρ· ἡ δευτέρα συζυγία ἰαμβική ἐςιν οἰκεία τῷ ἀντισπάςῳ· υ υ - υ υ υ - υ -. Τὸ δ΄ χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἀπὸ ἰαμβικῆς συζυγίας. ἤτοι τοῦ πρώτου σπονδείου· - - υ-υ - υ υ. Τὸ ἑ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· ὁ δεύτερος χορεῖος· υ - υ υ υ - -. Τὸ ς΄ ἀντίσπαςος καὶ συλλαβὴ, δηλονότι μονόμετρον ὑπερκατάληκτον· υ - - υ -. Τὸ ζ΄, Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, τῷ Ἰωνικῷ ἀρχομένῳ δίμετρον καταληκτικόν· - υ - υ υ υ -. Τὸ ή, Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον· - - υ υ - - υ -. Τὸ θ΄ παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, πλὴν ὁ ά τέταρτος παίων, ὁ δεύτερος πρῶτος παίων, λειπούσης καὶ τῆς βραχείας· υ υ υ - υ (immo υ υ υ - - υ -). Τὸ ί ἀντισπαςικὸν δίμετρον καταληκτικόν· ἄρχεται δὲ ὁ δεύτερος ἀντίσπαςος ἀπὸ πυῤῥιχίου· υ - - υ υ υ -. Τὸ ιά ὅμοιον τῷ ἕκτῳ τῆς ςροφῆς, ἤγουν ἀντίσπαςος καὶ συλλαβή· υ - - υ -. Τὸ ιβ΄, ἀντισπαςικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· υ - - υ - -. Τὸ ιγ΄ ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές· ὁ δὲ τρίτος ποὺς τρισύλλαβος· - - υ - υ υ υ -. Τὸ ιδ΄ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· υ - υ - υ υ υ.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ὀκτώ. Τὸ ά χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, οἰκείας τῷ μέτρῳ· - - ⏑ - -⏑ ⏑ - ⏑ -. Τὸ β' δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐπιχοριαμβικὸν, οὐ χοριαμβικὸν καθαρόν· ἔχει ἐπιμιξίαν πρὸς τροχαϊκὴν συζυγίαν τὴν πρώτην, ἀνοικείαν τῷ χοριάμβῳ· - ⏑ - ⏑ - ⏑ ⏑ - -. Τὸ γ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· ἄρχεται δὲ τὸ δεύτερον μέτρον ἀπὸ σπονδείου, κατὰ τὴν φύσιν τοῦ ἀντισπάστου, ἀλλασσομένου κατα τὸν πρῶτον δισύλλαβον πόδα· ⏑ - - ⏑ - -. Τὸ δ', παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· ὁ ά τέταρτος παίων, καὶ ὁ δεύτερος συνεπτυγμένα ἔχει τὰ δύο βραχέα εἰς ἓν μακρόν· ⏑ ⏑ ⏑ - - ⏑ -. Τὸ έ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δεύτερον χορεῖον ἔχει· ⏑ - ⏑ ⏑ ⏑ - - ⏑ -. Τὸ ϛ' ἰαμβικὸν ἐπίμικτον πρὸς τροχαϊκὰς συζυγίας· ὃ ἐλέγετο περιοδικόν. ἀνοίκειοι γὰρ οἱ πόδες· - - ⏑ - - ⏑ - - ⏑ ⏑ ⏑ - -. Τὸ ζ' ἐπιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. ἐπιωνικὸν δὲ καὶ οὐκ Ἰωνικὸν λέγεται, ὅτι ἐπιμίγνυται ἰαμβικὴ συζυγία ἀνοικεία τοῖς Ἰωνικοῖς· - - ⏑ ⏑ ⏑ - ⏑ -. Τὸ ή ἰαμβικὸν μικτὸν ἀπὸ τροχαϊκῆς συζυγίας, τρίμετρον καταληκτικόν· - ⏑ - - ⏑ - ⏑ - ⏑ - -.

Θήρωνι Ἀκραγαντίνῳ] Γέγραπται Θήρωνι Ἀκραγαντίνῳ ἅρματι νενικηκότι τὴν ἑβδομηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα. ἦν δὲ ὁ Θήρων ἀνέκαθεν ἀπὸ Οἰδίποδος. ἐκήδευσε δὲ Γέλωνι τῷ τυράννῳ, ἐπιδοὺς αὐτῷ τὴν θυγατέρα Δημαρέτην, ἀφ' ἧς καὶ τὸ Δημαρέτειον προσωνομάσθη νόμισμα*. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Θήρων τὴν Πολυζήλου τοῦ ἀδελφοῦ Ἱέρωνος ἔγημε θυγατέρα, καθά φησι Τίμαιος. ἦν δὲ ὁ Θήρων υἱὸς Αἰνησιδάμου. V. (* Diodor. xi. 26.)

1. Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι] οἱ τῆς φόρμιγγος ἀνάσσοντες. πρῶτον γὰρ τὰ ᾄσματα συντίθενται, εἶθ' οὕτω πρὸς αὐτὰ καὶ ἡ λύρα ἁρμόζεται. ἢ οὕτως· ὦ ὕμνοι οἱ ὑπὸ τῆς φόρμιγγος ἀνασσόμενοι. πρῶτον γὰρ ἔκρουον, εἶτα ἐπῇδον. καὶ τούτου μάρτυς Ὅμηρος. (Odyss. i. 155.) "Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν*." ἐμφανίζει δὲ τὸν μουσόληπτον· ὡς ἐπιζητῶν γὰρ, τίνα ὀφείλει ὑμνῆσαι, εἶτα καθ' ἑαυτὸν δοκιμάζων. Ἄλλως. Ἀναξιφόρμιγγες· τὴν αἰτίαν δηλοῖ, παρ' ἥν. ὁ νοῦς· τρία δὲ δεῖ ἐπαινεῖν· Δία, ὅτι τούτου ἱερὸν ὁ τόπος· Ὀλυμπιάδα δ' ἔστησεν Ἡρακλῆς· διὸ ὑμνητέον αὐτὸν ὡς ἥρωα· ἄνθρωπον δὲ Θήρωνα. τυποῖ δὲ ὁ Πίνδαρος, ὅτι δεῖ καὶ ἐπίνικον ὑμνεῖν θεὸν, ἥρωα, ἄνδρα. V.

Ἄλλως· Ἀναξιφόρμιγγες, ἤγουν ἄνακτες τῆς φόρμιγγος· ὑπουργὸς γὰρ ἡ φόρμιγξ τῶν ὕμνων, καὶ πρὸς αὐτοὺς αὐτὴ ἁρμόζεται. καὶ τοὔνομα δὲ ἐνέργειαν δηλοῖ ἀεὶ, καὶ οὐδέποτε πάθος· ὡς τὸ, ἀλεξίκακος, καὶ παυσίκακος, καὶ πλήξιππος, καὶ ἀλεξιάρη παρ' Ἡσιόδῳ (Opp. et D. v. 464.) R.

2. Τίνα θεὸν] θεὸν βουλόμενος καὶ ἥρωα καὶ ἄνθρωπον ὑμνῆσαι, ἵν' εὐπορίαν σχῇ πρὸς τὸ φανερὰν τὴν ἑαυτοῦ καταστῆσαι γνώμην, ἐν ἐρωτήσει σχηματίζει τὸν λόγον· ποιεῖται δὲ τὴν ἐρώτησιν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ Μοῦσαν, τὴν συντιθεῖσαν τοὺς ὕμνους. τοὺς ὕμνους γὰρ τίθησιν ἀντὶ τῆς δυνάμεως τῆς συντεθείσης αὐτούς. εἶτα οὐ γυμνὰ ἐπάγει τὰ ὀνόματα τῶν ὑμνηθησομένων, ἀλλὰ μετὰ τῶν αἰτιῶν, δι' ἃς αὐτοὺς ὑμνεῖν βούλεται, ἵνα καὶ τὸ προσῆκον ἀποδιδοῖτο τοῖς ἐγκωμιαζομένοις. φησὶ γάρ· ὦ ὕμνοι, ἄνακτες τῆς φόρμιγγος, τίνα θεὸν μέλλομεν ὑμνήσειν, τίνα ἥρωα, τίνα δὲ ἄνθρωπον; ἡ Πίσα μὲν δή ἐστι τοῦ Διὸς ἱερὰ, ὥστε ὑμνητέον ἐστὶ θεὸν τὸν Δία· τὴν Ὀλυμπιάδα δὲ, ἤγουν τὸν ἀγῶνα τὸν ἐν Πίσῃ ὁ Ἡρακλῆς ἔστησε, τουτέστι συγκροτεῖσθαι ἐποίησεν, ἀκρόθινα πολέμου, ἀντὶ τοῦ, ἐξαίρετον ἀνάθημα ὃ παρέσχεν ὁ πόλεμος, ὃς ἐπολεμήθη δηλονότι αὐτῷ πρὸς Αὐγείαν, ἐπεὶ οὐκ ἐδίδου αὐτῷ τὸν συμπεφωνημένον τῆς ἐξαιρέσεως τῆς κόπρου τῶν θρεμμάτων αὐτοῦ μισθόν. πρέπον δὴ οὖν δηλονότι καὶ ἥρωα ὑμνεῖν τὸν Ἡρακλέα. R.

3. Κελαδήσομεν] δοξάσομεν καὶ τιμήσομεν Gl. ms. γ.

4. Ἦτοι Πίσα μὲν Διὸς] Gl. ms. γ. Διὰ τοῦτο κελαδήσομεν τὸν Δία, θεὸν ὄντα. β. ὅς ἐστι θεός.

Ibid. ἡ μὲν Πίσα, τοῦ Διός ἐστιν ἱερόν· δι' ἣν ὑμνεῖν τὸν θεὸν δεῖ. τὸν δὲ Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα ἔστησεν Ἡρακλῆς. ἦν γὰρ κατά τινας παραμεληθείς. V.

5. Ὀλυμπιάδα δ' ἔστασεν Ἡρακλέης] Ἱστορία ὅπως Ἡρακλῆς τὰ Ὀλύμπια ἔστησεν· Ἡρακλῆς, στερηθεὶς τῶν μισθῶν, οὓς ὑπέσχετο αὐτῷ δοῦναι Αὐγείας, ὁ τῆς Ἤλιδος βασιλεὺς, διὰ τὴν τῆς κόπρου ἐκφόρησιν, ἐστράτευσε κατ' αὐτοῦ μετὰ τὸ τετελευτηκέναι τοὺς δώδεκα ἄθλους· καὶ πόλεμον συνάψας, καὶ τοῦτον ἀνῃρηκὼς, τήν τε πόλιν Ἦλιν λαμβάνει καὶ ἐκ τῶν σκύλων πανήγυριν ἔστησεν εἰς τιμὴν τοῦ Διός. R.

* Hactenus eadem in Sch. rec. repetuntur, nisi quod ibi: ἢ, ὦ ὕμνοι---εἶτα τὰ ᾄσματα ἐπῇδον, ὡς φησιν Ὅμηρος.---

Ibid. Gl. ms. γ. Διὰ τοῦτο κελαδήσομεν τὸν Ἡρακλέα, ἥρωα ὄντα.

7. Ἀκρόθινα πολέμου] πρὸς Αὐγέαν πολεμήσας τῆς Ἤλιδος τύραννον καὶ νικήσας, ἐκ τῆς λαφυραγωγίας τὰς ἀπαρχὰς τῶν λαφύρων προσαγαγὼν ἔκτισε τὸν ἀγῶνα. V.

Ἀκρόθινα. Gl. ms. γ. Εἰς χαρίσματα.

8. Θήρωνα δὲ] τοῦτον οὖν τὸν Θήρωνα, τεθρίππῳ νικήσαντα, ὑμνήσωμεν. ὁ δὲ νοῦς αὐτῷ· σεμνύνεται μὲν ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν τῷ Διῒ καὶ τῷ καταβεβληκότι τὴν ἀρχὴν Ἡρακλεῖ· οὐδὲν δὲ ἧττον καὶ τρίτον σεμνύνεται Θήρωνι νενικηκότι. V.

Τὸν Θήρωνα δὲ ἐνδέχεται μέλεσιν ὑμνεῖν· τοῦτο γάρ τὸ, γεγωνητέον ὀπί· ἕνεκα τετραορίας, ἀντὶ τοῦ, ἀγῶνος δι' ἅρματος νικηφόρου· δίκαιον ξένον, τουτέστι δίκαιον ὄντα κατὰ τὴν φιλίαν τῶν ξένων· ἔρεισμα, ἤγουν, στήριγμα, ἀσφάλεια τῆς Ἀκράγαντος. καὶ εὐκλεῶν πατέρων ἐξαίρετον υἱόν· ἀπὸ τοῦ Κάδμου γὰρ κατήγετο. R.

10. Γεγωνητέον] Gl. ms. γ. Ἄξιόν ἐστιν ὑμνῆσαι διὰ φωνῆς λαμπρᾶς ὄντα ἄνδρα καὶ νικαφόρον.

12. Ἔρεισμ' Ἀκράγαντος] τείχισμα ὄντα τῆς Ἀκράγαντος. καὶ Ὅμηρος (Iliad. ἡ'. 211.) "Ἕρκος Ἀχαιῶν." Ἀκράγας δὲ πόλις καὶ ποταμὸς Σικελίας. V. Ἔρεισμα. Gl. ms. α. ἑδραίωμα.

13. Εὐωνύμων] Gl. ms. γ. ἐνδόξων. Πατέρων] προγόνων. πάνυ δὲ ὑπερβαλλόντως ἐπαίρει τὸ ἐγκώμιον· καὶ ἐνδόξων προγόνων, ἐπεὶ ὁ Θήρων ἀπὸ Κάδμου εἶχε τὸ γένος, κατ' ἐπίτασιν αὐτὸν ἄνθος λέγων. V.

14. Ἄωτον. Gl. ms. α. ἀπάνθισμα.

Ὀρθόπολιν] Gl. ms. α. εὐθύνοντα τὴν πόλιν. Ibid. τὸν τῇ ἑαυτοῦ δικαιοσύνῃ ὀρθοῦντα καὶ σώζοντα τὰς πόλεις, ὡς ἐρυσίπολιν καὶ σωζόπολιν· ἐνταῦθα καὶ διὰ τὸ ἐνοικῆσαι τὴν Ἀκράγαντα, ὁμώνυμον οὖσαν τῷ ὁμωνύμῳ ποταμῷ Ἀκράγαντι. V.

Ὀρθόπολιν, τουτέστι συνιστᾶν καὶ ἀνορθοῦν τὰς πόλεις ἐπιτήδειον. Ἱστορία. Φασὶν Αἵμονα, τὸν Κάδμου ἔκγονον, ἀποκτείναντά τινα ἐμφύλιον, ἐκ Θηβῶν Ἀθήναζε παραγεγενῆσθαι, τοὺς δὲ ἀπὸ τούτου πάλιν ἐξ Ἀθηνῶν μεταναστάντας Ῥόδον σὺν Ἀργείοις οἰκῆσαι. καὶ μετὰ ταῦτα στάσεως αὐτοῖς ἐνταυθοῖ γενομένης, εἰς Σικελίαν ἐλθόντας, Ἀκράγαντα κτίσαι, πολλὰ καμόντας περὶ τὴν κτίσιν, διὰ τὸ ὑπὸ τῶν ἐκεῖ κωλύεσθαι. ἄρχοντες δὲ τῶν (ἐπ') ἀποικίᾳ σταλαμένων Ἀντίφημος καὶ Ἔντιμος ἦσαν, ὧν μετὰ [εἰκοστὴν] ἑβδόμην γενεὰν Θήρων οὗτος γέγονεν. ἱερὸν δὲ οἴκημα ποταμοῦ λέγει τὴν Σικελίαν, ἐπειδὴ ἐντὸς αὐτῆς ποταμὸς Ἀκράγας, ὁμώνυμος τῇ πόλει, ἢ Γέλλας ὁμώνυμος τῇ ἐκεῖ πόλει Γέλλᾳ ῥέει. ἱερὸν δὲ, ἢ τὸ μέγα, ἢ τὸ ἔχον ἱερὰ, ἢ ὅτι ἡ ἐν Σικελίᾳ Ἀκράγας Περσεφόνῃ ἐδόθη παρὰ Διὸς εἰς ἀνακαλυπτήρια. R.

15. Καμόντες] Gl. ms. γ. κοπιάσαντες.

Καμόντες οἳ πολλὰ] ὁ λόγος καθαρὸς, ἐπεὶ περὶ τῶν προγόνων τοῦ Θήρωνος, οἳ πρῶτον μὲν ἦλθον εἰς Γέλλαν, κἀκεῖθεν εἰς Ἀκράγαντα· οὐ γὰρ λέγει ὁ Πίνδαρος, ὅτι καμόντες τὴν Ἀκράγαντα ἔκτισαν, ἀλλ' ὅτι καθόλου καμόντες πολλὰ τοῦ Θήρωνος οἱ πρόγονοι ἔσχον τὴν Ἀκράγαντα. Οἱ πατέρες, φησὶ, τοῦ Θήρωνος· Ῥόδιοι γὰρ ἦσαν ἄνωθεν, καὶ στάσιν ἐμφύλιον ἀποφεύγοντες μετῴκησαν (εἰς) τὴν Σικελίαν, καὶ αὐτόθι πρός τινας βαρβάρους πολεμήσαντες ἔκτισαν τὴν πόλιν. V.

Οἵτινες, οἱ πατέρες αὐτοῦ δηλονότι, πολλὰ κατὰ τὴν ψυχὴν καμόντες, ἤγουν πολλὰ λυπηθέντες, πολλὰ ἀγωνιάσαντες πρότερον ἐν ταῖς ἀπὸ Ῥόδου εἰς Ἀκράγαντα μετοικήσεσιν, ἱερὸν ἔσχον οἴκημα ποταμοῦ, ἤγουν τὴν Ἀκράγαντα, ἣν παρὰ τῷ ποταμῷ ἱδρύσαντο, τῷ Ἀκράγαντι· ἱερὸν δὲ, διὰ τὸ εἶναι αὐτόθι νεὼν τῆς Ἀθηνᾶς, ἢ ὅτι εἰς ἀνακαλυπτήρια ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐδόθη τῇ Περσεφόνῃ. τῶν ἐν τῇ Σικελίᾳ τε ἦσαν ὀφθαλμὸς, ἀντὶ τοῦ, οἱ περιφανέστατοι καὶ ἡγεμονικώτατοι. βίος τε ἐπηκολούθει εὐτυχὴς, πλοῦτόν τε καὶ ἐπαγωγὸν δύναμιν ἐπάγων, ἀρεταῖς γνησίαις, ἤγουν οἰκείαις τῷ γένει αὐτῶν. R.

16. Ἱερὸν ἔσχον οἴκημα] ἱερὸν δὲ εἶπεν οἴκημα, τὴν Ἀκράγαντα, διὰ τὸ Ἀθηνᾶς αὐτόθι νεὼν εἶναι περιττῶς ἁγιστευόμενον, ἢ διὰ τὸ τὴν Ἀκράγαντα τῇ Περσεφόνῃ εἰς τὰ ἀνακαλυπτήρια ὑπὸ Διὸς δοθῆναι. ὅτι δὲ περὶ Ἀκράγαντός ἐστι τῷ Πινδάρῳ ὁ λόγος, σαφὲς ἐκ τῶν περὶ τοῦ πλούτου τοῦ Θήρωνος. δεξιὼν γάρ φησιν· (v. 164. ss.)

" Ἐπί τοι Ἀκράγαντι τανύσαις
" Αὐδάσομαι ἐνόρκιον
" Λόγον ἀλαθεῖ νόῳ,
" Τεκεῖν μή τιν' ἑκατόν
" Γ' ἐτέων πόλιν
" Φίλοις μᾶλλον
" Εὐεργέταν πραπίσιν, ἀφθονέστερον χέ-
" ρα Θήρωνος."

Ἱππόστρατος δὲ ἱστορεῖ, αὐτὸν πλούτῳ διενηνοχέναι. ἀλλ' οἵ γε πρόγονοι τῶν Ἀκραγαντίνων, Γελλῷοι, οὐχ οὕτως εὐπορήκεισαν, ἀλλὰ καὶ πᾶν τοὐναντίον μόγις καὶ ταπεινῶς διέζων, ἐπὶ φυλακῇ τῆς πόλεως μισθαρνοῦντες. Ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι οἱ τοῦ Θήρωνος πρόγονοι, οὐδόλως εἰς τὴν Γέλλαν κατῆραν, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὴν Ἀκράγαντα ἀπὸ Ῥόδου· ὡς καὶ Πίνδαρος λέγει· (Schneid. Fragm. p. 93.) "Ἂν δὲ Ῥόδον κατῴκισθεν,

" ἔνθ' ἀφορμαθέντες ὑψηλὰν πόλιν ἀμφινέμονται, πλεῖστα μὲν δῶρ' ἀθανάτοισιν " ἀνέχοντες. ἕπετο δ' ἀεννάου πλούτου " νέφος." V.

16. Ἀρίσταρχος τὴν πόλιν οἴκημα ποταμοῦ προσηγορεῦσθαι φησὶ, διὰ τὸ ὁμώνυμον εἶναι τῷ ποταμῷ Ἀκράγαντι. τὴν γὰρ ὀνομασίαν ἡ πόλις ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἔσχεν. Ἀρτέμων δὲ, ὁ ἀπὸ Περγάμου, τὴν Γέλλαν οἴεται δεῖν ἀκούειν. καὶ γὰρ ταύτην ὁμώνυμον εἶναι Γέλλᾳ τῷ ποταμῷ, τοὺς δὲ Ἀκραγαντίνους Γελώων εἶναι ἀποίκους· ὥστε τῶν πατέρων ἄωτον ἐν Γέλλᾳ ἐπὶ τῶν τοῦ Θήρωνος προγόνων συντετάχθαι. κεφαλαιῶδες δὲ χρῆται τῷδε· τὸ δὲ καμόντες, ἔφη, προσήκειν μᾶλλον ἀκούειν ὑπὲρ τῶν τὴν Γέλλαν ἐκτικότων, ἀλλ' οὐ τὴν Ἀκράγαντα. οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ῥᾴστου συνῳκίσθησαν, οἱ δὲ χαλεπῶς καὶ μόλις. Ἀντίφημος γὰρ ὁ Ῥόδιος καὶ Ἔντιμος ὁ Κρὴς, οἵτινες εἰς Γέλλαν στείλαντες ἀποικίαν, πρῶτον μὲν περὶ τὴν συναγωγὴν ἔκαμον οὐ μετρίως, συναθροίζοντες τοὺς ἐκ Πελοποννήσου καὶ Ῥόδου καὶ Κρήτης εἰς τὸ περὶ τὸν διάπλουν, εἶτα περὶ τὸν οἰκισμὸν, καὶ πάλιν διαγωνισάμενοι πρὸς τοὺς Σικανούς. Μενεκράτης δέ φησι, ληρεῖν τὸν Ἀρτέμονα. μὴ γὰρ καμεῖν τοὺς περὶ Ἀντίφημον περὶ τὴν ἀποικίαν, ἀλλὰ μᾶλλον κατὰ εὐπέτειαν πολλὴν αὐτοῖς πάντα συμβεβηκέναι. περὶ τινων οὖν λέγει, καμόντες οἳ πολλά; περὶ τῶν Θήρωνος προγόνων. Τούτους γὰρ Θηβαίους ἀνέκαθεν ἀπὸ Κάδμου εἶναι. Κάδμου γὰρ Πολύδωρος· τοῦ Αἵμων· τοῦτον δὲ ἐν κυνηγεσίῳ ἐμφύλιόν τινα ἀποκτείναντα Ἀθήναζε ἀποστῆναι· τοὺς δὲ ἀπὸ τούτου πάλιν ἐξ Ἀθηνῶν ἀποστάντας σὺν τοῖς Ἀργείοις Ῥόδον κατοικῆσαι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐλθεῖν εἰς Ἀκράγαντα, καὶ μέχρι Θήρωνος [εἴκοσι] ἑπτὰ γενεὰς συναριθμεῖσθαι. ἴσως οὖν πρὸς ταῦτα ἀφορῶν ὁ Πίνδαρος φησί· " Καμόντες " οἳ πολλὰ θυμῷ, Ἱερὸν ἔσχον οἴκημα Πο" ταμοῦ." Οἴκημα δὲ ποταμοῦ τὴν πόλιν εἶπε, διὰ τὴν ὁμωνυμίαν. λείπει δὲ ἡ ἐπὶ, ἵνα ᾖ, τὸ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ οἴκημα ἔσχον, τὴν πόλιν. V.

17. Σικελίας τ' ἔσαν ὀφθαλμὸς] οἱονεὶ τὸ ἐξαίρετον καὶ λαμπρότερον ἦσαν τῆς Σικελίας. ἀξιολογώτερον γὰρ ἐν σώματι ὁ ὀφθαλμός· ἵν' εἴπῃ· περίβλεπτοι ἦσαν. V. Ὀφθαλμὸς] Gl. ms. γ. Φῶς καὶ δόξα. α. Ἀσφαλὴς φυλακή.

18. Αἰὼν] Gl. ms. γ. Ζωή.

Αἰών τ' ἔφεπεν] ἐπηκολούθησε δὲ τὴν εὐδαιμονίαν ἐπιπέμπων ταῖς γνησίαις αὐτῶν ἀρεταῖς. ἢ οὕτως· εὔμοιρος βίος ἐπηκολούθησεν αὐτοῖς ἐκ πεπρωμένης τινὸς, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ· (Iliad. γ'. 182.) " Μοιρη" γενὲς, ὀλβιόδαιμον." Γνησίαις δὲ, ἰδίαις, γνήσια γὰρ τὰ ἴδια ποιήματα, καὶ τὰ ἐκ καμάτων, καὶ οὐκ ἐξ ἐπεισάκτων. ἢ γνησίαις ἀρεταῖς, ταῖς ἐκ γένους συγγεγεννημέναις αὐτῷ. V.

19. Μόρσιμος. Gl. ms. α. δυστυχής*.

20. Χάριν] εὐφροσύνην Gl. ms. α.

22. Ἀλλ' ὦ Κρόνιε παῖ] ὁ νοῦς· ὦ Ζεῦ, τὸν οὐρανὸν κατοικῶν. καὶ τὸ, ἡσθεὶς τούτοις τοῖς ὕμνοις, αὔξησον ἔτι, καὶ ἐπιπλέον ἀβλαβῆ αὐτοῖς τὴν πατρῴαν γῆν διαφύλαξον.

Ἀλλ' ὦ Ζεῦ ἐν τῷ Κρονίῳ λόφῳ τιμώμενε, παῖ τῆς Ῥέας, ὁ διοικῶν τὸ ἔδαφος τοῦ οὐρανοῦ, περιφραστικῶς ἤγουν τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν κορυφὴν τῶν ἄθλων, τουτέστι, καὶ τὰ ἐξαίρετα ἄθλα τὰ ἐν Ὀλυμπίᾳ διδόμενα, καὶ τὸ ῥεῦμα τοῦ Ἀλφειοῦ, ἤγουν τὸν Ἀλφειὸν, τερφθεὶς τοῖς παροῦσιν ὕμνοις, εὔφρων, ἀντὶ τοῦ ἀσμένως, ἐπιπλέον ἐπιμελείας ἀξίωσον τὴν πατρικὴν αὐτῶν ἄρουραν, ἀντὶ τοῦ τὴν γῆν, χάριν τοῦ ἐπιλοίπου γένους αὐτῶν. (29) τὸ δὲ τέλος τῶν πεπραγμένων ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν, ἤγουν δικαίως καὶ ἀδίκως, τουτέστιν ἐν παντὶ τρόπῳ, ἀποίητον, ἤγουν μὴ γεγενημένον, οὐδὲ ὁ χρόνος, ὁ πάντων πατὴρ, δύναιτο ἂν ποιῆσαι. λήθη δὲ τοῦ πεπραγμένου γένοιτ' ἂν σὺν τύχῃ εὐτυχεῖ. ὑπὸ γὰρ τέρψεως ἀγαθῶν βλάβη δαμασθεῖσα θνήσκει, ἀντὶ τοῦ ἀποκρύπτεται, ἐκπίπτει τῆς μνήμης. παλίγκοτος γινομένη δηλονότι, ἤγουν εἰς τοὐπίσω τὴν ἐπιμονὴν τῆς λύπης τοῦ κακοῦ τρέπουσα. R.

23. Νέμων] οἰκῶν. καὶ Ὅμηρος· (Iliad β'. 449.) οἵ τ' ἀμφ' Ἄρμ' ἐνέμοντο, ἀντὶ τοῦ ᾤκουν. V. Διοικῶν, κυβερνῶν Gl. mss. α. β.

26. Ἰανθεὶς] Gl. mss. α. γ. εὐφρανθείς.

27. Εὔφρων] καλῶς διανοούμενος, εὐμενὴς ὢν, ἔτι καὶ ἐπιπλέον τὴν πατρῴαν γῆν αὔξησον, τῷ λοιπῷ γένει. λέγει δὲ αὐτῷ τῷ Θήρωνι. ἔτι, ἵνα τῇ προσούσῃ εὐδαιμονίᾳ ἔτι καὶ τοῦτο ὁ Ζεὺς παρασχῇ. V.

28. Κόμισον] αὔξησον. εὔχεται τοὺς ἀπογόνους Θήρωνος ἄρχειν τῶν Ἀκραγαντίνων. V.

29. Λοιπῷ γένει] τῷ περὶ Θήρωνα καὶ Ξενοκράτην, ἀδελφούς. συγγενεῖς δὲ οὗτοι Ἱέρωνος, τοῦ Αἰτναίων βασιλέως. V.

Πεπραγμένων] Gl. ms. γ. συμβάντων

* Sed debet esse εὐτυχὴς, licet in utramque partem accipiatur epitheton μόρσιμος. Ed. Oxon.

ἔργων, ἢ τὰς κακοπαθείας ἃς ὑπέστησαν καὶ ἐν τῇ Ῥόδῳ καὶ ἐν τῇ Σικελίᾳ.

29. ὁ Θήρων θυγατέρα ἑαυτοῦ ἐξέδωκε πρὸς γάμον Πολυζήλῳ, τῷ ἀδελφῷ Ἱέρωνος, ὃς πεμφθεὶς ὑπὸ Ἱέρωνος πολεμῆσαι τοῖς περιοίκοις Σικελιώταις βαρβάροις, ἔπαυσε τὸν πόλεμον χωρὶς τῆς τοῦ Ἱέρωνος γνώμης, καὶ διὰ τοῦτο ἐν ὑφοράσει ἦν. Θρασυδαίου δὲ, τοῦ Θήρωνος υἱοῦ πείσαντος τὸν Πολύζηλον ἐπιθέσθαι τῷ Ἱέρωνι, ὑπισχνουμένου αὐτοῦ τοῖς πράγμασι συναντιλήψεσθαι, γνοὺς ὁ Ἱέρων, ἔκρινεν αἱρήσειν τὴν Ἀκράγαντα, καὶ Θήρωνα καὶ Θρασυδαῖον. μελλόντων δὲ τῶν φίλων, ἔπεμψε Σιμωνίδης ὁ λυρικὸς πρὸς αὐτὸν συμβουλεύων, ἐκταράξαι μᾶλλον βουλόμενος τῷ μηνύειν τὴν μέλλουσαν αὐτῶν προδοσίαν εἶναι καὶ τοὺς προδιδόντας. ὁ δὲ εὐλαβηθεὶς ἐξεχώρησε τῶν πραγμάτων τῷ Ἱέρωνι, ὕστερον δὲ ἀπέλαβεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν τυραννίδα, καὶ διελύθησαν τῆς ἔχθρας, ὡς καὶ κηδείαν τινὰ πρὸς ἀλλήλους ποιήσασθαι, ἀδελφὴν Θήρωνος Ἱέρωνος λαβόντος γυναῖκα· ὅθεν ὁ Πίνδαρος παραπέμψασθαι παραινεῖ τὰ προγεγενημένα. Ἄλλως. ζητεῖται, δι' ἣν αἰτίαν εὐξάμενος τῷ Θήρωνι τὰ κάλλιστα, κατάπαυσιν τῶν πραχθέντων δεινῶν αἰτεῖται τὸν Δία. Καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχός φησι, διὰ τὸ κεκμηκέναι τοὺς τοῦ Θήρωνος πατέρας κατὰ τὴν Ῥόδον, τῶν πραγμάτων στασιαζομένων, καὶ οὕτω τὴν μετοικίαν εἰς τὴν Σικελίαν στειλαμένων· ὁ δὲ Δίδυμος τὸ ἀκριβέστερον τῆς ἱστορίας ἐκτίθεται, μάρτυρα Τίμαιον, τὸν συντάξαντα τὰ περὶ τῆς Σικελίας, προφερόμενος. ἡ δὲ ἱστορία οὕτως ἔχει· Θήρων, ὁ τῶν Ἀκραγαντίνων βασιλεὺς, Γέλωνι τῷ Ἱέρωνος ἀδελφῷ ἐπικηδεύσας γάμῳ συνάπτει τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Δημαρέτην, ἀφ' ἧς καὶ τὸ Δημαρέτειον νόμισμα ἐν Σικελίᾳ. τοῦ δὲ Γέλωνος τελευτᾷν τὸν βίον μέλλοντος, Πολύζηλος ἀδελφὸς τὴν στρατηγίαν καὶ τὴν γαμετὴν τοῦ ἀδελφοῦ διαδέχεται, κατὰ τὰς Γέλωνος προστάξεις. ὥστε τὸ Θήρωνος εἰς Γέλωνα κῆδος, εἰς τὸν Πολύζηλον μετατεθεῖσθαι. λαμπρῷ δὲ καὶ περιβλέπτῳ τυγχάνοντι κατὰ τὴν Σικελίαν Ἱέρων φθονήσας, ὁ ἀδελφὸς, καὶ πρόφασιν σκεψάμενος τὸν πρὸς Συβαρίτας πόλεμον, ἀπελαύνει τῆς πατρίδος ἀλλὰ καὶ τοῦτον κατώρθωσε τὸν πόλεμον ὁ Πολύζηλος. ὁ δὲ, μὴ φέρων, γυμνότερον αὐτοῦ κατηγορεῖν ἐπειρᾶτο νεωτερισμοῦ· καὶ οὕτω τὸν Θήρωνα, ὑπεραγανακτήσαντα θυγατρὸς ἅμα καὶ γαμβροῦ, συῤῥῆξαι πρὸς Ἱέρωνα πόλεμον παρὰ Γέλλᾳ, τῷ Σικελιωτικῷ ποταμῷ, οὗ Καλλίμαχος (Fragm. t. i. p. 557. Ern.) μέμνηται· "οἱ δὲ Γέλα ποταμῷ ἐπικεί-" μενον ἄστυ." μή γε μὴν εἰς βλάβην, μηδὲ εἰς τέλος προχωρῆσαι τὸν πόλεμον. φασὶ γὰρ τότε Σιμωνίδην τὸν λυρικὸν περιτυχόντα διαλῦσαι τοῖς βασιλεῦσι τὴν ἔχθραν. τούτοις οἰκεῖον τοῖς φθάσασιν εὔχεσθαι τῷ Διΐ φησι τὸν Πίνδαρον ὁ Δίδυμος, ὥστε λοιπὸν αὐτοῖς εἰρηναῖον εἶναι τὸν βίον. ἡ οὖν διάνοια αὕτη· σὺ μὲν, ὦ Ζεῦ, παράσχοις πάντα τὰ κάλλιστα, καὶ πρὸς τῇ οὔσῃ εὐδαιμονίᾳ πλείονα δοίης ἀγαθά. εἰ δέ τι ἐν τοῖς φθάσασι χρόνοις συμβέβηκεν ἄτοπον, εἴτε δικαίως, εἴτε μὴ, τοῦτο οὐχ οἷόν τέ ἐστιν, οὔτε αὐτῷ τῷ χρόνῳ, ὥστε μὴ γεγενημένον ποιῆσαι· τὸ γὰρ γενόμενον ἀγένητον ποιῆσαι ἀδύνατον. ἴσως δὲ λήθη ἄν τις γένοιτο τῶν κακῶν, ἀγαθῆς μοίρας διαδεξαμένης. V.

30. Ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν] Gl. ms. γ. καὶ μετὰ δικαιοσύνης καὶ ἔξω δικαιοσύνης.

31. Ἀποίητον] Gl. ms. γ. ἀνενέργητον.

Οὐδ' ἂν χρόνος] τῶν πεπραγμένων ἔργων τὸ τέλος ἀποίητον καὶ ἀγένητον θέμεν οὐδ' ἂν ὁ πάντων πατὴρ χρόνος δύναιτο, ἀλλὰ ἀδύνατον. καὶ Ὅμηρος· (Iliad, ι'. 249. sq.)

"Οὐδέ τι μῆχαρ

"Ῥεχθέντος κακοῦ οὔτ' ἄκος εὑρεῖν." V.

34. Λάθα δὲ πότμῳ] τῶν δὲ κακῶν γένοιτο ἂν λήθη, διαδεξαμένης εὐδαιμονίας. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν, ὅτι οἱ περὶ Θήρωνα τὸ ἀνέκαθεν δεδυστυχήκασιν, ἀλλ' εἰς λήθην αὐτῶν ἐξέπεσεν ἡ δυστυχία διὰ τὴν ἐπισυμβᾶσαν εὐτυχίαν. V.

35. Χαρμάτων] Gl. ms. β. τέρψεων.

Ἐσθλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων] ὑπὸ γὰρ τῆς χαρᾶς τῶν γεγενημένων ἀγαθῶν τὸ κακὸν ἀφανίζεται. καὶ τὸ παλίγκοτον καὶ ἄτοπον δαμασθὲν καὶ ἀναιρεθὲν ὑφ' ἡδονῆς θνήσκει, μάλιστα ὄλβου ἐπιγινομένου ὑψηλοῦ ἐκ θείας μοίρας. V.

36. Πῆμα θνάσκει] τὸ δὲ τραχὺ πῆμα νικᾶται ὑπὸ τῆς ἀγαθῆς χαρᾶς, καὶ ἀφανίζεται ὁπόταν εἰς ὕψος τὴν εὐδαιμονίαν ἀναφέρῃ ἡ μοῖρα, καὶ ὅταν τὴν εὐδαιμονίαν εἰς ὕψος ἄγῃ. V.

37. Ὅταν θεοῦ μοῖρα] ἤγουν εὐτυχία, τουτέστιν, ὅταν θεὸς πέμπῃ μεγάλην εὐδαιμονίαν ἀνεκὰς, ἤγουν εἰς παράτασιν χρόνου μακράν. ἐπειδὴ τὸ γένος πλῆθός ἐστι, διὰ τοῦτο εἶπε τὸ, σφίσιν. ἔστιν οὖν τὸ μὲν κόμισον, πρὸς τὸ, λοιπῷ γένει, τὸ δὲ πατρίαν, πρὸς τὸ, σφίσιν· ἵν' ᾖ, τὴν πατρικὴν αὐτοῖς γῆν. τῷ λοιπῷ δὲ γένει νόει, ἤτοι ἀπὸ γένους τοῦ Θήρωνος, ἢ τῷ Θήρωνι καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν, ὃ καὶ κρεῖττον. δέον δὲ εἰπεῖν εὔφρονα πρὸς τὸ ἄρουραν, εὔφρων εἶπε, πρὸς τὸ κόμισον. λέγει δὲ ὅτι, εἰ καὶ οἱ πατέρες τοῦ Θήρωνος πολέμοις καὶ στάσεσιν ἐχρήσαντο, ἀλλ' εἰρηναίαν τὴν ζωὴν Θήρωνι καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν ποίησον. Ἱστορία. Ὁ Θήρων

οὗτος, Ἀκραγαντίνων βασιλεύων, Γέλωνι τῷ Ἱέρωνος ἀδελφῷ ἐπικηδεύσας γάμῳ συνάπτει τὴν αὐτοῦ θυγατέρα, Δημαρέτην. τοῦ δὲ Γέλωνος τελευτήσαντος Πολύζηλος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν βασιλείαν καὶ τὴν γαμετὴν αὐτοῦ διαδέχεται. λαμπρῷ δὲ ὄντι αὐτῷ κατὰ τὴν Σικελίαν Ἱέρων ὁ ἀδελφὸς φθονήσας καὶ προφασισάμενος τὸν πρὸς Συβαρίτας πόλεμον, ἐξάγει τοῦτον τῆς νήσου. κατωρθωκότος δὲ καὶ τοῦτον τὸν πόλεμον Πολυζήλου, ὁ Ἱέρων οὐκ ἔχων, ὅ τι καὶ γένοιτο, πρὸς αὐτὸν ἐπειρᾶτο νεωτερίζειν. Θήρων οὖν, ὑπεραγανακτήσας θυγατρὸς ἅμα καὶ γαμβροῦ, συῤῥάξαι πρὸς Ἱέρωνα ἠβούλετο πόλεμον, ὃν Σιμωνίδης ὁ Λυρικὸς καταπαύει διαλλάξας, ὡς καὶ κηδείαν πρὸς ἀλλήλους ποιήσασθαι, Ἱέρωνος λαβόντος τὴν τοῦ Θήρωνος ἀδελφήν. φασὶ δέ τινες, τὸ πεπραγμένων ἀντὶ τοῦ συμβάντων τοῖς προγόνοις καμάτων. ἄνω γὰρ εἶπε· Καμόντες οἳ πολλὰ θυμῷ. τὸ θεοῦ ἢ πρὸς τὸ ὄλβον, οὕτω· τὸν ὄλβον τοῦ θεοῦ· ἤτοι τὴν παρὰ θεῶν ἀνθρώποις εὐδαιμονίαν· ἢ πρὸς τὸ μοῖρα, οἱ γὰρ θεοὶ τοῖς ἀνθρώποις τὴν μοῖραν ἐκπέμπουσιν. Ὁμηρικὸς ζῆλος τὸ εὐθρόνοις. ἐκεῖνος γὰρ τοῖς ἐπιθέτοις κοσμεῖ τὰς γυναῖκας, ἤγουν Λευκώλενος Ἥρα, καὶ Γλαυκῶπις Ἀθάνα, καὶ Ἀργυρόπεζα Θέτις. R.

39. Ἕπεται δὲ λόγος] οἰκειότατα πρὸς τὴν γνώμην ἑαυτοῦ καὶ τὸ παράδειγμα ἐκφέρει. μᾶλλον δὲ λαμβάνει, ὅτι τοὺς προδυστυχήσαντας εὐδαιμονία διαδέχεται, ὥσπερ καὶ τὰς Κάδμου θυγατέρας. ὁ αὐτὸς γὰρ λόγος καὶ ἐπ' αὐτῶν ἁρμόσει. αὗται γὰρ τὸ μὲν πρότερον εἰς τοσαύτην δυστυχιῶν ὑπερβολὴν ἐληλύθασιν, ὥστε καὶ τραγικαῖς ὑποθέσεσι χορηγίαν παρασχεῖν· ἀλλ' ἐφάμιλλος καὶ εὐδαιμονία τὰς κόρας διεδέξατο. τούτων δὲ μέμνηται, ἐπεὶ ὁ Θήρων εἰς Λάϊον ἀνάγει τὸ γένος. Ἄλλως. Ἕπεται δὲ λόγος· οὗτος ὁ λόγος ἀκολουθεῖ καὶ ταῖς τοῦ Κάδμου κόραις, μεγάλων γὰρ κακῶν τυχοῦσαι, πάλιν ἐκ μεταβολῆς μεγάλων ἀγαθῶν ἐκοινώνησαν. εὖ δὲ τῶν Κάδμου θυγατέρων τὸ παράδειγμα φέρει. ἄνωθεν γὰρ Θηβαῖος ὁ Θήρων. V.

Ἀκολουθεῖ δὲ οὗτος ὁ λόγος, ἤτοι ἁρμόζει, ταῖς θυγατράσι τοῦ Κάδμου, ταῖς νῦν ἐνδόξῳ τάξει ἱδρυμέναις, αἵτινες ἔπαθον συμφορὰς μεγάλας. Τὸ πένθος δὲ τὸ μέγα ἠφανίσθη τῆς μνήμης ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν τῶν ἐπικρατεστέρων. ζῇ μὲν ἡ Σεμέλη ἡ ἐπιπολὺ τεταμένας ἔχουσα τὰς τρίχας, ἐν τοῖς θεοῖς τοῖς τὸν Ὄλυμπον οἰκοῦσι, τουτέστιν, ἐν τῇ μετὰ τῶν θεῶν διατριβῇ, ἀποθανοῦσα τῷ βρόμῳ τοῦ κεραυνοῦ, ἀντὶ τοῦ κεραυνῷ. φιλεῖ δὲ αὐτὴν ἡ Ἀθηνᾶ ἀεὶ, διὰ τὸ τὸν πατέρα αὐτῆς τὸν Κάδμον ἱδρύσασθαι αὐτῇ ἄγαλμα ἐν Ὄγκαις, κώμῃ τῆς Βοιωτίας, ὅθεν Ὀγκαῖα Ἀθηνᾶ λέγεται, ὡς Κυλλήνιος Ἑρμῆς. καὶ ὁ Ζεὺς, ὁ πατὴρ πάντων, φιλεῖ αὐτὴν κατὰ πολύ. φιλεῖ δὲ αὐτὴν καὶ ὁ παῖς αὐτῆς ὁ κισσοφόρος, ἤγουν ὁ Διόνυσος, ᾧ ἐστιν ὁ κισσὸς ἀφιερωμένος. λέγουσι δὲ τετάχθαι, ἤγουν κεκυρῶσθαι, καὶ τῇ Ἰνοῖ τῇ ἀδελφῇ αὐτῆς, κατὰ πάντα τὸν χρόνον, διατριβὴν ἄφθαρτον ἐν τῇ θαλάσσῃ σὺν ταῖς θυγατράσι τοῦ Νηρέως ταῖς θαλασσίαις. R.

Εὐθρόνοις] τοῦτο πρὸς τὴν διαδεξαμένην εὐτυχίαν ἀκουστέον. V.

40. Ἔπαθον αἳ μεγάλα] Ἰνὼ, Σεμέλη, Αὐτονόη, Ἀγαυή· ἐπεὶ καὶ αὗται παθοῦσαι ἐν ἀρχῇ, ὕστερον ἔτυχον τῆς ἐκ θεῶν τιμῆς. Πιτνεῖ δὲ, καταπίπτει· τὸ δὲ βαρὺ πένθος πιτνεῖ καὶ ἀφανίζεται τῶν κρεισσόνων διαδεξαμένων ἀγαθῶν. V.

44. Ζώει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις] ἠστειεύσατο πρὸς τὴν τῆς εὐτυχίας ὑπερβολὴν, ὅτι δοκήσει μὲν, τέθνηκεν ἡ Σεμέλη τῷ βρόμῳ τοῦ πυρὸς τοῦ κεραυνίου, ζῇ δὲ νῦν συνδιατρίβουσα τοῖς οὐρανίοις θεοῖς. V.

Ἱστορία. ἡ τῆς Σεμέλης ἱστορία δήλη, ὅτι ἐγκυμονοῦσα Διόνυσον, Ἥρας ὑποβουλαῖς εἰποῦσα τῷ Διῒ, μετὰ κεραυνοῦ ἐλθεῖν πρὸς αὐτὴν, κατεκαύθη, καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀνῆλθε, Διὸς ἐῤῥαψαμένου τῷ μηρῷ τὸν Διόνυσον, ἄχρις ἂν ὁ προσήκων ἔλθῃ καιρός. λέγεται δὲ φιλεῖσθαι αὐτὴν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, ἢ ὅτι εἰς οὐρανοὺς ἀνῆλθεν, ἢ ὅτι Θηβαία ἐστίν. ἐν Θήβαις ἱερὸν Ἀθηνᾶς, Ὄγκας καλουμένης Φοινίκων γλώττῃ. R.

46. Τανυέθειρα] Gl. ms. γ. μακρόθριξ.

48. Παλλὰς αἰεὶ] διὰ τὰ περὶ αὐτῆς εἰρημένα Gl. ms. γ.

Φιλεῖ δέ μιν Παλλὰς αἰεὶ] τοῦτο οἱ μὲν ἁπλῶς, διὰ τὴν ἐν θεοῖς διατριβὴν, λέγουσιν· οἱ δὲ, ὅτι ὡς ἐπιχωρία θεός. ἄγαλμα γὰρ αὐτῆς ὁ Κάδμος ἱδρύσατο ἐν Ὄγκαις, κώμῃ τῆς Βοιωτίας. Ὀγκαία οὖν ἡ Ἀθηνᾶ τιμᾶται. V.

Φιλέοντι δὲ μοῖσαι *.] οἱ μὲν διὰ τὰ περὶ αὐτῆς τοῖς ποιηταῖς εἰρημένα, οἱ δὲ διὰ τὸν Ἑλικῶνα, ὅς ἐστι τῆς Βοιωτίας. αὗται οὖν ἐπιχώριοι. Ἄλλως. ἔστι περισσὸν τὸ κῶλον πρὸς τὴν ἀντίστροφον· ὅθεν καὶ ἡμεῖς οὐ γεγράφαμεν ἐν τῷ κειμένῳ· πᾶσαι γάρ εἰσιν ιδ' ὁμοῦ κώλων, αὕτη δὲ μόνη δεκαπέντε εὑρίσκεται ἔχουσα. V.

Δημητρίου τοῦ Τρικλινίου. περισσὸν ἦν ἐνταῦθα τὸ κῶλον τό· Φιλέοντι δὲ μοῖσαι. τῶν γὰρ ἄλλων στροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν ἀνὰ ιδ' ἐχουσῶν κῶλα, αὕτη μόνη

* Hic enim versus in multis codd. et edd. adjicitur.

παιδικα εἶχεν, ὅπερ ἦν ἄτοπον. οὐ γὰρ ἐν ἑτέροις τοιοῦτό τι εὕρηται. διὸ ἐξεβλήθη παρ᾽ ἐμοῦ, ὡς καὶ ἐν τοῖς βιβλίοις τῶν ἄλλων ποιητῶν πολλὰ περιττὰ ὄντα. οἶμαι δὲ, ὡς οὐδεὶς ἡμᾶς μέμψαιτο τοιαῦτα πεπονηκότας, ἀλλ᾽ ἐννοήσας, ὡς οὕτω ταῦτα βέλτιόν ἐστιν ἔχειν, θαυμάσειεν ἂν μάλιστα τῆς σπουδῆς. R.

51. Λέγοντι δ᾽ ἐν καὶ θαλάσσᾳ] φασὶ δὲ καὶ τὴν Ἰνὼ Κάδμου θυγατέρα, μετὰ τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως, ἐν τῇ θαλάσσῃ διὰ παντὸς τοῦ χρόνου ἄφθαρτον οὖσαν διάγειν καὶ τετάχθαι. αὕτη δὲ ἡ Λευκοθέα, Νηρηὶς γενομένη· οὕτω γὰρ, ἤγουν Λευκοθέα, καλεῖται. ἡ γὰρ Ἰνὼ, μεταξὺ Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς φυγοῦσα, ἦλθεν εἰς τὸν Ἰσθμὸν, καὶ ἐκεῖθεν ἥλατο εἰς τὴν θάλασσαν. μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ὅμηρος· (Odyss. ἑ. 433. sq.)

„ Τὸν δ᾽ εἶδεν Κάδμου θυγάτηρ, καλλί-
„ σφυρος Ἰνὼ,
„ Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐ-
„ δήεσσα,
„ Νῦν δ᾽ ἁλὸς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμ-
„ μορε τιμῆς." V.

55. Ἦτοι βροτῶν] ἀντὶ τοῦ δὴ, ἵνα ᾖ ἡ ἀρχὴ τοῦ λόγου οὕτω· τῶν δὴ βροτῶν οὐκ ἔστιν οὐδὲν κεκριμένον πέρας θανάτου· τοῖς ἀνθρώποις γὰρ ἄδηλον, πότε συμβήσεται ὁ θάνατος. Ἄλλως. τοῖς ἀνθρώποις τὸ τέλος τοῦ θανάτου κατ᾽ οὐδὲν σαφές ἐστιν. ἢ οὕτω. τοῖς ἀνθρώποις τὸ τέλος τοῦ βίου κατ᾽ οὐδὲν σαφές ἐστιν, οὐδὲ ποδαπὴν τὴν ἐπιοῦσαν ἕξουσιν ἡμέραν, ἴσασι. V.

56. Πέρας οὔ τι κέκριται] οὐδὲ τοῦτο διακεκριμένον ἐστὶν οὐδὲ ἀναμφισβητήσιμον καὶ ἑστηκὸς, ποίαν ἡμέραν εἰρηναίαν καὶ ἀγαθὴν διάξομεν. παῖδα δὲ ἡλίου, τὴν ἡμέραν, ἐπεὶ ὁ ἥλιος τὴν ἡμέραν γεννᾷ ἀνατέλλων. V.

Κέκριται] πεφανέρωται. ἤγουν οὐδεὶς οἶδεν, εἰ χρηστὸν, ἢ τοὐναντίον τὸ τῆς ζωῆς αὐτοῦ πέρας ἐπέλθῃ, ἀλλ᾽ οἱ μὲν, πρὶν εὐτυχοῦντες, ἐγγὺς θανάτου δεδυστυχήκασιν, οἱ δὲ τοὐναντίον. Ἄλλως. ὄντως τὸ τέλος τοῦ θανάτου τῶν ἀνθρώπων, ἤγουν ὃ ὁ θάνατος ἐπάγει, οὐδαμῶς ἐστι διακεκριμένον, τουτέστι γνώριμον, ὁποῖον ἔσται δηλονότι· ἤγουν, ὁ θάνατος τοῖς ἀνθρώποις ἄδηλός ἐστι καὶ ἄγνωστος· οὐδὲ ὁπότε ἀνύσομεν ἡμέραν ἡσυχίας, ἤγουν ἀναπαύσεως μετέχουσαν, παῖδα ἡλίου λέγω, σὺν ἀγαθῷ μὴ ὑπὸ κακοῦ τινος καταπονουμένῃ, κέκριται δηλονότι. ἡμέραν δὲ ἡσυχίας τὸν θάνατον λέγει, ἐπεὶ ἐν αὐτῷ θανόντες ἡσυχάζομεν· παῖδα δὲ ἡλίου τὴν ἡμέραν καλεῖ, ἐπεὶ ὁ ἥλιος ἀνατέλλων τὴν ἡμέραν καλεῖ, ἐπεὶ ὁ ἥλιος ἀνατέλλων τὴν ἡμέραν γεννᾷ. R.

58. Οὐδ᾽ ἀσύχιμον] ἥσυχον, ἀπράγμονα, εὐτυχῆ· οὐδέποτε ἐν εὐτυχίᾳ ἐσόμεθα ἀθορύβως καὶ ἀταράχως ἐν τῷ τοῦ ζῆν χρόνῳ· οὐδέποτε διατελέσομεν ἡμέραν ἥσυχον· ἡμέρα δὲ ἡσύχιος, ἡ τοῦ θανάτου, ἐπεὶ ἐν αὐτῇ θανόντες ἡσυχάζομεν. V.

60. Ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ] ἀβλαβεῖ, ἀκαταπονήτῳ. ἀνεμποδίστῳ· ὁπότε σὺν τῷ ἀβλαβεῖ ἀγαθῷ τελευτήσομεν. V. Ἀδαμάστῳ Gl. ms. α.

61. Τελευτάσομεν] Gl. ms. α. τεθνήξομεν. γ. διαβιβάσομεν.

62. Ῥοαὶ δ᾽ ἄλλοτ᾽ ἄλλαι] ῥεύματα δὲ ἀλλοῖα καὶ ἀλλοῖα, μετ᾽ εὐθυμιῶν καὶ μετὰ μόχθων, εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀνέρχεται. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι οὐχ οἷόν τέ ἐστιν, ἀνθρώπους ὄντας, ἀεὶ ἐν εὐθυμίᾳ διάγειν, ἀλλὰ πάντως καὶ ἀτόποις ἐντυγχάνειν ἀνάγκη. Ἄλλως. Ῥεύματα, μεταβολαὶ, αἱ τῆς τύχης φοραὶ ἄλλοτε εἰς ἄλλους ἀνθρώπους μεταβαίνουσιν, ἢ εὐθυμίαν ἢ πόνον παρέχουσαι. V.

Ῥεύματα δὲ τύχης ἄλλοτε ἄλλα εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἔβησαν, ἀντὶ τοῦ ἔρχονται, καὶ μετὰ τέρψεων καὶ λυπῶν. R.

65. Οὕτω δὲ μοῖρ᾽ ἅ τε. ἕως τοῦ, ἄλλῳ χρόνῳ] ἐνταῦθα ἡ ἀνταπόδοσις τῆς διανοίας καὶ ἧς ἐξέθετο γνώμης· οὕτω δὴ καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον τὰ ῥεύματα τῆς τύχης ἄλλοτε ἄλλως φέρεται ἐπί τε καλῶν καὶ κακῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἐπίμονα. ὡς τε δείκνυσθαι ἐκ τοῦ κατὰ Θήρωνα γένους· τούτου μὲν γὰρ εὔφρονα καὶ καλλίστην γένεσιν ὑπέδειξεν ἀπὸ προγόνων, ἐκ τοῦ, τοὺς θεοὺς ἀνωρθωκέναι αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν· ἐπάγει δέ τι καὶ πῆμα, ἐναντιώτατον τῷ ἀγαθῷ, ἔστιν ὅτε. ἀφ᾽ οὗ πήματος ἔστι θεάσασθαι κακῶς διατεθὲν καὶ τὸ Λαΐου γένος, ὃν δὴ συμβέβηκεν ὑπὸ τοῦ ἰδίου παιδὸς φονευθῆναι Οἰδίποδος, ἐν ὁδῷ περιτυχόντα κατὰ τὴν Φωκίδα, καὶ ἐπὶ πέρας ἀγαγεῖν τὸ πρότερον αὐτῷ χρησμοδοτηθέν· Μὴ σπεῖρε παίδων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ. ὁ δὲ Θήρων τὴν συγγένειαν ἔχει πρὸς τὸ γένος τὸ τοῦ Οἰδίποδος, καὶ διὰ τοῦτο οἰκείως τοῖς περὶ αὐτὸν ἐχρήσατο λόγοις. πῶς δὲ συγγενής ἐστιν, ἐροῦμεν ἑξῆς. ἑρμηνεύεται δὲ καὶ οὕτως· οὕτω δὴ ἅτε πατρῷον· ὃν τρόπον κατὰ τῶν προγόνων τῶν περὶ τὸν Θήρωνα· κατέσχε τὸν εὔφρονα πότμον ἡ τύχη, καθάπερ τὸ πατρῷον κατέσχε, τουτέστι τῶν Καδμιδῶν. V.

Οὕτω δὲ ἡ μοῖρα καὶ ἡ τύχη, ἥτις ἔχει καὶ συνέχει τὸν εὔφρονα καὶ εὐφραντικὸν πότμον τὸν πατρῷον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῶνδε, ἤτοι τῶν προγόνων τῶν σῶν, ὄλβῳ καὶ εὐδαιμονίᾳ θεόρτῳ καὶ θεοπέμπτῳ· ἐκ γὰρ θεῶν τὰ ἀγαθὰ τοῖς ἀνθρώποις παραγίνεται· ἄγει καὶ ἐπί τι πῆμα παλιντράπελον ἐν ἄλλῳ χρόνῳ· λέγω δὴ τὸ τοῦ Οἰδίποδος. λέγει δὲ, ὅτι ἡ μοῖρα, ἡ φύσιν ἔχουσα μεταβάλλειν ἅπαντα, τὴν ἄνωθεν ἐκ θεῶν ἐπελθοῦσαν τοῖς σοῖς προγόνοις εὐ-

δαιμονίαν ἐπὶ δυστυχίαν μετέβαλεν. ἔχει δὲ λόγον τὸ πατρῷον καὶ πρὸς τὸ πῆμα συνάψαι, ἤγουν, πρὸς πατρικὸν ἄγει πῆμα, διὰ τὸ τοῦ Οἰδίποδος πάθος, ὃ καὶ ἐπάγει. Οὕτω δὲ ἡ μοῖρα, ἥτις συνέχει τὴν πατρῴαν τύχην τούτων ἤδειλεν σὺν ὄλβῳ, ἤγουν εὐδαιμονίᾳ, ὑπὸ θεοῦ ὡρμημένη, ἄλλῳ χρόνῳ, ἀντὶ τοῦ, κατά τινα χρόνον, καὶ ἐπί τινα βλάβην ἄγει παλιντράπελον, ἤγουν, ἐπὶ τὸ ἐναντίον τετραμμένην, ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἀφ' οὗ ἔκτεινε τὸν Λάϊον ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ὁ ἐκ μοίρας δαίμονος τεταγμένος ἀποκτεινεῖν αὐτὸν, συναντήσας, τὸν παλαιὸν δὲ χρησμὸν, τὸν χρησθέντα ἐν τῇ Πυθῶνι, τελεσθῆναι ἐποίησεν. R.

66. Ἔχει] Gl. ms. γ. φυλάσσει.

67. Θεόρτῳ] Gl. ms. γ. θεοκινήτῳ.

68. Ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει] ἐπάγει δὲ ἡ μοῖρα καὶ κακόν τι ἐναντίον, ἑτέρῳ χρόνῳ· ἵν' ᾖ· ἔστιν ὅτι καὶ κακῶν πεῖραν ἡ μοῖρα δίδωσιν. εἶτ' ἐκ παραδείγματος· τοιγαροῦν καὶ τὸ γένος Λαΐου τάδε ἔπαθεν. Θεόρτῳ δὲ, ὑπὸ θεοῦ ὀρθουμένῳ, ἀσφαλεῖ. Παλιντράπελον δὲ, ἀντεστραμμένον. ἡ δὲ ὅλη διάνοια οὕτως ἔχει· ἡ ἀπὸ τοῦ γένους μοῖρα (ἐπὶ) τὸν περὶ τὸν Θήρωνα εὔφρονα πότμον καὶ ὄλβον, ὃν ὁ θεὸς ὁρίνει καὶ δίδωσιν, ἐπάγει τι καὶ ἀντεστραμμένον πῆμα ἐν ἄλλῳ χρόνῳ. V.

70. Μόριμος υἱὸς] ἤτοι ὁ κατὰ μοῖραν αὐτῷ γενόμενος, ἢ ὁ μόρον ἐπενεγκών. ὁ δὲ χρησμὸς ὁ δοθεὶς Λαΐῳ δημώδης. V.

71. Ἐν δὲ Πυθῶνι χρησθὲν] τοῦτο δὲ χρησθὲν πάλαι, φησὶ, τὸ δὲ μαντεῖον τὸ δοθὲν τῷ Λαΐῳ κατὰ τὸν Πυθῶνα παρ' Ἀπόλλωνος, τοῦτον πατροκτονήσας, εἰς πέρας ἤγαγεν ὁ Οἰδίπους. V.

73. Ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐριννὺς] ἤτοι ὀξέως βλέπουσα ἢ ὀξέως τιμωρουμένη, ἐσύγησεν, ὥστε ἀλληλοφονίαν γενέσθαι τοῦ γένους αὐτοῦ. Ἐτεοκλῆς γὰρ καὶ Πολυνείκης ἀλλήλους ἀνεῖλον. τοῦτο δὲ ὀξέως θεασαμένη ἡ Ἐριννὺς, τὸ γεγονὸς ὑπὸ Οἰδίποδος, ἀνεῖλεν αὐτοῦ τὸ γένος, καὶ δι' ἀλλήλων χωρῆσαι ἐποίησε. λέγει δὲ Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην. V.

Ἰδοῦσα γὰρ ὀξέως ἡ ἔφορος τῶν ἀδικουμένων θεὸς φονευθῆναι ἐποίησε τὸ γένος, ἤγουν, τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, τοῦ Οἰδίποδος δηλονότι, τοὺς ἀρηΐους, τουτέστι, τοὺς πολεμικοὺς καὶ γενναίους, ἢ τοὺς ἀπὸ τοῦ Ἄρεος καταγομένους, δι' ἀλληλοφονίας· πεσόντος δὲ τοῦ Πολυνείκους, ἤγουν φονευθέντος, ὑπελείφθη ὁ Θέρσανδρος ὁ υἱὸς αὐτοῦ, τιμώμενος ἐν ἀγῶσι νέοις ἁρμόζουσι, καὶ ἐν μάχαις πολέμου, βλάστημα τῶν Ἀδραστίδων, ἀντὶ τοῦ, τῆς Ἀδραστίδος, τουτέστι τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου, βοηθὸν τῶν δόμων, οὗτος γὰρ σὺν τῷ Διομήδει ἐπιστρατεύσας ταῖς Θήβαις, ἐξεδίκησε τὸν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ φόνον· ὅθεν, ἤγουν ἀπὸ τοῦ Θερσάνδρου, ἔχουσιν ἀρχὴν τοῦ σπέρματος, τουτέστι τοῦ γένους, οἱ περὶ τὸν Θήρωνα δηλονότι. R.

74. Πέφνεν] Gloss. mss. α. γ. ἐφόνευσεν. β. τεθνάναι ἐποίησεν.

75. Ἀρήϊον] πολεμικὸν, ἤγουν τὸν ἐξ Ἄρεος καταγόμενον. ἐξ Ἀφροδίτης γὰρ καὶ Ἄρεος Ἁρμονία ἡ προμήτωρ αὐτῶν. R.

76. Λείφθη δὲ Θέρσανδρος] τὸ ἑξῆς· ἐλείφθη δὲ τοῦ Πολυνείκους πεσόντος Θέρσανδρος, Ἀνδρότιμος, Ἄλαστος. ὁ δὲ Θέρσανδρος ἐν Μυσίᾳ τρωθεὶς ὑπὸ Τηλέφου τελευτᾷ. Ἄλλως. ἐλείφθη δὲ λοιπὸν ὁ υἱὸς Πολυνείκους ἀναιρεθέντος, Θέρσανδρος, ὅστις αὐτῷ ἐξ Ἀργείας, τῆς Ἀδράστου θυγατρὸς, γέγονεν. V.

77. Ἐριπόντι] Gl. ms. γ. ἀποθανόντι.

78. Νέοις ἀέθλοις] ἐν τοῖς ἀκινδύνοις ἀγωνίσμασι, καὶ πρέπουσι νέοις· λέγει δὲ τοῖς δι' ἀγῶνος· ἐν μάχαις τε καὶ ἐν πολέμοις ὁ τίμιος καὶ γενναῖος τυγχάνων. V.

80. Ἀδραστειδᾶν] ἐνταῦθα ἀντὶ ἑνικοῦ πληθυντικὸν ἐξήνεγκεν· ἔστι γὰρ Ἀδραστεΐδος· ἐκ μιᾶς γὰρ τῆς Ἀδράστου θυγατρὸς Ἀργείας γέγονε. τὸ δὲ Ἀδραστεΐδαν οὐ περισπαστέον. ἔστι γὰρ θηλυκὸν, καὶ ἔχει τὴν εὐθεῖαν, Ἀδραστεῒς Ἀδραστεΐδων. τὸ γὰρ ἀρσενικὸν περισπᾶται, οἱ Ἀδραστίδαι, τῶν Ἀδραστιδῶν. V.

81. Θάλος] Gl. ms. γ. τὸ γέννημα, ὁ κλάδος.

Θάλος ἀρωγὸν δόμοις] τὸ βλάστημα τοῦ Ἀδράστου γένους· ἀπὸ γὰρ Θερσάνδρου καὶ Κάδμου οἱ πρόγονοι τοῦ Θήρωνος. ἐπεὶ Θέρσανδρος καὶ Διομήδης, οἱ ἐπίγονοι, ἐπιστρατεύσαντες ταῖς Θήβαις, τῶν προαναιρεθέντων πατέρων ἐξεδίκησαν τὸν φόνον. V.

Δόμοις] τοῖς πατρικοῖς, ἤτοι ταῖς Θήβαις. ὕστερον γὰρ μετὰ Διομήδους ἐπιστρατεύσας. αὐτὰς παρεστήσατο, ἐκδικήσας τὸν αὐτοῦ πατέρα· ἢ ἀρωγὸν δόμοις, ἤτοι τῆς αὐτοῦ βασιλείας ὑπέρμαχον. R.

82. Ὅθεν σπέρματος ἔχοντι] ἀφ' οὗ γένους τοῦ Θερσάνδρου ἔχουσι τὴν ῥίζαν οἱ περὶ Θήρωνα. τὸ δὲ γένος Λαΐου καὶ Οἰδίποδος ὁ Θήρων οὕτω κατάγει· Λαΐου Οἰδίπους· τούτου Πολυνείκης· οὗ Θέρσανδρος· οὗ Τισαμενός· οὗ Αὐτεσίων· οὗ Θήρας· οὗ Σάμος. οὗτος ἔσχεν υἱοὺς δύο, Τηλέμαχον καὶ Κλύτιον· ὧν ὁ μὲν Κλύτιος ἔμεινεν ἐν Θήρᾳ τῇ νήσῳ, ὁ δὲ Τηλέμαχος κατῴκει ἐν χώρᾳ, ὅθεν συλλέξας δύναμιν, ἔρχεται εἰς Σικελίαν, καὶ κρατεῖ τῶν τόπων· ἐξ οὗ Χαλκιοπεύς· οὗ Αἰνησίδαμος· οὗ Θήρων. V.

Ὅθεν, ἤγουν ἀπὸ τοῦ Θερσάνδρου, οὕτως· ἐκ Λαΐου, Οἰδίπους· Οἰδίποδος, Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης· Πολυνείκους, Θέρσανδρος· οὗ Τισαμενός· οὗ Αὐτεσίων· οὗ Θήρας· οὗ

Σάμος. οὗτος ἔσχεν υἱοὺς δύο, Τηλέμαχον καὶ Κλύτιον· ὧν ὁ μὲν Κλύτιος ἔμεινεν ἐν Θήρᾳ τῇ νήσῳ· ὁ δὲ Τηλέμαχος κατῴκει ἐν χώρᾳ· ὅθεν συλλέξας δύναμιν ἔρχεται εἰς Σικελίαν, καὶ κρατεῖ τῶν τόπων· ἐξ οὗ Χαλκιοπεύς· δ' Ἐμμενίδης. οὗ Αἰνησίδαμος, ὁ τοῦ Θήρωνος πατήρ. R.

83. Πρέπει τὸν Αἰνησιδάμου υἱὸν τὸν Θήρωνα, τυγχάνειν ἐγκωμιαστικῶν τε μελῶν ϗ λυρῶν· ἀντὶ τοῦ, καὶ λυρικῶν μελῶν. κατὰ μὲν γὰρ τὴν Ὀλυμπίαν αὐτὸς βραβεῖον ἐδέξατο· ἐν τῇ Πυθῶνι δὲ ϗ τῇ Ἰσθμοῖ κοινῶν ἵππων χάριτες εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, τὸν ἐν τῷ αὐτῷ κλήρῳ ὄντα, ἄνθη ἤγαγον, ἀντὶ τοῦ τὰ ἐξαίρετα, τὰς νίκας τῶν δυοκαίδεκα δρόμων τῶν ἁρμάτων. δωδεκάκις γὰρ περιήρχετο τὸν δρόμον τὰ τέλεια ἅρματα. Τὸ δὲ τυχεῖν τινὰ ἀγωνίας, ἀντὶ τοῦ, νίκης ἐν ἀγῶνι πειρώμενον, τουτέστι, ζητοῦντα, τυχεῖν αὐτῆς, παραλύει, ἀντὶ τοῦ, ἀπολύει, ἐλευθεροῖ τῶν ἀλγεινῶν· εὔφρον τὸ ἡδύ· δύσφρον τὸ ἐναντίον, ἤγουν τὸ ἀλγεινόν. ὁ δὲ πλοῦτος ὁ πεποικιλμένος ἀρεταῖς, τουτέστιν, ὁ τῶν ἀρετῶν πλοῦτος διδάσκει τὸ ἔγκαιρον τῶν καὶ τῶν, ἀορίστως ἀντὶ τοῦ πάντων, ἤτοι τῶν ἀγαθῶν καὶ λυπηρῶν, διάνοιαν διδοὺς βαθεῖαν, ἤγουν συνετὴν, ἀγροτέραν, τουτέστιν ἀγρευτικὴν τῶν καλῶν, ἀστὴρ ὢν δηλονότι διάδηλος, φῶς ἀνθρώπῳ ἀληθινόν. τοῦτο λέγει, ὅτι αἱ τῷ Ξενοκράτει κατορθωθεῖσαι νῖκαι διὰ τετρώρων εἴς τε τὰ Πύθια καὶ τὰ Ἴσθμια, καὶ τοῦ Θήρωνός εἰσιν· ἢ ὅτι τοὺς ἵππους κοινοὺς ἐκέκτηντο, μεθ' ὧν μόνος Ξενοκράτης ἀπελθὼν ἐνίκησεν, ἢ ὅτι τῶν Ξενοκράτους στεφάνων καὶ Θήρων μετέχει. εἰ γὰρ τὰ τῶν φίλων κοινὰ, πόσῳ γε δὴ μᾶλλον τὰ τῶν ἀδελφῶν; R.

87. Ὀλυμπίᾳ μὲν γὰρ αὐτὸς] ἀντὶ τοῦ, ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐνίκησεν. ἔσχε δὲ καὶ κοινὰς πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ξενοκράτην νίκας, ἐν Ἰσθμῷ καὶ Πυθοῖ· ἐξ ἑνὸς γὰρ οἴκου πρὸς ἱπποτροφίαν διδόντες καὶ ἀπὸ κοινῶν χρημάτων, ἀμφότεροι καὶ ταῖς νίκαις ἐνεγράφοντο. καὶ οἱ μὲν βούλονται ἀκούειν οὕτως· οἱ κοινοὶ αὐτῶν ἵπποι νικήσαντες ἀμφοτέροις παρεσχήκασι κοινὴν καὶ τὴν δόξαν· οἱ δὲ, ὅτι ἐν τοῖς κοινοῖς ἵπποις ἀμφότεροι, ἕκαστος ἰδίᾳ ἐν αὐτοῖς τοῖς ἵπποις, ἐνίκησε τέθριππον, ὃ καὶ μᾶλλον. V.

89. Ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν] ἤτοι διὰ τὴν συγγένειάν φησιν, ἢ ὡς ὁμοῦ ἱπποτροφούντων αὐτῶν καὶ ἀγωνιζομένων, καὶ ὁμοῦ νικησάντων Ἴσθμια τεθρίππῳ. φησὶν οὖν, ὅτι ἐν Ἰσθμῷ αἱ χάριτες τῆς νίκης, τῆς ἐν τῷ τεθρίππῳ, κοινὰ ἤγαγον αὐτοῖς τὰ ἄνθη τῶν στεφάνων· ἀπὸ σελίνων γὰρ τὸ στέμμα. ἢ οὕτως· αἱ δὲ χάριτες αἱ ἐν Πυθῶνι καὶ Ἰσθμῷ τὰ ἄνθη τῶν τεθρίππων εἰς αὐτὸν καὶ τὸν ἀδελφὸν ἤνεγκαν. V.

91. Ἄνθεα] Gl. ms. β. τὰς ἀρετάς.

93. Τὸ δὲ τυχεῖν, πειρώμενον] τὸ δὲ ἐπιτυχεῖν καὶ νικῆσαι, ἀποπειρώμενον ἀγῶνος, τῶν δυσκόλων φροντίδων, τῶν ἐπὶ τῇ νίκῃ ἀπολύει. V.

Τὸ δὲ πειρώμενον ἀγωνίας, ἤτοι ἀγωνιζόμενον, κατορθῶσαι τὸν ἀγῶνα καὶ νικῆσαι (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ τυχεῖν) παραλύει καὶ ἐκβάλλει τὸν νικήσαντα τῶν δυσφρόνων, ἤτοι τῶν πρὶν προσόντων αὐτῷ ἀλγεινῶν ἢ δυστυχιῶν. ἡ γὰρ τῆς νίκης λαμπρότης λήθην τῶν ἔμπροσθεν τίθησι. εἰκότως δὲ δύσφρονα τὰ ἀλγεινὰ λέγει, ἢ τὴν δυστυχίαν. ἥ τε γὰρ δυστυχία καὶ ἡ λύπη καὶ τὸν συνετώτατον τοῦ λελογισμένου κατάγει. Τοῦτο δὲ λέγει εἰς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, εἰς ὃν ἔμπροσθεν ἔλεγε· τῶν δὲ πεπραγμένων ἐν δίκᾳ ϗ τὰ ἑξῆς· ὁ πλούτῳ κεκοσμημένος καὶ ἀρεταῖς κατάκοσμος οὔτε ὑπὸ τῆς ἐπελθούσης αὐτῷ εὐτυχίας ἐπαίρεται, οὔτε ὑπὸ δυστυχίας χαυνοῦται. διὸ δεῖ τῷ πλουτοῦντι καὶ ἀρετῆς. εἰ μέλλει καλῶς τὸν ἅπαντα αἰῶνα διάξειν. φησὶ δὲ καὶ Καλλίμαχος· (Hymn. in Jov. 95. sq.)

"Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας
" ἀέξειν,
"Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο· δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ
" ὄλβον."

Καὶ Σαπφώ· (Wolf. Fragm. Sapph. p. 67.) " Ὁ πλοῦτος ἄνευ ἀρετῆς οὐκ ἀγαθὸς " σύνοικος. ἡ δ' ἐξ ἀμφοτέρων κρᾶσις εὐδαιμο- " νίας ἔχει τὸ ἄκρον. " Τοῦτο προσεῖναι τῷ " Θήρωνι μαρτυρεῖ." R.

94. Πειρώμενον] Ms. gl. γ. δοκιμάζοντα.

96. Ὁ μὰν πλοῦτος] ὁ νοῦς· ὁ δὲ πλοῦτος οὐ μόνος ὢν καθ' ἑαυτὸν, ἀλλὰ καὶ ἀρετῇ κεκοσμημένος, καιρίως τῶν τε ἑαυτοῦ ἀγαθῶν καὶ τῆς ἀρετῆς ἀπολαύει, συνετὴν ἔχων τὴν φροντίδα πρὸς τὸ ἀγορεύειν τὰ καλά. Τούτων γὰρ τὸ ἕτερον καθ' ἑαυτὸ οὐχ ἡδύ. ὡς καὶ Καλλίμαχος· (l. l.)

" Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας
" ἀέξειν,"
" Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο· δίδου δ' ἀρετήν τε
" καὶ ὄλβον."

Καὶ ἡ Σαπφώ· " Πλοῦτος ἄνευ ἀρετῆς, οὐκ " ἀσινὴς πάροικος." ἡ δὲ κρᾶσις εὐδαιμονίας ἔχει τὸ ἄκρον. " τοῦτο προσεῖναι τῷ Θήρωνι " μαρτυρεῖ." V.

Φέρει τῶν τε καὶ τῶν] τῶν αὐτοῦ καλῶν καὶ τῆς ἀρετῆς· ἢ τῶν ἐπὶ τῇ ἀθλήσει καμάτων ἐκείνων φησὶ, καὶ τούτων τῶν καλῶν. V. Gl. ms. γ. τῶν φανερῶν καὶ ἀφανῶν πραγμάτων. Gl. ms. α. φέρει· προτείνει.

99. Βαθεῖαν] Gl. ms. γ. φρονίμην.

100. Μέριμναν] Gl. ms. α. σκῆψιν. γ. γνῶσιν.

101. Ἀστὴρ ἀρίζηλος] ὁ μετὰ ἀρετῆς πλοῦτος ὡς ἀστήρ ἐστιν ἔκδηλος, ἀληθινὸν φῶς τοῖς ἀνθρώποις. V. Ἀρίζηλος Gl. ms. γ. φανερός. Tum ex α. β. γ. affertur: δηλονότι ἀστὴρ ὢν διάδηλος, ἀληθινὸν φῶς ἀνθρώπῳ.

102. Εἰ δέ μιν ἔχει] εἰ δέ τις, τοῦτον ἔχων τὸν πλοῦτον, ὁρᾷ καὶ πρὸς τὸ μέλλον, ὅτι τῶν ἀδίκων τελευτησάντων τιμωρία καὶ κρίσις παρὰ τοῖς ἀποιχομένοις πᾶσιν ἐστὶν, οὐκ ἂν αὐτῷ εἰς ἀδικίαν ἐχρήσατο. V.

Εἰ γὰρ ἔχει τις αὐτὸν, ἤγουν τὸν τῆς ἀρετῆς πλοῦτον, οἶδε τὸ μέλλον, ὅτι τῶν θανόντων μὲν αἱ φρένες αἱ ἀπάλαμνοι, τουτέστιν αἱ ἀδιόρθωτοι, αἱ ἀπαιδαγώγητοι, πρὸς ἃς οὐκ ἔστι μηχανήσασθαί τι, ἐνθάδε, αὐτίκα, ἀντὶ τοῦ τάχιστα, τιμωρίας ἔτισαν, ἀντὶ τοῦ ὑπέχουσι· τὰ δὲ ἁμαρτήματα τὰ ἐν ταύτῃ τῇ ἡγεμονίᾳ τοῦ Διὸς, ἤγουν τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ὑποκάτω τῆς γῆς κολάζει τὶς, ἤγουν ὁ Πλούτων, ἀπόφασιν δοὺς ἀνάγκης ἐχθρᾶς, τοῖς κολαζομένοις δηλονότι. R.

104. Ὅτι θανόντων μὲν, ἴσως, ἐχθρᾷ λόγον φράσαις ἀνάγκᾳ, ἐγκρίνει τὴν παλιγγενεσίαν. λέγει οὖν· εἴ τις οἶδε τὸ μέλλον, ὅτι οἱ μὲν ἐν τῷ ζῆν ἁμαρτάνοντες ἐν ᾅδου κολάζονται, οἱ δὲ ἐν ᾅδου, ἐν τῷ ἡμετέρῳ βίῳ, ἐν τῇ τοῦ Διὸς ἀρχῇ· ταύτην γὰρ εἶπε τὸν ὑποκείμενον τῷ οὐρανῷ τόπον. καὶ ἐάν τις ἐν ταῖς τρισὶν ἀναβιώσεσιν, ἃς ὑφίσταται, ἀναμάρτητος εἰς τὰς τρεῖς ἑκατέρωθεν μένῃ, τοῦτόν φησιν εἰς τὰς τῶν μακάρων νήσους προπέμπεσθαι. τὸ δὲ περὶ τῆς παλιγγενεσίας ἀρχαιότερόν ἐστι. παραδίδοται γὰρ ἔτι ἀνέκαθεν. ὡς Ὅμηρός φησιν (Odyss. σ'. 78.)

"Νῦν μὲν μήτ' εἴης, βουγάϊε, μήτε
" γένοιο."

πρῶτος δὲ δοκεῖ τούτῳ τῷ δόγματι χρῆσθαι Πυθαγόρας. τῷ δὲ ἀπάλαμνοι φρένες συναπτέον τὸ, ἐνθάδε· ὅτι τῶν ἐνταῦθα ἀδίκων ἀπάλαμνοι φρένες αὐτίκα καὶ εὐθέως τελευτησάντων τιμωρίας καὶ ποινὰς ἐκεῖ δεδώκασιν. V.

Τὸ ἐνθάδε πρὸς τὸ ἀπάλαμνοι συναπτέον, τὸ δὲ αὐτίκα πρὸς τὸ ἔτισαν, οὕτως· αἱ ἀπάλαμνοι καὶ βίαιοι φρένες τῶν θανόντων, ἤγουν οἱ συκοφάνται. καὶ οἱ πονηροὶ καὶ βίαιοι ἐν τῷ βίῳ, ἀποθανόντες ποινὰς ὧν ἥμαρτον ἔτισαν καὶ ἀπέδωκαν αὐτίκα ἐν ᾅδου. R.

105. Ἀπάλαμνοι] Gl. ms. γ. ἀπαίδευτοι.

106. Διὸς ἀρχᾷ] Διὸς ἀρχήν φησι τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἄνω διαγωγήν· φησὶν οὖν, ὅτι τὰ ἐν τοῖς ζῶσιν ἁμαρτήματα κατὰ γῆς δικάζει τίς· λέγει δὲ, τὸν Πλούτωνα τιμωρεῖσθαι αὐτούς· λείπει τὸ, διδοὺς, τῇ ἐχθρᾷ ἀνάγκῃ εἰπὼν τὸν λόγον τῆς τιμωρίας· ἐχθρᾷ δὲ τοῖς πονηροῖς. V.

Διὸς ἀρχὴ ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ κόσμος. Ποσειδῶνος θάλασσα καὶ πάντα τὰ ὕδατα. Πλούτωνος τὰ ὑπὸ γῆν καὶ ὁ Τάρταρος. R.

107. Κατὰ γᾶς] ὑπὸ γῆν, τουτέστι καθ' ᾅδου. ὑφίσταται δὲ ἐν ᾅδου τινὰ Ἀνάγκην ὀνόματι, καὶ ταύτῃ παραδίδοσθαι τοὺς ἀσεβεῖς. V.

Ἀνάγκην λέγει τὴν ἀπόφασιν. σύναπτε δὲ τὸ ἐχθρᾷ ἀνάγκᾳ πρὸς τὸ, δικάζει, τοῦ, λόγον φράσας, διὰ μέσου. Οὕτως· δικάζει τις τῇ ἐχθρᾷ καὶ ἀποτόμῳ ἀνάγκᾳ· φησὶ τὸν λόγον, καὶ τὴν τῆς καταδίκης ἀπόφασιν. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ἐχθρᾷ καὶ τὸ ἀνάγκᾳ· τὸ μὲν ἀνάγκᾳ, διότι ἀπαραίτητόν ἐστι τὸ ἐκεῖ δικαστήριον· τὸ δὲ ἐχθρᾷ, διότι οὐδεὶς ἐκεῖ φίλος, ἀλλ' ἕκαστος ἐκ τῶν ἔργων δικαιοῦται καὶ κατακρίνεται. οἱ δὲ ἐσθλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ἔχοντες αἰεὶ καὶ πάντοτε ἥλιον ἐπίσης ἐν ἡμέραις καὶ νυξὶ, τουτέστιν, ὅσον καιρὸν ἡμεῖς ἔχομεν ἡμέραν καὶ ὅσον νύκτα, ἐκεῖνοι ἀεὶ ἐλλαμπόμενοι νέμονται βίον ἀπονέστερον τῶν ἐν τῷ βίῳ. R.

109. Ἶσον δὲ νύκτεσσιν] οἱ δὲ ἀγαθοὶ ἐπίσης ἐν ταῖς νυξὶν, ἐπίσης δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἥλιον ἔχοντες, ἤγουν ἀεὶ ἐν φωτὶ ὄντες, ἀπονέστερον, ἀντὶ τοῦ ἄπονον, ἀκοπίαστον ζωὴν νέμονται, τουτέστι διάγουσιν, οὐ χθόνα ταράσσοντες διὰ τῆς ἰσχύος τῶν χειρῶν, ἤγουν οὐ γεωργοῦντες, οὐδὲ τὸ τῆς θαλάσσης ὕδωρ ταράσσοντες, ἤγουν οὐδὲ ναυτιλίᾳ χρώμενοι διὰ ματαίαν τροφὴν, οἷα κάμνουσιν ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ οἱ ἄνθρωποι, ἵνα βίον πορίσωνται· ἀλλὰ παρὰ μὲν τοῖς τιμίοις ἀπὸ τῶν θεῶν, ἤγουν τοῖς ἐν ᾅδου, τῷ Πλούτωνι δηλονότι καὶ τῇ Περσεφόνῃ, ἄλυπον βίον διάγουσιν ἐκεῖνοι, οἵτινες ἔχαιρον εὐορκίαις, τουτέστι τρόποις εὐσεβέσι καὶ δικαίοις· οἱ δὲ, ἤγουν οἱ τῆς ἑτέρας μερίδος, οἱ κακοὶ δηλονότι καὶ ἀπαιδαγωγήτους ἔχοντες γνώμας, πόνον ὀκχέοντι, τουτέστιν ὑφίστανται (ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀχημάτων) ἀπροσόρατον, ἤγουν μέγαν καὶ οὐ προσβλέπεσθαι δυνάμενον, μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ ἀνύποιστον. R.

110. Ἶσα δ' ἐν ἀμέραις] ἴσον ἡμῖν αὐτοῖς χρόνον ἐπιβάλλει ὁ ἥλιος καὶ τοῖς ἐν ᾅδου δικαίοις· οὐκ ἐπὶ τῶν ἀδίκων δὲ ὁ λόγος, ἀλλ' ἐπὶ τῶν δικαίων. φησὶν οὖν, ὅτι τὸν ἥλιον ἔχουσι τοῦτον, καθ' ὃν ἐπιβάλλει αὐτοῖς χρόνον, ἀπονέστερον διάγοντες. V.

Ἅλιον] Gl. ms. γ. φῶς ἄδυτον.

111. Ἀπονέστερον] ἄθλιβον καὶ ἄλυπον Gl. ms. γ.

113. Οὐ χθόνα ταράσσοντες] οὔτε γεωργοῦντες, οὔτε πλέοντες, διὰ τὸ κενὰ αὐτοῖς εἶναι τὰ τῆς διαίτης. V.

114. Ἀλκᾷ χειρῶν] τῷ καρπῷ τῷ ἐπὶ

[illegible]ς χειρός· τινὲς δὲ ἀκούουσιν ἀλληγορικῶς· οὔτε πολεμοῦντες κατὰ γῆν, οὔτε ἀλλήλοις στόλους ἐπάγοντες κατὰ θάλασσαν· οὔτε ναυμαχοῦσι. V. ἐν χερὸς ἀκμᾷ. G.

110. Κεινὰν παρὰ δίαιταν] διὰ τὴν κενὴν καὶ ἄπορον δίαιταν· λέγει δὲ τὴν πενίαν· οὐδὲ γὰρ περὶ τῆς αἰτίας τῆς πενίας. οἵτινες οὖν, φησιν, ἔχαιρον τοῖς δικαίοις, ἀπόνως καὶ ἀβασανίστως καὶ ἀδακρυτὶ διάγουσιν. V. Δέον εἰπεῖν κενῶς καὶ ματαίως (ματαίως γὰρ οἱ ἄνθρωποι περὶ τὸ ζῆν σπεύδουσιν, ἐπεὶ καὶ τὸ ζῆν μάταιον) κεινὰν εἶπε πρὸς τὸ δίαιταν. V.

122. Ὀχέοντι] ὄχος γὰρ τὸ ὄχημα, ὡς ἐν ἄλλοις οὗτος· (Olymp. vi. 40.)

"Ὄφρα κελεύθῳ τ' ἐν καθαρᾷ
" βάσομεν ὄχον." R.

Mss. β. γ. Schol. ὄχος λέγεται τὸ μετέχον τοῦ ὀχήματος, ἤγουν βόες, ἵπποι, ἡμίονοι, οἵτινες ὑφίστανται τὸ ὄχημα, ὥσπερ * ἄδικον ἡ ἀδικία λέγεται, καὶ τὸ μετέχον τῆς ἀδικίας.

123. Ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἐς τρὶς] ὅσοι δὲ τρίτον ὑπέμειναν, ἑκατέρῳ τόπῳ μείναντες, ἔν τε τῷ ὑπὲρ γῆν καὶ ὑπὸ γῆν, ἀπέχεσθαι τῶν ἀδίκων ἔργων καὶ δίκαια πράσσειν, ἐστάλησαν ἣν ὁδὸν ἔταξεν ὁ Ζεὺς, ἣν μακάρων νῆσον ὀνομάζουσιν· ἣν δὴ Κρόνου Τύρσιν προσηγόρευσαν. Ἄλλως. ὅσοι δὲ ἐκαρτέρησαν μέχρι τριῶν ἐμψυχώσεων εἰς ἑκάτερα τὰ μέρη, εἴς τε τὸν ἐν ᾅδου μετὰ θάνατον εἴς τε τὸν τῆς ζωῆς χρόνον, δίκαιοι γενέσθαι, δικαίως, καὶ τὴν ψυχὴν ὁσίαν φυλάξαι, οὗτοι ἐστάλησαν, εἰς ἣν ἔταξεν ὁ Ζεὺς, ὅ ἐστιν, εἰς τὰς μακάρων νήσους, ἔνθα Κρόνος ἔχει τὴν ἐκεῖ κατοίκησιν· ἐν αἷς νήσοις, πλησίον οὔσαις τοῦ Ὠκεανοῦ, αἱ πλεῖσται καὶ ἥδιαι αὖραι τέρπουσι πνέουσαι, καὶ τὰ ἐν αὐταῖς ἄνθη, ὡς χρυσὸς στίλβει, τὰ μὲν ὄντα ἐκ τῆς γῆς, τὰ δὲ ἐκ τῆς τῶν ὑδάτων ἀποῤῥοίας τρεφόμενα, οἱονεὶ ῥόδα, ὑάκινθος, ἴα· ταῦτα γὰρ ὕδατι τρέφεται. ἐξ ὧν ἀνθέων οἱ δίκαιοι ταῖς ἑαυτῶν χερσὶν ὅρμους πλέκουσι καὶ στεφάνους. ἐνδείκνυται δὲ τὸ ὑπερβάλλον τῆς τέρψεως. τὴν δὲ τῆς μετεμψυχώσεως γνώμην Πυθαγόρας πρῶτος εἰσηγήσατο, ᾧ νῦν ὁ Πίνδαρος ἀκολουθεῖ. V.

Ibid. Ἔνιοι φασὶ, τῆς κατὰ Πυθαγόραν παλιγγενεσίας μνημονεύειν. οὗτος γὰρ τὰς ψυχὰς εἰς ἕτερα σώματα εἰσδυούσας φησὶν ἀνανεοῦσθαι. Ἄλλως. Τῷ τῆς μετεμψυχώσεως δόγματι καὶ Πίνδαρος κέχρηται, ἀρχὴν ἐξ Ὁμήρου ἔχων. λέγει γὰρ ἐκεῖνος· (vid. supra) " Μήτ' εἴης, βουγάϊε, μήτε γένοιο." ὁ Πυθαγόρας ἐκδεξάμενος πλατύτερον εἰς μέσον ἐξήνεγκεν. ὅτι δὲ καὶ Πλάτων τῶν τοῦτο πιστευόντων ἦν, μαρτυρεῖ Φαίδων. (Plat. Phæd. 30.) Ὁ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· ὅσοι δὲ τῶν ἀνθρώπων ἐτόλμησαν καὶ ἠθέλησαν ἔχειν τὴν ψυχὴν ἄπο καὶ μακρὰν τῶν ἀδίκων πάμπαν καὶ παντελῶς, μείναντες ἐς τρὶς καὶ ἐκ τρίτου ἑκατέρωθι, ἤγουν ἐν τῷ βίῳ καὶ ἐν τῷ ᾅδῃ, ἔτειλαν καὶ ἐπορεύθησαν Διὸς ὁδὸν, ἤγουν, ἣν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς ἔταξε, παρὰ τὴν τύρσιν καὶ τὴν πόλιν τοῦ Κρόνου, ἤγουν ἐν ταῖς τῶν μακάρων νήσοις. ἐγίνετο δὲ ἡ ἐκ τρίτου διαγωγὴ καὶ ἐν τῷ βίῳ καὶ ἐν τῷ ᾅδῃ, εἰς δόκιμον ἀκριβές· αἱ δὲ τῶν μακάρων νῆσοι ἐν τῷ ὠκεανῷ εἰσίν· ὥς φησιν Ὅμηρος· (Odyss. δ'. 568) " Ὠκεανὸς ἀνίησι (παραψυχὴν) " ἀναψύχειν ἀνθρώπους." R. (Sic et G.)

Ὅσοι δ' ἐτόλμησαν] ὅσοι δὲ ἐτόλμησαν, τουτέστι, ὑπέμειναν μέχρι τρίτης μετεμψυχώσεως ἐν ἑκατέροις τοῖς μέρεσιν, ἤγουν ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ᾅδῃ μείναντες, ἀπέχειν τὴν ψυχὴν, τουτέστι κεχωρισμένην ἔχειν τῶν ἀδικιῶν, ἔτειλαν, ἀντὶ τοῦ ἐστείλαντο, ἤγουν ἐπορεύθησαν τὴν τοῦ Διὸς ὁδὸν, ἣν ὁ Ζεὺς δηλονότι αὐτοὺς πορεύει, λέγω παρὰ τὴν πόλιν, ἔνθα ὁ Κρόνος ἔχει τὴν οἴκησιν, ἔνθα τὰς νήσους τῶν μακάρων αἱ τοῦ ὠκεανοῦ αὖραι περιπνέουσιν, ἀντὶ τοῦ, ἔνθα αἱ τῶν μακάρων εἰσὶ νῆσοι, ὑπὸ τῶν αὐρῶν τοῦ ὠκεανοῦ περιπνεόμεναι. R.

124. Μείναντες] Gl. ms. γ. βαστάσαντες.

125. Ἀπὸ—ἔχειν] Gl. ms. γ. ἀποχωρίζειν.

126. Ἔτειλαν.] ἐτελείωσαν· περὶ τὴν Κρόνου βασιλείαν ἐτελείωσαν, ἤνυσαν, ἐπορεύθησαν· Διὸς δὲ ὁδὸν, ἣν ἔταξε τοῖς δικαίοις, τὴν τοῦ Διὸς δεδειγμένην αὐτοῖς, ἢ τὴν ὑπὸ τοῦ Διὸς νομοθετηθεῖσαν. λέγει δὲ πρὸς τοῦ Διὸς κρίνεσθαι τοῦτον· τὸν γὰρ ἑκατέρωθεν μείναντα ἀναμάρτητον εἰς τὰς τῶν μακάρων νήσους πέμπεσθαι. V.

128. Μακάρων] Gl. ms. γ. ἁγίων.

129. Νᾶσον] Gl. ms. γ. τὸ Ἠλύσιον πεδίον.

130. Αὖραι] Gl. mss. α. β. γ. αἱ πνοαί.

Ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει] ἄνθη δὲ χρυσοῦ λαμπρότατα λάμπει, τὰ μὲν, ἀπὸ τῆς γῆς, ἀπ' ἀγλαῶν, ἀντὶ τοῦ εὐθαλῶν, δένδρων· ἄλλα δὲ τρέφει τὸ ὕδωρ. ἀφ' ὧν ἀναπλέκουσι ταῖς χερσὶ τοὺς περιτραχηλίους κόσμους καὶ στεφάνους, κατὰ τὰς κρίσεις τὰς δικαίας τοῦ Ῥαδαμάνθυος, ὃν ὁ πατὴρ πάντων, ὁ Κρόνος, ἔχει παρακαθήμενον ἑαυτῷ ἕτοιμον, τουτέστιν ἀχώριστον, ὁ ἀνὴρ τῆς Ῥέας τῆς ἐχούσης θρόνον ὑψηλότατον πάντων. R.

132. Τὰ μὲν χερσόθεν] διέστειλεν ἀπὸ

* Quæ sequuntur, etiam inveniuntur in ms. Bodl.

τῶν δένδρων τὰ κατὰ γῆν βλαστήματα, τουτέστι, τὰ χρείαν ἔχοντα ἀρδεύεσθαι. V.

135. Ὅρμοισι τῶν χέρας] ὅρμους. ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς τῇ δοτικῇ ἐχρήσατο. ὅρμοις οὖν λέγει τοῖς ἑλίγμασιν, οἷς τὰς κεφαλὰς στεφανοῦνται καὶ τὰς χεῖρας· ὅρμοισι, τοῖς ἐνέρμασιν, οἷς τὰς χεῖρας στεφανοῦνται καὶ τὰς κεφαλάς· ἢ τῶν ἀνθῶν ταῖς χερσὶν ὅρμους ἀναπλέκουσι καὶ στεφάνους. V.

Ὅρμοισι τῶν] τοῦτο. οὕτω λέγε, τῶν καὶ, ἀφ' ὧν, ἀναπλέκουσι τὰς χεῖρ., ἐν ὅρμοις καὶ ἐν στεφάνοις, ἑαυτῶν κεφαλὰς δηλονότι. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ παρ' Εὐριπίδῃ· (Orest. 1086 sq.)

" Μήθ' αἷμά μου δέξαιτο καρπίμον πέδον
" Μὴ λαμπρὸς αἰθήρ· "

τὸ πνεῦμά μου δηλονότι. R.

137. Βουλαῖς ἐν ὀρθαῖσιν] ὡς τοῦ Ῥαδαμάνθυος τοῦτο τοῖς δικαίοις παρεχομένου· ὑφίσταται γὰρ αὐτὸν τῶν μακάρων ἄρχοντα νήσων· ἢ ὡς τούτων μεταλαβόντων φύσεως δαιμονίας, οἵτινες ὀρθοὶ κατὰ βουλὴν καὶ δίκην τὸν τρόπον ἔχοντες, ὡς καὶ ὁ Ῥαδάμανθυς· ἢ συγχωροῦντος τοῦ Ῥαδαμάνθυος· οὗτος γὰρ δικαιονομεῖ τοῖς ἐν ᾅδου· ἢ οὕτω· βουλαῖς ἐν ὀρθαῖσι Ῥαδάμανθυος. ὁ γὰρ Ῥαδάμανθυς διακονεῖ τοῖς κάτω, ὑπηρετῶν τῷ Κρόνῳ. V.

138. Ὃν πατὴρ ἔχει Κρόνος] ἕτοιμον, τὸν δίχα τοῦ κληθῆναι ἐλθόντα, ὅντινα Ῥαδάμανθυν ὁ πατὴρ πάντων Κρόνος ὁ τῆς γῆς παῖς, ὁ ἀνὴρ τῆς τὸν ὕπατον ἐχούσης θρόνον Ῥέας, ἕτοιμον καὶ ἀχώριστον ἔχει πάρεδρον. V.

Ὅντινα Ῥαδάμανθυν ἔχει πάρεδρον καὶ συγκάθεδρον, ἕτοιμον καὶ πρόχειρον καὶ αὐτόκλητον, ὁ πατὴρ πάντων, Κρόνος, ὁ πόσις καὶ ὁ ἀνὴρ τῆς Ῥέας, τῆς ἐχούσης θρόνον ὑπέρτατον καὶ ἔξοχον πάντων. R.

139. Πάρεδρον] Gl. ms. γ. πλησίον αὐτοῦ καθήμενον.

142. Πηλεύς τε καὶ Κάδμος] συγκαταλέγονται δὲ ἐν τούτοις δικαίοις ὅτι Κάδμος καὶ ὁ Πηλεύς. V.

Ὁ Πηλεύς τε καὶ ὁ Κάδμος ἐν τούτοις, τοῖς τῶν μακάρων νήσους λαχοῦσιν, οἰκεῖν δηλονότι, συγκαταλέγονται. καὶ τὸν Ἀχιλλέα ἤνεγκεν, ἀντὶ τοῦ πεμφθῆναι ἐποίησεν, ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἡ Θέτις, ἐπεὶ διὰ δεήσεων ἔπεισε τὴν ψυχὴν τοῦ Διός· ὅς, ἤγουν ὁ Ἀχιλλεὺς, ἔσφηλεν, ἀντὶ τοῦ κατέτρεψε, τὸν Ἕκτορα, τὸν ἀκλινῆ κίονα τῆς Τροίας, τὸν ἄμαχον, τουτέστι, τὸν ἀνυπόστατον ἐν ταῖς μάχαις· καὶ τὸν Κύκνον, τὸν τοῦ Ποσειδῶνος δηλονότι, τῷ θανάτῳ παρέσχεν, ἤγουν ἐθανάτωσε· καὶ τὸν παῖδα τῆς Ἡμέρας τὸν Μέμνονα, τὸν ἀπὸ Αἰθιοπίας. εἰκότως εἶπε τὸν Ἕκτορα κίονα. ἐκεῖνος γὰρ ἦν ἔρεισμα τῆς Τροίας, οὗ πεσόντος ἐπὶ σαθροῦ τὸ Ἴλιον εἱστήκει. R.

Ἐν τοῖσιν ἀλέγονται] ἀριθμοῦνται, συγκαταλέγονται ἐν τοῖς εὐσεβέσι, τοῖς κατοικοῦσι τὰς τῶν μακάρων νήσους. καὶ τὸν Ἀχιλλέα δὲ ἡ μήτηρ τεθνηκότα αὐτόθι ἤγαγεν, ἐπειδὴ τοῦ Διὸς τὴν ψυχὴν ἔπεισεν ἱκεσίαις. V.

144. Λιταῖς] Gl. ms. γ. παρακλήσεσιν.

146. Ἄμαχον] Gl. ms. α. δύσμαχον, ἀκαταγώνιστον. γ. ἀκαταπόνητον.

Ἄμαχον, ἀστραβῆ κίονα] μεταφορικῶς εἶπεν· ἀστραβὴς δὲ λέγεται ὁ ἰσχυρὸς καὶ μὴ ῥαδίως συστρεφόμενος. ἄστρεπτον καὶ ἀμετακίνητον. καὶ ἔστι κατὰ μετάθεσιν τοῦ ε εἰς τὸ α καὶ ἀποβολὴν τοῦ λ. ἔστι γὰρ ἀστρεβλῆ, οἷον ἄστρεπτον, ἀστραβῆ. V.

147. Κύκνον τε θανάτῳ πόρε] παραδέδωκε, τὸν Ποσειδῶνος καὶ Σκαμανδροδίκης· οἱ δὲ Ἁρπάλης. Κύκνοι δὲ δύο, ὁ μὲν Ἄρεος ὁ δὲ Ποσειδῶνος· καὶ τὸν μὲν Ἄρεος κακῶς τὰ περὶ Θεσσαλίαν διαθέντα Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε· τὸν δὲ Ποσειδῶνος Ἀχιλλεὺς στρατευσάμενον, καὶ συμμαχοῦντα τοῖς Τρωσίν. V.

Ἱστορία. Δύο Κύκνοι ἐγένοντο, ὁ μὲν Ἄρεος υἱὸς, ἐν Θετταλίᾳ τοὺς παριόντας λοχῶν καὶ ἀποκτείνων, καὶ βουλόμενος ταῖς κεφαλαῖς ναὸν ἀνεγεῖραι τῷ πατρὶ, ὃν Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν· ὁ δὲ Ποσειδῶνος, ναῦς ἔχων καὶ συμμαχῶν τοῖς Τρωσὶν, ἱστάμενος ἐν στενῷ τῆς ἐκεῖ θαλάσσης, καὶ οὐκ ἐῶν τοὺς Ἕλληνας ἀποβῆναι· ὃν Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν. R.

148. Ἀοῦς τε παῖδ' Αἰθίοπα] τὸν Μέμνονα, τὸν Τιθωνοῦ τοῦ Λαομέδοντος καὶ Ἡμέρας. Ταῦτα δὲ λέγουσιν οἱ τὰ μεθ' Ὅμηρον γράψαντες οὕτω· Τιθωνῷ γίνονται ἐξ Ἡμέρας παῖδες δύο· Μέμνων καὶ Ἠμαθίων. καὶ Μέμνων μὲν ἀνῃρέθη ὑπ' Ἀχιλλέως, Ἠμαθίων δὲ ὑπὸ Ἡρακλέος, κατὰ τὴν ἀπέλασιν τῶν Γηρυόνου βοῶν. V.

Τιθωνοῦ καὶ Ἡμέρας δύο παῖδες γίνονται, Μέμνων καὶ Ἠμαθίων, ὧν ὁ μὲν ἀνῃρέθη ὑπ' Ἀχιλλέως, Ἠμαθίων δὲ ὑφ' Ἡρακλέους, κατὰ τὴν ἀπελασίαν τῶν Γηρυόνου βοῶν. ἐμυθεύσαντο δὲ αὐτοὺς Ἡμέρας εἶναι παῖδας, διὰ τὸ, Αἰθίοπας ὄντας, λευκοὺς καὶ ὡραίους εἶναι. R.

149. Πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος] πολλὰ βέλη ταχέα ὑποκάτω τοῦ ἀγκῶνός μου εἰσὶν, ἔνδον τῆς βελοθήκης, φωνᾶντα, ἤγουν φωνὴν ἀφιέναι δυνάμενα συνετοῖσιν, παρὰ τοῖς φρονίμοις, ἀντὶ τοῦ· πολλὰ νοήματα ὀξέα ἐν τῇ ψυχῇ μου εἰσὶ ζῶντα παρὰ τοῖς φρονίμοις, ὡς ἐπέπαν δὲ ἑρμηνείαν ἔχει χρείαν· φωνήεντα, τὰ φωνὴν ἀφιέναι δυνάμενα. φωνήεντα δὲ γράμματα, τὰ φωνεῖσθαι μόνον δυνάμενα, κατ'

ἐναντιότητα τῶν συμφώνων, ἃ σὺν τοῖς φωνήεσιν ἀεὶ ἐκφωνεῖται, καὶ οὐδέποτε μόνα. R.

150. Ὠκέα βέλη] τροπικὸς ὁ λόγος· βέλη δὲ τοὺς λόγους εἴρηκε διὰ τὸ ὀξὺ καὶ καίριον τῶν ἐγκωμίων· φαρέτρης δὲ, τῆς διανοίας. τὸ δὲ ὑπ' ἀγκῶνος, ὡς πρὸς τὸ φαρέτρας ἀκουστέον. οὕτω καὶ ὁ βουκόλος (Theocritus Id. 17, 30.) " ὑπωλένιόν τε " φαρέτραν" λέγει. V.

152. Φωνᾶντα] Gl. ms. γ. συμφωνοῦντα.

153. Ἑρμηνέων χατίζει] εἰς δὲ τὸ κοινὸν καὶ εἰς τοὺς πολλοὺς καὶ χυδαιοτέρους ἐρχόμενοι ἑρμηνείας χρήζουσιν· ἤτοι περὶ τῶν ποιημάτων ἑαυτοῦ διαλέγεται. οἶδε γὰρ, ὅτι πολλῇ ἱστορίᾳ κέχρηται καὶ σχήμασιν ἐξηλλαγμένοις, καὶ φράσει ποικίλῃ. ἔχει γὰρ ὑπερβατὰ πολλά. τὰ ποιήματα οὖν, φησὶ, τὰ ἐμὰ ἑρμηνέων χρήζει, οἷον, οὐδέν ἐστιν, ὃ μὴ χρήζει ἑρμηνέων. αὐτὸς γὰρ οὐ δύναται διὰ τὸ πλῆθος ἐξειπεῖν πάντα. ὅμοιον δέ ἐστι τῷ (Homer. Iliad. β. 488.)

" Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ'
" ὀνομήνω*." V.

154. Σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς] ὁ λόγος γνωμικός· καὶ σοφός ἐστιν ὁ πολλὰ ἐπιστάμενος ἐκ φύσεως, ὁ φύσιν πρός τι ἔχων. τῶν γὰρ μανθανόντων, οἱ ἐκ φύσεως ἔμπειροι, βελτίους· ἐπειδὴ καὶ πρεσβυτέρα τῶν μαθημάτων ἡ φύσις· οἱ δὲ ἀπὸ μαθήσεως βουλόμενοι ἠχεῖν, καὶ ἐκ πολλῶν συνείροντες, ὃν τρόπον καὶ οἱ κεκράκται κόρακες καὶ μάτην φλυαροῦντες, ἀτελῆ καὶ περιττὰ καὶ ἀσύνετα φθέγγονται, πρὸς τὸν συνετὸν καὶ θεῖον ὄρνιν τοῦ Διὸς, τὸν ἀετὸν, ἀντιβοῶντες. ἀποτείνεται δὲ πρὸς τὸν Βακχυλίδην. γέγονε γὰρ αὐτῷ ἀνταγωνιστὴς τρόπον τινὰ καὶ εἰς τὰ αὐτὰ μαθῆκεν ἑαυτόν. V.

155. Φυᾷ] ἀντὶ τοῦ φύσει, τουτέστιν ἀπὸ φύσεως. φυὴ ἡ ἀναδρομὴ τοῦ σώματος. ἐνταῦθα δὲ φυᾷ, ἀντὶ τοῦ φύσει. οἱ μαθόντες δὲ, ἀντὶ τοῦ, οἱ ἀπὸ μαθήσεως δὲ εἰδότες καὶ οὐκ ἀπὸ φύσεως, πρὸς τὸν ἔχοντα δηλονότι τὴν ἰσχὺν ἀπὸ φύσεως ὥσπερ κόρακες, λάβρως γαρύουσιν, ἀντὶ τῦ κράζουσιν, ἀπέραντα. παγγλωσσίᾳ, τουτέστι, συγκεχυμέναις φωναῖς, πρὸς τὸν θεῖον ὄρνιθα τοῦ Διὸς, ἤγουν τὸν ἀετόν. R.

Φυᾷ, ἤγουν ἐκ φύσεως καὶ οὐκ ἀπὸ μαθήσεως ὄντα. τοιοῦτος δὲ ἐγὼ, πάντα σχήμασι καταποικίλλων τὰ ποιήματα, καὶ φράσει ποικίλῃ, καὶ πολλοῖς ἄλλοις, ἃ οἴκοθεν καὶ οὐκ ἀπὸ μαθήσεως ἐξεῦρον καὶ ἐμηχανησάμην. οἱ δὲ μαθόντες γαρύετον καὶ βοῶσιν ἄκραντα καὶ ἀτελείωτα, λάβροι καὶ σφοδροὶ ἐν παγγλωσσίᾳ καὶ πολυλογίᾳ, ὥσπερ κόρακες πρὸς τὸν θεῖον ὄρνιθα τοῦ Διὸς, ἤγουν ἐμέ. τουτέστιν, οἱ μὲν ἄλλοι ποιηταὶ (λέγει δὲ διὰ τὸν Βακχυλίδην, οὗτος γὰρ ἀντήριζεν αὐτῷ) περιττολόγοι εἰσὶν ἐν τοῖς αὐτῶν ποιήμασι, καὶ ἄκραντα λέγουσιν· ἐγὼ δὲ τὸ προσῆκον πανταχοῦ τηρῶ, καὶ οὐκ ἐκφέρομαι τοῦ εἰκότος. ὥστε ἐκεῖνοι μὲν, τοιοῦτοι ὄντες, κόρακές εἰσιν ὡς πρὸς ἐμὲ, ἐγὼ δὲ ἀετός· ὅσῳ γὰρ ἀετὸς κόρακος κρείττων, τοσοῦτον ἐγὼ τούτων βελτίων. Item R.

156. Λάβροι] Gl. ms. γ. στόματι ἀνεῳγμένῳ βοῶσιν ἀτελείωτα.

158. Ἄκραντα γαρύετον] οἱ φύσει χρώμενοι, λαμπροί· οἱ δὲ μαθόντες ἄκραντα γαρύειν, ἥσσονές εἰσι τῶν καθ' αὐτοὺς ὅ τι δήποτε μαθόντων ἢ ἐπισταμένων. τὸ δὲ γαρύετον, κακῶς. οὐδὲ γὰρ ἐπὶ δυϊκοῦ βούλεται ἡ λέξις, οὐδὲ ὑπὲρ δύο κοράκων, ἀλλ' ὑπὲρ πολλῶν· ὥσπερ κόρακες φιλονεικοῦσι πρὸς ἀετὸν, οἱ διδακτοὶ πρὸς τοὺς φύσει αὐτοδιδάκτους. αἰνίττεται δὲ εἰς Σιμωνίδην. V.

160. Ἔπεχε] Gl. mss. β. γ. Ἔντεινε.

Ἔπεχε νῦν] μεθέλκων ἑαυτὸν, φησὶν, ἐπὶ τὸν σκοπὸν ἔστησα τὸ τόξον. ἔπεχε νῦν σκοπῷ· ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς ἑαυτὸν, καὶ φησὶν, ὅτι, ἐπάνελθε εἰς τὸν ἐξ ἀρχῆς σου σκοπὸν, καὶ τὴν σπουδὴν, τὴν περὶ τοὺς Θήρωνος ἐπαίνους. δι' ὅλου δὲ τὴν τοῦ τόξου ἐφύλαξε τροπήν. τὸ δὲ, τίνα βάλλομεν, τίνα ἔχομεν θαυμάσαι ἐκ τῆς ἰδίας διανοίας. Τίνα βάλλομεν, δηλονότι σκοπὸν τὸν νικηφόρον. μὴ πολὺ δὲ βέλτιον ἀκούειν σκοπὸν, τὴν Ἀκράγαντα· καὶ γὰρ ἐπιφέρει· ἐπί τοι Ἀκράγαντι τανύσαις· ἐκ τούτου σημαίνει τὸν εὔκαιρον καὶ εὔστοχον λόγον. V.

Ἀντὶ τοῦ, ἐπέχων ἤδη ἔντεινε, ὦ θυμὲ, κατὰ τοῦ σκοποῦ τὸ τόξον, ἀντὶ τοῦ, χαλιναγωγῶν τὸν λόγον ἀπὸ τῶν ἔξω τοῦ καιροῦ ἐπὶ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν ἀπότεινε. R.

Ἄγε, εἰπὲ, ὦ θυμὲ, ἤγουν ὦ ψυχὴ, τίνα βάλλομεν, ἤγουν τοξεύομεν, ὀϊστοὺς πέμποντες ἐνδόξους, ἀπὸ ἡμέρου καὶ φιλικῆς φρενός; τουτέστιν, τίνα ἐγκωμιάζομεν; ἐπὶ τὴν Ἀκράγαντα τάνυσον, ἤγουν ἕλκυσον, τὸ τόξον δηλονότι, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὴν Ἀκράγαντα ἀπότεινε τὸν λόγον. Item R.

162. Ἐκ μαλθακᾶς αὖτε φρενὸς] τοῦτο εἶπε θεραπεύων τὸ σκληρὸν τοῦ λόγου. τὸ

* Alter τὸ πᾶν interpretatur *apud vulgus*: alter, *multitudinem dicendorum*. v. Not. Quod non πᾶν, sed πὰν sit, neutor monet: vt in πανάποτμος, πανάωρος corripitur.

γὰρ ἀπὸ τόξου βαλεῖν, ὥς φησι, δύσφρονός ἐστι κατὰ τοῦ βαλλομένου· τῆς οὖν προσηνοῦς καὶ οὐ πολεμικῆς διανοίας. V.

Εἰκότως εἶπε τὸ μαλθακῶς πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ τόξου. τὸ μὲν γὰρ σκληρόν ἐστιν καὶ πικρίαν ἐμποιοῦν, πρὸς οὓς πέμπει τὰ βέλη· αὕτη δὲ εὐφροσύνης αἰτία τοῖς ἐγκωμιαζομένοις καθίσταται. R.

164. Ἐπί τοι Ἀκράγαντι τανύσαις] τοῦτο ὡς ἐν συννοίᾳ γενόμενος καὶ μαθὼν, τίνα ὀφείλει ἐγκωμιάσαι, φησὶν, ὅτι ἐπὶ τῇ Ἀκράγαντι τῇ πόλει τοῦ Θήρωνος λέγει τὸ τόξον, ὅ ἐστι τὸν λόγον, τείνειν. V.

166. Αὐδάσομαι ἐνόρκιον] λόγον ὄμνυμι ἔνορκον καὶ ἀληθέστατον· ἵνα δείξῃ τὸ πιστὸν ὧν λέγει· περὶ γὰρ ὧν τις πέποιθεν, ὅρκοις διϊσχυρίζεται· τί δέ φησιν; ὄμνυμι, μή τινα πόλιν ἄλλην πρὸ ὅλων ἑκατὸν ἐτῶν τεκεῖν τοιοῦτον ἄνδρα, μηδὲ ἄλλον εἰς εὐεργεσίαν τῶν φίλων πρόχειρον, ἢ πρὸς ἐπίδοσιν χρημάτων ἀφθονέστερον τοῦ Θήρωνος. V.

Αὐδάσομαι, ἀντὶ τοῦ λέγω, διαβεβαιοῦμαι λόγον σὺν ὅρκῳ κατὰ ἀληθῆ διάνοιαν, μηδένα ἄλλον ἄνδρα ἐφ' ἑκατὸν ἐτῶν, ἤγουν ἐντὸς ἑκατὸν ἐνιαυτῶν, τεκεῖν τὴν πόλιν εὐεργέτην πρὸς τοὺς φίλους φρονήσεσι, τουτέστι διὰ τῆς ἑαυτοῦ φρονήσεως, μᾶλλον, ἀφθονέστερόν τε κατὰ τὴν χεῖρα, ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὴν δωρεὰν, τουτέστι μεγαλοδωρότερον, τοῦ Θήρωνος. R.

Αὐδάσομαι, ἤγουν λέξω ἐν ἀληθεῖ νόῳ, λόγον ἐνόρκιον καὶ μετὰ ὅρκου, μὴ τεκεῖν καὶ γεννῆσαι πόλιν ἑκατὸν ἐτῶν καὶ χρόνων τινὰ ἄνδρα ἐν ταῖς πραπίσι καὶ φρονήσεσιν εὐεργέτην τοῖς φίλοις μᾶλλον καὶ περισσότερον τοῦ Θήρωνος, καὶ ἀφθονέστερον καὶ δαψιλέστερον κατὰ τὴν χεῖρα, ἤτοι τὸ διδόναι. Εἰ μὲν τὸ, τινὰ, πρὸς τὸ, ἄνδρα, συνάψῃς, πόλιν ἑκατὸν ἐτῶν νοήσεις τὴν Ἀκράγαντα. ἐν γὰρ τῇ πεντηκοστῇ Ὀλυμπιάδι ἐκτίσθη· Θήρων δὲ ἐν τῇ ἑβδομηκοστῇ ἐνίκησεν· ἐπειδὴ οὖν εἴκοσιν Ὀλυμπιάδες διὰ μέσου εἰσὶν, ἡ δὲ Ὀλυμπιὰς διὰ πέντε χρόνων ἐγίγνετο, ἑκατὸν χρόνων ἀριθμὸς γίνεται. πεντάκις γὰρ εἴκοσιν, ἑκατόν. εἰ δὲ πρὸς τὸ, πόλιν, τὸ τινὰ συνάψεις, ἀορίστως εἴποις τὸ, πόλιν. τοῦτο δὲ ποιῶν, μὴ λάβῃς πρὸ, ἢ ἕως, εἰς τὸ, ἑκατὸν ἐτῶν, ἀλλὰ χωρὶς τούτων λέγε: τινὰ πόλιν ἑκατὸν ἐτῶν. εἰ γὰρ περὶ τὸν κόσμον οἱ χρόνοι, ἐν δὲ τῷ κόσμῳ αἱ πόλεις, καλῶς ἂν ἔχοι λέγειν καὶ τὰς πόλεις τῶν χρόνων. νόει δὲ τὸν λόγον, καὶ ἐπὶ μέλλοντος, καὶ παρῳχημένου. Τὸ γὰρ τεκεῖν οὐ μόνον μέλλοντα χρόνον δηλοῖ· μέλλων γὰρ δεύτερος τὸ τεκεῖν· ἀλλὰ καὶ παρῳχημένον. τεκεῖν γὰρ καὶ ἀντὶ τοῦ τέξαι, καὶ ἀντὶ τοῦ τέξειν φαμέν. R.

167. Ἀλαθεῖ νόῳ] Gl. ms. γ. Ὅτι ὑπολαμβάνω.

168. Τεκεῖν] Gl. ms. α. γεννῆσαι.

172. Ἀφθονέστερον] Ms. γ. Τὸ α ἐστὶν ἐπιτατικὸν, καὶ οὐκ ἀρνητικόν.

173. Ἀλλ' αἶνον ἔβα κόρος] τὴν ᾠδὴν ταύτην ἔγραψεν ὁ Πίνδαρος, τοῦ Θήρωνος πολεμοῦντος διὰ τὴν πρὸς Ἱέρωνα κηδείαν. κόρος δὲ, ὕβρις, μετὰ ἀδικίας. τὸ δὲ χαριστικόν, φησι, τοῦ Θήρωνος ἐπέβησε πολλοὺς εἰς ὕβριν, δηλονότι αὐτοὺς προηγάγετο, ἐπεὶ οἱ προδιδόντες αὐτὸν, Ἱέρωνι φίλοι ἦσαν. δύναται δὲ τοῦτο καὶ εἰς τοὺς περὶ Κάπυν τείνειν, οἳ ἐπεστράτευσαν αὐτῷ, μὴ ὑπομένοντες αὐτὸν οὕτως ὁρᾷν λαμπρὸν ὄντα. ἐπέβη οὖν τῷ Θήρωνος ἐπαίνῳ ὁ φθόνος, ὑπαντήσας οὐ κατὰ δίκην, οὐδὲ ὃν δεῖ τρόπον. Ἄλλως. Κάπυς καὶ Ἱπποκράτης Θήρωνος ἦσαν ἀνεψιοὶ, οὗτοι πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντες, ὡς ἑώρων ηὐξημένην αὐτοῦ τὴν τυραννίδα, φθονοῦντες πόλεμον ἤραντο πρὸς αὐτόν. ὁ δὲ συμβαλὼν αὐτοῖς περὶ τὴν Ἱμέραν ἐνίκησεν. Ἔβα κόρος τὸν ἔπαινον, τὴν δόξαν, τοῦ Θήρωνος, κόρος δὲ, ὕβρις. Ἄλλως. τοῦτο, ὥσπερ ἀγανακτῶν, ἐφ' οἷς ἀδίκως λελύπηται, φησὶν ὁ Πίνδαρος. καί φησιν, ὅτι, ἀλλὰ τὸν ἔπαινον τοῦ Θήρωνος ἐπέβη ἤδη κόρος, ἀντὶ τοῦ, ἱκανῶς ἤδη φθονηθεὶς ἐπὶ τοῖς θαύματος ἀξίοις. αἰνίττεται δὲ τὴν γενομένην αὐτῷ πρὸς Ἱέρωνα ἔχθραν. V.

Ἀλλὰ ἐπὶ τὸν ἔπαινον, ἀντὶ τοῦ, κατὰ τῶν ἐπαίνου ἀξίων καλῶν τοῦ Θήρωνος ἐκινήθη κόρος, ἀντὶ τοῦ, ὕβρις, ἀπ' ἀγανακτήσεως, οὐ σὺν τῷ δικαίῳ συναντῶν, τουτέστι συμβαίνων, ἀλλ' ὑπ' ἀνδρῶν μάργων, ἤγουν μανικῶν, φθονερῶν, θέλων, διὰ τὸ θορυβῆσαι, κρύφον ποιῆσαι, (ἀντὶ τοῦ κρύφιον, τουτέστι κεκρυμμένον, ἄδοξον,) τῶν ἀγαθῶν, διὰ τῶν κακῶν ἔργων· ἢ ἀφανισμὸν ποιῆσαι τοῖς καλοῖς ἔργοις τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων. R.

Εἰκότως εἶπε τὸ, κόρος· ὥσπερ γὰρ ὁ κόρος, παρατροπὴν τοῦ στομάχου καὶ διαφθορὰν ἐργάζεται, ἔστι δ' ὅτε καὶ ὀργανικὴ βλάβη ἐντεῦθεν γίνεται, οὕτω καὶ ἐπὶ τὸν αἶνον τοῦ Θήρωνος, ἤτοι τὸ ἐκ τῶν μεγάλων εὐεργεσιῶν γινόμενον αὐτῷ θαῦμα, ἐπῆλθε κόρος καὶ φθόνος. Κάπυς γὰρ καὶ Ἱπποκράτης, καίτοι πολλὰ ὑπὸ Θήρωνος εὐεργετηθέντες, ὅμως ὡς ἑώρων αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν αὐξομένην, φθονήσαντες μετέστησαν πρὸς Ἱέρωνα, καὶ πόλεμον ἐγείραντες, κατ' αὐτοῦ ἐπειρῶντο τὴν ἀρχὴν καθαιρεῖν, ἀλλ' οὐδὲν ἠδυνήθησαν, ὧν ἐβούλοντο, πρᾶξαι. Item R.

175. Ἀλλὰ μάργων] ὑπὸ γὰρ μανιωδῶν τινῶν καὶ ἀνοήτων ἐφθονήθη, αὐτὸ θορύβῳ τινὶ καὶ ματαίᾳ φλυαρίᾳ κρύψαι καὶ σβέσαι βουληθέντων, τὸ ἐκ τῶν καλλίστων αὐτοῦ ἔργων ἀγαθόν. V.

176. Λαλαγῆσαι] Gl. ms. α. λυπῆσαι, τρύξαι.

Τὸ λαλαγῆσαι θέλων] λαλαγῆσαι λέγει τὸ θορυβῆσαι τῷ λόγῳ. V.

177. Κρύφον] Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ σ γράφει· κρύφον, καὶ ἀποδίδωσι, κρύψιν· ὁ κόρος κρύψιν θέλων καὶ ἀφανισμὸν θεῖναι τοῖς τῶν ἐσθλῶν καλοῖς. καὶ ἡ ἀντίστροφος δὲ οὕτως ἀπαιτεῖ. V.

178. Ἐπεὶ ψάμμος] παραβολικῶς· λέγει γὰρ, ὥσπερ ἡ ψάμμος οὐκ ἂν ἀριθμῷ περιληφθείη, οὕτως ἀμέτρητος Θήρων ταῖς εὐποιΐαις. V.

Περιπέφευγεν] ἀντὶ τοῦ διαπέφευγεν· ὅσα ἐκεῖνος, ἤγουν ὁ Θήρων, χάρματα, τουτέστιν ἡδέα, τερπνὰ, χάριν ἄλλων ἐποίησε, τίς ἂν δύναιτο φράσαι, ἤγουν εἰπεῖν, διηγήσασθαι. τὸ, ἐπεὶ ψάμμος, ἁρμόζεται τῇ ἐννοίᾳ πρὸς τὸ, φίλοις εὐεργέτην· τὸ δὲ, ἀλλ' αἶνον μέχρι τοῖς ἔργοις, διὰ μέσου παρεμβατικώτερον εἴρηται. καὶ τίς ἂν φράσαι καὶ ἐξειπεῖν δύναιτο τὰ χάρματα, καὶ τὰς ἐκ τῶν εὐεργεσιῶν χαρὰς, ὅσα ἐκεῖνος ὁ Θήρων τοῖς καλοῖς ἔδωκεν· ἐπεὶ ἡ ψάμμος τῆς θαλάσσης περιπέφευγε τὸν ἀριθμὸν, ἤτοι οὐ δυνατόν ἐστιν ἀριθμεῖσθαι, τουτέστιν, ὥσπερ ἡ ψάμμος ἀναρίθμητός ἐστιν, οὕτω καὶ αἱ τούτου πρὸς ἀνθρώπους εὐεργεσίαι. R.

180. Τίς ἂν φράσαι δύναιτο] Mss. β. γ. φασί τινες εἰπεῖν τὸν Πίνδαρον τοῦτο διὰ τὴν μάχην, τὴν πρὸς Ἱέρωνα, ἕνεκα Πολυζήλου· ὅντινα Πολύζηλον ἐκβληθέντα ὑπὸ Ἱέρωνος ἀπὸ Συρακουσῶν ὑπεδέξατο ὁ Θήρων. ἱστέον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι Κάπυς καὶ Ἱπποκράτης ἦσαν ἀνεψιοὶ Θήρωνος· οἵτινες πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντες ἤραντο πόλεμον πρὸς αὐτὸν, φθονοῦντες, ὅτι ἑώρων ηὐξημένην τὴν βασιλείαν αὐτοῦ· ὁ δὲ συμβαλὼν αὐτοῖς ἐνίκησε.

CARMEN III.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ τρίτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

ΤΟΥ τρίτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων θ'. Τὸ ά ἐγκωμιολογικὸν, καταληκτικὸν, ἤγουν ἀπὸ δύο πενθημιμερῶν, πρώτου δακτυλικοῦ καὶ δευτέρου ἰαμβικοῦ (λιπούσης συλλαβῆς)· οὕτω δὲ ἐλέγετο, παρόσον τούτῳ τῷ ῥυθμῷ ἐγκώμια συνετίθεντο τοῖς παλαιοῖς· -υυ-υυ---υ-. Τὸ β', προσοδιακὸν, δίμετρον, ἀκατάληκτον· λέγεται δὲ προσοδιακὸν, ὅτι ταῖς προσόδοις καὶ προξενήσεσι προσεγράφετο· σύγκειται δὲ ἐξ Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριάμβου· --υυ-υυ-. Τὸ γ' προσοδιακὸν τρίμετρον· εἰς γὰρ καὶ παρ' ἕνα οἱ τοιοῦτοι πόδες κεῖνται· --υυ-υυ---υυ. Τὸ δ' προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. διατί πλεονάζει τοῖς προσοδιακοῖς; διότι εἰς θεοξένια ἦν ἡ ᾠδὴ, ἐν οἷς καὶ αἱ πρόσοδοι ἐξ ἀνάγκης ἀκόλουθοι· --υυ-υυ-υ. Τὸ έ προσοδιακὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἀπὸ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἀντὶ τοῦ, ἀπ' ἐλάττονος Ἰωνικοῦ, ὅπερ ἐστὶ καὶ ἀνακλώμενον· ἀπὸ γὰρ τοῦ τέλους πρὸς τὴν ἀρχὴν Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, καθὼς ἦσαν καὶ τὰ πρότερα προσοδιακὰ ὀρθά· -υ---υυ-υυ-. Τὸ ς' ἰαμβικὸν πενθημιμερές· --υ--. Τὸ ζ', τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· -υ---υ--. Τὸ ή, ὅμοιον τῷ πρώτῳ, ἐγκωμιολογικὸν, καταληκτικόν· -υυ-υυ---υ-. Τὸ θ'. Στησιχόρειον, ἐκ μόνων ἐπιτρίτων δευτέρων. ἡ δὲ πρώτη συζυγία καὶ τέταρτον λαμβάνει, διαλυομένου τοῦ πρώτου μακροῦ εἰς δύο βραχέα· -υ---υ---υ--.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων καὶ αὐτὴ ἐννέα. Τὸ ά τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· -υ---υ--. Τὸ β' δακτυλικὸν πενθημιμερές· -υυ-υυ-. Τὸ γ' προσοδιακὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἀνακλώμενον, ἀρχόμενον ἀπὸ τροχαϊκῆς συζυγίας ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἐλάσσονος Ἰωνικοῦ· -υ---υυ-υυ-. Τὸ δ', ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· --υ---υ-. Τὸ έ προσοδιακὸν ἀνακλώμενον ἀπὸ χοριάμβου δίμετρον ἀκατάληκτον· -υυ-υυ--. Τὸ ς', ἐγκωμιολογικὸν καταληκτικὸν, ὅμοιον τῷ πρώτῳ τῆς στροφῆς· -υυ-υυ---υ-. Τὸ ζ', ἐγκωμιολογικὸν πλῆρες, ἀκατάληκτον· -υυ-υυ---υ-υ. Τὸ ή δακτυλικὸν πενθημιμερές· ἐν δὲ τῇ πρώτῳ ἐπῳδῷ ἡ δὰς μακρὰ συναίρεσιν ἔπαθε τῶν βραχέων,

ὥσπερ εἰσὶ τὸ μὲν ἓν, τοῦ δακτύλου, τὸ δὲ ἕτερον, ἡ συλλαβή· -υυ-υυ-. Τὸ θ' Στησιχόρειον τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτων δευτέρων· -υ---υ---υ--. (pro his G. ὁμοίως τῷ ἐννάτῳ τῆς στροφῆς.)

Εἰς Θεοξένια.]* Οἱ Διόσκουροι κατὰ ἐντολὴν Ἡρακλέος διατεθειμένοι τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα, ὡς ἐνομοθέτησεν ὁ Ἡρακλῆς· τούτοις γὰρ εἰς θεοὺς ἀναχωρῶν Ἡρακλῆς τὴν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων φροντίδα καὶ ἐπιμέλειαν ἐνεχείρισεν· οὗτοι ἀφ' ἑαυτῶν ἐπενόησαν πανήγυριν, Θεοξένια, παρὰ τὸ δοκεῖν τότε ξενίζειν τοὺς θεούς. Θύοντος οὖν τοῦ Θήρωνος εἰς Θεοξένια, ἐν τοσούτῳ ἠγγέλθη αὐτῷ καὶ ἑτέρωθεν αὐτοῦ ἵππων νίκη· καὶ εἰς τοῦτο γράφει ὁ ποιητής. Ζητεῖται δὲ, διατὶ μὴ Διῒ ηὔξατο, ᾧ οὗτος ὁ ἀγὼν ἀνάκειται, ἢ Ἡρακλεῖ τῷ καταβολεῖ, ἀλλὰ Διοσκούροις; φαμὲν οὖν, πρῶτον, ὡς τὸ παρὸν εἰσὶν αὐτοὶ οἱ διοικοῦντες τὸν ἀγῶνα· ἔπειτα ὅ τε Ζεὺς καὶ Ἡρακλῆς. Ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησι, παρὰ τοῖς Ἀκραγαντίνοις διὰ τιμῆς εἶναι τοὺς Διοσκούρους καὶ πατρίῳ ἔθει καὶ νῦν αὐτοὺς χρᾶσθαι. ὁ δὲ Δίδυμος ἱστορικώτερον λέγει, καί φησι, διὰ τὸ τὸν Θήρωνα ἄνωθεν Ἀργεῖον εἶναι. τιμῶνται δὲ κατὰ τὸ Ἄργος καὶ τὴν Πελοπόννησον οἱ Διόσκουροι. V.

Ἀναχωρῶν εἰς θεοὺς Ἡρακλῆς, τοῖς Διοσκούροις τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα ἐπέτρεψε τελεῖν. οὗτοι δὲ πρὸς τούτῳ καὶ ἑτέραν ἑορτὴν ἐξεῦρον, ἣν διὰ τὸ πρὸς πάντας τοὺς θεοὺς γίνεσθαι, Θεοξένια ἐκάλουν, οἱονεὶ ξενίαν καὶ τράπεζαν τῶν θεῶν. θύοντι οὖν Θήρωνι καὶ ἑορτάζοντι τὰ Θεοξένια ἠγγέλθη, ὡς ἐν Ὀλυμπίᾳ οἱ αὐτοῦ ἵπποι ἐνίκησαν. διὰ τοῦτο οὖν ὁ ποιητὴς εὔχεται τοῖς Διοσκούροις καὶ τῇ αὐτῶν ἀδελφῇ Ἑλένῃ, ὡς καταστήσασι πρώτοις τὴν τῶν Θεοξενίων ἑορτήν. λέγει οὖν· γεραίρων ϗ τιμῶν τὴν κλεινὴν Ἀκράγαντα, ὀρθώσας καὶ ἐγείρας ϗ ἀνυψώσας ὕμνον τοῦ Θήρωνος Ὀλυμπιονίκην, καὶ ἐκ τῆς Ὀλυμπίας αὐτῷ καταστάντα, ἄωτον, ἀπάνθισμα τῶν καρπῶν τῶν ἵππων αὐτοῦ τῶν ἀκαμαντοπόδων, εὔχομαι ἁδεῖν καὶ ἀρέσκειν τοῖς υἱοῖς τοῦ Τυνδάρεω, Διοσκούροις, τοῖς φιλοξένοις, καὶ τοῖς φιλοῦσι τοὺς ξένους, καὶ τῇ αὐτῶν ἀδελφῇ, τῇ καλλιπλοκάμῳ Ἑλένῃ. φιλοξένους λέγει αὐτοὺς, διὰ τὸ συστῆσαι τὴν ἑορτὴν τὰ Θεοξένια, εἰς ἣν πολλὰ ξένων ξυνέῤῥεον καὶ φιλοφρονήσεως ἠξιοῦντο. R.

1. Τυνδαρίδαις τε] ὁ νοῦς. τὴν ἔνδοξον Ἀκράγαντα τιμῶν καὶ ἐν αὐτῇ τὸν ὕμνον τελειῶν καὶ ὀρθῶν τὸν ἐπὶ τῇ τῶν Ὀλυμπίων νίκῃ, ὅστις ὕμνος ἄωτός ἐστι καὶ κόσμος τῶν ἀκαμαντοπόδων ἵππων τοῦ Θήρωνος, εὔχομαι ἀρέσαι τοῖς Διοσκούροις, καὶ τῇ Ἑλένῃ. διατί δὲ τούτοις εὔχεται ἀρέσαι; διὰ τὸ εἰς Θεοξένια γράφειν. ἀντέστραπται δὲ ἡ τάξις, καὶ δοκεῖ τῇ συγχύσει ἀσάφειαν εἰργάσθαι. ἐπεὶ ἡ ἀκόλουθος ἑρμηνεία οὕτως ἐστί· Κλεινὰν Ἀκράγαντα γεραίρων, Ὀλυμπιονίκαν ὕμνον ὀρθώσαις, Θήρωνος ἀκαμαντοπόδων ἵππων ἄωτον, εὔχομαι ἁδεῖν Τυνδαρίδαις τε φιλοξένοις καλλιπλοκάμῳ θ' Ἑλένᾳ. V.

Τοῖς Διοσκούροις εὔχομαι ἀρέσκειν, τοῖς φιλοξένοις, ϗ τῇ Ἑλένῃ τῇ καλλιπλοκάμῳ, τιμῶν τὴν ἔνδοξον Ἀκράγαντα, διὰ τοῦ ἀνεγεῖραι ὕμνον Ὀλυμπιονίκας ὑμνοῦντα, ἄωτον λέγω, ἤγουν κόσμον ἐξαίρετον, τῶν ἵππων τοῦ Θήρωνος, τῶν μὴ καμνόντων τοὺς πόδας ἐν τοῖς δρόμοις. ἐπίνοια δὲ ἐγκωμίων μοι παρέστη, ἤγουν ἐπῆλθε, τοῦτον τὸν τρόπον ἐξευρόντι, τουτέστιν ἐπινοήσαντι τρόπον νεοσίγαλον, ἤγουν καινοτέραν ἀγλαΐαν ἔχοντα, ᾆσμα λαμπρὰν συνιστῶν χορείαν ἐναρμόσαι Δωρίῳ ῥυθμῷ· ἐπεὶ εἰσπράττοντι μὲν ἐμὲ, ἤγουν ἀπαιτοῦσιν, οἱ στέφανοι οἱ ἐπὶ ταῖς χαίταις τῶν ἵππων ζευχθέντες, τουτέστι συνδεδεμένοι, τεθέντες. τοῦτο τὸ χρέος τὸ θεόδμητον, ἤγουν τὸ ὑπὸ τῶν Μουσῶν κατασκευαζόμενον, λέγω φόρμιγγά τε ποικιλόφωνον καὶ βοὴν αὐλῶν, καὶ συνθήκην ἐπῶν συμμίξαι πρεπόντως, ἤγουν συναρμόσαι, συμβαλεῖν, ταῦτα ἀλλήλοις, χάριν τοῦ παιδὸς τοῦ Αἰνησιδάμου, τοῦ Θήρωνος· καὶ ἡ Πίσα δὲ εἰσπράττεταί με γεγωνεῖν, ἀντὶ τοῦ ὑμνεῖν, αὐτὸν δηλονότι, ἧς ἄπο, ἤγουν ἀφ' ἧς, θεοδώρητοι ἤγουν ὑπὸ θεῶν κεκληρωμένοι, ἔρχονται πρὸς ἀνθρώπους ὕμνοι ἐπινίκιοι. θεοδώρητοι δὲ, ὅτι οἱ θεοὶ τὰς νίκας δωροῦνται, δι' ἃς οἱ ὕμνοι. R.

2. Καλλιπλοκάμῳ] Gl. ms. α. καλλιτρίχῳ.

5. Ὕμνον] Gl. ms. α. ἔπαινον. Ὀρθώσαις] Gl. ms. γ. ἀνεγείρας.

6. Ἄωτον] Gl. ms. γ. εὐκοσμίαν.

7. Μοῖσα δ' οὕτω μοι παρέστα] οὕτω μοι παρέστηκε Μοῦσα, ἐὰν τοῖς Διοσκούροις ἀρέσω. ἢ οὕτω μοι ἐρχέσθω† ἡ Μοῦσα, ὥστε με Δωρίδι διαλέκτῳ νεοποίκιλον ἐξαγγεῖλαι ὕμνον. V.

8. Νεοσίγαλον εὑρόντι τρόπον] νεοποίκιλον ἐπινοήσαντι ὑπόθεσιν, τὸ γρά-

* Ita inscriptum carmen hoc in codd. v. Not.

† Itaque debuit lectum esse παρέστη, pro παρίσταθι, *ades, ô Musa;* forte nec male. Sic ἵστη in Homero; apud quem quoque Iliad. κ'. 291. ὣς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, adsta.

ψαι εἰς Θεοξένια. V. Νεοσίγαλον. Gl. ms. γ. ἔνδοξον.

9. Δωρίῳ] τρεῖς ἁρμονίαι, Δωρία, Φρυγία, Λυδία. πεδίλῳ δὲ, τῷ ῥυθμῷ. ἀπὸ δὲ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον. τὴν βάσιν οὖν εἶπε πρὸς τῷ Δωρίῳ μέλει ἐναρμόσαι. V.

Ὥσπερ ὁ πους τῷ πεδίλῳ ἁρμόζεται, οὕτω φησὶ καὶ τὸν ὕμνον τοῦ Θήρωνος ἁρμόσαι Δωρικῇ ἁρμονίᾳ. τρεῖς δὲ ἁρμονίαι, Δώριος, Λύδιος, Φρύγιος· ποικιλωτέρα δὲ τῶν δύο ἡ Δώριος. R. Πεδίλῳ. Gl. ms. γ. ἤχῳ.

10. Ἀγλαόκωμον] Gl. ms. γ. λαμπροτάτην.

Χαίταισι] χαίταις, οὐ ταῖς τῶν ἵππων διὰ τὸ νικᾷν, ἀλλὰ ταῖς τῶν μελλόντων στέλλειν τὸν κῶμον, ὃν ἤμελλον ᾄδειν. ἐκώμαζον γὰρ ὑμνοῦντες τὴν νίκην. καὶ οὐκ ἀπιθάνως στοχάζονται, ὅτι ἴσως εἰς Διοσκούρειον ὁ κῶμος ᾔδετο καὶ ἡ πομπὴ, διὰ τὴν πρὸς Διοσκούρους τοῦ Θήρωνος οἰκειότητα. V.

11. Ζευχθέντες ἔπι στέφανοι] ζευχθέντες γὰρ οἱ στέφανοι ταῖς τῶν ἵππων θριξὶν, ἀπαιτοῦσι μὲν τὸν θεοκατασκεύαστον ὕμνον τὸν ἐκ Μουσῶν, ὥστε πρὸς τὴν ποικιλόφωνον κιθάραν καὶ τὴν ἡδεῖαν τῶν αὐλῶν ἠχὴν, τοὺς ἐμοὺς εὐπρεπῶς ἁρμόσαι λόγους εἰς χάριν τοῦ Αἰνησιδάμου παιδὸς, Θήρωνος, ἢ συμβαλεῖν τῇ λύρᾳ καὶ τῷ αὐλῷ τὸν Αἰνησιδάμου παῖδα, Θήρωνα. σύμψαλμα δὲ τὸ γενόμενον. V.

17. Ἅ τε Πίσα με γεγωνεῖν] ἥ τε Πίσα με ἀπαιτεῖ, μὴ ἠρεμεῖν, ἀλλὰ ὑμνεῖν καὶ βοᾷν. ἢ τὸ ἑξῆς· πράσσοντί με γεγωνεῖν. V. Γεγωνεῖν. Gl. ms. γ. φωνεῖν.

Τᾶς ἄπο] ἀφ' ἧς δὴ Πίσας αἱ ἀπὸ θεῶν μεριζόμεναι ἀοιδαὶ καὶ ᾠδαὶ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους παραγίνονται. τοὺς ἀνθρώπους δὲ τοὺς νικῶντας. V.

18. Θεύμοροι ἀοιδαὶ] Gl. ms. γ. ψαλμῳδίαι.

19. Ὧ τινι κραίνων ἐφετμὰς] ἀπὸ τοῦ πληθυντικοῦ μετέπεσεν εἰς τὸ ἑνικόν. τούτῳ, φησὶν, ἀκολουθοῦσιν αἱ ᾠδαὶ, ᾧ τινι τελειῶν τὰς ἐντολὰς κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Ἡρακλέος ὁ δίκαιος καὶ ἀληθὴς ἑλλανοδίκης; ὁ Ἠλεῖος ἀνὴρ, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν, τὸν στέφανον περιβάλλει τὸν ἀπὸ τῆς ἐλαίας τοῦ κοτίνου. Αἰτωλὸς δὲ ἀντὶ τοῦ Ἠλεῖος. Ὄξυλος γάρ τις, εἷς τῶν Αἰτωλῶν, ἡνίκα ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον Ἡρακλεῖδαι ἠπείγοντο, καθηγήσατο αὐτοῖς τῆς ὁδοῦ. ἀντιδόσεως δὲ τρόπῳ τινὶ, τὴν Ἠλείων ἡγεμονίαν παρ' αὐτῶν λαμβάνει· παρ' οὗ λοιπὸν οἱ Ἠλεῖοι, Αἰτωλοὶ ὠνομάσθησαν. διὰ τοῦτο οὖν Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὁ Ἠλεῖος. Ἄλλως. Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὁ Ἠλεῖος, ἤτοι ἀπὸ Αἰτωλοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος, ὃς ἦν Ἠλεῖος, ἀποκτείνας δὲ Ἄπιν ἐν τοῖς ἐπ' Ἀζᾶνι ἄθλοις ἔφυγεν εἰς τὴν πρότερον Κουρῆτιν, Αἰτωλίαν δὲ ὕστερον ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν· ἢ ἀπὸ Ὀξύλου, ὃς ἦν Αἰτωλοῦ τοῦ Ἀνδραίμωνος, διεῖλε δὲ τοῖς Ἡρακλείδαις τὴν Πελοπόννησον, καὶ διὰ τοῦτο ἐδωρήσαντο αὐτῷ ἐξαίρετον τὴν Ἦλιν. V.

Ὧ τινι κραίνων] οὗ τινος ἂν ὑψόθεν, ἀντὶ τοῦ ὑψοῦ, ἀνωτέρω τῶν βλεφάρων, ἐπὶ ταῖς κόμαις βάλῃ στέφανον ἀπὸ ἐλαίας, ὑπόλευκον τὴν χρόαν, ἀπροσωπόληπτος ἑλλανοδίκης, ἀνὴρ Αἰτωλὸς, ἀντὶ τοῦ Ἠλεῖος, πληρῶν τὰς ἐντολὰς τοῦ Ἡρακλέους τὰς προτέρας, ἀντὶ τοῦ τὰς ἀρχαίας, τουτέστιν, ας τὴν ἀρχὴν ἐκεῖνος ἐνετείλατο· ἥντινα, ἤγουν τὴν ἐλαίαν, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ἤνεγκέ ποτε ἀπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Ἴστρου τοῦ ποταμοῦ τῶν σκιερῶν, ἤγουν τῶν ὑπὸ δένδρων σκιαζομένων, ἤγουν τῶν βαθειῶν, μνημόσυνον κάλλιστον ἐσομένην δηλονότι τῶν ἀγώνων τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ. ἤνεγκε δὲ αὐτὴν, πείσας τὸν δῆμον τῶν Ὑπερβορέων, τουτέστι τὸν ἐν τοῖς Ὑπερβορέοις, ἔνθα ἦσαν αἱ ἐλαῖαι, τὸν θεράποντα τοῦ Ἀπόλλωνος. R. πληθυντικοῦ δύναμιν ἔχει τὸ, ᾧ τινι· διὸ καὶ πρὸς πληθυντικὸν ἀποδίδοται· καὶ πάντα, ὅσα ἀορίστως λέγεται, οὐκ ἀνοικείως ἔχει πρὸς πληθυντικὰ ἀποδίδοσθαι. πάντα γὰρ πληθυντικῶν ἔχει δύναμιν. R.

Ibid. Πρῶτον ἀνθρώπους πληθυντικῶς εἰπὼν εἰς ἑνικὸν ἀπέδωκε τὸ, ᾧ τινι. ᾧ τινι ἀνθρώπῳ κραίνων καὶ τελειῶν τὰς προτέρας καὶ παλαιὰς ἐφετμὰς καὶ ἐντολὰς τοῦ Ἡρακλέους ἀνὴρ Αἰτωλὸς, Ἠλεῖος, ἑλλανοδίκης, καὶ τῶν ἐκεῖ ἀγωνιζομένων Ἑλλήνων κριτὴς ἀτρεκὴς καὶ ἀληθὴς καὶ ἀπροσωπόληπτος, ἀμφιβάλῃ ἂν καὶ θήσῃ περὶ ταῖς κόμαις ὑψόθεν τῶν βλεφάρων κόσμον γλαυκόχροα ἐλαίας, ἤτοι στέφανον ἐξ ἐλαίας γλαυκῆς, εἰς κόσμον καὶ τιμήν. δέον δὲ εἰπεῖν γλαυκόχροος πρὸς τὸ ἐλαίας, ἤτοι γλαυκὸν εἶδος ἐχούσης, γλαυκόχροα εἶπε πρὸς τὸ, κόσμον. Ibid. R.

Ἐφετμὰς] Gl. ms. α. προστάξεις. γ. ἃς ἐκεῖνος παρήγγειλεν.

22. Αἰτωλὸς ἀνὴρ] Ἱστορία. Ὀξυλός τις ἀνὴρ, εἷς τῶν Αἰτωλῶν, ἡνίκα ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον οἱ Ἡρακλεῖδαι ἠπείγοντο, καθηγήσατο αὐτοῖς τῆς ὁδοῦ, ἀντιδόσεως δὲ τρόπῳ τὴν Ἠλείων ἡγεμονίαν παρ' αὐτῶν λαμβάνει, ἐξ οὗ οἱ Ἠλεῖοι, Αἰτωλοὶ ὠνομάσθησαν. διὰ τοῦτο οὖν Αἰτωλὸς ἀνὴρ εἶπεν ἀντὶ τοῦ, Ἠλεῖος. ἀγνοοῦντες δέ τινες, τὸ ἀνὴρ ἀντὶ τοῦ ὁ Ὀξύλος νοοῦσιν, ὅπερ ἄτοπον. οὗτος γὰρ ἦν ὁ καταρχὰς τιθεμένου τοῦ ἀγῶνος ἑλλανοδίκης καταστὰς ὑφ' Ἡρακλέους, ὕστερον δὲ κατὰ διαδοχὴν, ὃς ἂν ἐδόκει προὔχειν ἀληθείᾳ καὶ γνώμῃ

δικαιοτάτη, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἐχειροτονεῖτο παρὰ τοῦ δήμου. R.

24. Τάν ποτε Ἴστρου] ἥντινα ἐλαίαν ποτὲ ἀπὸ Ἴστρου ποταμοῦ τῶν συσκίων πηγῶν, ἐκόμισεν ὁ τοῦ Ἀμφιτρύωνος παῖς, Ἡρακλῆς, μνημεῖον ἐσόμενον τῶν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ ἄθλων. V.

Τὰν, καὶ ἥν τινα, ἐλαίαν ὁ Ἀμφιτρυωνίδης, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος ὁ Ἡρακλῆς, πείσας τὸν δῆμον τῶν Ὑπερβορέων τὸν θεράποντα τοῦ Ἀπόλλωνος, ἤτοι τοὺς ἐκεῖ ὄντας ἄνδρας, τοὺς τὸν Ἀπόλλωνα τιμῶντας, ἔνεικε καὶ ἐκόμισεν ἀπὸ τῶν σκιερῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἴστρου, κάλλιστον μνῆμα καὶ ἐνθύμησιν καὶ μαρτύριον τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων. ἐκ γὰρ τοῦ κοτίνου Ὀλυμπιονίκης δηλοῦται. οὗτος, ἤγουν ὁ Ἡρακλῆς, πιστὰ φρονέων αὐτοῖς, ἤτοι φίλος ὢν αὐτοῖς καὶ οὐ διὰ μάχης ἰὼν, ᾔτησε ταύτην, δηλονότι τὴν ἐλαίαν, καὶ φύτευμα σκιερὸν, τῷ πανδόκῳ καὶ πάντας δεχομένῳ τοὺς Ἕλληνας ἄλσει τοῦ Διὸς, ἤτοι τῷ Διῒ ἀφιερωμένῳ τεμένει, λέγω δὴ, τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ τόπῳ, καὶ ξυνὸν καὶ κοινὸν στέφανον ἀρετῆς τοῖς ἀνθρώποις, ἤγουν δι' οὗ πάντες οἱ νικῶντες στεφανοῦνται. R.

25. Ἴστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν] τὰς πηγὰς τοῦ Ἴστρου ἐν Ὑπερβορέοις ὑποτίθεται. Ἴστρος δὲ ποταμὸς διὰ πολλῶν ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης χωρεῖ, ἔχει δὲ τὰς πηγὰς ἐν τῇ τῶν Ὑπερβορέων χώρᾳ, ὃς νῦν Δάνουβις λέγεται. σκιερὰς δέ φησι πηγὰς, ἤτοι τὰς βαθείας, ἢ τὰς σκιαζομένας τῇ περὶ αὐτὰς τῶν ἐλαιῶν φυτείᾳ. V.

Οὗτος ὁ ποταμὸς ἐν Ὑπερβορέοις ἔχει τοῦ ῥεύματος τὴν ἀρχήν. σκιαρῶν δὲ πηγῶν, τῶν ὑπὸ ἐλαιῶν, καὶ ἄλλων δένδρων σκιαζομένων. R.

Ἔνεικεν] Gl. ms. γ. ἔφερεν.

26. Ἀμφιτρυωνιάδας] τοῦτο κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾱ, διὰ τὸ μέτρον. τὸ γὰρ ἀκόλουθον, Ἀμφιτρυωνίδης, ἐστίν. ἄλσος δὲ οὐ μόνον ὁ κατάφυτος τόπος, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς θεοῖς ἀνακείμενος, καταχρηστικῶς· ἐπειδὴ πάντες οἱ κατάφυτοι χῶροι τοῖς θεοῖς ἀνετίθεντο. ἴσθι ὅτι πᾶν χωρίον τοῖς θεοῖς ἀφιερωμένον, κἂν ψιλὸν φυτῶν ᾖ, ἄλσος καλεῖται, ὡς Ὅμηρος· (Iliad. β'. 506.)

" Ὀγχηστόν θ' ἱερὸν Ποσιδήϊον, ἀγλαὸν
" ἄλσος."

οὐ γὰρ Ὀγχηστὸς δένδρεσι κομᾷ, ἀλλ' ἱερός ἐστιν. R.

27. Μνᾶμα τῶν Ὀλυμπίᾳ] σύμβολον στέμμα τῶν ἱερῶν ἀγώνων· οἷον Ὀλυμπίων, κότινος· Πυθίων, δάφνη· Νεμέων, σέλινον χλωρόν· Ἰσθμίων, σέλινον ξηρόν. V.

28. Δᾶμον Ὑπερβορέων] πείσας τὸν δῆμον, τὸν τῶν Ὑπερβορέων, δοῦναι τὸν κότινον, ὅστις δῆμος θεράπων ἦν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ θρησκευτὴς αὐτοῦ. Τοὺς Ὑπερβορέους τοῦ Τιτανικοῦ γένους Φερένικός φησιν εἶναι, γράφων οὕτως· (cf. Gesner. Orph. p. 471.)

" Ἀμφί θ' Ὑπερβορέων, οἵ τ' ἔσχατα
" ναιετάουσι,
" Νηῷ ὑπ' Ἀπόλλωνος, ἀπείρητοι πο-
" λέμοιο·
" Τοὺς μὲν ἄρα προτέρων ἐξ αἵματος
" ὑμνείουσι
" Τιτήνων βλαστόντας, ὑπὸ δόμον αἰθρή-
" εντα
" Νάσσασθαι Βορέαο, γῆν (f. λαχεῖν τ')
" Ἀριμασπὸν ἄνακτα." V.

Πείσας] Gl. ms. γ. καταπείσας.

30. Πιστὰ] Gl. ms. γ. φιλικά.

Πιστὰ φρονέων] φιλικῶς διανοούμενος καὶ πείθων λόγῳ· ἢ πιστὰ, πιστικὰ, οἷον πειθοῖ καὶ οὐ βίᾳ.. διὸ καὶ ἔπεισεν αὐτούς. V.

Ὅστις, ἤγουν ὁ Ἡρακλῆς, πιστὰ, τουτέστι φιλικὰ, φρονῶν αὐτοῖς, ᾔτησε χάριν τοῦ ἄλσους τοῦ Διὸς, ἤγουν τοῦ ἀνατεθειμένου τόπου τῷ Διῒ, τοῦ παντοδαποὺς ἀνθρώπους ὑποδεχομένου, φύτευμά τι σκιᾶς ποιητικὸν, κοινὸν τοῖς ἀνθρώποις, καὶ στέφανον τῆς ἀρετῆς τῶν νικώντων ἐν τῷ ἀγῶνι. φύτευμα δὲ λέγει καὶ στέφανον, τὴν ἐλαίαν, ὡς φυτευθησομένην καὶ εἰς στεφάνους συντελέσουσαν, ταυτὸ λέγων, ὥσπερ εἰ ἔλεγεν· ᾔτησε τὴν ἐλαίαν, χάριν τοῦ ἄλσους τοῦ Διὸς, ἵνα ποιήσῃ αὐτοῖς ἐν αὐτῷ φυτείαν, σκιᾶς ποιητικὴν, κοινὴν τοῖς ἀνθρώποις, καὶ χρήσεται αὐτῇ καὶ εἰς στεφάνους τῆς ἀρετῆς τῶν νικώντων ἐν τῷ ἀγῶνι. R.

Πανδόκῳ] τῷ πάντας ὑποδεχομένῳ, διὰ τὸ εἰς τοὺς ἀγῶνας πολλοὺς ἀπιέναι. V.

31. Ἄλσει] οὐκ ἄν τις ἐνταῦθα ἐναντιωθείη τῷ Πινδάρῳ, τῷ τὸ ἔτι ἀφύτευτον χωρίον ἄλσος ὀνομάζοντι. ἔλεγον γὰρ πᾶν χωρίον ἀφιερωμένον θεῷ, κἂν ψιλὸν φυτῶν ᾖ, ἄλσος, ὡς καὶ Ὅμηρος· (l. l.) " Ὀγ-" χηστόν θ' ἱερὸν, Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος." οὐ γὰρ Ὀγχηστὸς δένδρεσι κομᾷ, ἀλλὰ ἱερός ἐστι. V.

32. Ξυνὸν στέφανον] κοινὸν πᾶσιν ἀνθρώποις φύτευμα καὶ στέφανον τῶν ἀριστῶν. Ἄλλως. κοινὸν γενέσθαι φύτευμα τοῦ τε ἄλσους τοῦ Διὸς καὶ τῶν στεφάνων τῶν ἀρετὴν ἐχόντων ἀνδρῶν. V.

Στέφανόν τ' ἀρετᾶς] Gl. ms. γ. τῶν νικώντων ἐν τῷ ἀγῶνι.

34. Ἤδη γὰρ αὐτῷ] ἤδη γὰρ αὐτῷ, τῷ Ἡρακλεῖ, καὶ οἱ βωμοὶ τοῦ Διὸς θυσίας καὶ ἐναγισμάτων ἐπεπλήρωντο, καὶ ἡ σελήνη πλήρης οὖσα καὶ ὁλόκληρος τῷ φωτὶ πρὸς τὴν ἑσπέραν καὶ τὴν νύκτα ἀντιλάμπουσα, τὸν καιρὸν παρεῖχε τῆς κρίσεως τοῦ ἀγῶνος. ἐν γὰρ τῇ ἑκκαιδεκάτῃ τῆς σελήνης ὁ

Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν τελεῖται. δεῖ δὲ τὸ πρότερον, δεύτερον νοεῖν, καὶ τὸ δεύτερον, πρῶτον. οὐ γὰρ δὴ θυσίαι ἐγίνοντο πρότερον, εἶτα οὕτως ἡ διχόμηνις ἔλαμπεν, ἀλλὰ πρότερον ἡ ἡμέρα τῆς πανσελήνου παρεγίνετο, εἶτα οὕτως αἱ θυσίαι καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ ἀγῶνος ἐτελοῦντο. ὁ δὲ λόγος· ἤδη γὰρ τῶν βωμῶν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Διὸς πληρωθέντων θυσιῶν, ἀντὶ τοῦ, σεβασθέντων ταῖς θυσίαις καὶ ἐναγίσματα λαβόντων. V.

Τὸ αὐτῷ μὴ μόνον πρὸς τὸ, ἁγισθέντων, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ, πατρὶ, συναπτέον, ἵν' ᾖ· τῷ πατρὶ αὐτῷ καὶ αὐτοῦ. Ἡρακλῆς πρὸ τοῦ τὴν ἐλαίαν ἐξ Ὑπερβορέων ἐνηνοχέναι, μίαν Ὀλυμπιάδα τετέλεκεν. ἐτελεῖτο δὲ ἡ Ὀλυμπιακὴ πανήγυρις ἐν πανσελήνῳ. τόδε γάρ ἐςι λύσις τοῦ ἀντιπίπτοντος. εἴπε γὰρ ἄν τις αὐτῷ· τίνος χάριν τὴν ἐλαίαν ἐκόμισε; φησὶ γοῦν· ἤδη γὰρ καὶ τότε τῶν βωμῶν τῷ πατρὶ, ἤτοι τῷ Διῒ, ἁγισθέντων, καὶ τελεσθέντων, καὶ ἐναγίσματα λαβόντων, αὐτῷ καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἡ χρυσάρματος μήνη καὶ σελήνη ἀντέφλεξε καὶ ἀντέλαμψεν ὅλον ὀφθαλμὸν τῆς ἑσπέρας. ποταπὴ διχόμηνις καὶ πανσέληνος· ὅτι δέ ἐςιν ἡ σελήνη πανσέληνος, δίχα κόπτει τὸν μῆνα· ἐν γὰρ τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ τοῦ μηνὸς τοῦτο γίνεται. ὥσπερ φαμὲν, ἡ λαμπὰς ἐν νυκτὶ φῶς ἀςράπτει, οὕτω καὶ τό· ἀντέφλεξεν ὅλον τὸν ὀφθαλμὸν τῆς ἑσπέρας, τουτέςι, διαφανῆ ἐποίησε. τὸ δὲ ὀφθαλμὸν λέγει, ἐπειδὴ τὸ τῆς νυκτὸς φῶς τοὺς ἐν νυκτὶ πορευομένους βλέπειν ποιεῖ, καὶ ἀπροσκόπτως τὴν πορείαν ἐργάζεσθαι. μὴ λάβῃς πρὸς τὸ, διχόμηνις, τὸ οὖσα ἔξωθεν. δέον γὰρ διχόμηνος εἰπεῖν, διχόμηνις εἶπε, πρὸς τὸ μήνη. λέγεται δὲ μήνη, διότι τοὺς μῆνας αὐτὴ ἐργάζεται, μειουμένη καὶ πάλιν νεουμένη. ἤδη γὰρ ὑπ' αὐτοῦ, ἤγουν τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ βωμοῦ μὲν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἁγισθέντος, τουτέςι δι' ἐναγισμάτων σεβασθέντος, ἡ πανσέληνος σελήνη ἡ χρυσάρματος, ὁλόκληρον τὸν ἑαυτῆς ὀφθαλμὸν λαμπρῶς ἀντέφλεξεν ἐπὶ τῆς ἑσπέρας, ἀντὶ τοῦ, δεδυκότος τοῦ ἡλίου, αὐτὴ τὸν ἑαυτῆς ὀφθαλμὸν λαμπρῶς ἀντέθηκε. λέγεται δὲ ὁ λόγος ἀντιςρόφως, ἀντὶ τοῦ, ἤδη γὰρ τῆς πανσελήνου σελήνης τῆς χρυσαρμάτου ὁλόκληρον τὸν ἑαυτῆς ὀφθαλμὸν ἀντιφλεξάσης ἐπὶ τῆς ἑσπέρας, ὁ βωμὸς μὲν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, τουτέςι τοῦ Ἡρακλέους, δι' ἐναγισμάτων ὑπ' αὐτοῦ ἐτιμήθη. μετὰ γὰρ τὴν πανσέληνον αἱ θυσίαι ἐπὶ τῷ βωμῷ, φασιν, ἐτελοῦντο. καὶ μεγάλων ἀγώνων ἁγνὴν κρίσιν, ἤγουν ἀδωροδόκητον, ἀπροσωπόληπτον, καὶ πενταετηρίδα ἅμα, κατέςησεν, αὐτὸς δηλονότι ὁ Ἡρακλῆς, ἐπὶ τοῖς κρημνοῖς τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ τοῖς ἄγαν θείοις. R.

Ἁγισθέντων] Gl. ms. γ. καθιερωθέντων.

35. Διχόμηνις] ἡ σελήνη, ἐπεὶ ἐν τῷ πανσελήνῳ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν ἄγεται, καὶ τῇ ἑκκαιδεκάτῃ γίνεται ἡ κρίσις· καὶ αὐτὴ εἰς δύο καταμερίζεται, εἴς τε τὴν αὔξησιν, καὶ λεῖψιν τοῦ φωτός. Ἄλλως. ὅτι πανσελήνῳ ἄγεται ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγών. πρὸ δὲ τοῦ εἰς Ὑπερβορέους παραγενέσθαι, Ἡρακλῆς διατέθεικε μίαν Ὀλυμπιάδα· μηδέπω ἀποδεδειγμένου τοῦ ςεφάνου. βούλεται δὲ εἰπεῖν, ὅτι ψιλὸς καὶ ἄσκιαςος ἦν ὁ τόπος, ὥςε ὅλον τὸν ὀφθαλμὸν τῆς σελήνης καταλάμψαι τοὺς βωμούς. γίνεται δὲ ὁ ἀγὼν, ποτὲ μὲν διὰ τεσσαράκοντα ἐννέα μηνῶν, ποτὲ δὲ διὰ πεντήκοντα. ὅθεν καὶ ποτὲ μὲν τῷ Ἀπολλωνίῳ μηνὶ, ποτὲ δὲ τῷ Παρθενίῳ, ἐπιτελεῖται. χρυσάρματον δὲ εἶπε τὴν σελήνην, (διὰ τὸ) πρὸς τὸ μεγαλοπρεπέςερον τὴν εἰκόνα διαθέμενος. V.

Ὅλον ἑσπέρας ὀφθαλμὸν] ὅλον ὀφθαλμὸν τῆς νυκτὸς τὸ σκοτῶδες πληροῦσα ἡ σελήνη κατελάμπρυνε. V.

37. Ἁγνὰν] Gl. mss. α. γ. καθαράν.

Ἁγνὰν κρίσιν] ἢ διὰ τὴν τῶν Ἑλλανοδικῶν ἐπιμέλειαν, ἢ διὰ τὴν σύγκρισιν. V.

38. Καὶ πενταετηρίδ' ἁμᾶ] ἔθηκε δὲ ὁμοῦ τοῖς εἰρημένοις, καὶ χρόνον πενταετηρικὸν αὐτὸν εἶναι τάξας. πάντων οὖν, φησι, γενομένων τῶν μεγάλων ἄθλων, λοιπὸν τὴν ἁγνὴν καὶ ἀδωροδόκητον κρίσιν ἔθηκεν, ὥςε τὸν ἀγῶνα διὰ τοσούτου τελεῖσθαι καὶ ἐν τόπῳ, τῇ Ἤλιδι. ἐκεῖ γὰρ ὁ Ἀλφειὸς ποταμός. V.

39. Ζαθέοις] Gl. mss. α. γ. τοῖς θαυμαςοῖς.

40. Ἀλλ' οὐ καλὰ] τὸ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ δέ. ἐκ δὲ τοῦ παρεπομένου τὴν δόσιν τοῦ ςεφάνου δηλοῖ, ὅτι μήπω ἦν. V.

Ἀλλ' οὐ καλὰ δένδρεα θάλλοντα εἶχεν ὁ χῶρος ὁ ἐν ταῖς βήσσαις, ἤτοι ταῖς κοιλάσι, ταῖς καταδύσεσι τοῦ Κρονίου λόφου τοῦ Πέλοπος. R.

41. Κρονίου Πέλοπος] ἤτοι ὅτι ἀπὸ Κρόνου εἶχε τὸ γένος ὁ Πέλοψ· Πλουτὼ γὰρ ἡ θυγάτηρ Κρόνου, ἧς Τάνταλος, ὁ πατὴρ Πέλοπος. ἵνα οὖν εἴπῃ· ὅτι οὔπω ἦν τὸ τοῦ κοτίνου φυτὸν ἐν ταῖς βήσσαις καὶ τοῖς τόποις τοῦ Πέλοπος τοῦ Κρονίου· τῆς Πελοποννήσου γὰρ ἦν ἡ Ἦλις· ἢ ἁπλούςερον οὕτως, ὅτι ὁ χῶρος τοῦ Πέλοπος, ὁ ἐν ταῖς βήσσαις τοῦ Κρονίου, οὐδέποτε εἶχε τὸ φυτόν. Κρόνιον δὲ ὄρος, πλησίον. V.

42. Τούτων ἔδοξε, τούτων τῶν φυτῶν γυμνὸς ὢν ὁ κῆπος καὶ ὅλος ὁ τόπος ἔδοξε καὶ ἐδόκει ὑπακούειν ταῖς ὀξείαις αὐγαῖς τοῦ ἡλίου, ἀντὶ τοῦ, εἶναι κατάθερμος καὶ πυρώδης καὶ ἄσκιαςος. V.

Τούτων] ἤγουν τῶν δένδρων, γυμνὸς ὢν ὁ κῆπος, τουτέστιν ὁ μετέωρος τόπος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνέμων καταπνεόμενος, ἔδοξεν αὐτῷ, τῷ Ἡρακλεῖ δηλονότι, ὑπακούειν ταῖς ὀξείαις αὐγαῖς τοῦ ἡλίου, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεῖραν ἔρχεσθαι τῶν σφοδρῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου. τότε δὴ ἐφρόντιζεν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ, αὐτὸς, πορεύεσθαι εἰς τὴν γῆν τὴν περὶ τὸν Ἴστρον ποταμόν. Ἀπορήσειεν ἄν τις ἐνταῦθα, πῶς τὸ κῆπος λέγει μὴ ὄντων δένδρων; καί φαμεν, ὥσπερ ἄνω εἰρήκει τὸν αὐτὸν τοῦτον τόπον ἄλσος, οὕτω καὶ τοῦτο ἢ τοῦτον κῆπον λέγει μὴ ὄντων δένδρων; καί φαμεν, ὥσπερ ἄνω εἰρήκει τὸν αὐτὸν τοῦτον τόπον ἄλσος, οὕτω ϗ τοῦτο ἢ τοῦτον κῆπον λέγει Πίνδαρος, ὡς πρὸς τὸν καιρὸν αὐτοῦ. ἢ ἐπειδὴ κᾶπος καὶ ἡ φάτνη λέγεται. ἔτρεχον δὲ ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ οἱ ἵπποι, κᾶπος ἀποτελοῦντες ἐκ τῶν μυκτήρων. R.

43. Γυμνὸς αὐτῷ κᾶπος] κᾶπος κυρίως, ὁ περιπνεόμενος ἀνέμοις τόπος, ὅθεν κάπας τὰς φάτνας καλεῖσθαι, διὰ τὸ περιπνέεσθαι ὑπὸ τῶν ἵππων, τῷ πνεύματι ἀνασπώντων τὴν τροφήν. V.

44. Ὑπακουέμεν] Gl. ms. γ. καρτερεῖν.

45. Θυμὸς ὥρμαινεν] διὰ τοῦτο παραγενέσθαι προεθυμήθη εἰς τὴν γῆν τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν Σκυθίαν, ἐν ᾗ Σκυθίᾳ, ἡ Ἄρτεμις αὐτὸν ὑπεδέξατο ἐλθόντα, ἡνίκα αὐτὸν τοῖς προστάγμασι καὶ ταῖς ἀγγελίαις τοῦ Εὐρυσθέως ὑπουργεῖν ἡ πατρὸς ἀνάγκη παρεσκεύαζεν, ἐπὶ τῷ τὴν ἔλαφον ἀγαγεῖν, ἥν ποτε ἡ Ταϋγέτη ἀνέθηκε τῇ Ὀρθωσίᾳ Ἀρτέμιδι. V.

46. Ἰστρίαν νιν] ἐὰν διὰ τῶν δύο νν, Ἰστρίαν νιν, τὴν Σκυθίαν ἀκουστέον· ἐὰν δὲ διὰ τοῦ ἑνὸς, ἡ Ἰστρία Ἄρτεμις αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα ὑπεδέξατο. Ἰστρία δὲ ἡ Ἄρτεμις ἤτοι ἀπὸ τοῦ Ἴστρου, ὅνπερ τιμῶσιν αἱ Ἀμαζόνες, αἳ τιμῶσι μάλιστα τὴν θεὸν, ἢ ἀπὸ Ταύρων, ἔθνους Σκυθικοῦ, περιοικοῦντος τὸν Ἴστρον, παρ' οἷς ὁμοίως τιμᾶται ἡ Ἄρτεμις. τοὺς δὲ ἀναγινώσκειν, Ἰστριανὴν, ἵν' ᾖ, τὴν Ἰστριανὴν γῆν. V.

Ἔνθα Λατοῦς] ἐνταῦθα ναὸς ἦν αὐτῆς τῆς Ἀρτέμιδος, οὗ καὶ Ἰφιγένεια ὑπ' αὐτῆς ἁρπαγεῖσα κεκόμισται. οἰκείως ἔχει τὸ, μυχῶν, πρὸς τὸ, δειρῶν. ἔνθα γὰρ ὄρη, ϗ φάραγγες καὶ κρημνοί. R.

Ἔνθα ἡ θυγάτηρ τῆς Λητοῦς, ἡ Ἄρτεμις ἡ ἱπποσόα, τουτέστιν, ἡ τοὺς ἵππους σοβοῦσα, ἤγουν διεγείρουσα εἰς δρόμον, ἤτοι ἡ ἱππικὴ, ἐδεξιώσατο ἐλθόντα αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἐξοχῶν καὶ τῶν μυχῶν ἤγουν τῶν καταδύσεων τῶν πολυστρόφων τῆς Ἀρκαδίας, ὁπηνίκα ἡ ἀνάγκη, ἡ ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ Διὸς, παρεσκεύαζεν αὐτὸν, διὰ τῶν προσταγμάτων τοῦ Εὐρυσθέως τῶν δι' ἀγγέλων αὐτῷ προσταττομένων, (δι' ἀγγέλων γάρ, φασι, προσέταττεν αὐτῷ ὁ Εὐρυσθεὺς, ἃ προσέταττε·) τὴν ἔλαφον τὴν θήλειαν τὴν χρυσόκερων ἄξοντα, ἣν ἡ Ταϋγέτη ἡ τοῦ Ἄτλαντος θυγάτηρ ἀνατιθεῖσα Ἀρτέμιδι, τῇ Ὀρθωσίᾳ, ἐπέγραψεν ἱερὰν, αὐτῆς δηλονότι. εἰκότως εἶπε τὸ, ἀγγελίαις, διὰ γὰρ μηνυμάτων ἐπέταττεν αὐτῷ, τοὺς ἄθλους τελεῖν. ἐδεδίει γὰρ αὐτὸν αὐτοπροσώπως θεᾶσθαι. R.

50. Εὐτέ μιν ἀγγελίαις] δι' ἀγγέλου γὰρ καὶ κήρυκος ἐκέλευεν ὁ Εὐρυσθεὺς, τοῦ Κοπρῆος. Ὅμηρος· (Iliad. ό. 639. sq.) ὃς Εὐρυσθῆος ἀέθλων Ἀγγελίης οἴχνεσκε βίῃ Ἡρακληείῃ. V.

51. Ἔντυ'] Gl. mss. β. γ. διέγειρεν.

Ἀνάγκα πατρόθεν] παρὰ τὰ ἐν τῷ τ' τῆς Ἰλιάδος. ὁ Ζεὺς πρὸς τὴν Ἥραν· (Iliad. τ'. 103.)

" Σήμερον ἄνδρα φόωσδε μογοστόκος Εἰ-
" λείθυια,"

καὶ τὰ ἑξῆς. διὰ τοῦτό φησι πατρόθεν ἀνάγκα. V.

Ἱστορία. Ἀνάγκα, πατρόθεν. * Ὅτε Ἀλκμήνη τὸν Ἡρακλέα ἐκυοφόρει, τότε φασὶ τὴν Ἥραν φθονοῦσαν Ἀλκμήνῃ διὰ τὰς τοῦ Διὸς σπορὰς, ἐλθοῦσαν πρὸς τὸν Δία αἰτῆσαι αὐτὸν παρασκευάσαι τὸν πρῶτον τεχθήσεσθαι μέλλοντα, κύριον ἔσεσθαι τοῦ ὕστερον τεχθησομένου. κατανεύσαντος οὖν τοῦ Διὸς, Ἥραν ἐν τάχει ποιῆσαι τὸν Εὐρυσθέα γεννηθῆναι. λέγει οὖν τὴν τοῦ Διὸς πρὸς Ἥραν κατάνευσιν, ἀνάγκην. ὕστερον δὲ Ἡρακλῆς ὑπὸ Ἥρας μανεὶς, ἐλθὼν εἰς Ἀπόλλωνα καὶ χρώμενος αὐτῷ περὶ τῆς νόσου, ἤκουσε παρ' αὐτοῦ, μὴ ἂν πεπαύσεσθαι τῆς νόσου, εἰ μὴ προσελθόντα τῷ Εὐρυσθεῖ ποιεῖν, ὅσα ἂν ἐκεῖνος κελεύῃ. R.

52. Χρυσόκερων ἔλαφον] ὅτι ἐπιμελῶς οἱ ποιηταὶ τὴν θήλειαν ἔλαφον, κέρατα ἔχουσαν, εἰσάγουσι· καθάπερ καὶ τὴν θηλάζουσαν τὸν Τήλεφον γράφουσι καὶ πλάττουσι. τέτακται δὲ καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι (in fragm. (Fisch. p. 352.) ap. Athen. ix. p. 396. Ælian. N. A. vii. 39.)· Ἀγανῶς οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα γαλαθηνὸν, ὅς τ' ἐν ὕλαις κεροέσσης ὑπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη. Ζηνόδοτος δὲ μετεποίησε, διὰ τὸ ἱστορεῖσθαι τὰς θηλείας κέρατα μὴ ἔχειν, ἐροέσσης εἰπών. οἱ μέντοι ποιηταὶ πάντες κέρατα ἐχούσας ποιοῦσιν. ὅτι δὲ συνέβαινε καὶ εἰκός ἐστιν, ἐνίας ἔχειν, ἐκεῖθεν δῆλον, ὅτι τῶν ἐλεφάντων οἱ μὲν ἐξ Αἰθιο-

* Diserte sic in cod. Gotting. Male vulg. Ἀλκμήνη πρόσθεν.

πίας καὶ Λιβύης πάντες σὺν ταῖς θηλείαις ὀδόντας ἔχουσιν, ὥς τινές φασι, καθὰ καὶ Ἀμυντιανὸς ἐν τῷ περὶ ἐλεφάντων φησί· τῶν δὲ Ἰνδικῶν αἱ θήλειαι χωρὶς τῶν ὀδόντων εἰσίν. V.

53. Ἄν ποτε Ταϋγέτη] αὕτη Ἄτλαντος θυγάτηρ. ἀφιέρωσε δὲ τὴν ἔλαφον τῇ Ἀρτέμιδι, λέγεται γάρ, ὅτι, ἡνίκα Ἡρακλῆς παρέσχεν αὐτὴν Εὐρυσθεῖ, τότε εὑρέθη ἐπὶ τοῦ τραχήλου αὐτῆς γεγραμμένον· Ταϋγέτη ἱερὰν ἀνέθηκεν. V.

Ἱστορία. Ταϋγέτη, ἡ Ἄτλαντος θυγάτηρ, ὑπὸ Διὸς ἐρασθεῖσα, μετεβλήθη εἰς ἔλαφον ὑπ' Ἀρτέμιδος, καὶ οὕτω τὸν γάμον ἐξέφυγεν, ὕστερον δὲ ὑπ' αὐτῆς πάλιν ἐπανῆλθεν εἰς ἄνθρωπον. τούτων οὖν ἀμειβομένη τῇ Ἀρτέμιδι, ἔλαφον ἀνατίθησιν αὐτῇ χρυσῷ κεκοσμημένην τὰ κέρατα, ἐν οἷς ἐπέγραψε· Ταϋγέτη ταύτην ἀφιεροῖ Ἀρτέμιδι· ἣν ἀγαγεῖν ὑπ' Εὐρυσθέως Ἡρακλῆς ἐπετάχθη· ὅθεν διώκων αὐτὴν μέχρις Ὑπερβορέων ἀφῖκτο, ἀφ' οὗ τὴν ἐλαίαν εἰς Ὀλυμπίαν ἤγαγε. τὸ δὲ ἀντιθεῖσα ἤγουν ἀνατιθεῖσα κατὰ συγκοπήν, ἤγουν ἀνθ' ἑαυτῆς θεῖσα. R.

54. Ἀντιθεῖσ' Ὀρθωσίᾳ] Ὀρθωσία ἡ Ἄρτεμις παρὰ τὸ Ὀρθώσιον, ὅπερ ἐστὶν ὄρος Ἀρκαδίας. ἔστι γὰρ ὄρος Ἀρκαδίας Ὄρθιον, ἀφ' οὗ καὶ ἡ θεὸς Ὀρθία καὶ Ὀρθωσία καλεῖται. ἤτοι, τῇ ὀρθούσῃ τὰς γυναῖκας καὶ εἰς σωτηρίαν ἐκ τῶν τοκετῶν ἀγούσῃ. V.

Ὀρθωσίᾳ, τῇ ἐν Ὀρθωσίᾳ ὄρει Ἀρκαδίας τιμωμένῃ Ἀρτέμιδι, ἤγουν τῇ ὀρθούσῃ τὰς γυναῖκας, ἐν τῷ τοκετῷ. ἔφορος γὰρ λοχείας. Ὀρθωσία ἡ Ἄρτεμις παρὰ τὸ Ὀρθώσιον, ὅπερ ἐστὶν ὄρος Ἀρκαδικόν. ἔστι δὲ καὶ Ὄρθιον ὄρος Ἀρκαδίας, ἀφ' οὗ καὶ ἡ θεὸς Ὀρθωσία καλεῖται, ἤγουν ἡ ὀρθοῦσα τὰς γυναῖκας, καὶ εἰς σωτηρίαν ἐκ τῶν τοκετῶν ἄγουσα. R.

55. Τὰν μεθέπων] ταύτην ἐπιδιώκων τὴν ἔλαφον, ἐθεάσατο καὶ τοὺς Ὑπερβορείους ψυχροτάτους τόπους, καὶ τὴν Σκυθίαν. ἔνθα στάς, ἐξεπλάγη τὰ δένδρα τῆς ἐλαίας, καὶ αὐτὸν ἐπιθυμία ἔλαβε φυτεῦσαι ἀπ' αὐτῶν περὶ τοὺς τοῦ σταδίου τόπους τοῦ ἱππικοῦ. V.

Ταύτην διώκων, εἶδε καὶ ἐκείνην τὴν γῆν, τὴν τὰς ἐλαίας ἔχουσαν, ὄπισθεν τῶν πνοῶν τοῦ βορείου τοῦ ψυχροῦ, ἤγουν κατὰ τὰ Ὑπερβόρεια μέρη, ὅπου σταθεὶς ἐθαύμαζε τὰ δένδρα, ὧν γλυκὺς ἵμερος καὶ ἔρως ἔλαβεν αὐτόν, ὥστε φυτεῦσαι ἀπ' αὐτῶν, δηλονότι, περὶ τὸ τέρμα τοῦ δρόμου τῶν ἵππων, τὸ δωδεκάγναμπτον, ἤγουν ὃ δωδεκάκις οἱ ἀγωνιζόμενοι τεθρίπποις περιήρχοντο, ἢ δωδεκάγναμπτον, τὸ ιβ' γναμπτοὺς ἔχον, ἐπειδὴ καὶ ιβ' δρόμους ἐποίει τὸ τέλειον ἅρμα τῶν ἵππων, τὸ δὲ πωλικόν, η'. R.

61. Καὶ νῦν (sic Sch. vet. præfixum) ἐς ταύταν ἑορτὰν] τὴν τοῦ νικηφόρου πανήγυριν καὶ εὐωχίαν. εἰώθασι γὰρ εὐωχεῖσθαι. τὴν εὐωχίαν γὰρ ἑορτὴν εἶπε. φησὶ γὰρ ἔρχεσθαι εἰς τὴν τοῦ Θήρωνος ἑστίαν τόν τε Ἡρακλῆν καὶ τοὺς Διοσκούρους, ἐπεὶ ἐξένιζεν αὐτοὺς ὁ Θήρων. V.

Καὶ δὴ εἰς ταύτην τὴν ἑορτήν, ἤγουν εἰς τὰ Θεοξένια, εὐμενὴς ἔρχεται ὁ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς δυσὶ παισὶ τῆς Λήδας τῆς βαθυζώνου, ἤγουν τῆς πολυτελεῖ ζώνῃ ποτὲ χρωμένης, ἤγουν τῆς πλουσίας. καθὰ λέγεται καὶ βαθὺς πλοῦτος ὁ πολύς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, τουτέστι τῆς δασείας. R.

62. Ἀντιθέοισι νέσσεται] καὶ νῦν ἥξει ἐπὶ τῇ παρούσῃ πανηγύρει τοῦ Θήρωνος ὁ Ἡρακλῆς ἅμα τοῖς ἰσοθέοις τῆς Λήδας παισὶ Διοσκούροις· τούτοις γὰρ ἐπέτρεψε διατιθέναι τὸν ἀγῶνα Ἡρακλῆς, αὐτὸς λοιπὸν εἰς θεοὺς ἀναχωρῶν. V.

Τοῖς ἀντιθέοις, ἤγουν τοῖς ἰσοθέοις, τουτέστι τοῖς Διοσκούροις. τούτοις γὰρ ἐπέτρεπεν, ἤγουν, ἐπὶ τῇ ἐξουσίᾳ τούτων ἔδωκεν, εἰς τὸν οὐρανὸν αὐτὸς ἀπερχόμενος, νέμειν, ἤγουν διοικεῖν, τὸν θαυμαστὸν ἀγῶνα, περί τε τῆς ἀρετῆς, ἤγουν τῆς δυνάμεως, τῆς ἐμπειρίας τῶν ἀνδρῶν καὶ τῆς διφρηλασίας, ἤγουν τῆς σπουδαίας κινήσεως τῶν δίφρων, τῆς ῥιμφαρμάτου, τουτέστι, δι' ἧς ἡ ταχυτὴς τῶν ἁρμάτων δείκνυται. R.

64. Ἰὼν] Gl. ms. γ. πορευόμενος.

66. Ἀνδρῶν τ' ἀρετᾶς] καὶ τὰ περὶ τῆς τῶν ἀνδρῶν ἀρετῆς διοικεῖν αὐτοῖς ἐπέτρεψε, τοῖς Τυνδαρίδαις. τὸ δὲ ῥιμφαρμάτου, τῆς ταχέα καὶ ὀξέα ἅρματα ἐχούσης. V.

67. Ἐμὲ δ' ὦν πα] ἀμφότεροι οἱ σύνδεσμοι παραπληρωματικοί, καὶ ἐν τῷ, Θήρωνί τε ἐλθεῖν, ὅ τε. V.

68. Ἐμμενίδαις] Ἐμμενίδαι, φατρία Θήρωνος ἐν Σικελίᾳ. λέγει δὲ τοῖς Ἀκραγαντίνοις. Τηλεμάχου, καταλύσαντος τὸν τῶν Ἀκραγαντίνων τύραννον Φάλαριν, παῖς γίνεται Ἐμμενίδης, οὗ Αἰνησίδαμος, οὗ Θήρων καὶ Ξενοκράτης· Θήρωνος δέ, Θρασυδαῖος, Ξενοκράτους δέ, Θρασύβουλος. V.

Ἐμμενίδαι, φατρία Θήρωνος ἐν Σικελίᾳ. Τηλέμαχος γάρ τις καταλύσας τὴν Φαλάριδος τυραννίδα ἐν Ἀκράγαντι, τὴν βασιλείαν ἐκτήσατο, οὗ παῖς γίνεται Αἰνησίδαμος, ὁ Θήρωνος πατήρ. R. Ἐμὲ δ' οὖν ἡ ψυχὴ διεγείρει εἰπεῖν, δόξαν ἐλθεῖν τοῖς Ἐμμενίδαις, ἤγουν τῇ φατρίᾳ τοῦ Θήρωνος, τουτέστι τοῖς Ἀκραγαντίνοις καὶ τῷ Θήρωνι, τῶν Τυνδαριδῶν, ἤγουν, τῶν Διοσκούρων τῶν εὐΐππων, τουτέστι, τῶν ἐπὶ καλῶν ἵππων ὀχουμένων, διδόντων αὐτὴν δηλονότι, διότι αὐτοὺς ἐπέρχονται, ἤγουν δεξιοῦνται

διὰ τραπεζῶν ξενοδοχικῶν πάνυ πλειόνων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ἀντὶ τοῦ, τραπεζῶν, ὅσοι ἄλλοι οὐ ποιοῦσιν ἄνθρωποι. ἢ οὕτω· διότι αὐτοὺς δεξιοῦνται διὰ πλείστων τραπεζῶν πρὸς ἀνθρώπους ξενοδοχικῶν· κατὰ εὐσεβῆ προαίρεσιν φυλάσσοντες, ἤγουν τηροῦντες, τιμῶντες τὰς ἑορτὰς τῶν θεῶν. R.

71. Ὅτι πλείσταισι] πάνυ πλείοσι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων· ὅτι ἐπ' αὐτοὺς τοὺς Διοσκούρους οἱ πρόγονοι τοῦ Θήρωνος, καὶ αὐτὸς ὁ Θήρων, οἴχονται καὶ πορεύονται ἐν πλείσταις ἀνθρώπων ξενίαις τραπέζαις, τουτέστιν, ὡς οὐδένες ἀνθρώπων θυσίαις καὶ πανηγύρεσιν αὐτοὺς τιμῶσι, φυλάσσοντες καὶ τηροῦντες τὰς τελετὰς καὶ τὰς ἑορτὰς τῶν Μακάρων ἐν εὐσεβεῖ γνώμῃ, τουτέστιν εὐσεβεῖς ὄντες, καὶ περὶ τὰς τῶν θεῶν τιμὰς ἀσχολούμενοι. R.

72. Ξενίαις] Gl. ms. α. φιλοφροσύναις. Αὐτούς. Gl. ms. γ. τοὺς ἀγωνιστάς. (male.)

Ξενίαις ἐποίχονται] ἡ γινομένη θυσία τοῖς Διοσκούροις ξενισμὸς λέγεται. ταῖς γινομέναις θυσίαις τοῖς Διοσκούροις ὑπ' αὐτῶν, ὡς εὐσεβῶν ὄντων. ἀγαθῇ οὖν γνώμῃ καὶ συνειδήσει οἱ Ἐμμενίδαι τὰς θυσίας ἀεὶ πληροῦσιν. V.

75. Εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ] εἰ δὲ τὸ ὕδωρ μὲν τῶν λοιπῶν στοιχείων προτετίμηται, καὶ τοῦ πλούτου ὁ χρυσὸς, καὶ τῶν ἀγώνων ὁ Ὀλυμπιακὸς, δῆλόν ἐστιν, ὅτι πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀρετῆς ὁ Θήρων παρεγένετο νικήσας, καὶ αὐταῖς τρόπον τινὰ ταῖς Ἡρακλείαις στήλαις προσεπέλασεν.—Ἄλλως. Καθολικῶς πάντων εἰπεῖν. ὥσπερ οὖν, φησὶ, τὸ ὕδωρ ἀριστεύει πάντων, οὕτω καὶ Θήρων ἀριστεύει τῶν ἀνθρώπων. Ἄλλως. εἰ δὲ τὸ ὕδωρ τῶν ἄλλων στοιχείων διαφέρει, καὶ ὁ χρυσὸς τοῦ πλούτου, νῦν γε ὁ Θήρων πρὸς τὸ ἔσχατον καὶ ἄκρον τῆς νίκης ἱκάνων, ἅπτεται ταῖς οἴκοθεν ἀρεταῖς τῶν Ἡρακλέος στηλῶν, καὶ τὸ πόρσω ἐστὶ βροτοῖς σοφοῖς ἄβατον καὶ ἀσόφοις. οὐδαμῶς οὖν αὐτὸ τὸ πόρσω διώξω, καὶ μεῖζον ζητήσω τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος. πρὸς ἐσχατιὰν δὲ ἀρεταῖσιν, εἰς ἄκρον ἥκει ἀρετῆς, τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος στέφανον τετυχηκώς. V.

Εἰ δὲ ἄριστον μέν ἐστι τὸ ὕδωρ τῶν ἄλλων δηλονότι στοιχείων, τῶν κτημάτων δὲ ὁ χρυσός ἐστιν αἰδοιέστατον, κτῆμα δηλονότι, ἤγουν τιμιώτατον (τὸ γὰρ πλεῖστα αἰδοῦς ἄξιον, τιμιώτατον πάντων), νῦν γε ὁ Θήρων πρὸς τὴν ἐσχατιὰν, ἤγουν τὸ ἀκρότατον καταλαμβάνων, ἅπτεται ταῖς οἴκοθεν ἀρεταῖς, τουτέστι ταῖς γνησίαις, ταῖς οἰκείαις τῷ γένει αὐτοῦ. Ἄλλως. Οἴκοθεν· ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ οὐκ ἀπὸ τύχης πατέρων, ὡς ἕτεροι. R.

79. Οἴκοθεν] διὰ τῶν οἰκείων ἀρετῶν. V.

Ἡρακλέος στηλᾶν] ὁ Ἡρακλῆς ἡνίκα ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βοῦς εἰς τὴν Ἐρύθειαν λεγομένην νῆσον πρὸς τῷ Ὠκεανῷ παρεγένετο, πᾶσαν διεξελθὼν τὴν πλεομένην θάλασσαν, ἐβούλετο προσωτέρω χωρεῖν. εἶτα χάος εὑρὼν καὶ ζόφον, ἔστησε στήλας, δι' ὧν ἐμήνυσε τὸ τέλος τῆς θαλάσσης, ὡς μηδὲν εἶναι περαιτέρω πλωτόν. πρὸς τοῦτο οὖν ἡ διάνοια ἀποδίδοται, ὅτι, ὁ νικήσας Ὀλύμπια μὴ ζητείτω πλέον. ἔχει γὰρ τὸ τέλος τῆς εὐδαιμονίας, ὥσπερ τὸ τέλος τῆς θαλάσσης αἱ Ἡρακλέος στῆλαι ἐν τόπῳ Γαδείρων. V

Τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους. τοῦτο δέ φησιν, ἐπειδὴ ἐνίκησε τὰ Ὀλύμπια, τὸν κράτιστον ἀγῶνα τῶν ἄλλων. τὸ πόρσω δὲ, τουτέστι τὸ πόῤῥω, ἀντὶ τοῦ, περαιτέρω, ἄβατόν ἐστι καὶ ὑπὸ τῶν σόφων καὶ ὑπὸ τῶν ἀσόφων· οὐ μὴν διώξω, ἤγουν, οὐ ζητήσω, τουτέστιν, ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, οὐκ ἂν ἐδίωξα. κεινὸς, ἤγουν μάταιος, ἂν εἴην, εἰ ἐζήτησα τοῦτο δηλονότι. Ἄβατον τὸ μὴ πρέπον πατηθῆναι, καὶ ὃ οὐ διῆλθέ τις, καὶ ὃ οὐ δύναταί τις διελθεῖν, ἤγουν τὸ ἀδιεξίτητον· ἐνταῦθα κατὰ τὸ γ' λέγεται σημαινόμενον. R.

Ἡρακλέος στηλᾶν] ἃς ἐν Γαδείροις ἔστησεν, ὅτι πρὸς ζήτησιν τῶν Γηρυόνου βοῶν ἀφῖκτο. ὅτι δὲ οὐκ ἔστιν ἐπέκεινα τούτων ἐλθεῖν, ἡ παροιμία δηλοῖ. Παροιμία· τὰ πέρα Γαδείρων, οὐ περατά. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν, ὅτι, ὥσπερ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν οὐκ ἔστιν ἐπέκεινά τι, οὕτω καὶ Θήρων εἰς τὸ ἀκρότατον τοῦ θαύματος ἐὼν, οὐκ ἂν ἔχοι πορῤωτέρω ἐλθεῖν. πάντες γὰρ καὶ σοφοὶ καὶ ἄσοφοι μὴ εἶναι ταύτης ἔτι μείζω εὐδαιμονίαν εἴποιεν, ὥστε καὶ αὐτὸς, εἰ πλέον τι ζητοίην πρὸς τὸν αὐτοῦ ἔπαινον, μάταιος ἂν εἴην. Item R.

Τὸ πρόσω] τὸ ἐπέκεινα τῶν στηλῶν. τὸ γὰρ περαιτέρω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν χωρεῖν οὔτε σοφὸς οὔτε μὴ σοφὸς ζητήσειεν ἂν, ἀλλ' οὐδὲ αὐτὸς ἐγὼ τὸ τοιοῦτο διώξω· εἴην γὰρ ἂν κενός τις καὶ ἀπαίδευτος. V. Τὸ πόρσω. Gl. ms. γ. ἄγνωστον.

80. Σοφοῖς] Gl. ms. α. φρονίμοις.

81. Διώξω] Gl. ms. γ. ἐρευνήσω. Κεινός] Gl. ms. γ. Λωλός. (Sic exhibent Ox.)

Κεῖνος] ὁ τῶν δυνατῶν ἐφιέμενος, καὶ μὴ ἀδυνάτων ἐρῶν. ἔνιοι δὲ ἀναγινώσκουσι, κεινὸς εἴην, ἵν' ᾖ· ἐὰν διώξω τὰ ἀδύνατα, κεινὸς εἴην, οἷον ἄφρων, ὡς ἀδυνάτων ἐφιέμενος. V. Ἄλλως. Περὶ τοῦ κεῖνος εἴην. Ἐπιστήσας τῷ λογισμῷ, καὶ εὑρὼν, ὅτι τὰ εὐκτικὰ τῶν ῥημάτων, ὅτε μὲν κυρίως εὐκτικά εἰσι, καὶ εὐχὴν περιέχουσιν, ἄνευ συνδέσμου τινὸς προφέρονται, τοῦ ἂν δηλαδὴ,

ἢ τοῦ εἰ, ἢ ἑτέρου ὑποτακτικοῦ μορίου, ὁπηνίκα δὲ ἀντὶ ὑποτακτικῶν λαμβάνονται, τὰ εἰρημένα μόρια συμπροφερόμενα ἔχουσι, τὸ κεινὸς ὥσπερ διορθούμενος, κεῖνος ἔγραψεν, ἵν' οὕτως εὐκτικῶς τὸ εἴην ἀποδοθῇ, καὶ ἀναχθῇ τὸ νόημα πρὸς τὸν Θήρωνα, εὐχομένου δηλαδὴ τοῦ ποιητοῦ τὸ γενέσθαι κατὰ Θήρωνα, καὶ μὴ πλέον τι. καλῶς μὲν οὖν ὁ ἀνὴρ ἐπεστάτησεν, ὡς ἐπίβολος ἄριστος τῆς γραμματικῆς τέχνης. Τοῦτο δὲ μόνον ἠγνόησεν, ὅτι ἡ γραμματικὴ ἐπὶ μόνῃ τῇ κοινῇ διαλέκτῳ τὸ κράτος ἔχει, καὶ δι' αὐτὴν συνεστάθη. πρὸς γὰρ τὰς ἄλλας, τὴν Δωρίδα φημὶ, καὶ Αἰολίδα, καὶ Ἀττικὴν, καὶ Ἰάδα, λίαν ἔχει ἀσυντάκτως. διὰ τοῦτο ἐπὶ μὲν τῆς κοινῆς κανόνας ἀπαιτούμεθα, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων, μόνα ἰδιώματα· οἷον, τόδε ἰδίωμα Δωριέων καὶ τόδε Ἀττικῶν. Ἰστέον οὖν, ὅτι τὸ, κεινὸς εἴην, Δωρικῶς κείμενον παρὰ τῷ Πινδάρῳ ἐστὶν, ὃς τὰ πλείω Δωριστὶ γράφει. οἱ δὲ Δωριεῖς ὀλιγοφραδεῖς καὶ συλληπτικοὶ, ὡς δῆλον ἀπὸ τοῦ χρὴ καὶ χρῆν, ὧν τὸ μὲν χρὴ ἀντὶ τοῦ χρεὼν ἐστι συντεθέν· διὸ καὶ τοῦ ἐστὶ τὸν τόνον ἔχει· τὸ δὲ χρῆν, ἀπὸ τοῦ, χρεὼν ἦν· διὸ καὶ περισπᾶται. εἴπῃς οὖν καὶ τὸ εἴην ἂν συλληπτικῶς καὶ Δωρικῶς, ὡς τῆς συλλαβῆς τῆς, ἦν, ἐπελθούσης τῇ, ἂν, καὶ ἀρκούσης καθ' ἑαυτῆς, καὶ τοῦ συνδέσμου, παρὰ τῷ Δωριεῖ. V.

Carmen IV.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ τετάρτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τοῦ τετάρτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιε. Τὸ ά προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἀνακλώμενον· υ υ - υ - υ υ - -. Τὸ β' ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον υ υ - υ υ -. Τὸ γ' ἰθυφαλλικὸν, ὅπερ ἐστὶ τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· - υ - υ - υ. Τὸ δ' Ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τῆς πρώτης μακρᾶς ἀναλυομένης· υ υ - υ υ - - υ υ - -. Τὸ έ Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐπίμικτον πρὸς τροχαϊκὴν συζυγίαν· - - υ υ - υ - - -. Τὸ ϛ' Ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον· - - υ υ - - υ υ - - -. Τὸ ζ' λογαοιδικὸν, ἐξ ἀναπαίστων, καὶ ἰάμβου, καὶ συλλαβῆς. τὸ δὲ λογαοιδικὸν εὕρηται καὶ ἐν δακτύλοις, ἤγουν ῥυθμὸς ἐν λογογράφοις οἰκείως καὶ ἀοιδοῖς συγκείμενος· ὁ δάκτυλος ἀοιδοῦ, ὁ τροχαῖος λογογράφου. ὅτι γοῦν εἰσὶ δάκτυλοι καὶ ὁ ὕστερος τροχαῖος, τότε λογαοιδικὸν λέγεται. ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα οἱ ἀνάπαιστοι ἀοιδοῦ, ὁ ἴαμβος, λογογράφου, εἰ δὲ σπονδεῖοι εἰσὶ, μὴ ξενίσῃ. οἱ γὰρ σπονδεῖοι σύμπτυκτοι ἀνάπαιστοι λέγονται, ὡς καὶ τὰ εἰς σωτῆρα Χριστὸν τὸν ὡραιοπυλιώτην, ἐπὶ τοῦ μαρμάρου ἄνω τῶν ἔξωθεν πυλῶν, ὅπου ἐζωγράφηται Ἰουστινιανὸς καὶ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος*· - - - - - - υ - - -. Τὸ ή Φερεκράτειον, λειπούσης τῆς τελευταίας συλλαβῆς, ἤγουν ἐξ ἐπιτρίτων· - υ - υ - - -. Τὸ θ' ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές· υ - υ - - - -. Τὸ ί ἐπιωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. ἐπιωνικὸν δὲ λέγεται καὶ οὐκ Ἰωνικὸν, ὅτι ἰαμβικὴν πρώτην συζυγίαν ἔχει, ἀνοικείαν τοῖς Ἰωνικοῖς, καὶ πάλιν ὕστερον ἴαμβον· - - υ - - υ - - υ - . Τὸ ιά, τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, διαλυθέντων τῶν ποδῶν· υ υ - υ υ - - υ - - . Τὸ ιβ' Ἰωνικὸν δίμετρον, ὑπερκατάληκτον· υ υ - - - υ - υ -. Τὸ ιγ', Ἰωνικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· - - υ υ - -. Τὸ ιδ', Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, πρὸς τροχαϊκὴν (συζυγίαν) ἐπίμικτον· υ - υ υ - υ -. Τὸ ιέ, ἰαμβικὸν πενθημιμερές· υ - υ - - .

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ιβ'. Τὸ ά, Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον [κειμένης ἔμπροσθεν συλλαβῆς] μεμιγμένον τοῖς τροχαίοις· - - υ υ - υ - υ. Τὸ β' χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν· ἔχει δὲ κατακλεῖδα οἰκείαν ἰαμβικήν· - υ υ - υ - - -. Τὸ γ', ἰαμβικὸν δίμετρον

* F. id quod est in Bandur. Imp. Orient. P. iii. p. 180. N. 519.

ἀκατάληκτον· υ-υ-υ-υ-. Τὸ δ΄ προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον· ---υ-υυ--. Τὸ ε΄ δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐπὶ χοριάμβῳ, ἀπὸ τροχαίου ἀναλυομένου· υυυ-υ--υ--. Τὸ ϛ΄, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· υ-υυυυ-. Τὸ ζ΄, δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικόν· -υυ-υυ-υ. Τὸ η΄, περιοδικόν· οἷον ἴαμβος διπλοῦς καὶ ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐκ τέλους ἀρχόμενος· --υ--υ-υ. Τὸ θ΄, περιοδικὸν τροχαϊκὸν, ἀπὸ ἰάμβου, καταληκτικόν· υ--υ-υ-. Τὸ ι΄, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· υ-υυυυ-. Τὸ ια΄, τροχαϊκὸν, ἐπίτριτον, τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναλυομένου, ἔτι δὲ καὶ τοῦ δευτέρου· υυ-υυυ-υ--. Τὸ ιβ΄, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· υ-υ-υ-.

Ψαύμιδι Καμαριναίῳ] Γέγραπται ἡ ᾠδὴ Ψαύμιδι Καμαριναίῳ, νικήσαντι τὴν ὀγδοηκοστὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα τεθρίππῳ, παιδὶ Ἄκρωνος. Καμαρίνα δὲ πόλις Σικελίας. V.

1. Ἐλατὴρ] Gl. ms. γ. Διώκτα.

Ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς] ἐπειδὴ ὁ ἀγὼν Ὀλυμπιακὸς, τοῦτον δὲ ὁ Ψαῦμις ἐνίκησεν, εἰκότως ἐξ αὐτοῦ τοῦ Διὸς ποιεῖται τὸ προοίμιον τοῦ ἐπινικίου. Οἱ νεώτεροι δὲ, ἅρματα τὴν βροντὴν τῷ Διῒ εἶναι διδόασι, καὶ λέγουσιν, ὦ ἡνίοχε Ζεῦ. ἡ δὲ ἀκολουθία· ὦ Ζεῦ (καθ' ὑπερβατὸν), ὅστις τὴν Αἴτναν κατέχεις τὴν οὖσαν ἶπον καὶ πίεσμα καὶ βάρος τοῦ Τυφῶνος. Αἴτνη, ὄρος Σικελίας. οἰκειότατα δέ· Σικελιώτης γὰρ ὁ νικηφόρος, ὅτι καὶ ἡ Καμαρίνα πόλις Σικελίας· καὶ ἡ Κατάνη ὕστερον, Αἴτνη ἐκλήθη. V.

Ἐπειδὴ ἡ τοῦ Ψαύμιδος νίκη ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐγένετο, τὰ δὲ Ὀλύμπια τῷ Διῒ ἀνάκειται, εἰκότως τοῦτο ἐπιβοᾶται. εἰπὼν δὲ, ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς, καὶ πολλὰ διὰ μέσου τιθεὶς, πάλιν ἐπαναλαμβάνει τὸν αὐτοῦ λόγον, καί φησιν· ἀλλ' ὦ Κρόνου παῖ. ἐκ δὲ τοῦ εἰπεῖν, ἐλατὴρ τῆς βροντῆς, διοικητὴν αὐτὸν τῶν οὐρανίων πάντων φησίν. Ἄλλως. ὡς ἐπὶ ἵππου χρῆται τῷ λόγῳ· ἴσως δὲ οὐχ ἅρμα τοῦ Διὸς βούλεται τὴν βροντὴν ὑποτιθέναι, ἀλλὰ μεταφορικῶς τίθησι τὰ ὀνόματα, ἵν' ᾖ ὁ λόγος οὕτως· ὦ Ζεῦ ὑψηλότατε, ἐλατὴρ τῆς βροντῆς τῆς ἀκαμαντόποδος, ἀντὶ τοῦ, ὃς κινεῖς τὴν βροντὴν τὴν ἐπιπλεῖστον διϊκνουμένην χωρὶς ἀτονίας. R.

Βροντᾶς] τὴν βροντὴν ὁ Πίνδαρος ὡς ἵππον ὑφίσταται τοῦ Διός. διὸ καὶ ἀκαμαντόποδα αὐτὴν εἶπεν· ἤτοι δὲ, ὑπέρτατε Ζεῦ, εἶπεν, ἢ ὑπέρτατε ἐλατὴρ τῆς βροντῆς· ἀκαμαντόποδος δὲ, τῆς στερεᾶς καὶ μὴ καμούσης τοὺς πόδας. V.

2. Ἀκαμαντόποδος] Gl. ms. γ. τῆς ἰσχυρόποδος. α. κόπου χωρίς.

3. Ζεῦ· τεαὶ γὰρ ὧραι] τὸ ἑξῆς· Ζεῦ, τεαὶ γὰρ ὧραι ἑλισσόμεναί με ἔπεμψαν ὑψηλοτάτων μάρτυρ' ἀέθλων, ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς. ἵν' ᾖ· αἱ γὰρ σαὶ ὧραι τῶν ἐνιαυτῶν ἔπεμψαν. Ὅμηρος· (Iliad. β΄, 551.) περιτελλομένων ἐνιαυτῶν. μάρτυρα δὲ ἀντὶ τοῦ ὑμνητήν. διὰ γὰρ ποιημάτων καὶ ὕμνων ἐκδηλότεροι οἱ νικῶντες καὶ ἀΐδιος ἡ μαρτυρία. τὸ δὲ, ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς, τῇ ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ κέχρηται, ἵν' ᾖ· μετὰ ποικιλοφορμίγγων ᾠδῶν ἔπεμψάν με αἱ τεαὶ ὧραι. ποικιλοφόρμιγγα δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ σὺν μουσικοῖς ὀργάνοις, αὐλῷ τε καὶ κιθάρᾳ, ᾖδον. τῇ δὲ ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ καὶ Ὅμηρος κέχρηται· (Iliad. σ΄. 492.) Δαΐδων ὑπὸ λαμπομενάων. ἀντὶ τοῦ μετὰ δαΐδων. Ἄλλως. Διὸς ὥρας τὰς Ὀλυμπιάδας λέγει. περισσὸς δὲ ὁ γὰρ σύνδεσμός ἐστι, ὅτι αἰτία ἐστὶ τοῦ ποικίλλειν τὴν φόρμιγγα. V.

Τεαὶ γὰρ ὧραι] διὰ μέσου ταῦτα τίθησι κατασκευαστικὰ τῆς ἐπενεχθησομένης ἀξιώσεως· ἃ ἐπεὶ εἶδεν ἐπιπολὺ παραταθέντα, ἐπαναλαμβάνει τὸν πρὸς τὸν Δία λόγον, εἶτα ἀποδίδωσι τὴν ἀξίωσιν. αἱ σαὶ γὰρ ὧραι, ἤγουν αἱ περίοδοι τῶν Ὀλυμπιάδων, αἱ σοι ἀνατεθειμέναι, ἑλισσόμεναι, ἤγουν ἐπανακυκλούμεναι, ἔπεμψάν με μετ' ᾠδῆς ποικίλων μελῶν φόρμιγγος, μάρτυρα, ἤγουν ἀγγελέα, ὑμνητὴν ὑψηλοτάτων ἀγώνων. φίλων γὰρ εὖ πρασσόντων, ἀντὶ τοῦ, εὐτυχησάντων, νικησάντων, ἔσαναν, ἀντὶ τοῦ, ἐτέρφθησαν, πρὸς τὴν ἀγγελίαν τὴν γλυκεῖαν οἱ ἀγαθοί. R.

4. Οἱ τὸ, ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος, ἀντὶ τοῦ, μετὰ ποικιλοφόρμιγγος λέγοντες, καὶ τὴν ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ λαμβάνοντες καὶ πρὸς τὸ ἔπεμψαν συνάπτοντες, οὔ μοι δοκοῦσι καλῶς λέγειν. πρὸς γὰρ τὸ, μάρτυρά, ἐστιν ἡ συνάφεια, οὕτω· μάρτυρα ἀέθλων ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς, ἤγουν ὑπὸ τῆς ἐμῆς ποιήσεως δήλους τοὺς ἄθλους τοῖς ἑξῆς καταστήσοντα. μαρτυροῦσι γὰρ οἱ ὕμνοι τοῖς ἑξῆς ἀνθρώποις τὰ πάλαι γινόμενα. πρὸς οὖν τοῦτο καὶ τὸ, ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος, σύναπτε. R.

7. Ξείνων δ' εὖ πρασσόντων] ξείνων, φίλων. ἔσαναν, ἀντὶ τοῦ, ἐχάρησαν, ἀπὸ τῶν σαινόντων ζώων. ἤτοι δὲ τὸ ἑξῆς· προσέσαναν τὴν ἀγγελίαν· ἢ πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἔσαναν καὶ ἐχάρησαν. ἡ δὲ διάνοια· πρὸς τὴν τῶν εὖ πρασσόντων ἀγγελίαν φίλων ἐχάρησαν οἱ ἀγαθοί. ἢ οὕτω· τὴν δὲ τῶν εὖ πρασσόντων φίλων ἀγγελίαν, γλυκεῖαν οὖσαν, ἱλαρῶς οἱ ἀγαθοὶ φίλοι προσδέχονται. τοῦτο δὲ ὡς πρὸς ἑαυτόν. ὁ χορὸς ἥδεται ἐπὶ τῇ τοῦ νενικηκότος

εὐπραγίᾳ, ὡς ἂν γνωρίμου. Ἄλλως. ἴσαναν, ἐχάρησαν. ὁ δὲ νοῦς· τῶν φίλων εὐδαιμονούντων, εὐθέως οἱ γνήσιοι καὶ ἀγαθοὶ ἑταῖροι ἥσθησαν ὑπὸ τῶν γλυκειῶν ἀγγελιῶν μαθόντες. V.

10. Ἀλλ' ὦ] Gl. mss. β. γ. τὸ σχῆμα ἐπανάληψις.

Ἀλλ' ὦ Κρόνιε παῖ] ἀλλ' ὦ Ζεῦ, παῖ τοῦ Κρόνου, ὃς οἰκεῖς τὴν Αἴτνην, τὸν πιεσμὸν, τὸν ἐπιπολὺ τοῦ ἀέρος ἐπηρμένον, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνέμων καταπνεόμενον, τοῦ Τυφῶνος τοῦ ἰσχυροῦ, τοῦ ἑκατὸν κεφαλὰς ἔχοντος, δέχου τοῦτον τὸν μετὰ χορείας ἔπαινον, τὸν ἐπὶ τῷ Ὀλυμπιονίκῃ τελούμενον, ἕνεκα τῶν χαρίτων τοῦ νενικηκότος δηλονότι, φῶς ὄντα χρονιώτατον, τουτέστιν ἐπὶ πλεῖστον χρόνον διαμένον, ἀρετῶν μεγάλων τὴν δύναμιν. ἐνίκα γὰρ τῶν ἁρμάτων τοῦ Ψαύμιδος ἥκει, ἐφ' ὧν δηλονότι πολλὴ ἐδείχθη ἰσχύς· ὅστις, ἤγουν ὁ Ψαῦμις, στεφάνῳ ἀπὸ ἐλαίας Πισάτιδος, ἤγουν Ὀλυμπιακῆς, στεφανωθεὶς, τουτέστι νικήσας τὸν ἀγῶνα τῶν Ὀλυμπίων, δόξαν σπεύδει ὄρσαι, ἀντὶ τοῦ ἐπιθεῖναι, τῇ Καμαρίνᾳ, τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι. Ὁ Τυφὼς ἐν Σικελίᾳ ἐκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς, ὑποκείμενος τῷ ὄρει, τῇ Αἴτνῃ, ἔνθεν πῦρ ἔξω ῥεῖ. φασὶ δὲ, ὡς ἐκεῖ καθήμενος Ἥφαιστος μυδροκτυπεῖ. λέγει οὖν τὴν Αἴτνην τοῦ Τυφῶνος ἶπον, τουτέστι τιμωρίαν καὶ κόλασιν. ἶπω γὰρ καὶ ἴπτω, τὸ βλάπτω, ἐξ οὗ καὶ ἶψ, εἶδος σκώληκος. R.

11. Ἶπον ἠνεμόεσσαν] ὁ μὲν Πίνδαρος τῷ Τυφῶνί φησιν ἐπικεῖσθαι τὴν Αἴτνην, ὁ δὲ Καλλίμαχος, τῷ Ἐγκελάδῳ. ἔνιοι δὲ ἐν Πιθηκούσαις φασὶ τὸν Τυφῶνα, ἄλλοι ἐν Φρυγίᾳ, οἱ δὲ ἐν Σικελίᾳ, οἱ δὲ ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς Ἡρόδοτος, οἱ δὲ ἐν τῷ ὄρει τῷ κατὰ Βοιωτίαν. V.

12. Τυφῶνος] Gl. ms. γ. ὄρους.

14. Δέκευ χαρίτων] ἀντὶ τοῦ, κεχαριτωμένον. ὁ δὲ τε σύνδεσμος, περισσός. ἔστι γὰρ τὸ ἑξῆς· ἀλλὰ Κρόνου παῖ, δέξαι χαρίτων ἕκατι τόνδε κῶμον, ἐπὶ τῇ Ὀλυμπιακῇ νίκῃ γεγραμμένον, ὅστις ἐπὶ τῆς τῶν νικησάντων ἀρετῆς χρονιώτατον φάος. σβέννυνται γὰρ τὰ καλὰ ἔργα, μὴ ἔχοντα ποιητικὴν φωνὴν μάρτυρα. τὸ δ' ἑξῆς· χαρίτων τ' εὐρυσθενέων ἕκατι. V.

15. Τὸ, κῶμον, πρὸς τὸ, Ὀλυμπιονίκαν, συναπτέον οὕτω· δέχου εὐμενῶς τὸν Ὀλυμπιονίκαν κῶμον, χρονιώτατον καὶ διηνεκὲς φάος καὶ ἀπόδειξιν τῶν εὐρυσθενέων καὶ ἐκ μεγάλης ἰσχύος γινομένων ἀρετῶν τοῦ νικητοῦ, ἕκατι καὶ χάριν τῶν χαρίτων τῶν ἐκ ποιητικῆς, τουτέστι, τὴν εὐφημίαν τοῦ Ψαύμιδος, ἥτις, ἐκ τοῦ ποιητικῶς λέγεσθαι καὶ συντίθεσθαι, ἀπόδειξις εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον ἔσται τῆς τῶν πεποιηκότων ἀρετῆς. R.

16. Χρονιώτατον] Gl. ms. γ. πολυχρόνιον.

18. Ψαύμιος γὰρ ἥκει] ἥκει γὰρ ἐπὶ τῶν ὀχέων τοῦ Ψαύμιδος, τίς; ὁ ὕμνος, ἐλαίᾳ στεφανωθεὶς, παραγίνεται τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι, Καμαρίνᾳ, στέφανον καὶ δόξαν φέρων. V.

Ἥκει] Gl. ms. α. ἔρχεται. γ. ἔπαινος δηλονότι.

20. Ὄρσαι] Gl. ms. γ. διεγεῖραι.

21. Εὔφρων] Gl. ms. γ. εὐφραντικός.

Θεὸς εὔφρων εἴη] εὐμενής. μετὰ ταύτης οὖν τῆς δόξης εἴη αὐτῷ ταῖς λοιπαῖς εὐχαῖς εὐμενὴς ὁ θεὸς, ἐπειδὴ ἄξιος ἐπαίνου μοι δοκεῖ εἶναι, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν λίαν πρόθυμον ἐπὶ τὸ ἱπποτροφεῖν, καὶ ὅτι φιλόξενός ἐστι, πάντας δεξιούμενος· εἰς τὸν μετὰ ταῦτα οὖν χρόνον θεὸς εὔφρων αὐτῷ γενοίτο. Ἄλλως. εὐχαῖς τοῦ νικηφόρου ὁ Ζεύς, φησιν, εἴη εὔφρων ἔτι ταῖς λοιπαῖς, ἐπειδὴ τὰ περὶ τῆς νίκης ἐτέλεσε. V.

Ὁ θεὸς εἴθε εὐμενὴς εἴη ταῖς εὐχαῖς αὐτοῦ ταῖς ἐπὶ τοῖς ἔμπροσθεν. ἐπεὶ ἐπαινῶ αὐτὸν, ἀντὶ τοῦ οἶδα, μάλα μὲν ἕτοιμον, τουτέστι, πρόθυμον πρὸς τροφὰς ἵππων, χαίροντά τε, ἤγουν προσκείμενον, ξενοδοχίαις πανδόκοις, ἤγουν πάντας ὑποδεχομέναις, οὐδένα ἀποστρεφομέναις, καὶ πρὸς ἡσυχίαν προσφιλῆ τῶν πόλεων ἀποβλέποντα, σὺν ἀδόλῳ γνώμῃ. οὐ διὰ ψεύδους μολυνῶ τὸν λόγον, τουτέστιν, οὐκ ἀποκρύψομαι τὴν ἀλήθειαν. ἡ πεῖρά ἐστιν ἡ φανεροῦσα τοὺς ἀνθρώπους, ὑφ' ἧς καὶ οὗτος δηλονότι δειχθήσεται, ἥτις ἔλυσεν ἐκ τοῦ γέλωτος τῶν γυναικῶν τῶν ἐν τῇ Λήμνῳ τὸν παῖδα τὸν Κλυμένου, τὸν Ἐργῖνον. ἐν ὅπλοις γὰρ χαλκοῖς, ἤγουν σιδηροῖς, νικῶν δρόμον, εἶπε τῇ Ὑψιπύλῃ, ἐπὶ τὸν στέφανον ἐρχόμενος· οὗτος ἐγώ· ἐκεῖνος δηλονότι, ὃν ἀπηξιοῦτε. R.

24. Ἵππων] Gl. ms. γ. ἐν τῇ ἀθλήσει τῇ ἱππικῇ.

26. Φιλόπολιν] εἰσὶ γάρ τινες, οἱ ἐν ταῖς στάσεσι διάγοντες, φιλοπόλιδες ὄντες. τὸν οὖν Ψαῦμιν φιλόπολίν φησιν εἶναι, πρὸς τῷ καὶ ἥσυχον ὑπάρχειν. V.

28. Οὐ ψεύδεϊ τέγξω] οὐκ εἰς ὑπερβολὴν τραπήσομαι ψευσάμενος, ἤτοι οὐ κρύψω τὸν λόγον τῷ ψεύδει. κρύπτεται γὰρ τἀληθῆ ὑπὸ τῶν ψευδῶν. ἢ οὕτως· οὐ ποιήσω τὸν λόγον ἀσθενέστερον· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βρεχομένων. Ταῦτα γὰρ ἀσθενέστερα γίνεται. οὐ μιανῶ οὖν, φησὶν, οὐδὲ βρέξω τὸν λόγον μου ψεύδει, ἀντὶ τοῦ, οὐ ψεύσομαι περὶ τῶν ἐγκωμίων τῶν τοῦ Ψαύμιδος λέγων. V.

29. Λόγον] Gl. ms. γ. ἔπαινον.

Διάπειρά τοι βροτῶν ἔλεγχος] πάρεστι διαπειρᾶσαι τὸν Ψαῦμιν καὶ γνῶναι. Ἄλλως. ἡ πεῖρα, τῶν ἀνθρώπων ἔλεγχος ἀκριβής· καὶ ὁ τούτου πειραθεὶς, εἴσεται, ὅτι οὕτως ἔχει. παράδειγμα δὲ τοῦ δεῖν τῇ

πείρᾳ τἀληθὲς ἐξετάζειν, τὸν Ἐργῖνον παρέλαβε, λέγων· Ἄπερ Κλυμένοιο παῖδα· Ἐργῖνος γὰρ, ὁ Κλυμένου παῖς, ἀγωνιζόμενος ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ἀγῶνι Θόαντος μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ γέλωτας κινούντων ἐπὶ τῷ παρ' ἡλικίαν ἀθλεῖν αὐτὸν, αὐτῇ τῇ πείρᾳ, τοῦ ἀγῶνος, ἔδειξε νικήσας, ὡς εἶχεν ἰσχύος. ἐνίκησε δὲ τοὺς Βορεάδας. ἐλθόντων γὰρ εἰς τὴν Λῆμνον τῶν Ἀργοναυτῶν, δοκεῖ Ὑψιπύλη, ἡ τοῦ Θόαντος θυγάτηρ, θεῖναι τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα, καὶ ὁ Ἐργῖνος ἠγωνίσατο· ὡς δὲ γελώμενος ὑπὸ τῶν Λημνιάδων, ὅτι, πολιὸς ὢν, νέοις ἐσπούδασε διαγωνίσασθαι, ἐνίκησε, φύσει πολιὸς ὑπάρχων· ὅθεν δῆλον, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Ψαῦμις, ἤδη πολιὸς ὢν, ἐνίκησε. V.

Ἔλεγχος] Gl. ms. γ. εἰ οὗτος ἐστιν ἀληθὴς ἢ οὐχί.

32. Λαμνιάδων γυναικῶν] καὶ ὁ Καλλίμαχος (Fragm. 197.) Ἐργῖνος Κλυμένου ἔξοχος ἐν σταδίῳ. ἥτις διάπειρα τὸν Κλυμένου παῖδα ἀπέλυσε τῆς ἀτιμίας τῶν ἐν Λήμνῳ γυναικῶν. ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη· Ὑψιπύλης ἀγῶνα ἐπιτελούσης ἐπιτάφιον Θόαντι τῷ πατρὶ, Λημνίων βασιλεῖ, συμβέβηκεν ἀπιόντας ἐπὶ τὸ χρυσοῦν δέρας τοὺς Ἀργοναύτας ἐκεῖσε γενέσθαι, καὶ προτραπέντας εἰς τὸν ἀγῶνα ἀγωνίσασθαι. εἷς ὢν οὖν αὐτῶν ὁ Ἐργῖνος, νεώτερος μὲν τῷ χρόνῳ, προπόλιος δὲ τὴν κόμην, ὡς μὴ ἱκανὸς ἀγωνίσασθαι διὰ τὴν ὄψιν τῶν πολιῶν, ἐγελᾶτο ὑπὸ τῶν γυναικῶν καὶ ἐπικερτομεῖτο. ὡς δὲ διὰ τῶν ἔργων ἐδείχθη ὑπερβαλλόμενος τοὺς ἀγωνιστάς· ἦσαν δὲ οἱ τοῦ Βορέου παῖδες, Ζήτης καὶ Κάλαϊς· ἐπαύσατο ἡ γενομένη χλεύη κατ' αὐτοῦ καὶ τοὐναντίον ἐθαυμάσθη. διὰ τοῦτο οὖν λέγει τὴν πεῖραν πεπαυκέναι τῆς ὕβρεως, τῆς κατ' αὐτοῦ, τὰς Λημνιάδας γυναῖκας. V.

38. Χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον] αἱ χεῖρες δὲ καὶ τὸ ἦτορ, ἀντὶ τοῦ, αἱ πράξεις καὶ ἡ προθυμία, ἐν ἴσῃ ἀκμῇ κατὰ ταχύτητα· φύονται δὲ καὶ ἐν ἀνδράσι νέοις λευκαὶ τρίχες θαμὰ, ἀντὶ τοῦ, πολλάκις, καὶ ἔξω τοῦ χρόνου τῆς ἡλικίας τοῦ πρέποντος, ταῖς πολιαῖς δηλονότι. Ὑψιπύλεια, ἡ Ὑψιπύλη· ὡς Πηνελόπεια παρ' Ὁμήρῳ (Odyss, α'. 223.) ἡ Πηνελόπη. R.

Χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον] τὸ τοιοῦτο καὶ παρὰ τοῖς κοινοῖς δύναται εἶναι ἐν χρήσει. οἷον, σὺ καὶ ὁ σὸς πατὴρ ὅμοιος. ἔχει δὲ ὁμοίως τῷ, Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος, πλὴν ὅτι ἐκεῖ μὲν τὸ βουκόλος, ἀπὸ κοινοῦ λεγόμενον, ἀρκοῦν ἦν ἐντελῆ ποιῆσαι τὸν λόγον. ἐνταῦθα δὲ λέγεται μὲν ἀναγκαίως τὸ ἴσον ἀπὸ κοινοῦ, κατὰ ἀναλογίαν τοῦ προῤῥηθέντος· μένει δὲ ἔτι ἀτελὴς ὁ λόγος. τὸ γὰρ ἴσον ἀεὶ, πρὸς ἕτερον λεγόμενον, ἀπαιτεῖ τὴν ἑαυτοῦ σχέσιν, καὶ ἐλλειπῶς ἔχει, ἕως ἂν ᾖ μόνον. ἀποδεδομένης δὲ αὐτῆς, ἐντελὴς ὁ λόγος γράφεται, ἔχων οὕτως· αἱ χεῖρες δὲ ἴσαι τῇ προθυμίᾳ ἴσῃ ταῖς χερσίν. ἐξ ἀνάγκης γὰρ ἡ ἰσότης ἑκατέρων περὶ ἑκάτερα αὐτὰ ταῦτα χωρεῖ, μὴ κειμένου ἑτέρου, ἐφ' ὃ ἂν αὐτῆς ἀπόδοσις γίνοιτο. Item R.

Carmen V.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ πέμπτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους, ὅπερ ἐπῳδὸν οὐκ ἔχει.

Τὸ εἶδος τῆς στροφῆς ἔχει περιόδους ἁπλᾶς ἑαυταῖς συμφωνούσας· οὐ γάρ ἐστιν ἐπῳδὸς ἡ τρίτη. ἐκ κώλων δέ ἐστι ιθ'. Τὸ ά δακτυλικὸν, τρίμετρον, ἀκατάληκτον, εἰ σπονδεῖον ἐκλαμβάνεις τὸν ὕστερον, εἰ δὲ τροχαῖον, καταληκτικόν· - - - υ υ - - . Τὸ β', Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, τῆς ά συζυγίας τρίτον παίωνα ἐπιδεξαμένης, ὅπερ γίνεται ἐπὶ τοῦ Ἰωνικοῦ· υ υ - υ - - υ υ. Τὸ γ', ἰθυφαλλικὸν, παρὰ μίαν συλλαβήν· - υ - υ - . Τὸ δ' δακτυλικὸν πενθημιμερές· - υ υ - υ υ - . Τὸ έ, ἰθυφαλλικόν· - υ - υ - - . Τὸ ς', ἀναπαιστικόν, σύγκειται δὲ ἐκ δύο ἀναπαίστων καὶ βακχείου, ὅπερ περιέχει τὰ ἀναπαιστικὰ, ὡς κατακλεὶς· υ υ - υ υ - υ - - υ - . Τὸ ζ, ἰθυφαλλικόν· - υ - υ - υ. Τὸ ή, Φερεκράτειον καταληκτικόν· ὁ ὕστερος βακχεῖος· - - - υ υ - - . Τὸ θ', προσοδιακὸν ἐκ τοῦ ἀπ' ἐλάσσονος καὶ χοριάμβου· υ υ - υ - - υ - . Τὸ ί, δακτυλικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· - - - υ υ. Τὸ ιά, δακτυλικὸν πενθημιμερές· - υ υ - υ υ - . Τὸ ιβ', ἰθυφαλλικόν· - υ - υ - υ. Τὸ ιγ', ὅμοιον

τῷ ἕκτῳ, ἀναπαιστικόν· υυ-υυ-υ--υ-. Τὸ ιδ΄, ἰθυφαλλικόν· -υ-υ--. Τὸ ιέ, δίμετρον ἴπους· ---υυ-υυ-υυ. Τὸ ις΄, ἰθυφαλλικόν· -υ-υ-υ. Τὸ ιζ΄, δίμετρον ἴπους· -----υυ-υυ. Τὸ ιή, ἐγκωμιολογικὸν, παρὰ τὰς τελευταίας συλλαβάς· τὸ γὰρ πλῆρες, δακτυλικὸν πενθημιμερὲς, καὶ ἕτερον πενθημιμερὲς ἰαμβικὸν, οὗ τὸ ἐναντίον ἰαμβέλεγος λέγεται· -υυ--υ--υ-. Τὸ ιθ΄, ἰθυφαλλικὸν, τροχαϊκὸν, δίμετρον, βραχυκατάληκτον· -υ-υ-υ.

Τῷ αὐτῷ Ψαύμιδι] Γέγραπται ἡ ᾠδὴ τῷ αὐτῷ Ψαύμιδι, τεθρίππῳ, καὶ ἀπήνῃ, καὶ κέλητι νενικηκότι, τὴν ὀγδοηκοστὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα. αὕτη ἡ ᾠδὴ ἐν μὲν τοῖς ἐδαφίοις οὐκ ἦν, ἐν δὲ τοῖς Διδύμου ὑπομνήμασιν ἐλέγετο Πινδάρου. V.

Γέγραπται ὁ ἐπινίκιος τῷ αὐτῷ Ψαύμιδι, νικήσαντι κέλητι, ἀπήνῃ, καὶ τετρώρῳ, τὴν ὀγδοηκοστὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα. Ἐπεὶ δὲ οὗτος ὁ Ψαῦμις ἐκ Σικελίας, ἐνταῦθα δὲ πόλις Καμαρίνα ϗ λίμνη, διὰ τοῦτο πρὸς τὴν ἔφορον τῆς λίμνης νύμφην Καμαρίναν ποιεῖται τὸν λόγον, ἥντινα νύμφην παῖδα Ὠκεανοῦ καλεῖ, διὰ τὸ πάντας ποταμοὺς καὶ πάσας πηγὰς ἐντεῦθεν τὴν ἀρχὴν ἐσχηκέναι. Τὸ δὲ, Ἄωτον, καὶ εἰς τὸ ἀρετᾶν, καὶ εἰς τὸ στεφάνων, καὶ εἰς τὸ ἀπήνης, λέγε. ἔστι δὲ τὸ ἄωτον καὶ τὸ δῶρα ταὐτόν· ἄωτον δὲ, ἤτοι καρπόν. καρπὸς γὰρ τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν στεφάνων, ὁ ὕμνος, ὃς τοῖς δεχομένοις αὐτὸν γλυκύς ἐστιν. R.

1. Ὑψηλᾶν ἀρετᾶν] ὁ νοῦς· λέγει πρὸς τὴν Καμαρίναν, τὴν Ὠκεανοῦ, ᾗ ὁμώνυμος ἡ πόλις καὶ ἡ λίμνη. τὸν ὕμνον δὲ ἄωτον στεφάνων καὶ ἀρετῶν εἶπεν, ἐπεὶ οἱ νικῶντες ἐκ τοῦ ὑμνεῖσθαι εὐκλεεῖς γίνονται. Ἀρίσταρχος δὲ ἀκούει Ὠκεανοῦ θυγατέρα Καμαρίναν τὴν λίμνην, ἀφ' ἧς καὶ τὴν πόλιν ὠνομάσθαι. Ἀρτέμων δὲ, πρὸς τὴν Ἀρέθουσαν τὸν λόγον εἶναί φησιν. αὕτη δὲ ἐν Συρακούσαις κρήνη. ἔχει δὲ ἡ Ἀρέθουσα καὶ πᾶσα κρήνη τὰς πηγὰς ἀπὸ Ὠκεανοῦ. βέλτιον δὲ ὡς Ἀρίσταρχος. Ἄλλως. Καμαρίνα ἡ πόλις τοῦ Ψαύμιδος καλεῖται καὶ λίμνη πλησίον αὐτῆς κειμένη. οἱ μὲν οὖν φασιν, ὅτι τῇ πόλει τὸ ὄνομα ἐτέθη ἀπό τινος οὔσης νύμφης. οἱ δὲ ἔκ τινος Ὠκεανοῦ θυγατρὸς, Ἀμφοτέρης, ὡς Ἡσίοδος· (Theogon. 364.)

Τρὶς γὰρ μυρίαι εἰσὶ τανύσφυροι Ὠκεανίδες (l. -ῖναι.) πρὸς θυγατέρα οὖν τοῦ Ὠκεανοῦ τὴν Καμαρίναν λέγει· ὦ τοῦ Ὠκεανοῦ θύγατερ, Καμαρίνα, δέχου τὸν γλυκὺν ἄωτον· λέγει δὲ τὸν ὕμνον, τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῶν ὑψηλοτάτων ἀρετῶν καὶ τῶν στεφάνων τῆς τε Αἴτνης καὶ τοῦ Ψαύμιδος· δέχου δὲ τὸ τοιοῦτο δῶρον φαιδρῷ προσώπῳ. V.

2. Στεφάνων ἄωτον] Gl. ms. γ. ἐπαίνου.

4. Ὠκεανοῦ θύγατερ] Ὠκεανοῦ θυγατέρα τὴν Καμαρίναν λέγει, τὴν λίμνην, ἀφ' ἧς ἡ πόλις, ἡ Καμαρίνα, ὠνομάσθη, ἡ πατρὶς τοῦ Ψαύμιδος. ὦ θύγατερ τοῦ Ὠκεανοῦ, Καμαρίνα, δέχου σὺν καρδίᾳ γελανεῖ, ἤγουν εἰρηναίᾳ, φαιδρᾷ, τῶν ὑψηλῶν ἀρετῶν καὶ τῶν στεφάνων τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ τοῦ ἐξ ἡμιόνων ἅρματος, τοῦ μὴ κάμνοντος τοὺς πόδας ἐν τοῖς δρόμοις, τὸν ἄωτον, ἤγουν τὸν ἐξαίρετον κόσμον, τουτέστι, τὸν ὕμνον τὸν γλυκὺν καὶ τὰ δῶρα τοῦ Ψαύμιδος· τουτέστι, καὶ τὸ δῶρον, ὃ σοι δωρεῖται ὁ Ψαῦμις. ἄωτον δὲ λέγει τὸν ὕμνον, ὃν δῶρόν φησι τοῦ Ψαύμιδος πρὸς αὐτὴν, ἐπεὶ τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἐστιν αὐτὴ, ϗ συναπολαύει τοῦ εἰς αὐτὸν ἐπαίνου. R.

6. Ἀκαμαντόποδος] Gl. ms. γ. ἰσχυρόποδος. α. ταχυδίφρου.

Ἀπήνης] ἁμάξης. ἀπήνη δέ ἐστιν ἅρμα ἐξ ἡμιόνων ζευχθέν. εἰθισμένον δὲ ἵπποις ἀγωνίζεσθαι, Ἀσάνδραστος (-δροσος G.) ἐπετήδευσε καὶ ἡμιόνοις ἀγωνίζεσθαι. χρόνος δέ τις οὐ μακρὸς, ἀλλὰ δεκαετὴς τοῦτο διέλυσε. διελύθη γὰρ περὶ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐννάτην (πε G. v. Pausan. V, 11.) Ὀλυμπιάδα. ἀκαμαντόποδος δὲ, τῆς κατὰ τὸν δρόμον ἀκοπιάστου ἀπήνης. V.

7. Ψαύμιδός τε δῶρα] ὅστις Ψαῦμις, ὦ νύμφη Καμαρίνα, τὴν σοὶ ὁμώνυμον πόλιν ἐπαίρων καὶ δοξάζων, τὴν εὐδαίμονα καὶ πολυάνθρωπον Καμαρίναν, τοὺς λεγομένους διδύμους βωμοὺς ἐν τῇ Ἤλιδι ἓξ ἐκόσμησε βουθυσίαις ὑπὲρ ταῖς ἑορταῖς τῶν θεῶν ταῖς μεγίσταις. οἱ γὰρ νικῶντες ἔθυον ἐν τοῖς ἓξ βωμοῖς. V.

8. Ὃς τὰν σὰν] ὅστις, ὁ Ψαῦμις, ἐν ταῖς μεγίσταις ἑορταῖς τῶν θεῶν, καὶ ἐν ταῖς τῶν ἄθλων ἁμίλλαις, ταῖς πεμπταμέροις, ἤγουν, τοῖς διὰ πέντε ἡμερῶν γενομένοις Ὀλυμπίοις, αὔξων καὶ δοξάζων τὴν σὴν λαοτρόφον Καμαρίναν πόλιν, ὦ νύμφη, ἐν ἵπποις καὶ τετρώρῳ, καὶ ἐν ἡμιόνοις καὶ ἀπήνῃ, καὶ ἐν μοναμπυκίᾳ καὶ μονοχαλίνῳ κέλητι γέραρε, ὑπὸ βουθυσίαις, τοὺς διδύμους ϗ τοὺς διπλοῦς ἓξ βωμοὺς τῶν δώδεκα θεῶν, οἷον Διὸς καὶ Ποσειδῶνος, Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς, Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος, Χαρίτων καὶ Διονύσου, Ἀρτέμιδος καὶ Ἀλφειοῦ, Κρόνου ϗ Ῥέας, ὧν δώδεκα μὲν ἀγάλματα Ἡρακλῆς, ὅτε τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα ἐτίθει, ἐποίησεν. Ἓξ δὲ βωμοὺς, ἵνα ἐν ἑνὶ βωμῷ δύο θεοὶ τιμῶνται, εἰς οὓς ὁ νικήσας ἐν Ὀλυμπίᾳ θυσίας προσῆγε μετὰ τὴν νίκην, ὥσπερ χάριν ἀποδιδούς. τὸ δὲ μο-

γίσαις ἑορταῖς θεῶν, ἡ τῇ μεγίστῃ ἑορτῇ τοῦ Διὸς, τῇ Ὀλυμπίᾳ, νοητέον· οὐκ ἔστι γὰρ μείζων ταύτης οὐδεμία ἄλλη· ἢ διὰ τοὺς δώδεκα θεοὺς τοὺς ἐκεῖ ὄντας, ὡς εἴπομεν, τοῦτο λέγει· ἡ γὰρ τοῦ Διὸς πανήγυρις καὶ ἐκείνων ἦν, ἐπειδὴ καὶ πᾶσι τούτοις θυσία προσήγετο παρὰ τῶν νικώντων. ἤρχετο δὲ ἡ πανήγυρις κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ μηνὸς, καὶ ἐτελεῖτο μέχρι καὶ τῆς ἑκκαιδεκάτης, ἐν ᾗ τὰ ἆθλα ἐδίδοτο.

Ὃς τὰν σὰν] ὅστις, ἤγουν ὁ Ψαῦμις, τὴν ἀπὸ σοῦ ὠνομασμένην πόλιν, τὴν Καμαρίναν, κατὰ μεταπλασμὸν* ἀντὶ τοῦ, τὴν Καμαρίναν, τὴν ἐπιτηδείαν εἰς τροφὴν λαῶν, αὔξων, ἤγουν ὑψῶν, μεγαλύνων, τοὺς ἓξ βωμοὺς, τοὺς ἐν τῇ Ἤλιδι, οὓς ὁ Ἡρακλῆς κατεσκεύασε τοὺς διδύμους (ἕκαστος γὰρ αὐτῶν δυσὶ θεοῖς ἦν ἀφιερωμένος) ἐτίμησε κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν θεῶν, ἤγουν κατὰ τὸν καιρὸν τῶν ἑορτῶν, διὰ βουθυσιῶν μεγίστων, καὶ δι' ἁμιλλῶν, ἐπὶ πέντε ἡμέρας ἁμιλληθεισῶν, ἀγώνων (ἐπὶ τοσαύτας γὰρ ἡμέρας ἐτελεῖτο ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν) ἵπποις, ἤγουν δι' ἵππων γενομένων αὐτῷ τῶν ἁμιλλῶν, τουτέστι, δι' ἅρματος ἱππικοῦ, ϗ δι' ἡμιόνων, ἤγουν, καὶ δι' ἅρματος ἡμιόνων, καὶ διὰ μοναμπυκίας, τουτέστι, δι' ἑνὸς χαλινοῦ, ἀντὶ τοῦ, καὶ δι' ἑνὸς ἵππου, τοῦ λεγομένου κέλητος. R.

10. Βωμοὺς ἓξ] Ἡρόδωρός φησι, τὸν Ἡρακλέα ἐν Ὀλυμπίᾳ ἱδρύσασθαι δώδεκα θεῶν ἀγάλματα, συμβώμους δὲ αὐτοὺς ποιῆσαι ἓξ βωμοὺς κατασκευάσαντα. Ἄλλως. Ὀλυμπιάσι βωμοί εἰσιν ἓξ δίδυμοι τοῖς δώδεκα θεοῖς ἀνιδρυμένοι, ἑνὸς ἑκάστου βωμοῦ δύο θεοῖς καθωσιωμένου. πρῶτος Διὸς καὶ Ποσειδῶνος, δεύτερος Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς, τρίτος Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος, τέταρτος Χαρίτων καὶ Διονύσου, πέμπτος Ἀρτέμιδος καὶ Ἀλφειοῦ, ἕκτος Κρόνου καὶ Ῥέας, ὥς φησιν Ἡρόδωρος. V.

14. Πεμπταμέροις ἁμίλλαις] ἐπειδὴ ἐπὶ πέντε ἡμέραις ἤγετο αὐτὰ τὰ ἀγωνίσματα, ἀπὸ ἑνδεκάτης μέχρις ἑκκαιδεκάτης· ἡνίκα οὖν ἐτελεῖτο τὰ ἆθλα τῶν πενθημέρων ἀγώνων, ἐγέραιρον τοὺς βωμούς. ἐκόσμησε δὲ τοὺς βωμοὺς νικήσας ἵπποις, τεθρίππῳ, ἡμιόνοις καὶ κέλητι. V.

Ἐπειδὴ ἐπὶ πέντε ἡμέρας ἐγίνετο τὰ Ὀλύμπια, ἀπὸ ιά μέχρι ιϛ'. ἡνίκα γοῦν ἐτελεῖτο τὰ ἆθλα τῶν πενθημέρων ἀγώνων, ἐγέραιρε τοὺς βωμοὺς, νικήσας. Τὸ δὲ Πεμπταμέροις ποιητικὸν, διὰ τὸ ἀμετάβλητα ἔχειν τὰ ψιλὰ δασέος ἐπαγομένου. ὁ τρόπος δὲ οὗτος τῶν Ἰώνων ἐστὶ, διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ πέμπτου συγκεῖσθαι, ἀλλ' οὐχ ὑπὸ τῶν κοινῶν τῶν τοιούτων συντιθεμένων. οὗτοι γὰρ πενθήμερον λέγουσιν ἀπὸ τοῦ πεντὰς, ϗ τριήμερον ἀπὸ τοῦ τριὰς, ϗ ἑπταήμερον ἀπὸ τοῦ ἑπτάς. ὅτι δὲ ἀπὸ τοῦ τριὰς ϗ πεντὰς ϗ ἑπτὰς ταῦτα, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τοῦ τρία ϗ ἑπτὰ, δῆλον ἀπὸ τοῦ τετραημέρου, ϗ ἑξαημέρου ϗ ὀκταημέρου, ἐφ' οἷς ἡ συνθήκη ἐξ ἀνάγκης ἀπὸ τοῦ τετρὰς ϗ ἑξὰς ϗ ὀκτὰς δείκνυται. Ἄμπυξ κυρίως κόσμος τὶς χρυσῷ ϗ λίθοις πεποικιλμένος, ὃν περὶ τὰς κεφαλὰς αἱ γυναῖκες φοροῦσιν, ἀφ' οὗ κατὰ μεταφορὰν καὶ οἱ διάχρυσοι χαλινοὶ ἄμπυκες λέγονται. R.

15. Μοναμπυκίᾳ] μονοχαλίνῳ. νοητέον δὲ ἑνὶ ἵππῳ τῷ λεγομένῳ κέλητι. ἄμπυξ μὲν γὰρ κυρίως, ἀνάδημα τῆς κεφαλῆς τι, καὶ λῶρος χρυσῷ ϗ λίθοις πεποικιλμένος, ὃν περὶ τὰς κεφαλὰς αἱ γυναῖκες φοροῦσι. μεταφορικῶς δὲ καὶ οἱ διάχρυσοι χαλινοὶ ἄμπυκες λέγονται, ὡς Ὅμηρος (Iliad. ε'. 358.) χρυσάμπυκας ἵππους· ϗ ἀλλαχοῦ (Iliad. χ'. 469.) Ἄμπυκα, κεκρύφαλον, ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην. V. (τ' ἠδὲ Gott.)

16. Τὶν δὲ κῦδος] σοὶ δὲ, ὦ νύμφη Καμαρίνα, τὴν ἐκ τῆς νίκης δόξαν ἀνέθηκεν, ἀντὶ τοῦ, σοὶ χάριν ὁμολογεῖ ἐπὶ τῇ νίκῃ. ἔτι γε μὴν καὶ τὸν αὐτοῦ πατέρα τὸν Ἄκρωνα ἀνεκήρυξεν. ἐν γὰρ τῷ ἀγῶνι οἱ νικῶντες ἀπὸ πατέρων ἀνηγορεύοντο, καὶ ἀπὸ προγόνων, καὶ πόλεων. τὴν νέοικον οὖν ἕδραν ἀνηγόρευσεν, τὴν πόλιν αὐτοῦ τὴν νεωστὶ ἱδρυνθεῖσαν. κτίζεται μὲν γὰρ ἡ Καμαρίνα τεσσαρακοστῇ πέμπτῃ Ὀλυμπιάδι. ἐπικρατησάντων δὲ τῶν Συρακουσίων πορθεῖται τῇ νζ' Ὀλυμπιάδι. εἶτα ἐν τῇ πέ Ὀλυμπιάδι, τῷ μεταξὺ χρόνῳ, καθ' ὃν ἐνίκησεν ὁ Ψαῦμις, ἀνακτίζεται. εἰκότως οὖν αὐτὴν νέοικον ὀνομάζει. V.

Σοὶ δὲ, τῇ Καμαρίνῃ, δηλονότι τῇ λίμνῃ, δόξαν ἁβρὰν, ἀντὶ τοῦ, λαμπρὰν, νεάζουσαν, ἀνέθηκε νικήσας, καὶ τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τὸν Ἄκρωνα ἀνεκήρυξεν, ἀντὶ τοῦ, ἀνακηρυχθῆναι ἐποίησε, καὶ τὴν καθέδραν αὐτοῦ τὴν νεωστὶ οἰκισθεῖσαν, τουτέστι, τὴν Καμαρίναν τὴν πόλιν. ἐπαναστρέψας δὲ μετὰ νίκης ἀπὸ τῶν καλῶν καὶ ἐπεράστων σταθμῶν, ἀντὶ τοῦ οἴκων, τοῦ Οἰνομάου καὶ τοῦ Πέλοπος, ἤγουν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας, ὦ Παλλὰς, ἡ συνέχουσα τὴν πόλιν, τὴν Καμαρίναν δηλονότι, ἀείδει μὲν, ἤγουν ὑμνεῖ, τὸν σὸν ναὸν, τὸν ἁγνὸν, καὶ τὸν ποταμὸν τὸν Ὤανον, καὶ τὴν λίμνην τὴν ἐγχωρίαν, ἤγουν τὴν Καμαρίναν, καὶ τὰ σεβάσμια ῥεύματα, δι' ὧν ὁ Ἵππαρις ὁ ποταμὸς ἄρδει τὸν στρατὸν, ἀντὶ τοῦ τὸν λαὸν, τῆς Καμαρίνης, κολλᾷ τε ὁ Ἵππαρις, ἤγουν προστίθησί τε ἀεὶ καὶ αὔξει ταχέως, ἀντὶ τοῦ ῥᾳδίως, ὑψίγυιον ἄλσος θαλάμων στα-

* Cod. Gott. κατὰ πλεονασμὸν,—

δίων, ἀντὶ τοῦ, μετέωρον πληθὺν οἰκημάτων στεῤῥῶν, κατάγων τοῖς ἑαυτοῦ ῥεύμασι τὰ ὑπὸ τῶν Καμαριναίων εἰς κατασκευὴν οἰκημάτων, τεμνόμενα ξύλα, καὶ ἄγων τοῦτον τὸν δῆμον τῶν πολιτῶν, τουτέστι τῶν Καμαριναίων, ἀπὸ τῆς ἀμηχανίας, τῆς οὔσης αὐτοῖς ἕνεκα τῆς καταγωγῆς τῶν ξύλων, εἰς φῶς, ἀντὶ τοῦ, εἰς μηχανήν. R.

19. Τὰν νέοικον ἕδραν] Ἱπποκράτης ὑπὸ τοῦ τῶν Γελώων τυράννου ἀνῃρέθη, εἶτα ὑπὸ Γέλωνος συνῳκίσθη ἡ Καμαρίνα κατὰ τὴν μϐ´ Ὀλυμπιάδα, ὥς φησι Τίμαιος. διὸ καὶ νέοικον ἕδραν εἶπε τὴν πόλιν. ἡ δὲ ἅλωσις αὐτῆς ἐγένετο κατὰ τὴν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου στρατείαν. Φίλιστος δὲ ἐν τῇ τρίτῃ φησὶν, ὅτι Γέλων Καμαρίναν κατέστρεψεν· Ἱπποκράτης δὲ, πολεμῶν Συρακουσίοις καὶ πολλοὺς αἰχμαλώτους λαϐὼν, ὑπὲρ τοῦ ἀποδοῦναι τούτους ἔλαϐε τὴν Καμαρίναν καὶ συνῴκισεν αὐτήν. οἶδεν οὖν ὁ Πίνδαρος συνῳκισμένην τὴν Καμαρίναν. V.

Νέοικον ἕδραν] λέγει τὴν Καμαρίναν, ἐπειδὴ ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ πέμπτῃ Ὀλυμπιάδι κτισθεῖσα, ἐν τῇ πεντηκοστῇ ἑϐδόμῃ ὑπὸ Συρακουσίων, ἐπικρατησάντων τοὺς αὐτὴν ἔχοντας, κατέστραπτο· εἶτα ἐν τῇ ὀγδοηκοστῇ δευτέρᾳ Ὀλυμπιάδι, μεταξὺ τοῦ χρόνου, καθ᾽ ὃν Ψαῦμις ἐνίκησεν, ἀνεκτίσθη. R.

20. Ἱκὼν δ᾽ Οἰνομάου] ἀπὸ τῆς Πίσης, περιφραστικῶς, ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου ἐλθὼν, ὅτι καὶ ὁ Οἰνόμαος ἐν Ὀλυμπίᾳ ᾤκει. ἱκὼν δὲ, ἀντὶ τοῦ, παραγινόμενος. Ἄλλως. ἱκὼν δ᾽ Οἰνομάου ἕως τόνδε δᾶμον ἀστῶν· ὁ νοῦς· ἐλθὼν δὲ ἐκ τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς Πίσης νικήσας, ὑμνεῖ δὲ τὸ σὸν ἄλσος, ὦ πολιοῦχε Ἀθηνᾶ, ἀντὶ τοῦ, σὲ ὑμνεῖ, ὑμνεῖ δὲ καὶ τὸν ποταμὸν Ὤανον καλούμενον, καὶ τὴν ἐγχωρίαν λίμνην Καμαρίναν, ὑμνεῖ δὲ καὶ τοὺς ὀχετοὺς τοῦ Ἱππάριδος ποταμοῦ, ὅστις τοῖς μὲν ὀχετοῖς αὐτοῦ ἄρδει τὸν ὅλον ὄχλον καὶ τὸν τόπον, προσκολλᾷ δὲ καὶ προστίθησιν ἀδιαλείπτως ἄλσος μέγα καὶ τόπον πολύν τε καὶ ὑψηλὸν, ὡς δύνασθαι καὶ θαλάμους ἐξ αὐτοῦ καὶ μεγάλας ποιεῖν οἰκίας. ἄγει δὲ τὸν δῆμον αὐτῶν εἰς φῶς καὶ χαρὰν, ἐξ ἀμηχανίας καὶ ἀπορίας πάντα παρέχων. λέγεται γὰρ καὶ ναυσίπορος εἶναι καὶ πολύϊχθυς. καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος βούλεται οὕτω· θαλάμων κατασκευαστὴν Ἵππαριν τῇ Καμαρίνῃ παρέσχεν. φασὶ γὰρ, ὅτι διὰ μέσης ῥέων τῆς Καμαρίνης τῇ πλημμυρίᾳ ἀναπλάσσει γῆν, ἀφ᾽ ἧς πλινθεύοντες οἱ Καμαριναῖοι οἰκοδομοῦσι τὰς οἰκίας· προσπλάσσει δὲ γῆν, ὡς ὁ Ἀχελῷος ταῖς Ἐχινάσι, καὶ ὁ Νεῖλος τῇ Αἰγύπτῳ. ὁ δὲ Δίδυμος οὐ τοῦτο βούλεται. οὐ γάρ φησι τοσοῦτον πλημμυρεῖν, ὡς δύνασθαι τῇ νεωστὶ κατασκευασθείσῃ πόλει τοσοῦτον παρασχεῖν πηλὸν πρὸς πλινθοποιΐαν, ἀλλὰ τοῦτό φησιν, ὅτι ὁ ποταμὸς διὰ μέσης τῆς ὕλης ῥεῖ. εἶτα κοπτόντων τῶν Καμαριναίων τὰ ξύλα εἰς κατασκευὴν τῶν οἰκημάτων, ἀμηχανούντων δὲ πρὸς τὴν καταγωγὴν, ὑποδέχεσθαι καὶ τῷ πολλῷ ῥεύματι κατάγειν εἰς τὴν πόλιν. οὕτω καὶ τὸ ταχέως τῷ λόγῳ προσκεῖσθαί φαμεν. V.

21. Παρ᾽ εὐηράτων σταθμῶν] ἐπεράστων οἴκων. νῦν γὰρ καταχρηστικώτερον σταθμῶν τῶν οἴκων. λέγει δὲ ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας. V.

Πέλοπος σταθμῶν] ἐνταῦθα γὰρ οὗτος Οἰνόμαον ἐνίκησε, καὶ ὕστερον τελευτήσας ἐτάφη. εὐηράτων δὲ, ἤγουν ἐπιθυμητῶν. ἐνταῦθα γὰρ ἐπιθυμοῦσι πάντες νικῆσαι. διὸ καὶ πᾶσι καλὴν ἐπιθυμίαν ἐμϐάλλουσι. R.

Εὐκρατῶν (sic ms. γ. pro εὐηράτων)· ἐπιθυμητικῶν Gl. ms. γ.

22. Πολιάοχε Παλλὰς] Καμαριναίων θεὸς ἡ Ἀθηνᾶ καὶ διὰ πλείστης τιμῆς παρ᾽ αὐτοῖς οὖσα ἡ θεὸς, καὶ Ἀθήναιον ἐπίσημον ἐν Καμαρίνῃ. τούτῳ δὲ εἰώθει ὁ κῶμος ἄγεσθαι ἐπὶ τῇ νίκῃ καὶ ὕμνος ᾄδεσθαι. V.

25. Ποταμόν τε Ὤανον] ποταμὸς ἐν Καμαρίνῃ Ὤανος. τοὺς δὲ ἱεροὺς ποταμοὺς ἄλση εἰώθασι λέγειν. V.

27. Ἵππαρις] ποταμὸς οὗτος ἐν Καμαρίνῃ. ἔστι δὲ αὐτοῦ τοῦ ῥεύματος τὸ μέν τι, γλυκὺ, τὸ δὲ, ἁλμυρόν. διὸ καὶ Πίνδαρον εἰρηκέναι σεμνοὺς ὀχετοὺς ἀναστέλλοντα. V.

Ἱστορία Ἵππαρις, ποταμὸς ἐν Σικελίᾳ, πλησίον Καμαρίνης, τοσοῦτος τῷ ῥεύματι, ὡς καὶ ναυσίπορος εἶναι. ἔχει δὲ τὰς πηγὰς ἔκ τινος ὄρους ἐν Σικελίᾳ δένδρα πολλὰ ἔχοντες. τέμνοντες οὖν ἐνταῦθα οἱ Καμαριναῖοι ξύλα πρὸς οἰκοδομίαν, ἐμϐάλλουσιν ἐν τῷ ποταμῷ· ὁ δὲ, τῷ αὐτοῦ ῥεύματι φέρει αὐτὰ πρὸς τὴν πόλιν, ὅθεν λαμϐάνοντες χρῶνται. ἔχει δὲ καὶ πλείστους ἰχθῦς. διὰ γοῦν τὸ ῥεῖν αὐτὸν ἐπὶ συμφέροντι τῆς πόλεως, σεμνοὺς τοὺς αὐτοῦ ὀχετοὺς ἐκάλεσε. καὶ κολλᾷ καὶ ἐπιφέρει ταχέως ἄλσος ὑψιγυιὸν θαλάμων καὶ οἴκων σταθηρῶν καὶ ἑδραίων· τουτέστι, κατάγει ταχέως πρὸς τὴν πόλιν, ἃ ἐν τῷ ὄρει οἱ Καμαριναῖοι τέμνουσι ξύλα, δι᾽ ὧν ἑδραιοτάτους οἴκους ἐργάζονται. ὑψιγυίων δὲ δέον εἰπεῖν πρὸς τὸ θαλάμων, ἤτοι διωρόφων καὶ τριωρόφων οἴκων, ὑψίγυιον εἶπε πρὸς τὸ ἄλσος, ἢ ὑψίγυιον ἄλσος λέγε, ἀντὶ τοῦ, ὑψηλὰ καὶ μεγάλα ξύλα. R.

28. Ἄρδει] Gl. ms. γ. ποτίζει.

29. Κολλᾷ] Gl. ms. γ. κατασκευάζει.

Κολλᾷ τε σταδίων] εὖ ἑστώτων, ὅτι προσχώννυσι καὶ προστίθησι τινὰ τῇ πόλει γῆν. κολλᾷ γοῦν, ἀντὶ τοῦ, προσαναπλάσσει.

τὸ δὲ σταδίων θαλάμων ἄλσος, ἀντὶ τοῦ, πρὸς οἰκοδομὴν ἐπιτήδειον οἴκων. Ἄλλως. Ἀρίσταρχός φησιν, ἰλὺν καταφέρειν τὸν Ἵππαριν, ὡς καὶ τὸν Νεῖλον, ἐκ δὲ τῆς ἰλύος κατασκευάζεσθαί φησιν ἄλση. κυρίως γὰρ ἀκούεσθαι τὰ ἄλση. οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλ' ὑψίγυια ἄλση τοὺς οἴκους φησὶ, παρὰ τὸ ἑστάναι, ὡς τὰ ἄλση. ἄλσος δὲ θαλάμων, τὸ πλῆθος τῶν οἴκων, τουτέστιν, αὐτὴν τὴν πόλιν, ὥσπερ ἔλεγε, δένδρων ἄλσος. σταδίων δὲ, οἷον ἑδραίων. ὁ οὖν Ἵππαρις κολλᾷ καὶ προστίθησι περὶ τῇ πόλει τοὺς θαλάμους, καθὸ δι' αὐτοῦ εἰσκομίζεται τὰ πρὸς κατασκευὴν ὑπουργήματα, καὶ διὰ τοῦτο αἴτιος τοῦ τὰς οἰκίας κατασκευάζεσθαι. μεσόγειος γάρ ἐστιν ἡ χώρα. Ἄλλως. Θάλαμος κυρίως ἐστὶν οἶκος, ἐν ᾧ κατακλείονται αἱ νυμφευόμεναι, ὅτι θάλλουσαι τῇ ἡλικίᾳ συνέρχονται γάμῳ. καταχρηστικῶς δὲ νῦν ὅλας τὰς οἰκίας, θαλάμους εἶπεν ὁ Πίνδαρος. V.

32. Ἀμηχανίας] Gl. ms. γ. ἀδυναμίας.

34. Αἰεὶ δ' ἀμφ' ἀρεταῖσιν] ὡμολόγηται, ὅτι ἕνεκα τοῦ κτήσασθαι ἀρετὴν καὶ πόνους τὶς καὶ μεγάλας δαπάνας καταβάλλεται, καὶ πρὸς πᾶν ἔργον ἐπικίνδυνον ἀπομάχεται ἡ δαπάνη καὶ ὁ πόνος. κινδύνῳ δὲ κεκαλυμμένῳ εἶπε νῦν, ἐπειδὴ οὐ μόνον ἄδηλός ἐστι τοῖς τὰ ἑαυτῶν δαπανῶσιν ἡ ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκη, ἀλλ' ὅτι καὶ πλεῖστοι τῶν ἀγωνιζομένων ἀπέθανον ἐν τῷ σταδίῳ. τοῦτο δὲ οὐκ ἔστι πρόδηλον· οὐδὲ γὰρ πᾶσι συμβαίνει· ἀλλὰ κεκάλυπται ὁ τοιοῦτος κίνδυνος τῇ ἀδηλίᾳ, ἐνδείκνυται δὲ, ὅτι οὐ μικρόν ἐστι νικῆσαι Ὀλύμπια. V.

Ἤγουν, ὁ χρηστόν τι κατορθῶσαι θέλων, καὶ κόπῳ καὶ χρημάτων δαπάνῃ χρῆται. τὸ δὲ μάρνασθαι, ἀντὶ τοῦ ἀγωνίζεσθαι. τοῦτο δὲ λέγει ὑπὲρ τοῦ Ψαύμιδος, αἰτίαν σχόντος, πρὶν ἐστέφθαι τῇ νίκῃ, ὡς πέρα τοῦ δέοντος ἱπποτρόφου. R.

Ἀμφ' ἀρεταῖς] ἀντὶ τοῦ, ἐπ' ἀριστείαις, τουτέστιν ἕνεκα ἀριστειῶν, κόπος καὶ ἀναλώματα μάρναται, ἀντὶ τοῦ ἁμιλλᾶται, ἤγουν ἐπίσης συμβάλλεται πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν ὑπὸ κινδύνων οὖσαν κεκαλυμμένην, τουτέστιν, ὑποψίαν ἔχουσαν κινδύνου. οἱ εὖ δὲ ἔχοντες, ἤγουν οἱ εὐτυχοῦντες, τουτέστιν, οἱ νικῶντες, καὶ σοφοὶ τοῖς πολίταις ἐνομίσθησαν εἶναι. R.

35. Μάρναται] Gl. ms. γ. διεγείρονται. Κεκαλυμμένον] Gl. ms. γ. περικυκλούμενον.

Ἔργον κινδύνῳ] τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ τὸ τῆς νίκης τέλος οὐ μόνον ἄδηλόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνον· πολλοὶ γὰρ τῶν ἐν τοῖς σταδίοις ἀγωνιζομένων, πρὶν νίκης ἐπιτυχεῖν γεγενῆσθαι, ἀπέθανον, ἢ τὸ μέγεθος τῶν ἀγώνων οὐκ ἐνεγκόντες, ἢ ὑπὸ τῶν ἀνθαμίλλων κατενεχθέντες. διὸ καὶ ὁ Ἡσίοδος εἰκότως τὴν πρὸς ἀρετὴν φέρουσαν ὁδὸν τραχεῖαν προσεῖπεν. (Opp. et. D. v. 289.) R.

37. Εὖ δὲ ἔχοντες] εὖ δὲ πράξαντες οἱ ἀρετῆς ἀντιποιούμενοι, ὅ ἐστιν, ἐπιτυχόντες, οἱ νικήσαντες, καὶ σοφίας δόκησιν ἔχουσιν. Ἄλλως. οἱ ἐνάρετοι καὶ πονοῦσιν ἅμα καὶ ἀναλίσκουσιν, ἕνεκα τοῦ ἀρετὴν κτήσασθαι. ἢ οὕτω· παρὰ σοὶ, Ψαῦμι, ἕνεκα τῶν ἀρετῶν ὁ πόνος τῇ δαπάνῃ μάχεται· καὶ γὰρ δαπανᾷς καὶ ταλαιπωρεῖς. V.

Σοφοὶ καὶ πολίταις] οἱ γοῦν εὐδαιμονήσαντες καὶ καλῶς διάξαντες κατὰ τὸν βίον, ἤδη που καὶ σοφοὶ καὶ λόγιοι ἔδοξαν εἶναι παρὰ τοῖς πολίταις. V.

39. Σωτὴρ ὑψινεφὲς] Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ, ὑψινεφὴς Ζεῦ, ὅστις σωτὴρ τυγχάνεις, καὶ τῶν ἐν ὕψει νεφελῶν (f. κρατεῖς,) κράτιστόν τε λόφον κατοικεῖς τοῦ Κρόνου. V.

Ὦ Ζεῦ σωτὴρ, ὑψινεφὲς, ἤγουν ὁ τὴν διατριβὴν ἄνω ἐπὶ τῶν νεφελῶν ποιούμενος, καὶ ὁ οἰκῶν τὸν λόφον τὸν Κρόνιον, ἤγουν τὴν Πίσαν, καὶ ὁ ἔνδοξον ποιῶν, τῇ αὐτόθι δηλονότι οἰκήσει, τὸν Ἀλφειὸν τὸν ποταμὸν, τὸν πλατέως ῥέοντα, καὶ ὁ τιμῶν, ἀπὸ κοινοῦ, τὸ σπήλαιον τὸ σεβάσμιον τὸ τῆς Ἴδης, τοῦ ὄρους τοῦ ἐν τῇ Κρήτῃ, ἱκέτης ἔρχομαι σὸς ἐν Λυδίοις αὐλοῖς ἀπύων, ἀντὶ τοῦ ὑμνῶν, αἰτήσων σε δαιδάλλειν, τουτέστι κοσμεῖν, τήνδε τὴν πόλιν, ἤγουν τὴν Καμαρίναν, εὐανορίαις, ἤτοι εὐδοξίαις ἀνδραγαθημάτων, κλυταῖς, τουτέστι, ἐπὶ πολὺ διηκούσαις τῇ φήμῃ. R.

41. Τιμῶν τ' Ἀλφειὸν] τιμῶν, καταξιῶν, καὶ τὸν Ἀλφειὸν ποταμόν. ἀπὸ δὲ μέρους τὴν Ἦλιν λέγει διὰ τὸν ἀγῶνα. V.

42. Ἰδαῖόν τε σεμνὸν ἄντρον] τὸ Κρητικὸν ὄρος, ἔνθα ἀνετράφη ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῶν Κουρήτων φρουρούμενος. ἄντρον δὲ τὸ σπήλαιον λέγει. μέμνηται δὲ τῆς ἀνατροφῆς τοῦ Διὸς καὶ ὁ Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. (Hymn. in Jov. 6. 51.) V.

Ἰδαῖον, ἤγουν Κρητικόν. Ἴδη γὰρ ὄρος καὶ ἐν Κρήτῃ, ἔνθα Ζεὺς ἀνετράφη Κουρήτων ἠχούντων, ἵνα μὴ γνοίη Κρόνος αὐτὸν κλαίοντα. Λυδίοις αὐλοῖς λέγει, ἢ διότι τοὺς μετὰ Πέλοπος ἐκ Λυδίας ἐλθόντας αὐλητὰς πρώτους Ἕλληνες ἐμιμήσαντο, ἢ ὅτι οἱ Λύδιοι αὐλοὶ γλυκύτεροι καὶ ποικιλώτεροι τῶν ἄλλων εἰσίν. R.

44. Ἱκέτας] Gl. ms. β. παρακλήτωρ σοῦ. γ. παρακαλέσων.

Ἱκέτας σέθεν] ἡ ἀνταπόδοσις τῆς ἐπικλήσεως· ὦ Ζεῦ, ἱκέτης σου ἔρχομαι· ἴν' ᾖ· ἱκετεύω σε, ὦ Ζεῦ. V.

Λυδίοις ἀπύων] ἀντὶ τοῦ, βοῶν, ᾄδων· αἰτήσων σε, φησὶν, ὦ Ὀλυμπιόνικε Ψαῦμι,

καὶ σὲ ταῖς ἵπποις ἐπιτερπόμενον, εὔθυμον ἔχειν γῆρας καὶ φέρειν σε ἐπὶ τελευτὴν, υἱῶν παρεσταμένων. Ἄλλως. Λυδίοις ἀπύων ἐν αὐλοῖς· βοῶν· ἢ ὅτι αἱ λεγόμεναι γλωσσίδες τῶν αὐλῶν ἐν Λυδίᾳ γίνονται, ἢ ὅτι τοὺς μετὰ Πέλοπος ἐλθόντας πρώτους αὐλητὰς οἱ Ἕλληνες ἐμιμήσαντο. γλυκὺ δὲ τὸ Λύδιον μέλος. ἔρχομαι οὖν αἰτήσων σε διὰ Λυδίου μελῳδίας, ὥστε σε ταύτην τὴν πόλιν, τὴν Καμαρίναν, ταῖς εὐφημίαις καὶ ταῖς εὐανδρίαις αὔξειν καὶ ἀγάλλειν. εὐθυμίαις (l. αὐλῳδίας) δὲ Λυδίαις, Λυδιστὶ ἡρμοσμέναις. V.

46. Εὐανορίαισι] Gl. mss. β. γ. ἀνδραγαθίαις.

48. Σέ τ', Ὀλυμπιόνικε] πάλιν ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸν Ψαῦμιν· καί σε ἦλθον αἰτήσων, ὦ τὰ Ὀλύμπια νενικηκὼς, ταῖς ἵπποις ἐπιτερπόμενον· Ποσειδανίαισι δὲ, ἐπεὶ φίλιππος ὁ θεός· μέχρι τῆς τελευτῆς σου τοῦ βίου διάγειν ἐν εὐθυμίᾳ καὶ τὸ γῆρας τοῖς καλοῖς τέρπειν. V.

Πρὸς τὸν Δία τὸν λόγον τείνων, ἀπέστρεψε πρὸς τὸν Ψαῦμιν. δέον γὰρ οὕτως εἰπεῖν· αἰτῶ σε, ὦ Ζεῦ, κοσμεῖν τὴν πόλιν, καὶ τὸν Ψαῦμιν εὐθύμου γήρως ἐπιτυχῆ ποιῆσαι· ἐπεὶ δὴ πρὸς τοῦτον ἐποίει τὸν ὕμνον, φέρειν σε εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ἔχειν, γῆρας εὔθυμον. τὸ δὲ Ποσειδωνίοις εἶπεν, ἢ διότι Ποσειδῶν πρῶτον Πέλοπι ἅρμα ἐνεχείρισεν, ὡς πρώην εἴρηκε, ἢ τὸ Ποσειδωνίοις, ἀντὶ τοῦ, ταχέσι καὶ γαύροις. τοιαύτη γὰρ ἡ τῆς θαλάττης ὁρμή. R.

Σέ τ' Ὀλυμπιόνικε] σέ τε, ὦ Ψαῦμι Ὀλυμπιόνικε, τὸν ἐπιτερπόμενον ἵπποις Ποσειδωνίοις, ἀντὶ τοῦ, ἀρίστοις, ἔχειν γῆρας ἄλυπον μέχρι τοῦ τέλους τοῦ βίου σου, υἱῶν σοι παρεσταμένων. εἴ τις δὲ ἄρδει, ἀντὶ τοῦ αὔξει, πλοῦτον ὑγίεντα, τουτέστιν ὑγιεινὸν, ὑγιείας μετέχοντα, ἐξαρκῶν, ἀντὶ τοῦ ἐπαρκούμενος, ἤγουν βοηθούμενος ὑπὸ χρημάτων, καὶ εὐλογίαν, τουτέστιν ἔπαινον, προστιθεὶς, μὴ ζητήσῃ θεὸς γενέσθαι. R.

53. Υἱῶν, Ψαῦμι, παρισταμένων] παρεστώτων σοι, ὦ Ψαῦμι, καὶ υἱῶν. ἴσως δὲ, ὡς πρὸς τέλειον ἄπαιδα, ἢ ὡς ἐπιθυμοῦντα ἀῤῥένων παίδων, ἢ ὡς λοιπὸν παρεστώτων αὐτῷ καὶ παίδων. V.

54. Ὑγίεντα δ' εἴ τις ὄλβον] τὴν μεθ' ὑγιείας εὐδαιμονίαν. ὁ δὲ νοῦς· ὁ δὲ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν αὔξων ἐν ἑαυτῷ, καὶ οὕτως ἐπαρκῶν τῇ περιουσίᾳ, καὶ διοικῶν τὴν ὕπαρξιν, ὥστε καὶ εὐφημίας αὐτῷ προσγενέσθαι, οὗτος μὴ ζητείτω ἔτι καὶ θεὸς γενέσθαι. V.

Τοῦτο λέγει, ὅτι, ἐάν τις μεθ' ὑγιείας ἀπολαύει τῶν ὄντων, μηδαμόθεν ἁρπάζων ὥσπερ ἕτεροι, ἀλλὰ νίκαις ἑαυτὸν, ὥσπερ ὁ Ψαῦμις, κοσμῶν, μὴ τούτου μεῖζον ζητήσῃ, οὐκ ἔστι γὰρ κρείττων ταύτης εὐδαιμονία ἑτέρα, οὐδ' ἡ τῶν θεῶν. ἢ τὸ ὑγίεντα, ἀντὶ τοῦ, δίκαιον, ἵν' ᾖ τὸ, ἐξαρκέων κτεάτεσσι, τούτου μεθερμηνευτικόν. R.

55. Ἐξαρκῶν] Gl. ms. α. ἀντὶ ἐξαρκούμενος· καὶ ἔστιν ἀλλοίωσις κατὰ διάθεσιν.

CARMEN VI.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἕκτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Ἡ ΣΤΡΟΦΗ καὶ ἀντιστροφὴ κώλων ιά. Τὸ ά ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ δὲ χρυσέας, ἀμφίμακρος ἢ ἀνάπαιστος. -υ -υ---υ-. Τὸ β' προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. --υυ-υυ-. Τὸ γ' προσοδιακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, πρώτου χοριαμβικοῦ, δευτέρου Ἰωνικοῦ, τρίτου χοριάμβου. -υυ-υυ---υυ-. Τὸ δ' ἐγκωμιολογικόν. -υυ-υυ---υ--. Τὸ έ Εὐριπίδειον, ἢ ληκύθειον. -υ---υ-. Τὸ ϛ' προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. --υυ-υυ--. Τὸ ζ' ἰαμβέλεγος. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο ἀπὸ δύο πενθημιμερῶν. τὸ δὲ ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς πρῶτον κεῖται, καὶ ὕστερον τὸ δακτυλικὸν, ὃ καὶ ἐλεγεῖον λέγεται, ἀμετάβλητον, ἀκατάληκτον. --υ----υυ-υυ-. Τὸ ή ἴαμβος τρίμετρος. υ-υ---υ---υ-. Τὸ θ' ὅμοιον

τῷ ϛ', οἱονεὶ προσοδιακόν. --υυ-υυ--. Τὸ ί ἐγκωμιολογικὸν, λειπούσης τῆς ἐσχάτης. -υυ-υυ---υ-. Τὸ ιά ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. --υ---υ--,

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ιδ'. Τὸ ά ἐγκωμιολογικὸν παρὰ τὴν τελευταίαν. -υυ-υυ---υ-. Τὸ β' προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. --υυ-υυ-. Τὸ γ' Στησιχόρειον τῷ Πινδαρικῷ ἰδιώματι. ὁ γὰρ τελευταῖος, ἀντὶ τροχαίου, ἴαμβον ἔχει. -υ---υ---υυ-. Τὸ δ' ἀναπαιστικὸν, ἤγουν δύο ἀνάπαιστοι, μονόμετρον ἀκατάληκτον. υυ-υυ-. Τό έ Ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. --υυ--υυ-. Τὸ ϛ' Ἰωνικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, ἢ ἀναπαιστικὸν δίμετρον, [ἢ μονόμετρον· ὡς θέλεις γὰρ τοὺς ἀναπαίστους λαμβάνεις.] --υυ-. Τὸ ζ' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. --υ---υ-. Τὸ ή Εὐριπίδειον. -υ---υ-. Τὸ θ' προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. --υυ-υυ-. Τὸ ί δακτυλικὸν πενθημιμερές. -υυ-υυ-. Τὸ ιά προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. --υυ-υυ-. Τὸ ιβ' δακτυλικὸν τρίμετρον. -υυ-υυ--. Τὸ ιγ' προσοδιακὸν, ἀπὸ χοριάμβου ἀνακλώμενον. -υυ-υυ--υ-. Τὸ ιδ' Στησιχόρειον. -υ--- υ---υ--.

Ἀγησίᾳ Συρακουσίῳ] Γέγραπται ἡ ᾠδὴ, ὡς μὲν ἔνιοι, Ἀγησίᾳ Συρακουσίῳ, ὡς δὲ ἔνιοι, Στυμφηλίῳ, υἱῷ Σωστράτου, ἀπήνῃ· κατελύθη δὲ ἡ ἀπήνη, ὥς τινές φασιν, ὀγδοηκοστῇ πέμπτῃ Ὀλυμπιάδι, κατ' ἐνίους δὲ, ὀγδοηκοστῇ ἕκτῃ.

1. Χρυσέας ὑποστάσαντες] ἀλληγορεῖ ὁ ποιητὴς, ὡς ἐπὶ οἰκίας μεγαλοπρεποῦς τὸν λόγον παρακατασκευάζειν τὸν ἐπινίκιον διατιθέμενος. παραβάλλει δὲ προπυλαίῳ μὲν τὸ προοίμιον, τῷ δὲ μεγάρῳ τὸν ὅλον ὕμνον, ἑαυτὸν δὲ τῷ κατασκευάζοντι. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· ὕμνον πήξομεν, ὥσπερ θαητὸν μέγαρον, χρυσέας κίονας ὑποστάσαντες τῷ προθύρῳ τοῦ θαλάμου. ὅπερ ἐστὶ τὸ προοίμιον. καὶ ὥσπερ, θαύματος ἄξιον μέγαρον ἢ οἶκον κατασκευάσαντες, τὸ πρόθυρον ἀξιοπρεπῶς ποιοῦμεν, οὕτω καὶ τοῦ ὕμνου τὸ προοίμιον πήξομεν ἀξιόλογον. Ἄλλως. Χρυσέας· τιμίας νῦν κίονας ὑπορθώσαντες. Θηλυκῶς δὲ νῦν προήγαγεν, ὡς καὶ Ὅμηρος· (Odyss. ά. 52. 8.)

—ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
Μακρὰς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς
ἔχουσιν. V.

Χρυσέας ὑποστάσαντες] τὸν λόγον ποιεῖται ἐκ μεταφορᾶς τῶν οἰκίας μεγαλοπρεπεῖς κατασκευαζόντων. ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνοι εἰς τὰ πρόθυρα κίονας μεγάλας ὑποβάλλουσιν, οὕτω καὶ οὗτος, ὡσπερεὶ μέγαρον, κατασκευάζων τὸν ὅλον ὕμνον, χρυσέας κίονας ἐν τοῖς προθύροις, ἤτοι τῷ προοιμίῳ, ὑφίστησι. κίονας δὲ χρυσᾶς ἐνταῦθα νόει τὴν τοῦ προοιμίου καλλίστην καὶ μεγαλοπρεπεστάτην ἀρχήν. πήξομεν καὶ κατασκευάσομεν τὸν ὕμνον οὕτως, ὥσπερ ὅτε πηγνύομεν θαητὸν καὶ θαυμαστὸν μέγαρον καὶ οἶκον, ὑποστήσαντες καὶ ὑποβάλλοντες τῷ εὐτυχεῖ προθύρῳ τοῦ θαλάμου χρυσέας καὶ λαμπρὰς κίονας. ὥσπερ ὅτε θαυμαστὸν μέγαρον πήγνυμεν, εὔκτιστον ποιοῦμεν τὸ πρόθυρον αὐτοῦ, λαμπρὰς κίονας ὑποτιθέντες αὐτῷ· οὕτω θαυμαστὸν ὕμνον μέλλοντες συντιθέναι, λαμπρὰ πρότερον τὰ τούτου προοίμια ποιήσαντες, οὕτω συνθῶμεν αὐτόν. ἀρχομένου γὰρ ἔργου, λαμπροῦ δηλονότι, χρὴ ποιῆσαι πρόσωπον, ἤγουν ἀρχὴν, τηλαυγῆ, τουτέστι λαμπράν. R.

Εὐτειχεῖ] Gl. ms. α. ἑδραίῳ.

3. Θαητὸν] θαυμαστὸν περὶ τὴν θέαν. V. Schol. mss. β. γ. habent hæc: Ἰστέον, ὅτι θάλαμος, μέγαρον, μέλαθρον, διαφέρουσι. θάλαμος μὲν λέγεται ἀπὸ τοῦ θάλλειν τοὺς δύο νεονύμφους, ὅντινα λέγομεν καὶ παστόν· μέγαρον δὲ λέγεται τὸ παλάτιον, καὶ πᾶν οἴκημα ὑψηλὸν, (del. ἀντὶ) ἀπὸ τοῦ μέγα αἴρεσθαι, ἤγουν ὑψοῦσθαι· μέλαθρον δὲ λέγεται ὁ οἶκος, ἐν ᾧ μαγειρεύουσιν, ἤγουν τὸ μαγειρεῖον, ἀπὸ τοῦ μελαίνειν τὸν αἰθέρα, διὰ τοῦ καπνοῦ δηλονότι.

4. Πάξομεν] κυρίως μὲν τὸ πῆξαι ἐπὶ τῆς τῶν ξύλων ἁρμογῆς λέγεται. νῦν δὲ καταχρηστικῶς ἐπὶ τοῦ, κατασκευάσομεν. V. Κτίσομεν Gl. ms. γ.

Ἀρχομένου δ' ἔργου] ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ· ἡ γὰρ ἀκολουθία· παντὸς γὰρ ἔργου, φησὶν, ἀρχομένου περίβλεπτον καὶ ἐξαίρετον δεῖ ποιεῖν τὸ τῆς προσόψεως, ἤτοι τὴν εἰσβολὴν καὶ τὴν ἀρχὴν λαμπρὰν καὶ ἐπίσημον. V.

5. Εἰ δ' εἴη μὲν Ὀλυμπιονίκας] λοιπὸν περὶ τοῦ Ἀγησίου φησίν. εἴτις οὖν, ὃν τρόπον οὗτος, Ὀλυμπιονίκης εἴη καὶ προφήτης τοῦ κατὰ Πίσαν καὶ Ὀλυμπίαν μαντείου, καὶ συνῳκηκὼς τὰς Συρακούσας, τίνα διαφύγῃ ἂν ὁ τοιοῦτος ὕμνον; οὐχὶ δὲ παντὸς ἂν τύχῃ, τῶν πολιτῶν γε δὴ τυχὼν ἀφθόνων ἐν τῷ ὑμνεῖσθαι; τοῦτο δὲ προστίθησιν, ἐπειδὴ οἱ πολῖται κατὰ φύσιν ἀλλήλοις φθονοῦσι. V.

Εἰ δ' εἴη μέν τις Ὀλυμπιονίκης, τῷ βωμῷ τε τοῦ Διὸς τῷ μαντικῷ τῷ ἐν τῇ Πίσῃ ταμίας, ἤγουν ἱερεὺς, συνοικιστής τε τῶν ἐνδόξων Συρακουσῶν. ταῦτα δὲ τοῦ Ἀγησίου εἰσὶ πλεονεκτήματα. οὐκ αὐτὸς δὲ συνῴ-

κισε τὰς Συρακούσας, ἀλλ' οἱ πατέρες αὐτοῦ, ὧν τὸ ἔργον ἐπὶ τῷ παιδὶ αὐτῶν τίθησιν οἰκείως. R.

7. Βωμῷ τε μαντείῳ ταμίας Διὸς ἐν Πίσᾳ] παρόσον ὁ Ἀγησίας ἱερεὺς ἦν τοῦ ἐν Πίσῃ μαντικοῦ βωμοῦ, τοῦ τῷ Διῒ ἀνιερωμένου· μαντείῳ δὲ ἀντὶ τοῦ μαντικῷ. V.

Τοῦτο λέγει διὰ τὸν Ἀγησίαν· ἦν γὰρ καὶ Ὀλυμπιονίκης, καὶ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ βωμοῦ ἱερεὺς, ἢ διοικητὴς καὶ ἑορταστὴς, καὶ οἱ αὐτοῦ πρόγονοι συνῴκισαν τὴν Συρακουσίων πόλιν. τὸ μαντείῳ δὲ λέγει, διότι ἐνταῦθα οἱ Ἰαμίδαι ἐμαντεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸς προϊὼν ἐρεῖ. R.

8. Συνοικιστής (sic) τε] τοῦτο δὲ οὐκ ἀληθές. οὐ γὰρ οὗτος συνῴκισε τὰς Συρακούσας, ἀλλὰ πρὸς ἐγκώμιον εἴληφεν. ἀπὸ γὰρ ἐκείνων ὁ Ἀγησίας τῶν συνῳκισάντων. V.

9. Τίνα κεν φύγοι ὕμνον] ἀντὶ τοῦ, τίνι ἂν ὕμνῳ ἀνοίκειος γένοιτο ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ ἐν ᾠδαῖς ἐπιθυμηταῖς ἐπικύρσας, ἤγουν ἐπιτυχὼν πολιτῶν οὐ φθονούντων. R.

13. Δαιμόνιον] Gl. ms. α. προσφυῆ. γ. εὐτυχές. Πόδ'] Gl. ms. γ. θεμέλιον.

14. Σωστράτου υἱὸς] ὁ Ἀγησίας. ὁ δὲ νοῦς· εἰ δὲ ἐν τῷδε βεβηκὼς τῷ τρόπῳ ὁ τοῦ Σωστράτου παῖς Ἀγησίας τὰ τρία τὰ προειρημένα ἔχων, Ὀλυμπιονίκης καὶ ταμίας τοῦ Διὸς βωμοῦ καὶ συνοικιστὴς τῶν Συρακουσίων. Πεδίλῳ δὲ καὶ τὰ ἑξῆς εἶπεν, ἵν' εἴπῃ, ὅτι προσήρμοστο αὐτῷ τὰ προειρημένα δαιμονίως καὶ ἐξαιρέτως, ὡσανεὶ πέδιλον τῷ ποδὶ, τουτέστιν ὁ ὕμνος. V.

Γινωσκέτω δὴ ὁ υἱὸς τοῦ Σωστράτου, ὁ Ἀγησίας, τούτῳ τῷ ὑποδήματι, ἀντὶ τοῦ, τούτῳ τῷ ὕμνῳ, τουτέστι τῷ τῆς νίκης τῶν Ὀλυμπίων, καὶ τῷ τῆς ἱερατείας, καὶ τῷ τῆς συνοικίσεως τῶν Συρακουσῶν, δαιμόνιον πόδ' ἔχων, ἀντὶ τοῦ, δαιμονίως αὐτὸς ἁρμόζων, τουτέστιν ὡς ἀπὸ μοίρας δαίμονος. R.

Ἀκίνδυνοι δ' ἀρεταὶ] Ἡσίοδος δὲ λέγει· (Opp. et D. 287.)

Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν
ἔθηκαν.

ὁ δὲ λέγει, ὅτι αἱ ἀρεταὶ, αἱ χωρὶς πόνων καὶ κινδύνων, οὐκ εἰσὶ τίμιαι, οὔτε παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις, οὔτε παρὰ τοῖς θαλαττεύουσιν ἁπλῶς, εἰ μὴ καὶ ναύμαχός τις εἴη. παραμυθεῖται δὲ αὐτὸν, ἐπειδὴ μετὰ μόχθου πολλοῦ ἐνίκησε. V.

Αἱ ἀρεταὶ δὲ, αἱ χωρὶς κινδύνων, οὔτε παρ' ἀνδράσιν, οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις, τουτέστιν, οὔτ' ἐν γῇ, οὔτε ἐν θαλάσσῃ, εἰσὶ τίμιαι, ἤγουν ἐπαινεταί. κυβερνήτης γὰρ ἄριστος ἐν κλύδωνι δείκνυται, καὶ ἀγωνιστὴς κραταιὸς ἰσχυρὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχων. εἴτι δὲ καλὸν σὺν πόνῳ κατορθωθῇ, πολλοὶ τούτου μέμνηνται. Ὁ μετὰ πόνου καὶ κινδύνου τὴν ἀρετὴν κατορθώσας, πλείστου ἄξιος, διὰ τὸ προηγήσασθαι πόνον τῆς αὐτοῦ ἀρετῆς. ὁ δὲ ἁπλῶς οὕτως εὐτυχῶν, οὐκ ἐπαινετός. τύχης γὰρ εὐμενείᾳ κάλλιστος εἶναι δοκεῖ. χρὴ οὖν καὶ τοὺς ἐν ἠπείρῳ καὶ τοὺς θαλαττεύοντας, οὐ μόνον, ὡς κατὰ σκοπὸν αὐτοῖς χωροίη τὰ πράγματα, σκοπεῖν, ἀλλὰ καὶ ἀγῶνας κατορθοῦν ἐθέλειν. τοῦτο δὲ λέγει παραμυθούμενος Ἀγησίαν, ὡς μετὰ πόνου νικήσαντα. R.

16. Πολλοὶ δὲ μέμνανται] ταῦτα δὲ ὡς κάλλιστα παρὰ τοῖς πολλοῖς μνημονεύεται, τὰ μετὰ πόνων ἀγαθὰ συμβαίνοντα δικαίως. V.

17. Εἴ τι πονᾳθῇ] ἤγουν, διὰ πόνου τινὶ γένηται· ὁ γὰρ συμβὰς αὐτῷ πόνος, οὐκ ἐᾷ λήθην κατακαυχήσασθαι. (?) R.

18. Τὶν δ' αἶνος ἕτοιμος] σοὶ δὲ, ὦ Ἀγησία, πρόχειρος καὶ ἁρμόδιος ὁ ἔπαινος καὶ πρέπων, ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου ῥηθεὶς τοῦ Ταλαοῦ παιδὸς, εἰς τὸν μάντιν Ἀμφιάραον τὸν Οἰκλέους υἱὸν, ὃν διαστᾶσα ἡ γῆ ἐδέξατο ἅμα τῷ ἅρματι ἐν Ὠρωπῷ τῆς Βοιωτίας κινδυνεύειν μέλλοντα· περὶ οὗ μάντεως Ἀμφιαράου ὁ τοῦ Ταλαοῦ παῖς Ἄδραστος εἶπεν, ὅτι συνηθροίσθησαν οἱ τῶν ἑπταπύλων* νεκροὶ ἐν Θήβαις, καὶ ἐγίνοντο ἑπτὰ πυρκαϊαί· ποθέω στρατιᾶς ὀφθαλμὸν ἐμᾶς, καὶ τὰ ἑξῆς. V.

Ὦ Ἀγησία, πρὸς σὲ δέ ἐστιν ὁ ἔπαινος ἕτοιμος, ἤγουν πρόχειρος, οὐ σὺν πόνῳ εὑρισκόμενος, ἅτε δηλονότι ὑφ' ἑτέρου προειρημένος· ὃν δικαίως ἐφθέγξατο ποτὲ ὁ Ἄδραστος διὰ γλώττης εἰς τὸν μάντιν τὸν Ἀμφιάρεων, τὸν υἱὸν τοῦ Οἰκλέους, ἡνίκα κατέσχεν ἡ γῆ αὐτόν τε νιν, ἤγουν καὶ αὐτὸν ἐκεῖνον, καὶ τὰς ἵππους αὐτοῦ φαιδίμας, τουτέστι, τὰς λαμπρὰς, τὰς περιφανεῖς. τῶν νεκρῶν γὰρ δὴ τῶν ἑπτὰ πυρκαϊῶν τελεσθέντων, ἤγουν συναχθέντων, καὶ ἀποκατασταθέντων ἐπὶ τῷ δαθήσεσθαι τῇ πυρᾷ (ἑπτὰ γὰρ ταγμάτων ὄντων, ἑκάστου τάγματος οἱ πεσόντες εἰς ἰδίαν πυρκαϊὰν συνελέγοντο) εἶπεν ἐν ταῖς Θήβαις ὁ υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, ὁ Ἄδραστος, τοιοῦτόν τι ἔπος· ποθῶ, ἰδεῖν δηλονότι, τὸν ὀφθαλμὸν τῆς ἐμῆς στρατιᾶς, ἀντὶ τοῦ, τὸν περιφανέστατον καὶ ἐξαίρετον, τουτέστι, τὸν Ἀμφιάρεων, ἀμφότερον, ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ, κατ' ἀμφότερα, μάντιν τε ἀγαθὸν ὄντα, ἤγουν ἀγαθὸν τὴν μαντικὴν, καὶ δουρὶ μάρνασθαι, τουτέστι, καὶ ἀγαθὸν κατὰ τὴν ἐν πολέμῳ μάχην. R.

19. Ἐν δίκᾳ] Gl. ms. γ. μετὰ δικαιοσύνης ἰδίας.

* leg. ἑπτὰ πυρῶν...

21. Schol. Cod. β. *σύναπτε τὴν κατὰ μετὰ τοῦ ἔμαρψεν.*

22. Ἔμαρψεν] ἤγουν κατεκάλυψε σχισθεῖσα ἐν τῷ Ὠρωπῷ τῆς Βοιωτίας, ἔνθα καὶ μαντεῖον αὐτοῦ ἐστιν. δέον ἑπτὰ πυρῶν νεκρῶν τελεσθεισῶν εἰπεῖν, τελεσθέντων εἶπε πρὸς τὸ νεκρῶν οὕτω· τελεσθέντων δὲ νεκρῶν ἑπτὰ πυρῶν, ἀντὶ τοῦ, νεκρῶν γεγονότων ἑπτὰ καύσεων. ἑπτὰ δὲ καύσεις λέγει, ἐπειδὴ καὶ τὰ τάγματα παντὸς τοῦ Ἀργείου (στρατεύματος) ἑπτὰ ἦσαν, ὥστε οἱ ἐν ἑνὶ ἑκάστῳ ἀποθανόντες πυρᾷ ὑπεβλήθησαν, πεπαυμένου τοῦ πολέμου, καὶ ὑποσπόνδους τῶν Ἀργείων τοὺς αὐτῶν νεκροὺς εἰληφότων· οὕτω γὰρ ἦν ἔθος. ὥστε μὴ νόει τὸ νεκρῶν περὶ τῶν στρατηγῶν. ἀμήχανον γάρ· ἐπεὶ Ἄδραστος μὲν ζῶν ἐξεκεχωρήκει πρὸς Ἄργος, Ἀμφιάρεως δὲ ζῶν ὑπὸ γῆς κατεπόθη, Πολυνείκης δὲ μετὰ Ἐτεοκλέους ἐντὸς Θηβῶν ἤχθη, οἱ δὲ καυθέντες τῶν στρατηγῶν τέσσαρες ἦσαν. τὸ δὲ Θήβαις πρὸς τὸ τελεσθέντων συναπτέον. R.

23. Τελεσθέντων] ἐπισωρευθέντων, ἤτοι καταριθμηθέντων· ἵνα καὶ τὸ ἑξῆς τοῦ λόγου οὕτως ἔχῃ· καταριθμήσας γὰρ ὁ Ἄδραστος τοὺς νεκροὺς, καὶ λείποντα τὸν Ἀμφιάραον εὑρὼν, εἰκότως δυσφορήσας, τὸν λόγον ἀπεφθέγξατο. Ἄλλως. Ἑπτὰ δ' ἔπειτα. Ζητεῖται, πῶς ἑπτά φησι τὰς πυράς. ἀδύνατον γάρ. ἠφάνιστο γὰρ ὁ Ἀμφιάραος, Ἄδραστος δὲ ζῶν εἰς Ἄργος ἀποφεύγει, Πολυνείκης δὲ ἄταφος ἔῤῥιπτο, ὡς ἐπιστρατεύσας τῇ πατρίδι, ὥστε, τῷ ἀληθεῖ λόγῳ, τέσσαρας εἶναι τὰς πυρκαϊὰς τῶν τεθνηκότων. Ἀλλ' ἐπιλυτέον οὕτως, ὅτι τὰς πυρὰς ὁ Πίνδαρος οὐ καταριθμεῖται πρὸς αὐτοὺς τοὺς στρατηγοὺς, ἀλλὰ τὰ τούτων στρατεύματα. ἑπτὰ γὰρ τάξεις στρατευμάτων περὶ τὰς ἑπτὰ πύλας τῶν Θηβῶν μάχην συνεστήσαντο, καὶ οὕτω τῶν ἐν ἑκάστῃ πύλῃ τεθνηκότων στρατιωτῶν φησι γενέσθαι τὰς ἑπτὰ πυρκαϊάς. Ἄλλως. τὸ σημεῖον X, ὅτι ἑπτὰ πυράς φησι τῶν ἑπτὰ μὴ ἀποθανόντων. Ἀμφιάραος γὰρ κατεπόθη σὺν ταῖς ἵπποις ἐν Ὠρωπῷ πόλει τῆς Βοιωτίας. V.

24. Ἀπὸ τοῦ Ταλαὸς, Ταλαΐων, ἀπὸ τούτου Ταλαϊονίδης, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἰαπετὸς, Ἰαπετίων, εἶτα ἀπὸ τούτου Ἰαπετιονίδης. R.

26. Στρατιᾶς ὀφθαλμὸν] ἤτοι τὸν ἐν πολέμῳ περίβλεπτον, ἢ τὸν προορᾷν δυνάμενον τὰ μέλλοντα, ὡς μάντιν. καὶ δι' ἀμφότερά φησιν αὐτὸν ποθεῖν. εἰς δὲ τὸ μάντις, καὶ πολεμιστὴς, ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀγαθός. ὅπερ ἔξεστιν εἰπεῖν καὶ τῷ Ἀγησίᾳ, τῷ δεσπότῃ τοῦ ὕμνου· τί δὲ αὐτῷ πάρεστιν, ὃ καὶ τῷ Ἀμφιαράῳ; καὶ μάντις καὶ ἀνδρεῖος τὰ ἐν μάχαις. V.

27. Ὥσπερ ἐν τῷ Ἱέρωνος Ὀλυμπιονίκῃ ἔφαμεν τὸ, ἀμφότερα, ἐν τῷ· (I, 165.) Πέποιθα δὲ, μήτινα ξένον, οὕτω καὶ τοῦτο, Ἀμφότερον, εἰ μὲν οὐδετέρως τοῦτο δέχοιτό τις, παρακινδυνεύει. οὐ γὰρ ἑνικῶς δύναται λέγεσθαι τὰ ἀμφότερα. εἰ δ' ἀρσενικῶς, κατ' αἰτιατικὴν, ἀντὶ τοῦ, ἀμφοτεροδέξιον, ἔξω τῆς γνώμης τοξεύει τῶν χρησαμένων αὐτῷ. ἐπὶ γὰρ τούτου τοῦ σημαινομένου καὶ μετὰ εὐθείας ἔστιν ὅτε λέγουσιν αὐτὸ, ὡς ἐν τούτοις·

Ἀμφότερον, πολιός τε νόον, πολιός τε κάρηνον.

δοκεῖ δὴ ἐπιῤῥηματικῶς μᾶλλον λέγεσθαι, ἀντὶ τοῦ, κατ' ἀμφότερα. οὕτω γὰρ καὶ τὴν ἔννοιαν σώζει, καὶ τὸ παρακινδύνευμα λύει, καὶ τῇ χρήσει οἰκείως ἔχει. R.

29. Τὸ καὶ ἀνδρὶ] τοῦτο τὸ πρὸς Ἀμφιάρεων ῥηθὲν, ἁρμόζει καὶ τῷ Ἀγησίᾳ. καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἀμφότερά ἐστι, καὶ ἀνδρεῖος καὶ ἐκ μάντεων καταγόμενος. Τὸ καὶ ἀνδρὶ] τοῦτο τὸ ἐπὶ Ἀμφιάρεῳ δηλονότι ῥηθὲν ἔπος πάρεστι νῦν, ἀντὶ τοῦ ἁρμόζει, καὶ τῷ ἀνδρὶ τῷ Συρακουσίῳ, τῷ δεσπότῃ τοῦ μετὰ χορείας ὕμνου, ἤγουν τῷ Ἀγησίᾳ. R.

30. Κώμου δεσπότᾳ] τῷ Ἀγησίᾳ. φησὶ γὰρ τὸν Ἀγησίαν μεθ' Ἱέρωνος στρατευσάμενον πολλοὺς ἀγῶνας κατωρθωκέναι μαντείᾳ καὶ ἀρετῇ. V.

32. Οὔτε (sic) φιλόνεικος ἐὼν] ἐγὼ γάρ, φησιν, οὔτε φιλόνεικος, οὔτε δύσερίς τις πάνυ ὢν, καὶ τὸν μέγιστον ὅρκον ὀμόσαιμι, μαρτυρῶν τῷ Ἀγησίᾳ, ὃ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀμφιαράου λέγεται. εὔχομαι δὲ ἐπιτρέψαι μοι τὰς Μούσας συνεργῆσαι. εἰκότως δὲ ἐπιτραπῆναι παρὰ τῶν Μουσῶν εὔχεται, ἐπειδὴ οἶδεν ἁρμοστὸν ποιητῇ τὸ ὀμνύειν ἐγκωμιάζοντι. V.

Οὔτε δύσερίς τις ὢν] τουτέστιν ἄγαν σκληρὸς εἰς ἔριν, οὔτε φιλόνεικος, καὶ μέγαν ὅρκον ὀμόσας, τοῦτο τὸ ἔπος, ἤγουν τοῦτον τὸν ἔπαινον ἀληθῶς αὐτῷ, τῷ Ἀγησίᾳ, μαρτυρήσω. αἱ γλυκύφωνοι δὲ ᾠδαὶ ἐπ' ἐμοὶ τοῦτο δώσουσιν, ἤγουν οὐκ ἀντιτάξονται, συνδραμοῦνται τῇ μαρτυρίᾳ. R.

35. Τοῦτό γε οἱ σαφέως μαρτυρήσω] τοῦτο αὐτῷ μαρτυρήσω, τὸ προδεδηλωμένον, ὅτι εἰς πάντα ὁ Ἀγησίας παραπλήσιος ἦν τῷ Ἀμφιαράῳ. V.

36. Ἐπιτρέψοντι] συμφωνήσουσι Gl. mss. β. γ.

37. Ὦ Φίντις, ἀλλὰ ζεῦξον] ὁ νοῦς· ἀλλ' ὦ Φίντις, ζεῦξον ἤδη τὰς ἡμιόνους μοι. τροπικῷ δὲ λόγῳ χρῆται. δοκῶν γὰρ προσκαλεῖσθαι τὸν ἡνίοχον, τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν σπουδάσαι πρὸς τὸν ὕμνον προτρέπεται, καί φησιν· ἀντὶ τοῦ, γενοῦ μοι πρόφασις, ἢ ἔστω μοι ἀφορμὴ τοῦ ὕμνου. Φίντις δὲ, ὁ ἡνίοχος, καὶ τὰ ἅρματα τῶν ἡνιόχων. Ὦ Φίντις] Δωρικῶς ἐσχημάτισται. εἴη δ' ἂν κατὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον, φίλτις.

οἱ Δωριεῖς γὰρ μετατιθέασι τὸ λ̄ εἰς ν̄ ὅταν ᾖ εἴτε τ̄, εἴτε θ̄. V.

Ἀλλ' ὦ Φίντις, ἤγουν ἡνίοχε (πρὸς τὸν ἑαυτοῦ δὲ λέγει νοῦν), ζεῦξον ἤδη, ἤγουν ἀπὸ τοῦ νῦν, τὸ σθένος τῶν ἡμιόνων, τουτέστι, τὴν δύναμιν τοῦ λόγου τοῦ περὶ τῶν ἡμιόνων τοῦ Ἀγησίου καθ' ὅσον τάχος, ὅπως ἐν ὁδῷ καθαρᾷ, τουτέστι, δικαίᾳ, ἀναβιβάσωμεν τὸν ὄχον, ἤγουν τὸ ὄχημα, ἀντὶ τοῦ, τὸν ὕμνον τὸν ἐπὶ τῷ ὀχήματι, ἵκωμαί τε, ἀφίκωμαί τε, καὶ πρὸς τὸ γένος τῶν ἀνδρῶν, ἤγουν πρὸς τὸν Ἴαμον. κεῖναι γὰρ, ἤγουν αἱ ἡμίονοι τοῦ Ἀγησίου, μόναι δηλονότι ἐξ ἁπάντων τῶν ἄλλων ἵππων, ἐπὶ τὴν ὁδὸν ταύτην, ἤγουν τὴν πρὸς τὸ γένος τοῦ Ἀγησίου ἐπίστανται ἡγεμονεῦσαι, ἤγουν ὁδηγῆσαι, προοδοποιῆσαι· ἐπεὶ στεφάνους ἐδέξαντο, ἤγουν ἐστεφανώθησαν, ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ. Χρὴ τοίνυν ἀναπιτνάμεν, ἤγουν ἀναπεταννύειν, ἀνοίγειν, χάριν αὐτῶν, ἡμιόνων δηλονότι, τὰς πύλας τῶν ὕμνων, ἀντὶ τοῦ, χρὴ ὑμνεῖν αὐτάς. R.

39. Ὄφρα κελεύθῳ τ' ἐν καθαρᾷ] ἵνα ἐπιβιβάσωμεν ἐν καθαρᾷ ὁδῷ τὸ ὄχημα. ἀλληγορεῖ δὲ νῦν περὶ τοῦ ὕμνου λέγων· ἵνα διὰ καθαρᾶς λεωφόρου τὸν ὕμνον ἐπιβιβάσαντες τῷ ὀχήματι χρησώμεθα. Ἄλλως. ὄφρα κελεύθῳ. ἀλληγορεῖ καί φησιν· ἵνα δικαίᾳ καὶ καθαρᾷ ὁδῷ, τῇ τῶν λόγων, ἐπιβήσωμεν τὸ ὄχημα, ἀντὶ τοῦ, ὑμνήσωμεν καὶ προσηκόντως, καὶ ἵνα πρὸς τὸ γένος ἵκωμαι τῶν ἀνδρῶν· λέγει δὲ τῶν προγόνων τοῦ Ἀγησίου· ἵκωμαι δὲ ἐν αὐταῖς διὰ τῶν ἐγκωμίων. ἐκεῖναι γὰρ, αἱ ἡμίονοι τοῦ Ἀγησίου, παρὰ τὰς ἄλλας πάσας ἐπίστανται καὶ δύνανται ἡγεμονεῦσαι ταύτην τὴν ὁδόν· ποίαν ὁδόν; τὴν τῶν ὕμνων· ἐπειδὴ τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ στεφάνους ἐδέξαντο. V.

40. Ὄχον] Gl. ms. γ. ῥυθμόν.

Ἵκωμαί τε πρὸς ἀνδρῶν καὶ γένος] τὸν καὶ σύνδεσμον ὑπερβιβαστέον· καὶ πρὸς τὸ τῶν ἀνδρῶν γένος παραγένωμαι, τουτέστι, μνημονεύσω καὶ τῶν προγόνων αὐτοῦ. ἀνέφερε δὲ ὁ Ἀγησίας εἰς τοὺς Ἰαμίδας τὸ γένος. ἔνιοι δὲ τὸν καὶ σύνδεσμον περισσὸν δέχονται, ἵν' ᾖ· ἵκωμαί τε πρὸς τὸ τῶν ἀνδρῶν γένος. V.

41. Ἐξ ἀλλᾶν] παρὰ τὰς ἄλλας πάσας, ἀντὶ τοῦ, ὑπὲρ πάσας τὰς λοιπάς. αὗται γὰρ παρὰ τὰς ἄλλας πάσας τὰς ἀγωνισαμένας νικήσασαι προκαλοῦνται τὸν ὕμνον. V.

42. Ἀγεμονεῦσαι] Gl. ms. γ. προτερεῦσαι.

44. Ἐπεὶ δέξαντο] ἀντὶ τοῦ, τοὺς στεφάνους, οὓς ἔλαβον. ἐπειδὴ καὶ αὗται αἱ ἡμίονοι στεφάνοις ἐβάλλοντο καὶ ἄνθεσι. V.

Πύλας ὕμνων] ἐνέμεινε τῇ τροπῇ, καί φησι· προσήκει τὰς πύλας τῶν ὕμνων ἀνοίγειν ταῖς ἡμιόνοις. V.

45. Ἀναπιτνάμεν] ἀπὸ τοῦ πιτνῶ, τὸ πίπτω, καὶ τῆς ἀνὰ προθέσεως, ἀναπιτνῶ. ἀφ' οὗ ἀναπιτνάμεν καὶ Δωρικῶς ἀναπιτνάμεναι. ἢ ἀναπιτνάμεν, ἀντὶ τοῦ, ἄνω κεῖσθαι ποιεῖν, ἤγουν ἀνοίγειν, ἀναπετᾶν. ἀποβάλλει δὲ τὸ προσγεγραμμένον ε̄, καὶ συστέλλεται κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἴμεναι, δόμεναι, θέμεναι. R.

46. Πρὸς Πιτάναν δὲ] Πιτάναν νῦν τὴν ὁμώνυμον πόλιν λέγει τῇ ἡρωΐδι, ἐπικειμένην ταῖς ὄχθαις τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ. προσέθηκε δὲ, παρ' Εὐρώτα πόρον, ἐπεὶ καὶ τῆς Αἰολίδος ἐστὶν ἡ Πιτάνη· αὕτη δὲ ἡ Πιτάνη, ἡ τοῦ Εὐρώτα, πρόγονός ἐστι τῶν Ἰαμιδῶν. ταύτης γὰρ καὶ Ποσειδῶνος Εὐάδνη, Εὐάδνης δὲ καὶ Ἀπόλλωνος Ἴαμος ὁ μάντις. τῆς Πιτάνης δὲ ὁμώνυμος ἡ πόλις. Εὐάδναι δὲ δισσαί· μία μὲν, ἡ Ποσειδῶνος καὶ Πιτάνης, ἑτέρα δὲ, Ἴφιδος, ἣν καὶ Ἰάνειραν λεγομένην φασὶν Εὐάδνην ὠνομάσθαι διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἕδνων, ὧν ἔδωκε Καπανεύς. ἡ δὲ Λακωνικὴ Πιτάνη Εὐρώτα τοῦ ποταμοῦ γενεαλογεῖται. πρὸς Πιτάναν ἢ παρ' Εὐρώτα πόρον ὁ Ἀγησίας ἦν, Ἀρκὰς καὶ Ἀργεῖος, ὡς ἀπὸ Ἰάμου, οὕτω· Πιτάνα γὰρ γέγονεν Εὐρώτα, Λακωνικοῦ ποταμοῦ, ᾗ συνελθὼν Ποσειδῶν, ἐγέννησεν Εὐάδνην τινά. αὕτη τὸ γεννηθὲν ἐκπέμπει λαθραίως εἰς Ἀρκαδίαν, τρέφεσθαι παρὰ Αἰπύτῳ τῷ Ἐλάτου παιδί. ταύτην τὴν Εὐάδνην, ἐν ἀκμῇ γενομένην, διεκόρησεν ὁ Ἀπόλλων, ἢ ἔτεκεν Ἴαμον, ἀφ' οὗ οἱ Ἰαμίδαι μάντεις κατὰ Πίσαν, εἰς οὓς τὸ γένος ἀνάγει ὁ Ἀγησίας· καὶ οὕτως εὑρίσκεται, ὡς ἀπὸ μὲν τῆς Πιτάνης, Ἀργεῖος, ὡς δὲ ἀπὸ Ἰάμου καὶ Εὐάδνης, τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ, Ἀρκάς. V.

Ἱστορία. Εὐρώτου τοῦ Λακωνικοῦ ποταμοῦ θυγάτηρ γέγονε Πιτάνα. αὕτη ὑπὸ Ποσειδῶνος ἔγκυος γενομένη, καὶ τῷ δοκεῖν εἶναι παρθένος λανθάνουσα, ὅτε καιρὸς ἧκε τοῦ τοκετοῦ, γεννήσασα τὴν Εὐάδνην, δέδωκε ταῖς ἀμφιπόλοις λάθρα πρὸς Αἴπυτον Ἀρκάδων βασιλέα ἀγαγεῖν τὸ βρέφος. ἄλλοι δέ φασι, καὶ ἀληθῆ λέγοντες, ὡς, ἡνίκα τοῦτο ἐγέννησε, διὰ τῶν θεραπαινίδων εἰς ἐρημίαν ἐξέθηκεν· ὅθεν ἀνελόμενος Αἴπυτος ἔθρεψεν. ὃ καὶ Πίνδαρος εἰδὼς, ἐπειδὴ ἐγκώμιον Ἀγησίου ποιεῖται, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἐκθεῖναι αὐτὴν τὸ βρέφος, ἐκπέμψαι πρὸς Αἴπυτον λέγει. ἀτιμίαν γὰρ Ἀγησίου εἶχεν ἄν. Πρὸς τὴν Πιτάνην δὲ, τὴν τοῦ ὀνόματος αὐτῆς μεταδοῦσαν τῇ πόλει τῇ παρὰ τὸ ῥεῦμα τοῦ Εὐρώτα τοῦ ποταμοῦ, δεῖ σήμερον ἀπελθεῖν ἐγκαίρως, ἥτις τῷ Ποσειδῶνι μιγεῖσα, τῷ υἱῷ τοῦ Κρόνου, λέγεται τεκεῖν αὐτῷ θυγατέρα μελανοπλόκαμον, τὴν Εὐάδνην. R.

47. Δεῖ σάμερον ἐλθεῖν] δεῖ σήμερόν, φησιν, κατὰ τὸν ὡρισμένον καιρὸν τῶν ἐγ-

κωμίων ἐλθεῖν ταχίως καὶ περὶ τῆς Πιτάνης εἰπεῖν, τῆς τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ θυγατρός. V.

48. Ἅ τοι Ποσειδάονι] ἥτις μιγεῖσα τῷ Ποσειδῶνι, Πιτάνη, λέγεται τὴν ἰοπλόκαμον, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν, καλὴν Εὐάδνην τεκεῖν, καὶ διαλαθεῖν ἐγκυμονοῦσαν, καὶ κρύψαι τὴν ὠδῖνα, τὴν ἑαυτῇ δοκοῦσαν παρθενίαν. παρθένιοι δὲ λέγονται παῖδες, οἱ κρύφα τικτόμενοι παρὰ τῶν νομιζομένων παρθένων εἶναι. οὕτω που καὶ Ὅμηρος ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν Ἀχιλλέως νηῶν φησιν (Iliad. π'. 179.)

Τῆς δ' ἑτέρης Εὔδωρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε
Παρθένιος.

Ἄλλως. Ἅ τοι Ποσειδάονι] πρὸς τὴν ἱςορίαν, ὅτι φησὶ τὸν Ποσειδῶνα Πιτάνῃ μιχθέντα, λάθρα γεννῆσαι Εὐάδνην. ἐκ ταύτης δὲ καὶ Ἀπόλλωνος, Ἴαμος, ἀφ' οὗ οἱ Ἰαμίδαι. V.

50. Ἰοβόςρυχον] Gl. ms. γ. μελανότριχα.

51. Κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις] ἤγουν συνέλαβε δὲ ἐν τοῖς μυχοῖς τῆς γαςρὸς ἐγκυμόνησιν, σύλληψιν παρθενικήν. ἀσάφειάν τινα ἔχει ὁ λόγος. ταύτης δὲ αἰτία ἡ διάλυσίς ἐςιν. εἰ γὰρ συνημμένος ὁ λόγος ἐλέγετο, ἦν ἂν σαφὴς ἔχων οὕτως· ἥτις τῷ Ποσειδῶνι μιγεῖσα τῷ υἱῷ τοῦ Κρόνου, λέγεται συλλαβοῦσα ἐν τοῖς μυχοῖς τῆς γαςρὸς σύλληψιν παρθενικὴν, τεκεῖν αὐτῷ θυγατέρα μελανοπλόκαμον, τὴν Εὐάδνην. κατὰ τὸν μῆνα δὲ τὸν ὡρισμένον τοῦ τόκου, ἤγουν αὐτίκα δὲ καθ' ὃν μῆνα ἔτεκεν αὐτὴν, πέμπουσα ἀμφιπόλους, ἀντὶ τοῦ προσπόλους, ἤγουν δούλους, ἐκέλευσεν αὐτοῖς δηλονότι δοῦναι τὸ βρέφος τῷ ἥρωϊ, τῷ Εἰλατίδῃ, ἤγουν τῷ Αἰπύτῳ, τῷ υἱῷ τοῦ Ἐλάτου πορσαίνειν, ἤγουν ἀνατρέφειν, αὔξειν, ἀπὸ τοῦ πόῤῥω, καὶ ἀπὸ τούτου πορσαίνω, τὸ εἰς προκοπὴν ἄγω, καὶ πόῤῥω ποιῶ ἐκείνου, ἐφ' ᾧ ἐςιν. Τοῦτο διπλῶς νόει. ἔκρυψε δὲ ἡ Πιτάνη ἐν τοῖς κόλποις τὴν παρθενίαν καὶ παρθενικὴν ὠδῖνα, ἤγουν, ἣν συνέλαβεν ὠδῖνα, ἔκρυψε, παρθένος εἶναι δοκοῦσα. ἢ οὕτως· ἔκρυψε δ' ἐν τοῖς κόλποις τὴν ὠδῖνα τὴν παρθενίαν, τουτέςι τὴν κρυφίως γενομένην. παρθένιοι γὰρ λέγονται παῖδες οἱ λάθρα τικτόμενοι, παρὰ τῶν ἔτι νομιζομένων εἶναι παρθένων, οὕτω που καὶ Ὅμηρός φησι· (l. laud.) Τῆς δ' ἑτέρης Εὔδωρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε Παρθένιος· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ κάλλιον παρθενίᾳ γράφειν, ἵν' εἴη σαφὴς ὁ λόγος οὕτως· ἔκρυψε δὲ τὴν ἐν τοῖς κόλποις ὠδῖνα, ἐν τῇ παρθενίᾳ, ἐν τῷ δοκεῖν ἔτι παρθένος εἶναι. εἰ δ' ἐπ' εὐθείας τὸ παρθενία θήσεις λέγων· ἔκρυψε δὲ ἡ παρθενία τὴν ἐν τοῖς κόλποις ὠδῖνα, οὐ μόνον σαφέςερος ἂν εἴη ὁ λόγος, ἀλλὰ καὶ κατὰ σύνταξιν ἀρίςως ἔχων. οἱ δὲ γράφοντες τὸ ψαι (κρύψαι) δίφθογγον, ἵνα πρὸς τὸ λέγεται συντάξωσιν, ἀγνοοῦσι τὰ μέτρα. πάντες μὲν οἱ ὑπομνηματιςαὶ τῆς Ἀρκαδίας εἶναι πόλιν τὴν Φαισάναν διεδέξαντο. ὁ δὲ Δίδυμος τῆς Ἤλιδος αὐτὴν εἶναί φησι, καὶ ὑπεραπολογεῖται τοῦ ῥητοῦ οὕτως, ὅτι ποτὲ οἱ Ἀρκάδες καὶ τῆς Ἤλιδος ἐβασίλευον κατὰ τὸν χρόνον τοῦ Αἰπύτου. οἱ δὲ βουλόμενοι τὴν Φαισάναν Ἀρκαδικὴν εἶναι, τὸ περὶ Ἀλφειοῦ οὕτως ἀποδιδόασιν, ὅτι διὰ Φαισάνης ἔχει ὁ ποταμὸς τὰ ῥεύματα. φέρεται γὰρ ἐξ Ἀσίας (leg. Ἀσέας), κώμης Ἀρκαδικῆς· ἢ ὅτι αἱ πηγαὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ἐξ Ἀσίως (leg. ἐξ Ἀσέας), τῆς Ἀρκαδικῆς, εἰσι, καὶ μεταποιοῦνται αὐτῇ (leg. αὐτοῦ) οἱ Ἀρκάδες. R. Corrupta quoque in ms. Gott. erant.

52. Κυρίῳ δ' ἐν μηνὶ] ὁ νοῦς· τῷ κυρίῳ δὲ μηνὶ τοῦ τίκτειν ἀποςείλασα θεράποντα, ἐκπέμπει τὸ βρέφος πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Ἀρκάδων Αἴπυτον, Ἐλάτου παῖδα. V.

55. Ὃς ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἄνασσε Φαισάνᾳ] τὴν Φαισάναν πάντες μὲν ὑπομνηματιςαὶ τῆς Ἀρκαδίας εἶναι πόλιν ἐξεδέξαντο. ὁ δὲ Δίδυμός φησι τῆς Ἤλιδος αὐτὴν εἶναι, καὶ ὑπεραπολογεῖται τοῦ ῥητοῦ οὕτως. ὅτι ποτὲ οἱ Ἀρκάδες καὶ τῆς Ἤλιδος ἐβασίλευον κατὰ τὸν χρόνον τοῦ Αἰπύτου. οἱ δὲ βουλόμενοι τὴν Φαισάναν Ἀρκαδικὴν εἶναι, τὸ περὶ Ἀλφειοῦ οὕτως ἐπιλύονται, ὅτι διὰ Φαισάνης ἔχει ὁ ποταμὸς τὰ ῥεύματα. φέρεται γὰρ ἐξ Ἀσίας κώμης Ἀρκαδικῆς. ὅτι αἱ πηγαὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ἐξ Ἀσίας τῆς Ἀρκαδικῆς εἰσι. καὶ μεταποιοῦνται αὐτοῦ οἱ Ἀρκάδες. Ἄλλως. Ἄνασσε Φαισάνᾳ] ὁ νοῦς· ὅςις Αἴπυτος βασιλεύων τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἔχων ὑφ' ἑαυτὸν τὴν Φαισάναν, ἔλαχε κατοικεῖν ἐν ταῖς ἀρχαῖς τοῦ ποταμοῦ. ἄρχεται γὰρ τὰ ῥεῖθρα ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἐν Ἤλιδι δὲ ἐκλάμπει (ms. Gott. ἐμβάλλει) πολύς. V.

Ὅςις, ἤγουν ὁ Αἴπυτος, ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἐβασίλευε κατὰ τὴν πόλιν τὴν Φαισάναν, ἔλαχέ τε, ἤγουν ἐκληρώθη, οἰκεῖν τὸν Ἀλφειόν· ἀπὸ τῆς Φαισάνης γὰρ καταῤῥεῖ ὁ Ἀλφειὸς, καταντᾷ δὲ εἰς τὴν Ἦλιν, τὸ δὲ μέσον αὐτοῦ κατὰ τὴν Ἐπίδαυρον· (ad 95.) ἔνθα δ' ἀνατραφεῖσα αὐτὴ, δηλονότι ἡ Εὐάδνη, ὑπ' Ἀπόλλωνος πρῶτον ἔψαυσεν Ἀφροδίτης γλυκείας, ἀντὶ τοῦ, ἱμερτῆς. κλέπτουσα δὲ, ἤγουν πειρωμένη λαθεῖν ἐγκυμονοῦσα τὸν γόνον, τουτέςι τὸ σπέρμα τοῦ θεοῦ, ἤτοι τοῦ Ἀπόλλωνος, οὐκ ἔλαθε τὸν Αἴπυτον ἐν παντὶ χρόνῳ, ἤγουν διὰ παντός. R.

58. Πρῶτον ἔψαυσ'] δαιμονίως τὸ ἔψαυσεν, ὡς ἐπὶ θείας ἀφροδισίας συνόδου ἔταξε. τὸ δὲ ὅλον· διεφθάρη ὑπ' Ἀπόλλωνος ἢ τῆς γλυκείας πρῶτον τοῦ Ἀπόλλωνος

συνουσίας μετέσχε. λάθρα τεκοῦσα ἡ Πιτάνη ἀπέστειλεν εἰς Ἀρκαδίαν Αἰπύτῳ. τὸ δὲ ἐκ συντυχίας συμβὰν, ἐκ προνοίας λέγει γεγενῆσθαι. τὴν γὰρ Εὐάδνην ἐκτεθεῖσαν Αἴπυτος εὑρὼν ἔλαβε. V.

59. Οὐδ' ἔλαθεν] οὐκ ἠδυνήθη δὲ λαθεῖν τὸν αὐτὴν θρέψαντα Αἴπυτον δεξαμένη γόνον θεοῦ. V.

61. Ἀλλ' ὁ μὲν Πυθῶνάδε] ἀλλ' ὁ μὲν γνοὺς, θυμὸν οὐ φατὸν, ἤγουν ἄῤῥητον, μέγαν, ἐν τῇ ψυχῇ κατασχὼν σὺν φροντίδι ὀξείᾳ, τουτέστιν ἐπιτεταμένῃ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀξέων βελῶν, τῶν βλάπτειν μάλιστα δυναμένων, ἀφανὴς ἐγένετο, ἀπερχόμενος Πυθῶνάδε, ἤγουν εἰς τὴν Πυθῶνα, μαντευσόμενος περὶ ταύτης τῆς ἀφορήτου βλάβης, τουτέστι τῆς κρυφίου διακορήσεως. ἡ δὲ, ἤγουν ἡ Εὐάδνη, καταθεῖσα τὴν ζώνην αὐτῆς τὴν φοινικόκροκον, ἤγουν τὴν κρόκῳ βεβαμμένην, καὶ τὴν κάλπιδα τὴν ἀπὸ ἀργύρου κατεσκευασμένην. ἔστι δὲ ἡ κάλπις ἀγγεῖόν τι ὑδροδόχον. R.

Ἐν θυμῷ πιέσαις χόλον] κατὰ ψυχήν· καίτοι δεινὴν οὖσαν τὴν ὀργὴν λογισμῷ κατασχὼν, καὶ πρὸ τῆς ἀληθοῦς γνώσεως οὐκ ἐκφῆναι τὸ δεινὸν βουληθεὶς, καίτοι πάνυ χαλεπαίνων, εἰς τὸ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος μαντεῖον ἐπορεύετο, γνωσόμενος περὶ τοῦ ἀτλήτου καὶ ἀτόπου τῆς διαφθορᾶς πάθους. ὀξείᾳ δὲ μελέτῃ, τῆς μεγάλης φροντίδος. μελέτας γὰρ τὰς φροντίδας λέγουσιν. V.

Πιέσας] Gl. mss. β. γ. κρατήσας.

63. Ἰὼν] Gl. ms. γ. βαδίζων.

66. Φοινικόκροκον] κοκκινόβαφον Gl. ms. γ.

Ἁ δὲ φοινικόκροκον] ἡ Εὐάδνη. Φοινικόκροκον, τὴν ἐκ φοινικῆς κρόκης ὑφασμένην. V.

69. Λόχμας ὑπὸ κυανίας] τοῦ ἀνθηροῦ καὶ καταπύκνου τοῖς φυτοῖς τόπου. κυανίας, ἤτοι τὰς βαθείας, ἢ παρὰ τὴν τῶν ἴων χροιάν. V.

Ἤγουν ὑποκάτω δένδρων σκιᾶς βαθείας ποιητικῶν διὰ τὴν πυκνότητα, ἔτεκεν υἱὸν θεόφρονα, ἤγουν ἐνθέου φρονήσεως δεκτικόν. τοῦτο δέ φησι, διὰ τὴν ὕστερον ἠσκημένην αὐτῷ μαντικήν. R.

Κυανίας] ἢ τὰς σκιώδεις διὰ τὸ δάσος, ἢ ὅτι τὰ ἴα τοιαύτην ἔχει τὴν χροιάν. θεόφρονα δὲ λέγει τὸν Ἴαμον, ὡς γινώσκοντα τὰ πάντα διὰ τῆς μαντικῆς, ὥσπερ οἱ θεοί. παρέστησεν αὐτῇ, φησὶ, καὶ τὰς Μοίρας, μετὰ τῆς Εἰλειθυίας, ἵνα τὰ κάλλιστα τῷ παιδὶ ἐπικλώσωσι. τοῦτο δὲ ἐποίει σεμνύνων τὰς αὐτοῦ γονάς. R.

70. Τίκτε θεόφρονα κοῦρον] τὸν Ἴαμον, ὅτι μάντις τὴν τέχνην. ὁ δὲ νοῦς· ἡ δὲ Εὐάδνη τὴν ἐκ φοινικῆς κρόκης ζώνην λύσασα καὶ ἀποθεμένη τὴν κάλπιν, οὕτω λοιπὸν ἔτεκεν ἐν συσκίῳ τόπῳ τὸν ἐσόμενον θεόφρονα παῖδα. λέγει δὲ τὸν Ἴαμον, ἀφ' οὗ τὸ γένος ἔχει ὁ Ἀγησίας. V.

71. Τᾷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας] τῇ Εὐάδνῃ ἀποκυούσῃ παρέστησεν ὁ χρυσοκόμης Ἀπόλλων τὴν Εἰλείθυιαν, κεχαρισμένα φρονοῦσαν, καὶ τὰς Μοίρας. ἡ δὲ ἔνδειξις οὐ μόνον περὶ εὐτοκίας, ἀλλὰ καὶ καλλίστης γενέσεως τοῦ παιδός. V.

Τῇ μὲν] ταύτῃ μὲν τικτούσῃ ὁ Ἀπόλλων ὁ χρυσῆν ἔχων κόμην παρέστησεν Ἐλευθὼ, ἤγουν Εἰλείθυιαν, ἔφορον δηλονότι θεὰν τῶν τόκων. R.

Πραΰμητίν τ' Ἐλευθὼ] πραεῖαν, εὐμενῆ. V.

Πραΰμητιν, ἤγουν πραεῖα, φίλα, φρονοῦσαν αὐτῇ, καὶ τὰς Μοίρας συμπαρέστησεν, ἵν' εὐδαίμων δηλονότι εἴη ὁ παῖς. ἦλθε δὲ ὁ Ἴαμος εἰς φῶς αὐτίκα ἐκ τῆς ἐπεράστου ἐντὸς τῶν σπλάγχνων ἐγκυμονήσεως. τὸν μὲν κνιζομένα, ἀντὶ τοῦ λυπουμένη, ἀλγοῦσα, κατελίμπανεν ἐν γῇ· δύο δὲ δράκοντες γλαυκῶπες, ἤγουν λαμπροὺς καὶ στίλβοντας ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς, κατὰ βούλησιν θεῶν, ἐθρέψαντο αὐτὸν, κηδόμενοι, ἤγουν ἐπιμελούμενοι, δι' ἰοῦ μελισσῶν ἀμεμφοῦς, τουτέστιν, οὐ μέμψεως ἀξίου, ἀλλὰ ἐπαίνου δηλονότι, ἤγουν διὰ μέλιτος. ὁ βασιλεὺς δὲ, ὁ Αἴπυτος δηλονότι, ἐπεὶ ἀφίκετο ἐκ τῆς Πυθῶνος τῆς πετραέσσης, ἤγουν τῆς πετρώδους, τῆς τραχείας, ἐλαύνων, τοὺς ἵππους δηλονότι, ἅπαντας τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ ἠρώτα τὸν παῖδα, ὃν ἡ Εὐάδνη ἔτεκε· τοῦ Φοίβου γὰρ πατρὸς ἔφη αὐτὸν γεγονέναι, υἱὸν δηλονότι, μάντιν δὲ ἔσεσθαι τοῖς ἀνθρώποις ἔξοχον περισσῶς πάντων τῶν ἀνθρώπων, ἤγουν ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους· οὐ δέ ποτε ἐκλείψειν, ἤγουν σβεσθήσεσθαι, ἐκποδὼν γενήσεσθαι, τὴν γενεὰν αὐτοῦ. R.

73. Ἦλθε δ' ὑπὸ σπλάγχνων, ἕως κηδόμενοι] ὁ νοῦς τοιοῦτος· ἐγεννήθη δὲ ἐξ ἐπεράστου ὠδῖνος ὁ Ἴαμος, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ φῶς. εὐθέως τοῦτον οὖν τίκτουσα καὶ ἐπιλυπουμένη, καταλέλοιπεν ἐπὶ τῇ γῇ ἡ Εὐάδνη· δύο δὲ αὐτὸν φοβερώτατοι δράκοντες θεῶν βουλήσει ἀνέθρεψαν, ἀβλαβῆ ἰὸν προσφερόμενοι, ἵνα λέγῃ τὸ μέλι. V.

Ὑπὸ σπλάγχνων] ἤγουν ἐν τῇ νηδύϊ· ἐν τούτῳ γὰρ τῷ τῆς γαστρὸς μέρει ἐστὶ τὸ ἔμβρυον, ἢ τὸ σπλάγχνων, ἀντὶ τοῦ γαστρὸς ἁπλῶς. R.

74. Ὠδῖνος ἐρατῆς] ἤτοι γέννας ἐπιθυμητῆς ἢ διότι θεοῦ παῖδα ἐγέννα, ἢ ὅτι πᾶσαι ἐπιθυμοῦσι τεκεῖν καὶ τῶν ἐντεῦθεν ἀπηλλάχθαι κακῶν. R.

75. Ἐς φάος αὐτίκα] εὐθέως· ἀκολούθως, ὡς ἀπὸ εὐμενεστάτης Εἰλειθυίας, ῥᾳδίαν καὶ ἄμοχθον τὴν ὠδῖνα ἐποιήσατο. V.

Τὸν μὲν κνιζομένα] δοκεῖ τὸ κνιζομένα ἐναντίον εἶναι πρὸς τὴν τῆς Εἰλειθυίας εὐμένειαν. καὶ ἴσως τὴν μετρίαν αἴσθησιν τῆς ἀλγηδόνος ὑποφαίνει κνισμὸν ὀνομάζων. ἢ κνιζομένη, λυπουμένη· ἤλγει μὲν γὰρ ὡς μήτηρ, στέργουσα τὸ τέκνον· κατελείπετο δὲ αὐτὸ ἐπὶ τῆς ἐρημίας, βουλομένη λαθεῖν. V.

76. Γλαυκῶπες] Gl. ms. α. εὐόφθαλμοι.

77. Δαιμόνων βουλαῖσιν] ἤτοι καθόλου τῶν θεῶν ἀκουστέον, ἢ εἰς Ἀπόλλωνα καὶ Ποσειδῶνα ἀνακτέον, τὸν μὲν πατέρα, τὸν δὲ προπάτορα. V.

78. Ἀμεμφεῖ] ἐπαινετῷ Gl. ms. γ.

Ἀμεμφεῖ ἰῷ] ἀμεμφῆ ἰὸν εἶπε τὸ μέλι. ὁ γὰρ ἰὸς μοχθηρίαν τινὰ ὑποφαίνει. ὡς ἐπὶ δρακόντων δὲ τὸν ἰὸν εἶπεν. ἀποβάλλει γὰρ ὁ δράκων ἰόν. βουλῇ δὲ θεῶν, ὡς μελλισσῶν ἄνθος ἡδὺ φαίνεται, καὶ οἷον, ὡς, μέλι. Ἄλλως. ἠστεύσατο, εἰπὼν ἀντὶ τοῦ ἰοῦ μέλι προϊέναι. Τὸ δὲ σημεῖον X′, ὅτι ἰὸν μελισσῶν εἶπε διὰ τὸ ἀφίεσθαι ὑπ' αὐτῶν. φησὶ δὲ τὸν Ἴαμον ὑπὸ δρακόντων μέλιτι τραφῆναι. V.

Εἰκότως εἶπε τὸ, ἀμεμφεῖ ἰῷ μελισσᾶν, ὁ γὰρ τῶν ὄφεων ἰὸς μεμπτὸς διὰ τὸ φθορὰν ἐργάζεσθαι. R.

79. Καδόμενοι] Gl. ms. α. φροντίζοντες.

Βασιλεὺς δ' ἐπεὶ πετραίσσας] τῆς τραχείας. τὸ δὲ ἑξῆς· πετραέσσας Πυθῶνος. ὁ δὲ νοῦς· ἐπειδὴ οὖν ἦλθεν ἐκ τοῦ μαντείου ὁ βασιλεὺς Αἴπυτος, ἀνήρετο πάντας τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ περὶ τοῦ γεννηθέντος παιδὸς ὑπὸ τῆς Εὐάδνης. V.

82. Μὴ λάβῃς εἰς τὸ παῖδα ἔξωθεν τὸ, διὰ, ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, στεροῦμαί σε πλοῦτον, καὶ ἀφαιροῦμαί σε οἰκίαν, ϗ ὑβρίζω σε ὕβριν, οὕτω καὶ, ἔρομαί σε λόγον. Εὐριπίδης (Phœn. 562.) Ἄγ' ἤν σ' ἔρομαι δύο λόγω. τὸ δὲ εὔχοντο, ἀντὶ τοῦ, διεβεβαιοῦντο, ἐπεὶ καὶ ὁ καυχώμενος διαβεβαιοῦται τοῦτο ὃ καυχᾶται. ἢ εὔχοντο, ἀντὶ τοῦ, μετὰ τῆς πρὸς θεοὺς εὐχῆς διεβεβαιοῦντο. τὸ δὲ πεμπταῖον γεγενημένον, ἀντὶ τοῦ, πέντε ἡμέρας ἔχον μετὰ τὸ γεννηθῆναι. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ, λέγοντος· πέντε τοῦτον ἡμέρας ἔχοντα μετὰ τὸ γεννηθῆναι, ἐκεῖνοι οὔτε ἰδεῖν διεβεβαιοῦντο. τὸ σχοίνῳ ἐνταῦθα (v. 90.) ϗ τὸ βατίᾳ, καταχρηστικῶς εἶπε. σχοῖνος γὰρ τὸ λεγόμενον ἰδιωτικῶς βρύλον καὶ ἡ τούτων συναγωγή· ἐνταῦθα δὲ τῷ σχοίνῳ καὶ βατίᾳ, ἀντὶ τοῦ, δασεῖ νόει, ἢ διότι ἐν τοῖς βάτοις τὰ ῥόδα καὶ τὰ ἴα εὑρίσκεται καὶ ἐν ταῖς σχοίνοις. δέον δὲ ἁβρῶς εἰπεῖν, ἤτοι δαψιλῶς βεβρεγμένος, ἁβρὸν εἶπε πρὸς τὸ σῶμα. R.

84. Πέρι θνατῶν] περισσῶς ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, ἔλεγε γὰρ αὐτὸν ἐκ πατρὸς Ἀπόλλωνος γεγονέναι καὶ περισσῶς ὑπὲρ πάντας γενέσθαι μάντιν ἀνθρώπους, καὶ μηδέποτε αὐτοῦ τὸ γένος διαλείπειν. V.

87. Ὣς ἄρα μάνυεν] οὕτως ἄρα ἐδήλου. οἱ δὲ, ἤγουν οἱ ἐν τῷ οἴκῳ, οὔτ' οὖν ἀκοῦσαι, οὔτε ἰδεῖν τοῦτον εὔχοντο, ἤγουν ἠρνοῦντο μετὰ καταρῶν, καὶ ταῦτα πεμπταῖον, ἤγουν πέντε ἡμερῶν γεγενημένον, τουτέστιν ὄντα, ἀλλ' ἐγκέκρυπτο. ὁ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ καί. ἤγουν. καὶ γὰρ ἐκέκρυπτο ἐν σχοίνῳ καὶ ἐν βατίᾳ, ἤγουν βάτῳ ἀπειράτῳ, τουτέστιν ἀψηλαφήτῳ, ἀψαύστῳ, διὰ τὰς ἀκάνθας. R.

Τοὶ δ' οὔτ' ὦν] οἱ κατ' οἶκον τοῦ Αἰπύτου θεράποντες εἶπον. τῷ γὰρ εὔχοντο ἀντὶ τοῦ εἶπον οἱ Λάκωνες χρῶνται. V.

88. Οὔτ' ἰδεῖν εὔχοντο ἐὼς, τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον] ὁ νοῦς· ἔκειτο δὲ ὁ παῖς βεβρεγμένος καὶ κεκαλυμμένος ταῖς τῶν ἴων ἀκτῖσι καὶ καταδεδροσισμένος· διόπερ καὶ τὴν κλῆσιν τὴν τοῦ Ἰάμου αὐτῷ ἡ μήτηρ ἔθετο ἀπὸ τῆς τῶν ἴων αἰτίας. ἀθάνατον δὲ εἶπεν ὠνομάσθαι αὐτὸν, ὡς ἀπὸ τῶν χρησμῶν. εἶπε γὰρ ἀνωτέρω, οὐδέποτε ἐκλείψειν τὴν γενεὰν αὐτοῦ. V.

Εὔχοντο] Gl. ms. α. ὤμνυον.

Πεμπταῖον γεγεναμένον] τοῦτο οὐχ ὡς ἀπὸ τῶν οἰκετῶν. οὐ δεδόαμεν γὰρ αὐτοῖς τὸ εἰδέναι, ἢ καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν, ἀφ' οὗ γέγονεν, ἐπίστασθαι· ἀλλὰ ῥητέον, ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου τὸ τοιοῦτον λέγεσθαι. οἱ οὖν οἰκέται τοῦ Αἰπύτου ἐρωτώμενοι ἔλεγον μήτε ἑωρακέναι, μήτε ἀκηκοέναι. εἶτα ὁ ποιητὴς ἀφ' ἑαυτοῦ· καὶ ταῦτα πεμπταῖον ἤδη ὂν τὸ παιδίον. V.

90. Βατίᾳ τ' ἐν ἀπειράτῳ] βατίαν εἶπε τὴν βάτον, ὅ ἐστιν ἀκάνθης εἶδος, καὶ τὸν Ἴαμον ἐτυμολογεῖ. ἀπειράτῳ δὲ, ἐν δρυμῷ μεγάλῳ.

92. Ἀκτῖσιν ἴων] ἤγουν λαμπρότησι διαυγέσι ξανθαῖς καὶ κατὰ πολὺ πορφυροῖς, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ διαυγῶν ἴων ξανθῶν, ϗ κατὰ πολὺ πορφυρῶν. βεβρεγμένος, τουτέστι δεδροσισμένος, τὸ τρυφερὸν σῶμα. διὸ καὶ τοῦτο, ὃ ἐκαλεῖτο δηλονότι, τὸ Ἴαμος (ἀπὸ γὰρ τῶν ἴων Ἴαμος ἐκλήθη) δέδωκεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ καλεῖσθαι αὐτὸν κατὰ πάντα τὸν ἑξῆς χρόνον, ἀθάνατον, ἀντὶ τοῦ ἀθανάτως. R.

Παμπορφύροις ἀκτῖσιν] ἀκτῖνας λέγει τὰς ἀποπιπτούσας ἀπὸ τῶν ἀνθέων δρόσους, ἢ λαμπηδόνας τῶν ἀνθῶν. V.

93. Τὸ κατεφάμιξεν] ἀντὶ τοῦ, διὰ τὸ τοῖς ἴοις δροσίζεσθαι αὐτὸν, ἀξιοίως καὶ Ἴαμον καλεῖσθαι. V.

Κατεφάμιξεν] Gl. ms. γ. ἐκήρυξεν. Καλεῖσθαι Gl. ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν (ὃ δηλονότι τὸ θερίζειν) ἴα (ὅ ἐστιν ἄνθη) λέγεται Ἴαμος.

95. Τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον] διὰ τὸ τοὺς Ἰαμίδας ἀθανάτους ἀπ' αὐτοῦ καλεῖσθαι. V.

Ἀθάνατον] Gl. ms. γ. αἰωνίως. α. διηνεκῶς.

Τερπνᾶς δὲ ἥβας] ὅτι ἐν ταύτῃ μάλιστα τὰ ἡδέα τοῖς ἀνθρώποις γίνεται. Ἄλλως. Τερπνᾶς δ' ἐπεὶ χρυσοστεφάνοιο. ὁ νοῦς· ἐπειδὴ δὲ ἐν ἀκμῇ ἡλικίας ἐγένετο, καὶ τὸν καρπὸν τοῦ χρόνου ἤνεγκε (λέγει δὲ τὰ γένεια), τότε δὴ παραγενόμενος εἰς τὴν Ἐπίδαυρον, ηὔξατο. ἐν μέσῳ γὰρ Ἤλιδος καὶ Ἀρκαδίας ἡ Ἐπίδαυρος. ὧν ἡ μὲν Ἀρκαδία τὴν ἀρχὴν, ἡ δὲ Ἦλις τὰ πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς οἰκεῖται τοῦ ποταμοῦ. ἐνταῦθα οὖν εἰς τὴν Ἐπίδαυρον ἐπεκαλέσατο τόν τε ἑαυτοῦ πρόγονον Ποσειδῶνα καὶ τὸν τοξοφόρον καὶ ἔφορον τῆς θείας Δήλου τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν ἑαυτοῦ πατέρα. V.

Τερπνᾶς δ' ἐπεί. ἐπεὶ εἰς τοῦτο ἡλικίας ἦλθεν, ὡς γένειον ἀνθῆσαι ξανθόν. τὸ δὲ τερπνᾶς εἶπε, διὰ τὸ τοὺς ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ ὄντας, ὡραίους φαίνεσθαι. δέον δὲ εἰπεῖν χρυσοστέφανον πρὸς τὸ καρπὸν, χρυσοστεφάνοιο εἶπε πρὸς τὸ ἥβης. Ἐπεὶ δὲ ἔλαβεν ὁ Ἴαμος καρπὸν ἥβης ἡδείας, πάγκαλον προτεινούσης στέφανον, ἤγουν γένεια, ἃ προέτεινεν ἡλικίας ἀκμὴ τερπνὴ, παγκάλως δι' αὐτῶν στεφανοῦσα, τουτέστιν, ἐπειδὴ εἰς ἀκμὴν ἡλικίας ἔφθασε τερπνῆς, καὶ γενείοις παγκάλως ἐστεφανώσατο, καταβὰς ἐν μέσῳ τοῦ Ἀλφειοῦ, ἤγουν κατὰ τὴν Ἐπίδαυρον, (ἐν μέσῳ γὰρ Ἤλιδος καὶ Ἀρκαδίας ἡ Ἐπίδαυρος) ἐκάλεσε τὸν Ποσειδῶνα τὸν ἑαυτοῦ πάππον, τὸν εὐρυβίαν, ἤγουν τὸν καταπολὺ ἰσχυρὸν, καὶ τὸν σκοπὸν, ἤτοι τὸν ἔφορον, τὸν ἡγεμόνα τῆς Δήλου, νήσου τῆς θεοδμήτου, τὸν τοξοφόρον, τουτέστι τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν πατέρα αὐτοῦ, αἰτῶν αὐτοὺς ἐν νυκτὶ ὑπαίθριος, ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀσκέπῳ τόπῳ, τιμήν τινα τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἑαυτῷ, λαότροφον, τουτέστιν, ὑπὸ τοῦ λαοῦ αὐξανομένην. R.

96. Χρυσοστεφάνοιο] Gl. ms. γ. τῆς προξενούσης χρυσοῦν στέφανον.

99. Εὐρυβίαν] Gl. mss. α. β. γ. μεγαλοδύναμον.

101. Θεοδμήτας λέγει, ἣ ἣν ἔχουσιν οἱ θεοὶ δόμον, Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις, ἢ τῆς ὑπὸ θεῶν κατασκευασθείσης. ὕφαλον γὰρ οὖσαν Ζεὺς ἀνῆκεν εἰς φῶς. Θεόδμητον ἴσως λέγει αὐτὴν, διὰ τὸ πλανωμένην στῆναι ὑπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀπόλλωνος. R.

Σκοπὸν] Gl. ms. γ. φύλακα.

102. Λαότροφον] τὴν τρεφομένην ὑπὸ τῶν λαῶν ἐπισήμην ἑαυτῷ αἰτῶν. Ἄλλως. λαοτρόφον τιμάν· βασιλικὴν ἀρχήν. ᾧ καὶ Ὅμηρος ὁμολογῶν βασιλέας ποιμένας λαῶν ὀνομάζει. αἰτεῖ οὖν τινὰ τιμὴν τὴν ἀπὸ πολλῶν, ἐν πολλοῖς ὄχλοις, ὑπάρξαι αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ. V.

Λαοτρόφος, ὁ λαὸν τρέφων· λαότροφος δὲ προπαροξυτόνως, ὁ ὑπὸ λαοῦ τρεφόμενος. R.

104. Νυκτὸς ὑπαίθριος] οἰκεῖος δὲ καὶ ὁ καιρὸς πρὸς θείαν ἐπίκλησιν. ηὔχετο οὖν, φησὶν, αἰτῶν καὶ παρακαλῶν νυκτὸς ὑπαίθριος. ἀρχαιότατος δὲ ὁ τρόπος τῆς εὐχῆς. V.

Δίχα τινὸς ἐν τῇ κεφαλῇ καλύμματος. οὕτω γὰρ ἦν ἔθος εὔχεσθαι. τὸ νυκτὸς δὲ πρὸς τὸ καταβὰς συνάπτεται. μὴ λάβῃς δὲ ἔξωθεν ἐπὶ, ἀλλ' ἐστὶν ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ καταβάς. νυκτὸς γὰρ ἦν ἡ τοιαύτη κατάβασις. R.

105. Ἀρτιεπὴς πατρία ὄσσα] ἡ ἀληθὴς καὶ ἀψευδής. ἡ δὲ ἀρτιεπὴς καὶ ἀληθὴς φωνὴ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ πρὸς τὰς εὐχὰς ἀντεφθέγξατο. ὄσσα δὲ, ἡ φωνή. V.

Ἀρτιεπής. ἡ ἄρτια καὶ ἀληθῆ λέγουσα. Ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα τὸ θεῖον. Τὸ πατρία ὄσσα ἀντὶ εὐθείας ληπτέον, ἵν' ᾖ· ἀντεφθέγξατο ἡ πατρικὴ ὄσσα ἡ ἀρτιεπής. ἤγουν παραυτίκα τῶν ἐκείνου λόγων. τὸ δὲ, μετάλλασέν τε μιν, διὰ μέσου, ἀντὶ τοῦ, ἠρεύνα, ὅτου χάριν αὐτὸν ἐπεβοήσατο. τὸ δὲ ἀντεφθέγξατο πρὸς τὸ ὄρσο ἔχει τὴν δύναμιν. πάγκοινον δὲ τὸν χῶρον διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ὕστερον συμβᾶσαν πανήγυριν τῶν Ὀλυμπίων. Ἀντεφθέγξατο δὲ αὐτῷ χρηματισμὸς πατρικὸς ἀρτιεπὴς, ἤγουν ἀληθῆ χρηματίζων, μετάλλασέ τε αὐτὸν, ἤτοι ἐζήτησε, τουτέστι, καὶ ἐπεστράφη αὐτοῦ. ἔστι δὲ ὁ λόγος πρωθύστερος. ὤφειλε γὰρ οὕτως· ἐζήτησε δὲ αὐτὸν, ἤγουν ἐπεστράφη αὐτοῦ χρησμὸς τοῦ πατρὸς ἀψευδῆ χρηματίζων, καὶ ἀντεφθέγξατο· ὄρσο, τέκνον, ἤγουν διεγέρθητι, κινήθητι ὄπισθεν τῆς φήμης, ἤγουν τοῦ ἐμοῦ χρηματισμοῦ, τῆς ἐμῆς φωνῆς, ἐλθεῖν ὧδε εἰς τὴν χώραν τὴν πάγκοινον, ἐσομένην δηλονότι. τίνα δὲ ταύτην τὴν χῶραν λέγει, ἐν τῷ ἐπαγομένῳ λόγῳ δείκνυσιν. ἐπάγει γάρ· ἵκοντο δὲ, ἀφίκοντο δὲ, ἐπὶ τὴν πέτραν τοῦ Κρονίου λόφου τοῦ ὑψηλοῦ, τὴν ἠλίβατον, ἤγουν, τὴν μετέωρον καὶ ὀρθίαν, τουτέστι, τὴν Ὀλυμπίαν, ὅπου παρέσχεν αὐτῷ, τῷ Ἰάμῳ δηλονότι, ὁ Ἀπόλλων, θησαυρὸν μαντείας διπλοῦν, τότε μὲν φωνὴν ἀκούειν αὐτοῦ, δηλονότι τοῦ Ἀπόλλωνος, ψευδέων ἄγνωστον, ἤγουν, οὐ γινώσκουσαν ψευδῆ, ἐνεργητικῶς· εἰ γὰρ ἐπὶ παθητικῆς ἐλέγετο σημασίας, δοτικῇ ἂν συνετάττετο. ὅταν δὲ ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς ὁ θρασυμήχανος, ἤγουν ὁ γενναῖα μηχανώμενος, τὸ βλάστημα τὸ σεβάσμιον τῶν ἀπὸ τοῦ Ἀλκαίου τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ἑορτήν τε τοῦ πατρὸς αὐτοῦ (τοῦ Διὸς) κτίσῃ, ἤγουν συστήσῃ, πλειστόμβροτον, ἤγουν πλείστων ἀνθρώπων συγκροτουμένην, καὶ νόμον

μέγιστον ἀγώνων, θείη δηλονότι· οὐ γὰρ δύναται τὸ κτίσῃ ἀπὸ κοινοῦ λέγεσθαι, συνυπακούεται δὲ τὸ οἰκεῖον κατ' ἀναλογίαν τοῦ προῤῥηθέντος, ἐν βωμῷ Διὸς ἀκροτάτῳ, ἀντὶ τοῦ ὑψηλοτάτῳ, τότε δὴ προσέταξε τῷ Ἰάμῳ ποιῆσαι χρηστήριον, ἤγουν μαντεῖον ἀφ' οὗ χρόνου καταπολὺ δεδοξασμένον ἐστὶ κατὰ τοὺς Ἕλληνας τὸ γένος τῶν Ἰαμιδῶν, ἤγουν τῶν ἀπὸ τοῦ Ἰάμου καταγομένων, ἀφ' οὗ ἀπὸ κοινοῦ ὄλβος, εὐδαιμονία, ἠκολούθησεν, αὐτῷ δηλονότι. R.

106. Μετάλλασέν τι μιν] ἐὰν μὲν ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, νοεῖσθαι δεῖ οὕτως· ἐπεζήτησέ τι αὐτὸν καὶ ἐν φροντίδι ἔσχεν, ὅπως τὰ μέλλοντα προλέγειν παράσχῃ αὐτῷ. ἐὰν δὲ ἐπὶ τοῦ Ἰάμου, ὅτι, τῆς φωνῆς ἀκούσας τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπεζήτησεν αὐτὸν, ὥστε καὶ κατ' ὄψιν αὐτὸν εὐτυχῆσαι τῆς θέας τοῦ θεοῦ. τὸ δὲ μετάλλασεν, ἐὰν λάβωμεν ἀντὶ τοῦ ἀνηρώτησεν, ἀκύρως κεῖται. μεταλλῆσαι γάρ ἐστι τὸ ζητεῖν ὡς ἐπὶ τῶν μετάλλων. V.

Ἄλλως. Μετάλλασέν τι μιν] ἰδίως κέχρηται τῇ λέξει. μεταλλῆσαι γάρ ἐστι τὸ ζητῆσαι, ἀπὸ τῶν μετάλλων. νῦν δὲ ἐπ' οὐδενὸς τοιούτου τέταχεν, ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ ἐφθέγξατο καὶ προσεῖπε καὶ οἱονεὶ ἐφιλοφρονήσατο. Ἔνιοι δὲ οὕτως· ἐπεὶ ἀφανὴς ἦν ὁ Ἀπόλλων τῷ Ἰάμῳ, μόνη δὲ φωνὴ προσεῖπεν αὐτὸν, ἐφθέγξατο μὲν ὁ Ἀπόλλων, ὁ δὲ Ἴαμος ἐζήτησε τὸν φθεγξάμενον, τίς ἦν. τὸ δὲ ἑξῆς λεγόμενον ἐφθέγξατο· ὄρσο τέκνον, δεῦρο· ταῦτα παρὰ Ἀπόλλωνος πρὸς Ἴαμον· ἄγε δὴ, ἀνίστασο παῖ, ἀπέλθωμεν εἰς τὴν ἐσομένην ὕστερον πολύκοινον καὶ πολυπληθῆ χώραν. λέγει δὲ τὴν Ὀλυμπίαν. ὡς δὲ θεὸς, μάλιστα ἀκριβής ἐστιν εἰς τὰ μέλλοντα. V.

108. Φάμας ὄπισθεν] τῇ ἐμῇ φωνῇ ἐπικατακολούθει. Ὁμηρικῶς δέ. Χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς (Homer. Iliad. υ'. 131.). V.

109. Πέτραν ἀλίβατον] τὴν ὑψηλὴν, καὶ ἢ τὴν, ἐφ' ἧς τὸν βαίνοντά ἐστιν ἀλιτεῖν διὰ τὸ ὕψος, ἢ ἐφ' ἧς ἀνατέλλων πρῶτον ὁ ἥλιος βαίνει. ὁ δὲ νοῦς· ὅρμησον, ὦ τέκνον, καὶ ἐλθὲ εἰς τὴν πολύκοινον ἐσομένην χώραν, κατακολουθῶν τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ· παρεγένετο δὲ εἰς τὴν ὑψηλὴν πέτραν τοῦ Κρονίου, ἐν ᾧ Κρονίῳ παρέσχεν αὐτῷ διπλοῦν θησαυρὸν μαντείας. Πλειστόβροτον δὲ, παρ' ἣν πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων ἀθροίζονται. V.

111. Θησαυρὸν δίδυμον] ἵνα μὲν, τὸ κατὰ τὸ παρὸν εὐθέως φωνὴν ἀκούειν ψευδέων ἀνεπίγνωστον, ὕστερον δὲ καὶ παρὰ τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς μαντεύεσθαι ἐκ τῆς τοῦ πυρὸς ἀναδόσεως. Ἄλλως. ἔνθα οἱ ἅπασι θησαυρὸν δίδυμον, ἕως τὸ, βωμῷ. ὁ νοῦς· ἐδίδου δὲ ὁ Ἀπόλλων τῷ Ἰάμῳ δίδυμον θησαυρὸν τῆς μαντείας, τότε μὲν φωνῆς κατακούειν ἀληθοῦς, ὅτε δὲ ὁ ἰσχυρὸς Ἡρακλῆς, τὸ τῶν Ἀλκαϊδῶν βλάστημα, τύχῃ ἐλθὼν εἰς Ὀλυμπίαν, καὶ κτίσῃ τῷ αὐτοῦ πατρὶ περίκλειτον καὶ πολυάνθρωπον πανήγυριν, καὶ τὸν νόμον καὶ θεσμὸν τῶν μεγίστων Ὀλυμπιακῶν ἄθλων, ἐπὶ τῷ τοῦ Διὸς ὑψηλοτάτῳ βωμῷ, τότε Ἴαμον ἐκέλευσεν ὁ Ἀπόλλων χρηστήριον θέσθαι. καὶ μαντεῖον τὸ διὰ τῶν θυμάτων. Ἄλλως. μαντεῖον ἦν ἐν Ὀλυμπίᾳ, οὗ ἀρχηγὸς γέγονεν Ἴαμος τῇ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντείᾳ, ᾗ καὶ μέχρι τοῦ νῦν Ἰαμίδαι χρῶνται. ἀναλαμβάνοντες γὰρ τὰ τῶν ἱερείων δέρματα, ἐπιτιθέασιν εἰς τὸ πῦρ καὶ οὕτω μαντεύονται. ἔνιοι δὲ οὕτω φασί· τεμνομένοις δέρμασι μαντεύεσθαι αὐτούς. λαμβάνοντες γὰρ τὰς βύρσας τῶν ἱερείων ἔσχιζον, καὶ κατὰ τὰ σχίσματα ἐμαντεύοντο, ἀφορῶντες εἰς τὴν τομὴν, πότερον εὐθεῖά ἐστιν, ἢ οὔ. V.

113. Ψευδέων ἄγνωστον] ἀληθῆ. ἄγνωστος δὲ ψευδέων, ἡ τῶν θεῶν φωνή. ἄλλοι δέ φασιν, ὀρνέων. V.

115. Σεμνὸν θάλος] τὸ βλάστημα τῶν Ἀλκαϊδῶν. φησὶ δὲ, τὸ τοῦ Ἀμφιτρύωνος. ἐκεῖνος γὰρ Ἀλκαίου παῖς. ἔνιοι μέντοι αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα Ἀλκαῖον καλεῖσθαι βούλονται, μετωνομάσθαι δὲ Ἡρακλῆ, Ἀπόλλωνος τοῦτο χρησμῳδήσαντος. V.

116. Πατρός θ' ἑορτὰν] τό τε οὐκ ἔστιν ἀργὸν ὡς οἴονταί τινες, ἀλλὰ τοῦτο λέγει διὰ τὸ προϋπάρχειν ἐκεῖ Κρόνου ἱερὸν, ὅθεν καὶ Κρόνιος λόφος καλεῖται, ἢ διότι ἡ τοῦ Διὸς ἑορτὴ καὶ τῶν ἄλλων ἕνδεκα θεῶν ἦν, ὡς ἔφαμεν, τὸ, Ἑορταῖς θεῶν μεγίσταις, ἐν τῷ Ψαύμιδος Ὀλυμπιονίκῃ.* τὸ δὲ κτίσῃ, ἀντὶ τοῦ, ποιήσῃ, ὁ γὰρ κτίζων οἰκίαν ποιεῖ ταύτην. R.

Πλειστόμβροτον] παρ' ἣν πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων ἀθροίζονται, τῷ κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν μαντικῷ βωμῷ τοῦ Διός. V.

119. Χρηστήριον] ὅτι ἐμαντεύοντο ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ οἱ Ἰαμίδαι, ἢ μηρὸν πιμελῇ κεκαλυμμένον εἰς πῦρ ἐμβάλλοντες, ἢ δορὰν προβάτων σχίζοντες, καὶ ἐκ τῆς σχίσεως, εἰ μὲν εὐθεῖα γένηται, καλὰ ἔσεσθαι τὰ μαντευόμενα, εἰ δὲ λοξὴ, ἀποτρόπαια. R.

120. Ἐξ οὗ ὄλβος Ἰαμιδᾶν ἔσπετο] ἰδίως τῇ φράσει ἐχρήσατο. ἀφ' οὗ δὴ χρόνου τὸ ἐνδοξότατον γένος τῶν Ἰαμιδῶν εὐδαιμονία ἠκολούθησεν· ἀντὶ δοτικῆς τὴν ἀκολουθίαν ἐχούσης πρὸς τὸν λόγον· ἀφ' οὗ τῷ τῶν Ἰαμιδῶν γένει ὁ ὄλβος ἠκολούθησε καθ' Ἕλληνας. V.

Πολύκλειτον] Gl. mss. β. γ. πολυδόξαστόν ἐστι.

* Olymp. V. 11.

122. Τιμῶντες δ' ἀρετὰς] ἤτοι καθόλου γνωμικὸς ὁ λόγος, ἢ ἐπὶ τῶν Ἰαμιδῶν. οἱ δὲ Ἰαμίδαι τὰς ἀρετὰς τιμῶντες, ἀεὶ εἰς ἐπίδοξον ὁδὸν βίου ἔρχονται. V.

Τὸ τιμῶντες εἰ μὲν μετὰ τοῦ οἱ ἄρθρου εἴποις, καθολικῶς γνωμικὸς ἔσται ὁ λόγος· εἰ δὲ χωρὶς τοῦ ἄρθρου, πρὸς τοὺς Ἰαμίδας νοήσεις· καὶ τὸ "τεκμαίρει χρῆμ' ἕκαστον," ἢ δι' αὐτοὺς, ἢ διὰ πάντας ἐρεῖς. Οἱ τιμῶντες δὲ, ἀντὶ τοῦ, οἱ ἀσκοῦντες τὰς ἀρετὰς, ὥσπερ οὗτοι δηλονότι, εἰς φανερὰν ὁδὸν ἔρχονται, ἤγουν εἰς διάδηλον, καὶ φανερὰν πολιτείαν. R.

123. Τεκμαίρει χρῆμ' ἕκαστον] ἕκαστον γὰρ τῶν ἀνθρώπων τεκμαίρει καὶ μηνύει τὸ οἰκεῖον πρᾶγμα, ὡς Ὅμηρον ἡ ποίησις καὶ Δημοσθένην ἡ ῥητορική. λείπει τό· ἐγὼ τοίνυν διὰ τοῦτο ἐπαινῶ. ὁ δὲ λόγος γνωμικός. V.

Ἤγουν, ἕκαστον ἀνθρώπων ἡ πρᾶξις δεικνύει. ψόγος δὲ ἀπ' ἄλλων φθονούντων κρέμαται, ἀντὶ τοῦ, ἐπιφέρεται τούτοις, ὧν ἐπὶ τὴν ἔνδοξον ὄψιν χάρις, νίκης δηλονότι, αἰδοία, ἤγουν αἰδοῦς ἀξία, στάζει, ἀντὶ τοῦ, παραγίνεται, πρῶτον, τουτέστιν ἐξαιρέτως, περὶ δωδέκατον δρόμον ἐλαυνόντων τοὺς ἵππους. R.

124. Μῶμος δ' ἐξ ἄλλων] φθόνος δὲ καὶ ψόγος ἐξ ἄλλων τινῶν, ἐκ τῶν φθονερῶν, ἐπικρέμαται τούτοις, οἷς ἄν ποτε κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν περὶ τὸν δωδεκάκυκλον δρόμον ἀγωνισαμένοις καὶ νικήσασιν, [del. καὶ οἷς ἂν] ἡ ἐκ τῆς νίκης χάρις ἔνδοξον τὴν ὄψιν παράσχῃ. Ἄλλως. ὁ νοῦς· ἐκ τῶν ἄλλων φθονούντων μῶμος ἐπικρέμαται τοῖς τετυχηκόσι τῶν τιμῶν τούτων· οἷον, οἱ μὴ τετυχηκότες τοὺς τυχόντας διαμωμῶνται, ὡς μηδενὸς ἀξιολόγου τετυχηκότας. V.

Τοῦτο λέγει ὑπὲρ τοῦ Ἁγησίου, ἢ ὡς φθονηθέντος παρά τινων διὰ τὴν κατορθωθεῖσαν αὐτῷ νίκην, ἢ ἁπλῶς τοῦτο λέγων, ὅτι οἱ νικῶντες βασκαίνονται. Πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει, φησὶ Σοφοκλῆς (Ajac. 157.). τὸ δὲ ποτὶ πρὸς τὸ μορφὰν συναπτέον, οὕτως· οἷς πρὸς τὴν μορφὴν τὴν εὔκλεια καὶ ἔνδοξον στάζει χάρις αἰδοία καὶ σεμνὴ, τουτέστιν, οἷς διὰ τὴν κατορθωθεῖσαν αὐτοῖς νίκην, μεγάλη τις εὐφροσύνη συμβαίνουσα, χαρίεντα αὐτῶν τὰ πρόσωπα τίθησιν. ἡ γὰρ ἐν τῷ προσώπῳ ἐπιφαινομένη ἡδονὴ τεκμήριόν ἐστι τῆς ἐν τῇ ψυχῇ ἡδονῆς. δέον δὲ εἰπεῖν εὐκλεῶς πρὸς τὸ στάζει, εὐκλέα εἶπε πρὸς τὸ μορφάν. τὸ δὲ πρῶτον πρὸς τὸ στάζει συναπτέον, οὕτως· οἷς στάζει πρῶτον χάρις αἰδοία καὶ τὰ ἑξῆς. R.

127. Αἰδοία ποτιστάζει] ἐπεὶ οἱ νικῶντες δοκοῦσιν εὐειδεῖς εἶναι· ἐπιχαρίτους ποιεῖ τοὺς νικῶντας. V.

129. Εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλάνας ὄρος] Κυλλήνη ὄρος Ἀρκαδίας, ἱερὸν Ἑρμοῦ. φησὶ δὲ, ὅτι, εἰ δὴ ἀληθῶς οἱ τοῦ Ἁγησίου πρόγονοι τὴν Κυλλήνην κατοικοῦντες, τὸ τῆς Ἀρκαδίας ὄρος, ἐτίμησαν διὰ δώρων καὶ θυσιῶν πολλῶν πολλάκις τὸν κήρυκα τῶν θεῶν, τὸν Ἑρμῆν, τὸν τῶν ἀγώνων δεσπόζοντα, καὶ τὰς μερίδας τῶν ἄθλων κεκληρωμένον, τὸν τὴν Ἀρκαδίαν τιμῶντα, τοῦτον ἂν εἴποιμεν καὶ νῦν, ὦ Σωστράτου παῖ, σὺν τῷ ἑαυτοῦ πατρὶ, τελειοῦντά σου τὴν ἐπὶ τῇ νίκῃ εὐδαιμονίαν. V.

Εἰ δ' ἀληθῶς, ὦ Ἁγησία, οἱ ἄνδρες, οἱ σοὶ πρόγονοι πρὸς μητρὸς, οἱ οἰκοῦντες ὑποκάτω τοῦ ὄρους τῆς Κυλλήνης (Ἀρκὰς γὰρ ἦν πρὸς μητρὸς ὁ Ἁγησίας) θυσίαις λιτανευτικαῖς πολλάκις πολλαῖς ἐδώρησαν, ἀντὶ τοῦ ἐδωρήσαντο, ἐδεξιώσαντο, εὐσεβῶς τὸν κήρυκα τῶν θεῶν τὸν Ἑρμῆν, ὃς τῶν ἀγώνων ἐξουσιάζει καὶ μερίδος τῶν βραβείων, καὶ τὴν Ἀρκαδίαν τε, τὴν καλῶς ἔχουσαν ἕνεκα γενναιότητος ἀνδρῶν, τιμᾷ, ἤγουν δοξάζει, οἰκῶν ἐν αὐτῇ ἐκεῖνο: ὁ Ἑρμῆς, ὦ παῖ τοῦ Σωστράτου, σὺν τῷ πατρὶ αὐτοῦ τῷ Διῒ, τῷ βαρυγδούπῳ, τουτέστι, τῷ τῶν βροντῶν αἰτίῳ, τῶν τὸν βαρὺν κτύπον ἐργαζομένων, κραίνει, ἀντὶ τοῦ διοικεῖ τὴν εὐτυχίαν τὴν σήν. 140. δόξαν ἔχω, ἀντὶ τοῦ, λόγον φέρω τινὰ ἐπὶ γλώσσῃ· ἤγουν πρόχειρον εἰρῆσθαι ἀπὸ νοῦ δηλονότι, ὡς σίδηρον ἀπὸ ἀκόνης λιγυρᾶς, τουτέστιν ὀξέως ποιούσης ἠχεῖν τὰ ἀκονώμενα, ὅς με ἕλκει ἐθέλοντα ἐπὶ πνοὰς καλιῤῥόους, ἤγουν ᾠδὰς εὐήχους, τὰς ἀπὸ τῶν ὀργάνων ἀναφερομένας. R.

130. Ἁγησία] σημείωσαι, ὅτι κατὰ μητέρα Ἀρκὰς ἦν ὁ Ἁγησίας. V.

Μάτρωες ἄνδρες] οἱ πρὸς μητρὸς συγγενεῖς σου. ἐνταῦθα γὰρ ἡ σὴ προμήτωρ Εὐάδνη, ὡς ἔφαμεν, ἀνετράφη ὑπὸ τῷ Αἰπύτῳ. R.

131. Δώρησαν (sic) θεῶν κάρυκα] ἀντὶ τοῦ ἐδωρήσαντο τῷ κήρυκι τῶν θεῶν, ἢ χοροῖς ἐτίμησαν αὐτόν. V.

134. Ὃς ἀγῶνας ἔχει] ἐναγώνιος γὰρ ὁ θεός· ἢ ὅτι κήρυξ· κήρυξ δὲ καὶ ἐν ἀγῶσιν· ἢ ὅτι τῆς πάλης εὑρετής. V.

Ἔχει] Gl. ms. γ. κρατεῖ.

136. Τὸ τιμᾷ εἰ μὲν γ' πρόσωπον νοήσεις, οὕτως ἐρεῖς· καὶ τιμᾷ τὴν Ἀρκαδίαν, τὴν εὐάνορα, διὰ τὸν νεὼν αὐτοῦ ἐκεῖ εἶναι· εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ τιμῇ, τὸ ἔχει ἀπὸ κοινοῦ λάβῃς, οὕτω· καὶ ἔχει τὴν εὐάνορα Ἀρκαδίαν ἐν τιμῇ, τουτέστιν, ἢ ἐκεῖ κατοικῶν τιμᾶται, ἢ ἐκεῖ κατοικεῖ εἰς ταύτης τιμήν. R.

140. Δόξαν ἔχω ἕως τοῦ, ἔτικτεν] ὁ νοῦς· ἔχω τινὰ καὶ ἑτέραν δόκησιν, οὕτω με προτρεπομένην λέγειν περὶ σοῦ, ὡσανεὶ τῆς ἀκόνης, τῆς ὀξύνειν δυναμένης τὸ παραθηγόμενον· ἥτις δόκησις θέλοντί μοι καὶ βουλομένῳ προσέρπει καὶ προσπίπτει ὑπὸ

ταῖς τῶν αὐλῶν πνοαῖς καὶ τῶν ἤχων. διὰ πνοῆς γὰρ ὁ ἦχος ἐκφέρεται· ἥτις δόκησίς ἐστι, τὸ ὑμνεῖν σε ἐκ τῆς ἐμῆς προγόνου Μετώπης, ἀπὸ Στυμφήλου, πόλεως Ἀρκαδικῆς. μητρομάτορα δὲ τὴν Μετώπην λέγει ὁ Πίνδαρος οὕτω· θυγάτηρ μὲν γὰρ ἦν Μετώπη Λάδωνος, τοῦ τῆς Ἀρκαδίας ποταμοῦ, γυνὴ δὲ Ἀσωποῦ, τοῦ ἐν Θήβαις ποταμοῦ· ἐκ ταύτης γέγονε νύμφη τις Θήβη· ἀφ' ἧς ἡ πόλις. Θηβαῖος δὲ ὁ Πίνδαρος. διὰ τοῦτο ματρομάτορα ἰδίαν λέγει τὴν Μετώπην. V.

Τὸ, ἔχω τινὰ ἐπὶ γλώττῃ δόκησιν ἀκόνας λιγυρᾶς, τοῦτο λέγει, ἀντὶ τοῦ, ἐπέρχεταί μοι ἔννοιά τις καὶ λόγος ἡδὺς ὑπὲρ σοῦ, παρακινῶν με λέγειν τοῦτο πρὸς σέ. ὥσπερ γὰρ ἡ ἀκόνη ὀξύνει τὸ παραθηγόμενον, οὕτω καὶ ἡ ἐμὴ μουσικὴ ὥσπερ τις ἀκόνη ἐστὶ πρὸς ἐμέ. ἐπεὶ δὲ διὰ τῆς μουσικῆς ἔψαλλε πάντα τὰ αὐτοῦ ποιήματα, εἰκότως καὶ τὴν νῦν ἐπερχομένην αὐτῷ δόκησιν, ὑπὲρ τοῦ Ἀγησίου εἰπεῖν, τῆς αὐτοῦ μουσικῆς ταύτην εἶναί φησι. τὸ δὲ πνοαῖς αὐλῶν λέγει, διότι καὶ μετὰ μουσικῆς καὶ μετὰ αὐλῶν ᾖδε τοὺς ὕμνους. R.

141. Ἀκόνας λιγυρᾶς] ἀκόνην ὀξεῖαν φησὶ τὴν μουσικήν. λιγὺς γὰρ νῦν ὁ ὀξύς. Καὶ Ὅμηρος (Iliad. β'. 246) Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητὴς, Ἴσχεο. οὐ γὰρ ἔνι χωρητὸν, ἄκριτα λέγοντα ἡδὺν εἶναι. Ἄλλως. ἀκόνης τινὸς δόκησιν ἔχω ἐπὶ γλώσσης, ὃ ἐστι παρακονῶμαι. [ἢ οὕτως· ἡ δόκησις, ἀκόνημα. ὃ δοκῶ παρὰ τῶν ἀνδρῶν, τοῦτό μοι ἀκόνη ἐστὶν ἡ παροξύνουσά με καὶ παρορμῶσα.] ἢ οὕτω· τῆς λιγυρᾶς ἀκόνης ἔχω δόκησιν ἐπὶ τῆς γλώσσης, ἥτις κραίνει τῆς εὐτυχίας τὴν δόκησιν. ὁ δὲ νοῦς· ὀξὺς ὢν, ὀξύτερος γίνομαι, παρ' ἀκόνης, τῆς δοκήσεως, θηγόμενος. V.

143. Καλλιῤῥόοισι] ταῖς ἀπὸ τῶν ὀργάνων ἀναφερομέναις, τῶν μετ' αὐλοῦ ὕμνων. V.

Ματρομάτωρ] ἡ τῆς μητρὸς τῆς ἐμῆς μήτηρ. πῶς δὲ, ἐπιόντες δείξομεν. λιγυρᾶς δὲ νῦν τῆς ὀξείας. V.

Ματρομάτωρ ἐμά. μητρομήτωρ ἐστὶν ἐμὴ, ἀντὶ τοῦ, τῆς ἐμῆς πατρίδος, τουτέστι τῶν Θηβῶν, μήτηρ ἡ Μετώπη ἡ εὐανθὴς, ἤγουν ἡ φαιδρὰ, ἡ τῆς Στυμφαλίδος θυγάτηρ. θυγατέρα δὲ λέγουσι τὴν Μετώπην τῆς Στυμφαλίδος, διὰ τὸ εἶναι τὴν Στυμφαλίδα περιεκτικὴν αὐτῆς. μητρομήτωρ δὲ εἰπὼν, ἐπάγει ὡς ἑρμηνεύων· ἥτις, ἤγουν ἡ Μετώπη τὴν Θήβαν ἔτεκε τὴν πλήξιππον, ἤγουν τὴν πλήττουσαν τοὺς ἵππους ἐν τοῖς δρόμοις, τουτέστι τὴν ἱππικὴν, τὴν πολεμικήν. ταύτης ἐπέραστον ὕδωρ πίομαι, ἀντὶ τοῦ. εὐπορίαν λόγων ἀπὸ ταύτης πορίσομαι, ποικίλον ὕμνον συντιθεὶς χάριν ἀνδρῶν αἰχμητῶν, τουτέστι πολεμιστῶν. R.

144. Στυμφαλὶς εὐανθὴς Μετώπα] Μετώπη Ἀσωποῦ μὲν ἦν γυνὴ, μήτηρ δὲ Θήβης, ἀφ' ἧς ἡ πόλις Θήβη προσηγορεύθη. διὰ τὴν οἰκειότητα οὖν, φησὶν ὁ Πίνδαρος, τὴν πρὸς ἐμὲ τῆς Μετώπης, ἥτις Θήβης μήτηρ τῆς ἐμῆς πατρίδος, ἕλκεταί με ἡ Μετώπη Ἀρκὰς οὖσα. τὴν δὲ Μετώπην φασὶ γήμαντα Ἀσωπὸν τὸν Ὠκεανοῦ, Λάδωνος οὖσαν θυγατέρα, τεκνῶσαι Κέρκυραν, Αἴγιναν, Σαλαμῖνα, Θήβην, Ἄρπινναν, Νέμεαν. εὐανθὴς δὲ Μετώπα, ἡ ἀκμαία καὶ ἀνθηρὰ, ἵν' ὁ λόγος ἐπὶ τῆς νύμφης ἀκούηται. Ἄλλως. Στύμφηλος ὑπόκειται τῇ Κυλλήνῃ, ἔστι δὲ τῆς Ἀρκαδίας. οἱ δὲ κατὰ τὴν μητέρα πρόγονοι τοῦ Ἀγησίου, Στυμφήλιοί εἰσιν. Φιλοστέφανος δὲ ἐν τῷ περὶ Κυλλήνης φησὶ Κυλλήνην καὶ Ἑλίκην θρέψαι. ἐναγωνίου δὲ ὄντος τοῦ θεοῦ, φησὶν ὅτι οἱ περὶ τὸν Ἀγησίαν διὰ τὴν συγγένειαν, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ἑρμῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ, εἰκότως νικῶσιν. Ἄλλως. Στυμφαλὶς εὐανθής. Στύμφηλος γὰρ πόλις Ἀρκαδίας. Ὅμηρος. (Iliad. β'. 608.)

Στύμφηλόν τ' εἶχον καὶ Παῤῥασίην ἐνέμοντο.

ματρομάτορα δὲ λέγει τὴν Μετώπην ὁ Πίνδαρος οὕτω. Μετώπη θυγάτηρ μὲν Λάδωνος τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ποταμοῦ, γυνὴ δὲ Ἀσωποῦ τοῦ ἐν Θήβαις ποταμοῦ, ἥτις Μετώπη ἐγέννησε τὴν ἱππικὴν Θήβην κατὰ ἀναφορὰν τῶν ἐνοικούντων ἐν Θήβαις. V.

Στυμφαλὶς] ἤγουν Ἀρκαδική. Στύμφαλος γὰρ πόλις Ἀρκαδίας. τὸ δὲ εὐανθὴς, ἀντὶ τοῦ ὡραία. Ἱστορία. Ἡ Μετώπη θυγάτηρ ἦν Λάδωνος τοῦ ποταμοῦ, γυνὴ δὲ Ἀσωποῦ, τοῦ ἐν Θήβαις ποταμοῦ, ἀφ' οὗ θυγατέρα ἔσχε Θήβην, ἧς ἡ πόλις ἐπώνυμος. Θηβαῖος δὲ ὁ Πίνδαρος. διὸ καὶ τὴν Μετώπην μητρομήτορα καλεῖ, οἱονεὶ μητέρα τῆς μητρὸς αὐτοῦ Θήβης. φασὶ δὲ τὴν Μετώπην οἱ μὲν λίμνην, οἱ δὲ ποταμόν. R.

146. Τᾶς] ταύτης οὖν τῆς (Θήβης τῆς) Μετώπης. λέγει δὲ νῦν τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν τῇ ἡρωΐδι. ὅτι δὲ ἡ Μετώπη τῆς Ἀρκαδίας ποταμὸς, Καλλίμαχος ἱστορεῖ ἐν ὕμνοις· (in Jov. 26.) Πολύστειόν τε Μετώπην. V.

147. Πίομαι ἀνδράσιν ἕως τοῦ ὕμνον] ἀνδράσι νῦν, τῷ τε Ἀγησίᾳ καὶ τοῖς τούτου προγόνοις. τὸ δὲ πλέκων ἤτοι πρὸς τὸ ποικίλον καὶ διάφορον τῆς φθογγῆς (λέγουσι γὰρ καὶ στροφὰς ᾠδῆς) ἢ ὡς ἐπὶ στεφάνου μουσικῆς. ὁ δὲ λόγος· ὦ τῆς ἐμῆς πατρίδος Ἀρκαδικῆς Μετώπη. λέγει δὲ, τοῦ ποταμοῦ γεύσομαι τῷ ὕμνῳ, καὶ εἰς τὸ ἐγκώμιον ἀναλήψομαι, αὐτῷ τε τῷ Ἀγησίᾳ

καὶ τοῖς τούτου ἀνδρείοις καὶ πολεμικωτάτοις προγόνοις τὸν ποικίλον καὶ πολύφθογγον ὕμνον διαπλέκων ϗ συντιθείς. V.

148. Ὄτρυνον νῦν ἑταίρους, Αἰνέα] ἀποϛρέφει τὸν λόγον πρὸς τὸν Αἰνέαν τὸν χοροδιδάσκαλον. Αἰνέας γὰρ οὗτος χοροδιδάσκαλος, ᾧ ἐχρήσατο διὰ τὸ αὐτὸν ἰσχνόφωνον εἶναι, καὶ μὴ δύνασθαι ἐν τῷ δημοσίῳ δι' ἑαυτοῦ καταλέγειν τοῖς χοροῖς, ὅπερ οἱ πλείους ϗ μεγαλόφωνοι τῶν ποιητῶν ἀγωνιζόμενοι ἐποίουν, δι' ἑαυτῶν διδάσκοντες τοὺς χορούς. ἀπέϛρεψεν οὖν τὸν λόγον ὁ Πίνδαρος πρὸς τὸν Αἰνέαν λέγων· παρόρμησον νῦν, ὦ Αἰνέα, τοὺς ἑταίρους τοὺς ἐν τῷ χορῷ, ὥϛε ὑμνῆσαι πρῶτον μὲν τὴν Ἥραν, ἔπειτα δὲ γνωρίσαι τοῖς λόγοις ποίησον αὐτοὺς, εἰ κατὰ τὸν ἀληθῆ λόγον ἐκφεύγομεν τὸ ὄνειδος τῶν Βοιωτῶν, καὶ τὴν παροιμίαν, τὴν λεγομένην, Βοιωτία ὗς. ἡ δὲ παροιμία ἐντεῦθεν. Ὕαντες, ἔθνος βάρβαρον ἀρχαῖον, κατῴκησαν τὴν Βοιωτίαν, οὓς τινες ἐκ παραφθορᾶς τοῦ ὀνόματος, ἀντὶ τοῦ Ὕαντας λέγειν, Ὗς ἐκάλουν. ὥϛε καὶ τοῖς ὕϛερον διαδοθῆναι τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν Βοιωτῶν, καὶ λοιπὸν νομισθῆναι, διὰ πολλὴν ἀλογίαν ϗ ἀγροικίαν οὕτως ἐξ ἀρχαίου αὐτοὺς κεκλῆσθαι, τούς τε βουλομένους εἰς ἀπαιδευσίαν ἐπισκώπτειν τινὰς τοῦτο λέγειν, Βοιωτία ὗς. ὁ δὲ νοῦς· παρόξυνον ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὺς χορευτὰς, ὦ Αἰνέα, πρῶτον μὲν τὴν Ἥραν τὴν ἐν τῷ Παρθενίῳ ὄρει Παρθενίαν ἀνυμνῆσαι, ϗ γνῶναι ἀληθέσι λόγοις διὰ τοῦ ὕμνου ποίησον τοὺς ἀκούοντας, εἰ ἀποφεύγομεν ἐκεῖνο τὸ ὄνειδος, ὃ ἀμουσίας ἕνεκα ἡμῖν τοῖς Βοιωτοῖς προςτρίβεται. ὑπάρχεις γὰρ τῶν Μουσῶν ἄγγελος ὀρθὸς καὶ ὑποφήτης, καὶ τρόπον τινὰ σκυτάλη καὶ σκῆπτρον τούτων τυγχάνεις, καὶ κρατὴρ ἡδὺς τῶν ὕμνων, ἀντὶ τοῦ, μουσικώτατος γὰρ εἶ. R.

Ὦ Αἰνέα, διέγειρον νῦν τοὺς ἑταίρους, ἤγουν τοὺς συγχορευτὰς, πρῶτον μὲν ὑμνῆσαι τὴν Ἥραν τὴν Παρθενίαν, ἤγουν τὴν ἐν τῷ Παρθενίῳ, ὄρει τῆς Ἀρκαδίας, τιμωμένην, ἔπειτά τε γνῶναι, ἀντὶ τοῦ γνώριμον ποιῆσαι κατ' ἀληθῆ λόγον, εἰ φεύγομεν τὴν Βοιωτίαν ὗν, λέγω τὸ ἀρχαῖον ὄνειδος, τουτέϛι τὴν παλαιὰν διαβολὴν, τὴν ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ. ὑπάρχεις γὰρ ἄγγελος ὀρθὸς, ἤγουν κήρυξ ἀληθὴς, τῶν καλλιτρίχων Μουσῶν σκυτάλη, τουτέϛι ῥάβδος, γλυκὺς κρατὴρ, ἤγουν γλυκὺ ἀγγεῖον, γλυκὺς οἶνος τῶν ᾠδῶν τῶν ἀγαφθέγκτων, τουτέϛιν, ὧν πολὺ τὸ κλέος. Οὗτος ὁ Αἰνέας χοροδιδάσκαλος ἦν τοῦ παρὰ Πινδάρου χοροῦ, ᾧτινι πρὸς τὸν δῆμον ἐχρῆτο Πίνδαρος, διδάσκοντι τὰ αὐτοῦ ποιήματα, καὶ μεθ' ἑταίρων ψάλλοντι διὰ τὸ αὐτὸν ἰσχνόφωνον εἶναι, καὶ μὴ δύνασθαι λέγειν ἀξίως. Ἱϛορία. Ὕαντες, ἔθνος ἀρχαῖον καὶ βάρβαρον, ᾤκησαν ἐν Βοιωτίᾳ, οὓς διὰ πολλὴν προσοῦσαν αὐτοῖς ἀλογίαν, σκώπτοντές τινες καὶ παραφθείροντες τὸ ὄνομα, ἵνα ἕκαϛον τούτων ὗν ἔλεγον, καὶ ἐπεκράτησε τοσοῦτον αὕτη ἡ διαφθορὰ, ὡς ὄνειδος τοῖς Θηβαίοις τοὺς ἄλλους προφέρειν ταύτην τὴν παροιμίαν τὸ, Βοιωτία ὗς. λέγει οὖν ὁ Πίνδαρος πρὸς τὸν Αἰνέαν· διέγειρον τὸν τὰ ἔπη ᾄδοντα χορὸν, ἵνα γνῶσιν ἅπαντες, ὡς οὐ τῇ παροιμίᾳ προσήκομεν τῇ λεγούσῃ, Βοιωτία ὗς, ἀλλ' ἐσμὲν Μουσῶν θρέμματα. R.

149. Ἥραν Παρθενίαν] τὴν ἐν τῷ Παρθενίῳ ὄρει τῆς Ἀρκαδίας τιμωμένην. ἐν ᾗ, τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ· οὕτως δὲ καὶ ἐν Ἄργει τιμᾶται Ἥρα. V.

152. Εἰ φεύγομεν Βοιωτίαν ὗν] διὰ τὴν ἀγροικίαν ϗ τὴν ἀναγωγίαν (G. ἀλογίαν) τὸ παλαιὸν οἱ Βοιωτοὶ ὗες ἐκαλοῦντο, καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς Διθυράμβοις· (Fragm. p. 49. Schneid.) Ἦν ὅτε σύας τὸ Βοιώτιον ἔθνος ἔλεγον. καὶ Κρατῖνος· Οὗτοι δ' εἰσὶ συοβοιωτικὸν πεζοφόρον γένος ἀνδρῶν. V.

154. Ἠϋκόμων σκυτάλα Μοισᾶν] τῶν εὐκόμων Μουσῶν ἀξιόλογε ἄγγελε ϗ κήρυξ. σκυτάλην γὰρ ἐκ τοῦ συμβεβηκότος λέγουσιν, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος· (Brunck. Analect. I. p. 46.) "Ἀχνυμένη σκυτάλη." ἡ δὲ σκυτάλη τοιοῦτόν ἐϛι. Λάκωνες κήρυκας διαπεμπόμενοι, ξύλον μελαίνοντες περιείλισσον λευκῷ ἱμάντι, καὶ περιέγραφον τῷ τε ἱμάντι καὶ τῷ ξύλῳ, εἶτα ὑπέλυον, ὥϛε τὴν ἀκολουθίαν τῆς γραφῆς μὴ σώζεσθαι, εἰ μὴ προςτεθείη πάλιν ὁ ἱμάς· καὶ οὕτω διὰ μὲν ἑτέρου τὸν ἱμάντα, διὰ δὲ ἑτέρου τὸ ξύλον ἀπέϛελλον, οἱ δὲ, ὅτι ξύλον τι ϛρογγύλον, ὅπερ εἰς δύο ποιοῦντες*, τὸ μὲν ἥμισυ κατεῖχον αὐτοὶ, τὸ δὲ ἕτερον ἐδίδουν τῷ ϛρατηγῷ τῷ ἐκπεμπομένῳ εἴς τινα πόλιν· εἶτα, εἰ ἐβούλοντο δηλῶσαι αὐτῷ περὶ ἀποῤῥήτων, ἱμάντι περιειλίσσοντες ὃ εἶχον αὐτοὶ ξύλον, ἐπέγραφον, ὅντινα δεχόμενος ὁ ἁρμοϛὴς περιείλει ᾧ εἶχεν ἐκεῖνος ἀποκόμματι, καὶ οὕτως ἀνεγίνωσκεν. ἦσαν δὲ ἁρμοϛαὶ Λακεδαιμονίων εἴκοσιν. ἄλλοι δὲ, ὅτι ἐχρῶντο πλατείαις σκυτάλαις οἱ Λάκωνες, ἐγγράφοντες αὐταῖς τὰς ἐπιϛολὰς, καὶ ἐγκλείοντες εἰς σκύτινα ἀγγεῖα, καὶ οὕτω σφραγίζοντες. V.

Ἱϛορία. ὅτε πρός τινα πόλιν οἱ Λάκωνες ϛρατηγὸν ἔπεμπον, βουλόμενοι δηλῶσαί τι αὐτῷ τῶν ἀποῤῥήτων, οὐκ ἐπίϛευον χάρτῃ, ἀλλὰ τοιοῦτό τι ἐποίουν· τορεύοντες

* G. al. Schol. διαπρίζοντες.

ξύλον στρογγύλον τριῶν ἢ τεσσάρων πήχεων καὶ τέμνοντες εἰς δύο, τὸ μὲν ἓν τῷ ἐκπεμπομένῳ στρατηγῷ ἐδίδουν· θάτερον δὲ αὐτοὶ κατεῖχον. ὁπότε δὲ πρὸς αὐτὸν μηνῦσαί τι ἐβούλοντο, περιειλίσσοντες στενὸν ἱμάντα τῷ παρ' αὐτοῖς ξύλῳ ἔγραφον· εἶτα ἀπολύσαντες τὸν ἱμάντα τῷ στρατηγῷ αὐτὸν ἔπεμπον. ὁ δὲ ἐνειλίσσων τῷ οἰκείῳ ξύλῳ τοῦτον, ἀνεγίνωσκε τὰ γεγραμμένα πρὸς αὐτόν. λέγει οὖν τὸν Αἰνέαν σκυτάλην Μουσῶν, οἱονεὶ ἄγγελον τῶν αὐτοῦ ἐπῶν πρὸς τοὺς ἄλλους R.

156. Εἶπον δὲ] εἰπὲ δὲ τοῖς ἑταίροις μεμνῆσθαι τῶν Συρακουσῶν τε καὶ τῆς Ὀρτυγίας, ἥντινα, ἤγουν τὴν Ὀρτυγίαν, καθαρῷ σκήπτρῳ διοικῶν ὁ Ἱέρων, τουτέστιν, ἁγνῇ καὶ καθαρᾷ βασιλείᾳ, ἄρτια, ἤγουν ἔγκαιρα, ἀληθῆ βουλευομενος, ἀμφέπει, τουτέστι, περιέπει, τιμᾷ τὴν Δήμητραν τὴν φοινικόπεζαν, ἤγουν τὴν ἐρυθροὺς ἔχουσαν πόδας· ἀπὸ μέρους δὲ πᾶσαν ἐρυθρὰν θέλει δηλοῦν· καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς τῆς λευκίππου, ἤγουν τῆς Κόρης, τῆς καὶ Περσεφόνης, τὴν ἑορτὴν τιμᾷ δηλονότι, καὶ τὸ κράτος τοῦ Διὸς τοῦ κατὰ τὴν Αἴτνην τιμωμένου, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, καὶ τὸν Δία τὸν κατὰ τὴν Αἴτνην τιμώμενον. λεύκιππον δὲ λέγει τὴν Περσεφόνην, ἐπεί φασι μετὰ τὴν ἁρπαγὴν, ἣν ἥρπασεν αὐτὴν ὁ Πλούτων, εὑρεθεῖσαν διὰ λευκοπώλου ἅρματος ἀνῆχθαι ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τὸν Ὄλυμπον. R.

Συρακουσᾶν τε καὶ Ὀρτυγίας] Ὀρτυγία νῆσος ταῖς Συρακούσαις παρακειμένη τὸ πρότερον· νῦν δὲ συνήφθη τῇ πόλει ταῖς Συρακούσαις. Ἄλλως. νῆσος πρὸ τῶν Συρακουσῶν, ἧς ἄρχει ὁ Ἱέρων. ὅτι ἡ τῶν Συρακουσίων νῆσος Ὀρτυγία ἐκαλεῖτο, καὶ ὅτι Ἀγησίας ἐπολιτεύετο ἐν Συρακούσαις. ἦν δὲ τὸ ἀνέκαθεν Στυμφήλιος ἐξ Ἀρκαδίας. ἥντινά, φησι, τὴν τῶν Συρακουσῶν πόλιν Ἱέρων καθαρῷ σκήπτρῳ διοικῶν, ἴσα καὶ δίκαια βουλευόμενος, τιμᾷ καὶ θεραπεύει τὴν Δήμητραν, τὴν ἀνθηρὸν ϗ ἐρυθρὸν ἔχουσαν πόδα, ἀπὸ μέρους, καλήν. πέζα γὰρ ὁ πούς. V.

159. Φοινικόπεζαν] κοκκινόπουν Gl. ms. γ.

160. Λευκίππου τε θυγατρὸς] ἀπὸ κοινοῦ ἀμφέπει, καὶ τῆς λευκοὺς ἵππους ἐχούσης θυγατρὸς αὐτῆς· λέγει δὲ τῆς Κόρης. λεύκιππον δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ λέγεται μετὰ τὴν ἁρπαγὴν ἡ Κόρη, ἣν ὑπέστη ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, εὑρεθεῖσα λοιπὸν ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς, Δημήτρας, λευκοπώλῳ ἅρματι ἀνῆχθαι εἰς τὸν Ὄλυμπον πρὸς τὸν Δία. λέγεται δὲ ὁ Ἱέρων τῆς Δήμητρος ϗ τῆς Κόρης ἱεροφάντης. V.

Τὸ ἀμφέπει ἀπὸ κοινοῦ. ἐν γὰρ τῇ Σικελίᾳ τὰ τῆς Περσεφόνης ἀνακαλυπτήρια ἐπελεῖτο. λεύκιππον δὲ λέγει τὴν Περσεφόνην, ἢ διότι ἔθος ἐστὶ τοῖς ποιηταῖς, τοιούτοις ἐπιθέτοις κοσμεῖν τοὺς θεοὺς, ὡς καὶ ἀνωτέρω φοινικόπεζαν εἶπε τὴν Δήμητρα, ἢ διότι λευκῷ ἅρματι ἐποχουμένη εὑρέθη ὑπὸ τῆς μητρὸς, ὅτι ἁρπασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος ἐζήτει αὐτήν. R.

162. Καὶ Ζηνὸς Αἰτναίου] ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀμφέπει. περιέπει δὲ ϗ θεραπεύει ὁ Ἱέρων καὶ τὸ κράτος τοῦ Διὸς τοῦ κατὰ τὴν Αἴτνην τιμωμένου. V.

Ἀδύλογοι δέ μιν λύραι] αἱ ἀπὸ τῶν ὀργάνων πνοαί. ὁ δὲ λόγος· αἱ δὲ ἡδύλογοι αὐτὸν πνοαὶ τῶν ὀργάνων καὶ ᾠδαὶ γνωρίζουσιν, ἤτοι ὡς πολυύμνητον διὰ τὰ κατορθώματα, ἢ ὡς ϗ αὐτὸν μουσικῆς ἔμπειρον. φησὶ γάρ που ἔμπροσθεν· (I. 22.) Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ μουσικῆς ἐν ἀώτῳ. V.

Ἀδύλογοι δὲ, ἤγουν γλυκύφθογγοι. τοῦτο δὲ λέγει, ἢ διότι μουσικῇ καὶ αὐλοῖς ἔχαιρεν, ὡς καὶ πρώην ἔφη· Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ μουσικῆς ἐν ἀώτῳ· ἢ διότι αὐτὸν ἑκάστοτε ἐπαινεῖ, ἵν' ᾖ· αἱ λύραι αἱ ἐμαί. ἐκ δὲ πάντων τούτων, ὧν ἄνω ἔφην, δείκνυσιν αὐτὸν νομίμως ἄρχοντα, ἄριστα βουλευόμενον, πρὸς θεοὺς εὐσεβέστατον, καὶ βίον ἐνήδονον ζῶντα.—Ἀδύλογοι δέ μιν. ἡδύλογοι δὲ λύραι καὶ μολπαὶ γινώσκουσιν αὐτὸν, ἀντὶ τοῦ, λύραι δὲ καὶ μολπαὶ δι' ἡδέων λόγων ὑμνοῦσιν αὐτὸν, ἤγουν τὸν Ἱέρωνα, διὰ τὰ κατορθώματα αὐτοῦ. R.

163. Μὴ θραύσοι χρόνος ὄλβον] ὁ λόγος εὐκτικός. μὴ δὴ οὖν, ὦ θεοί, θραύσοι καὶ ἀφανίσοι αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν ὁ μακρὸς χρόνος, ἀλλὰ φιλοφροσύναις καὶ εὐθυμίαις ἐπεράστοις εἴη τὸν Ἱέρωνα τὸ τοῦ Ἀγησίου ἐγκώμιον δέξασθαι. V.

Εἴθε μὴ θραύσοι, ἤγουν μὴ κοιμίσοι, μὴ ἀφανίσοι ὁ χρόνος ὁ ἐφέρπων, τουτέστιν ὁ ἐπερχόμενος, τὸν ὄλβον, ἤτοι τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ, δηλονότι τοῦ Ἱέρωνος. R.

165. Σὺν φιλοφροσύναις δὲ] ἤγουν δεξιώσεσιν ἐπεράστοις. εἴθε δέξαιτο τὸν ὕμνον τοῦ Ἀγησίου, ὃν ὑμνεῖται δηλονότι ὁ Ἀγησίας, οἴκοθεν, ἤγουν ἀπὸ τῆς πατρίδος τοῦ Ἀγησίου, λέγω ἀπὸ τῶν τειχῶν τῶν Στυμφαλίων, τουτέστι, τῶν πόλεων τῶν ἐν Στυμφαλίδι, προσερχόμενον οἴκαδε, ἤγουν εἰς τὴν ἑτέραν αὐτοῦ πατρίδα, ἤτοι τὴν Σικελίαν. Ἀρκὰς γὰρ ϗ Συρακούσιος ὁ Ἀγησίας. λέγω λείποντα τὸν ὕμνον τὴν μητέρα τῆς Ἀρκαδίας τῆς καλῶς ἐχούσης ἕνεκα θρεμμάτων, τουτέστι τὴν Στυμφαλίδα. R.

167. Οἴκοθεν οἴκαδε] ὅτι Ἀρκὰς καὶ Συρακούσιος ὁ Ἀγησίας. ὁ δὲ νοῦς· οἰκεῖον ὄντα καὶ οὐκ ἀλλότριον, ἢ ἴδιον ἐξ ἰδίων. εἰ γὰρ ϗ ἐν Σικελίᾳ δοκεῖ οἰκεῖν ὁ Ἀγησίας, ὅμως ἐκ μητρὸς Ἀρκάς ἐστιν, ὥσπερ ἐδείχθη ἀνωτέρω. V.

Τὸ Στυμφαλίων] ἀντὶ τοῦ Ἀρκαδικῶν. Στύμφαλος γὰρ πόλις Ἀρκαδίας. ἔστι δὲ καὶ τὸ οἴκοθεν, καὶ τὸ Στυμφαλίων τειχέων, καὶ τὸ ματέρ' εὐμήλοιο λείποντ' Ἀρκαδίας, ταὐτό. τὸ δὲ οἴκοθεν οἴκαδε, παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ ἰόντων. μὴ λάβῃς εἰς τὸ Ἀρκαδίας ἔξωθεν ἀπὸ, ἀλλ' ἔστιν ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ ματέρα. ὥσπερ γὰρ φαμὲν, ἀνθρώπῳ Αἰθιοπίας συνέμιξα, ἤγουν Αἰθίοπι, οὕτω καὶ τοῦτο. τὸ δὲ εὐμήλοιο, ἢ πολυθρέμμονος ἢ πολυκάρπου, ἀπὸ μέρους. μῆλον γὰρ καὶ ὁ καρπὸς καὶ τὸ πρόβατον. R.

168. Ποτινισσόμενον] παραγινόμενον. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· δέξαιτο ὁ Ἱέρων ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας ἐρχόμενον τὸν ὕμνον, καὶ καταλιπόντα τὴν Στύμφηλον πόλιν, ἥτις ἐστὶ μητρόπολις τῆς εὐμήλου Ἀρκαδίας, καὶ εἰς Ἀρκαδίαν παραγινόμενον. V.

170. Ἀγαθαὶ δὲ πέλοντι] ἀστείως ἀπολογεῖται· τουτέστι τὸν νικηφόρον δύο πατρίδων εἶναι· καί φησιν. ὥσπερ ἐστὶν λυσιτελὲς καὶ συμφέρον ἐν χειμῶνι καὶ νυκτὶ, τὴν νῆα δύο ἀγκύραις ἐπερείδεσθαι, οὕτως ἐπικερδὲς καὶ, δύο πατρίδας ἔχειν τὸν νικηφόρον. ἡ δὲ ἔμφασις, ὅτι ἐκπίπτοντες τῆς ἑτέρας πόλεως, ἐπὶ τὴν ἑτέραν δύνανται σώζεσθαι παραγινόμενοι. V.

Ἀγαθαὶ δέ εἰσι δύο ἄγκυραι ἐκ νηὸς ταχείας ἀπεσκίμφθαι, ἤγουν κρέμασθαι, ἐρείδουσαι αὐτήν· τουτέστιν, ἀγαθαὶ δὲ δύο πατρίδες, δεξιοῦσθαι τινὰ, ὥσπερ δύο ἄγκυραι ἀπεσκίμφθαι ἐκ νηὸς ταχείας. ἀπὸ τοῦ σκίμπους, σκίμποδος, σκίμπτομαι, τὸ στηρίζομαι, ἀφ' οὗ τὸ ἀπεσκίμφθαι. ὁ θεὸς εἴθε παρέχοι τὴν μοῖραν τούτων, ἤγουν τῶν Ἀρκάδων, ἐκείνωντε τῶν Συρακουσίων, κλυτὴν, τουτέστιν ἐπὶ πολλὰς ἀκοὰς ἐρχομένην μετὰ δόξης.

Δύ' ἄγκυραι] τοῦτο εἶπε, διὰ τὸ ἔχειν τὸν Ἀγησίαν δύο πατρίδας, Ἀρκαδίαν καὶ Συρακούσας. ὥσπερ γὰρ χειμαζομένης νηὸς ἐν νυκτὶ αἱ δύο ἄγκυραι ὑφάλου πέτρας ἐχόμεναι σώζουσιν αὐτὴν, καὶ μὴ τοῖς ἀνέμοις ὑπείκειν ἐργάζονται, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ δύο πατρίδας ἔχων ὠφελεῖται· ἀτυχούσης γὰρ τῆς μιᾶς ἐπὶ τὴν ἑτέραν ἐλθὼν σώζεται. R.

174. Τῶν δ' ἐκείνωντε] ὁ νοῦς· θεὸς οὖν τῶν Ἀρκάδων τὴν μοῖραν καὶ τὴν Συρακουσίων, παρέχοι τῷ Ἀγησίᾳ καλλίστην. V.

175. Φιλέων δέσποτα] σὺ δὲ, ὦ δέσποτα Πόσειδον, ἄνερ τῆς Ἀμφιτρίτης, πάρεχε τῷ Ἀγησίᾳ εὐθὺν πλοῦν, καὶ ἄκμητον, ὃν ἔν τε εὐθυμίᾳ καὶ εὐδαιμονίᾳ ὄντα παρέσχες, διανήξασθαι τὸν βίον· καὶ τὸν ἐμὸν δὲ ὕμνον εἰς ἄνθος, καὶ τὸν καρπὸν εἰς δόξαν ἔπαιρε. V.

Σὺ δὲ, ὦ δέσποτα ποντόμεδον, ἤγουν βασιλεῦ τῆς θαλάττης, ἄνερ τῆς Ἀμφιτρίτης, τῆς χρυσηλακάτου, φιλῶν τοῦτον, ἤγουν τὸν Ἀγησίαν, ὡς ἀπόγονον σὸν, εὐθὺν πλοῦν, ἀντὶ τοῦ ἄπονον ζωὴν δίδου, αὐτῷ δηλονότι, καμάτων, ἀντὶ τοῦ δυστυχιῶν, ἐκτὸς οὖσαν· τῶν ἐμῶν δὲ ὕμνων τὸ ἄνθος εὐτερπὲς ἄεξε, ἀντὶ τοῦ αὖξον, τερπνὸν ποίει. ἄεξε, αὔξανε, ἤτοι ἡδεῖς τοὺς ὕμνους τοῖς δεχομένοις καὶ κρείττονας τῶν ἄλλων ποίει. V.

Carmen VII.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἑβδόμου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Του ἑβδόμου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιά. Τὸ ά, Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ β', προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ γ', τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ', Εὐριπίδειον. Τὸ ε', ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ς', δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ζ, ὅμοιον τῷ β'. Τὸ ή, ἐγκωμιολογικόν. Τὸ θ', ὅμοιον τῷ ς'. δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ί, Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ιά, δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ιγ'. Τὸ ά, δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ β', προσοδιακὸν

τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ γ΄, τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ΄, δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἢ προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ε΄, ἀναπαιστικὸν μονόμετρον. Τὸ ϛ΄, περιοδικὸν, διπλοῦς τροχαῖος. Τὸ ζ΄, προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ η΄, τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ θ΄, δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ι΄, ἰαμβέλεγος, τοῦ πρώτου ἰάμβου λελυμένου. Τὸ ια΄, Ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάσσονος δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ιβ΄, προσοδιακὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ιγ΄, Στησιχόρειον.

Διαγόρᾳ Ῥοδίῳ πύκτῃ.] Ταύτην τὴν ᾠδὴν ἀνακεῖσθαί φησι Γόργων ἐν τῷ τῆς Λινδίας Ἀθηνᾶς ἱερῷ, χρυσοῖς γράμμασιν. ὁ Διαγόρας οὗτος υἱὸς μὲν ἦν Δαμαγήτου τοῦ Ῥοδίου, ἐνίκησε δὲ καὶ Πύθια καὶ Ἴσθμια. Περὶ δὲ τούτου τοῦ Διαγόρου ἱστόρηται τοιαῦτα. κατὰ γὰρ τὴν Ὀλυμπίαν ἕστηκεν ὁ Διαγόρας μετὰ τὴν Λυσάνδρου εἰκόνα, πηχῶν τεσσάρων, δακτύλων πέντε, τὴν δεξιὰν ἀνατείνων χεῖρα, τὴν δὲ ἀριστερὰν εἰς ἑαυτὸν ἐπικλίνων. μετὰ δὲ τοῦτον ἵσταται καὶ ὁ Δαμάγητος ὁ πρεσβύτερος τῶν παίδων αὐτοῦ, ὃς ἦν καὶ ὁμώνυμος τῷ πάππῳ, παγκράτιον προβεβλημένος, καὶ αὐτὸς πηχῶν τεσσάρων, ἐλάττων δὲ τοῦ πατρὸς δακτύλων τεσσάρων. ἐχόμενος δὲ τούτου ἕστηκε Δωριεὺς, ἀδελφὸς, πύκτης καὶ αὐτὸς προβεβλημένος. τρίτος δὲ μετ᾽ ἐκεῖνον, Ἀκουσίλαος, τῇ μὲν ἀριστερᾷ ἱμάντα ἔχων πυκτικὸν, τὴν δὲ δεξιὰν ὡς πρὸς προσευχὴν ἀνατείνων. καὶ οὗτοι μὲν οἱ τοῦ νικηφόρου παῖδες ἐν στήλαις ἵστανται σὺν τῷ πατρί· μετ᾽ ἐκείνους δὲ καὶ θυγατέρων αὐτοῦ νικηφόροι υἱοὶ δύο· Εὔκλων, (Εὐκλῆς) πυγμῇ νικήσας Ἄνδρωνα, καὶ μετ᾽ ἐκεῖνον Πεισιρρόθιος, [καὶ Λελεγίτης] κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν νικήσαντες τοὺς παῖδας κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῷ πατρί. περιλαβόντας οὖν τὸν Διαγόραν περιϊέναι τὸ στάδιον, μακαριζομένους ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. χρόνῳ δὲ ὕστερον φασὶ καὶ τὴν τούτου θυγατέρα Ἀριστοπάτειραν ἐλθεῖν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, καὶ αἰτεῖν παρὰ τῶν Ἑλλανοδικῶν, ἐπιτρέψαι τὴν θέαν αὐτῇ, τοὺς δὲ κωλύειν, φάσκοντας, κατὰ νόμον γυναῖκα μὴ θεωρεῖν τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα· τὴν δὲ φῆσαι πρὸς αὐτοὺς, οὐκ ἴσην εἶναι ταῖς ἄλλαις γυναιξὶν, ἀλλὰ φέρειν πλέον τὶ, ταῖς προγονικαῖς ἀρισταῖς ἐπερειδομένην, καὶ δεῖξαι τάς τε τοῦ πατρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν στήλας, καὶ οὕτω νικηθέντας τοὺς Ἑλλανοδίκας ἐπιχειρῆσαι * καὶ συνήθειαν νόμου διαλῦσαι, καὶ τῇ Ἀριστοπατείρᾳ τὴν θέαν ἐπιτρέψαι. καὶ τὰ μὲν περὶ αὐτῶν τοσαῦτα. Ἱστόρηται δὲ ὁ Διαγόρας Ἑρμοῦ παῖς γεγενῆσθαι. φασὶ γὰρ αὐτοῦ τὴν μητέρα εἰς ἀγρόν που πορευομένην, εἶτα καύματος σφοδροῦ ἐπισχόντος ἐπικλιθῆναι τινὶ Ἑρμαίῳ τεμένει, καὶ οὕτω τὸν θεὸν αὐτῇ συνελθεῖν, τὸν δὲ Διαγόραν οὕτω τεκεῖν αὐτὴν, ὃς πρῶτος ἀφ᾽ Ἡρακλέος λέγεται τοιοῦτος γενέσθαι. V. (v. Pausan. VI, 7.)

Ταύτην τὴν ᾠδὴν φασὶν ἀνακεῖσθαι χρυσοῖς γράμμασιν ἐν τῷ τῆς Λινδίας Ἀθηνᾶς ἱερῷ· ἀνέθεσαν δὲ, ἢ Πίνδαρον τιμῶντες, ἢ Διαγόραν. R.

1. Φιάλαν] Gl. mss. β. γ. τὸ προοίμιον τοῦτο ἄρχεται ἐκ παραδείγματος.

Φιάλαν ὡς εἴτις] τὸ σαφὲς οὕτως ἔχει· ὥσπερ εἴτις φιάλην πάγχρυσον ἀπὸ πλουσίας χειρὸς λαβὼν πεπληρωμένην οἴνου δωρήσεται ἀκμαίῳ νυμφίῳ, ἅμα τὸν οἶνον προπίνων, καὶ αὐτὴν τὴν φιάλην δωρούμενος, τίμιον καὶ ἄκρον οὖσαν τῶν τοῦ πλούτου κτημάτων, ἀπὸ τῶν οἴκων τοῦ πενθεροῦ εἰς τὰ ἑαυτοῦ φέρειν οἰκήματα ἐχαρίσατο. εἶπε δὲ, συμποσίου, διὰ τοῦ δώρου τὴν ὀφειλομένην χάριν ἀποσώσας καὶ τὴν ἑαυτοῦ συγγένειαν πρὸς τὸν νεανίαν τιμήσας. τῶν δὲ φίλων κατὰ τὸ συμπόσιον παρόντων, ἔθηκεν αὐτὸν ζηλωτὸν καὶ ἐπίδοξον ἕνεκα τῆς ὁμοφροσύνης, ἣν ἔχει ὁ νεανίας πρὸς τὴν τοῦ δωρησαμένου θυγατέρα. V.

Ὥσπερ, εἴτις ἄνθρωπος λαβὼν ἀπὸ τῆς ἀφνειᾶς αὐτοῦ χειρὸς φιάλην καὶ ποτήριον πάγχρυσον, κορυφὴν καὶ ἐξαίρετον τῶν ἄλλων κτεάνων, καχλάζουσαν καὶ κινουμένην ἔνδον δρόσῳ ἀμπέλου, ἤτοι οἴνῳ, δωρήσεται ταύτην νεανίᾳ γαμβρῷ ἑαυτοῦ, προπίνων ἀπὸ ταύτης, τιμήσας καὶ τὴν χάριν τοῦ συμποσίου καὶ τὸ ἑὸν καὶ ἴδιον κῆδος καὶ συγγένειαν, τουτέστι τίμιον τὸ συμπόσιον τῇ φιλοδωρίᾳ ποιήσας, ὅτι τὸν αὐτὸν συγγενῆ ἔχει, πλείστου ἄξιός ἐστιν, ἐπειδὴ τοιαῦτα χαρίζεται· ἐν δὲ, ἤγουν σὺν τούτοις ἔθηκέ μιν, καὶ αὐτὸν τὸν γαμβρὸν, παρόντων φίλων ζηλωτὸν καὶ μακαριστὸν ἕνεκα τῆς εὐνῆς καὶ τοῦ λέχους, οὗπερ ἠξίωται, τῆς ὁμόφρονος καὶ συγγενικῆς· οὕτω καὶ ἐγὼ πέμπων τοῖς ἀθλοφόροις ἀνδράσι νικώντεσσι, καὶ νικῶσιν, ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ ἐν Πυθοῖ, νέκταρ χυτὸν καὶ ἄριστον, ἤτοι ὕμνον, δόσιν Μουσῶν, τουτέστιν, ἣν αἱ Μοῦσαι διδόασιν, ἤγουν τόκον τῆς ἐμῆς γνώσεως, γλυκὺν καρπὸν τῆς ἐμῆς φρενὸς, ἱλάσκομαι, καὶ ἱλαροὺς αὐτοὺς τίθημι. εἰ δὲ τοιαύτη ἐστιν ἡ τῆς παραβολῆς ταύτης ἀπόδοσις, μὴ θαυμάσῃς. πολλὰ γὰρ ἂν τοιαῦτα ζητῶν εὑρήσεις. Τὸ φιάλαν εἰ μὲν συνάψεις πρὸς τὸ πάγχρυσον, κορυφὴν αὐτὴν τῶν ἄλλων κτεάνων νόει, οὐχ ὡς ποτήριον, ἀλλ᾽ ὡς χρυσῆν. ἔφη γὰρ πρόσθεν· (III, 75.) "Κτεάνων δὲ χρυσὸς αἰδοιέστατος."

* f. ἐπιχωρῆσαι.

τὶ δὲ συνάψεις τὸ πάγχρυσον πρὸς τὸ τιμήσας, εἴποις οὕτω· τιμήσας τὴν πάγχρυσον κορυφὴν τῶν κτεάνων, τουτέστι, τὸν αὐτῷ προσόντα χρυσόν· διότι οὐδέτερον κτῆμα, ἀλλὰ φιάλην ἐκ χρυσοῦ ἐχαρίσατο. τὸ δὲ ἀφνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἢ πρὸς τὸ ἑλὼν σύναπτε, ἢ πρὸς τὸ δωρήσεται. κρεῖττον δ' ἐστι τὸ πρῶτον, ὅπερ ἀγνοοῦντές τινες διὰ τὸ ἔχειν τινὰ ἀσάφειαν οὐ δέχονται. τὸ δ' οὕτως ἔχει· ἑλὼν ἀφνειᾶς ἀπὸ χειρὸς, τουτέστιν αὐτὸς ταύτην κατέχων, ἐπεὶ ἑτέρῳ ἔδωκεν, ὥσπερ ἀπὸ τῆς κατεχούσης αὐτὴν χειρὸς ταύτην ἀφεῖναι τὴν κύλικα. τὸ δὲ κῆδος, ἢ, ὡς ἔφαμεν, λέγε, ἢ κῆδος ἐὸν νόει τὸν ἴδιον γαμβρόν· ἵν' ᾖ τὸ, κῆδος τιμήσας ἐὸν, καὶ τὸ, ἐν δέ μιν ζηλωτὸν ἔθηκε, ταυτό. πρὸς δὲ τὸ εὐνᾶς, εἰ καὶ τὸ ἕνεκα ἔξωθεν ἐλάβομεν, ἀλλὰ κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν. ἐστι γὰρ ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ, ζηλωτός. εἰ γὰρ ἡ εὐνὴ ζηλωτὸν ἐκεῖνον ἐποίησε, πῶς οὐκ εἰκός ἐστι λέγειν, ζηλωτὸν εὐνῆς; ὥσπερ γὰρ ῥεῦμα πηγῆς λέγομεν, οὕτω καὶ τοῦτο. ὅπερ εἰ μὴ δέχεταί τις, οὐδεὶς ἡμῖν λόγος. τὸ δὲ ἱλάσκομαι εἶπεν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἱκετευομένων, οὓς οἱ ἱκετεύοντες τῷ συνεχεῖ τῆς ἱκεσίας πρὸς οἶκτον καὶ ἔλεον αὐτῶν μαλθάσσουσιν.

Ἄλλως. ὥσπερ εἴτις φιάλην λαβὼν διόλου χρυσῆν, κορυφὴν κτεάνων, ἤγουν ἐξαίρετον κτῆμα τῶν κτημάτων, καχλάζουσαν ἔνδον δρόσῳ ἀμπέλου, τουτέστιν οἴνῳ, ἀντὶ τοῦ, οἶνον ἔχουσαν ἔνδον ἀναπηδῶντα τῇ ἑαυτοῦ φυσικῇ θερμῇ, διὰ χειρὸς πλουσιοδώρου δωρήσεται, ἤγουν χαρίσεται νεανίᾳ γαμβρῷ ἑαυτοῦ προπίνων, τουτέστιν ἅμα τῷ πόματι καὶ τὴν φιάλην χαριζόμενος, οἴκοθεν, ἤγουν ἀπὸ τοῦ ἰδίου οἴκου, ὥστε ἐνεγκεῖν τὸν νεανίαν εἰς τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν, τὸ ἐπαγωγὸν τοῦ συμποσίου τιμήσας, περιφραστικῶς, τουτέστι τὸ συμπόσιον, καὶ τὴν συγγένειαν τὴν ἑαυτοῦ. φίλων δὲ συμπαρόντων ἐποίησεν αὐτὸν, ἤγουν τὸν ἑαυτοῦ γαμβρὸν, ζηλωτὸν, τουτέστι μακαριστὸν, ἕνεκα τῆς συναφείας τῆς γαμικῆς, ᾗ ἐξ ἀνάγκης ἕπεται ἡ ὁμοφροσύνη· οὕτω δηλονότι καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτὸν, λέγω δόσιν Μουσῶν, τουτέστιν ἣν αἱ Μοῦσαι διδόασι, γλυκὺν καρπὸν, ἤγουν τόκον, τῆς ἐμῆς γνώσεως, πέμπων ἀνδράσιν ἀεθλοφόροις, ἤτοι νικηταῖς, ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ Πυθοῖ νικῶσιν, ἀντὶ τοῦ νικήσασιν, ἱλάσκομαι, αὐτοὺς δηλονότι, ἤγουν ἱλαροὺς, χαρωποὺς ποιῶ. R.

5. Προπίνων] προπίνειν ἐστὶ κυρίως τὸ ἅμα τῷ κράματι τὸ ἀγγεῖον χαρίζεσθαι. Ἀνακρέων· (Fragm. n. 22. Fisch. Ursin. p. 134.) "Ἀλλὰ πρόπινε ῥαδινοὺς, ὦ φίλε, μηρούς," ἀντὶ τοῦ χαρίζου. καὶ Δημοσθένης τοὺς προδιδόντας τὰς πατρίδας τοῖς ἐχθροῖς προπίνειν ἔφη (ap. Suid. Thom. Mag. p. 716. s. Harpocr. p. 301.).

6. Πάγχρυσον] τὸ μὲν πάγχρυσον ὡς πρὸς τὴν φιάλην, ἵν' ᾖ· ἡ φιάλη ὅλη χρυσῆ· τὸ δὲ κορυφὰν κτεάνων, ὅτι ἀξιοπρεπέστερος τῶν τοῦ πλούτου χρημάτων ὁ χρυσός. κορυφὰν οὖν, τὸ κεφάλαιον καὶ ἄκρον ἀκουστέον. V.

8. Συμποσίου τε χάριν] ἀντὶ τοῦ, τῶν ἐν συμποσίῳ, ὅπως δόξῃ καὶ χαριστικός τις εἶναι παρὰ τοῖς πίνουσι. V. Συντροφίαν Gl. ms. β.

Κᾶδός τε] τὸ κῆδος, τὴν συγγένειαν. ἔοικε γὰρ ὁ δωρούμενος πατὴρ εἶναι τῆς γαμηθείσης τῷ νεανίᾳ νύμφης. V.

9. Ἐν δὲ] Schol. ms. β. σύναπτε τὴν ἐν μετὰ τοῦ θῆκε, ἵν' ᾖ· ἐνέθηκε.

10. Ζαλωτὸν] Gl. ms. γ. ἐπαινετόν.

12. Καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτὸν] αὐτόχυτον καὶ ἄκρατον. τὸ δὲ σαφές· ὥσπερ ὁ πενθερὸς δωρεῖται τῷ νεανίᾳ τὴν φιάλην οἴνου πεπληρωμένην, οὕτω καὶ ἐγὼ τὸ αὐτόματον καὶ ἄκρατον, τὸ ἐκ τῶν Μουσῶν ὑπάρχον μοι νέκταρ, ὃ ἐκ τῆς ἐμαυτοῦ διανοίας ἐκαρπωσάμην, παρέχω τοῖς νικηταῖς ἀνδράσι· νικητὰς δὲ τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ λέγει καὶ ἐν Πυθοῖ· ἱλαροὺς αὐτοὺς καὶ εὐχαρίστους ἀποτελῶ. νέκταρ τὸ ποίημα εἶπε. Μουσᾶν δὲ δόσιν, τὴν μουσικὴν καὶ τοὺς ὕμνους. ἱλάσκομαι δὲ, ἱλαροὺς ποιῶ· καρπὸν δὲ φρενὸς, τὴν ποίησιν καὶ τὴν ἐπίνοιαν τῶν ποιημάτων. V.

14. Καρπὸν] Gl. ms. γ. εὕρεσιν.

17. Ὁ δ' ὄλβιος] οὗτος δὲ ἐστιν εὐδαίμων, ὃν ἀγαθὴ δόξα καὶ φήμη κατέχει, ἤτοι γνωμικῶς, ἢ ἰδίως, ὃν ἂν εὐφημήσω. V.

Οὗτος δὲ μακάριος, ὃν κατέχουσι φῆμαι ἀγαθαὶ, τουτέστι διαλαλήσεις χρησταὶ, ἃς οἱ ὕμνοι ποιοῦσι. τὸ γὰρ ἐπαγόμενον τοῦτο δίδωσι συνυπακούεσθαι. ἐπάγεται γάρ· ἄλλοτε δ' ἄλλον ἐποπτεύει χάρις ζωθάλμιος, ἀντὶ τοῦ, ἄλλοτε δ' ἄλλον θάλπει, περιέπει, τὸ ἐπαγωγὸν τῶν ὕμνων, τὸ θαλερᾶς ζωῆς πάροχον, ἅμα μὲν καὶ σὺν φόρμιγγι ἡδέα μέλη ἐργαζομένη καὶ ἐν ἔντεσιν, ἤγουν κατασκευάσμασιν, αὐλῶν, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ, καὶ ἐν αὐλοῖς παμφώνοις, τουτέστι ποικίλως φωνοῦσιν. Ὁ δ' ὄλβιος] εἰ μὲν ὀξύνεις τὸ ὁ, οὕτως ἑρμηνεύσεις· ὅδε καὶ οὗτος ὑπάρχει ὄλβιος καὶ εὐδαίμων, ὃν κατέχουσι φῆμαι ἀγαθαί· εἰ δὲ καθ' ὁμαλισμὸν γράφεις, οὕτως· ὁ δὲ ὄλβιος οὗτός ἐστιν, ὃν φῆμαι κατέχουσιν ἀγαθαί. R.

19. Ἐποπτεύει χάρις] Ἀρίσταρχος χάριν ἀκούει τὴν εὐδαιμονίαν· βέλτιον δὲ, τὴν τῶν ποιημάτων. ζωθάλμιος δὲ, ἡ θάλλειν αὐτοὺς ποιοῦσα, καὶ οἱονεὶ ζῆν διαπαντὸς μνημονευομένους. Ἄλλως. χάρις, ἡ τῶν ποιημάτων ἡδονή. ὁ νοῦς· ἄλλοτε δ' ἄλλον ἡ ζωθάλμιος ἡ τῆς νίκης χάρις καταλαμβάνει, καὶ

ἐποπτεύει, τοὺς νικηφόρους σύν τε κιθάρᾳ καὶ αὐλοῖς ποικίλως φθεγγομένοις. V.

21. Παμφώνοισί τε] πολυφθόγγοις, διὰ τὰς ἐν αὐλῷ ὀπάς. λέγει δὲ, ὅτι κατορθωθεῖσα τινὶ νίκη, εἰ ἐπαίνου τεύξεται, ἀδιαλείπτως αὐτή τε θάλλει, καὶ ὥσπερ ζῇ, οὐχ ὑπὸ λήθης ἀφανιζομένη, καὶ τὸν πονήσαντα ταύτην τοιοῦτον ἐξῆς παρίστησι. τὸ δὲ φόρμιγγι καὶ τὸ αὐλοῖς λέγει, ἐπειδὴ διὰ τοιούτων αὐτὸς ᾖδε τὰ ἔπη. R.

22. Ἔντεσιν αὐλῶν] περιφραστικῶς τῶν αὐλῶν, οὓς ἔντεα εἶπε, παρὰ τὸ ἐντὸς ἔχειν τὴν φωνήν. V.

23. Ὑπ' ἀμφοτέρων] μετὰ αὐλῶν καὶ λύρας. ἡ δὲ ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετά. καὶ Ὅμηρος· (Iliad. σ'. 492.) "Δαΐδων ὑπὸ "λαμπομενάων." κατῆλθον οὖν ἀπὸ Θήβης εἰς τὴν Ῥόδον, εἰς τὴν τοῦ νικηφόρου πατρίδα. V.

Καί νυν ὑπ' ἀμφοτέρων] καὶ δὴ μετ' ἀμφοτέρων, ἤγουν τῆς φόρμιγγος καὶ τῶν αὐλῶν ἦλθον σὺν τῷ Διαγόρᾳ τῷ νικηφόρῳ, τουτέστι τοῦ Διαγόρου τὴν ὁδὸν ἡγουμένου (οὗτος γὰρ νικήσας ἐγένετο αἴτιος τῆς ὁδοῦ ταύτης), ὑμνῶν τὴν Ῥόδον τὴν θαλασσίαν, τὴν παῖδα τῆς Ἀφροδίτης, καὶ νύμφην, ἤγουν γυναῖκα τοῦ Ἡλίου (τὴν ἡρωΐδα δὲ λέγει· συμπεριλαμβάνει δὲ αὐτῇ καὶ τὴν νῆσον), ὅπως ἄνδρα πελώριον, ἤτοι πάνυ μέγαν, αὐτὸν τὸν Διαγόραν δηλονότι, εὐθυμάχαν, ἤγουν ἄτρεπτον ἐν μάχαις, ὁμόσε χωροῦντα, ἐν τῇ Πίσῃ στεφανωσάμενον, τουτέστι νικήσαντα, καὶ ἐν τῇ Κασταλίᾳ, τῇ ἐν Πυθοῖ, ἐπαινέσω εἰς ἄποινα, ἀντὶ τοῦ εἰς ἀμοιβὴν τῆς πυγμῆς, καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ τὸν Δαμάγητον, τὸν ἀρεστὸν γεγονότα τῇ δίκῃ, ἤτοι τὸν τιμήσαντα τὴν δίκην, τοὺς ναίοντας, ἀντὶ τοῦ τοὺς κατοικήσαντας, σὺν αἰχμῇ, τουτέστι δυνάμει, στρατιᾷ Ἀργείᾳ, τὴν νῆσον τὴν τρίπολιν, ἤγουν τὴν Ῥόδον, ἐφ' ᾗ τρεῖς ἦσαν πόλεις, Λίνδος, Ἰηλυσὸς, καὶ Κάμειρος, πέλας ἤτοι πλησίον τοῦ ἐμβόλου τῆς Ἀσίας τῆς εὐρυχόρου, τουτέστι, τῆς ἐπὶ πολὺ πλάτος κατὰ κύκλον ἀνοιγομένης. R.

24. Τὰν ποντίαν ὑμνέων] σύνηθες τῷ Πινδάρῳ τὰ τῶν Νηρηΐδων ὀνόματα κατὰ τῶν πόλεων τῶν ὁμωνύμως λεγομένων τάττειν, καὶ τοὔμπαλιν. ἔστι δὲ ὅτε καὶ συμπλέκειν, ὥσπερ καὶ νῦν. Ἀφροδίτης μὲν γὰρ λέγει τὴν ἡρωΐδα. ὅτι δὲ ποντίαν ὀνομάζει, τὴν νῆσον βούλεται δηλοῦν. ἐὰν δὲ γράφῃ, τὴν παῖδα Ἀμφιτρίτης, ὡς Ἀμφιτρίτης καὶ Ποσειδῶνος οὔσης τῆς Ῥόδου θυγατρός. κατὰ δὲ ταύτην τὴν γραφὴν τὸ, ποντία, οὐκέτι ἐπὶ τῆς νήσου θετέον, ἀλλ' ἐπὶ τῆς Ἀμφιτρίτης· καὶ γὰρ αὕτη ἐνάλιος δαίμων. Ἀσκληπιάδης δέ φησι γενεαλογεῖσθαι τὴν Ῥόδον, Ἀμφιτρίτης καὶ Ἡλίου. τὸν γὰρ Ἥλιον αὐτῆς ἐρασθῆναι, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ νήσῳ συμμιγῆναι. ἢ ποντίαν τὴν Ῥόδον, διὰ τὸ εἶναι νῆσον, οὐχ' ὥς τινες ἠβουλήθησαν, Ἡλίου καὶ Ἀφροδίτης τὴν νύμφην γεγεννῆσθαι· ἐναντίον γὰρ τὸ ἐπαγόμενον, Ἀελίοιό τε νύμφαν· ἀλλ' ἀκουστέον τὴν Ῥόδον Ἀφροδίτης παῖδα, διὰ τὸ ἀνθηρὸν καὶ χαριέστατον, νύμφην δὲ Ἡλίου. λέγεται γὰρ θεασάμενος τὴν νύμφην καὶ ἐρασθεὶς, εἶτα ἁρπάσας ἐν τῇ ὁμωνύμῳ νήσῳ συγγενέσθαι, ἵνα τὸ μὲν, ποντίαν παῖδα, ἐπ' αὐτῆς τῆς νήσου λάβωμεν, τὸ δὲ, Ἀελίοιό τε νύμφαν, ἐπ' αὐτῆς τῆς ἡρωΐδος. Ἡρόφιλος δὲ Ποσειδῶνος καὶ Ἀφροδίτης εἶπε τὴν Ῥόδον εἶναι. Ἐπιμενίδης δὲ Ὠκεανοῦ γενεαλογεῖ, ἀφ' ἧς τὴν πόλιν ὠνομάσθαι. τινὲς δέ φασι, κληθῆναι οὕτω, διὰ τὸ σπουδαῖα ἔχειν ῥόδα. οἱ δὲ, διὰ τὸ ῥοώδη εἶναι τὰ περὶ αὐτήν. Ἄλλως. Ἀφροδίτης φασὶ γενέσθαι Ῥόδον θυγατέρα, ἀφ' ἧς κληθῆναι τὴν νῆσον, Ἡλίου δὲ νύμφην. Ἡλίου καὶ Ῥόδου ἐγένοντο παῖδες ζ, καὶ θυγάτηρ Ἠλεκτρυώνη. V.

25. Παῖδ' Ἀφροδίτας] λέγουσί τινες τὴν Ῥόδον, ἧς ἡ νῆσος ἐπώνυμος, παῖδα μὲν Ἀφροδίτης εἶναι, γυναῖκα δὲ Ἡλίου, βεβαιοῦντες τοῦτο ἀπὸ τοῦ, νύμφην. ἄλλοι δὲ παῖδ' Ἀφροδίτης καὶ Ἡλίου. σὺ δὲ τοῖς προτέροις πείθου. μαρτυρήσει δὲ καὶ Πίνδαρος προϊών. ποντίαν δὲ λέγει, διὰ τὸ τὴν ἐξ αὐτῆς ὀνομασθεῖσαν Ῥόδον ἐν θαλάσσῃ εἶναι καὶ ταύτην ἐν αὐτῇ κατοικεῖν. τὸ δὲ εὐθυμάχαν ἢ πρὸς τὸ Ῥόδον νόει, ὡς καὶ ὄπισθεν (Ol. vi. 145.) ἔφη τὸ, Θήβαν πλήξιππον, ἢ πρὸς τὸ ἄνδρα. εὐθυμάχης δὲ ἀνὴρ ὁ ὁμόσε τῇ μάχῃ χωρῶν καὶ μηδαμῶς εἰς δειλίαν νεύων. διὰ τοῦτο δὲ εἶπε τὸ, ὑμνέων τὴν Ῥόδον, διὰ τὸ τὸν Διαγόραν Ῥόδιον εἶναι. R.

28. Πελώριον] ἀνδρειότατον Gl ms. γ, οὐ παρὰ τὸ παρατυγχάνον ἐνεγκωμίασε τὸν ἄνδρα Διαγόραν, ἀλλὰ συμφώνως οἷς ἐξηγησάμεθα περὶ αὐτοῦ, ὅτι δ' πηχῶν καὶ ἑ δακτύλων ὁ Διαγόρας. V.

Ἤτοι τὸν μεγαλόσωμον Διαγόραν, ἢ οὗ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνδριὰς ἵσταται πηχέων τεσσάρων καὶ δακτύλων ἑ. R.

32. Ἀδόντα] Gl. ms. γ. τὸν φανέντα ἀρεστόν.

Ἀδόντα δίκᾳ] ἀρέσαντα τῇ δικαιοσύνῃ, δίκαιον. ὁ δὲ νοῦς· κἀγὼ τοίνυν ἐπὶ τοῦ παρόντος σὺν ἀμφοτέροις ἦλθον, τῇ τε λύρᾳ καὶ αὐλοῖς, ὥστε ἅμα τῷ νικητῇ Διαγόρᾳ τὴν τοῦ Ἡλίου μὲν νύμφην, Ἀφροδίτης δὲ παῖδα, Ῥόδον ὑμνῆσαι. ὅπως τοῦτον τὸν εὐθύμαχον * ἄνδρα τὸν Διαγόραν τὸν πελώριον, τὸν παρὰ τῷ Ἀλφειῷ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ

* Ms. G. εὐθυμάχαν.

στεφθέντα διὰ τὴν πυγμὴν, τοῖς ὕμνοις ὡς ἀποίνοις καὶ δώροις ὑμνήσω, στεφανωθέντα δὲ καὶ παρὰ τῇ Κασταλίᾳ, τῇ ἐν Πυθοῖ, αἰνέσω δὲ καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ, τοῦ Διαγόρα, τὸν Δαμάγητον, τὸν ἀρέσκοντα τῇ δίκῃ, τὸν ὅσιον καὶ εὐσεβῆ. Παρὰ Κασταλίᾳ δὲ, ὅτι ἐνίκησε καὶ Πύθια. ἡ δὲ Κασταλία κρήνη ἐν Πυθῶνι. πρὸς δὲ τοῦτο κοινῶς συνακτέον τὸ στεφανωσάμενον παρά τε Ἀλφειῷ καὶ Κασταλίᾳ. V.

33. Ἀσίας εὐρυχόρου] τούτους δὲ ὑμνήσω, τοὺς τὴν τρίπολιν νῆσον οἰκοῦντας Ῥόδον, τὴν οὖσαν πλησίον τοῦ ἐμβόλου τῆς εὐρυχώρου Ἀσίας. ἔμβολος δὲ Ἀσίας ἡ Λυκία, διὰ τὸ οὕτω παρατετάσθαι τὴν γῆν, ὥσπερ πόλεως ἔμβολον ἢ τριήρους. ἔμβολα γὰρ τὰ τῶν πλοίων ὀξέα, ἃ δὴ καὶ σιμώματα καλοῦσιν. Ἀσίας εὐρυχόρου. δύναται καὶ ἑτέρως ἑρμηνεύεσθαι τὸ, πέλας ἐμβόλου ναίοντας. καὶ γὰρ Ῥόδος ἀντικρὺ μὲν κεῖται τῆς Λυκίας καὶ πλησίον· ἐν Λυκίᾳ δέ ἐστι πόλις Ἀρύκανδα καλουμένη, ἧς πλησίον ἱερόν τι χωρίον, ὃ πρότερον μὲν Ἔμβολος ἐκαλεῖτο διὰ τὴν θέσιν τοῦ χωρίου· ἐκ γὰρ πολλῶν καὶ πλατέων τῶν παρακειμένων πετρῶν εἰς ὀξὺ λήγει μέρος ἡ χώρα· νῦν δὲ προσονομάζεται Τριήρης, ἀπὸ τῆς αὐτῆς αἰτίας, ἐπεὶ πλοίῳ προσέοικεν ἡ θέσις τοῦ τόπου. ἐπεὶ οὖν μάλιστα ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ θρησκευτήριόν ἐστιν Ἡλίου, Ῥόδιοι δὲ ἐξ Ἡλίου, διὰ τοῦτο ὡς οἰκειοτέρου καὶ προσφορωτέρου μέμνηται τοῦ τόπου. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἐκ μέρους περιφράσεως νοεῖσθαι, τῇ τῆς Λυκίας πλησίον ὑπαρχούσῃ. V.

34. Τρίπολιν νᾶσον] τὴν Ῥόδον, ὡς Ὅμηρος· (Iliad. β'. 665.)

> Οἳ Ῥόδον ἀμφενέμοντο, διάτριχα κοσμηθέντες
> Λίνδον, Ἰηλυσόν τε καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον.

ἔκγονοι δὲ Ἡλίου, ἀφ' ὧν αἱ πόλεις ὠνομάσθησαν, Λίνδος, Ἰηλυσὸς, Κάμειρος, παῖδες Κερκάφου, τοῦ Ἡλίου, καὶ Κυδίππης, τῆς Ὀχίμου θυγατρός. Ἄλλως. Τρίπολιν εἶπε τὴν Ῥόδον, διὰ τὸ ἔχειν τρεῖς πόλεις, Λίνδον, Ἰηλυσὸν, καὶ Κάμειρον. V.

Τὴν τρεῖς ἔχουσαν πόλεις, Λίνδον, Ἰηλυσὸν, καὶ Κάμειρον. ἐτέθη δὲ ταῖς πόλεσι τὰ ὀνόματα ἀπὸ τῶν τοῦ Ἡλίου υἱωνῶν, Λίνδου, Ἰηλυσοῦ καὶ Καμείρου. γράφεται δὲ καὶ Ἐμβόλω τῆς εὐρυχόρου, καὶ Ἐμβόλῳ· καὶ τὸ μὲν Ἐμβόλω, οὕτως ἀποδώσεις· ναίοντας τὴν τρίπολιν νῆσον, πέλας τοῦ Ἐμβόλου τῆς εὐρυχώρου Ἀσίας. ἀντικρὺ γὰρ Ῥόδου Λυκία, ἥτις ἐστὶ τῆς Ἀσίας. ἐν δὲ τῇ Λυκίᾳ χωρίον τι, Ἔμβολος λεγόμενον, διὰ τὸ εἰς ὀξὺ λήγειν τι καὶ στενὸν, ϗ προήκειν εἰς θάλασσαν. τὸ δὲ Ἐμβόλῳ οὕτω· ναίοντας τὴν τρίπολιν νῆσον ἐν Ἐμβόλῳ, πέλας τῆς εὐρυχώρου Ἀσίας. μέρος γάρ τι τῆς Ῥόδου τὸ πρὸς Ἀσίαν εἰς ὀξὺ ϗ στενὸν παρατέταται, ὡς ἐοικέναι ἐμβόλῳ νηός. ἔμβολα γὰρ τὰ τῶν πλοίων ὀξέα, ἃ δὴ καὶ πρῷραι καλοῦνται. R.

35. Ἐμβόλω] Gl. ms. γ. ἐμβασίας. Αἰχμᾷ] Gl. ms. β. δυνάμει.

Ἀργείᾳ σὺν αἰχμᾷ] σὺν πλήθει Ἀργείων ναίοντας. διὰ τοὺς κατελθόντας σὺν Τληπολέμῳ. V.

36. Ἐθελήσω τοῖσιν ἐξ ἀρχᾶς] ἐθελήσω, φησὶ, τοῖς Ἡρακλείδαις, τοῖς ἀπὸ Τληπολέμου Ῥοδίοις κοινὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον διορθῶσαι, ὅ ἐστιν, ἀκριβῶσαι καὶ διασημῆναι. τρεῖς ἀμφιβολίας ἔχει· ἤτοι γὰρ καθόλου πάντων ἀνθρώπων λόγον κοινὸν, ἢ αὐτῶν τῶν Ῥοδίων, ἢ ἔξωθεν ληπτέον τὸ ὡς. ἵνα ᾖ· ὥστε ξυνῶσαι, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις εἰς μέσον ἀγαγεῖν. Ἄλλως. Τὸ, ἐθελήσω, βούλομαι οὖν τοῖς ἐξ ἀρχῆς οὖσιν ἀπὸ Τληπολέμου Ῥοδίοις, κοινόν τινα καὶ προσήκοντα λόγον εἰπεῖν καὶ διακριβῶσαι, οἵτινές εἰσιν Τληπολεμίδαι οἱ Ῥόδιοι ἐκ τῆς τοῦ Ἡρακλέους γέννας. βούλεται δὲ τῆς Τληπολέμου φυγῆς ὑπεραπολογήσασθαι. ὁ γὰρ Τληπόλεμος Λικύμνιον τὸν Ἠλεκτρυῶνος παῖδα νόθον, ὃς ἐγένετο ἐκ Μιδέας Φρυγίας τινὸς γυναικὸς, ἀφ' ἧς ϗ ἡ πόλις κέκληται, ἐλαΐνῳ σκυτάλῳ πλήξας, ἄκων ἀναιρεῖ· ἐπὶ γὰρ βοῦν βουλόμενος ἀκοντίσαι, τὸ σκυτάλιον ἔρριψε κατὰ τοῦ Λικυμνίου· ἀποφεύγοντι οὖν τὸ μύσος τοῦ φόνου καὶ χρηστηριαζομένῳ τῷ Τληπολέμῳ, ἀνεῖλε τὸ λόγιον, ἀποικίσαι τὸ Ἄργος καὶ εἰς τὴν Ῥόδον ἐλθεῖν. τούτοις ϗ Ὅμηρος μαρτυρεῖ· (Iliad. β'. 661 sq.)

> Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
> Αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα.

λέγεται δὲ κατὰ τὴν βασιλείαν Τληπολέμου μάλιστα εὐδαιμονῆσαι Ῥοδίους, ὡς ϗ Ὅμηρος μαρτυρεῖ· (Iliad. β'. 670.)

> Καί σφι θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.

ἔστι δὲ αὐτοῦ ἱερὸν καὶ τάφος ἐν Ῥόδῳ. οἱ γὰρ συστρατευσάμενοι αὐτῷ διήγαγον τὰ ὀστᾶ ἀπὸ τῆς Ἰλίου εἰς τὴν Ῥόδον, οὐκ εὖ ἔχειν κρίναντες τὸ ἄνευ τοῦ βασιλέως παλινοστῆσαι εἰς τὴν πατρίδα. τελεῖται δὲ καὶ ἀγὼν ἐπιτάφιος ἐν τῇ πόλει Τληπολέμῳ, κατὰ δὲ ἑτέρους, ἱερὸς Ἡλίῳ· ἀγωνίζονται δὲ παίδων ἡλικίαι, καὶ στέφονται ἐκ λεύκης. V.

Ἐθελήσω διορθῶσαι καὶ ἀποδοῦναι τοῖσι καὶ τούτοις, Διαγόρᾳ καὶ Δαμαγήτῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις Ῥοδίοις, λόγον ξυνὸν τῇ εὐρυσθενεῖ γέννᾳ τοῦ Ἡρακλέος, ἀγγέλλων ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ Τληπολέμου· τουτέστι, δείξω τοὺς Ῥοδίους ἐξ Ἡρακλέους τὸ γένος κατά-

γοντας, ἀρξάμενος τῆς κατὰ Τληπολέμου διηγήσεως. τὸ δὲ, ἀπὸ Τληπολέμου, ὥσπερ μεθερμηνευτικόν ἐςι τοῦ, ἐξ ἀρχῆς. Ἐθελήσω ἀγγέλλων, ἤγουν διηγούμενος, διορθῶσαι, τουτέςιν, ὀρθῶς εἰπεῖν, ἰθῦναι, κοινὸν πᾶσιν ἀνθρώποις λόγον, χάριν τῶν ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ Τληπολέμου καταγομένων, ἤγουν τῶν Ῥοδίων, λέγω τῆς γενεᾶς τοῦ Ἡρακλέως τῆς εὐρυσθενοῦς, τουτέςι τῆς κατὰ πολὺ ἰσχυρᾶς. κατὰ μὲν γὰρ τὸ μέρος τὸ ἀπὸ τοῦ πατρὸς, ἐκ τοῦ Διὸς εὔχονται εἶναι, ἀντὶ τοῦ, μετὰ τοῦ σεμνύνεσθαι λέγουσιν οἱ Ῥόδιοι (ἀπὸ τοῦ εὔχομαι, τὸ καυχῶμαι), κατὰ δὲ τὸ ἀπὸ τῆς μητρὸς μέρος, Ἀμυντορίδαι εἶναι, ἀπὸ τῆς Ἀςυδαμείας. ταῖς φρεσὶ δὲ, ἀντὶ τοῦ, ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων, περικρέμανται ἀμπλακίαι, ἤγουν ἁμαρτίαι ἀναρίθμητοι, ἀντὶ τοῦ, πλεῖςαι, μυρίαι, τουτέςι, μυρίαι δὲ ἁμαρτίαι περικρέμανται ἑκάςῃ ψυχῇ ἀνθρώπου, ὧν εἴς τινα δηλονότι ἀνάγκη αὐτὴν ἐμπεσεῖσθαι. τοῦτο δὲ ἀμήχανον, ἤγουν ἀδύνατον εὑρεῖν, λέγω, ὅπερ νῦν συμβέβηκεν ἀνθρώπῳ, τὸ αὐτὸ καὶ ἐν τῇ τελευτῇ αὐτοῦ τυχεῖν, τουτέςι συμβῆναι, εὑρεθῆναι. R.

40. Εὐρυσθενεῖ γέννᾳ] παρ' ὅσον ἐκ μὲν Ἡρακλέος Τληπόλεμος, ἐκ δὲ Τληπολέμου Ῥόδιοί εἰσι. V.

Τὸ μὲν γὰρ πατρόθεν] Ἱςορία. Τληπόλεμος, ὁ τῶν Ῥοδίων πρόγονος, υἱὸς ἦν Ἡρακλέους καὶ Ἀςυδαμείας. λέγει οὖν τοὺς Ῥοδίους ἐκ μὲν τοῦ πατρὸς τοῦ Τληπολέμου εἰς Δία ἀνάγειν τὸ γένος, εἴπερ Ῥόδιοι μὲν ἐκ Τληπολέμου, ἐξ Ἡρακλέους δὲ Τληπόλεμος, ἐκ Διὸς δὲ Ἡρακλῆς· ἐκ δὲ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἀςυδαμείας εἰς Ἀμύντορα· Ἀμύντωρ γὰρ ὁ τῆς Ἀςυδαμείας πατήρ. τὸ μητρόθεν πρὸς τῷ δὲ συναπτέον, τὸ δὲ Ἀμυντορίδαι διὰ μέσου. R.

42. Τὸ δ' Ἀμυντορίδαι ματρόθεν] ἐναντίως τῷ ποιητῇ τὰ περὶ τῆς μητρὸς Τληπολέμου ἱςορεῖ ὁ Πίνδαρος. Ὅμηρος μὲν γὰρ αὐτὴν Ἀςυόχην ἀποκαλῶν, καὶ Ἄκτορος εἶναι θυγατέρα βούλεται, ἐν οἷς φησιν (Iliad. β'. 658. cf. 513.)· "Ἡ τέκεν "Ἀςυόχεια." ἔοικε δὲ ὁ Πίνδαρος ἐντετυχηκέναι τῷ Ἀχαιῷ ἱςοριογράφῳ. ἐκεῖνος γὰρ οὕτως γενεαλογεῖ· "Ὑπερόχου Εὐρύ-"πυλος· οὗ Ὅρμενος· οὗ Φέρης· οὗ Ἀμύντωρ· "οὗ Ἀςυδάμεια, ἡ Τληπολέμου μήτηρ. καὶ "αὐτὸς δὲ Ἀμύντωρ εἰς Δία τὸ γένος ἀνάγει." ἔνιοι δὲ καὶ υἱὸν Ἀμύντορα τοῦ Διὸς εἶναι λέγουσιν. V.

43. Ἀμφὶ δ' ἀνθρώπων] ὑπεραπολογεῖται τοῦ φόνου, ὃν δέδρακεν ὁ Τληπόλεμος, καί φησι· παρὰ τὰς τῶν ἀνθρώπων φρένας μυρίαι καὶ ἀναρίθμητοι ἁμαρτίαι ἀπήρτηνται. V.

Σύναψον δὲ τὸ ἀμφὶ μετὰ τοῦ κρέμανται, ἵν' ᾖ· ἀμφικρέμανται. Schol. ms. β. γ.

46. Τοῦτο δ' ἀμήχανον] καὶ τὸ τοιοῦτο γνῶναι ἀδύνατόν ἐςι· τὸ ποῖον; ὁποῖόν τε νῦν καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος, βέλτιςόν ἐςι καὶ ἐν ὑςέρῳ. οἷον, εἰ καὶ ἐν τῇ τελευτῇ ἕξει τὶς καλόν. ἡ δὲ ἀπόςασις πρὸς τὸν Τληπόλεμον. Ἄλλως. Τοῦτο δ' ἀμήχανον εὑρεῖν. τὴν παροῦσαν καὶ τὴν μέλλουσαν εὐδαιμονίαν ἀμήχανόν ἐςιν εὑρεῖν. ὁ γὰρ Τληπόλεμος ἐν ἀρχῇ ἀτυχήσας ὕςερον ἐβασίλευσε τῆς Ῥόδου. V.

Ἀδύνατον λέγω, ὅπερ νῦν κράτιςον συμβέβηκεν ἀνθρώπῳ, τούτου καὶ ἐν τῇ τελευτῇ τυχεῖν, τουτέςιν· οὐδεὶς οἶδεν, ὡς εἴ τῳ πάρεςι νῦν εὐδαιμονία, καὶ ὕςερον ταύτης τεύξεται. Τοῦτο δὲ λέγει ὑπὲρ Τληπολέμου, πρῶτον μὲν εὐτυχοῦντος, ὕςερον δὲ δυςυχήσαντος, φόνον πεποιηκότος, εἰ καὶ μετὰ ταῦτα πάλιν εὐδαιμονέςατος γέγονε, Ῥοδίων βασιλεὺς καταςάς. Ἱςορία. Ἡ δὲ ἱςορία ἔχει οὕτω. Λικύμνιον νόθον κασίγνητον Ἀλκμήνης ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ εἰς Τίρυνθα * * Τληπόλεμος ςασιάσας πρὸς αὐτὸν ἀπέκτεινεν ἐλαΐνῳ ῥοπάλῳ, βαλὼν πόῤῥωθεν. οἱ δέ φασιν, ὅτι βοῦν πλῆξαι θέλων, καὶ ῥάβδον πόῤῥωθεν ῥίψας, ἀποτυχὼν ταύτης βάλλει Λικύμνιον καὶ ἀναιρεῖ. ἐλθόντι οὖν εἰς Δελφοὺς καὶ ἀπαλλαγὴν τοῦ μύσους ζητοῦντι ἔχρησεν ὁ Ἀπόλλων Ἀργείους παραλαβόντα μετοικίζειν εἰς Ῥόδον. νόθος δὲ ἀδελφὸς τῆς Ἀλκμήνης ὁ Λικύμνιος οὕτως ἦν· Ἠλεκτρυὼν γὰρ Λυσιδίκην τὴν Πέλοπος ἀδελφὴν κατὰ νόμους ἔχων ποιεῖ Ἀλκμήνην, Μιδέᾳ δὲ πορνικῶς συνελθὼν ποιεῖ Λικύμνιον. R.

48. Φέρτατον] Gl. ms. γ. εὐτυχέςατον πρᾶγμα.

49. Καὶ γὰρ Ἀλκμήνας] καὶ γὰρ τὸν Ἀλκμήνης νόθον ἀδελφὸν Λικύμνιον ῥοπάλῳ ἐλαίας τύπτων ἀπέκτεινεν ἐν τῇ Τίρυνθι, παραγενόμενον ἐκ τῆς οἰκίας τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς Μιδέας, ὁ Τληπόλεμος, ὁ παλαιὸς οἰκιςὴς τῆς χώρας. πῶς δὲ νόθος ἀδελφὸς Λικύμνιος Ἀλκμήνης; Ἀλκμήνη μὲν ἐξ Ἠλεκτρυῶνος καὶ Λυσιδίκης τῆς Πέλοπος θυγατρὸς, γνησίας γυναικὸς, Λικύμνιος δὲ ἐξ Ἠλεκτρυῶνος καὶ Μιδέας, γυναικὸς Φρυγίας τὸ γένος. V.

Καὶ γὰρ ὁ οἰκιςὴς ταύτης τῆς γῆς, ἤγουν τῆς Ῥόδου, ὁ Τληπόλεμος δηλονότι, χολωθεὶς, ὀργισθείς ποτε, ἔκτανε τὸν Λικύμνιον, τὸν νόθον ἀδελφὸν τῆς Ἀλκμήνης, ἐν Τίρυνθι (πόλις δὲ τοῦ Ἄργους ἡ Τίρυνς), ἐλθόντα ἐκ τῶν θαλάμων, ἤγουν ἐκ τῶν οἴκων τῆς Μιδέας τῆς μητρὸς αὐτοῦ, θένων, τύπτων αὐτὸν ῥάβδῳ ἀπὸ σκληρᾶς ἐλαίας. αἱ δὲ φρενῶν ταραχαὶ, ἤγουν αἱ δὲ προπετεῖς καὶ ἀκρατεῖς ὀργαὶ, παρέπλαξαν καὶ σοφὸν, τουτέςιν ἐξήνεγκαν τοῦ ὀρθοῦ καὶ φρόνιμον. R.

51. Σκληρᾶς ἐλαίας] ἀπεσκληκότος ξύλου, καὶ ῥοπάλῳ ἐλαΐνῳ. V.

52. Ἐλθόντ' ἐκ θαλάμων] παραγενόμενον εἰς Ἄργος ἐκ τῶν οἴκων τῆς Μιδέας, ἤτοι τῶν τῆς μητρὸς ἢ καὶ τῆς ὁμωνύμου πόλεως. ἔστι δὲ αὕτη τοῦ Ἄργους ἡ πόλις. V.

54. χθονὸς οἰκιστὴρ] τῇ δόξῃ ὁ Πίνδαρος ἕπεται τῶν ἱστορούντων διὰ τιμάς τινας καὶ ἀρχὰς τὸν Τληπόλεμον εἰργάσθαι τὸν φόνον. διὰ γὰρ τοῦ, χολωθεὶς, τὸ τοιοῦτον ὑποφαίνει. V.

55. Αἱ δὲ φρενῶν ταραχαὶ] γνωμικῶς. αἱ δὲ ἀκριτόμυθοι καὶ προπετεῖς ὀργαὶ ἤδη που καὶ τοὺς σοφοὺς διασφάλλεσθαι ποιοῦσι. Τοῦτο δὲ, μέση παρεμβολή. V.

56. Παρέπλαξαν] Gl. mss. α. β. γ. παρεπλάνησαν. γ. ἐξέβαλον τοῦ ὀρθοῦ σκοποῦ. Schol. mss. β. γ. ἰστέον, ὅτι ἀπὸ πλάζω, ὃ σημαίνει τὸ πλανῶ, ποιεῖται ὁ μέλλων πλάξω, ὁ ἀόριστος ἔπλαξα, καὶ τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἔπλαξαν καὶ παρέπλαξαν.

Μαντεύσατο δ' ἐς θεὸν ἐλθὼν] ὡς οὖν ἀπέκτεινεν ὁ Τληπόλεμος τὸν Λικύμνιον, φεύγων τὸ μύσος, εἰς Δελφοὺς ἐλθὼν, ἐμαντεύσατο, ὅποι χρὴ τραπέσθαι. ὁ τοίνυν Ἀπόλλων ἔχρησεν αὐτῷ, ὥστε ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τῆς Λερναίας, τουτέστι τοῦ Ἄργους, ἰθύνειν καὶ ὁρμᾷν διὰ πλοίων ἐπὶ τὴν χώραν τῆς νήσου τῶν Ῥοδίων. V.

Ἀπελθὼν δὲ εἰς τὸν θεὸν ἐμαντεύσατο, ἤγουν μαντείαν ᾔτησεν. εἰς τὸν θεὸν δὲ εἰπὼν ἀδήλως διὰ τοῦ ἐπαγομένου δῆλον ποιεῖ, ὅτι εἰς τὸν Ἀπόλλωνα λέγει αὐτὸν ἀπελθεῖν. ἐπάγει γάρ· τῷ μὲν εἶπεν ὁ χρυσοκόμας. δῆλον δὲ πᾶσίν ἐστιν, ὅτι τὸ χρυσοκόμης οὐκ ἄλλου τινός ἐστιν ἐπίθετον, ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος. τούτῳ μὲν ὁ Ἀπόλλων, ὁ χρυσῆν ἔχων κόμην, εἶπεν ἐκ τοῦ ἀδύτου, ἤγουν τοῦ ναοῦ τοῦ εὐωδίας πεπληρωμένου· στέλλε πλοῦν, ἀντὶ τοῦ, στέλλου ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, ἤγουν τοῦ αἰγιαλοῦ τῆς Λέρνης, τουτέστιν ἀπὸ τοῦ Ἄργους, εἰς τὸν νομὸν, ἤγουν διατριβὴν καὶ τόπον τὸν ὑπὸ θαλάσσης περιλαμβανόμενον, εἰς τὴν Ῥόδον λέγω, ὅπου ποτὲ ὁ βασιλεὺς τῶν θεῶν ὁ μέγας, ἤγουν ὁ Ζεὺς, ἔβρεξε τὴν πόλιν διὰ ψηγμάτων χρυσοῦ ἀπὸ νεφῶν καταῤῥηγνυμένων, ὁπηνίκα ταῖς τέχναις τοῦ Ἡφαίστου, ἀντὶ τοῦ, τῷ ὀργάνῳ, τῷ τῇ τέχνῃ τοῦ Ἡφαίστου κατασκευασθέντι πελέκει, ἡ Ἀθηνᾶ ἀνορμήσασα κατὰ τὸ ἄκρον τῆς κορυφῆς τοῦ πατρὸς αὐτῆς τοῦ Διὸς ἠλάλαξε, τουτέστι πολεμικὸν ἐβόησεν. ὑπερβολικῶς· ὁ οὐρανὸς δὲ ἔφριξεν αὐτὴν, τουτέστιν ἐφοβήθη, καὶ ἡ γῆ ἡ μήτηρ πάντων. Τότε καὶ ὁ θεὸς, ὁ φῶς τοῖς ἀνθρώποις φέρων, ὁ Ὑπεριονίδης, τουτέστιν ὁ Ἥλιος, ἐνετείλατο τοῖς παισὶν αὐτοῦ τοῖς προσφιλέσιν, ἤτοι τοῖς Ῥοδίοις, χρέος μέλλον, τουτέστι πρᾶγμα ἐξ ἀνάγκης γενησόμενον, παραφυλάξασθαι, ἤγουν τὴν γέννησιν τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπως ἂν χάριν αὐτῆς τῆς θεᾶς τῆς γεννηθησομένης πρῶτοι κτίσωσι βωμὸν, ἤγουν ναὸν, ἐναργῆ, τουτέστι μετέωρον, περιφανῆ, καὶ σεμνὴν θυσίαν ἐν αὐτῷ ποιήσαντες τὴν ψυχήν τε εὐφράναιεν τοῦ πατρὸς, ἤγουν τοῦ Διὸς, καὶ αὐτῆς τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς γενησομένης θυγατρὸς αὐτοῦ τοῦ Διὸς, τῆς ἐγχεσιβρόμου, ἤγουν τῆς περὶ τὸν ἠχητικὸν πόλεμον εὐφυοῦς, γενησομένης δηλονότι. R.

59. Εὐώδεος ἐξ ἀδύτου] τοῦ τεθυμιαμένου ἀδύτου. λέγει δὲ τοῦ κατὰ τὴν Πυθῶνα. V.

Εὐώδεος] Gl. mss. β. γ. μεμυρισμένου. Ἀδύτου] Schol. ms. β. ὁ ἄδυτος, ὁ μὴ εἴσβατος πολλοῖς.

60. Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς] ἀπὸ τοῦ Ἄργους. ἡ γὰρ Λέρνη κατὰ μέν τινας κρήνη, κατὰ δέ τινας, λοχμῶδες χωρίον, ἐν ᾧ μυθεύουσι καὶ τὴν ὕδραν καταδεδυκέναι. φασὶ καὶ τὴν ἄβυσσον κρήνην αὐτόθι εἶναι. ἕτεροι δὲ καὶ πόλιν φασίν. ὁ δὲ νοῦς· εὐθῦναι τὴν ναῦν εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον, ἐν ᾗ νήσῳ ὁ βασιλεὺς τῶν θεῶν Ζεὺς χρυσέαις καὶ τὰ ἑξῆς. V.

Ἀκτᾶς] Gl. ms. γ. τῆς παραθαλασσίας.

61. Εὐθὺν (sic) ἐς ἀμφιθάλασσον] οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ εὐθῦναι, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ εὐθέως. ἀμφιθάλασσον δὲ, τὴν ἑκατέρωθεν θαλάσσῃ περιεχομένην· νομὸν δὲ τὴν κατανομήν. V.

64. Χρυσίαισι (sic) νιφάδεσσι] τοῦτο ἄντικρυς ἐκ τοῦ ἀθετουμένου Ὁμηρικοῦ στίχου εἴληφεν ὁ Πίνδαρος· (Iliad. β'. 670.)

Καί σφι θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε
Κρονίων. V.

65. Ἁνίχ' Ἁφαίστου τέχναισι] τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ὁ Ζεὺς ἐν Ῥόδῳ χρυσὸν ὗσε, διὰ τῆς ἱστορίας ἐπισημαίνεται, καί φησιν ὅτι, ἡνίκα ὁ Ζεὺς, διαιρεθείσης αὐτοῦ τῆς κεφαλῆς ὑπὸ πελέκεως τοῦ Ἡφαίστου, ἀνέδωκεν ἐκ τῆς κορυφῆς τὴν Ἀθηνᾶν. ἡ δὲ ἀνορούσασα καὶ ἔκδηλος γενομένη μέγιστον ἐβόησε. V.

Ἱστορία. διαιρεθείσης τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς ὑπὸ Ἡφαίστου καὶ Ἀθηνᾶς ἐξελθούσης, (ἐκ τῆς κεφαλῆς γὰρ αὐτὴν ὤδινεν,) ἐλθὼν Ἥλιος εἶπε Ῥοδίοις, πρώτους θῦσαι αὐτῇ, ὡς ἀναγκαῖον ὂν, ἐπεὶ ταύτην οἰκῆσαι, παρ' οἷς ἂν πρώτοις θυσία αὐτῇ γίνηται. ἀνελθόντες οὖν εἰς τὴν ἀκρόπολιν Ῥόδιοι θῦσαι αὐτῇ, ἐπελάθοντο καὶ πῦρ συμπαραλαβεῖν τοῖς ἐναγίσμασι, καὶ ἀπύρως ἔθυσαν. διὸ συνέβη Ἀθηναίους πρώτους θύσαντας μετὰ πυρὸς ἐν αὐτοῖς τὴν θεὸν οἰκεῖν ἠξιῶσθαι. Ζεὺς οὖν Ῥοδίων τὴν γνώμην ἀποδεξάμενος, χρυσοῦν ὑετὸν αὐτοῖς κατέ-

χειν. τὸ ἡνίκα δὲ, ἄνω καὶ πρὸς τὸ ἔνθα ἔχει τὴν ἀπόδοσιν, καὶ οὐ πρὸς τὸ τότε, παραπλήσιον ὥσπερ ποιεῖ Ὅμηρος ἔν τισι τῶν παραβολῶν ἄνω μὲν ἐχούσαις τὴν ἀπόδοσιν, ὅμως δὲ ἐπάγει ὕστερον καὶ τὸ οὕτως, οὐκ εἰς ἀπόδοσιν τῆς παραβολῆς, ἀλλὰ διὰ τὴν ἑξῆς ἔννοιαν. R.

66. Χαλκελάτῳ πελέκει] οἱ μὲν Παλαμάονα λέγουσι ῥῆξαι τὴν τοῦ Διὸς κεφαλὴν, ὅτε Ἀθηνᾶ ἐγεννᾶτο· οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθέα· Ἀρίσαρχος δέ, φησιν, ὑφίσαται* τὴν γέννησιν Ἀθηνᾶς ἐν Κρήτῃ· νέφει γάρ φησι κεκρύφθαι τὴν θεὸν, τὸν δὲ Δία πλήξαντα τὸ νέφος, προφάναι αὐτήν. V.

68. Ἀλάλαξεν] ὀξὺ ἀνεβόησε. διὰ δὲ τοῦτο τὸ φιλοπόλεμον τῆς θεοῦ ἐχαρακτήρισεν. ἡ γὰρ ἀλαλαγὴ κυρίως ἐπὶ τῆς τῶν πολεμίων συμβολῆς γίνεται. εἶτ' οὖν λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐκβακχευμάτων. V.

71. Τότε καὶ φαυσίβροτος] ὁ νοῦς· τότε οὖν, ἡνίκα ἔμελλεν τίκτεσθαι ἡ θεὸς, ὁ Ἥλιος τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ, τοῖς περὶ Ὄχιμον καὶ Κέρκαφον, ἐπετείλατο τὸ μέλλον πρᾶγμα, τῆς Ἀθηνᾶς τὴν γένναν παραφυλάξασθαι, καὶ θυσίας ποιῆσαι· καὶ ὅπως τῇ θεῷ θυσίας πλήθοντα βωμὸν ἐναργῆ κτίσειαν· τοῦτόν τε πηξάμενοι ἐπιθύσαντες τήν τε ψυχὴν τοῦ πατρὸς αὐτῆς Διὸς τέρψαιεν, καὶ αὐτῆς τῆς γεννηθείσης παρθένου τῆς πολεμικῆς. ἔγχος μὲν γὰρ τὸ δόρυ· βρόμος δὲ ὁ ἦχος. Ἄλλως. ὁ Ἥλιος, φησὶ, παρεκελεύσατο τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ καὶ Ῥόδου, μελλούσης γεννᾶσθαι τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπως αὐτοὶ πρῶτοι θύσωσιν. ἐκεῖ γὰρ μέλλειν οἰκεῖν τὴν θεὸν, παρ' οἷς ἂν πρῶτον θυσία αὐτῇ ἐπιτελεσθῇ. ἀνερχόμενοι δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν πρῶτοι οὗτοι, ἐπελάθοντο πῦρ κομίσαι. συνέβη οὖν πρώτους Ἀθηναίους θῦσαι. διόπερ καὶ τὴν θεὸν αὐτόθι καθιδρυσθῆναι, τιμῆσαι δὲ καὶ τὴν θεὸν τοὺς Ῥοδίους. διὰ τοῦτο δέ φασι τοὺς Ῥοδίους ἄπυρα θύειν, ὥσπερ οἱ πρῶτοι τῇ Ἀθηνᾷ ἔθυσαν. τινὲς δὲ, ὅτι καὶ, φυλαξάντων αὐτῶν, ὑπερησθεὶς ὁ Ζεὺς πλοῦτον καὶ εὐδαιμονίαν παρέσχε, δωρησαμένης καὶ αὐτῆς τῆς Ἀθηνᾶς τὴν περὶ τὴν τέχνην ἀρετήν. V.

72. Δαίμων Ὑπεριονίδας] ὁ Ὑπερίονος παῖς. Ὑπερίων δὲ, εἷς τῶν Τιτάνων κατὰ τὴν τοῦ Ἡσιόδου Θεογονίαν· (v. 371. ss.)

> Θεία δὲ Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην, (f. Θείη δ')
> Ἠῶ θ', ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει,
> Γείναθ' ὑποδμηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότητι.

οἱ δὲ αὐτὸ ἐπιθετικῶς ἀκούουσιν ἐν τύπῳ πατρωνυμικοῦ. ὁ ὑπὲρ γῆν ἱέμενος, ἢ ὑπὲρ ἡμᾶς πορευόμενος. V.

73. Ἔντειλεν] Gl. ms. γ. παρήγγειλε.

74. Μέλλον χρέος] Schol. ms. γ. τουτέστι τὴν οἴκησιν, ἣν ἔμελλεν ἡ Ἀθηνᾶ ποιήσειν ἐν τοῖς Ῥοδίοις· καὶ μὴ γένηταί τι ἐμπόδιον, πρὸς τὸ μὴ οἰκῆσαι ἐν αὐτοῖς.

Τὸ μέλλον χρέος λέγει διὰ τοῦτο, διότι ἀναγκαίως ἔμελλεν ἐκεῖ τὴν θεὸν οἰκήσειν, ἐν οἷς ἂν πρώτοις θυσία αὐτῇ γένηται. R.

76. Βωμὸν ἐναργέα] ἤτοι τῇ κατασκευῇ πολυτελῆ τυγχάνοντα, ἢ τὸν ἐναργῶς γενόμενον, παρὰ τὸν τῆς γεννήσεως καιρόν. πρῶτοι γὰρ ἔθυσαν. διὸ ἔμελλεν ἐπίσημος εἶναι παρὰ τὸ πλῆθος τῆς τελουμένης θυσίας. V.

77. Σεμνὰν θυσίαν] τοῦτο πρὸς τὸν τῆς Ἀθηνᾶς τρόπον. σεμνῶς γάρ φασι τὰ θύματα αὐτῇ τελεῖν. V.

78. Ἐγχειβρόμῳ] τῇ παρὰ τῷ πολέμῳ βρεμούσῃ. V. Πολεμικῇ Gl. mss. β. γ.

79. Ἐν δ' ἀρετὰν ἔβαλεν] δύναται ὁ λόγος γνωμικὸς εἶναι. ἔχει δὲ τὸ σαφὲς οὕτως· ἐπέβαλε δὲ ἀρετὴν καὶ ἡδονὴν τοῖς ἀνθρώποις ἡ περὶ τὰ πράγματα πρόγνωσις. ὃ δέ φησι, τοιοῦτόν ἐστιν. οἱ περὶ τῶν μελλόντων πραγμάτων τὸ δέον προσκοπήσαντες καὶ τοῦτο προδιδαχθέντες, οὗτοι εἰς ἀρετὴν καὶ ἡδονὴν ἔρχονται. ἔνιοι δὲ οὕτως ἐνόησαν· ἐκ δὲ ταύτης τῆς αἰτίας καὶ αἰδὼς ἡ ὑπάρξασα εἰς τὴν θεὸν ἡ ἐκ προμηθείας καὶ τῆς προγνώσεως, χαρὰν αὐτοῖς καὶ εὐθυμίαν καὶ ἀρετὴν παρέσχεν. V.

Ἐμποιεῖ δὲ τοῖς ἀνθρώποις ἀρετῆς τιμὴν καὶ χαρὰν τοῦ Προμηθέως, τουτέστι τῆς προβουλεύσεως, τὸ αἰδέσιμον, ἤτοι ἡ αἰδὼς ἡ ἑπομένη τῷ Προμηθεῖ, περιφραστικῶς. ἀντὶ τοῦ, ὁ Προμηθεὺς ὁ αἰδέσιμος, ἀλλ' ἐπιβαίνει καὶ νέφος τι λήθης ἀτέκμαρτον, τουτέστιν ἀπροσδόκητον, καὶ παρέλκει, ἤγουν παρατρέπει, ἐκκλίνει, τὴν ὀρθὴν μέθοδον τῶν πραγμάτων ἔξω τῶν λογισμῶν. καὶ οὗτοι γὰρ οἱ τοῦ Ἡλίου δηλονότι παῖδες, ἀνέβησαν οὐκ ἔχοντες, ἤγουν μὴ φέροντες, σπέρμα φλογὸς καυστικῆς, τουτέστι πῦρ, ὃ τὴν καυστικὴν αὔξει φλόγα. ἀνέβησαν δὲ εἰπὼν ἀδήλως, διὰ τῶν ἐπαγομένων δῆλον ποιεῖ, ὅτι εἰς τὴν ἀκρόπολιν λέγει αὐτοὺς ἀναβῆναι. ἐπάγει γάρ· Τεῦξαν δ' ἀπύροις ἱεροῖς, ἤγουν, κατεσκεύασαν δὲ ἐν τῇ ἀκροπόλει ναὸν σὺν θυσίαις ἀπύροις, τουτέστιν ἅμα καὶ θυσίας πυρὸς ἀμετόχους τελέσαντες. R.

80. Χάρματα] Gl. ms. γ. προτερήματα.

81. Αἰδὼς] Gl. Ms. γ. σεμνότης.

Προμηθέως αἰδὼς] τουτέστιν, ὁ μετὰ τοῦ προβεβουλεῦσθαι ποιῶν τι, ὁμοῦ τε κατορθοῖ τοῦτο, καὶ ἡδονὴν ἔχει ἅτε κατωρθωκώς. τὸ δὲ αἰδὼς Προμηθέως λέγει, διότι

* Ms. G. Ἀρισοκλῆς δὲ ὑφίσαται—

πᾶς ὁ χρώμενος προμηθείᾳ οἱονεὶ τὸν Προμηθέα αἰδεῖται καὶ τιμᾷ. R.

82. Ἐπὶ μὰν βαίνει] ἐνίοτε δὲ καὶ τοῖς ἀκούουσι τὴν προμήθειαν καὶ προσκοπουμένοις τὸ μέλλον ἐπιβαίνει τι καὶ λήθης ἴδιον νέφος. ἐπὶ δὲ τῶν Ῥοδίων ὁ λόγος, ὅτι καίπερ προδιαστειλαμένου τοῦ Ἡλίου αὐτοῖς θῦσαι τῇ Ἀθηνᾷ κατὰ τὴν γένεσιν, καὶ αὐτοὶ μεμνημένοι ταύτῃ συντελέσαι, συντελοῦντες, τῶν πρὸς τὴν κατασκευήν τι ἔλιπον, ὅ ἐστι τὸ πῦρ. V.

84. Καὶ παρέλκει πραγμάτων] ὁ νοῦς οὕτως ἔχει· καὶ γὰρ οἱ Ῥόδιοι προμαθόντες παρὰ τοῦ Ἡλίου τὴν τῆς Ἀθηνᾶς γένεσιν, καὶ κατακούσαντες παρ' αὐτοῦ τὸ θῦσαι τῇ θεᾷ, παρ' αὐτὴν τὴν ἱερουργίαν τοῦ κυριωτάτου πρὸς τὰς θυσίας ἐπελάθοντο. οὐκ ἔχοντες γὰρ πῦρ ἀνῆλθον ἐς τὴν ἀκρόπολιν, ἔνθα οἱ βωμοὶ, καὶ ἄνευ πυρὸς θύοντες τὸ ἱερὸν ἐποιήσαντο ἐν τῇ ἀκροπόλει. V.

Καὶ μεταφέρει τοὺς ἀνθρώπους, ἤγουν ἔξω τοῦ ὀρθοῦ καὶ προσήκοντος τίθησιν. ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραγωγὴ ἔξω φρενῶν. R.

86. Καίτοι γὰρ αἰθούσας] τῆς καυστικῆς, παρὰ τὸ αἴθειν. τὸ δὲ οὐ ἐπίῤῥημα προσαπτέον τῷ ἔχοντες, ἵν' ᾖ, οὐκ ἔχοντες. φλογὸς δὲ σπέρμα, τὸ πῦρ· ὡς καὶ Ὅμηρος· (Odyss. ε'. 490.) Σπέρμα πυρὸς σώζων. V.

Ἔχοντες] Gl. ms. β. φέροντες.

87. Σπέρμα φλογὸς] Gl. ms. γ. ἀνθρακιάν.

88. Τεῦξαν] Gl. ms. γ. ἐποίησαν.

89. Ἄλσος] Gl. ms. γ. ἱερουργίαν.

Κείνοισι μὲν] ἐκείνοις μὲν, ἤγουν χάριν ἐκείνων τῶν Ῥοδίων, ξανθὴν νεφέλην ἀγαγὼν, ὁ Ζεὺς δηλονότι, χρυσὸν ἔβρεξεν· αὐτὴ δὲ ἡ Γλαυκῶπις, ἤγουν ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ ὀξὺ ὁρῶσα καὶ στιλπνὸν, παρέσχεν αὐτοῖς κρατεῖν, τουτέστι τὸ κράτος ἔχειν τῶν ἐπιχθονίων κατὰ πᾶσαν τέχνην, διὰ χειρῶν ἀριστοπόνων, ἤγουν ἄριστα ἔργα κατασκευαζουσῶν. ἔργα δὲ αἱ κέλευθοι, ἤγουν αἱ ὁδοὶ, τῆς Ῥόδου δηλονότι, ἔφερον, τουτέστιν ἐπικείμενα αὐταῖς εἶχον, ὅμοια ζῶσι καὶ ἕρπουσιν, ἀντὶ τοῦ βαδίζουσιν· ἦν δὲ κλέος βαθὺ, ἀντὶ τοῦ πολὺ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, ἤγουν δασείας. Δαέντι δὲ, ἤγουν τῷ διδαχθέντι [ὑπ' αὐτῶν τῶν Ῥοδίων], καὶ ἡ φρόνησις ἡ ἄδολος, ἤγουν ἡ φυσικὴ, μείζων γίνεται, τουτέστιν, εἰ καὶ φυσική ἐστιν αὐτῷ σοφία, ἥτις ἀεὶ κρατεῖ τῆς ἀπὸ μαθήσεως, ἐπίδοσιν καὶ αὐτὴ λαμβάνει διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ κάλλους καὶ τῆς ποικιλίας τῆς τέχνης. Τέχναν πᾶσαν πρὸς τὸ ἀριστοπόνοις χερσὶ συναπτέον οὕτως· ὤπασέ σφισιν ἡ Ἀθηνᾶ (ἐπεὶ ἡ φρόνησις μηχανᾶται τὰς τέχνας) κρατεῖν τῶν ἐπιχθονίων, ἤτοι τῶν ἀνθρώπων, ἐν ἀριστοπόνοις χερσὶ κατὰ πᾶσαν τέχνην. λέγει δὲ τὸ χερσὶν, ἐπειδὴ αἱ χεῖρες τὰς τέχνας ἐργάζονται. R.

91. Αὐτὰ δέ σφισιν] αὐτὴ δὲ ἡ Ἀθηνᾶ κατὰ πᾶσαν χειρουργικὴν τέχνην τὸ ἄριστον αὐτοῖς ἀπένειμεν. V.

92. Ὤπασε] Gl. ms. γ. ἐχάρισε.

94. Κρατεῖν] Gl. ms. α. νικᾷν. γ. κυριεύειν.

95. Ἔργα δὲ ζωοῖσιν] τὰ γὰρ ὑπ' αὐτῶν δημιουργούμενα καὶ ἐργαζόμενα, τοιαῦτα καὶ ὀφθῆναι ἐπὶ τῆς γῆς, οἷα καὶ αὐτὰ τὰ ἔμψυχα κινούμενα. ἄριστοι γὰρ περὶ τὴν τῶν ἀνδριάντων κατασκευὴν οἱ Ῥόδιοι. αὐτοὶ γὰρ πρῶτοι οἱ Ῥόδιοι τὴν τῶν ἀνδριάντων ἐξεῦρον δημιουργίαν, τὸ πρῶτον οὐχ οὕτω τιμωμένων*. Ἀρίσταρχος δὲ τὰ κατὰ Δαίδαλον αὐτόν φησι μεταφέρειν νῦν ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν Ῥόδον τεχνιτῶν, ὅτι τοιαῦτα κατεσκεύαζον ἔργα. Πολέμων μὲν γάρ φησι, παρὰ Χίοις μὲν τὸν Διόνυσον δεδέσθαι, καὶ παρ' Ἐρυθραίοις δὲ τὸ ἕδος τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ὅλως πολὺν κατεσπάρθαι λόγον περὶ τῶν ἀγαλμάτων, ὡς μὴ μενόντων ἀλλὰ πορευομένων ἄλλοσε πλεονάκις. Ἄλλως. Ἔργα δὲ ζωοῖσι. παρὰ τὸ Ὁμηρικόν. (Iliad. σ'. 418.)

Χρύσειαι ζωῇσι νεήνισιν ἔργ' εἰκυῖαι.

Κέλευθοι δὲ νῦν, τὰ ἐν τῇ πόλει ἄμφοδα. V.

Οἱ Ῥόδιοι οὕτως ἄριστοι ἀνδριαντοποιοὶ ἦσαν, ὡς ζῶσιν ἐοικότας ἀνδριάντας κατασκευάζειν, καὶ δεσμεῖν αὐτοὺς τοῖς ποσὶν ὥσπερ δεδοικότας, μὴ τοῖν ποδοῖν χρησάμενοι φύγοιεν, ἐδόκουν γὰρ ὥσπερ κινεῖσθαι τοιοῦτοι οὓς καὶ Δαίδαλος ἐποίει. μὴ εἴποις δὲ τὸ τί ἀργὸν, ἀλλ' οὕτω· φέρουσι δὲ αἱ κέλευθοι ἔργα ὅμοια ζῶσι καὶ ἕρπουσιν. R.

Ἑρπόντεσσι] Gl. ms. γ. περιπατοῦσι.

97. Ἦν δὲ κλέος βαθὺ] ἐκ δὲ τούτου βαθὺ κλέος καὶ πολλὴ δόξα προσῆν αὐτοῖς. V.

98. Δαέντι δὲ σοφία] ἀντὶ τοῦ, δαέντος ἡ σοφία καὶ μείζων καὶ ἄδολος τελέθει. ἀδύνατον γὰρ ἔν τισι ποιήσασθαι ἐπίδειξιν μὴ μαθόντα. βέλτιον δὲ οὕτως· οἱ παρατυχόντες καὶ μαθόντες σοφίαν ἀπ' αὐτῶν καὶ ἐντεχνον αὐτοῖς λέγουσι καὶ ἄδολον, ὅ ἐστι ἁπλῆν. ἢ οὕτω· τῷ μαθόντι καὶ ἡ ἄδολος σοφία μείζων γίνεται. τὸ δὲ σαφὲς οὕτως ἔχει· τῷ δὲ μετ' εὐφυΐας μεμαθηκότι τὴν σοφίαν, καὶ ἐπὶ τὸ μεῖζον ἀδόλως καὶ ἀνεμποδίστως ἐπαίρεται, ὡς τῶν Ῥοδίων εὐφυῶν μὲν ὄντων κατὰ φύσιν, προσδεξαμένων δὲ καὶ τὴν τέχνην, καὶ οὕτως ἐξ ἀμ-

* ἀσκημένων.

φοτέρων τῆς μαθήσεως αὐτῶν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἐλθούσης. V.

Δαέντι δὲ καὶ σοφία] τὸ καὶ ἢ Ἀττικὸν, ὥσπερ φαμὲν τὸ, τί καὶ ποιήσω; ἢ οὕτω· καὶ τῷ δαέντι, ἤγουν καὶ τῷ μαθόντι εὐφυεῖ τελέθει καὶ ὑπάρχει καὶ ἡ σοφία μείζων τῆς ἐξ εὐφυΐας μόνης ἄκρατος καὶ ἄδολος*. λέγει δὲ διὰ τοὺς Ῥοδίους, ὡς ὄντας καὶ δραστηρίους τῷ νῷ, καὶ παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς διδαχθέντας. R.

99. Μείζων] Gl. ms. β. μεγαλώτερος. Τελέθει] Gl. ms. γ. ὑπάρχει.

100. Φαντὶ δ' ἀνθρώπων παλαιαὶ ῥήσεις] οὔπω γὰρ τῶν ἱστοριογράφων ὄντων οἱ κατὰ καιροὺς ποιηταὶ παρὰ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι λογίων καὶ γεγηρακότων, οἷς ὁ χρόνος τὸ ἀκριβὲς τῆς γνώσεως ἐμαρτύρει, τὰς ἱστορίας κατακούοντες ἐμάνθανον. λέγει δὲ τοιοῦτόν τι. καθ' ὃν χρόνον οἱ θεοὶ τὸν ὅλον κόσμον πρὸς ἑαυτοὺς διεμερίζοντο, ἀπόντος τοῦ Ἡλίου καὶ τὸν ἑαυτοῦ διανύοντος δρόμον, οὐδὲ εἷς τῶν θεῶν ὑπέμνησεν, ὥστε καὶ αὐτῷ τοῦ κόσμου μερίδα φυλαχθῆναι. οὐδέπω δὲ ἡ Ῥόδος ἦν ἐκ θαλάσσης ἀναδοθεῖσα. διὸ καὶ ἀκλήρωτος μείνας ὁ θεὸς ταύτην εἵλετο τὴν μερίδα, ἱερὰν αὐτῷ τὴν νῆσον ἐπιτρεψάμενος. ἁγνὸν δὲ θεὸν τὸν Ἥλιον, οὐχ', ὅτι καθ' ἑαυτὸν ἁγνός ἐστιν, ἀλλ' ὁ ἁγνίζειν τῇ ἀκτῖνι δυνάμενος. V.

Φαντὶ δ' ἀνθρώπων] φασὶν, ὡς, ἡνίκα Ζεὺς μετὰ τῶν θεῶν μερισμὸν ἐποιεῖτο τοῦ κόσμου, οἱ μὲν ἄλλοι τούτων κλήρους ἔλαβον, Ἥλιος δὲ μὴ παρατυχὼν ἐν τῷ μερισμῷ ἀκλήρωτος ἔμεινε. βουλομένου οὖν τοῦ Διὸς πάλιν ἐκ δευτέρου ποιῆσαι, οὐκ εἴασεν, εἰπὼν τὴν ἐκ θαλάσσης ἀναδοθεῖσαν νῆσον αὐτῷ δεδόσθαι. ἦν δὲ ἡ Ῥόδος. R.

Φαντὶ δὲ] φασὶ δὲ λόγοι ἀνθρώπων ἐκ παλαιοῦ χρόνου ᾀδόμενοι, οὔπω φανερὰν εἶναι τὴν Ῥόδον ἐν τῷ πελάγει τῷ θαλασσίῳ, ὅτε ὁ Ζεύς τε καὶ οἱ θεοὶ οἱ ἄλλοι διεμερίζοντο ἑαυτοῖς τὴν γῆν· κεκρυμμένην δὲ εἶναι τὴν νῆσον, τυτέστιν αὐτὴν τὴν Ῥόδον, ἐν τοῖς βένθεσιν, ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς βαθέσι μυχοῖς τῆς ἁλμυρᾶς θαλάσσης· ἀπόντος δὲ τοῦ Ἡλίου ἐν τῷ ὑπὸ γῆν δηλονότι ἡμισφαιρίῳ, οὐδεὶς ἔνδειξεν, ἀντὶ τοῦ ὑπέδειξεν, τουτέστιν ὑπέμνησε, τὸν Δία δηλονότι, [διὰ] λάχος, ἤγουν κλῆρον αὐτοῦ, ἤτοι τοῦ Ἡλίου. καὶ δὴ κατέλιπον αὐτὸν τὸν ἁγνὸν θεὸν (ἁγνὸν δὲ λέγουσιν αὐτὸν, διὰ τὸ ἁγνίζειν δύνασθαι ταῖς ἑαυτοῦ ἀκτῖσι) χώρας ἀκλήρωτον, ἤγουν ἄμοιρον. Item R.

Παλαιαὶ ῥήσεις] δέον παλαιῶν εἰπεῖν πρὸς τὸ, ἀνθρώπων, παλαιαὶ εἶπε πρὸς τὸ ῥήσεις. R.

Παλαιαὶ] Gl. ms. γ. ἀρχαῖαι.

106. Ἔνδειξεν] Gl. ms. γ. ἀνέμνησε.

108. Χώρας] Gl. ms. γ. ἐπαρχίας. Ἀκλάρωτον] Gl. ms. γ. ἀκληρονόμητον.

110. Μνασθέντι δὲ] ἀντὶ τοῦ ἀναμνησθέντος, ἤγουν εἰς ἀνάμνησιν ἐλθόντος, τοῦ Ἡλίου δηλονότι, ὁ Ζεὺς ἄμπαλον, ἤγουν ἀναμερισμὸν ἔμελλε θεῖναι, ἀντὶ τοῦ τιθέναι, ἤγουν ποιεῖν, ἀλλ' οὐκ εἴασεν αὐτὸν, τὸν Δία δηλονότι, ὁ Ἥλιος· ἐπεὶ εἶπεν ὁρᾶν αὐτὸς ἔνδον τῆς θαλάσσης τῆς λευκῆς τινὰ γῆν πολύβοσκον ἀνθρώποις, ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπων, τουτέστι, πολυειδῶς τρέφειν ἀνθρώπους δυναμένην, καὶ ἡδεῖαν μήλοις, ἀντὶ τοῦ, πᾶσι τοῖς ἀλόγοις ζώοις, αὐξομένην, ἀναδιδομένην, πεδόθεν, τουτέστιν, ἀπὸ τοῦ πυθμένος. Ἡ τοιαύτη δοτικὴ, τὸ μνησθέντι, πρὸς τὸ θέμεν ἔχει τὴν δύναμιν. R.

Ἄμπαλον μέλλεν θέμεν] ἀνακλήρωσιν, ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου (Iliad. η'. 171.) "Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε." ὁ δὲ νοῦς· ὑπομνησαμένῳ δὲ τῷ Ἡλίῳ ἀνακλήρωσιν ἔμελλε ποιῆσαι ὁ Ζεὺς, ἀλλ' οὐκ εἴασεν αὐτὸν τοῦτο ποιῆσαι ὁ Ἥλιος, ἐπειδὴ εἶπεν, ἔνδον τῆς θαλάσσης καὶ ἐν τῷ βυθῷ ὁρᾶν παραυξομένην καὶ ἐγειρομένην ἐκ τοῦ πέδου ἐσομένην. ταύτην γὰρ πρός τε ἀνθρώπων† χρησιμωτάτην καὶ πρὸς πάντα τὰ ζῶα εὔβοτον καὶ εὔφρονα, ἀπὸ μέρους τῶν προβάτων. V.

Μέλλεν) Gl. mss. β. γ. ἔμελλε.

115. Πολύβοσκον] μεγάλους καὶ πολλοὺς θρέψαι δυναμένην. ἐν ἴσῳ δὲ τῷ Ὁμηρικῷ (Iliad. γ'. 265.) "πουλυβότειραν." V.

116. Εὔφρονα μάλοις] Gl. ms. α. εὐφραντικήν. β. γλυκεῖαν τοῖς προβάτοις.

Μήλοις] καταχρηστικῶς πᾶσι τοῖς ἀλόγοις ζώοις, τουτέστιν ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. V.

117. Ἐκέλευσεν δ' αὐτίκα] ἐκέλευσε δὲ ὁ Ἥλιος παραχρῆμα τὴν μὲν Μοῖραν Λάχεσιν ἐπιχειροτονῆσαι τῷ λόγῳ, τοὺς δὲ θεοὺς ὀμόσαι, μηδένα παρερεῖν, μηδὲ παραπεῖσαι τὸν Δία περὶ τῆς μελλούσης φαίνεσθαι χώρας ὑπ' αὐτοῦ. πιθανῶς δὲ τὴν Λάχεσιν, ἐπεὶ περὶ κλήρου ἐστί. V.

Ἐκέλευσε δὲ ὁ Ἥλιος, ἀντὶ τοῦ εἶπεν, ἐζήτησεν, αὐτίκα, τὴν Μοῖραν μὲν τὴν Λάχεσιν, ἤγουν τὴν τοὺς κλήρους διανέμουσαν, τὴν χρυσῆν περικεφαλαίαν φοροῦσαν, τὰς χεῖρας ἀνατεῖναι, ἀντὶ τοῦ, τὴν ἑαυτῆς ψῆφον δοῦναι, ὅρκον δὲ τῶν θεῶν μέγαν γενέσθαι, μὴ παρφάμεν, ἤγουν, μὴ ἄλλο τι βουλεύσασθαι αὐτοὺς, ἀλλὰ σὺν τῷ παιδὶ

* f. ἀκράτου καὶ ἀδόλου. Nec tamen sic multum proficias; etiamsi in poëta 99. ἀδόλου refinxeris.

† f. βίον.

τοῦ Κρόνου τῷ Διῒ κατανεῦσαι, πεμφθεῖσαν αὐτὴν τὴν νῆσον, ἤγουν ἀναδοθεῖσαν εἰς τὸν αἰθέρα, ἀντὶ τοῦ τὸν ἀέρα τὸν λαμπρὸν, γέρας ἔσεσθαι ἐξοπίσω, τουτέστιν εἰς τὸ ἐπιὸν, τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ, ἀντὶ τοῦ αὐτῷ Ἡλίῳ δηλονότι. ἐτελεύτησαν δὲ, ἤγουν ἐτελειώθησαν αἱ κορυφαὶ, τουτέστι τὰ τέλη, αἱ ἀποκαταστάσεις τῶν λόγων, ἐν ἀληθείᾳ πεσοῦσαι ἀντὶ τοῦ ἀποβᾶσαι· λέγω, ἐβλάστησε μὲν, ἀντὶ τοῦ ἀνεδόθη ἐκ τῆς θαλάσσης τῆς ὑγρᾶς ἡ νῆσος, ἔχει τε αὐτὴν ὁ πατὴρ, ὁ γεννήτωρ, τῶν ἀκτίνων τῶν ὀξειῶν, τουτέστι τῶν καυστικῶν, ἢ τῶν ταχειῶν, ἤτοι ὁ Ἥλιος ὁ ἀρχὸς, ἀντὶ τοῦ ὁ ἡνίοχος, τῶν ἵππων τῶν πνεόντων πῦρ. R.

118. Εἰκότως εἶπε τὸ Λάχεσις, ἐπειδὴ περὶ κλήρου ἦν ὁ λόγος. τὸ δὲ χεῖρας ἀντεῖναι εἶπεν, ἀντὶ τοῦ χειροτονῆσαι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν δικαστηρίων. ἐκεῖ γὰρ, ἡνίκα τὶς νόμον ἢ ψήφισμα περὶ τοῦ κοινοῦ ἐποιεῖτο, εἰ καλὸν καὶ συμφέρον ἔδοξε τοῖς πρυτάνεσιν εἶναι, τὰς χεῖρας ἀνέτεινον βεβαιοῦντες αὐτό. ἐκ τοῦ εἰπεῖν, θεῶν ὅρκον μὴ παρφάμεν, δείκνυσιν, ὡς οὐ μόνον τὰς χεῖρας ἀνέτεινεν ἡ Λάχεσις, ἀλλὰ καὶ ὤμοσε τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ. ὅρκος γὰρ ἦν τῶν θεῶν τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ. R.

Λάχεσιν] Gl. ms. Bodl. τὴν κληρωτρίαν.

Χρυσάμπυκα] ἄμπυξ μὲν κυρίως κόσμος ἐπιτιθέμενος ταῖς τῶν γυναικῶν κεφαλαῖς. οὗ καὶ Ὅμηρος μνημονεύει· (Iliad. χ'. 469.)

Ἄμπυκα κεκρύφαλόν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην.

νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὴν τιμίαν ἀκουστέον. Λάχεσις δὲ μία τῶν Μοιρῶν καλεῖται. τριῶν δὲ οὐσῶν τῶν πασῶν Ἡσίοδος μνημονεύει (Theogon. 218.) "Κλωθώ τε, Λάχεσίς τε, καὶ Ἄτροπος." ἔστι δὲ τὰ ὀνόματα αὐτῶν πεποιημένα. καὶ ἡ μὲν Κλωθὼ παρὰ τὸ συγκλώθειν τὰ ἀνθρώπινα, ἡ δὲ Λάχεσις παρὰ τὴν κλήρωσιν τὴν ποιὰν, ἣν ἕκαστος γεγονὼς κεκλήρωται, ἡ δὲ τρίτη Ἄτροπος, παρὰ τὸ ἀμετάτρεπτον τῆς μοιριδίου ἀνάγκης. V.

119. Χεῖρας ἀντεῖναι] ἀντὶ τοῦ χειροτονηθῆναι ποιῆσαι, κατὰ μετωνυμίαν. V.

Ἀντεῖναι] Gl. ms. γ. ὑψῶσαι.

Θεῶν δ' ὅρκον] θεῶν ὅρκον, τὴν Στύγα. ταύτην γὰρ καὶ Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος εἶπε, καὶ οἶδε, δι' ὧν φασί· (Iliad. ό'. 37.)

Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος
Ὅρκος.

φησὶν οὖν, μὴ ἀπατῆσαι, μὴ παραλογίζεσθαι, τουτέστιν ἐπικυρῶσαι τὸν τῶν θεῶν ὅρκον. τοῦτο δὲ, ὡς ὀμωμοκότων αὐτῶν φυλάξειν τὴν ἐν τῇ θαλάσσῃ κρυπτομένην νῆσον. V.

120. Παρφάμεν] Gl. ms. β. παρειπεῖν.

122. Φαινὸν ἐς αἰθέρα] ἀντὶ τοῦ, ἀλλ' εἰς τὸν λαμπρὸν αἰθέρα ἀναφανεῖσαν τὴν Ῥόδον αὐτῷ δοθῆναι τῷ Ἡλίῳ. Ἄλλως. φαεννὸν, κατὰ συγκοπὴν, φαεινὸν, λαμπρὸν αἰθέρα. νῦν δὲ καταχρηστικῶς, τὸν ἀέρα. V.

124. Τελεύτασαν δὲ] ἐτελειώθησαν. ὁ δὲ νοῦς· ἐτελειώθησαν δὲ τούτων τῶν λόγων τὰ κεφάλαια ἐν τῇ ἀληθείᾳ πεσόντα. V.

125. Κορυφαὶ] Gl. ms. γ. ἀποφάσεις.

Μὴ εἴπῃς τὸ κορυφαὶ μετὰ ἄρθρου, ἀλλ' οὕτως. τελεύτασαν δὲ κορυφαὶ πετοῖσαι, καὶ πεσοῦσαι ἐν ἀληθείᾳ, τουτέστιν, οἱ τοῦ Διὸς πρὸς Ἥλιον λόγοι οὐ παρέβησαν, ἀλλ' ἐπληρώθησαν. ἔστι δὲ τὸ ἐτελεύτησαν κορυφαὶ λόγων, καὶ τὸ ἐν ἀληθείᾳ πετοῖσαι, ταυτόν. οἱ γὰρ πληρούμενοι λόγοι ἀληθεύουσιν, οἱ δὲ μὴ πληρούμενοι οὐκ ἀληθεύουσι. R.

126. Πετοῖσαι] Gl. ms. γ. τελειωθεῖσαι.

127. Βλάστε μὲν ἐξ ἁλὸς] ὁ νοῦς· ἀνεβλάστησε μὲν καὶ ἀνεδόθη ἐκ τῆς θαλάσσης ἡ νῆσος. ἔχει δὲ αὐτὴν εἰς ἰδίαν μοῖραν ὁ Ἥλιος, ὁ τῆς τῶν ὀξειῶν ἀκτίνων γενέσεως πατὴρ Ἥλιος, καὶ τῶν πῦρ πνεόντων ἡγεμὼν ἵππων. ἐκ δὲ τοῦ ὀξειῶν, τῶν πυρωτικῶν ἀκουστέον. τὴν γὰρ ὀξύτητα καὶ ἐπὶ πυρώσεως λέγομεν. V.

131. Ἔνθα Ῥόδῳ] ὁ νοῦς· ἐν ᾗ νήσῳ τῇ νύμφῃ Ῥόδῳ μιχθείς ποτε ὁ Ἥλιος ἐγέννησεν ἑπτὰ παῖδας, ἐπὶ τῶν παλαιῶν ἀνθρώπων τοὺς σοφώτατα νοήματα παραδεξαμένους, ἀντὶ τοῦ σοφωτάτους. εἰσὶ δὲ οἱ Ἡλίου ἑπτὰ παῖδες οὗτοι· Κέρκαφος, Ἀκτὶς, Μακαρεὺς, Τενάγης, Τριόπης, Φαέθων, ὁ νεώτατος Ὄχιμος. Ἄλλως. Τενάγης, ἤτοι Φαέθων, Ἀκτὶς, Μάκαρ, Χρύσιππος, Κάνδαλος, Τριόπης. V.

Ἔνθα, ἤγουν ἐν τῇ Ῥόδῳ τῇ νήσῳ, μιγείς ποτε αὐτὸς ὁ Ἥλιος τῇ Ῥόδῳ τῇ Ἡρωΐδι, ἐγέννησεν ἑπτὰ παῖδας, τοὺς παραδεξαμένους ἐπὶ τοῦ χρόνου τῶν προτέρων ἀνθρώπων σοφώτατα νοήματα, ἤγουν ἐπιτηδεύματα, μαθήματα, ἀφ' ὧν εἷς μὲν ὁ πρῶτος Κέρκαφος τὸν Κάμειρον ἐγέννησε, καὶ τὸν πρεσβύτατον τὸν Ἰάλυσον, ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ, καὶ Ἰάλυσον πρώτιστα ἐγέννησε, καὶ τὸν Λίνδον. ἀπάτερθε δὲ ἤγουν χωρὶς, ἰδίᾳ, εἶχον μερίδα ἀστέων, ἤτοι πολέων, ἕκαστος εἰς τρεῖς μερίδας διαμερισάμενοι τὴν πατρῴαν γῆν· καλοῦνται δὲ αἱ ἕδραι, ἤγουν αἱ καθέδραι, τὰ φρούρια, ἔνθα ἕκαστος ἐνεθρόνιστο, αὐτοῖς, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν. R.

132. Τὸ ἑπτὰ πρὸς τὸ παῖδας συναπτέον, ὅτω· τέκεν ζ' παῖδας παραδεξαμένους, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἡλίου, ἢ ἀπ' ἄλλων διδασκάλων σοφώτατα νοήματα, ἤγουν

σοφωτάτους γινομένους ἐπὶ τῶν προτέρων ἀνδρῶν, ἤτοι ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις ἀνθρώπων. τῶν δὲ παίδων ὀνόματα εἰσὶ ταῦτα· Κέρκαφος, Ὄχιμος, Ἀκτὶς, Μακαρεὺς, Τενάγης, Τριόπης, Φαέθων. R.

Τέκεν ἑπτὰ, σοφώτατα] τουτέστι, σοφωτάτους γινομένους. ὁ γὰρ λέγων, ὅτι Δημοσθένης ῥήτωρ ἐγένετο τὰ νοήματα τῶν προτέρων ἀνδρῶν παραδεξάμενος, μηνύει, ὅτι ῥήτωρ ἄριστος ἐγένετο. V.

135. Ὧν εἷς μὲν] ὧν, τούτων ἑπτὰ παίδων, εἷς, ὁ Κέρκαφος, ἐκ Κυδίππης, τῆς Ὀχίμου θυγατρὸς, ἐγέννησε τρεῖς υἱοὺς, ὧν τὰ ὀνόματα ὁ Πίνδαρος ἐξέθετο, Κάμειρον, Λίνδον, Ἰηλυσὸν, τῶν δύο πρεσβύτερον, ὡς εἶναι τούτους υἱωνοὺς καὶ οὐ παῖδας Ἡλίου. Ἄλλως. Ἡλίου καὶ Ῥόδου ἑπτὰ παῖδες γινώσκονται, Ὄχιμος, Κέρκαφος, Ἀκτὶς, Μακαρεὺς, Τενάγης, Τριόπης, Φαέθων ὁ νεώτατος· ὃν οἱ ἐν τῇ νήσῳ ὀνομάζουσι Τενάγην· τοῦ δὲ Κερκάφου Λίνδος, Ἰηλυσὸς, Κάμειρος, οἱ ὑπὸ Πινδάρου ὀνομαζόμενοι, ὥστε μὴ εἶναι αὐτοὺς υἱοὺς Ἡλίου, ἀλλ' υἱωνούς. διὸ καί τινες γράφουσιν· ὧν εἷς μὲν Κάμειρον πρεσβύτατος. ὥστε τὸν λόγον εἶναι τοιοῦτον· ἀφ' ὧν, τῶν Ἡλίου ἑπτὰ παίδων, εἷς Κέρκαφος ἐγέννησε τοὺς προκειμένους, ὥστε τὴν ἀπὸ πρόθεσιν ἔξωθεν λαμβάνειν ἡμᾶς. V.

138. Δασσάμενοι πατρωΐαν] χωρὶς δὲ καὶ ἰδίᾳ ἕκαστος διαδασσάμενοι καὶ διαμερισάμενοι. ὁ δὲ νοῦς· τούτων δὲ ἕκαστος κεχωρισμένος καὶ κατ' ἰδίαν ἔχει πόλιν ὁμώνυμον. τὴν γὰρ πατρῴαν αὐτὴν τὴν νῆσον εἰς τρεῖς νειμάμενοι διεμερίσαντο, καὶ οὕτως ἐπωνόμασαν τὰς ἕδρας καὶ τὰς πόλεις· ὁμώνυμοι γάρ εἰσι. V.

140. Κέκληνται δέ σφιν ἕδραι] ἐπωνομάσθησαν δὲ αὐτῶν ἕδραι, τουτέστιν αἱ πόλεις· ἕδρας γὰρ νῦν ταύτας ὀνομάζει τοῖς Ἡλίου υἱωνοῖς.

Μὴ εἴπῃς τὸ σφὶν ἀντὶ τοῦ σφῶν, ὥς τινές φασιν, ἀπατώμενοι ἀπὸ τοῦ ἕδραι, ἀλλ' ἔστιν ἡ τοιαύτη δοτικὴ πρὸς τὸ κέκληνται, οὕτως· αἱ ἕδραι κεκλήρωνται καὶ ἐκληρώθησάν σφιν, καὶ αὐτοῖς, τῷ Λίνδῳ, τῷ Ἰαλυσῷ, καὶ τῷ Καμείρῳ, τουτέστι πρὸς τὰ τούτων ὀνόματα, καὶ αὗται τὴν προσηγορίαν ἐσχήκασι. R.

141. Τόθι λύτρον συμφορᾶς] αὐτόθι, ἔνθα καὶ τῷ Τληπολέμῳ τῷ τῶν Ἀργείων ἡγεμόνι, τῆς οἰκτρᾶς συμφορᾶς λυτήριον γλυκὺ ἵσταται. ἵσταται δὲ αὐτῷ τὸ λυτήριον ὥσπερ τοῖς θεοῖς. θυσίαι γὰρ αὐτῷ διάφοροι γίνονται καὶ ἀγῶνες τελοῦνται. λυτήριον δὲ τῆς συμφορᾶς τὴν μετοίκησίν φησι καὶ τὴν αὐτόθι τοῦ βίου διατριβήν. V.

Τόθι, ἤγουν ὅπου, ἐν τῇ Ῥόδῳ δηλονότι, ἵσταται τῷ Τληπολέμῳ, τῷ ποτε ἀρχηγέτῃ τῶν Τιρυνθίων, ἀντὶ τοῦ ἐγένετο, λύτρον, ἀντὶ τοῦ παῦλα, ἐλευθερία, ἡδεῖα τῆς συμφορᾶς τῆς οἰκτρᾶς, ἤγουν τῆς πλάνης ἧς ἐπλανήθη· ἐβασίλευσε γὰρ ἐκεῖ· ὅπου ἵσταται αὐτῷ, ἤγουν γίνεται, ὥσπερ θεῷ, καὶ πομπὴ, ἤτοι ἑορτὴ, τιμὴ, κνίσσης μετέχουσα, ἤγουν πρόβατα σφαγιαζόμενα καὶ καιόμενα ποιεῖ*, τουτέστιν, ὅπου γίγνεται αὐτῷ, ὥσπερ θεῷ, καὶ τιμὴ διὰ θυσιῶν, ὅπου γίνεται αὐτῷ, ἀπὸ κοινοῦ, καὶ κρίσις ἐπ' ἀγῶσιν. ἐτελεῖτο γὰρ αὐτῷ ἀγὼν τὰ Τληπολέμεια, ὁ δὲ νικήσας αὐτὰ λεύκην ἐλάμβανε στέφανον. Ἱστορία. ὅτε οἱ Ἕλληνες εἰς Τροίαν ἐστράτευσαν, ἦν καὶ Τληπόλεμος οὗτος μετὰ Ῥοδίων. ἀποθανόντος οὖν ἐκεῖ ἤγαγον τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ εἰς Ῥόδον ὡς οἰκιστοῦ ταύτης, καὶ ναὸν αὐτῷ ποιήσαντες πανήγυριν κατ' ἐνιαυτὸν ἄγουσι, τὰ λεγόμενα Τληπολέμεια. ἔστι δὲ τὸ τῶν ἀγώνων ἆθλον λεύκινος στέφανος, ὃν δὶς ἔσχε Διαγόρας νικήσας. R.

145. Κνισσάεσσα πομπὰ] πομπὴ ἡ θυσία. ἐπεί φησιν, ὅτι ἀγὼν ἐκεῖ ἄγεται, Τληπολέμεια· οἱ δὲ Ἡράκλεια· ὅθεν αὐτῷ θυσίαι ἀξιοπρεπεῖς τελοῦνται αὐτόθι. V.

147. Τῶν ἄνθεσι Διαγόρας] τῶν παρὰ Ῥοδίοις ἄθλων. ἄνθεσι δὲ τοῖς στεφάνοις. τελεῖται γὰρ ἐκεῖ ἀγὼν Τληπολέμιος ἐπικαλούμενος. ἐγκωμιαστικῶς δὲ ὁ Πίνδαρος τὸν ἀγῶνα Ἡλίῳ τελούμενον εἰς τὸν Τληπόλεμον μετήγαγε. τελεῖται δὲ μηνὸς Γορπιαίου εἰκοστῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ, ἀπέχει δὲ τῶν Νεμέων ἡμέρας ἕξ· ἀγωνίζονται δὲ παῖδες καὶ ἄνδρες· ὁ δὲ στέφανος, λεύκη δίδοται. V.

Τῶν ἄνθεσι] μὴ λάβῃς εἰς τὸ, τῶν, ἔξωθεν τὸ ἀπὸ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἄνθεσίν ἐστιν ἡ γενική. τῶν γὰρ ἀγώνων ἦσαν τὰ ἄνθη δι' αὐτοὺς διδόμενα. R.

Τῶν ἄνθεσι] ὧν τινων, ἤγουν τῶν Τληπολεμείων, τοῖς στεφάνοις ὁ Διαγόρας ἐστεφανώσατο δὶς, καὶ ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἰσθμῷ ἐστεφανώσατο τετράκις, εὐτυχῶν, ἤγουν ἐπιτυγχάνων, νικῶν καὶ ἐν τῇ Νεμέᾳ, ἄλλην ἐπ' ἄλλῃ, στεφανηφορίαν δηλονότι, τουτέστι, δεττὰς στεφανηφορίας ἐστεφανώσατο· καὶ ἐν ταῖς Ἀθήναις ταῖς κρανααῖς, ἀντὶ τοῦ, καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ τῇ πετρώδει καὶ καταξήρῳ, ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Παναθήναια, τὰ Ἡράκλεια, τὰ Ἐλευσίνια, τὰ Πανελλήνια, ἐστεφανώσατο, ἵνα τινὰ τούτων τῶν ἀγώνων δηλονότι, ἢ καὶ πάντας νενικηκώς. Item R.

148. Κλεινᾷ τ' ἐν Ἰσθμῷ] θηλυκῶς τὴν Ἰσθμόν φησιν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις τὴν Ὀρχομενόν. λέγει δὲ τὸν Διαγόραν τετράκις Ἴσθμια νενικηκέναι. V.

* ποιεῖ f. πυρί.

150. Νεμέᾳ τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ] καὶ ἐν τῇ Νεμέᾳ ἄλλην ἐπ' ἄλλῃ νίκην ἔσχεν, οἷον δὶς ἐνίκησεν, οὐκ ἐκ διαλείμματος μέντοι, ἀλλὰ πρώτην Νεμέᾳ νικήσας, καὶ τὴν ἑξῆς ἀγωνισάμενος, ἐστέφθη. V.

151. Κρανααῖς ἐν Ἀθάναις] τὴν ὅλην Ἀττικὴν Ἀθήνας εἶπεν· εἴη δ' ἂν ἤτοι τὰ Παναθήναια νενικηκὼς, ἢ τὰ Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ἐλευσίνια, ἢ τὰ Πανελλήνια. ἴσως δὲ καὶ πάντας τούτους * ἐνίκησεν ὁ Διαγόρας. ἀδήλως γὰρ ἐξενήνοχεν ὁ Πίνδαρος. V.

Τὸ κρανααῖς ἐν Ἀθήναις λέγει, ἢ διὰ τὴν τῶν Παναθηναίων ἑορτὴν, ἢ τῶν Ἐλευσινίων, ἢ τῶν Ἡρακλείων. διὰ δὲ τὸ εἶναι τὴν Ἀττικὴν κατάξηρον καὶ λεπτόγαιον, τὸ κρανααῖς εἶπεν. R.

152. Ὅ τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς] ἐγνώρισε δὲ αὐτὸν καὶ ὁ ἐν τῷ Ἄργει διδόμενος χαλκὸς ἔπαθλον τῷ νενικηκότι. τελεῖται γὰρ κατὰ τὸ Ἄργος τὰ Ἥραια, ἃ καὶ Ἑκατόμβαια καλεῖται, παρὰ τὸ ἑκατὸν βοῦς θύεσθαι τῇ θεῷ. τὸ δὲ ἔπαθλον ἀσπὶς χαλκῆ, ὁ δὲ στέφανος ἐκ μυρσίνης. Ἄλλως. ἐν Ἄργει, ἐν τῷ Ἑκατομβαίῳ ἀγῶνι, χαλκὸς τὸ ἆθλον δίδοται. ὅτι Ἀρχῖνος Ἀργείων γενόμενος βασιλεὺς, ὃς καὶ ἀγῶνα πρῶτος συνεστήσατο, ταχθεὶς ἐπὶ τῆς τῶν ὅπλων κατασκευῆς, ἀπὸ τούτων καὶ τὴν τῶν ἄθλων δόσιν ἐποιήσατο. Ἑκατόμβαια δὲ ὁ ἀγὼν λέγεται, ὅτι πομπῆς μεγάλης προηγοῦνται ἑκατὸν βόες, οὓς νόμος κρεανομεῖσθαι πᾶσι τοῖς πολίταις. τὸ δὲ σημεῖον, ὅτι Ἑκατόμβαια λέγεται τὰ ἐν Ἄργει νενικηκέναι μάλιστα τὸν Διαγόραν. V.

Ὅ τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς] καὶ ὁ χαλκὸς, τουτέστιν ἡ ἀσπὶς ἡ χαλκῆ, ἡ διδομένη ἐν Ἄργει. ἐν τῷ Ἄργει πανήγυρίς ἐστι τῆς Ἥρας, τὰ λεγόμενα Ἥραια καὶ Ἑκατόμβαια. Θύονται γὰρ ἑκατὸν βόες τῇ θεᾷ· τὸ δὲ ἔπαθλον τῶν ἀγώνων χαλκῆ ἀσπὶς, καὶ στέφανος ἐκ μυρσίνης. Ἔγνω αὐτὸν, ἀντὶ τοῦ, ἐδεξιώσατο αὐτὸν νενικηκότα. R.

153. Τὰ δ' ἐν Ἀρκαδίᾳ] ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἔγνω μιν. ἐγνώρισε δὲ αὐτὸν νικῶντα καὶ τὰ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἆθλα. τελεῖται δὲ ἐν Ἀρκαδίᾳ τὰ Λύκαια, ἀνακείμενα τῷ Λυκαίῳ Διΐ. τὰ δὲ ἔργα τινὲς οὕτως ἀκούουσιν, ἐπειδὴ οἱ αὐτόθι νικῶντες σκεύεσι τιμῶνται. Ἄλλως· Πολέμων ἐν τῷ περὶ Θήβησιν Ἡρακλείων φησὶ, χαλκὸν τὸ ἆθλον εἶναι τοῖς ἐν Ἀρκαδίᾳ Λυκαίοις, ὥστε ἀπὸ κοινοῦ τὰ ἔργα καὶ τὸν χαλκὸν ληπτέον, ὅτε φησὶν ὁ Πίνδαρος· ὅ τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς ἔγνω μιν, τά τε ἐν Ἀρκαδίᾳ ἔργα καὶ Θήβαις. δίδοται γὰρ ἐν ταύταις τρίπους χαλκοῦς. πολλοὶ δ' ἄγονται ἀγῶνες ἐν Ἀρκαδίᾳ, Λύκαια, Κόρεια, Ἀλίαια. ἐν δὲ Θήβαις τὰ Ἡράκλεια. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ Ἰόλαια καλεῖται· ἐν δὲ Βοιωτίᾳ, ἐν μὲν Θεσπιαῖς Ἐρώτια, ἐν δὲ Λεβαδείᾳ τὰ καλούμενα Βασίλεια. V.

Καὶ τὰ ἔργα τὰ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἔγνω αὐτόν. ἐπετελεῖτο γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀγὼν, τὰ Λύκαια, τῷ Λυκαίῳ Διῒ ἀνακείμενος. οἱ δὲ τιμῶντες σκεύεσι χαλκοῖς ἐτίμων. R.

154. Καὶ Θήβαις] καὶ τὰ ἔργα τὰ ἐν Θήβαις ἔγνω αὐτόν. τὰ Ἡράκλεια καὶ Ἰολάεια ἐτελεῖτο ἐν ταῖς Θήβαις, ἐδίδοτο δὲ τῷ νικήσαντι τρίπους χαλκοῦς. R.

Ἀγῶνές τ' ἔννομοι] πάλιν ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἔγνω μιν. τελοῦνται δὲ ἐν Βοιωτίᾳ διάφοροι ἀγῶνες, ἐν μὲν Θεσπιαῖς τὰ Ἐρώτια, ἐν δὲ Πλαταιαῖς τὰ Ἐλευθέρια, ἐν δὲ Λεβαδείᾳ τὰ Τροφώνια, ἐν δὲ Ὠρωπῷ τὰ Ἀμφιαράϊα. V.

Καὶ οἱ ἀγῶνες οἱ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ οἱ ἔννομοι, τουτέστιν οἱ συνήθως κατὰ τοὺς νόμους τελούμενοι, ἔγνωσαν αὐτόν. ἐτελοῦντο δὲ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ διάφοροι ἀγῶνες, ἐν μὲν Θεσπιαῖς τὰ Ἐρώτια, ἐν δὲ Πλαταιαῖς τὰ Ἐλευθέρια, ἐν δὲ Λεβαδείᾳ τὰ Τροφώνια, ἐν δὲ Ὠρωπῷ τὰ Ἀμφιαράϊα. R.

155. Αἴγινα Πελλάνα τε] πάλιν τὸ, ἔγνω μιν. ἐγνώρισε δὲ τὸν Διαγόραν ἥ τε Πελλήνη καὶ ἡ Αἴγινα, ἑξάκις νενικηκότα. τελεῖται δὲ ἐν μὲν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας ἀγὼν ὁ καλούμενος Θεοξένια. τινὲς δὲ καὶ τὰ Ἕρμαια· τὸ δὲ ἆθλόν ἐστι χλαῖνα· ἐν δ' Αἰγίνῃ τὰ Αἰάκεια. ἔστι δὲ καὶ Ἀμφορίτης ἀγὼν, οὗ Καλλίμαχος μέμνηται ἐν τοῖς Ἰάμβοις (Fragm. n. 80. p. 456. ed. Ern.) V.

Καὶ ἡ Αἴγινα, ἔνθα ἐτελεῖτο ἀγὼν τὰ Αἰάκεια, ἔγνω αὐτὸν, καὶ ἡ Πελλήνη, ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Θεοξένια, καὶ τὰ Ἕρμαια (τὸ δὲ ἆθλον ἦν χλαῖνα) ἔγνω αὐτὸν νικῶντα ἑξάκις. Κατὰ τὰ Μέγαρα ἔθος ἐστὶ τῶν νικηφόρων τὰ ὀνόματα λίθοις ἐγκολάπτεσθαι. φησὶν οὖν ὅτι ἐν τοῖς Μεγάροις οὐχ' ἕτερον ὄνομα ἐπιγεγραμμένον, ἢ ἐγκεκολαμμένον φέρει ἡ ψῆφος ἡ λιθίνη, τουτέστιν, ἡ στήλη, ἀλλ' ἢ τὸ τοῦ Διαγόρου. εἶχε δὲ ἡ στήλη καὶ ἄλλων τινῶν ἀγωνιστῶν ὀνόματα, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος τοῦτό φησι. Ψῆφον δὲ λέγει τὴν στήλην διὰ τὸ περιέχειν τὰ τῶν κριτῶν ψηφίσματα. R.

159. Ψᾶφος ἔχει λόγον] κατὰ τὰ Μέγαρα ἔθος ἐστὶ, τῶν νικηφόρων τὰ ὀνόματα λίθοις ἐγκολάπτεσθαι. φησὶν οὖν ὅτι καὶ ἐν τοῖς Μεγάροις ἡ λιθίνη ψῆφος οὐχ ἑτέρου τινὸς οὕτως ἐγκεκολαμμένον φέρει τὸ ὄνομα, ὡς τὸ τοῦ Διαγόρου. τὸ σημεῖον χ', ὅτι ψῆφον λιθίνην λέγει τὴν στήλην, διὰ τὸ περιέχειν τὰ ψηφίσματα. V.

Ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ νώτοισιν] ὁ νοῦς οὕτως ἔχει· ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ τοῦ Ἀταβυ-

* f. ἀγῶνας.

ρίου ὄρους βασιλεύων, ἐν τιμῇ ἔχει τὸν ὕμνον τὸν εἰς τὸν Ὀλυμπιονίκην καὶ τὸν ἄνδρα τὸν εὑρόντα καὶ τὸν ἡγησάμενον τὴν ἀρετὴν, διὰ τῆς ἐν πυγμῇ νίκης. Ἄλλως. Νώτοισιν Ἀταβυρίου. ἐπάνω γὰρ τοῦ ὄρους ἵδρυται ὁ Ζεύς. νώτοισι δὲ ἀντὶ τοῦ νώτων. εἰσὶ δὲ χαλκαῖ βόες ἐν αὐτῷ, αἵτινες, ὅταν μέλλῃ ἄτοπόν τι γενέσθαι, μυκῶνται. ἔστι δὲ καὶ ἐν Σικελίᾳ ὄρος Ἀταβύριον, ὥς φησι Τίμαιος. V.

Ἀλλὰ, ὦ Ζεῦ πάτερ, ὁ βασιλεύων τῶν νώτων, ἀντὶ τοῦ τῆς κορυφῆς τοῦ Ἀταβυρίου ὄρους, τίμα μὲν τὸν νόμον τοῦ ὕμνου, ἤγουν τὴν συνήθειαν, τίμα καὶ τὸν ἄνδρα τὸν Ὀλυμπιονίκην, τὸν εὑρόντα ἀρετὴν, εὐφημίαν ἕνεκα ἀρετῆς, πὺξ, τουτέστι διὰ τῆς ἐν πυγμῇ νίκης. Νώτοισι δὲ εἶπεν Ἀταβυρίου, ὅτι ἐπάνω αὐτοῦ ἵδρυται ὁ Ζεύς. Εἰσὶ δὲ χαλκαῖ βόες ἐν αὐτῷ, αἵτινες, ὅταν μέλλῃ ἄτοπόν τι γενέσθαι, μυκῶνται. ἔστι δὲ καὶ ἐν Σικελίᾳ ὄρος Ἀταβύριον, ὥς φησι Τίμαιος. R.

162. Τεθμὸν] Gl. ms. γ. ἀκολουθίαν.

164. Δίδοι τε οἱ αἰδοίαν χάριν] ὁ νοῦς· δίδου τε αὐτῷ αἰδοίαν χάριν καὶ παρὰ τῶν πολιτῶν καὶ παρὰ τῶν ξένων, ἐπειδὴ τὴν ἐχθρὰν τῆς ὕβρεως ὁδὸν βαδίζει, ἀντὶ τοῦ, ἐπεὶ πάντας δι' αἰδοῦς ἔχει καὶ τιμῆς. V.

Δίδου τε αὐτῷ αἰδοίαν χάριν, ἀντὶ τοῦ, τιμὴν αἰδεσίμου χάριτος, καὶ πότ' ἀστῶν, καὶ παρὰ τῶν ἀστῶν, ἤγουν τῶν πολιτῶν, καὶ παρὰ τῶν ξένων, τουτέστι, τῶν ἀπ' ἀλλοτρίου τόπου, ἐπεὶ ὁδὸν εὐθυπορεῖ, ἤγουν κατ' εὐθεῖαν πορεύεται, οὐκ ἐκτρεπόμενος, ἐχθρὰν, τουτέστι ξένην, ἀλλοτρίαν ὕβρεως, ἤτοι ἀδικίας. R.

168. Σάφα δαεὶς] ταῦτα λοιπὸν ὡς πρὸς ἑαυτόν φησιν ὁ ποιητής· σαφῶς γνοὺς ἅτινα αὐτῷ αἱ τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ πατέρων ὀρθαὶ φρένες ἐξέχρεον, οἱονεὶ ἐξεχρησμῴδουν, καὶ παρῄνουν. ὡς περὶ εὐσεβῶν δὲ λίαν, ὑπαινίττεται. V.

Πρὸς τὸν Δία καὶ τοῦτο. σαφῶς μαθὼν, ἅτινα αἱ τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ πατέρων ὀρθαὶ, ἤγουν ἀληθεῖς, δικαίαι φρένες, ἐξέχρεον, ἀντὶ τοῦ ἔχρεον, ἤγουν ἔχρεων, τουτέστιν ἐχρησμῴδουν, παρῄνουν αὐτῷ, ἀφ' ὧν πατέρων τοιοῦτος πατὴρ αὐτῶν δηλονότι ἐβλάστησε. R.

169. Ἐξ ἀγαθῶν ἔχρεον] Schol. ms. β. σύναπτε τὸ ἐξ μετὰ τοῦ ἔχρεον. Gl. ms. γ. ἐπροφήτευον.

170. Μὴ κρύπτε κοινὸν] μὴ ἀπόκρυπτε τὸ κοινὸν καὶ διάδηλον τοῖς πολλοῖς τοῦ Καλλιάνακτος γένος· πρόγονος γὰρ τοῦ νικηφόρου οὗτος ἔνδοξος· ἀλλὰ ὕμνει. V.

Ἀντὶ τοῦ, μὴ ἔα κρυβῆναι ἐν ἀδοξίᾳ τὸ σπέρμα, ἤγουν τὸ γένος, τὸ κοινὸν, τουτέστι τὸ φανερὸν καὶ ἔνδοξον πᾶσι καὶ ὠφέλιμον, τὸ ἀπὸ τοῦ Καλλιάνακτος, τοῦ προγόνου τοῦ Διαγόρου. καὶ σὺν ταῖς χάρισιν, ἀντὶ τοῦ, διὰ τῶν χαρίτων, τουτέστι, τῶν ἀνδραγαθημάτων τῶν Ἐρατιδῶν, ἤγουν τῆς ἐν Ῥόδῳ φυλῆς, τῆς ἀπὸ τοῦ Ἐρατίδου, τοῦ προγόνου τοῦ Διαγόρου, ἔχει ἡ πόλις θαλίας, ἤγουν εὐωχίας, εὐφροσύνας. R.

Κοινὸν σπέρμα] κοινὸν λέγει τὸ ἔνδοξον· κοινὰ γὰρ τὰ τοιαῦτα· ἐξ οὗ πάντως ἔχει τὸ συγγενικόν. V.

171. Ἀπὸ Καλλιάνακτος] Gl. ms. γ. τὸ καταβαῖνον. et β. τῶν ἀγόντων.

Καλλιάνακτος Ἐραστιδᾶν] Ἐραστίδης πρόγονος τοῦ Διαγόρου. ἀφ' οὗ καὶ φυλὴ ὁμώνυμος ἐν Ῥόδῳ. φησὶν οὖν, ὅτι σὺν ταῖς τῶν Ἐραστιδῶν χάρισι καὶ ἡδοναῖς, τῶν προγόνων αὐτοῦ, λέγει. ἐπεὶ καὶ πᾶσα ἡ Ῥόδος πλείστας εὐτυχίας ἐκ τῆς τούτου νίκης ἔχει. V.

173. Ἐν δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου] ἐν τῷ βραχεῖ δὲ χρόνῳ τὰ πράγματα ἄλλοτε ἄλλως διατίθεται. εἶπε δὲ ἀλληγορικῶς, ὡς πρὸ ὀλίγου τινὸς λυπηροῦ συμβάντος αὐτῷ, καὶ ὅτι λοιπὸν ὀφείλει ἑτέρας αὔρας (τὸ δὴ λεγόμενον, πνευσάσης τέρπεσθαι καὶ ἐν εὐτυχίᾳ πάσῃ καὶ χαρᾷ διαζῆν. V.

Ἐν δὲ μοίρᾳ χρόνου μιᾷ, τουτέστιν ἐν ὥρᾳ μιᾷ, ἐν καιρῷ, ἑνὶ χρόνῳ. αὖραι, ἀντὶ τοῦ μεταβολαὶ, διαιθύσσουσιν, ἤγουν ὁρμήσουσιν, ἄλλοτε ἄλλαι, καὶ εἴτε συμβέβηκε δηλονότι καὶ τούτοις λυπηρὸν, ταχέως ἐπὶ τὸ κρεῖττον καὶ ἄριστον τραπήσεται. R.

Μοίρᾳ] Gl. ms. γ. ῥοπῇ.

Carmen VIII.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ὀγδόου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τοῦ ὀγδόου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντιστροφὴ κώλων ἐννέα. Τὸ α΄, τροχαϊκὸν ἐπίτριτον, ἢ ἐπιχοριαμβικόν. Τὸ β΄, Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, τρίτου παιῶνος ἀντὶ Ἰωνικοῦ. Τὸ γ΄, ἰαμβέλεγος, πλεονάζον συλλαβῇ. Τὸ δ΄, ἐπιχοριαμβικὸν Πινδαρικὸν, ἢ ἰαμβέλεγος. Τὸ ε΄, προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ϛ΄, προσοδιακὸν τρίμε-

τρον καταληκτικὸν, τοῦ Ἰωνικοῦ μέσου ὄντος. Τὸ ζ', δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ η', Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ θ', Εὐριπίδειον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς, κώλων ἕνδεκα. Τὸ α', προσοδιακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ β', δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ γ', χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ δ', ἐγκωμιολόγικον, παρὰ τὴν τελευταίαν συλλαβήν. Τὸ ε', δακτυλικὸν τρίμετρον τελικὸν, ἢ προσοδιακόν. Τὸ ϛ', ὅμοιον τῷ αὐτῷ. Τὸ ζ', ὅμοιον τῷ αὐτῷ. Τὸ η', δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ θ', προσοδιακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ὁ πρῶτος ἐξ ἰάμβου ἀδιάφορος, ὁ β' χορίαμβος. Τὸ ι', Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, τροχαϊκῆς συζυγίας πρώτου (καὶ τρίτου παιῶνος) κατὰ τὸ σύνηθες τῶν Ἰωνικῶν, (καὶ) τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ια', ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Ἀλκιμέδοντι παιδὶ] Γέγραπται ὁ ἐπινίκιος προηγουμένως τῷ Ἀλκιμέδοντι παιδὶ παλαιστῇ, νικήσαντι τὴν ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. μέμνηται δὲ ὁ Πίνδαρος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, Τιμοσθένους, Νέμεα νικήσαντος, καὶ τοῦ ἀλείπτου αὐτοῦ Μελησίου, ὄντος καὶ παγκρατιαστοῦ. τοῖς γὰρ τρισὶ, φησὶν ὁ Δίδυμος, μίαν ᾠδὴν γέγραφε. Ζητοῦσι δέ τινες, διατί ἐν τῷ ἑνὶ τούτῳ ἐπινικίῳ τοὺς τρεῖς ἐνεγκωμίασεν; καὶ οἱ μὲν φασὶ, διὰ τὸ μὴ καθ' ἕκαστον ἀξιολόγους ἀφορμὰς εὑρηκέναι· οἱ δὲ, ὅτι ἐκ τῆς πόλεως ἦσαν τῆς αὐτῆς οἱ τρεῖς.

1. Μᾶτερ ὦ χρυσοστεφάνων ἀέθλων Ὀλυμπία] μητέρα τῶν ἄθλων εἶπε τὴν Ὀλυμπίαν, ὡσανεὶ μητρόπολιν οὖσαν, διὰ τὸ ἐπιφανέστερον εἶναι τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα. χρυσοστεφάνων δὲ, ἀντὶ τοῦ καλλιστεφάνων. Ὅμηρος· (Iliad. ι'. 389.) " Οὐδ' εἰ χρυ-" σείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι." καὶ γὰρ δὴ ὄντως ἡ διδομένη ἐλαία τοῖς νικῶσι καλλιστέφανος προσαγορεύεται. δέσποινα δὲ ἀληθείας διὰ τὸ αὐτόθι τὸ τῶν Ἰαμιδῶν μαντεῖον ὑπάρχειν. Ἄλλως. μᾶτερ ὦ χρυσοστεφάνων. ἡ τῆς ἀρχῆς ἐξήγησις οὕτως ἔχει. ὦ Ὀλυμπία, μῆτερ τῶν χρυσοστεφάνων ἄθλων. μῆτερ δὲ, ἐπεὶ δοκεῖ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν πρωτεύειν τῇ δόξῃ παρὰ τοὺς ἄλλους. ὡς οὖν λέγομεν μητρόπολιν τὴν πρώτην καὶ ἐνδοξοτέραν πόλιν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα μητέρα ἄθλων. V.

Ὦ Ὀλυμπία μῆτερ, τουτέστιν αἰτία τῶν βραβείων τῶν χρυσοστεφάνων, ἀντὶ τοῦ καλλιστεφάνων, ἤγουν τὸν κάλλιστον ἐχόντων κόσμον, τουτέστιν, ὦ Ὀλυμπία, ἐν ᾗ δίδονται οἱ κάλλιστοι στέφανοι τῶν βραβείων, δέσποιν' ἀληθείας, ἤγουν ἀληθείας προϊσταμένη· εἶτα θέλων δηλῶσαι, ὅπως προΐσταται τῆς ἀληθείας, ἐπάγει· ὅπου ἄνδρες μάντεις, οἱ Ἰαμίδαι δηλονότι, ἐν ἐντόμοις θύμασι σκοποῦντες παραπειρῶνται, ἀντὶ τοῦ, ἀποπειρῶνται, ἤγουν εἰς γνῶσιν ζητοῦσιν ἐλθεῖν τοῦ Διὸς ἀργικεραύνου, τουτέστι τοῦ αἰτίου τῶν ταχέων κεραυνῶν· λέγω, εἴτινα φροντίδα ἔχει αὐτὸς, δηλονότι ὁ Ζεὺς, περὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν ζητούντων κατὰ ψυχὴν μεγάλην ἀρετὴν λαβεῖν, ἀντὶ τοῦ τιμὴν μεγάλης νίκης· τῶν δὲ μόχθων, ἤγουν τῶν καμάτων, ἀνάπνευσιν, ἄνεσιν. πληροῦνται δὲ αἱ λιταὶ, ἤγουν αἱ δεήσεις τῶν εὐσεβῶν ἀνδρῶν, τῶν Ἰαμιδῶν δηλονότι, πρὸς χάριν, τουτέστι χαριέντως, θαυμασίως. R.

3. Δέσποιν' ἀλαθείας] ὦ δέσποινα τῆς ἀληθείας. ἐπειδὴ τὸ μαντεῖόν ἐστιν ἐκεῖ τὸ τῶν Ἰαμιδῶν. V.

Ἵνα μάντιες ἄνδρες] ἔνθα, λέγει δὲ, ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ, ἄνδρες οἱ μάντεις διὰ τῶν ἐμπύρων θυσιῶν ἀποπειρῶνταί, φησι, τοῦ Διὸς περὶ τῶν ἀνθρώπων, εἴ τινα λόγον αὐτῶν ἔχει καὶ φροντίδα. Ἄλλως. ἀποπειρῶνται οἱ μάντεις καὶ ἐπιζητοῦσι μαθεῖν διὰ τῶν ἐμπύρων, τεκμαιρόμενοι καὶ εὑρίσκοντες τὰ σημεῖα. περὶ ποίων δὲ ἀνθρώπων ἀποπειρῶνται; περὶ τῶν ζητούντων καὶ ἐπιθυμούντων μεγάλην ἀρετὴν κτήσασθαι ἐκ τῆς νίκης καὶ σπουδαζόντων ἀναπνοὴν λαβεῖν ἐκ τῶν κατεχόντων μόχθων. V.

4. Παραπειρῶνται] Gl. ms. γ. ἀπεικάζουσι.

9. Μόχθων] Gl. ms. γ. κόπων.

10. Ἄνυεται δὲ πρὸς χάριν] ἀνύεται δὲ τὸ τοιοῦτον. τὸ ποῖον; τὸ φανερωθῆναι τὴν τοῦ Διὸς βουλὴν, ἀνύεται εἰς χάριν τῶν εὐσεβῶς καὶ ὁσίως ἐχομένων καὶ λιτανευόντων, ὅπερ ἐστὶ, τῶν μάντεων καὶ ἱερέων. ἐπαινεῖ οὖν ἴσως τοὺς Ἰαμίδας, ὡς εὐσεβεῖς. δύναται οὖν καὶ ἐπ' αὐτῶν τούτων νοεῖσθαι τὸ εὐσεβεῖς. πρόσκειται δὲ τὸ σημεῖον, ὅτι τὸ σημαινόμενόν ἐστι τοιοῦτον· ἐπιτελεῖται δὲ χάριν τῆς εὐσεβείας, ἢ διὰ τὴν εὐσέβειαν. Ἄλλως. Ἄνυεται δὲ πρὸς χάριν. τουτέστιν, οἱ εὐσεβεῖς ἀνύουσί τι ταῖς πρὸς τοὺς θεοὺς λιταῖς, οἱ δὲ ἀσεβεῖς, οὔ. γράφει δὲ κατ' ἐνίους Ἀσκληπιάδης ἄνευ τοῦ σ, λιταὶ, καὶ οὕτω καθίστησι τὸν λόγον· πρὸς δὲ τὸ κεχαρισμένον τῇ εὐσεβείᾳ τῶν ἀνδρῶν ἀνύονται λιταὶ, ὡς ἂν αὐτῇ τῇ τῶν ἀνδρῶν εὐσεβείᾳ κεχαρισμένου τοῦ λιτανεύειν ὄντος. Ἄλλως. τελειοῦται ἡ μαντεία πρὸς τὸ κεχαρισμένον ἕνεκα τῆς εὐσεβείας, ταῖς τῶν ἀνδρῶν λιταῖς. ἢ οὕτω· τελειοῦνται δὲ τὰ μαντεῖα ταῖς τῶν ἀνδρῶν εὐσεβείαις, ὅτι

πείθοντες λιταῖς τοὺς θεοὺς, λαμβάνουσι χρησμούς. τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ οὐ παντὶ ἀνθρώπῳ μαντεύεται τὸ θεῖον, ἀλλὰ τοῖς εὐσεβέσιν. V.

12. Ἀλλ' ὦ Πίσας εὔδενδρον] ἤτοι λείπει τὸ ἔχων, ἤ, φιλῶν τὸ τῆς Πίσης ἄλσος, ἵν' ᾖ πρὸς τὸν Δία λέγων. ἢ πρὸς αὐτὸ τὸ ἄλσος τῆς Ὀλυμπίας λέγει, ὅπερ ἀνάκειται τῷ Διῒ τῷ τῆς Πίσης, τὸ εὔδενδρον ἄλσος, τὸ ὂν ἐπὶ τῷ Ἀλφειῷ. ὁ δὲ τρόπος περιφραστικός· τοῦτον τὸν κῶμον καὶ τὸν ὕμνον καὶ τὴν ἐκ τῆς στεφανηφορίας πρόσδεξαι νίκην. V.

Πρὸς τὴν Ὀλυμπίαν ἀποτείνων ἤρξατο, εἶτα, πολλὰ διὰ μέσου θεὶς καὶ μὴ ἐπαγαγὼν τὴν ἀπόδοσιν, ἐπαναλαμβάνει τὸν πρὸς αὐτὴν λόγον, καὶ οὕτως ἐπάγει προσεχῆ καὶ ῥᾳδίαν τὴν ἀπόδοσιν, καί φησιν· ἀλλ' ὦ ἄλσος εὔδενδρον τῆς Πίσης, τῆς ἐπὶ τῷ Ἀλφειῷ, ἤγουν, ἀλλ' ὦ Ὀλυμπία, δέξαι τοῦτον τὸν κῶμον, τουτέστι, τὸν μετὰ χορείας ὕμνον, καὶ ταύτην τὴν στεφανηφορίαν, ἤγουν τὴν ἐν στεφάνοις ἀνακήρυξιν· μέγα κλέος αἰεὶ, μεγάλη δόξα αἰεί, ἐστι, δηλονότι ἐκείνῳ τῷ ἀνθρώπῳ, ᾧ τινι ἂν ἕσπηται, ἤγουν, ἀκολουθήσῃ, τὸ σὸν γέρας, ἤτοι ἡ σὴ τιμὴ ἡ λαμπρά. R.

14. Μέγα τοι κλέος] μεγίστη γὰρ ἐκείνῳ δόξα, ᾧ ἂν τὸ σὸν κλέος ἡδὺ καὶ τερπνόν. ἀγλαΐα γὰρ ἡ τέρψις. V.

16. Ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν] οὐ πάντες τὰ αὐτὰ ἔχουσιν ἀγαθὰ, ἀλλὰ ἄλλο ἄλλος. τοῦτο δὲ εἶπεν, ὅτι ὁ μὲν Ἀλκιμέδων Ὀλύμπια ἐνίκησεν, ὁ δὲ Τιμοσθένης Νέμεα. διὸ οὐ πάντες πάντων κοινωνοῦσι τῶν ἀγαθῶν, παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· (Iliad. δ'. 320.)

Ἀλλ' οὔ πως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισι. V.

Ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν] τουτέστιν, ἄλλα δὲ ἀγαθὰ ἐπ' ἄλλον ἐβήσαν, ἀντὶ τοῦ ἔρχονται. R.

18. Σὺν θεοῖς] ἀντὶ τοῦ, τῶν θεῶν βουλομένων, πολλαὶ ὁδοὶ γίνονται εἰς τὸ εὖ πράσσειν. V.

Πολλαὶ ὁδοὶ γίνονται εἰς τὸ εὖ πράσσειν, τῶν θεῶν βουλομένων· ἤ, πολλαὶ δὲ ὁδοί εἰσιν, ὧν ἑκάστη εἰς διάφορον εὐπραγίαν ἄγει, βοηθούντων τῶν θεῶν. ἤγουν· πολλαὶ δὲ καὶ διάφοροι εὐπραγίαι εἰσὶν, ὧν ἄλλον ἄλλης ἐστὶ τυχεῖν, βοηθούντων τῶν θεῶν. R.

18. Εὐπραγίας] Gl. ms. γ. εὐτυχίας.

19. Υ̓́μμε δὲ κλάρωσεν] ὑμᾶς μέντοι, ὦ Τιμόσθενες, ἐκλήρωσε καὶ προσῳκείωσεν ἡ μοῖρα καὶ τὸ δαιμόνιον τῷ Διῒ τῷ γενεθλίῳ· γενεθλίῳ δὲ, τῷ τῆς γεννήσεως αἰτίῳ. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ νεώτεροι ἐνίκησαν. V.

Ὦ Τιμόσθενες, ὑμᾶς δὲ ἐκλήρωσεν, ἤτοι ἔταξεν ἡ τύχη [ἐν] τῷ Ζηνὶ τῷ γενεθλίῳ, τουτέστιν ἐν τῇ νεότητι, ἐφ' ᾗ τιμᾶται γενέθλιος Ζεὺς, ὡς ἔφορος δηλονότι τῆς γεννήσεως. R.

20. Ὃν μὲν ἐν Νεμέᾳ] σὲ μὲν ἐπιφανῆ καὶ ἔνδοξον ὁ Ζεὺς ἐν τῇ Νεμέᾳ πεποίηκε, τὸν δὲ Ἀλκιμέδοντα Ὀλυμπιονίκην ἐν τῷ Κρονίῳ. V.

Ὃν μὲν ἐν Νεμέᾳ] τουτέστι, σὲ ἐν τῇ Νεμέᾳ πρόφαντον, τουτέστιν, ἔξοχον, λαμπρόν· τὸν Ἀλκιμέδοντα δὲ τὸν σὸν ἀδελφὸν ἐποίησεν ἡ τύχη Ὀλυμπιονίκην παρὰ τῷ λόφῳ τοῦ Κρόνου. ἦν δὲ ὁ Ἀλκιμέδων καλὸς, ἤγουν εὐειδὴς εἰς τὸ ὁρᾷν αὐτὸν τινὰ, καὶ τῷ ἔργῳ, τουτέστι καὶ διὰ τῆς πράξεως, οὐ κατελέγχων, ἤγουν οὐ καταισχύνων τὸ εἶδος, ἤτοι τὴν μορφήν. R.

21. Ἐν Νεμέᾳ πρόφαντον] ἐπιφανῆ καὶ ἐπίσημον ἐποίησεν. ἀμφοτέρους δὲ τοὺς ἀγῶνας τούτους ἀνάπτει τῷ Διῒ, παρόσον καὶ ἡ Ὀλυμπία καὶ ἡ Νεμέα Διός. καὶ ὁ Καλλίμαχός φησι· (Fragm. 193. p. 513.)

Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ τι χαρίσιον ἕδνον ὀφείλω. V.

24. Ἦν δ' ἐσορᾷν καλὸς] καλὸς μὲν ἦν ὀφθῆναι ὁ Ἀλκιμέδων, οὐ κατήσχυνε δὲ τὸ εἶδος τοῖς ἔργοις· ἀνεκήρυξε γὰρ τὴν Αἴγιναν τὴν ναυτικὴν κρατήσας καὶ νικήσας πάλῃ. V.

25. Εἶδος] Gl. ms. γ. ὡραιότητα.

26. Ἐξένεπε] Gl. ms. γ. ἐδόξασε.

Ἐξένεπε κρατέων] ἐξηγόρευσε, ἀνεκήρυξε, τὴν ναυτικὴν Αἴγιναν. Ἡσίοδος· (Fragm. p. 445. Lœsn.)

Οἳ δ' ἤτοι πρῶτον * τεῦξαν νέας ἀμφιελίσσας,
Πρῶτοι δ' ἱστία θέσσαν † νεὼς πτερὰ ποντοπόροιο. V.

Ἐξένεπε κρατέων] ἤγουν, ἀνεκήρυξεν, ἀνακηρυχθῆναι ἐποίησεν, νικῶν ἐν πάλῃ, τὴν πατρίδα αὐτοῦ τὴν Αἴγιναν, τὴν δολιχήρετμον, ἤγουν, τὴν μακραῖς κώπαις χρωμένην, τουτέστι τὴν ναυτικήν. R.

28. Ἔνθα σώτειρα Διὸς ξενίου] ἐν ᾗ, ἐν Αἰγίνῃ, ἡ Θέμις, ἡ τοῦ Διὸς πάρεδρος, ἀσκεῖται καὶ θρησκεύεται. ἐπαινεῖ δὲ αὐτοὺς, ὡς φιλοξένους, διὰ τὸ περὶ τῷ πλῷ κεῖσθαι, καὶ πολλοὺς ὑποδέχεσθαι. διὰ τοῦτο εἶπεν, ἔξοχ' ἀνθρώπων, ἵνα ἐξόχως καὶ ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους εἴπῃ τὴν Θέμιν ἀσκεῖσθαι ἕνεκα φιλοξενίας παρ' Αἰγινήταις· ἐπειδὴ τὸ κεκριμένον καὶ πρὸς ἕκαστον ἀξίας αὐτοῖς προσμαρτυρεῖ. τοῦτο γὰρ μάλιστα ἀξιώματος ἄξιον, τὸ τῶν πλησιαζόντων ἑκάστῳ τὴν πρέπουσαν καὶ πρόσφορον

* πρῶτοι.
† Cod. Gott. θέσσαν ἐπὶ πτερὰ π. At θέντο Ruhnk. Ep. crit. p. 110. conf. inf. ad Nem. iii. 21.

ἀποδοῦναι τιμήν. διὰ τοῦτο οὖν φησι τιμᾶσθαι ἐξόχως τὴν τοῦ Διὸς ξενίου Θέμιν. ἐπειδὴ, ἔνθα ἂν ᾖ πολύ τι καλὸν, ὡς καὶ ἐν Αἰγίνῃ τὸ τῆς φιλοξενίας, καὶ ἐπὶ πλεῖστον ἀνθρώπων χρόνον, ἢ πλῆθος ἀνθρώπων ἔχει τὴν ῥοπὴν, περιγινόμενον τοῦτο διακρῖναι * καὶ προσήκοντι, ἵνα ἑκάστοις τὸ πρέπον παράσχῃ, καὶ κατὰ καιρὸν, δύσκολόν ἐστι καὶ δυσανταγώνιστον. ὅπερ Αἰγινῆται ὑπὲρ πάντας κατώρθησαν. Ἄλλως. Πάρεδρος ἀσκεῖται Θέμις. Ἀσκληπιάδης ἀντὶ τοῦ, τιμᾶται πρὸς τοῦ ξενίου Διὸς, τουτέστι φιλόξενοί εἰσιν, ἴσως, διὰ τὸ ἐμπορεῖον εἶναι τὴν Αἴγιναν, ὅθεν τὸν ἐπὶ μεταβολῆς φόρτον, Αἰγινητικὸν ἔλεγον, καὶ τοὺς παντοπώλας, Αἰγινοπώλας. V.

Ἔνθα σώτειρα Διὸς] ἔνθα, ἤγουν ἐν τῇ Αἰγίνῃ, ἐπιμελείας ἀξιοῦται Θέμις, ἀντὶ τοῦ Δίκη, ἡ πάρεδρος τοῦ Διὸς τοῦ ἐφόρου τῶν ξένων, μάλιστα πάντων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. R.

29. Πάρεδρος] Gl. mss. β. γ. παρακαθήμενος.

30. Ἔξοχ' ἀνθρώπων] ἵνα βεβαιώσῃ, καὶ τὸ ἐξόχως ἐπάγει. ἔνθα γάρ τι πολύ ἐστι καὶ ῥοπὴν ἔχει μεγάλην, ὡς καὶ ἐν Αἰγίνῃ, τὸ τῆς φιλοξενίας τοῦτο ὀρθῇ διανοίᾳ καὶ ἀσφαλεῖ κεχρημένον εἰπεῖν, μὴ ἔξω τοῦ προσήκοντος ἀλλ' εὐκαίρως, δύσκολόν ἐστι καὶ δυσπαλές. R.

Ὅ, τι γὰρ πολὺ, καὶ πολλᾶ ῥέποι] γνωμικόν ἐστι τὸ λεγόμενον. συντείνει δὲ εἰς τὸ περὶ φιλοξενίας τῶν Αἰγινητῶν. σημαίνει δὲ τοῦτο. ὅπου γὰρ ἂν ᾖ τι πολὺ, καὶ πολλαχοῦ ῥέπειν δυνάμενον, περὶ τοῦ τοιούτου προνοῆσαι καὶ κατὰ τρόπον οἰκονομῆσαι καὶ κατορθῶσαι, δυσχερὲς τοῖς πολλοῖς ἀεὶ γίνεται. οὐκ εἶναι οὖν φησιν ἀξένους τοὺς Αἰγινήτας καθάπαξ, οὐδὲ μὴν ἀκρίτως ὑποδέχονται τοὺς παραγινομένους οὕτω πάντας, ὡς ὁ Τηλέμαχός φησιν ἐπὶ τῆς Πηνελόπης· (Odyss. υ'. 131. s.)

Τοιαύτη γὰρ ἐμοὶ μήτηρ, πινυτή περ ἐοῦσα,
Ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τιμᾷ †.

δύναται οὖν τὸ πολὺ ἐπὶ τοῦ ὄχλου τίθεσθαι τοῦ ἐν τῇ πόλει, οἷον, ὅπου ἐστὶν ὄχλος, ἐνταῦθα τὸν κατοικοῦντα ὄχλον τῶν συμφερόντων τι νοῆσαι, χαλεπόν ἐστιν. ἀκριβοῦς γὰρ διανοίας καὶ ἠρεμούσης, καὶ ὀλίγων ἀνδρῶν τὸ ἐπὶ τοιαύτην ἐνεχθῆναι κρίσιν. πλήθειν γὰρ ἀνδρῶν οὕτω φασὶ τὴν Αἴγιναν, ὡς εἶναι ἐν αὐτῇ τεσσαράκοντα ἑπτὰ μυριάδας οἰκετῶν. V.

Ὅ, τι γὰρ πολὺ, καὶ πολλὰ ῥέπει] καὶ γὰρ ὅπερ ἂν ᾖ τι πολὺ καὶ πολλαχόσε, ἤγουν εἰς πολλὰς ὁδοὺς τείνει διαφερούσας ἀλλήλων, τοῦτο διοικεῖν ἀσφαλεῖ κρίσει λογισμῷ καὶ δικαίᾳ οὐκ ἔξω τοῦ ἐγκαίρου ἤγουν τοῦ ἁρμόζοντος, δυσχερές ἐστιν, ὥσπερ ἐν αὐτῇ, τῇ Αἰγίνῃ δηλονότι, πλῆθος συῤῥεῖ ξένων, διαφέρον τὰς γνώμας, εἶτα ὀρθῶς διοικεῖται. Ἄλλως. Ὅ, τι γὰρ πολὺ καὶ πολλὰ ῥέπει] γνωμικόν ἐστι—Ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τιμᾷ. R. Eadem quæ inter Vett. leguntur.

31. Schol. ms. γ. εἰς πολλὰ διανοήματα κατὰ τὰς γνώμας, ἀλλ' ὅμως κρίνεται ἐν ὀρθῇ γνώσει.

Ῥέπει] Gl. ms. γ. κλίνει. [ῥέποι ipse Cod. G.]

33. Δυσπαλὲς] Gl. mss. β. γ. δύσκολον. α. δεινὸν, δυσκληρωτόν. Τεθμὸς] τὸ σημεῖον χ'. ὅτι τεθμὸν νῦν τὸ δόγμα καὶ τὴν δόκησιν εἴρηκε. τὸ δὲ σαφὲς οὕτως ἔχει. θεσμός τις καὶ δικαία κρίσις τῶν θεῶν, καὶ ταύτην τὴν τῇ θαλάττῃ περιτετειχισμένην Αἴγιναν, τοῖς πανταχόθεν ἐπιφοιτῶσι ξένοις βάθρον ὥσπερ καὶ ἔρεισμα θεῖον ἐνομοθέτησεν. V.

Τεθμὸς δέ τις ἀθανάτων, ἤγουν, συνθήκη δέ τις, βουλὴ τῶν θεῶν, καὶ ταύτην τὴν χώραν τὴν ἁλιερκέα, ἤτοι τὴν θαλάσσῃ περιειλημμένην, παντοδαποῖς, ἤγουν ἀπὸ παντὸς τόπου ἀφικνουμένοις, ὑπέστησε κίονα δαιμονίαν, ἤτοι θείαν, ἢ ὀλβίαν, τουτέστιν, ὑποκειμένην ἐποίησεν εἰς ἀνάπαυσιν καὶ ἀσφάλειαν παντοδαπῶν ξένων, ὡσπερεί τινα κίονα ὀλβίαν. R.

34. Ἁλιερκέα] ἀπὸ τῆς ἅλς, ἁλὸς, καὶ τοῦ ἕρκος, ὁ περίβολος, καὶ τὸ τεῖχος. Schol. ms. γ. Gl. θαλασσοτείχιστον.

36. Κίονα δαιμονίαν] Gl. ms. γ. καταφύγιον εὐτυχές.

37. Ὁ δ' ἐπαντέλλων χρόνος μὴ κάμοι] μήποτε οὖν ἐν παντὶ τῷ ἐπιόντι χρόνῳ λίποι τὸ τοιοῦτο, μηδὲ κάμοι αὐτὸς ὁ χρόνος, τοῦτο πράττων. ἔστι δὲ τοῦτο μέσον παρεμβληθὲν, ἐπεὶ ἡ ἀκολουθία· κίονα δαιμονίαν Δωριεῖ λαῷ, καὶ τὰ ἑξῆς, ἵν' ᾖ· τὴν Αἴγιναν, τὴν χώραν, ἥτις ἐστὶ κίων τῶν ξένων, ἡ κρίσις τῶν θεῶν ὑπέστησεν ὑπὸ τοῦ Δωριέως λαοῦ βασιλευομένην μετὰ τὸν Αἰακόν. V.

Ὁ δὲ ἐπερχόμενος χρόνος τοῦτο ἐνεργῶν εἴθε μὴ ἀπονήσειε. διὰ μέσου τοῦτο. τὸ δὲ ἑξῆς· παντοδαποῖς ὑπέστησε ξένοις κίονα δαιμονίαν, Δωριεῖ λαῷ ταμιευομένην ἐξ Αἰακοῦ, τουτέστιν, ὑπὸ τῶν Ἀργείων (οἱ γὰρ Ἀργεῖοι τοῦ Δωρικοῦ γένους) διοικουμένην μετὰ τὸν Αἰακόν. ἐκ Διὸς καὶ Αἰγίνης ἡρωΐδος Αἰακὸς, ἀφ' ἧς παρωνομάσθη ἡ πόλις ἡ Αἴγινα. R.

39. Δωριεῖ λαῷ] ὅτι οἱ μετὰ τὴν Αἰακοῦ βασιλείαν Δωριεῖς τῆς Αἰγίνης ἐκράτησαν. Αἰακοῦ γὰρ καὶ Ψαμάθης, Νηρηΐδος,

* G. καὶ δοκιμάσαι ὀρθῷ λογισμῷ.

† G. γέ τι τιμᾷ. Est γε τίει.

Φῶκος ἐγένετο. τοῦτον ὡς νόθον ἀδελφὸν, ἀπέκτειναν Πηλεὺς καὶ Τελαμών· καὶ φεύγει ὁ μὲν Πηλεὺς εἰς Θετταλίαν, τὴν καλουμένην Φθίαν· Τελαμὼν δὲ, εἰς τὴν Σαλαμῖνα. τελευτήσαντος οὖν τοῦ Αἰακοῦ ἔρημος ἡ νῆσος περιελείπετο βασιλέως. ἐν τούτοις Τριάκων τις Ἀργεῖος, συλλέξας πλῆθος Ἀργείων· οἱ δὲ Ἀργεῖοι, τοῦ Δωρικοῦ γένους, εἰς τὴν Αἴγιναν ἦλθον, καὶ κατῴκησαν, καὶ οὕτως ἔδοξε μετὰ τὸν Αἰακὸν ἀποταμιεύεσθαι τοῖς Δωριεῦσιν ἡ τῆς Αἰγίνης ἀρχή. V.

41. Τὸν παῖς ὁ Λατοῦς] ὅντινα Αἰακὸν ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ποσειδῶν μέλλοντες τὸν στέφανον καὶ τὸ τεῖχος τῆς Ἰλίου κατασκευάζειν, σύνεργον εἵλοντο καὶ συλλήπτορα. τούτους γὰρ κατεδίκασεν ὁ Ζεὺς πρὸς τὴν τειχοποιΐαν ὑπηρετῆσαι τῷ Λαομέδοντι, ἐπειδὴ ἐπεβούλευσαν αὐτῷ εἰς τὴν βασιλείαν. ἠθέλησαν γὰρ αὐτὸν μεταστῆσαι, ὡς καὶ Ὅμηρος μνημονεύει· (Iliad. α'. 399. sq.)

Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,

οὐχ ὡς ἔνιοι, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. V.

Ὅντινα, ἤγουν τὸν Αἰακὸν, ὁ υἱὸς τῆς Λατοῦς, ὁ Ἀπόλλων, καὶ ὁ Ποσειδῶν, ὁ μεγάλην βασιλεύων βασιλείαν, μέλλοντες ἐπιτεύξειν, ἀντὶ τοῦ ἐντεύξειν, ἤγουν κατασκευάσειν στέφανον, καὶ περίβολον, περιτείχισμα, τῷ Ἰλίῳ, ἐκάλεσαν συνεργὸν ἕνεκα τοῦ τείχους, ὅτι ἦν μεμοιραμένον, κινουμένων πολέμων ἐν μάχαις πορθητικαῖς τῶν πόλεων, ἀναπνεῦσαι αὐτὴν, ἤγουν τὴν πόλιν, λάβρον καπνὸν, ἀντὶ τοῦ, ἀναπνοὴν ἀναπέμψαι καπνοῦ σφοδροῦ. Γλαυκοὶ δὲ δράκοντες τρεῖς, ἤγουν στιλπνοὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τῇ ἐνοράσει ἐκφοβοῦντες, ἐπεὶ ἐκτίσθη νέον, ἤτοι παραχρῆμα, τὸν πύργον, ἤγουν τὸ τεῖχος ἐσαλλόμενοι, ἀντὶ τοῦ, εἰσπηδῆσαι πειρώμενοι, οἱ δύο μὲν κατέπεσον, αὐτόθι δὲ ἀτυζόμενοι, ἤγουν ταραττόμενοι, ἐν ἄτῃ γενόμενοι, τὰς πνοὰς ἀπέβαλον, ἤτοι ἀπέπνευσαν, ὁ εἷς δὲ εἰσῆλθε βοήσας, ἀντὶ τοῦ συρίξας. R.

Εὐρυμέδων] μεγάλως βασιλεύων. V.

42. Ἐπὶ στέφανον τεῦξαι] μεταφορικῶς τὸ τεῖχος. στέφανοι γὰρ ὥσπερ τῶν πόλεων τὰ τείχη. καὶ Ἀνακρέων· (Fragm. 32.)

Νῦν δ' ἀπὸ μὲν πόλεως στέφανος ὄλωλεν. V.

44. Ἦν ὅτι νιν πεπρωμένον] αὐτὸ τὸ τεῖχος. οὗτοι δὲ συνεργὸν εἵλοντο τὸν Αἰακὸν, ἐπειδὴ ἦν αὐτῷ πεπρωμένον, τῷ τείχει, πολέμου γενομένου, πυρὶ καταφλεχθῆναι πολλῷ. οὐ γὰρ ἦν δυνατὸν ἁλῶναι αὐτὸ, εἰ τὸ πᾶν ἔργον ἦν θεῶν. Ἄλλως. ὅτι πέπρωτο δοριάλωτον γενομένην τὴν πόλιν ταύτην ἐμπυρισθῆναι, διὰ τοῦτό φασι τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὸν Ἀπόλλωνα εἰς τὴν τῆς Ἰλίου τείχησιν προσλαβεῖν τὸν Αἰακὸν, διὰ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ οἰκοδομηθέντος ἵνα ἁλώσιμος γένηται, καὶ μὴ διὰ τοῦ ὑπὸ τῶν θεῶν. V.

48. Γλαυκοὶ] Gl. ms. β'. φοβεροφθαλμοί.

Γλαυκοὶ δὲ δράκοντες] φοβεροί. ὁ δὲ νοῦς· ἐπειδὴ οὖν ποτε ἐκτίσθη τὸ τεῖχος, εὐθέως καὶ παραχρῆμα τρεῖς δράκοντες ἐφάνησαν, ὧν οἱ μὲν δύο βουλόμενοι εἰσελθεῖν διὰ τοῦ πύργου εἰς τὸ ἐντὸς, κατέπεσον καὶ ἀπέθανον, ὁ δὲ εἷς δράκων εἰσῆλθε μετὰ συριγμοῦ καὶ βοῆς. δηλοῖ δὲ τὴν ἅλωσιν τὴν τότε γενομένην. οἱ γὰρ ἐπιόντες πολέμιοι εἰώθασιν ἐφορμᾷν ἅμα βοῇ. ἔδει εἰπεῖν· γλαυκῶν δὲ δρακόντων εἰσαλλομένων τριῶν, οἱ δύο μὲν κατέπεσον, ὁ δὲ εἷς ἐνόρουσε. τὸ σχῆμα Ὁμήρου· (Odyss. μ'. 73.)

Οἱ δύο μὲν σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. V.

52. Ἐσόρουσε] Gl. mss. β. γ. ἔσω ὥρμησε.

53. Ἔννεπε δ' ἀντίον] ἔννεπε δὲ, ἀντὶ τοῦ εἶπεν, εὐθὺς ὁ Ἀπόλλων, ὁρμαίνων, ἤγουν διαλογιζόμενος, σκοπῶν, τέρας ἐναντίον, τουτέστιν ἐχθρὸν, οὐ δεξιόν. ἡ Πέργαμος, ἤγουν ἡ ἐξοχὴ τοῦ τείχους, ὦ ἥρως Αἰακὲ, ἐπὶ ταῖς σαῖς ἐργασίαις, ἤτοι κατασκευαῖς, τῆς χειρὸς, ἤγουν διὰ τῆς σῆς χειρὸς, ἁλίσκεται, ἤγουν ἁλώσιμος ἐστι. R.

Ἀντίον ὁρμαίνων] φροντίζων καὶ τὴν διάνοιαν ἐφιστάς· ὁ δὲ λόγος· οὐκ ὑπερέθετο στοχάζεσθαί, φησιν, ἀλλ' ἐξεναντίον ὁρῶν ἔτι εἶπεν. ὡς δὲ συνέβαλε τὸ σημεῖον καὶ οἰκείως ἔνεπεν· οἱ προσβαλοῦντες κατὰ τὰ ἡμέτερα τείχη ἀπολοῦνται, καθάπερ οἱ δύο δράκοντες· ὁ δὲ κατὰ τὸ Αἰακοῦ τείχισμα ἐλθὼν δράκων κρατήσει, τουτέστιν, οἱ προσβαλόντες κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος· ὥστε ἀπὸ τῶν τριῶν, ἐπειδὴ τὸ τρεῖς ἀρχὴ πλήθους ἐστὶ, τὸ πλῆθος τῶν Ἀχαιῶν εἰς σημείωσιν ἦχθαι. τινὲς δὲ εἰς τὸ ἐγγὺς τὸ αἴνιγμα ἔτι θέλουσιν ἄγειν. ἐπειδὴ γὰρ οἱ δράκοντές εἰσι τρεῖς, ὧν οἱ δύο ἀπέθανον, ὁ δὲ εἷς εἰσῆλθεν, ἀνάγει πρὸς τοὺς ἐξ Αἰακοῦ καὶ λέγει· Τελαμὼν καὶ Πηλεὺς, δύο ἀδελφοί· δύο τούτων παῖδες προσβαλοῦσι μὲν, ἀπολοῦνται δὲ, Αἴας δηλονότι καὶ Ἀχιλλεύς· ὁ δὲ εἷς Νεοπτόλεμος, ὃς καὶ ἐντὸς τῆς πόλεως ἐγένετο, οὗτος κρατήσει τῆς πόλεως, ὥστε τὸ ἀνάλογον σώζεσθαι καὶ δράκοντι τῷ εἰσελθόντι καὶ σωθέντι. Ἄλλως. Ὁρμαίνων· διαλογιζόμενος, διανοούμενος. εἶπε δὲ ὁ Ἀπόλλων, ἐναντίον καὶ ἀδέξιον θεασάμενος τὸ γεγονὸς τέρας. V.

55. Πέργαμος] Gl. ms. ἡ τετειχισμένη.

Πέργαμος ἀμφὶ τεαῖς] Πέργαμος, ἡ ἀκρόπολις. Ὅμηρος· (Iliad. ι'. 446.) "Περγάμῳ εἰν ἱερῇ." ἀποστρέφει δὲ τὸν λόγον

πρὸς Αἰακόν. ἡ πόλις δὲ, ὦ ἥρως Αἰακὲ, τῶν Τρώων, εὐάλωτος γενήσεται κατὰ τὴν ἐργασίαν τῶν σῶν χειρῶν, ὡς ἐμοὶ τὸ σημεῖον τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ Διὸς δηλοῖ. Ἄλλως. κατὰ τὰς σὰς ἐργασίας ἡ Πέργαμος ἁλίσκεται, οἷον, ἁλώσιμος ἔσται. ὅμοιον τῷ· (Hom. Odyss. λ'. 115.) "Ἤτοι βίοτον "κατέδουσιν." ἀντὶ τοῦ, καταβρώσονται· οὐδέπω γὰρ παρῆσαν οἱ μνηστῆρες, ὅτ' ἐσφαγίαζεν ὁ Ὀδυσσεύς· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ κατεδοῦνται, κατέδουσιν εἶπε. V.

56. Ἁλίσκεται] Gl. ms. γ. χαλᾶται.

57. Ὡς ἐμοὶ φάσμα λέγει Κρονίδα] οὕτως ἐμοὶ λέγει, ἀντὶ τοῦ νοεῖν δίδωσι, τὸ πεμφθὲν φάσμα, ἤγουν ἡ πεμφθεῖσα ὄψις τοῦ Διὸς, τοῦ υἱοῦ τοῦ Κρόνου, τοῦ τῶν βαρυήχων βροντῶν αἰτίου· οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν, ἤγουν, οὐκ ἔξω τῶν ἀπογόνων σοῦ ἁλώσιμος ἔσται, ἀλλ' ἅμα τοῖς πρώτοις σοῖς ἀπογόνοις, ἤγουν τῷ Τελαμῶνι, ἄρξεται, τουτέστιν, ἀρχὴν λήψεται τοῦ ἁλίσκεσθαι, καὶ τοῖς ἀπὸ σοῦ δηλονότι τετάρτοις, ἤγουν τῷ Νεοπτολέμῳ, ἁλώσεται δηλονότι. R.

60. Πρώτοισιν (sic) ἄρξεται καὶ τετράτοις] ἰδίως κατὰ τὴν φράσιν οὐ τῷ αὐτῷ ἀριθμῷ κέχρηται. ὅτε μὲν γὰρ λέγει πρώτοις, οὐ συγκαταριθμεῖται Αἰακός· ὅτε δὲ λέγει τετάρτοις, συμπεριλαμβάνει τὸν Αἰακόν. πρῶτοι μὲν οὖν εἰσιν οἱ περὶ Πηλέα καὶ Τελαμῶνα· δεύτεροι δὲ, Ἀχιλλεὺς καὶ Αἴας· τρίτος δὲ ὁ Νεοπτόλεμος· συγκαταριθμουμένου δὲ τοῦ Αἰακοῦ στρατευομένου γίνεται τέταρτος. εἰ δὲ μεθ' Ἡρακλέος ἐπὶ τοῦ Λαομέδοντος, Πηλεὺς κατὰ τὸν Πίνδαρον, κατὰ δὲ τοὺς ἄλλους, μόνος Τελαμώνιος, δεύτεροι δὲ ποιοῦνται στρατείαν μετ' Ἀγαμέμνονος, Ἀχιλλεὺς καὶ Αἴας, μετὰ δὲ ταῦτα Νεοπτόλεμος στρατεύσας αἱρεῖ τὴν Ἴλιον· τὸ σημαινόμενον οὖν ἐστι, πρώτοις τοῖς περὶ Πηλέα, τετάρτῳ δὲ τῷ Νεοπτολέμῳ συγκαταριθμουμένου τοῦ Αἰακοῦ. Ἄλλως. Πρώτοις ἄρξεται καὶ τετράτοις. ἁλωθήσεται δὲ ἡ Τροία οὐ χωρὶς τῶν σῶν ἐκγόνων, ἀλλ' ἀρχὴν μὲν ἕξει τοῦ πορθεῖσθαι ἀπὸ τῶν σῶν παίδων, τῶν περὶ τὸν Πηλέα λέγει καὶ Τελαμῶνα. οὗτοι γὰρ συνεστράτευσαν Ἡρακλεῖ ἐπὶ τὴν Ἴλιον διὰ τοὺς Λαομέδοντος ἵππους· ἁλωθήσεται δὲ ὑπὸ τῶν τετάρτων ἀπὸ σοῦ. ἔστι δὲ ὁ Πύῤῥος. ἅμα οὖν πρώτοις ἄρξεται καὶ τετάρτοις. πρῶτοι γὰρ, ὡς προείπομεν, ἐπολέμησαν τοῖς Τρωσὶν, συστρατεύσαντες Ἡρακλεῖ, ὡς καὶ Ὅμηρος μνημονεύει, καὶ τέταρτον Πύῤῥον λέγει, τὸν καὶ Νεοπτόλεμον. τέταρτος γὰρ ἐξ Αἰακοῦ. Αἰακοῦ γὰρ Πηλεὺς, οὗ Ἀχιλλεὺς, οὗ Νεοπτόλεμος. τὸ τοίνυν τῶν δρακόντων σημεῖον πρὸς τοῦτο ἔχει τὴν ἀναφοράν. V.

61. Ὣς ἄρα θεὸς σάφα εἴπας] ταῦτα τὰ περὶ δρακόντων σημεῖα σαφῶς διαλύσας ὁ Ἀπόλλων, εἰς τοὺς ἰδίους ἐστέλλετο κλήρους. V.

Ὁ ἄρα ἀντὶ τοῦ δή. οὕτω δὴ ὁ θεὸς ὁ Ἀπόλλων σαφῶς εἰπὼν εἰς τὸν Ξάνθον τὸν ποταμὸν (ἀπὸ τούτου δὲ τὴν Λυκίαν θέλει δηλοῦν) ἤπειγε, τουτέστιν ἔσπευδεν, ἐλαύνων, τοὺς ἵππους δηλονότι, καὶ ἐκ τούτου εἰς τὰς Ἀμαζόνας, τὰς καλαῖς ἵπποις χρωμένας, ἤτοι τὰς πολεμικὰς, καὶ ἀπὸ ἐκείνων εἰς τὸν Ἴστρον τὸν ποταμὸν, τουτέστιν εἰς τὴν Σκυθίαν· ὁ ὀρσοτριαίνης δὲ, ἤγουν ὁ Ποσειδῶν, ὁ τὴν τρίαιναν φέρων, ἀποπέμπων τὸν Αἰακὸν δεῦρο, ἤγουν ὧδε, τουτέστιν εἰς τὴν Αἴγιναν, ἐν χρυσοῖς ἵπποις, ἐπέτεινε τὸ ταχὺ ἅρμα, ἤτοι ἐπέσπευδεν ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν τὸν περὶ τὴν Κόρινθον, καὶ ἐπὶ τὴν δειράδα, ἤγουν τὴν ἐξοχὴν, τῆς Κορίνθου, θεασόμενος τὴν δαῖτα, ἀντὶ τοῦ, τὴν θυσίαν τὴν κλυτὴν, ἤτοι τὴν εὐκλεᾶ, τὴν περιαδομένην, τὴν τελουμένην αὐτῷ, ἐκεῖ δηλονότι. R.

62. Ξάνθον ἤπειγεν καὶ Ἀμαζόνας] ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἔσπευδεν εἰς Ἀμαζόνας, οὔσας παρὰ τῷ Θερμώδοντι ποταμῷ τῆς Παφλαγονίας, ἵν' ἔχῃ τὸ ἑξῆς οὕτω· κατὰ τὸν τῆς χωρογραφίας λόγον πρῶτον μὲν εἰς Λυκίαν ἔσπευδεν· ἔπειτα εἰς τὰς Ἀμαζόνας· εἶτα ἐκεῖθεν διέβαινεν εἰς Σκυθίαν, καὶ (ἐπὶ) τὸν Ἴστρον ποταμὸν, λέγει δὲ τοὺς Ὑπερβορέους, παρεγένετο. καὶ τὰ μὲν πρῶτα χωρία, τῆς Ἀσίας εἰσὶ, τὰ δὲ δεύτερα, τῆς Εὐρώπης. Ἄλλως. Ξάνθον ἤπειγεν] ἐκ δὲ τούτου εἰς Λυκίαν. ἱερὰ γὰρ τῷ θεῷ. V.

63. Ἴστρον ἐλαύνων] εἰς Ὑπερβορέους, ἔνθα Ἴστρος τὰς πηγὰς ἔχει. V.

64. Ὀρσοτρίαινα] κλητικὴ ἀντὶ τῆς εὐθείας, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Iliad. π'. 33.) "Ἱππότα Πηλεύς." ὁ δὲ νοῦς· ὁ δὲ ὀρσοτριαίνης Ποσειδῶν ἐπὶ Ἰσθμοῦ τοῦ παραθαλασσίου, ὅς ἐστι πλησίον τῆς Κορίνθου, ἠπείγετο θεάσασθαι τὴν τὰς θυσίας αὐτῷ καὶ τὴν τὰς τιμὰς ἐνδόξως τελοῦσαν. V.

64. Ἐπ' Ἰσθμῷ ποντίᾳ] ἐπίφορός ἐστι πρὸς τὰ θηλυκὰ, ὡς τὸ, Εὐδίνα Ταρταρία*· ὡς καὶ νῦν τῇ Ἰσθμῷ. τὸ δὲ, Ἅρμα θοὸν τάνυεν, εἰς δρόμον παρώξυνεν· Ὅμηρος· (Iliad. π'. 375.) "Τανύοντο δὲ μώνυχες "ἵπποι." V.

66. Ἀποπέμπων Αἰακὸν] δεῦρο εἰς τοῦτον τὸν τόπον· ὑπόκειται γὰρ τὸ ἐγκώμιον ἐν Αἰγίνῃ. ἀπὸ τοῦ χοροῦ δὲ ὁ λόγος. V.

69. Δαῖτα κλυτὰν] Gl. ms. γ. εὐωχίαν ἔνδοξον.

70. Τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις ἴσον ἔσεται οὐδὲν] διάφοροι τῶν παλαιῶν ἐξηγήσεις περὶ τοῦτο γεγόνασι τὸ ῥητόν. οἱ μὲν γὰρ οὕτως· ἐπειδή, φασι, διεχώρισε τοὺς θεοὺς, καὶ ἕκαστον ἐπὶ τοὺς ἀρεσκομένους ἤγαγε

* l. ἐν αἰνῷ Ταρτάρῳ Pyth. i. 29.

τόπους, οἰκείως ἐπάγει, τὸ κῶλον· ὅτι ἴσως οὐδὲν τερπνόν ἐστι τοῖς πᾶσιν, οὔτε μὴν ἀνθρώποις, οὔτε θεοῖς. οἱ δὲ οὕτως· ἐπειδὴ καινοτέρῳ τῷ τρόπῳ τῶν ἐγκωμίων ἐπιβάλλει, τρεῖς ἅμα καθ' ἕνα ἐπινίκιον ἐγκωμιάσας, φασὶ τὸν Πίνδαρον λέγειν, ὑπεραπολογούμενον τοῦ ἐγχειρήματος, ταῦτα· οὐδὲν ἴσως τερπνόν ἐστι τοῖς πᾶσιν. εἰ γὰρ ἀηδὲς τοῦτο τοῖς ἄλλοις δοκεῖ, ἀλλ' οὖν ἐμοὶ προσφιλές. ὡς Ὅμηρος· (Od. ξ'. 228.)

Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.

Ἄλλως. οὐχ' ὁμοίως ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τέρπονται ἅπαντες. ἄλλος γὰρ ἄλλο προκρίνει. οὐδὲν δὲ τοῦ νικᾷν τερπνότερον τοῖς ἀνθρώποις. V.

Τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις] τουτέστιν ἐν τοῖς ἀνθρωπίνοις πράγμασιν οὐδὲν ἔσται, ἀντὶ τοῦ, ἐστὶν ἐν ἴσῃ μοίρᾳ ταττόμενον, πᾶσι δηλονότι, ἤγουν, οὐδέν ἐστιν ἡδὺ ἐν τοῖς ἀνθρωπίνοις πράγμασιν, ἐφ' ᾧ πάντες ἐπίσης τερφθήσονται. διὸ οὐδὲ τοῖς θεοῖς δηλονότι οἱ αὐτοὶ τόποι ἀρέσκουσιν. Τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις] προκατάστασίς ἐστιν οὗ μέλλει εἰπεῖν περὶ τοῦ Μελησίου, ὃς ἦν ἀλείπτης Ἀλκιμέδοντος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Τιμοσθένους. ἐνίκησε δὲ οὗτος ὁ Μελησίας νέος ὢν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ. βούλεται οὖν Πίνδαρος ταύτην τὴν νίκην εἰπεῖν νῦν, καὶ ἐπειδὴ τὸ παιδικῆς νίκης μεμνῆσθαι μέμψιν ἂν αὐτῷ παρὰ τῶν ἀκουόντων ἤγαγεν, ὡς ἤδη πρεσβυτέρου ὄντος τοῦ Μελησίου, φησίν· Εἰ δὲ ἐγὼ Μελησίᾳ ἐξ ἀγενείων, ἤγουν εἰ δὲ ἐγὼ ἀνέδραμον ἐν τῷ ὕμνῳ κῦδος καὶ δόξαν τῷ Μελησίᾳ ἐξ ἀγενείων, ἤγουν, εἰ ἐπαινέσαιμι αὐτὸν, ὅτι, ἀγένειος ὢν, ἐν Ὀλυμπίᾳ πάλαι ἐνίκησε, μὴ βαλέτω με ὁ φθόνος τραχεῖ λίθῳ, ἤγουν μηδεὶς διὰ φθόνον κακῶς ἀγορευέτω με. ἐρέω γὰρ καὶ λέξω ἐν τῇ Νεμίᾳ ταύτην τὴν χάριν, ἤγουν ἣν ἐν τῇ πάλῃ νίκην ἔσχεν ὁμῶς, καὶ ὁμοίως, ἤτοι ἀγένειος ὤν. V.

71. Εἰ δ' ἐγὼ Μελησίᾳ] εἰ οὖν καὶ αὐτὸς τῷ Μελησίᾳ τὸν ὕμνον ἐφαρμόζων ἐπὶ τὴν δόξαν αὐτοῦ ἀνέδραμον, ἣν ἔσχεν ἀγωνιζόμενος ἐξ ἀγενείων, μηδείς με τοῦ φθόνου τῷ λίθῳ ἀκοντιζέτω, ἀντὶ τοῦ, μηδείς με διὰ βασκανίαν κακῶς ἀγορευέτω. Μελησίας δὲ ἀπὸ ἀθλητοῦ νῦν ἀλείπτης τοῦ Ἀλκιμέδοντος. ἢ οὕτως· εἰ δὲ ἐκ τῶν ὕμνων τοῦ Ἀλκιμέδοντος ἐπὶ τὸ τοῦ Μελησίου κῦδος ἀνέδραμον, ὃ ἔσχεν ἐξ ἀγενείων, μηδείς μοι φθονείτω. ἐρῶ γὰρ καί φημι αὐτὸν ὁμοίως ἐν τῇ Νεμίᾳ τὴν αὐτὴν ἐσχηκέναι χάριν καὶ νίκην. Ταύτην δὲ εἴποιμι ἄν, ἣν μετὰ ταῦτα εἰς τὴν τῶν ἀνδρῶν μάχην ἐκ τοῦ παγκρατίου ἔσχεν. Ἄλλως. ὡς τοῦ Μελησίου προηθληκότος, καὶ τὰ νῦν ἀλείφοντος καὶ διδάσκοντος τὸν Ἀλκιμέδοντα· ὅθεν οὐ τῷ Μελησίᾳ γράφεται ὁ ἐπινίκιος, ἀλλὰ τῷ Ἀλκιμέδοντι· ὁ οὖν εἰδώς, φησι, ῥᾳδίως διδάσκει οὐχ' ὁ ἀθλῶν. V.

Ἄλλως. Εἰ δὲ ἐγὼ Μελησίᾳ] εἰ δὲ ἐγὼ διὰ τοῦ ὕμνου εἰς τὸ κλέος ἀνατρέχω τοῦ Μελησίου τὸ ἐξ ἀγενείων, ἤτοι τὸ ἐκ παίδων αὐτῷ γεγενημένον, μὴ βαλέτω με φθόνος λίθῳ σκληρῷ, ἀντὶ τοῦ, διασυρμῷ ὀνειδιστικῷ, βαρεῖ. καὶ ἐν τῇ Νεμίᾳ γὰρ ὁμοίως ἐρέω, ἀντὶ τοῦ λέγω, ταύτην τὴν χάριν, τουτέστι τὴν τιμὴν, τὴν νίκην, ὑπάρξαι δηλονότι αὐτῷ· τὴν δὲ τῶν ἀνδρῶν μάχην, ἀντὶ τοῦ, τὴν δὲ νίκην τοῦ ἀγῶνος, ὃν ἠγωνίσατο ἐν ἀνδρὸς ἡλικίᾳ, ἔπειτα, ἤγουν μετὰ ταῦτα, λέγω ὑπάρξαι αὐτῷ ἐν παγκρατίῳ. R.

73. Μὴ βαλέτω με] μηδείς μοι φθονείτω, εἰ εἰς τὸ γεγενημένον τῷ Μελησίᾳ ἐξ ἀγενείων κῦδος ἀνέδραμον τῷ ὕμνῳ, ἀποσχόμενος τοῦ Ἀλκιμέδοντος. V.

Βαλέτω] Gl. ms. γ. ὑβρισάτω.

74. Καὶ Νεμίᾳ γὰρ, ἕως τοῦ, ἐκ παγκρατίου.] Ταύτην δὲ τὴν μάχην καὶ τὴν νίκην ἐπὶ τῶν ἀγενείων καὶ ἐν ἀνδράσιν ἔσχεν. ὁμοίως ἐν τῇ Νεμίᾳ τὴν αὐτὴν χάριν ἔσχε νίκης ἀγενείων κἀκεῖ παγκρατίου. V.

75. Ἐρέω ταύτην χάριν] τὴν γὰρ αὐτὴν χάριν ὁμοίως ἐρῶ καὶ ἐν Νεμίᾳ γεγενημένην αὐτῷ· καὶ γὰρ ἐκεῖ νενίκηκε τὴν τῶν ἀγενείων. V.

76. Τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν] τὴν νίκην, ἐξ ἧς ἐνίκησεν ἀνδράσι παγκρατίῳ. V.

Καὶ ἄλλην δὲ μάχην ἀνδρῶν ἐκ παγκρατίου, ἐρέω ἀπὸ κοινοῦ. καὶ γὰρ ἀγένειος ὢν Μελησίας ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ ἐν Νεμίᾳ ἐκ πάλης ἐστεφανώθη, καὶ ἀνὴρ γενόμενος, παγκράτιον ἐνίκησε. τὸ δὲ μάχην ἀνδρῶν λέγει, ἐπειδὴ ἀνὴρ ὢν παγκράτιον εἰς ἄνδρας ἠγωνίσατο. R.

77. Τὸ διδάξασθαι δέ τοι] τὸ διδάξασθαι δέ τοι ἐπιστάμενον, βέλτιον, καὶ εὔκολόν ἐστι· τὸ δὲ μὴ προμαθεῖν, ἀπειρίαν ἔχει· τοιγαροῦν τῶν ἀπειράτων ἀνόητοι εἰσι καὶ κοῦφοι καὶ ὡς ἔτυχεν οἱ λογισμοὶ φερόμενοι. ταῦτα δέ φησιν, ἐπειδὴ διδάσκαλος ἐγένετο ἀλείφων τὸν Ἀλκιμέδοντα ὁ Μελησίας, καὶ ἀπὸ τούτου αὐτὸν θαυμάζει ὡς ἀπὸ πείρας καὶ ἐπιστήμης διδάσκοντα. V.

Τὸ διδάξασθαι δέ τοι, ἀντὶ τοῦ τὸ διδάξαι, τῷ εἰδότι, ἤγουν τῷ ἐμπείρῳ, τῷ ἐπισταμένῳ, ἐστὶ ῥαΐτερον, ἤτοι ῥᾷον, ἀντὶ τοῦ ῥᾴδιον, ἤτοι εὔκολον. καὶ ὁ Μελησίας δηλονότι εἰ μὴ αὐτὸς ἦν ἔμπειρος ἀθλητὴς, οὐκ ἂν ἄλλους ἀλείφων ἐποίει νικᾷν. Τὸ δὲ μὴ προμαθεῖν, ἄγνωμον, ἤγουν ἄπειρον καὶ ἀνεπιτήδειον εἰς διδασκαλίαν ἑτέρων. τῷ εἰδότι εἰπὼν εὔκολον εἶναι τὸ διδάξαι ὤφειλεν ἐπαγαγεῖν· τῷ δὲ μὴ εἰδότι, οὐκ εὔκολον· ὁ δὲ ἐπὶ τὸ πρᾶγμα μετατίθησι τὸν λόγον καί φησι· τὸ μὴ προμαθεῖν δὲ, ἄπειρον, ταυτὸ λέγων, ὥσπερ εἰ ἔλεγεν· ὁ δὲ μὴ

προμαθὼν ἄπειρος τούτου δηλονότι, ἤγουν τοῦ διδάξαι. κουφότεραι γὰρ, ἀντὶ τοῦ κοῦφαι, ἤγουν ἐλαφραὶ, ἀμαθεῖς, αἱ φρένες τῶν ἀπειράτων, ἤτοι τῶν μὴ πεπειραμένων, τῶν μὴ προμαθόντων. R.

Τὸ διδάξασθαι δὲ] ἤγουν ὁ προαθλήσας, οὗτος εἰδὼς τὴν μάχην ὡς δεῖ μεταχειρίζεσθαι, κάλλιστος ἂν ἀλείπτης τῶν ἄλλων γένοιτο. τοιοῦτος δὲ ὁ Μελησίας. ὁ γάρ τι πονήσας, οὗτος καὶ, διδάξας αὐτὸ, ἄριστος. Item R.

78. Εἰδότι] Gl. ms. γ. γινώσκοντι.

80. Ἀπειράτων φρένες] Gl. ms. γ. γνώσεις ἀπαιδεύτων.

81. Κεῖνα δὲ κεῖνος (sic) ἂν εἴποι] εἴποι δ᾽ ἂν ἀκριβῶς ἐκεῖνα τὰ ἔργα καὶ ἐμπειρότερος ἐκεῖνος ὁ μεμαθηκὼς, καὶ τῇ πείρᾳ τῆς διδασκαλίας ἀκριβώσας τὰ τῶν ἀγωνισμάτων ἔργα, καὶ ποῖος τρόπος εἰς εὐδοξίαν ἄνδρα ὁδηγῆσαι δύναται, ἐκ τῶν ἱερῶν ἀγώνων ποθεινὴν βουλόμενον δόξαν ἀποφέρεσθαι. V.

Κεῖνα δὲ ἐκεῖνος ἂν εἴποι ἔργα] ἤτοι ὁ πεπειραμένος, περαίτερον ἀντὶ τοῦ περαιτέρω, ἤγουν ἐπὶ πλέον τῶν ἄλλων λέγοι, τίς τρόπος, ἢ τίς ὁδὸς, τίς μηχανὴ, προβιβάσει ἄνδρα, τουτέστιν, αὐξήσει, δοξάσει, ἐκ τῶν ἱερῶν ἀγώνων, μέλλοντα φέρειν, ἀντὶ τοῦ, ἀποφέρεσθαι δόξαν ποθεινοτάτην, τουτέστιν, ὑπερποθουμένην. R.

Εἴποι] Gl. ms. γ. διδάξοι.

82. Περαίτερον] Gl. ms. γ. διδασκαλικώτερον.

83. Προβάσει] Gl. ms. γ. παιδεύσει.

86. Γέρας] Gl. ms. γ. δόξα.

Νῦν μὲν αὐτῷ γέρας] τῷ Μελησίᾳ. ἐπὶ τοίνυν τοῦ παρόντος δόξα αὐτῷ ἐστιν ὁ Ἀλκιμέδων, τριακοστὸς νικητὴς ἀναδειχθείς. λέγεται γὰρ σὺν τούτῳ ἀλεῖψαι τριάκοντα μαθητάς. Ἄλλως. Νῦν τῷ ἀλείπτῃ Μελησίᾳ γέρας ὁ Ἀλκιμέδων περιεποίησε· τὸ γὰρ περιεποίησεν ἔξωθεν προσληπτέον· οὐ δεκτέον δὲ πάντως, ὅτι ὁ Ἀλκιμέδων τριάκοντα νίκας ἔσχεν, ἀλλ᾽ ὁ Μελησίας γυμνάσας ἀθλητὰς τριάκοντα νίκας αὐτῶν ἐδέξατο. V.

Νῦν μὲν τιμή ἐστιν αὐτῷ, τῷ Μελησίᾳ δηλονότι, τῷ ἀλείπτῃ, ὁ Ἀλκιμέδων νίκην ἑλὼν ὑπὸ ἀλείπτῃ τούτῳ, μετὰ ἐννέα καὶ εἴκοσιν ἄλλους ὑπὸ τούτου γεγυμνασμένους, ὅστις, ἤγουν ὁ Ἀλκιμέδων, σὺν εὐτυχίᾳ θεῷ, ἠνορέας δὲ, ἤγουν ἀνδρίας οὐκ ἀμπλακὼν, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἄμοιρος γεγονὼς, οὐκ ἀποτυχὼν, ἐν τέτρασι μέλεσι παίδων, ἀντὶ τοῦ, ἐν μέλεσι τεττάρων παίδων, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἐν τέτρασι παισὶν, ἀπεθήκατο, ἀντὶ τοῦ, ἐπέθηκεν (αὐτοῖς νόστον) ἐπαναστροφὴν ἐς τὸν οἶκον αὐτῶν, ἔχθιστον, ἤγουν πάνυ μεμισημένην, καὶ ἀτιμοτέραν γλῶσσαν, ἀντὶ τοῦ ἄτιμον, ἤτοι ἀπαῤῥησίαστον, καὶ οἶμον, ἤτοι ὁδὸν, ἐπέθηκεν αὐτοῖς ἐπίκρυφον, τουτέστι λαθραίαν καὶ ἀποφεύγουσαν τὰς ὄψεις τῶν ἀνθρώπων, διὰ τὴν αἰσχύνην τῆς ἥττης· τῷ πατρὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἤγουν τῷ πάππῳ αὐτοῦ, ἐνέβαλε μένος, τουτέστιν ἰσχὺν, τοῦ γήρως ἀντίπαλον, ἀντὶ τοῦ ἐναντίαν, ἤγουν καταπονούμενον αὐτὸν ὑπὸ τοῦ γήρως ἀνέῤῥωσε. Δέον εἰπεῖν τεττάρων παίδων, τέτρασιν εἶπε πρὸς τὸ γυίοις, καί ἐστιν ὅμοιον τό· (v. 55.) Τεαῖς χειρὸς ἐργασίαις. R.

88. Ὃς τύχᾳ μὲν δαίμονος] ὅστις, Ἀλκιμέδων, τῆς τοῦ δαίμονος εὐτυχίας, καὶ τῆς ἀνδρείας τῆς ἰδίας οὐ διαμαρτὼν, ἐν τέτρασι παίδων μέλεσιν ἐναποθέμενος τὴν ἑαυτοῦ ἰσχὺν, τοῖς ἡττηθεῖσι τὴν ἐπὶ τὴν πατρίδα ἀνακομιδὴν ἐχθροτάτην εἶναι παρεσκεύασε, καὶ τὴν γλῶτταν αὐτῶν τῆς παῤῥησίας ἀφείλετο, καὶ τὸ βάδισμα κρύφιον καὶ ἀπαῤῥησίαστον πεποίηκε. τοιαῦτα γὰρ τὰ τῶν ἡττωμένων ἀτυχήματα. Ἄλλως. ὅστις τῆς τοῦ δαίμονος εὐτυχίας οὐχ᾽ ἁμαρτήσας οὐκ ἀποτυχὼν δὲ οὐδὲ τῆς ἰδίας ἀνδρείας, ἐνίκησεν. V.

90. Ἐν τέτρασι παίδων] τουτέστι, τέσσαρας παῖδας ἐνίκησε, καὶ ἐποίησεν οὐχ᾽ ἡδέως οἴκαδε ἀπονοστῆσαι, τῆς νίκης στερήσας, οἱονεὶ κακῶς ἀπέπεμψεν, ὡς τέσσαρας αὐτοῦ καταβεβληκότες. ἀπεθήκατο γοῦν εἰς τὰ γυῖα αὐτῶν, τῶν ἀγωνισαμένων αὐτῷ, τὴν ἰδίαν δύναμιν· ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος, ἐνίκησεν αὐτούς· καὶ ἐποίησεν αὐτῶν τὸν νόστον ἔχθιστον. οἱ γὰρ νικηθέντες ὅταν οἴκαδε ἀπίωσιν, ἐν κατηφείᾳ εἰσίν. ἐχθρὰ οὖν αὐτοῖς ἡ ἀνακομιδή· οὐ γὰρ τὸν κατ᾽ εὐχὴν νόστον ἔχουσιν, ἀλλ᾽ ἀπεχθῆ. R.

Γυίοις] Gl. ms. γ. σώμασι.

91. Νόστον ἔχθιστον] ἀντὶ τοῦ, φήμην κακὴν ἐποίησε παρ᾽ αὐτοῖς. ἕκαστος γὰρ τῶν ὁρώντων ἐπὶ τῆς γλώττης, Οὗτός ἐστιν ὁ νενικηκὼς, ἐπιφέρει. ἀτιμοτέραν γλῶσσαν, ἀπαῤῥησίαστον. V.

92. Καὶ ἐπίκρυφον οἶμον] οἱ γὰρ νενικημένοι, οὐ φανερὰς ὁδοὺς ἀπίασιν, ἀλλ᾽ ἐκτρεπόμενοι, διὰ τὸ ἐπονείδιστον τῆς ἥττης. καὶ ἀλλαχοῦ· (Fragm. Schneid. p. 73.) νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται οὐ φίλων ἐναντίον ἐλθεῖν. V.

Ἐπίκρυφον οἶμον] ἤγουν ἐν σκότῳ πορείαν. ὁ γὰρ νικηθεὶς ἀτίμως τε πρὸς τὸν οἶκον χωρεῖ διὰ τὴν ἧτταν, καὶ τοὺς ὁρῶντας αὐτὸν εἰς μυκτηρισμὸν ἄγει. διὰ τοῦτο ἐν νυκτὶ τὴν πορείαν ποιεῖται. R.

93. Πατρὶ δὲ πατρὸς] τῷ δὲ πάππῳ αὐτοῦ ἡ τῆς νίκης ἡδονὴ ἐνέβαλε δύναμιν τὴν τοῦ γήρως ἐναντίαν οὖσαν, οἱονεὶ ταῖς εὐφροσύναις καὶ ταῖς ἡδοναῖς ἀνανεάζειν πεποίηκε τὸν γεγηρακότα ἡ χαρά. V.

94. Ἀντίπαλον] ἐναντίον. ὑπὸ γὰρ τοῦ γήρως καταβεβλημένος ὥσπερ ὑπὸ τῆς τοῦ παιδὸς νίκης ἰσχὺν ἔλαβε, καὶ τῆς τοῦ γήρως ἐπιλέλησται ἀσθενείας. R.

95. Ἀΐδα τοι λάθεται] πᾶς γὰρ ἀνὴρ, ἁρμόδια πράξας τῇ ἑαυτοῦ προαιρέσει, ᾄδου, τουτέστι θανάτου, λήθην λαμβάνει· ἤ που γε τῶν ἁπλῶς κατὰ φύσιν ὀχλούντων οἱονεὶ τὸ φρόνημα. τοιαύτη γὰρ ἡ τῆς φαντασίας εὐπραξία τοῖς εὖ πράττουσιν. V.

Ἀΐδα τοι λάθεται ἄρμενα πράξαις ἀνὴρ] εἰς κατασκευὴν τοῦ ἀνωτέρου τοῦτο γνωματεύεται· ἤγουν, ὁ ἄνθρωπος, ὁ παθὼν ἀρεστὰ τῇ ἑαυτοῦ γνώμῃ, ἤτοι εὐτυχήσας, τοῦ θανάτυ, ἐπιλανθάνεται, ἤγυν ἀνώτερος γίνεται τῦ θανάτυ, ἀνεπιστρόφως ἔχει αὐτοῦ, τῇ εὐπραξίᾳ ἀναῤῥωννύμενος.—Βούλεται εἰπεῖν περὶ τῶν τοῦ Ἀλκιμέδοντος προγόνων, ὅτι κάλλιστοι ἦσαν. λέγει οὖν· ὁ πράξας ἄρμενα καὶ ἁρμόδια ἑαυτῷ, λήθεται καὶ ἐπιλανθάνεται παρὰ τῶν ἄλλων, ἐν τῷ ᾅδῃ· ἀλλ' ἐμὲ χρὴ καὶ πρέπει φράσαι καὶ εἰπεῖν τὸν νῦν ἐπινίκιον καὶ ὕμνον τοῦ Ἀλκιμέδοντος, τὸν ἄωτον καὶ τὸν καρπὸν τῶν χειρῶν, ἤτοι τὴν νίκην, ἐγείροντα τοῖς Βλεψιάδαις μνημοσύνην καὶ ἐνθύμησιν αὐτῶν, τουτέστιν, εἰ καὶ οἱ Βλεψιάδαι θανόντες οὐκ ἔρχονται εἰς μνήμην ἀνθρώποις, ὁποῖοί τινες ἦσαν τὰς ἀρετὰς, ἀλλ' ἐγὼ νῦν ἐγκωμιάζων Τιμοσθένην καὶ Ἀλκιμέδοντα τοὺς αὐτῶν ἀπογόνους, δείξω πᾶσιν ἀνθρώποις τὴν αὐτῶν ἀρετὴν, καὶ ὅτι ἡ τούτων εὐδαιμονία καὶ πρὸς τοὺς ἀπογόνους ἀφῖκτο, οὓς οὐκ εἰκὸς γενέσθαι τοιούτους, μὴ προϋπαρχόντων αὐτοῖς καλλίστων ἐκ προγόνων παραδειγμάτων. R.

96. Ἄρμενα] Gl. ms. γ. ἔργα τιμῆς ἄξια.

97. Ἀλλ' ἐμὲ χρὴ μναμοσύναν] ἐμὲ τοίνυν χρὴ τὴν μνήμην ἀνεγείροντα, ὥσπερ κοιμηθεῖσαν καὶ σιωπηθεῖσαν λοιπὸν, (λέγει δὲ τῶν προγόνων αὐτοῦ, οἵτινές εἰσι Βλεψιάδαι, οὕτω καλούμενοι) οὕτω τὸν εἰς αὐτοὺς ὕμνον πληρῶσαι, διηγούμενον τὸν τῶν χειρῶν αὐτῶν καρπὸν, ὅς ἐστιν ἡ νίκη, ἀνεγεῖραι δὲ τὴν μνήμην, ἢ τὴν νίκην τῶν προγόνων, διὰ τῶν τοῦ Ἀλκιμέδοντος νικητηρίων. Βλεψιαδῶν δὲ φυλὴ ἐν Αἰγίνῃ, ἀπὸ Βλεψιάδου, προγόνου Ἀλκιμέδοντος. V.

Ἀλλ' ἐμὲ χρὴ ἀνιστῶντα τὴν μνήμην τοῖς Βλεψιάδαις, τῇ φυλῇ τοῦ Ἀλκιμέδοντος, φράσαι αὐτοῖς ἐπινίκιον ὕμνον, ἄωτον τῶν χειρῶν αὐτῶν, ἤγουν καρπὸν, ὃν αἱ χεῖρες αὐτῶν ἤνεγκαν· οἷς, ἤγουν τοῖς Βλεψιάδαις, ἕκτος ἤδη στέφανος περίκειται, ἀπ' ἀγώνων φυλλοφόρων, ἤγουν στεφανηφόρων, ἀντὶ τοῦ στεφάνων αἰτίων. ἔστι δὲ καὶ τοῖς ἀποθανοῦσι μέρος τι, ὃ πραττόμενον πρὸς αὐτοὺς, κατὰ νόμους ἂν πράττοιτο· ἤγουν οὐ μόνον πρὸς τοὺς ζῶντάς εἰσί τινα κατὰ νόμους ἀποδιδόμενα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ἀποθανόντας ἐστὶ μέρος, ὃ πραττόμενον κατὰ νόμους ἂν πράττοιτο, τὸ τῶν ἐγκωμίων λέγει, ὃ ἐν τοῖς ἑξῆς σαφέστερον δηλοῖ. ἐπάγει γάρ· οὐ κατακρύπτει δὲ ἡ κόνις, ἤγουν ἡ γῆ, ὁ τάφος, τὴν ἀγαθὴν ἀρετὴν τῶν συγγενῶν, ὥστε μὴ ἀναφέρειν δηλονότι αὐτὴν πρὸς αὐτοὺς ἐν τῷ τάφῳ. R.

100. Ἕκτος οἷς ἤδη στέφανος] οἷς τισι Βλεψιάδαις, καὶ ᾧ γένει, ἕκτος ὑπῆρξε στέφανος ἤδη ἐκ τῶν ἱερῶν τούτων ἀγώνων. V.

Τὸ, ἕκτος στέφανος περίκειται, λέγει, ἐπειδὴ Τιμοσθένης καὶ Ἀλκιμέδων ἕκτοι ἀπὸ Βλεψιαδῶν ἦσαν, ὥστε ὁ τούτων στέφανος Βλεψιάδαις (ἕκτος) περιετέθη. τὸ δὲ, ἔστι θανόντεσσι, τοῦτο λέγει, ἢ ὅτι καὶ τοῖς προγόνοις ἡ τῶν παίδων εὐφημία καθίσταται, ἢ ὅτι οἱ τοὺς παῖδας ἐγκωμιάζοντες καὶ τῶν προγόνων εἰς μνείαν ἔρχονται, ὡς ὁ ἐγκωμιαστικὸς ἀναγκάζει νόμος. R.

101. Φυλλοφόρων ἀπ' ἀγώνων] ἤτοι καθὸ οἱ νικῶντες ἐφυλλοβολοῦντο, ἢ φύλλα τοὺς στεφάνους εἶπε, διακρίνων αὐτοὺς πρὸς τοὺς δωρίτας καὶ χρηματιστὰς ἀγῶνας. V.

102. Ἔστι καὶ θανόντεσσιν] ἔστι δὲ καὶ τοῖς τετελευτηκόσιν ἔννομον καὶ δίκαιον μέρος ἀποδιδόμενον, τὸ τῶν ἐπαίνων λέγει. V.

105. Κεδνὰν χάριν] τὴν τῶν συγγενῶν ἀγαθὴν χάριν οὐ κρύπτει κόνις, ἀλλ' ἐν φανερῷ κειμένη καὶ τῶν τεθνεώτων ἐφικνεῖται. πρὸς γὰρ τοῦτο τὸ πᾶν λέγει, τὸν μὲν λόγον ἐν τῷ καθόλου τιθεὶς, τείνων δὲ πρὸς ἐκεῖνον. διὸ τῆς νίκης τούτου ὁ προθανὼν Ἰφίων μετέχει καὶ συνήδεται. V.

Κεδνὰν] Gl. ms. γ. ἔνδοξον.

106. Ἑρμᾶ δὲ θυγατρὸς] ὁ Ἰφίων πρόγονός ἐστιν Ἀλκιμέδοντος. οὗτος εἰδωλοπεποίηκεν Ἑρμοῦ θυγατέρα, τὴν Ἀγγελίαν, ἄγγελος γὰρ ὁ θεὸς οὗτος. ἀκούσας οὖν, φησιν, ὁ Ἰφίων, τῆς τοῦ Ἑρμοῦ θυγατρὸς Ἀγγελίας, ἐννέποι τῷ Καλλιμάχῳ, ὡς καὶ τούτῳ συγγενεῖ ὄντι καὶ προτετελευτηκότι. τί οὖν ἐννέποι; τὴν νίκην· ταύτην γάρ φησι τὸν κόσμον τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ. ἡ γὰρ ἑνὸς νίκη πᾶν τὸ γένος κοσμεῖ. Ἄλλως. Ἰφίων καὶ Καλλίμαχος κατὰ μέν τινας ἁπλῶς συγγενεῖς τοῦ Ἀλκιμέδοντος· κατὰ δέ τινας, Ἰφίων μὲν πατὴρ αὐτοῦ, Καλλίμαχος δὲ θεῖος. V.

Ἑρμᾶ * δὲ θυγατρὸς ἀκούσαις] ἐπειδὴ ὁ Ἑρμῆς ἄγγελος τῶν θεῶν ἐστι, καί ἐστιν ἐν οὐρανῷ καὶ γῇ καὶ πρὸς τὸν Ἅδην ψυχοπομπὸς, διὰ τοῦτο λέγει τῆς αὐτοῦ φωνῆς ἀκοῦσαι τὸν Ἰφίωνα, ἣν εἰδωλοποιῶν θυγατέρα αὐτοῦ καλεῖ. Ἄλλως. ὁ Ἰφίων δὲ ὁ πατὴρ, ὡς φασί τινες, τοῦ Ἀλκιμέδοντος, ἐννέποι, ἀντὶ τοῦ ἀγγεῖλαι, μηνῦσαι, τῷ Καλλιμάχῳ προσήκοντι κατὰ γένος, καὶ τετελευτηκότι καὶ αὐτῷ, τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ

* Fefellit oculum sup. tom. i. p. 113. Ἑρμᾷ.

κόσμον, τὸν λιπαρὸν, ἤγουν τὸν λαμπρὸν, ὃν ὁ Ζεὺς παρίσχι τῷ γένει αὐτῶν διὰ τοῦ Ἀλκιμέδοντος· ἀκούσας αὐτὸς ὁ Ἰφίων αὐτὸν τὸν κόσμον δηλονότι τῆς Ἀγγελίας τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἑρμοῦ ἀγγιλλούσης αὐτὸν πρὸς αὐτόν. R.

108. Καλλιμάχῳ] Gl. ms. γ. τῷ ὄντι ἐν ᾅδου.

Λιπαρὸν] Gl. ms. γ ἔντιμον.

110. Ἐσθλὰ δ' ἐπ' ἐσθλοῖς] ἀγαθὰ ἐξ ἀγαθῶν καὶ καλλίστων παρέχειν αὐτοῖς βούλοιτο ὁ Ζεύς. τὸ δὲ θέλοι, εὐκτικῶς. V.

Ἀγαθὰ δ' ἐπ' ἀγαθοῖς ἔργα, ἤγουν, ἀγαθὰ δὲ ἔργα συνεχῆ καὶ ἐπάλληλα εἴθε θέλοι ὁ Ζεὺς δοῦναι αὐτοῖς· ὀξείας δὲ νόσους τουτέστι σφοδρὰς καὶ ἐπικινδύνους ἀπαλλάκοι, ἤτοι, ἀποσοβοίη, ἀπ' αὐτῶν δηλονότι. R.

111. Ὀξείας δὲ νόσους] ὀξείας εἶπε τὰς νόσους, διὰ τὰς ἀλγηδόνας. Ὅμηρος· (Iliad. λ'. 269.)

Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχοι* βέλος ὀξὺ
γυναῖκα.

ἢ διὰ τοὺς πυρετούς. Ἄρατος (Phæn. v. 331. Grot. p. 44. Fell. "Ὀξέα σειριάει." καὶ ἀποκωλύοι αὐτῶν τὰς ἐπιπόνους καὶ ὀξείας νόσους. ὀξεῖαι δέ εἰσιν αἱ ἐπικίνδυνοι. V.

113. Εὔχομαι ἀμφὶ καλῶν] εὔχομαι μὴ γενέσθαι Νέμεσιν αὐτοῖς, τουτέστι μὴ φθονηθῆναι περὶ τῶν καλῶν. διχόβουλον δὲ τὴν Νέμεσιν, τὴν ἐπιφθονοῦσαν καὶ ἐναντία ποιοῦσαν, οἷς βουλευόμεθα, οἷον τὴν διχάζουσαν ἀφ' ἡμῶν, καὶ διαχωρίζουσαν τὰς βουλάς· ἢ τὴν ἐναντία βουλευομένην τοῖς ἤδη προκατωρθωμένοις ὑφ' ἡμῶν. Ἄλλως. εὔχομαι δὲ τῷ αὐτῷ Διΐ, ἐπὶ τῇ τῶν καλῶν μοίρᾳ Νέμεσιν καὶ βασκανίαν μὴ ἐπιβαλεῖν. V.

Εὔχομαι ἐπὶ τῇ μοίρᾳ τῶν καλῶν, τῇ διδούσῃ δηλονότι αὐτοῖς τὰ καλὰ, μὴ θεῖναι αὐτὸν τὸν Δία, ἀντὶ τοῦ, μὴ ἐᾶσαι συμβῆναι Νέμεσιν διχόβουλον, ἀντὶ τοῦ, φθόνον ἐναντία βουλευόμενον, ἀλλ' ἄγων, τουτέστι κυβερνῶν τὸν βίον, αὐτῶν δηλονότι, ἀβλαβῆ, αὐτούς τε εἴθε αὔξοι καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν. R.

115. Ἀλλ' ἀπήμαντον] ἀλλ' ἵνα ἀβλαβῆ τὸν βίον αὐτῶν διάγων ὁ Ζεὺς καὶ φυλάττων, αὐτοὺς ἐπαίροι εἰς δόξαν, καὶ τὴν πατρίδα αὐτῶν Αἴγιναν. V.

CARMEN IX.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἐννάτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

ΤΟΥ ἐννάτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιϛ'. Τὸ α', ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον εἰς δισύλλαβον. Τὸ β', Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν εἰς τροχαϊκὴν συζυγίαν. Τὸ γ', Φαλαίκειον ἀντισπαστικόν. Τὸ δ', Γλυκώνειον, οἷόν ἐστιν ἀντισπαστικόν. Τὸ ε', ἰαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ϛ', ὅμοιον τῷ δ'. Τὸ ζ', Ἰωνικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ η', ὅμοιον τῷ δ' καὶ ϛ'. Τὸ θ', ὅμοιον τῷ ζ'. Τὸ ι', περιοδικὸν, ἢ ἐπίτριτος τροχαῖος. Τὸ ια', ὅμοιον τῷ ζ' καὶ τῷ θ'. Τὸ ιβ', Γλυκώνειον. Τὸ ιγ', ὅμοιον τῷ ζ', τῷ θ', καὶ τῷ ια'. Τὸ ιδ', ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ιε', ἐπιωνικὸν ἄτακτον, σπονδεῖον ἔχον τὸν δεύτερον. Τὸ ιϛ', ἐπιωνικὸν καθαρὸν δίμετρον, ἀκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ι'. Τὸ α', ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ β', ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ γ', ἀναπαιστικὸν δίμετρον, καταλῆγον μιᾷ συλλαβῇ. Τὸ δ', Ἰωνικὸν καταλῆγον εἰς τροχαϊκὴν συζυγίαν, δίμετρον, ὑπερκατάληκτον. Τὸ ε', δακτυλικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ ϛ', προσοδιακὸν τρίμετρον καταληκτικόν· ὁ α', Ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος· ὁ β', χορίαμβος· ὁ γ', Ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάσσονος. Τὸ ζ', τρίμετρον ἐπιωνικὸν βραχυκατάληκτον. Τὸ η', διπλοῦς σπονδεῖος καὶ διπλοῦς ἴαμβος. Τὸ θ', Ἰωνικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ἀδιάφορον κατὰ τὴν ἄρχουσαν. Τὸ ι', ἀντισπαστικὸν ἐννεασύλλαβον Σαπφικὸν, πλεονάζον τοῦ Γλυκωνείου μιᾷ συλλαβῇ.

* l. ἔχῃ.

1. Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος] ὁ Ἀρχίλοχος, πρὸ τούτων τῶν Λυρικῶν γενόμενος, θελήσας ὕμνον ἀναβαλέσθαι εἰς Ἡρακλέα ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ ἐνὸς * κιθαρῳδοῦ, διά τινος λέξεως μιμήσασθαι τὸν ῥυθμὸν καὶ τὸν ἦχον τῆς κιθάρας ἐπεχείρησε. συντάξας οὖν τοῦτο τὸ, Τήνελλα, οὕτω καὶ τὰ ἑξῆς ἀνεβάλλετο. καὶ αὐτὸς μὲν τὸν ἦχον τῆς κιθάρας ὑποκρινόμενος ἔλεγεν ἐν μέσῳ τὸ, Τήνελλα, καὶ τὰ λοιπὰ, οἷον· Καλλίνικε χαῖρε ἄναξ Ἡράκλεις, καὶ εἴ τι ἕτερον· οἷον· αὐτός τε καὶ ὁ Ἰόλαος, αἰχματὰ δύο, Τήνελλα· τὸ λοιπὸν οἱ ἀποροῦντες κιθαρῳδοῦ, τούτῳ τῷ κόμματι ἐχρῶντο, τρίτον αὐτὸ ἐπιφωνοῦντες. κεκράτηκεν οὖν ἐπὶ πάντων τῶν νικηφόρων παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς νίκης ἐπᾴδεσθαι τὸ κόμμα. καὶ τοίνυν ἐπὶ τοῦ Ἐφαρμόστου νικήσαντος τοῦτο ἐλέχθη. ὁ δὲ λόγος· τὸ μὲν τοῦ Ἀρχιλόχου μέλος, οἷον τὸ, Τήνελλα Καλλίνικε, φωνηθὲν καὶ προλεχθὲν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ, ὅπερ μέλος, ἔχον τὸ Καλλίνικος, τρίτον ἐλέγετο μετὰ πλήθους καὶ χοροῦ, ἐξήρκεσε παρὰ τὸ Κρόνιον ὄρος ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ καθηγήσασθαι καὶ προῤῥηθῆναι τότε χορεύοντι καὶ κωμάζοντι σὺν τοῖς ἑταίροις τῷ Ἐφαρμόστῳ. Ἄλλως. ὁ μὲν ὑπ' Ἀρχιλόχου, φησὶ, λεχθεὶς ὕμνος ἤρκεσεν, ὁ δ' ὑπ' ἐμοῦ νῦν γεγονὼς ῥηθήσεται. ἔθος δὲ ἦν κωμάζειν τὴν νίκην ἑσπέρας τοῖς νικηφόροις μετ' αὐλητοῦ, μὴ παρόντος δὲ αὐλητοῦ, εἷς τῶν ἑταίρων ἀνακρουόμενος ἔλεγε, Τήνελλα Καλλίνικε. Ἄλλως. τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος, ὃ τοῖς νικῶσι τὰ Ὀλύμπια ἐπῄδετο, ἦν τρίστροφον, κοινῶς δυνάμενον ἁρμόζειν ἐπὶ παντὸς νικηφόρου, διὰ τὸ καὶ τῆς πράξεως αὐτῆς ψιλὸν ἔχειν τὸν λόγον, μήτε δὲ ὄνομα, μήτε ἰδίωμα, ἀγωνίσματος. ἐφυμνίῳ δὲ κατεχρῶντο τούτῳ, Τήνελλα Καλλίνικε. τῷ οὖν Ἐφαρμόστῳ, φησὶν, ἐπήρκεσε παραχρῆμα κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν τοῦτο τὸ μέλος, κωμάζοντι σὺν τοῖς ἑταίροις. τὸ δὲ τριπλόος, ὅτι τρὶς ἐπεκελάδουν τὸ, Καλλίνικε. οὐ καθόλου δὲ τρὶς, ἀλλ' ὅτι τριπλῆν ἔχει τὴν στροφὴν, καὶ πάλιν ἀναλαμβάνεται. Ἐρατοσθένης δέ φησι μὴ ἐπινίκιον εἶναι τὸ Ἀρχιλόχου μέλος, ἀλλ' ὕμνον εἰς Ἡρακλέα, τριπλόον δὲ, οὐ διὰ τὸ ἐκ τριῶν στροφῶν συγκεῖσθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ τρὶς ἐφυμνιάζεσθαι τὸ, Καλλίνικε. Περὶ δὲ τοῦ, Τήνελλα, Ἐρατοσθένης φησὶν, ὅτι, ὅτε ὁ αὐλητὴς ἢ ὁ κιθαριστὴς μὴ παρῆν, ὁ ἔξαρχος αὐτὸ μεταλαβὼν ἔλεγεν ἔξω τοῦ μέλους· ὁ δὲ τῶν κωμαστῶν χορὸς ἐπέβαλε τὸ, Καλλίνικε. καὶ οὕτω συνειρόμενον γέγονε τὸ, Τήνελλα Καλλίνικε. ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ μέλους ἐστίν· Ὦ Καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεις. V.

Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος] τὸ μὲν μέλος, ὅπερ ὁ Ἀρχίλοχος συνέθηκεν ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ φωνῆεν, ἤγουν τὸ μετεώρῳ φωνῇ ᾀδόμενον, λέγω, ὁ Καλλίνικος, ὁ τριπλοῦς κεχλαδὼς, ἐπιῤῥηματικῶς τὸ τριπλοῦς, ἀντὶ τοῦ ἐκ τρίτου, ἤτοι ὁ Καλλίνικος ὁ ἐκ τρίτου κεχλαδὼς, τουτέστι τὸ, Χαῖρε, δεχόμενος, ἤγουν τὸ μέλος, τὸ Καλλίνικε χαῖρε, ἐκ τρίτου λεγόμενον, ἱκανὸν ἐγένετο κατὰ τὸν ὄχθον, ἀντὶ τοῦ τὸν λόφον, τὸν Κρόνιον, προηγήσασθαι κωμάζοντι τῷ Ἐφαρμόστῳ, ἐπὶ τῇ νίκῃ τὴν χορείαν τελοῦντι σὺν τοῖς ἑταίροις αὐτοῦ, τουτέστι τοῖς συνήθεσι, τοῖς προσφιλέσιν. ἀλλὰ νῦν, ὦ ψυχὴ δηλονότι, διὰ τόξων μουσικῶν πόῤῥω βαλλόντων, ἀντὶ τοῦ, διὰ λόγων ἐγκωμιαστικῶν, οὓς αἱ Μοῦσαι παρέχουσι, πόῤῥω τὴν εὐφημίαν πεμπόντων, τὸν Δία τε τὸν τῆς πυρώδους καὶ λαμπρᾶς ἀστραπῆς αἴτιον ἐπίνειμαι, ἤγουν ἐπίξελθε, τόξευσον, τουτέστιν, ὕμνησον τοιοῖσδε βέλεσιν, ἤτοι, διὰ τοιούτων ποιημάτων, καὶ τὸ σεβάσμιον ἀκρωτήριον τῆς Ἤλιδος, ἤγουν τὴν Ὀλυμπίαν, ὕμνησον δηλονότι, ὅπερ ποτὲ ὁ Πέλοψ ὁ ἥρως ὁ ἀπὸ τῆς Λυδίας, ἐξήρατο, ἀντὶ τοῦ, ἤρατο, ἤτοι ἔλαβεν, ἕδνον κάλλιστον, ἀντὶ τοῦ, προῖκα καλλίστην τῆς Ἱπποδαμείας. βέλος δὲ γλυκὺ πτερωτὸν, ἀντὶ τοῦ, λόγον ἐγκωμιαστικὸν, ἴει, ἤγουν πέμπε, Πυθῶνάδε, τουτέστι πρὸς τὴν Πυθῶνα. μέμνηται δὲ καὶ τῆς Πυθῶνος, ἐπειδὴ καὶ ἐν αὐτῇ ἐνίκησεν ὁ Ἐφάρμοστος. R.

2. Φωνᾶεν Ὀλυμπίᾳ] οἱ μὲν προσγράφουσι τῷ ᾱ τὸ ῑ, καὶ ἀκούουσι, τὸ τῇ φωνῇ λεχθέν· οἱ δὲ ἀπόστροφον τίθενται ἐν τῷ ᾱ, καὶ τὸ φωνηθὲν καὶ πολυθρύλλητον ἀκούουσι. V.

Φωνᾶεν] Gl. ms. α. τὸ μετεώρῳ φωνῇ λαληθέν.

3. Καλλίνικος ὁ τριπλόος] τρὶς ὑμνοῦντο οἱ νικηφόροι· ἅμα τῇ νίκῃ, καὶ ἐν τῷ γυμνασίῳ καὶ ἐν τῇ πατρίδι. ἢ ὁ πολλάκις λεγόμενος τῇ νίκῃ. ἢ ἐπειδὴ τρία ἰαμβεῖά εἰσιν. Ἄλλως. τριπλόος, ὁ πλήθει λεγόμενος, οἱονεὶ ὑπὸ τοῦ πλήθους ᾀδόμενος. ἢ ὁ ἀεξυνόμενος καὶ πολλάκις ᾀδόμενος· τοῦτο λέγει κεχλαδώς. Ἄλλως. τριπλόος. ἀκαταλλήλως τῷ μέλος ἐπήγαγεν ὁ τριπλόος, οὐδετέρῳ προσπλέξας τὸ ἀρσενικὸν, ἀλλὰ ῥητέον πρὸς τὴν διάνοιαν αὐτὴν ἀπηντηκέναι. Ἀρχιλόχου μέλος ὁ ὕμνος, εἶτα ὕμνος ὁ τριπλοῦς· τριπλόος δὲ ἤτοι ὁ τρὶς ἐπᾳδόμενος, ἢ τρίστροφος, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον· στροφῇ δὲ καὶ ἀντιστρόφῳ τὰ τῶν λυρικῶν σύγκειται ποιήματα. V.

7. Ἑταίροις] Gl. ms. γ. συγγενέσιν.

8. Ἑκαταβόλων] Gl. ms. γ. μακρὰν τοξευόντων.

Ἀλλὰ νῦν ἑκαταβόλων] τότε μὲν οὖν καὶ περὶ τὸν καιρὸν τῆς νίκης ἐκεῖνα ἐλέχθη ἐν Ὀλυμπίᾳ, νυνὶ δὲ, ἀπὸ τῶν τὰ πόῤῥω βαλ-

* f. οὐκ ἐνόντος.

λόντων τόξων μουσικῶν. τὸ δὲ ὅλον τροπή. τόξῳ μὲν γὰρ τὴν ποίησιν, βέλεσι δὲ τὰ ἐγκώμια παραβάλλει. Ἄλλως. ἑαυτῷ παρακελεύεται· ἀλλὰ κατὰ τὸν ἐνεστῶτα χρόνον, φησὶν, ἀπὸ τῶν μουσικῶν τόξων ἐπινεμέθητι τοῖς ὕμνοις τὸν Δία καὶ τὴν Ὀλυμπίαν. ἑκατηβόλων δὲ, τῶν εἰς ἅπαντα τόπον διϊκνεῖσθαι ποιούντων τὰ ποιήμα[τ]α. V.

11. Σεμνόν τ' ἐπίνειμαι] ὑμνεῖν ἢ ὑμνηθῆναι ποίησον τὴν Πίσαν, τὴν πρωτεύουσαν τῶν πόλεων, ἢ διὰ τὸν ἀγῶνα, οἷον τὴν τὸν ἀκρότατον καὶ κάλλιστον τῶν ἀγώνων ἔχουσαν. τὸ δὲ ἐπίνειμαι ἢ πρὸς ἑαυτὸν, ἢ πρὸς τὸν χορόν. Ἄλλως. Ἐπίνειμαι] ἔπελθε, ἡ δὲ παρακέλευσις ἢ ὡς πρὸς ἑαυτὸν, ἢ ὡς πρὸς τὸν χορόν. ἔπελθε οὖν φησι τὸ ἀκρωτήριον τῆς Ἤλιδος, ὅπερ πότε ὁ Πέλοψ ἐξαίρετον εἴληφε παρὰ τῆς Ἱπποδαμείας, νικήσας τὸν Οἰνόμαον, ἕδνον. V.

12. Ἀκρωτήριον Ἄλιδος] ὃ προσεκτήσατο Πέλοψ, λαβὼν τὴν Ἱπποδάμειαν. φησὶ δὲ, τῶν ἐκ τῆς Ἱπποδαμείας αὐτῷ περιγενομένων δώρων, ὅτε ἔγημεν αὐτὴν, τοῦτο κάλλιστον ἕδνον εἶναι, τὴν ἐκείνης τῆς χώρας κτῆσιν.—Ἄλλως. ἄκαιρόν ἐστιν ἐπὶ τῆς Ἱπποδαμείας τὸ ἕδνον. ἕδνα γὰρ διδόασιν οἱ ἄνδρες, φερνὰς δὲ αἱ γυναῖκες, παρὰ τὸ φέρειν μεθ' ἑαυτῶν. V.

13. Τοιοῖσδε μέλεσι] τοιοῖσδε ποιήμασι, τοιούτοις ὕμνοις, τοῖς νῦν, καὶ μὴ οἵοις οἱ πρότερον. V.

17. Πτερόεντα δ' ἵει ὀϊστὸν] τροπικῶς τὸν ὕμνον· πάλιν δὲ ἢ πρὸς ἑαυτὸν ἢ πρὸς τὸν χορὸν τρέπει τὸν λόγον· καὶ εἰς τὴν Πυθῶνα δὲ ἵει καὶ πρόπεμπε τὸν πτερόεντα ὀϊστόν. πάλιν δὲ τῇ τροπῇ κέχρηται. παρακελεύεται δὲ ἑαυτὸν, ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας βαλεῖν τοῖς τῶν ἐγκωμίων βέλεσι καὶ τὴν Πυθῶνα κατὰ σκοποῦ. ἐνίκησε δὲ ὁ Ἐφάρμοστος καὶ Ὀλύμπια, ὡς προεῖπε. καὶ Πύθια, ἑβδομηκοστῇ τρίτῃ Ὀλυμπιάδι. V.

18. Πυθῶνάδ' ὀϊστὸν] ἀντὶ τοῦ, καὶ τὴν Πυθῶνα ὕμνει, καὶ πρὸς τὴν Πυθῶνα, φησὶν, ἀφίει τὸν γλυκὺν ὀϊστὸν, ὅ ἐστι τὸν ὕμνον, ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας μεταβάς. Καὶ γὰρ Πύθια ἐνίκησεν ὁ Ἐφάρμοστος τῇ τριακοστῇ Πυθιάδι. V.

19. Οὔ τοι χαμαιπετέων] οὐ γὰρ δὴ εὐτελῶν οὐδὲ μικρῶν λόγων ἀπάρξῃ, περὶ τῶν τοῦ ἀνδρὸς παλαισμάτων λέγων, καὶ τῇ κιθάρᾳ ἐπὶ τούτῳ χρώμενος· οὐ τοιούτων λόγων ἐφάψῃ κατὰ τοῦτον τὸν ὕμνον, οἳ πέσοιεν ἂν χαμαὶ, ἀλλ' ἐνδόξων καὶ δυνατῶν πανταχοῦ διϊκνεῖσθαι. V.

Μὴ δῆτα ἅψῃ λόγων χαμαὶ κειμένων, τουτέστιν, ὑπτίων, εὐτελῶν· ἤγουν μὴ χρήσῃ λόγοις εὐτελέσιν, ἐλελίζων, ἤτοι κινῶν τὴν φόρμιγγα ἐπὶ τοῖς παλαίσμασι τοῦ ἀνδρὸς, ἀντὶ τοῦ, χάριν τῆς νίκης τῆς ἐν τῇ πάλῃ τοῦ ἀνδρὸς, τοῦ ἐκ τῆς ἐνδόξου Ὀπόεντος. αἰνήσαις, ἀντὶ τοῦ ἐπαίνεσον, ὕμνησον αὐτὴν τὴν πόλιν τὴν Ὀποῦντα καὶ τὸν υἱὸν, ἀντὶ τοῦ τὸν πολίτην αὐτῆς, δηλονότι τὸν Ἐφάρμοστον, ἥντινα, ἤγουν τὴν πόλιν, λέλογχε, τουτέστιν, εἰς κλῆρον ἔλαβεν, ἡ Θέμις, ἀντὶ τοῦ ἡ Δίκη, καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἡ τὰς πόλεις σώζουσα, ἡ κατὰ πολὺ τιμία Εὐνομία. ἕπεται γὰρ τῇ δίκῃ, τὸ καλῶς τοῖς νόμοις χρῆσθαι. θάλλει δὲ αὐτὴ ἡ Ὀποῦς, ἤγουν λαμπρά ἐστιν ἐπ' ἀρεταῖς, τουτέστιν, ἐπ' ἀριστείαις, ἐπ' ἀνδραγαθίαις ἐπίσης τε ἐν τῇ Κασταλίᾳ, ἤγουν ἐν τῇ Πυθῶνι καὶ πλησίον τοῦ ῥεύματος τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἀλφειοῦ, ἤτοι καὶ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ· ὅθεν, ἤγουν ἀπὸ τῆς Κασταλίας καὶ τοῦ Ἀλφειοῦ, στεφάνων ἐξαίρετοι κόσμοι ἐπαίρουσι, τουτέστι μεγαλύνουσιν, ὑμνοῦσι, τὴν Ὀποῦντα τὴν μητρόπολιν τῶν Λοκρῶν, τὴν περιαδομένην, τὴν ἀγλαόδενδρον, ἤγουν τὴν εὐθαλῶν δένδρων αὐξητικὴν, τουτέστι, τὴν εὔγειον. R.

22. Κλεινᾶς ἐξ Ὀπόεντος] ποίου φησὶν ἀνδρός; τοῦ ἐκ τῆς Ὀποῦντος, ἵν' ᾖ, τοῦ Ἐφαρμόστου. ἐκεῖθεν γὰρ τὸ γένος ἔχει. V.

Αἰνήσαις ἕ καὶ υἱὸν] ἓ ἀντωνυμία. κεῖται γὰρ ἀντὶ τοῦ, αὐτὴν τὴν Ὀποῦντα. υἱὸν δὲ τὸν πολίτην λέγει. Ἄλλως. τὴν πόλιν Ὀποῦντα, καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς, τὸν νικηφόρον. υἱὸν δὲ, ἀντὶ τοῦ πολίτην. δύναται δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ἡρωΐδα λέγειν, υἱὸν δὲ Ὀποῦντα. V.

24. Ἂν Θέμις] ἥντινα Ὀποῦντα ἥ τε Θέμις καὶ ἡ θυγάτηρ ταύτης Εὐνομία, ἡ τὰς πόλεις σώζουσα, κεκλήρωται κατέχειν, ἥτις Εὐνομία μεγάλην δόξαν ἔχει. V.

25. Σώτειρα Εὐνομία] σώζει γὰρ ἡ Εὐνομία τὰς πόλεις. λέγει δὲ, ὅτι ἡ Ὀποῦς εὐνομίᾳ καὶ δικαιοσύνῃ χαίρει. θυγάτηρ δὲ ἡ Εὐνομία Δικαιοσύνης, ἐπειδὴ οἱ νόμοι δικαίου χάριν ἐτέθησαν. R.

27. Θάλλει] Gl. mss. β. γ. λάμπει.

Θάλλει δ' ἀρεταῖς] βρύει δὲ καὶ αὔξεται ταῖς ἀρεταῖς τῆς νίκης ἡ Ὀποῦς, ἔν τε τῇ Κασταλίᾳ πηγῇ ἐν Πυθοῖ, καὶ ἐν ταῖς τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, τουτέστιν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ, ἀφ' ὧν, ἤτοι ποταμῶν, ἢ τόπων, αἱ νῖκαι καὶ τὰ ἄνθη τῶν στεφάνων τὴν ἔνδοξον τῶν Λοκρῶν μητέρα, τὴν Ὀποῦντα, ἐπέρχονται, καὶ ὑψοῦσι τὴν καλλίδενδρον, ἀφ' οὗ δηλοῖ τὴν εὔγειον. Ἄλλως. θάλλει ταῖς ἀρεταῖς τῆς Κασταλίας, ἀντὶ τοῦ, τῆς Πυθοῦς. κρήνη γάρ ἐστιν ἐν Πυθῶνι· τὰ γὰρ Πυθία ἐνίκησε καὶ τὰ Ὀλύμπια. V.

30. Ἄωτοι] Gl. ms. γ. χαρίσματα.

31. Ἐπαείροντι] ὑψοῦσι, μετεωροῦσιν, ὑμνοῦσι. V. Δοξάζουσι Gl. ms. γ.

32. Ματέρ' ἀγλαόδενδρον] μητέρα, τὴν Ὀποῦντα, τοῦ Ἐφαρμόστου πατρίδα, μητρόπολιν δὲ τὴν Ὀποῦντα τῶν Λοκρῶν λέγει. V.

33. Ἐγὼ δέ τοι φίλαν πόλιν] ὁ νοῦς τοιοῦτος· ἐγὼ δὴ οὖν ταύτην τὴν προσφι-

λεσάτην Ὀποῦντα ἐκδήλοις καταυγάζων ὕμνοις, πανταχοῦ ἐκπέμπω ταύτην τὴν ἀγγελίαν, καὶ ἵππου παντὸς ταχυτέραν, καὶ ναὸς ταχείας θᾶττον, εἴπερ τινὶ θείᾳ μοίρᾳ καὶ μετά τινος θείας χειρὸς τὸν ἐξαίρετον τῶν Χαρίτων κᾶπον, (τὸν ποιητικὸν λέγει) νέμομαι. τοῦτο δὲ νέμομαι εἶπεν, ὅτι οἶδεν αὐτὸν εὐφυῶς καὶ δυνατῶς φράζοντα· εἰ δὲ καὶ χάρις τοῖς ποιήμασιν ἐφάψεται, ὡς ἄνθρωπος, ἀγνοεῖ. V.

Ἐγὼ δὲ τὴν προσφιλῆ ἐμοὶ πόλιν ταύτην τὴν Ὀποῦντα φλέγων, ἀντὶ τοῦ λαμπρύνων, ᾠδαῖς μαλεραῖς, ἤγουν λαμπραῖς, ταχύτερον καὶ ἵππου ἀγάνορος, ἤτοι πάνυ γενναίου (ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀνδρῶν· ὁ ἀγήνωρ γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων κυρίως λέγεται, καί ἐστι ταυτὸν τῷ ἀνδρεῖος· ἵπποι δὲ λέγονται κατὰ τοῦτο γενναῖοι καὶ ἀγέρωχοι καὶ εὔψυχοι) καὶ νηὸς ὑποπτέρου, ἀντὶ τοῦ ταχυτάτης, θᾶττον πέμψω πανταχόσε ταύτην τὴν ἀγγελίαν τὴν περὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων, αὐτῆς δηλονότι καὶ τῆς εὐνομίας. R.

Φίλαν] ἀγαπητὴν Gl. mss. β. γ.

34. Μαλεραῖς ἐπιφλέγων ἀοιδαῖς] λαμπραῖς, κατὰ μετωνυμίαν. Ἄλλως. ταῖς λαμπραῖς καὶ ἐκδήλοις. ἐπιφλέγων δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐπαυγάζων. διόλου γὰρ τῇ τροπῇ ὡς ἐπὶ πυρὸς ἐπέμεινε. λαμπρύνων ἐγὼ οὖν, φησὶν, ὑμνῶν τὴν πόλιν ταύτην, τὴν ἀγγελίαν πανταχοῦ πέμψω ταχύτερον ὀξέος ἵππου καὶ νηὸς οὐριοδρομούσης, εἰ σὺν θεοῦ βουλήσει κεχαρισμένα ποιήματα γράφω. V.

Ἐπιφλέγων] Gl. ms. γ. μεγαλύνων.

35. Ἀγάνορος] Gl. ms. γ. μεγαλοψύχυ.

36. Ναὸς ὑποπτέρου] ταχείας, ἢ διὰ τὰς κώπας. Ὅμηρος· (Odyss. λ'. 124.) "τὰ πτερὰ νηυσὶ πέλονται." ἀγγελίαν δὲ, τὴν περὶ τῆς νίκης. V.

37. Ἀγγελίαν] τὸν ὕμνον, ὃν πρὸς τὸν πολίτην αὐτῆς πλέκων, καὶ αὐτὴν ἀΐδιον θήσω μέχρις ἂν παρ' ἀνθρώποις ὦσι λόγοι. R.

38. Εἰ σύν τινι μοιριδίῳ] δύναται τὸ εἰ ἐνταῦθα καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ λαμβάνεσθαι, καὶ διστακτικῶς. ἄμεινον δὲ τὸ δεύτερον. εἰ σὺν παλάμῃ τινὶ, ἀντὶ τοῦ βοηθείᾳ, μοιριδίῳ, τουτέστι μοίρας κρείττονος, κῆπον ἐξαίρετον καρποῦμαι Χαρίτων, ἀντὶ τοῦ, δύναμιν λόγων, ἣν αἱ Χάριτες ἐφορῶσι, τουτέστι Χαρίτων μετέχουσαν. Κεῖναι γὰρ, ἤγουν αἱ Χάριτες παρέσχον τοῖς ἀνθρώποις τὰ τέρψιν ἐμποιοῦντα. R.

Μοιριδίῳ παλάμᾳ] δαιμονίᾳ μηχανῇ καὶ τέχνῃ. V.

39. Χαρίτων κᾶπον] τὴν ποιητικήν. ὅτι δὲ παροικοῦσι ταῖς Μούσαις αἱ Χάριτες, καὶ Ἡσίοδος μαρτυρεῖ· (Theog. 64.)

Πὰρ δ' αὐταῖς Χάριτές τε καὶ Ἵμερος
οἰκί' ἔχουσι. V.

Ἐξαίρετον κᾶπον] φησὶν Ἡσίοδος ἐν τῇ Θεογονίᾳ, (64.) μετὰ Μουσῶν εἶναι τὰς Χάριτας·

Πὰρ δ' αὐταῖς Χάριτές τε καὶ Ἵμερος
οἰκί' ἔχουσιν. R.

40. Κεῖναι γὰρ ὤπασαν] αἱ Χάριτες τὰ ἐν τῷ βίῳ τερπνὰ τοῖς ἀνθρώποις παρέσχον. ἀγαθοὶ δὲ καὶ σοφοὶ καὶ ἀνδρεῖοι ἄνθρωποι κατὰ βούλησιν τοῦ δαιμονίου καὶ θεῶν γίνονται. Χαρίτων μὲν γὰρ ἔργον οἶδε τὸ, τὰ πράγματα χαριέντως ἀποτερματίζειν· Μοιρῶν δὲ καὶ εἱμαρμένης τὸ, δυνατούς τινας κατὰ ἀνδρείαν καὶ συνετοὺς κατὰ φρόνησιν γίνεσθαι. λεληθότως δὲ ὁ Πίνδαρος διὰ τὸ ἀνεπαχθὲς τὰ ἴδια ἐπεξεργάζεται ἐγκώμια. V.

41. Τὰ τερπνὰ] Gl ms. γ. μαθήματα.

Ἀγαθοὶ δὲ καὶ σοφοὶ] ἀγαθοὶ δὲ ἐγένοντο ἄνδρες, ἤγουν ἀνδρεῖοι καὶ σοφοὶ, τουτέστι φρόνιμοι, κατὰ δαίμονα, ἀντὶ τοῦ, κατὰ μοῖραν θείαν. ἐπεὶ εἰ μὴ ἐγένοντο δηλονότι κατὰ μοῖραν θείαν φρόνιμοι καὶ ἀνδρεῖοι, πῶς ἂν ὁ Ἡρακλῆς ἐναντίον τῆς τριαίνης τοῦ Ποσειδῶνος ἐτίναξεν, ἤγουν σφοδρᾷ ὁρμῇ ἐκίνησε, διὰ τῶν χειρῶν τὴν σκυτάλην, τουτέστι, τὴν ῥάβδον, τὸ ῥόπαλον, ὁπηνίκα ὁ Ποσειδῶν στὰς ἤρειδεν, ἀντὶ τοῦ ἐπίεζεν αὐτὸν ἀμφὶ τὴν Πύλον, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν Πύλον· ἐπίεζέ τε αὐτὸν ὁ Φοῖβος δι' ἀργυροῦ τόξου πολεμῶν αὐτῷ δηλονότι. R.

42. Κατὰ δαίμον' ἄνδρες] ἀγαθοί, φησιν, ἄνδρες κατὰ ἀνδρείαν, καὶ σοφοὶ κατὰ σύνεσιν, ἐκ θεοῦ μοίρας ἐγένοντο. τοῦτο δὲ παραδεικνὺς παραβάλλει τὸν Ἡρακλέα, ὅτι εἰ μὴ κατὰ θεοῦ μοῖραν ἐγεγόνει τοιοῦτος, οὐκ ἂν ποτε ὑπέστη ἀντιστῆναι Ἀπόλλωνι, καὶ Ποσειδῶνι, καὶ Ἅδῃ Ἡρακλῆς. V.

44. Ἐπεὶ ἀντία πῶς ἂν (sic) τριόδοντος ἔως θνασκόντων. Τίνες εἰσὶν αἱ αἰτίαι, δι' ἃς ἐπολέμησε τοῖς τρισὶ θεοῖς ὁ Ἡρακλῆς; πρὸς τὸν Ποσειδῶνα μὲν, προϊστάμενον Πυλίων. ἐπολέμει γὰρ Ἡρακλῆς τοῖς Πυλίοις διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν· ἀνελὼν τινα Τραχίνιον καὶ φεύγων τοῦ φόνου τὸ μῦσος ἔρχεται πρὸς Νηλέα ἐπὶ τῷ καθαρθῆναι τοῦ φόνου. ὡς οὖν οὐκ ἐπέτρεψεν, ἐκίνησε πρὸς Νηλέα πόλεμον. ὁ οὖν Ποσειδῶν ὡς ὑπὲρ παιδὸς ἐμαχέσατο τῷ Ἡρακλεῖ. Νηλεὺς γὰρ καὶ Πελίας Ποσειδῶνος υἱοί. πρὸς δὲ Ἀπόλλωνα οὕτω καὶ διὰ τοιαύτην αἰτίαν· εἰς γὰρ τὴν Πυθῶνα παρεγένετο μαντευσόμενος περί τινος. ἔφη οὖν αὐτῷ ἡ Πυθία, μὴ παρεῖναι τὸν θεὸν μηδὲ χρησμῳδεῖν. ὀργισθεὶς ἐπὶ τούτῳ ὁ Ἡρακλῆς ἥρπασε τὸν μαντικὸν τρίποδα καὶ πρὸς αὐτὸν εἵλετο τὴν μάχην. πρὸς δὲ τὸν Ἅδην, διὰ τοῦτο· ἐπιταχθεὶς γὰρ τὸν Κέρβερον κύνα ἀγαγεῖν ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως, εἶτα διακωλυόμενος, ἐτόλμησε καὶ πρὸς τὸν

ᾌδην. αἱ δὲ μάχαι αἱ πρὸς τοὺς θεοὺς ἐν διαφόρῳ χρόνῳ τῷ Ἡρακλεῖ γεγόνασιν. Ἄλλως. ἰδίως κἀνταῦθα ὁ Πίνδαρος τὸν Ἡρακλέα φησὶ τοῖς τρισὶ πολεμῆσαι θεοῖς. διδόσθω γὰρ αὐτῷ, φησὶν ὁ Δίδυμος, περὶ τὴν ὑπὸ τῷ Νέστορι Πύλον συστῆναι τὸν πόλεμον, Ὁμήρου τὴν ἐν ᾅδου πύλην εἰπόντος· (Iliad. ε'. 397.) " [Ἐν Πύλῳ.] ἐν νεκύεσσι " βαλών." εἴη δ' ἂν νῦν ὁ Πίνδαρος τὰ καὶ τόποις καὶ χρόνοις διεστῶτα εἰς ἕνα καιρὸν ἄγων ἕνεκα τοῦ μείζονος, ἢ ἐσχάταις ἔχειν τὸν Ἡρακλέα ἐπαινεῖν ἀληθείαις. Ἀπόλλωνι μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν Πυθοῖ μάχεται περὶ τοῦ τρίποδος, οὐκ ἀμύνων τῇ Πύλῳ. Ἄλλως. Ἐπεὶ ἀντίον*] ἐπεὶ εἰ μὴ ἐκ θεῶν ὑπάρχει τὰ κάλλιστα τοῖς ἀνθρώποις, πότε ἂν ἠδυνήθη Ἡρακλῆς τῷ ῥοπάλῳ ἀντιμάχεσθαι πρὸς τὴν τοῦ Ποσειδῶνος τρίαιναν καὶ νικῆσαι, ἡνίκα ὁ Ποσειδῶν τὰς περὶ τὴν Πύλον διεκώλυε τὸν Ἡρακλέα καὶ ἐπολέμει; V.

Ἱστορία. Τραχίνιόν τινα ἀνελὼν Ἡρακλῆς, προστάξαντος Ἀπόλλωνος ἔρχεται εἰς Νηλέα τὸν Ποσειδῶνος, ἵνα ὑπ' αὐτοῦ καθαρθείη τοῦ φόνου. μὴ βουληθέντος οὖν τοῦ Νηλέως, πόλεμον συνίστησι πρὸς αὐτὸν Ἡρακλῆς καὶ πρὸς τὸν τούτου πατέρα Ποσειδῶνα τῷ παιδὶ συμμαχοῦντα. Ἑτέρα. Ἐλθὼν εἰς Πυθίαν Ἡρακλῆς ὑπὲρ τούτου χρησόμενος τῷ Ἀπόλλωνι, ἤκουσε παρὰ τῆς Πυθίας, μὴ εἶναι τὸν θεὸν ἐνταῦθα, μηδὲ μαντεύεσθαι. ὀργισθεὶς ἐπὶ τούτῳ, τὸν τρίποδα λαβὼν ἔρριψεν, ὥσπερ μάχην ἐντεῦθεν ἀνταίρων πρὸς τὸν θεόν. Ἑτέρα. Ἐπολέμησε πρὸς τὸν ᾌδην Ἡρακλῆς, ὅτι, ἀπελθὼν τὸν Κέρβερον λαβεῖν, ἐκωλύετο παρ' αὐτοῦ. λέγει οὖν, πῶς ἂν Ἡρακλῆς ταῦτα ἐποίησε, μὴ ὑπὸ Διὸς τοιοῦτος γεγονώς; Δίον εἰπεῖν βροτῶν πρὸς τὸ θνησκόντων, βρότεια εἶπε πρὸς τὰ σώματα. R.

45. Σκύταλον] Gl. ms. γ. ῥοπάλην.

46. Ἀνίκ' ἀμφὶ Πύλον] ὅτι παρακηκόει Ὁμήρου λέγοντος· " Ἐν Πύλῳ ἐν νε" κύεσσι." διὸ καὶ μεμυθολόγηκε τὰ περὶ τὴν Πύλον τοῦ Νέστορος. Ὅμηρος δὲ οὐκ ἐν Πύλῳ λέγει τῇ πόλει, ἀλλ' ἐν πύλῃ τῇ τοῦ ᾅδου φησὶν αὐτὸν μάχεσθαι. V.

50. Ἀΐδας] Schol. ms. γ. Οὗτος ὁ ᾌδης βασιλεὺς ἦν τῶν Μολοσσῶν, ὃς εἶχε τὸν κύνα τὸν καλούμενον Κέρβερον.

Οὐδ' Ἀΐδας ἀκινήταν ἔχε ῥάβδον] τῇ ῥάβδῳ κέχρηται καθάπερ ὅπλῳ τινὶ, βίαν μὲν οὐδεμίαν παρεχομένῃ, καθάπερ ἢ τριόδους ἢ ξίφος, ἢ δόρυ, ἀλλὰ δυνάμει συνεχρῆτο θελκτικῇ καὶ μαλακτικῇ τῆς ψυχῆς· ταύτῃ γοῦν, φησὶ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὸν κατάγειν. ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους οὖν ὁ ᾌδης ἔργῳ διὰ τῆς ῥάβδου ταύτης οὐδὲν ἠδύνατο δρᾶσαι, διὰ τὸ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀμβλυνθῆναι. ἀπὸ κοινοῦ δὲ, εἰ μὴ κατὰ δαίμονα ἄνδρες ἐγίνοντο, οὐκ ἂν οὔτε ὁ ᾌδης ἀσθενῆ καὶ ἀκίνητον διαμαχόμενος Ἡρακλεῖ εἶχε ῥάβδον, ἐν ᾗ ῥάβδῳ τὰ τῶν ἀνθρώπων σώματα ἀσθενῆ ποιῶν, οὕτως εἰς τὸν κοῖλον τόπον τοῦ ᾅδου κατάγει τῶν τελευτώντων. ὅτι δὲ κηλητικὴ ἡ ῥάβδος καὶ κατεργάσασθαι δύναται, Ὅμηρός φησιν ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ· (Iliad. ω'. 343. sq. Od. ε'. 47. sq.)

Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει. V.

Οὐδ' Ἀΐδας ἀκινήταν] οὐδὲ ὁ ᾌδης εἶχεν ἀκίνητον, ἤγουν ἀνενέργητον τὴν ἑαυτοῦ ῥάβδον, δι' ἧς κατάγει τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν ἀγυιὰν, ἤτοι τὴν δίοδον, τὴν στενωπὸν, τὴν κοίλην, τῶν ἀποθνησκόντων, τουτέστι τὰς καταδύσεις τῆς γῆς, ἃς οἱ ἀποθνήσκοντες διέρχονται. συνάπτει μὲν τὴν μάχην τῶν θεῶν τούτων τὴν πρὸς τὸν Ἡρακλέα, ἀντιτάττει δὲ αὐτὸν τῇ τριαίνῃ μόνῃ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀφ' ἧς συνυπακούειν δίδωσι καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἄλλους αὐτῷ ἀντιπαράταξιν καὶ ἰσχύν. ὁ γὰρ λόγος αὐτῷ σαφέστερον οὕτως ἔχει· ἐπεὶ πῶς ἂν ὁ Ἡρακλῆς ἐναντίον τῆς τριαίνης τοῦ Ποσειδῶνος τὸ ἑαυτοῦ ῥόπαλον ἐκίνησεν, ὁπηνίκα ὁ Ποσειδῶν ἐπίεζεν αὐτὸν, καὶ ὁ Φοῖβος καὶ ὁ ᾍδης διὰ τῆς ἑαυτοῦ ῥάβδου; ἀγανακτῶν δὲ πρὸς τοῦτον τὸν λόγον ὡς προσκρούοντα τοῖς θεοῖς, ἀναστέλλει ἑαυτὸν μὴ λέγειν τοιαῦτα καί φησιν· ἀπόρριψον, ἤγουν ὡς βάρος ἀπόθου, ὡς ἐπιβλαβῆ ἔασον τοῦτον τὸν λόγον, ὦ στόμα ἐμόν. ἐπεὶ τό γε λοιδορῆσαι θεοὺς, τουτέστι τὸ βλάσφημα περὶ θεῶν εἰπεῖν, ἐχθρὰ σοφία, ἤγουν μεμισημένη, καὶ τὸ καυχᾶσθαι ἔξω τοῦ καιροῦ (τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ Χαρίτων εἶπε κῆπον νέμεσθαι) μανίαις ὑποκρέκει, ἀντὶ τοῦ συνᾴδει, τουτέστι, μανίᾳ ἐστὶν ἴσον. R.

53. Κοίλαν πρὸς ἀγυιὰν] ὥσπερ παρὰ τὸ αἴθω αἴθυια, οὕτω καὶ παρὰ μύω, μυῖα, καὶ παρὰ τὸ ἄγω, ἀγυιά. V.

54. Ἀπό μοι λόγον τοῦτον, στόμα, ῥίψον] ἀπόρριψόν μοι τοῦτον τὸν λόγον, ὦ στόμα, παῦσαι τοῦ λέγειν τοιαῦτα περὶ θεῶν· τὸ γὰρ βλασφήμως ἐχόμενα λέγειν περὶ θεῶν, ἀλλότριον τοῖς σοφοῖς, ἀνοήτοις δὲ οἰκεῖον. σοφία μὲν γὰρ οἶδε τὸ γινώσκειν τὰ παλαιὰ καὶ ταῦτα ἑρμηνεύειν τεχνικῶς διασκευάζουσα, τὸ δὲ πρὸς λοιδορίαν ἕλκειν τὰ ποιήματα, οὐχ ὅσιόν ἐστιν, ὡς διορίζεται. διὸ ἐχθρὰν σοφίαν αὐτὴν ὀνομάζει. V.

Τό μοι οὐκ ἔστι πρὸς τὸ στόμα, ὡς οἴονταί τινες, ἀλλ' ἔστι πρὸς τὸ ῥίψον, καί ἐστιν ὅμοιον τῷ, ἀφαιρῶ σοι τὴν νόσον. R.

* Et G. Leg. ἐγίνοντ'· ἐπεὶ ἀντίον. πῶς ἄν τε.

55. Ῥίψον] Schol. ms. β. ὡς βλαβερόν.

56. Ἐπεὶ τό γε λοιδορῆσαι] διότι ἄνδρα ὄντα τὸν Ἡρακλέα τριῶν θεῶν ἀπέδειξεν ὄντα βελτίονα. V.

58. Τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν] τὸ γοῦν ἐπὶ ταῖς οὕτως ἀκαίροις καὶ (οὐκ) ἀναγκαίαις διηγήσεσι καυχᾶσθαι ϗ σεμνύνεσθαι, μανίας ὅμοιόν ἐςι. τοῦτο δὲ εἴρηκε, παρόσον ἀσεβεῖν δείξει, (f. δόξει) ἐὰν τὸν Ἡρακλέα ἐγκωμιάζῃ ἐπὶ τῷ τοὺς θεοὺς νενικηκέναι. V.

59. Μανίαις ὑποκρέκει] συμφωνεῖ, οἷον ἐνδόσιμόν ἐςιν. Ἄλλως. Ὑποκρέκει, ὑπηχεῖ, προσέοικεν. ὑποκρέκειν γὰρ κυρίως ἐςὶ, τὸ ἠρεμαίως ὑπηχεῖν ἐν τῷ ἁρμόζειν τὴν κιθάραν. ὑποτερετίζει οὖν, ἐνδόσιμός ἐςι μανία. ἡ μεταφορὰ οὖν ἀπὸ τῶν τῆς κιθάρας κρουμάτων. πρότερον γὰρ τῆς κιθάρας ἐφαπτόμενοι, ὑποκρέκουσιν. V.

60. Μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοιαῦτα] μὴ γοῦν θορύβει καὶ τὰ τοιαῦτα φλυάρει, ἀλλ' ἀπόῤῥιψον καὶ ἔα καὶ μὴ μέμνητο πολέμων καὶ μαχῶν. τὰ γὰρ τοιαῦτα κεχώρισται καὶ πόῤῥω ἐςὶ τῶν θεῶν. V.

Μὴ νῦν, ὦ ςόμα δηλονότι, λαλάγει, ἤγουν λήρει τὰ τοιαῦτα· ἔα πάντα πόλεμον, καὶ πᾶσαν μάχην χωρὶς, ἤτοι μακρὰν, τῶν θεῶν· φέροις δὲ, ἀντὶ τοῦ φέρε, κίνει, τὴν γλῶσσαν πρὸς τὸ ἄςυ τῆς Πρωτογενείας, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ὀποῦντος [τοῦ καὶ Δευκαλίωνος,] ὅπου, ἤγουν ἐν τῇ Ὀποῦντι, ἡ Πύῤῥα καὶ ὁ Δευκαλίων ἀπὸ τοῦ Παρνασοῦ καταβάντες, τῇ αἴσῃ, ἀντὶ τοῦ, τῇ προςάξει, τῇ βουλῇ, τοῦ Διὸς τοῦ αἰολοβρόντου, ἤγουν τοῦ τῶν ταχέως κινουμένων βροντῶν αἰτίου, οἶκον ἐποίησαν τὴν ἀρχήν. χωρὶς δὲ συνδυασμοῦ γενεὰν ἐκτησάσθην, ἤγουν ἐκτήσαντο, ἔσχον, λιθίνην, τουτέςιν ἀπὸ λίθων, ὁμόδημον, ἤτοι ὁμογενῆ. λαοὶ δὲ ὠνομάσθησαν, ἡ γενεὰ δηλονότι· πρὸς τὸ σημαινόμενον ἡ ἀπόδοσις. R.

61. Ἔα] Gl. ms. β. κατάλειψον.

62. Φέροις δὲ Πρωτογενείας] φέροις δὲ μᾶλλον, ὦ ςόμα, καὶ λέγοις τὰ περὶ τῆς πόλεως τῆς ἀπὸ Πρωτογενείας, λέγει δὲ τῆς Ὀποῦντος, ὑμνοίης δὲ, φησι, τὸ τῆς Πρωτογενείας ἄςυ· ταύτης γὰρ καὶ Λοκροῦ κατ' ἐπίκλησιν μὲν, Ὀποῦς, τῷ γόνῳ δὲ, Διός· Πρωτογένεια δὲ Δευκαλίωνος καὶ Πύῤῥας. ὁ μέντοι Πίνδαρος Πρωτογένειαν Ὀποῦντος ἱςορεῖ ἐν τοῖς ἑξῆς. V.

64. Ἵν' αἰολοβρόντα Διὸς αἴσᾳ] καλῶς τοῦ κατακλυσμοῦ μεμνημένος αἰολοβρόνταν εἶπε τὸν Δία· ἵν' οὖν, ἐν τῇ Ὀποῦντι, λέγει· ἐκεῖ γάρ φησι Δευκαλίωνα καὶ Πύῤῥαν οἰκῆσαι, ὧν θυγάτηρ Πρωτογένεια. Ἀπολλόδωρός (Fragm. p. 1039.) φησιν, οὐκ ἐν Ὀποῦντι, ἀλλ' ἐν Κύνῳ τὸν Δευκαλίωνα καὶ τὴν Πύῤῥαν οἰκῆσαι. Ἄλλως. ἔνθα, ἐν ᾗ Ὀποῦντι, κατὰ βούλησιν τοῦ Διὸς, ὅτε Δευκαλίων καὶ ἡ Πύῤῥα ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ Παρνασοῦ καταβάντες κατῴκισαν ἑαυτοῖς οἰκίαν. ὅτε γὰρ ὁ κατακλυσμὸς, ἀνῆλθον εἰς τὸν Παρνασόν. ὄρος δὲ ἐςι πάντων ὑψηλότατον. Πρωτογένεια δὲ κατὰ μέν τινας, Προμηθέως, κατὰ δὲ ἐνίους Ὀπῶντος τοῦ ἐν Ἤλιδι ποταμοῦ. ἐκ ταύτης καὶ Διὸς Ὀποῦς, ἡ πόλις τῶν Ὀπουντίων. ἵν' οὖν δείξῃ τὸ εὐγενὲς τῆς μητρὸς, λέγει τὴν πόλιν τῆς Ὀποῦντος, Πρωτογενείας. V.

68. Ἄτερ δ' εὐνᾶς] οἱ προειρημένοι Δευκαλίων τε ϗ Πύῤῥα χωρὶς κοίτης καὶ μίξεως ὅμοιον καὶ ἴσον γένος δήμου ἐποιήσαντο ἐκ λίθων βολῆς. οἱ γὰρ πεμπόμενοι εἰς τὰ ὄπισθεν λίθοι παρ' αὐτῶν, ἄνθρωποι ἐγίνοντο. διὰ τοῦτο καὶ λαοὶ οἱ ὄχλοι, ἀπὸ τοῦ λᾶας. Πύῤῥα δὲ γυνὴ Δευκαλίωνος. ἐξάδελφοι δὲ οὕτως· Ἰαπετοῦ γὰρ παῖδες, Προμηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεὺς, δύο ἀδελφοὶ, καὶ ἐκ μὲν Προμηθέως καὶ Κλυμένης Ἕλλην, ἀφ' οὗ καὶ Ἕλληνες, καὶ Δευκαλίων. Πύῤῥα δὲ, ἡ Δευκαλίωνος γυνὴ, θυγάτηρ Ἐπιμηθέως. καὶ ὁ μὲν Ἐπίχαρμος ἀπὸ τῶν λίθων λαοὺς τοὺς ὄχλους φησὶν ὠνομάσθαι. Φιλόχορός δέ φησι Κέκροπα βουλόμενον τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον καὶ τὸ πλῆθος ἐπιγνῶναι, κελεῦσαι αὐτοὺς λίθους εἰσφέρειν καὶ βάλλειν εἰς τὸ μέσον, ἐξ ὧν ἐπιγνῶναι δισμυρίους αὐτοὺς ὄντας. ἀπὸ Κέκροπος οὖν φησι τοὺς ὄχλους λαοὺς ὀνομασθῆναι. Ἄλλως. κατηκολούθησε τοῖς μυθογράφοις εἰρηκόσι λαοὺς τοὺς ἀνθρώπους παρωνομάσθαι, διὰ τὸ ἐκ λίθων γενέσθαι. " Ἐκ δὲ λίθων ἐγίνοντο βροτοὶ, λαοὶ δὲ καλέονται." διό φησιν ὁ Πίνδαρος ἄνευ συνουσίας αὐτοὺς κτήσασθαι λίθινον γόνον. V.

Ἱςορία. Τὸν ἐπὶ τῷ Νῶε κατακλυσμὸν Ἕλληνες ἐξ ἡμῶν κεκλοφότες, οὕτω φασί· Διὸς τὴν γῆν κατακλύσαντος Δευκαλίων ϗ Πύῤῥα ἔν τινι κιβωτίῳ εἰσελθόντες μετεωρίσθησαν ὑπὸ τοῦ ὕδατος ὑπεράνω τοῦ Παρνασοῦ, κατὰ δέ τινας, ὄρους Λυκωρέως καλουμένου· πεπαυμένου δὲ τοῦ ὕδατος ἐξελθόντες τοῦ κιβωτίου προσετάχθησαν ὑπὸ τοῦ Διὸς τὰ τῆς μητρὸς αὐτῶν ὀςᾶ ὄπισθεν ῥίπτειν· οὐκ ἄλλην δὲ ἢ τὴν γῆν μητέρα ὑποτοπάσαντες, λίθους λαβόντες ὄπισθεν αὐτῶν ἔῤῥιπτον· καὶ οὓς μὲν ἡ Πύῤῥα ἔῤῥιπτε γυναῖκες, οὓς δὲ ὁ Δευκαλίων ἄνδρες ἐγίνοντο. ὅθεν ἐςὶ καὶ τὸ λαὸς ὄνομα· λᾶας γὰρ ὁ λίθος. R.

72. Ἔγειρ' ἐπέων σφὶν οἶμον] τὸν τῶν ἐπέων λιμένα*. καθόρμισον εἰς τὸν ὕμνον τοῦτον τοῖς (f. τοὺς) ἀπὸ Δευκαλίωνος καὶ τοῦ Λοκροῦ, ὡς τοῦ νικηφόρου ἀπογόνου ὄντος

* Legerat ὅρμον.

Δευκαλίωνος. τὸν δὲ κατὰ Δευκαλίωνα λόγον, ὡς κοινὸν ὄντα, παραιτεῖται λέγειν. φησὶν οὖν· ἔγειρε καὶ ἴσα καὶ παῦε τὴν ὁδὸν ταύτην τὴν ἡδεῖαν τῆς μυθολογίας· λιγὺν δὲ εἶπε τῇ ἀκοῇ μόνῃ. προσήκει γὰρ ἐπαινεῖν, οὐ τὰ παλαιὰ διηγήματα, ἀλλὰ παλαιὸν μὲν οἶνον ἐπαίνει, λόγων δὲ νεαρῶν καὶ προκειμένων τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰ ἄνθη· ἄνθη δὲ νῦν τὰς πράξεις. εἶτα πάλιν, ὃ παρῃτήσατο, ἐκ περιουσίας λέγει. Ἄλλως. Ἔγειρ' ἐπέων] ἐπανάληψις τοῦ λόγου. διηγεῖται γὰρ τὴν πρώτην πλημμυρίαν τοῦ ὕδατος Δευκαλίωνος. V.

Ἔγειρ' ἐπέων] τοῦτο λέγει, ὅτι ἐατέον τοὺς περὶ τούτου λόγους. ἔςι δὲ ἡ τοιαύτη σύνταξις ὁμοία τῇ ἄνω, τῷ, ἀπό μοι λόγον τοῦτον, ςόμα, ῥίψον. οὕτω δὲ παραιτούμενος λέγειν περὶ τούτων, πάλιν ἐπιχειρεῖ λέγειν. δέον δὲ λιγέως εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ ταχέως ἔγειρε, λιγὺν εἶπε πρὸς τὸν ὕμνον. τὸ αἴνει καὶ πρὸς τὸ ἄνθεα λάμβανε. αἴνει ἄνθεα νεωτέρων ὕμνων, ἤτοι νεωτέρους ὕμνους, περιφραςικῶς. λέγει δὲ, ὅτι τὸ τὰ νέα ὑμνεῖν κρεῖττον. Ἔγειρ' ἐπέων] ἀντὶ τοῦ, κίνησον, ὦ ςόμα, χάριν αὐτῶν, τῶν Ὀπουντίων δηλονότι, τῶν ἀπὸ τοῦ Δευκαλίωνος, ὁδὸν ἐπῶν λιγεῖαν, ἤγουν ἐμμελῆ· ἐπαίνει δὲ οἶνον μὲν πολυετῆ, ἄνθη δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀνθηρότητα, λαμπρότητα ὕμνων νεωτέρων, τουτέςι καινοτέραν ὁδὸν ἐχόντων. λέγουσι δὴ κατακλύσαι μὲν, ἤγουν καταποντίσαι, καλύψαι, τὸ σθένος τοῦ ὕδατος, ἀντὶ τοῦ, τὸ ὕδωρ περιφραςικῶς, τὴν γῆν τὴν μέλαιναν, ἀλλὰ διὰ τῶν τεχνῶν τοῦ Διὸς, ἤγουν τῶν μηχανῶν, τῶν δυνάμεων, ἀνάπωσιν λέγουσιν ἐξαίφνης, ἤγουν ἀναῤῥόφησιν, συςολὴν τῆς ἀναχύσεως καὶ εἰς τὴν γῆν αὖθις κατάδυσιν, λαβεῖν τὸ ἄντλον, τουτέςι τὸ πλῆθος τοῦ ὕδατος. R.

Ἱςορία. Ἰαπετοῦ παῖδες Προμηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεύς. Προμηθέως καὶ Κλυμένης ὁ Δευκαλίων ὁ καὶ Ὀποῦς καλούμενος, Ἐπιμηθέως καὶ Πανδώρας Πύῤῥα, Πύῤῥας δὲ καὶ Δευκαλίωνος Πρωτογένεια, ἣν ἔγημε Λοκρός. διὰ δὲ τὸ μὴ ποιεῖν ὑπ' αὐτοῦ παῖδας, ἵνα μὴ χωρὶς διαδόχου ἀπέλθῃ Λοκρὸς, ἁρπάζεται Πρωτογένεια ἐκ Διὸς, ᾗ συνελθὼν ἐν τῷ Μαινάλῳ ὄρει τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἐγκύμονα ποιήσας, ἐπανάγει πάλιν αὐτὴν πρὸς Λοκρὸν, ὃς τὸ γεννηθὲν ὑπ' αὐτῆς παιδίον Ὀποῦντα ἐκάλεσε, συνώνυμον Ὀποῦντι, τῷ καὶ Δευκαλίωνι, τῷ Πρωτογενείας πατρί. R.

74. Ἄνθεα δ' ὕμνων] τὰς ὑποθέσεις. ταῦτα δὲ πρὸς Σιμωνίδην αἰνίττεται. καὶ Ὅμηρος· (Odyss. α'. 351. sq.)

Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
Ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται. V.

Ἄνθεα] Gl. ms. α. μέλος. β. σύνθεσιν.

77. Σθένος] Gl. mss. β. γ. δύναμις.

Ἀλλὰ Ζηνὸς τέχναις ἄμπωτιν] ἤτοι ἀνάπωσιν. ἄμπωτις δὲ κυρίως ἡ αἰφνίδιος ὑποχώρησις, ἡ ἐκ πλημμύρας τῶν ἐν θαλάσσῃ ὑδάτων, ὡς ἐν Λιβύῃ, λέγεται. τέχναις δὲ, μηχαναῖς καὶ βουλήσει Διός. Ἄλλως. ἄμπωτιν λέγει τὸ γενόμενον πεδίον ἐκ τῆς τότε πλημμύρας ἀναποθέντος τοῦ ὕδατος. τὸν δὲ κατακλυσμὸν γεγενῆσθαι, οἱ μὲν, διὰ τὸ Πέλοπος ἄγος, ὅτι ἐκρεουργήθη, οἱ δὲ, διὰ τὸν Λυκάονος παῖδα Ἄζανα, τοῦ Διὸς βουλομένου πάντα τῆς γῆς ἀποκαθᾶραι ἀσεβήματα. V.

79. Ἄντλον ἑλεῖν] ἄντλον τὴν χύσιν καὶ τὴν ῥύσιν λέγει τοῦ ὕδατος, ἣν ἡ ἄμπωτις ἀνεξήρανε. παρὰ τὸ ἀντλεῖσθαι· (Hom. Od. ο'. 478.) " Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσα." V.

Κείνων δ' ἔσαν] λοιπὸν ὡς πρὸς τὸν Ἐφάρμοςόν φησιν· ὑπ' ἐκείνων δὴ ἦσαν οἱ πρόγονοι ὑμῶν, οἱ πολεμικώτατοι ἐξ ἀρχῆς γενόμενοι, ἐκ τῆς γενεᾶς τῆς τοῦ Προμηθέως· Ἰαπετοῦ γὰρ Προμηθεὺς, ἐξ οὗ καὶ Κλυμένης Δευκαλίων, ἐξ οὗ Πρωτογένεια· πάλιν Ἰαπετοῦ Ἐπιμηθεὺς, ἐξ οὗ καὶ Πανδώρας Πύῤῥα, Πύῤῥας δὲ καὶ Δευκαλίωνος Πρωτογένεια, ἧς καὶ Διὸς Ὀποῦς, ἐξ οὗ Ὀποῦντες οἱ ὄντες ἀπόγονοι τῆς κόρης τῆς Πρωτογενείας, καὶ τοῦ ἀρίςου Κρονίδου, τουτέςι τοῦ Διὸς, διὰ παντὸς τῆς αὐτῶν γῆς βασιλεύοντες. τὸ οὖν Ἰαπετιονίδος φύτλας καὶ φερτάτων Κρονιδᾶν, ἀντὶ τῆς Πρωτογενείας φησὶ καὶ τοῦ Διὸς, ἀφ' οὗ τοὺς Ὀπουντίους λέγει γεγενῆσθαι. τὸ δὲ κοῦροι κορᾶν, πληθυντικῶς εἶπεν. ἐχρῆν γὰρ ἑνικῶς εἰπεῖν. κοῦροι γὰρ κούρης, τῆς Πρωτογενείας, λέγει. (κοῦροι, ὦ Ὀπούντιοι,) καὶ φερτάτων Κρονιδᾶν, ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ φερτάτου Κρονίδου. Διὸς γὰρ Λοκρὸς ὁ πρόγονος αὐτῶν. V.

Κείνων δ' ἔσσαν] τοῦτο πρὸς τὸν Ἐφάρμοσον· Ἐξ ἐκείνων δὲ ἦσαν ἀρχῆθεν οἱ ὑμέτεροι, ἀντὶ τοῦ οἱ σοὶ, πρόγονοι οἱ χαλκάσπιδες, τουτέςιν οἱ πολεμιςαὶ, λέγω τῆς γενεᾶς τῆς ἀπὸ τοῦ Ἰαπετοῦ καταγομένης κοῦροι. ἤγουν παῖδες, ἀπόγονοι τῶν κορῶν τε τῶν ἀρίςων Κρονιδῶν, ἀντὶ τοῦ, καὶ τῆς κόρης, ἤγουν τῆς Πρωτογενείας, τοῦ ἀρίςου υἱοῦ τοῦ Κρόνου, τοῦ Διὸς, ἐγχώριοι βασιλεῖς αἰεὶ, ἤγουν γνήσιοι βασιλεῖς καὶ οὐκ ἐπείσακτοι κατὰ διαδοχήν. R.

80. Χαλκάσπιδες] Gl. ms. β. οἱ χαλκοῦς ἀσπίδας ἔχοντες.

85. Πρὶν Ὀλύμπιος ἁγεμὼν] πρόσθες σύνδεσμον γὰρ, ἵν' ᾖ συναρμοςέος ὁ λόγος τοῖς ἄνωθεν καὶ εἰπέ· πρὶν γὰρ Ὀλύμπιος ἁγεμών. τὸ γὰρ παλαιὸν ὁ Ζεὺς ἀναρπάσας τὴν Πρωτογένειαν ἥσυχος αὐτῇ ἐμίγη ἐν τῷ Μαινάλῳ ὄρει τῆς Ἀρκαδίας, καὶ

μετὰ ταῦτα ἐγκύμονα ποιήσας, ἤνεγκε τῷ Λοκρῷ, ἵνα μὴ ὁ αἰὼν καὶ ὁ χρόνος αὐτὸν ἐξέλῃ τῆς ζωῆς ἔρημον ὄντα παίδων καὶ γονῆς καὶ γένους. ἐναντίωμα δὲ κατὰ τὴν γενεαλογίαν ἐμπίπτει. τὴν γὰρ Πρωτογένειαν οἱ μὲν Δευκαλίωνός φασιν, οἱ δὲ Ὀποῦντος, καὶ δοκεῖ συμφωνεῖν μήτε ἡ γενεαλογία, μήτε ἡ ἱςορία. ἄλλο γάρ τι ποταμὸς* Ὀποῦς καὶ ἄλλο ἀνὴρ ἐξ Ἰαπετοῦ. ἵν᾽ οὖν τὸ ἀσύμφωνον ἀπὸ τούτων λυθῇ, φασί τινες τὸν Δευκαλίωνα διώνυμον εἶναι, καὶ τὸν αὐτὸν λέγεσθαι Ὀποῦντα. ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῆς Πηνελόπης. λέγεται γὰρ Ἀρνέα πρότερον καλουμένη παρὰ τῶν φύντων εἰς τὴν θάλασσαν ἐκριφῆναι, εἶτα ὑπό τινων ὀρνέων πηνελόπων λεγομένων εἰς τὴν χερσὸν ἐξενεχθῆναι, καὶ οὕτως ἀναληφθεῖσαν ὑπὸ τῶν γεννησάντων ὀνομασθῆναι Πηνελόπην ἀπὸ τῆς τῶν ὀρνέων ἐπιμελείας καὶ ὁμωνυμίας, καὶ τραφεῖσαν διώνυμον εἶναι τὸ λοιπόν. V.

Πρὶν Ὀλύμπιος] πρότερον, τὴν ἀρχὴν, ὁ βασιλεὺς ὁ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ, ὁ Ζεὺς, τὴν θυγατέρα τοῦ Ὀποῦντος, τοῦ καὶ Δευκαλίωνος, ἀναρπάσας, ἤγουν μετέωρον εἰς τὸν ἀέρα λαβὼν λάθρα (τοῦτο γὰρ τὸ ἕκηλος) ἀπὸ τῆς γῆς τῶν Ἐπειῶν, τουτέςι τῶν Ἠλείων (Ἐπειοὶ γὰρ ὠνομάσθησαν οἱ Ἠλεῖοι ἀπὸ Ἐπειοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος) ἐμίγη αὐτῇ ἐν ταῖς ἐξοχαῖς ταῖς Μαιναλίαις, ἤγουν ταῖς τοῦ Μαινάλου, καὶ ἤνεγκε τῷ Λοκρῷ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ἵνα μὴ καθέλοι αὐτὸν, τὸν Λοκρὸν δηλονότι, ἤγουν κατασρέψειεν ὁ αἰὼν, ἀντὶ τοῦ ὁ χρόνος, ἐςερημένον γενεᾶς, πότμον ἐφάψας, ἤγουν συντυχίαν θανάτου ἐπαγαγών. ἔσχε δὲ σπέρμα μέγιςον, ἀντὶ τοῦ, υἱὸν ἀπὸ σπέρματος μεγίςου, ἡ γυνὴ τοῦ Λοκροῦ ἡ Πρωτογένεια· εὐφράνθη τε ὁ ἥρως, ἤγουν ὁ Λοκρὸς, ἰδὼν υἱὸν τῇ ἀληθείᾳ μὲν ὄντα θετὸν υἱὸν, ἀντὶ τοῦ νόθον, ὑπ᾽ αὐτοῦ δὲ γνήσιον νομιζόμενον, ὠνόμασε δὲ αὐτὸν οὕτως, ὥςε εἶναι ἰσώνυμον, ἀντὶ τοῦ ὁμώνυμον, τοῦ μάτρωος αὐτοῦ, ἤγουν τοῦ πατρὸς τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ἤτοι τοῦ πάππου, τουτέςιν Ὀποῦντα ὠνόμασεν αὐτὸν, (ἰςέον δὲ ὅτι παρὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἄλλων ἐδέξατο ἐνταῦθα οὗτος τὸ ὄνομα. μήτρων γὰρ οἱ ἄλλοι τὸν πρὸς μητρὸς λέγουσι θεῖον) ἄνδρα ὑπέρφατον, γενόμενον δηλονότι αὐτὸν τὸν Ὀποῦντα, ἤγουν ὑπερβολικῶς θαυμαςὸν, κατά τε τὴν μορφὴν, τουτέςι τὸ εἶδος, καὶ κατὰ τὰ ἔργα, ἤγουν τὰς πράξεις. τὴν πόλιν δὲ, τὴν Ὀποῦντα δηλονότι, καὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ, παρέσχεν αὐτῷ ὁ Λοκρὸς δηλονότι διαιτᾷν, ἤγουν διοικεῖν. R.

86. Ἀπὸ γᾶς Ἐπειῶν] τῶν Ἠλείων, ἀπὸ Ἐπειοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἢ τοῦ Αἐθλίου, τοῦ Ἐνδυμίωνος. Ὀποῦντος ἦν θυγάτηρ, Ἠλείων βασιλέως, ἣν Ἀριςοτέλης Καμβύσην καλεῖ. διὰ τούτων οὖν ὁ Πίνδαρος τὴν Πρωτογένειάν φησιν ἐξ Ἤλιδος ἀρπασθεῖσαν εἰς Μαίναλον τῆς Ἀρκαδίας κομισθῆναι ὑπὸ Διός. Μαίναλον δὲ ὄρος Ἀρκαδίας καὶ πόλις. ἐνταῦθα μιχθεὶς αὐτῇ ὁ Ζεὺς ἤνεγκε τῷ Λοκρῷ, ἵν᾽ ὡς ἑαυτοῦ ἀναθρέψῃ τὸν γεννηθέντα. τὸ δὲ, ἔνεικε Λοκρῷ, ἀντὶ τοῦ, ἔσχεν ὁ Λοκρὸς γένος ἐκ Διός· ἀφ᾽ οὗ ἡ τῶν Λοκρῶν χώρα, ἧς Λοκρίδος μητρόπολις ἡ Ὀποῦς. ἐξήλλαξε δὲ τὴν ἱςορίαν ὁ Πίνδαρος. τὴν γὰρ Πρωτογένειαν οὐκ Ὀποῦντός φασιν οἱ πλείους, ἀλλὰ Δευκαλίωνος καὶ Πύῤῥας. V.

87. Ἕκηλος] Gl. ms. γ. ἥσυχος.

91. Ἐφάψας] Gl. mss. β. γ. ἐπικρεμάσας.

92. Ὀρφανὸν γενεᾶς] ἄτεκνον. V.

94. Εὐφράνθη τε ἰδὼν Ἥρως θετὸν υἱὸν] εὐφράνθη δέ φησιν ὁ Λοκρὸς θεασάμενος τὸν παῖδα, ὃς ἦν μὲν θετὸς αὐτοῦ κατὰ φύσιν, ἐκ δὲ τῆς ἀγνοίας ἴδιος αὐτοῦ ἐνομίζετο. λέγεται γὰρ ὁ Λοκρὸς ἄπαις γεγενῆσθαι, καὶ τὸν ἐκ Διὸς συλληφθέντα ὑπὸ τῆς Πρωτογενείας, ἴδιον νενομικέναι παῖδα. θετὸν δὲ λέγει ὁ ποιητὴς ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου. προειρήκει γὰρ, ὅτι εἶχε δὲ σπέρμα μέγιςον ἄλοχος ἐκ Διός. ὁ γὰρ Λοκρὸς ἴδιον αὐτοῦ ἐνόμιζεν. V.

96. Μάτρωος δ᾽ ἐκαλέσσε μιν] ἡσθεὶς οὖν ὁ Λοκρὸς ἐκάλεσεν αὐτόν, φησι, τοῦ πρὸς μητρὸς πάππου τὸ ὄνομα, καὶ νῦν μὲν ὁ Πίνδαρος τὸν ἐκ μητρὸς πάππον μήτρωα ὀνομάζει. Ὅμηρος δὲ καὶ οἱ λοιποὶ τὸν τῆς μητρὸς ἀδελφὸν μήτρωα καλοῦσι. φησὶ γοῦν ἐν τῇ Ἰλιάδι· (π΄. 717. sq.)

Ἀσίῳ, ὃς μήτρως ἦν Ἕκτορος ἱπποδάμοιο,
Αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος.

Ἄλλως. μάτρωα ἐκάλεσεν ὁ Λοκρὸς τὸν Ὀποῦντα. ἦν δὲ ὁ Λοκρὸς Ἀμφικτύονος, τοῦ Διός· καὶ ἐκάλεσε τοῦ μητροπάτορος τὸ ὄνομα. Ὀποῦς γὰρ ἐκαλεῖτο ὁ βασιλεὺς τῶν Ἠλείων, ᾧ ὁμώνυμος οὗτος. V.

98. Ὑπέρφατον] ὑπερφυᾶ ϗ μέγαν καὶ τῷ εἴδει καὶ τοῖς πράγμασιν. V. ὑπερθαύμαςον Gl. mss. β. γ.

99. Πόλιν δ᾽ ὤπασεν] ὄντι δὲ τῷ παιδὶ ἐξαιρέτῳ καὶ ἀνδρωθέντι ὁ Λοκρὸς τὴν πόλιν ἐνεχείρισε, καὶ τὸν ὄχλον διαιτᾷν καὶ διοικεῖν. V.

101. Ἀφίκοντο] Gl. α. β. γ. ἦλθον. Ξένοι] Gl. ms. α. φίλοι.

Ἀφίκοντο δὲ οἱ ξένοι] διαβοήτου δὲ τῆς τοῦ Ὀποῦντος ἀρετῆς τυγχανούσης πανταχόθεν τὰς ἰδίας αὐτῶν πατρίδας οἱ περίοικοι καταλελοιπότες πρὸς αὐτὸν ἔσπευδον. παρεγίνοντο μὲν οὖν μέτοικοι πρὸς αὐτὸν,

* Etiam Gott. sic, an πάππος?

ἀπό τε τοῦ Ἄργους καὶ Θηβῶν, καὶ οἱ μὲν ἐξ Ἀρκαδίας, οἱ δὲ Πισᾶται. V.

Ἀφίκοντο δὲ πρὸς αὐτὸν, ἤγουν τὸν Ὀποῦντα, ξένοι καὶ ἐκ τοῦ Ἄργους καὶ ἐκ τῶν Θηβῶν, καὶ Ἀρκάδες, οἱ δὲ καὶ ἀπὸ τῆς Πίσης, ἤγουν Ἠλεῖοι. ἀπὸ τῶν ἐποίκων δὲ, τουτέστι τῶν ξένων, τῶν κατοικησάντων ἐν τῷ βασιλευομένῳ ὑπ' αὐτοῦ τόπῳ, τὸν Μενοίτιον ἐτίμησεν ἐξόχως, τὸν υἱὸν τοῦ Ἄκτορος καὶ τῆς Αἰγίνης, οὗ τινος, τουτέστι τοῦ Μενοιτίου, ὁ υἱὸς, ὁ Πάτροκλος δηλονότι, ἅμα τοῖς Ἀτρείδαις ἐπελθὼν εἰς τὴν γῆν τοῦ Τεύθραντος, ἤγουν εἰς τὴν Μυσίαν (ἣν τοῦ Τεύθραντος λέγει διὰ τὸ ἄρξαι αὐτῆς ποτὲ τὸν Τεύθραντα· τότε δὲ ἐπ' αὐτῇ ὁ Τήλεφος ἐβασίλευε) μόνος ἔστη σὺν τῷ Ἀχιλλεῖ, ὅτε ὁ Τήλεφος τρέψας τοὺς Δαναοὺς τοὺς ἀλκήεντας, ἤγουν τοὺς ἰσχυροὺς, τοὺς γενναίους, ἐνέβαλεν εἰς τὰς πρύμνας τὰς θαλασσίας, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὰς ναῦς τὰς ἐν τῇ θαλάσσῃ τὴν διατριβὴν ποιουμένας· ὥστε δεῖξαι αὐτὸς ὁ Πάτροκλος τῷ φρονίμῳ μαθεῖν τὸν νοῦν τοῦ Πατρόκλου, ἀντὶ τοῦ, τὸν ἑαυτοῦ, τὸν βιατὴν, ἤγουν τὸν γενναῖον, τὸν ἀνδρεῖον, ἀπὸ τοῦ βία, ἡ ἰσχύς· ἀφ' οὗ χρόνου παρηγορεῖτο, ἀντὶ τοῦ παρῄνει, ἔλεγεν αὐτῷ, ὁ υἱὸς τῆς Θέτιδος, ὁ Ἀχιλλεὺς, μηδέποτε ταξιοῦσθαι, τουτέστι παρατάττεσθαι αὐτὸν ἐν τῷ πολέμῳ τῷ ὀλεθρίῳ, χωρὶς τῆς αἰχμῆς τῆς σφετέρας, ἀντὶ τοῦ, τῆς ἐᾶς, τῆς ἑαυτοῦ, τῆς δαμασιμβρότου, ἤγουν τῆς τοὺς ἄνδρας κτεινούσης. R.

Ἱστορία Ὅτ' ἐς Τροίαν ἐστράτευον Ἕλληνες, προσώκειλαν ἐν Μυσίᾳ, καὶ νομίζοντες ταύτην εἶναι τὴν Τροίαν, ἐδῄουν. ὁ οὖν ταύτης βασιλεύσας Τήλεφος ἀμυνόμενος ὑπὲρ τῆς χώρας μάχην συνῆψε τοῖς Ἕλλησιν, ἧς καρτερᾶς γινομένης, οἱ μὲν ἄλλοι πάντες Ἕλληνες εἰς τὰς ναῦς ἀνεχώρησαν, μόνος δὲ ὁ Πάτροκλος σὺν τῷ Ἀχιλλεῖ ἐμάχετο. R.

104. Υἱὸν (sic) δ' Ἄκτορος] τὸν Μενοίτιον λέγει τὸν Πατρόκλου πατέρα. ὑπὲρ πάντας δὲ τοὺς ἐνοικοῦντας ξένους ἐτίμησε τὸν Ἄκτορος παῖδα, τὸν ἐξ Αἰγίνης μητρὸς, Μενοίτιον. Αἴγινα δὲ μήτηρ Αἰακοῦ, θυγάτηρ δὲ Ἀσωποῦ, τοῦ ἐν Θήβαις ποταμοῦ. ἀφίκοντο δὲ οἱ ξένοι συνοικήσαντες αὐτῷ. V.

105. Ἐποίκων] πάντων τῶν προειρημένων. V.

105. Τοῦ παῖς ἅμ' Ἀτρείδαις] τινὲς ἐκ Δαμοκρατείας τῆς Αἰγίνης καὶ Ἄκτορος φασὶ τὸν Μενοίτιον· ὁ δὲ Πάτροκλος Μενοιτίου ἦν καὶ Σθενέλης. Αἴγινα γὰρ μετὰ τὸ τεκεῖν τὸν Αἰακὸν ἦλθεν ἐς Θεσσαλίαν, καὶ ἐγαμήθη Ἄκτορι, ἐξ οὗ ἔσχε Μενοίτιον, ὃς ἐπῴκησε τὴν Ὀποῦντα ἀναστὰς ἀπὸ Θεσσαλίας. ὁ δὲ νοῦς· τούτου οὖν, φησὶ, τοῦ Μενοιτίου παῖς συστρατεύσας τοῖς Ἀτρείδαις εἰς Μυσίαν κατήντησε, καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς φυγὴν τραπέντων μόνος αὐτὸς Ἀχιλλεῖ συμπαρέστη, ἡνίκα τοὺς γενναιοτάτους Ἕλληνας τρέψας καὶ νικήσας μέχρι τῶν νεῶν καὶ τοῦ πελάγους συνήλασεν ὁ Τήλεφος. V.

108. Τεύθραντος δὲ πεδίον] τὴν Μυσίαν λέγει. ὁ γὰρ Τεύθρας ἐβασίλευσε τῆς Μυσίας. ὅτε δὲ οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν Μυσίαν παρεγένοντο, κἀκεῖ νομίσαντες εἶναι τὴν Ἴλιον ἐπολέμουν τοῖς Μυσοῖς, καὶ ὁ Τήλεφος πάντας εἰς φυγὴν ἐτρέψατο, καὶ μέχρι τῶν νεῶν ἤλασε, πλὴν Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου. διὰ τοῦτο οὖν μέμνηται τοῦ γένους τοῦδε, ὡς ἀνδρείου. V.

110. Ἀλκᾶντας] Gl. ms. γ. δυνατούς.

113. Ὥς τ' ἔμφρονι δεῖξαι] ὥστε δυνατὸν εἶναι δεῖξαι παντὶ φρονίμῳ πρὸς τὸ γνῶναι τὴν τοῦ Πατρόκλου ἐπὶ τῇ ἀνδρείᾳ διάνοιάν τε καὶ σπουδὴν καὶ θάρσος. V.

Ὥς τ' ἔμφρονι δεῖξαι] ἤγουν· ἐπεὶ Πάτροκλος ἔστη σὺν Ἀχιλλεῖ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τραπέντων, πᾶς ἀνὴρ νουνεχὴς ἔγνω ἂν ἰδὼν ὅτι Πάτροκλος ἔξοχος ἦν τὰ ἐς μάχην. V.

114. Βιατὰν] ἰσχυρὸν, ἀνδρεῖον. V. βιηστήν. Gl. Bodl.

115. Ἐξ οὗ Θέτιος γόνος] θαυμάσας, φησὶν, ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν τῇ προσβολῇ τότε τὴν ἀξίαν τοῦ Πατρόκλου, ἀρχὴν ἔλαβε τοῦ θαυμάζειν αὐτὸν, καὶ παρῄνει, μήποτε τάσσεσθαι χωρὶς τῆς πολεμικῆς αὐτοῦ τάξεως. καὶ Ὅμηρος· (Iliad. π'. 89. sq.)

Μὴ σύ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν, ἀτιμότερον δέ με θήσεις. V.

117. Παραγορεῖτο] Gl. ms. γ. ἐδίδασκε, παρήγγελλε.

118. Σφετέρας] ἀντὶ τοῦ τῆς ἐᾶς. V.

Ταξιοῦσθαι] παρατάσσεσθαι. V. πολεμεῖν Gl. mss. α. et γ. in quo γ. additur μάχην.

119. Δασιμβρότου (sic legunt)] Gl. mss. β. γ. τῆς δαμαζούσης.

Αἰχμῆς] Gl. γ. λόγχης.

120. Εἴην εὑρησιεπὴς] ὡς σεμνυνόμενος τοῖς διηγήμασί φησιν· εἴην δὲ λόγων καινοπρεπῶν εὑρετὴς ἐπὶ τὸ διηγεῖσθαι, καὶ πρόσφορος ποιητικῇ Μούσῃ καὶ τρόπῳ Μουσῶν ἁρμοδίῳ. Ἄλλως. γενοίμην, φησὶ, διὰ παντὸς δυνάμενος εὑρίσκειν λόγους, καὶ διηγεῖσθαι πράξεις. Ἄλλως. ἐμοὶ δὲ παρέποιτο ἐν τοῖς λόγοις, ὁμοῦ μὲν εὐτολμία, ὁμοῦ δὲ δαψίλειά τις δυνάμεως. ταῦτα δὲ λέγει, διὰ τὸ πλάσασθαι αὐτὸν τὸ ἐπὶ Πάτροκλον προειρημένον, ἐπαινεῖν βουλόμενος τὸν Ἐφάρμοστον, Ὀπούντιον ὄντα, Πατρόκλου συμπολίτην. τὸ δὲ ἀμφιλαφὲς κατὰ ἀντιστοίχου εἴρηται κατὰ ἔθος Μακεδόνων,

μεταθέσει τοῦ β̄ εἰς φ̄. ἔστι γὰρ ἀμφιλαβεῖς, ὅ ἐστιν ἀμφοτέραις λαβεῖν ταῖς χερσίν. τοῦτο δὲ ἐπὶ πλήθει συμβαίνει. Εὐρησιεπὴς] καινολόγος. V.

Εἴην εὑρησιεπὴς] εἴθε εἴην καινῶν ἐπῶν εὑρετής. ὥστε ἀναγεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ διηγεῖσθαι τὰ περὶ τούτων δηλονότι, πρόσφορος, ἤγουν ἐπιτήδειος γενόμενος ἐν δίφρῳ τῶν Μουσῶν, ἀντὶ τοῦ ἐν ὑψηλῇ ποιήσει, ἣν αἱ Μοῦσαι δωροῦνται. τόλμα δὲ, ἀντὶ τοῦ παῤῥησία, εἴθε ἕποιτο, ἤγουν ἀκολουθήσειεν ἐμοί, καὶ δύναμις ἀμφιλαφὴς, ἀντὶ τοῦ μεγάλη. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὄγκον ἐχόντων σωμάτων ὧν ἀμφοτέραις χερσίν ἐστι λαβέσθαι. ἔστι δὲ ἀμφιλαβὴς καὶ τροπῇ τοῦ β̄ εἰς φ̄, κατ' ἔθος Μακεδόνων, ἀμφιλαφής. ἐπὶ προξενίᾳ δὲ, ἀντὶ τοῦ χάριν τῆς προξενίας, τουτέστι τῆς φιλοφρονήσεως τοῦ Λαμπρομάχου πρὸς τοὺς Θηβαίους, καὶ χάριν τῆς ἀρετῆς, ἤτοι ἀνδρείας καὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων αὐτοῦ, ἦλθον τιμάορος, τουτέστι τιμητὴς, ὑμνητὴς γενησόμενος τᾶν μιτρᾶν, ἀντὶ τοῦ, τῶν στεφάνων αὐτοῦ, οὓς ἐν τῷ Ἰσθμῷ ἔλαβεν, ὅτι ἀμφότεροι, ἤγουν αὐτὸς ὁ Λαμπρόμαχος καὶ ὁ Ἐφάρμοστος, ἐκράτησαν ἔργον, τουτέστιν ἐνίκησαν νίκην κατὰ μίαν ἡμέραν. ἀμφότεροι γάρ, φασιν, ἐνίκησαν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, ὁ μὲν Ἐφάρμοστος Ὀλύμπια, ὁ δὲ Λαμπρόμαχος Ἴσθμια. ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι οἱ δύο Ἴσθμια ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐνίκησαν. ἔπειτα δὲ ἄλλαι δύο χάρμαι, ἤγουν χαραὶ νίκης, ἀντὶ τοῦ νῖκαι, ἐγένοντο τῷ Ἐφαρμόστῳ, ἐν ταῖς πύλαις τῆς Κορίνθου, ἤτοι ἐν τῷ Ἰσθμῷ· ταὶ δὲ, ἤγουν αὗται δὲ, ἀντὶ τοῦ τοσαῦται δὲ, κατὰ τὸν κόλπον τῆς Νεμέας ἐγένοντο δηλονότι αὐτῷ νῖκαι. καὶ κατὰ τὸ Ἄργος, ἔνθα ἐτελεῖτο ἀγὼν τὰ Ἥραια, ἔλαβε κῦδος ἀνδρῶν, ἤγουν γέρας ἀνδράσι προσῆκον, τουτέστιν ἐν ἀνδρὸς ἡλικίᾳ νενικηκώς· παῖς δ' ἐν Ἀθήναις, νικήσας δηλονότι, ἔλαβε κῦδος. Εἴην εὑρησιεπὴς] εἴθε τοιαύτας ἱστορίας εὑρίσκοιμι, ἵνα ἐποχούμενος τῷ παρὰ τῶν Μουσῶν δοθέντι μοι δίφρῳ, λέγω δὴ τῇ ποιητικῇ, ἁρμοδίως τῇ παρούσῃ ὑποθέσει ποιῶμαι τοὺς λόγους. τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ καὶ ὁ Πάτροκλος Ὀπούντιος ἦν ὥσπερ καὶ Ἐφάρμοστος. τοῦ δὲ "ἐναγεῖσθαι" τὸ, ἐν, πρὸς τὸ, δίφρῳ, συναπτέον, οὕτως· ἐν τῷ δίφρῳ τῶν Μουσῶν ἡγεῖσθαι καὶ προέρχεσθαι. R.

Ἀναγεῖσθαι] διηγεῖσθαι. V.

121. Πρόσφορος] εὐεπίφορος ἐν ποιήμασιν, ἐπιτήδειος, ἱκανός. V.

123. Προξενίᾳ δ' ἀρετᾷ τ' ἤλυθον] πρόξενος ἦν Θηβαίων Λαμπρόμαχος, δι' ὃν ἔγραψε τὴν ᾠδὴν ταύτην. ἦν δὲ καὶ Ἰσθμιονίκης. δύναται δὲ καὶ τοῦ Πινδάρου πρόξενος εἶναι. ὁμοῦ δὲ νενικήκασιν Ἴσθμια καὶ Νέμεα τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ αὐτὸς καὶ ὁ Ἐφάρμοστος· μετὰ δὲ ταῦτα ἄλλα δὶς νενίκηκεν Ἴσθμια ὁ Ἐφάρμοστος. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως ἔχει· διὰ δὲ τὴν προξενίαν, τουτέστι τὴν φιλίαν, καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ Λαμπρομάχου, ἦλθον ἐπαινέτης τῶν ἐν τῷ Ἰσθμῷ μιτρῶν, ὅτι κατὰ μίαν ἡμέραν οἱ δύο ἐνίκησαν, ὁ μὲν Ἐφάρμοστος Ὀλύμπια, ὁ δὲ Λαμπρόμαχος Ἴσθμια. ἔνιοι δὲ ὅτι οἱ δύο Ἴσθμια ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐνίκησαν. V.

Προξενίᾳ] Gl. ms. γ. τιμῇ.

125. Λαμπρομάχου] Λαμπρόμαχος συγγενὴς τοῦ Ἐφαρμόστου, κατὰ μίαν ἡμέραν Ἴσθμια σὺν αὐτῷ νικήσας. V.

Ἐπειδὴ Ἐφάρμοστος καὶ Λαμπρόμαχος, Ὀπούντιοι ὄντες, φίλοι τε ἦσαν καὶ ἐν τῷ Ἰσθμῷ ἅμα ἐνίκησαν, διὰ τοῦτο ἐν τῷ Ἐφαρμόστου ὕμνῳ καὶ τούτου μέμνηται. Κορίνθου πύλας λέγει τὸν Ἰσθμόν. ἐν τῷ τέλει γὰρ αὐτοῦ ἡ Κόρινθος κεῖται. λάμβανε δὲ εἰς τὸ ἐγένετο, τῷ Ἐφαρμόστῳ, κατὰ συνεκδοχήν. τὸ δὲ Νεμέας κατὰ κόλπον, ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν Νεμέαν περιφραστικῶς. R.

125. Μίτραις] μίτραις νῦν τοῖς στεφάνοις καὶ ταῖς νίκαις. μίτρας γὰρ ἔνδοθεν τῶν στεφάνων καὶ διαδήματα ποικίλα εἰώθασι συνδεῖν. V.

128. Ἄλλαι δὲ δύο] ἐν Ἰσθμῷ, φησιν, ἄλλαι δύο νῖκαι ἐγένοντο Ἐφαρμόστῳ ἑξῆς. χάρμαι δὲ νῦν ἀντὶ τοῦ χαραὶ καὶ ἡδοναί, καθ' Ὅμηρον δὲ (Iliad. η'. 218.) αἱ μάχαι. Ἄλλως. ἤτοι μάχαι, ἢ χαραὶ καὶ νῖκαι ἐγένοντο αὐτῷ ἐν τῷ Ἰσθμῷ. Κορίνθου γὰρ πύλαι ὁ Ἰσθμός. ὁ δὲ νοῦς· καὶ ἄλλαι δὲ χαραὶ ἐγένοντο τῷ Ἐφαρμόστῳ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Νεμέας. ἔστι δὲ περίφρασις, ἀντὶ τοῦ, ἐν Νεμέᾳ. κατὰ κοινοῦ δὲ ἀκουστέον τὸ, ἐγένοντο χάρμαι. V.

132. Ἄργει τ' ἔσχεθε κῦδος ἀνδρῶν] ἀντὶ τοῦ, καὶ ἐν Ἄργει δὲ δόξαν προσείληφεν ἀνδρῶν, νικήσας, τὰ Ἥραια, καὶ ὡς παῖς ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ, κῦδος ἔσχε, νικήσας τὰ Παναθήναια, ἢ τὰ Ὀλύμπια.

134. Οἷα] Gl. γ. ὦ θαῦμα.

134. Οἷον δ' ἐν Μαραθῶνι] νῦν τὰ Ἡράκλεια λέγει. τοῦ δὲ οἷον διπλῆ ἡ ἐκδοχή. τινὲς γὰρ τὸ οἷον ψιλῶς ἀναγινώσκουσιν, ἵν' ᾖ· μόνον ἐν Μαραθῶνι ἀγενείων ἀγωνισάμενος ἡττήθη, καὶ μετεγγράψας ἑαυτὸν εἰς τοὺς ἄνδρας ἐνίκησεν. ἄτοπον δὲ τοῦτο. οὐ γὰρ ἂν ἐγκωμιάζων περὶ ἥττης ἔμελλε λέγειν. οἱ δὲ θαυμαστικῶς, ὃ καὶ βέλτιον· ὅπως δὲ καὶ οἵως ὑπέμεινεν ἐν τῇ Μαραθῶνι ἀγωνιζόμενος πρὸς τοὺς προβεβηκότας ἄνδρας, ἀποσυληθεὶς ἀπὸ τῶν ἀγενείων καὶ ὑπεξελθὼν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας χωρήσας, ἡνίκα περὶ ἀργυρῶν φιαλῶν προέκειτο ἀγωνίζεσθαι· τοῖς γὰρ ἐν Μαραθῶνι ἀγωνιζομένοις φιάλαι ἀργυραῖ ἐδίδοντο ἔπαθλον. Ἀθηναίοις δὲ ἔθος χρυσίδας καὶ ἀργυρίδας λέγειν. V.

Ἐν δὲ Μαραθῶνι φεῦ ὅπως ἑαυτὸν λάθρα ἐξαγαγὼν ἀπὸ τῶν ἀγενείων, ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τοῦ ἀγωνίσασθαι μετὰ τῶν ἀγενείων, ἀνέμενε τὸν ἀγῶνα τῶν πρεσβυτέρων, ἤγουν τῶν τελειοτέρων τὴν ἡλικίαν, τουτέστι τῶν ἀνδρῶν, ἀμφ' ἀργυρίδεσσιν, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ ταῖς ἀργυρίσιν, ἤγουν ταῖς ἀργυραῖς φιάλαις, αἳ ἐδίδοντο ἐκεῖ γέρας. ἄνδρας δὲ δαμάσας, ἤγουν καταβαλὼν διὰ μηχανῆς ἀφόβου, ὀξυῤῥεποῦς, ἤτοι ταχεῖαν ἐχούσης τὴν ὁρμὴν, διήρχετο τὸν κυκλὸν, ἤγουν τὸν ἀγῶνα, φεῦ τῆς βοῆς ὅση. ἐπὶ δοτικῆς τὸ ὅσῃ, ἤγουν δι' ὅσης βοῆς διήρχετο· ὡραῖος ὢν, ἤγουν ἐν ἀκμῇ ἡλικίας καὶ καλὸς, τουτέστιν εὔμορφος, καὶ κάλλιστα ἔργα πράξας. V.

136. Μένεν] Gl. ms. β. ἐκαρτέρει.

137. Ἀργυρίδεσσιν] Gl. ms. γ. ἃς ἐβράβευον.

138. Φῶτας δ' ὀξυρεπεῖ δόλῳ] ἀντὶ τοῦ ὀξυτάτῃ καὶ ἐπιμελεῖ τέχνῃ. ὁ νοῦς τοῦτου· τοὺς δὲ ἄνδρας τοὺς ἀνταγωνιστὰς αὐτοῦ τέχνῃ ὀξυτάτῃ νικήσας, αὐτὸς μὴ πεσὼν μήτε ὑποστὰς πτῶμα, διέβαινε τὸν κύκλον τοῦ σταδίου, μεθ' ὅσης βοῆς, ἤτοι τὸν ἀγῶνα, μεθ' ὅσων ἐπαίνων, νεανίας μὲν ὢν καὶ θαυμαστὸς τῷ ὀφθῆναι, ταῖς δὲ πράξεσιν οὐ καταισχύνων τὸ εἶδος. ὅσσᾳ βοᾷ δὲ, ἀντὶ τοῦ, μεγάλῃ βοῇ. τὸ γὰρ ὅσσᾳ, θαυμαστικῶς. V.

142. Καλὸς] Gl. ms. γ. ἐπιτήδειος.

143. Τὰ δὲ Παῤῥασίῳ στρατῷ] τουτέστιν ἐν τῷ δήμῳ τῆς Ἀρκαδίας. Παῤῥασία γὰρ μέρος τῆς Ἀρκαδίας, ἔνθα τελεῖται Λυκαίου Διὸς ἀγών. ὁ νοῦς· τὰ δὲ ἔργα αὐτοῦ τὰ ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ Λυκαίου Διὸς κατὰ τὴν Παῤῥασίαν τῆς Ἀρκαδίας, ὅπως αὐτὸν ἔδειξε θαύματος ἄξιον. V.

Τὰ δὲ Παῤῥασίῳ στρατῷ] κατὰ δὲ τὰ ἔργα τὰ γενόμενα αὐτῷ ἐν τῷ στρατῷ τῷ Παῤῥασίῳ, ἤγουν τῷ Ἀρκαδικῷ (Παῤῥασία γὰρ τόπος ἐν Ἀρκαδίᾳ) θαυμαστὸς ἐφάνη ὤν. λέγω κατὰ τὴν πανήγυριν τοῦ Λυκαίου Διὸς, θαυμαστὸς ἐφάνη ὢν, καὶ ὁπότε ἔφερεν, ἀντὶ τοῦ ἐπηνέγκατο ἐν τῇ Πελλήνῃ, ἔνθα ἐτελεῖτο ἀγὼν τὰ Ἕρμαια, φάρμακον εὐδιανὸν, ἀντὶ τοῦ ἀποσοβητικὸν τῶν πνοῶν, ἀντὶ τοῦ τῶν ψυχρῶν. Χλαῖνα γὰρ ἐκεῖ ἐδίδοτο τῷ νικῶντι. σύνδικος δὲ, τουτέστι μάρτυς αὐτῷ τῷ Ἐφαρμόστῳ δηλονότι, ἐστὶ κατὰ τὰς ἀγλαΐας, ἤγουν τὰς λαμπρότητας, τουτέστι τὰς νίκας, ὁ τύμβος τοῦ Ἰολάου, ἔνθα ἐτελεῖτο ἀγὼν τῷ Ἰολάῳ, τὰ Ἰολάϊα, καὶ ἡ Ἐλευσὶς ἡ εἰναλία, ἤγουν ἡ παραθαλασσία, μάρτυς ἐστὶν αὐτῷ δηλονότι κατὰ τὰς νίκας. ἐτελεῖτο δὲ αὐτόθι ἀγὼν Κόρης καὶ Δήμητρος, ὃς ἐκαλεῖτο Ἐλευσίνια. ἐλάμβανε δὲ γέρας ὁ νικῶν κριθάς. Ἐν Πελλήνῃ πανήγυρις ἐγίνετο τὰ Ἕρμαια, ἢ τὰ Φιλοξένια πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα· ἔνθα νικήσας Ἐφάρμοστος διφθέραν ἔλαβε (τοῦτο γὰρ ἦν ἆθλον), ἥτις ἀλεξίκακός ἐστι τῶν ἀνέμων. Τὸ σύνδικος διὰ τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ ἐν ταῖς Θήβαις ἀγὼν ἐτελεῖτο Ἡράκλεια καὶ Ἰολάϊα. ἦν δὲ ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου ὁ τοῦ Ἰόλεω τάφος, ἔνθα Ἐφάρμοστος ἐνίκησεν. ἐν τῇ Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς ἀγὼν ἐτελεῖτο Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, τὰ καλούμενα Ἐλευσίνια, ἔνθα ἐνίκησε. R.

Στρατῷ] Gl. γ. λαῷ.

146. Καὶ ψυχρᾶν ὁπότε] ἐφάνη δὲ θαυμάσιος, καὶ ἡνίκα τῶν ψυχρῶν αὐρῶν καὶ τοῦ κρύους τὸ φάρμακον καὶ τὸ βοήθημα ἀπὸ τῆς Πελλήνης λαβὼν ἔφερε, τὴν χλανίδα. Ταύτην γὰρ ἐλάμβανον τὴν χλανίδα οἱ νικῶντες, οἷον τρίβωνας. ὁ δὲ ἀγὼν ἐν Πελλήνῃ Ἕρμαια ἐκαλεῖτο. ἄγεται δὲ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος ἑορτὴ, Θεοξένια καλουμένη. Εὐδιανὸν δὲ φάρμακον* ἀντὶ τοῦ ἀνάπαυσιν, τὴν ἀλεξάνεμον, ὅτι ἐν Πελλήνῃ χλαῖνα ἐδίδοτο τῷ νικῶντι χειμῶνος ὥρᾳ. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ, θαυμαστὸς ἐφάνη. V.

148. Σύνδικος] Schol. γ. κριτὴς κοινός ἐστιν αὐτῷ τῷ Ἐφαρμόστῳ εἰς τὴν πολλὴν νίκην ὁ τάφος τοῦ Ἰολάου. ἐκεῖ γὰρ συνήρχετο πλῆθος πολὺ ἀνδρείως ἀγωνιζομένων.

Σύνδικος δ' αὐτῷ] μαρτυρεῖ δὲ τῇ αὐτοῦ ἀνδρείᾳ καὶ ὁ τοῦ Ἰολάου τάφος ἐν Θήβαις. Ἰόλαια γὰρ λέγεται ὁ ἀγὼν, ὃν ἐνίκησεν. Ἄλλως. Ἰολάου τύμβος, ὁ ἐν Θήβαις· τὸν τῶν Ἡρακλείων ἀγῶνα θέλων δηλῶσαι, τύμβον Ἰολάου εἶπε· παρὰ γὰρ τῷ κοινῷ σήματι Ἀμφιτρύωνος ὁ τῶν Ἡρακλείων ἀγὼν, ὃν ἐνίκησεν. V.

150. Εἰναλία τ' Ἐλευσὶς] καὶ ἡ Ἐλευσὶς δὲ ἡ πρὸς τῇ θαλάσσῃ κειμένη, ταῖς ἀγλαΐαις αὐτοῦ καὶ νίκαις μαρτυρεῖ· ἄγεται δὲ αὐτόθι ἀγὼν Κόρης καὶ Δήμητρος, ὃς καλεῖται Ἐλευσίνια, οὗ ἔπαθλον κριθαί. V.

151. Ἀγλαΐαισιν] Gl. ms. γ. ἀνδραγαθίαις.

152. Τὸ δὲ φυᾷ, κράτιστον ἅπαν] τὸ δὲ ἐκ φύσεως προσὸν ἀγαθὸν καὶ θείας μοίρας, κράτιστον καὶ ἐξαίρετον. λείπει δὲ τὸ ἐστίν. εἰς ἑαυτὸν δὲ αἰνίττεται. ἀεὶ γὰρ ἑαυτὸν λέγει αὐτοδίδακτον. V.

Τὸ φυᾷ φασί τινες λέγειν τὸν Πίνδαρον δι' ἑαυτὸν, οὐ καλῶς. ἔστι γὰρ πρὸς τὸν Ἐφάρμοστον, ἐπειδὴ ἐκ φύσεως ἀνδρεῖος ὢν καὶ οὐκ ἀπὸ μόνης τέχνης τοὺς συναγωνιζομένους ἐνίκα. πρὸς ὃ ἐπιφέρει· πολλοὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων ἐν διδακταῖς ἀρεταῖς, τουτέστιν οὐ φύσει ὄντες ἀνδρεῖοι, ἀλλ' ὑπὸ διδαχῆς μόνης καὶ μαθήσεως, ὤρουσαν καὶ ὥρμησαν

* Hipponax ap. Schol. Lycophr. 855. χλαῖναν δασεῖαν, ἐν χειμῶνι φάρμακον ῥίγους.

ἀνελέσθαι καὶ λαβεῖν κλέος, ἤτοι νικῆσαι καὶ δοξασθῆναι. ἕκαστον δὲ χρῆμα, ἤγουν πᾶσα πρᾶξις ἄνευ θεοῦ, ἤγουν μὴ ἀπὸ φύσεως κατορθουμένη (τὸ θεοῦ δὲ λέγει, ἐπειδὴ ἐκ θεοῦ πάρεστι τοῖς ἀνθρώποις φύσει ἀνδρείοις εἶναι, καὶ ἄλλο τι ἀγαθὸν ἔχειν), οὐ σκαιότερον καὶ οὐ φαῦλον ὑπάρχει, σεσιγημένον καὶ σιωπηθὲν, ἀλλὰ μᾶλλόν ἐστιν, εἰ μηδεὶς γινώσκει αὐτό. μόνα γὰρ τὰ ἐκ φύσεως πλείστου ἐστὶν ἄξια, ὥστε, εἰ μή πρός τι φυσικῶς ἔχει τίς, οἷον πάλην λέγω καὶ δρόμον, καὶ ἄλλον τινὰ ἀγῶνα, ἀφεὶς τοῦτο, πρὸς ὃ ἡ φύσις αὐτοῦ ῥέπει, τρεπέσθω. ἐντὶ γὰρ καὶ εἰσὶν ἄλλαι ὁδοὶ καὶ μεταχειρήσεις πράξεων περαίτεροι καὶ ἐξοχώτεραι ὁδῶν ἑτέρων, τουτέστι πολλῶν οὐσῶν πράξεων, τὴν προσφυῆ σοι μεταχειριζόμενος, κατορθώσεις αὐτὴν μᾶλλον ἢ τὴν οὐ προσφυῆ. (Ἄλλως.) Τὸ δὲ φυᾷ, ἀντὶ τοῦ, τὸ μὲν φύσει, τουτέστι, τὸ μὲν ἀπὸ φύσεως ἅπαν κράτιστον, ἤγουν ἄριστον, δεξιώτατον. διὰ τὸν Ἐφάρμοστον τοῦτο λέγει. πολλοὶ δὲ δι' ἀρετῶν, ἤγουν ἐπιτηδευμάτων δεδιδαγμένων παρὰ ἀνθρώπων, δόξαν ὥρμησαν ἑλέσθαι, ἤτοι λαβεῖν· χωρὶς δὲ θεοῦ, τουτέστι τῆς φύσεως, ἕκαστον πρᾶγμα οὐ σκαιότερόν ἐστιν, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀπρεπὲς, σεσιγημένον, ἤγουν ἄπρακτον ὑπάρχον, τουτέστιν, ἕκαστον δὲ πρᾶγμα χωρὶς φύσεως, πρεπωδέστερόν ἐστιν, εἰ σεσιγημένον ἐστίν. εἰσὶ γὰρ ὁδοὶ ἄλλαι, πρὸς ἃς ἔχει δηλονότι τις εὐφυῶς, περαίτεραι, ἀντὶ τοῦ δυνάμεναι μᾶλλον ἀνύεσθαι, ὁδῶν ἑτέρων, πρὸς ἃς οὐχ ἔχει δηλονότι τις εὐφυῶς, οὐχ' ἅπαντας δὲ ἄμμε, ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς, μία μελέτη, ἤγουν, ἓν ἐπιτήδευμα, δυνατόν ἐστι θρέψαι, ἀντὶ τοῦ, οὐ δυνατὸν δέ ἐστι πάντας ἡμᾶς ἐν ἑνὶ ἐπιτηδεύματι τραφῆναι, ἤγουν τὸν βίον ἀνύσαι, τουτέστιν ἐν ἑνὶ ζῆσαι ἐπιτηδεύματι. R.

153. Πολλοὶ δὲ διδακταῖς] πολλοὶ δέ, φησι, δόξαν ἑαυτοῖς ἠθέλησαν περιποιῆσαι ἀπὸ διδακτῶν ἀρετῶν, καὶ ὥρμησαν καὶ ἔσπευσαν ἐπὶ τοῦτο προελθεῖν. V.

156. Ἄνευ δὲ θεοῦ σεσιγαμένον] τὸ ἄνευ θεοῦ γινόμενον, οὐ σκαιότερόν φησιν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων βέλτιον, σιωπώμενον, οἷον, μετὰ θεοῦ τις παραγινόμενος εἰς τὸν ἀγῶνα, οἷος ὁ Ἐφάρμοστος, ὑμνείσθω· ὁ δὲ παρὰ θεόν τι πράσσων, ὡς αὐτόθεν μηδὲ νικᾶν μέλλων, εὐλόγως ἂν καὶ οὐ σκαιῶς σιωπῷτο. ἢ οὕτως· ἕκαστον δέ φησι πρᾶγμα, τὸ θεοῦ χωρὶς πραττόμενον, οὐ σκαιότερόν ἐστιν σιωπώμενον, οἷον σοφώτερόν ἐστι. τὸ γὰρ μὴ κατὰ θεὸν πρασσόμενον, δεῖ σιγᾶν, ἀντὶ τοῦ, καλόν ἐστί τινα παρὰ βούλησιν θεοῦ νικήσαντα μὴ ὑμνεῖν. Ἄλλως. ἀπὸ κοινοῦ τὸ κλέος λεκτέον, ἵν' ᾖ· τὸ δὲ ἄνευ θεοῦ καὶ χωρὶς φύσεως θείας προσγινόμενον κλέος, τοῦτο σεσιγημένον καὶ μὴ θρυλλούμενον, οὐκ ἔστι σκαιότερον, οὐδὲ μέμψεως ἄξιον, ὡς τοῦ ἐναντίου μέμψιν ἔχοντος, τοῦ ἐπαινεῖν τοὺς φύσει ἀγαθοὺς, ὅπερ ἑαυτὸν λέγει ποιεῖν. δύναται δὲ καὶ οὕτω νοεῖσθαι· ἕκαστον δὲ πρᾶγμα, ὃ μὴ κατὰ φύσιν ἐστὶ, τοῦτο σεσιωπημένον οὐκ ἔστι σκαιόν. ἐὰν γὰρ νόθον ὂν ἐμφανίζηται, τότε τὴν ἀδοξίαν προστρίβεται, τουτέστι, πᾶν πρᾶγμα παρὰ φύσιν γινόμενον, οὐχ' οὕτως ἐστὶ σιγηθὲν ἀηδὲς, ὡς φαινόμενον· φανὲν γὰρ πλεῖον ἐρυθριάσει καὶ ὑβρισθήσεται. θεὸν δὲ τὴν φύσιν λέγει. V.

157. Οὐ σκαιότερον χρῆμα] διατί δὲ οὐκ ἔστι σκαιότερον τὸ θαυμάζειν τοὺς ἄνευ θεοῦ μοίρας τί πράσσοντας, ἑαυτοῖς δὲ ἐπιτρέποντας; ὅτι εἰσὶν αἱρετώτεραι καὶ προτιμώτεραί τινες ἐπιτηδεύσεις ἐπιτηδεύσεων, οἷον, αἱ προσφυεῖς ἑκάστῳ καὶ οὐκ ἐναντιούμεναι κατὰ γένεσιν καὶ φύσιν. V.

158. Ἐντὶ γὰρ ἄλλαι ὁδῶν ὁδοὶ ἔως μελίτα. δεῖ δὲ ἕκαστον τὴν δεδομένην αὐτῷ ἐκ θεῶν ταύτην εἶναι καὶ μὴ παραβιάζεσθαι. Ὅμηρος· (Iliad. ν'. 730. 732.)

Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
Ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τίθει νόον.

ἕτεραι δὲ ἀμείνονες, παρασημότεραι, εὐοδώτεραί εἰσιν ὁδοὶ, δι' ὧν τις δύναται περαιῶσαι, ὅ ἐστιν, εἰ μὴ πέφυκας πρὸς τὸ παγκράτιον, πάλην ἄσκει, ἢ ἄλλο τι πρὸς ὃ εὐφυῶς ἔχεις. V.

159. Ὁδοὶ περαίτεραι] πρακτικώτεραι, ἀνυστικώτεραι. V.

160. Μία δ' οὐχ' ἅπαντας] οὐ γὰρ ἡ μία μελέτη, φησὶ, καὶ τὸ ἓν ἐπιτήδευμα πάντας ἡμᾶς δύναται τρέφειν· μελέτη δὲ ἄσκησίς ἐστι καὶ ἐπιτήδευμα. V.

161. Σοφίαι μὲν (sic) αἰπειναὶ] τουτέστιν, ἐφ' ὕψους καὶ προσβάσεως κεῖνται αἱ σοφίαι, ὥστε εἶναι τὴν ἐπ' αὐτὰς ὁδὸν δυσχερῆ. ἢ οὕτως· ὑψηλόν ἐστι καὶ ἐν μετεώρῳ κείμενον τὸ ἀρετὴν ἔχον. ὡς Ἡσίοδος· (Ἐργ. 287.)

Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν.

ἢ οὕτως· αἱ μὲν σοφίαι ὑψηλαί εἰσι, καὶ πόῤῥω, καὶ δυσχερεῖς. V.

Σοφίαι μὲν αἰπειναὶ] αἱ σοφίαι μὲν, αἱ λογικαὶ τέχναι αἰπειναὶ, ἤτοι ὑψηλαί· τοῦτο δὲ τὸ ἆθλον, ἤγουν τὸ γέρας, τουτέστι τὸν ὕμνον, προσφέρων, ὦ νοῦ, δηλονότι τῷ Ἐφαρμόστῳ, ὄρυσαι, ἀντὶ τοῦ βόησον ὄρθιον, ἤγουν ὀξὺ, ὑψηλὸν, καὶ μετὰ θάῤῥους, τόνδε τὸν ἄνδρα, τουτέστι τὸν Ἐφάρμοστον, ἀπὸ μοίρας δαίμονος γεγονέναι εὔχειρα, γενναῖον τὰς χεῖρας, δεξιόγυιον, ἤτοι ἐπιτήδειον, εὔστροφον κατὰ πᾶν τὸ σῶμα, ὁρῶντα ἀλκὴν, τουτέστι παράσημα γενναῖον ἔχοντα, ὅστις νικῶν ἐπεστεφάνωσεν, ἤγουν, ἐκόσμησε δαιτὶ, δι' ἑορτῆς, τὸν βωμὸν τὸν Αἰάντειον τοῦ Οἰλιάδου, ἀντὶ τοῦ, τὸν βωμὸν τοῦ Αἴαντος

τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀϊλέως. πρὸς τὸ σημαινόμενον τοῦ κτητικοῦ ἡ ἀπόδοσις. τὸ τοιοῦτο δὲ σύνηθες καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ. Αἴας ὁ Λοκρὸς, ἐν Τροίᾳ ἀποθανὼν, τιμᾶται ἐν τῇ Λοκρίδι ἴσα θεῷ. κενοτάφιον γὰρ τούτου ἐνταῦθα ἐποίησαν, μέσον τοῦ τόπου, ἔνθα οἱ τῆς ἐπ' αὐτῷ πανηγύρεως ἀγῶνες τελοῦνται. ἐνίκησεν οὖν ἐνταῦθα Ἐφάρμοστος. δέον εἰπεῖν, ἐπιστεφάνωσε τὸν βωμὸν τοῦ Ὀϊλίδα Αἴαντος (Ὀϊλέως γὰρ υἱὸς ὁ Αἴας) Αἰάντειον εἶπε πρὸς τὸν βωμόν. R.

162. Τοῦτο δὲ προσφέρων] τὸ τῆς ἐμῆς σοφίας ἐπιτήδευμα. V.

Τοῦτο δὲ προσφέρων ἄεθλον] ἑαυτῷ ὁ Πίνδαρος παρακελεύεται καί φησιν· ὅμως δὲ τοῦτο ἀπὸ τῆς σοφίας ἆθλον προσφέρων καὶ ἐκπληρῶν, τὸν ὕμνον, μέγα καὶ ὑπερφυὲς ἀναβόησον, τοῦτον δαιμονίᾳ μοίρᾳ γενέσθαι δυνατὸν ταῖς χερσὶ, καὶ παντὶ τῷ σώματι δεξιὸν, ἵνα κοῦφος ᾖ καὶ εὔστροφος παλαιστὴς, ὃς καὶ τῷ βλέμματι ἀλκὴν καὶ δύναμιν ἐμφαίνει. V.

Τοῦτο δὲ] τὸ τοῦτο πρὸς τὸ γεγάμεν ἔχει τὴν δύναμιν, οὕτω προσφέρων, ὦ θυμὲ, ἆθλον, καὶ ὥσπερ βραβεῖον τῆς νίκης, τὸν ὕμνον τῷ Ἐφαρμόστῳ, θαρσέων καὶ θαῤῥῶν, καὶ μὴ ἀμφιβάλλων, ὄρυσαι καὶ μετὰ βοῆς ὕψωσον ὄρθιον τοῦτο, γεγάμεν καὶ ὑπάρξαι τόνδε τὸν ἄνδρα τοιόνδε καὶ τοιόνδε. R.

163. Ὄρθιον ὤρουσαι] ὀξὺ καὶ μέγα. Ὅμηρος· (Iliad. λ'. 11.) "Ὄρθι' Ἀχαιοῖσι "δὲ μέγα σθένος." λέγει δὲ πρὸς τὸν χορὸν περὶ τοῦ νενικηκότος· βόησον ἀνατεταμένον θαρσῶν, ὅτι θείᾳ μοίρᾳ ἐγένετο πρὸς ἄθλησιν οὗτος ὁ ἀνήρ. ἢ πρὸς ἑαυτὸν λέγει, ὅτι ὥρμησα (an ὅρμησον?) ὀξέως. R.

165. Δεξιόγυιον] Gl. mss. β. γ. ἐπιτήδειον εἰς τὰ μέλη.

Ὁρῶντ' ἀλκὰν] βλέποντα ἀνδρείαν. V.

166. Αἰάντειόν τε] ὅστις ἀνὴρ καὶ ἐν τῇ τοῦ Αἴαντος τοῦ Ὀϊλέως παιδὸς πανηγύρει, καὶ ἐν τῷ ἐπωνύμῳ αὐτοῦ ἀγῶνι νικήσας, θυσίαις καὶ στέμμασι τὸν Αἰάντειον βωμὸν κατεκόσμησε. τὰ Αἰάντεια δὲ ἐν Ὀποῦντι ἄγεται. V.

167. Ἰλιάδα] τοῦ Ὀϊλέως παιδὸς, τοῦ Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ. ἄνευ δὲ τοῦ ο εἴρηκε, τὸν Ἰλιάδα, ὥς πού φησι καὶ Ἡσίοδος. V. (v. ad Iliad. β'. 527.)

Carmen X.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ δεκάτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τοῦ δεκάτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων η'. Τὸ α', Ἀσκληπιάδειον ἀντισπαστικὸν ἀκατάληκτον, τοῦ πρώτου ἀντισπάστου ἀπὸ διβραχέος ἀρξαμένου. Τὸ β', χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἀρξάμενον ἀπὸ ἰαμβικῆς (συζυγίας) καὶ λῆγον εἰς ἴαμβον. Τὸ γ', δίμετρον ἰαμβικὸν ὑπερκατάληκτον, ὁ τρίτος δάκτυλος πανταχοῦ. Τὸ δ', τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, διῃρημένου τοῦ πρώτου (καὶ τρίτου) ποδός. Τὸ ε', καταληκτικὸν πενθημιμερὲς, ἢ ἀναπαιστικὸν δίμετρον, βραχυκατάληκτον, ἢ προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ς', ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὅ ἐστι Φερεκράτειον παρὰ συλλαβήν. Τὸ ζ', ἐπιωνικὸν τρίμετρον καταληκτικόν· ἡ πρώτη συζυγία Ἰωνικὴ, ἡ δευτέρα ἰαμβικὴ, εἶτα τροχαῖος, οἰκεῖος τῇ Ἰωνικῇ, καὶ συλλαβή. Τὸ η', Γλυκώνειον, ὅπερ ἔλυσεν ἐν τῷ· (v. 33.) Πέφνε Κτέατον ἀμύμονα, ἐννεασύλλαβον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων θ'. Τὸ α', χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, οὗ ἡ πρώτη συζυγία, ἰαμβική ἐστι, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναλυομένου, εἶτα χορίαμβος, εἶτα ποὺς ἁπλοῦς. Τὸ β', προσοδιακὸν τρίμε-

τρον ἀκατάληκτον· ὁ πρῶτος τροχαῖος, τοῦ πρώτου ποδὸς λελυμένου, εἶτα Ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος, εἶτα χορίαμβος. Τὸ γ΄, ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον λελυμένον. Τὸ δ΄, ἐπιωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἀπὸ ἰαμβικῆς συζυγίας λελυμένον. Τὸ ε΄, Ἰωνικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν, τοῦ τρίτου παίωνος ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἐλάσσονος κειμένου, καὶ τροχαίου καὶ συλλαβῆς. Τὸ ϛ΄, ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον [ἐξ Ἰωνικοῦ]. Τὸ ζ΄, προσοδιακὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ Ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος (χοριάμβου), καὶ ποδὸς ἡμίσεος. Τὸ η΄, ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· ὁ δεύτερος ποὺς, ἀνάπαιστος, ὁ τέταρτος, τρίβραχυς. Τὸ θ΄, Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἀπὸ τροχαϊκῆς συζυγίας.

Ἀγησιδάμῳ Λοκρῷ Ἐπιζεφυρίῳ.] Ἔθνη Λοκρῶν εἰσὶ τρία· Ἐπιζεφύριοι πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ, Ὀζόλαι πρὸς τῇ Αἰτωλίᾳ, Ἐπικνημίδιοι πρὸς τῇ Εὐβοίᾳ. ἐνίκησε δὲ οὗτος ὁ Ἀγησίδαμος τὴν ἑβδομηκοστὴν τετάρτην Ὀλυμπιάδα.

1. Ἀνάγνωτε] Gl. ms. γ. φιλέορτοι.

Τὸν Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι] ἔοικεν ὁ Πίνδαρος πρὸ πολλοῦ συνθέμενος γράψαι αὐτῷ τὸν ἐπινίκιον ὀλιγωρῆσαι, αὖθις δὲ ἀποδοῦναι αὐτῷ σὺν τόκοις, ὥσπερ τὶ χρέος παλαιὸν διαλύσασθαι, προσθεὶς ἕτερόν τι ᾠδάριον. τὸ δὲ ἀνάγνωτέ μοι δηλοῖ· ἀναμνημονεύσατε καὶ ἀναγνωρίσατε, ὦ Μοῦσαι, ἐν ᾧ χωρίῳ τῆς φρενός μου ἐστὶν ὁ Ἀγησίδαμος. ὡς δὲ προδιαθέμενος ἤδη τὸν ἐπινίκιον, νῦν ἀναμνήσεως δεῖν αὐτῷ φησί. Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ (Fragm. n. 8.) "Θὲς δ' ἐν "φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους." ὁ δὲ νοῦς· ἀναγνωρίσατέ μοι καὶ εἰς μνήμην τὴν ἐμὴν ἀγάγετε τὸν Ὀλυμπιονίκην τὸν τοῦ Ἀρχεστράτου υἱὸν καὶ εἴπατε, ἐν ποίῳ μέρει μου τῆς διανοίας κεχάρακται. τρία γὰρ μέρη φασὶν εἶναι τῆς φρενὸς, λογιστικὸν, μνημονευτικὸν, καὶ φανταστικὸν, καὶ τὸ μὲν λογιστικὸν ἐστιν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ, τὸ δὲ φανταστικὸν ἐν τῷ μετώπῳ, τὸ δὲ μνημονευτικὸν μέσον τῶν δύο. ἔχουσι δὲ ἀμφότερα τό τε λογιστικὸν καὶ φανταστικὸν ὥς τι ταμεῖον τὸ μνημονευτικὸν, καὶ ἐναποτιθεῖσιν ἐν αὐτῷ, ἅπερ ἐκεῖνο μὲν φαντάζεται, ἐκεῖνο δὲ, ἤγουν τὸ λογιστικὸν, λογίζεται. ἐκ δὲ τούτου τοῦ μνημονευτικοῦ ἔχομεν μνημονεύειν, ἅπερ ἀνέγνωμεν, καὶ ἅπερ ἐθεασάμεθα. διά τοι τοῦτο καὶ ὁ Πίνδαρος εἶπεν, ἀναγνωρίσατέ μοι, ὦ Μοῖσαι, ἐν ποίῳ μέρει τῆς φρενὸς γέγραπται, ἤγουν κεχάρακται, ὁ παῖς τοῦ Ἀρχεστράτου, ἤγουν ὁ Ἀγησίδαμος. χρεωστῶν γὰρ αὐτῷ ὕμνον γλυκὺν, ὦ Μοῦσαι, ἐπελαθόμην. Ἄλλως. Τὸν Ὀλυμπιονίκαν] ἀπὸ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ προοιμίου ὁ Πίνδαρος δῆλός ἐστιν, ὅτι πρὸ πολλοῦ μὲν ἠξίωτο γράψαι, ὑπερθέμενος δὲ, νῦν ὡς ἐξ ὑπομνήσεως ἀποδοῦναι βούλεται τὸν ὕμνον. V.

Ἔοικεν ὁ Πίνδαρος ἐκ πολλοῦ συνθέμενος γράψειν αὐτῷ τὸν ἐπινίκιον ὀλιγωρῆσαι διά τινα περίστασιν. νῦν οὖν ὥσπερ τι χρέος ἀποδίδωσιν αὐτῷ τὸν παρόντα ὕμνον. ἐπεὶ δὲ τὸ χρέος γεγονὸς χρόνιον ἀπαιτεῖ καὶ τόκον, προστίθησι μετὰ ταῦτα καὶ ᾠδάριόν τι, ὥσπερ τινὰ τόκον. Τὸ δὲ ἀνάγνωτε οὐχ', ὥς φασί τινες, ἀντὶ τοῦ ἀναγνωρίσατε, ἀλλ' ἐπειδὴ γέγραπται λέγει, διὰ τοῦτο ἀνάγνωτε εἶπε. τὰ δὲ γεγραμμένα ἀναγινώσκεται. φασὶ δέ τινες· ὅτι πρὸς τὰς Μούσας πάσας ποιεῖται τὸν λόγον. ἐγὼ δέ φημι, πρὸς τὴν Μοῦσαν καὶ τὴν Ἀλήθειαν, εἰ καὶ ὕστερον ταύτας ἐπιβοᾶται. R.

5. Ὦ Μοῖσα, ἀλλὰ σὺ, καὶ θυγάτηρ] σὺ τοίνυν, ὦ Μοῦσα, καὶ σὺ, τοῦ Διὸς θυγάτηρ, Ἀλήθεια, ταῖς ἴσαις καὶ δικαίαις χερσὶν, ἀποκωλύσατε καὶ ἀπείρξατε ἀπ' ἐμοῦ τὴν ἐπίπληξιν καὶ τὴν ἐπιτίμησιν, ἣν ἄν τις εἰς ἐμὲ ποιήσαιτο, ὡς εἰς τὸν ξένον μου καὶ φίλον ἡμαρτηκότα, ὅτι ἐψευσάμην καὶ ἐβράδυνα πληρῶσαι τὸν ὕμνον. Ἀλιτόξενον οὖν ἐνιπήν φησι, τὴν διαμαρτάνουσαν εἰς τοὺς ξένους, ὅτι ξένου αὐτῷ ὄντος τοῦ Ἀρχεστράτου, ψευσάμενος ἤλιτεν εἰς αὐτὸν, ὅ ἐστιν ἥμαρτεν. V.

Ἐπειδὴ ποιήσειν αὐτῷ εἰπὼν οὐκ ἐψεύσθη, ἀλλ' ἐπελάθετο, διὰ τοῦτό φησιν· ὦ Μοῦσα καὶ ὦ Ἀλήθεια, ἀντὶ τοῦ, ὦ λόγοι τῆς ἐμῆς ποιήσεως, ἀληθῶς, ὡς ὑπεσχόμην, ἐπαινέσοντα αὐτὸν μὴ συγχωρήσητε ψευδομένου αἰτίαν λαβεῖν με. Τὸν Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι, ὦ παρόντες δηλονότι, ἤγουν ἀναγνόντες ὥσπερ ἐν βιβλίῳ γράμματα, εἰς μνήμην ἀγάγετέ μοι τὸν υἱὸν τοῦ Ἀρχεστράτου, τὸν Ἀγησίδαμον τὸν Ὀλυμπιονίκην, ἐν ποίῳ μέρει τῆς ἐμῆς μνήμης ἐστὶ γεγραμμένος, ἤτοι ἀποκείμενος. γλυκὺ γὰρ μέλος, ἀντὶ τοῦ ἡδὺν ὕμνον χρεωστῶν αὐτῷ ἐπελαθόμην. ἀλλ' ὦ Μοῦσα σὺ καὶ ἡ Ἀλήθεια ἡ θυγάτηρ τοῦ Διὸς ἐρύκετον, ἤγουν ἐρύκετε, κωλύετε, παύετε ὀρθῇ χερὶ, ἤγουν δικαίᾳ, ἀντὶ τοῦ κωλύετε διὰ τῆς χειρὸς δικαίας, δικαίως, τὴν ἐνιπὴν ἤγουν τὴν ἐπιτίμησιν τῶν ἀνθρώπων τὴν ἕνεκα τῶν ψευδῶν, τὴν ἀλιτόξενον, τουτέστι τὴν ὀνείδη προσφέρουσαν ἡμῖν ἕνεκα τῆς εἰς τὸν φίλον ἁμαρτίας. Ἕκαθεν γὰρ, ἤγουν πρὸ πολλοῦ χρόνου, ἐπελθὼν, τουτέστι παραγενόμενος, ἐνστὰς ὁ μέλλων χρόνος, ἤτοι ὁ ἀποκείμενος, τὸ ἐμὸν χρέος τὸ βαθὺ, τουτέστι τὸ πολὺ, κατῄσχυνεν, ἤγουν ἤλεγξεν, ἐπονείδιστον ἔδειξεν. ὅμως δὲ δυνατός ἐστιν ὁ τόκος, ἤγουν ὁ ὕμνος ὁ ἐπὶ τῷ ὀφειλομένῳ ὕμνῳ προστεθησόμενος, λῦσαι τὴν ἐπιμομφὴν, τουτέστι τὴν πολλὴν μέμψιν τῶν ἀνθρώπων τὴν

ὀξεῖαν, ἤγουν τὴν ὀξέως κινουμένην, τουτέστι τὴν μετ' ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως κινουμένην. R.

Θυγάτηρ] Gl. ms. γ. ποίησις.

7. Schol. ms. γ. ἤνπερ (l. εἴπερ) ἐπιλέλησμαι Ἀγησιδάμου καὶ γέγονα ῥᾴθυμος καὶ ἀχάριστος.

8. Ἐνιπὰν] Gl. ms. γ. τὴν φωνήν.

Ἀλιτόξενον] Gl. ms. γ. τὴν ὀνειδιστικὴν τῶν ἀνθρώπων, τὴν προφερομένην. Gl. ms. β. ἁμαρτάνουσαν εἰς τοὺς φίλους.

9. Ἕκαθεν] Gl. ms. γ. ἀπὸ μακρόθεν.

Ἐπιλθὼν] Gl. ms. γ. ἀποφασισμένος. (?)

Ὁ μέλλων χρόνος] ὁ προσδοκώμενος μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν ἔσεσθαι, καθότι καὶ ἀποδίδωσι τὸν ἐπινίκιον ὁ μελλητικός. ἢ οὕτως· ὁ γὰρ ἐκ πολλοῦ διαστήματος χρόνος παραγινόμενος, τουτέστιν, ἀφ' οὗπερ ὑπεσχόμην, πρὸς τούτου ἕκαθεν τὸ ἐμὸν χρέος καταισχύνει, οἷον βαθὺ αὐτὸ καὶ πολὺ ποιήσει χρέος καὶ αὐξηθησόμενον τόκοις. ἢ οὕτως· ὁ γὰρ ἐπιγενόμενος χρόνος μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν πολὺς ὢν καταισχύνει τὸ ὄφλημα. διὰ δὲ τοῦτο σημαίνει, ὅτι πολὺς ὁ διὰ μέσου χρόνος διελήλυθεν, εἴπερ ὁ μέλλων χρόνος οὐκ ἐγγύθεν ἀλλὰ μακρόθεν ἐλήλυθεν, ἡνίκα μνησθεὶς ἐπιτέλει τὴν ἐπαγγελίαν. ὁ δὲ νοῦς· οὐδὲ γὰρ ὡρισμένως, οὐδὲ καθὼς ὑπεσχόμην, ἀλλὰ πόῤῥω τῆς προθεσμίας ὁ τότε ὡρισμένος καὶ τότε μέλλων, ὁ προσδοκώμενος, χρόνος αἰσχύνης ἀξίαν μηνύει μου τὴν ὑπόσχεσιν καὶ ὀφειλὴν βραδύνας. V.

Τὸ μέλλων λέγει, ὡς πρὸς τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ὑπέσχετο ὑμνῆσαι. ὁ γὰρ μετ' αὐτὸν ἐπιὼν χρόνος, ὡς πρὸς αὐτὸν μέλλων ἦν. R.

10. Βαθὺ χρέος] μέγιστον ὄφλημα. τὸν ὕμνον λέγει. V.

13. Νῦν ψᾶφον ἑλισσομέναν] ἀλληγορικῶς ταῦτα λέγει. προσυπακουστέον δὲ ἔξωθεν τοιοῦτό τι· ἴδωμεν, θεωρήσωμεν, μή ποτε κῦμα τὴν ψῆφον δινουμένην, ἐπιῤῥέον, κατακλύσῃ. τινὲς δὲ, πρὸς τὸ κατὰ τὸν ὕμνον νοούμενον πνεῦμα. παραβάλλει δὲ ἀλληγορῶν τῷ τῆς θαλάσσης ῥεύματι τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν. ὡς γὰρ ψῆφον παρ' αἰγιαλὸν κυλινδουμένην ἐκβρασσόμενον τὸ κῦμα κατακλύζει, τὸν αὐτὸν τρόπον, φησὶ, κἀγὼ τὴν ἐπικυλιομένην μέμψιν ἐκκλύσω, ὡς ψῆφον. ἢ οὕτω· νῦν τὴν τῶν ἀνδρῶν μομφὴν ὥσπερ ψῆφον δινουμένην κατακλύσει τὸ τῶν ὕμνων ῥεῦμα, ὡς κῦμα, ὅταν τὸν κοινὸν λόγον, τουτέστι τὸ ποίημα πρὸς χάριν ἀποτίσωμεν. Ἄλλως. νῦν σκοπήσωμεν, ὅπως τὸ ἡμέτερον κῦμα ῥέον, τουτέστιν, ἡ ἡμετέρα ποίησις, κατακλύσῃ τὴν ἑλισσομένην ψῆφον, τουτέστι τὴν καθ' ἡμῶν λοιδορίαν. V.

Νῦν σκοπήσωμεν δηλονότι, ὅπως τὸ κῦμα τὸ ῥέον κατακλύσει, ἤγουν κατακαλύψει, τὴν κυλιομένην παρὰ τῷ αἰγιαλῷ ψῆφον· συμβολικὸς ὁ λόγος, ἀντὶ τοῦ, νῦν σκοπήσωμεν, ὅπως ἡ δύναμις τῶν ἡμετέρων λόγων ἀποκρύψει τὴν φερομένην καθ' ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων μέμψιν, ὅπως τε κοινὸν ὕμνον πάσῃ τῇ πόλει δηλονότι ἀποδώσομεν εἰς χάριν ἀφορῶντα, ἤγουν δύναμιν ἐπαγωγὸν, φίλην, τουτέστι φιλουμένην. ἔχομεν δὲ δηλονότι εὐπορίαν λόγων· νέμει γὰρ, ἤγουν διοικεῖ τὴν πόλιν τῶν Λοκρῶν τῶν Ἐπιζεφυρίων τὴν πατρίδα τοῦ Ἀγησιδάμου ἀτρέκεια, τουτέστιν ἀλήθεια, καὶ διὰ φροντίδος ἐστὶν ἡ Καλλιόπη, τουτέστι, καὶ ποιητικοί εἰσι, καὶ ὁ Ἄρης, ἤτοι ὁ πόλεμος, ὁ χαλκῷ, ἤτοι ὅπλοις ὠχυρωμένος, μέλει αὐτοῖς τοῖς Λοκροῖς, τουτέστι, καὶ πολεμικοί εἰσι. R.

Ἑλισσομέναν] κυλιομένην. V. πληθονομένην Gl. ms. γ.

14. Ὅπα κῦμα] οἱ μὲν ὅπῃ, οἱ δὲ ὅπερ. V.

15. Κοινὸν λόγον] ἕτεροι μὲν τὸν περὶ τῶν πολλῶν λόγον, οἱ δὲ τὸν ὕμνον ἤκουσαν, ἤτοι ὅτι πλείονες αὐτοῦ μεθέξουσι νικηφόροι, ἢ ὅτι διὰ πολλῶν ἔσται στομάτων. ὅπα. ὅπως τὸν ὕμνον ἀποτίσομεν προσφιλῆ τε καὶ κεχαρισμένον τῷ κομιζομένῳ. V.

Τὸ κοινὸν λόγον ἀντὶ τοῦ πάγκοινον τοῖς μετιοῦσι νῦν τε καὶ ἐς ὕστερον. ἔχει δὲ τὸ ὅπα τὴν δύναμιν πρὸς τὸ, τίσομεν ἐς φίλαν χάριν· τὸ δὲ κοινὸν λόγον ὕστερον λέγει. R.

Λόγον] Gl. ms. γ. τῆς παρούσης ᾠδῆς.

17. Νέμει γὰρ Ἀτρέκεια πόλιν Λοκρῶν] ἀντὶ τοῦ, ἔχει νομὴν καὶ δίδωσιν ἡ πόλις λαβὰς τῶν Λοκρῶν πρὸς ἐγκώμια. διὸ ἐπήνεγκε· μέλει τε σφίσι Καλλιόπα καὶ χάλκεος Ἄρης· καὶ γὰρ ἐν τῇ μουσικῇ διαφέρουσι κἀν τοῖς κατὰ πόλεμον· διὸ καὶ ἀφορμὰς δίδωσι τοῖς βουλομένοις. ἢ οὕτω· νέμεται καί ἐστιν ἐν τῇ ἀληθείᾳ, τουτέστι, καθ' ἑαυτῆς ἔχει τὴν ἀλήθειαν ἡ τῶν Λοκρῶν πόλις. οὐ δεῖ οὖν, φησιν, οὐδὲ μέμφεσθαι. τραχεῖα δὲ εἰκότως ἂν λέγοιτο, λοφώδης οὖσα καὶ ἐπιθαλασσίδιος. αὐτὸς γάρ φησιν· "Οἵ τ' ἀργίλοφον πὰρ Ζεφυρίου κολώνων" (Schneid. Fragm. p. 102.) καὶ ὃ βούλεται λέγειν, ἐστι τοιοῦτον· καίπερ τραχεῖα οὖσα, εὐνομεῖται. διατί δε; φησὶν Ἀριστοτέλης· ἐπειδὴ γὰρ ἐχρῶντο τῷ θεῷ, πῶς ἂν πολλῆς ταραχῆς ἀπαλλαγεῖεν, ἐξέπεσεν αὐτοῖς χρησμὸς, ἑαυτοῖς νόμους τίθεσθαι, ὅτε καί τις ποιμὴν (ὄνομα δ' ἦν Ζάλευκος) πολλοὺς νόμους δυνηθείη τοῖς πολίταις εἰσενεγκεῖν δοκίμους. γνωσθείς τε καὶ ἐρωτηθεὶς, πόθεν εὕροι; ἔφησεν, ἐνύπνιον αὐτῷ τὴν Ἀθηνᾶν παρίστασθαι. διὸ αὐτός τε ἠλευθέρωται καὶ νομοθέτης κατέστη. οὐκ ἀπὸ σκοποῦ δὲ μουσικοὺς εἶπε τοὺς Λοκρούς. Λοκρισία (?) γάρ τις ἁρμονία ἐστὶν, ἣν ἀσκῆσαί φασι Ξενόκριτον τὸν Λοκρόν. Ἄλλως. Νέμει γὰρ, ἀντὶ τοῦ νέμεται, καί ἐστιν ἐν τῇ ἀληθείᾳ, τουτέστι, καὶ

μεθ' ἑαυτῆς ἔχει τὴν ἀλήθειαν ἡ τῶν Λοκρῶν πόλις. οὐ δεῖ οὖν, φησιν, οὐδὲ ψεύδεσθαι. Ἄλλως. Νέμει γάρ. τουτέστιν, ἀληθεύει ἡ τῶν Λοκρῶν πόλις. διὸ καὶ ἐμοὶ τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀλήθειαν φυλακτέον. ἐπεὶ γὰρ περὶ χάριτός ἐστιν ὁ λόγος, φησὶν, ὅπα τι κοινὸν λόγον τίσομεν ἐς χάριν· ἀπονέμει γὰρ ἡ τραχεῖα πόλις. τινὲς οὕτως· οἶδεν ἀντιχαρίζεσθαι ἡ Λοκρῶν πόλις. τὸ δὲ φίλαν ἐς χάριν, εἰς χάριν φησὶ τοῦ νενικηκότος, ἵν' ᾖ δῆλον, ὅτι καθαρεῖ καὶ ἀποτρίψει τὸ ὄφλημα. V.

Νέμει] Gl. ms. γ. κυβερνῇ.

Πόλιν Λοκρῶν] Λοκροὶ Ἐπιζεφύριοι, Λοκροὶ Ἐπικνημίδιοι, Λοκροὶ Ὀπούντιοι, Λοκροὶ Ὀζόλαι. τέσσαρα γὰρ γένη Λοκρῶν. Τὸ Καλλιόπη λέγει, ἢ ὅτι καὶ παρ' αὐτοῖς ἡ ποιητικὴ χάρις ἐσπουδάζετο, ἢ ὅτι νίκας ποιοῦντες τοὺς ποιητὰς εἰς ὕμνον ἐγείρουσιν. R.

18. Καλλιόπα] Gl. ms. β. ἡ ποίησις.

19. Τράπε δὲ Κυκνεία μάχα] ἐτράπη δὲ καὶ ὑπεχώρησεν ἐν τῇ πρὸς τὸν Κύκνον μάχῃ ὁ μέγιστος Ἡρακλῆς παρορμήσαντος Ἄρεος τὸν Κύκνον. ἐμαχέσατο δὲ Ἡρακλῆς, ὅτι κακόξεινος ἦν Κύκνος, καὶ ἐν παρόδῳ τῆς Θετταλίας οἰκῶν, ἀπεκαρατόμει τοὺς παριόντας, ναὸν τῷ Ἀπόλλωνι (l. Ἄρει) βουλόμενος ἐκ τῶν κεφαλῶν οἰκοδομῆσαι, καὶ αὐτῷ παριόντι ἐπιβουλεῦσαι ἠθέλησε. συστάσης οὖν αὐτοῖς μάχης, ἔφυγε δείσας Ἡρακλῆς, συμβαλλομένου Ἄρεος τῷ παιδὶ Κύκνῳ. ἀλλ' ὕστερον Ἡρακλῆς καὶ τοῦτον ἀπέκτεινε. Στησίχορος ἐν ἐπιγραφομένῳ Κύκνῳ ἱστορεῖ. (Suchfort. Fragm. Stesich. p. 37.) Τοιγάρτοι διὰ τὸ καὶ τὸν Ἀγησίδαμον ἀπολήγοντα * ἤδη ὑπὸ Ἰολάου ἀλείπτου ἀνεῤῥῶσθαι, εἰκότως ταῦτα ἐπηγάγετο· ἐχέτω οὖν, φησί, τῷ Ἰόλᾳ Ἀγησίδαμος χάριν, ὡς Ἀχιλλεῖ Πάτροκλος παρορμήσαντι εἰς τὸν πρὸς τοὺς βαρβάρους πόλεμον. V.

Ἱστορία. Τράπε δὲ Κυκνεία. Κύκνος ὁ Ἄρεως υἱὸς ἐν παρόδῳ τῆς Θετταλίας οἰκῶν τοὺς παριόντας ἐκαρατόμησε, βουλόμενος ἐκ τῶν κεφαλῶν Ἄρει νεὼν ἀνεγεῖραι. παριὼν οὖν καὶ Ἡρακλῆς καὶ ὑπὸ τούτου ἐπιβουλευθεὶς, μάχην συνῆψεν αὐτῷ. βεβοηθηκότος δὲ Ἄρεως τῷ παιδὶ, τραπεὶς ἀνεχώρησεν. ἀλλ' ὕστερον μόνον Κύκνον εὑρὼν ἀπέκτεινε. λέγει οὖν τὴν Ἡρακλέους τροπὴν εἰς παραμυθίαν Ἀγησιδάμου, ὀκλάσαντος μὲν ἐν τῷ τῆς πυγμῆς ἀγῶνι, καὶ τὸν ἀντίπαλον ἂν παρὰ μικρὸν νικῆσαι ποιήσαντες, εἰ μὴ ὁ ἀλείπτης αὐτοῦ Ὕλας ἰδὼν, θάρσος ἐνέβαλε· διὸ καὶ ἐνίκησεν. R.

Τράπε δὲ] ἤγουν εἰς φυγὴν ἐκίνησε καὶ τὸν Ἡρακλέα τὸν ὑπερβολικῶς ἰσχυρὸν ἡ μάχη ἡ Κυκνεία, ἤγουν ἡ τοῦ Κύκνου τοῦ υἱοῦ Ἄρεως, ἣν μετὰ τοῦ Κύκνου συνεκρότησεν ὁ Ἡρακλῆς. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ ὁ Ἀγησίδαμος ὑπεστάλη ἐν αὐτῷ τῷ ἀγῶνι, εἶτα ὑπὸ τοῦ Ὕλα τοῦ ἀλείπτου ἀναῤῥωσθεὶς ἐνίκησε. διὸ ἐπάγει· τοὺς πύκτας δὲ ἐν τῇ Ὀλυμπιάδι νικῶν ὁ Ἀγησίδαμος τῷ Ὕλᾳ φερέτω χάριν, ἤγουν εὐχαριστίαν, ὥσπερ ὁ Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλεῖ, ἔφερε δηλονότι, ὅτι ἔτρεπε τοὺς Τρῶας μετὰ τῶν ὅπλων αὐτοῦ. παρορμήσας δ' ἂν ἀνὴρ σὺν παλάμῃ, ἤγουν σὺν βοηθείᾳ θεοῦ, ἄνδρα πρὸς ἀρετὴν, πρὸς πελώριον, τουτέστιν ὑψηλότατον, ὥρμησεν, ἀντὶ τοῦ ἀνεβίβασεν, ὕψωσε κλέος. ὀλίγοι δέ τινες, ἀντὶ τοῦ, οὐδέ τινες ἔλαβον χαρὰν χωρὶς πόνων, λέγω, φῶς τῷ βιότῳ, τουτέστι, τῇ παρούσῃ ζωῇ, ἔργων πρὸ πάντων, ἀπὸ πάντων φημὶ τῶν ἔργων. R.

21. Ἴλᾳ φερέτω χάριν] οὕτω, φησὶ, τῷ Ἰόλᾳ χάριν ἐχέτω ὁ Ἀγησίδαμος, ὥσπερ Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλεῖ· τοῖς γὰρ ὅπλοις ἠρίστευσε τοῖς ἐκείνου. Ἄλλως. ὡς Ἡρακλέα τραπέντα ἀνέῤῥωσεν ἡ Ἀθηνᾶ, οὕτω καὶ τὸν Ἀγησίδαμον ὁ Ἰόλας. φερέτω οὖν χάριν, ἤτοι ἐχέτω χάριν τῷ Ἴλᾳ Ἀγησίδαμος πύκτης, ὡς Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλεῖ. τοῖς γὰρ ὅπλοις ἠρίστευσε τοῖς αὐτοῦ. V.

23. Φύντ' ἀρετᾷ] τὸν φύντα πρὸς ἀρετὴν σὺν θεοῦ παλάμᾳ παροξύνας τις πρὸς μέγα κλέος ὁρμῆσαι ποιήσειεν. V.

Τὸ ἀρετῇ ἢ πρὸς τὸ θήξαις, ἵν' ᾖ, παρακινήσας ἐν ἀρετῇ, ἢ πρὸς τὸ ὁρμῆσαι. ἵν' ᾖ, ὁρμῆσαι ἐν ἀρετῇ πρὸς κλέος μέγα, ἢ τῇ ἑαυτοῦ, ἢ τῇ ἐκείνου. R.

26. Ἄπονον δ' ἔλαβον χάρμα παῦροί τινες] οὗτος μὲν οὖν, φησι, μετὰ πόνου ἔλαβε τὴν νίκην. ὀλίγοι δέ εἰσιν οἱ χωρὶς πόνου νικήσαντες. ἢ οὕτως· οὐδένες χωρὶς πόνου χαράν τινος ἔσχον ἔργου. ἢ, οὐδένες πρὶν ἐνεργῆσαι νικῶσί τι. ἡ δὲ νίκη τῷ βίῳ αὐτῶν ἐστι φάος. V.

28. Ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον] ἐμὲ δὲ παρώρμησαν αἱ τοῦ Διὸς θέμιδες ὑμνῆσαι τοῦτον τὸν ἀγῶνα. θέμιδες δὲ Διὸς ὁ κατὰ θεσμὸν τῆς πενταετηρίδος πληρωθεὶς χρόνος. ἢ οὕτως· ἐμὲ προτρέπουσιν αἱ Διὸς θέμιδες ᾆσαι τὸν ἀγῶνα τὸν ἐξαίρετον τοῦ Διὸς τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ἄλλως. τὸ ἑξῆς· ἀγῶνα Διός. θέμιτες ὦρσαν· ἐπεὶ μετὰ δικαιοσύνης ἀγωνίζονται, ἀντὶ τοῦ θέμιδες. Δωρικὴ δὲ ἡ κλίσις. Ὅμηρος· (Iliad. ό. 87.) "Θέμιστι δὲ "καλλιπαρήῳ." V.

Τὸν ἀγῶνα δὲ τὸν ἐξαίρετον, ἀντὶ τοῦ τὸ κατασκεύασμα τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἔνθα ὁ ἀγὼν ἐτελεῖτο, ὑμνῆσαι ὦρσαν, ἤγουν διήγειραν ἐμὲ, δηλονότι αἱ θέμιτες, ἤγουν αἱ νομοθεσίαι τοῦ Διὸς, αἱ κατὰ νόμους συνήθειαι. τοῦ Διὸς δὲ λέγει αὐτὰς, ἐπειδὴ βασιλέα

* f. ἀπολείποντα deficientem.

πάντων αὐτὸν ἐνόμιζε· βασιλέως δὲ τὸ νομοθετεῖν. ὅν, ἤγουν τὸν ἀγῶνα, ἡ ἰσχὺς τοῦ Ἡρακλέους, περιφραστικῶς ὁ Ἡρακλῆς, ἐκτίσατο, ἀντὶ τοῦ, ἔκτισε, κατεσκεύασε, πλησίον τοῦ ἀρχαίου μνήματος τοῦ Πέλοπος· ἐπεὶ, ἤγουν ἀφ' οὗ, τὸν Κτέατον τὸν ἀμύμονα, ἤτοι τὸν ἄψογον, ἐφόνευσε, τὸν υἱὸν τοῦ Ποσειδῶνος· ἐφόνευσε δὲ τὸν Εὔρυτον, τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἵνα πράσσοιτο, ἤγουν ἀπαιτοίη, τὸν Αὐγείαν ἄκοντα ἑκὼν τὸν μισθὸν, τὸν ὑπέρβιον, τὸν ὑπερβολικῶς πολὺν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑπερβολικῶν τὴν ἰσχὺν, τὸν λάτριον, τουτέστι τὸν ὑπὲρ τῆς δουλείας τῆς ἐξαιρέσεως τῆς κόπρου. συνεμάχουν γὰρ οὗτοι, ἤτοι ὁ Κτέατος καὶ ὁ Εὔρυτος, τῷ Αὐγείᾳ, οὐ προθυμουμένῳ δοῦναι τῷ Ἡρακλεῖ τὸν συμπεφωνημένον μισθόν. ἦσαν δὲ οὗτοι μητρὸς μὲν τῆς Μολιόνης, ἀφ' ἧς καὶ Μολιονίδαι ἐλέγοντο. πατρὸς δὲ, λόγῳ μὲν τοῦ Ἄκτορος, αὐτοὺς ἔλεγον, τῇ δ' ἀληθείᾳ Ποσειδῶνος ἐνόμιζον. Κτέατος καὶ Εὔρυτος Μολιόνης καὶ Ποσειδῶνος υἱοί. ὅτι δὲ Ἡρακλῆς μετὰ Τιρυνθίων κατ' Αὐγείου ἐστράτευσε, συμμαχοῦντες οὗτοι Αὐγείᾳ, ἔν τινι τόπῳ τῆς Ἤλιδος λοχήσαντες τοῦ στρατοῦ τὸ πλεῖστον διέφθειραν, ἔπειθ' ὕστερον αὐτοὺς Ἡρακλῆς εἰς τὸν ἀγῶνα μέλλοντας ἀπιέναι λοχήσας καὶ αὐτὸς ἐν ταῖς λόχμαις τῶν Κλεωνῶν, τούτους ἀπέκτεινε. μονωθέντος οὖν Αὐγείου, πρῶτον μὲν τὴν πόλιν αὐτοῦ πορθεῖ, ἔπειτα καὶ αὐτὸν ἀναιρεῖ. R.

29. Ὃν ἀρχαίῳ σάματι] τὸ μνῆμα τοῦ Πέλοπος τὸ αὐτὸ τῷ βωμῷ. οὐ γὰρ ἑτέρωθι μὲν ὁ Πέλοψ, ἑτέρωθι δὲ ὁ βωμὸς, ἀλλ' ἓν καὶ τὸ αὐτὸ χωρίον ἐστὶ σῆμα καὶ βωμός. ἐξάριθμον δὲ, ἐπεὶ τῶν δώδεκα θεῶν ἓξ βωμοὺς κατεσκεύασεν. ὁ δὲ νοῦς· ὅν τινα ἀγῶνα πλησίον τοῦ ἀρχαίου σήματος καὶ τάφου ἓξ βωμῶν ἀριθμὸν ἔχοντα, [ἕκτον βωμὸν,] ἱδρύσατο καὶ κατεσκεύασεν Ἡρακλῆς, ἡνίκα τοὺς τοῦ Ποσειδῶνος ἀνεῖλε παῖδας, Κτέατον καὶ Εὔρυτον, ἵνα δυνηθῇ τῆς ὑπηρεσίας μισθὸν κομίσασθαι παρὰ τοῦ Αὐγείου πλεῖστον ὄντα, καὶ παρὰ ἄκοντος αὐτὸς ἑκών. ἐλάτρευσε γὰρ αὐτῷ ὁ Ἡρακλῆς ἐκφορήσας τὴν ἐν τῇ αὐλῇ κόπρον. ὑπέρβιον δὲ, τὸν πολύν. ἀνεῖλεν οὖν τοὺς Μολιονίδας ὁ Ἡρακλῆς, ἵν' εἰσπράξηται τὸν Αὐγέαν, ὅτι ἐν τῷ πρὸς Αὐγέαν πολέμῳ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν Μολιονιδῶν ἁλοὺς, ἔφυγε. διὸ μηνίσας αὐτοῖς τὸν περὶ Κλεωνὰς συνεστήσατο λόχον, φησὶ Μνασέας ὁ Παταρεύς. Ἄλλως. Κτέατος καὶ Εὔρυτος, ἀδελφοὶ, τῷ μὲν λόγῳ Ἄκτορος καὶ Μολιόνης, τῇ δὲ ἀληθείᾳ Ποσειδῶνος καὶ Μολιόνης. οὗτοι συνεστρατεύσαντο Αὐγείᾳ, καὶ ἐπειδὴ εἰς τὸν μισθὸν τῆς ἐκχύσεως τῆς ὄνθου ἠδικεῖτο Ἡρακλῆς, ἀποκαθάρας μὲν τὴν κόπρον, ἀποστερούμενος δὲ τοῦ συμφωνηθέντος μισθοῦ, λοχήσας ἐν Κλεωναῖς τοῦ Ἄργους ὁ Ἡρακλῆς ἀνεῖλεν, ἵν' εὐαλώτερος αὐτῷ μονωθεὶς ὁ Αὐγείας γένηται. ἦν δὲ ὁ μισθὸς ἡ δεκάτη τῶν βοῶν· ἀνεῖλεν οὖν τοὺς Μολιονίδας ὁ Ἡρακλῆς, ἵν' εἰσπράξηται τὸν Αὐγείαν. λάτριον δὲ μισθὸν, τὸν ἀντὶ τῆς λατρείας καὶ ὑπηρεσίας. V.

30. Πὰρ] Schol. Ms. β. σύναψον τὴν παρὰ μετὰ τοῦ, ἀρχαίῳ σάματι. (G. πὰρ Π. βωμῷ ἐξάρθμον Ἡρακλέης ἐκτ.)

31. Βίη] Gl. ms. β. δύναμις.

Ὡς Αὐγέαν] τὸ ὡς, ἀντὶ τοῦ ἕως. V.

34. Ὡς πράσσοιτο] τὸ ὡς, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ, ἵν' ᾖ τὸ πράσσοιτο ἀντὶ τοῦ ἔπρασσεν, ἢ ἀντὶ τοῦ ἵνα, ἵν' ᾖ πρὸς τὸν μέλλοντα. τὸ δὲ ὑπέρβιον πρὸς τὸν Αὐγείαν συναπτέον. R.

Λάτριον] Gl. ms. γ. δεδουλευμένον.

36. Λόχμαισι δὲ δοκεύσας] δασέσι τόποις. ἐπιτηρήσας γὰρ αὐτοὺς ἐν τοῖς συνδένδροις τόποις τῶν Κλεωνῶν, ἀνεῖλεν, ἐνεδρεύσας καὶ λοχήσας, διότι πρώην ποτὲ τὸ στράτευμα αὐτοῦ, τὸ ἐκ τῶν Ἀργείων, ἐν τῇ πόλει τῶν Ἠλείων καθεζόμενον ἐπολέμησαν αὐτοὶ οἱ ὑπερήφανοι παῖδες τῆς Μολιόνης. V.

Ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. ἤγουν, ἐν συνδένδροις γὰρ τόποις ὑποκάτω τῶν Κλεωνῶν (πόλις δὲ τοῦ Ἄργους αἱ Κλεωναὶ) ἐφόνευσε καὶ ἐκείνους ὁ Ἡρακλῆς, τουτέστι τὸν Κτέατον καὶ τὸν Εὔρυτον, ἐφ' ὁδῷ, ἤγουν ἐνέδρᾳ, δοκεύσας καὶ ἐπιτηρήσας, διότι πρότερον αὐτοὶ οἱ Μολίονες οἱ ὑπερφίαλοι, ἤγουν οἱ ὑπερβολικῶς ὑπερήφανοι, στρατὸν Τιρύνθιον, ἤτοι Ἀργεῖον, καθήμενον ἐν ταῖς κοιλάσι τῆς Ἤλιδος ἐπόρθησαν, ἀντὶ τοῦ ἔφθειραν. R.

37. Ὑπὸ Κλεωνᾶν] Δωρικῶς, ὑπὸ Κλεωνῶν. ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως Ἀργολικῆς. [τινὲς δὲ, δῆμον Λακωνικόν.] ἐδάμασε δὲ Εὔρυτον καὶ Κτέατον ἀποκτείνας αὐτοὺς πορευομένους ἐπὶ τὸν Ἰσθμιακὸν ἀγῶνα, [ἤτοι ἀπέκτεινεν αὐτούς·] ἐφ' ὁδῷ δὲ, ἀντὶ τοῦ λόχῳ. καὶ (Hom. Iliad. α'. 151.) "ὁδὸν ἐλθέμεν," ἀντὶ τοῦ ἐνέδραν ἐλθεῖν. ἀπέκτεινε δὲ αὐτοὺς πορευομένους εἰς τὸν Ἰσθμιακὸν ἀγῶνα. τὸ δὲ, ὅτι πρόσθε ποτὲ, τὴν αἰτίαν ἀποδιδοὺς τοῦ γεγενημένου ὁ Πίνδαρός φησι. V.

39. Ὅτι πρόσθε ποτὲ Τιρύνθιον] τουτέστιν, ὅτι πολλοὺς συστρατεύσαντας αὐτῷ ἀπέκτειναν. οἱ δὲ ἀποθανόντες ἐν τῇ μάχῃ εἰσὶν οὗτοι Τελαμὼν, Χαλκώδων, καὶ Ἰφικλῆς ὁ πρεσβύτατος αὐτοῦ ἀδελφός. Ἄλλως. Τιρύνθιον, ἀντὶ τοῦ Ἀργεῖον· Τίρυνς γὰρ πόλις Ἄργους. ὅτι δὲ ἐν τῷ πρὸς Αὐγείαν πολέμῳ ὁ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν Μολιονιδῶν ἁλοὺς ἔφυγε· διὸ μηνίσας αὐτοῖς τὸν περὶ Κλεωνὰς συνεστήσατο λόχον, φησὶ Μνασέας ὁ Παταρεύς. V.

42. Ὑπερφίαλοι] Gl. ms. γ. ἄδικοι.

Καὶ μὰν ξειναπάτας βασιλεὺς] ξειναπάτην αὐτόν φησι διὰ τὴν τοῦ μισθοῦ ἀγνωμοσύνην· ἀλλὰ μὴν καὶ ὁ περὶ τοὺς φίλους

ἀπατηλὸς Αὐγείας, ὁ τῶν Ἠλείων βασιλεὺς, ἐθεάσατο οὐ πολὺ ὕστερον τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα εἰς πλῆθος κακῶν ἐμβαλλομένην, τοῦτο μὲν πυρὶ, τοῦτο δὲ σιδήρῳ, καὶ εἰς ῥεῦμα ἄτης ἐγκαθίσασαν. V.

Καὶ μὴν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἐπειῶν, ἤτοι τῶν Ἠλείων, ἤγουν ὁ Αὐγείας ὁ ξεναπάτας, τουτέστιν ὁ τοὺς φίλους ἀπατῶν (τοῦτο δέ φησι διὰ τὴν τοῦ μισθοῦ ἀγνωμοσύνην αὐτοῦ), ὄπισθεν, ἤγουν ὕστερον μετὰ ταῦτα, οὐκ ἐπὶ πολὺν χρόνον, εἶδε τὴν πατρίδα, τὴν ἑαυτοῦ πόλιν, τὴν πολυκτέανον, ἤτοι τὴν πολυκτήμονα, τὴν πολυθρέμμονα, ὑπὸ στερεοῦ πυρὸς, ἰσχυροῦ, δραστηρίου, καὶ ὑπὸ πληγῶν σιδήρου, καθίζουσαν, ἀντὶ τοῦ καταδυομένην, εἰς βαθὺ ῥεῦμα βλάβης. R.

44. Πολυκτέανον] Gl. ms. γ. πλούσιον.

45. Πλαγαῖς τε σιδήρου] διὰ τὸ κατασκάπτεσθαι ὑπὸ τῶν σκαφείων. V.

46. Βαθὺν ἐς ὀχετὸν ἄτας] κατὰ περίφρασιν, ἄτην, εἰς ῥεῦμα ἄτης ἐμπεσοῦσαν. ἵζοισαν δὲ, ἐπικαθημένην· τὴν πόλιν δὲ καλεῖσθαί φασι Φύκτεον, ἀπό τινος Φυκτέως, οὗ μέμνηται καὶ Ἡσίοδος (Fragm. p. 444. Ruhnken. Ep. crit. i. p. 111.) οὕτω·

Τὴν δ' Ἀμαρυγκείδης Ἱππόστρατος, ὄζος Ἄρηος,
Φυκτέως ἀγλαὸς υἱὸς, Ἐπειῶν ὄρχαμος ἀνδρῶν. V.

Ἵζοισαν] Gl. ms. γ. καθημένην.

47. Νεῖκος δὲ κρεσσόνων] παραφράζει τὸ Ὁμηρικόν· (Iliad. α'. 80.)

Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ.

ὅ ἐστι· τὸ τῶν κρεισσόνων νεῖκος οὐ ῥᾴδιον ἀποθέσθαι. ἐπὶ γὰρ τοῖς κρείττοσι κεῖται τὸ, ὅτε θέλουσι πολεμεῖν. Ἄλλως. ἀδύνατόν γάρ ἐστι τῷ ἥττονι, τὸ τῶν ὑπερεχόντων κράτος ἐκκλῖναι. V.

Ὁ δὲ, ἀντὶ τοῦ γάρ· ἤγουν τὴν φιλονεικίαν γὰρ τὴν πρὸς τοὺς ἐπικρατεστέρους κινηθεῖσαν ἀποθέσθαι, ἀντὶ τοῦ ἐκφυγεῖν, ἐπιτιθεμένην δηλονότι καὶ βλάπτουσαν. ἡ ἀπόθεσις γὰρ ἐπὶ βάρους λέγεται. ἄπορον, ἤγουν ἀμήχανον, ἀδύνατον. καὶ ἐκεῖνος, ἤγουν ὁ Αὐγείας, δι' ἀβουλίαν, τουτέστι μωρίαν, ὕστατος, ἤγουν τελευταῖον περὶ τὸ τέλος τῆς ἁλώσεως, τουτέστι τῆς πορθήσεως, τῆς ἑαυτοῦ πόλεως, συναντήσας ἤγουν συγκρούσας, τῷ Ἡρακλεῖ δηλονότι, θάνατον χαλεπὸν οὐκ ἐξέφυγεν. R.

Κρεσσόνων] Gl. ms. γ. ἀνδρειοτέρων.

Ἀποθέσθ' ἄπορον] ἀμήχανον. διὸ καὶ Αὐγείαν οὐχ οἷόν τ' ἦν τὴν Ἡρακλέους μάχην ἀποφυγεῖν, καὶ μὴ ὑπὸ τούτου τετιμωρῆσθαι. R.

48. Κἀκεῖνος ἀβουλίαις] ὁ γοῦν Αὐγείας διὰ τὴν οἰκείαν ἄνοιαν περὶ τὰ τελευταῖα τῆς ἁλώσεως περιτυχὼν τῷ Ἡρακλεῖ, οὐκ ἠδυνήθη τὸν μέγιστον καὶ χαλεπώτατον θάνατον ἐκφυγεῖν. V.

51. Ὁ δ' ἄρ' ἐν Πίσᾳ ἔλσαις] ἐν χωρίῳ τινὶ χωριζομένῳ τῆς Ὀλυμπίας κατὰ τὴν τῶν Γεωγράφων βουλὴν, σταδίους τριακοσίους. (l. ς pro τ') ὁ δὲ νοῦς· ὁ δὲ δὴ τοῦ Διὸς ἰσχυρότατος υἱὸς Ἡρακλῆς, συναγαγὼν καὶ κατασχὼν ἐν τῇ Πίσᾳ, ἤτοι τῇ Ἤλιδι τὸν ὅλον αὐτοῦ στρατὸν καὶ τὴν πᾶσαν λείαν, οὕτω λοιπὸν κατεσκεύαζε τὸ θεῖον τοῦ Διὸς ἄλσος. Ἄλλως. ἐν Πίσᾳ ἔλσαις] συγκλείσας, κατασχὼν, καθιδρύσας. V.

Ὁ δὲ υἱὸς τοῦ Διὸς ὁ ἰσχυρὸς, ἤγουν ὁ Ἡρακλῆς, ἐν τῇ Πίσᾳ ἔλσας, τουτέστι συναγαγὼν, κατασχὼν, ὅλον τε τὸν στρατὸν καὶ πᾶσαν τὴν λείαν, ἤγουν τὴν λαφυραγωγίαν, ἐσταθμᾶτο, ἀντὶ τοῦ, κατεμέτρει χάριν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ μεγίστου, ἤγουν τοῦ Διὸς, ναὸν ἄγαν θεῖον, ἀντὶ τοῦ τόπον εἰς κατασκευὴν ναοῦ κατὰ πολὺ θείου. περιπήξας δὲ, ἤγουν περιορίσας, περικυκλώσας, τὴν ἄλτιν μὲν, τουτέστι τὸ ἱερὸν, οὗτος ὁ Ἡρακλῆς, ἐν καθαρῷ, τόπῳ δηλονότι, διέκρινεν, ἤτοι διεχώρισε. τὸ δὲ κύκλῳ τῆς ἄλτεως πέδον, ἤγουν χωρίον ἐποίησε δείπνου κατάλυσιν, ἤγουν καταγωγὴν, ἀνάπαυσιν, τιμήσας τὸν πόρον τοῦ Ἀλφειοῦ, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ τὸν Ἀλφειὸν, μετὰ τῶν δώδεκα θεῶν, τῶν βασιλέων, καὶ πάγον, ἤγουν ὄρος Κρόνου, τουτέστι Κρόνιον λόφον, προσεφθέγξατο, ἤτοι προσηγόρευσεν, ὠνόμασε πάντα τὸν τόπον δηλονότι. πρότερον γὰρ νώνυμνος, ἤτοι ἄδοξος, ἔξω ὕμνου, ἤτοι κλέους, προσηγορίας δηλονότι, ἡ χώρα, ἧς ἐβασίλευεν ὁ Οἰνόμαος, ἐβρέχετο πολλῇ νιφάδι, τουτέστιν ἐκαλύπτετο τῇ σιωπῇ, ὥσπερ ὑπὸ πολλῆς καταφερομένης χιόνος. R.

52. Λεῖαν] Gl. ms. γ. αἰχμαλωσίαν.

53. Σταθμᾶτο] κατεμετρεῖτο, περιώριζε, περιεσκέπτετο, ἢ κατεσκεύαζεν. ἄλσος δὲ τὸ ἀνιερωμένον τῷ θεῷ γῆς μέρος, εἰ καὶ ψιλὸν εἴη φυτῶν. V.

Σταθμᾶτο] Gl. ms. κατεμοίραζε.

54. Περὶ δὲ πάξας] περιπήξας, φησὶν, ὁ Ἡρακλῆς κύκλῳ τὰ ὅπλα, ἐσταθμᾶτο τῷ πατρὶ τῷ μεγίστῳ τὸ ἱερὸν, ἀντὶ τοῦ κατεβάλλετο. ἄλτιν δὲ τὸ ἄδυτον· κατὰ δέ τινας τὸν νεὼν, κατὰ δὲ ἐνίους ὄνομα χωρίου. γράφεται δὲ καὶ Ἆλιν, ἵν' ᾖ, τὴν μὲν Ἦλιν καθιέρωσε τῷ θεῷ, τὸν δὲ κύκλῳ τόπον αὐτοῦ εἰς συμπόσιον ἐποίησεν. V.

55. Ἄλτιν μὲν ὅγ' ἐν καθαρῷ διέκρινε] τὴν μὲν Ἦλιν ἢ Ἄλτιν καθιέρωσε τῷ θεῷ, τὸ δὲ χωρίον τὸ κύκλῳ τοῦ ναοῦ καταλυτήριον ἔταξεν εἶναι τῶν ἀγωνιζομένων εἰς εὐωχίαν. τὸ δὲ ὅλον· περιπήξας δὲ καὶ περιφράξας τόπον τὸν μὲν ναὸν καὶ τὸ ἄδυτον αὐτὸ διεχώρισεν ἐν τῷ καθαρωτάτῳ μέρει, ἀνὰ τὸ μεσαίτατον· τὸ δὲ εἰς κύκλον τῆς γῆς ἢ τοῦ νεὼ, καταγώ-

γιον ἐποίησε καὶ δειπνητήριον τῶν ξένων. Ἄλλως. Ἀριστόδημος γράφει ἀντὶ Ἆλιν, Ἄλτιν. οὕτω γὰρ τὸν περὶ τὴν Ὀλυμπίαν τόπον καλεῖσθαι, καὶ τὸν Δία ἐξ ἐπιθέτου Ἄλτιον. μὴ γὰρ λόγον ἔχειν, τὴν ὑπ᾽ αὐτοῦ πεπορθημένην Ἆλιν ἱερὰν καὶ καθαρὰν ποιῆσαι, ἀλλὰ μηδὲ ἱερὸν εἶναι Διὸς ἐν Ἤλιδι, ἀλλ᾽ ἐν Πίσῃ. ἀποκεῖσθαι * δὲ τὴν Πίσαν τῆς Ὀλυμπίας σταδίους ἕξ. Δίδυμος δὲ κατὰ χώραν ἐῶν τὴν γραφὴν, τὸν Πίνδαρον τὴν Πίσαν Ἆλιν λέγειν φησίν· οἱ γὰρ Ἠλεῖοι ὑφ᾽ ἑαυτοὺς ποιησάμενοι τοὺς Πισαιάτας † Ἆλιν τὴν Πίσαν μετωνόμασαν. εἰ οὖν ἡ Πίσα μετέβαλε, τί ἂν εἴη ἐμποδὼν γράφειν, Ἆλιν. καὶ Καλλίμαχος δὲ τὴν Ἦλιν ἀντὶ τοῦ τὴν Πίσαν, εἶπεν· "Ἦλιν ἀνάσσεσθαι, Διὸς οἰκίον, ἔλλιπε Φυλεῖ." (Fragm. 189.) ἱερὰν δὲ τὴν Ἆλιν, ἀντὶ τοῦ Πίσαν. καὶ τὸν ἐν Πίσῃ δὲ Δία Ἠλεῖον εἶπε Καλλίμαχος (Fragm. 99.) Ἀλεῖος ὁ Ζεύς. V.

58. Τιμάσαις πόρον Ἀλφειοῦ μετὰ δώδεκ᾽ Ἀνάκτων θεῶν] καὶ γὰρ αὐτὸς ἐγκαταριθμεῖται τοῖς ιβ΄ θεοῖς, ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ βωμὸς οὐ δύναται ἐξ ἄλλου ὕδατος γενέσθαι (ῥαίνεσθαι?) εἰ μὴ ἐκ τοῦ Ἀλφειοῦ. Ἄλλως. Ἀλφειῷ εἰκότως, ὡς ἐγχωρίῳ ἔθυσε ποταμῷ. μετὰ δὲ τῶν δώδεκα θεῶν τοὺς βωμοὺς ἐποίησε. βωμοὺς γὰρ ἵδρυσε διδύμους ἕξ, ἐπωνόμασέ τε τοῦτον τὸν τόπον πάγον Κρόνου. Τὸ πρότερον γάρ, φησιν, οὐδεμίαν εἶχε προσηγορίαν, ἕως ἐβασίλευσεν ὁ Οἰνόμαος, ἀλλὰ κρημνὸς οὖσα καὶ ἀοίκητος ἐξέκειτο τοῖς πολλοῖς ὑετοῖς καὶ ὄμβροις. Ἄλλως. Τὸ βρέχετο ἀντὶ τοῦ κατεσιωπᾶτο φησί. συνήθως γὰρ τὸ βρέχεσθαι ἐπὶ τοῦ σιωπᾶσθαι τίθησι. καὶ ἀλλαχόσε· [Fragm. p. 103. ed. Schneid.] Μησὶ (f. μή τι) γὰρ βρεχέσθω. Τινὲς δὲ οὕτως· ἐκρύπτετο νιφάδι, τῇ περὶ τὸν Οἰνόμαον ἀδοξίᾳ. Ἄλλως. Τιμάσαις πόρον Ἀλφειοῦ, τουτέστι, πρῶτον τῷ Ἀλφειῷ ἔθυσεν ὡς ἐντοπίῳ θεῷ. V.

59. Μετὰ δώδεκ᾽ ἀνάκτων] ἀντὶ τοῦ σὺν δώδεκα θεοῖς. V.

60. Καὶ πάγον Κρόνου] Κρόνιον πάγον προσηγόρευσεν. V.

61. Ἇς Οἰνόμαος] ἀντὶ τοῦ ἕως· καί ἐστιν ἐπίρρημα χρονικόν. V.

Τινές φασιν, ὡς πρὸ τοῦ τὸ δωδεκάθεον τὸν Ἡρακλέα ποιῆσαι, Κρόνιος ἐκαλεῖτο λόφος, διὰ τὸ Κρόνου ἱερὸν ἐνταυθοῖ εἶναι. ἄλλοι δὲ λέγουσι, μεθ᾽ ὧν καὶ Πίνδαρος, ὡς ἔρημος ἦν ὁ χῶρος, Ἡρακλῆς δὲ τὸ δωδεκάθεον κτίσας, Κρόνιον λόφον τὸν τόπον ὠνόμασεν, ἀπὸ τοῦ ὑπερέχοντος. ὁ γὰρ Κρόνος πατὴρ τῶν θεῶν. Δέον εἰπεῖν νωνύμνως, νώνυμνον εἶπε πρὸς τὸ μέρος. οὕτως· ἧς γὰρ χώρας Οἰνόμαος ἦρχε, τοῦτο τὸ μέρος, ἐν ᾧ νῦν ἡ Ὀλυμπία, ἐβρέχετο πρόσθεν ἐν πολλῇ νιφάδι νώνυμνον, ἤτοι ἀνώνυμον, ἀκλεές. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ νιφάδι· λόφος γὰρ ἦν. ἔστι δὲ ἡ τοιαύτη γενικὴ, τὸ ἧς, πρὸς τὸ νώνυμνον, ἵν᾽ ᾖ ἀκλεὲς καὶ ἄδοξον αὐτῆς. R.

62. Ταύτᾳ δ᾽ ἐν πρωτογόνῳ τελετᾷ] ἐν δὴ ταύτῃ τῇ πρώτῃ καταβολῇ τῶν Ὀλυμπίων καὶ πρώτῃ τελουμένῃ ἑορτῇ, παρέσταν μὲν, παρεγένοντο μὲν, αἱ Μοῖραι αἱ τιμίαι, καὶ ὁ τὴν ἀλήθειαν πᾶσι φανερῶν χρόνος. τοῦτο εἶπε δεικνύων, ὅτι εὐμοίρως καὶ πολυχρονίως ἡ πανήγυρις τελεσθήσεται. Ἄλλως. ἐν ταύτῃ πρῶτον ἀγομένῃ τῇ ἑορτῇ παρέστησαν αἱ Μοῖραι καὶ ὁ Χρόνος τοῖς τόποις. παρείληφε δὲ τὰς Μοίρας καὶ τὸν Χρόνον, ὅτι εὔμοιρός τε ὁ ἀγὼν ἔσοιτο καὶ εἰς ἅπαντα τὸν αἰῶνα. V.

Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ ἑορτῇ τῇ πρωτογόνῳ, ἤγουν τῇ πρώτῃ γενομένῃ, τουτέστι, τῇ ἐν πρώτῃ καταβολῇ τῶν Ὀλυμπίων, παρέστησαν μὲν ἤγουν παραγενόμεναι ἔστησαν πλησίον αἱ Μοῖραι, παρέστη καὶ ὁ Χρόνος, ὁ μόνος τὴν ἀλήθειαν ἀποδεικνύων φανερῶς. τὸ δὲ σαφὲς ἔμπροσθεν χωρῶν ἐφανέρωσεν, ἀντὶ τοῦ φανεροῖ, δηλοῖ. ταῦτα δέ φησι διὰ τὴν παρακολουθήσασαν τῷ ἀγῶνι εὐδαιμονίαν καὶ τοῦ κλέους βεβαίωσιν. Τὰς Μοίρας εἶπε καὶ τὸν Χρόνον παραστῆναι τότε τῇ πανηγύρει, ἵνα εὐδαίμων εἴη καὶ μηδέποτε παύσαιτο. R.

67. Τὸ δὲ σαφανὲς] τὸ δὲ πρότερον σαφανὲς ὂν, προϊὼν ὁ χρόνος ἐνεφάνισε, καὶ φανερὸν ἐποίησε, ποῦ τὰ λάφυρα τοῦ πολέμου καὶ τὰ ἀπάργματα ἔθυσεν ὁ Ἡρακλῆς. ἢ οὕτω· προϊὼν δὲ ὁ χρόνος τὸ σαφανὲς ἡμῖν κατέδειξεν, ὅπου τὴν πολέμου δόσιν, τουτέστι, τὰ ἀκρόθινα διαμερίσας τοῖς θεοῖς ἔθυσε. Ἄλλως. (τὸ δ᾽ ἀφανὲς) τὸ ἀφανὲς, ἰὼν εἰς τὸ πρόσω ὁ χρόνος, ἔκδηλον ἐποίησεν. ἕτεροι δὲ οὕτω, σαφανὲς, ἵν᾽ ᾖ τὸ σαφὲς, ὑφὲν ἀναγινώσκουσιν, ὡς τὴν ἄνω διάνοιαν· τὸ δὲ ἀληθὲς ὂν καὶ σαφὲς, ἀεὶ ὁ χρόνος φανεροῖ. τὸ δὲ, ὅπα τὰν πολέμου δόσιν, ἀντὶ τοῦ ὅπου καὶ ἐν ᾧ τόπῳ διανείμας τὰ λάφυρα, λαβών τε τὰς ἀπαρχὰς ἔθυσε, καὶ ὅπως θαυμασίως τὴν τοῦ ἀγῶνος ἑορτὴν κατέστησεν ἐν τῇ πρώτῃ Ὀλυμπιάδι καὶ τοῖς ἀγωνίσμασι. πολέμου δὲ δόσιν τὰ λάφυρά φησιν· ὅπου τὴν λῆψιν τῶν ἐκ τοῦ πολέμου γενομένων διελών, φησι, τὰ ἀκροθίνια τοῖς θεοῖς ἔθυσε. V.

Τοῦ σαφανές ἐστι μεθερμηνευτικὸν τὸ ὅπα. τὸ δὲ ἀκρόθινα πρὸς τὸ ἔθυεν συναπτέον, ἵν᾽ ᾖ τὸ διελὼν πρὸς τὴν τοῦ πολέμου δόσιν. R.

Ἰὼν] Gl. ms. γ. πορευόμενος.

* Gott. ἀπωκίσθαι.

† f. Πισάτας.

68. Ὄπα τὰν πολέμου δὲ δόσιν] ὁπηνίκα δὲ τὴν δωρεὰν τοῦ πολέμου ὁ Ἡρακλῆς δηλονότι, διαχωρίσας τὰ ἀκρόθινα, ἤγουν τὰ ἐξαίρετα, ἔθυε· καὶ εὐθὺς τὴν πενταετηρίδα ἑορτὴν, ἤγουν τὴν διὰ πέντε ἐτῶν τελουμένην, κατέϛησεν, ἤτοι ἔταξε, τελεῖσθαι ἐποίησεν· ἐν Ὀλυμπιάδι πρώτῃ, τουτέϛιν ἐν τῇ πρώτῃ ἑορτῇ καὶ ἐν ταῖς πρώταις δηλονότι νικηφορίαις, ἢ νίκαις, τίς δὴ ἐκληρώσατο ϛέφανον ποταίνιον, ἤγουν πρόσφατον, ἐναγώνιον, χερσὶν, ἀντὶ τοῦ ἔργοις χειρῶν, τουτέϛι διὰ πυγμῆς, ἢ δισκεύσεως ἢ τοιούτου τινὸς, καὶ ποσὶν, ἀντὶ τοῦ ἔργοις ποδῶν, ἤτοι διὰ δρόμων, καὶ ἅρμασιν, ἤγουν δι' ἁρμάτων, ἀντὶ τοῦ, καὶ δι' ἱππηλασίας· ἐν δόξῃ θέμενος ἑαυτὸν δηλονότι, καθελὼν, ἀντὶ τοῦ ἑλὼν, ἤτοι λαβὼν καύχημα ἔργῳ, τουτέϛι δι' οἰκείας νίκης, δι' οἰκείων ἀνδραγαθημάτων. R.

Δόσιν] Gl ms. γ. κερδοσύνην.

69. Διελὼν] Gl. mss. β. γ. διαμοιράσας.

Καὶ πενταετηρίδ' ὅπως] θαυμαϛικῶς λέγει· καὶ πενταετηρικὴν ἄρα ἔϛησε καὶ ἐνομοθέτησεν εἶναι τὴν τῶν Ὀλυμπίων πανήγυριν. V.

72. Τίς δὴ ποταίνιόν γε λάβε (sic) ϛέφανον] πρὸς τὴν Μοῦσαν λέγει. ποταίνιον δὲ ἀντὶ τοῦ πρόσφατον. ἐκ δὲ τοῦ παρακολουθοῦντος σημαίνει τὸ πρῶτον. ἐπεὶ ὁ πρῶτος, πρόσφατός ἐϛι. τίς οὖν, φησι, πρῶτος ἔλαχε τὸν ϛέφανον, ὅτι ἔθηκεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν ἀγῶνα. V.

Ποταίνιον] Gl. ms. γ. ἔνδοξον.

74. Ἀγώνιον εὖχος καθελὼν] ἄδοξον θέμενος. τὸ ὑπερβατὸν, ἀγώνιον εὖχος καθελὼν, τὸ τοῦ ἀνταγωνιϛοῦ καὶ τὴν νίκην, τὴν αὐτοῦ εὐχὴν, ἔργῳ ἀποβαλών. ἢ οὕτω· συλλαβὼν τὴν εὐχὴν, ὅ ἐϛι τὸ καύχημα, τὸ τοῦ ἀνταγωνιϛοῦ, καθελὼν διὰ τοῦ ἔργου. V.

Ἐν δόξᾳ θέμενος] θέμενος ἑαυτὸν δηλονότι ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ, καθελὼν καὶ καταβαλὼν τὸ εὖχος τοῦ ἀνταγωνιϛοῦ, ἤτοι τὸν ἀνταγωνιϛὴν αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐάσας νικῆσαί τι αὐτὸν καὶ καυχήσασθαι. R.

76. Στάδιον μὲν ἀρίϛευσεν εὐθύτονον] εὐθὺ, τὸ μὴ ἔχον καμπὴν, τὸν ἁπλοῦν δρόμον. τὸν δὲ Οἰωνὸν Πίνδαρος ὡς ἤδη ἠνδρωμένον νικῆσαί φησι ϛάδιον περὶ τὴν πρώτην θέσιν τῶν Ὀλυμπίων· ἔνιοι δὲ παῖδα ὄντα αὐτὸν ὑπὸ τῶν Ἱπποκοωντιδῶν διεργεσθαι. ὁ δὲ νοῦς· ὁ μὲν τοῦ Λικυμνίου παῖς Οἰωνὸς τὸ εὐθύτονον καὶ ἀκαμπὲς ϛάδιον δραμὼν ἠρίϛευσεν. οὗτος δὲ ὁ Οἰωνὸς ἦλθεν ἀπὸ πόλεως Μιδίας καλουμένης τοῦ Ἄργους, βασιλεύων καὶ ἡγεμὼν λαοῦ ὤν. ἡ δὲ μεταφορὰ τοῦ ἐλαύνων ἀπὸ τῶν ποιμνίων.

Ἄλλως. εὐθύτονον ϛάδιον εἶπε· τοιοῦτο γὰρ λέγεται εἶναι τὸ ϛάδιον. παῖς δὲ ὁ Λικυμνίου, ὅσον ἤδη ἀνδρωθεὶς, τὴν πρώτην τῶν Ὀλυμπίων θέσιν καὶ δίαυλον ἐνίκησεν. ἐλαύνων δὲ, τουτέϛι προηγούμενος, ἦλθεν (ἔϛι δ' ὄνομα κύριον ὁ Οἰωνὸς) ἀπὸ Μιδίας, κώμης Ἀργολικῆς, ἔνιοι δὲ πόλεως. V.

Τὸ ϛάδιον μὲν, τὸ κατ' εὐθεῖαν εἰς μῆκος τεταμένον, διὰ τῶν ποδῶν τρέχων ὁ Οἰωνὸς, ὁ υἱὸς τοῦ Λικυμνίου, ἠρίϛευσεν, ἤγουν ἠνδραγάθησεν, ἄριϛος ἐφάνη· ἦλθε δὲ Μιδίαθεν, ἤτοι ἀπὸ τῆς Μιδίας, (πόλις δὲ αὕτη τοῦ Ἄργους) ϛρατὸν ἐλαύνων, τουτέϛιν ἄγων, ἐπαγόμενον ἔχων. ὁ δὲ Ἔχεμος ἠρίϛευσεν ἐν πάλῃ δοξάζων τὴν Τέγεαν, τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα. ἔϛι δὲ ἡ Τέγεα πόλις Ἀρκαδική. ὁ Δόρυκλος δὲ ἔφερεν, ἀντὶ τοῦ ἤρατο, τὸ τέλος, ἤγουν τὸ κράτος τῆς πυγμῆς, τουτέϛι τὴν ἐν τῇ πυγμῇ νίκην, οἰκῶν τὴν πόλιν, τὴν Τίρυνθα. ἐν ἵπποις δὲ τέτρασιν ὁ Σῆμος, ὁ ἀπὸ Μαντινέας, νικήσας δηλονότι, ἠείδετο, ἤγουν ἀνεκηρύττετο· ὁ Φράϛωρ δὲ δι' ἄκοντος ἔλασεν, ἤγουν ἀφῆκεν, ἔπεμψεν ἐπὶ τὸν σκοπὸν, τουτέϛιν εὐϛόχως ἠκόντισεν. ὁ Ἐνικεὺς δὲ τὴν χεῖρα κυκλώσας, ἤγουν κατὰ κύκλον ϛρέψας, ἔδικε, τουτέϛιν ἔβαλλε διὰ πέτρας, ἤτοι ἐδίσκευσεν εἰς μῆκος ὑπὲρ ἅπαντας τοὺς ἀνταγωνιϛὰς δηλονότι, καὶ τῇ συμμαχίᾳ, ἀντὶ τοῦ τῷ πλήθει τῶν συναγωνιϛῶν παρέθυξε, τουτέϛιν ἐκίνησε, διεῤῥίπισε, θόρυβον μέγαν. R.

79. Πάλᾳ δὲ κυδαίνων] ἠρίϛευσε, πάλῃ κυδαίνων, ὅ ἐϛι δοξάζων τὴν πόλιν αὐτοῦ Τέγεαν (ἔϛι δὲ πόλις Ἀρκαδίας), δοξάζων διὰ τὸ ἀνακορευθῆναι ἀπὸ Τεγέας, προσυπακουϛέον τὸ, ἠρίϛευσεν. ὑπὸ δὲ τούτου τοῦ Ἐχέμου τὸν Ὕλλον φασὶ τελευτῆσαι κατιόντα εἰς Πελοπόννησον. V.

83. Ἀν' ἵπποισι δὲ τέτρασιν ἔως Ἁλιῤῥοθίου] ἐφ' ἵπποις δὲ τέτρασιν, ἤτοι τεθρίππῳ ἀγωνισάμενος, ἐνίκησεν ὁ Ἁλιῤῥόθιος· ὅθεν τινὲς σῆμα Ἁλιῤῥοθίου κατὰ περίφρασιν ἤκουσαν, οἱονεὶ τὸ σημεῖον καὶ ἡ δόξα τοῦ Ἁλιῤῥοθίου, ὡς καὶ Ὅμηρος (Odyss. β'. 409.) "Ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο, "καὶ, Βίη Ἡρακληείη." ὁ δὲ Δίδυμος οὕτω καθίϛησι τὸν λόγον· τὴν Μαντινέαν* φησὶν εἶναι ἱερὰν Ποσειδῶνος, καὶ παρατίθεται τὸν Βακχυλίδην λέγοντα οὕτω (Ursin. Fr. Lyr. p. 203.) "Ποσειδάνιον (sic G.) "ὡς Μαντινεῖς τριόδοντα χαλκοδαιδάλοισιν "ἐν ἀσπίσι φορεῦντες." ἐπίσημον γὰρ εἶναι τῶν ἀσπίδων, τὸν Ποσειδῶνος τριόδοντα, ὅτι παρ' αὐτοῖς μάλιϛα τιμᾶται ὁ θεός. ἔϛιν οὖν τὸ σαφὲς οὕτω, καθ' αὐτὸ ἔξωθεν παραλαμβανομένου τοῦ ὀνόματος· ἀν' ἵπποισι δὲ τετράσιν ἥρως ὁ ἀπὸ Μαντινέας ἐνίκησε.

* Sic et G. l. Μαντίνειαν.

καὶ ἔστιν ἡ Μαντινία σημεῖον καὶ ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος. Ἀλιῤῥόθιον γὰρ ἐπιθετικῶς τὸν Ποσειδῶνά φησι. καὶ παρατίθεται τὸ Ὁμηρικόν· (Od. ί. 292.) "Πάσας δ' ὀρό-"θυνεν ἀέλλας Παντοίων ἀνέμων," παρατίθεται δὲ καὶ τὸν γράφοντα τὴν Θησηΐδα, μαρτυροῦντα τῷ ἥρωϊ τοῦ ἅρματος ἡνιοχευτικὴν ἀρετήν· "Τρέψας* δὲ πώλους, ὡς "ὁ Μαντινεὺς Σῆμος." (G. ἥρως.) Ἄλλως. ἐὰν μὲν γράφηται, Σᾶμ' Ἀλιῤῥοθίῳ, ἔσται αὐτὸς ὁ Ἀλιῤῥοθίῳ ἥκων, ὡς ἂν ἐπίσημος ἐγένετο ὁ Ἀλιῤῥοθίῳ· ἐὰν δὲ Σᾶμος ὁ Ἀλιῤῥόθιος, φανερὸν, οἷον Σᾶμος Ἀλιῤῥόθιος ἐνίκησεν. Ἀριστόδημος δέ φησι, μὴ δύνασθαι συγχρονεῖν Ἀλιῤῥόθιον τὸν κατὰ Κέκροπα Ἡρακλεῖ, ἀλλὰ μηδὲ Ἀρκάδα εἶναι, ἀλλ' Ἀθηναῖον· Σῆμον δέ τινα νῦν νενικηκέναι ἅρματι, ὥς φησι Δίφιλος ὁ τὴν Θησηΐδα ποιήσας ἔν τινι ἰάμβῳ, οὕτω·

Τρέψας δὲ πώλους ὡς ὁ Μαντινεὺς Σῆμος,
Ὃς πρῶτος ἅρματ' ἤλασεν παρ' Ἀλφειῷ.

Ἄλλως. Ἀλιῤῥόθιος Μαντινεὺς, ὁμώνυμος τῷ Ἀθηναίῳ, ὃς ἦν Ποσειδῶνος καὶ Βαθυκλείας. ἔνιοι δὲ γράφουσι, Σῆρος Ἀλιῤῥοθίου, οὗ μέμνηται Ἡσίοδος· (Fragm. p. 446. ed. Lœsn.)

Ἦτοι ὁ μὲν Σῆρον καὶ Ἀλάζυγον υἱέας ἐσθλούς.

ἦν δὲ ὁ Σῆρος τοῦ Ἀλιῤῥοθίου τοῦ Περιήρους καὶ Ἀλκυόνης. V.

84. Ἀείδετο] Gl. ms γ. ἐδοξάζετο.

85. Ἄκοντι δὲ Φράστωρ] ἀκοντίῳ ἀγωνισάμενος ἔῤῥιψε κατὰ σκοποῦ. οἱ δὲ τὸ, ἤλασε σκοπὸν, ἀντὶ τοῦ, ἣν νίκην εὐτύχησε, φασίν. Ἐνικεὺς δὲ ὄνομα κύριον. V.

Ἔλασε] Gl. ms. γ. ἐκέρδησε.

Σκοπὸν] Gl. γ. τὸν ἀγῶνα.

86. Μᾶκος δ' Ἐνικεὺς ἔδικε πέτρῳ] μακρὸν ἐδίσκευε δίσκῳ λιθίνῳ. οὕτως οἱ ἀρχαῖοι. μᾶκος δὲ μακρὸν, παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν (Iliad. τ'. 131.) χειρὶ περιστρέψας, φησὶ χέρα κυκλώσας. V.

Μὴ λάβῃς εἰς τὸ μῆκος ἔξωθεν εἰς, ἀλλ' οὕτω λέγε. ὁ Ἐνικεὺς δὲ κυκλώσας τὴν χεῖρα ἐν πέτρῳ, ἔδικε καὶ ἔῤῥιψε μῆκος, ἤγουν, ἡ τοῦ πέτρου ῥίψις πολλοῦ μήκους ἐγένετο ὑπὲρ ἅπαντας καὶ ἐπέκεινα πάντων. ὥσπερ δὲ φαμὲν, ὑβρίζω σε ὕβριν, οὕτω καὶ, ἔδικε μῆκος, ἀντὶ τοῦ μακρὰν ἔῤῥιψε ῥίψιν. R.

Πέτρῳ] διὰ τῆς στρογγυλοειδοῦς πέτρας. Gl. ms. γ.

88. Ὑπὲρ ἁπάντων] πάντας φησὶ τοὺς ἀνταγωνιστὰς τῇ βολῇ παρελθὼν, παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· (Odyss. ϑ'. 189.) "Τόν ῥα πε-"ριστρέψας ἧκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός." τὸ δὲ, καὶ συμμαχίᾳ θόρυβον, ἀντὶ τοῦ, καὶ τοῖς παρεστῶσιν αὐτοῖς συμμάχοις, ἔκπληξιν καὶ ταραχὴν ἐκίνησε. μέγαν, διὰ τὸ ὑπερβεβλημένον τῆς βολῆς θαῦμα. καὶ τοῦτο παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· (Odyss. ϑ'. 190. sq.) "Κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ Φαίηκες, "δολιχήρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες." καὶ συμμαχία θόρυβον, ἀντὶ τοῦ, τὸ πλῆθος θαυμάσαν ἀνεβόησεν ἐπὶ τῷ τῆς βολῆς μήκει. ἢ οὕτω· παρεκίνησε καὶ ἀνήγειρε τὸ τῶν συμμάχων πλῆθος. V.

89. Παρέθηξεν] ἐκίνησε, παρώρμησεν. V.

90. Ἐν δ' ἕσπερον ἔφλεξεν εὐώπιδος] τῆς δὲ εὐώπιδος σελήνης τὸ ἐρατὸν φάος κατέλαμψε τὴν ἑσπέραν. ταῦτα γὰρ ἐγένετο τοῦ ἑσπέρου, καὶ τοῦ σκότου καταυγαζομένου καὶ φαιδρυνομένου ὑπὸ τῆς σεληνιακῆς αὐγῆς. ἐρατὸν δὲ φάος σελήνης, τὸ πανσέληνον. τελεῖται γὰρ κατὰ πληροσέληνον, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς πρώτοις (Ol. iii. 35.) εἶπεν. ἔδει δὲ οὕτως εἰπεῖν· οὔσης δὲ πανσελήνου ἐτέθη ὁ ἀγών. ὁ δὲ τὸν ἀγῶνα διαθέμενος, τότε τοῦτο ἐπήνεγκεν. Ἐν δ' ἕσπερον ἔφλεξε] τὸ ἑσπερινὸν φῶς· ἐν πανσελήνῳ γὰρ ἐτέθη ὁ ἀγών. V.

Ἐν τούτοις δὲ, ἤγουν, ἐν ᾧ χρόνῳ ταῦτα ἐγίνετο, ἔφλεξεν, ἤτοι, ἀνέλαμψε, τὸ ἐπέραστον φῶς τῆς σελήνης τῆς εὐοφθάλμου. ἕσπερον, ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὴν ἑσπέραν. τουτέστιν, οὔσης δὲ πανσελήνου, ταῦτα ἐτελεῖτο. ἀείδετο δὲ, ἀντὶ τοῦ, περιηχεῖτο τοῖς ὕμνοις πᾶς ὁ ναὸς, κατὰ τὸν τρόπον, ἀντὶ τοῦ τὸν νόμον, τὸν ἐγκωμιαστικὸν, ἐν θαλίαις, ἤγουν εὐωχίαις ἡδείαις, ἃς δηλονότι εὐωχοῦντο οἱ εὐφημοῦντες. R.

Εὐώπιδος] Gl. ms. γ. ὡραιοφθάλμου.

91. Ἐρατὸν] Gl. ms. γ. καλόν.

92. Ἀείδετο] Gl. ms. γ. ἐκροτεῖτο.

Ἀείδετο δὲ πᾶν τέμενος] ἐν δὲ ταῖς εὐωχίαις περιήδετο καὶ ἠχεῖτο τὸ πᾶν τέμενος εὐφημιῶν καὶ ὕμνων λεγομένων. οὗτος γάρ ἐστιν ἐγκωμιαστικὸς τρόπος. ἢ οὕτως ἐνεγκωμιάζετο ἐκ τῶν νικώντων τὸ τέμενός, φησιν. V.

Τερπνῇσι] Gl. ms. γ. εὐφραντικαῖς.

93. Ἐγκώμιον] Gl. ms. γ. ἐπαινετικόν.

94. Ἀρχαῖς δὲ προτέραις] ταῖς οὖν ἀρχαῖς καὶ τοῖς ἐπιτηδεύμασι τῶν φθανόντων. V.

Ἑπόμενοι δὲ, ἀκολουθοῦντες, ταῖς προτέραις ἀρχαῖς, ἤγουν τῇ παλαιᾷ συνηθείᾳ (πρὸ γὰρ τῶν νικηφόρων τότε ὁ Ζεὺς ὑμνεῖτο) κελαδήσομεν καὶ ὑμνήσομεν τὴν βροντὴν τοῦ ὀρσικτύπου Διὸς καὶ τὸ πυρπάλαμον βέλος, τὸν αἴθωνα καὶ τὸν καυστικὸν κεραυνὸν, τὸν ἀρηρότα καὶ ἡρμοσμένον ἐν ἅπαντι

* G. στρωφάσων π.

κράτει, ἤγουν ᾧ Ζεὺς χρῆται εἰς ἅπασαν χρείαν· κελαδήσομεν χάριν καὶ ὕμνον, ἐπωνυμίαν τῆς ἀγερώχου νίκης. ὁ γὰρ ἐπινίκιος τῆς νίκης ἐπώνυμος. ὥσπερ δὲ φαμὲν, ὑμνῶ ὕμνον, οὕτω καὶ τὸ, κελαδησόμεθα χάριν. τὸ γὰρ πρὸς τὸν Δία κελάδημα, χάρις καὶ ὕμνος ἐστίν. οἱ δὲ τὸ εἰς πρὸς τὸ χάριν λαμβάνοντες ἔξωθεν, ἀγνοοῦντες λέγουσιν. Ἀρχαῖς δὲ προτέραις] ἀντὶ τοῦ, ταῖς τάξεσι δὲ τῆς ἀρχῆς τῆς παλαιᾶς ἀκολουθοῦντες καὶ νῦν ἡμεῖς, εἰς χάριν ἐπωνυμίαν, ἀντὶ τοῦ, περιώνυμον, ἤτοι περίφημον, μεγάλην, τῆς νίκης τῆς ἀγερώχου, τουτέστι τῆς μετεώρου, τῆς ἐξόχου, ὑμνήσομεν τὴν βροντὴν τοῦ Διὸς τοῦ κινοῦντος τοὺς κτύπους τῶν βροντῶν, καὶ τὸ βέλος τὸ πυρπάλαμον, ἤγουν τὸ πῦρ προτεῖνον, τουτέστι τὸ πυρῶδες, λέγω τὸν κεραυνὸν τὸν καυστικὸν, τὸν ἀρηρότα, ἤγουν τὸν ἁρμόζοντα, τὸν ἐπαρκοῦντα ἐν ἅπαντι τῷ κράτει αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ, ἐν πάσῃ χρείᾳ τοῦ κράτους αὐτοῦ. ἡ μολπὴ δὲ τῶν μελῶν, ἀντὶ τοῦ τῶν ποιημάτων, τῶν ἐγκωμίων, ἤγουν σὺν αὐλῷ ᾀδομένη, χλιδῶσα, ἤγουν τρυφῶσα, ἁβρὰ, ἀντιάσει, τουτέστιν ἀπαντήσει ταῖς ἀκοαῖς δηλονότι, ἅτινα, τουτέστι τὰ μέλη, τὰ ἐγκώμια, διὰ χρόνου μὲν ἐφάνησαν παρὰ τῇ Δίρκῃ τῇ εὐκλέϊ, ἀντὶ τοῦ τῇ εὐκλεεῖ, κατὰ συγκοπὴν, ὡς ἐν ἄλλοις εὐκλέα λέγει μορφὰν (Olymp. vi. 128.) ἀντὶ τοῦ εὐκλεᾶ, τουτέστι παρὰ ταῖς Θήβαις· τὸν ποταμὸν γὰρ εἰπὼν τὸν παρὰ ταῖς Θήβαις, τὰς Θήβας ἐδήλωσεν. R.

Καὶ νῦν, ἐπωνυμίαν χάριν] καὶ νῦν ἡμεῖς ἀκολουθοῦντες, τὴν ἐπώνυμον τῆς νίκης χάριν, τουτέστι τὸν ἐπινίκιον ὕμνον, εἴπωμεν. ἢ ἔξωθεν τὴν εἰς πρόθεσιν ληπτέον, ἵν' ᾖ, ἐς χάριν κελαδήσομεν θαυμάζοντες τήν τε βροντὴν τοῦ Διὸς, καὶ τὸ ἔμπυρον αὐτοῦ βέλος, τὸν κεραυνὸν, τὸν ἐπὶ πάσῃ χρείᾳ τοῦ κράτους αὐτοῦ ἁρμόδιον, καὶ ἐπαρκοῦντα πρὸς τὰς χρείας, ἢ πρὸς πᾶσαν αὐτῷ δύναμιν ἀρηρότα, ἢ κράτει, τῇ νίκῃ, νικῶντα ἀεί. Ἄλλως. Χάριν νίκας, ἀντὶ τοῦ, διὰ τὴν νίκην· ἢ οὕτως· ἐπίθετον τῆς νίκης ἐπωνύμους ποιούσης, ἢ τῆς ὄνομα φερούσης καὶ κρατούσης ἐν παντὶ κράτει. V.

95. Ἀγερώχου] Gl. ms. γ. θαυμαστῆς.

97. Ὀρσικτύπου] Gl. ms. γ. μεγαλοκτύπου.

Κράτει] Gl. γ. δυνάμει.

99. Χλιδῶσα] Gl. γ. γλυκεῖα.

Χλιδῶσα δὲ μολπὰ] ἀντὶ τοῦ, τρυφῶσα, ἐναβρυνομένη, ἤτοι ἡ μολπὴ ἡ τῶν μελῶν ἁβρῶς καὶ ἡδέως ἐντρυφῶσα τῇ ἡδονῇ, ἀπαντήσει πρὸς αὐτὸν, τουτέστιν, ὁ δὲ ὕμνος τρυφηλῶς καὶ ἡδέως μετὰ αὐλῶν ῥηθήσεται. V.

100. Ἀντιάξει] Gl. γ. συμφωνήσει.

101. Τὰ παρ' εὐκλεεῖ Δίρκᾳ] ἅτινα μέλη ἐν τῇ ἐνδόξῳ Δίρκῃ, φησὶ, τουτέστιν, ἐν Θήβαις, ἐν πλείονι μὲν χρόνῳ τῆς προσδοκίας ἐφάνη, καὶ ἐγράφη, ἀλλ' οὕτως ἐστὶ γλυκὺς ὁ ἐπινίκιος τῷ λαβόντι, ὥσπερ παῖς γνησίας γυναικὸς καὶ οὐ παλλακίδος πατρὶ γεννηθεὶς ἤδη γεγηρακότι. Ἄλλως. Δίρκη, πηγὴ ἐν Θήβαις. κεχρονικέναι δέ φησι καὶ ἐν ἀρχῇ λέγων ὁ Πίνδαρος, ὅτι διέστηκεν ἀπὸ τῆς ὁμολογίας πρὶν γραφῆναι τὸ ποίημα. καὶ νῦν ἀπὸ τῆς Δίρκης φησὶ μετὰ πολὺν χρόνον πεφηνέναι τὰ μέλη καὶ τὰ ποιήματα, ὡς ἐν Θήβαις γεγραφὼς ταῦτα, ἤτοι τὸν ἐπινίκιον, μετὰ πολὺν τῆς ὁμολογίας τῆς περὶ τοῦ γράφειν χρόνον. ταῦτα γὰρ τὰ μέλη χρόνῳ ἐφάνη ἐν Βοιωτίᾳ, ἐπεὶ μετὰ χρόνον ἔγραψε τὸ ποίημα. ὁ δὲ νοῦς· οὕτω δέ σοι ποθεινὰ καὶ ἡδέα ἐσται τὰ μέλη, φησὶν, ὥσπερ τις γνήσιος παῖς ἐκ νομίμης γυναικὸς πατρὶ ποθεινὸς ὁρᾶται εἰς τὸ ἀνάπαλιν τῆς νεότητος ἐλθόντι, τουτέστι γηράσαντι. πάνυ γὰρ τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς τὸν νοῦν ἐκπυροῖ πρὸς τὸν πόθον κεχαρισμένος φαινόμενος. V.

102. Ἀλλ' ὥς τε παῖς] ἀλλ' οὕτως ἐφάνη τέρψιν ἔχοντα, δηλονότι πρὸς τὸν νενικηκότα, καθὰ παῖς ποθεινὸς ἀπὸ γυναικὸς γνησίας τῷ πατρὶ φαίνεται, γεννηθεὶς αὐτῷ ἤδη εἰς τὸ γῆρας ἀφιγμένῳ. κατὰ πολὺ δὲ θερμαίνει, ἤγουν ἐξάπτει, διεγείρει τὸν λογισμὸν αὐτοῦ πρὸς φιλοφροσύνην. ἐπεὶ ὥσπερ πλοῦτος ὁ λαχὼν, ἤγουν ὁ κληρωσάμενος, ὁ εἰς κλῆρον λαβὼν ποιμένα, ἀντὶ τοῦ δεσπότην, ἐπείσακτον, ἀλλότριον, κατὰ πολὺ μεμισημένος ἐστὶ τῷ ἀποθνήσκοντι, ἀντὶ τοῦ, ἐπεὶ ὥσπερ κατὰ πολὺ μεμισημένον ἐστὶ τῷ ἀποθνήσκοντι τὸ εἰς κλῆρον λαβεῖν τὸν πλοῦτον αὐτοῦ δεσπότην ἐπείσακτον, τὸν ἀλλότριον, οὕτως, ὦ Ἀγησίδαμε, καὶ ὅταν ἀνὴρ καλὰ ἔργα πράξας, εἰς τὸν σταθμὸν, ἤγουν εἰς τὸν τόπον τοῦ ᾅδου, τουτέστιν εἰς τὸν Ἅδην, ἀφίκηται χωρὶς ᾠδῆς, ἤτοι ἐγκωμίων, κενὰ καὶ μάταια κοπιάσας, βραχεῖάν τινα τέρψιν παρέσχε τῷ ἀγῶνι, ἀντὶ τοῦ, οὐδεμίαν. R.

Ἐξ ἀλόχου] ὥσπερ φαίνεται παῖς ἐκ νομίμου γυναικός τινι πατρί. Gl. ms. γ.

Εἰκότως εἶπε τὸ ἀλόχου, ἵνα δείξῃ οἰκεῖον αὐτοῦ παῖδα. λέγει δὲ ὅτι, εἰ καὶ μὴ, ἡνίκα ἐνίκησας, τὸν ὕμνον σοι ἔγραψα, ὅμως νῦν ἀποδιδοὺς, μεγίστην εὐφροσύνην παράσχω σοι, καὶ τοιαύτην οἵαν παῖς παρέχει πατρὶ εἰς γῆρας αὐτῷ γεγονὼς ἐκ τῆς ἰδίας ἀλόχου. ἐστὶ δὲ ἡ ἀπόδοσις τῆς παραβολῆς εἰς τὸ, καὶ ὅταν, εἰ καὶ δοκεῖ ἀναρμόστως ἀποδοθῆναι. δέον γὰρ οὕτως εἰπεῖν· ὥσπερ ὀψίγονος παῖς ποθεινὸς τῷ πατρὶ, οὕτω καὶ τὸ ὕστερον δοθέν τινι ἐγκώμιον πρέπον ποιῆσαι. ὁ δὲ ἄλλως ἐξήνεγκεν. εὕροις δ' ἂν καὶ παρὰ λογοποιοῖς πολλὰ τοιαῦτα. R.

103. Ἥκοντι] Gl. ms. γ. φθάσαντι.

105. Φιλότατι] Gl. γ. εἰς ἀγάπην.

106. Ἐπεὶ πλοῦτος ὁ λαχὼν] διατὶ δὲ ὁ παῖς ποθεινός ἐστι γηρῶντι; ἐπειδή, φησιν, ἡ περιουσία καὶ ὁ πλοῦτος ἄρχοντα καὶ δεσπότην ἑαυτοῦ λαχὼν ἀλλότριον τοῦ γένους καὶ ἔξωθέν τινα ἐπαχθέντα, λυπηρώτατός ἐστι τῷ ἀποθνήσκοντι. Ἄλλως. ἐν τῷ καθόλου λέγει, ἐπεὶ ὁ πλοῦτος ὁ λαχὼν ποιμένα ἐπακτὸν, τὸν διαδεξάμενον, τῷ καταλιπόντι, ὅ ἐστι τῷ ἀποθνήσκοντι, στυγερώτατός ἐστι καὶ ἀλλότριος. διὰ δὲ τούτου σημαίνει, ὅτι, ἐάν τις ἔχῃ πλοῦτον ἄτεκνος ἀποθνήσκων, καὶ διαδόχῳ μὴ καταλίπῃ, ἐπώδυνος αὐτῷ γίνεται. Ἄλλως. τὸν μὴ κατὰ γένος διάδοχον ἔχοντα, παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· (Iliad. ε΄. 158.) "Χηρωσταὶ δὲ "διὰ κτῆσιν δατέοντο." τὸ δὲ θνάσκοντι κοινῶς πρὸς ἀμφότερα, ἀλλότριον θνήσκοντι, καὶ στυγερώτατος. πάνυ γὰρ ἀλγοῦσιν οἱ τοῖς μὴ προσήκουσι διαδόχοις χρώμενοι. ὥσπερ οὖν, φησι, λυπηρόν ἐστι τῷ τελευτῶντι, ἀλλοτρίῳ τινὶ χρήσασθαι κληρονόμῳ, οὕτως ἀλγεινόν ἐστι, καὶ ὅταν κάλλιστα μὲν εἴη διαπεπραγμένος τὶς, ἄνευ δὲ ἐπαίνου καταλύσῃ τὸν βίον, ὦ Ἁγησίδαμε, κενῶς μοχθήσας, ὡς μηδὲ βραχύ τι τερπνὸν καὶ ἡδὺ ἀποκερδᾶναι ἐκ τῶν πόνων. V.

Λαχὼν] Gl. γ. πεσὼν εἰς κληρονομίαν.

108. Θνάσκοντι] καταλιμπάνοντι τὸν πλοῦτον, Gl. γ.

109. Καὶ ὅταν καλὰ μὲν ἔρξαις] καὶ ὅταν τίς, φησι, καλὰ μὲν ἐπιτελέσας ἔργα, δίχα καὶ χωρὶς ὕμνου ἀποθάνοι ἀκλεὴς, τῷ μόχθῳ βραχύ τι ἔδωκε τερπνὸν, τουτέστι, βραχύ τι ἐτέρφθη τῷ μόχθῳ, ὅσον παραχρῆμα. οὐκέτι γάρ τις αὐτοῦ τελευτήσαντος μέμνηται. V.

111. Ἵκηται] Gl. ms. β. ἔλθῃ, ἀπέλθῃ.

112. Τερπνὸν] Gl. ms. γ. εὐφραντόν.

113. Τὶν δ' ἁδυεπής τε λύρα] σοὶ οὖν, φησι, πᾶν εἶδος μουσικῆς ἀνεγείρει, ἄνω ποιεῖ, ἢ ἀναποικίλλει τὴν χάριν. παρὰ τὸ Ὁμηρικόν. (Iliad γ΄. 126.) "Πολέας δ' "ἐνέπασσεν ἀέθλους." καὶ παρέχει τὴν ἡδονὴν ἥ τε λύρα καὶ ὁ αὐλός. τὶν δὲ, ἀντὶ τοῦ σοὶ, Δωρικῶς. V.

Τὶν δ' ἁδυεπής τε λύρα, ἀντὶ τοῦ ἡδύφωνος, ἀναπάσσει, τουτέστιν, ἐπιπάσσει, ἐνστάζει, χάριν, ἀντὶ τοῦ, μέλος χάριεν, ἤγουν τὸ ἐπαγωγὸν ἔχον, καὶ τερπνὸς αὐλὸς ἀναπάσσει χάριν· ἔχουσι δέ σοι, ἀντὶ τοῦ φέρουσι, παρέχουσιν, αἱ Πιερίδες, ἤτοι αἱ Μοῦσαι, αἱ θυγατέρες τοῦ Διὸς, κλέος εὐρὺ, ἤγουν ἐπὶ πολὺν τόπον παραπεμπόμενον· ἐγὼ δὲ συνεφαπτόμενος, ἤγουν συνεργῶν, συλλαμβανόμενος αὐταῖς ταῖς Μούσαις δηλονότι, σὺν σπουδῇ, ἀμφέπεσον, ἀντὶ τοῦ περιεπτύσσομαι, τὸ περιᾳδόμενον καὶ εὐκλεὲς ἔθνος τῶν Λοκρῶν· καταβρέχων δὲ μέλιτι, ἀντὶ τοῦ κοσμῶν, ὕμνῳ ἡδεῖ τὴν πόλιν αὐτῶν τὴν καλῶς ἔχουσαν ἕνεκα γενναιότητος ἀνδρῶν· τὸν υἱὸν τοῦ Ἀρχεστράτου, ἤγουν σὲ, ᾔνεσα, ἀντὶ τοῦ ἐπαινῶ, ὃν εἶδον, ἀντὶ τοῦ ἔγνων, νικῶντα ἔργῳ τῆς ἰσχύος τῶν χειρῶν, τουτέστι πυγμῇ ἐν Ὀλυμπίᾳ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, ὅτε ἠγωνίζετο δηλονότι, κατὰ τὴν ἰδέαν τε, ἤγουν τὸ εἶδος, τὴν μορφὴν, καλὸν ὄντα, ἤτοι εὐειδῆ, ὥρᾳ τε ἤγουν ἀκμῇ ἡλικίας κεκραμένον, τουτέστι συνόντα, ἥτις, ἤγουν ἡ ὥρα, ἅμα τῇ Ἀφροδίτῃ ἄλαλκε τῷ Γανυμήδει, ἤγουν ἐβοήθησεν ἀποσοβήσασα τὸν ἀναιδῆ θάνατον, τουτέστι τὸν ἄκαμπτον καὶ φθοροποιόν. ἀναιδὴς γὰρ οὗτος κυρίως, ἐπεὶ οὐδενὸς αἰδῶ φυλάττει. R.

114. Ἀναπάσσει] ἀναπέμπει, ἀναποικίλλει. V.

115. Ἔχοντι δ' εὐρὺ κλέος] αὔξουσι δέ σου τὸ κλέος αἱ Μοῦσαι καὶ οἱ λόγοι. ἀθάνατοι γὰρ οἱ διὰ τῶν λόγων ἔπαινοι. Ἄλλως. ἔχουσι δὲ αἱ Μοῦσαι μέγιστον κλέος τῶν νικησάντων. V.

117. Ἐγὼ δὲ συνεφαπτόμενος σπουδῇ] καὶ αὐτὸς δὲ ἐγὼ ἐν τῇ σπουδῇ συνεφαπτόμενος τῶν Μουσῶν, συλλαμβανόμενος καὶ συνεργῶν, τρέφω σου τὸ κλέος καὶ αὔξω, εἴ τι τὸ τῶν λόγων ἐμαυτὸν ἐμβάλλων, καὶ ὡσανεὶ μέλιτι πιαίνων τὴν πόλιν καὶ ἡδέως διατίθημι ὑμνῶν. V.

Συνεφαπτόμενος] Gl. ms. γ. συνακολουθῶν.

Σπουδᾷ] τῇ σπουδῇ τῶν Μουσῶν. V.

118. Κλυτὸν] Gl. ms. γ. ἔνδοξον.

Ἀμφέπεσον] Gl. ms. γ. κατήντησα.

Ἀμφέπεσον] ὥρμησα, αὐτῷ τῷ ποιήματι, καταβρέχων, τουτέστιν ὑμνῶν. V.

120. Ἐρατὸν] Gl. γ. ἐπιθυμητόν.

Τὸν εἶδον] ἀντὶ τοῦ ἔγνων. V.

121. Κρατέοντα] νικῶντα. V.

Χειρὸς ἀλκᾷ] ἀντὶ τοῦ πυκτικῇ. V.

122. Κεῖνον κατὰ χρόνον] τὴν βραδυτῆτα τοῦ ἐπινικίου καὶ νῦν ἐπιδείκνυται, καὶ τῷ κάλλει τοῦ σώματός, φησιν, ἀναλόγως συγκεκραμένον καὶ φαιδρυνόμενον τῇ τούτου ὥρᾳ, ἥτις ὥρα, φησὶ, ποτὲ τὸν ἀναιδῆ θάνατον ἀπεκώλυσε τοῦ Γανυμήδους ἅμα τῇ Ἀφροδίτῃ. καὶ γὰρ δι' αὐτὴν καὶ διὰ τὸ κάλλος ἀθάνατος ἐγένετο. Ὅμηρος· (Iliad. υ΄. 234. s.)

Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διῒ οἰνοχοεύειν.

Κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' Ἀθανάτοισι μετείη. V.

123. Κεκραμένον] Gl. γ΄. τεθραμμένον.

Carmen XI.

Περὶ τῶν κώλων τῆς ςροφῆς καὶ ἀντιςροφῆς τοῦ ἑνδεκάτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τοῦ ἑνδεκάτου εἴδους ἡ ςροφὴ καὶ ἀντίςροφος κώλων ἕξ. Τὸ α', ἰαμβέλεγος, τῆς τελευταίας εἰς τὴν ἀρχὴν μετατεθείσης. Τὸ β', ὅμοιον τῷ πρώτῳ, παρὰ τὴν τελευταίαν συλλαβήν. Τὸ γ', τὸ αὐτὸ παρὰ τὸν τελευταῖον πόδα. Τὸ δ', μικτὸν ἐκ διμέτρου τροχαϊκοῦ καὶ ἡμίσεως ἔπους. Τὸ ε', τροχαϊκὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, (λῆγον) εἰς ἴαμβον, Πινδαρικῷ ἔθει. Τὸ ϛ', ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἢ ἰαμβέλεγος.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων δέκα. Τὸ α', ἐγκωμιολογικόν. Τὸ β', δίμοιρον ἔπους. Τὸ γ', ἰαμβέλεγος παρὰ τὴν πρώτην συλλαβήν. Τὸ δ', τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ε', τὸ αὐτό. Τὸ ϛ', Εὐριπίδειον. Τὸ ζ', ἐγκωμιολογικὸν, ἐπιλαμβάνον. Τὸ η', χορίαμβος, δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ θ', Εὐριπίδειον. Τὸ ι', τροχαϊκὸν δίμετρον.

Τῷ αὐτῷ τόκος.] Τόκος γέγραπται, ἐπειδὴ ἐν προσθήκης μέρει τελευταῖον γέγραφε, διδοὺς ὡς ἂν τόκον, διὰ τὸ μὴ παρὰ τὸν τῆς νίκης καιρὸν γεγραφέναι τὸν ἐπινίκιον, καθάπερ καὶ ἐπὶ δανεισμάτων τὸ προςιθέμενον ἐκτὸς τοῦ ἀρχαίου. Τόκος δὲ κέκληται παρὰ τὸ ἐπιτετέχθαι καὶ ἐπιγεγενῆσθαι τῷ ἀριθμῷ τοῦ δανείσματος.

1. Ἔςιν ἀνθρώποις ἀνέμων ὅτε πλεῖςα χρῆσις] ἔςι καιρὸς τοῖς ἀνθρώποις, φησὶν, ὅτε πλείςη χρεία γίνεται ἀνέμου, οἷον ἐπὶ τῶν πλεόντων μάλιςα συμβαίνει. ἔςι δὲ ὅτε καὶ οὐρανίων ὄμβρων τοῖς γηπόνοις χρεία, οὕτω δηλονότι καὶ τοῖς ἀθληταῖς ἐγκωμίων. V.

Ἔςι καιρὸς ὅτε ἐςὶ τοῖς ἀνθρώποις χρεία πλείςη ἀνέμων, ἔςι δὲ καιρὸς ὅτε ἐςὶ χρεία αὐτοῖς ὑδάτων οὐρανίων ὀμβρίων, τουτέςι τῶν ἐκ τῶν ὄμβρων, τῶν παίδων τῆς νεφέλης, ἤγουν, οἵτινες ὄμβροι παῖδές εἰσι τῆς νεφέλης. R.

4. Εἰ δὲ σὺν πόνῳ τὶς εὖ πράσσοι] εἰ δέ τίς, φησὶ, μὴ κατὰ κενὸν πονήσει, διὰ δὲ τῶν πόνων ἀθλήσας τοῦ ἀθλήματος τῆς νίκης τύχοι, τούτῳ προσδεῖται ὕμνων. οὗτοι γὰρ αὐτῷ ἀρχὴν ποιοῦνται τῶν ὕςερον πρὸς αὐτὸν καὶ περὶ αὐτοῦ ἐσομένων λόγων. ἐπειδὴ δὲ ἡδυτάτοις μέλεσιν ἐχρήσατο, μελιγάρυες ὕμνοι, φησὶ, τῶν ὑςέρων λόγων ἀρχαί εἰσι. δι' αὐτοὺς γὰρ καὶ οἱ ὕςεροι μνημονεύονται τῶν προγενεςέρων, ἢ, ταῖς ἀρεταῖς οἱ ὕμνοι συνηρμοσμένοι εἰσὶ τῶν ὑμνουμένων. Ἄλλως. εἰ δέ τις πονήσας εὖ πράσσοι καὶ νικήσοι, τούτῳ οἱ ἡδεῖς ὕμνοι οὗτοι τῶν ἐς ὕςερον ἐπαίνων ἀρχὴ γίνονται καὶ πρόφασις, ἀντὶ τοῦ, οἱ ὕμνοι οὗτοι αἴτιοι γίνονται τοῦ καὶ αὖθις μνημονεύεσθαι τοῦ νικηφόρου τὰ κατορθώματα, τῶν ὕςερον μετὰ ταῦτα λόγων, ἤτοι ἐπαίνων, μελλόντων λέγεσθαι, τοῦ ὕμνου τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν πρόφασιν διδόντος. V.

Εἰ δέ τις εὖ πράσσοι, ἤγουν εὐτυχοίη, νικῴη μετὰ κόπων. οἱ ἡδύφωνοι ὕμνοι τέλλεται, ἀντὶ τοῦ τέλλονται, ἤγουν γίνονται αὐτῷ ἀρχαὶ, τουτέςι ῥίζαι, αἰτίαι τῶν ὑςέρων λόγων, ἤτοι φημῶν, τουτέςι τοῦ ἐπικρατῆσαι ὕςερον τὴν φήμην τῆς νίκης, καὶ πιςὸν ὅρκιον, ἤγουν, καὶ βεβαία ἀσφάλεια γίνονται οἱ ἡδύφωνοι ὕμνοι τοῖς μεγάλοις κατορθώμασιν αὐτοῦ. οὗτος δὲ ὁ ἔπαινος ὁ δι' ἐμμελῶν ποιημάτων δηλονότι, ἀφθόνητος, ἤγουν ἄπειρος τῶν κακῶν τοῦ φθόνου, τουτέςιν ἀκαταπόνητος ἢ ἀδιάβλητος ἀνάκειται, ἀντὶ τοῦ διαμένει τοῖς Ὀλυμπιονίκαις. Ἐπειδὴ διπλοῦν ἔφη τὸν ὕμνον γίνεσθαι τοῖς νικηταῖς, τὸν μὲν ἐγγράφως ἀπὸ τῶν ποιητῶν, τὸν δὲ ἀπὸ φήμης τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, διὰ τοῦτο τούτῳ τῷ προοιμίῳ ἐχρήσατο τῶν ἀνέμων καὶ τῶν ὄμβρων. παρεικάζει δὲ τὴν μὲν τῶν ἄλλων φήμην ἀνέμοις, ὡς ἀςάτοις (τοιαύτη γὰρ ἡ φήμη ἀνυπόςατος), τὸν δὲ ἔγγραφον ὕμνον

ὄμβρῳ, οὐ μόνον ὡς τὴν γῆν πιαίνοντι καὶ θάλλειν ποιοῦντι τὰ σπέρματα, ἀλλὰ καὶ ὡς στασίμῳ, καὶ ἐπὶ πλεῖστον καιρὸν διαμένοντι. τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ ὕμνος. θάλλειν γὰρ ποιεῖ τὸν ὑμνούμενον καὶ εἰς μακροὺς διαμένειν χρόνους. R.

Μελιγάρυες] Gl. ms. γλυκύφωνοι.

5. Ὑστέρων] Gl. ms. γ. μεγίστων.

Τέλλεται] σημείωσαι ἐνταῦθα τὸ τέλλεται. οὐδεὶς γὰρ οὔτε τῶν προγενεστέρων, οὔτε τῶν ἔπειτα, ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς καὶ θηλυκοῖς ὀνόμασι, τῷ ἑνικῷ ἀντὶ πληθυντικοῦ ἐχρήσατο, ὥσπερ οὗτος. ἡμεῖς δὲ, εἰ καὶ μὴ ἐν ἄλλοις ταυτηνὶ τὴν παρανομίαν οὗτος ἐποίει, εἴποιμεν ἂν, πρὸς τὸ πιστὸν ὅρκιον ἀποδιδόσθαι τὸ τέλλεται, οὕτως· οἱ μελιγάρυες ὕμνοι, ἀρχαὶ καὶ προφάσεις τῶν ὑστέρων ὑπὲρ αὐτοῦ λόγων, καὶ πιστὸν ὅρκιον τέλλεται ταῖς μεγάλαις αὐτοῦ ἀρεταῖς. R.

6. Καὶ πιστὸν ὅρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς] ἀντὶ τοῦ, οἱ ὕμνοι. οὐ γὰρ ἀπολείπουσιν αὐτοὺς παρόντες, ἀλλ' ἀεὶ μνείαν αὐταῖς πορίζουσι. καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι ἀλλότριος τῶν διὰ φθόνον ἐπιβουλευόντων ὁ ὕμνος ἐστίν. εἰκόνας μὲν γὰρ καὶ ἀγάλματα καθέλοι ἄν τις διὰ φθόνον, ὕμνον δὲ ῥηθέντα οὐκ ἄν τις ἀφανίσοι. V.

7. Ἀφθόνητος] Gl. ms. γ. πολυφθόνητος.

8. Οὗτος ἄγκειται] ἤγουν ὁ διὰ ὕμνων αἶνος. καὶ γὰρ οἱ τοῖς νικηφόροις παρὰ τῶν ἄλλων ἀνιστάμενοι ἀνδριάντες, ἢ ὑπὸ χρόνου, ἢ ὑπὸ βασκάνων τινῶν καθαιροῦνται· ὁ δὲ διὰ λόγων ὕμνος, ἕς τ' ἂν ἄνθρωποι ὦσιν, ἀθάνατος μένει. R.

Τὰ μὲν ἀμετέρα γλῶσσα] ταῦτα οὖν τὰ κατορθώματα καὶ τὰ ἐγκώμια τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ νενικηκότων καὶ ἡ ἡμετέρα γλῶσσα καὶ Μοῦσα περιέπειν καὶ ἀνυμνεῖν βούλεται. V.

Τὰ μὲν, ἀντὶ τοῦ, τὸ μὲν, ἤγουν τὸ τῶν ὕμνων, ἡ ἐμὴ γλῶσσα ἐθέλει ποιμαίνειν, ἀντὶ τοῦ διοικεῖν, οἰκονομεῖν. ἐκ βοηθείας δὲ θεοῦ πᾶς ἀνὴρ ἀνθεῖ ἐσαεὶ, ἀντὶ τοῦ λαμπρός ἐστιν, εὐδοκιμεῖ ἐπὶ σοφαῖς διανοίαις. γίνωσκε νῦν, ὦ Ἀγησίδαμε, παῖ τοῦ Ἀρχεστράτου, ὅτι ἕνεκα τῆς σῆς πυγμαχίας, τουτέστι τοῦ ἀγῶνος τῆς πυγμῆς, ἣν σὺ ἠγωνίσω, ὑμνήσω κόσμον ἀντὶ τοῦ ὕμνον ἡδυμελῆ, τουτέστιν ἐξ ἡδέων μελῶν συγκείμενον, ἐπὶ τῷ στεφάνῳ τῆς ἐλαίας τῆς χρυσῆς, ἀντὶ τοῦ τῆς τιμίας, τῆς καλλίστης, ἀλέγων, ἤγουν ἐν φροντίδι ποιούμενος, τουτέστιν ὑμνῶν τὴν γενεὰν τῶν Λοκρῶν τῶν Ἐπιζεφυρίων. R.

10. Ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ] κατὰ δὲ βούλησιν δαιμονίου ἴσως καὶ αὐτῷ τῷ τρόπῳ σοφὸς διαπαντὸς ἀνθεῖ ταῖς γνώμαις. ἀπὸ γὰρ θείας μοίρας μουσικός τις καὶ ἔξοχος λάμπει, ὁμοίως ὥσπερ καὶ σὺ νενίκηκας. τοῦτο δὲ πρὸς τὰ ἴδια ἐγκώμια κατασκευάζει, λέγων ἑαυτὸν διὰ παντὸς σοφῶς φράζειν. V.

Θεοῦ] Gl. γ. δυνάμεως.

11. Ἴσθι νῦν Ἀρχεστράτου παῖ] ἴσθι δὴ οὖν καὶ γίνωσκε, ὦ Ἀγησίδαμε, ὅτι τῆς σῆς πυγμῆς ἕνεκεν τὸν κόσμον τὸν διὰ τοῦ στεφάνου κελαδήσω. λέγει δὲ τὸν ὕμνον ἀναβοήσω τῆς καλλιστεφάνου ἐλαίας. V.

13. Κόσμον] Gl. γ. ᾠδήν.

Κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ] τὸν ὕμνον λέγει. παρεῖται δέ τι εἰς τὸ τοῦ λόγου πλῆρες. πληρωθείη δ' ἂν οὕτω· χρυσέας ἐλαίας σὲ κόσμον δεχόμενον κελαδήσω, τοὺς Ἐπιζεφυρίους φροντίδος ἀξιῶν Λοκροὺς διὰ σέ. γένη γὰρ Λοκρῶν εἰσι τρία, Ἐπιζεφύριοι, Ὀζόλαι, Ἐπικνημίδιοι· τούτων οἱ μὲν Ἐπιζεφύριοί εἰσι Λοκροὶ ἐν Ἰταλίᾳ, οἱ δὲ Ὀζόλαι πρὸς τῇ Αἰτωλίᾳ, οἱ δ' Ἐπικνημίδιοι πρὸς Εὐβοίᾳ, ὅθεν ὁ Ὀϊλέως Αἴας. V.

15. Ἀλέγων] Gl. ms. β. φροντίζων. γ. φημίζων.

16. Ἔνθα συγκωμάξατε] ἐν ταύτῃ τῇ Λοκρίδι τῶν Ἐπιζεφυρίων συγκωμάσατε καὶ συγχορεύσατε, ὦ Μοῦσαι· ἐγγυήσομαι δὲ, ἀφίξεσθαι ὑμᾶς πρὸς στρατὸν μὴ ἄξενον ἤτοι κακόξενον, μήτε καλῶν ἄπειρον, ἀλλὰ πάντων καλῶν πεπειραμένον. V.

Ἔνθα, ἤγουν ἐν τοῖς Λοκροῖς, ὦ Μοῦσαι, συγκωμάσατε, τουτέστιν ὁμοῦ χορεύουσαι ὑμνήσατε, ἀπελθοῦσαι δηλονότι ἐκεῖσε. Ἐγγυήσομαι, ἤτοι βεβαιώσομαι, μὴ εἰς στρατὸν φυγόξενον, ἤγουν διώκοντα τοὺς ξένους, τουτέστιν ἄξενον, αὐτὸν τὸν τῶν Λοκρῶν δηλονότι, ἀφίξεσθαι, ἤγουν παραγενήσεσθαι, ἀπελεύσεσθαι ὑμᾶς, μηδὲ ἀπείρατον, ἤτοι ἀδόκιμον, ἀμέτοχον καλῶν, ἔργων δηλονότι· εἰς ἀκρόσοφον δὲ, τουτέστιν ἄκρως σοφὸν, στρατὸν βεβαιῶ ἀπελθεῖν ὑμᾶς, καὶ αἰχμητὴν, ἤγουν αἰχμὴν εἰδότα μεταχειρίζεσθαι, ἤγουν πολεμιστήν. τὸ γὰρ ἐμφυὲς ἦθος, τὸν ἔμφυτον τρόπον, ἤτοι τὸν φυσικὸν, οὔτε ἡ ἀλώπηξ ἡ αἴθων, ἤγουν ἡ διάπυρος, ἢ τοὺς τρόπους δραστηρία, οὔτε οἱ λέοντες οἱ μεγαλόηχοι, διαλλάξαιντο, ἤγουν διαλλάξουσι, μεταβαλοῦσιν. R.

Ἀποροῦσιν ἐνταῦθα, πῶς, πρὸς τὸ φυγόξενον καὶ τὸ ἀπείρατον στερήσεις ἔθηκεν, εἰς δὲ τὸ ἀκρόσοφον καὶ τὸ αἰχμητὰν οὔ. καὶ φαμὲν, ὅτι ὃν τρόπον ἔχει τὸ, οὔτε τόδε καὶ τόδε, οὕτω καὶ ἐνταῦθα· ἐγγυάσομαι καὶ ὑποσχεθῶ ἀφίξεσθαι καὶ ἐλθεῖν ὑμᾶς εἰς στρατὸν μὲν, καὶ αὐτὸν, τὸν τῶν Λοκρῶν, οὐκ εἰς φυγόξενον, οὐδὲ καλῶν ἀπείρατον, εἰς ἀκρόσοφον δὲ καὶ αἰχμητήν. R.

17. Φυγόξενον] Gl. ms. β. ἄφιλον. γ. μισόξενον.

Φυγόξενον] φυγαδεύοντα τοὺς ξένους, κακόξενον. V.

19. Ἀκρόσοφον] τὸν ἐπ' ἄκρον ἰόντα σοφίας. V.

Τὸ γὰρ ἐμφυὲς οὔτ' αἴθων ἀλώπηξ] τὸ γὰρ ἦθος τὸ ἐκ τῆς φύσεως οὐκ ἂν μεταβάλοι οὔτε ἡ δολία ἀλώπηξ, οὔτε οἱ φοβεροὶ λέοντες. τοῦτο δὲ ὡς φύσει ὄντας αὐτοὺς πρὸς ἀρετὴν ἐπιτηδείους, καὶ οὐχ' οἷόν τε μεταβληθῆναι. διὰ τοῦτο οὖν, φησι, καὶ ἐγγυῶμαι αὐτούς. Ἄλλως. τούτοις ὑπακουστέον, ὅτι οὐδὲ οἱ Λοκροὶ τὸ συγγενικὸν μετέβαλον, ἀλλ' ὡς ἀπ' ἀρχῆς αἰχμηταὶ τῶν προδεδηλωμένων ἀρετῶν μετέχοντες ἐκ φύσεως. ὥσπερ οὖν ὁ λέων οὐ μεταβάλλει τὸ γενναῖον, οὔτε ἡ ἀλώπηξ τὸ σοφὸν, οὕτως οὐδὲ οἱ Λοκροὶ τὸ ἔμφυτον ἦθος μεταβάλλονται. V.

20. Αἴθων] Gl. ms. β. καυστική. γ. κοκκίνη.

Αἴθων ἀλώπηξ] διάπυρος, δολία τῇ διανοίᾳ, ἢ αἴθων, παρόσον λαμπουρὶς καλεῖται. V.

21. Ἐρίβρομοι] Gl. ms. γ. μεγαλόφωνοι.

Carmen XII.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ δωδεκάτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τοῦ δωδεκάτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντιστροφὴ κώλων θ'. Τὸ α', ἰαμβέλεγος, λειπούσης τῆς πρώτης συλλαβῆς, ἢ τοῦ τέλους μετακειμένου ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Τὸ β', ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ γ', προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ', τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ὅμοιον τῷ, (Hephæst. p. 19.) Ζεῦ πάτερ, γάμον μὲν οὐκ ἐδασάμην. Τὸ ε', Πινδαρικὸν ἐκ Στησιχόρου, τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ς', ἰαμβέλεγος, τοῦ τέλους ἐπὶ τὴν ἀρχὴν μετακειμένου. Τὸ ζ', Εὐριπίδειον. Τὸ η', προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ θ', Εὐριπίδειον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων ι'. Τὸ α', ἐγκωμιολογικόν. Τὸ β', δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ γ', Εὐριπίδειον. Τὸ δ', ἀναπαιστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ε', προσοδιακὸν δίμετρον καὶ συλλαβή. Τὸ ς', τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ζ', ἰαμβέλεγος, τῆς πρώτης ἀφῃρημένης, ἢ τοῦ τέλους μετακειμένου. Τὸ η', Πινδαρικὸν ἀπὸ Στησιχόρου. Τὸ θ', Στησιχόρειον. Τὸ ι', τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Ἐργοτέλει Ἱμεραίῳ.] Ἐργοτέλης Κρὴς μὲν ἦν τῷ γένει, πόλεως Κνωσσοῦ, ὃς ἠγωνίσατο ἑβδομηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα, καὶ τὴν ἑξῆς Πυθιάδα εἰκοστὴν ἐννάτην. στασιαζομένης τῆς πόλεως φυγὰς εἰς Ἱμέραν πόλιν Σικελιωτικὴν ἀπῆλθε, καὶ καταλαβὼν τὰ ἐν Σικελίᾳ πράγματα στασιαζόμενα πρὸς Γέλωνος καὶ Ἱέρωνος, ἐκδεξάμενος εἰρήνην, ἐνίκησε. διὸ πρὸς τὴν εἰρήνην ἀποτείνεται ἐν τῷ προοιμίῳ, ὡς αἰτίαν γενομένην τῷ νικηφόρῳ τῆς νίκης. Ἱμέραν δὲ νῦν τὴν πόλιν αὐτὴν λέγει. ἔστι δὲ καὶ ποταμός. ἐκ ταύτης δὲ τῆς Ἱμέρας καὶ Στησίχορος ὁ μελοποιός. ἦν δὲ ὁ Ἐργοτέλης υἱὸς Φιλάνορος, καὶ ἐπολιτογραφήθη ἐνταῦθα.

1. Λίσσομαι] Gl. ms. γ. παρακαλῶ.

Λίσσομαι παῖ Ζηνὸς Ἐλευθερίου] τὴν Εἰρήνην Ἐλευθερίου Διὸς ὑποτίθεται θυγατέρα διὰ τὴν ἐνοῦσαν τοῖς εἰρηνεύουσιν ἐλευθερίαν. ἔστι δὲ ὡς τὸ (Hom. Iliad. α'. 37.) "Χρύσην ἀμφιβέβηκας." ἱκετεύω οὖν σε, ὦ τοῦ Διὸς τοῦ Ἐλευθερίου παῖ, Τύχα, σώτειρα, σώζουσα, περὶ τῆς μεγαλοσθενοῦς πόλεως, τῆς Ἱμέρας καλουμένης. ἔστι δὲ Ἱμέρα πόλις Σικελίας. Ἀμφιπόλει (sic) δὲ, περιπόλει, σῶζε. εὔχεται δὲ μὴ ὑποταγῆναι τὴν Ἱμέραν μηδενί. V.

Ὦ τύχη σώζουσα τοὺς ἀνθρώπους, ἤγουν φιλάττουσα, περιέπουσα, θύγατερ τοῦ Διὸς ἐλευθερίου, τουτέστι τοῦ ἐφόρου τῆς ἐλευθερίας. Διὸς

δὲ ἐλευθερίου θυγατέρα λέγει, ἐπεὶ ἐδόξαζον αὐτὴν ὑψοῦν τε καὶ ἀπαλλάττειν δουλείας καὶ φυλάττειν τῶν ἐλευθέρων τὴν ἐλευθερίαν. Λίσσομαι, ἤγουν ἱκετεύω, ἀμφὶ τῷ Ἱμέρᾳ τῇ πόλει, ἀντὶ τοῦ, περὶ τῆς Ἱμέρας, τῆς πόλεως, τῆς εὐρυσθενοῦς, τουτέστι τῆς πολλὴν ἐχούσης δύναμιν. ἢ οὕτως· ἱκετεύω, ἀμφιπόλει, ἤγουν περιπόλει, περίεπε, ἐπισκοπῆς ἀξιοῦ τὴν Ἱμέραν, τὴν πόλιν τὴν πολλὴν ἔχουσαν δύναμιν. ὑπὸ σοῦ γὰρ κυβερνῶνται ἐν τῇ θαλάσσῃ αἱ ταχεῖαι νῆες καὶ ἐν τῇ χέρσῳ, ἀντὶ τοῦ τῇ γῇ, οἱ πόλεμοι οἱ λαιψηροί, ἤγουν οἱ σφοδροὶ τὴν ὁρμὴν καὶ δραστήριοι· ὑπὸ σοῦ κυβερνῶνται καὶ αἱ ἀγοραὶ αἱ βουληφόροι, τουτέστιν οἱ τόποι, ἔνθα αἱ βουλαὶ δίδονται, ἤτοι τὰ βουλευτήρια. R.

4. Τὶν γὰρ ἐν πόντῳ] διὰ σὲ γάρ, φησι, καὶ νῆες ἐν τῇ θαλάσσῃ ἰθύνονται. V.

5. Λαιψηροί τε πόλεμοι] τουτέστι κοῦφοι καὶ ἀνόητοι, διὰ τὸ ἀνοήτως ποιεῖν ὁρμᾷν τοὺς μαχομένους ἐν τῷ πολέμῳ, ἤτοι ὅτι ὀξέως ἡ ὀργὴ ἀνθρώπων διανίσταται, ἐξ ἧς ὁ πόλεμος. Ψευδῆ δὲ μεταμώνια εἶπεν, ἀντὶ τοῦ μετέωρα καὶ αἰρόμενα. Τὸ δὲ τέμνουσαι ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν νηῶν εἴληπται. διὰ τὴν Τύχην οὖν φησι καὶ τὰς ἐν ἀνθρώποις ἐλπίδας ἐκκλείεσθαι. (?) διὰ σὲ οὖν, ὦ Τύχη, πάντα γίνονται. αἱ γοῦν τῶν ἀνθρώπων ἐλπίδες πολλάκις ἀντιστρόφῳ τῇ προσδοκίᾳ χρησάμεναι μάτην διεξῆλθον καὶ περισσῶς ἠλπίσθησαν. V.

Εἰ μὲν ἄρθρον πρὸς τὸ λαιψηροὶ λάβῃς ἔξωθεν, οὕτως ἐρεῖς· ὑπὸ σοῦ κυβερνῶνται ἐν τῇ χέρσῳ οἱ λαιψηροὶ πόλεμοι, ἤγουν οἱ λαιψηρῶς καὶ κούφως καὶ ἀνοήτως τοῖς ἀνθρώποις γινόμενοι, ἢ οἱ λαιψηρῶν καὶ ταχυτάτων καὶ σπουδαίων ἀνθρώπων δεόμενοι. εἰ δὲ χωρὶς τοῦ ἄρθρου, οὕτως· ὑπὸ σοῦ κυβερνῶνται ἐν τῇ χέρσῳ οἱ πόλεμοι· ποταποί; λαιψηροὶ καὶ ταχεῖς· ἤγουν ταχέως παύονται. οὕτω δὲ ἐρεῖς καὶ τὸ βουλαφόροι, καὶ χωρὶς ἄρθρου καὶ μετὰ ἄρθρου. τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ εἰρήνης ὑπὸ τύχης γινομένης βουλευτήρια καὶ δικαστήριά ἐστιν. R.

Λειψεροὶ (sic)] Gl. γ. μεγάλοι.

6. Αἵ γε μὴν ἀνδρῶν] αἵ γε μὴν ἐλπίδες τῶν ἀνθρώπων κυλίνδονται, ἤγουν ἐν τῇ συστροφῇ τοῦ χρόνου συμφέρονται, τέμνουσαι, ἀντὶ τοῦ ἐλπίζουσαι, λογιζόμεναι πολλὰ ἄνω ἔσεσθαι, τὰ δὲ δὴ κάτω. Ψευδῆ μεταμώνια, ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ ψευδῶς, ματαίως. σύμβολον δέ, ἤγουν σημεῖον προγνωστικόν, ἀσφαλὲς οὔπω τὶς κατενόησεν ἀπὸ τοῦ θεοῦ περὶ τῆς ἐσομένης πράξεως, ἤγουν τύχης. τῶν δὲ μελλόντων, ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ, ἤγουν αἱ γνώσεις τῶν μελλόντων, τετύφλωνται, ἀντὶ τοῦ, ἀφανεῖς, ἄδηλοί εἰσιν. Αἱ δὲ ἐλπίδες κυλίνδονται καὶ δίκην τροχοῦ περιφέρονται, τέμνοισαι καὶ ποιοῦσαι πολλὰ τῶν ἀνδρῶν ἄνω τὰ δὲ καί, ἄλλα δέ, κάτω. ψευδῆ μεταμώνια καὶ μάταια, τουτέστιν ἕτερά τις ἐλπίζει, καὶ ἕτερα ἄττα ἀποβαίνει. ἔστι δὲ τὸ ψευδῆ καὶ τὸ μεταμώνια ἑρμηνεία τοῦ ἄνω καὶ κάτω. καὶ γὰρ ἡ τοιαύτη ἀνατροπὴ ψευδεῖς τοὺς ἐλπίζοντας τίθησιν· ἢ τὸ ἐλπίδες πρὸς τὸ ἀνδρῶν συναπτέον. R.

10. Σύμβολον δ' οὔπω τὶς ἐπιχθονίων πιστὸν] τοιγαροῦν, φησιν, οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων τεκμήριον ἢ σημεῖον δυνάμενον πιστώσασθαι περὶ τῶν ἐλπιζομένων πράξεων εὕρατο παρὰ θεοῦ, ὅτι πάντως ἐκβήσεται κατὰ τόνδε τὸν τρόπον, ὡρισμένως. Ἄλλως. οὐδεὶς ἀνθρώπων πράξεως, μελλούσης ἔσεσθαι, πιστὸν εὗρε παρὰ θεῶν σημεῖον. Φιλόχορος δὲ τὰς ἐκ φήμης μαντείας, τουτέστι κληδόνας καὶ πταρμούς, ἢ φωνάς, ἢ φήμας ἢ ἀπαντήσεις σύμβολά φησι λέγεσθαι· ὡς Ἀρχίλοχος· "Μετέρχομαί σε, συμβολονποιου-"μένη." (G. ποιούμενος) χρήσασθαι δὲ αὐτοῖς πρώτην Δήμητραν. V.

Ἐπιχθονίων] Gl. mss. β. γ. ἐπιγείων.

14. Πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσε] καὶ γὰρ τοῖς ἕτερα τῆς γνώμης προσδοκῶσι τὰ ἐναντία συνέβη. τὸ δὲ ἔπεσεν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κύβων. οἱ μὲν γὰρ τὰ ἐναντία, ἢ ὡς προσεδόκησαν καὶ μετεῖχον τέρψεως, εὕραντο, οἱ δέ, χαλεπαῖς καὶ δειναῖς πραγμάτων ζάλαις περιτυχόντες, μέγιστον ἀγαθὸν αἰφνιδίως μετηλλάξαντο τοῦ προσδοκουμένου κακοῦ. πάντων δὲ τῶν προειρημένων ὁ σκοπὸς τὴν ἀναφορὰν εἰς τὸν Ἐργοτέλη ἔχει· ἐπειδὴ προσδοκήσας ἐκ τοῦ κατὰ Κρήτην πολέμου καὶ τῆς φυγῆς ἀδέξια τὰ μέλλοντα, δι' εὐτυχίαν πολλὴν ὕστερον δόξαν ἐκτήσατο. V.

Πολλὰ δὲ ἔπεσεν, ἀντὶ τοῦ ἐπέβη, τοῖς ἀνθρώποις παρὰ προσδοκίαν, ἔμπαλιν δὴ τέρψεως, ἤγουν κατὰ τὸ ἐναντίον τῆς παρούσης αὐτοῖς τέρψεως. οἱ δὲ ἀλγειναῖς ταραχαῖς ἀντικύρσαντες, ἤτοι ἐντυχόντες ἐν, μικρῷ χρόνῳ, ἀντὶ τοῦ ἐν βραχεῖ, εἰς πολὺ ἀγαθὸν ἀπὸ πήματος, ἤτοι ἀπὸ κακοπαθείας, ἀπὸ βλάβης, πεδάμειψαν, ἀντὶ τοῦ μετήμειψαν, ἤτοι μετέπεσον. R.

Ἄλλως. Ἔμπαλιν μὲν τέρψιος] τουτέστι τὰ ἐναντία τῇ τέρψει, ἤτοι τὰ ἀηδῆ. ἔνιοι δὲ ἐν ζάλῃ καὶ χειμῶσι πραγμάτων γενόμενοι, ἐν μικρῷ χρόνῳ μετήμειψαν καὶ μετήλλαξαν εἰς βαθὺ καὶ μέγα ἀγαθὸν παραγενόμενοι. V.

15. Τέρψιος] Gl. γ. Χαρᾶς. β. εὐφροσύνας.

16. Ἀντικύρσαντες] Gl. ms. β. ἐμπεσόντες.

17. Πήματος ἐν μικρῷ] λείπει δὲ ἡ ἀντί, ἵν' ᾖ ἀντὶ πήματος· τοῦτο δὲ εἶπε διὰ τὸν Ἐργοτέλην. καὶ γὰρ οὗτος ἐκ πο-

μάτων περὶ τὴν ἀπόπτωσιν, ἀγαθὸν ἔσχε, τὴν νίκην. V.

19. Υἱὲ Φιλάνορος] ὦ υἱὲ τοῦ Φιλάνορος Ἐργότελες, ὄντως δὴ καὶ ἡ σὴ τιμὴ τῆς ταχυτῆτος τῶν σῶν ποδῶν ἄδοξος ἂν κατεφυλλοῤῥόησεν, ἤγουν κατεμαράνθη παρὰ τῇ οἰκίᾳ τῇ συγγόνῳ, ἀντὶ τοῦ συγγενικῇ, πατρικῇ, καθὰ ἀλέκτωρ ἔνδον, ἐν τῷ οἴκῳ, τὰς μάχας ποιούμενος, ἀφανὴς ἐστι δηλονότι, εἰ μὴ ἡ μάχη ἡ ἀντιάνειρα, τουτέστιν ἡ ἐξ ἐναντιώσεως τῶν ἀνδρῶν γινομένη, ἐστέρησέ σε τῆς πατρίδος τῆς σῆς τῆς Κνωσίας, ἀντὶ τοῦ τῆς Κνωσοῦ, τὸ κτητικὸν ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ. R.

20. Ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ] τὸν ἀλέκτορα παρείληφε διὰ τὸ κατοικιδίους ποιεῖσθαι τὰς μάχας τὸ ζῶον τοῦτο, καὶ μηδὲν λόγου ἄξιον δρᾷν δημοσίᾳ. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι εἰ μὴ ἔφυγεν ἐκ τῆς πατρίδος, οὐκ ἂν ἐστεφανώθη.—Ἄλλως. τί οὖν, φησὶν, ὦ τοῦ Φιλάνορος υἱὲ, Ἐργότελες; καὶ ἡ σὴ τιμὴ ἀκλεὴς ἂν ἐγένετο, καὶ ἀπεμαράνθη ἄν, καὶ ἀπώλετο ἡ τῆς ὀξύτητός σου τῶν ποδῶν δόξα, εἴπερ ἐν τῇ τῶν προγόνων σου ἑστίᾳ παρέμεινας, ἐκεῖ μόνον ἀγωνιζόμενος, ὥσεί τις ἀλέκτωρ ἐνοικίδιος τοῖς ἔνδον ὁρῶσι μαχόμενος, καὶ μὴ ἡ γεγεννημένη μετάστασις καὶ ὁ πόλεμος ὁ ἐν τῇ πατρίδι σου, τῇ Κνωσσῷ, στερήσας σε ἦν τῶν οἰκείων καὶ ποιήσας ἀναχωρῆσαί σε τῆς πατρίδος, ὥστε δυνηθῆναι τὸν Ὀλυμπιάσιν ἀγῶνα νικᾷν. V.

21. Συγγόνῳ παρ' ἑστίᾳ] ἐν τῇ Κρήτῃ, κατοικίδιον ἂν ἔσχε τὴν ἀρετήν. συγγόνῳ, ἐν τῇ συγγενικῇ, τῇ ἀπὸ προγόνων· Κνώσσιος γὰρ ἦν. λέγει δὲ, ὅτι καὶ τὸ δόξαν κακῶς γεγενῆσθαι, τὸ τῆς φυγῆς δηλονότι, τοῦτο αὐτῷ ἀγαθὸν προέβη. V.

25. Νῦν δ' Ὀλυμπίᾳ στεφανωσάμενος] ἐκ δὲ ταύτης τῆς αἰτίας φησὶ τῆς κατὰ τὴν φυγὴν στεφθεὶς ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἐν Πυθίᾳ καὶ ἐν Ἰσθμῷ, τὰ θερμὰ ὕδατα τῶν Νυμφῶν ἐν τῇ Ἱμέρᾳ ὑψοῖς καὶ ἐπαίρεις τῇ δόξῃ. Ἄλλως. τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ θερμὰ λουτρὰ τῆς Ἱμέρας πόλεως, λέγεται Ἀθηνᾶν ἀναδοῦναι εἰς ἀπόλαυσιν Ἡρακλεῖ, ἡνίκα ἐκεῖ ἐφάνη· τινὲς δὲ Νύμφας, καθὼς καὶ Πίνδαρος. ἵνα ἀπολούσηται, ὅτε τὰς Γηρυόνου βοῦς ἀπελαύνων παρεγένετο λείπεται δὲ λέγειν ἀπὸ μέρους αὐτὴν τὴν πόλιν. τόπος γὰρ ἐν αὐτῇ τὰ θερμὰ λουτρά. V.

Νῦν δὲ, ὦ Ἐργότελες, τούτου γενομένου, ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ στεφανωσάμενος, ἤγουν νικήσας, καὶ δὶς ἐν Πυθῶνι νικήσας, καὶ ἐν τῷ Ἰσθμῷ, τὰ θερμὰ λουτρὰ τῶν Νυμφῶν τὰ ἐν τῇ Ἱμέρᾳ τῇ πόλει, βαστάζεις, ἤγουν ὑψοῖς, μεγαλύνεις, ὁμιλῶν, τουτέστιν οἰκῶν, ἀναστρεφόμενος παρ' αὐτῇ, τῇ Ἱμέρᾳ δηλονότι, ὥσπερ εἰ ἀνεστρέφου παρὰ τῇ οἰκείᾳ γῇ, ἤγουν, τῇ πατρίδι σου, τῇ Κνωσσῷ. Ὅτι Ἡρακλῆς λαβὼν τὰς Γηρυόνου βοῦς ἐπανήει ἐν Σικελίᾳ, αὐτῷ θερμὰ ὕδατα ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδόσθαι Ἀθηνᾶ παρεσκεύασεν, ἵνα λουτροῖς αὐτοῖς χρήσαιτο πλεῖστα καμὼν περὶ τὴν ὁδόν. λέγει οὖν τὸ θερμὰ λουτρὰ Νυμφᾶν, ἤτοι τὴν Ἱμέραν πόλιν, (συνεκδοχικῶς) ἀπὸ μέρους. R.

28. Παρ' οἰκείαις ἀρούραις] ὡς ἐν ἰδίᾳ γῇ παροικῶν, καὶ οὐδενὸς τῶν ἔξωθεν ἐπιδεόμενος. V.

CARMEN XIII.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ τρισκαιδεκάτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

ΤΟΥ τρισκαιδεκάτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ια'. Τὸ α', ἀντισπαστικὸν, τρίμετρον, καταληκτικὸν ἀπὸ πρώτου ποδὸς ἀδιαφόρου καὶ τροχαίου. ὁ τρίτος ποὺς παρηνομήθη. ὁ γὰρ ἀντίσπαστος ἀπὸ β' τροχαίου, ὅπερ πάσχει κατὰ μέσον. (G. μέρος.) Τὸ β', Φερεκράτειον. Τὸ γ', ἴαμβος τρίμετρος βραχυκατάληκτος. ὁ β' ποὺς ἁπανταχοῦ τρίβραχυς· ὁ δ' ἄτακτος· σπονδεῖος γὰρ εὑρίσκεται παρὰ τοῖς μελοποιοῖς. Τὸ δ', ἴαμβος τρίμετρος βραχυκατάληκτος. Τὸ ε', διπλῆ περίοδος, καὶ διπλοῦς ἴαμβος ἀρχόμενος. Τὸ ς', ἐπιωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἀπὸ ἰαμβικῆς, καὶ Ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος, καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας τῆς οἰκείας. Τὸ ζ, δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ η', ἐπιχοριαμβικὸν, ἀπὸ διποδίας τροχαϊκῆς καὶ χοριάμβου, τῆς χοριαμβικῆς (τελευταίας) καὶ βραχείας οὔσης διὰ τὴν κατάληξιν. Τὸ θ', προσοδιακὸν ἢ ἀναπαιστικόν. Τὸ ι', Εὐριπίδειον. οἱ δὲ ἀποδόσεις ἐπεὶ ὁμοιοσύλλαβοί εἰσιν Ἰωνι-

καὶ ἀπ' ἐλάσσονος. Τὸ ια', ἢ ἐπιχορίαμβος, ἢ τροχαῖος ἐπίτριτος.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς καὶ αὐτὴ κώλων ια'. Τὸ α', προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τῆς μοι βραχείας οὔσης. Τὸ β', ἐγκωμιολογικόν. Τὸ γ', τὸ αὐτό. Τὸ δ', ὅμοιον τῷ η' τῆς στροφῆς. Τὸ ε', τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ϛ', Εὐριπίδειον. Τὸ ζ', τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ η', δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ θ', ἐπιωνικὸν ἄτακτον. ὁ γὰρ β' ἴαμβος σπονδεῖός ἐστιν, εἶτα ἥμισυ συζυγίας. γίνεται δὲ ἐπὶ τοῖς ἐπιωνικοῖς ἡ ἀταξία, ὡς ἐν τῷ· Ὦ καλλίστη πόλι πασῶν ὁπόσας Κλέων ἐφορᾷ (Hephæst. p. 60.). Τὸ ι', Εὐριπίδειον. Τὸ ια', τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

---

1. Τρισολυμπιονίκαν] παρ' ὅσον τρεῖς νίκας αὐτοῖς συμβέβηκε γενέσθαι, τῷ μὲν παιδὶ δύο κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, πεντάθλῳ τε καὶ σταδίῳ ἀγωνισαμένῳ· τῷ δὲ πατρὶ Θεσσαλῷ τοὔνομα πρῶτον ἐν τῇ ξθ' Ὀλυμπιάδι. τὸν τρισολυμπιονίκην οἶκον ἐπαινῶν, τὸν πρᾶον μὲν πρὸς πολίτας, φιλόξενον δὲ πρὸς τοὺς ξένους, εἰς γνῶσιν ἄξω, καὶ ὑμνήσω διὰ τούτων καὶ τὴν εὐδαίμονα Κόρινθον, τὴν τοῦ Ἰσθμίου Ποσειδῶνος οὖσαν προπύλαιον καὶ οἰκητήριον, ἥτις ἀγλαοὺς κούρους καὶ ἄνδρας ἔχει. ἀγλαόκουρον γὰρ τὴν εὔανδρον λέγει. πρόθυρον τοίνυν καὶ θύραν εἰώθασι καλεῖν τὴν Κόρινθον, διὰ τὸ ἀρχὴν ἢ τέλος εἶναι τῆς Πελοποννήσου τὸν Ἰσθμόν, πρόθυρον δὲ τοῖς εἰς Πελοπόννησον στελλομένοις. Βακχυλίδης· (Ursin. Fragm. Lyr. p. 203. 346.) „Ὦ Πέλο-„πος λιπαρᾶς νάσου θεόδματοι πύλαι." ἢ οὕτως· ἐπεὶ ἀρχὴ μὲν τοῖς ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Πελοπόννησον πορευομένοις, ἐσχάτη δὲ τῆς Πελοποννήσου. V.

Τρισολυμπιονίκαν λέγει τὸν τοῦ Ξενοφῶντος οἶκον, ἐπειδὴ αὐτῷ μὲν τῷ Ξενοφῶντι δύο Ὀλυμπιακαὶ νῖκαι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐγένοντο, πεντάθλου καὶ σταδίου, κατὰ τὴν οθ' Ὀλυμπιάδα νικήσαντι, τῷ πατρὶ δὲ Θεσσαλῷ μία πρόσθεν. Ἡ Κόρινθος ἐν τέλει μὲν τοῦ Ἰσθμοῦ, ἐν ἀρχῇ δὲ τῆς Πελοποννήσου κειμένη, εἰκότως προπύλαιον τοῦ ἐν Ἰσθμῷ τιμωμένου Ποσειδῶνος τῷ Πινδάρῳ καλεῖται. R.

Τρισολυμπιονίκαν, τὸν οἶκον ἐπαινῶν τοῦ Ξενοφῶντος, λέγει, τὸν τρὶς ἐν Ὀλυμπίᾳ νενικηκότα, τὸν πρᾶον τοῖς πολίταις, τοῖς ξένοις δὲ θεράποντα, ἀντὶ τοῦ θεραπευτήν, γνώσομαι, ἀντὶ τοῦ εἰς ἀνάμνησιν ἀνάξω τὴν Κόρινθον, τὴν πατρίδα τοῦ Ξενοφῶντος, τὴν μακαρίαν, τὸ πρόθυρον τῆς Πελοποννήσου δηλονότι, τὸ λαμπροὺς ἔχον νέους, τὸ τοῦ Ἰσθμίου Ποσειδῶνος, τουτέστιν, ὃ ὁ Ποσειδῶν ὁ ἐν τῷ Ἰσθμῷ τιμώμενος ἔχει κατοικητήριον δηλονότι. ἐν τῇδε γάρ, ἤγουν ἐν ταύτῃ τῇ Κορίνθῳ, οἰκεῖ ἡ Εὐνομία, ἤγουν ἡ κατὰ νόμους καλῶς ἐνδιαιτωμένη διοίκησις, καὶ αἱ κασιγνῆται, ἤτοι αἱ ἀδελφαὶ αὐτῆς τῆς Εὐνομίας δηλονότι, ἡ Δίκη ἡ ἀσφαλής, ἀντὶ τοῦ ἡ ἀσφαλείας ποιητική, τὸ βάθρον, ἤγουν ἡ ἀσφάλεια τῶν πόλεων, καὶ εἰρήνης ὁμότροπος, τουτέστιν ἡ τὴν αὐτὴν αὐτῇ γνώμην ἔχουσα, ταμίαι οὖσαι, ἤγουν πάροχοι πλούτου τοῖς ἀνθρώποις, αἱ χρυσαῖ λέγω, ἀντὶ τοῦ αἱ κάλλισται θυγατέρες τῆς Θέμιδος τῆς εὐβούλου, τουτέστι τῆς δίκαια βουλευομένης. R

6. Ἐν τᾷδε γὰρ] ἐν γὰρ ταύτῃ, τῇ Κορίνθῳ, φησίν, οἰκεῖ ἡ Εὐνομία, καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς ὁμότροφος Εἰρήνη, ὡς Ἡσίοδος· (Theogon. 901. sq.)

Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὰς Θέμιν, ἣ τέκεν Ὥρας,
Εὐνομίην τε, Δίκην τε, καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν. V.

7. Δίκα] Gl. ms. γ. κρίσις.

8. Βάθρον] Gl. mss. β. γ. θεμέλιον.

Βάθρον δὲ πολίων] ἀντὶ τοῦ ἐφ' ὧν πᾶσα πόλις ἀσφαλῶς βέβηκεν. V.

10. Χρύσεαι] Gl. γ. θεῖαι.

11. Θέμιτος] Gl. ms. γ δικαιοσύνης.

12. Ἐθέλοντι δ' ἀλεξεῖν ὕβριν] ἤτοι εὐκτικῶς εἶπεν, ἀντὶ τοῦ, αἱ προειρημέναι θεαὶ ἀπαλεξήσουσιν τῶν πόλεων τὴν ὕβριν· ἤτοι βούλοιντο δ' ἂν ἀπαμύνειν τὴν ὕβριν καὶ ἀποκωλύειν. ἢ περὶ τῶν Κορινθίων φησίν, ὅτι βούλημα δέ ἐστιν αὐτῶν καὶ σκοπὸς ἐκκλίνειν τὴν ὕβριν, ἀντὶ τοῦ, καθεστῶτές εἰσι καὶ οὐχ ὑβρισταί. ἔνιοι δὲ οὕτως· βουλόμεναι δὲ καὶ σκοπὸν ἔχουσιν αἱ τῆς Θέμιδος θυγατέρες, ἀπαλεξεῖν τὴν ὕβριν τὴν τοῦ κόρου μητέρα τὴν θρασεῖαν. Ἄλλως. Ἐθέλοντι δ' ἀλεξεῖν] αἱ προειρημέναι θεαὶ ἀλεξήσουσι τὴν ὕβριν τῶν πόλεων. οὐκ ὀρθῶς δὲ τὴν ὕβριν τοῦ κόρου μητέρα λέγει, ἀλλὰ τὸ ἀνάπαλιν εἰπεῖν ἔδει. Ὅμηρος· (immo Theognis v. 155. Brunck.)

Τίκτει τοι κόρος ὕβριν ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται. V.

Ἐθέλοντι δὲ ἀλεξεῖν, ἤγουν ἀποσοβεῖν, διώκειν τὴν ὕβριν, τὴν τοῦ κόρου θυγατέρα δηλονότι, τὴν μητέρα τῶν θρασέων, ἤτοι τῶν ἐπηρμένων λόγων. R.

Ὕβριν κόρου] ὕβριν λέγει τὴν ἀδικίαν καὶ πλεονεξίαν, αἳ πλῆθος πολέμων καὶ σφαγῶν καὶ φόνων καὶ παντοίων κακῶν παρασκευάζουσι γίνεσθαι, καὶ πάντων τούτων τοῖς ἀνθρώποις εἰσὶν αἴτιαι. Ὅμηρος δὲ τὸν κόρον πατέρα λέγει τῆς ὕβρεως, λέγων· „Τίκτει τοι κόρος ὕβριν." Κόρος

λέγεται κυρίως ἐπὶ τοῦ στομάχου, ὅταν ἐμπλησθῇ βρωμάτων. ἀπὸ τούτων δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μεγάλης περιουσίας ἀπολαυόντων, ἢ τιμῆς, ἢ ἑτέρου τοιούτου. καθὸ λέγεται ἐνταῦθα. ὕβρις δὲ ἡ ἀδικία καὶ ἀλαζονεία καὶ ἔπαρσις κατὰ τῶν ὑποδεεστέρων, ἣν ἡ Εὐνομία καὶ ἡ Δίκη καὶ ἡ Εἰρήνη ἀποστρέφεται καὶ διώκει. R.

14. Ἔχω καλά τι φράσαι] ἔχω τοίνυν περὶ τῆς Κορίνθου τὰ κάλλιστα διεξελθεῖν. παρορμᾷ γὰρ τὴν γλῶτταν ἡ τόλμα ἡ εὐθεῖα καὶ πρόσφορος, νῦν διηγεῖσθαι περὶ αὐτῶν. V.

Ἔχω καλά τι εἰπεῖν ἐπὶ τῇ Κορίνθῳ, τόλμα τε μοι εὐθεῖα, τουτέστι καὶ προθυμία εὐθεῖα, ἀντὶ τοῦ δικαία, τὴν γλῶσσάν μου παρορμᾷ εἰς τὸ λέγειν. ἄμαχον δὲ, ἤγουν ἀμήχανον, ἀδύνατον, κρύψαι, ἤτοι σιγῆσαι, ἐᾶσαι, τὸ συγγεγεννημένον ἐμοὶ φυσικὸν ἦθος· ὑμῖν δὲ, ὦ παῖδες, ἀντὶ τοῦ ἀπόγονοι τοῦ Ἀλήτου, τουτέστιν ὦ Κορίνθιοι, πολλάκις μὲν παρέσχον αἱ Ὧραι, αἱ πολυειδῆ ἄνθη προτείνουσαι, λαμπρότητα νικηφόρον, ἀντὶ τοῦ νικητικὴν, δι᾽ ἐξόχων ἀνδραγαθιῶν ὑπερελθόντων, ἤγουν νικησάντων ἐν ἱεροῖς, ἤτοι θείοις ἀγῶσιν. R.

15. Εὐθεῖα] Gl. ms. γ. ὀρθή.

Ὀρνύει] Gl. γ. διεγείρει.

16. Τὸ συγγενὲς ἦθος] τὸ ἔμφυτον, ὥστε καὶ Κορίνθιοι ἀγαθοὶ ἐκ φύσεως ὄντες, οὐκ ἄν ποτε μεταβληθεῖεν. Ἀλήτης ἀνήρ τις ἡγήσατο Ἡρακλείδαις τῆς πρὸς Πελοπόννησον ἐπανόδου. κατοικήσαντος οὖν ἐν Κορίνθῳ ἀπ᾽ αὐτοῦ οἱ Κορίνθιοι καλοῦνται. R.

17. Υ̓́μμιν δὲ, παῖδες Ἀλάτα] τουτέστιν οἱ Κορίνθιοι. Ἀλήτης γὰρ ἡγήσατο τῆς ἀποικίας τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅτε οἱ Ἡρακλεῖδαι κατῆεσαν εἰς Πελοπόννησον καὶ αὐτὸς εἷς ὢν τῶν Ἡρακλειδῶν. ἦν γὰρ Ἱππότου, τοῦ Φύλαντος, τοῦ Ἀντιόχου, τοῦ Ἡρακλέους. οὗτος ἐκράτησε Κορίνθου. διόπερ παῖδας εἶπεν Ἀλήτου τοὺς Κορινθίους, ὡς ἀπογόνους. Δίδυμος δέ φησι τὸν Ἀλήτην μὴ οἰκιστὴν τῆς Κορίνθου γεγονέναι, ἀλλὰ βασιλέα ἔτει τριακοστῷ μετὰ τὴν τῶν Δωριέων ἄφιξιν. ὁ δὲ νοῦς· ὑμῖν δὲ, ὦ Κορίνθιοι, τὴν ἀπὸ τῶν νικῶν ἡδονήν τε καὶ τέρψιν παρέσχον αἱ Ὧραι, νικηταῖς γενομένοις ἐν τοῖς μεγίστοις καὶ ἱεροῖς ἀγῶσιν. οὐ μόνον δὲ ἐνδόξους διὰ τὰς νίκας τοὺς Κορινθίους αἱ Ὧραι ἐποίησαν, ἀλλὰ καὶ ταῖς καρδίαις αὐτῶν ἐνέβαλον σοφίαν. φησὶ δὲ ταῦτα, ἐπειδὴ Φείδων τὶς, Κορίνθιος ἀνὴρ, εὗρε μέτρα καὶ σταθμία. καὶ ἄλλα πολλὰ λέγονται εὑρηκέναι οἱ Κορίνθιοι. διὸ καὶ ἐπιφέρει· πᾶν δ᾽ εὑρόντος ἔργον. πολλὰ οὖν εὗρον. V.

20. Ὤπασάν γ᾽ ἄκραις] Αἰτιῶνταί τινες ἀσυνέτως τὸν Πίνδαρον, διότι ὑπερελθόντων εἶπε, δέον ὑπερελθοῦσιν εἰπεῖν πρὸς τὸ ὑμῖν. νόει δ᾽ ὅτι τὸ ὤπασαν δοτικῇ συντάσσεται. τὸ δὲ ὑπερελθόντων οὐ πρὸς τὴν σύνταξιν τοῦ ὤπασάν ἐστιν, ἀλλ᾽ ἐπειδὴ αἰτία ἐστὶ τὸ, νικηφόρον ἀγλαΐαν. σχηματίζομεν δὲ τὰς αἰτίας καὶ πρὸς τὴν ὄπισθεν σύνταξιν, εἰ δοτικὴ ἢ αἰτιατική ἐστι, καὶ πρὸς γενικὴν, διὰ τοῦτο καὶ νῦν οὐ πρὸς τὸ ὑμῖν, ἀλλ᾽ ὡς αἰτία πρὸς γενικὴν ἀπεδόθη. ὥσπερ ἐστὶ τοῦτο· Πολλῶν πειραθῆναι συνέβη μοι ἁμαρτωλοῦ ὄντος. R.

21. Πολλὰ δ᾽ ἐν καρδίαις] πολλάκις δὲ ἔβαλον ὑμῖν αἱ Ὧραι ἐν καρδίαις ἀνδρῶν, τουτέστι, πολλάκις δὲ ἔβαλλον αἱ Ὧραι ἐν καρδίαις ἀνδρῶν ὑμετέρων, σοφίσματα ἀρχαῖα, ἤγουν ἐπινοίας τεχνῶν πρῶτον εὑρημένας, οὔπω πρότερον εὑρημένας. ἅπαν δ᾽ εὑρόντος ἔργον, τουτέστιν ἅπασα δ᾽ ἐργασία τεχνικὴ τοῦ εὑρόντος αὐτὴν τὴν ἀρχὴν, ἤτοι τοῦ ἐφευρόντος ἐστίν. αἱ Χάριτες τοῦ Διονύσου, ἤγουν αἱ ἑορταὶ αἱ τὸ ἐπαγωγὸν ἔχουσαι, αἱ παρὰ τοῖς Κορινθίοις ὑμῖν τελούμεναι δηλονότι, σὺν ὕμνῳ διθυράμβῳ βοηλάτῃ, τουτέστι, χάριν βοὸς ᾀδομένῳ, πόθεν ἄλλοθεν, ἢ παρ᾽ ὑμῶν δηλονότι, ἐξέφαναν, ἤγουν ἐλαμπρύνθησαν; τίς δὲ ἄλλος ἔθηκεν, ἀντὶ τοῦ ἐπενόησε, συμμετρίας ἐν κατασκευάσμασιν ἱππείοις, ἀντὶ τοῦ πολεμικοῖς· ἤγουν τίς δὲ ἄλλος ἐπενόησε τὴν ἐν τοῖς ὅπλοις συμμετρίαν; ἢ τίς ἄλλος ἐπενόησεν ἐν τοῖς ναοῖς τῶν θεῶν τὸν βασιλέα τῶν ὀρνέων τὸν διπλοῦν, ἤγουν τὸν διπλοῦν ἀετὸν, τουτέστι τὸ λεγόμενον ἀέτωμα; ἐν τούτοις δὲ, τουτέστι τοῖς Κορινθίοις, ἀνθεῖ, ἀντὶ τοῦ ἀκμάζει, περιφανής ἐστι, δύναμις ποιητικὴ, ἡδύπνους, ἡδυμελὴς, τερπνὰ προτείνουσα μέλη· ἐν τούτοις δὲ ἀνθεῖ Ἄρης, τουτέστι πολεμικὴ ἐμπειρία νέων ἀνδρῶν, ἐν αἰχμαῖς, ἀντὶ τοῦ ἐν μάχαις ὀλεθρίαις. R.

23. Τὸ Ὧραι πολυάνθεμοι καὶ πρὸς τὸ ὤπασαν ἐκληπτέον. παρέχουσι δὲ αἱ Ὧραι τὰς νίκας διὰ τὸ τὰς πανηγύρεις κατὰ περίοδον φέρειν, ἐν αἷς ἀγῶνες καὶ νῖκαι γίνονται. πῶς δὲ ἀρχαῖα σοφίσματα ἐν τοῖς Κορινθίοις ἔβαλον; ἐπειδὴ ἔν τε τῷ ἔαρι καὶ θέρει καὶ τοῖς ἄλλοις καιροῖς ἐμηχανήσαντο τὰ πρόσφορα. δέον δὲ εἰπεῖν· σοφίσματα ἔβαλλον κατ᾽ ἀρχὰς, ἀρχαῖα εἶπε πρὸς τὸ σοφίσματα. R.

24. Ἅπαν δ᾽ εὑρόντος ἔργον] τοῦ εὑρόντος ἐστὶ δηλονότι. εἰ γὰρ καί τινες τοῖς εὑρεθεῖσι παρὰ Κορινθίων ἐπιδεδωκότες ἐξέλαμψαν, οἱ κατ᾽ ἀρχὰς εὑρόντες αὐτὰ Κορίνθιοι, κρείττους εἰσὶν αὐτῶν τῷ εὑρεῖν. R.

25. Ταὶ Διωνύσου πόθεν ἐξέφαναν] αἱ τοῦ Διονύσου, φησὶ, πανηγύρεις πόθεν ἐξέλαμψαν σὺν τῷ διθυράμβῳ, ἀντὶ τοῦ, τὸν διθύραμβον προσλαβοῦσαι; βοηλάτην δὲ τὸν διθύραμβον προσαγορεύει, ἤτοι διὰ τὸ βοῦν εἶναι τῷ νικήσαντι ἔπαθλον· ἱερὸς γὰρ τοῦ Διονύσου· ἢ διὰ τὸ ἐλαύνεσθαι αὐτὸν διὰ βοῆς, καὶ λέγεσθαι. ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν μὲν

τοῖς Ὑπορχήμασιν, ἐν Νάξῳ φησὶν εὑρεθῆναι πρῶτον διθύραμβον, ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν Διθυράμβων, ἐν Θήβαις, ἐνταῦθα δὲ, ἐν Κορίνθῳ. ἢ οὕτως ἀκουστέον· αἱ τοῦ Διονύσου διθυράμβων ἐν Κορίνθῳ ἐφάνησαν Χάριτες, τουτέστι τὸ σπουδαιότατον τῶν Διονύσου διθυράμβων ἐν Κορίνθῳ πρῶτον ἐφάνη. ἐκεῖ γαρ ὠράθη ὁ χορὸς ὀρχούμενος. ἔστησε δὲ αὐτὸν πρῶτος Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος, εἶτα Λάσσος ὁ Ἑρμιονεύς. Ἄλλως. ὁ λόγος ἐρωτηματικός. ὑπακούεται δὲ δηλονότι ἐκ Κορίνθου. συνίστησι γὰρ, ὅτι πρῶτος ἐν Κορίνθῳ διθύραμβος εἰσήχθη· ὃς ἦν κύκλιος χορὸς, Ἀρίωνος τοῦ Μηθυμναίου συστήσαντος αὐτόν. V.

26. Βοηλάτᾳ] Gl. ms. γ. βοῇ λαμπρᾷ. Βοηλάτην καλεῖ τὸν διθύραμβον, ἢ διότι τῷ κατορθώσαντι αὐτὸν βοῦς ἐδίδοτο ἆθλον, ἢ διότι ἐλαύνετό τε καὶ ἐτελεῖτο. ὁ δὲ διθύραμβος χορὸς ἦν κυκλικὸς πρὸς τὸν Διόνυσον. ἐλέγετο δὲ διθύραμβος, ἀπὸ τοῦ Διονύσου, τοῦ ἐκ δύο θυρῶν ἐξελθόντος, ἔκ τε τῆς μητρῴας αὐτοῦ γαστρὸς καὶ τοῦ μηροῦ τοῦ Διός. εὗρον δὲ οἱ Κορίνθιοι πρῶτον τοῦτον ἐν τοῖς Διονυσιακοῖς, ὥσπερ καὶ τὸ μέτρον τοῦ ἱππικοῦ τροχοῦ, τουτέστι τοῦ ἅρματος, ὁπόσον δεῖ γίνεσθαι, ὃν ἵππεια ἔντεα καλεῖ, καὶ τὰ ἐπάνω τῶν ναῶν διπλᾶ ἀετώματα. R.

27. Τίς γὰρ ἱππείοις ἔντεσι μέτρα] τουτέστι τὰ ἵππεια μέτρα τοῦ χαλινοῦ. ἀποδιδώκασι δὲ τῷ δοκεῖν τὸν Πήγασον πρῶτον ὑπὸ Βελλεροφόντου ἐν Κορίνθῳ κατεζεῦχθαι. Δίδυμος δέ φησι μήτε τοὺς ἱππικοὺς δρόμους, μήτε τὰς τῶν ἁρμάτων κατασκευὰς, μήτε τὸν χαλινὸν διὰ τούτων δηλοῦσθαι, ἀλλὰ τὸν κεραμεικὸν τροχὸν, ἐκ μεταφορᾶς διχόθεν μετενηνεγμένης· τοῦτο μὲν ὅτι ἵπποις οἰκεῖος ὁ τροχός· τοῦτο δὲ, ὅτι ἑκατέρωθεν ἐλαύνεται ὑπὸ ποδὸς πτέρνης. Καλλίμαχος· (Fragm. 6. p. 361. tom. i. Ern.) " Πτέρνῃ θ' ἵππος ἐλαυνόμενος." Θεόφραστος δὲ ἐν τῷ περὶ εὑρημάτων Ὑπέρβιον τὸν Κορίνθιόν, φησιν, εὑρηκέναι τὴν τοῦ κεραμεικοῦ τροχοῦ μηχανήν· μέτρα δὲ αὐτὰ * ὁ Πίνδαρος, παρ' ὅσον ἐκ κεραμεικοῦ μετροῦμεν. καὶ ὅσα ἄλλα, χόες, ψυκτῆρες, κώθωνες. ἔνιοι δὲ ἵππεια ἔντεα, ἅρματα καὶ χαλινοὺς, ἀπὸ μέρους τοὺς πολεμικούς· ὅτι δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ χαλινὸς εὕρηται, δείκνυσιν ἐν τοῖς ἑξῆς. ὁ δὲ νοῦς οὕτω· τίς γάρ φησιν ἕτερος εὗρε τὰ μέτρα τὰ ἐν τοῖς ἱππείοις ἔντεσι καὶ ὅπλοις γινόμενα; ἱππείοις δὲ ἔντεσιν εἶπε τοῖς τροχοῖς, τοῖς κεραμεικοῖς, ἐπειδὴ ἐπὶ τροχοῦ πλάττεται· ὁ δὲ τροχὸς κοινωνεῖ τῷ ἅρματι τῶν ἵππων. Ἄλλως. ὁ Δίδυμος ἑτέραν ἀποδίδωσιν οὕτως ἔχουσαν· τὴν ἐν πρόθεσιν ἀντὶ τοῦ εἰς κειμένην συναπτέον πρὸς τὰ μέτρα. τίς γὰρ τοῖς εἰς τὰ μέτρα ἱππείοις ἔντεσιν ἐχρήσατο πρώτη, ἢ σὺ, ὦ Κόρινθε. Ἵππεια δὲ ἔντεα τὰ Φειδώνεια ἀγγεῖα ἀκουστέον, διὰ τὴν κοιλότητα. Ὅμηρος· (Od. η'. 232.) " Ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός." τούτων οὖν εἰς τὰ μέτρα ἐντέων εὑρετάς φησιν εἶναι τοὺς Κορινθίους. διατί δὲ ἵππεια αὐτὰ εἶπεν; ὅτι Φείδων ὁ πρῶτος κόψας Κορινθίοις τὸ μέτρον Ἀργεῖος ἦν· τὸ δὲ Ἄργος ἵππειον λέγουσιν οἱ ποιηταί. Εὐριπίδης· (Iphig. Taur. 700.) " Ὅταν εἰς " Ἑλλάδ' ἵππιόν τ' Ἄργος μόλῃς." V.

29. Ἢ θεῶν ναοῖσιν οἰωνῶν βασιλέα δίδυμον] οἰωνῶν βασιλέα τὸν ἀετόν φησι. λέγει δὲ τὸ κατὰ τοὺς ναοὺς τῶν θεῶν ἀέτωμα. τίς οὖν, φησιν, ἐν τοῖς ναοῖς τῶν θεῶν τὸν βασιλέα τῶν ὀρνίθων ἐπέθηκε, τὸ λεγόμενον ἀέτωμα; Δίδυμος δέ φησιν, ὅτι διπλᾶ τὰ ἀετώματα ὄπισθεν καὶ ἔμπροσθεν, διὰ τὸ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν κατασκευάζεσθαι αὐτά. Ἄλλως. οἰωνῶν βασιλέα] ὁ ἀετὸς οἰωνῶν βασιλεύς ἐστιν ὁ ἐπὶ τῶν ἱερῶν τιθέμενος. τινὲς δὲ τὸ ἀέτωμα, ὥς φησι Δίδυμος, παρατιθέμενος Τίμαιον λέγοντα καὶ τοῦτο ἐν ταῖς οἰκοδομίαις αὐτῶν εὕρημα, ταύτην ἀποδοὺς τὴν ἐξήγησιν τὴν προκειμένην. V.

31. Ἐν δὲ Μοῖσ' ἁδύπνους] ποῦ δὲ ἡ Μουσικὴ ἀνθεῖ καὶ τὰ πολεμικὰ ἀλλαχοῦ; τοῦτο δὲ, διὰ τὸν Εὔμολπον ὄντα Κορίνθιον καὶ γράψαντα νόστον τῶν Ἑλλήνων. ἢ τοῦτό φησιν ἀντὶ τοῦ, μουσικοί εἰσι, παρόσον καὶ ποιηταὶ διασημότατοι ἐν Κορίνθῳ ἐγένοντο, ὧν ἦν καὶ Αἴσων, οὗ μέμνηται Σιμωνίδης. ἐν δὲ τῷ Περσικῷ πολέμῳ καὶ οὗτοι ἐστρατεύσαντο, ἔχοντες ἡγεμόνα Ἀδείμαντον. V.

Μοῖσ' ἁδύπνοος] Τοῦτο λέγει, ἢ ὅτι μουσικώτατοι ἦσαν Κορίνθιοι, ἤγουν ὅτι ἐν Κορίνθῳ κάλλιστοι ποιηταὶ ἐγίνοντο, ὧν εἷς ἦν Αἴσων. ἀνθεῖ δὲ ἐν αὐτοῖς ὁ Ἄρης, διότι πολεμικώτατοί εἰσι, καὶ ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ κάλλιστα ἐξέλαμψαν. R.

32. Ἐν δ' Ἄρης ἀνθεῖ νέων] ποῦ δέ φησι καὶ τὰ τοῦ πολέμου ἐμπείρως οὕτω γίνεται; τοῦτο δὲ, διὰ τὰ Μηδικά φησιν, ὅτι ἠνδραγάθησαν ἐπὶ Ξέρξου ἡττηθέντος καὶ φυγόντος ὑπὸ Ἀθηναίων, ὅτι καὶ πεντήκοντα ναῦς τοῦ Πέρσου κατέδυσαν. Ἄλλως. τὸν Ἄρην φησὶν ἐν Κορίνθῳ λάμπειν, τείνων εἰς τὰ περὶ Περσίδος, ἐν οἷς ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων σωτηρίας ἠνδραγάθησαν οἱ Κορίνθιοι. Θεόπομπος δέ φησι καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν εὔξασθαι τῇ Ἀφροδίτῃ, ἔρωτα ἐμπεσεῖν τοῖς ἀνδράσιν αὐτῶν, μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος τοῖς Μήδοις, εἰσελθούσας εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης, ὅπερ ἱδρύσασθαι τὴν Μήδειαν λέγουσιν, Ἥρας προστα-

* G. αὐτὸν, an om. λέγει?

ξάστης. εἶναι δὲ καὶ νῦν ἀναγεγραμμένον ἐλεγεῖον, εἰσιόντι εἰς τὸν ναὸν ἀριστερᾶς χειρός·

Αἳ δ' (G. ἅδ') ὑπὲρ Ἑλλάνων τε καὶ ἀγχεμάχων πολιητᾶν
Ἔστασαν εὐχόμεναι Κύπριδι δαιμονίᾳ.
Οὐ γὰρ τοξοφόροισιν ἐβούλετο δῖ' Ἀφροδίτα
Μήδοις Ἑλλάνων ἀκρόπολιν δόμεναι. V.

34. Ὕπατ' εὐρὺ ἀνάσσων] ὦ Ζεῦ πάτερ ἔξοχε, εὐρὺ, ἀντὶ τοῦ μεγάλως, κραταιῶς, ἀνάσσων τῆς Ὀλυμπίας, γενοῦ κατὰ πάντα τὸν χρόνον ἀφθόνητος, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐῶν ἐπιτίθεσθαι φθόνον τοῖς ἔπεσι τούτοις τοῖς ἐπ' αὐτοῖς, τουτέστι τοῖς ὕμνοις. ἐπίφθονον, τὸ ἔχον φθόνον, ἤτοι τὸ φθονούμενον· ἄφθονον, τὸ χωρὶς φθόνου γινόμενον, ἢ διδόμενον, οἷον ἄφθονος χάρις, ἡ χωρὶς φθόνου γενομένη, καὶ ἄφθονος πρᾶξις, ἡ χωρὶς φθόνου πραττομένη, ἀφ' οὗ ἄφθονος πλοῦτος, ὁ πολὺς, καὶ ἄφθονον πλῆθος ὁμοίως ἀντὶ τοῦ πολύ. ἀφθόνητος δὲ ὁ μὴ φθονούμενος. ἐνταῦθα δὲ τὸ ἀφθόνητος ἐπὶ ἐνεργείας κεῖται. καὶ τόνδε τὸν λαὸν τοῦ Ξενοφῶντος νέμων, ἤγουν διοικῶν, ἀβλαβῆ, ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐν ἀσφαλείᾳ, ἐν εὐτυχίᾳ, εὔθυνε, ἤγουν εὐόδου, τοῦ δαίμονος αὐτοῦ, ἤγουν τοῦ θεοῦ τοῦ διοικοῦντος αὐτῷ τὸν βίον, τὸν οὖρον, τουτέστι τὸν οὔριον ἄνεμον, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν νεῶν, ἀντὶ τοῦ εὐτυχίαν. οὖρος γὰρ ποιητικῶς, ὁ ἀπὸ τῆς οὐρᾶς, ἤτοι τῆς πρύμνης τῆς νεὼς ἐπιτήδειος ἄνεμος, ὃν οὔριον πεζογράφοι φασὶν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ, ἐξ οὐρίας πλεῖν. R.

35. Ἀφθόνατος ἔπεσιν] ἐπὶ τοῖς ἔπεσι τῆς Ὀλυμπίας καὶ τοῖς ὕμνοις, οἷς λέγω περὶ αὐτῶν, μὴ νεμεσήσῃς, ὦ Ζεῦ. V.

37. Νέμων] Gl. ms. γ. κυβερνῶν.

38. Ξενοφῶντος εὔθυνε] τουτέστι, τοῦ Ξενοφῶντος εὔθυνε τὴν εὐτυχίαν, οὔριον καὶ εὐδιεινὸν διδοὺς αὐτῷ τὸ δαιμόνιον, ἀντὶ τοῦ, ποίει δὲ αὐτόν, φησιν, εὐτυχῆ καὶ εὐδαίμονα. V.

39. Δέξαι δέ οἱ στεφάνων ἐγκώμιον] καὶ πρόσδεξαί, φησιν, ἡδέως τὸν ἐπὶ τῶν στεφάνων αὐτοῦ τεθμὸν, καὶ νόμιμον ἔπαινον, λέγει δὲ τὸν ὕμνον. τεθμὸν δὲ τὸν νόμον φησί. νόμος γάρ ἐστιν οὗτος, Ὀλυμπιονίκας ὑμνεῖσθαι. V.

Ἀπόδεξαι δὲ τὸν νόμον τὸν ἐγκώμιον, ἀντὶ τοῦ τὸν ἐγκωμιαστικὸν, τῶν στεφάνων αὐτοῦ, ὃν ἐπάγεται ἀπὸ τῶν χωρίων τῆς Πίσης, νικῶν ἀντὶ τοῦ νικήσας δύο, τὸν δρόμον τοῦ σταδίου, ἤγουν τὸ στάδιον, ἅμα τῷ πεντάθλῳ. ἐλέγετο δὲ στάδιον μὲν ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἔτρεχον. ἦν δέ, φασι, πήχεων τριακοσίων (G. διακοσίων) διάστημα. πένταθλον δὲ, ὃ εἶχεν ἐν ἑνὶ χρόνῳ τὰ πέντε ταῦτα, πυγμὴν, πάλην, δίαλμα, δίσκον καὶ δρόμον. οὐκ ἐπέτυχεν οὐδαμῶς πρότερόν τις ἀνὴρ θνητὸς τούτων, ἀντὶ τοῦ, τούτου τοῦ πράγματος, τουτέστι, τοῦ νικῆσαι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ταύτας τὰς δύο νίκας. R.

Ἐγκώμιον τεθμὸν] τὸν ἐγκωμιαστικὸν λόγον, ὅς ἐστιν ὕμνος τῶν νικηφόρων, ὅντινα ὕμνον ἐκτήσατο καὶ ἄγει, φησὶν, ἑαυτῷ, νικῶν καὶ στάδιον ὁμοῦ καὶ πένταθλον, ἐν τῷ σταδίῳ τῆς νίκης. V.

43. Τῶν ἀνὴρ θνατὸς] ὧν εὐτυχημάτων τῶν τῆς διπλῆς νίκης, οὐδέπω πρότερον εὐτύχησεν ἀνήρ. πρῶτον δὲ καὶ μόνον φησὶ τὸν Ξενοφῶντα κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν στάδιον καὶ πένταθλον νικῆσαι Ὀλυμπίοις. λέγει δὲ καὶ ἄλλας νίκας αὐτοῦ. V.

45. Δύο δ' αὐτὸν ἔρεψαν πλόκοι σελίνων] ἐκ σελίνων γὰρ οἱ στέφανοι· πλόκοι δὲ, παρὰ τὸ πλέκεσθαι τοῖς τὰ Ἴσθμια νικῶσι. σημειωτέον δὲ, ὅτι ἤδη ἀπεδέδεικτο Ἰσθμοῖ ὁ ἀπὸ σελίνων στέφανος, ὡς ἐν Νεμέοις. ἀμφότεροι γὰρ ἐπιτάφιοι. ἱερὸν δὲ τὸ σέλινον τῶν καταχθονίων. τὸ δὲ, οὐκ ἀντιξοεῖ, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐναντιοῦται. ἐνίκησε γὰρ καὶ τὰ Νέμεα. οἱ δὲ ὅτι ἀντίκειται· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξύλων τῶν ξεομένων καὶ ἀλλήλοις ἁρμοζομένων. τὰ γὰρ συναρμοζόμενα συγξέεται. ἀλλ' ἀντιξοεῖ καὶ ἀντιβαίνει πρὸς τὴν ξέσιν ἁρμοστὰ ὄντα. V.

Δύο δὲ στέφανοι ἀπὸ σελίνων πεπλεγμένοι ἐστεφάνωσαν αὐτὸν φανέντα, ἤγουν παῤῥησιασάμενον, ἀγωνισάμενον, ἐν Ἰσθμιάδεσσιν, ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ ἀγῶνι τῷ Ἰσθμοῖ. Σημείωσαι, ὅτι οὐ μόνον πίτυς ἐδίδοτο ἐν τῷ Ἰσθμῷ, ἀλλὰ καὶ σελίνου στέφανος, ὥσπερ ἐν τῇ Νεμέᾳ· πλὴν μὲν ἐν τῷ Ἰσθμῷ ἀπὸ ξηρῶν σελίνων, φασὶν, ἐπλέκετο ὁ στέφανος, ἐν δὲ τῇ Νεμέᾳ ἀπὸ χλωρῶν. καὶ τὰ Νέμεα οὐκ ἀντιξοεῖ, ἤγουν οὐκ ἀντίκειται τούτῳ τῷ Ξενοφῶντι. νενίκηκε γὰρ ἐν αὐτοῖς. R.

48. Πατρὸς δὲ Θεσσαλοῦ] καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Θεσσαλοῦ ἀνάκειται ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ ἡ δόξα ἡ ἐκ τοῦ δρόμου, ἀντὶ τοῦ ἐνίκησε. V.

Τοῦ πατρὸς δὲ αὐτοῦ τοῦ Ξενοφῶντος, τοῦ Θεσσαλοῦ, φήμη λαμπρὰ τῆς ἀρετῆς τῶν ποδῶν ἀνάκειται, ἀντὶ τοῦ, ἐπικρατεῖ, παραμένει ἐπὶ τοῖς ῥεύμασι τοῦ Ἀλφειοῦ, ἤγουν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ. Θεσσαλὸς ὁ ἀπὸ Θεσσαλίας· ἐνταῦθα δὲ ὄνομα κύριον ὁ Θεσσαλός. ἐν τῇ Πυθοῖ τε ἔσχεν, ὁ Θεσσαλὸς δηλονότι, κλέος νίκης, σταδίου καὶ διαύλου, ἠλίῳ ἀμφὶ ἑνὶ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ μιᾷ ἡμέρᾳ. καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ τῇ τραχείᾳ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡμέρα, ἡ τοῖς δρόμοις, διαρκοῦσα, ἤγουν, ἡ ἱκανῶς τοῖς δρόμοις ἀνατεθειμένη, τρία ἔργα κάλλιστα, ἀντὶ τοῦ τριῶν ἔργων καλλίστων στεφάνους ἔθηκεν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ. τὰ Ἑλλώτια δὲ (ἑορτὴ δὲ ἦν αὕτη τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Κορίνθῳ) ἑπτάκις ἔθηκεν δηλονότι στέφανον ἐπὶ ταῖς κόμαις αὐτοῦ. R.

50. Πυθοῖ τ' ἔχει] κατὰ δὲ τὴν Πυ-

θίαν (?) διαύλου καὶ σταδίου τιμὴν ἔλαβε. λέγει δὲ Θεσσαλὸν, τὸν τοῦ Ξενοφῶντος πατέρα. V.

51. Ἁλίῳ ἀμφ' ἑνὶ] ἀντὶ τοῦ, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. V.

Μηνός τέ οἱ τωὐτοῦ] κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν μῆνα τρία ἔργα καὶ ἐν ταῖς Ἀθήναις ταῖς τραχείαις καὶ τρεῖς ἄθλους περιεποίησεν αὐτῷ ἡ ὀξύτης τῶν ποδῶν καὶ ἡ ὀξύδρομος ἡμέρα, ἔργα καὶ ἀγωνίσματα κάλλιστα, ἀφ' ὧν ἐστέφθη τὰς κόμας καὶ τὴν κεφαλήν. τρία δὲ ἔργα εἶπεν, δίαυλον καὶ ὁπλιτικὸν δρόμον καὶ στάδιον.

54. Ποδαρκὴς ἡμέρα θῆκε] ἤτοι ἡ πρὸς τὸν δρόμον τότε ἀποκληρωθεῖσα καὶ ἐπαρκοῦσα, ἢ ἡ παρασχοῦσα αὐτῷ τὸ τάχος διαρκὲς, ἢ ἡ αὐτὴ οὖσα ὀξύπορος καὶ ὀξύπους. V.

56. Ἑλλώτια δ' ἑπτάκις] τὴν προσηγορίαν ταύτην ἐσχηκέναι φασὶ τὴν Ἀθηνᾶν ἀπὸ τοῦ ἐν Μαραθῶνι ἕλους, ἔνθα ἵδρυται. γίνεται οὖν ἑορτὴ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Κορίνθῳ, ἐν ᾗ καὶ ὁ ἀγὼν τελεῖται ὁ καλούμενος Λαμπαδοδρομικὸς, ἐν ᾧ ἔτρεχον νεανίαι λαμπάδας κρατοῦντες. αὕτη δὲ ἡ πανήγυρις εὑρέθη κατὰ μέν τινας, ἐπειδὴ τὸν ἵππον τοῦ Βελλεροφόντου ὑπέταξεν ἡ θεὸς τὸν Πήγασον, καὶ περιέθηκεν αὐτῷ τὰ χαλινὰ, καὶ οὕτως εἷλεν αὐτόν· ἢ διὰ τοῦτο, ἐπειδὴ Δωριεῖς σὺν τοῖς Ἡρακλείδαις ἐπιθέμενοι Πελοποννησίοις, Κόρινθον χειρωσάμενοι ταύτην τῇ φλογὶ συνέφλεγον. τῶν τοίνυν γυναικῶν ἐν τῇ πορθήσει φευγουσῶν, τινὲς ἐξ αὐτῶν ἅμα Εὐρυτιώνῃ καὶ Ἑλλωτίδι εἰς τὸν τῆς Ἀθηνᾶς εἰσελθοῦσαι νεὼν, οὕτω διαφεύξασθαι τὸν κίνδυνον προσεδόκησαν. ὡς δὲ ᾔσθοντο Δωριεῖς, κατὰ τούτων πῦρ ἔπεμψαν. αἱ μὲν οὖν ἄλλαι ἔφυγον, ἡ δὲ Εὐρυτιώνη καὶ ἡ Ἑλλωτὶς, ἀδελφαὶ τυγχάνουσαι, μετὰ παιδίου * συγκατεφλέχθησαν. λοιμοῦ δὲ συμπεσόντος, οὐ πρότερον τὸ νόσημα παύσεσθαι ἔφη ἡ θεὸς, πρὶν ἐξιλεώσασθαι τῶν παρθένων τὰς ψυχὰς, καὶ Ἑλλωτίδος Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἱδρύσασθαι, καὶ πανήγυριν Ἑλλώτια καλουμένην· καθ' ἣν φησιν ἑπτάκις νενικηκέναι τὸν Ξενοφῶντα. V.

Ἱστορία. Ἑλλώτια, ἑορτὴ Ἀθηνᾶς ἐν Κορίνθῳ. Δωριεῖς μετὰ Ἡρακλειδῶν ἐπιθέμενοι Κορινθίοις καὶ Κόρινθον χειρωσάμενοι ταύτην φλογὶ ἔκαιον. φυγοῦσαι οὖν αἱ Κορίνθιαι παρθένοι εἰς τὸν τῆς Ἀθηνᾶς ναὸν, ὅπως σωθεῖεν, αἰσθομένων Δωριέων καὶ πῦρ ἐμβαλλόντων εἰς τὸν ναὸν, αἱ μὲν ἄλλαι τῶν παρθένων ἔφυγον, Ἑλλωτία δὲ μετὰ τῆς ἀδελφῆς Εὐρυτιώνης κατεφλέχθη. λοιμοῦ δὲ ὕστερον γινομένου ἔχρησεν Ἀθηνᾶ, μὴ πρότερον παύσεσθαι τὸν λοιμὸν πρὶν τὰς τῶν κατακαυθεισῶν παρθένων ψυχὰς ἐξιλάσωνται, καὶ ἱερὸν Ἀθηνᾶς ἱδρύσωνται. ὃ δὴ καὶ γεγένηται. ἕτεροι δέ φασι, διὰ τὸ ἑλεῖν τὸν Πήγασον ἐν χαλινῷ ὑπ' Ἀθηνᾶς δοθέντι τῷ Βελλεροφόντῃ, πανήγυριν καὶ ἱερὸν Ἑλλωτίας Ἀθηνᾶς ὑπ' αὐτοῦ γεγενῆσθαι· ἢ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐσχηκέναι τὴν πανήγυριν καὶ τὸν ναὸν ἀπὸ τοῦ ἐν Μαραθῶνι ἕλους. ἔστι γὰρ ἐκεῖ ἄγαλμα Ἀθηνᾶς Ἑλλωτίας. R.

57. Ἐν δ' ἀμφιάλοισιν] ἐν δὲ τοῖς ἀγῶσι τοῖς κατὰ νόμους τελουμένοις, τοῖς ἀμφιάλοις, ἤγουν τοῖς ἐν τῷ τόπῳ τῷ ἀμφοτέρωθεν θάλασσαν ἔχοντι, τουτέστι, τοῖς ἐν τῷ Ἰσθμῷ, ὧν ἔφορος ὁ Ποσειδῶν, μακρότεραι, ἀντὶ τοῦ μείζονες, τέρψεις καὶ κατὰ πολὺ τίμιοι ὕμνοι ἕψονται, ἀντὶ τοῦ ἕπονται, ἤγουν, ἀκολουθοῦσιν αὐτῷ δηλονότι, σὺν τῷ πατρὶ αὐτοῦ τῷ Πτοιοδώρῳ. εἶτα ἀποτείνων τὸν λόγον πρὸς αὐτούς φησι· καὶ ἐν τοῖς Δελφοῖς βαβαὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων ὅσα ἠνδραγαθήσατε· καὶ ἐν τοῖς χόρτοις τοῦ λέοντος, ἤγουν καὶ ἐν τῷ περιορίσματι, τῷ τόπῳ, ἔνθα ὁ λέων ἐτράφη ὁ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἀναιρεθεὶς, τουτέστι καὶ ἐν τῇ Νεμέᾳ. (ἐν αὐτῇ γὰρ ἐτράφη οὗτος ὁ λέων) βαβαὶ δηλονότι τῶν ἀνδραγαθημάτων, ὅσα ἠνδραγαθήσατε. R.

Ποτειδᾶνος τεθμοῖσιν] ἐν τοῖς Ἰσθμικοῖς ἀγῶσιν· οὗτοι γὰρ τῷ Ποσειδῶνι νόμιμοι ἀγῶνες. V.

58. Πτοιοδώρῳ σὺν πατρὶ] Τερψίου ἀδελφὸς Πτοιόδωρος, καὶ Τερψίου μὲν παῖδες Ἐρίτιμος καὶ Ναμερτίδας, Πτοιοδώρου δὲ Θεσσαλὸς, οὗ Ξενοφῶν. τινὲς δὲ τὸν Ναμερτίδαν Ἐρίτιμόν φασιν, Ἐριτίμου δὲ Αὐτόλυκον. V.

Μακρότεραι τέρψιες] μακρότεραι τέρψιες καὶ πλείους ἀκολουθοῦσιν ἐπιτερπεῖς ὕμνοι καὶ μέγιστοι. καὶ ἧδε μὲν ἡ ἐξήγησις οὕτως· εἶτα † τῆς γραφῆς, ὡς ἔν τισιν, ἔχει τὸν τρόπον τοῦτον, μακρότεραι τέρψιες ἕψονται, ἐρίτιμοί τ' ἀοιδαί. εἰ δὲ ὀνόματα λαμβάνομεν τὸ Τερψίας καὶ τὸ Ἐρίτιμος, ἔσται τὰ τῆς διανοίας, ὡς εἴπομεν. V.

59. Ἕψονται] ἤγουν ἠκολούθησαν αὐτῷ, τῷ Θεσσαλῷ. ἔστι δὲ τὸ ἕψονται ἀντιχρονισμὸς, ἢ τὸ μέλλον μαντευόμενος λέγει. τούτου δὲ ὄντος ζῶντα νοήσεις τὸν Πτοιόδωρον. R.

60. Ὅσσα τ' ἐν Δελφοῖσι] θαυμαστικῶς τὸ ὅσσα ἀντὶ τοῦ, πολλάκις Δελφοῖς ἐνίκησαν τὰ Πύθια. V.

62. Ἦδὲ χόρτοις ἐν λέοντος] ἀντὶ τοῦ, πόσα δὲ καὶ ἐν τῇ Νεμέᾳ, ἥτις ἐστὶ περιορισμὸς τοῦ λέοντος, ἐν ᾧ ἐτράφη ὁ λέων ὁ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἀναιρεθείς. Ἄλλως. Χόρτοις, ἀντὶ τοῦ περιορίσμασι. τὸ γὰρ πα-

* Erat πιδίου. Gott. παιδὸς—

† leg. οὕτως, εἰ τὰ—

λαιὸν χόρτους φυτεύοντες ἀντὶ φραγμῶν, περιώριζον τοὺς τόπους. Ὅμηρος· (Iliad. ω'. 640.) “Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.” V.

63. Δηρίομαι πολίεσιν] ἀντὶ τοῦ φιλονεικήσω πλείστοις περὶ τῶν ὑμετέρων, καλῶν, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀξιοπρεπέσι τὰ κατορθώματα ὑμῶν ἀντιπαραθεὶς, οὐκ ἐλάττονα ὄντα ταῦτα ἀποδεικνύς. ἢ οὕτω· διαμαχεσθήσομαι εἷς ὢν περὶ πλειόνων κατορθωμάτων. ἢ οὕτω· πλεῖστα μὲν οὖν περὶ ὑμῶν πρὸς πάντας καταλέγειν ἔχων σαφῶς μέν τοι καὶ ἀκριβῶς, οὐκ ἂν δυνηθείην πάντα εἰπεῖν, ὥσπερ οὐδὲ θαλασσίας, ψηφῖδος, τὸν ἀριθμόν. V.

Δηρίομαι, ἤγουν μάχομαι, φορτικὸς γίνομαι πολλοῖς ἀνθρώποις δηλονότι περὶ τοῦ πλήθους τῶν ἀνδραγαθημάτων τῶν ὑμετέρων· καταπολὺ μέντοι ἀκριβῶς οὐκ ἂν εἰδείην, ὥστε λέγειν τὸν ἀριθμὸν τῶν ψηφίδων τῶν παραθαλασσίων, ἤγουν τῆς ψάμμου, ἀντὶ τοῦ καταπολὺ μέντοι ἀκριβῶς οὐκ ἂν εἰδείην τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν λέγειν, ἤγουν τῶν ὑμετέρων ἀνδραγαθημάτων, ὥσπερ οὐδὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ψηφίδων τῶν παραθαλασσίων. ἕπεται δὲ, ἀντὶ τοῦ, προσήκει ἐπάγεσθαι ἑκάστῳ πράγματι μέτρον, ἤγουν συμμετρίαν. τὸ νοῆσαι δὲ αὐτὸ, ἤγουν τὸ μέτρον, καιρός ἐστιν ἄριστος, τουτέστιν, εὐκαιρία, εὐστοχία ἐστὶν ἀρίστη. Τὸ δηρίομαι πολέσι, τοῦτο λέγει, ἀντὶ τοῦ ἐρίσω πρὸς τοὺς πολλοὺς περὶ τοῦ πλήθους τῶν ὑμετέρων ἀνδραγαθημάτων, καὶ οὐδένα τῶν πάντων τοσαῦτα κατωρθωκότα εὑρήσω. ἐπεὶ δὲ πλήθει ἀορίστως εἶπε, διὰ τοῦτό φησιν· ὡς μὴν σαφὲς, τουτέστι, πόσα ἐστὶ ταῦτα τῇ ἀληθείᾳ, οὐ δύναμαι λέγειν τὸν ἀριθμὸν τῆς ἄμμου· ὥστε, ὥσπερ τοῦτο ἀδύνατον, οὕτω καὶ τὸ ταῦτα ἀπαριθμήσασθαι. διὸ τὸ ἄμετρον πλῆθος παραιτούμενος, ὡς ἀδύνατον, τὴν συμμετρίαν αἱρεῖται, καί φησιν· ἕπεται δὲ ἐν ἑκάστῳ μέτρον, τουτέστι, πᾶν πρᾶγμα συμμετρίαν ἔχει, ὃ δὴ καὶ ποιήσω σύμμετρα ἐκλεξάμενος. R.

67. Ἕπεται δ' ἐν ἑκάστῳ μέτρον] τὸ μέτρον καιροῦ δεῖ. κἀγὼ οὖν, φησι, παύσομαι ὑπὲρ μέτρον ἐπαινῶν ὑμᾶς. Ἄλλως. οὐδὲν ἂν πλεῖον δύναμαι λέγειν, ἵνα μὴ τῷ ἀμέτρῳ λυπήσομαί τινας. V.

69. Ἐγὼ δ' ἴδιος ἐν κοινῷ σταλεὶς] ὁ νοῦς· ἐγὼ δὴ οὖν, φησιν, οὐχ ὡς ἀλλότριός τις, ἀλλ' ὡς ἴδιος καὶ κοινὸς ἐν ὑμῖν, παρ' οἷς καὶ τὴν σύνεσιν τῶν προγόνων ὑμῶν λέγων, καὶ τὰ ἀνδραγαθήματα τῶν παρ' ὑμῖν ἡρώων τὰ κατὰ πόλεμον καὶ αὐτὰ λέγων, οὐδὲν ἀλλότριον διαψεύσομαι τῆς Κορίνθου. Ἄλλως. ὡς ἴδιος, τουτέστιν, ὡς εἷς ἐξ ὑμῶν ἀποσταλεὶς καὶ προκριθεὶς, τὴν βούλησιν τῶν ὑμετέρων προγόνων καὶ τὸν ἡρωϊκὸν πόλεμον οὐ ψεύσομαι περὶ τῆς Κορίνθου γαρύων, τουτέστι φωνῶν, λέγων. μῆτιν δὲ παλαιγόνων ἔφη τὴν Σισύφου. ἱστορεῖται γὰρ γεγονέναι συνετός. Ὅμηρος· (Iliad. ζ. 153.)

Ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν. V.

Ἐγὼ δὲ ὡς ἴδιος καὶ οὐκ ἀλλότριος ὢν ἐν τῇ κοινότητι ὑμῶν παραγινόμενος, τὴν φρόνησίν τε ὑμνήσων τῶν πάλαι γεγενημένων ὑμετέρων ἀνδρῶν, καὶ τὸν πόλεμον, τὸν ἐν ταῖς ἀρεταῖς, ταῖς ἀνδραγαθίαις ταῖς ἥρωσι προσηκούσαις, οὐ ψεύσομαι περὶ τῆς Κορίνθου, τὸν Σίσυφον μὲν ὑμνῶν δηλονότι πυκνότατον παλάμαις, ἀντὶ τοῦ βουλαῖς, πράξεσι, τουτέστι συνετώτατον, ὡς θεὸν, καὶ τὴν Μήδειαν ὑμνῶν ὡς συνετωτάτην, τὴν ποιήσασαν ἑαυτῇ τὸν γάμον κατ' ἐναντιότητα τῆς γνώμης τοῦ πατρὸς αὐτῆς, τὴν γενομένην σώτειραν τῆς νηὸς τῆς Ἀργοῦς καὶ τῶν προσπόλων, ἀντὶ τοῦ τῶν ἐπιμελουμένων αὐτῆς. κυρίως δὲ πρόσπολος ὁ νεωκόρος. R.

70. Μῆτίν τε] αὕτη ἐστὶν ἡ μῆτις ἡ προκειμένη τῶν προγόνων, ἧς ὑπόδειγμα Σίσυφος. τὸν μὲν Σίσυφον οὕτω, φησὶ, λέγω συνετώτατον ἐν ταῖς ἐπινοίαις γεγενῆσθαι, ὡς ἂν θεόν. V.

73. Πυκνότατον παλάμαις] συνετώτατον βουλαῖς ἢ γνώμαις. V.

Πυκνότατον] Gl. ms. γ'. φρονιμώτατον.

74. Καὶ τὰν πατρὸς ἀντία Μήδειαν] καὶ τὴν Μήδειαν ὑμνῶ, τὴν παρὰ γνώμην τοῦ πατρὸς αὐτῆς γαμηθεῖσαν (ἐγαμήθη δὲ τῷ Ἰάσονι σοφὴ οὖσα), τὴν γενομένην Σώτειραν καὶ βοηθὸν τῇ Ἀργοῖ. ἐβούλετο γὰρ ὁ Αἰήτης ἀνελεῖν τοὺς Ἀργοναύτας. Ἄλλως. Πατρὸς ἀντία. ἐπεὶ ἠναντιώθη κατὰ τὸν γάμον τῷ πατρὶ ἡ Μήδεια. ὃν γὰρ ἐκεῖνος οὐκ ἐβούλετο Ἰάσονα, τούτῳ ἐγαμήθη καὶ συναπῆρεν αὐτῷ. Ζετεῖται δὲ, τί δήποτε τὴν Μήδειαν, Κολχίδα οὖσαν, εἰς τοὺς περὶ Κορινθίων λόγους προσάγεται; φασὶ δὲ τὴν Κόρινθον πρῶτον κτῆμα εἶναι Μηδείας. Αἰήτῃ γὰρ τῷ Ἡλίου καὶ Ἀντιόπης χρησμὸν δοθῆναι, πόλιν οἰκίζειν ἐν Κόλχοις, ἀπ' αὐτοῦ τὴν ἐπωνυμίαν ἔχουσαν, τὴν δὲ τῶν Κορινθίων τυραννίδα παρακαταθέσθαι Βούνῳ (G. Βουνόμῳ) τῷ Ἑρμοῦ, ἐντειλάμενον, εἰ μὲν ἐπαναχθείη, ἀποδοῦναι αὐτῷ, εἰ δὲ μὴ, αὐτὸν ἔχειν. τὴν δὲ Μήδειαν ἐρασθῆναι Σισύφου φησὶ Θεόπομπος. Ἄλλως. διὰ τοῦτο Μηδείας ἐμνημόνευσεν, ὅτι ἡ Κόρινθος πατρῷον αὐτῆς κτῆμα γέγονε, τούτῳ τῷ λόγῳ· Ἀλωεύς τε καὶ Αἰήτης ὁ Μηδείας πατὴρ ἐγένοντο παῖδες Ἡλίου καὶ Ἀντιόπης. τούτοις ὁ Ἥλιος διένειμε τὴν χώραν, καὶ ἔλαχεν Ἀλωεὺς τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὁ δὲ Αἰήτης τὴν Κόρινθον. Αἰήτης δὲ μὴ ἀρεσθεὶς τῇ ἀρχῇ,

Βούνῳ μέν τινι, Ἑρμοῦ υἱῷ, παρέδωκε τὴν πόλιν, εἰπὼν φυλάττειν τοῖς ἐσομένοις ἐξ αὐτοῦ. αὐτὸς δὲ εἰς Κολχίδα τῆς Σκυθίας ἀφικόμενος, ᾤκησε βασιλεύων. διδάσκει δὲ τοῦτο Εὔμηλός τις ποιητὴς ἱστορικὸς εἰπών·

'Αλλ' ὅτε δ' Αἰήτης καὶ 'Αλωεὺς ἐξεγένοντο
'Ηελίου τε καὶ 'Αντιόπης· τότε δ' ἄνδιχα χώρην
Δάσσατο παισὶν ἑοῖς Ὑπερίονος ἀγλαὸς υἱός·
Ἣν μὲν ἔχ' 'Ασωπὸς, ταύτην πόρε δίῳ 'Αλωεῖ·
Ἣν δ' 'Εφύρην κτεάτισσ', Αἰήτῃ δῶκεν ἅπασαν,
Αἰήτης δ' ἄρ' ἑκὼν Βούνῳ παρέδωκε φυλάσσειν,
Εἰσόκεν αὐτὸς ἵκοιτ', ἢ ἐξ αὐτοῖό τις ἄλλος,
Ἢ παῖς, ἠδ' υἱωνός· ὁ δ' ᾤχετο Κολχίδα γαῖαν.

Βοῦνος δὲ Ἑρμοῦ καὶ νύμφης τινὸς παῖς. Ἄλλως. Μηδείας μέμνηται, ὅτι ἐν Κορίνθῳ κατῴκει, καὶ ἔπαυσε Κορινθίους λιμῷ κατεχομένους, θύσασα Δήμητρι καὶ νύμφαις Λημνίαις. ἐκεῖ δὲ αὐτῆς ὁ Ζεὺς ἠράσθη. οὐκ ἐπείθετο δὲ ἡ Μήδεια τὸν τῆς Ἥρας ἐκκλίνουσα χόλον. διὸ καὶ Ἥρα ὑπέσχετο αὐτῇ, ἀθανάτους ποιῆσαι τοὺς παῖδας. ἀποθανόντας δὲ τούτους τιμῶσι Κορίνθιοι, καλοῦντες μιξοβαρβάρους. V.

Διατί ἐμνημόνευσε τῆς Μηδείας Κολχίδος οὔσης; καί φαμεν, ὅτι ἡ Κόρινθος πρῶτον αὐτῆς ἦν κτῆμα, οὕτως· (Ἱστορία) Ἀλωεὺς καὶ Αἰήτης ὁ Μηδείας πατὴρ ἐγένοντο παῖδες Ἡλίου καὶ Ἀντιόπης. τούτοις ὁ Ἥλιος διένειμε τὴν χώραν, καὶ ἔλαβεν Ἀλωεὺς μὲν τὴν Ἀρκαδίαν, τὴν δὲ Κόρινθον Αἰήτης. Αἰήτης δὲ μὴ ἀρεσθεὶς τῇ ἀρχῇ, Βουνόμῳ μέν τινι Ἑρμοῦ υἱῷ, παρέδωκε τὴν πόλιν, εἰπὼν φυλάσσειν τοῖς ἐσομένοις ἐξ αὐτοῦ. αὐτὸς δὲ εἰς Κολχίδα τῆς Σκυθίας ἀφικόμενος, καὶ κατασχὼν ἐκεῖ χώραν τινα, ἐβασίλευεν. Ἰάσων οὖν ἐλθὼν εἰς αὐτὸν διὰ τὸ χρυσόμαλλον δέρας, ἠράσθη παρὰ Μηδείας, ἢ παρασκευάσασα αὐτὸν λαβεῖν τὸ χρυσόμαλλον δέρας, συναπῆρεν αὐτῷ πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἄκοντος Αἰήτου. εἰρήκαμεν δὲ τὴν ἱστορίαν πλατύτερον ἐν τῇ τοῦ Λυκόφρονος παραφράσει. R.

Μήδειαν] Schol. mss. β. γ. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ χρυσόμαλλον δέρας ἦν τοῦ κριοῦ ὃς τὸν Φρίξον εἰς Κολχίδα διεπέρασεν. ἐκεῖ δὲ τοῦτο, ὥς φασι, Φυξίῳ Διῒ ἔθυσαν καὶ ἐπεκρέμασαν ἐν Ἄρεος ἄλσει, καὶ ἐφύλασσε τοῦτο δράκων, ὅσον πεντηκοντόρος ναῦς μήκει τε, πάχει τε, ὥς φησι Πίνδαρος. (Pyth. IV. 436. sq.)

Προπόλοις] τοῖς ἐμπορεύουσιν. λέγει δὲ τοὺς Ἀργοναύτας. V. Gl. mss. β. γ. ναύταις. Schol. in his codd. Ἰστέον, ὅτι τέκτων ὁ κατασκευάσας τὴν τοῦ Ἰάσονος ναῦν, ὠνομάζετο Ἀργὸς, ὅθεν καὶ ἡ ναῦς ἐκαλεῖτο Ἀργὼ, καὶ κλίνεται, τῆς Ἀργόος καὶ Ἀργοῦς, τῇ Ἀργόϊ καὶ Ἀργοῖ. ἀπὸ τούτου καὶ Ἀργοναυτικὰ Ἀπολλωνίου.

78. Τὰ δὲ καί ποτ' ἐν ἀλκᾷ] λείπει, τὰ γένη. οἱ Κορίνθιοί, φησιν, ἐπ' ἀμφότερα τὰ μέρη ἠρίστευσαν ἐν Ἰλίῳ. καὶ γὰρ τοῖς Τρωσὶ συνεμάχησαν καὶ τοῖς Ἕλλησι· Τρωσὶ μὲν Γλαῦκος, τὸ γένος εἰς Βελλεροφόντην ἀνάγων τὸν Γλαύκου, τοῦ Σισύφου, τοῖς δὲ Ἀχαιοῖς Εὐχήνωρ Πολυΐδου τοῦ μάντεως. V.

Τὸ ποτὶ πρὸς τὸ ἐδόκησαν συναπτέον, τὸ δὲ τάδε πρὸς τὸ ἀλκὰν, οὕτω· τάδε ἐν ἀλκῇ ἐδόκησάν ποτε. οἱ Κορίνθιοι ἐπ' ἀμφότερα ἠρίστευσαν ἐν Ἰλίῳ· καὶ γὰρ τοῖς Τρωσὶ συνεμάχησαν καὶ τοῖς Ἕλλησι· Τρωσὶ μὲν Γλαῦκος τὸ γένος εἰς Βελλεροφόντην ἀνάγων, τὸν Γλαύκου τοῦ Σισύφου· τοῖς δὲ Ἀχαιοῖς Εὐχήνωρ ὁ Πολυΐδου τοῦ μάντεως. ὅτι δὲ Εὐχήνωρ Κορίνθιος ἦν, καὶ Ὅμηρος μαρτυρεῖ λέγων· (Iliad. ν'. 663. sq.)

Ἦν δέ τις Εὐχήνωρ Πολυΐδου μάντιος υἱὸς,
Ἀφνειός τ' ἀγαθός τε Κορινθόθι οἰκία ναίων. R.

Τὰ δὲ καί ποτε] τὰ δὲ ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ δὲ, τουτέστι, καὶ κατὰ τὸ ἕτερον μέρος, ἤγουν, καὶ κατὰ τὸν πόλεμον δὲ πρὸ τῶν τειχῶν τοῦ Ἰλίου ποτὲ, ἤτοι πάλαι, ἔδοξαν οἱ Κορίνθιοι, ἐπ' ἀμφότερα τὰ μέρη τῶν πολεμίων, ἐν ἰσχύϊ τέμνειν τέλος, ἀντὶ τοῦ ἔχειν τὸ ἔξοχον. οἱ μὲν, οἱ περὶ τὸν Εὐχήνορα δηλονότι, σὺν τῷ γένει τοῦ Ἀτρέως, τῷ προσφιλεῖ αὐτῷ, δηλονότι τῷ Ἀτρεῖ, τουτέστι, σὺν τοῖς παισὶ τοῦ Ἀτρέως, τῷ Ἀγαμέμνονι καὶ τῷ Μενελάῳ, τὴν Ἑλένην κομίζοντες, ἀντὶ τοῦ ζητοῦντες κομίσασθαι· οἱ δὲ, ἤγουν οἱ περὶ τὸν Γλαῦκον, ἀπείργοντες, τουτέστι κωλύοντες πάμπαν. ἐκ τῆς Λυκίας γὰρ τὸν Γλαῦκον ἐλθόντα σύμμαχον τοῖς Τρωσὶν ἔτρεμον οἱ Ἕλληνες. τούτοις μὲν, ἤγουν τοῖς Λυκίοις, ηὔχετο, τουτέστι διηγεῖτο φιλοτιμούμενος, ἐν τῇ πόλει τῆς Πειρήνης τῆς πηγῆς, ἤτοι, ἐν τῇ Κορίνθῳ, εἶναι τὴν βασιλείαν τοῦ σφετέρου πατρὸς, ἀντὶ τοῦ ἑοῦ, ἤγουν τοῦ ἑαυτοῦ πάππου, τουτέστι τοῦ Βελλεροφόντου καὶ μεγάλην κληρονομίαν καὶ μέγαρον, ἤτοι οἰκίαν, καθέδραν. Ἄστυ Πειρήνης λέγει τὴν Κόρινθον, ἀπό τινος γυναικὸς οὕτω καλουμένης. Ἡ τοῦ Προίτου γυνὴ ἐρασθεῖσα Βελλεροφόντου, ὡς οὐκ ἔσχεν αὐτὸν πειθόμενον, κατεψεύσατο αὐτοῦ πρὸς τὸν ἴδιον ἄνδρα Προῖτον. καὶ ὃς πρὸς τὸν τῆς Λυκίας βασιλέα, κηδεστὴν ὄντα αὐτοῦ, Ἰόβατον, ἀποστέλλει, ὑπ' αὐτοῦ τεθνηξόμε-

νον. Ἰόβατος οὖν ἐκπέμπει αὐτὸν κατὰ τῆς Χιμαίρας, ὑπ' αὐτῆς νομίζων αὐτὸν διαφθαρήσεσθαι. Βελλεροφόντης δὲ, θέλων μετὰ τοῦ Πηγάσου ἵππου τὸν πρὸς τὴν Χίμαιραν ἐργάσασθαι πόλεμον, ἐπεὶ πολλὰ παθὼν οὐχ οἷός τ' ἦν αὐτὸν ὑποτάξαι, καθ' ὕπνους εἶδε τὴν Ἀθηνᾶν, ἐγχειρίζουσαν αὐτῷ χαλινὸν, καὶ ἀναστὰς ὕπαρ εὗρε τὸ ὄναρ. ὅθεν χαλινώσας τὸν Πήγασον, καὶ καταπολεμήσας Χίμαιραν, ἔλαβεν ἆθλον τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰοβάτου, ἀφ' ἧς ἔσχεν Ἱππόλοχον, τὸν τοῦ Γλαύκου πατέρα. R.

81. Τοὶ μὲν γένει φίλῳ] οἱ μὲν γὰρ περὶ τὸν Εὐχήνορα (Κορίνθιος δὲ ὁ ἀνὴρ) ἅμα τοῖς Ἀτρείδαις ἐβούλοντο τὴν Ἑλένην ἀνακομίσασθαι, ἁρπασθεῖσαν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, τοῦ Ἰλιώτου. ὅτι δὲ Εὐχήνωρ Κορίνθιος ἦν, καὶ Ὅμηρός φησιν· Ἦν δέ τις Εὐχήνωρ—(iidem versus qui supra.) V.

82. Οἱ δ' ἀπὸ πάμπαν εἴργοντες] οἱ δὲ ἀπεκώλυον καὶ ἀνθίσταντο παντελῶς, οἱ περὶ τὸν Γλαῦκον. λέγεται δὲ καὶ οὗτος Κορίνθιος. πῶς δὲ Κορίνθιος; (Οὐ μόνον ἡ τοῦ Εὐχήνορος ἀνδρεία τοῦ συστρατεύσαντος τοῖς Ἀτρείδαις διὰ τὴν Ἑλένην, ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ Γλαύκου, ὃς ἀντεστράτευε καὶ ἀνθίστατο αὐτοῖς*.) ὅτι τὸ γένος ἐξ ἀρχῆς Ἑλληνικὸν ἔσχε, καὶ ἐκ τῆς Κορίνθου ὁ Γλαῦκος. πῶς δέ; ὁ γὰρ Γλαῦκος γίνεται τοῦ Ἱππολόχου, τοῦ βελλεροφόντου, τοῦ Γλαύκου, τοῦ Σισύφου, τοῦ Αἰόλου, τοῦ Ἕλληνος, τοῦ Διός. Βούλεται οὖν δεῖξαι, ὅτι οἱ παρ' Ἕλλησιν ἄριστοι καὶ οἱ παρὰ Τρωσὶν ἔξοχοι κατὰ τὸ ἀληθὲς Κορίνθιοι ἐτύγχανον. πῶς δὲ ὁ Γλαῦκος γέγονε Λύκιος; ὅτι ὁ Βελλεροφόντης πεμφθεὶς εἰς Λυκίαν, Κορίνθιος ὢν, ἀπὸ τοῦ Προίτου, ὡς ὀφείλων ἐπιβουλευθῆναι διὰ τὴν ἐπιψευσαμένην (?) μοιχείαν παρὰ τῆς γυναικὸς, ἠρίστευσέ τε τὰ μέγιστα, καὶ τὸν προσδοκώμενον αὐτῷ ἔσεσθαι φονέα, τὸν βασιλέα τῶν Λυκίων, τὸν πενθερὸν τοῦ Προίτου, καὶ αὐτὸς πενθερὸν ἔσχε, γαμήσας τὴν αὐτοῦ θυγατέρα, Ἀντίκλειαν· ἐξ οὗ Λυκίαν οἰκοῦντος, ὡς βασιλέως, υἱὸς γέγονεν Ἱππόλοχος, οὗ Γλαῦκος. οὗτος ἄρα Κορίνθιος Γλαῦκος τῷ γένει. ὄνομα δὲ τῷ Λυκίων βασιλεῖ Ἰόβατος. καὶ Ὅμηρος τοῦτο μαρτυρεῖ· (Iliad. ζ'. 191.)

Ἀλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἠὺν ἐόντα. V*.

83. Ἐκ Λυκίας δὲ] ὁ δὲ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ γὰρ κεῖται, καί ἐστιν· ἐτρόμεον γὰρ οἱ Ἕλληνες τὸν Λύκιον Γλαῦκον. V.

85. Τοῖσι μὲν ἐξεύχετο] παρὰ τοῖς Τρωσί, φησιν, ηὔχει καὶ διηγεῖτο, ὅτι ἐν τῷ τῆς Πειρήνης ἄστει, τῇ Κορίνθῳ, τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἔχει τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ γένος καὶ τὴν βασιλείαν καὶ τὴν περιουσίαν, καὶ εἴτε τοῖς Λυκίοις ηὔχει καὶ διηγεῖτο, ἢ τοῖς Τρωσίν. ἀπὸ Λυκίων δὲ τοὺς Τρῶας δεῖ νοεῖν. V.

86. Πειράνας] Πειρήνη κρήνη ἐν Κορίνθῳ. V.

Σφετέρου δὲ πατρὸς] ἀντὶ τοῦ προγόνου. οὐ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἱππόλοχος ἡγεμονίαν εἶχεν εἰς Κόρινθον, ἀλλ' ὁ πρόγονος αὐτοῦ ὁ Σίσυφος. V.

89. Ὃς τᾶς ὀφιώδεος] ὅστις τῆς Γοργόνος, τῆς ὀφιώδους λεγομένης εἶναι, τὸν υἱὸν, Πήγασον, ἵππον ὄντα πτερωτὸν, θέλων ὑποζεῦξαι τῷ χαλινῷ, ἀληθῶς πλεῖστα ἔπαθε καὶ ὑπέστη παρὰ τοῖς κρουνοῖς καὶ ῥεύμασι τῆς Πειρήνης, ὅ ἐστιν ἐν τῇ Πειρήνῃ, λέγει δὲ ἐν τῇ Κορίνθῳ, πρὸ τοῦ κομίσαι αὐτῷ τὴν Ἀθηνᾶν χρυσόδετον χαλινὸν παραστᾶσαν καθεύδοντι. ὃ οὖν εἶδεν ὄναρ, τοῦτο, διαναστὰς ἐκ τοῦ ὕπνου, δι' ἔργων εὗρεν. Ἄλλως. ὅστις πρόγονος ἑαυτοῦ, καὶ πρὸς πατρὸς ὢν πάππος· λέγει δὲ τὸν Βελλεροφόντην, ὅτι δὲ τῆς Γοργόνος, ἀποτμηθείσης τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοῦ Περσέως, ἀνεδόθη ὁ Πήγασος ἵππος, καὶ Ἡσίοδος (Theog. 280, sq.) μαρτυρεῖ·

Τῆς ὅτε δὴ κεφαλὴν Περσεὺς ἀπεδειροτόμησεν
Ἐξέθορε (l. ἔκθορε) Χρυσάωρ τε μέγας καὶ Πήγασος ἵππος. V.

Ὃς, ἤγουν ὁ Βελλεροφόντης, πάλαι τὸν Πήγασον ἵππον, τὸν υἱὸν τῆς Γοργόνος τῆς ὀφιώδους, τουτέστι, τῆς ὁμοίωσίν τινα ὄφεως ἐχούσης, ποθῶν ζεῦξαι, ἀντὶ τοῦ ὑπαγαγεῖν, τῷ χαλινῷ ὑποτάξαι, οὕτω πολλὰ ἔπαθεν ἐπὶ τοῖς ῥεύμασι τῆς Πειρήνης, δηλονότι τῆς ἐν Κορίνθῳ πηγῆς, ἕως ἐνεγκοῦσα ἔδωκεν αὐτῷ ἡ παρθένος ἡ Ἀθηνᾶ χαλινὸν χρυσάμπυκα, ἀντὶ τοῦ χρυσᾶ φάλαρα ἔχοντα, ἐν ὕπνῳ δηλονότι. ἐπάγεται γάρ· ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα ἦν ὕπαρ, τουτέστιν, ἦν δὲ ἡ δόσις αὐτίκα ἐκ τοῦ ὀνείρου ἐν τῷ φανερῷ. ἐφώνησε δὲ ἡ Ἀθηνᾶ τῷ Βελλεροφόντῃ ἐν τῷ ὕπνῳ δηλονότι· καθεύδεις, ἤγουν ὑπνώττεις, ὦ Αἰολίδη βασιλεῦ; τουτέστιν, ἀπόγονε τοῦ Αἰόλου. ἄγε, δέχου τόδε τὸ φίλτρον τὸ τῶν ἵππων, ἤγουν τὸ φάρμακον τὸ πραϋντικὸν τῶν ἵππων, καὶ τῷ πατρὶ τῷ σῷ, τῷ Ποσειδῶνι, τῷ δαμαστικῷ τῶν ἵππων, ἤγουν τῷ ἱππικῷ, δεῖξον αὐτὸ, θύων αὐτῷ ταῦρον περιφανῆ, εὐτραφῆ. R.

91. Ζεῦξαι ποθέων ἔπαθεν] ὃς πολλὰ ἔπαθε χαλινῶσαι καὶ ζεῦξαι τὸν Πήγασον βουλόμενος παρὰ τοῖς κρουνοῖς τῆς Πειρήνης. υἱὸς δὲ τῆς Μεδούσης ὁ Πήγασος. V.

* Alieno loco hæc inserta; etiam in Gott.

93. Ἤνεγκ'] Gl. γ. ἔφερεν αὐτῷ τῷ κοιμωμένῳ.

94. Ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα ἦν ὕπαρ, καὶ τὰ ἑξῆς. τοῦτο εἶπεν ὡς καθεύδοντι αὐτῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἐνηνοχυίας τὸν χαλινὸν, ᾧ ἔμελλε χαλινώσειν τὸν Πήγασον. εἶπε δέ, φησι, παραστᾶσα κατ' ὄναρ αὐτῷ ἡ θεός· κοιμᾷ, ὦ βασιλεῦ, ὃς κατάγεις τὸ γένος ἀπὸ Αἰόλου; μὴ πρότερον δὲ καταζεῦξαι, πρὶν μαντεύσασθαι αὐτῷ Πολύϊδον, τὸ δύνασθαι τόνδε τὸν χαλινὸν αὐτῷ Ποσειδῶνι παρασχεῖν. V.

97. Ἵππειον φίλτρον τὸν χαλινόν φησιν, ὅτι τούτῳ οἱ ἵπποι πείθονται. πικρότερον δὲ τῇ μεταφορᾷ. ὁ δὲ νοῦς· ἄγε δὴ οὖν δέχου τοῦτον τὸν χαλινὸν, ὅς ἐστι πεῖσμα καὶ φίλτρου αἴτιος τοῖς ἵπποις, καὶ τῷ δαμάζοντι Ποσειδῶνι, τῷ πατρί σου, θύων ταῦρον εὐθαλῆ καὶ μέγαν, οὕτως ἐπίδειξον αὐτόν. V.

Φίλτρον ἵππειον λέγει τὸν χαλινὸν τὸν διὰ μακρὸν ἔθος ὡσανεὶ προσφιλῆ τοῖς ἵπποις ὄντα, ἢ τὸν ποθούμενον ὑπό σου καὶ φιλούμενον· ζητεῖς γὰρ εὑρεῖν ἱππικὸν δεσμὸν τὸν κατὰ Πηγάσου. R.

98. Καὶ Δαμαίῳ] τῷ δαμαστικῷ. ἵππειος γὰρ ὁ θεός· ἢ Δαμαῖος λέγεται Ποσειδῶν ἐν Κορίνθῳ ἀπὸ τῆς τῶν ἵππων δαμάσεως. ἀργᾶντα (sic) δὲ νῦν, τὸν ἔκδηλον τῷ μεγέθει. πατρὶ δὲ, τῷ Ποσειδῶνι. τῷ μὲν γὰρ λόγῳ ὁ Βελλεροφόντης Γλαύκου ἐστὶ, τοῦ Σισύφου, τῇ δὲ ἀληθείᾳ Ποσειδῶνος, ὥσπερ Ἡρακλῆς Ἀμφιτρύωνος. ἐπιλαμβάνονται δέ τινες τοῦ ἐπιθέτου, ἐπειδὴ ταῦρον εἶπε θύειν Ποσειδῶνι ἀργήεντα, ὅπερ δηλοῖ λευκὸν, τοῦ Ὁμήρου (Odyss. γ'. 6.) εἰπόντος, ὅτι χρὴ θύειν ταύρους παμμέλανας Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ· ἀλλὰ βοηθεῖται τὸ ἀργᾶντα. οὐ γὰρ λευκὸν τῇ χροιᾷ βούλεται λέγειν, ἀλλὰ τὸν ἐκλάμποντα τῷ μεγέθει, καὶ ἐπιφανῆ ἐν τῇ ἀγέλῃ. V.

99. Πατρὶ δεῖξον] ὅτι τῇ ἀληθείᾳ Βελλεροφόντης Ποσειδῶνος ἦν υἱὸς, δοκῶν εἶναι Γλαύκου. R.

Ἀργὸν] Gl. ms. γ. λιπαρόν.

100. Κυναιγὶς ἐν ὄρφνᾳ] ἀντὶ τοῦ, μέλαιναν καὶ φοβερὰν αἰγίδα ἔχουσα. αἰγὶς δὲ τὸ ὅπλον. V.

Τοσαῦτα ἔδοξεν εἰπεῖν αὐτῷ ἐν νυκτὶ ὑπνώττοντι ἡ παρθένος, τουτέστιν ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ κυανηαιγὶς, ἤγουν, ἡ μέλαιναν ἔχουσα αἰγίδα. ἀνεπήδησε δὲ ὁ βελλεροφόντης, γενόμενος δηλονότι ἐν ὀρθῷ ποδί· παρ' ἑαυτῷ δὲ κείμενον εὑρὼν τέρας, ἤτοι θαῦμα, τουτέστι τὸν χαλινὸν οὕτω θαυμασίως φανέντα, τὸν ἐπιχώριον μάντιν τὸν Πολύειδον τὸν υἱὸν τοῦ Κοιράνου ζητήσας, εὗρεν ἀσμένως, ἤγουν μετὰ περιχαρείας, καὶ ἔδειξεν, ἀντὶ τοῦ ἐδήλωσεν αὐτῷ πᾶσαν τὴν τελευτὴν, ἤγουν τὴν ἀπόβασιν τοῦ πράγματος, ὅπως τε ἐν τῷ ναῷ τῆς θεᾶς, ἤτοι τῆς Ἀθηνᾶς, ὕπνωσε κατὰ τὴν νύκτα, μετὰ τὴν μαντείαν ἐκείνου· ἐκεῖνος γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἔχρησεν αὐτῷ ἀμηχανοῦντι περὶ τῆς κατασχέσεως τοῦ Πηγάσου ἀπελθεῖν καὶ καθευδῆσαι ἐκεῖ· ὅπως τε παρέσχεν αὐτῷ τὸν χαλινὸν, τὸν δαμάζοντα τὰ φρονήματα τῶν ἵππων, αὐτὴ ἡ παῖς τοῦ Διὸς, τοῦ τῷ κεραυνῷ ὡς ἔγχει χρωμένου, ἤγουν ἡ Ἀθηνᾶ. ἐκέλευσε γὰρ αὐτὸν ὁ μάντις πεισθῆναι τῷ ἐνυπνίῳ ὅτι τάχιστα. R.

102. Ἀνὰ δ' ἔπαλτ' ὀρθῷ ποδὶ] λοιπὸν ὁ ποιητὴς ταῦτά φησιν· ἀνήλλατο δὲ ἐκ τῆς κοίτης καὶ ἔστη ἄσμενος. τέρας δὲ τὸν χαλινὸν εἶπεν, ὅτι ὄναρ φανεὶς ὕπαρ ὤφθη. παρακείμενον δὲ εὑρὼν τὸν χαλινὸν καὶ ἀναρπάσας αὐτὸν πρὸς τὸν μάντιν ἦλθεν εὐθέως τὸ ἐπιχώριον. V.

104. Ἄσμενος] Gl. ms. γ. χαίρων.

105. Σύναπτε τὸ Κοιρανίδᾳ πρὸς τὸ, μάντιν. ὁ γὰρ Πολύειδος οὗτος μάντις, Κοιράνου υἱὸς ἦν, ὃς καὶ προυπέθετο Βελλεροφόντῃ καταδαρθεῖν παρὰ τῷ τῆς Ἀθηνᾶς βωμῷ, ὡς ἐκεῖθεν ἐσομένης αὐτῷ τῆς τοῦ ζητουμένου λύσεως. R.

106. Ὥς τ' ἀνὰ βωμῷ] ὅπως, εἶπεν, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἐκαθεύδησεν ἐκ τῆς τοῦ Πολυΐδου προμαντείας καὶ συμβουλῆς, ὡς αὐτοῦ συμβουλεύσαντος αὐτῷ διὰ μαντείας, ἀγωνιῶντι περὶ τῆς κατοχῆς τοῦ ἵππου. Δαμασίφρονα δὲ εἶπε χρυσοῦν, ἵν' ᾖ τὸν τίμιον, ἢ ὅτι διάχρυσος ἦν τῇ κατασκευῇ ὁ χαλινὸς, δαμάζοντα δὲ τὸ φρόνημα τῶν ἵππων καὶ ἥμερα φρονεῖν ἀναγκάζοντα. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ χρυσὸς δαμασίφρων, ἐπεὶ ἱκανὸς ἀπατῆσαι. Κοιρανίδαν τὸν Κοιράνου παῖδα Πολύϊδον. ἐλθὼν οὖν πρὸς τὸν μάντιν, ἔδειξε καὶ διεσαφήνισεν αὐτῷ τὴν ὅλην ἀπόβασιν τοῦ πράγματος καὶ κατάστασιν. V.

107. Κοιτάξατο] Gl. ms. γ. ἐκοιμήθη.

110. Ἔπορε] Gl. ms. γ. ἐχάρισεν.

111. Δαμασίφρονα λέγει ὃν πρόσθεν εἶπε χρυσάμπυκα χαλινὸν, ὡς τὰς φρένας τῶν ἵππων δαμάζοντα καὶ εὐπειθεῖς ἐργαζόμενον. R.

Ἐνυπνίῳ δὲ τάχιστα πείθεσθαι] τοῦ Βελλεροφόντου δὲ τὸ ὄναρ διηγησαμένου, εἶπεν ὁ Πολύϊδος, ὡς τάχιστα καὶ ἀνυπερθέτως πείθεσθαι τῷ ἐνυπνίῳ. καὶ ταῦτα αὐτῷ εἰπόντος τοῦ μάντεως, ὡς, ἡνίκα τὸν ταῦρον θύῃ τῷ Ποσειδῶνι, τότε δὴ τῇ ἱππικωτάτῃ Ἀθηνᾷ ἱδρύσασθαι βωμὸν, ἤτοι ἄγαλμα. Κραταίποδα δὲ τὸν ταῦρόν φησιν· οὕτω δὲ Δελφοὶ ἰδίως ἐκάλεσαν. Λύσεύῃ δὲ, ἀντὶ τοῦ σφάξῃ, ἀπὸ τοῦ πα-

ρακολουθοῦντος, ὡς Ὅμηρος· (Iliad. α'. 459.) " Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα." V.

113. Ὅταν δ' εὐρυσθενεῖ] ὅταν δὲ ἀνερύῃ, ἀντὶ τοῦ ἀνερύῃ, ἤγουν ἀνατρέπῃ, ἀντὶ τοῦ σφάζῃ, θύῃ, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος, τὸν κραταιὸν τοὺς πόδας ταῦρον, τῷ Ποσειδῶνι τῷ συνέχοντι τὴν γῆν, τῷ καταπολὺ ἰσχυρῷ, ἐκέλευσεν αὐτίκα ποιῆσαι τῇ Ἀθηνᾷ τῇ ἱππικῇ, πολεμικῇ, ναόν. Πληροῖ δὲ ἡ δύναμις τῶν θεῶν κούφως, τουτέστιν ἰσχυρῶς τὴν κτίσιν, ἀντὶ τοῦ τὴν πρᾶξιν, καὶ τὴν παρ' ὅρκον, ἤγουν τὴν μὴ δεομένην βεβαιώσεως ὅρκων εἰς τὸ μὴ πραχθῆναι, ὡς ἀνέλπιστον δηλονότι οὖσαν καὶ ἀδύνατον, καὶ τὴν παρὰ ἐλπίδα, τουτέστι, καὶ ἣν οὐκ ἄν τις ἐλπίσαι ποτὲ πρᾶξιν. οἱ θεοὶ καὶ τὰ νομιζόμενα ἀδύνατα ῥᾷστα ποιοῦσι, περὶ ὧν ἄν τις καὶ δι' ὅρκου ἀπαγορεύσειεν, ὡς οὐχ οἷά τε γενέσθαι. ἔστι δὲ τὸ παρ' ἐλπίδα, καὶ τὸ παρ' ὅρκον, ταυτόν. τὰ γὰρ ἀδύνατα, καὶ ἀνέλπιστα. R.

116. Πληροῖ δὲ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὅρκον] ἐπιτελοῦσι δὲ καὶ παρέχουσιν οἱ θεοὶ καὶ τὰ νομιζόμενα ἀδύνατα, περὶ ὧν ἄν τις καὶ τὴν ἐλπίδα δι' ὅρκων ἀπαγορεύσοι. Ἄλλως. οὐχὶ τὴν ἐξ ἐπιορκίας, ἀλλὰ καὶ εὐόρκως ἀπελπισθεῖσαν. ἢ οὕτω· δύναται δὲ θεὸς τελέσαι καὶ τὸ μεθ' ὅρκου ἀδύνατον νομιζόμενον εἰς περίκτησιν, οἷον εὐχερές. τοῦτο δὲ γνωμολογεῖ, ὅτι δὴ καὶ Βελλεροφόντης ὁ μέγας, μηδέποτε ζευχθήσεσθαι τὸν Πήγασον, δι' ἐπιορκίας θέμενος, δι' Ἀθηνᾶς ὑπὸ ζυγὸν ἐποίησεν. ὁ δὲ νοῦς· καὶ δὴ ἐκ τούτων ὁ γενναῖος Βελλεροφόντης μετὰ σπουδῆς ἔλαβε τὸν χαλινὸν, καὶ τὸν πτερωτὸν ἵππον, τὸν Πήγασον, ἐχαλίνωσεν (τοῦτό γάρ ἐστι τὸ, τείνων ἀμφὶ γένυ) πραΰνοντα καὶ ἡμεροῦντα, ὡς ἀντιφάρμακον ἰατρικόν. λέγει δὲ τὸν χαλινόν. V.

118. Ἦτοι καὶ ὁ καρτερὸς] τὸ ἤτοι ἀντὶ τοῦ δὴ, ἤγουν, καὶ δὴ καὶ ὁ ἰσχυρὸς Βελλεροφόντης ὁρμαίνων, ἤτοι προθυμούμενος, ἔλαβεν ἵππον ὑπόπτερον, τουτέστι τὸν Πήγασον, φάρμακον πραῢ, ἀντὶ τοῦ πραϋντικὸν, ἤγουν τὸν παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς χαλινὸν, τείνων, ἀντὶ τοῦ ἐφαπλώσας, ἐπενέγκων, ἀμφὶ τῇ γένυϊ, τουτέστιν, ἐπὶ τῷ στόματι αὐτοῦ δηλονότι. ἀναβὰς δ' εὐθὺς ἐπ' αὐτὸν ἔπαιζεν ἐνόπλιον παιδιὰν, χαλκωθεὶς, ἤτοι ὁπλισάμενος. (κραταιὸς κοινὸν, κρατερὸς ποιητικὸν, τὸ αὐτὸ δὲ κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ καρτερός.) σὺν ἐκείνῳ δὲ, ἤτοι τῷ Πηγάσῳ, ποτὲ ἐφόνευσε καὶ τὸν στρατὸν τὸν γυναικεῖον τῶν Ἀμαζόνων τὸν τοξότην, βάλλων αὐτὸν, τουτέστι, βολαῖς ἐπιτιθέμενος αὐτῷ ἄνωθεν ἀπὸ τῶν κοιλωμάτων τῆς αἰθέρος τῆς ψυχρᾶς, ἀντὶ τοῦ ἀέρος τοῦ ψυχροῦ, τοῦ ἐρήμου, ἤγουν, ἐφ' ᾧ οὐ διατρίβει πτηνὰ διὰ τὴν ψυχρότητα, καὶ τὴν Χίμαιραν τὴν πνέουσαν πῦρ, καὶ τοὺς Σολύμους. ἔθνος δὲ ἦσαν οἱ Σόλυμοι μεταξὺ Λυκίας καὶ Παμφυλίας, πολεμικώτατον. R.

119. Ὁρμαίνων] προθυμούμενος. V.

123. Χαλκωθεὶς] ἤτοι χαλκοῦν περιθέμενος θώρακα, ἢ ὅπλα ἐνδὺς χαλκᾶ.

Ἔπαιζεν] ἤτοι ἐπειρᾶτο, ἐγυμνάζετο, εὐκόλως, ὥσπερ παιδιᾶς τρόπον· ἢ ἐπετέρπετο· ἢ ἐνόπλιον ὄρχησιν ἐποιεῖτο· ἢ σὺν τοῖς ὅπλοις εὐχερῶς ἐμάχετο. V.

124. Σὺν δ' ἐκείνῳ] μετὰ δὲ τοῦ ἵππου ὢν, ἢ σὺν αὐτῷ ποτε καὶ τὸν στρατὸν τῶν Ἀμαζόνων, τὸν ἐκ τοῦ ἀέρος τῆς ἐρήμου, καὶ τῶν ψυχροτάτων τόπων τῶν Ὑπερβορέων ἐνίκησεν, ἤτοι τῶν ἐν Σκυθίᾳ. V.

125. Αἰθέρος ψυχρᾶς] τῆς ἐν Σκυθίᾳ. κρυώδης γὰρ καὶ δυσχείμερος. μετέωρος γὰρ ὢν ἀνῄρει καὶ ἐνίκα. V.

Αἰθέρος εἶπε θηλυκῶς ὁ ποιητής· ψυχρᾶς δὲ, ἐπεὶ καὶ ὁ ἀὴρ αἰθὴρ λέγεται. ψυχρότερον δὲ τὸ βόρειον μέρος, ἔνθα οἰκοῦσιν αἱ Ἀμαζόνες. ἐρήμου δὲ, διὰ τὸ τοῦ ἀέρος κενόν. λέγει δὲ, ὡς σὺν τῷ Πηγάσῳ τὰς ἀπὸ τοῦ ὑπερβορείου κλίματος Ἀμαζόνας, καὶ τὴν Χίμαιραν καὶ τοὺς Σολύμους ἔθνος ἀπώλεσε. R.

128. Καὶ Χίμαιραν πῦρ πνέοισαν] ἐνίκησε δὲ σὺν αὐτῷ καὶ τὴν πυρίπνουν Χίμαιραν, καὶ τοὺς Σολύμους ἀνεῖλε. Σόλυμοι δὲ, ἔθνος πρὸς τῇ Λυκίᾳ, μεταξὺ Λυκίας καὶ Παμφυλίας πολεμικώτατον. εἶπε δὲ ταῦτα καὶ Ὅμηρος περὶ τοῦ Βελλεροφόντου. (Iliad. ζ'. 155, sq.) V.

130. Διασιγάσομαι αὐτῷ μόρον] τουτέστι, τὸν θάνατον αὐτοῦ σιγήσομαι. ὑποστέλλεται γὰρ τὸ κατὰ τὴν τελευτὴν ἐκβεβηκὸς αὐτῷ εἰπεῖν, ὅτι πεσὼν ἐκ τοῦ Πηγάσου χωλὸς ἐγένετο. Ἄλλως. Τὸν θάνατον αὐτοῦ σιγήσομαι. ὑποστέλλεται γὰρ τὸ κατὰ τὴν τελευτὴν ἐκβεβηκὸς αὐτῷ κακόν. λέγεται γὰρ, ὅτι ἀναπτῆναι βουληθεὶς, τῷ Πηγάσῳ κούφως παρακινδυνεύσας, κατὰ βούλησιν τοῦ Διὸς οἰστρωθέντος τοῦ Πηγάσου, ἐκπίπτει, καὶ χωλοῦται, καὶ πλανᾶται κατὰ τὸ Ἀλήϊον χωλὸς, ὡς Ὅμηρός φησιν. (Iliad. ζ'. 201, s.)

Ἤτοι ὁ καππεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο
Ὃν θυμὸν κατέδων.

Ἄλλως. Καταβαλὼν γὰρ τὸν Βελλεροφόντην ὁ Πήγασος ἀπενόστησεν εἰς οὐρανόν. τοῦτον δὲ αἱ οὐρανίαι φάτναι τοῦ Διὸς ὑπεδέξαντο. κατηστερίσθη γάρ. καὶ Ἄρατος μέμνηται, ὅτι εἰσὶ φάτναι ἐν οὐρανῷ καὶ ὄνοι καλούμενοι ἀστέρες (Arat. Diosem. v. 160. 166.) V.

Διασωπάσομαι οἱ μόρον. G. cum Schol. ἐγὼ σιωπήσω. ὑποστέλλεται τὰ κατὰ τὴν τελευτὴν εἰπεῖν, ὅτι πεσὼν ἐκ τοῦ Πηγάσου χωλὸς ἐγένετο.

Τὸ διασιγάσομαι εἶπε διὰ τὸ συμβὰν αὐτῷ ἐν τῇ τελευτῇ κακόν. οὐ γὰρ ἄξιον, πολλοὺς καὶ μεγάλους ἐπαίνους ὑπὲρ αὐτοῦ διϊόντα καὶ τῶν συμβάντων αὐτῷ μνησθῆναι κακῶν. φασὶ γὰρ, ὡς βουληθεὶς πρὸς οὐρανὸν ἀναπτῆναι σὺν τῷ Πηγάσῳ, ἐξοιστρωθέντος τοῦ ἵππου παρὰ τοῦ Διὸς, πίπτει καὶ χωλοῦται· κατὰ δέ τινας καὶ τυφλοῦται· καὶ ἐκπλανᾶται κατὰ τὸ Ἀλήϊον χωλός. φησὶ δὲ καὶ Ὅμηρος περὶ αὐτοῦ· (l. l.) Ἤτοι ὁ καππεδίον etc. ut supra. R.

Διασιγάσομαι, ἤγουν σιγήσω τὸν θάνατον αὐτοῦ, τοῦ Βελλεροφόντου δηλονότι. τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ δυστυχὲς αὐτῷ τὸ τέλος ἐγένετο, πεσόντι ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ χωλωθέντι. τόνδε, ἤγουν τὸν ἵππον, αἱ φάτναι τοῦ Διὸς αἱ ἀρχαῖαι ἐδέξαντο ἐν οὐρανῷ. ἄστρα λέγοντα εἶναι ἐν οὐρανῷ ἀρχῆθεν φάτναι καλούμενα καὶ ὄνοι. ἐμὲ δὲ χρὴ ἱέντα, ἤγουν βάλλοντα ῥόμβον, ἀντὶ τοῦ βολὴν ἀκόντων εὐθεῖαν, οὐκ ἔξω τοῦ σκοποῦ ἐρείδειν τὰ πλείω βέλη διὰ τῶν χειρῶν. συμβολικὸς ὁ λόγος. ἀντὶ τοῦ, ἐμὲ δὲ χρὴ προσήκουσαν ποιούμενον τὴν ὁρμὴν τῶν λόγων, τουτέστι, διὰ τὸ κατὰ τὸ προσῆκον ποιεῖσθαι τὴν ὁρμὴν τῶν λόγων, οὐκ ἔξω τῆς προσηκούσης ὑποθέσεως ποιεῖσθαι τοὺς πλείστους λόγους. R.

133. Ἐμὲ δ' εὐθὺν ἀκόντων ἱέντα ῥόμβον] ἀλλ' ὁ μέν φησιν οὕτως· ἐμὲ δὲ οὐ χρὴ παρὰ σκοπὸν τὰ βέλη μου τὰ πολλὰ ταῖς χερσὶν ἰσχυρῶς ἔχειν, ἀλλ' ὀξύν τινα τὸν ἀκοντισμὸν αὐτῶν ποιεῖσθαι. τὸ δὲ ἑξῆς· ἐμὲ δὲ ἱέντα πολλὰ παρὰ σκοπὸν βέλη οὐ χρὴ ῥόμβον, τουτέστι ῥίψιν καὶ ὁρμὴν, ποιεῖσθαι. λέγει δὲ, ὅτι οὐ χρὴ περιττολογεῖν περὶ ἄλλων καὶ ἐκτραπῆναι τοῦ προκειμένου. τὸ δὲ ἀκόντων ῥόμβον, τὴν δίνησιν καὶ τὴν βολὴν μετὰ ἀκοντίων λέγει, τροπικῶς δὲ, τῶν ἐγκωμιαστικῶν λόγων. ὡς καὶ ἐν ἄλλοις· (Ol. ii. 149.) "πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος ὠκέα βέλη "ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας." ἀλληγορικῶς οὖν φησιν· ὅτι οὐ χρή με περὶ ἄλλων πολυλογεῖν ἐάσαντα τὸν προκείμενον ἔπαινον. ἀφέμενος γὰρ τοῦ νικηφόρου, εἰς τὰ πάτρια ἀναδραμὼν, πλείονι τῇ παρεκβάσει κέχρηται. διὸ καὶ ἐπιστρέφει ἑαυτόν. V.

Τὰ μὲν τοῦ Βελλεροφόντου καὶ τοῦ Πηγάσου οὕτως ἔσχεν. ἐμὲ δὲ ἱέντα εὐθὺν ῥόμβον ἀκόντων, ἤγουν σκοπὸν θέμενον ἐπαινεῖν Ξενοφῶντα, οὐ χρὴ κρατύνειν τὰ πολλὰ βέλη ἐν ταῖν χεροῖν παρὰ σκοπόν· ἤγουν οὐ δεῖ παρεκβάσει πολλῇ χρῆσθαι, καὶ τοὺς πλείστους τῶν ἐπαίνων εἰς ἑτέρους ἀναλίσκειν. R.

Εὐθὺν] Gl. ms. γ. εὔκολον. Ἀκόντων] Gl. γ. κονταρίων. Ἱέντα] Gl. γ. τοξεύοντα. Ῥόμβον] Gl. γ. πέμψιν.

Ῥόμβος ἡ κοινῶς στροῦμβα, ἥτις καὶ βέμβιξ λέγεται καὶ στρόμβος, ἀφ' οὗ καὶ τὸ στρομβηδόν. ἐνταῦθα δὲ ῥόμβον λέγει ἀντὶ τοῦ στρόμβησιν. λέγει δὲ οὕτω τὴν βολὴν τῶν ἀκόντων διὰ τὸ μετὰ δινήσεως αὐτὴν γίνεσθαι. R.

135. Κρατύνειν] Gl. γ. πέμπειν, ἐρείδειν.

136. Μοίσαισι (sic) γὰρ ἀγλαοθρόνοις ἕκων (sic)] οὐ γὰρ ἦλθόν, φησι, δι' ἄλλο τι, ἀλλὰ ταῖς Μούσαις ἐπίκουρος καὶ ὑπηρέτης, ἵνα τοὺς Κορινθίους τούτους, τοὺς ἀπὸ τῆς φατρίας τῆς Ὀλιγαιθίδος καλουμένης ὄντας, ἐπαινέσω, καὶ τὰ πραχθέντα ὑπ' αὐτῶν ἐν τῷ Ἰσθμῷ καὶ τῇ Νεμέᾳ. οἱ γὰρ περὶ τὸν Ξενοφῶντα τοῦτον τὸν ἐπαινούμενον Ὀλιγαιθίδαι λέγονται κατὰ φατρίαν, ὡς τὸ ἀνέκαθεν ὄντες ἀπὸ Ὀλιγαιθίδου τινος ἀρχαίου. V.

Ταῖς Μούσαις γὰρ ταῖς ἐπὶ λαμπρῶν θρόνων ἱδρυμέναις, ἤγουν ταῖς τιμίαις καὶ ἐνδόξῳ τάξει τεταγμέναις εἴκων, ἤτοι ὑπηρετῶν, ἦλθον ἐπίκουρος τοῖς Ὀλιγαιθίδαις, τουτέστι τῇ φατρίᾳ τοῦ Ξενοφῶντος, ἀντὶ τοῦ τοῖς Κορινθίοις, διὰ τὰ ἐν Ἰσθμῷ αὐτῶν ἔργα καὶ διὰ τὰ ἐν Νεμέᾳ. ἐν βραχεῖ δὲ λόγῳ ποιήσας φανερὰ πολλὰ ὁμοῦ, καὶ ὅρκος ἔσται ἐμοὶ ἐπὶ τούτοις ἀληθής. ἑξηκοντάκις γὰρ ἀμφοτέρωθεν, ἤγουν ἀπὸ τῆς Ἰσθμοῦ καὶ τῆς Νεμέας, βοὴ κήρυκος ἀγαθοῦ κατὰ τὸ κηρύττειν δηλονότι ἡδύφωνος ἀνεκήρυξεν αὐτοὺς δηλονότι. ἡδύγλωσσον δὲ λέγει τὴν βοὴν οὐ διὰ τὸ ἐμμελὲς αὐτῆς, ἀλλὰ διὰ τὸ τερπνὴν παρέχειν ἀνακήρυξιν τοῖς ἀνακηρυττομένοις. τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν τὰ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τουτέστιν, αἱ νῖκαι δὲ αὐτῶν αἱ ἐν Ὀλυμπίᾳ δοκοῦσιν ἤδη πρότερον εἰρῆσθαι, (ἔφη γὰρ αὐτοὺς ἐν τῇ ἀρχῇ τρὶς νενικηκέναι ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ) καὶ τὰ ἐσόμενα, ἤγουν καὶ τὰς ἐσομένας αὐταῖς νίκας τότε ἂν, ὅτε ἔσονται δηλονότι, φαίην σαφῶς· νῦν δ' ἐν ἐλπίσιν ἔχω τὸ τέλος τῆς νίκης αὐτῶν, ὁμῶς ἐν τῷ θεῷ. R.

Ἕκων] Gl. γ. ὑποτασσόμενος.

137. Ὀλιγαιθίδαισιν] Gl. γ. τοῖς παισὶ τοῦ Ὀλιγαίθου.

Ὀλιγαιθίδαι φατρία ἐν Κορίνθῳ ἀπό τινος Ὀλιγαίθου, ἧς ἦν Ξενοφῶν. R.

Ἐπίκουρος] ἤγουν βοηθός· βοήθεια γὰρ τῶν ἀγαθῶν ἔργων τὰ ἔπη, οὐκ ἐῶντα τοῦ λοιποῦ λήθην αὐτῶν κατακαυχήσασθαι. R.

138. Παύρῳ δ' ἐπιθήσω (sic)] ἀντὶ τοῦ ἐν ὀλίγῳ καὶ συντόμῳ λόγῳ διάδηλα καὶ φανερὰ πλεῖστα πράγματα καὶ ἀθρόα ἐπιθήσω καὶ ποιήσω, ἤτοι, ἐν ὀλίγῳ φανερὰ τὰ πολλὰ ποιήσω· ἀληθὴς δὲ περὶ τούτων καὶ ἐξαίρετος ὅρκος ἔσται. ὀμνύειν δὲ βούλεται ὡς ἀληθεύων ἐν τοῖς ἐπαίνοις. Ἄλλως. ἰδίως ἔφη ἔξορκος, ἢ ἀντίορκος.

ἀμεῖσαι οὖν αὐτός, φησι, τοὺς ἀπὸ τῆς φατρίας Ὀλιγαιθίδος ἑξηκοντάκις νενικηκέναι ἀμφοτέρωθεν, τουτέστιν, ἔν τε Ἰσθμῷ καὶ Νεμέᾳ κεκηρύχθαι αὐτούς. V.

140. Ἀλαθής τε μοι ἔξορκος] ἤγουν, ὅρκῳ χρήσομαι ὡς κατὰ ἀλήθειαν καὶ οὐ πρὸς χάριν ἐπαινῶ αὐτόν. ἀληθεύσω. R.

143. Βοὰ κάρυκος ἐσλοῦ] λείπει τὸ, ἀνεκήρυξεν αὐτοὺς ἡ τοῦ κήρυκος βοὴ, ἑξηκοστὸν νικήσαντας. ἑξηκοντάκις γὰρ ἀμφοτέροις τοῖς ἀγῶσιν, Ἰσθμίοις καὶ Νεμέοις, ἀνεκηρύχθησαν οἱ Ὀλιγαιθίδαι, τριάκοντα ἐν ἑκάστῳ ἀγῶνι. V.

144. Τὰ δ' Ὀλυμπίᾳ αὐτῶν ἔοικεν ἤδη πάροιθε λελέχθαι] εἶπε γὰρ ἐν ἀρχῇ τοῦ ὕμνου οὕτω· τρὶς Ὀλυμπιονίκαν. ὁ δὲ νοῦς· τὰ δὲ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ αὐτῶν νικητήρια ἤδη, ὡς ἔοικε, προείρηται ἐν τοῖς ἔμπροσθεν λόγοις. τὰ δὲ μέλλοντά, φησι, τουτέστιν, ἐὰν δὲ πάλιν νικήσῃ Ὀλύμπια, αὖθις σαφέστερον ἐπαινέσω αὐτόν. νῦν δὲ ἐγὼ ἐλπίζω καὶ προσδοκῶ νικῆσαι αὐτόν. ἐν δὲ τῷ κρείττονι τὸ τοιοῦτο, τὴν προσδοκίαν δοῦναι. V.

148. Εἰ δὲ δαίμων ὁ γενέθλιος ἕρποι] εἰ δὲ τὸ συγκληρωθὲν δαιμόνιον καὶ ἡ τύχη ἐπὶ τὸ πλεῖστον προΐοι, νικητὰς αὐτοὺς μηνύον, ἀναθήσομαι τὸ τοιοῦτον εὐεργέτημα τῷ Διῒ καὶ τῷ Ἄρεϊ. Διατί δέ φησι τῷ Διῒ καὶ τῷ Ἐνυαλίῳ ἐπιτρέψειν; ὅτι ὁ μὲν Ζεὺς πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, καὶ Ὀλύμπια τοῦ Διὸς ἱερά· τὸν δὲ Ξενοφῶντα οὐ μόνον ἀθλητὴν γενέσθαι φασὶν, ἀλλὰ καὶ τὰ πολεμικὰ ἀγαθὸν, ἢ ὅτι τοῦ Οἰνομάου πατήρ ἐστιν ὁ Ἄρης, καὶ μετέχει τῆς Ὀλυμπίας. Ἄλλως. τῷ μὲν Διῒ, ὅτι ὁ ἀγὼν αὐτῷ ἀνάκειται καὶ τελεῖται, τῷ δὲ Ἄρεϊ, ἐπειδὴ ἐπιχώριος καὶ πατρῷος τῶν Ἠλείων ὁ Ἄρης. μιχθεὶς γὰρ Ἁρπίνῃ, θυγατρὶ Ἀσωποῦ τοῦ Θηβαίου ποταμοῦ, ἐτέκνωσε τὸν Οἰνόμαον ὁ Ἄρης, ὃς ἦν βασιλεὺς τῶν τόπων. ἐς χάριν οὖν τοῦ παιδὸς προΐσταται ἴσως τῆς χώρας τῶν Ἠλείων. V.

Ἕρποι] Gl. γ. ἐξαπλοῖ τὴν χάριν αὐτοῦ.

Εἰ δὲ δαίμων γενέθλιος] εἰ δὲ ὁ δαίμων ὁ γενέθλιος, ἤγουν ὁ θεὸς ὁ διοικῶν τοῦ Ξενοφῶντος τὸν βίον ἀπὸ γενέσεως, ἕρποι, τουτέστι προκόπτοι, ἐπιδοίη, τῷ Διῒ καὶ τῷ Ἐνυαλίῳ, ἤγουν τῷ Ἄρει, δώσομεν πράττειν τοῦτο· τῷ μὲν Διῒ, ὅτι ὁ ἀγὼν ἦν αὐτῷ ἀνατιθέμενος, τῷ δὲ Ἄρει, ἐπειδὴ ἐπιχώριος καὶ πατρῷος τῶν Ἠλείων ὁ Ἄρης. τὰ δὲ ἐπὶ τῇ ὀφρύϊ, ἀντὶ τοῦ τῇ Παρνασοῦ, τουτέστιν ἐν τοῖς Πυθίοις, ἔργα αὐτοῦ, καὶ τὰ ἐπὶ τῷ Ἄργει, ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Ἥραια, τὰ καὶ Ἑκατόμβαια· ἐδίδοτο δὲ τῷ νικήσαντι ἀσπὶς χαλκῆ· καὶ ἐν ταῖς Θήβαις, ἔνθα ἤγετο τὰ Ἡράκλεια, τὰ καὶ Ἰολάϊα, βαβαὶ τοῦ πλήθους, ὅσα ἐστί. καὶ ἐν τοῖς Ἀρκάσιν ἀνάσσων, ἤγουν νικῶν, φεῦ τοῦ πλήθους, ὅσα ἐστὶν ἔργα αὐτοῦ. Μαρτυρήσει Λυκαίου. μαρτυρήσει τὰ ἔργα αὐτοῦ ὁ βωμὸς τοῦ Λυκαίου Διὸς, ὁ ἄναξ, ὁ ἐν Ἀρκαδίᾳ, καὶ ἡ Πελλήνη· πόλις δὲ ἦν αὕτη τῆς Ἀχαΐας, ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Θεοξένια καὶ τὰ Ἕρμαια· τὸ δὲ ἆθλον ἦν χλαῖνα· καὶ ἡ Σικυὼν, ἔνθα ἤγετο τὰ Πύθια· τῆς Βοιωτίας δὲ ἦν αὕτη πόλις· καὶ τὰ Μέγαρα, ἐν οἷς ἐτελεῖτο τὰ Διόκλεια, καὶ τὸ ἄλσος, ἀντὶ τοῦ καὶ ἡ καθέδρα, τῶν Αἰακιδῶν, ἡ καλῶς τῇ θαλάττῃ περιειλημμένη, ἤγουν ἡ Αἴγινα, ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Αἰάκεια. μαρτυρήσει καὶ ἡ Ἐλευσὶς τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἔνθα ἤγετο τὰ Δημήτρια, τὰ καὶ Ἐλευσίνια, καὶ ἡ πλουσία Μαραθὼν, ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Ἡράκλεια· ἦν δὲ τὸ ἆθλον ἀργυρᾶ φιάλη· καὶ αἱ πόλεις αἱ καλλίπλουτοι, ἤγουν αἱ πλούτῳ κομῶσαι, αἱ ὑποκάτω τῆς Αἴτνης τῆς ὑψηλὴν ἐχούσης κορυφὴν, τουτέστιν αἱ Συρακοῦσαι, ἔνθα ἐτελεῖτο ἀγὼν Ἴσθμια καλούμενος. καὶ ἡ Εὔβοια μαρτυρήσει αὐτοῦ τὰ κατορθώματα, καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἐρευνῶν εὑρήσεις ἔργα αὐτῶν μείζονα ἢ ὡς ἰδεῖν ἀντὶ τοῦ νοῆσαι. Ἀλλὰ ὦ Ζεῦ τέλει, ἤγουν ποίει ἐκνεῦσαί με, ἤτοι ἐξελθεῖν, ἀνύσαντα ἤδη τὸν ὕμνον ἐλαφροῖς ποσὶ, τουτέστιν ἀνεπαχθῶς, ἐλαφρῶς, ὑπ' οὐδενὸς βαρούμενον, αἰδῶ διδοὺς, ἀντὶ τοῦ δύναμιν αἰδέσιμον. καὶ εὐτυχίαν ἡδέων (πραγμάτων) γλυκεῖαν. R.

150. Τὰ δ' ἐπ' ὀφρύϊ Παρνασίᾳ, ἐν Ἄργει δ' ὅσσα] ἀντὶ τοῦ, τὰ δὲ ἐν Δελφοῖς Πύθια. ἐκ τοῦ παρακειμένου ὄρους λέγει· ὅ ἐστι Πύθια. ὅσα τ' ἐν Ἄργει δὲ καὶ ἐν Θήβαις ἄλλα. καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ δὲ ὅπως δεσπότης γέγονε τοῦ στεφάνου, ὁ βωμός ἐστι μάρτυς ὁ τοῦ Λυκαίου Διὸς, καὶ ἡ ἐκεῖ ἀγομένη πανήγυρις. ἐκεῖ γὰρ νικήσας ἐστέφθη. V.

155. Πελλάνα τε καὶ Σικυὼν] ἡ Πελλήνη τῆς Ἀχαΐας πόλις, (ὅπου τὰ Φιλοξένια, καὶ αἱ χλαῖναι δίδονται. abs. G.) ἡ δὲ Σικυὼν Βοιωτίας, ἐν ᾗ τὰ Πύθια ἄγεται. καὶ ἐν Αἰγίνῃ τὰ Δελφίνια καὶ Αἰάκεια, ἐν δὲ Μεγάροις, τὰ Διόκλεια καὶ Πύθια, καὶ ἐν Ἐλευσῖνι τὰ Δημήτρια καὶ Ἐλευσίνια. εὐερκὲς δὲ ἄλσος φησὶν, διὰ τὸ κύκλῳ ὑπὸ θαλάσσης, ὥσπερ ὑπὸ ἕρκους καὶ τείχους περιβεβλῆσθαι· (ἢ διὰ τὴν φιλοξενίαν. abs. G.) V.

156. Εὐερκὲς, ἄλσος] Gl. γ. χωρίον τὸ ἔχον καλὸν ἕρκος.

158. Ταί θ' ὑπ' Αἴτνας ὑψιλόφου] καὶ αἱ ὑπ' Αἴτναν, τὸ Σικελικὸν ὄρος, πόλεις. λέγει τὰς Συρακούσας, μαρτυροῦσιν αὐτοῦ τῇ ἀνδρείᾳ. Ἴσθμια γὰρ καὶ ἐν αὐταῖς τελεῖται, ἃ καὶ ἐνίκησε Ξενοφῶν. Ἄλλως. Ταί θ' ὑπ' Αἴτνας. τῆς Σικελίας πόλις.

ἐκεῖ γὰρ ἄγεται ἀγὼν Νέμεα καλούμενος. ἢ οὕτως· ἐν Συρακούσαις ἄγεται, φησιν, Ἴσθμια ὡς καὶ ἐν Κορίνθῳ. ἄποικοι γὰρ Κορινθίων Συρακούσιοι. V.

159. Ἅ τ' Εὐβοία] καὶ ἐν τῇ Εὐβοίᾳ δὲ πάσῃ, φησι, καὶ τῇ Ἑλλάδι ζητῶν εὑρήσεις τὰ μείζονα λόγου παντὸς καὶ πάσης γνώσεως νικητήρια. ὑπερβολικῶς δὲ εἶπεν. Ἄλλως. ἐν Εὐβοίᾳ Γεραίστια ὑπὸ πάντων Γεραιστίων ἄγεται τῷ Ποσειδῶνι, διὰ τὸν συμβάντα χειμῶνα περὶ Γεραιστόν. καὶ ἐν Ἀμαρύνθῳ τῆς Εὐβοίας Ἀμαρύνθια νενικήκασιν. ὁ δὲ νοῦς· καὶ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἐπιπορευόμενος εὑρήσεις μείζονα ἔργα πεποιηκότα αὐτὸν, ἢ ὡς δύνασαι ἰδεῖν. ἢ οὕτω· τὸ πλῆθος τῶν στεφάνων, φησὶν, ἐκπέφευγε τὴν τῆς ὁράσεως μετάληψιν. V.

163. Ἀλλὰ κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσὶν] εἶπε τοῦτο πρὸς ἑαυτὸν παρακελευόμενος ἐκδραμεῖν ἀπὸ τούτων καὶ καταπαῦσαι τὸν ὕμνον. ἐπαύσατο γὰρ τῶν ἐπαίνων. καὶ περὶ ἑαυτοῦ λέγει, ὅτι χρὴ ἀποστῆναι κούφοισι ποσὶν ἀνεπαχθῆ φανέντα. δίδου μοι οὖν, φησὶν, ὦ Ζεῦ, τελεστικωτάτην τὴν παρὰ σοῦ αἰδῶ τε καὶ εὐτυχίαν, ἐξ ἧς ἔστι τέρπεσθαι καὶ ἥδεσθαι· ἤτοι αἰδέσιμόν με ποίει καὶ τιμῆς ἄξιον. ἢ οὕτως· αἰδεστικούς τε καὶ αἰδεσίμους αὐτοὺς ποίει ἐπιμελῶς προαρξάμενος. V.

Carmen XIV.

Περὶ τῶν κώλων τοῦ τεσσαρεσκαιδεκάτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τὸ τεσσαρεσκαιδέκατον εἶδος μονοστροφικόν ἐστι κώλων ιη' καὶ ιζ. Τὸ α', Σαπφικὸν ἐννεασύλλαβον. Τὸ β', Φαλαίκιον. Τὸ γ', ἐκ χοριάμβου, διϊάμβου καὶ Ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος, τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ', Φερεκράτειον ἀτελές. Τὸ ε', ἐπιωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ς', δακτυλικὴ διποδία, ἑξασύλλαβον. Τὸ ζ', ἐκ παιόνων δύο, καὶ ἀντισπαστικοῦ πενθημιμεροῦς. Τὸ η', τροχαϊκὸν ἑφθημιμερές. Τὸ θ', ἐκ δακτυλικῆς διποδίας καὶ τροχαϊκῆς βάσεως πενθημιμεροῦς. Τὸ ι', ἐξ ἀντισπάστου πεντασήμου καὶ τροχαϊκῆς κατακλεῖδος. Τὸ ια', Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἑφθημιμερές. Τὸ ιβ', δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ιγ', τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ιδ', ἐξ Ἰωνικῆς βάσεως ἀπ' ἐλάττονος καὶ τροχαίου πενθημιμεροῦς. Τὸ ιε', Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος ἑφθημιμερές. Τὸ ις', ἐξ Ἰωνικῆς βάσεως ἀπ' ἐλάσσονος ἑφθημιμερές. Τὸ ις', ἐξ Ἰωνικῆς βάσεως ἀπ' ἐλάσσονος καὶ ἰαμβικοῦ ἡμιολίου ἀτάκτου. Τὸ ιζ', ἐκ χοριάμβου καὶ ἰαμβικοῦ πενθημιμεροῦς. Τὸ ιη', ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές.

Τὰ δὲ λοιπὰ ἑπτακαίδεκα, οὕτως· Τὸ α', Φαλαίκιον. Τὸ β', ἐκ χοριάμβου καὶ ἰάμβου ἑφθημιμεροῦς. Τὸ γ', Ἀλκμαιώνειον δεκασύλλαβον. Τὸ δ', ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ε', ἐκ χοριαμβικῆς καὶ ἰαμβικῆς βάσεως. Τὸ ς', χοριαμβικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ ζ', ἐξ ἀντισπαστικῆς καὶ ἰαμβικῆς κατακλεῖδος. Τὸ η', ἐκ χοριαμβικοῦ εἰς ἀντισπαστικόν. Τὸ θ', ἐξ Ἰωνικῆς βάσεως, καὶ τοῦ πεντασήμου, καὶ χοριαμβικοῦ, καὶ Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος. Τὸ ι', Ἀσκληπιάδειον. Τὸ ια', δακτυλικὴ τριποδία. Τὸ ιβ', δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ιγ', ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἰαμβικοῦ ἑφθημιμεροῦς. Τὸ ιδ', Γλυκώνειον. Τὸ ιε', ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ις', ἐκ χοριάμβου καὶ ἰαμβικοῦ ἑφθημιμεροῦς. Τὸ ιζ', ἰαμβικὸν πενθημιμερές.

Ἀσωπίχῳ Ὀρχομενίῳ.] Οὗτος ἐνίκησε τὴν ος' Ὀλυμπιάδα σταδίῳ. Κηφισσὸς δὲ ποταμὸς ἐν Ὀρχομενῷ, ἔνθα καὶ αἱ Χάριτες τιμῶνται. ταύταις γὰρ Ἐτέοκλος ὁ Κηφισσοῦ, τοῦ ποταμοῦ, πρῶτος ἔθυσεν, ὡς φησιν Ἡσίοδος. διὰ δὲ τοῦ Ὀρχομενοῦ ὁ Κηφισσὸς ῥεῖ. δύο δὲ Ὀρχομενοὶ, ὁ μὲν Μινύ-

νιος ὁ ἐν Βοιωτίᾳ, ὁ δὲ πολύμηλος ὁ ἐν Ἀρκαδίᾳ. Τοῦ δὲ Μινυείου νῦν μέμνηται.

1. Καφισίων ὑδάτων λαχοῖσαι] ἐπειδὴ χαριέντως ἀπέβη τοῦ ἀγῶνος τὸ ἐπιχείρημα, προσφωνεῖ ταῖς Χάρισι τιμωμέναις κατὰ τὸν Βοιωτικὸν Ὀρχομενὸν, αἷς λέγεται πρῶτος Ἐτέοκλος ὁ Κηφισσοῦ παῖς τεθυκέναι. ὁ δὲ Κηφισσὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ ποταμός. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ὦ ἀοίδιμοι βασίλειαι Χάριτες, αἳ τὰ τοῦ Κηφισσοῦ ὕδατα ἐκληρώσασθε, καὶ κατοικεῖτε τὴν εὔγειον Ὀρχομενὸν, τυγχάνουσαι καὶ τοῦ τῶν Μινυῶν γένους ἐπίσκοποι, ἐπακούσατέ μου νῦν εὐχομένου. V.

Ὦ Χάριτες ἀοίδιμοι ἤγουν περιβόητοι, βασίλισσαι τῆς πλουσίας Ὀρχομενοῦ, ἔφοροι τῶν Μινυῶν, τῶν ἀρχαίων τὴν γένεσιν, αἵτινες οἰκεῖτε ἕδραν, ἤτοι καθέδραν, τόπον καλλίπωλον, τουτέστιν ἵπποις κομῶντα, ἢ καλλίβωλον, ἤτοι εὔγειον τῶν τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ ὑδάτων τὸν κλῆρον ἐσχηκυῖαι, (τοῦτο γὰρ δύναται τὸ λαχοῦσαι) κλῦτε, ἀντὶ τοῦ ἐπακούσατε, ἐμοῦ δηλονότι, ἐπεὶ εὔχομαι ὑμῖν, ἤγουν, ἐπικαλοῦμαι ὑμᾶς. σὺν ὑμῖν γὰρ, ἀντὶ τοῦ, δι' ὑμῶν γίνεται τοῖς ἀνθρώποις πάντα τὰ τερπνὰ καὶ τὰ γλυκέα· λέγω, εἴτις ἀνὴρ ἐστὶ σοφὸς, ἤγουν φρόνιμος, καὶ ψυχικὴν ἀρετὴν ἔχων, δι' ὑμῶν ἐστιν αὐτῷ τὸ τερπνὸν τῆς φρονήσεως· εἴ τις ἐστὶ καλὸς ἢ εὔμορφος καὶ σωματικῇ ἀρετῇ χρῆται, δι ὑμῶν ἐστιν αὐτῷ τὸ τερπνὸν τοῦ κάλλους· εἴτις ἐστὶν ἀγλαὸς, τουτέστι λαμπρὸς, περιφανὴς τὰ ἐκτὸς, καὶ εὐδοξίαν ἔχων, δι' ὑμῶν ἐστιν αὐτῷ τὸ τερπνὸν τῆς λαμπρότητος. καὶ γὰρ καὶ οἱ θεοὶ χωρὶς τῶν σεβασμίων Χαρίτων οὔτε χοροὺς κοιρανοῦσιν, ἀντὶ τοῦ δεσπόζοντες διατάττουσι (χοροὺς δὲ λέγει οὓς οἱ ἄνθρωποι αὐτοῖς τελοῦσιν) οὔτε δαῖτας, ἤγουν ἑορτὰς, θυσίας, ἀνθρώπων δηλονότι ἐπ' αὐτοὺς, δεσπόζοντες διατάττουσιν. R.

Λαχοῖσαι] Gl. γ. εἰς κληρονομίαν λαβοῦσαι.

2. Αἵ τε ναίετε] ἱππικοὶ λέγονται οἱ Ὀρχομένιοι. Ἐργῖνος γὰρ ἵππῳ νικήσας Θηβαίους φόρου ὑποτελεῖς ἔσχεν, ἄχρις οὗ Ἡρακλῆς αὐτοὺς ἠλευθέρωσε. V.

5. Παλαιγόνων Μινυᾶν] τὸ τῶν Μινυῶν γένος ἀρχαῖον ἀπὸ Μινύου τοῦ Θετταλοῦ. Μινύας δὲ ἐκ Καλλιῤῥόης τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Ποσειδῶνος, καὶ τοῦ γένους τῶν Ἀργοναυτῶν. πλησιόχωροι δὲ καὶ γείτονες οὗτοι οἱ Μινυΐδαι (f. Μινυάδαι) Ὀρχομενίων. ὁ γὰρ Μινύας πρῶτος ἦρξεν Ὀρχομενίων. V.

7. Σὺν γὰρ ὑμῖν τὰ τερπνὰ] μεθ' ὑμῶν γὰρ, ὦ Χάριτες, τὰ ἐπιτερπῆ τε καὶ ἡδέα γίνεται καὶ συμβαίνει τοῖς ἀνδράσι, καὶ εἴτε σοφὸς, ὡς Ὅμηρος, δι' ὑμᾶς· οἱ γὰρ ἐπιχαρεῖς δι' ὑμᾶς πᾶσι μόνιμοι (?) διὰ παντός· εἴτε ἀγλαὸς ἢ ἀνδρεῖος. αἱ γὰρ τρεῖς ἀρεταὶ δι' ὑμᾶς, ἡ σοφία, τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἀνδρεία. V.

Schol. ms. γ. δι' ὑμῶν ἐστιν αὐτοῖς τὰ προτερήματα πάντα.

12. Κοιρανέοντι χοροὺς] ἤτοι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἔχουσι τοὺς χοροὺς, ἢ βασιλεύουσι τῶν χορῶν· ἵνα πτῶσις ἀντὶ πτώσεως, αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς. τὸ δὲ, οὔτε δαῖτας, ἀντὶ τοῦ, οὔτε τῶν εὐωχιῶν καὶ θυσιῶν ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν οὐρανῷ πάντων προςάττουσι (leg. προςατοῦσι) καὶ κρατοῦσιν αἱ Χάριτες. V.

Κοιρανέοντι] Gl. γ. διακοσμοῦσι.

13. Ἀλλὰ πάντων ταμίαι ἔργων] ἀλλὰ πάντων τῶν ἔργων ταμίαι, ἤγουν διεξαγωγεῖς, αἱ Χάριτες οὖσαι δηλονότι, τὴν ἀΐδιον τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτῶν τοῦ οὐρανίου, ἤγουν τοῦ Διὸς, σέβουσιν, ἀντὶ τοῦ δοξάζουσιν ἐν οὐρανῷ, θέμεναι, ἤγουν θεῖσαι, τοὺς ἑαυτῶν θρόνους, πλησίον τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ χρυσοτόξου τοῦ ἐν τῷ Πυθῶνι τιμωμένου. ἐπεὶ γάρ, φασιν, ἦσαν αὗται ἱδρυμέναι ἐν τοῖς δεξιοῖς τοῦ Ἀπόλλωνος. Ταῦτά εἰσι τῶν τριῶν Χαρίτων τὰ ὀνόματα Ἀγλαΐα, Εὐφροσύνη καὶ Θαλία. ποιεῖται δὲ πρῶτον τὸν λόγον πρὸς τὰς δύο, ἔπειτα πρὸς τὴν Θαλίαν. R.

Ταμίαι] Gl. γ. κυβερνῆται. β. βασίλειαι.

16. Παρὰ Πύθιον Ἀπόλλωνα] παρὰ τῷ Ἀπόλλωνι, φησι, καθέζεσθαι τὰς Χάριτας διὰ τὴν εἰς αὐτὸν οἰκειότητα. ἐν γοῦν Δελφοῖς ἐπὶ τῆς δεξιᾶς εἰσιν ἱδρυμέναι τοῦ Ἀπόλλωνος. ὁ δὲ νοῦς· πλησίον γὰρ τοῦ χρυσοτόξου Ἀπόλλωνος ἀποθέμεναι τοὺς ἑαυτῶν θρόνους, καὶ ἐγγὺς αὐτοῦ ἱδρυμέναι, ἀέναον καὶ ἄφθαρτον οὖσαν τὴν τοῦ πατρὸς αὐτῶν τιμὴν Διὸς σέβουσιν. ἀέναον δὲ, κυρίως μὲν τὸ ἀεὶ ἐν τῷ ῥεῖν καὶ νάειν ὂν, νῦν δὲ τὸ αἰώνιον. ἢ, ἀντὶ τοῦ, ἀνελλιπῶς καὶ αἰωνίως παρὰ τῷ πατρὶ Διῒ τιμῶνται τῷ ἐν οὐρανῷ ὄντι. V.

19. Πότνι' Ἀγλαΐα] ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτῶν λόγου μετῆλθεν ἐπὶ τὸν πρὸς αὐτάς. ὁ δὲ λόγος· ὦ σεμνὴ καὶ τιμία Ἀγλαΐα καὶ Εὐφροσύνη, ἡ τοῖς ὕμνοις χαίρουσα, τοῦ τῶν θεῶν κρατίστου παῖδες Διός. V.

Ὦ σεβασμία Ἀγλαΐα, καὶ ὦ Εὐφροσύνη, ἡ φίλη τῶν μολπῶν, θυγατέρες τοῦ κρατίστου τῶν θεῶν, ἤγουν τοῦ Διὸς, ἐπήκοοι νῦν γένεσθε δηλονότι· καὶ ὦ Θαλία ἐρασίμολπε, ἤγουν ἡ τῶν μολπῶν ἐρῶσα, ἐπήκοος γενοῦ, ἰδοῦσα τόνδε τὸν κῶμον, ἀντὶ τοῦ, ἐπήκοος γενομένη ἐπίσκεψαι τοῦτον τὸν σὺν ὕμνῳ χορὸν, τὸν μετεώρως στρεφόμενον, ἐπὶ μοίρᾳ εὐμενεῖ, ἤγουν ἀγαθὰ φρονούσῃ· τὸν Ἀσώπιχον γὰρ ἦλθον ἀείδων, ἀντὶ τοῦ ᾄσων, ἤγουν ὑμνήσων, Λυδίῳ ἐν τρόπῳ, τουτέστι ῥυθμῷ Λυδίῳ, καὶ ἐν μελέταις, ἀντὶ τοῦ συνθήκαις ἐπῶν, διότι Ὀλυμπιόνικος

ἐγένετο δηλονότι ἡ τῶν Μινυῶν πόλις, τουτέστιν, ἡ πατρὶς τοῦ Ἀσωπίχου. σοῦ χάριν, ὦ Θαλία, ἁ Μινύεια Ὀλυμπιόνικος, γέγονε δηλονότι. δέον δὲ, καὶ ἡ Μινύεια, εἰπεῖν, ἀσυνδέτως εἶπε. R.

20. Κρατίστου παῖδες] οὐχ ὅτι κρατίστους ἔχουσι παῖδας, ἀλλ' ὅτι αὐταὶ κράτισται παῖδές εἰσι νέαι γάρ, αἱ κράτισται τῶν παίδων τῶν θεῶν, ἢ τῶν κρατίστων θεῶν. V.

21. Θαλία τε] Θάλεια ἡ Χάρις, παρὰ τὸ τεθηλέναι τὴν μνήμην τῶν εὖ πεπονθότων. τὸ δὲ ἰδοῦσα, κοινὸν ἐπὶ ὅλων. ἰδοῦσα, ὦ Εὐφροσύνη, ἰδοῦσα ὦ Θάλεια, ἰδοῦσα ὦ Ἀγλαΐα, θεασάμεναι τοῦτον τὸν χορὸν σὺν εὐμενεῖ τύχῃ εὐκόλως χορεύοντα, ἀπὸ κοινοῦ, ἐπήκοοι γίνεσθε. ἔνιοι δέ φασι, πρὸς τὴν τρίτην Θάλειαν τοῦτο λέγεσθαι. ὅτι δὲ τρεῖς εἰσὶ, καὶ Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ λέγει. V.

Ἐπήκοοι νῦν] λείπει γίνεσθε. ἐπὶ εὐδαιμονίᾳ καὶ εὐμοιρίᾳ. τὰ δὲ ὀνόματα τῶν τριῶν καταλέγει Ἡσίοδος· (Theog. 906. 908.)

Τρεῖς δέ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρήους,
Ἀγλαΐην τε καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν. V.

26. Ἐν μελίταις ἀείδων] ἤτοι ἐπιμελείαις. ἔνθεν καὶ ἡ μέλισσα, τὸ ζῶον ἐπιμελέστατον. ἦλθον οὖν, φησιν, ὑμνήσων τὸν Ἀσώπιχον εὐμελῶς καὶ ἡδέως. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἰδίως, φησὶ, προτάξας τὰ ὀνόματα τῶν Χαρίτων, ἑνικῶς ἐφώνησε· σεῦ ἕκατι, ὦ Χάρι. προσφωνοῦσι δὲ οἱ ποιηταὶ τοὺς χοροὺς τοὺς ἐκ πλήθους συνεστῶτας, ἑνικῶς. βεβιασμένον οὖν, νυνὶ προτάξαντα τὰ ὀνόματα, λέγειν, ἕκατί σου, ἑνικῶς· ἢ ὅτι πρὸς αὐτὸν λέγει τὸν νικηφόρον. ὁ δὲ νοῦς· διότι τούτου δραμόντος ἔδοξε Ὀλυμπιόνικος ἀναγορεύεσθαι ἡ τῶν Μινυῶν πόλις. τὸ δὲ, σοῦ ἕνεκεν, ὡς πρὸς ἑκάστην ἰδίᾳ. καὶ τοῦτο μὲν, κοινὸν ὅλων. ἔνιοι δὲ τὸ σεῦ ἕκατι, ἀντὶ τοῦ, σοῦ ἕνεκεν, ὦ νικηφόρε. ἢ πρὸς μίαν τῶν Χαρίτων ἀπὸ τοῦ πλήθους μετέβη. V.

28. Μελαντειχέα νῦν δόμον Φερσεφόνας ἔθι Ἀχοῖ] παραγενοῦ νῦν, φησιν, εἰς τὸν σκοτεινὸν τῆς Περσεφόνης οἶκον, ὦ Φήμη καὶ Ἀχὼ, διηγησομένη καὶ ἀγγελοῦσα τὴν καλλίστην ἀγγελίαν τῷ πατρὶ Ἀσωπίχου, Κλεοδάμῳ, περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐστεφάνωσε τὴν χαίτην, τουτέστιν, ἵν' εἴπῃς αὐτῷ, τὸν υἱὸν αὐτοῦ νενικηκέναι, καὶ νεώτερον ἐόντα, ἐν τῇ ἐνδοξοτάτῃ Ὀλυμπίᾳ ἐστέφθαι τοῖς τῆς ἀθλήσεως στέμμασι τὰς κόμας τὰς νεωτέρας αὐτοῦ· ἀπὸ μέρους δὲ τὸ τῆς ἡλικίας νέον λέγει. V.

Μελαντειχέα νῦν δόμον ἐλθὲ (Ἀχοῖ) νῦν, ὦ Ἠχοῖ, τουτέστι φήμη, ἄπιθι εἰς τὴν καθέδραν τῆς Περσεφόνης τὴν μέλανα τείχη ἔχουσαν, ἤγουν εἰς τὸν Ἅδην, φέρουσα ἀγγελίαν περιαδομένην τῷ τοῦ Ἀσωπίχου πατρὶ, τῷ Κλεοδήμῳ, ὅπως ἰδοῦσα τὸν Κλεόδημον εἴπῃς τὸν υἱὸν αὐτοῦ ὅτι ἐστεφάνωσε τὴν χαίτην, ἀντὶ τοῦ τὴν κόμην αὐτοῦ παρὰ ταῖς κοιλάσι τῆς εὐδόξου Πίσης, ἤγουν ἐν τῇ εὐδόξῳ Ὀλυμπίᾳ, πτεροῖς εὐδόξων ἀγώνων, ἀντὶ τοῦ, στεφάνοις ἐπαίρουσι καὶ οἷον πτεροῦσι τοὺς στεφανουμένους. ἐπὶ τοῦ πράγματος δὲ ὀφείλων θεῖναι τὸ εἴπῃς, ἵν' ᾖ ὁ λόγος οὕτως· ὅπως ἰδοῦσα τὸν Κλεόδημον εἴπῃς, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ τὴν νέαν κόμην αὐτοῦ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ ἐστεφάνωσεν· ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ ὀνόματος αὐτὸ τίθησιν, εἶτα ἐπάγει τὸ πρᾶγμα, καὶ ποιεῖ τὸν λόγον ὅμοιον τῷ· (Eurip. Hec. 986. sq.) "εἰπέ μοι τὸν "Πολύδωρον, εἰ ζῇ." κατ' αἰτιατικὴν δὲ λέγεται ἐν τούτοις τὸ ὄνομα. τὸ γὰρ λέγειν αἰτιατικὴν ἀεὶ λαμβάνει, ὅτι πρὸς τὸ λεγόμενον ἀποτείνει. R.

29. Ἴθι] Gl. β. γ. πορεύου.

31. Τὸ Κλεόδημον πρὸς τὸ ἰδοῦσα, τὸ δὲ υἱὸν πρὸς τὸ εἴπῃς. ἵνα ἰδοῦσα Κλεόδημον εἴπῃς αὐτῷ τὸν υἱὸν, ὅτι ἐστεφάνωσεν οὗτος ὁ Ἀσώπιχος τὴν νέαν αὐτοῦ χαίτην, ἤτοι τὴν κεφαλὴν ἐν τοῖς κόλποις τῆς Πίσης, ἤγουν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ, ἐν τοῖς πτεροῖς τῶν κυδίμων ἀέθλων, τοῖς δίκην πτερῶν αἴρουσι τὸν νικήσαντα. τοιαύτη δὲ καὶ ἡ παρὰ Ἀριστοφάνει σύνταξις· (Nub. v. 95. sq.) "Οἳ τὸν οὐρανὸν λέγοντες ἀναπείθουσιν, ὡς ἔστι πνιγεὺς, κἄστι περὶ "ἡμᾶς." καὶ πάλιν· (Nub. 145. sq.) "Ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης "ψύλλαν, ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὐτῆς πό"δας." R.

Mss. β. γ. addunt: Ἄλλοι δέ τινες οὕτω συντάσσουσιν· ὅπως ἰδοῦσα αὐτὸν τὸν Κλεόδημον εἴπῃς διὰ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν Ἀσώπιχον, ὅτι ἐστεφάνωσεν αὐτὸς τὴν αὐτοῦ χαίτην τὴν νέαν, παρὰ τοῖς κόλποις τῆς ἐνδόξου Πίσης, πτεροῖς, ἤτοι στεφάνοις ἐπαίρουσι τοὺς στεφανουμένους, οἷα πτεροῖς κυδίμων ἀέθλων.

SCHOLIA

IN PINDARI PYTHIA.

Ὑπόθεσις τῶν Πυθίων.

Ο ΤΩΝ Πυθίων ἀγὼν ἐτέθη μὲν πρότερος τῶν Ἰσθμίων πολλοῖς ἔτεσιν. ἡ δὲ αἰτία τοιαύτη μυθολογεῖται περὶ αὐτῶν. Λητὼ γὰρ ἡ Κοίου, τοῦ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, καὶ Φοίβης, τῆς Κρόνου, ᾗ ὁ Ζεὺς ἐμίγη ὄρτυγι εἰκασθεὶς, ἔγκυος γινομένη, ὠδίνειν ἐπὶ τοῦ Ζωστῆρος τῆς Ἀττικῆς· τίκτει τε Ἄρτεμιν καὶ Φοῖβον ἐν Δήλῳ, τῇ πρότερον Ὀρτυγίᾳ καλουμένῃ. ἡ μὲν οὖν Ἄρτεμις αὐξηθεῖσα ἦλθεν εἰς Κρήτην, καὶ τὸ Δικτύνιον ὄρος κατέσχεν· Ἀπόλλων δὲ ἐν Λυκίᾳ. τῇ δὲ μητρὶ τὴν Δῆλον ἀπένειμαν. ἔρχεται τοίνυν εἰς Δελφοὺς ὁ Ἀπόλλων, Πύθωνι τὰς βοῦς νέμων. Ἑρμῆς δὲ χέλυν εὑρὼν τετράχορδον, λίνα ἀντὶ χορδῶν ἐνημμένην, ἐπειδὴ οὔπω ἡ τῶν νεύρων χρῆσις εὕρητο, καὶ ἁλοὺς τὰς τοῦ Ἀπόλλωνος βοῦς κλέπτων, ἀντὶ τῆς κλοπῆς τὴν χέλυν δίδωσι τῷ Ἀπόλλωνι, λαβὼν παρ' αὐτοῦ τὸ κηρύκειον. ἑπτάφθογγον δὲ αὐτὴν ἐποίησεν, ἁρμοσάμενος πρὸς τὴν τοῦ Πανὸς σύριγγα, οὐ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Πηνελόπης, ἀλλὰ τοῦ Διὸς καὶ Θύμβρεως· ἢ τάχα ἑπτὰ φθόγγοις αὐτὴν ἐκέρασε διὰ τὸ αὐτὸν ἑπταμηνιαῖον γεγενῆσθαι. δοκεῖ δὲ οὗτος τὰ λίνα ἐξελὼν, τοῖς νεύροις ἐντεῖναι τὴν λύραν. ὅθεν καὶ λέγεται Λίνον ᾐρηκέναι. ἔμαθε δὲ καὶ τὴν μαντικὴν τέχνην ὑπὸ τοῦ Πανός. οὗτος γὰρ τοῖς Ἀρκάσι θεμιστεύει πᾶσιν ἐπιμελῶς. εἶτα ἔρχεται ἐπὶ τὸ μαντεῖον, ἐν ᾧ πρώτη Νὺξ ἐχρησμῴδησεν, εἶτα Θέμις. Πύθωνος δὲ τότε κυριεύσαντος τοῦ προφητικοῦ τρίποδος, ἐν ᾧ πρῶτος Διόνυσος ἐθεμίστευσε, καὶ ἀποκτείνας τὸν ὄφιν τὸν Πύθωνα, ἀγωνίζεται τὸν Πυθικὸν ἀγῶνα κατὰ ἑβδόμην ἡμέραν*· πεῖραν μὲν, ὅτι ἀπεπειράθη τῆς κατὰ τὸ θηρίον μάχης. ἴαμβον δὲ, διὰ τὴν λοιδορίαν τὴν γενομένην αὐτῷ πρὸ τῆς μάχης· λέγεται γὰρ ἰαμβίζειν τὸ λοιδορεῖν· δάκτυλον δὲ, ἀπὸ Διονύσου, ὅτι πρῶτος οὗτος δοκεῖ ἀπὸ τοῦ τρίποδος θεμιστεῦσαι· Κρητικὸν δὲ, ἀπὸ Διός· μητρῷον δὲ, ὅτι Γῆς ἐστι τὸ μαντεῖον· σύριγμα δὲ, διὰ τὸν τοῦ ὄφεως συριγμόν. οὕτω μὲν οὖν κατέστη πρῶτον ὁ τῶν Πυθίων ἀγών. μετὰ δὲ ταῦτα, Κρίσσης κτισθείσης ἐπὶ τὸ στενὸν τῆς εἰς Δελφοὺς ἀγούσης ὁδοῦ, καὶ πολλὰ τῶν Κρισσαίων ἐργαζομένων (ἐπὶ) τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἀποσυλούντων τοὺς ἐπὶ τὸ χρηστήριον βαδίζοντας, οἱ Ἀμφικτύονες ἐλθόντες εἰς τὴν Κρίσσαν μετὰ τῶν ἄλλων συμμάχων, καὶ κύριοι αὐτῶν γενόμενοι, διέθηκαν ἕτερον ἀγῶνα, ἐν ᾧ καὶ αὐληταὶ ἠγωνίσαντο. οἱ δὲ τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα νικήσαντες, εἰσὶν οὗτοι, ὅτε Ἀπόλλων ἔθηκε Πύθια, ἐν τῷ τοῦ Πύθωνος ἀγῶνι· Κάστωρ στάδιον, πὺξ Πολυδεύκης, δολιχὸν Κάλαϊς, ὁπλίτην Ζήτης, δίσκον Πηλεὺς, πάλην Τελαμὼν, παγκράτιον Ἡρακλῆς. οὓς τῷ φυτῷ τῆς δάφνης ἐστεφάνωσεν.

Ἄλλως.

Εὐρύλοχος ὁ Θεσσαλὸς καταπολεμήσας Κιρραίους ἀνεκτήσατο τὸν ἀγῶνα τοῦ θεοῦ· οἱ δὲ Κιρραῖοι λῃστρικῇ ἐφόδῳ χρώμενοι ἐφόνευον τοὺς παραβάλλοντας εἰς τὰ τοῦ θεοῦ ἄλση. περιεγένετο δὲ αὐτῶν ἐπὶ ἄρχοντος, Ἀθήνησι μὲν Σιμωνίδου, Δελφοῖς δὲ Γυλίδα†. οἱ μὲν οὖν Κιρραῖοι εἰς τὴν παρακειμένην τῷ Παρνασσῷ Κίρφιν, ὄρος οὕτω καλούμενον, ἀπέφυγον, ὅσοι δὴ καὶ περιλειφθέντες ἐτύγχανον. καταλιπὼν δὲ ὁ Εὐρύλοχος ἐνίους τῶν Θεσσαλῶν μετὰ Ἱππίου τοῦ στρατηγοῦ, ὥστε τοὺς ὑπολοίπους χειρώσασθαι, ᾤχετο ἀνακτησόμενος τὸν ἀγῶνα, καὶ δὴ τοῦτον χρηματίτην μόνον ἔθετο. μετὰ δὲ χρόνον ἑξαετῆ, καταγωνισαμένων τῶν λοιπῶν τοὺς ὑπολελειμμένους τῶν Κιρραίων, ἐπὶ μὲν Ἀθήνησιν ἄρχοντος Δαμασίου, ἐν δὲ Δελφοῖς Διοδώρου ‡, ὕστερον καὶ στεφανίτην ἔθεντο κατορθώσαντες. τὸν δὲ Εὐρύλοχον νέον ἐκάλουν Ἀχιλλέα, ὡς Εὐφορίων ἱστορεῖ·

Ὁπλοτέρου τ' Ἀχιλῆος ἀκούομεν Εὐρυλόχοιο,

* Exciderunt pauca. † Ol. xlvii. 3. ‡ Ol. xlviii. 3.

Δελφίδες ᾧ ὕπο καλὸν Ἰήϊον ἀνεβόησαν*.

μόνων δὲ κιθαρῳδῶν ἀγωνιζομένων τοπαλαιὸν ἐποίησεν ὁ Εὐρύλοχος καὶ τὰ ἕτερα ὑπάρχειν ἀγωνίσματα.

Ἄλλως.

Τὰ Πύθια ἐτέθη, ὡς μέν τινες, ἐπὶ τῷ δράκοντι, ὃν φύλακα ὄντα τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου ὁ Ἀπόλλων ἔκτεινεν· ἐκλήθη δὲ ὁ ἀγὼν ἀπὸ τοῦ τόπου· τῷ δὲ τόπῳ ἦν τὸ ὄνομα Πυθὼ, ἤτοι ἀπὸ τοῦ τοὺς φοιτῶντας ἐπὶ τὸ μαντεῖον τοῦ θεοῦ πυνθάνεσθαι, ἢ διὰ τὸ σαπῆναι τὸ θηρίον αὐτόθι ἀναιρεθέν. πύθεσθαι γάρ ἐστι τὸ σήπεσθαι, ὡς παρ' Ὁμήρῳ· (Odyss. α'. 161.) "Λεύκ' ὀστέα "πύθεται ὄμβρῳ." καθαρθεὶς δὲ ὁ Ἀπόλλων τὸν τῆς δρακοντοκτονίας φόνον ἐν Κρήτῃ παρὰ Χρυσοθέμιδι, ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς τὰ Θεσσαλικὰ τέμπη. ἔνθεν μετεκομίσατο τὴν δάφνην. μέχρι δὲ πολλοῦ ἡ εἰς τοὺς τῶν νικώντων στεφάνους χωροῦσα δάφνη ἐντεῦθεν ἐκομίζετο ὑπὸ παιδὸς ἀμφιθαλοῦς. ἐτελεῖτο δὲ ὁ ἀγὼν καταρχὰς μὲν διὰ ἐνναετηρίδος· μετέστη δὲ εἰς πενταετηρίδα διὰ τὸ τὰς Παρνασσίδας νύμφας Ἀπόλλωνι κτείναντι τὸ θηρίον τὰς ἐν ταῖς χερσὶν ὀπώρας προσενεγκεῖν δῶρα. ἔκτισαν δὲ τὸν ἀγῶνα οἱ Ἀμφικτύονες, Εὐρυλόχου τοῦ Θεσσαλοῦ θέντος αὐτόν.

Ἄλλως.

Τὸν Πυθικὸν ἀγῶνα διέθηκεν Εὐρύλοχος ὁ Θεσσαλὸς σὺν τοῖς Ἀμφικτύοσι τοὺς Κιῤῥαίους καταπολεμήσας, ὠμούς τινας ὄντας καὶ βιαζομένους τοὺς περιοίκους, ἐπὶ ἄρχοντος Δελφοῖς μὲν Γυλίδα, Ἀθήνησι δὲ Σίμωνος. καὶ νικήσας ἔθετο χρηματικὸν (?) ἀγῶνα· χρήμασι γὰρ μόνοις τοὺς νικήσαντας ἐτίμων, οὔπω στεφάνου ὄντος. ἔθετο δὲ ἀγῶνα κιθαρῳδικὸν ὥσπερ καὶ πρότερον· προσέθηκε δὲ αὐλητὴν καὶ αὐλῳδόν· καὶ τοῦ τῶν Ἀμφικτυόνων στρατεύματος ἀναχωρήσαντος ὀλίγοι περιελείφθησαν, ὥστε τὴν Κίρφιν διαπορθῆσαι. ἡγεῖτο δὲ τῶν περιλειφθέντων Ἱππίας ὁ Θεσσαλός. καὶ ἔτει ἕκτῳ μετὰ τὴν τῆς Κίῤῥας ἅλωσιν, ἀνεκήρυξαν τῷ θεῷ τὸν στεφανίτην, ἐπὶ Διοδώρου μὲν ἄρχοντος Δελφοῖς, Ἀθήνησι δὲ Δαμάσιδος. ἀντίκειται δὲ ἐκ μεσημβρίας τῷ ὄρει τοῦ Παρνασσοῦ Κιῤῥαῖον πεδίον καὶ ὄρος, ὃ Κίρφιν καλοῦσιν, ἐν ᾧ μέσος ὁ Πλειστος ὀνομαζόμενος φέρεται ποταμός. καὶ ὅτι Εὐρύλοχος ὁ Θεσσαλὸς τοὺς Κιῤῥαίους ἐπόρθησε, μαρτυρεῖ καὶ Εὐφορίων.

Ὁπλοτέρου τ' Ἀχιλῆος ἀκούομεν Εὐρυλόχοιο,
[Δελφίδες ᾧ ὕπο καλὸν Ἰήϊον ἀνεβόησαν
. . . πορθήσαντι Λυκωρέος οἰκία Φοίβου †.]

Carmen I.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ πρώτου τῶν Πυθίων εἴδους.

Ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιβ'. Τὸ α' σύγκειται ἐκ διμέτρου τροχαίου ἀκατάληκτον. Τὸ β' πενθημιμερὲς δακτυλικὸν, ὅμοιον τῷ· (Hom. Iliad. α'. 1.) "Μῆνιν "ἄειδε θεά." Τὸ γ' ὀκτασύλλαβον Σαπφικὸν, ᾧ τὸ πρῶτον ὅλον ἐκ Σαπφοῦς γέγραπται. ἔστι δὲ μονόμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον καὶ χοριαμβικόν. Τὸ δ' Πινδαρικὸν ἐκ Σαπφικοῦ. σύγκειται δὲ ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, καὶ χοριαμβικῆς καὶ Ἰωνικῆς ἀπ' ἐλάσσονος, καὶ συλλαβῆς. Τὸ ε' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς τῆς πρώτης συζυγίας διαφερούσης. Τὸ ς' σύνθετον ἐκ τοῦ λεγομένου προσοδιακοῦ καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας. Τὸ ζ' Πινδαρικὸν ἐκ Σαπφικοῦ, διαφέροντος τοῦ τετάρτου, ὅτι ἐκεῖνο μὲν ὑπερκατάληκτον, τοῦτο δὲ καταληκτικόν. Τὸ η' τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ θ' πενθημιμερὲς δακτυλικὸν, ὅμοιον τῷ· Μῆνιν ἄειδε θεά. Τὸ ι' ὅμοιον τῷ ζ. Τὸ ια' προσοδιακὸν, παρὰ τὴν ἰαμβικὴν συζυγίαν. Τὸ ιβ' τροχαϊκὴ διποδία, ὃ ἐστι μονόμετρον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ια'. Τὸ α' δακτυλι-

* G. ἀντηγώνισαν πορθήσαν (τι) Λυκωρέος οἰκία Φοίβου. † [ ] abs. Gott.

κὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ β΄ τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν Εὐριπίδειον. Τὸ γ΄ προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τῆς τελευταίας ἀδιαφόρου οὔσης. Τὸ δ΄ κατὰ τὸ Πινδαρικὸν ἐκ Σαπφικοῦ, διαφέρον τοῦ τετάρτου, ὅτι ἐκεῖνο μὲν ὑπερκατάληκτον, τοῦτο δὲ καταληκτικὸν, ὅμοιον τῷ ζ΄ καὶ τῷ ι΄ τῆς στροφῆς. Τὸ ε΄ δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον, ὅμοιον τῷ α΄ τῆς στροφῆς. Τὸ ϛ΄ δίμετρον τροχαϊκὸν βραχυκατάληκτον. Τὸ ζ΄ προσοδιακὸν, ὅμοιον τῷ ϛ΄ τῆς στροφῆς. Τὸ η΄ ὅμοιον τῷ γ΄ τῆς στροφῆς. Τὸ θ΄ δίμετρον Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος καταληκτικόν. Τὸ ι΄ ὅμοιον τῷ δ΄ τῆς στροφῆς, ἐκείνου ὑπερκαταλήκτου ὄντος. Τὸ ια΄ δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον, ὅμοιον τῷ α΄ τῆς στροφῆς. Τὸ ιβ΄ ὁμοίως. Τὸ ιγ΄ πενθημιμερὲς δακτυλικὸν, ὅμοιον τῷ· Μῆνιν ἄειδε θεά. Τὸ ιδ΄ προσοδιακὸν, ὃ σύγκειται ἐξ Ἰωνικῆς ἀπ' ἐλάσσονος καὶ χοριαμβικῆς συζυγίας. Τὸ ιε΄ δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον, ὅμοιον τῷ α΄ τῆς στροφῆς.

Πινδάρου Πύθια. Πύθια μὲν οὖν ἐκλήθη ὁ ἀγὼν ἀπὸ τόπου. τῷ δὲ τόπῳ ἦν τὸ ὄνομα Πυθὼ, ἤτοι παρὰ τὸ πυνθάνεσθαι τοὺς ἀφικνουμένους, ἢ παρὰ τὸ σήπεσθαι τὸν Πύθωνα ἐν αὐτῇ. ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Νάπη, εἶτα Πετρήεσσα, εἶτα Κρίσσα, εἶτα Πυθώ.

Ἱέρωνι Αἰτναίῳ. Γέγραπται μὲν ὁ ἐπινίκιος Ἱέρωνι, λέγεται δὲ ὁ Πίνδαρος οὕτως ἐπιβεβλῆσθαι, κατὰ Ἀρτέμωνα τὸν ἱστορικὸν, ὅτι δὴ αὐτῷ ὁ Ἱέρων χρυσῆν ὑπέσχετο κιθάραν. τὰ δὲ τοιαῦτα περιεργίας πεπλήρωται. οἰκειότατα γὰρ, Πυθίου ὄντος τοῦ ἀγῶνος, τὸν θεὸν προστάτην ὄντα ἀνυμνεῖ. Ὁ δὲ Ἱέρων ἄνωθεν Συρακούσιός ἐστι. τὴν δὲ Κατάνην ἀνακτίσας, ὁμωνύμως τῷ παρακειμένῳ ὄρει Αἴτναν προσηγόρευσε, καὶ Αἰτναῖον ἑαυτὸν, κατὰ τοὺς ἀγῶνας νικῶν, ἀνεκήρυξεν. ἐνίκησε δὲ ὁ Ἱέρων τὴν μὲν εἰκοστὴν ἕκτην Πυθιάδα * καὶ τὴν ἑξῆς κέλητι, τὴν δὲ εἰκοστὴν ἐννάτην ἅρματι, εἰς ἣν ὁ ὑποκείμενος ἐπινίκιος τέτακται †. ἔσχε δὲ ὁ Ἱέρων τὴν τῶν Συρακουσίων ἀρχὴν μετὰ τὴν τοῦ Γέλωνος, τοῦ ἀδελφοῦ, τελευτὴν τῇ ἑβδομηκοστῇ πέμπτῃ Ὀλυμπιάδι. στέφονται δὲ δάφνῃ οἱ νικῶντες.

1. Χρυσέα φόρμιγξ] τινὲς χρυσῆν ὑποσχέσθαι φασὶ κιθάραν τὸν Ἱέρωνα τῷ Πινδάρῳ. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ὑπομιμνήσκων αὐτὸν τῆς ἐπαγγελίας, ἀπὸ τῆς κιθάρας ἤρξατο τοῦ προοιμίου. ἢ χρυσέα φόρμιγξ, ἀντὶ τοῦ, τιμία κιθάρα, ὡς· (Hom. Iliad. χ΄. 470.) "χρυσῆ Ἀφροδίτη."

Ἀπόλλωνος] οὐ μάτην αὐτῷ παρέῤῥιπται, τὸ Ἀπόλλωνος (κτῆμα εἶναι) τὴν κιθάραν· ἀντὶ γὰρ τῆς τῶν βοῶν κλοπῆς παρ' Ἑρμοῦ πρῶτος ἐκτήσατο τὸ ὄργανον· ἢ Ἀπόλλωνος, διὰ τὸ τὸν Ἀπόλλωνα προκατάρχειν τοῦ χοροῦ τῶν Μουσῶν.

3. Σύνδικον] συνῳδὸν, οἱονεὶ οὐκ ἐναντίον. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος σύντροπον ἤκουσε τὸ σύνδικον. δίκη γὰρ ὁ τρόπος. ὡς καὶ Ὅμηρος· (Odyss. τ΄. 43.) "Αὕτη τοι δίκη ἐστὶ θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν." ὁ δὲ νοῦς· ὦ χρυσῆ κιθάρα, καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος κτῆμα καὶ τῶν μελανοπλοκάμων Μουσῶν σύνδικον, ἤγουν, συνῳδὸν καὶ σύντροπον, παρόσον ὁ μὲν Ἀπόλλων τῇ κιθάρᾳ τῶν ᾠδῶν προκαθηγεῖται τῶν Μουσῶν, αὗται δὲ χορεύουσι.

4. Τᾶς ἀκούει μὲν βάσις] βάσιν ἔνιοι τὸν ῥυθμόν φασι· πρὸς γὰρ τὸν ῥυθμὸν ἡ ἁρμονία τῶν μελῶν διατυποῦται· οἱ δὲ τὴν τῶν χορδῶν κροῦσιν· προκατάρχονται γὰρ αἱ ᾠδαὶ παρὰ τῆς κιθάρας· εἶθ' οὕτως ἕπεται ὁ τῶν χορευτῶν ῥυθμός. [ἢ βάσις, ὁ ῥυθμὸς, παρὰ τὸ βαίνειν εἰς τὸν ῥυθμὸν τοῖς κρούουσι τὴν γῆν τοῖς ποσίν.] abs. G.

Ἀγλαΐας ἀρχὰ] ἀμφίβολον, πότερον ἡ βάσις ἀγλαΐας ἀρχὴ οὖσα, ἢ σὺ, ὦ κιθάρα, ἀγλαΐας τυγχάνεις ἀρχή; κἀντεῦθεν δὲ ἄδηλον· ἤτοι ἀγλαΐαν τὴν κατὰ τὰς πανηγύρεις φησὶ, καθ' ἣν πάντες γαννύμενοι τερπόμεθα, ἢ τὴν διάχυσιν καὶ εὐφροσύνην, ἢ ἀγλαΐας ἀρχὰν, τὴν ἀρχὴν καὶ τὰς προανακρούσεις.

5. Πείθονται δ' ἀοιδοὶ] ἀοιδοὶ ἤτοι ἐν τῷ καθόλου οἱ χορευταὶ, ἢ οἱ κιθαρῳδοὶ, ἢ οἱ ποιηταὶ, ἢ ἐπὶ τῶν Μουσῶν ὁ λόγος. ὡς γὰρ ἔφην, Ἀπόλλων μὲν προκατάρχει τῶν Μουσῶν· πρὸς δὲ τὰ κρούματα εὐρύθμως αἱ Μοῦσαι χορεύουσι. σάμασι δὲ, τοῖς σημείοις, τοῖς συνθήμασιν, ἢ τοῖς κελεύσμασιν, ἀπὸ τοῦ σημῆναι διὰ τῆς προανακρούσεως.

7. Ἀμβολὰς τεύχῃς] τὰς προαναφωνήσεις κατασκευάζῃς. ὡς καὶ Ὅμηρος· (Odyss. α΄. 155.) "Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν," ἐλελιζομένα δὲ, διακινουμένη. ὁ δὲ νοῦς· ἧς, σου, ὦ κιθάρα, κατακούει μὲν ἡ τῶν ποδῶν κροῦσις, τῆς εὐφροσύνης καὶ τῆς διαχύσεως ἀρχὴ οὖσα. πείθονται δὲ καὶ οἱ ἀοιδοὶ τοῖς σοῖς συνθήμασιν, ὅταν τῶν προοιμίων, τῶν ἡγουμένων τῶν χορῶν, τὰς προαναφωνήσεις καὶ κρούσεις διακινουμένη κατασκευάζῃς.

8. Καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν] κατὰ τὸ ἐναντίον προήγαγεν. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, αἰχμήτου κεραυνοῦ πῦρ. τὸ δὲ τοιοῦτο σχῆμα τοῦ λόγου καὶ παρ' Ὁμήρῳ· (Iliad. δ. 535) "ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη." πελεμιχθεὶς γὰρ ἀνεχώρησεν.

9. Ἀενάου πυρὸς] τὸ ἀέναον κυρίως ἐπὶ τῶν ὑδάτων τίθεται. καταχρηστικῶς δὲ ὁ Πίνδαρος νῦν καὶ ἐπὶ τοῦ κεραυνοῦ τίθησι, ἀντὶ τοῦ ἄσβεστον. σκάπτῳ δὲ Δωρικῶς, τῷ σκήπτρῳ.

* Olymp. lxxiv. iii.

† Olymp. lxxvii. iii.

10. Διὸς αἰετὸς] πάνυ γὰρ διετύπωσεν, ὅτι δὴ ὁ ἀετὸς ἐπικαθήμενος τῷ τοῦ Διὸς σκήπτρῳ, καὶ κατακηλούμενος ταῖς μουσικαῖς ᾠδαῖς εἰς ὕπνον κατάγεται, ἀμφοτέρας χαλάσας τὰς πτέρυγας, καὶ ταλαντευόμενος καὶ ζυγοστατούμενος, ὥσπερ διὰ τὴν τοῦ σκήπτρου στενότητα, ὥστε αὐτὸν μὴ ἐξολισθαίνειν τῇ ᾠδῇ, ἀλλ' ἀσφαλῆ τὴν βάσιν ὑπάρχειν. ἡ δὲ Σαπφὼ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου, ἐπὶ τῶν περιστερῶν· "Ταῖσι ψυχρὸς μὲν ἐγένετο θυμὸς, παρ' δ' ἱεῖσι τὰ πτερά." ὁ δὲ νοῦς· καὶ τὸν ἰσχυρότατον καὶ πολεμικώτατον κεραυνὸν σβεννύεις τοῦ διὰ παντὸς ὄντος πυρός. ἀφυπνοῖ δὲ, τῇ ἡδονῇ συσχεθεὶς, ἐπὶ τοῦ σκήπτρου τοῦ Διὸς ὁ ἀετὸς, τὴν ταχεῖαν ἑαυτοῦ πτέρυγα ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν χαλάσας ὁ τῶν ὀρνέων βασιλεύς.

13. Κελαινῶπιν δ' ἐπί οἱ νεφέλαν] ἤτοι κατ' αὐτῆς τῆς νεφέλης τὸ ἐπίθετον, ἵνα σωματικώτερον ἀναπλάσῃ τὴν νεφέλην, τὴν μέλανας ἔχουσαν ὀφθαλμοὺς, ἢ τὴν μελαίνουσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς νεφέλην, ἢ κελαινῶπιν νεφέλαν, τὴν ἐπίχυσιν τοῦ ὕπνου φησὶ, παρ' ὅσον ἀφεγγής ἐστι· κατέχευας, φησὶν, ὦ κιθάρα, ἁπαλὸν καὶ ἡδὺ κλεῖθρον κατὰ τῶν βλεφάρων, ἀντὶ τοῦ, εἰς ὕπνον καταφερόμενος ὑπὸ σοῦ, ὦ κιθάρα, ὁ ἀετὸς αἰωρεῖται τὸν νῶτον ἐπὶ θάτερα ῥίπτων.

15. Ἀγκύλῳ κρατὶ] ἤγουν τῇ ἐπικεκαμμένῃ ῥινὶ τοῦ ἀετοῦ. οὕτω δὲ εἶπε διὰ τὸ ἐπικαμπὲς τῆς ῥινὸς αὐτοῦ. ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. καὶ Ὅμηρος (Odyss. τ'. 538.) ἀγκυλοχείλην τὸν ἀετόν φησι. τὸ δὲ κλαῖστρον ἀντὶ τοῦ κλεῖθρον.

17. Ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ] ἀντὶ τοῦ εἰς ὕπνον φερόμενος ὑπὸ σοῦ, ὦ κιθάρα, αἰωρεῖται τὸν νῶτον ἐπὶ θάτερα ῥίπτων. Ἄλλως. ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τὸν εὐδιάχυτον, ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. γραφικώτατα δὲ συνδιατιθέμενον τῇ ἡδονῇ καὶ θελγόμενον τὸν ἀετὸν ὑπετύπωσε.

18. Ῥιπαῖσι] ταῖς βολαῖς. λέγει δὲ, τοῖς μέλεσιν. ὁ δὲ νοῦς· ὁ ἀετὸς εἰς ὕπνον τῇ ἡδονῇ καθελκόμενος τὸν εὐδιάχυτον αὐτοῦ νῶτον ἐπαίρει, τοῖς σοῖς βέλεσι θελχθείς.

Βιατὰς Ἄρης] ὁ γὰρ ἰσχυρότατος Ἄρης τὴν τραχυτάτην τῶν δοράτων ἀκμὴν καταλιπὼν, τουτέστι τὸν πόλεμον, εὐφραίνει τὴν καρδίαν τῷ τῆς κιθάρας κώματι ἤγουν θέλγματι.

21. Κῆλα δὲ] κῆλα μὲν Ὅμηρος τὰ τοξικὰ βέλη· (Iliad. α'. 53.) "Τὰ δ' ἐπῴχετο κῆλα θεοῖο." δυνατὸν δὲ ἀκούειν καὶ νῦν τροπικώτερον βέλη, τὰ θελκτικὰ τῆς μουσικῆς πάθη· κῆλα δὲ κατὰ συναίρεσιν τὰ κηλήματα, ἤγουν τὰ ὑπὸ τῆς μουσικῆς θέλγματα. ὁ δὲ νοῦς· τὰ δὲ τῆς μουσικῆς κηλήματα καὶ τῶν θεῶν θέλγει τὰς φρένας παρὰ τῇ σοφίᾳ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν ἰοπλοκάμων Μουσῶν.

25. Ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε] τοῦτο εἶπεν, ἵνα ἕτοιμοι ὦσιν οἱ ἀκροαταὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν. ὁ δὲ νοῦς· ὅσα δὲ μήτε κατὰ τὴν γῆν, μήτε κατὰ τὴν ἄπειρον θάλασσαν φιλεῖ ὁ Ζεὺς, ἀποστρέφονται τὴν ᾠδὴν τῶν Μουσῶν.

29. Ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ] πάλιν κατὰ τὸ ἴδιον ἔθος θηλυκῶς τὴν Τάρταρον προήγαγεν, ὡς καὶ τὴν Ἰσθμὸν (Olymp. viii. 64.) καὶ τὸ Τυφώς· ἔστι γὰρ Τυφών. Ὅμηρος δὲ ἑτέραν εὐθεῖαν οἶδεν, ὁ Τυφωεύς· (Iliad. β'. 782.) "Τυφωέϊ γαῖαν ἱμάσσῃ."

31. Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀτύζεται. ἀποστρέφεταί, φησι, καὶ ὁ Τυφὼν οὗτος τὴν μουσικὴν, ὁ ἐν τῷ Ταρτάρῳ κείμενος, ὁ πολέμιος τῶν θεῶν.

Ἑκατοντακάρανος] οὐκ ἀριθμητικῶς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ πολυκέφαλος.

Τόν ποτε Κιλίκιον θρέψεν] ὅν ποτε, τὸν Τυφῶνα φησὶν, ἔθρεψε μὲν τὸ ἐν Κιλικίᾳ πολυθρύλλητον σπήλαιον, νῦν δὲ αἱ τῆς Κύμης ὄχθαι καὶ ἡ Σικελία τὰ δασέα αὐτοῦ στήθη πιέζει. Ἄλλως. στασιάζεται καὶ ἡ περὶ τοῦ Τυφῶνος ἱστορία. οἱ μὲν γὰρ αὐτὸν ὄρει τῆς Βοιωτίας ὑποκεῖσθαι ἔφασαν, καὶ ὡς εἰσὶν αὐτόθι πυρὸς ἀναδόσεις· οἱ δὲ ἐν Φρυγίᾳ· ἕτεροι δὲ ἐν Λυδίᾳ. Ἀρτέμων δέ τις ἱστορικὸς πιθανώτερον λογοποιεῖ. καθάπαξ γάρ, φησι, πᾶν ὄρος ἔχον πυρὸς ἀναδόσεις ἐπὶ Τυφῶνι καίεται. ἔστι δὲ τὸ πιθανὸν ἐξ αὐτῆς τῆς τοῦ ὀνόματος ἱστορίας. τύφειν γὰρ τὸ καίειν. ὁ δὲ Πίνδαρός φησι τὸν Τυφῶνα ἐν Κιλικίᾳ τεθράφθαι, ὡς καὶ Ὅμηρος· (Iliad. β'. 783.) "Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς." ὑποκεῖσθαι δὲ τῷ ὄρει καὶ αὐτόθι πυρὸς κρατῆρας καὶ τοὺς ἀναδιδομένους πρηστῆρας. πολυώνυμον δὲ, ἀντὶ τοῦ, πολυθρύλλητον, διὰ τὸ ἀνατραφῆναι ἐν αὐτῷ τὸν Τυφῶνα.

34. Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας] Κύμη, νῆσος παρακειμένη τῇ Σικελίᾳ. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα τῶν Αἰολέων. φαίνεται δὲ οὐχ ἡ Κύμη πῦρ ἀναδιδοῦσα, ἀλλ' ἡ καλουμένη Προσύλη, (?) ἣν καὶ Πιθηκούσας ὀνομάζουσι. συμβαίνουσι γὰρ αὐτόθι κυμάτων ἐξαισίων κινήσεις, καὶ ἀνέμων σφοδροτάτων ἐπίπνοιαι, καὶ πρηστήρων ἐπιφάνειαι, καὶ πυρὸς καταφλέξεις. μυθολογεῖται ὑποκεῖσθαι τὸν Τυφῶνα.

Ἁλιερκέες ὄχθαι] ἤτοι αἱ τὴν ἅλα ἕρκος ἔχουσαι, ἢ τῆς ἁλὸς αὐτῆς ἕρκος οὖσαι, διὰ τὸ μὴ συγχωρεῖν ἐπίπροσθεν φέρεσθαι τὰ κύματα.

36. Κίων δ' οὐρανία] ἡ Αἴτνη, τὸ ὄρος, ἣν οὕτως ὠνόμασε, διὰ τὸ ὕψος ὑποστηρίζουσαν τὸν οὐρανόν. ὁ δὲ νοῦς· ἡ δὲ οὐρανία κίων συνέχει τὸν Τυφῶνα, ἡ κατὰ πᾶσαν ὥραν ἔτους χιονιζομένη καὶ τῆς ὀξείας χιόνος τροφὸς οὖσα, ἤγουν ἡ Αἴτνη.

38. Πάνετες] τὸ πάνετες ἀμφίβολον· ἤτοι γὰρ διαπαντὸς συνέχει τὸν Τυφῶνα ἡ Αἴτνη καὶ δι' αἰῶνος, ἢ τῷ ἑξῆς συναπτέον, ὀξείας χιόνος τιθήνα, ἵν' ᾖ, δι' ἔτους ἀεὶ τιθηνουμένη καὶ τρέφουσα τὴν χιόνα, ἢ ὅτι

οὐ κατὰ παντὸς, ἀλλὰ κατὰ πᾶσαν ὥραν ἔτους, ἵνα εἰς ὑπερβολὴν ἄρῃ τὸν λόγον, λέγων καὶ χειμῶνι καὶ θέρει χιονίζεσθαι τὴν Αἴτνην. ὀξεῖαν δὲ τὴν χιόνα φησὶν, ἤτοι παρὰ τὴν πυκνότητα τῆς καταφορᾶς, ἢ παρὰ τὴν ψυχρότητα. ὅτι οἱ ἐφαπτόμενοι ὅμοιόν τι πάσχουσι τοῖς κεντουμένοις. ἀπλάτου δὲ πυρὸς, ἀπροσπελάστου, ἢ πολλοῦ.

41. Ἁγνόταται ἐκ μυχῶν] ἁγνότατον τὸ πῦρ φησιν, ὅτι ἁγνιστικόν ἐστιν, ἢ καὶ παρὰ τὸ θεῖον τὸ αὐτόθι γιγνόμενον, ᾧ καθαίρομεν, ὡς καὶ Ὅμηρος (Odyss. χ. 482.) "ὄφρα θεειώσω μέγαρον." τῇ δὲ τροπῇ ἐπιμένει διόλου, πυρὸς ποταμοὺς καὶ πηγὰς λέγων, διὰ τὴν ἄγαν τοῦ πυρὸς ἀνάδοσιν. ὁ δὲ νοῦς· ἀφ' ἧς τινος Αἴτνης ἀναφυσῶνται καὶ ἀναδίδονται ἐκ τῶν μυχῶν ἀπροσπελάστου πυρὸς πηγαί· οἱ δὲ ποταμοὶ τοῦ πυρὸς ἐν μὲν ἡμέρᾳ ῥοῦν καὶ φθορὰν προχέουσι καπνοῦ, αἴθωνα, ἤτοι μέλανα, ἢ καυστικόν· ἐν δὲ νυκτὶ ἡ ξανθὴ τοῦ πυρὸς φλὸξ ἐκρήγνυσι τοῦ ὄρους τὰς πέτρας, καὶ εἰσκυλίει τῇ παρακειμένῃ θαλάσσῃ.

47. Ἁφαίστοιο ἑρπετὸν] ὁ Τυφὼν, παρόσον ἐξ αὐτοῦ, ἤτοι δι' αὐτὸν, οἱ τοῦ πυρὸς ἀναδίδονται πρηστῆρες. κρουνοὺς μὲν τροπικῶς φησιν ὡς ἐπὶ ποταμοῦ. ἐπιφαίνει δὲ τὰς τοῦ πυρὸς ἀναφυσήσεις. ὁ δὲ νοῦς· ἐκεῖνο δὲ τὸ τοῦ Ἡφαίστου ἑρπετὸν κρουνοὺς πυρὸς δεινοτάτους ἀναδίδωσι, θαυμαστὸν μὲν ἰδεῖν, θαυμαστὸν δὲ καὶ τῶν παριόντων καὶ ἑωρακότων ἀκοῦσαι.

52. Ἐν μελαμφύλλοις] τοῖς πολυδένδροις. ἡ γὰρ τῶν δένδρων πυκνότης βαθεῖαν ἀπεργάζεται τὴν ὕλην. Ζητητέον δὲ, πῶς φησι τὸν Τυφῶνα ἐνδεδέσθαι ταῖς τῆς Αἴτνης κορυφαῖς, ὅν φησιν ὑπ' αὐτῇ κεῖσθαι; ῥητέον δὲ, ὅτι ὑπόκειται μὲν αὐτῷ τὸ ἔδαφος ὑπὸ τὸν νῶτον, ἐπίκειται δὲ τῷ στήθει ἡ Αἴτνη ὥσπερ δεσμὸς καὶ σχοινίον ἐν μέσῳ αὐτὸν συνέχουσα.

54. Χαράσσοισα] ἐπιξύουσα, ἐπινύσσουσα· ὁ δὲ νοῦς· τὸ ὑπεστρωμένον ἔδαφος κεντρῶδες κεντεῖ καὶ ἐπιξύει τὸ τοῦ Τυφῶνος νῶτον· τῆς δὲ κεντρώσεως αἴτιόν ἐστι τὸ τῇ Αἴτνῃ ἐπικείμενον βάρος. τὸ μὲν κεκλιμένον νῶτον κεντεῖ ἐπιξύουσα ἡ ὑποκειμένη τοῦ ἐδάφους κεντρώδης στρωμνή.

56. Εἴη Ζεῦ] ἐπειδὴ τὸν περὶ τοῦ Τυφῶνος λόγον ἐκίνησε καὶ τὰς τιμωρίας αὐτοῦ διεξῆλθεν, ὥσπερ φόβῳ διατεθεὶς πρὸς τὰ διηγήματα, κατεύχεται τὸν Δία ἔχειν εὐμενῆ. ὁ δὲ νοῦς· εἴη σοί, φησιν, ὦ Ζεῦ, ἀρέσκειν, ὅστις τοῦτο τὸ ὄρος περιέπεις, τὴν Αἴτνην, ὅ ἐστι τῆς εὐκάρπου Σικελίας πρόσωπον, ἤτοι διὰ τὸ ἐπιφανὲς, ἢ διὰ τὸ ὕψος. τιμᾶται δὲ κατὰ τὸ ὄρος τῆς Αἴτνης ὁ Ζεύς. Γαίας δὲ μέτωπον τὴν Αἴτνην μεταφορικῶς φησιν ἀπὸ τῶν ζώων, ἤτοι διὰ τὸ ἐπίσημον αὐτὴν εἶναι, ἢ διὰ τὸ ὕψος καὶ τὴν ἀνάβασιν

58. Τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν] τούτου οὖν τοῦ ὄρους τὴν ὁμώνυμον πόλιν Αἴτνην ὁ ἔνδοξος οἰκιστὴς Ἱέρων ἐδόξασεν, ἀνακηρύξας κατὰ τὰ Πύθια· ἀνεκήρυξε γὰρ ὑπὲρ τὸ καλλίνικον ἅρμα τοῦ Ἱέρωνος ὁ κήρυξ, οὖσαν αὐτοῦ πατρίδα.

64. Ναυσιφορήτοις] ὡς τοῖς διὰ νηὸς φερομένοις ἀνδράσι χάρις καὶ ἡδονὴ πρώτοις φερομένοις διὰ θαλάσσης, πόμπιμον καὶ οὔριον ἐπιπνεῦσαι ἄνεμον, οὕτω καὶ τῇ Αἴτνῃ ἀνακτισθείσῃ πρῶτον ἐν ἀγῶσιν ἐπιφανεστάτην γενέσθαι φησι.

67. Ἐοικότα γὰρ] εἰκὸς γὰρ καὶ πρέπον φησὶ, τὸν ἐξ ἀρχῆς ἀγαθῆς ἀρξάμενον, τοῦτον καὶ τέλους ἐνδόξου τεύξεσθαι. οὕτως οὖν καὶ τὴν Αἴτνην ἐκ πρώτης* ἀρξαμένην ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἐπίδοξον εἶναι ὑπολαμβάνω καὶ διηνεκῶς εὐπραγήσειν.

69. Ὁ δὲ λόγος] ὁ δὲ ἐμὸς ἐγκωμιαστικὸς λόγος, φησὶ, κοσμεῖ καὶ δοξάζει τὴν Αἴτνην ταῖς συντυχίαις ταύταις τῆς νίκης, καὶ εἰς τὸ λοιπὸν αὐτὴν ἵπποις τε καὶ στεφάνοις ἔνδοξον καὶ σὺν θαλίαις καὶ κώμοις ἡδίστοις ὀνομαστὴν ἀποδείκνυσιν, ὥστε τὴν μνήμην αὐτῆς διαμένειν ἄσβεστον.

74. Λύκιε καὶ Δάλοιο ἀνάσσων] ὦ Λύκιε Ἄπολλον καὶ τῆς Δήλου βασιλεύων καὶ τοῦ Παρνασσοῦ, τοῦ ἐν Φωκίδι ὄρους, τὴν Κασταλίαν κρήνην φιλῶν, ἐθελήσαις ταῦτα, ἃ εὔχομαι, τῷ σῷ νόῳ πράττειν καὶ συμπεραίνειν, καὶ εὔανδρον ἀποτελεῖν τὴν χώραν.

79. Ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ] ἐκ θεῶν γάρ, φησι, ταῖς ἀνθρωπίναις ἀρεταῖς πᾶσαι μηχαναὶ δωροῦνται. κατὰ δαίμονα γάρ τινα σοφοὶ, καὶ ταῖς χερσὶν ἀνδρεῖοι, καὶ ἄγαν εὔγλωσσοι, καὶ δυνατοὶ κατὰ τὸ λέγειν ἐγένοντο.

82. Ἄνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον] τὸν δὲ Ἱέρωνα ἐγκωμιάσαι προθυμούμενος ἐλπίζω παρὰ σκοπὸν μὴ ῥίψειν τὸν ὕμνον, ἀντὶ τοῦ, κατὰ σκοπὸν δοκῶ βαλεῖν τοὺς ὕμνους, καὶ ἄξιον ὄντα τὸν Ἱέρωνα ἀνυμνεῖν.

84. Μὴ χαλκοπάραον] τὸ ὑπέρβατον, οὕτω· μὴ ὥσπερ χαλκοπάραον ἄκοντα παλάμᾳ δονέων ἀγῶνος ἔξω βαλεῖν.

86. Μακρὰ δὲ ῥίψαις] ἐλπίζω δὲ μακρῶς καὶ δυνατῶς ἀκοντίσας παρελθεῖν καὶ νικῆσαι τοὺς ἐναντίους.

87. Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος] τὸ εἰ τοῦτο νῦν εὐκτικόν ἐστι, ἀντὶ τοῦ εἴθε. εἴθε γάρ, φησιν, ὁ πᾶς χρόνος τήν τε εὐδαιμονίαν καὶ τὸν πλοῦτον ἐπ' εὐθείας ἀγάγοι, καὶ τῶν καμάτων τῶν τῆς λιθουρίας ἐπίλησιν ἀγάγοι, ὡς ἐγὼ τοὺς ἐναντίους νικῆσαι προσδοκῶ.

89. Καμάτων δ' ἐπίλασιν παράσχοι] καμάτων, φησὶ, τῶν συνεχόντων τὸν Ἱέρωνα

* f. νίκης.

ἐκ τοῦ νοσήματος τῆς λιθουρίας. φησὶ γάρ που καὶ Ἀριστοτέλης, ἐν τῇ τῶν Γελώων πολιτείᾳ, Γέλωνα τὸν τοῦ Ἱέρωνος ἀδελφὸν ὑδέρῳ νοσήματι τὸν βίον τελευτῆσαι, αὐτὸν δὲ τὸν Ἱέρωνα, ἐν τῇ τῶν Συρακουσίων πολιτείᾳ, δυσουρίῃ δυστυχῆσαι.

91 Ἦ κεν ἂν μνάσειεν] καὶ τάχα ἂν εἰς ὑπόμνησιν ἀγάγοι, ὁποίας ὁ Ἱέρων ἐν τοῖς πολέμοις, τῇ πολεμικῇ ἑαυτοῦ καὶ ὑπομονητικῇ ψυχῇ, ὑπέμεινε μάχας, ἡνίκα ἐκτῶντο τὴν Σικελικὴν τυραννίδα, ἣν αὐτοῖς οἱ θεοὶ ταῖς ἑαυτῶν μηχαναῖς ἐδωρήσαντο, ὁποίαν οὐδεὶς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων δρέπεται, τοῦ πλούτου οὖσαν στεφάνωμα τίμιον. φασὶ δὲ τὸν Ἱέρωνα καὶ πρὸς Γέλωνα τὸν ἀδελφὸν ἐστασιακέναι, τῆς ἀρχῆς ἕνεκα. Ἄλλως. Ἦ κεν ἂν μνάσειεν] ἀναμνήσειεν ἂν ὁ χρόνος, εἰ ἐπίλησις γίνοιτο τῶν καμάτων, ὥστε φανερὰν αὐτοῦ γενέσθαι τὴν ἀρετήν, ἣν εἶχεν ἐν πολέμοις.

94. Ἀνίχ' εὑρίσκοντο θεῶν] ὁ μὲν λόγος ἐστὶ περὶ Ἱέρωνος καὶ Γέλωνος, τῶν τυραννησάντων ἐν Συρακούσαις. τὸ δὲ σημαινόμενον· ὅτι σὺν τῇ τῶν θεῶν μηχανῇ ἀνεκτῶντο τὴν βασιλείαν. τιμὴν γὰρ εἰώθει τὴν βασιλείαν ὀνομάζειν.

96. Νῦν γε μὰν τὰν Φιλοκτήταο δίκαν] ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος τὸν Φιλοκτήτου τρόπον ὁ Ἱέρων μετερχόμενος ἐστρατεύθη καὶ τὴν μάχην ἐνίκησε. φορείῳ δὲ φερόμενος ὁ Ἱέρων διὰ τὴν λιθουρίαν, κατηγωνίζετο τοὺς ἐναντίους. παραβάλλων δὲ αὐτὸν, τῷ Ποίαντος Φιλοκτήτῃ παρείκασε.

98. Σὺν δ' ἀνάγκᾳ φίλον] σὺν δὲ τῇ ἀνάγκῃ τῆς νόσου καί τις ὑπερήφανος ἔσαινε καὶ ἐκολάκευσεν αὐτόν, τὸν Ἱέρωνα δηλονότι. βούλεται δὲ λέγειν, ὅτι καὶ νοσοῦντα αὐτὸν πολλοὶ τῶν ὑπερηφάνων ἐκολάκευσαν. Ἄλλως. αἰνίττεται δὲ τοῦτο εἰς Ἀναξίλαον, τὸν τῶν Ῥηγίνων βασιλέα, βουληθέντα Λοκροὺς καταπολεμῆσαι τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ ἐμποδισθέντα τῇ τοῦ Ἱέρωνος ἀπειλῇ. ὅτι δὲ Ἀναξίλαος Λοκροὺς ἠθέλησεν ἄρδην ἀπολέσαι, καὶ ἐκωλύθη πρὸς Ἱέρωνος, ἱστορεῖ καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Νάσοις. ἕτεροι δὲ τὸν Θήρωνα λέγειν ἔφασαν, ὡς τοῦ Θήρωνος μεγάλα μὲν δυναμένου, κολακεύοντος δὲ τὸν Ἱέρωνα.

100. Φαντὶ δὲ Λαμνόθεν] ταύτῃ τῇ ἱστορίᾳ καὶ Βακχυλίδης συμφωνεῖ ἐν τοῖς Διθυράμβοις, ὅτι δὴ οἱ Ἕλληνες ἐκ Λήμνου μετεστείλαντο τὸν Φιλοκτήτην, Ἑλένου μαντευσαμένου. εἵμαρτο γὰρ, ἄνευ τῶν Ἡρακλείων τόξων μὴ πορθηθῆναι τὴν Ἴλιον.

101. Μεταλλάσσοντας] ἐπιζητήσοντας. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τὰ μέταλλα ἐπιζητούντων. ἐπειδὴ δὲ διὰ τὸ πάθος τῷ Φιλοκτήτῃ τὸν Ἱέρωνα εἴκασε, τῇ ἐπεξεργασίᾳ χρώμενος ἐπιπλέον αἴρει (G. συναίρει) τὰ ἐγκώμια. ὁ δὲ νοῦς· φασὶν ἐκ Λήμνου τῷ ἕλκει καταπονούμενον τὸν τοῦ Ποίαντος υἱὸν τοξότην ἐπιζητήσοντας ἐλθεῖν τοὺς ἰσοθέους ἥρωας.

105. Ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρσεν] ὅς τις Φιλοκτήτης τὴν Ἴλιον ἐπόρθησε, καὶ ἐπὶ τέλος ἤγαγε τοῖς Ἕλλησι τοὺς πόνους· ἀνεῖλε γὰρ τὸν Πάριν· ἀσθενεῖ μὲν καὶ ἀδυνάτῳ σώματι βαδίζων, ἀλλὰ μεμοιραμένον ἦν τὸ τὴν Ἴλιον ἁλῶναι τοῖς Ἡρακλείοις τόξοις.

109. Οὕτω δ' Ἱέρωνι θεὸς] οὕτω δέ, φησι, τῷ Ἱέρωνι ὁ θεὸς ὀρθωτὴρ καὶ ἰατὴρ γένοιτο, ὡς καὶ τῷ Φιλοκτήτῃ. φησὶ γὰρ Διονύσιος, χρησμοῖς Ἀπόλλωνος ἀπολουσάμενον τὸν Φιλοκτήτην ἀφυπνῶσαι. τὸν δὲ Μαχάονα ἀφελόντα τοῦ ἕλκους τὰς διασαπείσας σάρκας, καὶ ἐπικλύσαντα οἴνῳ τὸ τραῦμα, ἐπιπάσαι βοτάνην, ἣν Ἀσκληπιὸς εἰλήφει παρὰ Χείρωνος καὶ οὕτως ὑγιασθῆναι τὸν ἥρωα. Ἄλλως. Οὕτω δ' Ἱέρωνι θεὸς] οὕτως οὖν καὶ τῷ Ἱέρωνι, ὡς τῷ Φιλοκτήτῃ, ὁ θεὸς ὀρθωτὴρ καὶ ὑγιείας αἴτιος γίνοιτο εἰς τὸν ἐσόμενον χρόνον, ὧν ἐπιθυμεῖ, εὐχέρειαν παρεχόμενος. Ἄλλως. οὕτω δὲ τῷ Ἱέρωνι ὀρθωτὴρ καὶ θεραπευτὴς καὶ ἰατὴρ ὁ θεὸς γίνοιτο, ὡς καὶ τῷ Φιλοκτήτῃ.

112. Μοῖσα καὶ πὰρ Δεινομένει] ὦ Μοῦσα, πείθου μοι χορεῦσαι καὶ παρὰ τῷ Ἱέρωνος υἱῷ, Δεινομένει, ποινὴν καὶ ἀντίκτισιν τῷ νικηφόρῳ ἅρματι παρεχομένη τὸ ἐγκώμιον. οὐ γὰρ ἀλλοτρία ἡδονὴ τῷ παιδὶ ἡ τοῦ πατρὸς νίκη. Δεινομένης δὲ υἱὸς Ἱέρωνος ἐκ τῆς Νικοκλέους τοῦ Συρακουσίου θυγατρὸς, κατὰ Φίλιστον καὶ Τίμαιον. ἐκ γὰρ τῆς Ἀναξιλάου θυγατρὸς, καὶ τῆς Θήρωνος ἀνεψιᾶς, οὐκ ἐπαιδοποίησεν ὁ Ἱέρων, προγήμας ταύτην. ὅθεν ἐστὶ καὶ ὁ παῖς, ὁμώνυμος τῷ πάππῳ. Δεινομένης γὰρ ὁ πατὴρ Ἱέρωνος.

116. Ἄγ' ἔπειτ' Αἴτνας] ἄγε τοίνυν, ὦ Μοῦσα, ἐπὶ τῷ τῆς Αἴτνης βασιλεῖ Δεινομένει προσφιλέστατον ἀνεύρωμεν ὕμνον.

118. Τῷ πόλιν κείναν] ᾧ τινι Δεινομένει, ὁ Ἱέρων δηλονότι, τὴν Αἴτνην ἔκτισε καὶ διοικεῖν ἔδωκε σὺν θείᾳ ἐλευθερίᾳ, καὶ τοῖς νόμοις τῆς Δωρίου δικαιοσύνης, ἀπὸ κοινοῦ τὸ, διοικεῖν ἔδωκεν. Ἄλλως. ἀνακτίσας τὴν Κατάνην ὁ Ἱέρων καὶ Αἴτνην μετονομάσας, διοικεῖν Δεινομένει τῷ υἱῷ ταύτην δίδωκεν, ἐν νόμοις τῆς Δωρίδος στάθμης. τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ στρατηγὸν αὐτῆς κατέστησεν αὐτὸν, ἐλευθέρους ἀφεὶς τοὺς Αἰτναίους καὶ τοῖς Λακωνικοῖς τρόποις ἢ νόμοις χρωμένους.

120. Ὑλλίδος στάθμας] νόμῳ Δωρίδος δικαιοσύνης ἀπὸ Ὕλλου τοῦ ἐπιφανεστάτου τῶν Δωριέων, ὃς ἐβασίλευσε τῶν περὶ Ἰταλίαν οἰκησάντων. ἔνιοι δὲ τὸ Ὑλλίδος στάθμας τῆς Λυκούργου φασὶ νομοθεσίας. οὐ-

Ἑλλήνων φρονοῦντας, πλεῖν ἐπὶ Πελοπόννησον. ἀμφοτέρων δὲ τὸν λόγον ὑποδεξάμενος γὰρ ἐνδίκατός ἐστιν ἀπὸ Ἡρακλέους, ὡς Ἔφορος ἱστορεῖ· ὁ οὖν Ἱέρων Γελώους καὶ Συρακουσίους, ὄντας τῶν Δωριέων ἀποίκους, ἐνῴκισε τῇ Αἴτνῃ. καὶ οὕτως ἂν ὁ λόγος ἀκολουθίαν ἔχοι, ὡς, Δωριεῦσιν οὖσιν Αἰτναίοις, καὶ Λακωνικοὺς νόμους θέσθαι τὸν Ἱέρωνα.

121. Θέλοντι δὲ Παμφύλου] Πάμφυλος καὶ Δύμας καὶ Δῶρος, υἱοὶ Αἰγιμίου, ἀφ' ὧν Παμφυλὶς καὶ Δυμανὶς φυλαὶ ἐν Λακεδαίμονι. ὁ δὲ νοῦς· θέλουσι δὲ οἱ Ὑλλίδαι, τουτέστιν οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἀπὸ Ἡρακλέους καὶ Παμφύλου κατάγεσθαι. Ἄλλως. οἱ Δωριεῖς οἰκοῦντες πρότερον τὴν Πίνδον, μίαν οὖσαν τῆς τετραπόλεως τῆς ἐν Περραιβίᾳ, ἀφικνοῦνται εἰς τὴν μεταξὺ Οἴτης καὶ Παρνασοῦ Δωρίδα, ἑξάπολιν οὖσαν. ἐστὶ δὲ Ἐρινεὸν, Κύτ νον *, Βοιὸν, Λίλαιον, Κάρφαια, Δρυόπη. ἐκ δὲ τούτων σὺν τοῖς Ἡρακλείδαις εἰς Λακεδαίμονα κατέρχονται. ὁ δὲ νοῦς ἐπαμφοτερίζει. θέλουσι δὲ οἱ ἀπὸ Παμφύλου Ἡρακλέους ἀπόγονοι, Δωριεῖς, οἱ παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ Ταϋγέτου μένοντες, ἐμμένειν τοῖς Αἰγιμίου νόμοις.

123. Ὄχθαις ὕπο Ταϋγέτου] Ταΰγετον, ὄρος Λακωνικὸν, οὗ καὶ Ὅμηρος μέμνηται· (Od. ζ. 103.) " Ἢ κατὰ Τηΰγετον " περιμήκετον."

125. Ἔσχον δ' Ἀμύκλας] κατέσχον τὴν Σπάρτην. ἀπὸ μιᾶς γὰρ πόλεως τὴν πᾶσαν ἐμφαίνει Λακωνικήν.

126. Πινδόθεν λέγει, ὅτι οἱ Δωριεῖς, διὰ Πίνδου τὴν κάθοδον ποιησάμενοι, εὐχερῶς τῆς Πελοποννήσου ἐγένοντο ἐγκρατεῖς. Πίνδος δὲ Περραιβίας ὄρους. Ἄλλως. Πίνδος δὲ Περραιβίας ὄρος. Ἄλλως. Πινδόθεν τοὺς Ἡρακλείδας θέλει λέγειν ὁρμῆσαι, καθ' ὃν χρόνον ἀνεκτήσαντο τὴν Πελοπόννησον καὶ Λακωνικήν.

127. Βαθύδοξοι γείτονες] ἔδει σύνοικοι εἰπεῖν. ἀλλὰ ῥητέον, ὅτι ἱστοροῦσι τινὲς τοὺς Διοσκούρους μετῳκηκέναι εἰς Ἄργος. γειτνιᾷ δὲ τὸ Ἄργος τῇ Λακεδαίμονι. καὶ οὕτως ὁ Πίνδαρος κατὰ λόγον γείτονάς φησι τοὺς Λακεδαιμονίους τῶν Διοσκούρων.

130. Ζεῦ τέλει'] ὦ Ζεῦ τέλειε, διὰ παντὸς τοῖς Αἰτναίοις, τοῖς περιοικοῦσι τὸν Ἀμένη † ποταμὸν, τοιαύτην μερίδα βασιλεῦσί τε καὶ δημόταις παράσχου, ὥστε τὸν τῶν ἀνθρώπων λόγον διακρίνειν τοῦτο καὶ ἀληθὲς ἀποφαίνειν, ὅτι ἐν ἐλευθερίᾳ εἰσίν. οἱ δὲ τοιαύτην μοῖραν τοῖς Αἰτναίοις ἀνδρείας θείαν καὶ Λακεδαιμονίοις κατὰ πόλεμον ἔχουσι. δίδου τοῖς βασιλεῦσι καὶ ἀστοῖς, μοῖραν εὐτυχίας.

134. Σύν τοι τίν κεν ἁγητὴρ] σὺν σοὶ, ὦ Ζεῦ, ὁ τῆς Σικελίας ἡγητὴρ, ἤγουν βασιλεὺς, Ἱέρων, τῷ ἑαυτοῦ υἱῷ Δεινομένει ἐντελλόμενος τὸν τῶν Αἰτναίων δῆμον ἐπιστρέποι διὰ παντὸς εἰς σύμφωνον καὶ εἰρηναίαν ἡσυχίαν.

137. Λίσσομαι, νεῦσον Κρονίων] καθικετεύω σε, ὦ Κρόνου παῖ, Ζεῦ, ἐπίνευσον, ὅπως ὅ τε τῶν Φοινίκων, καὶ ὁ τῶν Καρχηδονίων, καὶ Τυρσηνῶν θόρυβος, ἥσυχον καὶ εἰρηναῖον ἔχῃ τὸν οἶκον. ἢ ἐπίνευσον θεασάμενος τὴν πρὸ τῆς Κύμης ναυμαχίαν, ἃ καταπολεμηθέντες ὑπὸ τῷ Ἱέρωνι πεπόνθασιν. Ἄλλως. χαριέστατα ἐκ τοῦ θορύβου τὴν τῶν βαρβάρων ἀκοσμίαν ὑπεστήσατο, ὡς καὶ Ὅμηρος· (Iliad. δ'. 436.) " Ὣς " Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώ" ρει." Ἄλλως. Τυρσηνοὶ καὶ Καρχηδόνιοι, οἵ εἰσι Φοινίκων ἀπόγονοι, διεμάχοντο πρὸς Κυμαίους· μελλόντων οὖν ἄρδην ἀπόλλυσθαι τῶν Κυμαίων, Ἱέρων συμμαχήσας, τοὺς μὲν Κυμαίους διέσωσε, τῶν δὲ Τυρσηνῶν τοὺς πλείστους ἀπώλεσε. κατεύχεται οὖν ὁ Πίνδαρος εἰρηνικὰ καὶ ἀστασίαστα μένειν λοιπὸν τὰ πράγματα Καρχηδονίοις καὶ Σικελιώταις.

142. Οἷα Συρακοσίων] ὁποῖα γὰρ ὑπὸ τῷ ἄρχοντι καὶ βασιλεῖ τῶν Συρακουσίων Ἱέρωνι ἀναιρεθέντες πεπόνθασιν οἱ Καρχηδόνιοι καὶ Τυρσηνοί

145. Ὅς σφιν ἐν πόντῳ] ὅστις Ἱέρων ἀπὸ τῶν ταχειῶν νεῶν ἐνέβαλε τῇ θαλάσσῃ πᾶσαν τὴν ἡλικίαν.

146. Ἑλλάδ' ἐξέλκων] ἔνιοι μὲν Ἑλλάδα τὴν ἐν Σικελίᾳ ἤκουσαν. ἔνιοι δὲ Ἑλλάδα τὴν Ἀττικήν. ἱστορεῖται γάρ τι τοιοῦτον, ὅτι Ξέρξου μέλλοντος στρατεύειν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, πρέσβεις ἦλθον πρὸς Καρχηδονίους κελεύοντες πλεῖν ἐπὶ Σικελίαν, καὶ τοὺς τὰ τῶν Ἑλλήνων φρονοῦντας καταστρέφεσθαι, καὶ οὕτως ὁρμᾷν ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον. οἱ μὲν οὖν Καρχηδόνιοι ὑπήκουσαν. κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον πρὸς Ἱέρωνα πρέσβεις ἦλθον παρ' Ἀθηναίων ἀξιοῦντες συμμαχεῖν τοῖς Ἕλλησιν. οἷς ὑπήκουσαν οἱ περὶ τὸν Γέλωνα, καὶ κατασκευασάμενοι διακοσίας ναῦς καὶ δισχιλίους ἱππέας καὶ μυρίους πεζοὺς τὸν τῶν Καρχηδονίων στόλον κατεναυμάχησαν κατὰ τῆς Σικελίας ὁρμῶντα, ὥστε καὶ τοὺς Σικελιώτας καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας ἐλευθερῶσαι. Ἄλλως. Εἰκὸς δὲ ταῖς Ἐφόρου ἱστορίαις ἐντυχόντα (?) τὸν Πίνδαρον ἐξηκολουθηκέναι αὐτὸν αὐτῷ. ἱστορεῖ γὰρ Ἔφορος τοιοῦτον, ὅτι παρασκευαζομένου Ξέρξου τὸν ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι στόλον, πρέσβεις παραγενέσθαι πρὸς Γέλωνα τὸν τύραννον, ἱκετεύοντας, εἰς τὸν τῶν Ἑλλήνων σύλλογον ἐλθεῖν· ἐκ δὲ Περσῶν καὶ Φοινίκων πρέσβεις πρὸς Καρχηδονίους, προστάσσοντας ὡς πλεῖστον δέοι στόλον· εἰς Σικελίαν τε βαδίζειν, καταστρεψαμένους τοὺς τὰ τῶν

* l. Ἐρινεὸς, Κυτίνιον. † l. Ἀμέναν.

τον, καὶ τοῦ μὲν Ἱέρωνος συμμαχῆσαι τοῖς Ἕλλησι προθυμουμένου, τῶν δὲ Καρχηδονίων ἑτοίμων ὄντων συμπράξαι τῷ Ξέρξῃ, Γέλωνα διακοσίας ναῦς εὐτρεπίσαντα καὶ δισχιλίους ἱππεῖς καὶ πεζοὺς μυρίους κατακοῦσαι στόλον Καρχηδονίων πλέοντα ἐπὶ Σικελίαν καὶ διαμαχησάμενον οὐ μόνον τοὺς Σικελιώτας ἐλευθερῶσαι, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα σύμπασαν. εἰκὸς οὖν ταύτῃ τῇ ἱστορίᾳ ἐντετυχηκέναι τὸν Πίνδαρον.

147. Αἱρέομαι πὰρ μὲν Σαλαμῖνος] αἱροῦμαι καὶ ἀποδέχομαί, φησι, τὴν παρὰ Σαλαμῖνος καὶ Ἀθηναίων χάριν καὶ μισθὸν, ὅτι ἐκινδύνευσαν ὑπὲρ πάσης τῆς Ἑλλάδος· ἤτοι λαμβάνω καὶ λογίζομαι σωτηρίαν τῆς Ἑλλάδος, τὴν τῶν Ἀθηναίων νίκην· ἢ αἱροῦμαί, φησι, τὴν τῆς Ἑλλάδος σωτηρίαν, τὸν παρ' Ἀθηναίων μισθόν· τουτέστιν ἡ παρὰ Σαλαμῖνος χάρις. λαμβάνω τὴν χάριν, τουτέστι τῆς Σαλαμῖνος τὴν μάχην, εἰς μισθὸν καὶ εἰς σωτηρίαν τῆς Ἑλλάδος παρὰ Ἀθηναίων. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι εἰς Σαλαμῖνα ναυμαχήσαντες πρὸς τοὺς Πέρσας ἔσωσαν τὴν Ἑλλάδα.

149. Ἐν Σπάρτᾳ δ' ἐρέω] αἱροῦμαι καὶ ἀποδέχομαί, φησι, τὴν πρὸ Κιθαιρῶνος μάχην τῶν Σπαρτιατῶν, καθ' ἣν οἱ τοξόται τῶν πεζικῶν ἡγούμενοι περὶ Πλαταιὰς τὴν πεζικὴν ἀνετρέψαντο δύναμιν.

152. Πὰρ δὲ (sic sine γε) τὰν εὔυδρον ἀκτὰν Ἱμέρα] Ἱμέρας ποταμὸν Σικελίας, περὶ οὗ καὶ Αἰσχύλος φησὶν ἐν Γλαύκῳ. (T. ii. p. 639. ed. Pauw.)

Καλοῖσι λουτροῖς ἐκλέλουμαι (μὲν) δέμας (f. -λουμένος δ.)
Εἰς ὑψίκρημνον Ἱμέραν δ' ἀφικόμην. (del. δ')

λέγει τοίνυν παρὰ δὲ τὴν εὔυδρον ἀκτὴν τοῦ Ἱμέρα ποταμοῦ τὸν ὕμνον τοῖς τοῦ Δεινομένεος παισὶ τελέσας, ἀπὸ κοινοῦ τὸ αἱρέομαι, ὅ ἐστιν ἐπιθυμῶ.

155. Τὸν ἐδέξαντο] ἤγουν ὅν τινα ὕμνον ἐδέξαντο παρὰ τῇ ἑαυτῶν ἀρετῇ τῶν πολεμίων ἀνδρῶν ἀναιρεθέντων. φασὶ δὲ τὸν Γέλωνα τοὺς ἀδελφοὺς φιλοφρονούμενον ἀναθεῖναι τῷ θεῷ χρυσοῦς τρίποδας ἐπιγράψαντα ταῦτα· inter Simonidis Fragm. T. i. Brunck. Analect. n. 45. p. 134.)

Φημὶ Γέλων', Ἱέρωνα, Πολύζηλον, Θρασύβουλον,
Παῖδας Δεινομένευς τοὺς τρίποδας θέμεναι,
Βάρβαρα νικήσαντας ἔθνη, πολλὴν δὲ παρασχεῖν
Σύμμαχον Ἕλλησιν χεῖρ' ἐς ἐλευθερίην.

ἢ οὕτως· ὅντινα ὕμνον ἐδέξαντο νικήσαντες τοὺς Καρχηδονίους.

157. Καιρὸν εἰ φθέγξαιο] οἱ μέν φασι τὴν κατὰ πρόθεσιν λείπειν, ἵν' ᾖ· κατὰ καιρὸν εἰ φθέγξαιο, ἢ καιρίως λέγων, τῆς πολυλογίας τὰ πείρατα εἰς ἓν συντείνας καὶ συμπλέξας, ἐκφύγοις ἂν τὸν φθόνον. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δικτύων. τὸ δὲ ἑξῆς· εἰ ἐν βραχεῖ φθέγξαιο, κατὰ καιρὸν, πολλῶν πείρατα συντανύσας, μείων ἕπεται μῶμος ἀνθρώπων. Ἄλλως. αἰσθάνεται ἑαυτοῦ ἐκπεπτωκότος. ὁ δὲ νοῦς· εἰ τὰ καίρια λέγεις τῶν πολλῶν εἰς ἓν συντεμὼν καὶ συμπλέξας, οὐκ ἀκολουθήσει μέμψις, οὐδὲ φθόνος. ὁ γὰρ αἰανὴς κόρος, ἤγουν αἰώνιος καὶ διηνεκὴς, καὶ ἡ μακρολογία, ἀμβλύνει τὰς τῶν ἀκουόντων ταχείας ἐλπίδας, ἀντὶ τοῦ διανοίας.

162. Ἀστῶν δ' ἀκοὰ] ἡ δὲ τῶν πολιτῶν, φησιν, ἀκοὴ κρυφίως λυπεῖ τὴν ψυχὴν ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις τῶν πολιτῶν κατορθώμασιν. ἀλλήλοις γὰρ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φθονοῦσιν. ἤτοι ἀντὶ τοῦ, λυποῦνται οἱ πολῖται ἐπὶ τοῖς τῶν ἀλλοτρίων καλοῖς καὶ ἐπὶ τοῖς σοῖς, Ἱέρων, καλοῖς φθονοῦσί τινες.

164. Ἀλλ' ὅμως, κρέσσων γὰρ] ἀλλ' ὅμως βέλτιον φθονεῖσθαι ἤπερ οἰκτείρεσθαι.

165. Μὴ παρίει καλὰ] μὴ οὖν παρέλκου, μηδὲ παρόρα τὰ καλὰ, ὦ Ἱέρων, διὰ τὸν φθόνον, ἀλλὰ τὸν νῦν τεταγμένον σοι δῆμον δικαίῳ καὶ ἀγαθῷ κυβέρνα πηδαλίῳ. τὸ νώμα γὰρ ἀντὶ τοῦ κυβέρνα.

166. Ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι] ἄκμονα, τὸ στόμα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλκευόντων ξίφη. πρὸς ἄκμονα δὲ ἀψευδῆ χάλκευε τὴν γλῶσσαν. ὅ ἐστι, φιλαλήθης ἴσο, ἤτοι ἀλήθευε. ἴσως δέ τι ἐπηγγείλατο τῷ Πινδάρῳ ὁ Ἱέρων.

169. Εἴ τι καὶ φλαῦρον] λείπει ὁ γάρ· ἐὰν γάρ τι καὶ εὐτελὲς παρὰ σοῦ λεχθῇ καὶ ὁρμήσῃ, τοῦτο μέγα καὶ διὰ πάντων φέρεται. φησὶ δὲ μεγάλα εἶναι τὰ τῶν ἀρχόντων ἁμαρτήματα, κἂν εὐτελῆ τυγχάνῃ. εἰ καί τι οὖν εὐτελὲς ἁμάρτῃς, καὶ τοῦτο μέγιστον ἔσται.

171. Πολλῶν ταμίας] πολλῶν γὰρ βασιλεὺς τυγχάνεις, καὶ δεσπότης, καὶ διοικητής. βασιλεὺς γὰρ ἦν.

172. Πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροισι] τῷ τε ἀληθεῖ καὶ τῷ ψευδεῖ· ἤ σοι καὶ τῷ υἱῷ. ὁ δὲ Σιδώνιος, σοὶ καὶ τοῖς ὑποτεταγμένοις.

173. Εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ] εὐγενεῖ. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν εὐγενῶν φυτῶν. εὐγενεῖ δὲ, φησι, τρόπῳ περιμένων, εἰ δή τι φιλεῖς τὴν ἡδεῖαν τῶν ἐγκωμίων ἀκοὴν, μὴ ἀπόκαμνε πρὸς τὰς δαπάνας. ἐκ δὲ τούτου προτρέπεται τὸν Ἱέρωνα, μισθὸν αὐτῷ παρασχεῖν, τοῦ ἐπινικίου χάριν.

176. Ἐξίει δ' ὥστε (sic) κυβερνάτας ἀνὴρ] ὥσπερ δὲ κυβερνήτης ἄριστος, ἴα πρὸς πνεῦμα τὸ ἱστίον. τροπικῶς δὲ οὕτω φησὶν, ἵνα ὡς ἱστίον μὲν τὸν μισθὸν, πνεῦμα δὲ τὸ ἐγκώμιον ἀκούσωμεν.

178. Μὴ δολωθῇς] μὴ δολωθῇς, φησιν, ὦ προσφιλέστατε Ἱέρων, τῇ ἐχθροτάτῃ φιλοκερδείᾳ.

179. Ὀπισθόμβροτον] τὸ φροντίδος ἀξιούμενον ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, τὸ μετὰ ταῦτα καὶ μετὰ θάνατον λεγόμενον ἐγκώμιον, ἤτοι, τὸ μετὰ ταῦτα ἐσόμενον τῆς δόξης καύχημα.

181. Οἷον ἀποιχομένων] ὅπερ μόνον τῶν τεθνηκότων ἀνθρώπων τὸν βίον καταμηνύει τοῖς τε λογίοις καὶ ποιηταῖς. οἱ δὲ οὕτως· τὸ μετὰ ταῦτα ἐσόμενον τῆς δόξης καύχημα, μόνον τῶν τεθνηκότων ἀνθρώπων τὸν βίον καταμηνύει τοῖς τε λογίοις καὶ ἀοιδοῖς· λογίοις μὲν, τοῖς πεζογράφοις, ἀοιδοῖς δὲ, τοῖς ποιηταῖς.

184. Οὐ φθίνει Κροίσου] οὐδαμῶς φθείρεταί, φησι, καὶ λήθην λαμβάνει ἡ τοῦ Κροίσου φιλοφρονητικὴ ἀρετή. ὅτι δὲ πλούσιος καὶ φιλόφρων ὁ Κροῖσος ἦν, δῆλος ὁ λόγος.

185. Τὸν δὲ ταύρῳ] κατὰ δὲ τοὐναντίον, φησὶ, Φάλαριν τὸν ἐν τῷ χαλκῷ βοὶ κατακαύσαντα τοὺς ἀνθρώπους αἰσχρὰ φάτις ἔχει. τὸν δὲ τοῦ Φαλάριδος ταῦρον οἱ Ἀκραγαντῖνοι καθεπόντωσαν, ὥς φησι Τίμαιος. τὸν γὰρ ἐν τῇ πόλει δεικνύμενον μὴ εἶναι τοῦ Φαλάριδος, καθάπερ ἡ πολλὴ κατέχει δόξα, ἀλλ' εἰκὼν ἐστι Γέλωνος τοῦ ποταμοῦ. κατασκευάσαι δὲ αὐτόν φασι Περίλαον καὶ πρῶτον ἐν αὐτῷ κατακαῆναι. καὶ Καλλίμαχος· [Fragm. 119. p. 487. T. i. Ern.)

Πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ὃς τὸν ὄλεθρον
Εὗρε τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γιγνόμενον.

ὁ δὲ νοῦς· τοῦ μὲν Κροίσου οὐδαμῶς φθείρεται ἡ φιλοφρονητικὴ ἀρετὴ, τὸν δὲ χαλκῷ ταύρῳ τῶν ξένων καυστῆρα καὶ ἀνηλεῆ τὸν νοῦν, Φάλαριν, αἰσχρὰ πανταχοῦ κατέχει φήμη.

188. Οὐδέ μιν φόρμιγγες] οὐδὲ αὐτόν, φησι, τὸν Φάλαριν αἱ ἐποικίδιαι κιθάραι παρὰ συμποσίοις καὶ δείπνοις εἰς κοινωνίαν ἡδεῖαν δέχονται (λείπει γὰρ τῷ λόγῳ ἡ εἰς πρόθεσις) ταῖς τῶν παίδων ὁμιλίαις καὶ τοῖς ὕμνοις, τουτέστιν, οὐδέποτε τὸν Φάλαριν ἐν συμποσίοις παῖδες ὑμνοῦσιν.

191. Τὸ δὲ παθεῖν εὖ] τὸ δὲ ἐπιτυχεῖν ἀέθλων καὶ ἀγῶνος, καὶ εὖ πρᾶξαι, πρωτεύει· ἀνυμνεῖσθαι δὲ νικήσαντα, δευτέρα μοῖρα. ἀμφοτέροις δὲ τούτοις ὃς ἂν ἐπιτύχῃ καὶ κρατήσῃ, στέφανον ὑψηλότατον δέχεται.

CARMEN II.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ δευτέρου τῶν Πυθίων εἴδους.

ΤΗΣ δευτέρας ᾠδῆς ἡ μὲν στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιε'. Τὸ α', δίμετρον τροχαϊκὸν καταληκτικὸν, λελυμένους ἔχον τοὺς δύο πόδας. Τὸ β', ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ γ', τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ δ', ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ε', χοριαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ς', ἀναπαιστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ζ, Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον καταληκτικὸν, τῆς πρώτης συλλαβῆς διαφόρου οὔσης. Τὸ η', χοριαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ θ', τρίμετρον ἰαμβικὸν βραχυκατάληκτον. Τὸ ι', ἐπιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ια', μονόμετρον ἀναπαιστικόν. Τὸ ιβ', δίμετρον ἐπιχοριαμβικὸν ἀκατάληκτον. Τὸ ιγ', τρίμετρον ἰαμβικὸν βραχυκατάληκτον. Τὸ ιδ', δίμετρον τροχαϊκὸν καταληκτικὸν Εὐριπίδειον. Τὸ ιε', πενθημιμερὲς ἰαμβικόν.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ιδ'. Τὸ α', δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον. Τὸ β', δίμετρον ἰαμβικὸν βραχυκατάληκτον. Τὸ γ', δίμετρον χοριαμβικὸν καταληκτικόν. Τὸ δ', τρίμετρον ἀντισπαστικὸν ἀκατάληκτον, ἀπὸ ἰαμβικῆς ἀρχόμενον καὶ καταλήγον εἰς ἰαμβικήν. Τὸ ε', παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ς', Γλυκώνειον, τοῦ πρώτου ποδὸς ἀδιαφόρου, εἶτα τροχαίου, εἶτα διϊάμβου. Τὸ ζ, ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν Πινδαρικόν, ἀπὸ τροχαίου εἰς τροχαῖον. Τὸ η', σύνθετον ἀπὸ παίωνος καὶ διμέτρου Ἰωνικοῦ ἀκαταλήκτου, τοῦ δὲ ἀνακλωμένου καὶ τοῦ ἀπὸ μείζονος. Τὸ θ', πενθημιμερὲς ἰαμβικόν. Τὸ ι', Ἰωνικὸν δίμετρον καταληγόμενον, ἐκ τροχαϊκῆς διποδίας. Τὸ ια', χοριαμβι-

κὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ιβ', ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ιγ', Πινδαρικὸν, διὰ τὸ πολλάκις τὸν Πίνδαρον αὐτῷ κεχρῆσθαι. σύγκειται δὲ ἐξ ἀντισπάστου καὶ χοριάμβου καὶ ἰάμβου καὶ συλλαβῆς. Τὸ ιδ', Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἀκατάληκτον.

Τῷ αὐτῷ Ἱέρωνι ἅρματι] καὶ οὗτος ὁ ἐπινίκιος Ἱέρωνι ἐπιγέγραπται, νικήσαντι ἅρματι. ἄδηλον δὲ, εἰς ποῖον ἀγῶνα. διεστασίασται γὰρ οὐ μετρίως τοῖς πρὸ ἡμῶν. οἱ μὲν γὰρ οὐδὲ ὅλως αὐτόν φασιν ἐπινίκιον εἶναι· Τίμαιος δὲ, χαριστήριον· Καλλίμαχος δὲ, Νεμεακόν· Ἀμμώνιος δὲ καὶ Καλλίστρατος, Ὀλυμπιακὸν *, ὡς καὶ Ἀπολλώνιος ὁ εἰδογράφος. ἔνιοι δὲ Παναθηναϊκόν. αὐτίκα γοῦν Διονύσιος ὁ Φασηλίτης οὐκ οἴεται δεῖν γράφεσθαι (v. 6.) τᾶν λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν, ἀλλὰ, τᾶν λιπαρᾶν ἀπ' Ἀθηνᾶν, διὰ τὸ Παναθηναϊκὸν εἶναι τὸν ἐπινίκιον. καταφέρεσθαι γάρ φησί πως τὸν Πίνδαρον εἰς τὸ, τὰς μὲν Ἀθήνας λιπαρὰς προσαγορεύειν, τὰς δὲ Θήβας χρυσαρμάτους, καὶ εὐαρμάτους, καὶ λευκίππους, καὶ κυανάμπυκας, τέλειον εὐχερής τις ὤν. καὶ γὰρ καὶ ἄλλας πλείους λιπαρὰς καλεῖ, ὥσπερ τὴν Σμύρναν· "καὶ "λιπαρῷ Σμυρναίῳ ἄστει·" καὶ τὴν Αἴγυπτον, ἐν Διθυράμβοις· (Fragm. p. 50.) "Τὰν λιπαρὰν μὲν Αἴγυπτον ἀγχίκρη"μνον †." καὶ τὰς Θήβας δέ που εἶπε λιπαράς· Λιπαρᾶν τε Θηβᾶν μέγαν σκόπε"λον." ἄλλως τε εὔηθες, ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν φάναι τῷ Ἱέρωνι τὸ μέλος φέρεσθαι. οὐ γὰρ τὸ μέλος, ἀλλ' ἡ νίκη αὐτῷ Ἀθήνηθεν ἀφικνεῖται. ὁ δὲ Πίνδαρος οὐκ Ἀθηναῖος, ἀλλὰ Θηβαῖος, ὥστε, ἀπὸ Θηβᾶν, δεῖ γράφεσθαι, ὅθεν ἦν ὁ Πίνδαρος, ὁ τὸ ποίημα συνθείς.

1. Μεγαλοπόλιες] μεγαλοπόλιας εἶπε τὰς Συρακούσας, ἐπειδὴ Ἀρχίας τέσσαρας πόλεις καταστρεψάμενος εἰς μίαν συνήγαγεν. εἰσὶ δὲ αὗται· Ἀχραδίνη, Νεάπολις, Ἐπιπολαὶ, καὶ Τύχη· οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχόντος οὖν μεγαλοπόλιας εἶπε τὰς Συρακούσας. ὁ δὲ νοῦς· ὦ μεγαλοπόλιες Συράκουσαι, τοῦ μεγαλοπολέμου Ἄρεος τέμενος οὖσαι, ἀντὶ τοῦ, ἀνδρεῖοι ὄντες.

3. Ἀνδρῶν ἵππων τε] ἀνδρῶν σιδήρῳ καὶ ἵπποις χαιρόντων καὶ πολεμικῶν τροφοὶ οὖσαι δαιμόνιαι. τοῦτο δὲ εἴρηκε διὰ τὸ νεωστὶ Καρχηδονίους καὶ Λίβυας καὶ Τυρσηνοὺς ὑπὸ τῶν περὶ Γέλωνα καὶ Ἱέρωνα μὴ μόνον τῇ νήσῳ ἐπιπλεύσαντας καθῃρῆσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτοῖς τὴν Καρχηδόνα γενέσθαι, ὥστε καὶ ὑπακούειν. τὸ γοῦν ἀνθρωποθυτεῖν φησιν ὁ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Τυρσηνῶν παύσασθαι αὐτοὺς, Γέλωνος προστάξαντος. ὅτι δὲ καὶ ἐκέλευσεν αὐτοὺς χρήματα εἰσφέρειν, Τίμαιος διὰ τῆς τεσσαρεσκαιδεκάτης ἀναγέγραφε.

6. Τᾶν λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν] λιπαράς φησι τὰς Θήβας διὰ τὸν Διόνυσον, καὶ τὸν Ἡρακλῆ, καὶ αὐτόν. οὐκ αὐτὸς δὲ ὁ Πίνδαρος ἥκων εἰς τὰς Συρακούσας ταῦτά φησιν. οὐ γὰρ ἀφῖκται πρὸς τὸν Ἱέρωνα, ἀλλ' ἡ ᾠδὴ ἐπιστολιμαία ἐστίν. ἤτοι οὖν ἐκ τοῦ διακομίσαντος τὴν ᾠδὴν πρὸς τὸν τύραννόν ἐστιν ὁ λόγος, ἢ ἐκ τοῦ χοροῦ. διὰ γὰρ χοροῦ ἔπεμπε τοὺς ἐπινικίους. ὁ δὲ νοῦς· ἀπὸ τῶν εὐδαιμόνων Θηβῶν παραγίνομαι τὸ μέλος φέρων.

8. Ἀγγελίαν τετραορίας] ἤγουν ἀνακήρυξιν τοῦ ἅρματος τοῦ κατὰ τὴν χθόνα ἐλελίζοντος καὶ ἀνακινοῦντος.

9. Εὐάρματος Ἱέρων ἐν ᾇ] ἐν ᾗ ὁ εὐάρματος Ἱέρων νικῶν εὐσυνόπτοις καὶ διαυγεστάτοις στεφάνοις ἀνέδησε τὴν Ὀρτυγίαν. ἐν τῇ Ὀρτυγίᾳ γὰρ ἦν τὰ ἱπποτροφεῖα τοῦ Ἱέρωνος. Ὀρτυγίαν δὲ τὴν ἐπὶ τῆς Σικελίας χεῤῥόνησόν φησιν. αὕτη γὰρ νῆσος οὖσα τὸ πρότερον συνήφθη ταῖς Συρακούσαις.

12. Ποταμίας ἕδος] τῆς Ἀλφειαίας. φασὶ γάρ τινες τὸν Ἀλφειὸν ἐρασθῆναι τῆς Ἀρτέμιδος καὶ διώξαντα ἄχρι τῆς Ὀρτυγίας παύσασθαι. ὅθεν Ἀλφειαίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἐκεῖ καθιδρύθη. νῦν δὲ ποταμίας εἶπεν. Ἄλλως. ἵδρυται γὰρ ἄγαλμα Ἀρτέμιδος ἐπὶ τῇ Ἀρεθούσῃ· ἡ δὲ Ἀρέθουσα ἐξ Ἀλφειοῦ τοῦ ποταμοῦ δέχεται τὰ ῥεύματα. διὰ τοῦτο οὖν ποταμίαν Ἄρτεμιν αὐτὴν κατωνόμασε.

13. Τᾶς οὐκ ἄτερ] ἧς τινος ἐκείνης, τῆς Ἀρτέμιδος δηλονότι, οὐ χωρὶς, τὰς πεποικιλμένας ἡνίας ἐχούσας πώλους ταῖς ἀγαναῖς ἑαυτοῦ χερσὶν ἐδάμασε καὶ ὑπέζευξε. (τὸ δὲ κείνας τῷ πώλους συναπτέον.) ἐπεὶ ἱππικὴ καὶ ἡ Ἄρτεμις. καὶ Ὅμηρος· (Iliad. ζ, 205.) "Τόνδε χολωσαμένη χρυσήνιος "Ἄρτεμις ἔκτα."

16. Ἐπὶ γὰρ ἰοχέαιρα] τὸ ἐπὶ τῷ τίθησι συναπτέον διδύμα δὲ ἡ Ἄρτεμις καλεῖται. ὁ δὲ νοῦς· ἡ δὲ παρθένος Ἄρτεμις ἀμφοτέραις αὐτῆς ταῖς χερσὶ, καὶ ὁ ἐναγώνιος Ἑρμῆς, τὸν λαμπρὸν ἐπιτίθησι κόσμον τῷ ἅρματι.

18. Ὅ τ' ἐναγώνιος] ἐναγώνιος δὲ ὁ Ἑρμῆς, ὡς τῶν ἀγώνων προστάτης, ὡς καὶ Αἰσχύλος· (in Fragm. vid. Stanlei. ad Agam. 524.) "Ἐναγώνιε Μαίας καὶ Διὸς "Ἑρμᾶ."

* G. ἔνιοι Πυθικὸν, ὡς Ἀ.

† Erat ἄγει κνήμων.

20. Ξεστὸν ὅταν δίφρον] ὅταν τὸν δίφρον καταζευγνύῃ, φησὶ, καὶ τὰ πεισιχάλινα ἅρματα, τὰς σειρὰς δηλονότι καὶ τὰ ζυγά. πεισιχάλινα δὲ πῶς τὰ ἅρματα; χαλινοῖς γὰρ οὐ χρῶνται πρὸς τὴν κατάζευξιν. ἤτοι οὖν τὰς ἡνίας δεκτέον χαλινοὺς εἰρῆσθαι, διὰ τὸ χαλᾶσθαι αὐτὰς καὶ πάλιν ἕλκεσθαι, ἢ καὶ ἐπὶ τῶν κελήτων δεκτέον. ἠγώνισται γὰρ καὶ κέλησιν. ὅταν οὖν ὁ Ἱέρων εἰς τὸν ἀγῶνα παρασκευάζῃ τὰ ἅρματα, ἡ Ἄρτεμις προσάπτεται αὐτοῦ τῶν ὀχημάτων, κατὰ τὸ Ὁμηρικόν (Iliad. ε'. 799.)

Ἱππείου δὲ θεὰ ζυγοῦ ἥψατο φώνησέν τε.

ἢ οὕτως· ἐπιτίθησί, φησι, τὰς χεῖρας ἡ Ἄρτεμις καὶ ὁ Ἑρμῆς τῷ Ἱέρωνι, ὅταν εἰς τὸν εὔξεστον δίφρον καὶ τὰ πεισιχάλινα ἅρματα, ὅ ἐστι τὰς ἡνίας, καταζευγνύῃ τὸ ἵππειον σθένος, ἀντὶ τοῦ, ὅτε τοὺς ἵππους ζεύγνυσιν ὁ Ἱέρων, καλῶν τὸν Ποσειδῶνα, ὡς ἵππειον θεόν.

21. Ἐν θ' ἅρματα] ἡ ἐν ἀντὶ τῆς εἰς, ἵν' ᾖ· ὅταν εἰς τοὺς δίφρους καὶ χαλινοὺς ζευγνύῃ τὸ ἵππειον σθένος, τουτέστι, τοὺς ἵππους.

24. Ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσεν] ἄλλοις βασιλεῦσιν ἄλλος ποιητὴς ὕμνον εὔηχον καὶ εὔρυθμον, ἢ ἐφ' ᾧ ἐστιν αὐχεῖν, κατασκευάζει, ὄντα τὸν ὕμνον ἀμοιβὴν καὶ λύτρα τῆς ἀρετῆς. εἶτα ἡ ἀνταπόδοσις τοῦ νοῦ· ἐγὼ δέ σε, ὦ Ἱέρων· καὶ ἐπισυνάπτει ἐργασίαν.

27. Κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύραν] περὶ μὲν τὸν Κινύραν, τὸν τῶν Κυπρίων βασιλέα, οἱ ὕμνοι γίνονται, ἐγὼ (f. ἐμὸς) δὲ περί σε. οὗτος δὲ ἦν Ἀπόλλωνος υἱὸς καὶ Πάφου, κατ' ἐνίους Εὐρυμέδοντος καὶ Παφίας νύμφης. ἐγένετο δὲ βασιλεὺς τῶν Κυπρίων καὶ ἱερεὺς τῆς Κυπρίας Ἀφροδίτης. ὁ δὲ νοῦς· χορεύουσι μὲν περὶ τὸν Κινύραν πολλάκις οἱ τῶν Κυπρίων ὕμνοι, ὅντινα ὁ χρυσοκόμης ἠγάπησεν Ἀπόλλων, ἱερέα καὶ σύντροφον καὶ συνήθη τῆς Ἀφροδίτης ὄντα. ἡ δὲ ἀνταπόδοσις τοῦ λόγου αὕτη· περὶ μὲν τὸν Κινύραν οἱ τῶν Κυπρίων ὕμνοι, περὶ δὲ σὲ ὁ ἐμὸς καὶ τῶν Συρακουσίων. Διαπορεῖται δὲ, τί ποτε ἐν τῷ τοῦ Ἱέρωνος ὕμνῳ τοῦ Κινύρα ἐμνημόνευσε; καί φασί τινες, ὅτι ὁ Κινύρας οὗτος ἱεροφάντης ταῖν θεαῖν ἀπεδέδεικτο. Δεινομένους γὰρ υἱεῖς εἰσιν οἱ περὶ τὸν Ἱέρωνα, τοῦ τὰ ἱερὰ ἐκ Τριόπου (G. Τριοπίου) τῆς Κύπρου εἰς Σικελίαν κομίσαντος. ὁ δὲ Κινύρας οὗτός ἐστιν, ἀφ' οὗ οἱ ἐν Κύπρῳ Κινυρίδαι τῇ θεᾷ ἀνιέρωντο. ἢ οὕτως· εἰσὶν οἱ λέγοντες τὸν Δεινομένην, τὸν πατέρα Ἱέρωνος, ἀνέκαθεν τυγχάνειν Κύπριον. διὸ νῦν εὐλόγως γράφων εἰς τὸν Ἱέρωνα μέμνηται Κινύρου, οὗ καὶ Ὅμηρος μέμνηται· (Iliad. λ'. 20.)

Τόν ποτέ οἱ Κινύρης δῶκε ξεινήϊον εἶναι.

31. Ἱερέα κτίλον] Ὅμηρος μὲν τὸν προηγούμενον τῆς ποίμνης κριὸν κτίλον ὀνομάζει (Il. γ'. 196. ν'. 492.) ἡ δὲ τοῦ ὀνόματος ἐτυμολογία αὕτη οὐχ οὕτως ἔχει παρὰ Πινδάρῳ. ἔστι γὰρ παρὰ τὸ κτίσαι, ὅ ἐστι θρέψαι. καθάπερ φησὶ καὶ ἐν ἄλλοις ὁ Πίνδαρος· "Ὀρικτίτου συὸς," τοῦ ἐν ὄρεσι τεθραμμένου (Fragm. p. 86.). νῦν οὖν κτίλον οἱονεὶ τὸν συντεθραμμένον καὶ συνήθη λέγει καὶ εἰθισμένον τῇ χειρί. καὶ αὐτὸς γὰρ ὁ Πίνδαρος τὸ τιθασσεύεσθαι καὶ κτιλεύεσθαι λέγει· (Fragm. p. ead.) " Ἔνθα ποιμένες * κτιλεύονται κάπρων " λεόντων τε." ἀγαπᾶσθαι δὲ τὸν Κινύραν φησὶν ὑπὸ Ἀπόλλωνος, οὐχ ὅτι ἐρώμενος αὐτοῦ ἦν, ἀλλ' ὅτι ὑπὸ τῶν μουσικῶν ἐγκωμιαζόμενος.

32. Ἄγει δὲ χάρις] ἄγει δὲ αὐτὸν ἡ χάρις πρὸς ἀμοιβήν τινος ὑποστρεφομένη τῶν προϋπαρξάντων ἀσφαλεστάτων ἔργων. (?) ὁ δὲ λόγος αὐτῷ, ὅτι προευεργετηθεὶς ὑπὸ Ἱέρωνος νῦν ἀμείβεται αὐτὸν τοῖς ὕμνοις καὶ ἐγκωμίοις. ἀντὶ γὰρ ἔργων ἡ χάρις ἄγει τὸν ποιητὴν εἰς τὸ λέγειν καὶ ὑμνεῖν, ἤτοι ὁ μισθός. ποίτινος (sic) δὲ, ἀμειπτική.—Ἄλλως. ἔξωθεν προσδεκτέον τὸ χάριν, ὥστε εἶναι τὸν λόγον τοιοῦτον· ἡ δὲ χάρις χάριν ἄγει, ἀντὶ φίλων ἔργων σεβομένη τὸν εὐεργετήσαντα. ἢ ὀπιζομένη, ἀντὶ τοῦ ἀμειβομένη, ἀνταποδιδοῦσα, ἐντρεπομένη. μετ' αἰδοῦς γὰρ χαρίζονται, ἀλλ' οὐ μετὰ θράσους. ἢ τὸ ὀπιζομένη, ἀντὶ τοῦ ὕστερον ἐπακολουθοῦσα. ἡ γὰρ ἀμειπτικὴ χάρις ὑστέρα τῆς προκαταρκτικῆς. τοῦτο δὲ εἶπε, διὰ τὸ τοὺς Λοκροὺς χάριν ὁμολογεῖν τῷ Ἱέρωνι, προευεργετήσαντι αὐτούς. Λοκροὺς δὲ, τοὺς Ἐπιζεφυρίους φησὶ, τοὺς πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ οἰκοῦντας.

34. Σὲ δ' ὦ Δεινομένειε παῖ] Ἀναξίλα τοῦ Μεσσήνης καὶ Ῥηγίου τυράννου Λοκροῖς πολεμοῦντος, Ἱέρων πέμψας Χρόμιον τὸν κηδεστὴν, διηπείλησεν αὐτῷ, εἰ μὴ καταλύσαιτο τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον, αὐτὸν πρὸς τὸ Ῥήγιον στρατεύειν. οὗ δὴ πρὸς τὴν ἀπειλὴν ἐνδόντος, ἐν εἰρήνῃ διῆγον οἱ Λοκροί. ἐφ' οἷς οὖν ἔπαθον αἱ Λοκρίδες, ᾖδον καὶ καθύμνουν τὸν Ἱέρωνα. ὁ δὲ νοῦς· ἀνυμνοῦσι μὲν τὸν Κινύραν οἱ Κύπριοι· σὲ δὲ, ὦ Δεινομένειε παῖ, Ἱέρων, αἱ Ἐπιζεφυρίαι παρθένοι προελθοῦσαι τῶν οἴκων, τῶν πολεμικῶν καμάτων ἐξ ἀπροσδοκήτου ἀπαλλαγεῖσαι, καὶ διὰ τὴν σὴν δύναμιν ἐλεύθερον βλέπουσαι. καὶ γὰρ Ἀναξίλας, ὡς ἔφαμεν, καὶ Κλεόφρων ὁ τούτου παῖς, Ἰταλίας ὄντες τύραννοι, ὁ μὲν ἐν Μεσσήνῃ τῇ

* ἔνθα αἱ ποίμναι.

Σικελιωτικῇ, ὁ δὲ ἐν Ῥηγίῳ, τῷ περὶ Ἰταλίαν, πόλεμον ἠπείλουν Λοκροῖς. διαπρεσβευσάμενος δὲ πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἱέρων ἔπαυσε τοὺς Λοκροὺς τοῦ πολέμου.

39. Θεῶν δ' ἐφετμαῖς Ἰξίονα φαντὶ] ταῖς τῶν θεῶν δὲ ἐντολαῖς καὶ βουλήσεσι τὸν Ἰξίονά φησιν ἡ Λοκρὶς παρθένος ταῦτα τοῖς ἀνθρώποις βοᾷν, τῷ ταχεῖ τροχῷ πανταχοῦ δινούμενον, ὥστε τὸν εὐεργέτην προσηνέσιν ἀμοιβαῖς μετερχομένους ἀμείβεσθαι. Ἄξιον δὲ εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τοὺς περὶ τὸν Ἰξίονα παρεμβέβληκε νῦν λόγους ὁ Πίνδαρος. εἰ γὰρ οἱ Λοκροὶ, ἀνθ' ὧν εὐηργετήθησαν ὑφ' Ἱέρωνος, ᾄδουσιν αὐτῷ, εἰς οὐδὲν ὁ Ἰξίων αὐτοῦ προσῆκται, τότε γὰρ ἐχρῆν εἰς παράδειγμα αὐτὸν ἄγεσθαι, εἰ μή γε χάριτος οἱ Λοκροὶ, ὥσπερ ὁ Ἰξίων, ἐμνήσθησαν. φαμὲν οὖν, ὅτι καθόλου παρακελεύονται αἱ Λοκρίδες τῷ Ἰξίονι, λέγειν τοῖς ἀνθρώποις, ὡς τὸν εὐεργέτην προσήκει τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ἀμείβεσθαι. Τὸν δὲ Ἰξίονα οἱ μὲν Ἀντίωνος γενεαλογοῦσιν, ὡς Αἰσχύλος· Φερεκύδης δὲ, Πεισίωνος· ἔνιοι δὲ, Ἄρεος· οἱ δὲ Φλεγύα. Ἀσκληπιάδης δὲ ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Τραγῳδουμένων οὕτω γράφει. προσιστοροῦσι δὲ ἔνιοι, ὡς καὶ μανείη ὁ Ἰξίων, ὡς καὶ Φερεκύδης. καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ τροχοῦ δὲ κόλασιν αὐτῷ παρεγκεχειρήκασιν. ὑπὸ γὰρ δίνης καὶ θυέλλης αὐτὸν ἐξαρπασθέντα φθαρῆναί φασιν. οὗτος ἔγημε Δίαν τὴν Δηιονέως θυγατέρα. Ἔθος δὲ τοῖς παλαιοῖς, τῶν νυμφῶν τοῖς πατράσι δῶρά τινα προσάγειν, ὡς καὶ Ὅμηρος· (Iliad. λ'. 244 sq.)

Πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ
χίλι' ὑπέστη
Αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς.

ὁ γοῦν Δηϊονεὺς, κατὰ τὸ σύνηθες, γήμαντα Ἰξίονα τὴν αὐτοῦ θυγατέρα τὴν τῶν δώρων εἰσεπράττετο δόσιν· ὁ Ἰξίων δὲ βιαζόμενος παρ' αὐτοῦ καὶ ἀναγκασθεὶς, βόθρον διώρυξε, καὶ πληρώσας αὐτὸν πυρὸς, ὡς ἐπὶ εὐωχίαν ἐκάλεσεν. ὁ δὲ ἀπρονόητος ὢν τοῦ μηχανήματος καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν πυρὰν, ἔνδον ἔπεσε καὶ κατεκαύθη. τοῦ δὲ μύσους μηδενὸς καθαρίζοντος τὸν Ἰξίονα, ἀποστραφέντων δὲ αὐτὸν καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, μόνος ὁ Ζεὺς οἰκτείρας αὐτὸν, ἐκάθηρε τοῦ φόνου καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν τοῦτον ἀνήγαγε, καὶ συνέστιον ἑαυτῷ ἐποιήσατο. (Æschyl. Eum. 444.) ὁ δὲ Ἰξίων μὴ τῆς προτέρας ὥσπερ τοῦ Διὸς ἀπομνημονεύσας χάριτος, δευτέρῳ πάλιν ἐπιχειρεῖ ἁμαρτήματι, καὶ εἰς ἔρωτα τῆς Ἥρας κινηθεὶς ἐπεχείρει ταύτῃ συμμίγνυσθαι. ὁ δὲ Ζεὺς καὶ τοῦτο μαθὼν, ὁμοίαν τῇ Ἥρᾳ νεφέλην ἐξετύπωσε καὶ ἀνέπλασεν. ἣν καὶ θεασάμενος Ἰξίων συνεμίγη τε αὐτῇ, καὶ ἄγριόν τινα καὶ τερατώδη ἄνδρα ἐκ ταύτης πεποίηκε, Κένταυρον κατονομάσας. ὕστερον μέντοι τροχῷ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας τοῦ Ἰξίονος ὁ Ζεὺς προσεδέσμευσε, καὶ τὸν τροχὸν ἀειδίνητον παρεσκεύασε. ταύτης οὖν τῆς ἱστορίας νῦν ὥσπερ ἀπομνημονεύει ὁ Πίνδαρος, ὡς προσήκει τοὺς εὐεργετήσαντας βελτίοσιν ἀμείβεσθαι, καὶ μὴ τοῖς ἐναντίοις καταβλάπτειν. δεδεμένος, φησὶ, τῷ τροχῷ ὁ Ἰξίων βοᾷ, ὅτι δεῖ τοὺς εὐεργετήσαντας ἀντευεργετεῖν.

45. Ἔμαθε δὲ σαφὲς] ἔμαθε δὲ σαφῶς ὁ Ἰξίων, ὅτι δεῖ τὸν εὐεργέτην ἀνταμείβεσθαι. παρὰ γὰρ τοῖς τοῦ Κρόνου παισὶν, εὐμενῶς διατεθεῖσιν αὐτῷ, ἡδύν τε δεξάμενος βίον, τὴν ἐν θεοῖς διαγωγὴν, τὸν μακρὸν καὶ ὑπεραίροντα τὴν ἑαυτοῦ φύσιν ὄλβον ἐνεγκεῖν οὐκ ἴσχυσεν, ὅτι τῆς Ἥρας ἐμμεμηνυίαις φρεσὶν ἐπεθύμησεν, ἥντινα Ἥραν μόναι αἱ τοῦ Διὸς κοῖται ἔλαχον.

52. Ἐς (sic) αὐάταν] εἰς ἄτην καὶ βλάβην. Αἰολικῶς δὲ τὸ αὐάταν προήγαγεν. ἐκεῖνοι γὰρ, ἐὰν ὦσι δύο φωνήεντα, μεταξὺ ἐντιθέασι τὸ ύ, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀὴρ, καὶ ἀώς. ὅτε δὲ σύμφωνόν ἐστιν, οὐκέτι. Καὶ τάχα ἄν τις ἡμῖν ἀπορήσειε λέγων· πῶς τὸ ἄτη, τοῦ τ' ὄντος μεταξὺ, τὸ ύ ἀνεδέξατο, εἴπερ τοῦτο οὐ γίγνοιτο, ὁπηνίκα σύμφωνόν ἐστι μεταξύ; καί φαμεν, ὅτι ἀπὸ συναιρέσεως γέγονεν. ἦν γὰρ ἀάτη· καὶ Ὅμηρος· (Iliad. τ'. 91.)

Πρέσβα Διὸς θυγατὴρ Ἄτη, ἣ πάντας
ἀᾶται.

ἀναλόγως οὖν, εἰ καὶ κατ' ἔκθλιψιν γέγονεν, ἀλλ' οὖν διὰ τὸ ὑπάρχειν δυνάμει τὸ ἕτερον ά, τὸ ύ ἀνεδέξατο. ὁ δὲ νοῦς· ἀλλὰ αὐτὸν τὸν Ἰξίονα ἡ ὕβρις εἰς ἄτην μεγίστην ἐνέβαλε.

53. Τάχα δὲ παθὼν] Ὅμηρος τὸ τάχα ἀντὶ τοῦ ταχέως. ταχέως δὲ παθὼν καὶ τιμωρηθεὶς τὸν πρέποντα αὐτῷ καὶ ἁρμόζοντα μισθὸν ἀνεδέξατο. ἐξαίρετον δέ φησι, τὸ ἐξηλλαγμένον, ἤτοι δὲ, ὅτι μέγας, ἢ ὃν οὐδεὶς ἄλλος ἔσχεν. οὐδεὶς γὰρ ἄλλος παραδίδοται οὕτως ἐπὶ τροχῷ κολαζόμενος.

54. Αἱ δύο δ' ἀμπλακίαι] τόν τε ἐμφύλιον φόνον καὶ τὴν τῆς Ἥρας ἐπιθυμίαν φησί. λέγει δὲ τοῦτο, ὅτι τὸ μὲν τοῦ φόνου ἁμάρτημα συνέγνωσαν οἱ θεοὶ, τὸ δὲ δεύτερον οὐκέτι. φησὶν οὖν, ὅτι αἱ δύο ἁμαρτίαι φερέπονοί εἰσιν, οἱονεὶ πόνον καὶ τιμωρίαν τοῖς ἁμαρτάνουσιν ἐπιφέρουσαι. τῶν οὖν δύο ἁμαρτημάτων διαίρεσιν ποιεῖται, καί φησιν· Ἰξίων ἐμφύλιον ἐνέμιξεν ἀνθρώποις, οἷον, πρῶτος τὸν ἐμφύλιον φόνον ἐν ἀνθρώποις εἰργάσατο. δεύτερον δὲ, ὅτι τοῖς μεγάλοις καὶ εὐκατασκευάστοις θαλάμοις τοῦ Διὸς τὴν γαμετὴν Ἥραν ἐπείρα τε καὶ ἐνήδρευε. Τὸ γὰρ ἐπειρᾶτο ἀντὶ ἐνεργητικοῦ ἐστι. σημαίνει δὲ τὸ ἐνήδρευεν. οὕτω γὰρ καὶ πειρατὰς τοὺς κατὰ πέλαγος λῃστὰς λέγομεν, κυρίως δὲ, τοὺς ἐν ὁδῷ κακουργοῦντας.

παρ' ὃ δὴ καὶ ὀδουροὺς αὐτοὺς λέγουσιν. Εὐριπίδης ἐν Ἀρχελάῳ· (n. 28. Fragm. Musgr.) "ἔπαυσ' ὀδουροὺς λυμεῶνας." καὶ Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεῖ· (n. 5. t. iii. ed. Brunck.) "Πῶς δῆθ' ὀδουρὸν οἷος ἐξέβης "λαθών;" (in codd. ὅμοιος ἐξέβης λ.)

58. Οὐκ ἄτερ τέχνας] οὐ χωρὶς δόλου. τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸν βόθρον. σημειωτέον δὲ, ὅτι καὶ τοὺς δόλους καὶ τὰς πανουργίας τέχνας τινὲς ἐκάλουν.

63. Χρὴ δὲ καθ' αὐτὸν] προσῆκόν ἐστί, φησι, τῶν κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν τὸ μέτρον σκοπεῖν, καὶ τούτων ἐπιθυμεῖν, καὶ μὴ τῶν ὑπὲρ δύναμιν ὀρέγεσθαι. ὅμοιον δὲ τοῦτο τῷ ὑπὸ Χίλωνος εἰς Δελφοὺς ἐγγεγραμμένῳ, ὅπερ τινές φασι Σωδάμου εἶναι. (f. Σόλωνος.)

65. Εὐναὶ δὲ παράτροποι] παρατρόπους εὐνάς φησι τὰς μοιχιδίους καὶ τοῦ δέοντος παρατετραμμένας, αἳ καὶ εἰς κακότητα ἐνέβαλον τὸν Ἰξίονα. ἔνιοι δὲ γράφουσιν, εἰς κακότητα ὀρθὴν, καὶ οὐχὶ ἀθρόαν, ἵν' ᾖ εὐθεῖαν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὁδῶν.

69. Εἶδος γὰρ] τὸ γὰρ εἶδος ἡ νεφέλη ὁμοία ἦν τῇ ὑπερεχούσῃ τοῦ οὐρανίου Κρόνου θυγατρί.

71. Ἄν τι δόλον] ἥντινα νεφέλην Ἰξίονι κατεσκεύασαν αἱ τοῦ Διὸς τέχναι.

72. Καλὸν πῆμα] ἤγουν ἀξίαν βλάβην, ὡς καὶ Ἡσίοδος· (Ἐργ. 57.) "καλὸν κα-"κῷ." (f. κακόν.) πῆμα δὲ καλόν φησι τὴν νεφέλην, καλὸν μὲν διὰ τὸ ὡμοιῶσθαι τῇ Ἥρᾳ, πῆμα δὲ, ὡς πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα.

73. Τὸν δὲ τετράκναμον] κνήμη ἐστὶν ἡ τοῦ τροχοῦ ῥάβδος, ἡ διήκουσα ἀπὸ τῆς χοινικίδος ἐπὶ τὸν κύκλον. οἱ δὲ ἁρμάτειοι τροχοὶ τῶν ἀνθρώπων ἑξάκνημοί εἰσιν· οἱ δὲ τῶν θεῶν δι' ὑπερβολὴν κόσμου παρὰ τῷ Ὁμήρῳ (Iliad. ε'. 723.) ὀκτάκνημοι εἶναι λέγονται. οἰκείως δὲ ὁ Πίνδαρος τὸν τοῦ Ἰξίονος τροχὸν τετράκνημόν φησιν, ἵνα τοῖς μὲν δυσὶ ποσὶ τὰς δύο, ταῖς δὲ δυσὶ χερσὶ τὰς δύο, προσάψῃ κνήμας, ἴσον ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶν, ὡς εἰς τὴν δέσιν ἀμφοτέρων ἐξαρκεῖν, ποδῶν δηλονότι καὶ χειρῶν. ὁ δὲ νοῦς· τὸν δὲ τετράρραβδον δεσμὸν ἤνυσε καὶ κατειργάσατο ὁ Ἰξίων ἑὸν ὄντα δεσμὸν ὀλέθριον.

75. Ἐν δ' ἀφύκτοισι γυιοπέδαις] ἐν δεσμοῖς τοῖς τὰ γυῖα πεδῶσι πεσὼν, τὴν πᾶσιν ἐγνωσμένην (κοινὰ γὰρ τὰ τοῦ Ἰξίονος,) ἢ τὴν ὠφέλιμον, ἀνεδέξατο ἀγγελίαν καὶ φήμην, ἣν δεδεμένος ἐν τῷ τροχῷ ἔλεγε. φημὶ δὲ τὸ, ὅτι χρὴ τοὺς εὐεργέτας καλῶς ἀμείβεσθαι. τὸ δὲ, ἄνευ δ' οἱ χαρίτων, ἀντὶ τοῦ ἔξω συνουσίας. χαρίζεσθαι γὰρ κυρίως τὸ συνουσιάζειν λέγεται, ὥσπερ Θεόπομπος ἐν Μήδῳ εἰσάγει τὸν Λυκάβηττον λέγοντα· "παρ' ἐμοὶ τὰ λίαν μειράκια "χαρίζεται τοῖς ἡλικιώταις." καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππεῦσιν (514. s. 517. Brunck.) ἐκ μεταφορᾶς· "πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάν-"των αὐτὴν, ὀλίγοις χαρίσασθαι." Καὶ Σαπφώ· (Wolf. Carm. Sapph. p. 64, sq.) "σμικρά μοι, παῖς, ἔμμεναι φαίνεαι κἄ-"χαρις." ἡ μήπω δυναμένη διὰ τὴν ἡλικίαν χαρίσασθαι. Ἀρίσταρχος δὲ ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς νῦν ἐπὶ τῆς νεφέλης ὑφίστησι τὸν λόγον τῆς τῷ Ἰξίονι συνευνασθείσης.

78. Ἄνευ δ' οἱ Χαρίτων] οἷον τὸν ἄχαριν γόνον. ἄχαρις γὰρ ἦν τις καὶ ἄγριος ὁ Νεφέλης καὶ Ἰξίονος Κένταυρος. ἱστέον δὲ ὅτι ἐκ Νεφέλης καὶ Ἰξίονος συνίστησιν ὁ Πίνδαρος τοὺς δισώμους Κενταύρους. ἐκείνους μὲν γάρ φησι τεκεῖν τοιοῦτον γόνον, ὃς οὔτε ἐν ἀνθρώποις οὔτε ἐν θεοῖς τιμὴν εἶχεν. ὄνομα δὲ αὐτῷ φησιν εἶναι Κένταυρον. τοῦτον δὲ ἐν Μαγνησίᾳ τῇ Θρακικῇ* ἵπποις μιγνύμενον (ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἑτέρα Μαγνησία) τοὺς διφυεῖς γεννῆσαι Κενταύρους, ὥστε καὶ ἐκείνους κατὰ τὸ γενικὸν ὄνομα ὀνομασθῆναι Κενταύρους, ἀπὸ τῆς τοῦ πατρὸς ὀνομασίας. εἰσί γε μὴν οἳ τὸν ὅλον μῦθον παρεγκεχειρήκασιν, ὡς οὐ διφυῶν γεγονότων. Λέλεγάς γάρ φασι πρότερον αὐτοὺς προσαγορευομένους, διὰ τὸ ἀποκεντῆσαι τοὺς ἵππους † προσαγορευθῆναι Ἱπποκενταύρους. οἱ δὲ, ὅτι ἵπποις κέλησιν ἐποχηθέντες πρῶτοι πάντων τοῦτο διεπράξαντο.

80. Μόνα καὶ μόνον] ἀντὶ τοῦ, μονόμετρον καὶ ξένον τὴν φύσιν. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ μόνον καὶ οὐκέτι ἕτερον. οὐδεὶς γὰρ ἄλλος υἱὸς νεφέλης ἐγένετο, καὶ παρὰ τὰς ἄλλας νεφέλας μόνη ἔτεκε Κένταυρον. ἐγέννησεν οὖν, φησὶ, παῖδα ἡ νεφέλη τῷ Ἰξίονι, οὔτ' ἐν ἀνθρώποις γέρας ἀποφερόμενον, ὅ ἐστι, τῆς τῶν ἀνθρώπων φύσεως ξένον ὄντα, οὔτ' ἐν τοῖς τῶν θεῶν νόμοις τιμώμενον, ἢ τὸν οὔτε τῆς τῶν ἀνθρώπων μετέχοντα φύσεως, οὔτε τῆς τῶν θεῶν.

82. Κένταυρον ὃς ἵπποισιν] οὗτος Κένταυρον ἄνδρα φησὶ γεννηθῆναι ἐκ τῆς νεφέλης καὶ τοῦ Ἰξίονος, ὃν μιγνύμενον ταῖς ἵπποις ταῖς Θεσσαλαῖς κατὰ τὰς ὑπωρείας τοῦ Πηλίου γεννῆσαι τοὺς διφυεῖς Κενταύρους, τὰ μὲν κάτω ἐμφερεῖς τῇ μητρὶ, τὰ δ' ἄνω τῷ πατρί.

85. Ἐκ δ' ἐγίνοντο στρατὸς θαυμαστὸς] ἡ φράσις κατὰ σχῆμα. ἀπὸ πληθυντικοῦ γὰρ ἑνικὸν ἐπήγαγεν εἰπών· ἐκ δ' ἐγίνοντο στρατός. καί ἐστι τοῦτο ἐναντίον τῷ παρ' Ὁμήρῳ· (Iliad. ο'. 305.)

Ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἀπονέοντο.

* l. Θετταλικῇ.

† G. τοὺς ταύρους.

καὶ πάλιν. (Iliad. σ'. 496.)

αἱ δὲ γυναῖκες
Ἱστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν
ἑκάστη.

Ζητεῖται δὲ, διατί, εἰ ἐν Μαγνησίᾳ τῆς Θετταλίας οἱ Κένταυροι ἐτράφησαν, πῶς ἐν Φολόῃ τῇ Ἀρκαδικῇ Ἡρακλεῖ ἀντιτάσσονται; καὶ ῥητέον, ὅτι Πειρίθους, ὁ Ἰξίονος παῖς, καὶ Δίας τῆς Δηϊονέως, ὡς ἂν οἰκειότατα ἔχων πρὸς τοὺς Κενταύρους, τὴν τῶν γάμων ἑστίασιν ἐπιτελῶν, κέκληκεν αὐτούς· ἐπιλαθόμενος δὲ τῷ Ἄρει θῦσαι ἔσχε μηνιῶντα τὸν θεόν. καὶ οὕτως οἱ Κένταυροι τῆς τῶν κρατήρων ἀποπνοίας αἰσθόμενοι κατὰ τὴν εὐωχίαν, ἑαυτοὺς οὐδαμῶς ἠδυνήθησαν τῆς ἐμφύτου μανίας κατασχεῖν. ἀκράτου γὰρ οἴνου ἐμφορηθέντες ταῖς τῶν Λαπιθῶν γυναιξὶν ἀκολάστως ἐφώρμησαν. πολλῶν δὲ ἀναιρεθέντων ἐκ τῶν Κενταύρων οἱ περιλειφθέντες εἰς τὴν Φολόην ἀπέφυγον, τὴν οὕτω κληθεῖσαν ἀφ' ἑνὸς τῶν Κενταύρων. (G. τῶν Τιτάνων.)

89. Θεὸς ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσσιν] ἐλπίδας νῦν τὰς φρένας φησὶ καὶ τὰς διανοίας. λέγει δὲ, ὅτι θεὸς, ὅ, τι ἂν διανοηθείη, τοῦτο καὶ ἀνύει. τοῦτο δὲ γνωμολογεῖ διὰ τὸν Ἰξίονα, ἐπεὶ ὁ Ζεὺς τὴν νεφέλην τῇ Ἥρᾳ ἴσχυσεν ἀπεικάσαι.

91. Θεὸς ὁ καὶ πτερόεντ'] ἐπεὶ τῶν ζώων τὰ μέν ἐστι χερσαῖα, τὰ δὲ θαλάσσια, τὰ δὲ μετάρσια, ἀφ' ἑκάστου εἴδους τῶν τριῶν ἓν παρέλαβε τὸ κρατιστεῦον. τὸν ἀετὸν οὖν φησι τὸν βασιλέα τῶν πτηνῶν ὁ θεὸς καταλαμβάνει καὶ παραλλάσσει. ὁ δελφὶς δὲ δοκεῖ τῶν ἐναλίων προέχειν καὶ ταχύτατος εἶναι· καὶ τοῦτον δὲ παραμείβεται. καὶ ὁ ἄνθρωπος προέχει τῶν ἐπιγείων· καὶ τοῦτον ὑψηλοφρονοῦντα καὶ καυχώμενον κατακάμπτει ὁ θεὸς καὶ καταπαλαίει. τοῖς δὲ ἀγαθοῖς τῶν ἀνθρώπων ἀγήραον καὶ ἄφθαρτον εὐδοξίαν ἀπένειμεν.

97. Δάκος ἀδινὸν] ἰδίως τὸ δάκος ἀδινὸν εἶπεν, ἀντὶ τοῦ κακόν. βούλεται δὲ λέγειν· ἐμὲ δὲ φευγεῖν δεῖ τὰς κακαγορίας, τουτέστι τὸ κατηγορεῖν τινων. αἰνίττεται δὲ εἰς Βακχυλίδην. ἀεὶ γὰρ αὐτὸς τὸν Ἱέρωνα διέσυρεν.

98. Εἶδον γὰρ ἑκὰς ἐὼν] εἶδον γάρ, φησιν, ἐν ἀπορίᾳ βίου τὸν Ἀρχίλοχον καθεστῶτα διὰ τὴν λοιδορίαν, πάντων αὐτὸν ἀποστρεφομένων τῶν ἀνθρώπων τὸν τοιούτοις ἔχθεσι πιαινόμενον. βαρὺν γὰρ ἐπιφέρουσιν αὐτῷ λόγον. δύναται δὲ καὶ ἑτέρως διαιρεῖσθαι, ἵνα διὰ μὲν τοῦ, πόλλ' ἐν ἀμηχανίᾳ ψογερὸν Ἀρχίλοχον, νοήσωμεν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ψεγόμενον τὸν Ἀρχίλοχον, ἐπεὶ βαρυλόγοις ἔχθεσιν ἐπιαίνετο καὶ ἔχαιρεν, εἰς λοιδορίαν ἀνθρώπων καὶ εἰς κακομηχανίαν τῇ ποιήσει καταχρώμενος. ἢ οὕτως· εἶδον τὸν Ἀρχίλοχον πιαινόμενον λόγοις ψογεροῖς ἐν ἀπορίᾳ, ψογερὸς γὰρ ἦν.

101. Τὸ πλουτεῖν δὲ] τὸ δὲ ἐπιτυγχάνειν πλούτου μετὰ σοφίας, ἄριστόν ἐστιν. ἢ οὕτω· τὸ εὐπορεῖν σοφίας σὺν εὐτυχίᾳ ἄριστον. τοῦτο δὲ ἐπὶ Ἱέρωνος ἀκουστέον. ἀπέστρεψε γὰρ εἰς τοῦτον τὸν λόγον, καί φησιν· ὃ σὺ ἔχεις σὺν εὐτυχεῖ πότμῳ, σοφίας ἄριστόν ἐστι. Ζητεῖται δὲ, πῶς τὸ πλουτεῖν σοφίας λέγεται ἄριστον· σοφία γὰρ πλούτου κρείττων. μήποτε οὖν οὐχὶ εἴρηται συγκριτικῶς τοῦ πλούτου τοῦ πρὸς τὴν σοφίαν συγκρινομένου; ἐχρήσατο γὰρ ἂν οὐχ ὑπερθετικῇ τῇ λέξει τῇ ἄριστον, ἀλλὰ συγκριτικῇ τῇ ἄρειον. ἄρειον μὲν τόδε τοῦδε, ἄριστον δὲ ἐπὶ πολλῶν. δῆλον οὖν, ὅτι τὸ πλουτεῖν τέταχεν οὐ κυρίως ἐπὶ τοῦ νοουμένου κατὰ τὸν βίον πλούτου, οἷον περιουσιάζειν χρήμασιν, ἀλλὰ μεταφορικῶς, τὸ πληθύνειν ἐν πότμῳ σοφίας ἄριστόν ἐστιν, οἷον, τὸ τῇ σοφίᾳ πλουτεῖν ἄριστον. Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως· οἷον, εἴ τις λέγει, εὐποτμότατός ἐστιν ὁ πλουτῶν καὶ σοφίας ἅμα τυγχάνων.

104. Τὺ δὲ] τοῦτο πρὸς τὸν Ἱέρωνα εἶπε· σὺ δὲ ἐλεύθερος ὢν, ὦ Ἱέρων, ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ φρενὶ τὴν ἀρετὴν ἔχων καὶ τὴν σοφίαν, ἣν προεῖπε, καὶ πλουτῶν, δύνασαι καὶ ἑτέροις πεπαρεῖν (sic), ἤγουν πορίζειν καὶ παρασκευάζειν, ἢ παρασχεῖν καὶ πλουσίους ἀποδεῖξαι.

105. Πρύτανι, κύριε] κυριωτικὲ καὶ τελεστικὲ, τουτέστι, πάντων ἔχων τὴν κυριότητα, ἢ ὅτι κυριεύεις πάντων. Εὐστεφάνων δὲ, ἤγουν ὑψηλῶν, ἢ εὖ τετειχισμένων. στέφανος γὰρ πόλεώς ἐστι τὸ τεῖχος.

108. Εἰ δέ τις ἤδη] εἰ δέ τις πλούτῳ καὶ τιμῇ, φησιν, ἕτερόν τινα τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα τῶν πρὸ τούτου μείζονα καὶ ἀξιολογώτερον λέγει γεγενῆσθαι, κωφῇ καὶ ματαίᾳ φρενὶ διαπαλαίει καὶ μάχεται, ἤτοι ἀνόητός ἐστι καὶ ἀναίσθητος.

113. Εὐανθέα δ' ἀναβάσομαι] ἤδη δὲ ὁρμήσω ἀνθηρῶς ἀνυμνήσων τὴν ἀρετὴν τοῦ Ἱέρωνος. ἢ οὕτως· ἐπὶ τὸν ἀνθηρὸν στόλον, λέγων τὴν ἀρετὴν τοῦ Ἱέρωνος διὰ τοὺς στεφάνους, ἢ διὰ τὸ περὶ Ἰξίονος προειπεῖν, μεταβάς; νῦν φησιν ἐπὶ τὴν εὐανθῆ ὁδὸν ὁρμήσω. ἐπειδὴ γὰρ περὶ λοιδοριῶν διεξῆλθε καὶ τῆς ἐξ ἀρχῆς δυσφημίας, φησὶν, ὅτι ἐπ' εὐανθεστέραν ὁδὸν λόγων ἀναβήσομαι, καὶ ὑμνήσω σε, Ἱέρων, περὶ τῆς ἀρετῆς λέγων τῆς σῆς. ἡ δὲ μεταφορὰ τοῦ, εὐανθῆ στόλον, ἀπὸ τῶν πλεόντων ἡδέως.

115. Νεότατι μὲν] τῇ νεότητι μὲν βοηθεῖ ἡ περὶ τὸ πολεμεῖν θρασύτης. τοῦτο δὲ ἐν τῷ καθόλου γνωμικῶς ἀναπεφώνηκεν, ὅθεν φημὶ καὶ σὲ δοξασθῆναι, ἐκ τῶν πολέμων δηλαδὴ τῶν σοὶ κατωρθωμένων διὰ

τὴν νεότητα. τοῦτο δέ φησι, παρ' ὅσον νέος ὢν ὁ Ἱέρων, σὺν Γέλωνι τῷ ἀδελφῷ, τοὺς ἐπὶ Σικελίας πολέμους διήνεγκε. τὸ δὲ ὅθεν ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τῆς θρασύτητος τῆς περὶ τοὺς πολέμους.

121. Βουλαὶ δὲ πρεσβύτεραι ἀκίνδυνον ἐμοὶ ἔπος] οἷον, ὑπὲρ τὴν νεότητα βουλεύῃ. καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ τῷ Τρωΐλῳ· (insere Fragm. t. iii. ed. Brunck.)

Τὸν ἀνδρόπαιδα δεσπότης ἀπώλεσα,

παῖδα μὲν τῇ ἡλικίᾳ, ἄνδρα δὲ τῷ φρονήματι. τοῦτο δὲ εἶπεν ὁ Πίνδαρος, ὅτι ἐν τῇ νεότητι μὲν πολεμικὸς ἦν ὁ Ἱέρων, ἐν ἡλικίᾳ δὲ εὔβουλος. ὁ δὲ νοῦς· αἱ δὲ σαὶ γνῶμαι, καίτοι ἀκμαίου ὄντος, συνεταί εἰσι. διὸ ἀκίνδυνόν μοι παρέχουσιν αἱ σαὶ γνῶμαι τὸ ἐγκωμιάζειν σε. ἢ οὕτως· ἀκίνδυνον ἐμοὶ τῷ τοὺς ἐπαίνους παρέχοντι, πρὸς πάντα λόγον σε ἐπαινεῖν, οἷον οὐκ ἐλεγχθήσομαι ὑπό τινος, ὡς ψευδῶς σε ἐπαινῶ. ἃ γὰρ ἔχεις, ταῦτα καὶ λέγω.

125. Τόδε μὲν κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολὰν] οἷον ἐπὶ κέρδει καὶ πράσει. οἱ γὰρ Φοίνικες παλιγκάπηλοι. καὶ Σοφοκλῆς· (Fragm. t. iii. inc. n. 82.)

Ὠνὴν ἔθου καὶ πρᾶσιν, ὡς Φοῖνιξ ἀνὴρ,
Σιδώνιος κάπηλος.

καὶ ὁ Κωμικός· Aristophanes. In Fragm. v. Hemsterh. ad Plut. p. 447.)

— Εὐθὺς (δὲ) Φοῖνιξ γίνομαι,
Τῇ μὲν δίδωμι χειρὶ, τῇ δὲ λαμβάνω.

τοῦτο δὲ εἶπεν ὁ Πίνδαρος, παρ' ὅσον διὰ μισθοῦ συντέταχε τὸν ὕμνον τῷ Ἱέρωνι. ἔστι δὲ, ὃ λέγει, τοιοῦτο· τοῦτο μὲν τὸ μέλος, καὶ οὗτος ὁ ἐπινίκιος κατὰ τὴν τῶν Φοινίκων ἐμπορίαν ᾄδεται· ἤτοι, λαβὼν παρὰ σοῦ μισθὸν, τοῦτο τὸ μέλος διὰ τῆς λευκῆς θαλάσσης παραπέμπομαί σοι.

127. Τὸ Καστόρειον δ' ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς] τὸ δὲ ὑπορχηματικὸν μέλος, τὸ Αἰολικῷ ῥυθμῷ συντεταγμένον, ὅπερ ὡς χάριν καὶ προῖκά σοι διεπεμψάμην, ἀπαντήσας, τῷ μέλει δηλονότι τῷ Καστορείῳ, καὶ ὑποδεξάμενος αὐτὸ τὸ μέλος διὰ τῆς ἑπταχόρδου λύρας, ἑκὼν ἐπιθεώρησον, ἀντὶ τοῦ, κροῦσον καὶ δοκίμασον τὸ μέλος, εἰ μὴ εὐρύθμως ᾄδεται, ἢ γέγραπταί σοι. ἐν Αἰολίδεσσι δὲ χορδαῖς, ἤγουν Βοιωτίαις. ἐκεῖθεν γὰρ ὁ Πίνδαρος, ἐπεὶ οἱ Αἰολεῖς κιθαρῳδοί. τὸ δὲ μέλος Αἰολικῷ ῥυθμῷ συνέταξε. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τό· (Fragm. Pind. p. 103.

Αἰολεὺς ἔβαινε Δωρίαν κέλευθον ὕμνων.

ἰστέον δὲ, ὅτι τὸν ἐπινίκιον ἐπὶ μισθῷ συντάξας ὁ Πίνδαρος ἐκ περιττοῦ συνέγραψεν αὐτῷ προῖκα ὑπόρχημα, οὗ ἡ ἀρχή· (Fragm. p. 7 sq.)

Σύνες ὅ τι λέγω ζαθέων ἱερῶν ἐπώνυμε.

ὃ δὴ Καστόρειον εἶπε, διὰ τὸ τὴν ἔνοπλον ὄρχησιν κατ' ἐνίους τοὺς Διοσκούρους εὑρεῖν. ὀρχηστικοὶ γάρ τινες οἱ Διόσκουροι. ὁ δὲ Ἐπίχαρμος τὴν Ἀθηνᾶν φησι τοῖς Διοσκούροις τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσαι. ἐξ ἐκείνου δὲ τοὺς Λάκωνας μετ' αὐλοῦ τοῖς πολεμίοις προσιέναι. τινὲς δὲ ῥυθμόν τινα φασὶ τὸ Καστόρειον, χρῆσθαι δὲ αὐτῷ τοὺς Λάκωνας ἐν ταῖς πρὸς τοὺς πολεμίους συμβολαῖς. διάκειται δὲ ἡ τῆς πυῤῥίχης ὄρχησις, πρὸς ἣν τὰ ὑπορχήματα ἐγράφησαν. ἔνιοι μὲν οὖν φασι, πρῶτον Κούρητας τὴν ἔνοπλον ὀρχήσασθαι ὄρχησιν, αὖθις δὲ Πύῤῥιχον Κρῆτα συντάξασθαι, Θάλητα δὲ πρῶτον τὰ εἰς αὐτὴν ὑπορχήματα. Σωσίβιος δὲ τὰ ὑπορχηματικὰ πάντα μέλη Κρητικὰ ἀξιοῖ λέγεσθαι. ἔνιοι δὲ οὐκ ἀπὸ Πυῤῥίχου τοῦ Κρητὸς τὴν πυῤῥίχην ὠνομάσθαι, ἀλλ' ἀπὸ Πύῤῥου τοῦ Ἀχιλλέως παιδὸς, ἐν τοῖς ὅπλοις ὀρχησαμένου, ἐν τῇ κατὰ Εὐρυπύλου τοῦ Τηλέφου νίκῃ. Ἀριστοτέλης δὲ, πρῶτον Ἀχιλλέα ἐπὶ τῇ τοῦ Πατρόκλου πυρᾷ τῇ πυῤῥίχῃ φησὶ κεχρῆσθαι, ἣν παρὰ Κυπρίοις φησὶ πρύλιν λέγεσθαι, ὥστε παρὰ τὴν πυρὰν τῆς πυῤῥίχης τὸ ὄνομα θέσθαι. ὁ δὲ νοῦς· τὸ δὲ Καστόρειον μέλος, τὸ ὑπορχηματικὸν, τὸ Αἰολικῷ ῥυθμῷ συντεταγμένον, ὑποδεξάμενος διὰ τῆς ἑπταμίτου κιθάρας ἑκὼν ἐπιθεώρησον, ἀντὶ τοῦ, κροῦσον καὶ δοκίμασον, εἰ εὐρύθμως γέγραφα.

131. Γένοιο δ' οἷος ἐσσὶ μαθὼν] μαθὼν δὲ ἐξ ὧν ἔγραψά σοι, οἷος εἶ, ἢ ἐπισκεψάμενος δὲ τὸν ἀποσταλέντα σοι ὕμνον, διάμεινον τῷ ἐξ ἀρχῆς τρόπῳ ἴσος, καὶ μὴ μεταβληθῇς τὴν προαίρεσιν ὑπὸ τῶν κολακευόντων σε. ἢ μαθὼν τὸ γεγραμμένον, γενοῦ, οἷος εἶ, σοφὸς, καὶ συνετὸς, ὅπερ οἱ παῖδες εἰώθασι λέγειν, πίθων καλὸς, πρὸς τὸν πίθηκον οὐκ ὄντα καλὸν, ἀλλ' εἰδεχθῆ. μαθὼν γοῦν τοῦτό, φησι, γενήθητι, οἷος εἶ. ἀνοίκειον γάρ ἐστι, τὸν μὲν πίθηκον, παρὰ τοῖς παισὶν ἀεὶ εἶναι καλὸν, τοὺς δὲ συνετοὺς ἄνδρας ἐξ ἀρετῆς εἰς κακίαν μεταπίπτειν. ἢ οὕτως· μὴ πείθου ταῖς τῶν κολάκων ἀπάταις, μηδὲ λέγεσθαι μὲν σοφὸς βούλου, τῷ δὲ πράγματι εἶναι ἄσοφος, ὥσπερ ὁ πίθων. ὡς γὰρ παρὰ τοῖς παισὶ καλός ἐστιν ὁ πίθηκος, οὕτως παρὰ τοῖς ἄφροσι καὶ κόλαξιν οἱ ὑπερέχοντες λέγονται σοφοὶ, καὶ πάντα ἔχειν τὰ ἀγαθά. δεῖ δὲ αὐτοῖς μὴ πιστεύειν, ἀλλὰ τοῖς βελτίοσι καὶ σοφοῖς. ταῦτα δὲ αἰνίττεται εἰς Βακχυλίδην. εὐδοκιμῆσαι γὰρ αὐτόν φασι παρὰ Ἱέρωνι. ἢ οὕτως· οἷον παρὰ τοῖς παισὶ μὲν δοκεῖ καλὸς εἶναι ὁ πίθηκος, παρὰ δὲ τοῖς ἀνδράσιν οὐκέτι. γινώσκεται γὰρ ἀκριβῶς τὸ ζῶον. ὥσπερ ὁ πίθηκος δοκεῖ καλὸς εἶναι τοῖς παισὶ, φαῦλος ὢν, οὕτω καὶ ὁ Βακχυλίδης παρὰ παισὶν ἄφροσιν εὐδοκιμείτω, παρὰ δὲ σοὶ, σοφῷ ὄντι, πίθηκος ἔστω. ἢ οὕτως· ὡς ὁ πίθηκος ἀκούων παρὰ τῶν παίδων, ὅτι καλός ἐστιν, ἐπαίρεται, οὕτω καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων

ἐπαίρονται καὶ καυχῶνται, ὅπερ τοῖς φρονοῦσιν οὐχ ἁρμόζει, εἰδόσιν ὡς κατὰ ἀλήθειαν οὐκ ἐπαινοῦνται. μήποτε οὖν χαριέστερόν ἐστιν οὕτως ἀκούειν; Θρασύδαιός τις ἑταῖρος ἦν Πινδάρου. Ἱέρων δὲ ἐπεπολεμήκει Θήρωνι τῷ Θρασυδαίου πατρί. εἰκὸς οὖν διαβεβλῆσθαι τὸν Πίνδαρον τῷ Ἱέρωνι, ὅθεν ἀπολογούμενος εἰς τοῦτο πᾶσαν ἀναφέρει παραίνεσιν.

133. Ὁ δὲ Ῥαδάμανθύς, φησι, διὰ τὸ μὴ εὐεξαπάτητος εἶναι σοφὸς ὑπείληπται. καὶ σὺ οὖν, ὦ Ἱέρων, διαβολῇ μὴ πείθου, σοφὸς ὤν, μήτε μὴν πιθηκισμοῖς, ὅ ἐστιν ἀπάταις. ὁ δὲ λόγος παραινετικός ἐστιν Ἱέρωνι, ὅτι οὐ προσήκει σε κολακεύουσιν ἥδεσθαι. οἱ γὰρ τοιοῦτοι φιληδεῖς εἰσι παισί, τελείοις γε μὴν οὐκέτι. ὁ γάρ τοι Ῥαδάμανθυς ἐπίδοξος γέγονεν ὅτι ἄψεκτον εἶχε τὸν λογισμόν, καὶ οὐδαμῶς ταῖς ἀπάταις ἐτέρπετο τὴν ψυχήν, οἷα μάλιστα ταῖς τῶν κολάκων καὶ ἀπατεώνων ψυχαῖς εἴωθε παρακολουθεῖν.

138. Οἷα ψιθύρων] ψιθύρους τοὺς κόλακας λέγει καὶ ἀπατεῶνας, παρὰ τὸ ἠρέμα ὑποψιθυρίζειν. ὁ δὲ λόγος γνωμικός. ἀκαταμάχητον κακὸν τὸ τῶν κολάκων φῦλον. τὸ δὲ ἄμαχον κακὸν δύναται συνάπτεσθαι τῷ ἀμφοτέροις, ἵν' ᾖ· οἱ ψίθυροι ἄμαχον κακόν εἰσι τοῖς ἀμφοτέροις καὶ τῷ διαβαλλομένῳ καὶ τῷ πρὸς ὃν διαβάλλουσιν. ὑποφάτιες δέ, ἀντὶ τοῦ ἑρμηνευταὶ καὶ διάβολοι, παρὰ τὸ φατίζειν καὶ λέγειν.

141. Ὀργαῖς ἀτενὲς] τὸ ὀργαῖς ἀντὶ τοῦ τρόποις. διὰ δὲ τούτου τὸ ὁμοιότατον δηλοῖ. καθόλου γὰρ τοῖς τῶν ἀλωπέκων τρόποις εἰσὶν ὅμοιοι.

142. Κέρδει δὲ τί μάλα τοῦτο;] ἐρωτηματικὸς ὁ λόγος. τί γάρ, φησιν, αὐτοῖς τοῦτο τὸ κατηγορεῖν ἐπικερδὲς τυγχάνει; ὁ αὐτὸς καὶ ἐν ἄλλοις· (Olymp. i. 48.) "ἀκέρδεια λέλογχε θαμινὰ κακηγόρους." τὸ δὲ διαβάλλειν οὐδὲν ἐπικερδὲς ἔχει. Ἄλλως. τί αὐτοῖς κέρδος ἐστὶ τὸ διαβάλλειν ἐμέ;

144. Ἅτε γὰρ ἐνάλιον] ἐγὼ γὰρ ὡς φελλὸς ἁλιευτικοῦ δικτύου, αὐτοῦ ὄντος ἐν βάθει, ἐπιπλέω καὶ οὐ βαπτίζομαι. ὡς ὑπὸ ἄλλου σκεύους βαρύνεται ὁ φελλὸς καὶ οὐ δύνει, οὕτω κἀγὼ ἀβάπτιστός εἰμι ὡς ὁ φελλός. ἐκεῖνοι μὲν οὖν, φησι, κατηγοροῦσί μου, ἐγὼ δέ, ὥσπερ σαγήνης πονούσης καὶ βάθος λοιπὸν ἐχούσης κατὰ τοῦ πελάγους, ἀβάπτιστός εἰμι. ἤγουν ὁ φελλὸς ἐπινήχεται ὑπὲρ τὴν τῆς θαλάσσης ἐπιφάνειαν, ἀβαπτίστου φύσεως ὤν, οὕτω κἀγὼ ταῖς τῶν ἄλλων κατηγορίαις ἀβάπτιστός εἰμι, ἑτέρας σκευῆς ὤν, ὡς πρὸς τὴν σαγήνην ὁ φελλός. ὁ φελλὸς δὲ καὶ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς κλίνεται.

147. Ὑπὲρ ἕρκος ἅλμας] τῆς θαλασσίας ἐπιφανείας, ὅτι τῇ ἑαυτῆς ἐπιφανείᾳ περιτειχίζεται.

148. Ἀδύνατον (sic) δ' ἔπος] ἀδύνατον δέ ἐστι, τὸν διαβάλλοντα ἐν ἀγαθοῖς ὄντα ἀνθρώποις εἰπεῖν τι ἰσχυρόν· ἀσθενὲς γὰρ λέγει· μᾶλλον δὲ ἀδύνατόν ἐστι, τὸν δόλιον ἄνδρα πεῖσαί τινα συνετόν.

150. Ὅμως μὰν] ὅμως πάντας κολακεύων ὁ δόλιος ἀνήρ, ἐπιπολὺ καλῶς διανύει τὸν βίον, πλοκήν τινα ποιῶν.

153. Φίλον εἴη φιλεῖν] εἴη μοι τοὺς μὲν φίλους τῶν ἀνθρώπων φιλεῖν.

154. Ποτὶ δ' ἐχθρὸν] πρὸς δὲ τὸν ἐχθρὸν λύκου τρόπον ὑποδραμοῦμαι, καὶ τὰ ἴχνη αὐτοῦ, ὡς λύκος, φυλάξω, ἐπ' ἄλλοξ ἄλλο βαίνων, οἱονεὶ, ἐπιπατῶν αὐτοῦ τοῖς ἴχνεσι, καὶ βλάπτων αὐτὸν οὐκ ἐκ τοῦ φανεροῦ, ἀλλὰ λεληθότως. Ἄλλως. μὴ πρὸς πάντας εἴη μοι σαίνειν, φησί, καὶ φίλους καὶ ἐχθρούς, ἀλλὰ πρὸς μὲν φίλον σανῶ, τὸν δὲ ἐχθρὸν ἐπιτηρήσω, ἵνα μετέλθω, καθάπερ λύκος ἐνεδρεύων, οὐκ εὐθείαις, ἀλλὰ σκολιαῖς ὁδοῖς, τουτέστιν οὐχ ἑνὶ τρόπῳ, ἀλλὰ παντοῖος ἔσομαι.

157. Ἐν (sic) πάντα δὲ νομὸν] ἐπειδὴ τρεῖς φησι πολιτείας εἶναι, δημοκρατίαν, ἀριστοκρατίαν, καὶ βασιλείαν, κατὰ πᾶσαν ἀρχὴν ὁ εὐθυρρήμων καὶ παρρησιαστικός, ὁ μὴ ἕτερα μὲν λέγων, ἕτερα δὲ νοῶν, κρείττων ἐστίν, ἔν τε βασιλείᾳ, ἔν τε ἀριστοκρατίᾳ, καὶ ἐν δημοκρατίᾳ, ὅταν τὴν πόλιν οἱ σοφοὶ καὶ ἄριστοι διοικῶσι. προφέρει γὰρ οὐχ ὑποκρινόμενος.

161. Χρὴ δὲ πρὸς θεὸν] προσήκει μὴ φιλονεικεῖν πρὸς τὸ δαιμόνιον, ἀλλ' οἷα ἂν διδῷ, ταῦτα καὶ φρονεῖν. πολλάκις γὰρ τὰ τούτων ὑψοῖ, ἄλλοτε δὲ τὰ τῶν ἑτέρων ἑτέροις ἔδωκεν. Ἄλλως. οἱ διαβάλλοντές, φησι, τοῖς θεοῖς ἐρίζουσιν. οὐ δεῖ γοῦν θεοῖς ἀντιβαίνειν. κἀγὼ δέ, φησι, τὰ νῦν εἴξω τῷ Βακχυλίδῃ παρὰ θεῶν εὖ πράττοντι, καὶ οὐκ ἀντιβήσομαι τῇ προαιρέσει ἐπὶ πλεῖστον.

165. Ἀλλ' οὐδὲ ταῦτα] ἐπεὶ προείρηκεν, ὅτι τὸν μὲν ὁ θεὸς ὑψοῖ, τὸν δὲ κατακρύπτει*, καὶ οὐκ ἐν τῇ αὐτῇ τάξει τὰ πράγματα μένει, φησίν, ὅτι οὐδὲ ταῦτα τοὺς φθονεροὺς καὶ διαβόλους κινεῖ εἰς τὸ ἀπέχεσθαι τοῦ πρὸς τοὺς πέλας φθόνου, καὶ λογίζεσθαι, ὡς οὐ παραμενεῖ αὐτοῖς ἡ νῦν δοκοῦσα παρεῖναι εὐτυχία. Ἄλλως. οὐκ ἰαίνει οὖν, φησι, ταῦτα καὶ οὐ προσπαθῆ ποιεῖ τὸν νοῦν αὐτῶν, ἵνα παύσωνται διαβάλλοντες.

167. Στάθμας δέ τινος] οἱ σταθμώμενοι δὲ πολλὰ καὶ περιγράφοντες μεγάλα τινὰ μέλλοντα αὐτοῖς ἔσεσθαι, προαδυνήθησαν

* καταῤῥίπτει.

πρὶν τυχεῖν, ὧν ἐπιζητοῦσι καὶ ἐλπίζουσιν. ἡ δὲ ἀναφορὰ πάλιν εἰς Βακχυλίδην. εἴληπται δὲ οὕτως ἡ διάνοια, διὰ τὸ παρὰ Ἱέρωνι τὰ Βακχυλίδου ποιήματα προκρίνεσθαι, καί φησιν, ὅτι φέρειν δεῖ τὰ τῆς τύχης συμπτώματα.

170. Πρὶν ὅσα] πρὶν κακῶσαί τινα, καὶ κατορθῶσαι, ἃ κατ' ἀλλήλων μηχανῶνται, ὅ ἐστιν, οἱ ἄδικα φρονοῦντες πρότερον ἑαυτοὺς ὀδυνῶσι, πρὶν ἄλλον κακῶσαι.

171. Φέρειν δ' ἐλαφρῶς] φέρειν δὲ ἐλαφρῶς καὶ ἄνευ φιλονεικίας τὸν παρὰ τῆς τύχης ζυγὸν συμβάλλεται, ὥσπερ βοῦν ὑποδύντα τὸν ζυγὸν, τουτέστι τὰ πρὸς τῆς τύχης ἐπισυμβαίνοντα. πάλιν δὲ αὐτῷ πρὸς τὸ τοῦ Βακχυλίδου μέρος ἀναφέρεται ὁ λόγος. ἕλξω γάρ, φησι, τὸν ζυγὸν, ὡς ἡ τύχη ἠβουλήθη, διὰ τὸ τιμᾶσθαι παρά σοι, ὦ Ἱέρων, μᾶλλον ἐμοῦ τὸν Βακχυλίδην.

173. Ποτὶ κέντρον] μάχεσθαι δὲ τῇ τύχῃ ἄνθρωπον ὄντα οὐ συμφέρει. ἡ δὲ τροπὴ ἀπὸ τῶν βοῶν. τῶν γὰρ οἱ ἄτακτοι κατὰ τὴν γεωργίαν κεντριζόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀροῦντος, λακτίζουσι τὸ κέντρον καὶ μᾶλλον πλήττονται. (G. ἐγώ, φησι, τὸ κέντρον οὐ λακτίζω, ἀλλ' εἴξω, ἕλξω τὸν ζυγὸν, ὅπερ ἐστὶ τὸ ἔργον τοῦ βίου. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι· (1633) Πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ παίσας (l. πήσας) μογῇς. Καὶ Εὐριπίδης· (Fragm. Peliad.) Πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε τοῖς κρατοῦσί σου.)

Carmen III.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ τρίτου τῶν Πυθίων εἴδους.

Τῆς τρίτης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντιστροφὴ κώλων ιγ'. Τὸ α' ὅμοιον τῷ· (Pyth. i. 7.) ἀμβολὰς τεύχῃς ἐλελιζομένα. Τὸ β' τὸ αὐτὸ τῷ πρώτῳ. Τὸ γ' δίμετρον ἰαμβικὸν ἀκατάληκτον, ὅμοιον τῷ· τίς σὰς παρήειρε φρένας. Τὸ δ' προσοδικόν. Τὸ ε' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ς' ἀναπαιστικὸν μονόμετρον. Τὸ ζ' δίμετρον ἰαμβικὸν ἀκατάληκτον. Τὸ η' Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, ἢ ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ θ' προσοδικόν. Τὸ ι' δίμετρον Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος καταληκτικόν. Τὸ ια' πενθημιμερὲς δακτυλικόν. Τὸ ιβ' χοριαμβικὸν (vel potius τροχαϊκὸν) τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ιγ' ἐγκωμιολογικόν.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ιε'. Τὸ α' ὅμοιον τῷ α' τῆς στροφῆς. Τὸ β' τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικὸν (Πινδαρικόν). Τὸ γ' ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ' δίμετρον Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος (καταληκτικόν). Τὸ ε' ὅμοιον τῷ· (Pyth. i. 34.) ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἁλιερκέες ὄχθαι. Τὸ ς' πενθημιμερὲς δακτυλικόν. Τὸ ζ' ὅμοιον τῷ· τίς σὰς παρήειρε φρένας. Τὸ η' ὅμοιον τῷ ς'. Τὸ θ' ὅμοιον τῷ ζ'. Τὸ ι' ὅμοιον τῷ ς' ἢ τῷ η'. Τὸ ια' προσοδικόν. Τὸ ιβ' δίμετρον τροχαϊκὸν (ἢ) ἐπιχοριαμβικόν. Τὸ ιγ' Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ιδ' μονόμετρον ἀναπαιστικὸν, ὅμοιον τῷ ἕκτῳ τῆς στροφῆς· Τὸ ιε' ὅμοιον τῷ· τίς σὰς παρήειρε φρένας.

Τῷ αὐτῷ Ἱέρωνι κέλητι.] Γράφει τὸν ἐπινίκιον Ἱέρωνι νικήσαντι κέλητι τὴν εἰκοστὴν ἕκτην, καὶ τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην Πυθιάδα. καὶ φανερὸν, ὅτι εἰς ἀμφοτέρας τὰς νίκας τὸν ἐπινίκιον συντάττει, δι' ὧν ὀνομάζει, στεφάνους δὲ θαλῶν (?)* καὶ κώμους ἀέθλων (v. 130 sq.). τὸ δὲ προοί-

* G. θαλῶν. Deleo et lego στεφάνους δὲ καὶ κώμους.

μιον πρὸς τὴν τοῦ Ἱέρωνος νόσον ἐστίν. Ἄλλως. Ἱέρωνι νικήσαντι τὴν κϛ΄ Πυθιάδα γέγραπται. μέμνηται δὲ καὶ τῆς πρὸ ταύτης Πυθιάδος, ὥστε ἐπὶ ταῖς δύο νίκαις τὴν ᾠδὴν συντετάχθαι. συνᾴδει δὲ καὶ τὰ ἀπὸ τῶν χρόνων. ὡς γὰρ ἤδη βασιλεύοντός φησιν· ὃς Συρακόσαισι νέμει, βασιλεὺς, πραῢς ἀστοῖς (124 sq.). καθίστατο δὲ ὁ Ἱέρων βασιλεὺς κατὰ τὴν ἑβδομηκοστὴν ἕκτην Ὀλυμπιάδα, τῆς εἰκοστῆς ὀγδόης Πυθιάδος, τῇ προκειμένῃ Ὀλυμπιάδι συγχρόνου οὔσης, ὥστε πάντῃ τε καὶ πάντως μετὰ τὴν ὑστέραν Πυθιάδα, ἥτις γέγονε περὶ τὴν ἑβδομηκοστὴν ἕκτην Ὀλυμπιάδα, συντετάχθαι τόνδε τὸν ἐπινίκιον. πρὸς δὲ τὴν παροῦσαν τύχην τοῦ Ἱέρωνος ἁρμοσάμενος, εὔχεται ἀναβιῶναι τὸν Χείρωνα, καὶ ὑγιάσαι τῆς νόσου τῆς λιθουρίας. εὔχεται δὲ ἐν ταῖς πτυχαῖς τοῦ Πηλίου διάγειν τὸν Χείρωνα, ὑπὲρ τοῦ δύνασθαι τὸν Ἱέρωνα θεραπείας τυχεῖν ὑπ' αὐτοῦ. λιθιάσει γὰρ, νόσῳ, κατείχετο ὁ Ἱέρων. τὸν δὲ Χείρωνα Φιλλύρας, μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων, καὶ Κρόνου γενεαλογοῦσιν. ὁ δὲ νοῦς οὗτος· βουλοίμην τὸν Χείρωνα, εἰ προσῆκον τοῦτο εὔξασθαι, ἀναβιῶναι τὸν ἤδη τεθνηκότα. τὸ δὲ ἑξῆς· ἤθελον τὸν ἀποιχόμενον Οὐρανίδου Κρόνου γόνον εὐρυμέδοντα Φιλλυρίδην Χείρωνα, εἰ χρεὼν τοῦθ' ἁμετέρας ἀπὸ γλώσσης κοινὸν εὔξασθαι ἔπος. κοινὸν δὲ εὔξασθαι ἔπος, ἤγουν κοινῶς λεγόμενον ἐν τῷ βίῳ· οἷον, εἰ ἔζη ὁ δεῖνα, ἐποίει ἂν τάδε· ἢ κοινὸν, τὸ ἐσόμενον κοινὸν ἀγαθόν. εἰ γὰρ ἀνέζησε, πολλοὺς ἂν ὑγίασεν. ἢ κοινὸν ἀγαθὸν, ἐμοί τε καὶ τῷ Ἱέρωνι. εἰ γὰρ ὑγίανεν ὁ Ἱέρων, ἐμὸν ἦν ἀγαθὸν, καὶ τοῦ Ἱέρωνος. ἢ κοινὸν, τὸ ἐσόμενον κοινὸν διὰ τὴν ἐμὴν δύναμιν· τὸ γὰρ ποίημα κοινὸν εἴωθε λέγειν, διὰ τὸ πανταχόσε διϊκνεῖσθαι. ἢ ὡς κοινῆς οὔσης πᾶσι τῆς εὐτυχίας, τὸν Ἱέρωνα ἀπαλλαγῆναι τῆς νόσου.

7. Βάσσαισί τ' ἄρχειν] καὶ ἐν τοῖς βασίμοις τόποις καθηγεῖσθαι τοῦ Πηλίου φησὶ τὸν Χείρωνα, τὸν ὄντα μὲν θῆρα ἄγριον κατὰ τὸ σῶμα· Κένταυρος γάρ· τὸν δὲ νοῦν ἔχοντα προσφιλέστατον τοῖς ἀνθρώποις.

9. Οἷος ἐὼν] ὁ νοῦς· ὁποῖος ἂν τὴν φύσιν καὶ τὸν νοῦν ὁ Χείρων ἀνέθρεψε τὸν τῆς ἀνωδυνίας καὶ ὑγείας πρᾳότατον κατασκευαστὴν Ἀσκληπιὸν, τὸν ὄντα παντοίας νόσου βοηθόν. γυιαρκῆ δὲ τὴν ἀνωδυνίαν φησί· τότε γὰρ τοῖς μέλεσιν ἐπαρκοῦμεν τοῦ σώματος, ὅταν ὦμεν ἀνώδυνοι.

14. Τὸν μὲν εὐΐππου] τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ μὲν Ἀρσινόης, οἱ δὲ Κορωνίδος φασὶν αὐτὸν εἶναι. Ἀσκληπιάδης δέ φησι τὴν Ἀρσινόην Λευκίππου εἶναι τοῦ Περιήρους, ἧς καὶ Ἀπόλλωνος Ἀσκληπιὸς, καὶ θυγάτηρ Ἐριῶπις·

Ἡ δ' ἔτεκ' ἐν μεγάροις Ἀσκληπιὸν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
Φοίβῳ ὑποδμηθεῖσα, ἐϋπλόκαμόν τ' Ἐριῶπιν.

καὶ Ἀρσινόης ὁμοίως·

Ἀρσινόη δὲ μιγεῖσα Διὸς καὶ Λητοῦς υἱῷ
Τίκτ' Ἀσκληπιὸν υἱὸν ἀμύμονά τε, κρατερόν τε.

Σωκράτης * δὲ γόνον Ἀρσινόης τὸν Ἀσκληπιὸν ἀποφαίνει, παῖδα δὲ Κορωνίδος εἰσποιητόν. ἐν δὲ τοῖς εἰς Ἡσίοδον ἀναφερομένοις ἔπεσι φέρεται ταῦτα περὶ τῆς Κορωνίδος (Hesiod. Fragm. p. 443. ed. Lips.)

Τῇ (l. τῷ) μὲν ἄρ' ἦλθε κόραξ, φράσσεν δ' ἄρα ἔργ' ἀΐδηλα
Φοίβῳ ἀκερσεκόμῃ, ὅτ' ἄρ' Ἴσχυς ἔγημε Κορωνὶν
Εἰλατίδης Φλεγύαο διογνήτοιο θύγατρα.

ἐν δὲ τοῖς Ὁμηρικοῖς ὕμνοις· (p. 91. tom. v. Ern.)

Ἰητῆρα νόσων, Ἀσκληπιὸν, ἄρχομ' ἀείδειν,
Υἱὸν Ἀπόλλωνος, τὸν ἐγείνατο δῖα Κορωνὶς
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ κούρη Φλεγύα βασιλῆος.

Ἀριστείδης δὲ ἐν τῷ περὶ Κνίδου συγγράμματί φησιν οὕτως· Ἀσκληπιὸς, Ἀπόλλωνος παῖς καὶ Ἀρσινόης. αὕτη δὲ παρθένος οὖσα, ὠνομάζετο Κορωνίς. Λευκίππου δὲ θυγάτηρ ἦν τοῦ Ἀμύκλα τοῦ Λακεδαίμονος· καὶ Ἀσκληπιοῦ δὲ καὶ Ἠπιόνης Ποδαλείριος καὶ Μαχάων *.

15. Πρὶν τελέσαι] ἤτοι πρὶν ἐκτελέσαι τὰ κατὰ τὰς ὠδῖνας, πρὶν τεκεῖν. ματρόπολον δὲ τὴν Εἰλείθυιαν, διὰ τὸ περὶ τὰς μητέρας εἰλεῖσθαι ἢ πολεῖσθαι τῶν γεννωμένων.

18. Εἰς ἀΐδαο δόμον ἐν θαλάμῳ] σημειοῦνται δὲ οἱ ὑπομνηματισάμενοι τὰ δύο κῶλα, τόδε τὸ σημεῖον ·χ· παρεντιθέντες, ὅτι ἀσυνάρτητά εἰσι. πῶς γάρ, φασιν, εἰς ἀΐδαο δόμον, καὶ πάλιν, ἐν θαλάμῳ κατέβα; καὶ ἐξηγούμενοι περιττεῦον λαμβάνουσι τὸ ἐν θαλάμῳ. ἔστι δὲ τὸ ἑξῆς οὕτως· ὑπὸ χρυσέοις τόξοις ἐν θαλάμῳ δαμεῖσα εἰς Ἀΐδαο δόμον κατέβα τέχναις Ἀπόλλωνος. ὅτι δὲ τὸ ἐν θαλάμῳ πλεονάζει, δῆλον. ἱκανὸν γὰρ ἦν εἰπεῖν, εἰς ἀΐδαο δόμον κατέβη. καὶ πρόσθες τὸν καὶ σύνδεσμον, ἵν' ᾖ· εἰς δόμον καὶ εἰς θάλαμον κατέβη. Ἄλλως. πρὶν γεννήσῃ ἐν τῷ θαλάμῳ. ἐχαριεντίσατο δὲ εἰπὼν τὸν ᾅδην θάλαμον.

20. Χόλος δ' οὐκ ἀλίθιος] ἡ δὲ ὀργή, φησι, τῶν τοῦ Διὸς παίδων οὐκ ἔστι ματαία, ἀλλὰ δυνατὴ τελειῶσαι.

22. Ἃ δ' ἀποφλαυρίξασα] αἰτίαν ὑπο-

* v. Valk. ad Phœn. p. 608.

τίθησι, δι' ἣν ἀνῃρέθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, κατὰ τὰς Ἀπόλλωνος τέχνας, ὥστε τὸν δὲ αἰτιατικὸν παρειλῆφθαι ἀντὶ τοῦ γάρ. ἀποσκυβαλίσασα γὰρ αὐτὸν ταῖς ἁμαρτίαις τῶν φρενῶν ἄλλον γάμον ἐπήνεσεν· Ἴσχυϊ γὰρ συνεμίγη· διὸ καὶ χαλεπήνας ὁ θεὸς Ἀρτέμιδι συνέταξεν αὐτὴν ἀνελεῖν.

25. Κρύβδαν πατρὸς] τοῦτο πρὸς τὸ προκείμενον συναπτέον, οὐ πρὸς τὸ ἑξῆς· ἤτοι κρύβδην πατρὸς καὶ πρότερον μιγεῖσα τῷ Ἀπόλλωνι. ἢ στικτέον εἰς τὸ πατρὸς, ἵν' ᾖ τὸ κρύβδαν ἐπὶ τοῦ δευτέρου γάμου. εἰ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὴν ἐβιάσατο συγγενέσθαι τῷ Ἴσχυϊ, συνέγνω ἂν αὐτῇ ὁ Ἀπόλλων. διὰ τί δὲ προετίμησε τὸν Ἴσχυν τοῦ Ἀπόλλωνος; Ἀγησίλαός φησιν, ὡς κατὰ δέος ὑπεροψίας θνητῷ βουληθεῖσα συνεῖναι. Ἄλλως. ἐπανάληψις τοῦ διηγήματος. ἡ δὲ δὴ Κορωνίς, φησιν, ἐκφαυλίσασα τὸν Ἀπόλλωνος γάμον ταῖς τῶν φρενῶν ἁμαρτίαις, ξένον ἐπήνεσε γάμον λάθρα τοῦ πατρὸς, πρότερον τῷ τὰς κόμας ἀτμήτῳ συνελθοῦσα Ἀπόλλωνι.

27. Καὶ φέροισα σπέρμα θεοῦ] ἐπειδὴ γὰρ ὑπ' Ἀπόλλωνος φθαρεῖσα ἐξ αὐτοῦ εἶχε καθαρὸν τὸν Ἀσκληπιὸν, ἀνεπίμικτον θνητοῦ σπορᾶς, ἐμοιχεύθη, φησὶ, τὸ τοῦ θεοῦ καθαρὸν σπέρμα· ἢ ἐπεὶ παρθένον οὖσαν ἔτι καὶ καθαρὰν διεπαρθένευσεν. οὐκ ἔμεινεν οὖν φέρουσα τὸ τοῦ θεοῦ σπέρμα καθαρὸν, οὐδὲ τοὺς ὑμεναίους τοὺς ἐσομένους τοῦ γάμου. οὐ γὰρ ὑπέμεινέ, φησιν, ἡ Κορωνὶς ἐλθεῖν τὴν νυμφιδίαν τράπεζαν, ἀντὶ τοῦ, νόμῳ γαμηθῆναι, οὐδὲ τῶν ὑμεναίων τὴν ἠχὴν, ὁποῖα μάλιστα αἱ ὁμήλικες παρὰ ταῖς ἑαυτῶν φίλαις φιληδοῦσι ταῖς ἑσπεριναῖς ᾠδαῖς μετεωρίζεσθαι τὴν ψυχὴν καὶ παίζειν. ἔνιοι δὲ τὸ ὑποκουρίζεσθαι ἀοιδαῖς ἀντὶ τοῦ ἀμφοτέρους τοὺς κούρους ὑμνεῖν, τὸν νυμφίον καὶ τὴν νύμφην. ἢ τὸ ὑποκουρίζεσθαι ἀοιδαῖς εἶπε διὰ τὸ τοὺς ὑμνοῦντας ἐπευφημιζομένους λέγειν σὺν κόροις τε καὶ κόραις. Αἰσχύλος Δαναΐσι·

Κἄπειτ' ἄνεισι λαμπρὸν ἡλίου φάος,
Ἕως τ' ἐγείρει πρευμενὴς τοὺς νυμφίους,
Νόμοισι θέντων σὺν κόροις τε καὶ κόραις*.

κἂν τῷ βίῳ ἀκορεῖ, ἀντὶ τοῦ, κόρας κορώνας †. παροτρύνοντες δ' ἔνιοί φασιν, ἐκκορεῖ κόρους κορώνας ‡ αἰσχύνην ἐξευτελίζων. (f.-ζοντες.)

38. Ὄρις] ἔδει εἰπεῖν ὅπερ, φῦλον. νῦν δὲ ὃς εἶπεν, ἵνα ᾖ, ὃς ἀνθρώπων.

42. Ἔσχε τοιαύταν] τοιαύτην, φησὶν, ἔσχεν ἄταν καὶ βλάβην τὸ λῆμμα (sic) τῆς Κορωνίδος, περιφραστικῶς ἡ Κορωνίς. ὡς παρ' Ὁμήρῳ· (Odyss. β'. 409.) "ἱερὴ ἲς "Τηλεμάχοιο" τὰ γὰρ ἐπιχώρια ἐάσασα ἐσπούδασε ξένῳ γαμηθῆναι, τῷ Ἴσχυϊ δηλονότι, ἐλθόντι ἐξ Ἀρκαδίας.

46. Οὐδ' (sic) ἔλαθε σκοπὸν] σκοπὸν τὸν νοῦν λέγει τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἡσίοδος δὲ τὸν κόρακα, ὅπερ ἐστὶν ἀπίθανον. μηλοδόκῳ δὲ, τῇ πολλὰ ὑποδεχομένῃ θύματα.

48. Πυθῶνι τόσσ' ἐσάϊεν] ἀντὶ τοῦ τυχὼν (ἐν Π.) ὁ Ἀπόλλων. τὸ δὲ ἄϊεν, ἀντὶ τοῦ ᾔσθετο. Ὅμηρος· (Iliad. λ'. 532.) "οἱ δὲ πληγῆς ἀΐοντες." τὸ δὲ ναοῦ πρὸς τὸ Πυθῶνι, ἵν' ᾖ, τοῦ ἐν Πυθῶνι ναοῦ. ὁ δὲ νοῦς· ἐν δὲ Πυθῶνι ὢν ὁ Ἀπόλλων ἐπῄσθετο τῷ ἱερῷ νόῳ τὸ ἁμάρτημα, ὅντινα, τὸν νοῦν αὐτοῦ δηλονότι, φησὶν εἶναι κοινῶνα ὁ Πίνδαρος διὰ τὴν μαντικήν. Ἄλλως. κοινῶν τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ νοῦς ἐστιν. διατί; ὅτι οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς παρ' ἑτέρου πυθόμενοι παρακολουθοῦμεν τοῖς οὖσιν, οὕτω καὶ Ἀπόλλων, ἀλλὰ δι' ἑαυτοῦ οἶδεν. ἡνίκα γοῦν ἡ Κορωνὶς τῷ Ἴσχυϊ συνῆλθεν, ἐν Πυθῶνι τυχὼν ὁ Ἀπόλλων ᾔσθετο. καλῶς δὲ ὁ Πίνδαρος τὴν περὶ τὸν κόρακα παρακρουσάμενος ἱστορίαν, δι' ἑαυτοῦ φησι τὸν Ἀπόλλωνα κατειληφέναι τὴν Κορωνίδα.—Ἄλλως. ἐπαινεῖ τὸν Πίνδαρον ὁ Ἀρτέμων, ὅτι παρακρουσάμενος τὴν περὶ τὸν κόρακα ἱστορίαν, αὐτὸν δι' ἑαυτοῦ ἐγνωκέναι φησὶ τὸν Ἀπόλλωνα. ἱστορεῖται γὰρ, ὅτι τὴν Ἴσχυος μῖξιν ἐδήλωσεν αὐτῷ ὁ κόραξ· παρὸ καὶ δυσχεράναντα ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τὸν Ἀπόλλωνα ἀντὶ λευκοῦ μέλανα αὐτὸν ποιῆσαι. τοῦτον οὖν τὸν μῦθον διωσάμενόν φησι τὸν Πίνδαρον τῷ ἑαυτοῦ νῷ καταλαβεῖν τὰ πεπραγμένα τῇ Κορωνίδι. παράλογον γὰρ, τὸν ἄλλοις μαντευόμενον αὐτὸν μὴ συμβαλεῖν τὰ κατ' αὐτοῦ δρώμενα. χαίρειν οὖν φράσας τῷ τοιούτῳ μύθῳ τέλεον ὄντι ληρώδει, αὐτόν φησι τὸν Ἀπόλλωνα παρὰ τοῦ νοῦ πυθόμενον ἐπιπέμψαι τῇ Κορωνίδι τὴν Ἄρτεμιν. τὸν δὲ περὶ τὸν κόρακα μῦθον φασὶ καὶ Ἡσίοδον μνημονεύοντα λέγειν οὕτω· (Fragm. p. 443. Lips.)

Τῷ μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ἀπὸ δαιτὸς
Πυθὼ ἐς ἠγαθέην, καί ῥ' ἔφρασεν ἔργ' ἀΐδηλα
Φοίβῳ ἀκερσεκόμῃ, ὅτι Ἴσχυς γῆμε Κορωνὶν
Εἰλατίδης, Φλεγύαο διογνήτοιο θύγατρα.

51. Γνώμαν] τὴν πρόγνωσίν φησιν, τὴν περὶ τὴν Κορωνίδα. τὸ δὲ πεπιθὼν ἀντὶ τοῦ πεισθεὶς ὑπὸ τοῦ κοινοῦ αὐτοῦ νοῦ.

* Mss. et edd K. δ' εἶσι—ἕως ἐγείρει πρευμενεῖς—(?)
† — εὐκορεῖ, ἀντὶ τοῦ, κούρους κορώνας προτρέπονται. ἔνιοι φ. Gott.
‡ L. ἐκκόρει, κόρει, κορώνην. vid. ad Hesych. p. 1137. Ultima αἰσχ. ἐξευτ. abs. Gott.

τούτῳ γὰρ ἀνακοινοῦται καὶ συνδιακρίνει τὰ ὄντα πάντα.

53. Ψευδέων δ' οὐχ ἅπτεται] ὁ τοῦ Ἀπόλλωνός, φησι, νοῦς οὐδέποτε ψευδῶν λόγων ἐφάπτεται.

Κλέπτει τέ μιν] τὸν νοῦν φησὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃν οὐδεὶς παραλογίζεται, οὐδὲ θεὸς οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε ἔργοις οὔτε βουλαῖς. οὐκ ἄρα ὁ κόραξ εἶπεν, ἀλλ' ὁ νοῦς, καθὸ μαντικὸς καὶ ἀπαραλόγιστος.

55. Καὶ τότε γνοὺς Ἴσχυος] τότε, φησὶ, μαθὼν ὁ Ἀπόλλων τοῦ Ἴσχυος τοῦ Ἐλάτου παιδὸς τὴν ξένην κοίτην καὶ τὴν ἄδικον κακουργίαν, ἢ ξενίαν κοίτην, τὴν μετὰ φιλίας γινομένην, ἢ τὴν λαθραίαν ἀπὸ τοῦ ξένου, ἔπεμψε τὴν ἀδελφὴν Ἄρτεμιν, τὴν ἀκαταμαχήτῳ δυνάμει ὁρμῶσαν, εἰς Λακέρειαν. ἡ δὲ Λακέρεια πόλις Θεσσαλίας.

59. Ἐπεὶ παρὰ Βοιβιάδος] ἐπεὶ ἡ παρθένος Κορωνὶς ᾤκει παρὰ ταῖς ὄχθαις τῆς Βοιβιάδος λίμνης. ἡ δὲ Βοιβιὰς λίμνη παρακειμένη τῇ Λακερείᾳ. ὅτι δὲ ἡ Κορωνὶς ἐν Λακερείᾳ ᾤκει πρὸς ταῖς πηγαῖς τοῦ Ἀμύρου, Φερεκύδης ἐν πρώτῃ ἱστορεῖ, ἔνθα καὶ περὶ τοῦ κόρακος διηγεῖται, καὶ ὅτι Ἄρτεμιν ἐπιμψεν ὁ Ἀπόλλων, ἣ πολλὰς ἅμα γυναῖκας ἀπέκτεινε, καὶ ὡς τὸν Ἴσχυν ὁ Ἀπόλλων κτείνει, τὸν δὲ Ἀσκληπιὸν δίδωσι Χείρωνι. ἡ δὲ Βοιβιὰς καὶ Κορωνὶς, ἣ κατ' ἐνίους Νισωνὶς ἐλέγετο, ὥσπερ Ἀρχῖνος ἐν Θεσσαλικοῖς φησιν. ἡ δὲ Βοιβιὰς ἐκλήθη ἀπὸ μιᾶς τῶν νυμφῶν Βοιβιάδος.

62. Δαίμων δ' ἕτερος] ὁ κακοποιὸς, ὡς πρὸς τὸν ἀγαθοποιόν. ὁ δὲ νοῦς· ὁ δὲ κακοποιὸς δαίμων, εἰς τὴν τῆς μοιχείας κακουργίαν τρέψας τὴν Κορωνίδα, καὶ ἀναιρεθῆναι αὐτὴν κατεσκεύασε.

64. Καὶ γειτόνων πολλοὶ] καὶ τῶν γειτόνων, φησὶ, πολλοὶ ἀπήλαυσαν τοῦ κακοῦ τοῦ περὶ τὴν Κορωνίδα. λοιμὸς γὰρ ἐγένετο. αἴτιοι δὲ τοῦ λοιμοῦ Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις. λοιμοῦ οὖν γενομένου συναπήλαυσαν καὶ οἱ μηδὲν αἴτιοι. Ἡσίοδος· (Op. et D. 238.)

Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα.

Καλλίμαχος δέ φησιν· "οὐ πάντες, ἀλλ' "οὓς ἔσχεν ἕτερος δαίμων." G. ὥτερος. Leg. ἅτερος. Fragm. xci.

65. Ἀμᾶ δ'] τὸ ἅμα, ὡς Ἡρωδιανός φησιν ἐν τῇ ιθ', οἱ Δωριεῖς περισπῶσι, καὶ τὸ παντᾶ, ὥσπερ τὸ κρυφᾶ παρὰ Πινδάρῳ. τοιοῦτον δέ ἐστι καὶ τὸ ἀμᾶ περισπώμενον, ἀπὸ τοῦ ἀμῇ γινόμενον. ζητεῖται δὲ ἐν τῷ περισπωμένῳ ἀμᾶ, εἰ προστεθήσεται τὸ ἰ.

66. Πολλὰν δ' ἐν ὄρει] λείπει τὸ ὡς, καὶ περιττεύει ἔτι. ἔστι γάρ· ὥσπερ δὲ πῦρ ἐμπεσὸν ὄρει πολλὴν ὕλην φθείρει, οὕτω τὸ ἁμάρτημα τῆς Κορωνίδος πολλοὺς ἔφθειρεν. Ἄλλως. ὥσπερ γὰρ, εἴτις εἰς ὕλην πολλὴν σπινθῆρα βάλοι, οὐ μόνον ἐκεῖνο τὸ μέρος, εἰς ὃ βέβληται, κατακαίεται, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἡ ὕλη συγκατακαίεται, οὕτω θανάτου βληθέντος εἰς τὴν Κορωνίδα ὑπὸ Ἀρτέμιδος, καὶ λοιμικοῦ πάθους ἐνσκήψαντος, πολλοὶ τῶν γειτόνων ἀπώλοντο. καὶ Εὐριπίδης· (Inus fr. vi. 2.)

Μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπτῆρος Ἰδαῖον λέπας*
Πρήσειεν ἄν τις.

68. Ἀλλ' ἐπεὶ τείχει θέσαν ἐν ξυλίνῳ] τῇ πυρκαϊᾷ δηλονότι, ἐφ' ἧς ἐτέθη τὸ σῶμα τῆς Κορωνίδος εἰς ἀφανισμόν.

69. Σέλας δ' ἀμφέδραμεν] ἤγουν, καὶ ἐπεὶ ἐξήφθη ἡ πυρὰ, εἶπεν ὁ Ἀπόλλων· οὐκέτι ὑπομενῶ τὸ ἐμὸν σπέρμα ἰδεῖν συναπολλύμενον τῇ Κορωνίδι.

75. Βάματι δ' ἐν πρώτῳ] ἐὰν μὲν γράφηται, ἐν πρώτῳ, ὡς νῦν γέγραπται, ἔσται, ἐν ἑνὶ βήματι ὁ Ἀπόλλων ἀπὸ τῆς Πυθῶνος ἐληλυθὼς εἰς τὴν Θεσσαλίαν. ἐὰν δὲ, ὡς ἔν τισι, βάματι δ' ἐν τριτάτῳ, ἔσται περιφράζων τὸ, "τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰὼν" (Hom. Iliad. ν'. 20) ὁ Ἀπόλλων. ἔστι δὲ σεμνότερον, καὶ μᾶλλον πρέπον τῷ θεῷ, τὸ ἅμα τῷ πρώτῳ βήματι ῥύσασθαι τὸν παῖδα. ἔστι δὲ καὶ πρὸς τὴν ἀντίστροφον σύμφωνον. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος γράφει, τριτάτῳ.

78. Διέφαινε πυρὰ] οὐ λέγει, ὅτι διαφανὴς ἐγένετο καὶ λαμπρὰ, ἀλλ' ὅτι ἡ φύσις τοῦ πυρὸς οἷον διεσχίσθη καὶ διάστημα τοῦ πυρὸς ἐγενήθη, ἕως ἂν ἐπιβὰς ὁ Ἀπόλλων ἀνείλετο τὸν παῖδα.

79. Καί ῥά μιν] καὶ δὴ τὸν ἑαυτοῦ παῖδα ἐνεχείρισεν ὁ Ἀπόλλων τῷ Κενταύρῳ τῷ Θεσσαλῷ, ἀναδιδάσκειν τὰς πολλῶν πημάτων αἰτίας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις νόσους θεραπεύειν.

83. Τοὺς μὲν ὦν] τοὺς μὲν οὖν, ὅσοι παρεγένοντο αὐτοφύτων ἑλκῶν κοινωνοί· ταῦτα γὰρ αὐτόφυτα ἕλκη, ὡς ἂν οὐχ ὑπ' ἄλλων ἐπακτὰ ὄντα, ἀλλ' αὐτόματα γινόμενα· ἢ τῷ πολιῷ καὶ λαμπρῷ σιδήρῳ τὰ μέλη τετρωμένοι, ἢ χερροπληθεῖ λίθῳ μακρόθεν βεβλημένοι· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ, τὰ μέλη τετρωμένοι· ἢ τῷ θερμαντικῷ πυρὶ πορθούμενοι καὶ κατακαιόμενοι τὸ σῶμα, ἢ φρίκῃ, ἢ ῥίγει, ἤτοι ῥιγοπυρέτῳ, ἀπολύσας ἄλλον ἀλλοίων λυπῶν καὶ θλίψεων ἐξήγαγεν, ὅ ἐστι τῶν νόσων.

91. Τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς] καὶ τοὺς μὲν προσηνέσιν ᾠδαῖς θεραπεύων, τοὺς δὲ προσηνῆ φάρμακα πίνοντας, ἢ τοῖς μέλεσιν αὐτῶν περιάπτων τινὰ εἰς θεραπείαν, τοὺς δὲ τομαῖς καὶ χειρουργίαις ταῖς διὰ σιδήρου ἀνέστησεν ὀρθοὺς, καὶ ὑγιεῖς ἀπέδειξεν. ὅτι δὲ ἀρχαία ἦν καὶ ἡ δι' ἐπῳδῆς ἰατρικὴ, καὶ οὐ μόνον ἡ διὰ φαρμάκων καὶ

* In codd. et edd. male σίλας.

διαίτης. φησὶ καὶ Ὅμηρος· (Odyss. τ'. 457 sq.) "ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν ἔσχεθον."

96. Ἀλλὰ κέρδει] ἀλλὰ καὶ ἡ σοφία, φησὶ, κέρδει δέδεται καὶ ἥττηται· μετέτρεψε γάρ, φησι, καὶ τὸν θεὸν τὸν Ἀσκληπιὸν τῷ πλείονι μισθῷ ὁ χρυσὸς ἐν ταῖς χερσὶ φανεὶς, ὥστε ἄνδρα ἐκ τοῦ θανάτου ἀναγαγεῖν, ἤδη τῷ μοιριδίῳ ληφθέντα. λέγεται δὲ ὁ Ἀσκληπιὸς χρυσῷ δελεασθεὶς ἀναστῆσαι Ἱππόλυτον τεθνηκότα· οἱ δὲ Τυνδάρεων· ἕτεροι, Καπανέα· οἱ δὲ, Γλαῦκον· οἱ δὲ Ὀρφικοὶ, Ὑμέναιον· Στησίχορος δὲ ἐπὶ Καπανεῖ καὶ Λυκούργῳ· οἱ δὲ, διὰ τὸ τὰς Προιτίδας ἰάσασθαι· οἱ δὲ διὰ τὸν Ὠρίωνα· Φύλαρχος, ὅτι τοὺς Φινείδας ἰάσατο· Φερεκύδης δὲ, ὅτι τοὺς ἐν Δελφοῖς θνήσκοντας ἀναβιοῦν ἐποίει.

100. Χερσὶ δ' ἄρα Κρονίων] προσυπακουστέον δὲ τῷ ῥίψαις, τὸν κεραυνόν. τοῦτον, φησὶ, ῥίψας δι' ἀμφοτέρων, τοῦ τε Ἀσκληπιοῦ, καὶ τοῦ ἀνισταμένου ἀπὸ τοῦ θανάτου, ἀνεῖλεν αὐτούς.

102. Ῥίψαις δι' ἀμφοῖν] οἷον οὕτω περίθυμος ἐγένετο ὁ Ζεὺς, ὥστε ἐνσκῆψαι βέλος διαμπὰξ δι' ἀμφοτέρων τῶν μαστῶν ἢ τῶν πλευρῶν, (f. ἢ) δι' αὐτοῦ τε τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ ἰατρευθέντος, ὥστε καὶ τὸν Ἀσκληπιὸν ἀναιρεῖσθαι καὶ τὸν ἀναβεβιωκότα. ὁ δὲ Κράτης * τὸν Ἀσκληπιόν φησι, καὶ τὸν διδάξαντα αὐτὸν Χείρωνα. οὐδεὶς δὲ τούτῳ συμμαρτυρεῖ.

106. Χρὴ τὰ ἐοικότα] πρέπει τὰ ἀρέσκοντα τοῖς θεοῖς, καὶ τὰ πρέποντα, ἢ τὰ ἁρμόζοντα τοῖς ἀνθρώποις, ἐκεῖνα παρὰ θεῶν αἰτεῖν, γινώσκοντας τὰς παρὰ πόδας ὁποίας ἔχομεν μοίρας, οἷον, τὸ ἐνεστὼς, τὰ καθεστῶτα, οἵαν μοῖραν εἰλήχαμεν. ὅμοιον τῷ Χίλωνος ἀποφθέγματι, τῷ, γνῶθι σαυτόν. τὸ δὲ ὅλον, ὅτι θνητοὶ πεφύκαμεν.

109. Μὴ φίλα ψυχὰ] ὁ λόγος πρὸς ἑαυτόν· μηδαμῶς δὲ, ὦ προσφιλεστάτη ψυχὴ, θνητὴ τυγχάνουσα ἐπ' ἀθάνατον σπεῦδε βίον, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπιζήτει μηχανὴν, ἣν καὶ καταπράξασθαι δύνασαι, οἷον, τοιούτοις ἐπιχείρει ἃ δύναται πραχθῆναι. τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἔμπρακτον. ἣν δέον ἐστὶ πρᾶξιν ἀνύειν, ταύτην διαπράττου. πρὸς δὲ τὸ ἄντλει καὶ τὴν μηχανὴν ἐπήγαγεν.

111. Εἰ δὲ σώφρων ἄντρον] ἀνέδραμε πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐπινικίου. τοῦτο γὰρ ἐκείνῳ προσαπτέον· ἤθελον Χείρωνά κε Φιλλυρίδαν· καὶ μετὰ τὴν διάνοιαν ἐκείνην τὴν εὐκτικὴν εἰκότως προσάψομεν. Ἄλλως. ἐπανέλαβε τὰ ἐν ἀρχῇ ῥηθέντα, ἤθελον Χείρωνά κε Φιλλυρίδαν, ἐπεὶ πολλά ἐστι τὰ διὰ μέσου ῥηθέντα. εἰ οὖν ὁ σώφρων Χείρων ἐκεῖνος ἄντρον ἔναιεν ἔτι, καί τι αὐτῷ φίλτρον καὶ ἡδονὴν ἐν τῇ ψυχῇ ἐποίουν οἱ ἐμοὶ ὕμνοι, ἐκήλησα ἂν αὐτὸν ἰατρὸν ὄντα παρασχεῖν τῷ Ἱέρωνι τῶν καυστικῶν νόσων ἀπόλυσίν τινα. διάπυροι γὰρ αἱ νόσοι. τοῦτο δέ φησιν, ἢ ὅτι ἐπύρεττεν ὁ Ἱέρων, ὡς ἔνιοι τῶν ἱστορικῶν ἠβουλήθησαν, ἢ ὅτι ἐποδαλγία· τὸ δὲ νόσημα τοῦτο τῶν διαπύρων φασίν· οἱ δὲ τὴν λιθουρίαν ἀποδεδώκασιν. ὁ νοῦς οὕτως· εἰ δὲ ὁ σώφρων καὶ ὁ συνετώτατος κατὰ τὸ Πήλιον ἔτι ᾤκει ἄντρον Χείρων, καί τι αὐτῷ φίλτρον καὶ ἡδονὴν οἱ ἐμοὶ ἡδύφωνοι ὕμνοι ἐτίθεσαν, ἰατρὸν ἂν αὐτὸν καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἔπεισα παρασχεῖν.

118 Ἤτινα Λατοΐδα] μητρωνυμικὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. φησὶ δὲ τὸν Ἀσκληπιόν. Ἄλλως. ἤ τινα τοῦ τῆς Λητοῦς παιδὸς, Ἀπόλλωνος, ἀπόγονον κεκλημένον, ἢ καὶ υἱὸν αὐτοῦ, ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ κεκλημένον, ἢ πατέρος, ἤγουν τοῦ Διός· παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε· ἢ πατέρος υἱὸν, τὸν Ἀπόλλωνα.

120. Ἰονίαν τέμνων] Ἰόνιον πέλαγος, τὸ περὶ Σικελίαν, τὴν παρὰ τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος, ὡς καὶ Θουκυδίδης· (Hist. i. 24] "Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ εἰσπλέοντι "τὸν Ἰόνιον πόντον." παράκειται δὲ καὶ ἡ Σικελία. ἀπὸ τῶν γειτνιώντων οὖν τὴν νῆσον ἐδήλωσεν. Ἄλλως. τὸ Ἰόνιον πέλαγος τὸ περὶ Σικελίαν τὸ ὄνομα ἔλαβεν, ὡς μὲν ἔνιοι, ἀπὸ Ἰοῦς· Θεόπομπος δὲ ἀπὸ Ἰονίου, ἀνδρὸς Ἰλλυριοῦ· Ἀρχίδαμος † δὲ ἀπὸ τῶν ἀπολλυμένων ἐν αὐτῷ Ἰαόνων. ἡ δὲ Ἀρέθουσα κρήνη ἐν Ὀρτυγίᾳ τῇ Σικελικῇ, ἣν διὰ πολλῶν ‡ οὖσαν ἱερὰν Ἀπόλλων ἀπέδωκεν. ὁ δὲ νοῦς· καὶ δὴ διαπλεύσας τὸ Ἰόνιον πέλαγος παραγενόμην ἐπὶ τὴν Ἀρέθουσαν, τὴν ἐν τῇ Ὀρτυγίᾳ, τὴν Σικελιωτικὴν κρήνην, παρὰ τὸν Αἰτναῖον φίλον Ἱέρωνα, ὃς τῶν Συρακουσῶν βασιλεύει, τοῖς πολίταις πραΰτατος ὢν καὶ ἀνεπαχθὴς, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς οὐ διαφθονῶν, τοῖς τε ξένοις ἀξιάγαστος ὑπάρχων πατὴρ, διὰ τὴν φιλοξενίαν καὶ φιλοφροσύνην.

127. Τῷ μὲν διδύμας χάριτας] τήν τε τοῦ ἰατρεύοντος Χείρωνος, εἰ ἀνεβίωσε, καὶ τὴν τῶν ὕμνων, ὧν εἰς αὐτὸν γράφει. τὸ δὲ κατέβαν ἀντὶ τοῦ ἦλθον. Ὅμηρος· (Iliad. ξ. 19.)

Πρίν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὖρον,

ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν. ὁ δὲ νοῦς· τῷ δὲ Ἱέρωνι διπλασίας χάριτας ἔξωθεν παρέσχον ἄν, εἰ παραγενόμην ὑγίειαν ἅμα κομίζων τιμίαν καὶ ὕμνον τῶν Πυθικῶν ἄθλων, αἴγλην ὄντα καὶ λαμπηδόνα, οὓς τινας στεφάνους

* L. Σωκράτης. v. ad Nem. iii. 92. Isthm. iv. 104.
† G. Ἀρχίμαχος.
‡ G. ἣν δὴ Ἀπόλλωνι.

ἀριστεύων τῷ τάχει ἔλαβεν ὁ Φερένικός ποτε ἐν τῇ Κίῤῥᾳ. εἶτα ἡ ἀνταπόδοσις πρὸς τὸ πρῶτον. εἰ κατῆλθον εἰς Σικελίαν, παραγινομένην ἂν βαθὺ πέλαγος διαπεράσας, ἀστέρος λαμπρότερον καὶ ἐπιφανέστερον ἄγων ἐκείνῳ φάος, τήν τε θεραπείαν καὶ τὸν ὕμνον.

134. Ἀστέρος οὐρανίου] τὸν ἥλιόν φησιν. εἰ οὖν εὐξάμενος παρεστησάμην, φησὶ, τὸν Χείρωνα ἀπαλλάξειν αὐτὸν τῆς νόσου, καὶ τὸ ἐπὶ τῇ νίκῃ ποίημα κατεσκευασάμην, τότε ἂν ἐφάνην αὐτῷ τοῦ ἡλίου λαμπρότερος, διαβὰς τὸ πέλαγος καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Σικελίαν.

137. Ἀλλ' ἐπεύξασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω ματρὶ] Ἀριστόδημός φησιν, Ὀλύμπιχον αὐλητὴν διδασκόμενον ὑπὸ Πινδάρου, γενέσθαι κατὰ τὸ ὄρος, ὅπου τὴν μελέτην συνετίθει, καὶ ψόφον ἱκανὸν καὶ φλόγα ἰδεῖν καταφερομένην. τὸν δὲ Πίνδαρον ἐπαισθόμενον συνιδεῖν Μητρὸς θεῶν ἄγαλμα λίθινον τοῖς ποσὶν ἐπερχόμενον, ὅθεν αὐτὸν συνιδρύσασθαι πρὸς τῇ οἰκίᾳ Μητρὸς θεῶν καὶ Πανὸς ἄγαλμα. τοὺς δὲ πολίτας πέμψας ἐς θεοῦ πυνθάνεσθαι περὶ τῶν ἐκβησομένων· τὸν δὲ ἀνειπεῖν, Μητρὸς θεῶν ἱερὸν ἱδρύσασθαι. Τοὺς δὲ ἐκπλαγέντας τὸν Πίνδαρον, διὰ τὸ προσειληφέναι τὸν χρησμὸν ὁμοίως τῷ Πινδάρῳ, ἐκεῖσε τιμᾷν τὴν θεὸν τελεταῖς. ὁ δὲ νοῦς· ἀλλ' ἐπεύξασθαι μὲν καὶ καθικετεῦσαι ἐγὼ βούλομαι τὴν Ῥέαν, ἥντινα αἱ κόραι πλησίον τῶν ἐμῶν οἴκων σὺν τῷ Πανὶ ἀνυμνοῦσι κατὰ τὴν νύκτα, τὴν σεμνὴν θεόν. λέγεται δὲ Ῥέας ἱερὸν πλησίον τῶν Πινδάρου οἴκων εἶναι. φησὶν οὖν, ὅτι κατεύξομαι τὴν Ῥέαν εὐμενῆ εἶναι Ἱέρωνι· παρ' ὅσον δοκεῖ τῶν νόσων αὐξητικὴ καὶ μειωτικὴ εἶναι.

138. Παρ' ἐμὸν πρόθυρον] ὅτι ἐγειτνία τῇ Πινδάρου οἰκίᾳ Μητρὸς θεῶν ἱερὸν καὶ Πανὸς, ὅπερ αὐτὸς ἱδρύσατο.

139. Σὺν Πανὶ] οὐχ ὅτι αἱ κόραι σὺν τῷ Πανὶ χορεύουσι καὶ ἀνυμνοῦσι τὴν Ῥέαν, ἀλλὰ τὴν Ῥέαν καὶ τὸν Πᾶνα ἀνυμνοῦσι. πάρεδρος γὰρ ὁ Πὰν τῇ Ῥέᾳ, ὡς αὐτὸς ὁ Πίνδαρος ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν Παρθενίων φησίν· (Fragm. p. 18. sq.) " ὦ Πὰν, Ἀρκαδίας μεδέων, ἕως τοῦ, Ματρὸς μεγάλας ὀπαδὲ, σεμνῶν Χαρίτων μέλημα τερπνόν." Ἄλλως. πρὸς τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πινδάρου Μητρὸς θεῶν ἵδρυτο ἱερὸν καὶ Πανὸς, ὅπερ αὐτὸς ἱδρύσατο. οἱ δὲ, ὅτι καθάρτριά ἐστι τῆς μανίας ἡ θεός· καὶ τὸν Διόνυσον δὲ καθαρτικὸν μανίας φασί· τὸν δὲ Πᾶνα παρείληφεν, ὡς μὲν ἔνιοί φασιν, ὅτι καὶ ὁ Πὰν πλησίον καθίδρυτο Πινδάρου, ἢ ὅτι σύνεστι τῇ θεῷ, ὡς ὄρειος ὤν. καὶ ἡ Ῥέα δὲ ὄρειος λέγεται, διὰ τὸ ἐν Ἴδῃ οἰκεῖν. ἐννύχιαι δὲ, ἐπεὶ νυκτὸς αὐτῇ τὰ μυστήρια τελεῖται. Κοῦραι δὲ, αἱ τοῦ Πινδάρου θυγατέρες, Πρωτομάχη καὶ Εὔμητις, ἢ αἱ νύμφαι.

141. Εἰ δὲ λόγων συνίμεν] εἰ δὲ δύνασαι συνιέναι τὴν τῶν λόγων ὀρθὴν κορυφὴν, γινώσκεις ἀσφαλῶς μανθάνων τὰ τῶν παλαιῶν. λέγει δὲ τὰ παρὰ τοῦ ποιητοῦ, ὅτι παρὰ ἓν ἀγαθὸν δύο πήματα ἀπονέμουσιν οἱ θεοί, φησὶ γάρ που· (Iliad. ω'. 527.)

Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει
Δώρων οἷα διδοῦσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἐάων.
Ὧ μὲν καμμίξας δώῃ Ζεὺς τερπικέραυνος,
Ἄλλοτε μέν τε κακῷ ἐπιμίσγεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ.

δοκοῦσι γὰρ οἱ εὐδαίμονες συγκεκραμένον ἔχειν τοῖς ἀγαθοῖς καὶ φαῦλον· οἱ δὲ δυστυχεῖς ἄκρατον τὴν δυστυχίαν. διὸ καὶ περὶ τοῦ Δημοδόκου τοῦ κιθαρῳδοῦ φησι· (Odyss. θ'. 63.)

Τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε,
Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.

διὸ, εἴ τις λέγει, διατί θεοφιλὴς ὢν πήρωσιν ἐδυστύχησεν; ἔχομεν λέγειν, ὅτι ἀδύνατόν ἐστιν, ἄνθρωπον ὄντα τελέως ἐν πᾶσιν εὐτυχεῖν καὶ ἀπαθῆ εἶναι. ὁ μέντοι Πίνδαρος οὕτως ἐδέξατο, δύο πίθους εἶναι φαύλων, καὶ ἕνα ἀγαθῶν. διὸ καὶ αὐτός φησιν· " ἓν παρ' ἐσλὸν πήματα σύνδυο." οὐκ ἔστι δὲ τοῦτο. δύο γὰρ πίθοι εἰσὶ, καὶ ὁ μὲν εἷς ἀγαθῶν, ὁ δὲ ἕτερος φαύλων. τὸ μὲν γὰρ " ἕτερος" ἐλέγχει παρακείμενον, ὅπερ ἐπὶ δυϊκοῦ μόνου ἀριθμοῦ λέγεται, οἷον τῶν δύο τὸ ἕτερον. ὁ λόγος οὖν πρὸς τὴν Ἱέρωνος νόσον καὶ πρὸς τὸ τῆς βασιλείας ἀξίωμα. μηδαμῶς, φησιν, ὦ Ἱέρων, ἀλγύνου. ἀδύνατόν γάρ ἐστιν, ἄνθρωπόν σε ὄντα καὶ εὐδαιμονοῦντα μὴ ἔχειν τι καὶ βλάβης. ἀνασηκοῦσι γὰρ ὥσπερ τὰ ἀγαθὰ τῇ τῶν φαύλων μερίδι. Ἄλλως. ἔνιοι ἀπεκδοχήν φασιν εἶναι ταῦτα τῶν Ὁμηρείων, ὡς εἰπόντος αὐτοῦ, ὅτι τριῶν ὄντων πίθων, ἑνὸς μὲν τῶν ἀγαθῶν, δυοῖν δὲ τῶν κακῶν, ὁ Ζεὺς δίδωσιν ἐξ ἑκάστου μοῖραν. ἐλέγχεται δὲ, ὅτι τὸ ἕτερος ἐπὶ δύο μόνων λέγεται· εἰ γὰρ ᾔδει τρεῖς ὄντας τοὺς πίθους, " ἄλλος" ἂν εἶπε καὶ οὐχ " ἕτερος." Ἔστι δὲ ὑποστίξαντα εἰς τὸ, δώρων οἷα διδοῦσι, διαστεῖλαι εἰς τὸ, κακῶν, ἵν' ᾖ· κακῶν, ἕτερος δὲ ἐάων. δύο οὖν λέγει πίθους Ὅμηρος, κακῶν τε καὶ ἀγαθῶν, καὶ ᾧ μὲν ἀνθρώπων ἓν παρ' ἓν ἀγαθὸν καὶ κακὸν δῷ, εὐδαίμων ἐστιν, ᾧ δ' ἂν ἐκ θατέρου δῷ δύο μοίρας τῶν κακῶν, τοῦτον οὖν εἶναι κακοδαίμονα. ταῦτα δὲ λέγει παραμυθούμενος τὸν Ἱέρωνα, ὑπὲρ τοῦ πρᾴως φέρειν τὴν λιθουρίαν.

145. Ἓν παρ' ἐσλὸν] ὡς δὲ λεγόμενον προφέρεται τὸ τοιοῦτον, ὅτι τοῖς ἀνθρώποις οἱ θεοὶ τὴν τρίτην τῶν ἀγαθῶν μοῖραν, τῶν δὲ κακῶν τὰ δύο ἀπομερίζουσι.

147. Τὰ μὲν ὦν] ταῦτα μὲν οὖν τὰ φαῦλα ἀδυνάτως ἔχουσιν οἱ ἄφρονες κοσμίως καὶ ἀνθρωπίνως φέρειν, ἀλλ' οἱ συνετοὶ φέρουσι, τὰ καλὰ περιβάλλοντες* ἔξω, καὶ λογιζόμενοι, ῥᾷον φέρουσι τὰ φαῦλα. τὴν μεταφορὰν δὲ εἴληφεν, οἷον ἄν τις νοήσειεν, ἐπὶ τῶν ἱματίων. ὅταν γὰρ ἔχῃ κηλῖδας, οὐ δυνάμενός τις εὐκόσμως χρῆσθαι, τὸ μὲν κηλιδωθὲν ἔνδον ἔστρεψε, τὸ δὲ καλὸν ἔξω· τοὐναντίον δὲ, ἐὰν ἄφρων ᾖ, τὰς κηλῖδας ἔξω ἐᾷ. καὶ τὸν βίον οὖν τῶν ἀνθρώπων φησὶ κοινῇ μὲν πάντων ἔχειν πήματα, ταῦτα δὲ τοὺς μὲν ἄφρονας ἐν φανερῷ παρέχειν, τοὺς δὲ σώφρονας μετὰ κόσμου φέρειν ἀποκρυπτομένους, καὶ τὰ καλὰ τοῦ βίου ἔξω τρέποντας.

150. Τὶν δὲ μοῖρ'] τὺ τοῖχεις, φησὶν, ἀγαθόν. μοῖρα γάρ σοι τῆς εὐδαιμονίας σύνεστιν. ἢ οὕτω· σοὶ δὲ ἡ τῆς εὐδαιμονίας μοῖρα ἀκολουθεῖ. ἀποκεκλήρωσαι γὰρ τὰ ἀγαθά. ὁ δὲ νοῦς· σοὶ δὲ, ὦ Ἱέρων, μερὶς ἀγαθῶν ἀκολουθεῖ. τὸν γὰρ δὴ τῶν λαῶν ἡγούμενον πλοῦτον καὶ τύραννον ἡ ἐξ ἀρχῆς ἐδωρήσατό σοι καταβολὴ, καὶ ὁρᾷ σε, εἴπερ τινὰ ἄλλον, εὐδαίμονα.

151. Λαγέταν γὰρ τύραννον] τὸν γὰρ λαγέτην τύραννον ἔχεις πλοῦτον. λαγέτας δὲ ὁ πλοῦτος, ἐπεὶ πάντας ἄγει τοὺς λαούς. ὑποτάσσονται γὰρ αὐτῷ πάντες. ἀλλὰ μὴν καὶ (f. Ἱέρων) τύραννός ἐστι. τοῦτο πρὸς, ἓν παρ' ἐσλὸν πήματα σύνδυο· καὶ τῷ Ἱέρωνι μὲν γὰρ ἡ τῆς τυραννίδος εὐδαιμονία ὥσπερ τι μέγιστον ἕπεται, παρέπλακη γε μέντοι αὐτῇ, ὥσπερ τι κακὸν, ἡ νόσος.

153. Αἰὼν δ' ἀσφαλὴς] βίος δὲ ἀσφαλὴς καὶ ἄπταιστος οὐδαμοῦ ἐγίνετο, οὔτε παρὰ τῷ Αἰακίδῃ Πηλεῖ, οὔτε παρὰ τῷ ἰσοθέῳ Κάδμῳ, καίτοι λέγονται τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν μεγίστην ἐσχηκέναι. Ἄλλως. βίος δὲ ἄνευ σφάλματος οὐκ ἐγίνετο καὶ βλάβης, οὔτε τῷ Πηλεῖ, οὔτε τῷ Κάδμῳ. ταῦτα δὲ διὰ τὴν νόσον αὐτῷ παραινεῖ. τὸν δὲ Κάδμον παρέλαβε, διὰ τὸ καὶ τοῦτον εὐδαιμονήσαντα ἐκπεσεῖν εἰς Ἰλλυριούς. ὅλως δὲ αὐτὸν ἀποσεμνύνουσι, διαπεφυκότα τὸ γένος εἰς θεούς. πρόπαππος γὰρ ὁ Ζεὺς, καὶ πάππος ὁ Ποσειδῶν, ὁ δὲ Ἄρης κηδεστὴς, ἡ δὲ Ἀφροδίτη πενθερὰ, ἡ δὲ Θυώνη καὶ ἡ Λευκοθέα θυγατέρες, ὁ δὲ Διόνυσος καὶ ὁ Παλαίμων θυγατριδοῖ· τὸ δὲ ὅλον, καὶ ὑπὸ θεῶν καὶ ὑπ' ἀνθρώπων αὐτὸν μάλιστα πάντων κατὰ τὴν Ἑλλάδα τετιμῆσθαι. διόπερ καὶ αὐτὸς ἀπεθεώθη μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἁρμονίας, καὶ ἀπελθὼν ἐπὶ δρακόντων ἅρματος κατῴκησεν ἐν Ἠλυσίῳ πεδίῳ, ὡς οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ μυθογράφοι παραδεδώκασιν ἡμῖν.

158. Οἵ τε καὶ χρυσαμπύκων] οἱ, οὗτοι· συλληπτικὸς ὁ τρόπος. οἵτινες καὶ τῶν Μουσῶν ᾀδουσῶν καὶ ἐν τῷ Πηλίῳ ὄρει καὶ ἐν ταῖς ἑπταπύλοις Θήβαις κατήκουσαν. καὶ ταῦτα διὰ τὴν νόσον αὐτῷ παραινεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πηλεὺς καὶ ὁ Κάδμος, φησὶν, εὐδαιμονέστατοι γενόμενοι τῶν ἀνθρώπων, εἴς τινα καὶ ἐδυστύχησαν. διὸ, ὦ Ἱέρων, μὴ καταπονοῦ διὰ τὸ πάθος τῆς λιθιάσεως· τὰ γὰρ ἄλλα πάντα εὐτυχεῖς.

160. Καὶ ἐν ἑπταπύλοις] καὶ ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ τὸ ἑκάστῳ συμβεβηκὸς συλληπτικῶς ἐπ' ἀμφοτέρων τίθησι, καὶ λίαν πυκνός ἐστιν ἐν τοῖς τοιούτοις· ὁ μὲν γὰρ Πηλεὺς ἐν Πηλίῳ τῷ ὄρει παρὰ Χείρωνι τὴν Θέτιν ἔγημεν, ὁ δὲ Κάδμος ἐν Θήβαις τὴν Ἁρμονίαν. λέγει δὲ, ὅτι τῶν Μουσῶν ᾀδουσῶν καὶ ἐν τῷ ὄρει καὶ ἐν ταῖς ἑπταπύλοις Θήβαις κατήκουσαν· ὁ δὲ τρόπος συλληπτικὸς, πρὸς ὃν καὶ τὸ σημεῖον.

165. Καὶ θεοὶ δαίσαντο] καὶ οἱ θεοὶ παρ' ἀμφοτέροις εὐωχήσθησαν, τουτέστιν, ἐν τοῖς ἀμφοτέρων γάμοις. καὶ Ὅμηρος (Iliad. ω. 62. ubi tamen paulo aliter), "πάντες δ' "ἀντιόωντο γάμου θεοὶ," ἐπὶ τοῦ Πηλέως φησί.

166. Καὶ Κρόνου παῖδας] καὶ τοὺς Κρόνου παῖδας βασιλεῖς ἐθεάσαντο ἐν ταῖς χρυσαῖς καθέδραις.

167. Ἕδνα τ' ἐδέξαντο] ἀκύρως δὲ τὰ δῶρα εἶπεν ἕδνα. τῷ μὲν γὰρ Πηλεῖ γαμοῦντι τὴν Θέτιν ὁ Ποσειδῶν διὰ τὴν σωφροσύνην ἐδωρήσατο ἵππους, Ἥφαιστος δὲ μάχαιραν· τῷ δὲ Κάδμῳ γαμοῦντι τὴν Ἁρμονίαν ἡ Ἀφροδίτη χρυσοῦν ὅρμον ἐδωρήσατο, ὃν κτησάμενος Πολυνείκης κατὰ διαδοχὴν τοῦ γένους παρέσχεν Ἐριφύλῃ, ἵνα πείσῃ Ἀμφιάραον εἰς τὸν πόλεμον ἐξελθεῖν. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· καὶ δῶρα παρ' αὐτῶν ἔλαβον, ἀλλ' ὅμως, φησὶ, καὶ οὗτοι ἄπταιστον οὐκ ηὐτύχησαν βίον. ὁ μὲν γὰρ Κάδμος εἰς ὄφιν μεταβληθεὶς ἀπέθανεν, ὁ δὲ Πηλεὺς ἐν Κῷ τῇ νήσῳ ἀτυχήσας τὸν βίον οἰκτρῶς καὶ ἐπωδύνως ἀπέθανεν, ὡς καὶ Καλλίμαχος μαρτυρεῖ.

168. Διὸς δὲ χάριν] κατὰ δὲ τὴν Διὸς γνώμην μεταβαλόντες ἐκ τῶν προτέρων ἀγαθῶν, διὰ τῶν δευτέρων καμάτων ἔστησαν ὀρθὴν τὴν καρδίαν, τουτέστι, διὰ τὰς ὑπερβαλούσας ἀτυχίας ἔμπληκτοι ὥσπερ καὶ καρδίαν πληγέντες γεγόνασιν. Οἱ δὲ οὕτως· ἐκ τῶν προτέρων ἀγαθῶν μεταβαλλόμενοι τὴν ὀρθὴν καρδίαν καὶ εὐδαιμονίαν, διὰ καμάτων καὶ συμφορῶν ἰσχυρῶν ἦλθον. Οἱ δὲ ἄλλως· ἐπεὶ ἐξέφυγον ἐκ τῶν πατρίδων, οἷον ἐκ τῶν προτέρων κακῶν μεταβαλόντες, ηὐφράνθησαν· θεῶν γὰρ ἔτυχον γάμων.

173. Τὸν μὲν ὀξείαισι] τὸν μὲν Κάδμον αἱ τρεῖς θυγατέρες ἀπολλύμεναι ταῖς ὀξείαις

* G. προσβάλλοντες.

συμφοραῖς τὸ τῆς εὐφροσύνης μέρος ἠρήμωσαν καὶ ἀφείλοντο· ἐν σχήματι δὲ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ, εὐφροσύνης ἔρημον ἐποίησαν. εἰς δὲ τὸ τῆς ἐπεράστου Σεμέλης λέχος ὁ Ζεὺς παρεγένετο. ὅτι δὲ αἱ θυγατέρες τοῦ Κάδμου ἐδυστύχησαν, δῆλος ὁ λόγος. ἡ μὲν γὰρ Σεμέλη ἐκεραυνώθη πρὸς Διός· ἡ δὲ Ἀγαυὴ καὶ Ἰνὼ εἰς μανίαν τραπεῖσαι τοὺς παῖδας διέσπασαν· καὶ ἡ μὲν Ἀγαυὴ τὸν Πενθέα, ἡ δὲ Ἰνὼ κατά τινας τὸν Μελικέρτην εἰς λέβητα κατέθηκε. πολλοὶ γὰρ τὸν Ἀθάμαντα παραδιδόασιν ἐμβεβληκέναι τῷ λέβητι.

177. Ἱμερτὸν Θυώνᾳ] Θυώνην τὴν Σεμέλην λέγει. οὕτω δὲ ὀνομάζεται ἀπὸ τοῦ περὶ τὸν Διόνυσον πάθους, ὅτι θύει καὶ ἐνθουσιᾷ κατὰ τοὺς χορούς. οὕτω καὶ Θυάδες αἱ Βάκχαι, καὶ θύσθλα, οἱ θύρσοι. Ἄλλως. Θυώνη, τῇ Σεμέλῃ φησί. διωνυμίᾳ γὰρ ἐκέχρητο. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ τὴν αὐτὴν Διώνην λέγουσιν, ὥσπερ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιγόνῃ· (Fr. 17)

Ὦ παῖ Διώνης, ὡς ἔφυς μέγας θεός,
Διόνυσε, θνητοῖς τ' οὐδαμῶς ὑπόστατος.

ἔνιοι δὲ τὴν Θυώνην ἑτέραν τῆς Σεμέλης φασὶν εἶναι, τροφὸν τοῦ Διονύσου, ὥσπερ Πανύασις ἐν τρίτῳ Ἡρακλείας·

Καὶ ῥ' ὁ μὲν ἐκ * κόλποιο τροφοῦ θόρε
ποσσὶ Θυώνης.

ἐτυμολογοῦσι δὲ τὴν Θυώνην ἀπὸ τῆς θυηλῆς, Σεμέλη δὲ κατὰ τὸ μυθικὸν, ἡ τὰ μέλη τοῦ σώματος ὑπὸ τῶν βροντῶν διασαλεύσασα, κατὰ δὲ τὸ φυσικὸν, ὅτι σείει τὰ μέλη τῶν οἰνουργούντων (αὐτὸν) ὁ Διόνυσος, ἐν ᾧ τοὺς βότρυς ἁλλόμενοι πατοῦσιν. ἡ δὲ Θυώνη κατὰ τὸ μυθικὸν, διὰ τὸ κεραυνοῖς τεθάφθαι, κατὰ δὲ τὸ φυσικὸν, ὅτι πυρώδης ἡ οὐσία τοῦ οἴνου.

178. Τοῦ δὲ παῖς ὅνπερ μόνον ἀθανάτα τίκτε] τοῦ δὲ Πηλέως παῖς, ὅνπερ μόνον ἡ ἄφθαρτος Θέτις ἐγέννησεν, ἐν τῷ Ἰλιακῷ πολέμῳ τοῖς Ἀπόλλωνος τόξοις ἀπολιπὼν τὴν ψυχὴν, τῷ πυρὶ καιόμενος, ἐκίνησεν ἐπ' αὐτῷ γόον ἐκ τῶν Ἑλλήνων. μετὰ γὰρ τὸ τελευτῆσαι ἐκάη. Ἄλλως. οὐ μόνον αὐτὸν ἐγέννησεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλους, οὓς βουλομένη ἀπαθανατίζειν ἔκτεινε. φασὶ δὲ ὅτι καὶ τὸν Ἀχιλλέα μέλλουσα καίειν καὶ συλληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πηλέως, εἰς θάλασσαν ἔφυγεν. τὸ δὲ ἑξῆς· ὃς ἐκ Δαναῶν πυρὶ καιόμενος ὦρσε γόον, ἤγουν διορμῆσαι ἐποίησεν.

182. Εἰ δὲ νόῳ τις ἔχει] εἰ δέ τις τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων προειδεῖν δύναται, δεῖ πρὸς τῶν θεῶν εὖ πάσχοντα ἑαυτὸν μὴ λυπεῖν, ἀλλὰ συνεπιδιδόναι τὴν ψυχὴν ταῖς ἀπὸ τῶν θεῶν εὐπραγίαις. τὸ δὲ εὖ κοινὸν πρός τε τὸ πάσχειν, καὶ πρὸς τὸ μακάρων τυγχάνοντα. Ἄλλως. εἰ δέ τις τῶν ἀνθρώπων οἶδε τῆς ἀληθείας τὴν ὁδὸν, τουτέστιν, ὀρθῶς λογίζεται καὶ φρόνιμός ἐστι, προσήκει αὐτὸν παρὰ θεῶν εὐεργετούμενον, ὑφίστασθαι καὶ τῆς εὐπραγίας ἀπολαύειν. (f. ἀπόλαυσιν.) Ὅμηρος· (Iliad. γ'. 65 sq.)

Οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
Ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν· ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις
ἕλοιτο.

187. Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖαι πνοαὶ] ὥσπερ οὐχ οἱ αὐτοὶ ἄνεμοί, φησι, διαπαντὸς πνέουσιν, ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλοι, οὕτω καὶ αἱ τύχαι τῶν ἀνθρώπων, οὐχ αἱ αὐταὶ παραμένουσιν, ἀλλ' ἄλλοτε μὲν εἰς κακὸν μεταβάλλουσιν, ἄλλοτε δὲ εἰς ἀγαθόν. Εὐριπίδης· (Herc. Fur. 101 sq.)

Κάμνουσι γάρ τοι καὶ βροτοῖς αἱ συμφο-
ραὶ,
Καὶ πνεύματ' ἀνέμων οὐκ ἀεὶ ῥώμην
ἔχει.

189. Ὄλβος δ' οὐκ ἐς μακρὸν] ἡ δὲ τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονία, οὐκ ἐς μακράν, φησι, παραγίνεται, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐπὶ πολὺ παραμένει· ἐπειδὰν μάλιστα ἐπακολουθήσας, πολὺς ἐπιβαρήσῃ καὶ παραγένηται. καὶ Εὐριπίδης· (Orest. 340.)

Ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς.

191. Σμικρὸς ἐν σμικροῖς] τινὲς οὕτως· ἐὰν σμικρὰ ᾖ τὰ περὶ ἐμὲ, καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς ἀνάγκης ἔσομαι σμικρός· ἐὰν δὲ μεγάλα, εἰκότως ἐπαρθήσομαι, καὶ μεγάλα φρονήσω. ἄτοπον δὲ καὶ οὕτω κατὰ Πίνδαρον τὴν ἀλαζονείαν δοκεῖν ταῖς τύχαις συσχηματίζεσθαι. ἔστιν οὖν ὃ λέγει τοιοῦτον· σμικροῖς συνὼν καὶ καταδεεστέροις ἐμοῦ σμικρὸν ἐμαυτὸν ποιήσω συμμετρήσας ἐκείνοις, ἐν δὲ τοῖς μείζοσι πάλιν ὁ αὐτὸς τυγχάνων ἐξισωθήσομαι ἐκείνοις.

192. Τὸν δ' ἀμφέποντ' ἀεὶ δαίμον'] τὸν δὲ περιέχοντά με δαίμονα καὶ τὴν τύχην, οἴσω τῇ διανοίᾳ, καὶ θεραπεύσω αὐτὸν κατὰ τὴν ἐμαυτοῦ γνώμην. ἢ οὕτως· ἀεὶ τὸν περιέχοντά με δαίμονα ἀσκήσω καὶ θεραπεύσω ἐν ταῖς φρεσὶ, μικρὰ μὲν πράσσων ἐν μικροῖς, ἐν δὲ μεγάλοις ἐπιβολὰς λαμβάνων.

195. Εἰ δέ μοι πλοῦτον] αἰνίττεται εἰς τὸν Ἱέρωνα, προτρεπόμενος αὐτὸν ἀφειδῶς τοῖς ποιηταῖς χορηγεῖσθαι τὸν μισθὸν, ὥστε ἀνυμνεῖσθαι αὐτόν. ὁ δὲ νοῦς· ἐὰν δέ μοι ὁ θεὸς πλοῦτον ἀνθηρὸν καὶ εὐδαίμονα παράσχῃ, ἐλπίζω δόξαν εὑρεῖν ὑψηλοτάτην καὶ εἰς τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον.

198. Νέστορα καὶ Λύκιον Σαρπηδόν'] καὶ τὸν Νέστορα, φησι, καὶ τὸν Σαρπηδόνα διὰ τοὺς ὕμνους τῶν ποιητῶν γινώσκομεν. τὸ δὲ ἑξῆς· Νέστορα καὶ Λύκιον Σαρπηδόνα ἀνθρώπων φάτις ἔχει ἐξ ἐπέων κελαδεινῶν,

* ἐκ G. ms. non ἐν. cf. Valk. ad Ammon. p. 208. Diatr. p. 154.

οἷα σοφοί τι καθήρμοσαν ἀνθρώπων. ἀνθρώπων δὲ φάτις, περιφραστικῶς, ἡμεῖς δὲ οἱ ἄνθρωποι. ἢ προστίθεμεν τὸ ἴσασι, καὶ ἕξει τὴν ἀκολουθίαν οὐκέτι δι' ὑπερβάτου, ἀλλ' ἀκολούθως. ἢ λείπει τῷ λόγῳ τὸ ἔχει, ἵν' ᾖ, Νέστορα καὶ Λύκιον Σαρπηδόνα ἀνθρώπων φάτις ἔχει, καὶ ἐξ ἐπέων κελαδεινῶν αὐτοὺς γινώσκομεν, οἷα σοφοὶ τέκτονες ἥρμοσαν ποιηταί.

202. Γινωσκομένα δ' (sic) ἀρετὰ] ἡ δὲ ἀρετὴ, ταῖς ἐπιδόξοις ᾠδαῖς γινωσκομένη, χρονία καὶ διηνεκὴς παραμένει. ἢ οὕτως· ἡ δὲ ἀρετὴ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ χρόνον παραμένει, ὕμνων τυχοῦσα. τὸ δὲ τοιοῦτον διαπράξασθαι, ὀλίγοις ῥᾴδιόν ἐστι καὶ εὐκατόρθωτον, τὸ πλουτεῖν δηλονότι καὶ ἐπαινεῖσθαι. προτρέπεται δὲ αὐτὸν δωρεῖσθαι τοῖς ποιηταῖς, ἵνα ὑμνηθῇ.

Carmen IV.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ τετάρτου τῶν Πυθίων εἴδους.

Τησ τετάρτης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντιστροφὴ κώλων ιδ΄. Τὸ α΄, ὅμοιον τῷ· (iii. 1.) ἤθελον Χείρωνά κε Φιλλυρίδαν. Τὸ β΄, ὅμοιον τῷ α΄. Τὸ γ΄, ἰαμβέλεγος. Τὸ δ΄, ὅμοιον τῷ α΄ καὶ β΄. Τὸ ε΄, δίμετρον ἰαμβικὸν ὑπερκατάληκτον. Τὸ ς΄, δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ζ΄, δίμετρον Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος ἀνακλώμενον. Τὸ η΄, δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ θ΄, ὅμοιον τῷ· τίς σὰς παρήειρε φρένας. Τὸ ι΄, δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον. Τὸ ια΄, δακτυλικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ ιβ΄, Εὐριπίδειον. Τὸ ιγ΄, χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ιδ΄, δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ιγ΄. Τὸ α΄, ὅμοιον τῷ· ἤθελον Χείρωνά κε Φιλλυρίδαν. Τὸ β΄, ὅμοιον τῷ· τίς σὰς παρήειρε φρένας. Τὸ γ΄, δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ δ΄, ἰαμβέλεγος. Τὸ ε΄, δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον. Τὸ ς΄, προσοδικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ζ΄, ὅμοιον τῷ· τίς σὰς παρήειρε φρένας. Τὸ η΄, προσοδικόν. Τὸ θ΄, ἰαμβέλεγος, τοῦ πρώτου πενθημιμεροῦς λείποντος μιᾷ συλλαβῇ. Τὸ ι΄, ὅμοιον τῷ· τίς σὰς παρήειρε φρένας. Τὸ ια΄ τὸ αὐτό. Τὸ ιβ΄, ὅμοιον τῷ α΄. Τὸ ιγ΄, δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον.

Ἀρκεσιλάῳ Κυρηναίῳ ἅρματι] γέγραπται μὲν ἡ ᾠδὴ Ἀρκεσιλάῳ, Πολυμνήστου (male) παιδὶ, Κυρηναίῳ τὸ γένος τῆς Λιβύης, νικήσαντι τὴν τριακοστὴν πρώτην Πυθιάδα· ἔνιοι καὶ τὴν ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα· ἀλλ' οὐκ ἔγραψεν εἰς τὴν Ὀλυμπιακὴν αὐτοῦ νίκην, καίτοι μετὰ τὴν Πυθικὴν γενομένην, ἀλλ' εἰς τὰ Πύθια μόνον. γράφει δὲ εἰς ταύτην καὶ ἑτέραν αὐτοῦ νίκην ἐφεξῆς, ἥτις καὶ οἰκειοτέρα ἐστὶ κατὰ τὰ νοήματα καὶ κατὰ τὴν οἰκονομίαν [ἐπίνικος.] ἡ γὰρ δὴ προκειμένη ᾠδὴ ἱστορικὴν ἔχει παρέκβασιν. τὰ γὰρ ἐπὶ Κυρήνης κτίσεως καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ταραχῶν περιέχει, καὶ ὡς Ἀρκεσίλαος τοὺς μὲν ἀνεῖλε, τοὺς δὲ ἐφυγάδευσεν, ἐν οἷς τις ἦν καὶ Δαμόφιλος, ὃς ἐκπεσὼν τῆς πατρίδος ἦλθεν εἰς Θήβας, ὑπὲρ οὗ φαίνεται ὁ Πίνδαρος παρακαλῶν καὶ βουλόμενος αὐτὸν διαλλάξαι, καὶ ἀξιῶν τὴν Μοῦσαν παραστῆναι τῷ Ἀρκεσιλάῳ, καθ' ἣν ἡμέραν διαπέμπεται τὸν ἐπινίκιον. οὐ γὰρ προσκαλεῖται, αὐτῷ γράφων, παραστῆναι τὴν Μοῦσαν· οὐ γὰρ ἂν διωρίσατο ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ γράψαι τὸν ὕμνον. Ἄλλως. ταύτην ἔγραψεν Ἀρκεσιλάῳ, τῷ Κυρηναίων βασιλεῖ, νικήσαντι τὴν τριακοστὴν πρώτην Πυθιάδα. ὃς γέγονεν ἀπὸ τοῦ πρώτου Βάττου. Κυρήνης γὰρ πρῶτος ἐβασίλευσε Βάττος ὁ Πολυμνήστου, ὁ καὶ τὴν ἀποικίαν ἐκ Θήρας εἰς Λιβύην ἀπαγαγὼν καὶ Κυρήνην οἰκίσας, ὃς διάδοχον τῆς ἀρχῆς κατέλιπεν υἱὸν Ἀρκεσίλαον. παρὰ δὲ τούτου παρέλαβε τὴν βασιλείαν Βάττος, ὁ ἐπικληθεὶς εὐδαίμων· τοῦ δὲ Βάττου ἄλλος γίνεται Ἀρκεσίλαος, καὶ οὕτω παῖς παρὰ πατρὸς τὴν δυναστείαν παρέλαβε, καὶ τέσσαρες μὲν Βάττοι, τέσσαρες δὲ Ἀρκεσίλαοι ἐγένοντο.

[πέμπτος δέ ἐστιν Ἀρκεσίλαος, Φερετίμης υἱὸς, ὡς Ἡρόδοτος μνημονεύει. sunt falsa.] ὁ δὲ τελευταῖος οὗτος Ἀρκεσίλαος δολοφονηθεὶς ὑπὸ Κυρηναίων ἀπέβαλε τῶν Βαττιαδῶν τὴν ἀρχὴν, ἔτη διακόσια διαμείνασαν. Ἡρόδοτος μὲν οὖν φησιν (Hist. IV, 155.) ὅτι ἡ Πυθία τὸν πρῶτον Βάττον οὕτω προσηγόρευσεν, Ἀριστοτέλην πρότερον λεγόμενον, τῇ Λιβύων φωνῇ. Λίβυες γὰρ Βάττους τοὺς βασιλέας φασίν. οἱ δὲ, ὅτι ἰσχνόφωνος ἦν, καὶ περὶ τῆς φωνῆς πυνθανόμενον ἡ Πυθία Βάττον προσηγόρευσεν, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπέχεσθαι τὴν γλῶτταν βατταρίζειν φαμέν. ἔνιοι δὲ Κόκκυγα αὐτὸν καλεῖσθαι, διὰ τὸ μὴ γεγωνῶς φθέγγεσθαι. ὁ δὲ Ἀκέσανδρος μὴ ἐκ γενετῆς αὐτόν φησιν ἰσχνόφωνον γεγενῆσθαι, ἀλλ' ἀπὸ ταυτομάτου λυθῆναι τὴν γλῶτταν. ἦν δὲ ὁ ἀνὴρ ῥητορικός, φασι, καὶ συμβουλεύσασθαι δυνάμενος. Ἄλλως. τάττεται ἡ ᾠδὴ εἰς τοὺς ἐπινικίους, μεῖζόν τι ἢ κατὰ ἐπινίκιον οὖσα διὰ τὸ μεμηκύνθαι καὶ πραγμάτων ἔχειν ἀφήγησιν ἐντοπίων, τὸ δὲ ἀνωτάτω, καταλλαγὴν φυγάδος Δαμοφίλου τινος.

1. Σάμερον μὲν χρή σε] διαλέγεται δὲ ὁ Πίνδαρος πρὸς τὴν Μοῦσαν, καὶ παραινεῖ αὐτῇ σήμερον παραστῆναι τῷ Ἀρκεσιλάῳ, εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἀναφέρων τὸν λόγον, ἐν ᾗ ἔμελλε δέξασθαι τὸν ἐπινίκιον ὁ Ἀρκεσίλαος. οὐ γὰρ, εἰ ἐν νουμηνίᾳ, λόγου χάριν, ἐγράφη, ἐκείνη ὑπεστήσατο τῇ ἡμέρᾳ καὶ παρὰ τῷ Ἀρκεσιλάῳ ἔσεσθαι, ἀλλ' ὃ ἔμελλεν ἔσεσθαι, τοῦτο ὡς ἐπὶ τοῦ καιροῦ καὶ ἐνεστηκότος εἶπε. τὴν δὲ Κυρήνην εὔιππον εἶπεν, οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχόντος, ἀλλ', ὅτι Ποσειδῶν τοὺς Λίβυας διδάξειε τὴν τῶν ἁρμάτων κατάζευξιν. καὶ τὴν ἱππείαν δὲ Ἀθηνᾶν ἐν Λιβύῃ γενέσθαι φασί. τινὲς δὲ, ὡς ὅτι ἡ ἱππικὴ ἐν τῇ Λιβύῃ εὑρέθη. ἡ δὲ διάνοια· σήμερον μὲν προσήκει σε παραστῆναι καὶ τῷ προσηνεστάτῳ ἀνδρὶ καὶ βασιλεῖ τῆς εὐίππου Κυρήνης, ὅπως ἂν, ὦ Μοῦσα, σὺν τῷ Ἀρκεσιλάῳ κώμους ἄγοντι καὶ χορεύοντι ἐπὶ τῇ νίκῃ, τοῖσι Λητοῦς παισὶ καὶ τῇ Πυθῶνι τὸν ὀφειλόμενον ὕμνον αὐξήσῃς καὶ ἀποδῷς τὸν ὕμνων οὖρον.

4. Λατοΐδαισιν ὀφειλόμενον] ἤτοι τοῖς Ἀπόλλωνος, φησιν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι μόνῳ, ὥστε τὸ πληθυντικὸν ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ ἐξενεχθῆναι, ὅπερ καὶ βέλτιον, τῷ αἰτίῳ τῆς νίκης ὀφείλεσθαι τὸν ὕμνον καὶ τῷ τόπῳ, οὗπερ ὁ ἀγὼν ἐπώνυμος. δύναται δὲ καὶ τοὺς Κυρηναίους νοεῖσθαι, διὰ τὸ Ἀπόλλωνος καὶ Κυρήνης τὸν Ἀρισταῖον γενέσθαι, ὃν παρὰ Κυρηναίοις ὡς οἰκιστὴν διὰ τιμῆς ἄγεσθαι. δύναται δὲ καὶ τοὺς Δελφοὺς λέγειν. ἑτέρωθι γὰρ Ἀπολλωνίδας αὐτοὺς προσηγόρευσε· (Fragm. p. 103.) "Δελφοὶ θεμίστων [ὕμνων] μάντιες Ἀπολλωνίδαι."

6. Ἔνθα ποτὲ χρυσέων Διὸς αἰετῶν (sic) πάρεδρος] λόγος τὶς τοιοῦτος περιέχει, ὅτι ὁ Ζεὺς τὸ μεσαίτατον τῆς οἰκουμένης καταμετρήσασθαι βουληθεὶς, ἴσους κατὰ τὸ τάχος ἀετοὺς ἐκ δύσεως καὶ ἀνατολῆς ἀφῆκεν· οἱ δὲ διϊπτάμενοι συνέπεσον ἀλλήλοις κατὰ τὴν Πυθῶνα, ὥστε τὴν σύμπτωσιν ὁρίζειν αὐτόθι τῆς ὅλης οἰκουμένης τὸ μεσαίτατον. ὕστερον δὲ σημεῖον τοῦ γεγονότος καὶ χρυσοῦς ἀετοὺς κατασκευάσας ἀνέθηκε, τῷ τοῦ θεοῦ τεμένει, ὧν, φασιν, αἱ εἰκόνες ἤρθησαν, ἐν τῷ Φωκικῷ πολέμῳ, ὃν Εὔμηλος συνεστήσατο. ὁ δὲ νοῦς· ὅπου ποτὲ ἡ τῶν χρυσῶν τοῦ Διὸς ἀετῶν πάρεδρος καὶ ἱέρεια τοῦ Ἀπόλλωνος Πυθία, οὐκ ἀποδημοῦντος τοῦ θεοῦ, ἀλλὰ παρόντος, ἐχρησμῴδησε, συνοικιστὴν γενέσθαι τῆς Λιβύης τὸν Βάττον, ὅπως ἂν τὴν ἱερὰν νῆσον Θήραν καταλιπὼν ὁ Βάττος κτίσῃ τὴν εὐάρματον καὶ ἱππικωτάτην πόλιν, ἐν τῷ τροφιμωτάτῳ καὶ ἄκρῳ μέρει τῆς Λιβύης, καὶ τὸ τῆς Μηδείας ἔπος ἀνασώσῃ τὸ περὶ τῆς Θήρας, ὅτι δὴ ἑπτακαιδεκάτῃ γενεᾷ ἀποικία ἔσται ἐκ Θήρας εἰς Λιβύην, ὅπερ δὴ ἔπος, ἡ τοῦ Αἰήτου παῖς ὀργίλος Μήδεια, ἐκ τοῦ ἀθανάτου ἀπεφθέγξατο στόματος, ἡ τῶν Κόλχων βασιλίς.

8. Οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος] διὰ τούτων ἐμφαίνει τῶν ῥηθέντων τὸ ἀσφαλές. τότε γὰρ ἡ Πυθία μάλιστα ἀκριβέστερον χρησμῳδεῖ, ὅτε πάρεστι τῷ μαντείῳ ὁ θεός.

9. Ἱέρεα] τὸ ἱέρεια προπαροξυτόνως τονιστέον. ἔστι γὰρ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι'. οὐ γὰρ κατὰ Ἀττικοὺς ἱέρεα ἡ ἱέρεια λέγεται. Ὅμηρος γοῦν φησι· (Iliad. ζ'. 300.)

Τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν,

(μὴ) συστείλας τὴν τελευταίαν.

10. Οἰκιστῆρα Βάττον] λείπει τὸ ἔσεσθαι. περὶ τῆς τοῦ Βάττου εἰς τὸ μαντεῖον ἀφίξεως οὐχ ὁμολογοῦσιν ἀλλήλαις οἱ συγγραφεῖς. οἱ μὲν γὰρ ἕνεκεν τῆς φωνῆς φασὶν αὐτὸν ἐλθεῖν, καὶ τὸν χρησμὸν ἄνω τε καὶ κάτω ἐπιθρυλλοῦσι· (Herod. iv. 155.)

Βάττ', ἐπὶ φωνὴν ἦλθες· ἄναξ δέ σε Φοῖβος Ἀπόλλων
Ἐς Λιβύην πέμπει μηλοτρόφον οἰκιστῆρα.

οἱ δὲ στάσεως προσπεσούσης πολιτικῆς. ὁ δὲ Μενεκλῆς πιθανωτέραν δοκεῖν φησι τὴν στάσεως αἰτίαν, μυθικωτέραν δὲ τὴν περὶ τῆς φωνῆς. φησὶ δὲ, ὅτι οἱ πολῖται ἐν τῇ Θήρᾳ ἐστασίασαν καὶ διέστησαν ἀλλήλων. ἡγεῖτο δὲ τῆς ἑτέρας τῶν στάσεων ὁ Βάττος. διαγωνισαμένων δὲ τῶν στάσεων, τὺς τῦ Βάττου συνέβη ἐκπεσεῖν τῆς πόλεως καὶ φυγεῖν τὴν χώραν, ἀπογινώσκοντας δὲ τὴν εἰς πατρίδα κάθοδον περὶ ἀποικίας βουλεύεσθαι.

ἀποδημήσας δὲ εἰς Δελφοὺς Βάττος ἠρώτα περὶ τῆς στάσεως, πότερον διαγωνίσονται περὶ τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπαναστροφῆς ἢ ἑτέρωσέ ποι ἀποικίαν στείλωνται. τὸν δὲ θεὸν χρῆσαι *·

Βάττε, (τὸ) πρόσθε κακὸν, τὸ δὲ δεύτερον ἐσθλὸν ἐρεύνα †·
Ἔρχεο, λεῖφ' ἅλιαν χώραν· ἤπειρος ἀμείνων.
Ἦος πρότερον δόλον ἔκβαλε, πείθεῖ ‡ πείθων.
Στερρὴν γῆν ὁσίως, ἣν μισεῖ πολλὴν ἀθεμίστως. (?)
Οἷά τ' ἀνὴρ ἔρξει, τοῖον τέλος αὐτὸν ἱκάνει.

11. Ἱερὰν νᾶσον] ἱερὰν εἶπε τὴν Θήραν, ἤτοι διὰ τὸ περὶ τὴν γῆν ἰδίωμα· κισσηρώδης γὰρ οὖσα πολύφορός ἐστι καὶ πολύκαρπος. ἢ ὅτι Κάδμος ἐπιβαλὼν, καὶ τὴν νῆσον οἰκίσας, βωμοὺς ἱδρύσατο Ποσειδῶνος καὶ Ἀθηνᾶς. Ἱεροκλῆς δέ φησι, τοὺς ἐκ Λακεδαίμονος ἀποικίσαντας Ἀπόλλωνι αὐτὴν ἀνιερῶσαι. ἐγχωρεῖ δὲ καὶ κόσμου χάριν κεῖσθαι τὸ ἐπίθετον. ἢ ἱερὰν νῆσον αὐτὴν οὐχ ἁπλῶς ὀνομάζει, ἀλλ' ὅτι Κάδμος κατὰ ζήτησιν Εὐρώπης τῆς ἀδελφῆς στελλόμενος, προσορμισθεὶς τῇ νήσῳ, ἀνέκτισε Ποσειδῶνος καὶ Ἀθηνᾶς ἱερὸν αὐτόθι, ὡς ἱστορεῖ Θεόφραστος.

14. Ἀργινόεντι μαστῷ] Ἀρίσταρχος μὲν τὸ Ὁμηρικὸν (Iliad. ί. 141.) "Οὖθαρ ἀρούρης," παράγειν αὐτόν φησι πιθανῶς, ὑπαλλαξάμενον τὸν μαστόν· Ἱεροκλῆς δέ φησι κεῖσθαι τὴν πόλιν ἐπὶ λόφου μαστοειδοῦς λευκογείου. μᾶλλον δὲ ἀπὸ τῆς εὐτροφίας, ὡς Ἀρίσταρχος· καὶ γὰρ ὁ ἀργινόεις συνᾴδει τούτῳ μᾶλλον, ἀπὸ τοῦ γάλακτος.

15. Καὶ τὸ Μηδείας ἔπος ἀγκομίσαι] ἀντὶ τοῦ ἀνακομίσειεν, ἐπιμελείας ἀξιώσειεν. ἔχει δὲ ἡ ἱστορία οὕτως· ἡνίκα εἰς τὴν Σύρτιν ἐμπεσόντες οἱ Ἀργοναῦται, ἔφερον διὰ Λιβύης ἐπ' ὤμων τὴν Ἀργὼ, εἶτα καθῆκαν εἰς τὴν θάλασσαν, συντυχόντες Εὐρυπύλῳ τῷ τοῦ Ποσειδῶνος παιδὶ, καὶ ἐπειγόμενοι πρὸς τὸν πλοῦν, ἐδέξαντο ξένια τὰ παρατυχόντα. ἐκεῖνος γὰρ βῶλον ἀπὸ τῆς γῆς λαβὼν ἔδωκεν· ὁ δὲ Εὔφημος ἐδέξατο· εἶτα πρὸς τῇ Θήρᾳ ὑπερκλύσαντος τοῦ κύματος, καὶ διαλυθείσης τῆς βώλου, ἐμαντεύσατο ἡ Μήδεια, ἐν τῇ Θήρᾳ ὄντων αὐτῶν, τοὺς ἀπ' Εὐφήμου ἑπτακαιδεκάτῃ γενεᾷ ἀποικίαν στείλασθαι ἐκ Θήρας εἰς Λιβύην. ὁ δὲ Εὔφημος παῖς Ποσειδῶνος ἦν καὶ Μηκιονίκης, τῆς Εὐρώτα θυγατρὸς, ὃς ἔγημε θυγατέρα Ἀλκμήνης Λαονόμην, (v. Hemsterh. Plut. p. 319.) ἀφ' οὗ ἑπτακαιδέκατος ὢν ὁ Βάττος ὁ καὶ Ἀριστοτέλης, ἀποικίαν ἐς Λιβύην ἐστείλατο. κατὰ τὴν μαντείαν οὖν τῆς Μηδείας ἑπτακαιδέκατος ὢν ὁ Βάττος ἐδυστύχησε τὴν φωνὴν, καὶ ἐκ θεοῦ, τίς λύσις εἴη, ἀνερωτῶντι αὐτῷ, ἀνείλετο οὕτω·

Βάττ', ἐπὶ φωνὴν ἦλθες· ἄναξ δέ σε Φοῖβος Ἀπόλλων
Εἰς Λιβύην πέμπει μηλοτρόφον οἰκιστῆρα.

τὸ δὲ σημεῖον, ὅτι ἑπτακαιδεκάτῃ γενεᾷ ἀπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν φησι γενομένην (f.—νον) ἐκ τῶν Λημνιάδων, οἰκίσαι (f. οἰκῆσαι) τὴν πρότερον Καλλίστην, ὕστερον δὲ Θήραν. Θήραιον δὲ, τὸ περὶ τῆς Θήρας λεχθὲν, ἢ τὸ ἐν Θήρᾳ εἰρημένον. ἐκεῖ γὰρ ὁ λόγος τῆς Μηδείας καὶ τὸ μάντευμα ἐῤῥήθη.

17. Ζαμενὴς] ζαμενὴς, ἡ ἄγαν ὀργίλος. τὸ δὲ ἐπίθετον ἐκ τῆς ἱστορίας, ὅτι ὑπέμεινε τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποσφάξαι καὶ τὸν ἀδελφὸν Ἄψυρτον.

18. Ἀθανάτου στόματος] ἀθάνατον στόμα τὸ Μηδείας εἶπεν, ὡς μὲν Χαῖρις ἐκ μέρους, τὴν ἀθάνατον, ἐπεὶ καὶ Ἡσίοδος ἐν τῇ Θεογονίᾳ (960) ἀθάνατον αὐτήν φησιν· ὡς δὲ Ἀσκληπιάδης, ὅτι οὐδὲν τῶν ῥηθέντων ὑπ' αὐτῆς ἀτελὲς γέγονεν, οὐδὲ ἐφθάρη.

22. Κέκλυτε] ἐπακούσατε, ὦ μεγαλοψύχων τε ἀνδρῶν καὶ θεῶν παῖδες.

24. Φαμὶ γὰρ τᾶσδ' ἐξ ἁλιπλάγκτου γᾶς] τῆς Θήρας φησὶν, ἤτοι ὅτι ἐνάλιος οὖσα πλήττεται ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἢ τῆς βώλου τῆς διαλυθείσης, ὑπερκλύσαντος τοῦ κύματος τὴν ναῦν. ὁ δὲ νοῦς· φημὶ γὰρ ἐκ ταύτης τῆς γῆς, τῆς Ἐπάφου, κόρην Λιβύην τῶν πολιτῶν τὴν ῥίζαν καὶ καταβολὴν φυτεῦσαι καὶ σπεῖραι, τὴν τοῖς ἀνθρώποις ἐν ἐπιμελείᾳ οὖσαν, ἐν τοῖς τοῦ Ἄμμωνος θεμέθλοις, τουτέστιν ἐν τῇ Λιβύῃ.

25. Ἐπάφοιο κόραν] τὴν Λιβύην φησὶ τὴν ἡρωΐδα, ἀφ' ἧς καὶ ἡ χώρα ὁμώνυμος. Ἐπάφου γὰρ τοῦ Διὸς καὶ Ἰοῦς τῆς Ἰνάχου Λιβύη, ἧς καὶ Ποσειδῶνος, Βῆλος. εἰώθασι δὲ οὗτοι συμπλέκειν τὰ τῶν χωρῶν, ἢ τῶν πόλεων, καὶ τὰ τῶν ἡρωΐδων ὀνόματα διακοινοποιοῦντες, οἷον· (Fragm. Pind. p. 103.) "Εὐάρματε χρυσοχίτων, ἱερώτατον ἄγαλμα, Θήβα." τὸ μὲν γὰρ εὐάρματε τῆς πόλεως, τὸ δὲ χρυσοχίτων τῆς ἡρωΐδος.

26. Ἀστέων ῥίζαν] τὴν Κυρήνην φησίν. ἐξ αὐτῆς γὰρ καὶ Ἀπολλωνία καὶ Τεύχειρα ἐκτίσθησαν. Μελησίμβροτόν δέ φησι, τὴν διὰ φροντίδος οὖσαν πολλοῖς. βούλεται δὲ λέγειν, ὅτι ἐκ τῆς Θήρας ἡ Λιβύη μεταφυτευθήσεται, πόλεων ῥίζα.

28. Διὸς ἐν Ἄμμωνος] Ἄμμωνα Λίβυες τὸν Δία προσαγορεύουσι καὶ οὕτω τιμῶσι.

* cf. Bouhier sur Herodote p. 136.
† f. ἐρευνᾷς.
‡ f. πείθεο μύθῳ.

καί ἐστιν αὐτοῦ μαντεῖον ἐν Λιβύῃ· καὶ γὰρ καὶ Φαῖστος ἐν Λακεδαιμονικοῖς ἐπιβάλλων φησί·

Ζεὺς Λιβύης Ἄμμων κερατηφόρε, κέκλυθι, μάντι.

ἐνταῦθα δὲ πῶς τὴν Κυρήνην τοῦ μαντείου πλησίον εἶναί φησιν; ἀπέχει γὰρ ἱκανοῖς σταδίοις· ἀλλὰ ῥητέον, ὅτι πᾶσα ἡ χώρα ἀφιέρωται τῷ θεῷ.

29. Ἐλαχυπτερύγων] τὸ ἐλαχὺ πρὸς σύγκρισιν τῶν ὀρνέων· ἀντὶ δὲ νησιωτικῶν καὶ θαλασσίων ἔργων ἠπειρωτικὰ καὶ ἱππικὰ μεταλήψονται. ὁ δὲ λόγος, ὅτι νησιῶται ὄντες οἱ Θηραῖοι ἠπειρῶται γενήσονται. ὁ δὲ νοῦς· ἀντὶ δὲ τῶν μικροπτερύγων δελφίνων ἵππους μεταλήψονται, καὶ ἡνία ἀντὶ κωπῶν, καὶ δίφρους κινήσουσι κατὰ τὸν δρόμον. πτέρυγας δὲ τῶν δελφίνων τὰς ἀκάνθας φησί, τὰς ἑκατέρωθεν τῶν βραγχίων, αἷς καὶ διανήχονται καὶ διίπτανται ὥσπερ οἱ ἰχθύες. ἀελλόποδας δὲ ἀπὸ τῶν ἑλκόντων τοὺς δίφρους εἴρηκεν.

33. Κεῖνος ὄρνις] ἐκεῖνο τὸ σύμβολον, ἐκεῖνος ὁ οἰωνός, τουτέστιν ἡ βῶλος (τὸ γὰρ ὄρνεον ἐπὶ τῆς βώλου λαμβάνουσι·) παρασκευάσει τῶν μεγίστων πόλεων μητρόπολιν γενέσθαι τὴν Θήραν. ἀπὸ γὰρ ταύτης ἡ Κυρήνη ἀνακτίζεται.

35. Τόν ποτε Τριτωνίδος] Τρίτων ποταμὸς Λιβύης, ἐν ᾧ ἡ Ἀθηνᾶ ἐγεννήθη, ἀφ' οὗ καὶ Τριτογένεια ὀνομάζεται. Ἄλλως. Τριτωνίδος λίμνης οὕτω καλουμένης περὶ τὴν Λιβύην, καθ' ἣν συντρέχοντες τῷ Εὐρυπύλῳ οἱ Ἀργοναῦται τὴν βῶλον ἐδέξαντο. ὁ δὲ νοῦς· ὄνπερ ὄρνιν, λέγει δὲ τὴν βῶλον, ἐν ταῖς προχοαῖς τῆς Τριτωνίδος λίμνης, θεῷ ἀνδρὶ ὁμοιωθέντι καὶ ξένια παρεχομένῳ ἐκ τῆς πρῴρας καταβὰς ὁ Εὔφημος ἐδέξατο. Ζητητέον δέ, δι' ἣν αἰτίαν ὑπεδέξατο τὴν βῶλον ὁ Εὔφημος. καὶ οἱ μέν φασιν, ὅτι πρωρεὺς ἦν. φαίνεται γὰρ καὶ ὁ Εὐρύπυλος ἐπιστὰς τῇ πρῴρᾳ καὶ ἐπιδοὺς τὸ ξένιον. οἱ δὲ διὰ τὴν συγγένειαν. ἀμφότεροι γὰρ Ποσειδῶνος, ὅ τε δοὺς καὶ ὁ λαβών. ὁ δὲ Ἀσκληπιάδης τὰ ἐν ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις παρατίθεται·

Ἠοίη Ὑρίη [*] πυκινόφρων Μηκιονίκη,
Ἣ τέκεν Εὔφημον γαιαόχῳ ἐννοσιγαίῳ
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

37. Θεῷ ἀνέρι εἰδομένῳ] ταῦτο καινοτέρως ὁ Πίνδαρος ἱστορεῖ, ὅτι θεὸς Εὐρυπύλῳ παρεικασθεὶς παρέστη τοῖς Ἀργοναύταις.

40. Αἴσιον δ' ἐπί οἱ Κρονίων] αἴσιον δὲ ἐπὶ τῇ δόσει βροντήσας ἐπεκτύπησεν ὁ Ζεύς.

42. Ἀνίκ' ἄγκυραν] τὸν Τρίτωνά φησιν αὐτοῖς συντετυχηκέναι ἀναγομένοις ἤδη. τότε γὰρ τὰς ἀγκύρας βυθοῦ ἀνασπάσαντες ἐκκρεμῶσι τῆς νεώς. Ἀργοῦς δὲ χαλινὸν τὴν ἄγκυραν λέγει ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἵππων, διὰ τὸ ἐπέχειν τὰς ναῦς δίκην χαλινοῦ· πρὸς τῇ νηὶ γὰρ κρημνάντων ἐπεκύρησε, τουτέστιν ἀναγομένων. τίς δὲ ἐπεκύρησεν; ὁ ἀνδρὶ εἰκασμένος Τρίτων. ὁ νοῦς· ὅτε τὴν ἄγκυραν τὴν χαλκᾶς ἔχουσαν γένυς πρὸς τῇ νηὶ ἀνελκυσάντων τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ κρημνάντων ἐπέτυχεν ὁ Εὐρύπυλος. σημαίνει δὲ διὰ τούτων τὸν ἀπόπλουν· ὅτε γὰρ πλεῖν μέλλουσιν, ἀνάγουσι τὰς ἀγκύρας. ἐπέτοσσε δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπέτυχε.

44. Δώδεκα δὲ πρότερον ἀμέρας] τοῦτο προσανειληφέναι φησὶ Δίδυμος Πίνδαρον τερατείας χάριν τῆς πρὸς ἡμᾶς, ἐπεὶ οὐδὲ πρέπον τὸ πρὸς εἰδότας λέγειν. ὁ δὲ Ἀμμώνιος περὶ τούτων οὕτω γράφει· καὶ ἑαυτὴν συμπεριλαμβάνει, διὰ τὸ ταῖς αὐτῆς βουλαῖς τὴν ἔξω φυγὴν ποιήσασθαι· ἐκβιβάσαι γὰρ συνεβούλευσε καὶ διὰ τοῦ Ἀδρίου ποιῆσαι τὸν πλοῦν· τοῦτο (f. τούτῳ) δὲ ἐναντίον τῷ (f. τὸ) ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ ὑπὲρ τὴν Λιβύην κομίσαι τὴν ναῦν εἰς τὴν Τριτωνίδα· ἀλλὰ μᾶλλον ὡς διὰ τοῦ Φάσιδος εἰς τὸν Ὠκεανὸν ἐκπεπτωκότων. ὁ νοῦς· οἱ λόγοι παρὰ τῆς Μηδείας· ἐν δώδεκα ἡμέραις τὸ πρότερον ἔξω τοῦ Ὠκεανοῦ ἐφέρομεν κατὰ τῶν νώτων τῆς ἐρήμου καὶ ὁμαλῆς γῆς τὸ θαλάττιον δόρυ, τουτέστι τὴν ναῦν, τοῖς ἡμετέροις βουλεύμασιν ἀνασπάσαντες.

48. Μήδεσιν ἀνσπάσαντες ἁμοῖς] τὸ πρόσωπον τῆς Μηδείας μιμεῖται ὁ ποιητής· τοῖς ἡμετέροις, φησί, βουλεύμασιν ἀνασπάσαντες. παρὰ τὸν Λιβυκὸν Ὠκεανὸν ἐλθόντες, καὶ μὴ δυνάμενοι ἐξελθεῖν, διὰ τὸ εἶναι τεναγώδη, συμβουλαῖς τῆς Μηδείας τὴν ναῦν βαστάσαντες διεκόμισαν εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην.

49. Τουτάκι δ' οἰοπόλος] τὸ τηνικαῦτα δὲ ὁ μόνος ἀναστρεφόμενος θεὸς παρεγένετο, ἀνδρὸς αἰδεσίμου καὶ ἀξιοπρεποῦς φαιδρὰν καὶ εὐπρεπῆ ὄψιν ἑαυτῷ περιθείς, ὅ ἐστιν, ὁ Τρίτων Εὐρυπύλῳ ὁμοιούμενος Κυρήνης βασιλεῖ.

52. Φιλίων δ' ἐπέων] λόγων δὲ προσφιλῶν καὶ φιλοφρονητικῶν κατήρχετο, ὥσπερ τοῖς ξένοις παραγεγονόσιν οἱ ξενισταὶ τὰ δεῖπνα καὶ τὴν φιλοφροσύνην πρῶτον ἐπαγγέλλονται, οὕτω καὶ αὐτὸς ταῦτα ἐπηγγείλατο. τοῦτο γὰρ δεῖ συνυπακοῦσαι.

56. Ἀλλὰ γὰρ νόστου πρόφασις] ἀλλὰ γὰρ τῆς γλυκείας ἀνακομιδῆς πρόφασις ἐκώλυσεν αὐτοὺς παραμένειν καὶ τῆς θεοῦ δεξιώσεως ἀπολαύειν.

57. Φάτο δ' Εὐρύπυλος] ἔλεγε δὲ ὁ Εὐρύπυλος τοῦ ἀφθάρτου Ποσειδῶνος εἶναι

* Leg. ἢ οἵη Ὑρίη. Ruhnk. Ep. crit. p. 109.

παῖς. τοῦτον Ἀπολλώνιος ποτὲ μὲν Εὐρύπυλον προσαγορεύει, ποτὲ δὲ Τρίτωνα. Ἀλέξανδρος δέ φησιν αὐτὸν ἀδελφὸν εἶναι τὸν Εὐρύπυλον Τρίτωνος, γράφων οὕτως· Εὐρύπυλος Ποσειδῶνος καὶ Κιλαινοῦς, τῆς Ἄτλαντος, Τρίτωνος ἀδελφός. οὗτος γαμεῖ Στερόπην, τὴν Ἡλίου, καὶ Πασιφάης ἀδελφὴν, καὶ γεννᾷ παῖδας δύο, Λυκάονα καὶ Λεύκιππον.

59. Γίγνωσκε δ' ἐπειγομένους] συνεώρα δὲ καὶ αὐτός, φησιν, ἡμᾶς ἐπειγομένους.

61. Δεξιτερᾷ προτυχὸν] Χαῖρίς φησι, δεῖν γράφειν παρατυχὸν, ἵν' ᾖ· ἀναρπάσας εὐθὺς ἐκ τῆς γῆς τῇ δεξιᾷ χειρὶ τὸ παρατυχὸν ξένιον ἐζήτει παρασχεῖν, ὅπερ ἦν βῶλος. Διατί δὲ Εὔφημος ἐδέξατο, πολλῶν ὄντων, ζητεῖται. καὶ οἱ μὲν φασι, διὰ τὸ ἐγγύς· πρωρεὺς γὰρ ἦν· διό φησι Πίνδαρος πρώρηθεν. οἱ δὲ διὰ συγγένειαν· οἱ δὲ, ὅτι ὁ δοὺς τὴν βῶλον, εἴτε Τρίτων ἦν εἰκασμένος Εὐρυπύλῳ, εἴτε Εὐρύπυλος οὗτος, ἦν Ποσειδῶνος υἱός. ἄλλως δὲ καὶ ὅλη ἡ Λιβύη ἱερὰ Ποσειδῶνος, διὰ τὸ μεμίχθαι Λιβύῃ τὸν Ποσειδῶνα. Ταύτῃ οὖν καὶ ὁ Εὔφημος διὰ τὴν οἰκειότητα ἐδέξατο. προσθείη δ' ἄν τις, ὅτι καὶ Ταινάρου ἐβασίλευεν. αὕτη δὲ Ποσειδῶνος ἱερά. Ἀσκληπιάδης δέ φησιν, ὅτι καὶ Περικλύμενος καὶ Ἐργῖνος καὶ Ἀγκαῖος, υἱοὶ Ποσειδῶνος. Τί οὖν οὐδεὶς εἰλήφει τούτων; φησὶ γοῦν αὐτὸς, δῶρον ἔχειν τὸν Εὔφημον παρὰ Ποσειδῶνος τὴν θάλασσαν ἀπημάντως διαπορεύεσθαι ὡς διὰ γῆς. πρὸς δὲ τοὺς λέγοντας, ὅτι κυβερνήτης ὁ Εὔφημος ἦν καὶ πρωρεὺς (τοῦτο γὰρ ἱστορεῖ Θεότιμος) λεκτέον, ὅτι καὶ πάνυ λόγον ἔχει τὸν κυβερνήτην, ὡς ἡγούμενον τῆς νεὼς, τὴν βῶλον παρὰ τοῦ Τρίτωνος λαβεῖν.

63. Οὐδ' ἀπίθησέ νιν] παθητικῶς· οὐδ' ἀπειθῆ αὐτὸν πεποίηκε πρὸς τὴν ὑποδοχήν.

64. Ἀλλ' ἥρως ἐπ' ἀκταῖσι θορὼν] ὁ δὲ ἥρως Εὔφημος ἐπιθορὼν ταῖς ἀκταῖς, τῇ αὐτοῦ χειρὶ τὴν αὐτοῦ ἀντερείσας, ἤγουν ἀνθαρμόσας, ἢ συνάψας καὶ ἐπεκτείνας χεῖρα, ἐδέξατο τὴν θείαν βῶλον.

66. Βώλακα δαιμονίαν) τὴν θείαν, ἤτοι ὅτι ἐξ αὐτῆς ἀποικίαι καὶ χρησμοὶ Ἀπόλλωνος, ἢ ὅτι θεὸς ὁ δωρησάμενος.

67. Πεύθομαι δ' αὐτὰν] ὅτι περὶ τῆς βώλου τὸν λόγον ποιεῖται ἡ Μήδεια, ὅτι πέπυσται χθὲς αὐτὴν διαπεπτωκυῖαν, καίπερ παρακελευομένη φυλάξαι. Ἄλλως. μετέπεσεν ἐπὶ τὸ ποιητικὸν πρόσωπον, καὶ οὐκέτι τὸ τῆς Μηδείας ἐφύλαξε διὰ παντός. φησὶν οὖν· κατακούω δὲ αὐτὴν τὴν βῶλον κατακλυσθεῖσαν ἐκ τῆς νεὼς, σὺν τῇ θαλάσσῃ τῆς δύσεως διενηνέχθαι καὶ διαλυθῆναι συμφερομένην τοῖς κύμασι. τὴν σὺν οὖν πρόθεσιν συντακτέον τῷ, βᾶμεν, ἵν' ᾖ, συμβῆναι, ἤτοι συμβεβηκέναι, καὶ εἰς ταυτὸ συνελθεῖν, καὶ (f. συγ) γεγενῆσθαι τῇ θαλασσίᾳ ἅλμῃ, ὅ ἐστι κατὰ περίφρασιν, τῇ θαλάσσῃ. ἐκ δούρατος δὲ, ἐκ τῆς νεός.

70. Ἑσπέρας ὑγρῷ πελάγει] ἤτοι κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἑσπέρας, ἢ τῷ πελάγει τῆς δυτικῆς θαλάττης ἀκολουθήσασαν.

71. Ἦ μάν νιν] τὴν βῶλον· καὶ μὴν συνεχῶς τοῖς λυσιπόνοις οἰκέταις φυλάξαι, φησὶν, ὤτρυνον, τούτων δὲ εἰς λήθην ἦλθον αἱ φρένες. ἐπειδὴ δὲ οἱ οἰκέται, τῶν δεσποτῶν τοὺς πόνους διαλύουσι τῇ θεραπείᾳ, λυσιπόνους αὐτοὺς ἐκάλεσεν, ὡς Εὐριπίδης· (Fragm. inc. cciii. ed. Lips.)

Δούλοισι γάρ τε ζῶμεν οἱ ἐλεύθεροι.

74. Καὶ νῦν (sic) ἐν τᾷδε] ὁ λόγος περὶ τῆς Μηδείας, ὡς προσορμισθείσης καὶ κατὰ τὸ τηνικαῦτα διαλεγομένης περὶ τῆς βώλου. φησὶν οὖν· καὶ νῦν ἐν τῇδε τῇ ἀφθάρτῳ νήσῳ, πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ, διεχύθη τῆς εὐρυχώρου Λιβύης τὸ σπέρμα, τουτέστιν, ἡ βῶλος.

75. Λιβύας εὐρυχόρου (sic) σπέρμα] διχῶς τὸ σπέρμα δύναται νοεῖσθαι, καὶ ὅτι Λιβυκὴ ἡ βῶλος, καὶ ὅτι οἷον ἀρχὴ τῆς εἰς Λιβύην ἀποικίας.

76. Πρὶν ὥρας] πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ.

Εἰ γὰρ οἴκοι νιν βάλεν] εἰ γὰρ τὴν βῶλον ἔσωσεν εἰς Ταίναρον, ἥτις ᾅδου ἐστὶ στόμα, μετὰ τέσσαρας ἂν γενεὰς ἐγένετο ἡ ἀποικία, καὶ ἔλαβε σὺν τοῖς ἄλλοις τὴν εὐρεῖαν ἤπειρον, τὴν Λιβύην. ἐπειδὴ δὲ οὐ διεσώθη, ἀλλ' ἐτάκη ἐν τῇ νήσῳ Θήρᾳ, οὐκέτι φησὶν ἐλεύσεσθαι ἐκ τῆς Λακωνικῆς τὴν ἀποικίαν μετὰ τέσσαρας γενεὰς, ἀλλὰ μετὰ ἑπτακαίδεκα, ἐξ ἀλλοδαπῶν γυναικῶν γεννηθέντας τινὰς καθέξειν τὴν Λιβύην. ἔσχε δὲ γυναῖκα ὁ Εὔφημος Λαονόμην, Ἡρακλέους ἀδελφὴν, Ἀμφιτρύωνος δὲ θυγατέρα καὶ Ἀλκμήνης. Ταίναρον δὲ, πόλις Λακωνικὴ, ἐν ᾗ πύλη ἐστὶν εἰς Ἅδου. Ἄλλως. εἰ γὰρ δὴ αὐτὴν τὴν βῶλον ἐν τοῖς ἑαυτοῦ οἴκοις ἤγαγε παρὰ τὸ χθόνιον τοῦ ᾅδου στόμα εἰς τὴν ἱερὰν Ταίναρον παραγεγονὼς, ἐκ δὲ τούτου εἰς Λακεδαίμονα ἐλθὼν, ὁ τοῦ ἱππικοῦ Ποσειδῶνος υἱὸς, ὅντινά ποτε ἡ Εὐρώπη, ἡ τοῦ Τιτυοῦ θυγάτηρ, ἐγέννησε παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ Κηφισοῦ τοῦ Βοιωτικοῦ ποταμοῦ.

83. Τετράτων παίδων] οἱ γὰρ ἐξ Εὐφήμου τέταρτοι ἔμελλον ἀποικίαν στέλλεσθαι ἀπὸ Λακεδαίμονος εἰς Λιβύην. νῦν δὲ διὰ τὸ διαλελύσθαι τὴν βῶλον, εἰς Θήραν ἐκ Λακεδαίμονος οἱ τέταρτοι ἀπὸ Εὐφήμου ἔρχονται, καὶ ἀπὸ Θήρας οἱ ἑπτακαιδέκατοι, ὡς μετὰ τὴν δ' γενεὰν Εὐφήμου τὴν ἐλθοῦσαν εἰς Θήραν φημὶ ἄλλας τρισκαίδεκα γενέσθαι [εἰς Θήραν del.]. ὁ δὲ νοῦς· τετάρτων ἐξ Εὐφήμου παίδων γεγονότων, γένος αὐτῷ

ἐκείνην ἔλαβε καὶ κατέσχε σὺν τοῖς Ἕλλησι τὴν μεγάλην καὶ πλατεῖαν ἤπειρον τῆς Λιβύης.

85. Τότε γὰρ μεγάλας] τότε γὰρ οἱ Ἡρακλεῖδαι κατελθόντες μετὰ τέσσαρας γενεὰς ἐξανέστησαν τοὺς προκατέχοντας Μυκηνῶν καὶ Ἄργους καὶ Λακεδαίμονος· ἤλλακται δὲ ὁ χρόνος· ἐξανίστανται γάρ, φησιν, ἀντὶ τοῦ, ἐξαναστήσονται. ταῦτα γάρ φησιν ἡ Μήδεια ὡς ἐσόμενα ὕστερον· ἤ, τότε γὰρ (f. οἱ) τῆς μεγάλης Λακεδαίμονος ἀνάστατοι γίνονται, καὶ τοῦ Ἀργείου κόλπου, καὶ τῶν Μυκηνῶν.

88. Νῦν γε μὰν] ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος, τῶν ξένων γυναικῶν τὸ ἔκκριτον γένος εὑρήσει τὴν ἀποικίαν. ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη· ταῖς Λημνίαις γυναιξὶν ἀσεβῶς διακειμέναις περὶ τὰς τῆς Ἀφροδίτης τιμὰς ἡ θεὸς δυσοσμίαν προσέπεμψε, καὶ οὕτως αὐτὰς οἱ ἄνδρες ἀπεστράφησαν· αἱ δὲ συνθέμεναι πρὸς ἑαυτὰς ἐξ ἐπιβουλῆς τοὺς ἄνδρας ἀνεῖλον. τηνικαῦτα δὲ οἱ Ἀργοναῦται τὸν εἰς Σκυθίαν στελλόμενοι ἀπόπλουν προσωρμίσθησαν τῇ Λήμνῳ, καὶ εὑρόντες ἔρημον ἀρσένων τὴν νῆσον, συνελθόντες ταῖς γυναιξὶν ἀπηλλάγησαν. οἱ δὲ φύντες ἐξ αὐτῶν ἦλθον εἰς Λακεδαίμονα κατὰ ζήτησιν τῶν πατέρων, καὶ προσδεχθέντες παρ' αὐτῶν, τῶν Λακώνων δηλαδή, καὶ πολιτευσάμενοι συνέθεντο ἐπιθέσθαι τῇ Σπάρτῃ. γνωσθέντες δὲ συνελήφθησαν καὶ καθείρχθησαν ἐν εἱρκτῇ. κατὰ δέ τινας αἱ μητέρες συνελθοῦσαι πρὸς αὐτοὺς τὰς μὲν αὐτῶν ἐσθῆτας ἐκείνοις περιέθεσαν καὶ αὐτόθι ἔμειναν, ἐκείνους δὲ ὡς γυναῖκας ἀποπέμψασαι κατακεκαλυμμένους διέσωσαν· οἱ δὲ παῖδες τῷ μηχανήματι λαθραίως ἀπέφυγον. τῶν δὲ Λακώνων βουλομένων αὐτοὺς ἀνελεῖν, Θήρας ὁ Αὐτεσίωνος, κατὰ συντυχίαν τότε ἀποικίαν στέλλων καθικέτευσε τοὺς Λάκωνας, εἰς τὴν ἀποικίαν αὐτῷ τοὺς ἄνδρας παρασχεῖν, καὶ δεξάμενος εἰς τὴν Θήραν ἐκτοπίζει. συνῆν δὲ αὐτῷ καὶ Σάμος, οὗ ἀπόγονος Βάττος ὃς πρῶτος ἀποικίαν εἰς Κυρήνην ἀπέστειλεν. — Ἄλλως. Ζητεῖται, τίνες εἰσὶν αἱ ἀλλοδαπαὶ γυναῖκες, ὧν φησι τοὺς φύντας καθέξειν τὴν Κυρήνην. πότερον αἳ ἐν Θήρᾳ ᾤκησαν, συνεξορμήσασαι μετὰ Κάδμου, ὅτε ἐπὶ τὴν τῆς Εὐρώπης ζήτησιν ἀπῄει ἐκ Φοινίκης; ὑπέμειναν γὰρ ἐν Θήρᾳ μετὰ Μεμβλιάρεω τοῦ Κάδμῳ συνεξορμήσαντος· Φοίνισσαί τινες γυναῖκες· ἢ ἀλλοδαπὰς γυναῖκας τὰς Λημνίας λέγει, περὶ ὧν ἡ ἱστορία προείρηται.

89. Κριτὸν εὑρήσει γυναικῶν ἐν λέχεσι γένος] τίς εὑρήσει; ἡ προκειμένη ἤπειρος, ἡ Λιβύη. ὁ νοῦς δὲ τοιοῦτός ἐστιν· ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος τῶν ἀλλοδαπῶν καὶ ξένων γυναικῶν τὸ ἐν ταῖς κοίταις ἔκκριτον καὶ διαπρεπὲς γένος εὑρήσει τὴν ἀποικίαν. οἵτινες σὺν τιμῇ θεῶν εἰς ταύτην παραγενόμενοι τέκωσι τὸν Βάττον, τὸν τῆς Λιβύης πεδίων δεσπότην. Κελαινεφέων δὲ πεδίων, τῶν τῆς Λιβύης φησίν· οἱ μέν, διὰ τὸν αὐτόθι συνεχῆ ὄμβρον, καὶ τοὺς χειμῶνας· διὸ καὶ εὔκαρπος ἡ Κυρήνη, διὰ τὸ συνεχῶς δεύεσθαι· τινὲς δέ, διὰ τὸ τῶν πεδίων μέγεθος. Ἀμμώνιος δέ φησι, διὰ τὸ περὶ τὴν Κυρήνην μόνην ἵστασθαι νέφος παρὰ τὴν ἄλλην Λιβύην· ἢ μᾶλλον μεγέθους τις ἔμφασις δηλοῦται διὰ τὸ ἀποσκοτοῦσθαι τὰς ὄψεις, τοῦ πέρατος μὴ ὁρωμένου.

90. Οἵ κεν τάνδε] ἔδει εἰπεῖν, ὅπερ γένος.

91. Τάνδε σὺν τιμᾷ] εἰς ταύτην τὴν νῆσον, τὴν Θήραν· ἐν αὐτῇ γὰρ διελέγετο ἡ Μήδεια. τέκωνται δέ, ἀντὶ τοῦ, τέξονται.

94. Τὸν μὲν πολυχρύσῳ ποτ' ἐν δώματι] ὅντινά ποτε τὸν Βάττον ἐν τῷ πολυχρύσῳ οἴκῳ ὁ Ἀπόλλων ἀναμνήσει τοῖς ἑαυτοῦ χρησμοῖς εἰς τὸν Πυθικὸν ναὸν παραγενόμενον, οἰκιστὴν τῆς Κυρήνης γενέσθαι.

96. Φοῖβος ἀμμνάσει θέμισσι] τοῖς χρησμοῖς ἀναμνήσει τὰ ἑξῆς ἐπιφερόμενα.

97. Χρόνῳ δ' (sic) ὑστέρῳ] ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ δή, ἵν' ᾖ, χρόνῳ δὴ ὑστέρῳ διὰ νεῶν πολλοὺς ἄνδρας ἀγαγεῖν πρὸς τὸ τοῦ Κρονίδου Νείλου λιπαρὸν τέμενος· φησὶ δὲ τὴν Λιβύην· τουτέστιν ἀπὸ Θήρας εἰς τὴν Λιβύην. τέμενος γὰρ Νείλου Διὸς τὴν Λιβύην φησίν, ἤτοι τὸν Νεῖλον ἀντὶ τοῦ Διός φησιν, ἐπειδὴ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις τιμᾶται ὡς θεός. καὶ παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· (Odyss. δ. 581) "Ἂψ δ' εἰς Αἰγύπτοιο διιπετέος ποταμοῖο." ἢ Κρονίδην τὸν Νεῖλον φησίν, ὡς Παρμένων· "Αἰγύπτιε Ζεῦ Νεῖλε." ἀναλογεῖ γὰρ τοῖς τοῦ Διὸς ὄμβροις τὸ τοῦ Νείλου ὕδωρ· καὶ ὥσπερ ἀντίστροφόν τινα τοῦτον τῷ Διῒ εἶναι.

100. Ἦ ῥα Μηδείας ἐπέων στίχες] ἔφη ἡ τῆς Μηδείας στιχομυθία. συνήθως δὲ ὁ Πίνδαρος πληθυντικοῖς ἑνικὰ ἐπήγαγεν· ὁ δὲ νοῦς· οὕτως εἰρήκασιν οἱ τῆς Μηδείας λόγοι. οἱ δὲ ἰσόθεοι ἥρωες κατεπλάγησαν σιωπῇ, τὴν πυκνὴν καὶ συνετὴν συμβουλὴν τῆς Μηδείας κατακούσαντες.

104. Ὦ μάκαρ υἱὲ Πολυμνάστου] ὦ Ἀριστότελες. ὁ γὰρ αὐτὸς Βάττος καὶ Ἀριστοτέλης. ὁ δὲ νοῦς· ὦ μακάριε υἱὲ τοῦ Πολυμνήστου, Ἀριστότελες, σὲ δ' ἐν τῷδε τῆς Μηδείας λόγῳ ὁ χρησμὸς ὤρθωσε καὶ ἀπέδειξε τῆς Δελφικῆς ἱερείας αὐτομάτῳ λόγῳ, λέγει δὲ τῆς Πυθῶνος (f. Πυθίας). μελίσσης δέ, τῆς ἱερείας. μελίσσας κυρίως μὲν τὰς τῆς Δήμητρος ἱερείας φασί, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰς πάσας, διὰ τὸ τοῦ ζώου καθαρόν. ὅτι δὲ τὰς περὶ τὰ θεῖα μύστιδας καὶ μελίσσας φασίν, ἑτέρωθι ὁ αὐτός φησι (Fr. p. 103. sq.) "ταῖς ἱεραῖς μελίσσαις τέρπεται." ἔνιοι δὲ καὶ τὰς περὶ τὰ ἱερὰ διατελούσας νύμφας Μελίσσας ἔλεγον, περὶ ὧν Μνασέας ὁ Παταρεὺς ἀφηγεῖται

λέγων, ὡς αὗται κατέπαυσαν σαρκοφαγοῦντας τοὺς ἀνθρώπους, πείσασαι τῇ ἀπὸ τῶν δένδρων χρῆσθαι τροφῇ, καθ' ὃν καιρὸν καὶ Μέλισσα μία τις αὐτῶν, κηρία μελισσῶν εὑροῦσα, πρώτη ἔφαγε καὶ ὕδατι μίξασα ἔπιε, καὶ τὰς ἄλλας δὲ ἐδίδαξε, καὶ τὰ ζῶα μελίσσας ἐξ ἑαυτῆς ἐκάλεσε, καὶ φυλακὴν πλείστην ἐποιήσατο. ταῦτα δέ φησιν ἐν Πελοποννήσῳ γενέσθαι. ἄνευ γὰρ νυμφῶν οὔτε Δήμητρος ἱερὸν τιμᾶται, διὰ τὸ ταύτας πρώτας καρπὸν ἀποδεῖξαι, καὶ τὴν ἀλληλοφαγίαν παῦσαι, καὶ περιβλήματα χάριν αἰδοῦς ἐξ ὕλης ἐπινοῆσαι. οὔτε γάμος οὐδεὶς ἄνευ νυμφῶν συντελεῖται, ἀλλὰ ταύτας πρῶτον τιμῶσι, μνήμης χάριν, ὅτι εὐσεβείας τε καὶ ὁσιότητος ἀρχηγοὶ ἐγένοντο. αὐτομάτῳ δὲ κελάδῳ φησίν, ἤτοι αὐτοκελεύστῳ· οὐ γὰρ κατὰ ἐπίταγμα τῶν χρησμῶν μένουσα ἡ προφῆτις τοὺς χρησμοὺς ἐκφέρει, ἀλλ' ἐπιπνοίᾳ· ἢ τῷ μὴ ἐκ συντάξεως φερομένῳ, ἀλλ' ἀπαυτοματιζομένῳ, καὶ ἰδίως· οὐκ ἠρωτήθη γὰρ παρὰ τοῦ Βάττου περὶ τῆς ἀποικίας, ἀλλὰ περὶ τῆς φωνῆς· ἔνθεν δὲ καὶ αὐτώρης, ὁ τρίπους. Καλλίμαχος· (Fr. 264. Bentl.) "Αὐτώρης ὅτε τοῖσιν "ἐπέῤῥαδε." καὶ τότε αὐτώρης ἡ μάντις λέγεται, ὅταν, βουλευομένου τινὸς, περὶ ὅτου μὴ ἥκει μαντευσόμενος, ἀπαυτοματίσῃ. τοιοῦτον οὖν ἐστι καὶ τὸ, αὐτομάτῳ κελάδῳ, παρόσον ἐκ ταυτομάτου ἔχρησεν ἡ Πυθία περὶ τῆς ἀποικίας (ὧν προήκατο, οὐδὲ ὡς πυθομένου) τοῦ Βάττου, περὶ φωνῆς ἐρωτῶντος.

108. Ἅ σε χαίρειν ἐς τρὶς] ὁ νοῦς, οὕτως· ἥτις περὶ τῆς κακοφώνου καὶ τραχείας φωνῆς ἀνερωτῶντα, τίς παρὰ θεῶν λύσις γένοιτο, τουτέστιν, ἀνερωτῶντα, τίς ἔσται τῆς φωνῆς ποινὴ ἤτοι ἀπόλυσις (ἐπεὶ ἡ ποινὴ ἀπολύσεως ἕνεκεν γίνεται) χαίρειν φησὶ τρὶς προσειποῦσα, εἱμαρμένον βασιλέα διὰ τῶν χρησμῶν ἀπέφηνε τῇ Κυρήνῃ.

112. Ποινὰ τίς] ἀμοιβὴ ἢ λύσις.

113. Ἦ μάλα δὴ] ναὶ δὴ λίαν, καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὥσπερ ἐν τῇ τοῦ φοινικοῦ καὶ ἀνθηροῦ ἔαρος ἀκμῇ καὶ ὥρᾳ, ἀπὸ κοινοῦ, θάλλει τὸ μέρος καὶ τὸ ἄνθος, οὕτω καὶ ἐν τούτοις τοῖς παισὶν ὄγδοον μέρος ὂν θάλλει καὶ βλαστᾷ ὁ Ἀρκεσίλαος.

Μετὰ καὶ νῦν] τὸ μετὰ συντακτέον τῷ, παισί. μετὰ τοὺς ἀπὸ Εὐφήμου ἑπτακαίδεκα καὶ νῦν ὁ Ἀρκεσίλαος ἔσται ὄγδοος.

Ἦ μάλα δὴ μετὰ] τὰ ῥηθέντα ὑπὸ τῆς Πυθίας νῦν θάλλει ἐν ἔαρι ἐπὶ τοῦ ὀγδόου γένους. ὄγδοος γὰρ Ἀρκεσίλαος ἀπὸ Βάττου τοῦ πρώτου, ᾧ γράφει νῦν ὁ Πίνδαρος.

115. Παισὶ τούτοις] ἐν τοῖς Κυρηναίοις.

116. Τῷ μὲν Ἀπόλλων] τῷ Ἀρκεσιλάῳ. τούτῳ μὲν τῷ Ἀρκεσιλάῳ ὅ τε Ἀπόλλων καὶ ἡ Πυθὼ ἐκ τῆς ἱπποδρομίας δόξαν καὶ μνήμην ἐκ πάντων τῶν περιοίκων δεδώκασιν. Ἀμφικτύονες δὲ καλοῦνται οἱ ἀγωνοθέται τῶν Πυθίων, ἐκ δώδεκα ἐθνῶν τῆς Ἑλλάδος ὄντες.

119. Ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ Μοίσαισι δώσω] ἀποδώσω δὲ αὐτὸν ἐγὼ ταῖς Μοίσαις, ἀντὶ τοῦ ὑπομνήσω, καὶ νενικηκότα ἀνυμνήσω, καὶ τὸ χρυσοῦν δέρας. Ζητεῖται δὲ, δι' ἣν αἰτίαν τοῦ Ἰάσονος ἐμνήσθη καὶ τοῦ εἰς Σκυθίαν ἀπόπλου; καί φαμεν, ὅτι Ἀρκεσίλαος εἰς Εὔφημον ἀνάγει τὸ γένος, τὸν τὴν βῶλον ὑποδεξάμενον καὶ συσταλέντα τοῖς Ἀργοναύταις.

120. Καὶ τὸ πάγχρυσον νάκος] τὸ χρύσεον δέρας τοῦ κριοῦ. ἐπὶ γὰρ τοῦτο τὸ δέρας τῶν Ἀργοναυτῶν πλευσάντων, θεῖαι τιμαὶ τοῖς Κυρηναίοις ἐφυτεύθησαν. κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ, Μοίσαισι δώσω. Μινυᾶν δὲ, τῶν Ἀργοναυτῶν φησιν, ὅτι οἱ πλείους αὐτῶν εἰς Μινύαν, τὸν Ποσειδῶνος καὶ Τριτογενείας τῆς Αἰόλου, τὸ γένος ἀνῆγον, ὡς καὶ Ἀπολλώνιός φησιν· (Arg. i. 23? sq.)

ἐπεὶ Μινύαο θυγατρῶν
Οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἀφ' αἵματος εὐχετόωντο.

122. Θεόπομποί σφισιν] αὐτοῖς τοῖς Κυρηναίοις, τοῖς ἐς Θήραν τὴν ἀποικίαν σταλαμένοις.

124. Τίς γὰρ ἀρχὰ δέξατο] ὁ λόγος ἐρωτηματικὸς πρὸς τὴν Μοῦσαν· τίς γὰρ ἀρχὴ τοῦ πλοῦ; ποῖος δὲ κίνδυνος ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις τοῦ ἀδάμαντος ἔδησεν ἥλοις; τουτέστι, ποία ἰσχυρὰ καὶ κινδυνώδης ἀνάγκη παρώρμησε τοὺς Ἀργοναύτας; εἶτα Ὁμηρικῷ ζήλῳ μετὰ τὴν ἐρώτησιν ἐπάγει τὸ αἴτιον. μεμοιραμένον ἦν, τὸν Πελίαν ἐκ τῶν ἄγαν διαφανῶν Αἰολιδῶν τελευτῆσαι τὸν βίον, ἢ καὶ γνώμαις ἢ καὶ πράξεσιν ἀκαταμαχήτοις καὶ σκληροῖς. ἄρχεται δὲ τῆς ἱστορίας, δι' ἣν ἔπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται. Αἰολίδης δ' Ἰάσων· Αἴσονος γὰρ τοῦ Κρηθέως γίνεται τοῦ Αἰόλου υἱός.

Ἔνθ' ἤτοι πρώτην Τυρὼ ἴδον εὐπατέρειαν,
Ἣ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι·
Φῆ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι Αἰολίδαο.

(Hom. Od. λ'. 234 s.) εἶτα τὸ ἑξῆς·

Τοὺς δ' ἑτέρους Κρηθῆϊ τέκεν βασίλεια γυναικῶν
Αἴσονά τ' ἠδὲ Φέρητα (ibid. v. 257 sq.)

καὶ τὰ ἑξῆς.

129. Ἦλθε δέ οἱ κρυόεν] ἦλθε δὲ καὶ ἀνεδόθη τὸ φρικτὸν τοῦτο μάντευμα τῷ συνετῷ αὐτοῦ θυμῷ, τὸ κατὰ τὸν μέσον ὀμφαλὸν ῥηθὲν, τουτέστι, κατὰ τὸ Δελφικὸν χρηστήριον, τὸ ἐν μέσῳ τῆς οἰκουμένης τῆς εὐδένδρου γῆς. λέγει δὲ τῆς Πυθῶνος.

133. Τὸν μονοκρήπιδα] τὸν μονοσάνδαλον. κρηπὶς γὰρ τὸ βῆμα, καὶ εἴρηται παρὰ τὴν βάσιν. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδει.

ἔθυε τῷ Ποσειδῶνι, φησὶν, ὁ Πελίας, καὶ προεῖπε πᾶσι παρεῖναι· οἱ δὲ ἦσαν οἵ τε ἄλλοι πολῖται καὶ ὁ Ἰάσων· ἔτυχε δὲ ἀροτρεύων ἐγγὺς τοῦ Ἀναύρου ποταμοῦ. ἀσάνδαλος δὲ διέβαινε τὸν ποταμὸν, διαβὰς δὲ τὸν μὲν δεξιὸν ὑποδεῖται πόδα, τὸν δὲ ἀριστερὸν ἐπιλήθεται, καὶ ἔρχεται οὕτως ἐπὶ δεῖπνον. ἰδὼν δὲ ὁ Πελίας συμβάλλει τὸ μαντήϊον, καὶ τότε μὲν ἡσύχασε, τῇ δ' ὑστεραίᾳ μεταπεμψάμενος αὐτὸν ἤρετο, ὅ τι ποιοίη, εἰ αὐτῷ χρησθείη ὑπό του τῶν πολιτῶν ἀποθανεῖν. ὁ δὲ Ἰάσων, πέμψαι ἂν εἰς Αἶαν αὐτὸν, ἐπὶ τὸ κῶας τὸ χρυσόμαλλον, ἄξοντα ἂν ἀπὸ Αἰήτου. ταῦτα δὲ τῷ Ἰάσονι Ἥρη ἐς νόον βάλλει, ὡς ἔλθοι ἡ Μήδεια τῷ Πελίᾳ κακόν. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ Ἀναύρου ποταμοῦ μόγις τὸ δεξιὸν πέδιλον ἔσωσεν, ἱστορεῖ καὶ Ἀπολλώνιος· (Arg. I. 10 s.)

Ἀλλ' ὁ μὲν ἐξεσάωσεν ὑπ' ἰλύος, ἄλλο δ' ἔνερθε
Κάλλιπεν αὖθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῇσιν.

εἰσὶ δὲ καὶ Αἰτωλοὶ πάντες μονοκρήπιδες, διὰ τὸ πολεμικώτατοι εἶναι. ἦν δὲ τὸ μάντευμα τοιοῦτο· τὸν μονοκρήπιδα πάντως ἐν φυλακῇ σχεθέμεν, καὶ τὰ ἑξῆς· σχεθέμεν, φυλάσσεσθαι.

135. Εὖτ' ἂν αἰπεινῶν ἀπὸ σταθμῶν] ὅταν ἀπὸ τῶν ὑψηλοτάτων ἐπαύλεων τοῦ Χείρωνος (παρὰ γὰρ αὐτῷ ἐπαιδεύθη) εἰς εὐδείελον, ἤγουν, τὴν εὖ πρὸς ἑσπέραν κειμένην, ἢ τὴν διαφανῆ καὶ ἐπίσημον, τὴν πρὸς τῇ ἑσπέρᾳ γῆν τῆς εὐδόξου Ἰωλκοῦ, παραγίνηται ξένος ὢν καὶ πολίτης. ὁ Ἰάσων δηλονότι· καὶ πολίτης μὲν, ὅτι Ἰωλκίους εἶχε τοὺς γονεῖς, ξένος δὲ, ὅτι τεχθεὶς παρὰ τῷ Χείρωνι ἀνετράφη.

138. Ὁ δ' ἄρα χρόνῳ] ὁ δὲ Ἰάσων χρόνῳ παραγέγονε, δύο δόρασι θαυμαστὸς καὶ ἐκπληκτικός. ἐσθὴς δὲ διπλῆ συνεῖχεν αὐτὸν, ἥ τε τῶν Μαγνήτων ἐπιχώριος, ἁρμοζομένη τοῖς θαυμαστοῖς μέλεσι, καὶ ἡ παρὰ Χείρωνι παρδαλία, ἣ ἔσκεπε καὶ ἀπήλυγε (?) τοὺς φρίσσειν παρασκευάζοντας ὄμβρους, οὐκ αὐτοὺς φρίσσοντας, ἀλλὰ φρίσσειν ποιοῦντας ὄμβρους, ὡς καὶ Ὅμηρος· (Iliad. ζ'. 132.)

Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας, οὐκ αὐτοῦ μαινομένου, ἀλλὰ μανιοποιοῦ. καὶ χλωρὸν δέος (Iliad. η'. 479.), τὸ χλωροποιόν. Σημειωτέον δὲ, ὅτι σταθμοὺς τὰς κατ' ἀγροὺς ἐπαύλεις ἔλεγον, καὶ ὅτι εὐδείελον, τὸ εὔδηλον.

Ἦ πού τις νῆσος εὐδείελος ἠέ τις ἀκτή.
(Hom. Od. ν'. 234.)

145. Οὐδὲ κόμαν πλόκαμοι] οὐδὲ τὴν πρώτην κόμην εἰς ἀπαρχὴν τοῖς θεοῖς ἐκείρατο, ἀλλ', ὡς Ἀχιλλεὺς νέος ἦν πρωτοκόμης. Ὅμηρος· (Iliad. ψ'. 144.)

Σπερχεῖ', ἄλλως σοί γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεύς.

καὶ παρ' Αἰσχύλῳ (Choëph. 6. s.)· "Πλόκαμον Ἰνάχῳ θρεπτήριον. τὸν δεύτερον δὲ τόνδε πενθητήριον" Ὀρέστης φησὶ τῷ Ἀγαμέμνονι. τὰς γὰρ πρώτας κόμας τοῖς ποταμοῖς ἀρχαῖοι ἀπεκείροντο, σύμβολον τοῦ ἐξ ὕδατος εἶναι πάντων τὴν αὔξησιν.

148. Τάχα δ' εὐθὺς ἰὼν] ταχέως δὲ εὐθὺ πορευόμενος τῆς ἑαυτοῦ γνώμης, τῆς ἀφόβου καὶ ἀταράχου, ἔστη διάπειραν λαμβάνων. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν, ὅτι καὶ πολλοῦ ὄχλου ὄντος ἐν τῇ πόλει, πρὸς παῤῥησίαν ὅλον ἑαυτὸν παρεσκεύαζεν. Ἄλλως. εὐθὺς ἀντὶ τοῦ εὐθέως, ἢ ἐπ' εὐθείας πορευθείς. τὸ δὲ σφετέρας, ἀντὶ τοῦ ἑᾶς. περὶ ἑνὸς γάρ ἐστιν ὁ λόγος.

152. Τὸν μὲν οὐκ ἐγίνωσκον] τοῦτον μὲν οὖν, νεωστὶ τῇ Μαγνησίᾳ ἐπιδημήσαντα, οἱ ἐνοικοῦντες οὐκ ἐγίνωσκον. Ὀπιζομένων, ἀντὶ τοῦ ἐπιστρεφομένων πρὸς αὐτὸν, καὶ τοὺς ὦπας ἐπιβαλλόντων. ἢ οὕτως· ἐπεὶ ὄπις ἐστὶν ἡ τοῦ μέλλοντος ἐπιστροφὴ, τὸ ἐσόμενον ὕστερον προλαβών τις εἶπεν. ἢ ὀπιζομένων, τῶν τοὺς θεοὺς πρὸ ὀφθαλμῶν ἐχόντων καὶ εὐλαβῶν.

154. Οὔτι που οὗτος Ἀπόλλων] ἐχρήσατο τῷ λόγῳ πάνυ κεκολασμένως, τὸ οὔτι προσθεὶς, καὶ ἔδωκε, διὰ μὲν τὸ κάλλος ὅμοιον εἶναι τοῖς θεοῖς τὸν Ἰάσονα, διά γε μὴν τὸ τῆς φύσεως φθαρτὸν ἀμφιβάλλον ἀπαρνεῖται. ὁ δὲ νοῦς· οὐδαμῶς οὗτός ἐστιν ὁ Ἀπόλλων, οὐδὲ μὴν ὁ ἱππικώτατος Ἄρης, ὁ πόσις τῆς Ἀφροδίτης. τοῦτο δέ φησι, διὰ τὸ ἄγαν ἀνθηρὸν καὶ ὡραῖον τοῦ Ἰάσονος. χαριέστατα δὲ παρέλαβεν Ἄρεα καὶ Ἀπόλλωνα.

156. Ἐν δὲ Νάξῳ φαντὶ θανεῖν] ἐν δὲ τῇ εὐδαίμονι Νάξῳ φασὶ τεθνηκέναι τὸν τῆς Ἰφιμεδείας παῖδα Ὦτον, καὶ σὲ, ὦ τολμηρότατε Ἐφιάλτα. Ἰφιμεδείας δὲ καὶ Ἀλωέως γεγόνασι παῖδες Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης. οὗτοι ἀσεβῶς διετέθησαν περὶ τὴν Ἄρτεμιν, καί ποτε εἰς ἔλαφον ἡ θεὸς ἑαυτὴν μεταποιήσασα, θηρεύουσιν αὐτοῖς κατὰ τὴν Νάξον ἐν μέσῳ ὤφθη. οἱ δὲ κατατοξεύσειν τὴν ἔλαφον ὑπολαμβάνοντες, ἔλαθον ἀλλήλους τιτρώσκοντες. τούτους οὖν ἐπὶ τοῦ ἐκτραπέλου τοῦ Ἰάσονος σώματος ἔλαβεν. Ἄλλως. ἐν τῇ Νάξῳ τεθνήκασιν οἱ Ἀλωάδαι, οἱ καλοὶ ἐκεῖνοι. μέμφεται δὲ Χαῖρις ἐπὶ τῇ παραλήψει τῶν Ἀλωϊδῶν. ἀρκεῖ γὰρ ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ἄρης. θεοῖς μὲν γὰρ εἰκάσομέν τινας, ἀνθρώποις δὲ ὑπερφυέσι καὶ τερατώδεσιν οὐκέτι. ὅτι δὲ εὐπρεπὴς ἦν ὁ Ἰάσων, δῆλον ἐκ τοῦ καὶ τὴν Ἥραν, κατά τινας, αὐτῷ ἐπιμανῆναι.

160. Καὶ μὰν Τιτυὸν] ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν Τιτυὸν τὸ τῆς Ἀρτέμιδος βέλος ἐθήρευσε καὶ ἀνεῖλεν, ἐκ τῆς ἀνικήτου βελοθήκης ὁρμώμενον. ἀκύρως δὲ τὸν Τιτυὸν ἐνταῦθα

παρατίθησι, τερατώδη ὄντα τὸ σῶμα καὶ ἄλλως ἀσεβῆ.—Ἄλλως. ὁ μὲν Τιτυὸς μέγας ἦν, καλὸς δὲ οὔ. ὅτι δὲ ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος ἐτελεύτησε τοξευθεὶς, Φερεκύδης φησίν· ἐπάγει δὲ καὶ αὐτὸς, ὅτι τοξευθεὶς ὁ Τιτυὸς ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ φονευθεὶς, παράδειγμα τοῖς μετὰ ταῦτα γέγονεν, ὅπως ἄν τις τῶν δυνατῶν ἐπιθυμιῶν ὀρέγηται.

165. Τοὶ μὲν ἀλλάλοισιν] ὁ νοῦς· τοιαῦτα μὲν οἱ κατὰ τὴν ἀγορὰν Μάγνητες ὄντες ἀλλήλοις διαλεγόμενοι ἔλεγον· ἐν δὲ τοῖς ἡμιόνοις καὶ τῇ εὐδόξῳ ἀπήνῃ ἐπτοημένως παρεγίνετο σπεύδων ὁ Πελίας. εὐθέως δὲ κατεπλάγη θεασάμενος τὸ ἄγαν αὐτῷ διὰ τὸν χρησμὸν εὔγνωστον ὑπόδημα τοῦ Ἰάσονος, τῷ δεξιῷ αὐτοῦ περικείμενον ποδί. πέδιλον δὲ νῦν εἶπε τὴν κρηπῖδα. πάντα γὰρ τὰ τοῖς ποσὶ περιειλούμενα, πέδιλα καλεῖται. Ἄλλως. Ἐξεπλάγη δὲ ἰδὼν τὸν μονοκρηπῖδα, ὡς κατ᾽ αὐτοῦ τι δράσοντος τοῦ Ἰάσονος, καὶ τοῦ χρησμοῦ νῦν ἐπιτελουμένου.

171. Κλέπτων δὲ θυμῷ] ὑποκλέπτων δὲ τῇ ψυχῇ τὸν φόβον, τὸν περὶ τὸν χρησμὸν, προσεῖπε.

172. Ποίαν γαῖαν, ὦ ξεῖν᾽, εὔχεαι] ποίαν γῆν, ὦ ξένε, καυχᾷ ἔχειν πατρίδα, καὶ τίς σε τῶν χαμαιγενέων ἀνθρώπων ἐκ τιμίας ἀνῆκε γαστρός; εἰπὲ, μὴ τοῖς ἐχθροῖς ψεύδεσι τὴν τιμίαν καταμιάνῃς γένναν.

174. Ἀνθρώπων χαμαιγενέων] τὸ ἀνθρώπων ἁρμόζει τῷ ἔτεκεν, ὃ καὶ ἐπ᾽ ἀρσένων τίθεμεν. τὸ δὲ γυναικῶν τῷ νῦν κειμένῳ, ἐξανῆκε γαστρός. ἴδιον γὰρ τῶν γυναικῶν τοῦτο. πολιᾶς δὲ νῦν λέγει, ἀντὶ τοῦ, τῆς τιμίας, παρὰ τὸ τοῦ γήρως ἔντιμον.

177. Μὴ ψεύδεσι καταμιάναις] λείπει τὸ, ἤτοι τὸ εἶδος, ἢ τὸν λόγον. οἷον, μὴ μολύνῃς τοῖς ψεύδεσι τὴν μορφὴν καὶ τὸ εἶδος· εἰπὲ, πόθεν γεγένησαι, ἤτοι πρὸς τὸ εἶδος, καὶ ἐλευθέρως φθέγγου.

180. Φαμὶ διδασκαλίαν] φημὶ καὶ διαβεβαιοῦμαι τὴν Χείρωνος διδασκαλίαν κομίζειν, ἀντὶ τοῦ, γνώσῃ διὰ τῶν λόγων, οὐ ψευδόμενόν με, ὡς τοῦ Χείρωνος αὐτὸν ἐλευθερίως ἀναθρέψαντος καὶ διδάξαντος μὴ ψεύδεσθαι.—Ἄλλως. διδασκαλία τοῦ Χείρωνος, ἡ ἀλήθεια· οἷον, οὐ ψεύσομαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ἐρῶ, ἣν ἔμαθον παρὰ Χείρωνος, δικαίου τυγχάνοντος.

181. Ἄντροθε γὰρ νέομαι] ἔθος δὲ αὐτῷ, τῶν τοπικῶν τὸ ν ἀφαιρεῖν. ὁ δὲ νοῦς· ἐκ γὰρ τοῦ Χειρωνίου σπηλαίου παραγίνομαι, ἀπὸ τῆς Χαρικλοῦς καὶ Φιλύρας, ἔνθα με αἱ τοῦ Κενταύρου ἁγναὶ κόραι ἀνέθρεψαν. καὶ Φιλύρα μὲν μήτηρ Χείρωνος ἦν, ἡ δὲ Χαρικλὼ, γυνὴ, θυγάτηρ Ἀπόλλωνος, ἢ ὥς τινες, Πέρσου ἢ Ὠκεανοῦ, ἐξ ἧς καὶ Χείρωνος, Κάρυστος. ὁ δὲ Ἡσίοδος Ναΐδα φησὶ τὸν Χείρωνα γῆμαι.

184. Εἴκοσι δ᾽ ἐκτελέσαις] εἴκοσι δὲ ἐκπληρώσας ἐνιαυτοὺς παρὰ Χείρωνι, οὔτε ἔργον οὔτε λόγον ἐκείνοις ἀπαίδευτον εἰπὼν, παραγενόμην εἰς τὰ οἰκεῖα, τὴν ἀρχὴν καὶ βασιλείαν σπεύδων ἀναλαβεῖν τοῦ πατρὸς Αἴσονος, ὑπ᾽ ἄλλῳ νῦν παρὰ τὸ δίκαιον οὖσαν. εὐτράπελον δὲ, ἀπαίδευτον, αἰσχρὸν, ὃ ἐκτρέψαιτο ἄν τις, ἢ ἐναντίον, καὶ αἰσχρὸν, ὃ ἄν τις ἐντραπείη.

188. Οἴκαδ᾽ ἀρχαίαν κομίζων] παραγώγως ἐξήγαγε τὴν ἀρχὴν, ὡς καὶ Ὅμηρος τὴν ἀνάγκην. " Ἀναγκαίη γάρ, φησιν, " (Odyss. τ᾽. 73.) ἐπείγει." Ἄλλως. Χαῖρις γράφει, ἀρχὰν ἀγκομίζων πατρὸς ἐμοῦ, ἵν᾽ ᾖ, τὴν ἀρχὴν ἀνακομιούμενος τοῦ ἐμοῦ πατρὸς, ἥτις βασιλεύεται παρὰ πάντα τὰ δίκαια. ὁ γὰρ Πελίας ἀφείλετο τὸν Αἴσονα τὴν ἀρχήν.

110. Τάν ποτε Ζεὺς ὤπασεν] ἥντινά ποτε, φησὶ, βασιλείαν ὁ Ζεὺς ἐχαρίσατο τῷ Αἰόλῳ, καὶ τοῖς ἑαυτοῦ παισίν. ἡ δὲ γενεαλογία οὕτω· Προμηθέως Δευκαλίων, οὗ Ἕλλην, οὗ Αἴολος, οὗ Κρηθεὺς καὶ Ἀθάμας καὶ Σαλμωνεύς· καὶ Κρηθέως μὲν παῖς Αἴσων, Αἴσονος δὲ Ἰάσων· Σαλμωνέως δὲ Τυρὼ, ἧς καὶ Ποσειδῶνος Πελίας καὶ Νηλεύς.

193. Πεύθομαι γάρ μιν] κατακούω δὲ, φησι, τὸν ἄδικον Πελίαν, ταῖς ἀνοήτοις πεισθέντα φρεσὶ, τὴν τῶν ἡμετέρων ἀποσυλῆσαι βασιλείαν.

194. Λευκαῖς πιθήσαντα φρεσὶ] λευκὰς εἶπε φρένας, κατὰ τὸ ἐναντίον τοῦ παρ᾽ Ὁμήρῳ μελαίνας, ἃς ἐκεῖνος ἀπὸ τῶν ἐν βάθει διαφαινομένων ὑδάτων κατὰ μεταφορὰν ὠνόμασε. τὰ μὲν γὰρ ἐπιπόλαια τῶν ὑδάτων, διαυγῆ καὶ λευκὰ, τὰ δὲ ἐν βάθει, μέλανα. διόπερ τὰς μὲν ἐπιπολαίους λευκὰς φρένας εἶπε Πίνδαρος, τὰς δὲ ἐν βάθει μελαίνας Ὅμηρος.

195. Ἀμετέρων ἀποσυλᾶσαι] Χαῖρις γράφει, ἀμετέρων, καὶ περισπᾷ τὸ ἀρχεδικᾶν, ἵν᾽ ᾖ, τῶν ἡμετέρων πατέρων τῶν ἀρχεδικῶν ἀποσυλῆσαι αὐτὸν πεύθομαι. ἐὰν δὲ ἀρχεδίκαν, τὴν ἀρχὴν, ἣν κατὰ δίκην, τουτέστι κατὰ τὸ δίκαιον εἶχον οἱ ἐμοὶ γονεῖς. προτέταχε γὰρ τὴν ἀρχήν. " ἱκόμαν οἴκαδε ἀρχαίαν κομίζων" διόπερ ἀκολούθως ἐπήγαγεν, ἀμετέραν ἀποσυλῆσαι. εἰ δὲ περισπωμένως ἀναγινώσκομεν ἀρχεδικᾶν, οὐκ ἐκκόπτει ἡ γραφή· ἔσται γὰρ λόγος τοιοῦτος· τὴν ἡμετέραν ἀρχὴν τῶν ἀρχεδικῶν μου γονέων πεύθομαι τὸν Πελίαν ἀποσυλῆσαι.

197. Τοί μ᾽ ἐπεὶ πάμπρωτον] οἵ τινές με, φησὶν, οἱ γονεῖς, ἐπειδὴ τεχθεὶς τὸ πρῶτον φῶς ἐθεασάμην, τοῦ ἀδικωτάτου βασιλέως δεδοικότες τὴν ὕβριν, φροντίδα καὶ λύπην πένθιμον ὥσπερ τετελευτηκότος ἐν τοῖς οἴκοις θέμενοι σὺν θρήνῳ γυναικείῳ, λαθραίως ἔπεμπον, ἐνθήσαντες σπαργάνοις

πορφυρέοις, κοινωνὸν τὸ τῆς νυκτὸς σκότος τοῦ μηχανήματος ἐσχηκότες, καὶ δεδώκασί με ἀνατρέφειν τῷ Χείρωνι. Ἄλλως. οἱ γονεῖς οἱ ἐμοὶ, ὅτε ἐγεννήθην, δείσαντες τὴν ὕβριν τοῦ ἡγεμόνος Πελίου, ὑποθέντες τεθνηκέναι με καὶ κηδεύειν, μετὰ γυναικῶν κωκυτοῦ, ὡς ἐκφορὰν τελοῦντες, κρύφα καὶ νύκτωρ ἔπεμψαν πρὸς τὸν Χείρωνα, ἵνα μηδὲν πάθω ὑπὸ τοῦ Πελίου.

203. Σπαργάνοις ἐν πορφυρέοις νυκτὶ κοινάσαντες ὁδόν. Κρονίδᾳ δὲ τράφειν Χείρωνι δῶκαν] τῇ νυκτὶ κοινωνήσαντες κατὰ τὴν ὁδὸν, ἀντὶ τοῦ, νυκτός με κατακρύψαντες. Κρονίδᾳ δὲ, τῷ Χείρωνι· ἐκ γὰρ Κρόνου καὶ Φιλύρας.

206. Ἀλλὰ τούτων μὲν κεφάλαια λόγων] ἀλλὰ τούτων μὲν τῶν λόγων τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πέρας γινώσκετε, ἤτοι τὰ μείζονα καὶ καίρια, τῶν δὲ ἱππικῶν μοι πατέρων τοὺς οἴκους μηνύσατε, ὦ ἔντιμοι πολῖται. Αἴσονος γὰρ παῖς ἐπιχώριος ὑπάρχων οὐκ εἰς ξένην ἥκω γῆν. εὐιπποφόρους δὲ ὁ Πίνδαρος λευκίππους καλεῖ αὐτούς· "Λευκίππων Μυκηναίων προφᾶται." (Fr. Pind. p. 104. Schn.)

211. Φὴρ δέ με θεῖος] παρὸ ἰατρὸς ἦν, τὸν ἐκτραφέντα ὑπ' αὐτοῦ φερωνύμως Ἰάσονα ἐκάλεσε, παρὰ τὴν ἴασιν. ὁ δὲ νοῦς· ὁ Κένταυρος δέ με Ἰάσονα ἐκάλει, ὁ θῆρα μὲν διὰ τὴν συμβολὴν, τοῦ σώματος καὶ τὴν φύσιν, θεῖον δὲ, ἤτοι παρὰ τὴν δικαιοσύνην. ἢ παρὰ τὸν τεκόντα Κρόνον.

213. Ὣς φατο] οὕτως εἶπε· τοῦτον δὲ τὸν Ἰάσονα εἰσελθόντα ἐγνώρισαν οἱ τοῦ πατρὸς ὀφθαλμοὶ, καὶ ἅμα τῇ γνώσει ἀπὸ τῶν γεγηρακότων βλεφάρων ἀνεβράσθησαν δάκρυα, ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἐξαιρέτως καὶ ὑπερβεβλημένως ἥσθη. τὸ δὲ ἀνεβράσθησαν ὡς ἐπὶ ζεστῶν ὑδάτων ἔφη, κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν αναζεόντων ὑδάτων. τοιοῦτος γὰρ ἦχος γίνεται ἀπὸ ἀναβρασμοῦ. τοῦτο γάρ φησιν ἐκ τοῦ παρεπομένου, ἀντὶ τοῦ ἐδάκρυσε. γίνεται δὲ τοῦτο, ἐπειδὰν ὑπέρμετρος χαρὰ ἐπιπέσῃ, ὥστε ἀκουσίως δακρύειν. Σοφοκλῆς· (Fr. n. 82. p. 486. t. iii. t. iv. p. 694. ed. Brunk)

Χῶρος γὰρ οὗτός ἐστιν ἀνθρώπου φρενῶν,
Ὅπου τὸ τερπνὸν καὶ τὸ πημαῖνον φύει·
Δακρυῤῥοεῖ γοῦν καὶ τὰ καὶ τὰ τυγχάνων.

Ζητεῖται δὲ, πῶς δυνατὸν, τὸν ὑπὸ τὴν γένεσιν ἐν σπαργάνοις τεθέντα, νῦν δὲ τετελειωμένον κατὰ τὴν ἡλικίαν γνωρίσαι; ἢ δεῖ λέγειν, ὅτι διὰ χρόνου τινὸς ὁ Αἴσων ἐπισκεψόμενος τὸν υἱὸν λεληθότως ἐπορεύετο πρὸς τὸν Κένταυρον· αὐτὸς γὰρ ἐξέθετο, ὅπως ἐκτραφῇ. διὸ καὶ ἐγνώρισεν αὐτὸν εἰς τὴν ἰδίαν κατελθόντα. κατὰ κλέος δὲ, κατὰ τὴν Ἰάσονος ἐπάνοδον.

221. Ἐγγὺς μὲν Φέρης] ἐγγὺς ἀντὶ τοῦ ἐγγύθεν, ἐκ τοῦ σύνεγγυς τόπου, τῶν Φερῶν ἐγγὺς κειμένων τοῦ Ἰωλκοῦ. Ὑπερεία δὲ κρήνη ἐν ταῖς Φεραῖς, ὡς Σοφοκλῆς· (ibid. t. iii. p. 486. Br.)

Ὦ γῆ Φεραία χαῖρε· σύγγονόν θ' ὕδωρ
Ὑπερεία κρήνη, νᾶμα θεοφιλέστατον.

Φασὶ δέ τινες, ἀπὸ Ὑπέρητος λαβεῖν αὐτὴν τοὔνομα, ὡς Φερεκύδης. φησὶ γὰρ οὕτω· (Fragm. p. 175. Sturz.) "Μέλας ὁ Φρίξου γαμεῖ Εὐρύκλειαν. τῶν δὲ γίνεται "Ὑπέρης, ὃς ᾤκει ἐπὶ τῇ κρήνῃ τῇ ἀπ' "αὐτοῦ κληθείσῃ Ὑπερείᾳ." κατ' ἐνίους δὲ καὶ ἔκδοσις παρ' Ὁμήρῳ οὕτως ἔχει· (Iliad. β'. 711.)

Οἳ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο, ἰδὲ κρήνην Ὑπερείαν.

εἶναί δέ φασι καὶ ἐν Λακωνικῇ Ὑπερείαν κρήνην.

223. Ἐκ δὲ Μεσάνας Ἀμυθὰν] ἐκ δὲ τῆς Μεσήνης τῆς Λακωνικῆς πόλεως ὁ Ἀμυθὰν παραγίνεται. καὶ ὅτι οὗτοι Αἴσονος ἀδελφοὶ, καὶ Ὅμηρός φησι· (Odyss. λ'. 253.)

Τοὺς δ' ἑτέρους Κρηθῆϊ τέκεν βασίλεια γυναικῶν
Αἴσονά τ' ἠδὲ Φέρητ' Ἀμυθάονά θ' ἱππιοχάρμην

Ταχέως δ' Ἄδματος ἦκεν καὶ Μέλαμπος] οὗτοι ἐκείνων ἦσαν υἱοὶ, καὶ σὺν τοῖς πατράσιν αὐτῶν ἦλθον. Ἀμυθάονος γὰρ Μελάμπους, Φέρητος δὲ Ἄδμητος, ἀνεψιοὶ τοῦ Ἰάσονος.

226. Ἐν δαιτὸς δὲ μοίρᾳ] ἐν δὲ τῷ συμποσιακῷ καιρῷ καὶ τῇ μερίδι τῆς εὐωχίας προσηνέσι λόγοις αὐτοὺς ὁ Ἰάσων δεξιούμενος, ξένια ἁρμόζοντα κατασκευάζων, πᾶσαν εὐφροσύνην καὶ ἡδονὴν αὐτοῖς ἐξέτεινεν.

228. Ἰάσων δέγμενος] οὐχ ὡς πάντας ὑποδεδεγμένου τοῦ Ἰάσονος τοὺς περὶ Φέρητα δεῖ νοεῖν, ἀλλ' ἐπειδὴ διὰ τὴν παρουσίαν αὐτοῦ ἐγένετο ὑπὸ Αἴσονος τοῦ πατρὸς ἡ ξενία τοῖς ἀδελφοῖς, διὰ τοῦτο εἶπεν αὐτὸν ὑποδέχεσθαι. ἡ γὰρ ἀναφορὰ τῆς ξενίας εἰς αὐτὸν ἀνήγετο.

231. Ἀθρόαις πέντε δρεπὼν] ἀδιαλείπτως διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς ἀποδρέπων, αὐτοῖς τὰ πρὸς εὐωχίαν παρεχόμενος. ὁ δὲ νοῦς· ἐν πέντε δὲ ἡμέραις δρεπόμενος τὸ ἱερὸν τῆς ζωῆς ἀπάνθισμα, τὴν εὐφροσύνην, ἐξένιζε τοὺς συγγενεῖς.

234. Ἀλλ' ἐν ἕκτᾳ] ἀλλ' ἐν τῇ ἕκτῃ ἡμέρᾳ τὸν ὅλον λόγον τὸν σπουδαῖον ἐξ ἀρχῆς ὁ Ἰάσων τοῖς συγγενέσιν ἑαυτοῦ ἐκοινώσατο· οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐπέσποντο καὶ ἠκολούθησαν, ἀντὶ τοῦ, συνήεσαν αὐτῷ καὶ τὴν αὐτὴν γνώμην ἀνέλαβον. Ἄλλως. οἱον ἐπηκολούθησαν αὐτοῦ τῇ προαιρέσει εὐωχηθέντες.

237. Αἶψα δ' ἀπὸ κλισιᾶν] ταχέως δὲ ἀπὸ τῶν σκηνῶν σὺν τοῖς προῤῥηθεῖσιν ἥρωσιν ὁ Ἰάσων, καὶ δὴ παρεγίνοντο εἰς τὸν τοῦ Πελίου οἶκον· σπουδαίως δὲ ἔσω τοῦ οἴκου κατέστησαν.

242. Τυροῦς γενεὰ] Ὅμηρος· (Odyss. λ'. 253.)

Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη Πελίαν τέκε καὶ Νηλῆα.

ὁ δὲ νοῦς· ἡ δὲ Τυροῦς γενεὰ, τουτέστιν ὁ Πελίας, τούτων ἀκούσας καὶ αἰσθόμενος τὴν εἴσοδον, ἀπήντησεν αὐτοῖς.

243. Πραῢν δ' Ἰάσων] μαλθακῇ δὲ καὶ οὐ τραχείᾳ φωνῇ ἀπὸ τοῦ στόματος λόγον στάζων κατεβάλετο βάσιν καὶ ἀρχὴν τῶν σοφῶν λόγων. Ὄαρον δὲ, τὴν ὁμιλίαν, ἐξ οὗ καὶ ὀαρίζω, τὸ ὁμιλῶ, καὶ ὀαριστὺς, ἡ ὁμιλία.

246. Παῖ Ποσιδᾶνος (sic) Πετραίου] Πετραῖος τιμᾶται Ποσειδῶν παρὰ Θεσσαλοῖς, ὅτι διατεμὼν τὰ ὄρη τὰ Θετταλικὰ, λέγω δὴ τὰ Τέμπη, πεποίηκε δι' αὐτῶν ἐπιτρέχειν τὸν ποταμὸν Πηνειὸν, πρότερον διὰ μέσης τῆς πόλεως ῥέοντα καὶ πολλὰ τῶν χωρίων διαφθείροντα. καὶ Καλλίμαχος· (Hymn. in Del. 105.)

Φεῦγε δὲ καὶ Πηνειὸς ἑλισσόμενος διὰ Τεμπέων.

οἱ δὲ, ὅτι ἐπί τινος πέτρας κοιμηθεὶς ἀπεσπερμάτισε, καὶ τὸν θορὸν δεξαμένη ἡ γῆ ἀνέδωκεν ἵππον πρῶτον, ὃν ἐπεκάλεσαν Σκύφιον. Ἄλλως. ἐπίθετον Ποσειδῶνος ὁ Πετραῖος. φασὶ δὲ καὶ ἀγῶνα διατίθεσθαι τῷ Πετραίῳ Ποσειδῶνι, ὅπου ἀπὸ τῆς πέτρας ἐξεπήδησεν ὁ πρῶτος ἵππος. διὸ καὶ Ἵππιος ὁ Ποσειδῶν.

249. Πρὸς ἐπίβδαν] ἐπίβδαι κυρίως καλοῦνται αἱ ἐχόμεναι τῶν ἑορτῶν ἡμέραι, αἱ μεθέορτοι, ἐπιβάδες τινὲς οὖσαι, οἷον ἐπαγόμεναι τῇ ἑορτῇ. τινὲς δέ φασι, παρεμβεβλῆσθαι τὸ βῆτα. τὰς γὰρ ἐπὶ δαιτὶ λέγουσιν ἐπίβδας, ὡς τὴν σίδην, σίβδην, καὶ ἴασον, ἴβασον. οἱ δὲ, μετῆχθαι ἀπὸ τῶν ἐπιβδαλλομένων προβάτων. βδάλλοντες γὰρ οἱ ποιμένες ἅπαξ, αὖθις ἐπιβδάλλουσι. νῦν δὲ σημαίνει τὸ μέλλον, καὶ τὸ μετὰ ταῦτα. ὁ δὲ λόγος· αἱ τῶν ἀνθρώπων φρένες πρὸς τραχεῖαν ἑρπόντων ἐπίβδαν, ὡς ἄν τις εἴπῃ, καίπερ τοῖς τοιούτοις, μετὰ τὴν παροῦσαν εὐφροσύνην τοῦ κέρδους, τραχείας ἐπιούσης ἐπίβδης, ἢ, καίπερ τοῦ τοιούτου πράγματος τοῦ ἀδίκου ἢ ἐπικερδοῦς τραχεῖαν ἔχοντος τὴν ἐπίβδην, τουτέστι, τὴν μετὰ ταῦτα ἀπόλαυσιν οὐ τερπνὴν ἔχοντος. ὁ δὲ νοῦς· ὦ τοῦ Πετραίου Ποσειδῶνος παῖ Πελία, αἱ μὲν τῶν ἀνθρώπων φρένες ταχύτεραι ἐπαινέσαι καὶ ἑλέσθαι τὸ παρὰ τὸ δίκαιον κέρδος· καίτοι ἑρπόντων ἐκ τῆς ἀδικίας πρὸς τὴν ἑξῆς τραχεῖαν ὁδὸν, ὅμως τὸ κέρδος τοῦ δικαίου προκρίνουσιν.

250. Ἀλλ' ἐμὲ χρὴ καὶ σὲ θεμισσαμένους] ἀλλὰ προσήκει ἐμὲ καὶ σὲ ἀφεμένους τῶν ἀγανακτήσεων συντίθεναι εἰς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου τὴν εὐδαιμονίαν, ἢ δικαίως διακρίναντας τοὺς τρόπους ἐκτελεῖν τὴν λοιπὴν εὐδαιμονίαν.

252. Εἰδότι τοι ἐρέω· μία βοῦς] βοῦν καταχρηστικώτερον τὴν τοκάδα φησὶ, τουτέστι, τὴν μητέρα. λέγεται δὲ μήτηρ Κρηθεῖ καὶ Σαλμωνεῖ Ἐνάρεα. Ἄλλως. Μία βοῦς. μεταφορικῶς οὖν φησὶ, μία βοῦς, ἀντὶ τοῦ, μία γυνή. ἰδίως δὲ, οὐκ ἀπὸ ἀνδρογενείας εἴληφεν ἀπὸ τοῦ Αἰόλου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς γυναικός· εἰ μὴ ἄρα οὗτοι οἱ πάπποι ἀλλήλοις ὁμογάστριοι, ὅ τε Κρηθεὺς καὶ Σαλμωνεὺς, ὁ μὲν Αἴσονος, ὁ δὲ Πελίου. φησὶ τοίνυν· ἓν ἔχομεν γένος. καὶ Ἡσίοδος· (Fragm. p. 443.)

Αἰολίδαι δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι βασιλῆες,
Κρηθεὺς ἠδ' Ἀθάμας, καὶ Σίσυφος αἰολομήτης,
Σαλμωνεύς ἄδικος, καὶ ὑπέρθυμος Περιήρης.

ὁ δὲ νοῦς· γινώσκοντί σοι λέγω. μία μήτηρ, ἡ Ἐνάρεια, τῷ Κρηθεῖ καὶ Σαλμωνεῖ· ἐν δὲ τρίταις γοναῖς ἐξ ἐκείνων φυτευθέντες ἡμεῖς, τὴν χρυσῆν δύναμιν τοῦ ἡλίου ὁρῶμεν, τουτέστιν, ἐν ζῶσι διάγομεν.

255. Τρίταισι δ' ἐν γοναῖς] ἡ γενεαλογία οὕτω· Σαλμωνέως Τυρὼ, Τυροῦς Πελίας. τρίτος οὖν ἀπὸ Σαλμωνέως ὁ Πελίας. ὁ δὲ Ἰάσων καὶ αὐτὸς οὕτω τρίτος· Κρηθεύς ἐστι Σαλμωνέως ἀδελφὸς, Κρηθέως δὲ Αἴσων, Αἴσονος δὲ Ἰάσων. τρίτος οὖν ἀπὸ Κρηθέως. ὁ μὲν οὖν Πελίας ἀπὸ Σαλμωνέως κατὰ μητέρα ἀριθμούμενος, Ἰάσων δὲ κατὰ πατέρα ἀπὸ Κρηθέως.

259. Εἴ τις ἔχθρα] ἐὰν δέ τις ἔχθρα ὁμογόνοις γεννηθῇ, ὥστε καλύπτειν τὴν αἰδῶ καὶ ἀποκρύπτειν, τουτέστι μὴ αἰδεῖσθαι, τοῦ τοιούτου πράγματος ἀφίστανται αἱ Μοῖραι· ὡς ἄν τις εἴπῃ, οὐκ εὐμοιροῦσιν, οὐκ ἀγαθῇ μοίρᾳ χρῶνται. ὁ δὲ Χαῖρις προστιθεὶς τὸ ί, γράφει, ἀφίσταιντο, ἵν' ᾖ εὐκτικὸς ὁ λόγος· ἀφίσταιντο αἱ Μοῖραι, εἰ μέλλοι ἐν τῷ γένει ἡμῶν διαφορὰ γενέσθαι, ὥστε πρὸς ἀναίδειαν τραπῆναι. καὶ οὐκ ἀπιθάνως ὁ Χαῖρις τοῦτό φησι.

261. Οὐ πρέπει νῷν] οὐ προσῆκον δὲ, οὐδὲ δίκαιον ἡμῖν ἀμφοτέροις, χαλκοτόροις ξίφεσιν, ἤγουν τοῖς τῷ χαλκῷ τιτρώσκουσι ξίφεσιν, οὔτε μὴν ἀκοντίοις, τὴν μεγάλην καὶ περίσημον τῶν προγόνων βασιλείαν διαμοιράσασθαι.

263. Μῆλά τε γάρ τοι] τὰ μὲν γὰρ πρόβατα καὶ τὰς τῶν βοῶν ἀγέλας ἀφίημι καὶ συγχωρῶ, καὶ πάντας τοὺς ἀγροὺς, οὓς τινας ἀφελόμενος τῶν ἐμῶν γονέων νέμῃ, τὸν σὸν οἶκον καὶ πλοῦτον ἐκ τῆς ἐπικαρ-

πίας αὔξων. μῆλα δὲ νῦν καταχρηστικώτερον πᾶσαν τὴν τῶν τετραπόδων κτῆσιν ἀρχαΐζων φησί. καὶ Ὅμηρος· (Iliad. ζ. 550.)

Ἀνθρώπους δ' ἀπέπαυσεν ἐπὶ χθονὶ, μῆλα δὲ κήδει.

266. Ἀμετέρων τοκέων] ἀντὶ τοῦ τοκέως, τοῦ πατρός. ὁ γὰρ Αἴσων τοῦ Πελίου κατὰ μητέρα ἀδελφός.

268. Κοὔ με πονεῖ] οὐκ ἀλγύνει με ταῦτά, φησι, τὸν σὸν οἶκον αὔξοντα, ἀλλὰ τὸ σκῆπτρον τῆς μοναρχίας καὶ ὁ θρόνος τῆς μοναρχίας, ἀπὸ κοινοῦ τὸ, πονεῖ με.

271. ᾧ ποτε] ᾧ ποτε θρόνῳ ὁ τοῦ Κρηθέως παῖς Αἴσων ἐπικαθεζόμενος ἐπ' εὐθείας ἦγε τοῖς ὑπηκόοις τὰς δίκας.

274. Τὰ μὲν ἄνευ] ταῦτα μὲν οὖν καὶ χωρίς τινος ἀνίας καὶ λύπης διάλυσον τῷ δικαίῳ, μή τι νεώτερον ἡμῖν καὶ ἐπιβλαβὲς ἐξ αὐτῆς ἀνασταίη κακόν. ἐὰν δὲ ᾖ, ἀναστήσῃ, ἔσται ὁ νοῦς τοιοῦτος· μὴ ὁ νεωτερισμὸς ἡμῖν κακὸν ἀναστήσῃ.—Ἄλλως. τινὲς κατὰ συναλοιφὴν θέλουσι τοῦτο ἐξενηνέχθαι, ὡς παρ' Ὁμήρῳ· (Iliad. α'. 203.) „Ἵνα ὕβριν ἴδῃ „Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο" ἀντὶ τοῦ, ἴδηαι. οὕτως οὖν ἀναστήσῃ ἀντὶ τοῦ ἀναστήσηαι.

277. Ὣς ἄρ' ἔειπεν] οὕτως εἶπεν ὁ Ἰάσων. ὁ δὲ Πελίας ἠρέμα καὶ ἡσύχως ἀνταπεκρίθη αὐτῷ.

278. Ἔσσομαι τοιοῦτος (sic)] γενήσομαι τοιοῦτος, οἷος μηδὲν ἀναστῆσαι ἄδικον καὶ νεώτερόν, φησιν. ἀλλὰ ἤδη με τὸ γηραιὸν μέρος τῆς ἡλικίας περικυκλεῖ καὶ περιέχει.

281. Σὸν δ' ἄνθος ἥβας ἄρτι κυμαίνει] μετεωρίζεται· ἀπὸ τῶν κυμάτων ἡ μεταφορά. πρὸς τί δὲ ταῦτα λέγει; ἐγὼ μὲν εἰς ἐπανόρθωσιν τοῦ γένους οὐκέτι ἰσχύω τι δρᾷν, γέρων ὤν· σὺ δὲ νέος ὢν δύνασαι ἀπολῦσαι τὸν ἐκ τῶν χθονίων γεγονότα κότον τῷ γένει ἡμῶν. ἴδιος δέ ἐστι καὶ ἐνταῦθα ὁ Πίνδαρος μετὰ τοῦ δέρους καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ Φρίξου κελεύων τῷ Ἰάσονι ἐκ τῆς Αἴας κομίσαι καὶ ἀνακαλέσασθαι. ἐπὶ γὰρ τούτῳ μηνίειν τοὺς χθονίους δαίμονας. τῶν ἄλλων ἐπὶ μόνην τὴν κομιδὴν τοῦ δέρους αὐτὸν ἐκπεμφθῆναι λεγόντων. ὅτι δὲ τὰς ψυχὰς ἀνεκαλοῦντο τῶν ἐπὶ ταῖς ἀλλοδαπαῖς ἀποιχομένων, Ὅμηρος δηλοῖ· (Od. i. 64. 65)

Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιέλισσαι,
Πρίν τινα τῶν δειλῶν ἑτάρων τρὶς ἕκαστον ἀῦσαι.

Ἄλλως. ἐπειδὴ γὰρ ἐν Κόλχοις τέθνηκεν ὁ Φρίξος, κελεύει με δι' ὀνείρων ἀνακαλέσασθαι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εἰς Θεσσαλίαν παραγενόμενον εἰς τοὺς τοῦ Αἰήτου οἴκους. κελεύει δέ με καὶ τὸ δέρμα τοῦ κριοῦ ἀγαγεῖν, ᾧ τινί ποτε ἐκ τοῦ πόντου διεσώθη καὶ ἐκ τῶν τῆς μητρυιᾶς ἀθέων βελῶν, τῶν ἐπιβούλων. ἔθος δὲ ἦν τῶν τελευτησάντων ἐπ' ἀλλοδαπῆς, εἰ καὶ μὴ τὰ σώματα εἴη παρ' αὐτοῖς, τὰς γοῦν ψυχὰς διά τινων μυστηρίων ἀνακαλεῖσθαι, καὶ ὥσπερ συμπλεούσας εἰς τὴν πατρίδα διαπεραιοῦν.

784. Κομίξαι] ἤγουν ἀνακομίσαι, ἢ ἐπιμελείας ἀξιῶσαι· ἡρωϊκώτερον δὲ τὸ πρῶτον καὶ ἄξιον τοῦ πλοῦ.

288. Ἔκ τε ματρυιᾶς ἀθέων βελέων] ἐκακώθη γὰρ διὰ τὴν μητρυιὰν ἐρασθεῖσαν αὐτοῦ, καὶ ἐπιβουλεύθη, ὥστε φυγεῖν. ταύτην δὲ ὁ μὲν Πίνδαρος ἐν Ὕμνοις Δημοτικὴν φησιν, Ἱππίας δὲ Γοργῶπιν, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀθάμαντι, Νεφέλην, Φερεκύδης Θεμιστώ· ὅς καί φησι, τῶν καρπῶν φθειρομένων ἐκ ταυτομάτου ἐθελούσιον δοῦναι ἑαυτὸν τὸν εἰς σφαγήν. τὸ δὲ ἀθέων βελέων ἀλληγορικῶς ἀντὶ τοῦ βουλευμάτων, ἢ λόχων, ἢ πραγμάτων. οὐ γὰρ ἐνδόντος αὐτοῦ πρὸς ἃ ἡ μητρυιὰ παρεκάλει, ἐπιβουλεύθη εἰς τὰ τεθρυλλημένα. Ἄλλως. ἀθέων βελέων, τῶν ἐπιβουλῶν φησι, καὶ τὴν κατ' Ἰνὼ ἱστορίαν ἐκτίθεται.

289. Ταῦτά μοι θαυμαστὸς ὄνειρος] ταῦτά μοι ὁ θαυμαστὸς ὄνειρος παραγινόμενος ἔλεγεν.

290. Μεμάντευμαι δ' ἐπὶ Κασταλίᾳ] ἐμαντευσάμην δὲ εἰς Δελφοὺς, εἰ ἐρευνητέον τι τούτων, ὧν ὁ ὄνειρος καθ' ὕπνους ὑπέθετο, τουτέστιν, εἰ πρακτέον· καὶ ὡς τάχιστα κελεύει ναῦν παρασκευάσασθαι καὶ καθέλκειν εἰς τὸν ἐπὶ Σκυθίᾳ ἀπόπλουν.

293. Τοῦτον ἄεθλον] τοῦτον τὸν ἆθλόν, φησιν, ἑκὼν ἐκτέλεσον, καί σοι προΐημι ἄρχειν καὶ βασιλεύειν τῆς Θεσσαλίας. περὶ δὲ τῶν λεγομένων καὶ τῆς ἀποδόσεως τῆς βασιλείας ὅρκος ἰσχυρὸς καὶ βέβαιος ἡμῖν Ζεὺς ἔστω. γενέθλιος δὲ ἀμφοτέροις, Πελίᾳ τε καὶ Ἰάσονι. Σαλμωνεὺς γὰρ καὶ Κρηθεὺς εἰς Δία τὸ γένος ἀνῆγον.

299. Σύνθεσιν ταύταν] ταύτην τὴν συνθήκην τῶν ὅρκων καὶ τῆς βασιλείας πρὸς ἑαυτοὺς ἐπαινέσαντες διεχωρίσθησαν.

301. Αὐτὰρ Ἰάσων] ὁ δὲ Ἰάσων αὐτὸς παρώξυνε τὸν ὄντα καὶ δόξαντα πλοῦν εἰς Σκυθίαν ἀναφανερεῖν πανταχοῦ.

303. Τάχα δὲ Κρονίδαο Ζηνὸς υἱοὶ τρεῖς] πάντας Σοφοκλῆς ἐν ταῖς Λημνιάσι τῷ δράματι καταλέγει τοὺς εἰς τὸ Ἀργῷον εἰσελθόντας σκάφος, καὶ Αἰσχύλος ἐν Κιβήραις*. ὁ δὲ Πίνδαρος συμπλεῦσαι τὸν Ἡρακλέα τοῖς Ἀργοναύταις φησίν. ὡς δὲ ἐν Μυσίᾳ ἐξῆλθεν ἐφ' ὑδρευμα, κατελείφθη παρὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. οἱ δὲ νεώτεροι διὰ τὸ κατὰ

* l. ἐν Καβείροις.

τὴν εἰρεσίαν ἄπειρον αὐτὸν εἶναι καὶ συντρίβειν τὰς κώπας, ὡς καὶ Ἀπολλώνιός φησι (Argon. i. 1167.)

Δὴ τότ' ἀνοχλίζων τετρηχότος οἴδματος ὁλκοὺς
Μεσσόθεν ἆξεν ἐρετμόν.

οἱ δὲ, ὅτι ἐφ' οὗ ἂν ἐκαθίσθη μέρους, ἐκεῖ ἡ ναῦς ἔκλινεν. ὁ δὲ νοῦς ἐστὶ τοιοῦτος· ταχίως δὲ οἱ τοῦ Κρόνου παιδὸς Διὸς τρεῖς παῖδες τὸν ἀριθμὸν, οἱ ἀκοπίαστοι κατὰ τὴν μάχην, παρεγίνοντο. καὶ ἐκ μὲν Ἀλκμήνης Ἡρακλῆς, ἐκ δὲ Λήδας οἱ Διόσκουροι. πάλιν δὲ συλληπτικῶς ἐχρήσατο τῷ τρόπῳ. φαίνεται γὰρ Ἡρακλῆς Ἀλκμήνης καὶ Λήδας υἱὸς ὢν, κατὰ τὸ ἀδιαχώριστον τοῦ λόγου· ἀλλὰ προσήκει ὑποδιαιροῦντας ἑκάστῳ τὸ οἰκεῖον τῆς γενέσεως προσάπτειν. τὸ χωρὶς οὖν συμβεβηκὸς τῷ Ἡρακλεῖ καὶ ἐπὶ τῶν Διοσκούρων κοινῶς εἴρηκεν. οἱ μὲν γὰρ Διὸς καὶ Λήδας, ὁ δὲ Ἀλκμήνης μόνος.

306. Δοιοὶ δ' ἀνέρες, Ἐννοσίδα γένος] δύο δὲ ἄνδρες παρεγίνοντο, ἐκ Ποσειδῶνος ἔχοντες τὸ γένος, τὴν ἑαυτῶν αἰδεσθέντες δύναμιν, τουτέστιν, οὐκ ἀνάξια τῆς ἑαυτῶν ἀνδρίας λογισάμενοι· καὶ ὁ μὲν Περικλύμενος ἐκ Πύλου, ὁ δὲ Εὔφημος ἐκ Ταινάρου, ὅ ἐστιν ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς. παρεγένοντο· πάλιν συλληπτικώτερον. οὐ γὰρ ἀμφότεροι ἀπὸ Ταινάρου καὶ Πύλου, ἀλλ' ὁ μὲν Περικλύμενος, ἐκ Χλωρίδος καὶ Νηλέως, ἐκ Πύλου στέλλεται, Εὔφημος δὲ ἐκ Ταινάρου, ὡς αὐτὸς προεῖπε. πῶς δὲ Ἐννοσίδα εἶπε τοὺς δύο; Νηλέως γὰρ ὁ Περικλύμενος, ὁ δὲ Νηλεὺς Ποσειδῶνος υἱός· ὁ δὲ Εὔφημος Ποσειδῶνος ἐκ Ταινάρου, υἱωνὸς δὲ ὁ Περικλύμενος ἐκ Πύλου.

308. Αἰδεσθέντες ἀλκὰν] ἐντραπέντες ἣν εἶχον ἀλκὴν καταισχῦναι, εἰ μὴ ὑπακούσειαν τοῖς καλοῦσι, διὰ τοῦτο ὑπέμειναν πλεῦσαι, ἵνα μὴ καταιδεσθῶσιν ὡς ἄνανδροι.

310. Τῷ (sic) μὲν κλέος ἐσλὸν] τούτῳ μὲν οὖν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν Ποσειδῶνος παίδων δόξα τις ἀγαθὴ συνεπεράνθη κατὰ τὸν ἀπόπλουν τῶν Ἀργοναυτῶν.

313. Ἐξ Ἀπόλλωνος δὲ, φορμικτὰς] παρεγένετο δὲ καὶ ὁ τῶν ἀοιδῶν πατὴρ, ἐξ Ἀπόλλωνος ὢν, καὶ κιθαριστὴς, ὁ εὐαίνετος Ὀρφεὺς, τουτέστιν, ὁ ὑπὸ πάντων ἐπαινούμενος. Ἀπόλλωνος τὸν Ὀρφέα φασὶν εἶναι, ὃν καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι Οἰάγρου λέγουσιν. Ἀμμώνιος δὲ σύμφωνον τὴν ἱστορίαν θέλων εἶναι, οὕτως ἀποδίδωσιν· "ὁ δὲ "τοῦ Ἀπόλλωνος μουσικός.

Ἐκ γὰρ Μουσάων * καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθονὶ καὶ κιθαρισταί. (Hom. hymn. in Mus. et Apoll. 2 sq.)

ὥσπερ οὖν ἐκ Διὸς λέγουσιν εἶναι τοὺς βασιλεῖς, οὐχ ὅτι γόνος εἰσὶ τοῦ Διὸς, ἀλλ' ὅτι τὸ βασιλεύειν ἐκ Διὸς ἔχουσιν, οὕτως ἐξ Ἀπόλλωνος φορμικτὴν αὐτὸν εἶπεν. ἡγεμὼν γὰρ ὁ θεὸς τῆς κιθαρῳδίας." ὁ μέντοι Χαῖρις οὐκ ἀπιθάνως τούτους φησὶν ὠνομάσθαι τοὺς ἐκ θεῶν γεγονότας, οἷον Διοσκούρους καὶ Ἡρακλέα, οὕτω δὴ καὶ Ὀρφέα, διὰ τὸ Ἀπόλλωνος εἶναι υἱὸν γόνῳ. παρατίθεται δὲ καὶ χρησμόν τινα, ὅν φησι Μέναιχμον ἀναγράφειν ἐν τῷ Πυθικῷ. ἔχει δὲ οὕτω·

Πίερες αἰνοπαθεῖς, συγγνὴν ἀποτίσετε λώβην
Ὀρφέ' ἀποκτείναντες, Ἀπόλλωνος φίλον υἱόν.

καὶ Ἀσκληπιάδης ἐν ἕκτῳ Τραγῳδουμένων ἱστορεῖ Ἀπόλλωνος καὶ Καλλιόπης Ὑμέναιον, Ἰάλεμον, Ὀρφέα.

316. Πέμπε δ' Ἑρμᾶς] ὁ νοῦς· συνέστειλε τοῖς ἥρωσιν ὁ χρυσῆν μεταχειριζόμενος ῥάβδον Ἑρμῆς, τοὺς διδύμους ἑαυτοῦ παῖδας ἐπὶ τὸν δεινότατον ἆθλον, Ἐχίονα καὶ Εὔρυτον, τῷ τῆς ἀκμῆς ὑπεραίροντας θερμῷ. τὸ δὲ σχῆμα τῆς φράσεως Ἀλκμανικόν. πρὶν γὰρ εἰπεῖν τὰ δύο ὀνόματα, μέσην ἔταξε τὴν μετοχήν.

317. Ἐπ' ἄτρυτον πόνον] τὸν ἀκαταπόνητον, ἐκ δὲ τούτου τὸν ὑπερβεβλημένον ὡς δεινὸν ἐμφαίνει.

318. Κεχλαδόντας ἥβᾳ] ἀντὶ τοῦ πλήθοντας. κυρίως δὲ χλῆδος ἡ μετὰ ἤχου τῶν ὑδάτων ῥύσις, μιμητικῶς εἰρημένη, ὡς καὶ βρόμος πυρός. τῷ δὲ σχήματι τῆς ἑρμηνείας Ἀλκμὰν κέχρηται. ἐπὰν γὰρ περὶ δυοῖν ποιεῖται τὸν λόγον, τὸ ἕτερον ὄνομα προθεὶς περὶ ἀμφοῖν ποιεῖται τὸν λόγον, εἶτα οὕτω τὸ ἕτερον προσαποδίδωσιν, οἷον· "Κάστωρ "τε, πώλων ταχέων δματῆρες ἱππόται σοφοὶ "καὶ Πολυδεύκης κυδρός." καὶ Ὅμηρος· (Iliad. ε'. 774.)

Ἧχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος.

Οἱ δὲ περὶ τὸν Εὔρυτον, Ἀντιανείρας τῆς Μενέτου.

319. Ταχέως δ' ἀμφὶ Παγγαίου] ὁ νοῦς· ταχύτατα δὲ περὶ τὴν ἐξόρμησιν οἱ περὶ τὸ Πάγγαιον ὄρος οἰκοῦντες Βορεάδαι τοῖς ἥρωσι συνεστέλλοντο.

321. Καὶ γὰρ ἑκὼν] καὶ γὰρ αὐτοὺς ἑκὼν ψυχῇ προσηνεστάτῃ ταχέως ἐκέλευσεν ὁ τῶν ἀνέμων βασιλεὺς Βορέας.

324. Ζήταν Κάλαΐν τε] ἴσως δὲ τὰ ὀνόματα πεποιημένα ἀπὸ τοῦ πατρὸς, οἷον Ζήτην, τὸν ἄγαν ἄοντα καὶ πνέοντα, καὶ Κάλαϊν, οἷον καλῶς ἄοντα. τινὲς δὲ ἀναιροῦσι τὸν τῶν Βορεαδῶν μῦθον, οὐ βυλόμε-

* G. ἐν γάρ τοι Μούσεων.

νοι αὐτοὺς εἶναι πτερωτούς, ταχυτάτους δὲ εἶναι καὶ ὠκύτητι τῶν ποδῶν διαφέροντας, καὶ τὴν Ὠρείθυιαν, οὐχ ὅτι Βορέας ἥρπασεν, ἀλλ' ὅτι ἀνὴρ τῶν ἐν Θράκῃ ἐνδόξων. Βορείους δὲ ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες τοὺς τὴν Θράκην οἰκοῦντας διὰ τὰ τοῦ Βορέου πνεύματα. ἐπεμίγνυντο δὲ τοῖς Ἕλλησιν οἱ περὶ Ζήτην καὶ Κάλλαϊν, καὶ ἠγωνίζοντο διὰ τὴν πρὸς Ἀθηναίους συγγένειαν, καὶ ἐκαλοῦντο ἀπὸ τῶν τόπων Βορεάδαι. τὸ δὲ πεφρικότας, ἀντὶ τοῦ διακινοῦντας. φρὶξ γὰρ κυρίως ἡ ἠρεμαία κίνησις τῶν κυμάτων. μυθικῶς δέ τι ἀνέπλασσεν, ἐπτερῶσθαι φήσας τοὺς Βορεάδας, καὶ ἴσως ἀλληγορικώτερον ὁ μῦθος ἔχει διὰ τὰς ταχείας τοῦ πατρὸς πνοάς.

328. Πόθον ἔνδαιεν Ἥρα] ἐπέκαιε δὲ καὶ ἐνέβαλεν ἐπιθυμίαν τοῖς ἥρωσιν ἡ Ἥρα τοῦ Ἀργώου σκάφους, ὥστε μή τινα ἀπολειπόμενον ἀκινδύνως καὶ ἀδόξως τὸν αἰῶνα παρὰ μητρὶ μένοντα διαιτᾶσθαι.

329. Μή τινα λειπόμενον] τὸ ὅλον· εἶναι δὲ ἐν ἐπιθυμίᾳ ἐποίει ἡ Ἥρα μὴ ἔξωθεν κινδύνου ἕκαστον παρὰ τῇ μητρὶ μένειν ἀδόξως, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς ἰδίας ἀρετῆς κάλλιστον φάρμακον, τὴν μετὰ ταῦτα εὐδοξίαν σὺν τοῖς ἄλλοις ὁμήλιξιν εὑρέσθαι. φάρμακον οὖν θανάτου τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν εὔκλειάν φησιν, ἀντὶ τοῦ, παραμυθίαν τοῦ θανάτου ταύτην εὑρεῖν, τὴν ἀπὸ τοῦ διαπλεῦσαι ἀρετήν.

334. Ἐς δ' Ἰωλκὸν ἐπεὶ κατέβα] ἐπειδὴ δὲ κατέβη εἰς τὴν Ἰωλκὸν τὸ τῶν ναυτῶν ἀπάνθισμα, τουτέστιν οἱ Ἀργοναῦται. τὸ δὲ κατέβα, ἀντὶ τοῦ κατῆλθε, καὶ πυκνῶς αὐτῷ χρῆται τῷ καταβῆναι, ἀντὶ τοῦ παραγενέσθαι. τὸ δὲ λέξατο, ἀντὶ τοῦ κατέλεξε, καὶ κατελόχισεν, ἢ ἠρίθμησεν. "(ἐν) δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν" (Hom. Od. δ'. 452.) καὶ τὸ ὡρολόγιον ὡράριθμόν ἐστιν, ἐν ᾧ τὰς ὥρας ἀριθμοῦμεν.

337. Καὶ ῥά οἱ μάντις] καὶ δὴ τῷ Ἰάσονι ὁ μαντικώτατος Μόψος, ὄρνισί τε καὶ κλήροις μαντευόμενος, προθύμως ἐνεβίβασε τῷ σκάφει τοὺς Ἀργοναύτας, αἴσιον γενέσθαι φήσας δηλονότι τὸν ἀπόπλουν. Ἄλλως. ταῖς μαντείαις χρησάμενος ὁ Μόψος ἐνεβίβασε τὸν στρατὸν προθύμως. εἰώθασι δὲ διὰ κλήρων μαντεύεσθαι τοπρίν, καὶ ἦσαν ἐπὶ τῶν ἱερῶν τραπεζῶν οἱ ἀστράγαλοι, οἷς ῥίπτοντες ἐμαντεύοντο. οἷον, ἐὰν βάλλοντός μου τόδε ἀναβῇ, ἀποτελεσθήσεται τόδε, εἰ δὲ μή, οὐκ ἀποτελεσθήσεται. κατ' ἐνίους δέ, τρισὶν ἐχρήσαντο μάντεσιν οἱ Ἀργοναῦται, Μόψῳ τῷ Ἄμπυκος, Ἴδμονι τῷ Ἄβαντος, καὶ Ἀμφιαράῳ τῷ Οἰκλέους.

341. Ἐπεὶ δ' ἐμβόλου] ἰδίως τοῦτό φησιν ὁ Πίνδαρος. οὐ γὰρ ταῖς ἀγκύραις ἐκέχρηντο τότε, ἀλλὰ λίθοις, ὥς φησι καὶ Ἀπολλώνιος. Ἔμβολον δέ φησι τὸ ξύλον, ᾧ ἀναδεσμοῦσι τὴν ἄγκυραν. κοινότατον δέ ἐστιν, ὅτι ἀποπλεῖν μέλλοντες ἀνέλκουσι τὰς ἀγκύρας καὶ τῆς νεὼς ἐξαρτῶσιν. ὁ δὲ νοῦς· ἐπειδὴ δὲ τοῦ ἐμβόλου ἄνωθεν τὰς ἀγκύρας ἐκρέμασαν, ἀποπλεῖν λοιπὸν μέλλοντες, χρυσῆν φιάλην ἐν χερσὶν ἔχων ὁ τῆς νεὼς ἡγεμὼν Ἰάσων κατὰ τὴν πρύμναν ἐπισπένδων τὸν τῶν θεῶν πατέρα Δία καὶ τὰς τῆς θαλάσσης ὁδούς, καὶ τὰς τῆς εὐφροσύνης αἰτίας ἡμέρας ἐκάλει, καὶ τὴν προσφιλεστάτην ἡμέραν τῆς ἐπανόδου, τουτέστιν, ἐπαναστρέψασθαι ἠξίου.

344. Πατέρ' Οὐρανιδᾶν] τὸν Δία. Διατί δὲ πρῶτον ἐπισπένδων τῇ θαλάσσῃ, Διῒ καὶ οὐ Ποσειδῶνι ἔθυσεν ὁ Ἰάσων; καί φαμεν εἰκότως παρὰ τὸ Ἀράτειον· (Phænom. 2. sqq.)

—μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί,
Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί, μεσταὶ δὲ θάλασσαι
Καὶ λιμένες.

ἐγχεικέραυνον δὲ Ζῆνα, τὸν τῷ κεραυνῷ ἀντὶ ἔγχους χρώμενον. βέλος γὰρ τοῦτο τοῦ Διὸς διδόασιν, ὡς τοῦ Ποσειδῶνος τὴν τρίαιναν, καὶ Διονύσου τὸν θύρσον.

350. Ἐκ νεφέων δέ οἱ] ἐκ τῶν νεφῶν δὲ ἐβρόντησεν αὐτῷ ὁ Ζεὺς αἴσιον, τουτέστι, σύμβολον αὐτῷ ἐδίδου τῆς ὁδοῦ· ἐκ δὲ τῆς βροντῆς ἀντιλάμψεις καὶ λαμπηδόνες ἐγένοντο. ὅταν γὰρ βροντήσῃ, ἀστράπτει. Ὅμηρος· (Iliad. β'. 353.)

Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων.

354. Ἀμπνοὰν δ' ἥρωες] ἀναπνεύσαντες δὲ οἱ ἥρωες ἔστησαν τοῖς τοῦ Διὸς σημείοις πειθόμενοι, δῆλον ὡς πρὸ τούτου ἀγωνιώντων αὐτῶν. τὸ γάρ, ἀμπνοὰν ἔστησαν, περιφραστικῶς ἀνέπνευσαν δηλοῖ.

356. Κάρυξε δ' αὐτοῖς] ἀνεκήρυξε δὲ αὐτοῖς ὁ μάντις σπουδαιότερον ἐμβαλεῖν ταῖς κώπαις καὶ ἐρέττειν, ἡδείας ὑπεμφαίνων ἐλπίδας. ἡ δὲ κωπηλασία ἐχώρει ἐκ τῶν ταχειῶν χειρῶν τῶν Ἀργοναυτῶν, ἄκορος οὖσα. ἐκ δὲ τούτου τὸ ἄγαν αὐτῶν κατὰ τὴν εἰρεσίαν πρόθυμον ἐμφαίνει.

361. Σὺν Νότου δ' αὔραις] σὺν δὲ ταῖς τοῦ νότου πνοαῖς εἰς τὸ ἄξεινον τοῦ πόντου στόμα παρεγένοντο, ἔνθα καὶ προκαθιερωμένον εὑρόντες βωμὸν ἔκτισαν καὶ αὐτοὶ Ποσειδῶνος τέμενος, καὶ δεξάμενοι Θρακικοὺς ταύρους πυῤῥοὺς τὴν χροιάν, ἱερούργησαν τῷ θεῷ. Ὅμηρος μέντοι οἰκείως τῇ τοῦ ὕδατος φύσει καὶ τῷ Ποσειδῶνι ἀπονέμει τὰ θύματα· (Hom. Odyss. γ'. 6.)

Ταύρους παμμέλανας Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ.

μεταφορικῶς δὲ λέγει βωμοῖο θέναρ, τὸ πλάτος αὐτοῦ· τῶν γὰρ χειρῶν θέναρ καλοῦσι τὸ πλάτος, ἤτοι τὸ πλατύ. τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ θεῖναι πεποίηται τὸ ὄνομα, ἢ ἀπὸ τοῦ θείνειν ἐν αὐτῷ. Ἄλλως. Βωμοῖο

θέναρ, τὸ τοῦ βωμοῦ κοίλωμα, τὸ ὑποδεχόμενον τὰ θύματα. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ὑπῆρχεν ἀκουστέον· ὑπῆρχε βωμοῖο θέναρ, κατὰ περίφρασιν, ὁ βωμὸς, καὶ ὑπῆρχεν ἀγέλη Θρακικῶν ταύρων.

368. Ἐς δὲ κίνδυνον βαθὺν] εἰς δὲ τὸν ὑψηλότατον κίνδυνον προθυμίαν ἔχοντες καὶ σπουδὴν, τὸν τῶν νεῶν ἔφορον καὶ δεσπότην καθικέτευον, τῶν συνδρομάδων πετρῶν ἐκφυγεῖν τὴν ἀκαταμάχητον κίνησιν, καὶ μὴ καταληφθῆναι ὑπ' αὐτῶν. φασὶ δὲ τὰς Κυανέας πέτρας πάλαι ἐπικινεῖσθαι τῷ πελάγει καὶ συμπίπτειν ἀλλήλαις.

370. Συνδρόμων κινηθμὸν] Ὅμηρος μὲν ἐκτοπίζει τὸν Ἰάσονος πλοῦν·

Οἴη δὴ κείνη γε παρέπλω ποντόπορος νηῦς

καὶ τὰ ἑξῆς (Odyss. μ'. 69). οἱ δὲ νεώτεροι πόντου ὑφίστανται δύο νησίδια σκοπελοειδῆ ἀλλήλοις συῤῥηγνύμενα. καὶ ἴσως Ὅμηρος οὐδὲ αὐτὰς τὰς πέτρας ἐπικυλίεσθαί φησιν, ἀλλὰ τὰ κύματα ἐγειρόμενα μεταξὺ ταῖς πέτραις προσρήσσειν τὰς ναῦς. φησὶ γοῦν· (Odyss. μ'. 71.)

Καί νυ κε τὴν ἔνθ' ὦκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,

ὅτι τὴν ναῦν προσέῤῥηξεν ἂν τῇ πέτρᾳ τὸ κῦμα, καὶ οὐκ αὐτὴ ἡ πέτρα συνεκρότησε τῇ ἑτέρᾳ. οἱ δὲ νεώτεροι συντρέχειν φασίν. ὁ δὲ Πίνδαρος προστραγῳδεῖταί τι, λέγων ὅτι δίδυμοι ἦσαν ζωαί. ζώσας δὲ αὐτὰς εἶπε διὰ τὴν κίνησιν. ἔστι δὲ διθυραμβικὸν τὸ τῆς τοιαύτης ἑρμηνείας. πολλάκις γὰρ ἐπὶ τὸ κοῦφον ἀνάγονται. ἐπεκυλίοντο δὲ, φησιν, ἀλλήλαις αἱ πέτραι ταχύτερον, ἤπερ αἱ τῶν ἠχητικῶν ἀνέμων πνοαί.

373. Ἀλλ' ἤδη τελευτὰν] ἀλλὰ λοιπὸν τελευτὴν καὶ θάνατον αὐταῖς ταῖς πέτραις ὁ τῶν Ἀργοναυτῶν πλοῦς ἐπήγαγεν. οἰκείως δὲ τελευτὴν ἐπήγαγεν, ὡς πρὸς τὸ ζωάς. καὶ γὰρ εἵμαρτο, διαπλευσάσης νεὼς ῥιζωθῆναι τὰς πέτρας τῷ πελάγει. ὥσπερ γὰρ διὰ τὴν κίνησιν ζωὰς αὐτὰς εἶπεν, οὕτω διὰ τὴν στάσιν τὴν ἀπὸ τῆς κινήσεως τελευτὴν ἐπήγαγεν.

376. Ἐς Φᾶσιν δ' ἔπειτ' ἤλυθον] ἔπειτα εἰς τὸν Φᾶσιν ποταμόν, φησιν, ἦλθον παρ' αὐτῷ τῷ ταχεῖ (?) Αἰήτῃ, ἔνθα τοῖς καταπληκτικοῖς Κόλχοις τὴν ἑαυτῶν ἰσχὺν προσήγαγον καὶ προσέμιξαν· περιφραστικῶς, παρεγίνοντο. τὸ δὲ κελαινώπεσσιν οἱ μὲν τοῖς καταπληκτικοῖς τὴν ὄψιν φασί· τὸ γὰρ κελαινὸν ἐπὶ τῆς καταπλήξεως λαμβάνειν εἰώθασιν· οἱ δὲ, ὅτι Αἰγυπτίων ἄποικοί εἰσιν οἱ Σκύθαι. διὰ τοῦτο καὶ μελανόχροας αὐτοὺς εἶναι λέγουσιν. ἔχουσι δὲ καὶ λινουργοῦσι τὴν καλάμην, ὥσπερ Αἰγύπτιοι. Καλλίμαχος· (Fragm. 265. Bentl.) " Κολχίδος ἐκ καλάμης. Φᾶσις δὲ ποταμὸς Σκυθίας, τῆς κατὰ τὴν Ἀσίαν. [ἔστι γὰρ καὶ ἕτερος Εὐρώπης, del.] πλησίον τῆς Μαιώτιδος λίμνης καὶ τοῦ Ταναΐδος ποταμοῦ. τούτου καὶ Ἀπολλώνιος μνημονεύει· (Arg. ii. 403.)

Φᾶσις δινήεις εὐρὺν ῥόον εἰς ἅλα βάλλει.

380. Πότνια δ' ὀκυτάτων (sic)] ἴυγξ, ὄρνεον πεποικιλμένον τῇ τριχώσει, μακροτράχηλον, γλῶσσαν ἔχον ἐπιπολὺ ἐκτεταμένην, πυκνῶς περιστρεφόμενον καὶ περιδινοῦν τὸν τράχηλον. τοῦτο τὸ ὄρνεον δοκοῦσιν αἱ φαρμακίδες εὐθετεῖν αὐταῖς εἰς τὰς ἐρωτικὰς ἐπῳδάς· λαμβάνουσαι γὰρ αὐτὸ δεσμεύουσιν ἐκ τροχοῦ τινος, ὃν περιῤῥομβοῦσιν ἅμα ἐπᾴδουσαι. οἱ δέ φασιν, ὅτι τὰ ἔντερα αὐτοῦ ἐξελκύσασαι καθάπτουσι τῷ τροχῷ. ταύτην οὖν, φησι, τὴν ἴυγγα πρώτη Ἀφροδίτη ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ἤνεγκεν εἰς ἀνθρώπους, καὶ ἔδωκεν Ἰάσονι, καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν τὰς ἐπῳδὰς τὰς ἐρωτικὰς, ἵν' ἐκμήνας τὴν Μήδειαν ποιήσῃ συμμαχεῖν αὐτῷ. κνῆμαι δὲ τὰ μέσα τῶν τροχῶν ξύλα. ἔστι δὲ καὶ μεταφορικῶς ἀκοῦσαι τετράκνημον, τὰς πτέρυγας καὶ τοὺς πόδας κνήμας εἰρημένας, κατὰ τὸ ἀνάλογον δηλονότι. οὐ γὰρ ἁπλῶς ἐνδεσμεύεται ἐκ τοῦ τροχοῦ, τετρακνήμου ὄντος, ἀλλ' ἄνωθεν μὲν τῶν δύο πτερύγων, κάτωθεν δὲ ἐκ τῶν δυοῖν ποδῶν. τινὲς δὲ τετρακνήμον' ἀνέγνωσαν, ἵν' ᾖ, ἐν τῷ τετρακνήμονι κύκλῳ. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἡ δέσποινα δὲ τῶν ὀξυτάτων βελέων, τουτέστι τῶν ἐρώτων, τὴν ποικίλην τῇ τριχώσει ἴυγγα τὴν τετράκνημον ἐξαγαγοῦσα τοῦ οὐρανοῦ καὶ καταγαγοῦσα, ἐν τῷ ἀλύτῳ ὑποζεύξασα τροχῷ, συνέπραττε τῷ Ἰάσονι. Ζητεῖται δὲ, πῶς τετράκνημον τὴν ἴυγγά φησιν; οὐδὲ γὰρ λόγου ἔχεται κατὰ τοῦ τροχοῦ ἀκούειν. οὐδὲ γὰρ τετρακνήμῳ κύκλῳ φησί. ῥητέον οὖν, ὅτι κατά τινας, ὁμωνύμως ὁ τροχὸς τῷ ζώῳ ἴυγξ λέγεται, ὅν φασιν ἔχειν τέσσαρας κνήμας. ἔστι δὲ καὶ μεταφορικῶς νοῆσαι, ὡς προείπομεν.

385. Λιτάς τ' ἐπαοιδὰς] τὰς δὲ φαρμακευτικὰς ἐπαοιδὰς ἐξεδίδαξεν ἡ Ἀφροδίτη τὸν σοφὸν Ἰάσονα· ἢ λιτὰς, τὰς λιτανευτικάς φησιν, καθὸ οἱ τοῖς ἐπαοιδοῖς χρώμενοι λιτανεύουσι τοὺς θεοὺς, καὶ εὔχονταί τινα γενέσθαι αὐτοῖς. πρὸς τί οὖν ἐδίδαξε τὰς ἐπαοιδάς; ἵνα ἡ Μήδεια, ἣν προσέφερετο αἰδῶ πρὸς τοὺς γονεῖς, ταύτην μὴ κατέχῃ, ἀλλ' ἀναιδὴς γενομένη καταλίπῃ μὲν αὐτοὺς, προσθῆται δὲ τῷ ξένῳ.

388. Ποθεινὰ δ' Ἑλλὰς] ἡ ποθεινὴ δὲ Ἑλλὰς αὐτὴν τῇ τῆς Πειθοῦς μάστιγι κατὰ τὴν φρένα καιομένην διακινοίη καὶ παρασκευάσῃ συναπᾶραι τοῖς Ἀργοναύταις.

391. Καὶ τάχα πείρατ' ἀέθλων] καὶ ταχέως τῷ Ἰάσονι ἡ Μήδεια ὑπεδείκνυε τὰ πέρατα καὶ τὰ τέλη τῶν ἄθλων, ὧν ἔμελλεν αὐτῷ ἐπιτάττειν ὁ πατὴρ αὐτῆς Αἰήτης.

393. Σὺν δ' ἐλαίῳ] ἡ Μήδεια κατέχρισε τὸν Ἰάσονα διὰ τοὺς πυρπνόους ταύρους.

πρῶτον γὰρ ὁ Αἰήτης ζεύξας αὐτοὺς καὶ καταγωνισάμενος προέθηκε τῷ Ἰάσονι· ἵν' οὖν μηδὲν ὑπὸ τοῦ πυρὸς πάσχῃ, φάρμακα ἐλαίῳ μίξασα ἔδωκεν Ἰάσονι ἡ Μήδεια. ἀντίτομα δὲ εἶπε τὰ ἀλεξιφάρμακα, κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ῥιζοτόμων. ἁπλούστερον δὲ τῇ ἰατρικῇ χρώμενοι, τὰ πολλὰ τῶν παθημάτων ῥίζαις ἀπεθεράπευον, ἃς τέμνοντες ἐπετίθεσαν, ὡς Πάτροκλος· (Hom. Iliad. λ'. 845.)

— ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν
Χερσὶ διατρίψας. —

395. Καταίνησάν τε] κατήνεσαν δὲ καὶ συνέθεντο κοινὸν ποιῆσαι τὸν γάμον τὸν γλυκὺν καὶ ἀλλήλοις μιγῆναι.

398. Ἀλλ' ὅτ' Αἰήτας ἀδαμάντινον] οἱ μὲν ὡς ἐκ τῆς τοῦ ἀδάμαντος φύσεως τὸ ἰσχυρὸν ἤκουσαν, οἱ δὲ ὅτι ἀληθῶς ἐξ ἀδάμαντος ἦν. εἶχε γὰρ ὁ Αἰήτης χαλκόποδας ταύρους, οἳ τοὺς προσπελάζοντας κατέκαιον, προχέοντες πῦρ ἐκ τῶν μυκτήρων, οὓς ὁ Αἰήτης καταζεύξας εἰς μέσον ἤγαγε καὶ ἠροτρίασε τὴν γῆν, εἶτα λύσας, ἐκέλευσε τὸν Ἰάσονα ζευγνύειν. Ἄλλως. τοὺς πυρίπνους ταύρους Ἀντίμαχος ἐν Λύδῃ (Schellenberg. Reliqu. Antimachi p. 87.) Ἡφαιστοτεύκτους λέγει. καὶ σοφο [Σοφοκλῆς] δὲ χαλκοῦς βοῦς ἀδερμάτους φ [φησὶν]

Χαλκοσκελεῖς γὰρ . . .
. . . ἐκπνέουσι πνευμάτων ἄπο·
Φλέγει δὲ μυκτὴρ, ὡς . . . .

καὶ Ἀπολλώνιος· (Arg. iii. 409. sq.)

— δύω πεδίον τὸ Ἀρήϊον ἀμφινέμονται
Ταῦροι χαλκόποδες, στόματι φλόγα φυσιόωντες.

ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ὅτι δὲ ὁ Αἰήτης ἐν μέσοις τὸ ἀδαμάντινον κατέθηκεν ἄροτρον καὶ τὰς βοῦς, αἵτινες φλόγα ἀνέπνεον τῶν ξανθῶν γενύων καιομένου πυρὸς, καὶ ταῖς χαλκαῖς ὁπλαῖς ἑαυτῶν ἐπέξεον καὶ ἐπεχάραττον τὴν γῆν ἐπιστρεφόμενοι καὶ κατὰ τὴν πορείαν προβαίνοντες. τὸ γὰρ ἀμειβόμενοι οὕτως ἀκουστέον, τοὺς πόδας ἐναλλάσσοντες κατὰ τὴν πορείαν.

404. Ὀρθὰς δ' αὔλακας ἐντανύσαις] ἐντείνας δὲ ἤλαυνε, καὶ ἐπ' εὐθείας ἔτεμνε τὰς αὔλακας, τουτέστι τὰς εὐθείας τοῦ ἀρότρου τομάς. αὔλακες δὲ εἴρηνται παρὰ τὸν αὐλόν· πᾶν γὰρ ἐπίμηκες οὕτως εἴρηται. καθ' ἃς αὔλακας ὀργυιᾶς μέτρον ἔσχισε τὴν γῆν εἰς βάθος κάτω τῷ ἀρότρῳ. φησὶν οὖν, ὅτι διέτεμνε τὰς αὔλακας, ὀργυιᾶς μέτρον ἐχούσας κατὰ τὸ βάθος. ὁ δὲ λόγος· τῆς δὲ ἀναβωλακίας γῆς τὸν νῶτον ἔσχιζεν ἐπ' ὀργυιάν. ἀναβωλακίας δὲ, τῆς ἐν τῇ τμήσει τοὺς βώλους ἄνω πεμπούσης.

407. Ἔειπε δ' ὧδε] οὕτω δὲ ἔλεγεν ὁ Αἰήτης· τοῦτο τὸ τῆς γεωργίας ἔργον ἐμοὶ τελειώσας, ὃς τῆς νεὼς προηγεῖται, τὴν ἄφθαρτον στρωμνὴν, τὸ κῶας, ἀφαιρείσθω, τὸ κάλλιστον ὂν τῇ χρυσῇ μαλλώσει. ἄφθιτον δὲ στρωμνὴν εἶπε τὸ δέρος, τοῦ κριοῦ τὸ κώδιον· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ὑπεστρώννυντο τὰ κώδια, ἀφ' οὗ καὶ κῶμα ὁ ὕπνος, διὰ τὸ ἐπὶ κωδίων αὐτοὺς κοιμᾶσθαι. Ἀριστοφάνης· (Eqq. 400.)

Ἤν σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἐν Κρατίνου κώδιον.

ἄφθιτον δὲ αὐτὸ εἶπε, καθὸ χρυσοῦν ἦν. ὁ δὲ χρυσὸς ἄφθαρτος. καὶ ἡ Σαπφώ· (Brunck. Anal. i. p. 57. v. in Fragm. Pind. p. 94.)

Ὅτι Διὸς παῖς ὁ χρυσὸς,
Κεῖνον οὐ σὴς οὐδὲ κὶς δάπτει,
Βροτέαν φρένα κάλλιστ' εὐφραίνων.

Θυσάνῳ δὲ, τῷ μαλλῷ φησί. θύσανοι γὰρ οἱ κροσσοὶ, ἀπὸ τοῦ θύσσεσθαι καὶ παραιωρεῖσθαι. νῦν δὲ ἐπὶ τῶν μαλλῶν τετάχαται· καὶ γὰρ οὗτοι θύσσονται διὰ τὸ εὐτραφεῖς.

412. Ὣς ἄρ' αὐδάσαντος, ἀπὸ κρόκεον] ἢ τὸ κροκοβαφὲς, ἢ τὸ ὑφαντὸν, παρὰ τὴν κρόκην. ὁ δὲ νοῦς· ἀποῤῥίψας δὲ ὁ Ἰάσων τὸ κροκωτὸν ἱμάτιον, πειθόμενος δὲ καὶ πεποιθὼς τῇ Ἀφροδίτῃ, εἴχετο τοῦ ἔργου τοῦ ἀροτριᾷν. ἦν δὲ θεῷ πίσυνος, τῷ Ἔρωτί φησιν, ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ἢ τῷ Διΐ· τὸ δὲ πῦρ αὐτὸν οὐκ ἐτάρασσε, ταῖς ἐντολαῖς τῆς Μηδείας πεισθέντα. αἰόλλειν δὲ, τὸ ταράσσειν, καὶ αἰόλλησις, ἡ κίνησις. ὡς καὶ Ὅμηρος. (Odyss. υ'. 27.)

Αἰόλλει, μάλα δ' ὦκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι.

Ζητεῖται δὲ, πῶς τὸ πῦρ οὐκ ἐτάρασσε τὸν Ἰάσονα; ὁ μὲν Πίνδαρος οὐκ ἐξέθετο, ἡ δὲ ἱστορία οὕτως· ἐκέλευσεν ἡ Μήδεια τῷ Ἰάσονι μὴ ἐλαύνειν πρὸς τὸν ἀντιπνέοντα ἄνεμον τοὺς βόας, ἵνα μὴ τὸ πῦρ, ἀντικειμένης τῆς πνοῆς. βλάψῃ τοῦτον, ἀλλ' ὄπισθεν φερομένης, ὥσπερ συντρεχούσης καὶ ὀξυνούσης εἰς τοὔμπροσθεν τὴν τῆς φλογὸς ἀποφύσησιν. ἐκέλευσε δὲ καὶ συμπεράναντα τὴν αὔλακα, ἀπὸ τοῦ ἐκείνης τέλους μὴ ἄρχεσθαι, ὅπερ ἔθος τοῖς ἀροτριῶσιν, ἀλλ' ἀναποδίσαντα οὕτω πάλιν ἄρχεσθαι, διὰ τὰ πνεύματα τὰ ἀντικείμενα, ὡς ἔφαμεν. ἐφετμαῖς δέ φησιν, ἀντὶ τοῦ, ταῖς μαγείαις, ἃς ἐπεστείλατο τῷ πυρὶ, ἢ ὅτι ἐνετείλατο αὐτῷ, τούτοις τοῖς φαρμάκοις ἀλειψάμενον, οὕτως ἔρχεσθαι, καὶ ἐσώζετο αὐτῆς ταῖς ἐντολαῖς.

416. Σπασάμενος δ' ἄροτρον, βοέοις δήσαις ἀνάγκας] τουτέστι, τοῖς ἐκ βοείων δερμάτων λώροις, ἤτοι ἀνάγκας ἔντεσιν, ἵν' ᾖ περιφραστικῶς, τῇ ἀνάγκῃ, ἢ ἀνάγκῃ, ἵνα λέγῃ, τῇ ἑαυτῆς, τῇ ἐκ τῆς ἑαυτῆς ἰσχύος ἀνάγκῃ. ὀρθῶς δὲ τὸ ἀνάγκας. οὐ γὰρ ἑκουσίως ταῦτα τὰ ζῶα ἀροῖ καὶ πονεῖ, ἀλλὰ μετὰ τῆς ἐξ ἡμῶν ἀνάγκης, ἐπιτιθεμένης αὐτοῖς. ὁ δὲ νοῦς· σπασάμενος δὲ ὁ Ἰάσων τὸ ἄροτρον, καὶ δήσας τοῖς βοείοις λώροις, καὶ ταῖς τοῦ

ζυγοῦ ἀνάγκαις τοὺς αὐχένας αὐτῶν ἐμβαλὼν, ἤλασεν.

422. Ἤϋξε δ' (sic) ἀφωνήτῳ] καί τις τοιούτῳ ἄχει φησὶ, πληγεὶς ἀφώνῳ, καθ' ὃ οὐκ ἄν τις φωνὴν ἀφίῃ, ἀλλ' ἐκςαίη, ὅμως ἀνεβόησε θαυμάσας. ὁ δὲ νοῦς· ἐςέναξε δὲ λαθραίως κατὰ τὴν ψυχὴν ὁ Αἰήτης, τὴν τοῦ Ἰάσονος δύναμιν θαυμάσας.

426. Στεφάνοισίν τέ μιν] ἰςέον, ὅτι τὸ παλαιὸν ἐφυλλοβόλουν τοὺς νικηφόρους τοῖς τῆς γῆς χλωροῖς. κυρίως δὲ τὸ ἐρέπτειν ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων τάττεται, ὅτι ἐπὶ τῇ ἔρᾳ, τουτέςι, τῇ γῇ, ἐσθίουσιν. ὡς Ὅμηρος· (Iliad. θ'. 560.)

Ἵπποι δὲ κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας.

νῦν δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔρεφον ἔλαβε, τουτέςιν, ἔςεγον, ἐςεφάνουν

428. Αὐτίκα δ' Ἀελίου θαυμαςὸς υἱὸς] εὐθέως δὲ ὁ τοῦ Ἡλίου, φησὶ, παῖς Αἰήτης τὸ χρυσόμαλλον κῶας ὑπεδείκνυε τῷ Ἰάσονι, ἔνθα αὐτὸ ἐξέτειναν αἱ τοῦ Φρίξου μάχαιραι, τουτέςιν, ἡ περὶ τὸ ἐκδέρειν τοῦ Φρίξου ἐνέργεια. Φυξίῳ γὰρ Διῒ τὸ δέρος ἀνιέρωσεν. ἔνιοι δέ φασιν ὑπὸ τοῦ Φρίξου ἀνατεθῆναι τῷ Ἄρει τὸ τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ δέρος.

434. Κεῖτο γὰρ λόχμᾳ] τῷ δασεῖ τῆς ὕλης. λόχμη γὰρ τὸ δάσος. καὶ παρ' Ὁμήρῳ· (Odyss. τ'. 439.)

Ἔνθα δ' ἄρ' ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς.

λείπει δὲ ἡ ὑπό. ὑπερεῖχε δὲ, φησιν, ὁ δράκων, πεντηκόντορον ναῦν, ἐνίκα τῷ μεγέθει, μείζων ἦν αὐτῆς. ἢ οὕτως· εἰ ἐνέβαλες αὐτὸν εἰς τὴν πεντηκόντορον ναῦν, πλήρωμα ἂν αὐτῆς ἐγένετο, ὥςε περιττεύειν τινὰ μέρη αὐτοῦ καὶ ὑποκεῖσθαι. ὁ δὲ νοῦς· κατείχετο δὲ, φησι, τὸ κῶας ὑπὸ τῶν δεινοτάτων τοῦ δράκοντος γενύων, ὃς καὶ τῷ πάχει καὶ τῷ μήκει τοῦ σώματος πεντηκόντορον ναῦν κατεῖχεν, ἢ, ὡς ἔνιοι, ἐμβληθεὶς ἐπλήρου ναῦν πεντηκόντορον.

438. Ἂν πλαγαὶ σιδήρου] ἥν τινα ναῦν συνεπέραναν αἱ τοῦ σιδήρου πληγαί. πάλιν τῷ συνήθει σχήματι καὶ τρόπῳ κέχρηται τὸ ἑνικὸν τῷ πληθυντικῷ συζεύξας, καίτοι παρὸν εἰπεῖν, τέλεσσαν. γράφεται δὲ καὶ τέλεσσαν.

439. Κατ' ἀμαξιτὸν] ἀντὶ τοῦ μακρῶς λέγω, καὶ τὰ ποιήματα ἐπεκτείνω, (f. τῷ) κατὰ τὴν ὁδὸν ταύτην τῶν ἐγκωμίων τοῦ Ἰάσονος πορεύεσθαι καὶ λέγειν. καιρὸς γάρ με ἐπείγει, ὥςε πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαον ἀναδραμεῖν, καί τινα οἶδα ὁδὸν βραχεῖαν, τουτέςιν, οἶδα κατὰ τὰς ἐξηγήσεις καὶ βραχέα λέγειν.

442. Σοφίας ἑτέροις] ἤτοι ταύτης τῆς σοφίας, τῆς περὶ τὸ συντόμως λέγειν, καὶ ἄλλων γέγονα καθηγητὴς, ὅ ἐςι διδάσκαλος, ἢ πολλοῖς περίεσχον ἄλλοις ὡς ἐν συντομίᾳ, ὥςε ταχέως αὐτὰ ἐξειπεῖν.

443. Κτεῖνε μὲν γλαυκῶπα] ἐπισυνάπτει τῆς ἱςορίας τὸ συμπέρασμα καί φησιν· ὁ δὲ Ἰάσων ἀνεῖλε ταῖς τῆς Μηδείας τέχναις τὸν γλαυκόφθαλμον καὶ πεποικιλμένον ἔχοντα νῶτον ὄφιν, Ἀρκεσίλα.

445. Κλέψεν τε (sic) Μήδειαν] ἔκλεψε δὲ καὶ τὴν Μήδειαν ἑκοῦσαν, τὴν τὸν Πελίαν φονεύσασαν. ὁ δὲ νοῦς· κατεργασάμενος μὲν γὰρ τὸν ἆθλον ὁ Ἰάσων, λάθρα τοῦ Αἰήτου καὶ τῶν Κόλχων ἀπέκλεψε τὴν Μήδειαν ἑκοῦσαν καὶ αὐτὴν τὴν τῷ Πελίᾳ φόνον γενομένην. εἶτα ναυτιλλόμενοι ἐνεμίγησαν τῷ τε τοῦ Ὠκεανοῦ πελάγει, καὶ τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, καὶ τῶν Λημνίων γυναικῶν τῶν ἀνδροφόνων τῷ ἔθνει· ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐμίγησαν.

446. Πελίαο φόνον] ὁ Χαῖρις οὐ βούλεται συνθέτως ἀναγινώσκειν τὸ, Πελιαοφονὸν, ὡς Δίδυμος. (cf. Iliad. π'. 143.)

447. Ἔν τ' Ὠκεανοῦ πελάγεσσι μίγεν] προσεπέλασαν δὲ καὶ τῷ Ὠκεανῷ, καὶ τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. καινῶς δὲ ὁ Πίνδαρος εἰς ταῦτα τὰ πελάγη ἱςορεῖ πεπλανῆσθαι τοὺς Ἀργοναύτας. Ἄλλως. Ἔν τ' Ὠκεανοῦ πελάγεσσιν. ἔνιοί φασι τὴν πρόθεσιν περιττεύειν τοῦ λόγου. εἴληφε δὲ ὁ Πίνδαρος τὸ πρῶτον πάντων γινόμενον, καὶ ἀντεςραμμένως ἔσχατον τέθεικεν. εἰς μὲν γὰρ τὸν Ὠκεανὸν καὶ τὴν Ἐρυθρὰν εἰσέβαλον, φεύγοντες ἐκ Κόλχων· ταῖς δὲ Λημνίαις ἐμίγησαν, πρὶν εἰς τὸν πόντον ἐπιπλεῦσαι, ἀλλ' ἵνα ἐπὶ τὴν τοῦ γένους ἀρχὴν ἐπανέλθῃ, τὸ πρότερον ἀντεςραμμένως ὕςερον ἔθηκεν, οὐκ ἀκολούθως. οὐ γὰρ ὑποςρέφοντες προσέβαλον τῇ Λήμνῳ, ἀλλ' ἀπιόντες.

449. Ἀνδροφόνων γυναικῶν] ἀνδροφόνων γυναικῶν φησιν ἐξ ἐκείνης τῆς ἱςορίας. αἱ τῶν Λημνίων γυναῖκες ἀσεβήσασαι εἰς τὴν Ἀφροδίτην, διηνεκῶς ἔσχον μηνιῶσαν τὴν θεόν. μῖσος γὰρ αὐταῖς πρὸς τοὺς ἄνδρας προσετρίψατο. καὶ οὕτως ἐκεῖνοι πρὸς τοὺς Θρᾷκας πολεμοῦντες, κἀκ τοῦ πολέμου τὰς αἰχμαλώτιδας λαβόντες, παρεκοιμῶντο· ἐφ' ᾧ ζηλοτυπήσασαι αἱ γυναῖκες ἐψηφίσαντο ἐκ Θρᾴκης τοὺς ἄνδρας ὑποςρέψαντας ἀνελεῖν, ὅπερ καὶ πεποιήκασιν.

450. Ἔνθα καὶ γυίων ἀέθλοις] οἱ μὲν τῶν ἱςορικῶν βούλονται τοὺς Ἀργοναύτας ἀγωνίζεσθαι ἐπὶ τοῖς ἀναιρεθεῖσιν ἀνδράσιν, οἱ δὲ ἐπὶ τῷ Θόαντος φόνῳ. τὸ δὲ ἔνθα, ἐν τῇ Λήμνῳ· ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐπεδείξαντο τῶν μελῶν τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν κρίσιν, ἀγωνιζόμενοι περὶ ἐσθῆτος. τὸ δὲ, ἐσθᾶτος ἀμφὶς, ἀμφίβολον, πότερον τῆς ἐσθῆτος χωρὶς ἠγωνίσαντο, τουτέςι γυμνοί; ἢ τὸ ἀμφὶς ἀντὶ τῆς περὶ δικτέον· χρῶνται γὰρ τῇ λέξει καὶ ἐπὶ τούτου· ἵν' ᾖ τὸ ἔπαθλον ἐσθὴς. ὥςε περὶ ἐσθῆτος αὐτοὺς ἠγωνίσθαι, ὃ καὶ

ὑγιές ἐστι. ϗ γὰρ καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ ἐστὶν ἡ ἱστορία, ὅτι περὶ ἐσθῆτος ἠγωνίσαντο. καὶ Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπιονίκαις. (ix. 146.)

453. Τουτάκις ὑμετέρας ἀκτῖνας] τηνικαῦτα δὲ τοῦ σοῦ γένους τὰς λαμπηδόνας καὶ καταβολὰς σὺν εὐδαιμονίᾳ διεδέξατο μεμοιραμένον ἦμαρ, ἢ νύκτες. ὁ δὲ νοῦς· τὸ τηνικαῦτα τοῦ σοῦ γένους ἡ καταβολὴ γέγονεν ἐν ἡμέρᾳ, ἢ ἐν νυκτί. Ἄλλως. τοῦτο λέγει, ὅτι ἢ νυκτὸς ἢ ἡμέρας συνελθόντες ταῖς Λημνιάσι γυναιξὶν οἱ ἥρωες, ἔσχον ὑμᾶς.

455. Τόθι γὰρ γένος Εὐφάμου] ἀποστρέφει τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαον, ἐπεὶ Ἀριστοτέλης, ὁ πρόγονος αὐτοῦ ἀπὸ τῶν Λημνίων γυναικῶν ἦν. οἱ γὰρ Ἀργοναῦται ἐν τῇ Λήμνῳ ταῖς Λημνιάσιν ἐπλησίασαν, ἐν οἷς καὶ Εὔφημος Μαλάχῃ συνελθὼν Λευκοφάνην ἐποίησεν, ἀφ' ὧν Ἀριστοτέλης ὁ πρόγονος Ἀρκεσιλάου. Ἄλλως· Τόθι γὰρ γένος Εὐφάμου φυτευθέν. διὰ τούτων τὴν ἐν ἀρχῇ πρόθεσιν συγκεφαλαιοῖ, καθ' ἣν εἶπε τὸν Ἀρκεσίλαον ταῖς Μούσαις ἀποδώσειν, καὶ τὸ πάγχρυσον νάκος κριοῦ. μετὰ γὰρ ἐκεῖνο πλευσάντων Μινυᾶν θεόπομποί σφισι τιμαὶ φυτευθεν, τοῦ Εὐφήμου γεννήσαντος ἐκ τῆς Λημνίας τὸν τούτων ἀρχηγὸν τοῦ γένους. οἱ γὰρ ἀπὸ τούτων ἐκπεσόντες ἐκ Λήμνου εἰς Λακεδαίμονα παρεγένοντο, ἐκεῖθεν δὲ ἀπῴκησαν εἰς τὴν πρῶτον καλουμένην Καλλίστην νῆσον, Θήρα τὴν ἀποικίαν ἀγαγόντος, ἀφ' οὗ Θήρα μετωνομάσθη. Διαποροῦσι δέ τινες, διατί μόνου Εὐφήμου μνημονεύει, πολλῶν ταῖς Λημνίαις πλησιασάντων; ἐπιλύεται δὲ ὁ Δίδυμος ταύτην τὴν ἀπορίαν, φάσκων, ὅτι ἀπὸ Εὐφήμου τούτου ἐγένετό τις καὶ ἕτερος Εὔφημος, ὁ σὺν Βάττῳ τὴν Κυρήνην κτίσας, ὃν, διὰ τὴν ὁμωνυμίαν, ἐκείνου τὶς ὑποτοπάσειεν εἶναι. ἐγένοντο δὲ καὶ πλείους Εὔφημοι· πρῶτος ὁ Μηκιονίκης καὶ Ποσειδῶνος· δεύτερος ὁ Σάμου παῖς, ἀπόγονος τοῦ πρώτου Εὐφήμου· τρίτος ὁ σὺν Βάττῳ· τέταρτος ὁ κατὰ τὸν Ἀρκεσίλαον, ὃν ξενολογήσαντα ἔπεμψεν ὁ βασιλεὺς, ϗ τὸν Πυθικὸν ἀγῶνα ἀγωνιούμενον.

459. Ἄν ποτε Καλλίσταν ἀπῴκησαν χρόνῳ νᾶσον] Χαῖρις βούλεται γράφειν, ἔν ποτε, ἀντὶ τοῦ, ἄν ποτε, κατὰ τὴν Πινδάρου συνήθειαν. τὸ δὲ ἑξῆς· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἡρώων γεγεννημένοι παῖδες καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις μιχθέντες, κατὰ τὴν ζήτησιν τῶν πατέρων, παρέβαλον εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἰς τὴν Καλλίστην ποτὲ χρόνῳ ἀπῴκησαν. Καλλίστην δὲ τὴν Θήραν φησὶ Καλλίμαχος· (Fragm. 112. p. 484. t. i. Ern.)

Καλλίστη τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα
Θήρη.

461. Ἔνθεν δ' ὔμμι Λατοΐδας ἔπορεν] ἐντεῦθεν δὲ, φησιν, ἐκ τῆς Θήρας τῷ σῷ γένει, Ἀρκεσίλα, ὁ Ἀπόλλων χρησμοῖς καὶ μαντείαις δέδωκε σὺν θεῷ τὸ τῆς Λιβύης πεδίον τιμαῖς αὔξειν, καὶ διοικεῖν τὸ θεῖον πόλισμα τῆς τίμιον ἐχούσης θρόνον Κυρήνης (ἵνα ἐπὶ τὴν νύμφην τὸν λόγον ἀνάγωμεν) τοῖς συνετὴν γνῶσιν εὑροῦσι.

467. Γνῶθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν] προτρέπεται τὸν Ἀρκεσίλαον ὁ Πίνδαρος συννοεῖν αὐτοῦ τὸ αἴνιγμα. τὸ γὰρ, τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν, τοῦτο βούλεται, ὅτι κἀκεῖνος τὸ τῆς Σφιγγὸς αἴνιγμα ἔλυσεν. ὃ δὲ αἰνίττεται, τοιοῦτόν ἐστιν. ἐστασίασάν τινες ἐν τῇ Κυρήνῃ κατὰ τοῦ Ἀρκεσιλάου, βουλόμενοι αὐτὸν μεταστῆσαι τῆς ἀρχῆς· ὁ δὲ ἐπικρατέστερος αὐτῶν γενόμενος ἐφυγάδευσεν αὐτοὺς τῆς πατρίδος. ἐν τοῖς οὖν στασιώταις ἦν καὶ ὁ Δημόφιλος, ὃς καὶ αὐτὸς ἀνάστατος γέγονε τῆς πατρίδος, καὶ φυγαδευθεὶς ἔρχεται εἰς Θήβας, καὶ ἀξιοῖ τὸν Πίνδαρον. τινὲς δὲ, ὅτι καὶ τὸν μισθὸν τοῦ ἐπινικίου δίδωσι τῷ Πινδάρῳ αὐτὸς, ὥστε τῇ τοῦ ἐπινικίου γραφῇ διαλλάξαι αὐτὸν πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαον. ἦν δὲ αὐτῷ καὶ πρὸς γένους.

468. Εἰ γάρ τις ὄζους] περὶ Δημοφίλου ἀπολογεῖται τὸ αἴνιγμα. εἰ γάρ τίς, φησι, περικόψει δρῦν, ὅμως δὲ καὶ τὸν καρπὸν ἀποβεβληκυῖα φέρει περὶ ἑαυτῆς ψῆφον, γενομένη ἢ οὐδὸς, ἤ τι ἄλλο τοιοῦτον. ὡς καὶ Ὅμηρος· (Odyss. φ'. 43.)

Οὐδόν τε δρύϊνον προσεβήσατο.

ἢ τὸ πανέσχατον, εἴ ποτε πυρὸς χειμερίου χρεία γένηται, πρὸς ἀλέαν χρήσεται, ἤτοι χρήσιμός ἐστιν. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· εἰ γάρ τις μεγάλης δρυὸς ἐκκόψει κλάδους ϗ καταισχύνει αὐτῆς τὸ θαυμαστὸν εἶδος τῇ τῶν ἀκρεμόνων περικοπῇ, ὅμως καὶ φθινόπωρος οὖσα ψῆφον περὶ αὐτῆς δίδωσιν, ὅτι δύναται εἴς τι χρησιμεύειν καὶ ἄκαρπος οὖσα, ὅταν αὐτὴ κατὰ τὸν χειμῶνα πῦρ λοίσθιον γένηται.

480. Ἐσσὶ δ' ἰατὴρ ἐπικαιρότατος] οὐχ ὅτι ἰατὴρ, ἤτοι ἰατρὸς, ἦν ὁ Ἀρκεσίλαος, ἀλλ' ὅτι ἐνόσει τὴν φυγὴν ὁ Δημόφιλος. φησὶ γοῦν· δεῖ αὐτὸν πρὸς σοῦ θεραπεύεσθαι· τουτέστι, θεραπευτικὸς εἶ τῆς παρούσης καταστάσεως. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ἐπικαιρότατος.

481. Παιάν τέ σοι τιμᾷ] ὁ δὲ Ἀπόλλων σοι τετίμηκε τὴν ζωήν. τῇ μέντοι τροπῇ ἐπιμένει διόλου· ἰατρικῆς γὰρ προστάτης ὁ θεός. Ἄλλως. Παιάν τέ σοι. καὶ αὐτός σοι ὁ Παιὰν τὴν εἰς τοῦτο δύναμιν παρέχεται· ποιεῖται δὲ τὸν λόγον ὑποψίας ἐνεστώσης τοῖς Κυρηναίοις πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαν, καὶ, ταραττομένων αὐτῶν ὑπ' ἐκείνου, ἢ ἐλαττουμένων, παραιτούμενος καταστῆσαι τὴν πόλιν ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον.

482. Χρὴ μαλακὰν] προσήκει σε πραεῖαν ἐπιφέροντα τὴν χεῖρα θεραπεύειν τὴν τοῦ ἕλκους τρῶσιν, καὶ μὴ τὰς ἀλγηδόνας τρίβειν. Καὶ ταῦτα μεταφορικῶς. ἀκου-

τέον. δεῖ, φησιν, αὐτὸν μαλακὴν προσφέροντα τὴν χεῖρα τὴν τοῦ ἕλκους τρῶσιν θεραπεύειν.

484. Ῥᾴδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖσαι] τὸ μὲν γὰρ διασεῖσαι πόλιν καὶ τοῖς ἀσθενεστέροις ῥᾴδιόν ἐςι, μή τοι γε δὴ τοῖς ἐν δυνάμει κειμένοις. οἷον εἰώθαμεν λέγειν· τὸ κακὸν ῥᾴδιον ποιῆσαι. ἀλλὰ διασεισθεῖσαν πόλιν ἐπὶ χώρας καταςῆσαι δυσχερές ἐςιν, ἐὰν μὴ θεὸς ἡγῆται τοῖς δυναςεύουσιν, εἰς τὸ αὐτὸ πειρωμένοις ἀγαγεῖν κατάςημα.

489. Τὶν δὲ τούτων] διπλῆ ἐςιν ἡ διάνοια, καὶ οἱ μὲν οὕτως ἀποδεδώκασι· σοὶ δὲ τούτων αἱ χάριτες καταπράττονται, ἐὰν τῆς Δημοφίλου φυγῆς φροντίσῃς. οἱ δὲ οὕτως· ὅτι μάλιςα παρὰ σοῦ αἱ τοιαῦται χάριτες γίνονται καὶ πράξεις περὶ τῶν διοικουμένων ἐν τῇ βασιλείᾳ. Ἢ ἄλλως· σοὶ δὲ τοῦ κυβερνᾶσθαι ὑπὸ θεῶν ἐκτελοῦνται χάριτες. ἢ οὕτω· σοὶ δὲ καὶ τοῦ κατορθῶσαι ὑπὸ θεῶν αἱ χάριτες ὑπόκεινται. ἢ καὶ οὕτω· σοὶ δὲ καὶ τοῦ κατορθῶσαι τὴν πόλιν αἱ χάριτες ἐξυφαίνονται ὑπὸ θεῶν, ἢ παρὰ τῶν θεῶν κατασκευάζονται· τουτέςιν, ἔχεις παρὰ θεῶν δεδωρημένον τὸ δύνασθαι τὴν πόλιν εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποδοῦναι κατάςημα.

491. Τλᾶθι] ἰδίως τῷ τλᾶθι κέχρηται ἀντὶ τοῦ, ὑπόμενε καὶ πράως φέρε τὰ ἡμαρτημένα. ἢ, τλᾶθι τᾶς εὐδαίμονος, ὑπόμεινον περὶ τῆς εὐδαίμονός, φησι, Κυρήνης πᾶσαν ἔχειν σπουδὴν, ὡς καὶ τῆς πόλεως λυπουμένης καὶ ζητούσης τοὺς φυγαδευθέντας πολίτας, καὶ ὀφείλοντος αὐτοῦ τιμῆσαι τὸ δαιμόνιον.

493. Τῶν δ' Ὁμήρου καὶ τόδε] τῶν δὲ Ὁμήρου καὶ τόδε σύνες τὸ ῥῆμα, οἷον, κατὰ μνήμην ἔχε καὶ τίμα. διὰ γὰρ τοῦ, πόρσυνε, καὶ τόδε ἀκουςέον. ἐκείνου δὲ τοῦ ἔπους μέμνηται, τοῦ· (Iliad. ό. 207.)

Ἐσθλὸν γὰρ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος
αἴσιμα εἰδῇ.

τοῦτο δὲ πρὸς ἑαυτὸν Πίνδαρος ἀνάγει, ὅτι ὀφείλεις μοι πεισθῆναι πρεσβεύοντι, ὡς ἀγαθῷ ἀγγέλῳ.

496. Αὔξεται καὶ Μοῖσα] ἀντιςρόφως εἶπε. θέλει γὰρ εἰπεῖν· αὔξεται δ' ἡ ἀγγελία, διὰ μουσικῆς τῆς ἑαυτοῦ. αὔξεται καὶ ὀρθὴ γίνεται ἡ ἀγγελία, τουτέςι, διὰ τῆς ποιήσεως. αὕτη γὰρ ἡ ἀγγέλλουσα καὶ συμβουλεύουσα τῷ Ἀρκεσιλάῳ διαλύσασθαι πρὸς τοὺς πολίτας. ὁ δὲ νοῦς· αὔξεται καὶ ἡ ποίησις δι' ὀρθῆς ἀγγελίας καὶ παιδείας.

497. Ἐπέγνω μὲν Κυράνα] ἀντὶ τοῦ ἐπειράθη, γνῶσιν ἔσχεν. ὁ δὲ νοῦς· ἐπέγνω μὲν καὶ ἡ Κυρήνη, καὶ ὁ τοῦ Βάττου οἶκος, τουτέςι, τὸ σὸν, ὦ Ἀρκεσίλαε, οἴκημα, τὴν δικαιοσύνην τῶν Δημοφίλου φρενῶν. τὸ δὲ δικαίαν παροξυτόνως, ἵν' ᾖ, τὴν δίκην, ὡς καὶ τὴν ἀρχὴν, ἀρχαίαν παραγώγως. ἢ περισπωμένως, ἵν' ᾖ, δικαιῶν Δημοφίλου πραπίδων.

501. Κεῖνος γὰρ ἐν παισὶ νέος] ἐκεῖνος γὰρ ὁ Δημόφιλος ἐν μὲν παισὶ τὴν ἡλικίαν νεώτερός, φησίν, ἐςιν, ἐν δὲ φρεσὶ πρεσβύτερος τὸ φρόνημα, ὥσπερ ἂν ἑκατονταετεῖ τῷ χρόνῳ ἐπιτυχών· οἱονεὶ οὕτω φρόνιμός ἐςιν, ὡσπερεὶ ἑκατονταέτης ἀνήρ. τοῦτο δὲ, ἐὰν κυρίως ἀκούηται, ἀπεμφαίνει. ὁ γὰρ ἑκατονταέτης ἀνὴρ παραφρονεῖ. δεῖ οὖν μεταλαμβάνειν εἰς τὸ, πολυέτης. ὡς τό· (Hom. Iliad. υ'. 247) "Οὐδ' ἂν νηῦς ἑκατόνζυγος." ἢ πολύζυγος. τουτέςι, φρόνιμός ἐςιν, ὡς πολυέτης ἀνήρ.

504. Ὀρφανίζει μὲν] ἐρημοῖ, ἀποχωρίζει, τουτέςιν, ἥκιςα κακολογεῖ· οἷον, τῆς ἐλευθερίου φωνῆς τὴν κακὴν καὶ λοίδορον γλῶσσαν χωρίζει, ἤτοι οὐκ ἔςιν ὑβριςής· ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· ἀποχωρίζει μὲν τῆς ἐλευθερίου αὐτοῦ φωνῆς τὴν κακογλωσσίαν, ἔμαθε δὲ βδελύττεσθαι τοὺς ὑβριςάς; οὔτε μὴν τοῖς ἀγαθοῖς ἐξεναντίας φιλονεικεῖ· οὐδὲ τὸ τῶν πραγμάτων τέλος πρὸς ἄνυσιν μηκύνει· ὁ γὰρ ἐν ἀνθρώποις καιρὸς, οἱονεὶ βίος, βραχὺ ἔχει τὸ μέτρον. οἱονεὶ, ἡ τῶν πραγμάτων εὐκαιρία ῥᾳδίαν ἔχει τὴν παραδρομήν. Ἄλλως. τῆς ἑαυτοῦ φανερᾶς καὶ ἐκλάμπρου φωνῆς ὀρφανίζει τὴν κακὴν γλῶσσαν, ὅ ἐςι τὴν κακολογίαν. ἢ οὕτω· τὴν κακὴν γλῶσσαν τῆς φανερᾶς φωνῆς ὀρφανὴν ποιεῖ, οἷον· οὐδὲν φθέγγεται κακὸν, κακὴν γλῶτταν ὀρφανὴν φωνῆς ἔχει.

507. Οὐκ ἐρίζων ἀντία] ταῦτα δὲ ἐκ τῶν Ἡσιόδου Ἔργων εἴληπται. ἐκεῖνος γὰρ παραινεῖ μὴ ὁμιλεῖν τοῖς κακοῖς, μηδὲ ἐπιπλήττειν, μηδὲ ψέγειν τοὺς ἀγαθούς· (Opp. et D. 714.)

Μηδὲ κακῶν ἑτάρον, μηδ' ἐσθλῶν νεικητῆρα.

Ὅμηρος δὲ τὸν Θερσίτην εἰσήγαγε φιλόκακον καὶ μισάγαθον. ὅσους γὰρ ὁ ποιητὴς ἐγκεκωμίακε κατ' ἀρετὴν, τούτους ἔψεγε. διὸ καὶ ἔλεγεν· (Iliad. β'. 220.)

Ἔχθιςος δ' Ἀχιλῆϊ μάλις' ἦν ἠδ' Ὀδυσῆϊ.

508. Ὁ γὰρ καιρὸς] καιρὸς ὁ χρόνος· ἡ εὐκαιρία βραχὺ μέτρον ἔχει, οὐκ ἐπιπολὺ τοῖς ἀνθρώποις παρατεῖνον ἔχει τὸ μέτρον, ἀλλὰ σπάνιόν ἐςι, καὶ βραχὺς ὁ χρόνος. διὸ καὶ δεῖ, ὅτε ἔξεςιν αὐτὸν λαμβάνειν, [ἐκτὸς ἔχειν πόδα τῶν καλῶν ὧν γινώσκει.]

510. Εὖ νιν ἔγνωκε] πολλαὶ κατὰ τοῦτο τὸ ῥητὸν ἐξηγήσεις προεχώρησαν. τῷ καιρῷ ἕπεται, φησιν, ὁ Δημόφιλος, οὐχ ὡς δράςας, ὅ ἐςι δραπέτης, οὐ πανουργῶν, οὐδὲ τὰ παρ' αὐτοῦ προςασσόμενα ὑπερτιθέμενος, καὶ ἀναβαλλόμενος τὰ προσπίπτοντα.

Ἄλλως. ἐκ ἀποδιδράσκει τὸν καιρὸν ὁ Δημόφιλος· ἀκολουθεῖ δέ, φησιν, αὐτῷ ὁ καιρὸς θεράπων, οὐ δράστης. ἀλλὰ παράμενος, τουτέστιν, οὐ παρέρχεται αὐτὸν, ἀλλὰ πάντα τὰ καίρια γινώσκει.

511. Φαντὶ δ' ἔμμεν] φασὶ δὲ τοῦτ' ἀνιαρώτατον εἶναι, τὸ, γινώσκοντά τινα τὰ καλὰ, τῇ ἀνάγκῃ, ἤτοι δι' ἀνάγκην, τούτων ἐκτὸς εἶναι, καὶ μηδὲν ἀπολαύειν αὐτῶν δύνασθαι, ἐφ' ὅσον βούλεται. ὅτι καὶ ὁ Δημόφιλος εἰδὼς τὰ τῆς πατρίδος καλὰ, ἀνάγκῃ τῆς φυγῆς, οὐκ ἐχρήσατο αὐτοῖς. Ἄλλως. χαλεπόν ἐστι, φησὶ, τὸ γινώσκειν ὅ τι καλὸν μὲν, μὴ πράσσειν δὲ αὐτό. τὸ γὰρ ἔξω πόδας ἔχειν, τοιοῦτόν ἐστι, μήτε ἐν αὐτῷ εἶναι τὸ εὖ πράττειν, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης αὐτὸ προσίεσθαι*. ἢ οὕτω· λυπηρὸν, τὸν καλῶς ποιοῦντα κακῶς ἀκούειν.

514. Καὶ μὰν κεῖνος Ἄτλας] τοῦτό φησιν ἀντὶ τοῦ, καὶ παρὰ θεοῖς τὰ πράγματα ποικίλας ἔχει τὰς μεταβολάς. ὁ γοῦν Ἄτλας κακῶς πάσχει τὸν οὐρανὸν βαστάζων, πρότερον εὐτυχῶν. διὰ δὲ τούτου βούλεται σημαίνειν, ὅτι οὐκ ἀεὶ τὰ αὐτὰ μένει τῶν πραγμάτων, οὐχ ὅτι παρὰ ἀνθρώποις, ἀλλ' οὐδὲ παρὰ θεοῖς. Ἄλλως. καὶ μὴν καὶ ὁ Δημόφιλος τοσοῦτον ἔχει τὸ τῆς φυγῆς ἄχθος, ὅσον καὶ ὁ Ἄτλας, τῷ βάρει πιεζόμενος, διηνεκῶς προσπαλαίει τῷ οὐρανῷ. φέρει δὲ τῷ Ἄτλαντι ὅμοιον ἄχθος Δημόφιλος, τῆς πατρίδος καὶ τῶν κτημάτων μακρὰ χωρισθείς.

518. Λῦσε δὲ Ζεὺς ἄφθιτος] τοῦτο πρὸς τὴν παράκλησιν ἁρμόζει, ὅτι καὶ τοὺς Τιτᾶνας Ζεὺς ἔλυσεν, ὑπὸ τοῦ Κρόνου δεθέντας. τοῦτο δὲ εἴρηται πρὸς τὸ μὴ δεῖν ἐν ταῖς τιμωρίαις ἀδιάλλακτον ἔχειν τὸ ἔχθος, μηδὲ ἀθανάτους ἔχειν τὰς λύπας. ἀπέλυσε δέ ποτέ, φησι, καὶ ὁ Ζεὺς τοὺς Τιτᾶνας τῆς τιμωρίας, καίτοι ἐπιθεμένους αὐτοῦ τῇ ἀρχῇ, καὶ μεταστῆσαι βουληθέντας. ἐγκαλοῦσι δέ τινες τῷ Πινδάρῳ, ὅτι οὐκ οἰκείως ἐπὶ τῆς διαλλαγῆς τὸν Ἄτλαντα παρείληφε. διηνεκῶς γὰρ μοχθεῖ.

519. Ἐν δὲ χρόνῳ μεταβολαὶ] μεταβολαὶ δὲ γίνονται ἀνέμων ἐν χρόνῳ· ἐν χρόνῳ καὶ τὸ ἱστίον τῆς νεὼς εὐδιεινὴν ἔχει μεταβολὴν, τοῦ χειμερινοῦ λωφήσαντος ἀνέμου.

521. Ἀλλ' εὔχεται οὐλομέναν νοῦσον] ἀλλὰ κατεύχεται Δημόφιλος, ταύτην τὴν ἐνεστῶσαν ὀλεθριωτάτην νόσον τῆς φυγῆς διαντλήσας καὶ ἀποφυγὼν, τὸν κατὰ Κυρήνην οἶκον θεάσασθαι, καὶ ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀπόλλωνος κρήνῃ πάλιν συνήθως συμποσιάσαι, καὶ τὴν ψυχὴν ἐκδοῦναι πρὸς φιλοφροσύνην καὶ συμπόσια.

526. Πολλάκις ἔν τε σοφοῖς] διόλου ἀπὸ κοινοῦ ληπτέον τὸ, εὔχεται. εὔχεταί, φησι, πολλάκις, τὴν πεποικιλμένην κιθάραν ἐν σοφοῖς βαστάζων καὶ μουσικευόμενος ἐν τοῖς πολίταις, λοιπὸν ἐν ἡσυχίᾳ εἶναι, μήτε τινὶ κακὸν προστριψάμενος, καὶ αὐτὸς δὲ ἀβλαβὴς ὢν τὸ λοιπὸν πρὸς τοὺς πολίτας. Ἄλλως. δαιδαλέαν φόρμιγγά, φησι, βαστάζων, ὥστε ἀπαγγεῖλαι τὰ ὑπὸ Πινδάρου αὐτῷ δεδομένα ποιήματα. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι καὶ μουσικός ἐστι.

530. Καί κε μυθήσαιτο] καὶ δὴ εἴποι ἄν σοι, ὁποίαν εὗρε πηγὴν τῶν θείων ἐπῶν. ὡς πρὸς ἑαυτὸν τοῦτο λέγει, ὅτι θαυμαστῶς γράφει.

533. Πρόσφατον Θήβᾳ] ἀρτίως ἐπιξενωθεὶς καὶ ἐπιδημήσας ταῖς Θήβαις. παραγίγονε γὰρ πρὸς τὸν Πίνδαρον ὁ Δημόφιλος, ἵνα αὐτὸν ἀξιώσῃ διὰ τοῦ ὕμνου διαλλάξαι αὐτὸν πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαον.

Carmen V.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ πέμπτου τῶν Πυθίων εἴδους.

Της πέμπτης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιγ'. Τὸ α' χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ β' περιοδικόν ἢ λέγεται διπλοῦς ἴαμβος. ἔστι δὲ δίμετρον (ἰαμβικὸν)

* L. προΐεσθαι et τῷ εὖ πρ.

ὑπερκατάληκτον. Τὸ γ' ὅμοιον τῷ αὐτῷ. Τὸ δ' τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ε' παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ϛ' ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ζ' ὅμοιον τῷ· Τίς σὰς παρήειρε φρένας; : Τὸ η' χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ θ' ὅμοιον τῷ α' (immo ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.) Τὸ ι' παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον διὰ κρητικοῦ, ὅ ἐστι παίων τέταρτος. Τὸ ια' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ιβ' ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ὅ ἐστιν ἑφθημιμερές. Τὸ ιγ' τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὴ κώλων ἐστὶ ιδ'. Τὸ α' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ β' ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ γ' ἰαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ δ' περιοδικὸν [δίμετρον], διπλοῦς τροχαῖος, ἀκατάληκτον. Τὸ ε' τροχαϊκὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ϛ' περιοδικόν· ὃ λέγεται διπλοῦς ἴαμβος. ἔστι δὲ τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ζ' Γλυκώνειον. Τὸ η' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ θ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. ἰδίως δὲ ἐπήνεγκεν αὐτῷ τοὺς τροχαίους. Τὸ ι' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ια' παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ιβ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ιγ' ὅμοιον τῷ αὐτῷ. Τὸ ιδ' χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ὅμοιον τῷ α' τῆς στροφῆς.

Sub finem carminis hæc adjecta sunt: Εἰ τὸ περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ παρόντος εἴδους ἐν ἀρχῇ γεγραμμένον* διωρίσατο τὰ κῶλα αὐτῶν εἶναι τρισκαίδεκα, ἡμεῖς δὲ εἰκότως ταῦτα ιδ' ἐποιήσαμεν, μὴ θαυμάσητε περὶ τούτου, ἀλλὰ τὴν μετὰ πολλοῦ πόνου ἐπιμέλειαν, ἣν εἰς τὴν τοῦ Πινδάρου ἐπιδιόρθωσιν ἔχων διατελῶ· δι' ἧς τὰ κῶλα τοσαῦτα εὑρὼν, ὀρθῶς διεχώρισα, μὴ πεισθεὶς τῷ παλαιῷ ἀντιγράφῳ, καὶ ἀγαθῷ ὄντι. ἔλεγε γὰρ ἐν τῷ τέλει τῆς ἐξηγήσεως. "Γέρας ἐπὶ Βάτ-"του γένει· ἰστέον ὅτι οὐκ ἔχει τὴν ποσότη-"τα τῶν κώλων." ἐγὼ δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ' οὐδὲν ἐκλείπει, ὡς δέδεικται ἐν τῇ ὑφ' ἡμῶν γενομένῃ ἀψευδεῖ τῶν κώλων διαιρέσει τοῦ αὐτοῦ εἴδους.

Ἀρκεσιλάῳ Κυρηναίῳ.] Γέγραπται καὶ αὕτη ἡ ᾠδὴ νικήσαντι τῷ αὐτῷ Ἀρκεσιλάῳ ἅρματι τὴν τριακοστὴν πρώτην Πυθιάδα. ἐπειδὴ δὲ διήγημα μᾶλλον ἐν τῷ πρώτῳ ἐπινικίῳ, ἤπερ ἐγκώμιον, πεποίηται τῷ Πινδάρῳ, καὶ παρέκβασις διηγηματικὴ τῶν κατὰ Ἰάσονα, ἐδέησεν αὐτῷ καὶ δεύτερον γράψαι ἐπινίκιον.

1. Ὁ πλοῦτος εὐρυσθενής] τὸν μετὰ ἀρετῆς πλοῦτόν φησιν εὐρυσθενῆ εἶναι. τὸ γὰρ ἕτερον ἄνευ τοῦ ἑτέρου οὐκ ἀσφαλές ἐστιν, ὡς καὶ Καλλίμαχός φησιν· (Hymn. in Jov. 95. sq.)

Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν,
Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο.

καὶ ἡ Σαπφώ· "ὁ πλοῦτος ἄνευ ἀρετᾶς "οὐκ ἀσινὴς πάροικος." μόνον οὕτως ὁ πλοῦτος εὐρυσθενής ἐστιν ὄντως, καὶ μέγα ἰσχύει, ἐὰν κεκραμένος ἀρετῇ ὑπάρχῃ. Πολύφιλον δέ φησιν αὐτὸν ἑπέταν, ἐπειδὴ τῷ πλουτοῦντι πολλοὶ ἕπονται. οὕτω δὲ Ἀρίσταρχος. ἔστι μὲν χωρὶς τὸ, πολύφιλον, λέγειν, χωρὶς δὲ τὸ, ἑπέταν. τοιοῦτός ἐστι τῷ ἔχοντι ὀπαδὸς, ὥστε πολλοὺς φίλους ποιεῖν. ἔστι δὲ καὶ συναμφότερα ἀκούειν· ᾧ πολλοὶ φίλοι ἕπονται. τὸ δὲ ἀνάγῃ τὸ αὐτὸ τῷ αὔξει· ἢ ἐν τῷ καθόλου, τὸν πολύφιλον πλοῦτον, ἢ ὅταν πολυφίλως αὐτὸν ἀνάγῃ, ὅτι πολύφιλοι οἱ πλούσιοι. Τὸ δὲ ἑπέταν, τὸν τοῖς ἐν χρείᾳ καθεστηκόσιν ἑπόμενον. ὁ δὲ νοῦς· ὁ πλοῦτος ἄγαν ἰσχυρότατός ἐστιν, ὅταν τὶς ἀνθρώπων ἀρετῇ συγκεκραμένον καθαρᾷ τῆς τύχης αὐτὸν παραδιδούσης ἀνάγῃ, πολύφιλον ὄντα, καὶ διδῷ τοῖς ἐν χρείᾳ καθεστηκόσιν.

6. Ὦ θεόμοιρ' (sic) Ἀρκεσίλα σύ τοί νιν] σύ, φησιν, ὦ ἐκ θεοῦ ταύτην ἔχων τὴν μοῖραν, Ἀρκεσίλαε, ὅ ἐστιν, ἐκ θεῶν εἰληφὼς τὴν βασιλείαν, αὐτὸν τὸν πλοῦτον ἀπ' ἄκρων βαθμίδων τῆς αἰῶνος, τουτέστιν, ἀπ' ἀρχῆς τοῦ βίου, καὶ ἀφ' οὗ ἐγνωρίσθης τῷ βίῳ ἢ κόσμῳ, σὺν εὐδοξίᾳ μετέρχῃ, ὅτι οὐκ εἰς ῥαθυμίαν αὐτῷ χρώμενος εἶ, ἀλλ' εἰς τὰ δοξάζειν δυνάμενα, ἱπποτροφίας καὶ τὰ τοιαῦτα. Διατί δὲ σὺν Κάστορι; ἢ ὅτι ἱππικὸς ὁ θεός· Ὅμηρος. (Iliad. γ'. 237.) "Κάστορά θ' ἱππόδαμον·" ὁ δὲ Ἀρκεσίλαος ἱπποτρόφει· ἢ ὅτι δοκεῖ πρῶτος συνωρίδα καταζεῦξαι Κάστωρ· ἢ ὅτι ἄνωθεν οἱ Βαττιάδαι καὶ Ἀριστοτέλης Λάκωνες ἦσαν, ὅθεν καὶ οἱ Τυνδαρίδαι· ἀπὸ γὰρ Λακώνων εἰς Θήραν ἦλθον, ἀπὸ δὲ τῆς Θήρας εἰς Κυρήνην· ἢ ὅτι ἐπιφανῶς ἄγουσι Κυρηναῖοι τὰ Διοσκούρεια, Βάττου πρώτου καταδείξαντος τὴν εὐχήν. (?) Ἄλλως. κέλητα καὶ χαλινὸν πρῶτος Βελλεροφόντης κατέζευξε, συνωρίδα Κάστωρ, ἅρμα Ἐριχθόνιος ὁ Ἀθηναῖος, ἀστράβην Ὄξυλος ὁ Αἰτωλός.

12. Εὐδίαν ὃς μετὰ χειμέριον] ὁ Κάστωρ σοι εὐδίαν παρασκευάζει. ἐπαινίττεται δὲ

* sc. σχόλιον.

τὸν τῶν Κυρηναίων νεωτερισμὸν (στάσις γὰρ ἐνέπεσεν αὐτῷ πρὸς τὸν δῆμον), ὃν δὴ χειμῶνα ἔφη. διχόθεν ὁ Κάστωρ εὐμενής σοι ἐστὶν, εἴς τε τὴν εὐδαιμονίαν ἐκ χειμῶνος καταστάσασιν, καὶ εἰς τὴν ἱππικὴν νίκην. Ἄλλως. Εὐδίαν ὅς. Ὅστις ὁ Κάστωρ μετὰ τὸν χειμερινὸν ἐκεῖνον ὄμβρον τῶν πραγμάτων περὶ τὴν σὴν μακαρίαν ἑστίαν καταλάμπει. τοῦτο δέ φησιν, ὅτι ἐστασίαστο τὰ περὶ τὴν Κυρήνην πράγματα τῷ Ἀρκεσίλᾳ, κατ' ἐκεῖνον καιρόν.

15. Σοφοὶ δ' ἔτι (sic) κάλλιον] τοῦτό φησιν, ὅτι διδόασιν οἱ θεοὶ τοῖς ἀνθρώποις ἀγαθὰ, οἱ δὲ σοφοὶ καλλίονα ποιοῦσιν αὐτὰ προσεπικοσμοῦντες διὰ τὴν αὐτῶν ἀρετήν.

16. Φέροντι καὶ τὰν θεόσδοτον] ἀντὶ τοῦ φέρουσι καὶ ποιοῦσι. τὸ δὲ θεόσδοτον, ἀντὶ τοῦ θεόδοτον εἶπε.

17. Σὲ δ' ἐρχόμενον ἐν δίκᾳ] σὲ δὲ δικαίως βαδίζοντα καὶ ζῶντα πολὺς σὺν εὐδαιμονίᾳ πλοῦτος περιέχει.

19. Τὸ μὲν, ὅτι βασιλεὺς ἐσσὶ] τοῦτο Ἀττικὸν τὸ σχῆμα. τοῦτο μὲν, ὅτι βασιλεὺς εἶ μεγαλᾶν πόλεων, ἔχει σου ὁ συγγενὴς ὀφθαλμὸς γέρας αἰδοιέστατον, τουτέστιν, ὁ ἴδιός σου ὀφθαλμὸς βλέπει περισσὸν τὸ γέρας τῆς βασιλείας αἰδοιέστατον, οἷον, βλέπει σεαυτὸν τιμώμενον. δύναται γὰρ ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ ὅλον σῶμα σημαίνεσθαι. καὶ κατὰ τοῦτο δὲ μακάριος εἶ, ὅτι τὰ Πύθια ἐνίκησας.

24. Μάκαρ δὲ καὶ νῦν κλεεννᾶς] μακάριος δὲ τυγχάνεις καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὅτι τῆς εὐδόξου Πυθιάδος τὴν δόξαν τοῖς ἵπποις λαβὼν ἐδέξω καὶ τοῦτον τὸν κῶμον καὶ ὕμνον παρὰ τῶν χορευτῶν, ὄντα Ἀπόλλωνος παίγνιον· ἤτοι ὅτι μουσηγέτης ὁ θεός· παιδιὰ γὰρ Ἀπόλλωνος ἡ χορεία· ἢ Ἀπόλλωνος ἄθυρμα, τὴν νίκην· Ἀπόλλωνι γὰρ ἀνιέρωται ὁ ἀγών. λέγει δὲ, ὅτι Πύθια νενίκηκε.

29. Τῷ μή σε (sic) λαθέτω Κυράνα] διὸ μή σε λανθανέτω ἡ Κυρήνη ἀνυμνουμένη.

31. Ἀμφὶ κᾶπον] κῆπον Ἀφροδίτης τὴν Κυρήνην φησὶν, ὡς καλλίκαρπον καὶ διὰ τοῦτο ἐράσμιον καὶ ἐπαφρόδιτον. εἰ μὴ ἄρα τὸν τῶν Χαρίτων λόφον ὠνόμασεν οὕτως Ἀφροδίτης κῆπον. Καλλίμαχος· (Fragm. 266.) „Ἢ ὑπὲρ αὐσταλέον Χαρίτων λόφον.“

33. Παντὶ μὲν θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν] ἐπὶ παντὸς πράγματος δεῖ, φησὶ, τῷ θεῷ τὴν αἰτίαν ἀνάπτειν, ὑπερτιθέναι τε καὶ φιλεῖν· οὕτως Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ, φίλει· καὶ σὲ τοίνυν πρὸ μὲν πάντων τῷ θεῷ ἀνατιθέναι προσήκει, φιλεῖν δὲ παρὰ τοὺς ἄλλους ἑταίρους Κάῤῥωτον. ἐστὶ δὲ ὄνομα κύριον, περὶ οὗ μέμνηται πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαον· οἱ δὲ τὸν ἡνίοχον τοῦτον, ὅν φησιν ὁ Πίνδαρος τῆς Πυθικῆς νίκης αἴτιον γενέσθαι τῷ Ἀρκεσιλάῳ, κατάγειν δὲ αὐτῷ καὶ στρατιωτικὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀθροίσαντα. ταῦτα δὲ πιστοῦται παρατιθέμενος τὰ Θεοτίμου ἐκ τοῦ πρώτου περὶ Κυρήνης, ἔχοντα οὕτως· „διαπίπτουσαν δὲ τὴν πρᾶξιν αἰσθόμενος ὁ Ἀρκεσίλαος καὶ βουλόμενος δι' ἑαυτοῦ τὰς Ἑσπερίδας οἰκίσαι, πέμπει μὲν εἰς τὰς πανηγύρεις ἵππους ἀθλήσοντας Εὔφημον ἄγοντα. νικήσας δὲ τὰ Πύθια καὶ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα ἐστεφάνωσε, καὶ ἐποίκους εἰς τὰς Ἑσπερίδας συνέλεγεν. Εὔφημος μὲν οὖν ἐτελεύτα. Κάῤῥωτος δὲ, τῆς Ἀρκεσιλάου γυναικὸς ἀδελφὸς, διεδέξατο τὴν τῶν ἐποίκων ἡγεμονίαν.“ ὁ τοίνυν Πίνδαρος, τοῖς ἑταίροις καθομιλῶν, τὸ καταπραχθὲν τῷ Εὐφήμῳ τῷ Καῤῥώτῳ προσῆψε· μόνῳ γὰρ κατώρθωτό, φησιν, αὐτῷ ἀγαγόντι τὸ στρατιωτικόν. δόξειε δ' ἂν τούτοις συνᾴδειν καὶ τὸ μείζοσιν ἢ καθ' ἡνίοχον τοῖς περὶ αὐτοῦ λόγοις τὸν Πίνδαρον κεχρῆσθαι. ἑταῖρον γάρ φησι καὶ εὐεργέτην τοῦ βασιλέως· ὅπερ ἂν εἰκότως ἐπὶ κηδεστοῦ λέγοιτο ἢ ἐπὶ ἡνιόχου· (φησὶ γάρ· v. 57. Ἑκόντι τοίνυν πρέπει νόῳ τὸν εὐεργέτην ἀντιάσαι·) αὐτουργόν τινα τὸν Κάῤῥωτον γενόμενον ἡνιοχῆσαι τὸ ἅρμα, διὰ τὸ ἐπιεικῶς τοὺς Κυρηναίους ἁρματηλάτας εἶναι καὶ ἱππικοὺς, ὥστε ἀμφότερα τῷ Ἀρκεσιλάῳ αὐτὸν κατεργάσασθαι, ἡνιοχῆσαί τε καὶ στρατολογῆσαι.

35. Ὃς οὔτ' ἂν (sic) Ἐπιμηθέος ἄγων] Ἐπιμηθέως λέγουσιν ἐκείναν θυγατέρα τὴν Μεταμέλειαν [καὶ τὰ παραπλήσια], καθάπερ καὶ Προμηθέως τὴν Προμήθειαν. νῦν οὖν ὁ Πίνδαρος τὴν Πρόφασιν αὐτὴν Ἐπιμηθέως εἶπε θυγατέρα. οὐκ ἐκόμισεν οὖν σοὶ, ὦ Ἀρκεσίλαε, φησιν, ὁ Κάῤῥωτος λόγους καὶ προφάσεις, ἀλλὰ νίκην. εἰώθασι γὰρ οἱ ἡττηθέντες σκήπτεσθαι πορίζόμενοι προφάσεις τῆς ἥττης. Ἄλλως. παρεισῆκται ὁ Ἐπιμηθεὺς ἀνόητος καὶ ἀπὸ τῶν ἀποβαινόντων συμπτωμάτων καὶ παθῶν διδασκόμενος τὰ ἀσύμφορα καὶ μεταμελόμενος, ὁ δὲ τούτου ἀδελφὸς, Προμηθεὺς, καὶ σοφὸς καὶ προορώμενος. διὸ καὶ τοὔνομα ἀπὸ τοῦ προμαθεῖν ἔσχε. καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ Προμηθεῖ, „τοῦ „Προμηθέως, θέλων λέγειν τῆς φρονήσεως, „ἀντέχεσθαι, καὶ μὴ τῆς Μεταμελείας.“ ὀψίνοον δὲ τὴν Πρόφασιν εἶπε, διὰ τὸ ὀψέ ποτε καὶ βραδέως τὰ συμφέροντα καὶ ἀσύμφορα καταλαμβάνειν. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ὅστις Κάῤῥωτος οὐ τὴν τοῦ βραδέως βουλευσαμένου θυγατέρα Ἐπιμηθέως Πρόφασιν ἄγων εἰς τοὺς οἴκους τῶν Βαττιαδῶν, τουτέστι τῶν Κυρηναίων, παρεγένετο, τουτέστιν οὐχ ἡττηθεὶς καὶ προφασισάμενος αἰτίαν τῆς ἥττης ἦλθεν εἰς Κυρήνην, ἀλλὰ νικήσας.

39. Ἀλλ' ἀριστθάρματον ὕδατι Κασταλίας] ἀλλ' ἐξοχώτατον ἐκ τῶν ἁρμάτων

γέρας, ἐν Πυθῶνι παραγεγονὼς (ἀπὸ γὰρ τῆς πηγῆς τὸ χωρίον ἀκουςέον) περιέβαλεν ὁ Κάῤῥωτος ταῖς σαῖς κόμαις, ἀφθάρτοις ἡνίαις κατὰ τὸ τέμενος τῶν δυωδεκαδρόμων ἁρμάτων ἐπαρκῶν, τουτέςι, τὸ ςάδιον τοῖς ποσὶν ἐπαρκέσας, καὶ τὴν νίκην ἀπενεγκάμενος. φασὶ δέ τινες, ὅτι δώδεκα δρόμους ἀνύει τὸ τέλειον ἅρμα, τὸ δὲ πωλικὸν ὀκτώ. τοῦτο δὲ μαρτυρήσει καὶ ὁ Καλλίμαχος λέγων· (p. 394. t. i. Ern.)

Δωδεκάκις περὶ δίφρον * ἐσήγαγεν ἕθματα δίφρου.

43. Ἀκηράτοις ἀνίαις] ἀκηράτους ἡνίας παρὰ τὸ ἀδιαφθόρους εἶναι ἔφη· οὐ γὰρ διεφθάρησαν κατὰ τὸν δρόμον, ἀλλὰ διέμενον ὑγιεῖς· ἔξωθεν δὲ προσληπτέον τὴν κατὰ, ἵν' ᾖ, κατὰ τὸ τέμενος.

45. Κατέκλασε γὰρ ἐντέων σθένος οὐδὲν] οὐδὲν γὰρ τῶν αὐτοῦ ἁρμάτων ὁ Κάῤῥωτος κατέκλασεν. ἐν γὰρ τοῖς ἑξῆς αὐτὸς ἱςορεῖ τεσσαράκοντα δίφρους τοὺς συναγωνιζομένους τῷ τοῦ Ἀρκεσιλάου ἅρματι κατεάχθαι κατὰ τὸν δρόμον, μόνον δὲ τὸ τοῦ Καῤῥώτου ὄχημα ἀπήμαντον ἀνύσαι τὸ ςάδιον, καὶ διὰ τοῦτο ἀνατεθῆσθαι τῷ Ἀπόλλωνι· ὁ δὲ νοῦς οὕτως· οὐδαμῶς δὲ συνέτριψε τῆς τοῦ ἅρματος σκευῆς οὐδὲν, ἀλλὰ κρέμαται καὶ ἀνιέρωται τῷ Ἀπόλλωνι, ὁπόσα τῶν ταῖς χερσὶν ἁρμοζόντων τεκτόνων ποικίλματα ἄγων, τὸν Κρισαῖον λόφον κατὰ τὸ κοιλόπεδον πεδίον ἔδραμε τοῦ Ἀπόλλωνος.

51. Τό σφ' ἔχει (sic) κυπαρίσσινον μέλαθρον] ὅπερ τὸ ὄχημα ἔχει τις οἶκος ἐςεγανωμένος κυπαρισσίναις δοκοῖς πλησίον τοῦ ἀνδριάντος, ὅν τινα μονόδειλον ὄντα οἱ Κρῆτες παρὰ τῷ Παρνασσίῳ ὄρει καθίδρυσαν, τουτέςιν, ἐν τῇ Πυθοῖ. Μονόδροπον γὰρ τὸ μονόδειλον ἢ μονόξυλόν φησι, παρὰ τὸ μόνον αὐτὸ εἰλῆφθαι. δρέπεσθαι γὰρ τὸ λαμβάνειν.

57. Ἑκόντι τοίνυν πρέπει νόῳ] ὁ λόγος πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαον. προσήκει σέ, φησιν, ἑκοντὶ τὸν εὐεργέτην Κάῤῥωτον ἀμείβεσθαι, ἀνθ' ὧν εἰς σὲ διεπράξατο.

59. Ἀλεξιβιάδα, σὲ δ' ἠΰκομοι] ὦ Ἀλεξιβίου υἱὲ Κάῤῥωτε, σὲ δὲ αἱ εὔκομοι ἐκ (f. διὰ) τῆς μνήμης καταλαμβάνουσι Χάριτες.

61. Μακάριος, ὃς ἔχεις] μακάριος δὲ καὶ εὐδαίμων τυγχάνεις, ὅςις καὶ μετὰ τὸν μέγαν κάματον διὰ τῶν ἐμῶν φερτάτων λόγων, τουτέςι τῶν ὕμνων, ἔχεις μνημεῖα τῶν καμάτων. ταῦτα δὲ ἤτοι πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαον λέγει, διὰ τὸ ςάσεσι κεχρῆσθαι πρὸς τοὺς ὑπηκόους, ἢ πρὸς τὸν Κάῤῥωτον, διότι περὶ τὴν τῶν ἐποίκων συλλογὴν πολλὰ ἐταλαιπώρησεν.

64. Ἐν τεσσαράκοντα γὰρ πετόντεσσιν] ὁ νοῦς· ἐν γὰρ τεσσαράκοντα καταπεσοῦσιν ἡνιόχοις ἄθραυςον καὶ ὑγιᾶ τὸν δίφρον ἤγαγες ἀταράχῳ διανοίᾳ, καὶ παρεγένου εἰς τὸ Λιβύης πεδίον ἐκ τῶν ἐνδοξοτάτων ἀγωνισμάτων, καὶ εἰς τὴν ἐπίδοξον πόλιν Κυρήνην.

71. Πόνων δ' οὔ τις ἀπόκλαρός ἐςι] τοῦτο καθολικῶς φησι, παραμυθούμενος αὐτόν. ὁ δὲ νοῦς· οὐδεὶς δὲ ἀνθρώπων ἄμοιρός ἐςι πόνων καὶ καμάτων, οὔτε ἔςαι ποτέ. ἴσως δὲ τοῦτο εἶπεν, ὡς τοῦ Καῤῥώτου κεκμηκότος ἀβλαβὲς διασῶσαι τὸ ἅρμα.

74. Ἔμπας τὰ καὶ τὰ νέμων] τουτέςι τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακά. ἀμήχανον γάρ, φησιν, ἄνθρωπον ὄντα, τὰ πάντα ἀγαθὰ λαβεῖν. Ὅμηρος· (Iliad. ω'. 527.)

Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει.

καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος· (Pyth. iii. 145)

Ἓν παρ' ἐσλὸν πήματα σὺν
Δύο δίδονται βροτοῖς.

χρῶνται δὲ τῷ ἔμπας ἀντὶ περισπωμένου τοῦ, ὁμῶς, ὅ ἐςιν ἴσον τῷ ὁμοίως· καὶ γὰρ τὸ ἔμπης ἀντὶ περισπωμένου τοῦ ὁμῶς τάσσει Ὅμηρος· (Odyss. σ'. 353.)

Ἔμπης μοι δοκέει δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ
Καὶ κεφαλῆς.

Καὶ πάλιν· (Iliad. ξ'. 174.) "Ἔμπης ἐς "γαῖάν τε καὶ οὐρανόν." καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων.

76. Κεῖνόν γε καὶ βαρύκομποι λέοντες] Ἀρίςαρχος κατὰ τὸν τόπον φησὶ τοῦτον, καθ' ὃν ἔκτιςαι ἡ Κυρήνη, λέοντας διατρίβειν πολλούς, τῷ δὲ Βάττῳ τὸν Ἀπόλλωνα δοῦναί τινας ἐπῳδὰς, δι' ὧν αὐτοὺς ἔμελλεν ἀποσοβήσειν, καὶ τὸν τόπον ἡμερώσειν. Ὑπερποντίαν δὲ αὐτὸν ἐπενέγκαι γλῶσσάν φησι, παρόσον τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος φωνὴν ἐκ Δελφῶν εἰς Λιβύην μετήνεγκε. μήποτε δὲ τοπικῇ κατείληπται φράσει, καί ἐςιν ὃ βούλεται λέγειν, ὅτι ἐνθήρας τῆς Λιβύης οὔσης, ὁ Βάττος οἰκίσας τὴν Κυρήνην παρεσκεύασε φυγεῖν τοὺς λέοντας, δέει τῷ αὐτοῦ; ὁ δὲ νοῦς· ἐκεῖνον δὲ τὸν Βάττον καὶ οἱ χαλεποὶ λέοντες τῆς Λιβύης ἔφυγον, γλῶσσαν ἐπεί σφισιν ἀπένεικεν ὑπερποντίαν. οὐχ ὅτι, φησὶν ὁ Δίδυμος. οἱ λέοντες ἐκ φωνῆς ἔφυγον, ἀλλ' ἐπεὶ τὴν ἀπόφασιν ἐκ Πυθίας ὑπὲρ τὸν πόντον διεκόμισεν. ἐλθόντι γὰρ αὐτῷ εἰς Δελφοὺς, καὶ χρωμένῳ, πῶς ἀποκαταςῆσαι φωνὴν, παραλιποῦσα τὸ ἐρωτηθὲν ἐκέλευσεν αὐτῷ πόλιν κτίζειν ἐπὶ τῆς Λιβύης. τοιοῦτον οὖν ἐςι τὸ, γλῶσσαν ἐπεί σφιν ἀπένεικεν, ἐπεὶ τὸν χρησμὸν διεκόμισε. κατὰ γὰρ τὸν χρησμὸν διεβίβασεν ὄχλον, καὶ ἔκτισε τὴν Κυρήνην. ἔφυγον δὲ οἱ λέοντες φοβηθέντες τὸ πλῆθος,

* f. νύσσαν et οἴματα.

σὺ τὴν φωνὴν τοῦ Βάττου. οἱ δὲ τὸ, γλῶσσαν ἐπεί σφιν ἀπένειμεν ὑπερποντίαν, οὕτως ἀποδιδόασιν· ὅτι τοσοῦτον ἐφώνησεν, ὥστε τὴν πρότερον ἐνδεδωκυῖαν αὐτῷ (φωνὴν) ὑπερποντίαν γενέσθαι.

80. Ὁ δὲ ἀρχαγέτας δῶκεν (sic) Ἀπόλλων] ὁ δὲ τῆς ἀποικίας ἀρχηγέτης Ἀπόλλων τοὺς θῆρας εἰς φυγὴν παρώρμησεν, ὅπως ἂν μὴ τῷ βασιλεῖ τῆς Κυρήνης, τῷ Βάττῳ, ἀτελὴς γένοιτο, καὶ οὐχὶ ἀνοικισθῇ ἡ Κυρήνη. καὶ τοῦτο ἑαυτῷ συνᾴδων ὁ Δίδυμος οὕτως ἀποδίδωσιν· ἐπεὶ ὁ Ἀπόλλων ἔχρησεν οἰκίσαι τὴν Κυρήνην, αἴτιος ἐγένετο τοῦ φυγεῖν τοὺς θῆρας. οἰκιζομένης γὰρ τῆς πολέως ἔφυγον· μενόντων δὲ τῶν θηρίων οὐκ ἂν ᾠκίσθη ἡ Κυρήνη.

85. Ὃ καὶ βαρειᾶν νόσων] ὅς τις, φησὶν, ὁ Ἀπόλλων καὶ τῶν βαρειῶν νόσων τοῖς τε ἀνδράσι καὶ ταῖς γυναιξὶν ἄκεσιν δίδωσι· καὶ γὰρ ταῦτα διὰ χρησμῶν θεραπεύει.

87. Πόρεν τε κίθαριν] τὴν κιθαριστικὴν ἐμπειρίαν. Ὅμηρος· (Iliad. β΄. 827.) "ᾧ "τόξον Ἀπόλλων," ἀντὶ τοῦ, τὴν τοξικήν. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἐχαρίσατο δὲ τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει καὶ τὴν κιθάραν, καὶ δωρεῖται τὴν μουσικὴν, οἷς ἂν βούληται, ἀστασίαστον ἄγων εἰς τὰς φρένας τῶν ἀνθρώπων δικαιοσύνην.

91. Μυχὸν μαντήϊον λέγει, ἐπειδὴ καὶ τὸ ἄδυτον αὐτοῦ μαντικόν.

92. Τῷ καὶ Λακεδαίμονι] ᾧ, τῷ χρησμῷ, καὶ τοὺς Ἡρακλείδας καὶ τοὺς Αἰγιμιοῦ παῖδας κατῴκισεν ἐν Λακεδαίμονι, καὶ Ἄργει, καὶ Πύλῳ. ἀπὸ δὲ τῆς Πύλου τὴν Μεσήνην διδόασι. τριμερὴς δὲ ἡ τῶν Ἡρακλειδῶν διαίρεσις. οἱ μὲν γὰρ Ἀριστοδήμου παῖδες Προκλῆς καὶ Εὐρυσθένης ἔσχον τὴν Λακωνικὴν, ὁ δὲ Τήμενος τὸ Ἄργος, ὁ δὲ Κρεσφόντης τὴν Μεσήνην. χρησμῷ δὲ οὗτοι κατῆλθον, προστάξαντος τοῦ Ἀπόλλωνος. δῆλον δὲ ὅτι καὶ οἱ Αἰγιμιοῦ παῖδες Δύμας καὶ Πάμφυλος συγκατῆλθον τοῖς Ἡρακλείδαις. συνῴκησαν δὲ οἱ Θηβαῖοι τοῖς Λακεδαιμονίοις.

93. Καὶ ζαθέᾳ Πύλῳ] ἀπὸ οὖν τῆς Πύλου τὴν Μεσήνην σημαίνει. οἱ γὰρ νεώτεροι τὴν Πύλον, ἧς ὁ Νέστωρ ἡγεῖτο, οὐ περὶ τὴν Τριφυλίαν τῆς Ἀρκαδίας, ἀλλὰ περὶ τὴν Μεσήνην διδόασι.

96. Τὸ δ' ἐμὸν, γαρύεντ' (sic) ἀπὸ Σπάρτας;] ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ χοροῦ τῶν Λιβύων, ἢ ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ. ὁ δὲ νοῦς· τὸ δὲ ἐμὸν κλέος καυχᾶται εἶναι ἀπὸ Σπάρτης, ὅπου γεγεννημένοι οἱ πρόγονοι ἡμῶν οἱ Αἰγεῖδαι εἰς τὴν Θήραν ἀφίκοντο. ἐκ Λακεδαίμονος γὰρ εἰς τὴν Θήραν ἡ ἀποικία ἐγένετο, ἐκ δὲ Θήρας εἰς Κυρήνην. Αἰγεΐδας οὖν κέκληκε τοὺς Λακεδαιμονίους, διὰ τὸ κατοικισθῆναι τοὺς παρὰ Θηβαίοις καλουμένους Αἰγεΐδας ἐν Λακεδαίμονι. συνῴκησαν γὰρ οἱ Θηβαῖοι τοῖς Λακεδαιμονίοις. χρόνῳ δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι συνεξῆλθον τοῖς εἰς Θήραν ἀπῳκηκόσι, φημὶ δὲ τοῖς ἀπὸ τῶν Λημνιάδων καὶ τῶν Ἀργοναυτῶν. ἀπὸ δὲ Θήρας γεγένηται ἀποικία εἰς Κυρήνην. Ἔστιν οὖν τὸ πᾶν ἐσπουδασμένον τῷ Πινδάρῳ, ὥστε δεῖξαι αὐτὸν συγγενῆ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Κυρηναίων, οὕτω δὲ καὶ τοῦ νικηφόρου.

99. Ὅθεν γεγενναμένοι] ἐπεὶ ἐκ Λακωνικῆς ἐλθόντες οἱ περὶ Θήραν, Καλλίστην ᾤκησαν. Καλλίμαχος· (Hymn. in Apoll. 74.) "Ἐκ μέν σε Σπάρτης ἕκτον "γένος."

101. Αἰγεῖδαι ἐμοὶ πατέρες] θέλει δεῖξαι τὸν Ἀρκεσίλαον τὸ γένος κατάγοντα ἀπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν. διτταὶ δὲ αἱ τῶν Θήβηθεν Αἰγειδῶν εἰς Σπάρτην ἀφίξεις, προτέρα μὲν ἡ σὺν τοῖς Δωριεῦσι καὶ Ἀριστοδήμῳ, ἧς μέμνηται Ἔφορος ἐν τῇ πρώτῃ, λέγων, "Ὕλλον καὶ τοὺς ἄλλους, τοὺς ἀποτυχόντας τῆς ἐπὶ τὴν Σπάρτην στρατείας ἐπερωτᾷν τὸν θεὸν, τίνας τῶν Ἑλλήνων ποιήσονται πρὸς τὴν κάθοδον συμμάχους· τὸν δὲ ἀνελεῖν, τοὺς ὑπὸ Ἡρακλέους εὐεργετηθέντας, πρώτους δὲ τούτους κελεῦσαι Αἰγεΐδας παρακαλεῖν. ὑπολαμβάνοντας δὲ ταῦτα εὐλόγως προστεταχέναι τὸν θεὸν, ἐλθεῖν εἰς τὰς Ἀθήνας πρῶτον, εἰδότας Θησέα τὸν Αἰγέως μέγιστα πάντων ὑφ' Ἡρακλέους εὐεργετημένον, εὖ δὲ ἔχειν τὴν μαντείαν νομίζοντας, καὶ πρώτους τοὺς Θησέως τοῦ Αἰγέως ἀπογόνους ἐκάλουν, πρὸς τὸ μὴ τῆς καθόδου διαμαρτεῖν. ἔπειτά φασι, τὸν Ἀριστόδημον διὰ τῆς Βοιωτίας πορευόμενον καταλαβεῖν θύοντάς τινας τῶν Θηβαίων παρὰ τὴν ὁδὸν, καὶ τοῦ κήρυκος ἀκούσαντα τοῖς Αἰγεΐδαις εὐχομένου τὰ ἀγαθὰ, λαβεῖν περὶ τῆς μαντείας ἔννοιαν, καὶ νομίσαντα δεῖν, ἐπειδὴ τοὺς Ἀθήνηθεν Αἰγεΐδας πρώτους παρακαλοῦντες διημάρτανον, τοὺς ἐκ τῶν Θηβῶν συμμάχους μετελθεῖν προτέρους. κατὰ τύχην δὲ ταύτῃ τῇ στρατείᾳ τῶν Ἡρακλειδῶν τὴν Πελοπόννησον κατασχόντων, ἡγοῦντο τὸ μαντεῖον εἰρῆσθαι περὶ τῶν ἐν Θήβαις Αἰγειδῶν." ἑτέρα δὲ ἡ σὺν Τιμομάχῳ, ἐν ᾧ πρὸς Ἀμυκλαεῖς Λακεδαιμονίοις καθειστήκει πόλεμος. τινὲς δὲ Αἰγέα, ἀφ' οὗ ἡ τῶν Αἰγειδῶν ἐν Θήβαις φατρία τοὔνομα ἔλαβε, Σπαρτὸν εἶναι τῶν ἀπὸ Κάδμου.

104. Ἔνθεν ἀναδεξάμενοι] ὅθεν, ἀπὸ τῆς Θήρας διαδεξάμενοι τὰ πάτρια ἔθη τῆς πανηγυρέως· ἢ ὅθεν τὸ γένος κατάγοντες ἡμεῖς οἱ Θηβαῖοι, ἐπαινοῦμεν τὴν Κυρήνην, ὦ Ἄπολλον.

106. Καρνεῖ' ἐν δαιτὶ σεβίζομεν (sic)] τοὺς γὰρ Αἰγεΐδας κατὰ χρησμὸν ἀπὸ Θηβῶν λαβόντες, ἀπὸ ἑορτῆς Καρνείου Ἀπόλλωνος δειπνοῦντας ἐπήγαγον.

108. Τὰν χαλκοχάρμαι ξένοι] περὶ τῆς εἰς Κυρήνην ἀφίξεως τῶν Ἀντηνοριδῶν Λυσίμαχος ἐν πρώτῳ τῶν νόστων ἱστορεῖ, παρ' Ἄμνακι, βασιλεῖ Λιβύων, αὐτοὺς ᾠκηκέναι, μὴ βουλομένους συνοικεῖν τοῖς τὸ Ἴλιον πεπορθηκόσι, καὶ ὅτι ἔκτισε μεθ' ἱκανὸν χρόνον τὸν μεταξὺ Κυρήνης καὶ τῆς θαλάσσης κείμενον λόφον, Ἀντηνοριδῶν ἐπικεκλημένον. τινὲς δὲ οὕτω τὴν ἱστορίαν ἐκτίθενται· οἱ Ἀντηνορίδαι φιλοφρονητικώτερον διέκειντο πρὸς τοὺς Ἕλληνας. φησὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀντήνωρ· (Hom. Iliad. γ'. 205.) "Ἤδη "γὰρ καὶ δεῦρο ποτ' ἤλυθεν." καὶ ὑποβαίνων· (ibid. 207.)

Τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα.

καὶ οἱ Ἕλληνες δὲ κατὰ τὴν πόρθησιν παρδαλέῃ τῷ Ἀντήνορος οἴκῳ παρῃώρησαν, σημεῖον ποιούμενοι τοῖς οἰκείοις στρατιώταις, τοῦ μηδένα ὡς πολέμιον οἶκον πορθῆσαι. διαφυγόντες δὲ τὸν πόλεμον συναπῆραν μὲν τῷ Μενελάῳ, κατὰ δὲ τὴν πλάνην τοῦ Μενελάου εἰς Λιβύην ἐλθόντες οἱ Ἀντηνορίδαι, καταπονηθέντες τῷ χειμῶνι καὶ τῇ πολυχρονίῳ πλάνῃ, ᾤκησαν αὐτόθι. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἣν τινα Λιβύην οἰκοῦσι καὶ κατέχουσιν οἱ πολεμικώτατοι ξένοι, οἱ τοῦ Ἀντήνορος παῖδες*. σὺν γὰρ τῇ Ἑλένῃ καὶ τῷ Μενελάῳ παρεγένοντο, ἐπειδὴ τὴν πατρίδα πορθηθεῖσαν ἐθεάσαντο κατὰ τὸν πόλεμον.

113. Τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος] ἀντὶ τοῦ, οἱ Κυρηναῖοι. ἐτίμων, φησὶ, τοὺς Ἀντηνορίδας οἱ Κυρηναῖοι οἵδε, οὓς ὁ Βάττος ἤγαγεν εἰς τὴν Λιβύην. οἱ γὰρ ἐρχόμενοι πρὸς αὐτοὺς μετὰ τοῦ φέρειν δῶρα, καθαγίζουσιν ἐπιμελῶς καὶ προσδέχονται καὶ θεραπεύουσιν, οὓς διεπεραίωσε, τὴν τῆς ἁλὸς κέλευθον ἀνοίγων, τουτέστι σχίζων διὰ τὸν πλοῦν, ἢ ἀντὶ τοῦ, συνήθη ποιῶν. Τὸ μὲν γὰρ πρῶτον οὐκ ἐπλεῖτο, ὡς ἂν τῆς Κυρηναϊκῆς ἐρήμου οὔσης· ὅτε δὲ ᾤκισεν αὐτὴν, πλωΐμη ἐγένετο διὰ τὴν ἐπιμιξίαν. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· τὸ δὲ ἱππικώτατον ἔθνος τῶν Κυρηναίων μετ' ἐπιμελείας τοὺς Ἀντήνορος παῖδας τεθνηκότας δεξιοῦνται θυσίαις. παραγίνονται δὲ μετὰ δώρων καὶ ἐναγισμάτων.

117. Τοὺς Ἀριστοτέλης ἄγαγεν] ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης ἦν, φησιν, ὁ κτίσας τὴν Κυρήνην, ὁ κληθεὶς Βάττος, ὁ καὶ τὴν λεγομένην Σκυρωτὴν πλατεῖαν αὐτοῖς κατασκευάσας. τὸ δὲ μείζονα ἀντὶ τοῦ μεγάλα ἁπλῶς, οὐ πρὸς ἄλλα συγκρίνων. Ἄλση δὲ, τὰ τῶν θεῶν τεμένη.

120. Εὐθύτομόν τε κατέθηκεν] κάθοδον ἐποίησε, φησιν, εὐθυτενῆ καὶ λείαν. τῶν γὰρ χωρίων τραχυτάτων ὄντων, λείαν ἀπειργάσατο ὁδόν.

121. Ἀπολλωνίαις] ταῖς τοῦ Ἀπόλλωνος τοίνυν ἀλεξιμβρότοις θαλίαις καὶ ἵπποις πεδιάδα εἶναι καὶ βαδιστὴν, ἀπὸ κοινοῦ ἐποίησεν. Ἀλεξιμβρότοις δὲ, ταῖς ἀπαλεξούσαις τὰ τῶν ἀνθρώπων φαῦλα. τοὺς γὰρ θεοὺς θεραπεύομεν πρὸς ἀλέξησιν τῶν φαύλων. ἀλεξιμβρότους φησὶ τὰς πομπὰς, παρὰ τὸ ἀλέγειν, ὅ ἐστι φροντίζειν, ὧν φροντίζουσιν, ὡς συντελεσθῶσιν· ἢ ἐπεὶ εἰς ἀλέξησιν τῶν κακῶν ὑπὸ τῶν βροτῶν γίνονται. πομπαῖς γὰρ καὶ θυσίαις ἱλάσκονται τὸ δαιμόνιον. τὸ δὲ ὅλον· τὴν Σκυρωτὴν οὖν, φησιν, ὁδὸν κατεσκεύασεν ὁ Βάττος, δι' ἧς αἱ τῷ Ἀπόλλωνι γινόμεναι πομπαὶ κομίζονται εἰς τὸ ἱερόν. Πεδιάδα δὲ κέκληκε τὴν ὁδὸν, ὡς ἐπίπεδον καὶ λείαν. οὕτως οὖν καλεῖται πλατεῖα Σκυρωτὴ ἐπὶ τῆς Κυρήνης. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἱερὸν τῶν Διοσκούρων ἐν ἐκείνῃ τῇ πλατείᾳ εἶναι. λέγεται δὲ Σκυρωτὴ ἀντὶ τοῦ λιθόστρωτος.

124. Σκυρωτὰν ὁδὸν] ἀντὶ τοῦ λιθόστρωτον. Σκύρον γὰρ λέγουσι τὴν λατύπην, τὴν ἀπὸ τῆς κατεργασίας τῶν λίθων ἀποπίπτουσαν. Πρυμνοῖς δὲ ἀγορᾶς εἶπεν, ἀντὶ τοῦ, τοῖς ἐσχάτοις ἄκροις. τὸ δὲ ἐπίδιχα, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ θάτερα μέρη.

Ἔνθα πρυμνοῖς ἀγορᾶς] τὸν τάφον αὐτοῦ συνίστησιν, ἐπὶ τοῖς τῆς ἀγορᾶς ὁρίοις ὄντα. φησὶ γὰρ, ἐπ' ἐσχάτοις τῆς ἀγορᾶς δίχα κεῖται θανὼν, ἐπὶ τῷ διορίζοντι τὴν ἀγορὰν ἄκρῳ. ἔστι δὲ καὶ οὕτω διελέσθαι· ἐπὶ πρυμνοῖς τῆς ἀγορᾶς κεῖται θανὼν, δίχα τῶν ἄλλων ἡρώων. ἢ διακεχωρισμένος τῶν ἄλλων βασιλέων ἐν τῇ Κυρήνῃ πρὸς τὰ τελευταῖα τῆς ἀγορᾶς κεῖται τεθνηκὼς ὁ Βάττος.

127. Μάκαρ μὲν ἀνδρῶν μέτα] μακάριος μὲν, ὅτι ἐν ζῶσιν ἦν, καὶ μετὰ τοῦτό, φησιν, ὡς ἥρως τιμᾶται σεπτὸς ὢν παρὰ Κυρηναίοις. Τὸ δὲ, ἄτερθε πρὸ δωμάτων, φησὶν, ἤτοι τοῦ ἥρωος Βάττου, ἢ τῶν βασιλείων, ἢ καὶ πρὸ τῶν τῆς πόλεως πυλῶν. καὶ κατὰ τοῦτο δοκεῖ τῶν ἄλλων διαφέρειν ὁ Βάττος, ὅτι ὁ μὲν ἄκρᾳ ἀγορᾷ τέθαπται, οἱ δὲ πρὸ τῆς πόλεως.

132. Μεγάλαν δ' ἀρεταν (sic)] τῶν δὲ ἐπισήμων σου, φησὶν, ἀρετῶν κατακούουσιν, ὦ Ἀρκεσίλαε, οἱ πρόγονοι τῇ ἑαυτῶν φρενὶ τῇ ὑπογείῳ. τῶν ἀρετῶν δὲ τῶν οὐσῶν αὐτοῦ ὄλβον. ὄλβον δὲ λέγει τὸν κῶμον, ὅς ἐστιν αὐτῶν ὄλβος. τί γὰρ κατέλιπε τοῖς τεθνεῶσιν, ἢ ὄλβον ἔχειν τοὺς ἐπαίνους τοὺς διὰ τῶν ποιημάτων, τουτέστι, πλουτεῖν ἐπαίνοις. χθονίᾳ δὲ φρενί φησι, παρόσον τεθνήκασι καὶ ἐν τῇ γῇ κεῖνται.

136. Υἱῷ τε κοινὰν χάριν] τὸν Ἀρκεσίλαον υἱὸν εἶπεν, καθὸ ἀπόγονος ἦν τοῦ Βάττου. ἀκούοντες οὖν τῶν ὕμνων τῶν εἰς Ἀρκεσίλαον κοινὴν ἔχουσι τὴν χάριν οἱ πρό-

* G. εἰσὶ δὲ Γλαῦκος, Ἀκάμας, Ἱππόλοχος.

γονοι. ἢ οὕτω· τὴν μεγάλην τοῦ Ἀρκεσιλάου ἀρετὴν τοῖς ποιήμασιν ἐπικοσμουμένην ἀκούουσί που οἱ πρόγονοι τῇ χθονίᾳ αὐτῶν φρενί.

138. Ἔνδικόν τ' Ἀρκεσίλαν (sic)] πρέπει τὸν Ἀπόλλωνα εὐχαριστεῖσθαι ὑπὸ Ἀρκεσιλάου, καὶ ὑμνεῖσθαι αὐτὸν ἐν τῇ ᾠδῇ τῶν νέων, διότι ἐκ Πυθῶνος εἴληφε τὴν νίκην, καὶ τὸ μέλος, ὃ νῦν γέγραφεν, ὅ ἐστι λυτήριον τῶν δαπανῶν. ἢ οὕτω· τὸν ἐν ἀοιδᾷ νέων, ὅν τινα τὸν Ἀρκεσίλαον ἐν τῷ χορῷ καὶ τῇ τούτου ᾠδῇ προσήκει ἀνυμνεῖν τὸν Ἀπόλλωνα, ἔχοντα (τὸν Ἀρκεσίλαον) καλλίστην παραμυθίαν τῶν δαπανῶν, τὴν ἐκ Πυθῶνος. λέγει δὲ τὴν νίκην καὶ τὸ ἐπὶ νίκης μέλος. ἐδαπάνησε μὲν γὰρ πολλὰ καὶ ἐπόνησεν, οὐκ εἰς κενὸν δὲ, ἀλλὰ τυχὼν τῆς νίκης ἀμοιβὴν ἔσχε τῆς δαπάνης. ταῦτα δὲ εἶπεν, ὡς πολλὰ δεδωκότος καὶ ἀναλώσαντος Ἀρκεσιλάου.

146. Κρέσσονα μὲν ἁλικίας] τουτέστι, κρείττονα τῆς ἡλικίας νοεῖ καὶ λέγει, ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν δὲ τὸν νοῦν ἔχει καὶ τὴν φρόνησιν, κατὰ δὲ τὸ θάρσος καὶ τὴν ἀνδρείαν τοσοῦτός ἐστιν, ὅσος ὁ αἰετὸς πρὸς τοὺς ἄλλους ὄρνεις συγκρινόμενος.

151. Οἷον σθένος] θαυμαστικῶς· ὁποῖον δὲ ἐν ταῖς ἀγωνίαις καὶ τοῖς ἀγῶσιν ἔχει τὸ ἑαυτοῦ σθένος, ὡς ἂν ὀχύρωμα καὶ τειχίον.

152. Ἔν τε Μοίσαισι ποτηνὸς ἀπὸ ματρὸς φίλας] ἀμφίβολον, πότερον ἀπὸ μητρὸς πεπαιδευμένος, ἢ ἀπὸ τῆς πρώτης ἡλικίας ἔνδοξος ἦν καὶ πτηνὸς, τουτέστι, τῇ δόξῃ μετεωριζόμενος, ἤτοι περὶ τὴν παίδευσιν, ἢ οὐχ' ὑπὸ μητρὸς ἐδιδάσκετο, ἀλλὰ φύσει τέλειος ἦν κατ' ἀρετὴν, οὐ νεοσσὸς ἀλλὰ πτηνὸς, τουτέστιν, οὐ τῶν διδασκόντων ἔχρῃζεν. Ἄλλως. ἐν δὲ λόγῳ καὶ ἀρετῇ ὀξὺς καὶ ταχὺς ἀφ' ἑαυτοῦ εὐθὺς τεχθεὶς γέγονεν, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἐκ νέας ἡλικίας περὶ παίδευσιν ἐπιθυμητικῶς ἔχειν.

155. Ὅσσαι τ' (sic) εἰσὶν ἐπιχωρίων] ὅσα τέ ἐστι παρὰ Κυρηναίοις τῶν καλῶν ἔθη, ταῦτα ὑπέμεινε καὶ κατώρθωσε πρῶτος. τὸ γὰρ δαιμόνιόν, φησιν, αὐτῷ ἐπί τε τοῦ παρόντος προθύμως τελεῖται κατὰ δύναμιν, καὶ εἰς τὸν μέλλοντα ταὐτὰ χρόνον. Ἄλλως. ἐπεὶ εὐκταίως νῦν ἔχει αὐτῷ τὰ παρὰ τῶν θεῶν, οὕτω καὶ εἰς τὸ μέλλον. ὦ Κρονίδαι οὖν, φησὶ, μὴ ἐάσητε τοιοῦτον ἐλάττωμα περὶ τὸν βίον αὐτοῦ γενέσθαι, ὥστε, καθάπερ ὑπὸ φθινοπώρου πνοῆς τὰ φύλλα κεῖται ἐπὶ τὴν γῆν τῶν δένδρων, οὕτω καὶ τὰ πράγματα αὐτοῦ μαρανθῆναι, ἀλλ' ἀειθαλὴς αὐτοῦ μένοι ὁ βίος, μηδέποτε φθίνων, μηδὲ φυλλοῤῥοῶν.

164. Διός τοι νόος] ὁ δὲ τοῦ Διὸς νοῦς τὴν ἑκάστου τύχην κυβερνᾷ καὶ ἐπὶ τὰ βελτίονα ἄγει.

166. Εὔχομαί νιν] εὔχομαί, φησιν, αὐτὸν τὸν Δία, ὥσπερ νῦν ἐν τῇ Πυθῶνι δέδωκε γέρας καὶ τιμὴν τὴν ἀπὸ τῆς νίκης, οὕτω καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δοῦναι αὐτῷ νίκην, ἤτοι τῷ Ἀρκεσιλάῳ, ὅς τις ἐστὶ Βάττου γένος.

Carmen VI.

Περὶ τῶν κώλων ταυτησὶ τῆς ᾠδῆς.

Τοῦ ἕκτου εἴδους ἡ ᾠδὴ μονόστροφός ἐστι κώλων θ'. Τὸ α' σύνθετον ἐκ πενθημιμεροῦς καὶ ἑφθημιμεροῦς ἰαμβικόν. Τὸ β' τρίμετρον ἐπιωνικὸν ἀκατάληκτον. ἄδηλον δὲ πότερον ἐκ β' ἰωνικοῦ, ἢ α'. Τὸ γ' ὅμοιον τῷ· τίς σὰς παρήειρε φρένας; Τὸ δ' τρίμετρον ἐπιχοριαμβικὸν ὑπερκατάληκτον. Τὸ ε' ὅμοιον τῷ γ'. Τὸ ϛ' τρίμετρον τροχαϊκὸν καταληκτικόν. Τὸ ζ' ἰαμβικὸν πενθημιμερές. Τὸ η' ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ θ' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν Πινδαρικόν.

Ξενοκράτει Ἀκραγαντίνῳ.] Γέγραπται ἡ ᾠδὴ αὕτη Ξενοκράτει Ἀκραγαντίνῳ νενικηκότι κατὰ τὴν κδ' Πυθιάδα. φανερὸν δὲ, ὅτι αἱ ᾠδαὶ οὐ κατὰ χρόνον διάκεινται. ἡ γὰρ πρὸ ταύτης ᾠδὴ Ἀρκεσίλᾳ γέγραπται

νικήσαντι τὴν λα' Πυθιάδα. ὁ δὲ Ξενοκράτης Θήρωνος ἦν ἀδελφός. Ἔστι δὲ ἡ ᾠδὴ μονόστροφος, αἱ δὲ μονόστροφοι ἀντιστρεφούσας ἔχουσι τὰς στροφὰς ἀλλήλαις, ὥστε ἴσα εἶναι τά τε τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστρόφου. διὸ οὐδὲ κορωνίσι χρῶνται ἐπ' αὐτῶν διὰ μέσου. αἱ δὲ πρὸς τριάδα γεγραμμέναι ἴσας ἔχουσι τὰς στροφὰς καὶ ἀντιστρόφους, τὴν δὲ ἐπῳδὸν διαλλάττουσι τούτων.

1. Ἀκούσατ'· ἦ (sic) γὰρ ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας] ὁ λόγος ἤτοι ἀπὸ τοῦ χοροῦ ἐστιν, ὡς ἐγκωμιάζοντος τὴν πόλιν ὡς εὔφορον, ἤτοι παρὰ τοῦ Πινδάρου πρὸς τοὺς μέλλοντας διακομίζειν τὸν ὕμνον. ἀμφιβάλλεται δὲ τὰ τῆς φράσεως, καὶ οἱ μὲν Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτας ἄρουραν τὴν Ἀκράγαντα ἀκούουσι, διὰ τὸ ἐπιτερπῆ τὴν πόλιν εἶναι καὶ ἐράσμιον· οἱ δὲ τὸν Πύθιον ναόν. δύναται δὲ καὶ ἀλληγορῶν ὁ Πίνδαρος τὴν ἑαυτοῦ ποίησιν λέγειν ἄρουραν Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης, ἤτοι τὴν ποιητικὴν, ἀφ' ἧς δρέπεται τὰ μέλη ὁ Πίνδαρος. ὁ δὲ λόγος ἐκ τῶν χορευτῶν, ἤτοι πρὸς ἀλλήλους διαλεγομένων, ἢ πρὸς τοὺς ἀναληψομένους τὸ ποίημα. ὁ δὲ ἢ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ δὴ κεῖται. ὃ δὲ βούλεται λέγειν, τοιοῦτόν ἐστιν· ἀκούσατε· ἑλικώπιδος γὰρ Ἀφροδίτης ἢ Χαρίτων ἄρουραν ἀναπολοῦμεν εἰς τὴν Πυθὼ παριόντες, ἥ ἐστιν ὀμφαλὸς τῆς γῆς. ὁ δὲ νοῦς· ἀκούσατε· καὶ γὰρ δὴ τῆς εὐοφθάλμου Ἀφροδίτης καὶ τῶν Χαρίτων αὐτῶν ὑπὸ τὸ χωρίον ἀνεστρεφόμεθα, τουτέστιν, ἀνυμνοῦμεν τὴν Ἀκράγαντα εἰς τὸν ναὸν παραγινόμενοι, τὸν τῆς ἐριβρόμου γῆς ὄντα ὀμφαλὸν, τουτέστιν, εἰς τὴν Πυθῶνα.

4. Πυθιόνικος ἔνθ' ὀλβίοισιν] οὐκ ἀπὸ φυλῆς, ὁ Ἀρίσταρχος. τοῦ κυρίου γὰρ ὄντος Ἐμμενίδου, οὐκ ἂν γένοιτο Ἐμμενίδαι. ἡ δὲ ποιητικὴ παρέκτασις καὶ οἱ σχηματισμοὶ ἐπὶ τῶν κυρίως πατρωνυμικῶν ἐπὶ τὰ αὐτῶν τρεπόμενα ὀνόματα, οἷον Ἡρακλείδης καὶ Ἀσκληπιάδης, ἐστὶ μὲν σχήματι πατρωνυμικὰ, κύρια δέ τινων. εἴ τις οὖν τὸν τοῦ Ἡρακλείδου υἱὸν πατρωνυμικῶς βούλοιτο σημῆναι, ὁμωνύμως ἂν πάλιν [πατρὸς] Ἡρακλείδην καλοίη. Ἱππόστρατος δὲ, ὁ τὰ περὶ Σικελίας γενεαλογῶν φησιν, ὅτι Ἐμμενίδης καὶ Ξενόδικος, Τηλεμάχου υἱοί· καὶ Ἐμμενίδου μὲν οἱ περὶ Θήρωνα καὶ Ξενοκράτην, Ξενοδίκου δὲ Ἱπποκράτης καὶ Κάπυς, οἱ φυγαδευθέντες ὑπὸ Θήρωνος, ὕστερον Κάμικον κατασχόντες Σικελιωτικὸν πόλισμα· καθ' ἣν καὶ ὁ Μίνως ὑπὸ ταῖς Κωκάλου θυγατράσιν ἀπώλετο, κατὰ ζήτησιν Δαιδάλου ἐλθών. ὁ δὲ νοῦς· ἔνθα, ἐν τῇ Πυθῶνι, τοῖς εὐδαίμοσιν Ἐμμενίδαις, καὶ τῷ Ἀκράγαντι, καὶ τῷ Ξενοκράτει, ὁ ὑπὲρ τῆς τῶν ἵππων νίκης Πυθιόνικος θησαυρὸς, τουτέστιν, ὁ ὕμνος πρόχειρος καὶ ἕτοιμος ἵσταται καὶ ἀνάκειται ἐν τῇ πολυχρύσῳ Ἀπολλωνίᾳ νάπῃ, τῇ Πυθοῖ. ἢ οὕτως· ἔνθα, ἐν τῷ ναῷ τῷ ἐν Πυθοῖ. ἐκεῖ γὰρ ἡ Ἀπολλωνία νάπη, περὶ ἧς ἐν Παιᾶσιν εἴρηται. ἔνιοι δὲ νάπην τὸ πεδίον ἤκουσαν, ἐν ᾧ οἱ ἱππικοὶ ἀγῶνες ἐτελοῦντο. τινὲς δέ φασιν. εἰς τρεῖς μοίρας διῃρῆσθαι τοὺς Δελφούς· καὶ τούτων ἡ μὲν λέγεται ὑπάτη, ἡ δὲ μέση, ἐν ᾗ ἐστι καὶ αὐτὴ ἡ καλουμένη νάπη.

10. Τὸν οὐ (sic) χειμέριος ὄμβρος] ὄμβρον τὸν ὕμνον φησὶν, ὃν καὶ θησαυρὸν εἶπε, σκληρᾷ μεταφορᾷ χρησάμενος διθυραμβωδῶς, παρόσον πολλῶν νεφῶν εἰς ταυτὸ συναγομένων ῥήγνυνται οἱ ὄμβροι. τὸν οὖν τῶν ὕμνων θησαυρὸν ὑπ' οὐδενὸς ἀπαχθήσεσθαι, οὔτε ὑπ' ὄμβρου, οὔτε ὑπ' ἄλλου τινός. ὁ δὲ νοῦς· ὅν τινα τὸν ὕμνον οὔτε ὁ χειμὼν τῆς μεγαλοήχου νεφέλης ἀπηνὴς στρατὸς ἐπελθὼν, οὔτε ἄνεμοι ταῖς πνοαῖς τύπτοντες καὶ στρέφοντες τῇ πολυφόρῳ χεράδι ἄξουσι καὶ ἐμβαλοῦσιν εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης. Ἄλλως. Πολυφόρῳ χεράδι, ἤτοι τῷ κοπρώδει φορυτῷ· φορυτὸς δὲ κυρίως, ἡ ἐκ τῆς χαράδρας ἀκαθαρσία. Ὅμηρος· (Iliad. φ'. 319.)

Εἰλύσω ψαμάθοισιν, ἅλις χεράδος περιχεύας.

χερὰς δὲ ὁ μετὰ ἰλύος καὶ λίθων συρφετός.

13. Φάει δὲ πρόσωπον] ἔξωθεν προσληπτέον τὸ, ἔχων. ἵν' ᾖ. ἔχων τὸ πρόσωπον ἐν φωτὶ καθαρῷ, τουτέστι, λελαμπρυσμένος τῷ προσώπῳ καὶ ἐπιφανὴς ὢν ὁ θησαυρός. ὁ δὲ Θρασύβουλος υἱός ἐστι Ξενοκράτους. τὰς γὰρ Χείρωνος ὑποθήκας αὐτῷ διὰ τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ τὰς περὶ πατρὸς εὐσεβείας περιέχων ἐπιστατεῖ, ὡς εἰκὸς, τῶν ἱππικῶν ἀγώνων, παρὸ καὶ προδιαλέγεται αὐτῷ ὁ Πίνδαρος, καί φησιν· ὦ τοῦ Ξενοκράτους παῖ. τοῦτον δὲ ὡς φιλοπάτορα καὶ προεστῶτα τῆς ἱππικῆς ἐπαινεῖ, οὐχ, ὥς τινες ἐβουλήθησαν, ἡνίοχον. ὁ γὰρ ἡνίοχος Νικόμαχός ἐστιν, ὃς ἐκ τῶν Ἰσθμιονικῶν δῆλός ἐστιν. ὁ δὲ νοῦς· ὁ δὲ τῶν ὕμνων ἐν καθαρῷ φωτὶ λελαμπρυσμένος τὸ πρόσωπον θησαυρὸς τῷ σῷ πατρὶ Ξενοκράτει, ὦ Θρασύβουλε, κοινὴν τῷ γένει σου τοῖς πολυθρυλλήτοις τῶν ἀνδρῶν λόγοις ἀπαγγελεῖ τὴν ἐπίδοξον τοῦ ἅρματος νίκην, τὴν εὐτυχηθεῖσαν ἐν Δελφοῖς. ἡ γὰρ Κρίσα τῶν Δελφῶν.

19. Σύ τοι σχέθων νιν ἐπιδέξια] σὺ τοίνυν, ὦ Θρασύβουλε, δεξιῶς καὶ ἀληθῶς ἄγεις τὴν ἐντολὴν καὶ παραίνεσιν, ἥν ποτε ἐν τοῖς ὄρεσι μονωθέντι τῷ Ἀχιλλεῖ τὸν τῆς Φιλύρας υἱὸν Χείρωνα εἰπεῖν φασιν, ἐξαιρέτως μὲν τὸν μεγαλόφωνον καὶ ἀστραπῶν καὶ κεραυνῶν δεσπότην Δία παρὰ τοὺς ἄλλους θεοὺς τιμᾷν καὶ σέβεσθαι, ταύτης δὲ τῆς τιμῆς τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς μὴ στερίσκειν τῶν γεγεννηκότων, τοὺς τὸν εὐδαίμονα βίον, ἐφ'

ὧν ζῶσι χρόνων, μετιόντας. καί ἐστιν ἡ ἀπόδοσις τοιαύτη· οὕτω καὶ σὺ, Θρασύβουλε, περὶ τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς γονεῖς φυλάττεις τὴν εὐσέβειαν. τὸ δὲ, ὀρφανιζομένῳ, ἀντὶ τοῦ χωριζομένῳ, ἢ ὀρφανῷ γονέων ὄντι παρὰ τῷ Χείρωνι. τὰς δὲ Χείρωνος ὑποθήκας Ἡσιόδῳ ἀνατιθέασιν, ὧν ἡ ἀρχή· "Εὖ νύ τοι ταδ᾽ ἕκαστα μετὰ φρεσὶ πευκαλίμῃσι ... θεοῖς αἰειγενέτῃσιν*. (Fragm. Hes. p. 444. Lips.)

28. Ἐγίνετο (sic) καὶ πρότερον Ἀντίλοχος] τοῦ δεῖν περὶ τοὺς πατέρας σπουδαῖον εἶναι παράδειγμα τὸν Ἀντίλοχον παρήγαγεν. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· ἐγένετο καὶ τοπαλαιόν, φησι, γενναῖος ὁ Ἀντίλοχος, τὸ φρόνημα τοῦτο φέρων τὸ περὶ τοὺς γονέας εὐσεβὲς καὶ δίκαιον, ὅς τις ὁ Ἀντίλοχος ὑπεραπώλετο τοῦ πατρὸς, τὸν δεινὸν τῶν Αἰθιόπων ὑπομείνας βασιλέα Μέμνονα.

31. Νεστόρειον γὰρ ἵππος ἅρμα] τὸ γὰρ δὴ τοῦ Νέστορος ἅρμα ὁ ἵππος ἐνεπόδιζε τρωθεὶς τοῖς τοῦ Ἀλεξάνδρου βέλεσι. μέμνηται τούτου καὶ Ὅμηρος, ἔνθα φησί· (Iliad. θ΄. 86.)

Σὺν δ᾽ ἵππους ἐτάραξε κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.

ὅτι δὲ ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ἐτελεύτα ὁ Ἀντίλοχος, κεφαλαιωδέστερον εἶπε· (Odyss. δ΄. 188.)

Τόν ῥ᾽ Ἠοῦς ἔκτεινε φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός.

35. Μεσσανίου δὲ γέροντος] Μεσσήνιον τὸν Νέστορα φασὶν οὗτοι, ὅσοι ὑπέλαβον τὴν Πύλον τῆς Μεσσήνης, ἀλλ᾽ οὐχὶ τῆς κατὰ τὴν Ἀρκαδίαν Τριφυλίας. ὁ μέντοι Ὅμηρος οἶδεν ὑποτεταγμένην τῇ Λακωνικῇ τὴν Μεσσήνην. φησὶ γάρ· (Odyss. φ΄. 13. 15.)

Δῶρα τά οἱ ξεῖνος Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας·

Τὼ δ᾽ ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιιν.

ὁ νοῦς· τοῦ δὲ Μεσσηνίου γέροντος ταραχθεῖσα ἡ φρὴν ἐβόα τὸν παῖδα. Ἄλλως. καὶ ὁ Πίνδαρος τὸν Νέστορα ἐκ τῆς Μεσσηνιακῆς Πύλου φησί. τριῶν γὰρ ὄντων τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Πύλων, εἷς μέν ἐστιν ὁ περὶ Ἀλφειὸν ποταμὸν ἐν Ἤλιδι Πύλος, ὃν καὶ ὑπὸ Ἡρακλέος πεπορθῆσθαί φασιν. ἕτερος ὁ Τριφυλιακὸς Πύλος, ἐν ᾧ ὁ Ἀμαθόεις ποταμός· τρίτος ἐν Μεσσήνῃ, περὶ τὸ Κρουφάσιον. εἰσὶ δὲ, οἵ φασι τοὺς τρεῖς Πύλους ὑπὸ τὸν Νηλέα εἶναι· δοκεῖ δὲ τῷ Διδύμῳ, ἐκ τοῦ Τριφυλιακοῦ Πύλου τὸν Νέστορα, ἔνθα καὶ Ἀμαθόεις ἐστὶ ποταμὸς καθ᾽ Ὅμηρον.

37. Χαμαιπετὲς δ᾽ ἄρ ἔπος] χαμαιπιτὶς τὸ εὐτελὲς καὶ μάταιον. θεῖος δὲ ἀνὴρ ὁ Ἀντίλοχος, ὃς δὴ ὑπ᾽ ὀφθαλμοῖς ἔχων καὶ προορώμενος τὸ δεινὸν, ὅμως ὑπὲρ πατρὸς μετὰ προθυμίας ἀπέθανεν.

39. Ἐδόκησεν τῶν (sic) πάλαι] ἔδοξεν οὖν τοῖς ἀρχαίοις πρῶτος γεγονέναι πρὸς τὸν πατέρα φιλόστοργος, ἐν τοῖς ὁπλοτέροις. τὸ δὲ ἑξῆς· τῶν πάλαι ἔργον τελέσας πελώριον, ἐν τῇ γενεᾷ τῶν ὁπλοτέρων ὕπατος ἀμφὶ τοκεῦσιν ἔμμεν ἐδόκησεν. ὁ δὲ νοῦς· οὐ μάταιον δὲ τὸν λόγον αὐτοῦ ἔρριψεν. ὑπομείνας γὰρ ὁ θαυμαστὸς Ἀντίλοχος, ἠγόρασε τῷ μὲν ἰδίῳ θανάτῳ τὴν τοῦ πατρὸς ἀνακομιδὴν καὶ ζωήν. ἔδοξε δὲ ἐν τοῖς ἀρχαιοτέροις πρῶτος γεγονέναι.

44. Τῶν δὲ νῦν (sic) καὶ Θρασύβουλος] τῶν δὲ ἀνθρώπων τῶν καθ᾽ ἡμᾶς ὁ Θρασύβουλος πρὸς τὴν τοῦ πατρὸς ἑαυτοῦ στάθμην καὶ ὀρθότητα μάλιστα βαίνει, οἱονεὶ τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τιμᾷ. τὸ δὲ πάτρωϊ, τῷ πρὸς πατρὸς θείῳ Θήρωνι. ἐπερχόμενος οὖν πρὸς τὴν τοῦ θείου ἀγλαΐαν, καὶ κατὰ τὸν κόσμον ἑαυτὸν ἴσον ἀπέδειξεν. ἢ οὕτως· ἀντὶ τοῦ, θείῳ, πάτρωϊ ποιητικῶς λέγει. τὸν γὰρ Θήρωνα λέγειν θέλει, τὸν ἀδελφὸν Ξενοκράτους. ὁ δὲ νοῦς· τῶν δὲ καθ᾽ ἡμᾶς ἀνθρώπων τὴν πρὸς τοὺς πατέρας ἑαυτοῦ στάθμην, εὐθεῖαν ἔχει ἔννοιαν. πρὸς τὴν στάθμην δὲ τὰ πάντα εὐθύνεται.

47. Νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει] τουτέστι, μετὰ λογισμοῦ πλουτεῖ. νόῳ γὰρ ἄγει τὸν πλοῦτον, τουτέστιν, οὐχ᾽ ὑπὸ τοῦ πλούτου εἰς ἀκρασίαν τρέπεται τὸν νοῦν, ἀλλὰ λογισμῷ κατέχει τὸν πλοῦτον, ἐφ᾽ ἃ δεῖ, τῆς τε ἥβης ἀπολαύει, οὔτε εἰς πλημμέλειαν, οὔτε εἰς ὑπεροψίαν χρώμενος αὐτῷ· ἤτοι, οὔτε εἰς ὑπερήφανον τὴν ἑαυτοῦ ἥβην δρεπόμενος, τουτέστιν, οὐ καταχρώμενος τῇ ἑαυτοῦ νεότητι πρὸς ἀλαζονείαν, δρεπόμενος δὲ τὴν σοφίαν, καὶ καταδεδυκὼς εἰς τοὺς ταύτης μυχούς. ἐκ δὲ τούτου, ὅτι ἄγαν σοφός ἐστι, δηλοῖ. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ, δρέπων.

49. Τίν τε Ἐλέλιχθον] σοὶ δὲ, ὦ Πόσειδον, προσέχεται καὶ προσοικειοῦται, ὃς εὗρες ἱππείας εἰσόδους, τουτέστιν, ἱππικὰς ἁμίλλας. ἵππιος γὰρ ὁ θεός. ἡ δὲ φρὴν αὐτοῦ κατὰ τὴν πρὸς τοὺς συμπότας ὁμιλίαν γλυκεῖά ἐστιν, ὥστε τὰ κηρία παραβαλλόμενα παραπορεύεσθαι τῇ γλυκύτητι τῶν φρενῶν, τουτέστι νικᾶν τὸ μέλι.

* ms. G. Εὖ νῦν μοι ταδ᾽ ἕκαστα μετὰ φρεσὶ πευκαλίμοισι
Φράζεσθαι. πρῶτον μὲν ὅτ᾽ εἰς δόμον εἰσαφίκηαι,
Ἕρδειν ἱερὰ καλὰ θεοῖς αἰειγενέτῃσι.

CARMEN VII.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἑβδόμου εἴδους.

Τῆς ἑβδόμης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ἑπτά. Τὸ α′ ἰαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ β′, Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ γ′ σύνθετον ἐκ διμέτρου βραχυκαταλήκτου ἰαμβικοῦ καὶ πενθημιμερὲς ἰαμβικόν. Τὸ δ′ προσοδιακόν. Τὸ ε′ Φερεκράτειον ἀπὸ βραχειῶν ἀρξάμενον. Τὸ ς′ δίμετρον Ἰωνικὸν καταληκτικόν. Τὸ ζ′ δίμετρον τροχαϊκὸν ὑπερκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων θ′. Τὸ α′ τροχαϊκὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ β′ τὸ αὐτὸ, ὁμοίως. Τὸ γ′ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ δ′ τὸ αὐτὸ, ὁμοίως. Τὸ ε′ παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ς′ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ζ′ ὅμοιον τῷ· τίς σὰς παρήειρε φρένας; Τὸ η′ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ θ′ ἰαμβικὸν πενθημιμερές.

Μεγακλεῖ Ἀθηναίῳ] γέγραπται ἡ ᾠδὴ Μεγακλεῖ Ἀθηναίῳ, νικήσαντι τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην* Πυθιάδα τεθρίππῳ. ἔστι δὲ οὗτος οὐχ ὁ τὰ Ὀλύμπια νενικηκὼς, ἀλλ' ἕτερος. τὴν δὲ ἐκείνου νίκην τούτῳ προσάπτει ὁ Πίνδαρος, συνήθως αὐτῷ. τὴν γὰρ τεσσαρακοστὴν ἑβδόμην ἐκεῖνος Ὀλυμπιάδα ἀναγέγραπται νενικηκὼς, ὁ δὲ τὴν πς′. (Sic recte G.)†. ἕτερος δὲ ἂν εἴη Μεγακλῆς τούτῳ ὁμώνυμος, ἀναφέρων τὸ γένος εἰς Ἀλκμαίωνα τὸν γενόμενον ἄγαν πλουσιώτατον. τοῦτον γάρ φασιν ἐληλυθέναι πρὸς Κροῖσον, τὸν δὲ συγχωρῆσαι αὐτῷ διασκευασθῆναι, ὡς βούλεται, καὶ σκευὴν ἀναλαβεῖν, ὁποίαν προῃρεῖτο, καὶ εἰσελθόντα εἰς τὰ βασίλεια καὶ εἰς τὰ ταμιεῖα, λαβεῖν ὅσον βούλοιτο χρυσόν. ὑποδησάμενος οὖν κοθόρνους, οἵ εἰσιν ὑποδήματα Διονυσιακὰ, καὶ κόλπωμα ποιήσας, ἐνεσώρευσε τῷ κολπώματι χρυσόν· ἔτι δὲ καὶ τοὺς πλοκάμους ἐνέδησεν, ὑποβαλὼν αὐτοῖς, καὶ τὸ στόμα. διὰ δὲ τὸ βάρος βίᾳ ἐπορεύετο. διαχυθεὶς οὖν ὁ Κροῖσος ἐπ' αὐτῷ γέλωτι, ἐπί τε τῇ ὄψει καὶ τῷ γλίσχρῳ, καὶ ἕτερα αὐτῷ προσεδωρήσατο. διά τοι τοῦτο ἐπιφανέστατος κατὰ τὴν Ἀττικὴν γεγένηται, ὡς ἄγαν ὢν πλουσιώτατος· ἀφ' οὗ καὶ οἱ Ἀλκμαιωνίδαι, οἳ τὴν τῶν Πεισιστρατιδῶν τυραννίδα κατέλυσαν.

1. Κάλλιστον αἱ μεγαλοπόλιες] κάλλιστόν ἐστι προοίμιον τῇ εὐρυσθενεῖ γενεᾷ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθῆναι, ὥστε κρηπῖδα ὑποβαλέσθαι τοῦ ἐπαίνου τὸν ἀπὸ τῆς πατρίδος κόσμον· ἀντὶ τοῦ, καλόν ἐστιν ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐν τῷ ὕμνῳ ἐγκωμιάσαι τὸν νικηφόρον ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν. εὐρυσθενῆ δὲ εἶπε τὴν γενεὰν αὐτῶν, διὰ τὸ τὸν Ἀλκμαίωνα ἀνδρεῖόν τινα καὶ ἐπιφανῆ γενέσθαι, ἀφ' οὗ καὶ οἱ Ἀλκμαιωνίδαι.

4. Ἐπεὶ τίνα πατρίδα (sic) τίνα τ' οἶκον] ἐπεὶ τίνα πατρίδα, τίνα τε οἶκον ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐπιφανέστερον τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν εἰπεῖν δυνήσομαι; ἢ τίνα ἀκηκοέναι ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι περιφανέστερον οἶκον οἰκοῦντα εἴπω; ἰδίως δὲ τὸ ναίων παρείληπται. ὅθεν τινὲς γράφουσι, ναίοντι· ἄλλοι γράφουσιν, οἶκόν τ' ἀΐων, ὅ ἐστιν ἀκούων, ἀφαιροῦντες τὸ ν· ἕτεροι δὲ πάλιν τὸ μὲν ν αἴρουσι, τὸν δὲ τόνον οὕτω προφέρονται· αἰῶν' ὀνυμάξαι, ἵν' ᾖ συναλοιφὴ, ἀντὶ τοῦ αἰῶνι, οἷον, τῷ αἰῶνι παρακαθήσομαι. ὁ δὲ Δίδυμος ἁπλούστερον ἀκούει· αὐτὸς ἐγὼ ναίων ἐν τῇ Ἑλλάδι, ἀντὶ τοῦ οἰκῶν, τίνα ἐπιφανέστερον οἶκον ὀνυμάξομαι, οὐκ ἐξ ἀκοῆς ἀκηκοὼς, ἀλλ' αὐτὸς ἐγὼ ναίων ἐν τῇ Ἑλλάδι, τίνα δυναίμην ἀντ' αὐτῆς ἐπιφανεστέραν ὀνομάσαι; τὸ δὲ ναίων, ἀντὶ τοῦ ναίοντα, ὡς καὶ Ὅμηρος· (Iliad. β′. 350.)

Φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα.

εἶτα ὑποβαίνων, Ἀστράπτων ἐπιδέξια, ἀντὶ τοῦ, ἀστράπτοντά, φησιν.

8. Πάσαισι γὰρ πολίεσσιν] ἐν γὰρ πάσαις

* ms. Gott. κς′.

† Ol. 76, 3.

ταῖς πόλεσιν ὁ λόγος καὶ ἡ φήμη ἀναστρέφεται περὶ τῶν τοῦ Ἐρεχθέως πολιτῶν, τουτέστι, τῶν Ἀθηναίων· οἱονεὶ, πᾶσα πόλις θαυμάζει τὰς Ἀθήνας καὶ τὰς ἀνδραγαθίας τῆς πόλεως.

9. Ἄπολλον (sic), οἶ τεόν τε δόμον] οἵτινες οἱ Ἀλκμαιωνίδαι, ὦ Ἄπολλον, ἐν τῇ ἐξοχωτάτῃ Πυθῶνι τὸν σὸν οἶκον θαυμαστὸν κατεσκεύασαν. φασὶ γὰρ οἱ μὲν, ὅτι διὰ τὸν ὕμνον καὶ τὴν νίκην ἐπιφανέστερον ἐποίησαν τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος νεὼν, οἱ δὲ, παρὰ τὴν ἱστορίαν. λέγεται γὰρ, ὅτι τὸν Πυθικὸν ναὸν πρησθέντα ὥς φασιν, ὑπὸ τῶν Πεισιστρατιδῶν οἱ Ἀλκμαιωνίδαι φυγαδευθέντες ὑπ' αὐτῶν ὑπέσχοντο ἀνοικοδομῆσαι, καὶ δεξάμενοι χρήματα καὶ συναγαγόντες δύναμιν ἐπέθεντο τοῖς Πεισιστρατίδαις, καὶ νικήσαντες, μετ' εὐχαριστηρίων πλειόνων ἀνῳκοδόμησαν τῷ θεῷ τὸ τέμενος. Φιλόχορος ἱστορεῖ.

11. Ἄγοντι δέ με πέντε μὲν Ἰσθμοῖ] ἄγουσι δέ με καὶ προτρέπουσιν ἐπὶ τὸν ὕμνον, ὦ Μεγάκλεες, αἱ ὑμῶν νῖκαι καὶ τῶν προγόνων, πέντε μὲν ἐν Ἰσθμοῖ γενόμεναι, μία δὲ ἐξοχωτάτη ἐν Ὀλυμπίᾳ· δύο δὲ ἐκ Δελφῶν. ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι οὐ νενίκηκεν οὗτος Ὀλύμπια, ἀλλὰ ἄλλος ὁμώνυμος τούτῳ. ἕνεκα δὲ τοῦ ἀπολαμπρύναι αὐτὸν καὶ τὴν προγονικὴν τούτῳ ἀνατίθησι νίκην.

17. Νέᾳ δ' εὐπραγίᾳ (sic) χαίρω τι] Ἀρίσταρχος συμβεβηκέναι αὐτῷ τι σύμπτωμα περὶ τὴν νίκην ταύτην ἔθετο καί φησι, τὸ μὲν χαίρειν, τὸ δὲ ἄχνυσθαι, φθόνου τινὸς παρακειμένου τοῖς καλοῖς ἔργοις· οὕτω μέντοι γε γίνεσθαι παραμονίμους τὰς εὐδαιμονίας, ἐπὰν ἔχωσί τι κρᾶμα καὶ δυστυχήματος. ἔοικε δὲ τὸ περὶ τὴν τοῦ Ἱπποκράτους τελευτὴν περὶ τοῦτον τὸν καιρὸν ἀπηντηκέναι, εἰς ἣν καὶ θρῆνον γράφει ὁ Πίνδαρος. ἦν δὲ ὁ Ἱπποκράτης συγγενὴς τοῦ νικηφόρου. Ἄλλως. ἐπὶ τῇ νῦν εὐτυχηθείσῃ νίκῃ χαίρω, ἄχνυμαι δὲ διὰ τὸν Ἱπποκράτην.

23. Τὰ καὶ τὰ] ἀντὶ τοῦ, ἀγαθὰ καὶ κακά. βεβαίαν δέ φησι τὴν εὐδαιμονίαν, ὅταν τῇ πολλῇ εὐπραγίᾳ παρέπηται τι φαῦλον. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ· (Odyss. ϑ'. 63. sq.)

Τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε·
Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.

Carmen VIII.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ὀγδόου εἴδους.

Τῆς ὀγδόης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ἐννέα. Τὸ α' ὅμοιον τῷ· Τίς σὰς παρήειρε φρένας; Τὸ β' τροχαϊκὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ γ' ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ δ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ε' χοριαμβικὸν ὑπερκατάληκτον. Τὸ ς' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ζ' ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ η' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ θ' περιοδικόν.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων ἐστὶν ἕνδεκα. Τὸ α' ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ β' ἰαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ γ' ἰαμβικὸν πενθημιμερές. Τὸ δ' περιοδικὸν [δίμετρον], ἢ λέγεται διπλοῦς τροχαῖος, ὑπερκατάληκτον. Τὸ ε' Ἰωνικὸν δίμετρον ἀπὸ μείζονος βραχυκατάληκτον. Τὸ ς' τὸ αὐτὸ ὁμοίως. Τὸ ζ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ η' Γλυκώνειον. Τὸ θ' ἀναπαιστικὸν (immo τροχαϊκὸν) δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ι' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ια' τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον ἰθυφαλλικόν.

[In marg. ed. Brub. additur: ἀλλ' ἡ διαίρεσίς αὕτη, ὡς καὶ τῶν ἑξῆς τινες, τοῖς

πάλαις, καθότι ἐνταῦθά γε καὶ ἔτι ἐν τοῖς Ἄλδου ἐξετυπώθη, οὐ παντάπασιν ἐξαρμόττει. Pertinent hæc ad vulgatam olim scripturam.]

Ἀριςομένει Αἰγινήτῃ] Γέγραπται ἡ ᾠδὴ Ἀριςομένει Αἰγινήτῃ, παλαιςῇ, νικήσαντι τὴν λε' Πυθιάδα.

1. Φιλόφρον Ἡσυχία] τὴν Ἡσυχίαν κατακαλεῖται διὰ τὸ νεωςὶ καταλελύσθαι τὰ Περσικά. δύναται δὲ καὶ ἁπλῶς λέγειν ὁ Πίνδαρος ὡς περὶ εὐνομουμένων τῶν Αἰγινητῶν. καὶ ἐπαινεῖ τὴν ἡσυχίαν ὡς μεγιςόπολιν· ὅπου γὰρ ἡσυχία, καὶ εἰρήνη. "Εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος" (Hesiod. Opp. et D. 226.)

3. Βουλῶν (sic) τε καὶ πολέμων ἔχοισα κλεῖδας] εἰρήνης μὲν κατὰ τὸ φυλακτικὸν, ἐν ᾗ βουλαί εἰσι, πολέμων δὲ, ἵνα διακλείῃ αὐτοὺς καὶ ἀπείργῃ. Καὶ ἄλλως· ἰδίᾳ Αἰγινήταις ἦσαν ςάσεις περὶ τὸν τῆς νίκης τοῦ Ἀριςομένους καιρόν. διὸ καὶ οἰκείως τὴν Ἡσυχίαν κατεύχεται. ποιητικῶς δὲ τὴν Ἡσυχίαν τῆς Δικαιοσύνης παῖδα εἶναι ἔφη, ἢ καὶ ἐκ τῶν ἐναντίων τῆς Ἀδικίας τὸν Θόρυβον. ὁ δὲ νοῦς· ὦ Ἡσυχία φιλοφρονητικὴ καὶ μεγίςη ἐν ταῖς πόλεσιν οὖσα, τῆς Δικαιοσύνης θυγάτηρ, εἰρήνης τε καὶ βουλευτηρίων ἔχουσα τὰς μεγάλας κλεῖς. μεγιςόπολιν δὲ ταύτην ἔφη, ἤτοι ὅτι μεγίςας ἀποτελεῖ τὰς πόλεις ἀςασιάςους οὔσας, ἢ ὅτι αὕτη μέγα ἐν ταῖς πόλεσιν ἰσχύει. δέχου τοίνυν, ὦ Ἡσυχία, παρὰ Ἀριςομένους τὴν Πυθικὴν νίκην αὐτοῦ. σὺ γὰρ τὸ ἐπιεικὲς καὶ προσηνὲς ἔρξαι καὶ ποιῆσαι δύνασαι εὐκαίρως, ὁμοδρομοῦντος τῷ καιρῷ τοῦ παθεῖν. τὸ γὰρ ἀτρεκεῖ, ἀντὶ τοῦ ὁμοτρεχεῖ. (G. ὁμοτρεκεῖ.)

10. Τὺ δ' ὁππόταν (sic) τις ἀμείλιχον] σὺ δὲ ὁπόταν τις ἀπροσηνῆ καὶ ἰταμωτάτην ὀργὴν καὶ ὕβριν ἐνθῇ τῇ ἑαυτοῦ καρδίᾳ, τραχεῖα καὶ προσάντης τῇ τῶν δυσμενῶν καὶ ἀπηνῶν ἀπαντήσασα κεφαλῇ, τὴν ἀλαζονείαν αὐτῶν ἐν ἀφανείᾳ τιθεῖς. ἔθος δὲ Πινδάρῳ ἀπὸ ἑνικοῦ εἰς πληθυντικὸν καταφέρεσθαι, ὡς κἀνταῦθα· ὅταν τὶς, εἶτα, δυσμενέων.—Ἄλλως. ἐάν τίς, φησι, ταραχώδης καὶ ὑβριςὴς γένηται, τοῦτο γάρ ἐςι τὸ, ἀμείλιχον καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ, ὑπαντιάξασα αὐτῷ σὺ, ὦ Ἡσυχία, τουτέςιν ἀπαντήσασα, τραχεῖα τῷ τῶν πολεμίων κράτει, ὅ ἐςι, πολέμους ἐπιςήσασα, τιθεῖς αὐτοῦ τὴν ὕβριν ἐν ἄντλῳ, τουτέςι, βαπτίζεις αὐτοῦ τὴν ὕβριν τῷ ὕδατι καὶ τῇ ἀφανείᾳ. ὡς Ὅμηρος· (Odyss. ο'. 478.)

Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὡς εἰναλίη κῆϊξ. (G. κῆυξ) ὁ δὲ νοῦς ὅλος· σὺ, ὦ Ἡσυχία, τοὺς ἀλαζόνας καὶ τοὺς ὑβριςὰς ἀφανίζεις καὶ ἀμαυροῖς.

15. Τὰν οὐδὲ Προφυρίων μάθεν] ἣν οὐδὲ ὁ Πορφυρίων γίγας ᾔσθετο παρὰ τὸ καθῆκον ἐξερεθίζων, διόπερ καὶ ἀνῃρέθη. ὁ δὲ νοῦς· ἥντινα τὴν Ἡσυχίαν ἀποςραφεὶς καὶ παρὰ τὸ δέον ἐρεθίζων οὐδὲ ὁ Πορφυρίων ἔγνω. διὸ καὶ ἀπώλετο.

17. Κέρδος δὲ φίλτατον] ὄνησίς ἐςι τῶν διδομένων, ὅταν τις παρ' ἑκόντος λαμβάνῃ. τὸ δὲ μετὰ βίας ἀγόμενον κέρδος ἀνόνητόν ἐςι. τοῦτο δὲ εἶπεν, ὅτι Πορφυρίων ἐπιχείρησεν ἀποσπάσαι βοῦς Ἡρακλέους ἄκοντος αὐτοῦ.

19. Βία δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφαλεν] ἡ τοῦ σώματος ἰσχὺς τὸν μεγαλαυχήσαντά, φησιν, ἐπὶ τῇ ῥώμῃ σφάλλει τῷ χρόνῳ· ὑποδείγματι δὲ τῷ Τυφῶνι, ἐχρήσατο, καὶ τοῖς ἑξῆς.

22. Οὐδὲ μὰν βασιλεὺς γιγάντων] πάλιν συλληπτικῶς, δμᾶθεν. οὔτε γὰρ ὁ Τυφὼς καὶ ὁ Πορφυρίων ἐκεραυνώθησαν, καὶ ὑπ' Ἀπόλλωνος ἐτοξεύθησαν, ἀλλ' ὁ μὲν Τυφὼς Διόβλης γέγονεν, ὁ δὲ Προφυρίων ὑπ' Ἀπόλλωνος ἐτοξεύθη. ὁ δὲ τὸ τῷ ἑτέρῳ συμβεβηκὸς ὡς κατ' ἀμφοτέρων ἔφη.

25. Ὃς εὐμενεῖ νόῳ Ξενάρκειον] τὸν Ἀριςομένην φησίν. ἔςι δὲ Ξενάρκους υἱός. καὶ ὅτι Κίρρᾳθεν εἴρηται, οὐ συντελεῖται ὁ ἀγὼν ὁ ἱππικὸς ὑπὸ Δελφῶν. ὁ δὲ νοῦς· ὅςτις ὁ Ἀπόλλων εὐμενεῖ νόῳ ὑπεδέξατο ἐν Δελφοῖς ἐςεφανωμένον τῇ δάφνῃ τὸν Ἀριςομένην.

29. Δωριεῖ τε κώμῳ] ἀντὶ τοῦ, τῷ τῶν Αἰγινητῶν ὕμνῳ. Δωριεῖς γὰρ ἀπὸ Ἄργους εἰς Αἴγιναν κατῴκησαν. τὸ δὲ, Χαρίτων ἑκὰς, οὐκ ἔξω δὲ Χαρίτων ἡ Αἴγινα, οὐκ ἄχαρις, ἀλλὰ τελείαν ἔχει τὴν δόξαν ἐξ ἀρχῆς, καὶ οὐ νῦν μόνον.

31. Ἁ δικαιόπολις] ἡ δὲ δικαιόπολις νῆσος Αἴγινα οὐκ ἐξέπεσε τῶν Χαρίτων, φησὶ, θίγουσα ταῖς τῶν Αἰακιδῶν ἀρεταῖς.

35. Πολλοῖσι μὲν γὰρ ἀείδεται] πολλοῖς μὲν γάρ, φησιν, ἀνυμνεῖται ἀγῶσι, καὶ ἐν ταῖς ὀξείαις μάχαις, γενναίους καὶ πολεμικοὺς ἀγαγοῦσα ἥρωας. διαπρέπει δὲ καὶ ἐν ἀνδράσιν εὐβουλίας ἕνεκεν καὶ γνώμης.

40. Εἰμὶ δ' ἄσχολος] ἐν ἀσχολίᾳ, φησὶν, εἰμὶ, καὶ οὐκ εὐκαιρῶ, ὥςε πᾶσαν τὴν τῆς Αἰγίνης μακρηγορίαν ἀναθεῖναι τῇ λύρᾳ καὶ τῷ ἡδεῖ φθέγματι, οἱονεὶ τῇ ᾠδῇ. ἢ οὕτως· οὐκ ἔςι καιρὸς τὰ ἐγκώμια τῆς Αἰγίνης καὶ τῶν Αἰακιδῶν λέγειν, μή τις φθόνος βλάψῃ με. οἱ δὲ οὕτως· οὐκ εὐκαιρῶ πᾶσαν αὐτῆς τὴν ἀρετὴν ἐμπεριβαλεῖν, ἢ περιλαβεῖν τῷ ὕμνῳ. δεῖ γάρ με τὸν νικηφόρον ἐπαινεῖν· εὐλαβοῦμαι δὲ, μὴ προσκορὴς ὀφθῇ ὁ λόγος μου.

43. Μὴ κόρος ἐλθὼν κνίσῃ] ὑπερθέμενός, φησι, τὸ παρεκβάσει περὶ Αἰγίνης εἰπεῖν, μὴ κόρος ἐπιδράμῃ μοι, ὃ νῦν ἐξείληφα, ἔργον. Τὸ δὲ ἐν ποσί μου (sic) τρέχον,

τουτέστι τὸ πρόσφατον· τί δέ ἐστι τοῦτο; ἡ νίκη· ταύτην ὑμνήσω. Ποτανὸν δέ φησιν, ἀντὶ τοῦ πετώμενον, ἐπεὶ τὰ ποιήματα εἰς πᾶσαν διϊκνεῖται πόλιν· ἢ μετέωρον· ἢ οὕτω· τὸ νῦν παρὰ ποσί μου ὄφλημα. τοῦτο νῦν τρέχον, καὶ μετὰ σπουδῆς, παραγινέσθω ταχὺ παρὰ τῇ ἐμῇ γνώμῃ. τὸ πρᾶγμα γὰρ πτηνὸν καὶ τὸ χρέος γινέσθω, τουτέστι, τὸ ποίημα, ταῖς ἐμαῖς τέχναις, ὥστε καὶ διπόντιον δύνασθαι εἶναι.

48. Παλαισμάτεσσι γὰρ ἰχνεύων] Θεόγνητος καὶ Κλειτόμαχος θεῖοι τοῦ νικηφόρου. Ὀλυμπιονίκης δὲ ὁ Θεόγνητος, ὁ Κλειτόμαχος δὲ Ἰσθμιονίκης. φησὶ δὲ αὐτὸν μὴ κατελέγχειν τοὺς τῆς μητρὸς ἀδελφοὺς, ἀλλὰ κατ᾽ ἴχνη τούτων βαίνειν. ὁ δὲ νοῦς· τοῖς γὰρ παλαίσμασι τοὺς πρὸς μητρός σου θείου μεταδιώκων καὶ ζηλῶν, οὔτε τὸν Ὀλυμπίᾳ Θεόγνητον νικήσαντα καταισχύνεις, οὔτε τὴν Κλειτομάχου ἐν Ἰσθμοῖ νίκην, ἀπὸ κοινοῦ τὸ, κατελέγχεις.

53. Αὔξων δὲ πάτραν Μιδυλιδᾶν] φατρία ἐν Αἰγίνῃ Μιδυλιδῶν, ἀπὸ Μιδύλου, προγόνου ἐπιδόξου γεγονότος. καὶ ἐν ἄλλοις αὐτός· (Fragm. p. 104. Schm.) „Μιδυλίδου δ᾽ αὐτῷ γέννα." μαρτυρεῖ καὶ Ὅμηρος· (Iliad. ν'. 354.)

Ἠ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἠδ᾽ ἴα πάτρη.

ἀντὶ τοῦ, φατρία. τῷ οὖν σῷ γένει, τοῖς Μιδυλίδαις, δόξαν προσέθηκας. ὁ δὲ νοῦς οὕτω· τῶν δὲ Μιδυλιδῶν τὴν φατρίαν αὔξων τὸν λόγον φέρεις ἐκεῖνον, ὃν εἶπέ ποτε Ἀμφιάραος, ἡνίκα ἐθεάσατο ἐν ταῖς ἑπταπύλοις Θήβαις παραμένοντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, ὁπότε ἀπὸ τοῦ Ἄργους τὴν δευτέραν ἐπάνοδον ἐπανῆλθον οἱ Ἐπίγονοι. ἢ οὕτω· τοῦτόν, φησι, τὸν λόγον φέρεις, ὦ Ἀριστόμενες, ὃν εἶπεν ὁ Ἀμφιάραος, ἰδὼν θαρσαλέως πολεμοῦντας τοὺς Ἐπιγόνους κατὰ τῶν Θηβαίων. Τί δὲ εἶπε; Φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει· ὅτι σώζουσι τὴν τῶν γονέων ἀρετήν. καὶ σὺ δὲ, φησι, τοὺς μήτρωας ζηλοῖς τῇ ἀθλήσει. ἢ οὕτω· τῇ φύσει τὸ συγγενὲς ἐκ πατέρων προθύμημα τοῖς παισὶν ἐπιπρέπει. Ὅμηρος· (Iliad. ε'. 253.)

Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι,

τουτέστι, συγγενικόν.

56. Ἰδὼν υἱοὺς Θηβαίων (sic) ᾐνίξατο] ἀντὶ τοῦ ἀπεφθέγξατο, οὐ γὰρ αἰνιγματωδῶς εἶπε. καὶ παρ᾽ Ὁμήρῳ. (Iliad. ν'. 374.)

Ὀθρυονεῦ, περὶ δή σε βροτῶν αἰνίζομ᾽ ἁπάντων.

πῶς δὲ ταῦτά φησιν ὁ Ἀμφιάραος, εἰ μὴ ὅτι, ὅπου ζῶν κατεπόθη, κατά τινα θείαν ἐπίνοιαν (l. ἐπίπνοιαν) προσδιελέγετο τοῖς Ἐπιγόνοις.

64. Θεάομαι (sic) σαφὲς δράκοντα] τοῦτό φησιν, ὡς τοῦ Ἀλκμᾶνος ἔχοντος ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἐπίσημον δράκοντα. θεωρῶ γάρ, φησι, σαφῶς ἐν ταῖς Θήβαις τὸν Ἀλκμάονα, ποικίλον δράκοντα ἐπὶ τῆς καταπληκτικῆς ἀσπίδος διακινοῦντα. Διατί δὲ ὁ Ἀλκμάων εἶχεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος δράκοντα; ὅτι ἐπιτήδειον πρὸς οἰωνοὺς τὸ ζῶον, καὶ καταδύνον εἰς τὰς ὀπὰς τῆς γῆς. μάντις δὲ καὶ ὁ Ἀμφιάραος, καὶ κατέδυ καὶ αὐτὸς ὑπὸ γῆν. ὁ δὲ παῖς, σημεῖον τῆς τοῦ πατρὸς ἔσωζε τέχνης· ἢ καθὸ ἦν ἀπὸ Μελάμποδος. ἱστοροῦσι δὲ δύο δράκοντας διαλεῖξαι τὰς ἀκοὰς τοῦ Μελάμποδος καὶ διατρῆσαι [πρὸς ἄλληλα]. διὸ καὶ δοκεῖ αἰσθάνεσθαι τῆς τῶν ἀλόγων ζώων φωνῆς.

68. Ὁ δὲ καμὼν προτέρᾳ πάθᾳ] ὁ δὲ τῷ προτέρῳ πάθει καμὼν καὶ τὸν στρατὸν ἀπολέσας Ἄδραστος νῦν κρείσσονος οἰωνοῦ ἐνέχεται ἀγγελίᾳ. νικήσει γὰρ τῇ μάχῃ. τὸ δὲ κατὰ τὸν ἴδιον οἶκον ἐναντίως πράξει. πρότερον μὲν γὰρ ἐσώθη μόνος, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν στρατείαν, πάντων σωθέντων, αὐτὸς μόνος τὸν υἱὸν ἀπέβαλεν Αἰγιαλέα, ὥς φησιν Ἑλλάνικος, λέγων ἐν Γλίσαντι τὴν συμβολὴν γεγενῆσθαι. ἢ οὕτως· ὁ δὲ καμὼν Ἄδραστος τῇ προτέρᾳ συμφορᾷ, νῦν βελτίονος ἔχεται τύχης, τῇ τοῦ ὄρνιθος ἀγγελίᾳ καὶ κληδόνι. οἰωνιστὴς γὰρ ὁ Ἀμφιάραος.

74. Μόνος (sic) γὰρ ἐκ Δαναῶν] μόνος γὰρ τῶν Ἑλλήνων τοῦ Θηβαίου στρατοῦ, τελευτήσαντος τοῦ υἱοῦ τὰ ὀστᾶ συναγαγὼν καὶ συλλέξας ἀφίξεται εἰς τὸ Ἄργος σὺν τῷ στρατοπέδῳ ἀβλαβεῖ καὶ περισωθέντι. ἐν γὰρ τῇ πρώτῃ στρατείᾳ οἱ μὲν ἄλλοι ἓξ στρατηγοὶ ἀπώλοντο, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, ὅτε οἱ Ἐπίγονοι, μόνος ὁ Ἀδράστου παῖς Αἰγιαλεὺς ἀπώλετο. οὕτω καὶ ἐξ αὐτοῦ φασιν Ἀδράστειαν κληθῆναι τὴν Νέμεσιν. Ἄβαντος δὲ ἀγυιὰς (v. 77.) τὸ Ἄργος φησὶν, ὅτι Ἄβας, ὁ Λυγκέως, Ταλαοῦ πατὴρ, ἐξ οὗ ὁ Ἄδραστος, ᾤκησε τὸ Ἄργος, εἶτα μετέστη εἰς Εὔβοιαν. ὅτι δὲ Λυγκέως Ἄβας, ἐξ ἐκείνου δῆλον· „σφαγὰς δὲ Δαναοῦ παρθένων „Λυγκεὺς φυγὼν Ἄβαντα φύει, διάδοχον „τυραννίδος."

79. Χαίρων δὲ καὶ αὐτὸς] ὡς ἀπὸ τοῦ χοροῦ, τὸ πρόσωπον μιμουμένου τοῦ νενικηκότος. ταῦτα δὲ εἴρηκεν, ὡς ὑπάρχοντος ἥρωος καὶ γειτνιῶντος τῇ τοῦ νικηφόρου οἰκίᾳ. προσυποτίθεται δὲ, ὅτι καὶ ὑπήντησε πορευομένῳ εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ τῆς μαντείας ἐφήψατο καὶ αὐτὸς ὢν μάντις. ἐμφαίνει δὲ διὰ τούτων, ὅτι ἐγεγόνει τις μαντεία περὶ τῆς νίκης αὐτοῦ. Ἄλλως. ἐφηδόμενος δὲ καὶ αὐτὸς τὸν Ἀλκμάονα στεφανῶ τῷ ᾠδῇ, ὅτι δή μοι ὁ τούτου πατὴρ Ἀμφιάραος γείτων ἐστὶ καὶ φύλαξ τῶν ἐμῶν κτημάτων, καὶ ὅτι ἀπιόντι εἰς τὸν τῆς γῆς

ὀμφαλὸν, τουτέστιν εἰς τὴν Πυθῶνα, ἀπήντησε, καὶ τῶν μαντευμάτων ἐφήψατο τοῖς συγγεννηθεῖσιν αὐτῷ. τυχὸν δὲ λέγει συγγόνοις τέχναις.—Ἄλλως. τῇ Ἀριστομένους οἰκίᾳ παρίδρυτο Ἀλκμᾶνος ἡρῷον. ἴσως δὲ καὶ τῇ αὐτοῦ μαντείᾳ χρησάμενος ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἐπορεύθη καὶ ἐνίκησε.

88. Τὺ δ' ἑκατηβόλε] σὺ δὲ, ὦ Ἄπολλον, τοὺς πάντας δεχόμενον ἐν τῷ Πυθῶνι ναὸν εὐδόξως διανέμων, τοῦτο μὲν τὸ κλέος τῆς νίκης αὐτόθι ἐν τῷ Πυθῶνι παρέσχες· ἐν Αἰγίνῃ δὲ πρὸ τούτων ἐνίκησε τὰ Δελφίνια, Ἀπόλλωνος ἀγῶνα. πρὶν γὰρ λαβεῖν τὰ Πύθια, νενίκηκεν ἐν οἴκῳ, τουτέστιν ἐν Αἰγίνῃ, ἀγῶνα ἱερὸν Ἀπόλλωνος, πένταθλον. ἄγεται δὲ ἐν Αἰγίνῃ Δελφίνια Ἀπόλλωνι. τὸ δὲ ὑμαῖς (v. 95.) ἀντὶ τοῦ, ταῖς σαῖς, καὶ πλεονάζει τούτῳ ὁ Πίνδαρος. τιμᾶται δὲ σφόδρα ἐν Αἰγίνῃ Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις.

95. Ἑκόντι δ' εὔχομαι νόῳ] σοὶ δὲ, ὦ Ἄπολλον, εὔχομαι ἐφορᾷν σε ἕκαστον τῶν ποιημάτων, ὅσα κατά τινα ἁρμονίαν ἐπέρχομαι καὶ γράφω. Καὶ ἄλλως· ἤτοι διαβεβαιοῦμαι καὶ εὔχομαί σοι, ὦ Ἄπολλον, καθ' ἁρμονίαν πρὸς πάντα ἔρχεσθαι πράγματα, οἷον, πρὸς μηδὲν πλημμελῶς ἔρχεσθαι.

99. Κώμῳ μὲν ἁδυμελεῖ] τῷ μὲν χορῷ ἡμῶν δικαιοσύνη παρέστηκε, τουτέστιν, οὐ ψευδόμεθα, οἷς λέγομεν περὶ τοῦ Ἀριστομένους, ἤτοι, δικαίως κωμάζεται ὁ Ἀριστομένης καὶ ἐπιτηδείως. ἀγαθὸς γάρ ἐστι. τὴν δὲ τῶν μετὰ ταῦτα ἐπιστροφὴν παρὰ τῶν θεῶν εὔχομαι ἀνεπίφθονον ἐπὶ ταῖς ὑμετέραις τύχαις γενέσθαι. ὁ δὲ Ξενάρκης πατὴρ τοῦ νικηφόρου.

103. Εἰ γάρ τις ἐσλὰ πέπαται] εἰ γάρ τις, φησιν, ἀγαθὰ κέκτηται μὴ σὺν πολλῷ πόνῳ, ἀλλὰ ῥᾳδίως, τοῖς πολλοῖς τῶν ἀνθρώπων δοκεῖ σοφὸς ὢν ἐν ἄφροσι τὸν ἑαυτοῦ βίον κορύσσειν, τουτέστιν αὔξειν, ταῖς ὀρθοβούλοις ἑαυτοῦ ἐπιτεχνήσεσιν. ἢ οὕτως· εἴ τις ἄνευ πόνου ἀγαθόν τι περιεκτήσατο, τοῦτον οἱ πολλοὶ τῶν ἀφρόνων δοκοῦσι σοφὸν εἶναι, καὶ τοῦτο ἐκ τῆς σοφίας δοκεῖ οὕτω περιπεποιῆσθαι. ἐγὼ δέ φημι τοῦτο ἐν θεῷ εἶναι, καὶ ἔστι τὸ δαιμόνιον αἴτιον τῆς κτήσεως. Τὸ δὲ, πέπαται, ἀντὶ τοῦ, κέκτηται. Ὅμηρος (Iliad. δ'. 433.) "Πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ," τουτέστι, πλουσίου.

107. Τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται] ταῦτα δὲ, φησιν, οὐκ ἔστιν ἐν ἀνθρώποις, τὰ ἐκ περινοίας κτήσασθαι· τὸ δαιμόνιον δὲ ἑκάστῳ παρέχει.

109. Ἄλλοτε δ' ἄλλον ὕπερθε βάλλων, ἐπεὶ προεῖπεν, ὅτι ὁ δαίμων παρέχει πάντα, ἐπήγαγεν, ὅτι ποτὲ μὲν, ἄλλοτε, ἄλλον ὑψηλὸν ποιῶν, ἄλλοτε δὲ ὑποχείριον, καὶ οἰκτρὸν καὶ ταπεινόν.

111. Μέτρῳ καταβαίνει] ἀντὶ τοῦ, καταβαίνειν ποιεῖ. μεμετρημένα ἑκάστῳ τὰ κακὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ παρέχεται, οὔποτε τῶν ἐν μονίμῳ τύχῃ κρατῶν.

113. Ἥρας τ' ἀγὼν ἐπιχώριος] ὡς καὶ ἐν Αἰγίνῃ, Ἡραίων ἀγομένων, κατὰ μίμησιν τοῦ ἐν Ἄργει ἀγῶνος. ἄποικοι γὰρ Ἀργείων Αἰγινῆται. Δίδυμος δέ φησι τὰ Ἑκατόμβαια αὐτὸν νῦν λέγειν ἐπιχώριον ἀγῶνα Αἰγινητῶν, διὰ τὴν συγγένειαν.

115. Νίκαισι τρισσαῖς (sic)] σὺν ταῖς τρισὶ ταύταις νίκαις καὶ τὰ Πύθια νικήσας· τέτρασι σώμασι τῶν ἀνταγωνιστῶν ἄνωθεν ἐνέπεσεν, ἧττον αὐτῶν φροντίζων. Τὸ δὲ, δαμάσαις (sic) ἔργῳ, ἀντὶ τοῦ, μετ' ἔργου καὶ ἐνεργείας πολλῆς καθυποτάξας σαυτῷ.

119. Τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς] οἷς τισι, τοῖς ἡττηθεῖσιν, ἐκ τῆς Πυθίας ἡ ἀνακομιδὴ οὔτε ἡδεῖα, οὔτε προσηνὴς ἐγένετο· οὔτε ἐλθόντων αὐτῶν ἐπὶ τὴν πατρίδα περὶ τὴν μητέρα καὶ τοὺς γονεῖς γέλως γλυκὺς χάριν ἐκίνησε τὴν ἐκ τῆς νίκης· ἐκ δὲ τοῦ ἐναντίου λύπη καὶ συμφορὰ περὶ τὸν οἶκον τῶν ἡττηθέντων γέγονεν. Ἄλλως. εὐλαβοῦνται καὶ φεύγουσι τοὺς ἐχθροὺς τῇ τῆς ἥττης συμφορᾷ δακνόμενοι.

126. Ὁ δὲ καλόν τι νέον λαχὼν] ὁ δὲ νεωστὶ καλὸν καταπραξάμενος κα. νικήσας, ἀπὸ μεγάλης ἁβρότητος καὶ εὐδαιμονίας ἐκ τῶν εὐτυχηθεισῶν ἐλπίδων ὑψοῦται, ταῖς ταχείαις αὐτοῦ ἐπαιρόμενος ἀνδρείαις, ἔχων καὶ κρείττονα πλούτου τὴν φροντίδα, τουτέστι τὴν νίκην. Ἄλλως. ὁ δὲ καλῶς πράξας, ὑπὸ τῶν ἐλπίδων μετέωρος φέρεται.

131. Ἐν δ' ὀλίγῳ βροτῶν τὸ τερπνὸν αὔξεται] λείπει χρόνῳ, τουτέστι, χρόνον μικρὸν αὔξει τοὺς ἀνθρώπους, καὶ καταβάλλει, ἡ τυχοῦσα πρόφασις. ἔξωθεν οὖν προσληπτέον τὸ, χρόνῳ. ἐν ὀλίγῳ δὲ χρόνῳ, φησὶ, τὸ τῶν ἀνθρώπων ἡδὺ καὶ καλὸν εἶναι δοκοῦν αὔξεται καὶ παραμένει· οὕτω δὲ καὶ πάλιν ταχέως αὐξηθὲν τὸ ἀγαθὸν ἀφανίζεται, ἀνδεῖ τινι γνώμῃ καὶ πείρᾳ σεσεισμένον καὶ ἡττηθέν.

135. Ἐπάμεροι, τί δέ τις; τί δ' οὔτις;] τῶν ἐφημέρων ἀνθρώπων, τί ἄν τις εἴποι, ὅτι ἐστί τις, ἢ πάλιν, ὅτι οὐκ ἔστι. ταχέως μὲν γάρ ἐστιν εἰπεῖν, ὅτι τὶς οὗτος, ταχέως δὲ, ὅτι οὐδεὶς, διὰ τὴν μετάπτωσιν τῶν πραγμάτων. διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἐπιφέρει, ὅτι σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωποι. εὖ τῇ ἐμφάσει χρώμενος, ὡς ἄν τις εἴποι, τοῦ ἀσθενοῦς τὸ ἀσθενέστερον. οὐ γὰρ οἷον ἀνθρώπου ὄναρ ἐστὶν, ἀλλὰ σκιᾶς ἀνθρώπου. ἢ οὕτως· ἐπάμεροι ὦ ἄνθρωποι, τίς ἐστιν ὁ δοκῶν εἶναι καὶ μέγας καὶ πλούσιος; τίς δὲ ὁ νομιζόμενος οὐδεὶς καὶ εὐτελής; ὀνείρατα σκιᾶς ἐσμεν οἱ ἄνθρωποι.

136. Ἀλλ' ὅταν αἴγλα Διόσδοτος ἔλθῃ]

ἀλλ' ὅταν ἐκ Διὸς διδομένη αἴγλη ἐπέλθῃ, τουτέστιν, ὅταν ὁ Ζεὺς ἐπιλαμπρύνῃ, ἡδὺς ὁ βίος γίνεται τοῖς ἀνθρώποις. ὁ δὲ νοῦς· ἀλλ' ὅταν αἴγλη τις καὶ φῶς ἐκ θεοῦ παραγίνηται, λαμπρὸν φάος ἔπεστι κατὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ προσηνὴς ὁ βίος καὶ ἡ ζωή· ἐπιμέμφονται δέ τινες τῷ Πινδάρῳ, ὅτι ἐγκώμιον γράφων θρηνεῖ τὸν ἀνθρώπινον βίον.

140. Αἴγινα, φίλα μᾶτερ] τὸν λόγον πρὸς τὴν ἡρωΐδα ἀπέστρεψεν, ἀφ' ἧς καὶ ἡ νῆσος. ὁ δὲ νοῦς· ὦ προσφιλεστάτη μῆτερ, Αἴγινα, τὴν ὁμώνυμόν σοι πόλιν φύλασσε, καὶ περίεπε σὺν ἐλευθερίᾳ, φύλασσε δὲ σὺν τῷ Διΐ, καὶ τῷ βασιλεῖ Αἰακῷ καὶ τοῖς ἐξ αὐτοῦ ἥρωσιν. ἢ οὕτω· τοῦτο ἐκ τοῦ χοροῦ λέγοιτο ἄν, ὥστε τὴν Αἴγιναν μητέρα τῶν χορευόντων λέγεσθαι. ἐλευθέρῳ δὲ στόλῳ, ἀντὶ τοῦ ἐλευθέρᾳ στάσει, ἢ στάσει καὶ σχήματι, μὴ ταραττομένη ὑπ' ἄλλοις.

Αἴγινα φίλα μᾶτερ] προσφωνεῖ τῇ ἡρωΐδι.

Carmen IX.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἐννάτου τῶν Πυθίων εἴδους.

ΤΗΣ ἐννάτης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντιστροφὴ κώλων ιε'. Τὸ α' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ β' τροχαϊκὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, εἰς ἴαμβον καταλῆγον. Τὸ γ' Ἀρχιλόχειον, ὅμοιον τῷ· Ἐρασμονίδα Χαρίλαε. Τὸ δ' πενθημιμερὲς δακτυλικόν. Τὸ ε' τὸ αὐτὸ τῷ γ', ἀλλὰ τοῦτο δωδεκάσημον, τὸ δὲ γ' ἑνδεκάσημον. Τὸ ϛ' δίμετρον ἐπιχοριαμβικὸν ἀκατάληκτον. Τὸ ζ' δίμετρον Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος ἀκατάληκτον. Τὸ η' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ θ' τρίμετρον δακτυλικὸν ἀκατάληκτον. Τὸ ι' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ια' τὸ αὐτὸ τῷ γ' καὶ ε'. Τὸ ιβ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ιγ' τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν Εὐριπίδειον. Τό ιδ' τὸ αὐτὸ τῷ ιγ'. Τὸ ιε' ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ἐστὶ ιδ'. Τὸ α' Πινδαρικόν. ἔστι δὲ ἐγκωμιολογικόν. Τὸ β' δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ γ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ' πενθημιμερὲς δακτυλικόν. Τὸ ε' ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ϛ' Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ζ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ η' ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ θ' Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἀνακλώμενον. Τὸ ι' Πινδαρικόν, παρὰ τὸ πρῶτον Σαπφικόν· καὶ ἰαμβέλεγος. Τὸ ια' ἰαμβέλεγος μετατιθεικὼς τὴν τελευταίαν ἐπὶ τὴν πρώτην συλλαβήν. Τὸ ιβ' τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν Εὐριπίδειον. Τὸ ιγ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ιδ' ὅμοιον τῷ πρώτῳ.

Τελεσικράτει Κυρηναίῳ.] Γράφει τῷ προειρημένῳ τὴν ᾠδὴν νικήσαντι τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην Πυθιάδα. ἐνίκησε μέντοι καὶ στάδιον τῇ λ' Πυθιάδι. οὐ φαίνεται δὲ ὁ Πίνδαρος ταύτης τῆς νίκης μνημονεύων, ἴσως, ὅτι προσφθάσας [τῆς εἰκοστῆς ὀγδόης] ἔγραψεν. Ἄλλως. γράφεται Τελεσικράτει Κυρηναίῳ, νικήσαντι τὴν κη' Πυθιάδα, ὁπλίτῃ, τῇ δὲ λ' στάδιον· παρὸ δὴ οὐ μνημονεύει τῆς ἐν τῷ σταδίῳ νίκης. τούτου δὲ ἀνάκειται ἐν Δελφοῖς ἀνδριάς, ἔχων κράνος. ἐκ προγόνων δέ ἐστι δρομεύς. Ἀλεξίδαμον γάρ φησιν αὐτοῦ εἶναι πρόγονον Λίβυν, ἐλθόντα ἐπὶ τὴν Ἀνταίου θυγατέρα καὶ ἀγωνισάμενον. πολλοὶ δὲ ταύτης μνηστῆρες.

1. Ἐθέλω χαλκάσπιδα Πυθιονίκαν] χαλκάσπιδά φησιν, ὅτι σὺν ἀσπίσι χαλκαῖς τὸν ὁπλίτην ἔτρεχον δρόμον. τὸ ἑξῆς δέ· σὺν βαθυζώνοις Χάρισιν. ὁ νοῦς· βούλομαι τὸν Πυθιονίκην Τελεσικράτην ἐγκωμιάζων σὺν ταῖς βαθυζώνοις Χάρισιν ἀνυμνεῖν, εὐδαιμονέστατον ἄνδρα, στέφανον καὶ δόξαν ὄντα τῆς ἱππικῆς Κυρήνης.

6. Τὰν ὁ χαιτάεις] εἰς τὴν ἡρωΐδα, ἀφ'

ὡς τοὔνομα ἔλαβεν ἡ πόλις Κυρήνη, μετάγει τὸν λόγον. ἀπὸ δὲ Ἠοίας Ἡσιόδου τὴν ἱστορίαν ἔλαβεν ὁ Πίνδαρος, ἧς ἡ ἀρχή· (Fragm. p. 445. Lips. cf. Ruhnk. Ep. crit. p. 107.)

Ἠοίη Φθίη, Χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσα,
Πηνειοῦ παρ' ὕδωρ καλὴ ναίεσκε Κυρήνη.

ὁ δὲ νοῦς· ἥντινα τὴν Κυρήνην ὁ κομήτης Ἀπόλλων ἐκ τῶν ὑψηλῶν τοῦ Πηλίου κόλπων ἥρπασε καὶ ἤνεγκε χρυσῷ δίφρῳ τὴν θηρευτικὴν καὶ ἀγρευτικὴν παρθένον.

11. Τόθι νιν πολυμήλου] ἔνθα αὐτὴν τῆς πολυπροβάτου καὶ εὐκάρπου γῆς ἔθηκε δέσποιναν, [καὶ] οἰκεῖν θάλλουσαν καὶ γαυριῶσαν τὴν ἐπίραστον τρίτην μοῖραν τῆς ἠπείρου γῆς, τουτέστι τὴν Λιβύην. τρίτην δὲ εἶπε ῥίζαν γῆς τὴν Λιβύην, διὰ τὸ μερίζειν τινὰς ὅλην τὴν οἰκουμένην εἰς Ἀσίαν, καὶ Εὐρώπην, καὶ Λιβύην. εἰς ἔπαινον δὲ καὶ τοῦτο εἴληφε· τουτέστιν, ὅτι ἡ Λιβύη τρίτον ἐστὶ τῆς οἰκουμένης καθ' αὑτὴν, καὶ οὐ τῇ Ἀσίᾳ συνταττομένη.

16. Ὑπέδεκτο δ' ἀργυρόπεζ' Ἀφροδίτη] ζητεῖται, διατί καὶ ἐνταῦθα ἡ Ἀφροδίτη εὑρίσκεται συμπροπέμπουσα τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ ἐφαπτομένη τοῦ δίφρου; καὶ ἤτοι, ὅτι μετέρχεται τὰ γαμήλια ἡ θεὸς ἔργα. Ὅμηρος· (Iliad. ε'. 429.)

Ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.

ἢ, ὡς αὐτός φησι (v. 91.), κῆπος Ἀφροδίτης ἡ Λιβύη. καὶ ἴσως διὰ τὸ ἐπίραστον τῶν χωρίων· οὐκ ἔχομεν γὰρ ἐξ ἱστορίας δεῖξαι, ὅτι ἱερὰ ἦν ἡ Λιβύη τῇ θεῷ. ὁ δὲ νοῦς· ὑπεδέξατο δὲ ἡ λευκόπηχυς Ἀφροδίτη τὸν Δάλιον ξένον, τουτέστι τὸν Ἀπόλλωνα, κούφως καὶ ἠρεμαίως τῶν θείων ὀχημάτων τῇ χειρὶ αὐτῆς ἁπτομένη. ξένον δὲ ἔφη τῇ Κυρήνῃ τὸν Ἀπόλλωνα, διὰ τὸ νῦν πρῶτον ἐπιδημῆσαι. διὰ τιμῆς δὲ ἄγουσι τὸν θεόν.

19. Καί σφιν ἐπὶ γλυκεραῖς εὐναῖς] καὶ δὴ αὐτῶν ταῖς γλυκεραῖς κοίταις ἐπίραστον ἔβαλεν αἰδῶ, κοινὸν ἁρμόζουσα τὸν μιχθέντα γάμον τῷ θεῷ καὶ τῇ τοῦ Ὑψέως κόρῃ, Κυρήνῃ.

24. Ὃς Λαπιθᾶν ὑπερόπλων] ὅστις ὁ Ὑψεὺς τῶν ἀνδρειοτάτων Λαπιθῶν βασιλεὺς ἐτύγχανεν ἐξ Ὠκεανοῦ δεύτερος κατάγων τὸ γένος. ἐξ Ὠκεανοῦ γὰρ Πηνειὸς ὁ ποταμὸς, ἀφ' οὗ ἐγένετο ὁ Ὑψεύς.

26. Ὅν ποτε Πίνδου κλεενναῖς ἐν πτυχαῖς] τῷ Θετταλικῷ ὄρει. Πίνδος γὰρ ὄρος Περραιβίας, ἡ δὲ Περραιβία τετράπολις τῆς Θεσσαλίας. τὸ δὲ, Ναῒς εὐφρανθεῖσα, ἀντὶ τοῦ, παννυχίσασα διὰ τὴν εὐφροσύνην. Ναΐδος δὲ καὶ Πηνειοῦ τὸν Ὑψέα Φερεκύδης, Ἀκέσανδρος δὲ Φιλλύρας τῆς Ἀσωποῦ καὶ Πηνειοῦ ἱστορεῖ τὸν Ὑψέα. ὁ δὲ νοῦς· ὅντινα τὸν Ὑψέα ποτὲ ἐν ταῖς ἐξοχαῖς τοῦ Πίνδου ἡ Ναῒς εὐφρανθεῖσα τῇ τοῦ Πηνειοῦ μίξει ἐγέννησε Κρέουσα, Γῆς οὖσα θυγάτηρ.

31. Ὁ δὲ τὰν εὐώλενον θρέψατο] ὁ δὲ Ὑψεὺς τὴν λευκόπηχυν Κυρήνην ἀνέθρεψεν. ἔσχε δὲ ταύτην ἐκ Χλιδανώπης. οὐ μόνον δὲ Κυρήνην ἔσχεν, ἀλλὰ καὶ Ἀλκαίαν.

33. Ἁ μὲν, οὔθ' ἱστῶν παλιμβάμους] ἀντὶ τοῦ, παλιμπορεύτους. αἱ γὰρ ὀρθαὶ ὑφαίνουσαι προπορεύονται, καὶ πάλιν τὸν αὐτὸν πορεύονται τόπον, καὶ ὑποστρέφουσιν. ὡς καὶ Ὅμηρος· (Iliad. α'. 31.)

Ἱστὸν ἐποιχομένην καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν.

Οἰκουριῶν δὲ, ἤτοι οἰκοδεσποινῶν, οἱονεὶ τῶν ἤδη γεγαμημένων καὶ ἀρχουσῶν οἰκιῶν. ὁ δὲ νοῦς· αὕτη μὲν οὖν ἡ Κυρήνη οὔτε τὰς παλιμπορεύτους ἐφίλησε τῶν ἱστῶν ὁδοὺς, οὔτε τῶν δείπνων τὰς τέρψεις, ἢ τῶν ἑταιρῶν, τῶν τοῦ οἴκου δεσποζουσῶν, ἀπὸ κοινοῦ τὸ, οὐχ εἵλετο τὰς τέρψεις.

37. Ἀλλ' ἀκόντεσσί τε χαλκέοις] ἀλλὰ χαλκοῖς δόρασι καὶ ξίφει μαχομένη ἐπόρθει καὶ ἀνῄρει τοὺς ἀγρίους θῆρας, πολλὴν ἡσυχίαν καὶ εἰρήνην ταῖς πατρῴαις παρέχουσα βουσίν. ἀναιρουμένων γὰρ τῶν ἀγρίων θηρῶν, εὐμαρῶς καὶ ἀδεῶς τὰ ἥμερα τῶν ζώων νέμεται.

42. Τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν] καὶ τὸν ἑωθινὸν δ' ὀλίγον ἐπερχόμενον τοῖς βλεφάροις ἡδὺν ὕπνον ἀφανίζουσα καὶ ἀναλίσκουσα. τὸ γὰρ, ῥέποντα, ἀντὶ τοῦ ἐπερχόμενόν φησιν. ἔξωθεν δὲ προσυπακουστέον τὸ, ἐθήρα. ὁ δὲ λόγος· οὕτως ἐμμανῶς εἶχε περὶ τὴν θήραν, ὡς καὶ πρὸ ἡμέρας θηρᾷν, καὶ μὴ κοιμᾶσθαι τὸν ἑωθινὸν ὕπνον.—Ἄλλως. τοῦτό φησιν, ὡς τὰς νύκτας ὅλας περὶ τὰ κυνηγέσια γινομένης αὐτῆς, πρὸς ὄρθρον δὲ κοιταζομένης. οὗτος γάρ ἐστιν ὁ πρὸς τὴν ἕω ῥέπων ὕπνος. οἱ δὲ ἄτοπον εἶναι λέγουσι, δι' ὅλης νυκτὸς καὶ μέχρι τοῦ ἑωθινοῦ θηρᾷν αὐτήν. οὐ γὰρ οἷόν τε νυκτὸς, σκότου ὄντος, θηρᾷν, ἀλλ' εἰ (G. ἢ) ἄρα περὶ τὸν ὄρθρον.

45. Κίχε νιν λέοντί ποτ'] κατέλαβε δὲ ἐν τῷ Πηλίῳ ποτὲ τὴν Κυρήνην ὁ Ἀπόλλων τῷ ἰσχυρῷ ἄνευ δόρατος μόνην διαμαχομένην λέοντι. καὶ Καλλίμαχος· (H. in Apoll. 92 sq.)

— — — ἔνθα λέοντα
Ὑψηῒς κατέπεφνε βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο.

50. Σεμνὸν ἄντρον, Φιλλυρίδα προλιπὼν] τὸ σεμνόν σου σπήλαιον, ὦ Κένταυρε, καταλιπὼν ἐλθὲ καὶ θαύμασον τὴν ψυχὴν τῆς γυναικὸς, ὁποίαν νίκην ἐπάγει τῇ ἑαυτῆς κεφαλῇ ἡ νεᾶνις, τοῦ καμάτου ὑπερτέραν ἔχουσα τὴν ἑαυτῆς ψυχὴν, οἱονεὶ οὐ κάμνουσα πρὸς τὸ καταπαλαῖσαι τὸν λέοντα·

ἀλλ' οὐδὲ φόβῳ ἐχειμάσθησαν αὐτῆς αἱ φρένες. Ἄλλως. αὕτη ἀταρβὴς οὖσα, τὴν ψυχὴν ὕπερθεν ἔχουσα τοῦ μόχθου, τουτέστιν οὐ νικωμένη τῷ μόχθῳ, οἵαν φιλοτιμίαν ἐπάγει τῇ ἑαυτῆς κεφαλῇ.

58. Τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν] τίς δὴ ἀνθρώπων αὐτὴν ἐγέννησεν; ἀπὸ ποίας δὲ φύσεως καὶ γέννης ἀποσπασθεῖσα καὶ γεννηθεῖσα, τῶν συμφύτων ὀρῶν τοὺς κευθμῶνας ἔχει, ἀντὶ τοῦ θηρᾷ. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κλάδων, τῶν ἀποσπωμένων ἀπὸ τῶν φυτῶν.

61. Γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου] γεύεται δὲ καὶ ἐφάπτεται ἀπείρου καὶ πολλῆς ἀνδρείας, οἷον, ἰσχυρά ἐστιν. Ὅμηρος· (Iliad. υ'. 258.)

Γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν,

ἀντὶ τοῦ πολεμήσομεν. ἀπείρου δέ φησιν, ἀντὶ τοῦ, πέρας οὐκ ἐχούσης διὰ τὸ μέγεθος. τὸ δὲ ἑξῆς· ἆρα ὅσιόν ἐστι, τὴν χεῖρα προσενεγκεῖν, καὶ δρέψαι τὴν παρθενίαν αὐτῆς; ὁ γὰρ λόγος ἐρωτηματικὸς, παρ' Ἀπόλλωνος ἐν ἤθει λεγόμενος. ἆρα ὅσιόν ἐστι τὴν ἔνδοξον χεῖρα αὐτῇ ἐπενεγκεῖν, καὶ ἐκ τῶν κοιτῶν ἡδεῖαν βοτάνην ἀποκεῖραι; ἤτοι, διαπαρθενεῦσαι αὐτὴν καὶ ἐξ αὐτῆς γεννῆσαι παῖδα; τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, κεῖραι μελιηδέα ποίην. ἢ μεταφορικῶς εἴρηκε τὴν ἀκμὴν, ἢ τὴν παρθενίαν, μελιηδέα ποίην.

65. Τὸν δὲ Κένταυρος ζαμενής] ζαμενὴς νῦν ὁ σεμνὸς, ἢ ὁ ἰσχυρός. τὸν δὲ Ἀπόλλωνα εὐθὺς ὁ σεμνὸς * Κένταυρος τῇ ἀγανῇ ἑαυτοῦ ὀφρύϊ προσηνὲς καὶ ἡδὺ γελάσας ἀνταπεκρίνατο. Ἄλλως. χλιαρόν φησι τὸ πολὺ καὶ κεχαλασμένον. χλιδὸν γὰρ λέγουσι τὸ πλῆθος. ἢ προσηνὲς καὶ ἡδὺ, παρὰ τὸ χλιαρόν. τὰ μὲν γὰρ ἀπηνῆ τοῖς ψυχροῖς παραβάλλουσι, τὰ δὲ προσηνῆ καὶ τερπνὰ τοῖς θερμοῖς, διὰ τὴν γενομένην διάχυσιν. οὕτως οὐκ ἐπιπολὺ γελάσας· οὐ γὰρ ὡς οἱ σκυθρωπάζοντες συνηγμένας εἶχε τὰς ὀφρῦς. τὸ δὲ, μῆτιν ἑὰν, ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὴν ἑαυτοῦ διάνοιαν, οἱονεὶ ἐπιμειδιάσας, ἵνα μὴ δῶμεν αὐτὸν πολὺ καὶ ἄκαιρον γελάσαντα.

68. Κρυπταὶ κλαΐδες ἐντὶ σοφᾶς πειθοῦς] ἕκαστός, φησι, κρύπτει τοὺς λόγους, οὓς περὶ συνουσίας † ἔοικε παρεγχειρεῖν ὁ Χείρων τὸν Ἀπόλλωνα, ἐπεὶ προεῖπεν ἐκεῖνος· ὅσια κλυτάν οἱ χεῖρα προσενεγκεῖν; ἢ οὕτως ἀποδοτέον· σὺ, Ἀπόλλων, ἐρωτᾷς με, εἰ ὅσια, κλυτὰν χεῖρά οἱ προσενεγκεῖν, ὁ πᾶν τὸ ἐσόμενον εἰδώς. μάντις γὰρ εἶ. ἀλλ' ἐπεὶ αἰσχυνόμεθα περὶ τούτων λέγειν, καὶ κρυπτῶς ταῦτα ἐνεργεῖται, καὶ σὺ αἰδούμενος με ἐρωτᾷς. ἐπίστασαι γὰρ μάντις ὤν. Ἄλλως. τῆς περὶ τὰς γυναῖκάς, φησι, πειθοῦς, ὦ Ἄπολλον, κρυπταί εἰσι τῶν ἱερῶν συνουσιῶν αἱ κλεῖς. ἐν θεοῖς γὰρ καὶ ἀνθρώποις ὁμοίως ἐστὶ τοῦτο. ἀπερυθριῶν γὰρ ἡμῶν ἕκαστος αἰσχύνεται ἐκ τοῦ φανεροῦ περὶ ἀφροδισίων διαλέγεσθαι. ἢ οὕτως· αἰσχύνονται γὰρ οἵ τε ἄνδρες καὶ οἱ θεοὶ τοπρῶτον ἐκ τοῦ φανεροῦ τῆς ἡδείας κοίτης τυχεῖν. ἢ οὕτως· αἰδοῦνται, ὦ Ἄπολλον, οἵ τε ἄνδρες καὶ οἱ θεοὶ φανερῶς τὸν ἔρωτα λέγειν.

75. Καὶ γάρ σε, τὸν οὐ θεμιτὸν] καὶ γάρ σε, ὃν οὐ θεμιτόν, φησιν, οὐδὲ δυνατὸν ψεύσασθαι, παρέτρεψεν ὁ προσηνής σου τρόπος, ἐρωτᾷν με περὶ τοῦ Κυρήνης γένους καὶ τῆς μίξεως, καίπερ εἰδότα ἀκριβῶς πάντα. ἢ οὕτως· ἡ αἰδὼς ἐποίησέ σε, τὸν μάντιν, πυνθάνεσθαι, ὃν οὐδεμία διαφεύγει ἀλήθεια, πάντα δὲ τὰ μέλλοντα προγινώσκεις.

77. Κούρας δ' ὁπόθεν γενεὰν] ὁ λόγος ἠθικός· ἐμὲ ἐρωτᾷς, ὦ δέσποτα Ἄπολλον, πόθεν τῆς κόρης ἡ γέννα, καὶ τίνες οἱ γονεῖς; ὅστις πάντων τῶν ὑπὸ τὸν βίον οἶδας τὸ τέλος, καὶ πάσας τὰς ὁδοὺς, καὶ ὅσα ἐν τῷ ἔαρι φύλλα ἀναφύει.

86. Χὤτι μέλλει, ἔσσεται (sic)] καὶ πόθεν τὴν ἀρχὴν μέλλει λαμβάνειν, καλῶς καὶ ἀπταίστως καθορᾷς. ἀπὸ κοινοῦ, ὃς ταχὺ πάντα οἶδας καὶ δύνασαι, ἐμὲ περὶ τῶν τῆς κόρης γονέων ἐρωτᾷς;

88. Εἰ δὲ χρὴ καὶ πὰρ σοφὸν ἀντιφερίξαι] εἰ δὲ χρὴ καὶ σοφῷ σοι ὄντι ἐξισωθῆναι, ἐρῶ, ἢ οὕτως· εἰ δὲ χρὴ ἐξισωθῆναί σοι, καὶ μαντεύεσθαι, ὡς σὺ μαντεύῃ, ἐρῶ.

89. Ἵκεο βᾶσσαν τάνδε] παραγινοῦ ταύτῃ πόσις, ταύτην τὴν βῆσσαν, καὶ τὸ σπήλαιον, ἔξωθεν δὲ τὸ, καταλιπών. μέλλεις γὰρ αὐτὴν διὰ τοῦ πόντου εἰς τὸν τοῦ Διὸς ἔξοχον κῆπον ἐνεγκεῖν. λέγει δὲ τὴν Λιβύην Διὸς κῆπον, διὰ τὸ πλησιάζειν τῇ Αἰγύπτῳ, ἣν Διὸς τέμενος οἱ ποιηταί φασιν. ἢ διὰ τὸ τὸν Ἄμμωνα Δία νομίζεσθαι. "Ἄμμων Ὀλύμπου δέσποτα," φησι (Fragm. p. 33.), καὶ πάλιν· (Pyth. iv. 28.) "Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις." Ἄμμωνος δὲ ἡ Λιβύη.—Ἄλλως. πῶς Διὸς κῆπος ἡ Λιβύη; ὅτι δοκεῖ ὡς Ζεὺς ἐν Λιβύῃ Ἄμμων τιμᾶσθαι. ὡς Φῆστος ὁ τὰ Μακεδονικὰ (etiam G.) συγγράψας·

Ζεῦ Λιβύης Ἄμμων κερατηφόρε, κέκλυθι, μάντι.

92. Ἔνθα νιν ἀρχέπτολιν (sic)] ἡ γὰρ πόλις ἀπ' αὐτῆς Κυρήνη κληθήσεται. ἔνθα αὐτήν, φησιν, ἐπὶ τὸ ὑψηλὸν μέρος τῆς Λιβύης δέσποιναν ἀποδείξεις, τὸν ἐκ Θήρας ὄχλον ἀναστήσας καὶ συναθροίσας. Ἀμφίπεδον δὲ ὄχθον εἶπε τὴν Κυρήνην, διὰ τὸ αὐτὴν μὲν ἐπ' ὄχθου ἱδρύσθαι, περὶ αὐτὴν δὲ πεδιάδα εἶναι, ἀμφίπεδον δὲ λέγεται, τὸ ἑκατέρωθεν πεδία ἔχον.

* G. συνετός. † f. ποιοῦντα.

93. Νῦν δ' εὐρυλείμων] ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος αὐτὴν ἡ πλατεῖς ἔχουσα λειμῶνας Λιβύη ὑποδέξεται τὴν εὔδοξον νύμφην, ἐν τοῖς τιμίοις αὐτῆς οἴκοις μετὰ προθυμίας, ἔνθα αὐτῇ τὴν μερίδα τῆς γῆς εὐθέως κατασκευάζειν καὶ οἰκονομεῖν εὐκόλως καὶ δικαίως παράσχοι, οὔτε πολυκάρπων φυτῶν ἄμοιρον, οὔτε ἀνεπίγνωστον θηρίων, τουτέστι, πολύθηρον.

99. Ἵνα οἱ χθονὸς αἶσαν] ὅπου τῆς ἰδίας γῆς μέρος δωρήσεται ἡ Λιβύη τῇ Κυρήνῃ, οὔτε φυτῶν ἀπεστερημένον, οὔτε ἔξω κυνηγεσίων.

100. Συντελέθειν] ὥστε συντελεῖν ἐννόμως αὐτῇ, ὥστε συνάπτεσθαι καὶ συμβάλλεσθαι πρὸς τὴν κατασκευήν· ἢ συντελοῦσαν αὐτῇ ἐν ταῖς νομαῖς καὶ νεμήσεσιν, συναύξουσαν αὐτῇ καὶ τὰς φυτείας καὶ τὰ κυνηγέσια. ἔνθηρος γὰρ ἡ Λιβύη.

102. Φυτῶν νήποινον] κυρίως μὲν, τὴν ἀνεκδίκητον, νῦν δὲ τὴν ἄμοιρον καὶ ἄπειρον.

104. Τόθι παῖδα τέξεται] ἀντὶ τοῦ, ἐν τῇ Κυρήνῃ, ἡ Κυρήνη τέξεται παῖδα. λέγει δὲ τὸν Ἀρισταῖον, ὅντινα ὁ ἔνδοξος Ἑρμῆς ἀνελὼν καὶ λαβὼν παρὰ τῆς μητρὸς οἴσει καὶ δώσει τρέφειν Ὥραις, καὶ Γῇ δώσει ὡς προμάμμῃ τοῦ παιδός. ἡ γὰρ Κρέουσα ἡ Ὠκεανὶς, Γῆς παῖς οὖσα, ἔτεκε τὸν Ὑψέα τὸν πατέρα τῆς Κυρήνης.

105. Ὥραισι καὶ Γαίᾳ] καλῶς τῇ Γῇ δίδωσιν, ἐπεὶ καὶ ἐκ Γῆς δίδωσι καταφέρειν τὸ γένος. Τῆς γὰρ Κρέουσα, ἧς Ὑψεὺς, οὗ Κυρήνη, ἧς Ἀρισταῖος.

107. Ταὶ δ' ἐπιγουνίδιον] αἱ δὲ Ὧραι καὶ ἡ Γῆ ἐπὶ τοῖς ἑαυτῶν γόνασι θεῖσαι τὸν Ἀρισταῖον καὶ θαυμάσασαι τὸ βρέφος ἐνστάξουσι τοῖς χείλεσι νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν, καὶ ποιήσουσιν αὐτὸν ἀθάνατον ὥσπερ Ζῆνα καὶ Ἀπόλλωνα, ἵνα τὸ, ὥσπερ, ἔξωθεν ὑπακούσωμεν.

113. Ἀνδράσι χάρμα φίλοις] θρέψουσι δὲ αὐτὸν τοῖς ἀνθρώποις χαρὰν καὶ ὄφελος, ἀκόλουθον ὄντα τῶν προβάτων. πρὶν γὰρ γένηται Ἀρισταῖος, τὰ πρόβατα ὀπάονας οὐκ εἶχεν. Ἄλλως. εὐκίνητον τῶν προβάτων ἀκόλουθον αὐτὸν θήσονται. τινὲς δὲ τὸν Ἀρισταῖον Ἀγρέα φασὶ καλεῖν. ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ θήσονται Ἀγρέα καὶ Νόμιον· ἔνιοι δὲ, διὰ τὸ τὴν κτηνοτροφίαν καὶ κυνηγίαν εὑρηκέναι Ἀγρέα καὶ Νόμιον, Δία καὶ Ἀπόλλωνα προσηγόρευον. ἐστὶ δὲ καὶ τοῦ μέλιτος εὑρετὴς ὁ Ἀρισταῖος, ὃ δὴ τῆς ἀθανασίας δέκατον μέρος ᾠήθησαν εἶναι· φαίνεται δὲ, ὅτι καὶ τὴν ἐλαιουργίαν καὶ μελιτουργίαν πρῶτος ἐπενενόηκεν Ἀρισταῖος.

117. Ὣς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν] οὕτως εἰπὼν ὁ Χείρων παρεσκεύαζε τὸν Ἀπόλλωνα τελειοῦν τὸ τῶν γάμων τέλος. Ἄλλως. ἕτοιμον αὐτοῖς τόπον ἐποίει, ἵνα οὕτως ὁ γάμος κρανθῇ. ἢ ὁμιλήσας, ὅτι πολυομίλης* γεννηθήσεται ὁ Ἀρισταῖος, καὶ ἀθάνατος παῖς, παρεσκεύασεν αὐτῷ τὸν γάμον· τουτέστιν, εἰ καὶ ἀνεβάλλετο τὸν γάμον ὁ Ἀπόλλων, ἀλλὰ τοῖς λόγοις προετράπη ταχέως μιχθῆναι. ἢ οὕτως· οὕτως εἰπόντος τοῦ Χείρωνος εὐτρεπίζετο αὐτοῖς τὰ πρὸς γάμον.

119. Ὠκεῖα δ' ἐπειγομένων ἤδη θεῶν πρᾶξις] σπευδόντων δὲ τῶν θεῶν ταχεῖα καὶ ἡ πρᾶξις καὶ ἡ κατόρθωσις γίνεται. ἢ οὕτως· αἱ δὲ ὁδοὶ τῶν θεῶν βραχεῖαι καὶ μικραί εἰσι διὰ τὸ ταχὺ καὶ ἀκοπίαστον αὐτῶν. γλαφυρῶς δὲ ἀπέπαυσε τὸν νοῦν ἀπὸ τῆς μίξεως, εἰπὼν, ὅτι πάντα οἱ θεοὶ ἀνύουσι, καὶ ὁδοὺς ἔχουσι βραχείας, ὧν ἂν ἐθέλωσι πρᾶξαι· ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, εὐθέως ἤνεγκεν αὐτὴν εἰς Λιβύην, καὶ συνῆλθεν αὐτῇ.

121. Κεῖνο κεῖν' ἆμαρ] ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα διετέλεσεν, ἐν ᾗ ὡμίλησεν αὐτῷ ὁ Χείρων, ἐτελειώθη τὰ περὶ τὸν γάμον. ἢ οὕτως· ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἁρπάσας τὴν Κυρήνην ἐκόμισεν εἰς Λιβύην.

122. Θαλάμῳ δὲ μίγεν ἐν πολυχρύσῳ] ἐν δὲ τῷ πολυχρύσῳ θαλάμῳ τῆς Λιβύης ἐμίγη αὐτῇ ὁ Ἀπόλλων, ἔνθα τὴν καλλίστην πόλιν καὶ ἔνδοξον κατὰ τοὺς ἀγῶνας περιέπει ὁ Ἀπόλλων, τὴν ὁμώνυμον τῇ νύμφῃ Κυρήνην, ἢ ἡρωϊκήν.

126. Καὶ νῦν (sic) ἐν Πυθῶνι νιν] καὶ νῦν δὲ ἐν τῇ θείᾳ Πυθῶνι νικήσας ὁ Τελεσικράτης ἐπιφανῆ ἐποίησε τὴν Κυρήνην.

130. Ἅ νιν εὔφρων δέξεται] ἥτις αὐτὸν ἡ Κυρήνη εὐμενὴς δέξεται, ἡ καλὰς ἔχουσα γυναῖκας· πατρίδι δόξαν ἐπέραστον ἄγοντα αὐτὸν ἀπὸ Δελφῶν.

133. Ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι] αἱ δὲ μεγάλαι ἀρεταὶ ἀεὶ πολύμυθοί εἰσι, τουτέστι, πολλῶν λόγων δέονται πρὸς τὰ ἐγκώμια. ἢ οὕτω· περὶ τῶν μεγάλων ἀρετῶν πολλὰ ἔνεστι εἰπεῖν.

134. Βαιὰ δ' ἐν μακροῖσιν] ἐάν τίς, φησι, μακρὰ ἐκλάβῃ πράγματα καὶ βαιὰ ποιήσῃ αὐτὰ τῷ λόγῳ, ἀκοὴ σοφοῖς ἐστι, τουτέστι, σοφοῦ ἀκροατοῦ δεῖται, ἵνα συνῇ τὰ πολλὰ ἐπιτετμημένα. ἢ καὶ οὕτως· ἐν μεγάλοις δὲ κατορθώμασιν ὀλίγα συντιθέναι καὶ λέγειν, τοῖς σοφοῖς ἡ τοιαύτη ἀκοὴ καὶ ποίησις ἀρκείτω. παντὸς δὲ πράγματος τὸ τέλος καὶ κορυφὴν ὁμοίως ἡ εὐκαιρία ἔχει, τουτέστι, δεῖ κατὰ καιρὸν καὶ μεγάλα καὶ μικρὰ λέγειν.

137. Ἔγνων ποτὲ καὶ Ἰόλαον] ὁ γὰρ Ἰόλαος τεθνηκὼς ἐπεὶ ἔμαθεν Εὐρυσθέα ἐξαιτούμενον παρὰ Ἀθηναίων τοὺς Ἡρακλείδας, καὶ ἐπαπειλοῦντα πόλεμον, εἰ μὴ δώσουσιν, εὔξατο ἀναβιῶναι, καὶ ἀναβιοὺς

* G. ὅτι ἐκ Κυρήνης ποιμενικὸς γ.

ἀπέκτεινε τὸν Εὐρυσθέα καὶ πάλιν τέθνηκεν. Οἱ δὲ πρὸς τὸ πιθανώτερον ἕλκουσι τὴν ἱστορίαν, ὅτι γέρων ὢν ηὔξατο ἀνηβῆσαι, καὶ τελέσας τὸν ἆθλον εὐθέως ἐτελεύτα. ὁ δὲ νοῦς· ἐγνώρισαν δέ ποτε καὶ αἱ ἑπτάπυλοι Θῆβαι τὸν Ἰόλαον, οὐκ ἀτιμάσαντα τὴν τῶν πραγμάτων εὐκαιρίαν, οἱονεὶ καταχρησάμενον τῇ εὐκαιρίᾳ. ἢ οὕτως· ἔκρυψεν ἡ Θήβη αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν Εὐρυσθέα ἀπεκεφάλισεν, ἐν τῷ τοῦ Ἀμφιτρύωνος σήματι, ὅπου αὐτοῦ ὁ προπάτωρ ἦν κείμενος. ὅτι δὲ εὐξάμενος ὁ Ἰόλαος ἀνεβίω, καὶ ἀπέκτεινεν Εὐρυσθέα, δῆλον. εὔξατο δὲ τῷ Διῒ ἐπὶ μίαν ὥραν ἡβῆσαι, ὅτι διὰ τοὺς Ἡρακλείδας ἐν τῇ Ἀττικῇ καταφυγόντας Εὐρυσθεὺς Ἀθηναίοις πόλεμον συνεκρότησεν.

139. Τὸν Εὐρυσθέως (sic) ἐπεὶ κεφαλὰν] ὅντινα τὸν Ἰόλαον, ἐπειδὴ τῇ τοῦ ξίφους ἀκμῇ τὴν τοῦ Εὐρυσθέως κεφαλὴν ἀπέτεμεν, ὑποκάτω τῆς γῆς ἔκρυψαν παρὰ τῷ τάφῳ τοῦ ἱππικωτάτου Ἀμφιτρύωνος.

145. Ἔνθα οἱ] ἔνθα ὁ πρὸς πατρὸς αὐτοῦ πατὴρ Ἀμφιτρύων ὁ τῶν Θηβαίων φίλος καὶ ξένος μετοικήσας, ἔκειτο, εἰς τὰς Θήβας. ἐν γὰρ τῇ ἁμαξιτῷ πλησίον τοῦ τάφου Ἀμφιτρύωνος ἔθαψαν τὸν Εὐρυσθέα, ἵνα ἀεὶ πατῆται.

148. Τίκε οἱ καὶ Ζηνὶ μιγεῖσα] τῷ Ἀμφιτρύωνι ἡ Ἀλκμήνη. ὁ δὲ νοῦς· ἐγέννησε δὲ τῷ Ἀμφιτρύωνι καὶ τῷ Διῒ μιγεῖσα ἡ Ἀλκμήνη ἐν μιᾷ ὠδῖνι διδύμων υἱῶν πολεμικωτάτην δύναμιν.

149. Ἐν μόναις ὠδῖσιν] ἐν ἑνὶ γὰρ τόκῳ καὶ μιᾷ ὠδῖνι. λέγεται ἐν μιᾷ νυκτὶ συνευνασθέντων Διὸς καὶ Ἀμφιτρύωνος τῇ Ἀλκμήνῃ γενέσθαι τοῦ μὲν Ἡρακλέα, τοῦ δὲ Ἰφικλέα.

151. Κωφὸς ἀνήρ τις] κωφός ἐστι καὶ ἀπαίδευτος ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ, ὅστις τῷ Ἡρακλεῖ τὸ ἑαυτοῦ μὴ περιβάλλει (sic) στόμα, τουτέστιν, ὅστις μὴ ἐγκωμιάζει τὸν Ἡρακλέα, καὶ ὅστις μηδὲ τῶν τῆς Δίρκης ὑδάτων αἰσθάνεται καὶ ἔχει μνήμην, ἀπὸ κοινοῦ τὸ, κωφός ἐστιν. ὁ γὰρ μὴ ἀκούσας οὐδὲ εἰπεῖν δύναται.

156. Τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ κωμάσομαί τι παθὼν ἐσλὸν] πεπονθώς τι ἐξ αὐτῶν τέλειον ἀγαθὸν διὰ τοῦ κώμου ὑμνήσω. τί δ' ἂν εἴη πεπονθώς; δηλαδὴ καὶ τὰ Ἰολάεια ἐνίκησεν ὁ νικηφόρος. τὸ δὲ ὑπέρβατον· τοῖσι κωμάσομαι τέλειόν τι παθὼν ἐπ' εὐχᾷ ἐσλόν. ὁ λόγος παρὰ τοῦ ὑμνουμένου πρὸς τὸν Ἡρακλέα καὶ Ἰφικλέα· τετυχηκὼς τῆς νίκης τῶν Ἡρακλείων κἀγὼ ἀντικωμάσω αὐτούς, φησι, καὶ ὑμνήσω.

158. Χαρίτων κελαδεννᾶν μή με λίποι καθαρὸν φέγγος] τῶν εὐδόξων χαρίτων τὸ ἀνθηρὸν φέγγος καὶ ἡ παῤῥησία μή με λίποι, τουτέστι, γένοιτό μοι χαρίεντα γράφειν.

160. Αἰγίνᾳ τε γάρ φαμι Νίσου τ' ἐν λόφῳ] διορίζομαι γὰρ τὸν νικηφόρον ἔν τε Αἰγίνῃ καὶ τρίτον ἐν Μεγάροισι νικήσαντα, ταύτην τὴν πόλιν εὐκλέα καταστῆσαι, ἔργῳ τὴν σιγηλὴν καὶ ἀπαῤῥησίαστον ἀμηχανίαν καὶ αἰσχύνην ἐκφυγόντα. οἱ γὰρ νικηθέντες ἀμηχανοῦντες καὶ αἰσχυνόμενοι, σιωπῇ περιπατοῦσι, μὴ ἔχοντες παῤῥησίαν μετά τινος διαλεχθῆναι. ἔστιν οὖν εἰπεῖν, τέσσαρας εἶναι τὰς νίκας, μίαν μὲν ἐν Αἰγίνῃ, τρεῖς δὲ ἐν Μεγάροις.—Ἄλλως. τῷ ἔργῳ, φησὶ, τὴν μὲν σιγωμένην ἀμηχανίαν φυγὼν, εὔκλειαν δὲ κτησάμενος. ἀμήχανον δὲ τὴν σιγὴν εἶπεν, ὅτι κατηφεῖς εἰσιν οἱ νικηθέντες. καὶ ἑτέρωθί που φησι· νικώμενοι δὲ ἀγρυξίᾳ δέδενται (Fragm. p. 73.).

164. Οὕνεκεν εἰ φίλος ἀστῶν εἴ τις ἀντάεις] διὸ εἴτε τις αὐτῷ τῷ νικηφόρῳ φίλος τῶν πολιτῶν, εἴτε ἐναντίος καὶ ἐχθρός ἐστι, τὸ ἐν τῷ κοινῷ πονηθὲν ἀγαθὸν ἀνυμνείτω, αὐτὸν μὴ καταβλάπτων τὸν λόγον τοῦ Νηρέως. ἐκεῖνος γὰρ ὁ Νηρεὺς ἔφη, δεῖν τὸν καλῶς πράττοντα καὶ μετὰ δικαιοσύνης πάντα τρόπον καὶ παρὰ τῶν ἐχθρῶν ἀνυμνεῖσθαι. ἀντάεις δὲ ὁ ἔναντα θεὶς τὴν νίκην τοῦ νικηφόρου, ἢ ἐναντιούμενος καὶ ἐχθρός.

172. Πλεῖστα νικήσαντά σε] ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ χοροῦ πρὸς τὸν νικητήν· πολλάκις σε νικήσαντα εἶδον τὰ Παναθήναια ἐν ταῖς ὡρισμέναις τελεταῖς τῆς Ἀθηνᾶς.

173. Ἄφωνοι δ' ὡς ἑκάστα] ἄφωνοι καὶ ἐν ἑαυταῖς κατὰ τὴν ψυχὴν, ὦ Τελεσίκρατες, ἑκάστη τῶν παρθένων εὔχοντό σε ἄνδρα εὐτυχῆσαι, αἱ δὲ γυναῖκες υἱὸν, ἀπὸ κοινοῦ τὸ, εὔχοντο ἔμμεν. εὔχοντο δὲ ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις, φησὶν, ὁρῶσαί σε καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἀγῶσι τῆς πλατείας γῆς, καὶ ἐν πᾶσιν ἁπλῶς τοῖς ἐν ἑκάστῃ πόλει ἐπιχωρίοις ἀγῶσι, πανταχοῦ ὁρῶσαί σε αἱ γυναῖκες, ταῦτα ηὔχοντο.

117. Ἔν τ' Ὀλυμπίοις (sic)] Ὀλυμπίοις, οὐ τοῖς ἐν Πίσῃ νῦν. οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἔῤῥιψεν ἁπλῶς τὸν λόγον, ἀλλὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις. ἐκ κοινοῦ γὰρ, νικήσαντα εἶδον, καὶ ἐν τοῖς ἀγομένοις ἀγῶσι τῇ Γῇ, τουτέστιν ἐν Ἀθήναις. ἐκεῖ γὰρ ἄγεται τῇ Γῇ ἀγὼν, ὥς φησι Δίδυμος.

179. Ἐμὲ δ' οὖν τις ἀοιδᾶν δίψαν ἀκειόμενον] διψώσῃ τῇ ᾠδῇ προστιθέντα, ἀκειόμενόν με καὶ θεραπεύοντα, ἢ, διψῶσαν ᾠδὴν τῷ θέλειν ὑμνεῖν ὑμᾶς, πράσσει τὶς ἐμὲ καὶ ἀναγκάζει ἔτι τοῦτο ὑπομεῖναι, καὶ συμπεριλαβεῖν τὴν τῶν προγόνων ὑμῶν δόξαν.

183. Οἷοι Λιβύσσας ἀμφὶ γυναικὸς] ὁποῖοι ἦσαν μνηστῆρες, οἱ τοῦ νικηφόρου πρόγονοι, οἳ περὶ τῆς Λιβυκῆς γυναικὸς ἦλθον εἰς τὴν Ἴρασσαν τὴν τοῦ Ἀνταίου πόλιν πρὸς τὴν ἔνδοξον κόρην. Ἄλλως. Ἴρασσα, πόλις Λιβύης, ἣν ᾤκησεν Ἀνταῖος, οὐχ' ὁ

παλαίσας Ἡρακλεῖ (ἐκεῖνος γὰρ διαλλάσσει τοῖς χρόνοις, ὃν καὶ ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς) ᾧ συνήκμασεν Εὔφημος, ἀλλ' ἕτερος, οὗ οἱ ἀπόγονοι, μετῴκησαν εἰς Κυρήνην, ὃς τὴν θυγατέρα προὔθηκεν ἆθλον δρόμου τῷ φθάσαντι λαβεῖν κελεύσας. ὅμοιον δὲ ἐποίησε Δαναῷ· καὶ γὰρ ἐκεῖνος τὰς θυγατέρας δρόμῳ προὔθηκε. τὴν δὲ κόρην ταύτην τῶν Τελεσικράτους τὶς προγόνων Ἀλεξίδαμος μνηστευσάμενος καὶ νικήσας τὸν δρόμον ἔγημεν· ἢ ὅτι ὁ Ἀνταῖος ὁ παράνομος, ὃν ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς. τοῦτόν φησι παραγινόμενον, τὸν Ἀλεξίδαμον, δρόμῳ νικήσαντα τοὺς σὺν αὐτῷ μνηστῆρας, λαβεῖν γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Λιβύων βασιλέως. ἔνιοι γάρ φασιν, ὅτι ὁ ἀπὸ Ἡρακλέους καταγωνισθεὶς Ἀνταῖος Ἰρασσεὺς ἦν, ἀπὸ Ἰρασσῶν τῶν ἐν τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ, ὥς φησι Φερεκύδης. ὁ δὲ Πίνδαρος ὑπὸ τοῦ χαρίσασθαι τῷ ἐπαινουμένῳ παρατρέψας τὴν ἱστορίαν φασὶν, Ἀλεξίδαμον, πρόγονον τοῦ ἐπαινουμένου, γενέσθαι μνηστῆρα τῆς Ἀνταίου θυγατρός. ὄνομα δὲ αὐτῇ Ἀλκηΐς, ὥς φησι Πείσανδρος, ὁ Καμιρεύς· ἕτεροι δὲ Βάρκην.

188. Τὰν μάλα πολλοὶ] ὁ νοῦς· ἥντινα, τὴν Ἀνταίου θυγατέρα, πολλοὶ τῶν ἀρίστων ἀνδρῶν ᾔτουν. ᾔτουν δὲ πολλοὶ μὲν συγγενεῖς αὐτῆς, πολλοὶ δὲ καὶ ἐκτὸς γένους ὄντες, ἐπειδὴ αὐτῆς ἐκπρεπὲς ἐθαυμάζετο καὶ ἐθρυλλεῖτο εἶναι τὸ κάλλος. τῆς γὰρ ἐντίμου αὐτῆς νεότητος καρπὸν δρέψασθαι ἐβούλοντο· ἐκ δὲ τούτου, τὴν παρθενίαν αὐτῆς ἐβούλοντο λαβεῖν.

194. Πατὴρ δὲ θυγατρὶ] ὁ δὲ πατὴρ Ἀνταῖος, ἐνδοξότερον τῇ ἑαυτοῦ θυγατρὶ κατασκευάζων τὸν γάμον, πεποίηκεν ὅπερ ἤκουσέ ποτε ἐν Ἄργει τὸν Δαναὸν ταῖς τεσσαρακονταοκτὼ θυγατράσιν αὐτοῦ πεποιηκέναι, κἀκεῖνον ἐμιμήσατο.

195. Ἄκουσεν Δαναόν ποτ'] ἤκουσε γὰρ τὸν Δαναόν ποτε ἐν Ἄργει τοιοῦτον ταῖς τεσσαρακονταοκτὼ θυγατράσιν αὐτοῦ γάμον εὑρέσθαι, πρὶν τὸ μέσον τῆς ἡμέρας γενέσθαι. τὸ γὰρ ἑωθινὸν ἠγωνίσαντο, καὶ πρὸ μεσημβρίας διελύθησαν τοῦ δρόμου, καὶ ἕκαστος, ἣν ἠβουλήθη, ἔλαβεν.

200. Ἔστασεν γὰρ] οὗτος γὰρ ἔστησε τὰς θυγατέρας ἕως μέσης ἡμέρας, ἵνα δηλονότι προθεωρήσωσιν αὐτὰς οἱ μνηστῆρες, καὶ ἕκαστος ἕληται τῶν δρόμῳ πρωτευσάντων, ἣν ἂν βούλοιτο. Ζητεῖται δὲ, διατί τεσσαρακονταοκτὼ εἶπε, πεντήκοντα οὐσῶν; καὶ ῥητέον, ὅτι Ἀμυμώνη μὲν προδιαφθαρεῖσα ἦν Ποσειδῶνι, Ὑπέρμνηστρα δὲ ἐρασθεῖσα Λυγκέως, αἱ δὲ ἄλλαι συνδραμοῦσαι τῷ πατρῴῳ βουλήματι ἀνεῖλον τοὺς Αἰγύπτου παῖδας.

207. Οὕτω δ' ἐδίδου Λίβυς] Λίβυς, ὄνομα κύριον, οὐχ ὁ Ἀνταῖος, ὡς Δίδυμος. ἤ, οὗτος οὖν ὁ Ἀνταῖος ὁ Λίβυς τῷ νικήσαντι καὶ αὐτὸς ἔδωκε τὴν παῖδα πρὸς γάμον.

208. Ποτὶ γραμμᾷ μὲν] ἔστησε γὰρ αὐτὴν πρὸς τῇ ἐσχάτῃ γραμμῇ τοῦ δρόμου, τοῦτο ἄκρον καὶ τέλος διατάξας, τὴν τάξιν τῆς παρθένου. ἐχάρασσον δὲ γραμμήν τινα, ἣν ἀρχὴν καὶ τέλος εἶχον οἱ ἀγωνιζόμενοι. ὅθεν καὶ παροιμία· μὴ κίνει γραμμήν. ὁ δὲ νοῦς· οὕτως οὖν καὶ ὁ Λίβυς ἐδίδου πρὸς γάμον τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, κατασκευάζων τῇ κόρῃ τὸν προϊόντα νυμφίον, ἄνδρα. πρὸς γὰρ τὸ τέλος τοῦ σταδίου κοσμήσας ἔστησε, φησι, τέλος καὶ ἄκρον εἶναι αὐτὴν τῷ νικήσαντι. ἐν μέσοις δὲ αὐτοῖς εἶπεν. ὅστις ἂν πρῶτος τῶν πέπλων αὐτῆς ἅψηται, ἀπαγέσθω αὐτὴν ἐκεῖνος.

214. Ἔνθ' Ἀλεξίδαμος] Ἀλεξίδαμος ἦν ὁ νικήσας χάριν τῆς Λίβυος θυγατρός. τὸ δὲ, ἔφυγεν, οὐ κυρίως· οὐ γὰρ ἐδίωκέ τις· ἀλλὰ τὸ τάχος βούλεται παραστῆσαι, παρόσον οἱ διωκόμενοι ἐπιτείνουσι τὸν δρόμον. ὁ δὲ νοῦς· ἐνταῦθα ὁ Ἀλεξίδαμος, ἐπεὶ τὸν ταχὺν δρόμον ἐξέφυγε καὶ ἐνίκησε, τὴν ἔνδοξον παρθένον τῆς χειρὸς τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ λαβὼν ἤγαγεν εἰς τὴν τῶν ἱππικῶν Λιβύων στρατιάν. Ἄλλως. Λιβύων τῶν Νομάδων φησίν. οἱ πλείους γὰρ αὐτῶν ὑποδύντες τὴν γῆν οἰκοῦσιν. ἢ καὶ παρὰ τοῦτο οὕτω καλούμενον ἔθνος. ἐκ δὲ τούτου δῆλον, ὅτι ὁ Ἀνταῖος οὐκ ἔστιν. οὕτως γὰρ ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Ἡρακλέους. πρὸ δὲ τοῦ Ἡρακλέους οὐδεὶς ἦν ἀγών. ὁ δὲ Ἀλεξίδαμος ἱστορεῖται νενικηκέναι.

218. Πολλὰ μὲν κεῖνοι δίκον] πολλὰ δὲ φύλλα καὶ στεφάνους οἱ περὶ αὐτὸν ἑστῶτες ἔρριπτον, πολλὰ δὲ πτερὰ νίκης καὶ πρὸ τοῦ ἀγῶνος ἔλαβε, τουτέστι, πολλοὺς καὶ ἄλλους ἀγῶνας ἐνίκησε. πτερὰ γὰρ νίκης περιφραστικῶς, ἡ νίκη.

Carmen X.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ δεκάτου τῶν Πυθίων εἴδους.

Τῆς δεκάτης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων δέκα. Τὸ α΄ Φερεκράτειον. Τὸ β΄ δίμετρον ἰαμβικὸν ὑπερκατάληκτον (ἄτακτον). Τὸ γ΄ δίμετρον Ἰωνικὸν βραχυκατάληκτον. Τὸ δ΄ σύνθετον ἐκ προσοδικοῦ καὶ ἰαμβικοῦ πενθημιμεροῦς. Τὸ ε΄ Φερεκράτειον. Τὸ ς΄ δίμετρον ἐπιχοριαμβικὸν ἀκατάληκτον. Τὸ ζ΄ δίμετρον χοριαμβικὸν βραχυκατάληκτον. Τὸ η΄ δίμετρον δοχμαϊκὸν ἀκατάληκτον. Τὸ θ΄ ἐπιωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ι΄ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδῆς αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων η΄. Τὸ α΄ ἰαμβικὸν πενθημιμερές. Τὸ β΄ μητρωακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ γ΄ ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ δ΄ Ἰωνικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ε΄ ἐπιωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ς΄ ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ζ΄ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ η΄ παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Ἱπποκλέᾳ Θεσσαλῷ.] Ἦν μὲν τὸ γένος ὁ προκείμενος νικηφόρος Θεσσαλὸς, πόλεως δὲ Πελινναίου· ἐνίκησε δὲ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν Πυθιάδα. δοκεῖ δὲ μὴ ὑγιῶς ἐπιγεγράφθαι ᾠδὴ Ἱπποκλεῖ. δέον γὰρ Ἱπποκλέᾳ. τὸ γὰρ ὄνομα ἦν Ἱπποκλέας, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρός φησιν (v. 8. 88). ἐνίκησε δὲ καὶ οβ΄ καὶ ογ΄ Ὀλυμπιάδα. τὴν δὲ Λακεδαίμονα νῦν παρείληφεν, ὡς αὐτὸς δηλοῖ, ὅτι ἀμφότερα τὰ ἔθνη ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν ἐβασιλεύετο. ἐν δὲ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐνίκησε καὶ στάδιον, οὗ οὐκ ἐμνήσθη, ἴσως τοῦ διαύλου μόνον μισθὸν λαβών.

1. Ὀλβία Λακεδαῖμον] ὦ εὐδαιμονεστάτη Λακεδαῖμον, καὶ μακαρία Θεσσαλία. ἐν γὰρ ἀμφοτέραις ἐξ ἑνὸς πατρὸς τοῦ γενναίου Ἡρακλέους τὸ γένος βασιλεύει. τὸ δὲ, ἀριστομάχου, ἐπιθετικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἀρίστου κατὰ τὰς μάχας.

5. Τί κομπέω, παρὰ (sic) καιρόν;] οἱ μὲν, ὅτι κομπῶ, ἀλλόκοτόν τι λέγω· εἶτα ἡ μέση. κατὰ τὸν δέοντα καιρὸν κομπῶ. οἱ δὲ οὕτως ὑφ᾽ ἕν. τί κομπῶ καὶ φλυαρῶ παρὰ τὸν δέοντα καιρὸν, ἵνα τὴν κατὰ ἀντὶ τῆς παρὰ λάβωμεν.

6. Καὶ τὸ Πελλινναῖον] Πελινναῖον, πόλις Θεσσαλίας, ἡ πατρὶς τοῦ νικηφόρου, ἀφ᾽ ἧς καὶ τὸ ἐν Χίῳ ὄρος ἐκλήθη.

8. Ἀλευάδαι παῖδες, ἢ, Ἀλεύα τε παῖδες] Ἀλευάδαι παῖδες, ἤτοι καθόλου οἱ Θετταλοὶ, ἀπὸ Ἀλεύα τοῦ βασιλεύοντος, ὡς καὶ Σισυφίδαι οἱ Κορίνθιοι, ἀπὸ Σισύφου. ἢ Ἀλεύα παῖδες, οἱ ὄντες ἑταῖροι τῷ Ἱπποκλέᾳ. ὁ δὲ νοῦς· ἀλλά με ἡ Πυθὼ, καὶ τὸ Πελινναῖον, καὶ τοῦ Ἀλεύα οἱ παῖδες, ἀπύειν παρακελεύονται καὶ ὑμνεῖν· ἢ, βοᾷ καὶ προσκαλεῖται· θέλοντές με τὴν ἔνδοξον καὶ ἐγκωμιαστικὴν τῶν χορευτῶν ἐπ᾽ αὐτὸν τὸν Ἱπποκλέα ἄγειν φωνήν.

11. Γεύεται γὰρ ἀέθλων] καὶ γὰρ ἐπιδόξων γεύεται ἄθλων καὶ μεταλαμβάνει, νικηφόρος γεγονώς· ὡς νεωστὶ δὲ κατιόντος εἰς τοὺς ἀγῶνας ταῦτά φησιν.

12. Στρατῷ τ᾽ Ἀμφικτυόνων] ἐν δὲ τῷ τῶν Ἀμφικτυόνων καὶ περιοίκων ὄχλῳ καὶ συνόδῳ ἡ Πυθὼ αὐτὸν ἄριστον τῶν διαυλοδρόμων παίδων ἀνηγόρευσε, τουτέστιν, εἰς Πύθια δίαυλον ἐνίκησε. διαυλοδρομᾶν δὲ, ἀπὸ τῆς διαυλοδρόμης εὐθείας, οἱ διαυλοδρόμαι, τῶν διαυλοδρομῶν, καὶ τροπῇ Δωρικῇ, διαυλοδρομᾶν. καὶ περισπαστέον, ἵν᾽ ᾖ, διαυλοδρομῶν. Παρνάσιος δὲ μυχὸς, ἡ Πυθώ.

15. Ἄπολλον] προσφωνεῖ τὸν θεὸν, ἐπεὶ καὶ Πυθιονίκης ὁ νικηφόρος. ὦ Ἄπολλον, φησι, τῶν δὲ ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἡδὺ τὸ τέλος αὔξεται, καὶ ἀρχὴ ἡδεῖα γίνεται, τοῦ δαίμονος [αὐτὸν] αὔξοντος.

18. Τεοῖσι μήδεσσιν (sic)] ὁ Ἱπποκλέας, φησὶ, ταῖς σαῖς βουλήσεσιν, ὦ Ἄπολλον, ἐνίκησε, καὶ τὴν νίκην διεπράξατο. τὸ δὲ ἀπὸ γένους αὐτοῦ ἔμφυτον ἐπιβῆναι πεποίηκε τοῖς ἴχνεσι τοῦ Ὀλυμπιονίκου τοῦ αὐτοῦ πατρός.

22. Δὶς ἐν πολεμαδόκοις] δὶς ἐνίκησε,

φησιν, ὁ Φρικίας ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὁ πατὴρ τοῦ Ἱπποκλέους. ἦν δὲ ὁπλίτης· διό φησιν· ἐν πολεμαδόκοις Ἄρεος ὅπλοις. τοῦ γένους οὖν φησὶν ἥκειν εἰς τὰ ἴχνη. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ὁπλιτοδρόμος, καὶ οὗτος διαυλοδρόμος. ὁ δὲ νοῦς· τὸν Φρικίαν καὶ Ὀλυμπιονίκην ὄντα ὁ ὑπὸ τὴν βαθυλείμωνα πέτραν τῆς Κίῤῥας ἀγὼν, τουτέστιν ὁ Πυθικὸς, κρατησίποδα ἐποίησε. διὰ δὲ τούτου σημαίνει, ὅτι, Ὀλυμπιονίκης ὢν, ἐγένετο καὶ Πυθιονίκης.

26. Ἕσποιτο μοῖρα καὶ ὑστέραισιν ἐν ἁμέραις] ἐπακολουθείη δὲ αὐτοῖς καὶ εἰς τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον ἡ μοῖρα καὶ εὐτυχία, ὥστε αὐτοῖς αὔξειν τὸν ἀγήνορα πλοῦτον.

29. Τῶν δ' ἐν Ἑλλάδι] τῶν δὲ κατὰ τὴν Ἑλλάδα καλῶν μετεσχηκότες οὐκ ὀλίγον, μὴ ἐναντίαις παρατροπαῖς συντύχωσι παρὰ τῶν θεῶν.

33. Ἀπήμων κέαρ] ἀβλαβὴς καὶ ἀνόργητος ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ κατορθώμασιν εἴη ὁ θεός.

Εὐδαίμων δὲ] εὐτυχὴς δὲ οὗτος ἀνὴρ καὶ πολυύμνητος παρὰ τοῖς σοφοῖς γίνεται, ὃς ἂν πάλῃ, ἢ δρόμῳ, τόλμῃ τε καὶ ἀνδρείᾳ νικήσας, τὰ μέγιστα τῶν κατορθωμάτων δέξηται, καὶ πρὸς, ἐπὶ, τούτοις ἔτι καὶ ζῶν ἴδῃ τὸν νεώτερον αὐτοῦ υἱὸν, κατὰ τὸ προσῆκον, Πυθικῶν στεφάνων τυχόντα· καὶ ἀπὸ κοινοῦ τὸ, εὐδαίμων.

42. Ὁ χάλκεος οὐρανὸς] οὐκέτι μέντοι ὁ στερεὸς οὐρανὸς καὶ ἰσχυρὸς ἐπιβατὸς αὐτοῖς ἐστιν, οἱονεὶ, τοῖς εἰς ἄκρον οὕτως εὐδαιμονίας ἐλθοῦσιν, οὐκ ἔστι καὶ θεοῖς συγγενέσθαι, ὡς τῶν ἐν ἀνθρώποις ἄκρων καὶ τελείων εὐτυχημάτων αὐτῶν μετασχόντων, τῶν τὴν τοιαύτην εὐτυχίαν εὐτυχησάντων. Ἄλλως. τῷ τοιούτῳ, φησὶ, τῷ παῖδας ἐσχηκότι, καὶ ἃ προείρηκα εὐτυχήματα, οὐκ ἀναβατὸς μόνον ὁ οὐρανός· οἷον, ὡς ἐν θνητοῖς εὐδαίμονές εἰσιν. ἀθάνατοι γὰρ οὐ δύνανται γενέσθαι.

43. Ὅσαις δὲ βρότεον ἔθνος] ὅσων δὲ ἀγλαϊῶν καὶ ἀγαθῶν οἱ ἄνθρωποι ἐφαπτόμεθα εὐδαιμονίας. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· τῶν ἀνθρωπίνων καλῶν τὸ πέρας καὶ τὸ τέλος ἔχει ὁ τὴν τοιαύτην εὐδαιμονίαν εὐτυχήσας, τὸ καὶ αὐτὸν νικῆσαι, καὶ τὸν υἱὸν ἰδεῖν νικήσαντα. ὅσαις δὲ, ἀντὶ τοῦ ὅσων, δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς ἐχρήσατο.

46. Ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν] οὔτε πεζὸς, οὔτε πλῷ παραγενόμενος εἰς τὸ τῶν Ὑπερβορέων ἄθροισμα, εὐμαρῶς εὕροις τὴν ἐπ' αὐτοὺς θαυμαστὴν ὁδόν. ὁ δὲ νοῦς αὐτῷ πρὸς τὴν εὐτυχίαν· ὥσπερ οὐκ ἔστιν εὐμαρὲς εἰς τὸ τῶν Ὑπερβορέων ἔθνος παραγίνεσθαι, οὕτως οὐδὲ ταύτης τῆς εὐτυχίας μείζονα εὑρεῖν εὐμαρές ἐστιν.

47. Ἐς Ὑπερβορέων ἀγῶνα] ἀγῶνα δὲ τὸ ἄθροισμά φησιν, ἵν' ᾖ· εἰς τὸ τῶν Ὑπερβορέων ἄθροισμα πορευόμενος, τὴν ἐπ' αὐτοὺς ἄγουσαν οὐκ ἂν εὕροις ὁδόν. μέχρι δὲ τούτων ὁ Πίνδαρος καλῶς τὸν ἐπινίκιον ἔγραψεν. ἠσόχησε δὲ τὰ μετὰ ταῦτα, ἀλόγῳ παρεκβάσει χρησάμενος.

49. Παρ' οἷς ποτε Περσεὺς] παρ' οἷς, τοῖς Ὑπερβορέοις, ὁ Περσεὺς εὐωχήθη εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν εἰσελθὼν, καὶ καταλαβὼν αὐτοὺς διὰ τῶν ὄνων ἐνδόξους θυσίας τελοῦντας τῷ θεῷ Ἀπόλλωνι. οἱ γὰρ Ὑπερβόρειοι ὄνους θύουσι τῷ Ἀπόλλωνι, ὡς καὶ Καλλίμαχός φησι· Fragm. 188. t. i. p. 511.)

Τέρπουσιν λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι.

53. Ὧν θαλίαις ἔμπεδον] ὧν τῶν Ὑπερβορέων μάλιστα διηνεκῶς ταῖς εὐφημίαις καὶ εὐωχίαις χαίρει ὁ θεός· ἥδεται γὰρ, φησιν, ὁ Ἀπόλλων θεωρῶν τὴν τῶν θηρίων ἀναίρεσιν. ὕβριν γὰρ τὴν ἀναίρεσίν φησι, διὰ τὰ σκιρτήματα, ἃ ἐν τῇ σφαγῇ ποιοῦνται οἱ ὄνοι. (v. Gregor. Cor. i. 255. c. nota.)

56. Ὀρθίαν κνωδάλων] ἔπαιξεν ὁ Πίνδαρος, ὡς τῶν ὄνων ὀρθιώντων, ὅτε ἱερουργοῦντο, κνωδάλων μὲν ὄντων κυρίως τῶν θαλαττίων ζώων, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τῶν χερσαίων. ἢ οὕτω· μεγάλων διὰ τὸ τῶν ὄνων τερατῶδες τοῦ σώματος. ταῦτά, φησι Δίδυμος, μετὰ τοῦ γελοίου καὶ ἄσημά ἐστι. τίνα γὰρ λόγον ἂν ἔχοι, ἥδεσθαι τὸν Ἀπόλλωνα τοῖς ὀρθιάζουσιν ὄνοις, φησί.

57. Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμεῖ] ἡ δὲ μοῦσα οὐκ ἔστιν ἀπόδημος ἀπὸ τῶν τρόπων καὶ τῶν ἠθῶν αὐτῶν. οἷον, οὐκ εἰσὶν ἄμουσοι.

58. Παντᾷ δὲ χοροὶ παρθένων] πανταχοῦ δὲ εἰς τὸ τῶν Ὑπερβορέων ἔθνος παρθένων χοροὶ, λύρας τε ἦχοι καὶ κτύποι, καὶ τῶν αὐλῶν οἱ κτύποι κινοῦνται, τῇ δὲ εὐφύλλῳ δάφνῃ τὰς ἑαυτῶν κεφαλὰς στεφόμενοι εὐωχοῦνται σωφρόνως καὶ συνετῶς.

64. Νόσοι δ' οὔτε γῆρας οὐλόμενον] οὔτε νόσοι τῇ ἱερᾷ αὐτῶν γενεᾷ, οὔτε ὀλέθριον γῆρας μέμικται, μόχθων δὲ καὶ μάχης μακράν εἰσι, τὴν παρὰ τὸ δίκαιον ἐκφεύγοντες ὕβριν. οἱονεὶ, οὐκ ἄδικα πράττοντες καὶ μέμψιν ὑφίστανται παρὰ τῶν θεῶν, ἐφ' οἷς οὔτε νεμεσῶσιν αὐτοῖς οἱ θεοὶ, ἀλλὰ φυγόντες τὴν ὑπὲρ τὸ δίκαιον νέμεσιν, οἰκοῦσι χωρὶς πόνων· οὐ γὰρ ἀδικοῦσιν ἀλλήλους, ἀλλὰ πεφεύγασι τὴν παρὰ τὸ δίκαιόν τι πράσσειν νέμεσιν, τουτέστι μέμψιν.

68. Θρασείᾳ δὲ πνέων καρδίᾳ] τῇ γενναίᾳ δὲ πνευστιῶν ψυχῇ ὁ Περσεὺς εἰς αὐτοὺς παρεγένετο, εἰς δὲ τὸ τῶν μακάρων ἀνδρῶν ἔθνος παραγενομένῳ αὐτῷ προκαθηγεῖτο ἡ Ἀθηνᾶ.

72. Ἔπεφνέν τε Γοργόνα] ἡ ἱστορία ἐστὶ τοιαύτη, ὅτι ὁ πάππος Ἀκρίσιος ἀποκυήσασαν τὸν Περσέα τὴν Δανάην λαθραίως, τότε ἐνείρξας αὐτὴν εἰς τὴν κιβωτὸν μετὰ τοῦ παιδὸς, καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος· καὶ

προσηνέχθη ἡ κιβωτὸς Σερίφῳ τῇ νήσῳ, ἧς Πολυδέκτης ἐβασίλευε. καί ποτε ἀνδρωθέντος αὐτοῦ καὶ ἑστιωμένου παρὰ τῷ Πολυδέκτῃ, [παρ'] ἑτέρων ἕτερα εἰσφερόντων εἰς τὸν ἔρανον, αὐτὸς τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν ὑπέσχετο· ὁ δὲ Πολυδέκτης εὔκαιρον τὴν πρόφασιν λαβὼν, τὴν ὑπόσχεσιν ἀπῄτει αὐτὸν, καὶ ἐξήλαυνε τῆς νήσου πρὸς τὸ κομίσαι τὴν κεφαλήν· ἤρα γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ. ὁ δὲ ἀπελθὼν καὶ τεμὼν τῆς Γοργόνος τὴν κεφαλὴν εἰσήνεγκεν εἰς τὸν ἔρανον, καὶ πάντας ἀπελίθωσε τοὺς ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ αὐτὸν τὸν Πολυδέκτην. Ζητεῖται δὲ, πῶς εἰς Ὑπερβορέους ἦλθεν ὁ Περσεὺς, ἐπὶ τῷ ἀποτεμεῖν τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος. οἱ γὰρ Ὑπερβόρεοι πρὸς τοῖς Ἀρκτῴοις οἰκοῦσιν, αἱ δὲ Γοργόνες, κατὰ μέν τινας, ἐν τοῖς Ἐρυθραίοις μέρεσι καὶ τοῖς Αἰθιοπικοῖς, ἅ ἐστι πρὸς ἀνατολὴν καὶ μεσημβρίαν, κατὰ δέ τινας, ἐπὶ τῶν περάτων τῆς Λιβύης, ἅ ἐστι πρὸς δύσιν. ὅτι δὲ αἱ Γοργόνες οὐκ εἰσὶ πρὸς Ἄρκτους, δῆλον. οὐδεὶς γὰρ ἱστόρησεν.

76. Ἐμοὶ δὲ θαυμάσαι] ἐμοὶ δὲ ὥστε θαυμάσαι, οὐδὲν εἶναι ἄπιστον φαίνεται, θεῶν καταπραξαμένων. ἢ οὕτως· οὔτε θαυμάσιον, οὔτε ἄπιστον οὐδὲν ἐμοὶ φαίνεται τῶν ὑπὸ θεῶν [ἐμοὶ] γενομένων. Ὅμηρος· (Odyss. κ'. 306.)

Θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται.

79. Κώπαν σχάσον] ἐπιτιμᾷ ἑαυτῷ ὁ Πίνδαρος, ὡς πολλῇ χρησαμένῳ τῇ παρεκβάσει, καὶ τροπικῶς προάγεται τὸν λόγον, ὡς ἐπὶ νεώς. ταχὺ δ' ἄγκυραν. ἐπεὶ κωλύει τὰς ναῦς ἐξοκέλλειν ἐπὶ τὰς πέτρας, οἷον ἀλέξησιν τῆς πέτρας, ὅπως σώσῃ τὴν πρῷραν ἀπὸ τῆς πέτρας. ὁ δὲ νοῦς· παῦσον τὴν κώπην, ταχέως δὲ τὴν ἄγκυραν ἀπὸ τῆς πρῴρας τῇ γῇ κατέρεισον καὶ κατάθες, οὖσαν τὴν ἄγκυραν βοήθημα καὶ ἀλέξημα τῆς χοιράδος πέτρας. χοιράδες δὲ λέγονται πέτραι αἱ ὕφαλοι ἐφ' ὧν καχλάζει τὸ κῦμα, καὶ λανθάνειν αὐτὰς ὑποκειμένας παρασκευάζει, ὥστε λανθάνειν προσπλεούσας τὰς ναῦς. τὸ δὲ πρῴραθεν, ὅτι ἐκ τῆς πρῴρας καθίενται αἱ ἄγκυραι εἰς τὴν θάλασσαν.

85. Ἔλπομαι δ' Ἐφυραίων] φατρία παρὰ Θεσσαλοῖς ἡ τῶν Ἐφυραίων. οἱ δὲ, ὅτι κάλλιον τοὺς Κρανωνίους ἤκουσαν. ἡ γὰρ Κρανὼν τὸ πρότερον Ἔφυρα ἐκαλεῖτο, ὕστερον δὲ μετωνομάσθη Κρανὼν, ἀπό τινος βασιλεύσαντος Κράνωνος, καὶ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Οἰνομάου, μνηστευσαμένου τὴν Ἱπποδάμειαν. Ἐζήτηται δέ τισι, τίνας νῦν τοὺς Ἐφυραίους φησίν; ὁ μὲν γὰρ Ἀγίστρατος τοὺς Κορινθίους φησίν· Ἔφυρα γὰρ ἡ Κόρινθος, ὡς καὶ Ὅμηρος· (Iliad. ζ'. 152.)

Ἔστι πόλις Ἐφύρη μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο.

καὶ ἀποδίδωσι τὴν διάνοιαν οὕτως· ὅτι νικήσει ὁ νικηφόρος Ἴσθμια, καὶ ἀπὸ τῶν Κορινθίων ἀνυμνήσεται. γελοῖον δέ. τί γὰρ μᾶλλον, εἴπερ εὔχεται μὴ τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα νικήσειν; τινὲς δὲ Ἐφυραίους τοὺς ἐν Θεσπρωτίᾳ ἤκουσαν, ἧς καὶ Ὅμηρος μνημονεύει· (Iliad. β'. 659.)

Τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.

ὁ δὲ Πίνδαρος ἀμφὶ Πηνειόν φησιν αὐτούς. δῆλον δὲ δήπουθεν, ὡς ὁ Πηνειὸς τῆς Θεσσαλίας ἐστὶ, καὶ φαίνεται, ὅτι Ἐφυραίους οὔτε τοὺς ἐν Θεσπρωτίᾳ, οὔτε τοὺς Κορινθίους φησί. ῥητέον οὖν, ὅτι τοὺς Κρανωνίους. Κρανὼν δὲ πόλις Θεσσαλίας· Θεσσαλὸς δὲ καὶ ὁ νικηφόρος. οὕτω δὲ πρότερον οἱ Κρανώνιοι Ἐφυραῖοι ἐκαλοῦντο. μαρτυρεῖ δὲ τούτῳ Καινέας. φησὶ γὰρ ἄρχεσθαι αὐτὴν ὑπὸ τῷ Κράνωνι, καὶ ἐλθεῖν ἐπὶ τὸν τῆς Ἱπποδαμείας γάμον ἐν Πίσῃ, εἶτα ἐκεῖ καταστρέψαντα τὸν βίον· οἱ Θεσσαλοὶ τὴν Ἔφυραν καλουμένην πόλιν, εἰς τιμὴν τοῦ τεθνηκότος, Κρανῶνα μετωνόμασαν. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἐλπίζω δὲ, τῶν Κρανωνίων τῶν περὶ τὸν Πηνειὸν ποταμὸν τὴν ἐμὴν ἡδεῖαν ᾠδὴν ᾀδόντων, ἔτι καὶ πλέον τὸν Ἱπποκλέαν, ἕνεκεν τῶν στεφάνων σὺν ταῖς ᾠδαῖς, θαυμαστὸν καὶ ἐπίδοξον ἐν τοῖς ὁμήλιξι θεῖναι, καὶ ἀποδεῖξαι, καὶ ἐν τοῖς πρεσβυτέροις ἀνδράσι καὶ ταῖς νεωτέραις παρθένοις φροντίδα καὶ μέριμναν, ἀπὸ κοινοῦ θήσειν.

93. Καὶ γὰρ ἑτέροισιν (sic) ἑτέρων ἔρως] ὁ λόγος· καὶ γὰρ ἄλλοις τισὶ τῶν ἀνθρώπων ἄλλων πραγμάτων ἔρως ὑπεκίνησε τὰς φρένας. οὐ γὰρ πάντες τῶν αὐτῶν ἐπιθυμοῦμεν. οὗτος οὖν ἠράσθη τοῦ ἀθλεῖν, καὶ ἐφρόντισεν· αἱ δὲ παρθένοι διὰ τοὺς ἐμοὺς ὕμνους [αὐτοῦ] φροντίδα ἕξουσι.

95. Τῶν δ' ἕκαστος ὀρούει] τὴν μέριμνάν τις, φησὶ, περὶ ἧς ἕκαστος φροντίζει, τελειώσας, ὑπὸ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον προσηνῶς διάγει. ἢ οὕτως· ὧν ἂν δέ τις ἐρᾷ καὶ ἐπιθυμεῖ, τυχὼν τῆς παρὰ πόδας ἐπιθυμίας, ἡδίστην ἂν σχοίη τὴν μέριμναν, οἱονεὶ ἀμέριμνος λοιπόν ἐστι.

98. Τὰ δ' εἰς ἐνιαυτὸν] τὰ δὲ μετ' ἐνιαυτὸν μέλλοντα προγνῶναι ἄδηλον, καὶ ἀδύνατον.

99. Πέποιθα ξενίᾳ προσανεῖ Θώρακος] Θώραξ εἷς τῶν Ἀλευαδῶν, ἑταῖρος τοῦ νικηφόρου, ὃς καὶ ἠξίωσε τὸν ποιητὴν ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦ ἑταίρου συντάξαι τὸν ἐπινίκιον. ὁ δὲ νοῦς· πεπίστευκα δὲ καὶ τῇ προσηνεῖ φιλίᾳ τοῦ Θώρακος, ὅστις τὴν ἐξ ἐμοῦ χάριν ἐπιθυμῶν, τοῦτο τὸ τῶν μουσῶν ἅρμα τέθριππον ἔζευξε· λέγει δὲ τὸν ὕμνον. ὅτι αὐτὸς ἔπεισε γράψαι τῷ νικηφόρῳ τὸν ἐπινίκιον.

103. Φιλέων φιλέοντ', ἄγων ἄγοντα] ἔσται ἀπαγόμενός με πρὸς τὴν φιλίαν τοῦ

ἀθλητοῦ, ἐποίησέ με γράψαι τὸ ποίημα· ἢ, τὸν ἀθλητὴν ἐπαγόμενος πρὸς τὴν φιλίαν μου, ἐποίησέ με εἰς αὐτὸν γράφειν· ἢ τὸ ἄγοντα, ἀντὶ τοῦ ἀγόμενον, ἵν' ᾖ, καὶ ἐμὲ αὐτὸν βουλόμενον, καὶ ἑκουσίως ἀγόμενον.

105. Πειρῶντι δὲ καὶ χρυσὸς ἐν βασάνῳ πρέπει] ὥσπερ, φησὶ, τῷ πειράζοντι τῇ βασάνῳ ὁ χρυσὸς πρεπτός ἐστι, τουτέστιν, ἐκπρεπὴς*, πότερον καλός ἐστιν ἢ κίβδηλος, οὕτω καὶ ὁ ὀρθὸς νοῦς ἐκ τῆς πείρας δοκιμάζεται· οὗτος οὖν κράτιστος ἐξήτασται ἐν φιλίᾳ. Ἄλλως. ἔξωθεν τὸ, πείρᾳ δείκνυται· τῷ δὲ ἀποπειρωμένῳ καὶ δοκιμάζοντι ὁ χρυσὸς ἐν τῇ βασάνῳ διαπρέπει, καὶ τὸ ἑαυτοῦ δείκνυσιν ἀνθηρὸν τῆς ὕλης. βάσανος δὲ λίθος ἐστὶ Λυδία, πρὸς ἣν ὁ χρυσὸς ἀκονώμενος διαπρέπει. ὁ δὲ νοῦς ὅλος· ὥσπερ ὁ χρυσὸς διὰ τῆς Λυδίας λίθου δοκιμάζεται, οὕτω πείρᾳ καὶ ἔργῳ ὁ τῶν φίλων τρόπος.

107. Ἀδελφεούς τ' ἐπαινήσομεν ἐσλοὺς] τοὺς δὲ τοῦ Θώρακος ἀδελφοὺς ἀγαθοὺς ὄντας ἐγκωμιάσομεν, ὅτι τοὺς τῶν Θεσσαλῶν νόμους αὔξοντες, εἰς ὕψος ἐπαίρουσιν, οἱονεὶ, δικαίως ἄρχοντες ἐπαίρουσι τοὺς νόμους τῇ δικαιοσύνῃ.

110. Ἐν δ' ἀγαθοῖσι κεῖνται] ἔνθα, ἐν τῇ Θετταλίᾳ, ἀγαθοῖς οὖσι τοῖς Ἀλευάδαις, αἱ πατρικαὶ καὶ ἔνδοξοι κυβερνήσεις καὶ διοικήσεις ἀπόκεινται. ἢ οὕτως· οἱ ἀγαθοὶ κυβερνῶσι τὰς ἑαυτῶν πατρίδας.

CARMEN XI.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἑνδεκάτου τῶν Πυθίων εἴδους.

ΤΗΣ ἑνδεκάτης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων θ'. Τὸ α' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ β' Ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ γ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ δ' τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ε' τροχαϊκὸν δίμετρον (ὑπερκατάληκτον) λελυμένον. Τὸ ς' ἑφθημιμερὲς δακτυλικόν. Τὸ ζ' παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ η' ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ θ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ς'. Τὸ α' χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ β' Φερεκράτειον ἀπὸ βραχειῶν ἀρξάμενον. Τὸ γ' ἐπιωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ' περίοδος ἐξ ἰάμβων καὶ τροχαίων. Τὸ ε' τὸ αὐτό. Τὸ ς' ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν.

Θρασυδαίῳ.] Γέγραπται ἡ ᾠδὴ Θρασυδαίῳ παιδὶ, Θηβαίῳ, σταδιεῖ [τῷ προκειμένῳ,] νικήσαντι τὴν κη' Πυθιάδα, καὶ λγ' δίαυλον ἢ στάδιον ἄνδρας. οὐκ εἰς τὴν τοῦ διαύλου νίκην γράφει, ἀλλ' εἰς τὴν τοῦ σταδίου.

1. Κάδμου κόραι, Σεμέλα μὲν] τῷ εἶναι Θηβαῖον τὸν Θρασυδαῖον, τὰς ἀπαθανατισθείσας ἐν Θήβαις ἡρωΐδας ἐπικαλεῖται. προοιμιάζεται δὲ κατὰ τὸν προσαγορευτικὸν λόγον, καὶ οὐχὶ κατὰ τὸν διηγηματικόν· πρὸς γὰρ αὐτὰς ἀποτείνεται, οὐχὶ δὲ περὶ αὐτῶν λέγει. τὸ δὲ, ἀγυιᾶτις, ἀντὶ τοῦ, ὦ ἀγυιᾶτις, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ· (Iliad. γ'. 277.)

Ἠέλιός θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς.

καὶ (Odyss. ρ' 415.), "Διὸς, φίλος." ἀγυιᾶτις οὖν, ἀντὶ τοῦ, σύνοικε τῶν θαλαττίων Νηρηΐδων. ὁ δὲ νοῦς· ὦ Κάδμου κόραι, Σεμέλη μὲν, τῶν Ὀλυμπίων θεῶν σύνοικε, Ἰνὼ δὲ, τῶν Νηρηΐδων, παραγίνεσθε σὺν τῇ μητρὶ τοῦ ἀριστογόνου Ἡρακλέος, φημὶ δὴ τῇ Ἀλκμήνῃ, παραγίνεσθε, ὦ ἡρωΐδες, εἰς Μελίαν, καὶ τῶν τιμίων τριπόδων εἰς τὸν ἄδυτον ἀνθρώποις θησαυρόν· [τὴν Μελίαν φησὶ,] τὸ δὲ ἄδυτον πρὸς τὸ ἄγαν σεπτόν.

* G. ὁ χρυσὸς φανεροῦται εἴτε εὐπρεπής—

5. Ἶτε σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ ματρὶ] ἴτε εἰς τὸν ἄδυτον, ὅς ἐστι χρυσέων τριπόδων θησαυρός. πυκνῶς δὲ τίθησιν ὁ Πίνδαρος κατὰ τὸ ἀρσενικὸν, τὸν ἄδυτον. προσκαλεῖται δὲ τὰς Θήβησιν ἡρωΐδας εἰς τὸ Ἰσμήνιον ἥκειν, ἐν ᾧ τὸ τοῦ Τηνέρου ἱερόν ἐστι χρηστήριον. τριπόδων δὲ εἶπε θησαυρὸν τὸ Ἰσμήνιον διὰ τὸ αὐτόθι πολλοὺς ἀνακεῖσθαι τρίποδας. οἱ γὰρ Θηβαγενεῖς ἐτριποδοφόρουν ἐκεῖσε *. ἡ δὲ Μελία, Ἰσμηνοῦ ἀδελφὴ ὑπὸ Ἀπόλλωνος φθαρεῖσα, καὶ γεννήσασα Τήνερον, ἀφ' οὗ ἐν Θήβαις Τηνερικὸν πεδίον.—Ἄλλως. Μελία, Ὠκεανοῦ θυγάτηρ, ἐξ ἧς καὶ Ἀπόλλωνος Τήνερος ὁ μάντις, ὃς παρ' Ἰσμηνῷ τῷ ποταμῷ ἐμαντεύετο. καὶ αὐτόθι μαντεῖόν ἐστιν, ὃ καλεῖται Ἰσμήνιον, ἔστι δὲ καὶ πηγὴ ὁμώνυμος τῇ ἡρωΐδι. ὁ δὲ νοῦς· ὅν τινα τὸν ἄδυτον θησαυρὸν ὁ Ἀπόλλων ἐξόχως ἐτίμησε καὶ ὠνόμασεν αὐτὸν Ἰσμήνιον μαντεῖον, καὶ ἀληθέστατον θῶκον ὄντα τὸν ἄδυτον θησαυρὸν, τουτέστι τὸ Ἰσμήνιον μαντεῖον, ἀληθῆ τῶν μαντευμάτων καθέδραν.

12. Ἔνθα καὶ νῦν ἐπίνομον] εἰς τὸ Ἰσμήνιον καλεῖ συνέρχεσθαι ἐπίνομον τῶν ἡρωΐδων στρατόν. ἐπίνομον στρατὸν εἶπε τὰς ἐπινεμομένας καὶ ἐποπτευούσας τὰς Θήβας. ἢ ἐπίνομον, τὸν σύννομον Θήβαις, τὸν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ νομοῦ καὶ τῆς αὐτῆς ἐπινομῆς. τίς δὲ καλεῖ; ἤτοι ὁ Ἀπόλλων καλεῖ διὰ τὴν νίκην, ἢ καὶ ἡ Μελία, ὅπερ καὶ βέλτιον. θήλεια γὰρ θηλείας εὐλόγως συγκαλοίη. ὁ δὲ νοῦς· καὶ νῦν ἐνταῦθα, ἐπὶ τοῦ παρόντος, τῶν ἐντοπίων ἡρωΐδων συνηθροισμένων τὸ πλῆθος προσκαλεῖται προσελθεῖν, ἤτοι ὁ νικηφόρος, ἢ ὁ Ἀπόλλων, ἢ ἡ Μελία, ὃ καὶ βέλτιον.

15. Ὄφρα Θέμιν ἱερὰν] Θέμιδος ἦν τὸ χρηστήριον, ὅθεν καὶ τὸ θεμιστεύειν. ὁ δὲ νοῦς· ὅπως ἂν τὴν ἱερὰν Θέμιν, καὶ τὴν Πυθῶνα, καὶ τὸν ὄντα ὀμφαλὸν τῆς γῆς, ὑμνήσητε σὺν παννυχίσι, χάριν κατατιθέμεναι ταῖς ἑπταπύλοις Θήβαις, καὶ τῷ τῆς Κίῤῥας ἀγῶνι.

21. Ἐν τῷ Θρασυδαῖος ἔμνασεν] ἐν ᾧ, τῷ τῆς Κίῤῥας ἀγῶνι, φησὶ δὲ τῷ Πυθικῷ, ἐπιβαλὼν τρίτον στέφανον, τὴν πατρικὴν μνήμην ἤγαγε τῶν πατρικῶν κατορθωμάτων, νικῶν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Πυλάδου, τοῦ φίλου τοῦ Λάκωνος Ὀρέστου. Ἄλλως. ἐν τῷ προκειμένῳ ἀγῶνι τῆς Κίῤῥας, ἐν τοῖς Πυθίοις, ἀνέμνησε τὴν πατρῴαν ἑστίαν τῶν νικῶν, ἐπιβάλλων αὐτῇ τὸν στέφανον. τρίτον δὲ εἶπεν, ὡς ἢ πατρὸς ἢ προγόνου αὐτοῦ νενικηκότος τινός. αὐτὸς γὰρ ἅπαξ ἀναγράφεται Πύθια νικήσας. Ἄλλως. ἰστέον, ὅτι τὴν Φωκίδα χώραν ἀφνεὰν ἄρουραν Πυλάδου εἴρηκε. τῆς γὰρ Φωκίδος ἡ Πυθὼν, ἧς Στρόφιος ὁ πατὴρ Πυλάδου ἐβασίλευσε. καὶ ὅτι τὸ, ξένου Λάκωνος Ὀρέστα, τοιοῦτον· [ἤτοι] ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Πυλάδου, ὅστις ἦν τοῦ Λάκωνος Ὀρέστου ξένος. τὸ δὲ, τρίτον ἐπὶ στέφανον, οὐχ ὅτι αὐτὸς ὁ νικηφόρος τρεῖς ἔσχε νίκας, ἀλλ' ἀναγέγραπται ὁ πατὴρ αὐτοῦ, Ὀλυμπιονίκης γεγονὼς καὶ αὐτὸς εὐτυχήσας, ὅτι τὰς πάσας τρεῖς ὑπέδειξεν αὐτῷ γεγονέναι καὶ τῷ πατρί. ἄριστα τοίνυν ὁ Πίνδαρος τὸ ἐγκώμιον εἰργάσατο. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς σφόδρα ἀκαίρῳ παρεκβάσει ἐχρήσατο.

25. Τὸν δὴ φονευομένου τοῦ πατρὸς] ἀνείλετο ἡ τροφὸς Ἀρσινόη τὸν Ὀρέστην, φονευομένου τοῦ πατρὸς ὑπὸ τῆς Κλυταιμνήστρας, φησίν. ἰδίως δὲ ὁ Πίνδαρος Ἀρσινόην εἶναί φησι τὴν Ὀρέστου τροφόν. Φερεκύδης δὲ Λαοδάμειαν λέγων αὐτὴν, τὸν ταύτης φησὶ παῖδα ἀνῃρῆσθαι ὑπὸ Αἰγίσθου, νομιζόμενον Ὀρέστην εἶναι. τὸν δὲ Ὀρέστην ἐκκλαπέντα εἶναι τριῶν ἐτῶν, ὡς Ἡρόδωρος ἐν Πελοπείᾳ. ὁ δὲ νοῦς· ὅντινα, τὸν Ὀρέστην, φονευομένου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Ἀρσινόη ἡ τροφὸς ἐκ τῶν Κλυταιμνήστρας χειρῶν καὶ τοῦ κατ' αὐτοῦ δόλου σκευωρουμένου ὑπεξέκλεψεν, ὅτε ἡ ἀνηλεὴς γυνὴ τὴν τοῦ Δαρδάνου παιδὸς Πριάμου θυγατέρα Κασάνδραν τῷ πολιῷ ξίφει σὺν τῇ τοῦ Ἀγαμέμνονος ψυχῇ ἔπεμπε παρὰ τὴν εὔσκιον τοῦ Ἀχέροντος ἀκτήν. μετέπεσε δὲ εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ λόγον.

34. Πότερόν νιν] ἐπιζητεῖ δύο αἰτίας, δι' ἃς τὸν Ἀγαμέμνονα ἀνεῖλε καί φησι· πότερον ἄρα ἡ Ἰφιγένεια ἡ παῖς αὐτῆς, μακρὰν τῆς πατρίδος σφαγεῖσα ἐν τῷ Εὐρίπῳ, ἐλύπησεν αὐτὴν καὶ ἐκίνησεν, ὥστε τὴν ὀργὴν ταύτην ἔχουσαν βαρύτατον τὸ ἐπιχείρημα ἄρασθαι, καὶ [λυπῆσαι] τολμῆσαι τοσοῦτον, ὡς πρὸς τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος ὁρμῆσαι σφαγὴν, ἢ ἑτέρῳ αὐτὴν ἀνδρὶ μισγομένην αἱ νυκτεριναὶ τῆς μοιχείας συνουσίαι παρήγαγον κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὥστε αὐτὸν φονεῦσαι σὺν δόλῳ.

40. Τὸ δὴ (sic) νέαις ἀλόχοις] ὅπερ, φησὶ, τὸ ὑπὸ ἄλλῳ ἀνδρὶ μοιχεύεσθαι, ταῖς νέαις γυναιξὶν ἐχθρότατον ἁμάρτημα. ὅπερ, τὸ τῆς μοιχείας ἁμάρτημα, ἐπικαλύψαι ταῖς ἀλλοτρίαις γλώσσαις ἀδύνατόν ἐστιν· ἢ λαθεῖν τοὺς ἔξω, ἢ μαθόντας τοὺς ἔξωθεν ἀποσιωπῆσαι, ἀδύνατόν ἐστι πρᾶγμα. οἱ γὰρ ἀλλότριοι λαλοῦσι. κατὰ φύσιν γὰρ λοίδοροί εἰσιν οἱ πολῖται.

45. Ἴσχει τε γὰρ ὄλβος οὐ μείονα φθόνον]

* Similia apposuerat Didymus in Commentario in Pæanas Pindari: unde verba servata sunt ap. Ammon. in voc. Θηβαῖς. Καὶ τὸν τρίποδα ἀπὸ τούτου (ab hoc tempore) Θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρύσεον εἰς Ἰσμήνιον ἱερόν. ut legendum cum viris doctis. Rem attigit Pausan. ix. 10. sed parum diserte. cf. Valk. ad Ammon. p. 97.

ἤδη καὶ τῶν ὑπερεχόντων μᾶλλον ἰδίως ἅπτονται οὗτοι. τοῦτο δὲ πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα, ὅτι ἐπιφανὴς ὢν ἐφθονήθη. ἢ οὕτως· ἔχει γὰρ καὶ ἡ εὐτυχία οὐ μικρὸν φθόνον, ὅτι ἀεὶ τοῖς εὐτυχοῦσι βασκαίνουσιν οἱ ἔξωθεν.

46. Ὁ δὲ χαμηλὰ] ὁ δὲ ταπεινὰ καὶ οἰκτρὰ πνέων, τουτέςιν, ὁ εὐτελὴς καὶ πένης ἀφώνως ἠχεῖ, οἷον, ζῇ. διὰ γὰρ τὴν πενίαν εὐτελής τις ὢν, καὶ ἀφανής ἐςιν. ἢ οὕτως· ὁ δὲ ταπεινὸς οὐκ ἐν φανερῷ βρέμει.

47. Θάνε μὲν αὐτὸς ἥρως] ἀπέθανε μὲν οὖν αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων χρόνῳ πολλῷ παραγεγονώς ποτε ἐν Λακεδαίμονι, καὶ τὴν μάντιν ἀπολέσθαι πεποίηκε κόρην Κασάνδραν. αἴτιος γὰρ αὐτὸς τοῦ ὑπὸ Κλυταιμνήςρας ἀποθανεῖν αὐτὴν γέγονεν.

50. Ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένᾳ] παραγεγονὼς δὲ ὁ Ἀγαμέμνων εἰς Λακεδαίμονα, τέθνηκεν, ἐπειδή, φησι, περὶ τῇ Ἑλένῃ μαχόμενος συμφλεχθείσης τῆς Τροίας, καὶ τῶν ἐνοικούντων Τρώων, διέλυσε τοὺς οἴκους τῆς εὐδαιμονίας, τουτέςι, τοὺς πλουσίους οἴκους κατεςρέψατο.

53. Νέᾳ κεφαλᾷ] ἀντὶ τοῦ, νέος ὢν ἔτι. ὁ δὲ Ὀρέςης, φησὶν, ἔτι νεώτερος ὢν, τὰς τῆς μητρὸς ἀποφυγὼν χεῖρας, πρὸς Στρόφιον τὸν Πυλάδου πατέρα παρεγένετο, οἰκοῦντα πρὸς τὸ ἔσχατον τοῦ Παρνασοῦ.

55. Ἀλλὰ χρόνῳ (sic) σὺν Ἄρει] ἀλλὰ χρόνῳ ποτὲ ἡβήσας ὁ Ὀρέςης, καὶ ἐν τῇ πατρίδι παραγεγονὼς, τῷ ξίφει ἀνεῖλε τὴν μητέρα, καὶ τὸν Αἴγισθον ἔθηκεν ἐν φοναῖς. φοναὶ δὲ, οἱ τόποι, εἰς οὓς φονεύονται, καλοῦνται. Ὅμηρος· (Iliad. κ'. 521.) "Ἐν "ἀργαλέῃσι φονῇσι."

58. Ἦ ῥ' ὦ φίλοι, κατ' ἀμευσίπορον] συνῄσθηται καὶ αὐτὸς ἀκαίρῳ παρεκβάσει κεχρημένος, καί φησιν· ὦ φίλοι, ἆρα ἐπλανήθην τῆς ὁδοῦ, τὸ πρότερον ὀρθὴν πορευόμενος ὁδόν· ἢ ἄνεμός με τοῦ πλοῦ παρέσφηλεν· ἀμευσίπορον οὖν φησιν, ἣν ἀμειβόμεθα, καὶ ἀνύομεν, μὴ κατὰ πλάνην παρεκτρεπόμενοι. διὸ ἀπέςρεψε τὸν λόγον πρὸς τὴν Μοῦσαν, καί φησιν· εἰ συνέθου καὶ μισθὸν ἔλαβες, ἵνα ἐγκωμιάσῃς τὸν νικηφόρον, δέον ἐςὶ, τὸν ὕμνον ἄλλοτε ἄλλῃ μετάγειν, ἢ περὶ τοῦ Θρασυδαίου τὶ λέγοντας, ἢ περὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ Πυθιονίκου. ὑπάργυρος γάρ ἐςιν ἡ φωνὴ καὶ ἔμμισθος, ὥςε οὐ δεῖ παρεκβαίνειν καὶ περὶ ἄλλων λέγειν, μισθὸν εἰληφότα. Ἄλλως. Ἦ ῥ', ὦ φίλοι. ἐσφάλη ὁ Πίνδαρος τοῦ δέοντος, παρεκβάσει χρησάμενος· κατὰ τρίοδον δὲ πεπλανῆσθαί φησιν, ἐπειδὴ δοκεῖ ὁ ἀπ' εὐθείας ἐν τριόδῳ παραγινόμενος ἀπορεῖν, ὁποίαν ὀφείλει βαδίσαι ὁδόν. ὁ δὲ νοῦς· καὶ δὴ, ὦ φίλοι, κατ' ἀμευσίπορον ὁδὸν ἐπλανήθην, εὐθεῖαν τὸ πρότερον πορευόμενος, ἢ ἄνεμός με τις ἐξέρριψε τοῦ δέοντος πλοῦ, καὶ ἐκπεσεῖν ἐποίησεν, ὡς θαλάσσης ναῦν.

63. Εἰ μισθῷ συνέθευ] εἰ δὲ ἀληθῶς, ὦ Μοῦσα ἡμετέρα, μισθοῦ καὶ ἀργυρίου τὴν σὴν φωνὴν ὑπέσχου παρασχεῖν, ἄλλοτε ἄλλα ὀφείλεις ἀνακινεῖν ἐγκώμια. ὀφείλεις δὲ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀνακινεῖν τὸ ἐγκώμιον ἢ αὐτῷ τῷ πατρὶ τοῦ Πυθιονίκου, ἢ αὐτῷ τῷ Θρασυδαίῳ, ὧν ἡ δόξα τῆς νίκης καὶ ἡ εὐφροσύνη πανταχοῦ διαλάμπει.

66. Ταρασσέμεν] ἀντὶ τοῦ τάρασσε, καὶ μετάφερε.

70. Τὰ μὲν ἅρμασι καλλίνικοι πάλαι] τὰ μὲν γὰρ ἅρμασι καὶ τεθρίππῳ σὺν τοῖς ἵπποις τὸ παλαιὸν καλλίνικοι γινόμενοι, τῶν πολυθρυλλήτων ἀγώνων ἔσχον τὴν ταχεῖαν ἀκτῖνα καὶ λαμπηδόνα ἐν Ὀλυμπίᾳ. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ νικήσαντες ἀκτῖνα ἔσχον, καὶ τῇ Πυθοῖ δὲ κατελθόντες ἐπὶ τὸ γυμνὸν ςάδιον ἀγωνίσασθαι, ἤλεγξαν τῇ τῶν ποδῶν ταχυτῆτι τὸν τῶν Ἑλλήνων ὄχλον, παρὰ πάντας εὐδοκιμήσαντες μόνοι. τὸ δὲ ὅλον, οὕτω φησίν· οἱ μὲν πρόγονοι αὐτοῦ ἔσχον Ὀλυμπικὰς νίκας, αὐτὸς δὲ ὁ Θρασυδαῖος ἐν τῇ Πυθοῖ ςάδιον ἐνίκησε. τὸ δὲ τῷ Θρασυδαίῳ πεπραγμένον συλληπτικῶς ἐπὶ πάντων τέταχεν.

76. Θεόθεν ἐραίμαν καλῶν] θεῶν δὲ βουλήσει ἔρωτα ἔχοιμι τῶν καλῶν, τὰ δυνατὰ ἐπιθυμῶν ἐν τῇ παρούσῃ μοι ἀεὶ ἡλικίᾳ, τουτέςιν, ἑκάςοτε.

78. Τῶν γὰρ ἀνὰ πόλιν] τῶν γὰρ κατὰ πόλιν, φησὶν, εὑρίσκων τὰ τοιαῦτα τῶν πραγμάτων ἐπὶ πλεῖςον χρόνον θάλλοντα, ὅσα τὸ ἄκρον οὐκ ἔχει τῆς εὐδαιμονίας, μέμφομαι τὰς τυραννίδας, μέμφομαι τοὺς τῆς ὑψηλῆς καὶ τυραννικῆς ἐπιθυμοῦντας τύχης.

82. Ξυναῖσιν] περὶ ταῖς κοιναῖς δὲ καὶ συμμέτροις ἀρεταῖς, εὐτυχίαις, τὴν ἐπιθυμίαν τεταμένην ἔχω.

83. Φθονεροὶ δ' ἀμύνοντ' ἄτᾳ] οἱ δὲ φθονεροὶ τῇ αὐτῶν ἄτῃ καὶ βασκανίᾳ, φησὶν, ἀμύνονται καὶ βλάπτονται, βασκαίνοντες, εἴ τις τὸ τέλειον τῆς εὐδαιμονίας καὶ εὐτυχίας λαβὼν, καὶ ἐν ἡσυχίᾳ καὶ εἰρήνῃ διάγων, τὴν χαλεπὴν ςάσιν καὶ ὕβριν ἀπέφυγε κατὰ τὴν τελευτὴν τὴν τοῦ θανάτου, τουτέςι μέχρι καὶ θανάτου δικαίως ἔζησε καλλίονα καὶ ἐντιμότερον τὸν ἑαυτοῦ θάνατον τῶν ἑαυτοῦ κτημάτων χάριν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ γενεᾷ παρεσχηκὼς, καὶ καταλιπὼν ἔξωθεν δόξαν, καὶ τὴν μετὰ θάνατον ἑαυτοῦ εὐφημίαν. ἢ οὕτω· τὸν δὲ ἄκρως εὐτυχοῦντα, κἂν μετὰ ἡσυχίας ζῇ μηδὲν παρασχὼν πρᾶγμα, ὅμως οἱ πονηροὶ βασκαίνοντες βλάπτουσιν. ἢ οὕτως· εἴ τις, φησὶ, τὸ ἄκρον καὶ τὸ πρῶτον ἔχει, οἱ φθονεροὶ τῇ ἄτῃ αὐτὸν ἀμύνονται, τουτέςι βλάπτονται, ἐπειδὴ ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις καλοῖς λυπούμενοι, διαφθείρονται τηκόμενοι. διὸ βέλτιόν ἐςι τὴν μεσότητα σώζειν ἐπὶ πάντων. Μέλανος δὲ θανάτου, τοῦ ᾅδου φησί.

εἴ τις οὖν οὐκ ἔστιν ὑβριστής, φησι, καὶ τὸ ἄκρον ἔχει, καλλίονα τὸν θάνατον αὐτῷ περιποιησάμενος πάντων κτημάτων ἀπολείπει τῇ γενεᾷ αὐτοῦ τὴν εὐφημίαν. ταύτην γὰρ εἶπε κρατίστην χρημάτων χάριν. παντὸς γὰρ χρήματος κρείσσων ἐστὶν ἡ εὐφημία.

91. Ἄτε τὸν Ἰφικλείδαν] ἥτις ἡ εὐδοξία ἔνδοξον ὄντα καὶ τὸν Ἰφικλέα παῖδα Ἰόλαον πανταχοῦ διάγει καὶ ἐπίσημον ποιεῖ καὶ διαστέλλει, καὶ τὸν Κάστορα, καὶ σε, ὦ δέσποτα Πολύδευκες, υἱοὶ θεῶν, ποτὲ μὲν παρ' ἡμέραν ἐν ταῖς Λακωνικαῖς ὄντας καθέδραις, ποτὲ δὲ ἐν τοῖς τοῦ Διὸς οἰκοῦντας, καὶ ἀπὸ κοινοῦ τὸ, διάγει ἡ εὐφημία.

95. Τὸ μὲν παρ' ἆμαρ ἕδραισι] τὸ Ὁμηρικὸν παραφράζει· (Odyss. λ'. 302.)

Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Τεθνᾶσιν.

Carmen XII.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ δωδεκάτου εἴδους.

Ἡ ΔΩΔΕΚΑΤΗ ᾠδὴ καὶ τελευταία μονοστροφική ἐστιν ἐκ κώλων ιδ'. Τὸ α' περίοδος δωδεκάσημος ἐκ σπονδείου καὶ πυρριχίου καὶ τροχαίου καὶ ἰάμβου. Τὸ β' τὸ αὐτό. Τὸ γ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ δ' τὸ αὐτὸ τῷ α' καὶ β'. Τὸ ε' τὸ αὐτό. Τὸ ς' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ζ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ η' ἐξ Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριάμβου. Τὸ θ' τὸ αὐτὸ τῷ α' καὶ β'. Τὸ ι' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ια' προσοδιακὸν, μιᾷ συλλαβῇ περιττεῦον, ὅμοιον τῷ· Ἐρασμονίδα Χαρίλαε. Τὸ ιβ' τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν Εὐριπίδειον. Τὸ ιγ' ἐγκωμιολογικὸν παρὰ τὴν τελευταίαν συλλαβήν. Τὸ ιδ' Στησιχόρειον τρίμετρον ἀκατάληκτον.

Μίδᾳ αὐλητῇ] γέγραπται ἡ ᾠδὴ Μίδᾳ Ἀκραγαντίνῳ. οὗτος ἐνίκησε τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Πυθιάδα, καὶ τὴν κε. φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ Παναθήναια νενικηκέναι. ἱστοροῦσι δέ τι ἴδιον σύμπτωμα συμβεβηκέναι περὶ τὸν αὐλητὴν τοῦτον· ἀγωνιζομένου γὰρ αὐτοῦ, ἀνακλασθείσης τῆς γλωσσίδος ἀκουσίως, καὶ προσκολληθείσης τῷ οὐρανίσκῳ, μόνοις τοῖς καλάμοις τρόπῳ σύριγγος αὐλῆσαι, τοὺς δὲ θεατὰς ξενισθέντας τῷ ἤχῳ τερφθῆναι, καὶ οὕτω νικῆσαι αὐτόν.

1. Αἰτέω σε, φιλάγλαε καλλίστα] ὁ λόγος ἀπότασις τῷ Πινδάρῳ πρὸς τὴν ἡρωΐδα τὴν Ἀκράγαντα, ἢ καὶ τὴν Ἀκράγαντα πόλιν· ὦ φιλόκαλε καὶ καλλίστη τῶν πόλεων, ἥτις εἶ Φερσεφόνης ἕδος, αἰτέω σε, ἵνα ἵλεως δέξῃ τὸ στεφάνωμα τοῦ Μίδα, ὃ ἐκ τοῦ Πυθῶνος ἤνεγκεν. ὁ δὲ νοῦς· αἰτέω σε, ὦ καλλίστη τῶν ἀνθρώπων καὶ φιλόκαλε πόλι, καὶ τῆς Φερσεφόνης ἔδαφος, ἥτις ἐν ταῖς ὄχθαις τοῦ προβατοτρόφου Ἀκράγαντος τὴν εὐκατασκεύαστον Ἀκράγαντα τὴν ὁμώνυμον σαυτῇ οἰκεῖς πόλιν. ἀπὸ μέρους δὲ τὸ ὅλον ἔφη. ὅλην γὰρ τὴν Σικελίαν ἐδωρήσατο τῇ Φερσεφόνῃ ὁ Ζεύς.

6. Ὦ ἄνα ἵλαος ἀθανάτων] ὦ δέσποινα Φερσεφόνη, εὐμενὴς σὺν θεῷ καὶ ἀνδρῶν εὐμενείᾳ τὸ ἐκ τῆς Πυθῶνος στεφάνωμα, τὸν ὕμνον, δέξαι τοῦ εὐδόξου Μίδα.

11. Αὐτόν τέ νιν] τὸν Μίδαν, ἀπὸ κοινοῦ τὸ, δέξαι, τὴν Ἑλλάδα νικήσαντα τῇ ἑαυτοῦ τέχνῃ.

12. Τάν ποτε Παλλὰς ἐφεῦρε] ἥν τινα, τὴν αὐλητικὴν τέχνην εὕρετό ποτε ἡ Ἀθηνᾶ τῶν θρασειῶν Γοργόνων τὸν θρῆνον διαπλέξασα καὶ μιμησαμένη.

15. Τὸν παρθενίοις ὑπό τ'] μυθεύεταί τι τοιοῦτον, ὅτι, ὅτε ὁ Περσεὺς ἐκαρατόμησε τὴν Μέδουσαν, αἱ δύο ἀδελφαὶ ἐθρήνουν τὴν ἀδελφὴν, καὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν, καὶ τῶν ὄφεων τῶν περὶ τὴν κεφαλὴν, συριγμός τις ἀνεδίδετο. τούτου τοῦ συριγμοῦ κατακούσασα ἡ Ἀθηνᾶ τοῦ ἐκ τῶν ὄφεων προσγινομένου, πρὸς μίμησιν τοῦ θρήνου καὶ τοῦ γινομένου συριγμοῦ ἐκ τῶν ὄφεων, ἐπενό-

περὶ τὴν αὐλητικὴν, ἣν καὶ ὠνόμασε πολυκέφαλον νόμον διὰ τοῦτο· ἐπεὶ γὰρ ἐκ τῶν πολλῶν κεφαλῶν τῶν ὄφεων εἷς τις ἀνεδίδοτο συριγμὸς, πολλὰς δὲ κεφαλὰς εἰκότως εἶχον οἱ ὄφεις, διὰ τοῦτο πολυκέφαλον νόμον τὴν κατὰ μίμησιν αὐλητικὴν συνθεῖσα ὠνόμασεν. ὁ δὲ νοῦς· ὅν τινα τὸν θρῆνον ὑπὸ παρθενίοις Γοργόνων κεφαλαῖς καὶ ὀφίων ἀπλησιάστοις κεφαλαῖς ἐπήκουσε, σὺν τῷ δυσπενθεῖ καμάτῳ καὶ θρήνῳ καταστενόμενον.

18. Δυσπενθεῖ σὺν καμάτῳ] τῷ τῶν Γοργόνων· ἀδελφὴν γὰρ ἐπένθουν κάμνουσαν. αὗται γάρ εἰσιν αἱ παρθένιοι κεφαλαί· δῆλον ὅτι αἱ τῶν παρθένων, ἀδελφῶν τῆς Μεδούσης, Σθενεύσης (γράφεται καὶ Σθενοῦς) καὶ Εὐρυάλης.

19. Περσεὺς ὁπότε τρίτον ἄϋσε κασιγνητᾶν μέρος] τουτέστι τὴν μίαν. τρεῖς γὰρ ἦσαν. τὸ δὲ ἄϋσεν ἤτοι ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν Γοργόνων ἀκουστέον, ὡς ἄϋσε καρατομουμένη διὰ τὴν ἀλγηδόνα· τὸ δὲ ἄϋεν ἡ Ἀθηνᾶ τὸν θρῆνον τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς· ἢ ἄϋσεν ὁ θρῆνος καρατομήσαντος τοῦ Περσέως. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς ἀϋτῆς ἐσχηματίσθαι θέλουσι, τουτέστι τῆς μάχης, οἷον, κατεπολέμησε τὸ τρίτον μέρος αὐτῶν. διχῶς δὲ εἴρηται, ἢ ἄνυσεν, ὅ ἐστιν ἀνυσθῆναι ἐποίησεν, ἢ ἄϋσεν, ἀντὶ τοῦ, ἐκραύγασε καρατομουμένη.

21. Ἐναλίᾳ (sic) Σερίφῳ] ἐν τῇ θαλασσίᾳ Σερίφῳ μοῖραν καὶ θάνατον κομίζων τὸ τρίτον μέρος τῶν Γοργόνων, ἐκ δὲ τούτου πάλιν, τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλήν.

24. Φόρκοι' ἀμαύρωσε γένος] Φόρκυος γένος τὰς Γοργόνας φησί. τοῦτο δὲ ἐπὶ τῶν τριῶν ἀκουστέον, ὅτι τὴν μὲν μίαν ἐκαρατόμησε, τὰς δὲ δύο ἐξετύφλωσεν, ἀφελόμενος τὸν ἕνα ὀφθαλμόν· μόνῳ γὰρ ἑνὶ ἐχρῶντο αἱ τρεῖς. εὐπάρῃον δέ φησι τὴν Μέδουσαν, οὐχ ὅτι οὕτω φύσεως εἶχεν, ἀλλ' ὅτι περὶ ἑαυτῆς ἡ Μέδουσα ὡς εὐμόρφου διέκειτο· διὸ καὶ περὶ κάλλους τῇ Ἀθηνᾷ ἐφιλονείκησεν. ὁ δὲ νοῦς· καὶ γὰρ δὴ ὁ Περσεὺς τὸ θεῖον γένος τοῦ Φόρκου τὰς Γοργόνας ἠφάνισε, τῆς εὐπαρῄου Μεδούσης τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, καὶ ὀλεθριώτατον ἔρανον τῷ Πολυδέκτῃ ἔθηκε, καὶ τὴν τῆς μητρὸς αὐτοῦ δουλείαν, [ἀσφαλῆ καὶ ἐλευθέραν,] καὶ τὴν μετ' ἀνάγκης κοίτην, ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἔθηκεν.

25. Λυγρόν τ' ἔρανον] λυγρὸν ἔρανον εἶπεν, ἐπεὶ ἐν ἐράνῳ ποτὲ ἐπέταξεν ὁ Πολυδέκτης ἑκάστῳ ὡς ἂν βασιλεὺς, προσφέρειν αὐτῷ δῶρον, καὶ τῷ Περσεῖ τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος. κοινῶς δὲ ληπτέον τὸ, ἀμαύρωσε, τῆς Γοργόνος δηλονότι.

29. Τὸν ἀπὸ χρυσοῦ φαμεν] ὅντινα Περσέα φαμὲν ἀπὸ χρυσοῦ γενέσθαι αὐτομάτως ῥέοντος.

32. Ἀλλ' ἐπεὶ ἐκ τούτων] ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκ τούτων τῶν πόνων τὸν προσφιλέστατον ἄνδρα ἐῤῥύσατο Περσέα ἡ Ἀθηνᾶ, τότε τὸ πολύφωνον μέλος τῶν αὐλῶν κατεσκεύαζεν. ἐῤῥύσατο δὲ πόνων· ἐδίωξε (immo G. ἐδίωξαν scil. αἱ ἀδελφαὶ) γὰρ τὸν Περσέα μέχρι Βοιωτίας ἡ Μέδουσα.

35. Ὄφρα τὸν Εὐρυάλας] ἀπὸ μιᾶς ἤρκεσε καὶ τὸ περὶ τὴν ἑτέραν τὴν Σθενὼ πάθος παραστῆσαι. οὐ γὰρ μόνη ἐθρήνησεν ἡ Εὐρυάλη, ἀλλὰ καὶ ἡ Σθενώ· ἡ γὰρ Εὐρυάλη τῆς Μεδούσης ἀδελφή· ὁμοίως καὶ ἡ Σθενώ. ὁ δὲ νοῦς· ὅπως σὺν τοῖς ὀργάνοις τῆς αὐλητικῆς τὸν ἐκ τῶν ἰσχυρῶν γενύων τῆς Εὐρυάλης ἐκδοθέντα θρῆνον μιμήσαιτο, ἵν' οὖν, φησὶ, τὸν ταύτης μιμήσαιτο γόον ἐρικλάγκταν, τουτέστι, μεγαλόκρακτον, μεγαλόηχον. ἡ γὰρ Ἀθηνᾶ εὗρε τὸ μέλος τῆς αὐλητικῆς.

39. Ἀλλά νιν εὑροῖσ'] ἀλλ' εὑροῦσα τὸ αὐλοῦ μέλος μετέδωκε τοῖς ἀνθρώποις ἔχειν, καὶ ὠνόμασε τὸ μέλος πολυκέφαλον νόμον, ἐπεὶ καὶ αἱ τῶν δρακόντων πλείους εἰσὶ κεφαλαὶ, καὶ ἦσαν αἱ συρίξασαι, ὧν κατὰ μίμησιν συνέθηκε. τινὲς δὲ πολυκέφαλόν, φασιν, εἶπεν, ἐπειδὴ πεντήκοντα ἦσαν ἄνδρες, ἐξ ὧν ὁ χορὸς συνεστὼς προκαταρχομένου τοῦ αὐλητοῦ τὸ μέλος προεφέρετο. οἱ δὲ κεφαλὰς ἀκούουσι τὰ προοίμια. ᾠδὴ οὖν διὰ πολλῶν προοιμίων συνεστῶσα, ἣν λέγουσι τὸν Ὄλυμπον πρῶτον εὑρηκέναι.

42. Εὐκλέα λαοσσόων (sic)] ἔνδοξον ὑπόμνημα τῶν ἀγώνων τῶν τοὺς λαοὺς σοούντων καὶ παρορμώντων εἰς τὴν θέαν. φησὶ δὲ τὸ μέλος.

43. Λεπτοῦ διανισσόμενον χαλκοῦ] τὸ μέλος λέγει. διαπορευόμενόν φησι τὸ μέλος ὁμοῦ διά τε χαλκοῦ καὶ καλάμου, ἀντὶ τοῦ, διὰ τῶν αὐλῶν.

45. Τοὶ παρὰ καλλιχόρῳ ναίουσι (sic)] τοὺς δόνακας λέγει, οἳ παρὰ τῷ Ὀρχομενῷ φύονται, ἐξ ὧν αἱ αὐλητικαὶ γλωσσίδες γίνονται. ἐν γὰρ τῷ Κηφισσῷ οἱ αὐλητικοὶ κάλαμοι φύονται. εἴρηται δὲ καὶ ἐν Παιᾶσι περὶ αὐλητικῆς. ὁ δὲ νοῦς· οἵ τινες οἱ κάλαμοι οἰκοῦσιν εἰς τὴν τῶν Χαρίτων πόλιν, τουτέστι, τὸν Ὀρχομενὸν, ἐν τῷ τεμένει τοῦ Κηφισσοῦ, τῶν χορευτῶν πιστοὶ καὶ ἀληθεῖς ὄντες μάρτυρες. τὸ δὲ, ναίουσι κάλαμοι, σκληρῶς καὶ διθυραμβωδῶς προσήγαγεν. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, φύονται. πόλιν δὲ Χαρίτων τὸν Ὀρχομενὸν λέγει.

49. Εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀνθρώποισι] συνυπακουστέον, τοιοῦτόν ἐστιν, ἢ ὑπάρχει. ὁ γὰρ λόγος· εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀνθρώποις ἐστὶν, ἄνευ καμάτου οὐ φαίνεται, οὐδὲ γίνεται, ἐκτελευτήσει δὲ τὸν ὄλβον ὁ δαίμων, τουτέστιν, ἐπὶ τέλος ἄξει, ἤτοι σήμερον ἢ ὕστερον· τοῦτο γὰρ ἔδει ἐπενεγκεῖν, ὃ παρέλιπε· τουτέστιν, ἐὰν μὴ παραχρῆμα τὶς εὐτυχήσῃ, μὴ ἀδημονείτω· ὁ γὰρ θεὸς τὸ εἱμαρμέ-

νον ἢ σήμερον τελέσει, ἢ αὔριον. τοῦτο δέ φησιν, ἐπειδὴ ἀπροσδοκήτως ἐνίκησε, κλασθέντος τοῦ καλάμου.

54. Ἀλλ' ἔσαι χρόνος οὗτος] ὁ λόγος οὕτως· ὁ πονήσας, κἂν μὴ παραχρῆμα τύχῃ πλούτου, μὴ καμνέτω. θεὸς γὰρ ἢ σήμερον ἢ ὕστερον ποιήσει, καὶ ἐπὶ τέλος ἄξει. πῶς δὲ ἐπὶ τέλος ἄξει; σὺν τῇ εἱμαρμένῃ. διό φησι· τὸ δὲ μόρσιμον. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἀλλ' ἔσαι οὗτος ὁ χρόνος, ὅστις καὶ τὰ ἐν ἀνελπιστίᾳ καταστήσας τὸ ἀνάπαλιν τῆς γνώμης καὶ ἐλπίδος, τὸ μὲν δώσει, ὅπερ οὐκ ἤλπιζε, τὸ δὲ οὐ δώσει, ὅπερ προσεδόκησε. τοῦτο δέ φησιν, ἐπειδὴ ἀπροσδοκήτως ἐνίκησεν ὁ Μίδας, κλασθέντος τοῦ καλάμου, ὡς εἴρηται.

SCHOLIA

IN PINDARI NEMEA.

Ὑπόθεσις Νέμεων.

ΤΟΝ ἀγῶνα τῶν Νεμέων τινὲς μὲν ὑφ' Ἡρακλέους τεθεῖσθαί φασιν, ἐπὶ τῇ τοῦ λέοντος ἀναιρέσει. οἱ δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ ἱστορίαν τινὰ λέγουσιν ἐπ' αὐτῷ, ὡς ἀπὸ τοῦ Ὀφέλτου μὲν πρότερον, νυνὶ δὲ Ἀρχεμόρου, ἀπὸ τοῦ μαντεύσασθαι τοῖς ἐπὶ Θήβας στρατευομένοις διὰ τοῦ ἰδίου θανάτου. ὁ δὲ ἀγὼν ἐπιτάφιος. καὶ γὰρ οὕτως ἀπὸ τῶν Ὁμηρικῶν δεικνύουσιν, ἐξ ὧν οὐδένα νικήσαντα ὑπὲρ στεφάνου εἰσάγει, οὐδὲ Νέστορα, τὸν πολλὰς νίκας ἑαυτοῦ πολλάκις ἐξηγούμενον· καί φασιν, οὐδὲ ὄνομα τοῦ στεφάνου εἰδέναι τὸν ποιητὴν, ἀποδεικνύντες, ὡς οὐδαμοῦ παρὰ τῷ ποιητῇ εἴρηται. στεφάνας μὲν γὰρ λέγει, στεφάνους δὲ οὔ. Τῶν οἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον. (Hom. Iliad. σ'. 597.)

Ἄλλως. Ὑπόθεσις τῶν αὐτῶν.

Οἱ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις παραβαλόντες τῇ Νεμέᾳ διψήσαντες συνέτυχον Ὑψιπύλῃ τῇ Λημνίᾳ φερούσῃ τὸν Λυκούργου τοῦ τοῦ Διὸς ἱερέως καὶ Εὐρυδίκης παῖδα Ὀφέλτην· ἡ δὲ ἀφηγήσατο αὐτοῖς εἴς τινα πηγὴν, καταλιποῦσα τὸν παῖδα ἔν τινι λειμῶνι, ὃν δράκων περιειληθεὶς, ἰὸν ἀφεὶς, ἀνεῖλεν. οἱ δὲ ὑποστρέψαντες, καὶ τὸ πάθος θεασάμενοι, τόν τε δράκοντα κτείνουσι, καὶ ἀγῶνα ἐπιτάφιον ἱστῶσι τριετηρικόν. ἠγωνίζοντο δὲ στρατιῶται καὶ παῖδες στρατιωτῶν. ὕστερον δὲ καὶ ἐπὶ τὸ δημωτικὸν πλῆθος ἔδραμεν. ἦν δὲ γυμνικὸς καὶ ἅρμα, οὐχὶ δίφρος οὐδὲ κέλης. ἔτυχε δὲ οὕτως Ὑψιπύλη ἐν Νεμέᾳ. ὡρισμένου παρὰ τῶν Λημνιάδων, πᾶν τὸ ἄρσεν ἀναιρεθῆναι γένος, ἐκ πασῶν Ὑψιπύλη τὸν πατέρα Θόαντα, ἐνείρξασα κιβωτῷ, ἐφύλαττεν. ὕστερον δὲ μετὰ τὸ τοὺς Ἀργοναύτας ἐκπλεῦσαι, φανεροῦ γενομένου ταῖς Λημνιάσι τοῦ κατὰ τὸν Θόαντα, αὐτὸν μὲν καταποντώσαν ἐνείρξασαι τῇ κιβωτῷ, ἐψηφίσαντο δὲ καὶ κατὰ τῆς Ὑψιπύλης θάνατον· ἡ δὲ μαθοῦσα φεύγει. ἐν τοσούτῳ δὲ λῃσταῖς περιτυχοῦσα πιπράσκεται Λυκούργῳ. ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ καιρῷ κατὰ ζήτησιν οἱ παῖδες Θόας καὶ Εὔνεως παρέβαλον ἐν Νεμέᾳ. Εὐρυδίκης δὲ τῆς Λυκούργου γυναικὸς βουλομένης διὰ τὸν Ὀφέλτου θάνατον ἀνελεῖν τὴν Ὑψιπύλην, διὰ τοῦτό τε ἔν τινι τόπῳ λαθραίῳ κατακλεισάσης, Ἀμφιάραος μαντευσάμενος δείκνυσι τοῖς παισὶ τὴν Ὑψιπύλην. ἡ δὲ τοῦτο εὐτυχήσασα παρεκάλει τοὺς ἥρωας τοῖς παισὶν (f. παισὶ συν-) ἀγωνίσασθαι.

Ἄλλως.

Τὰ Νέμεά φασιν ἄγεσθαι ἐπὶ Ὀφέλτῃ, τῷ Εὐφήτου καὶ Κρεούσης παιδὶ, ὃν Εὐφήτην ἐκάλεσαν οἱ Ἀργεῖοι, τελευτήσαντα ἐπὶ τὸν Θηβαϊκὸν πόλεμον. τοῦτον δὲ ἔτυχε τροφεύουσα Ὑψιπύλη, ἣν ᾔτησαν οἱ Ἀργεῖοι ὕδωρ· τῆς δὲ ἀπελθούσης ὑδρεύσασθαι, ὄφις ἐπελθὼν ἀνεῖλε τὸν παῖδα. Ἀμφιάραος δὲ τούτοις μαντευόμενος Ἀρχέμορον αὐτὸν ἐκάλεσεν, ὅτι αὐτοῖς ἀρχὴ μόρου ἐγένετο ὁ τοῦ παιδὸς θάνατος, ἐφ' ᾧ καὶ τὸν ἀγῶνα διέθηκαν, τὴν Ὑψιπύλην παραμυθούμενοι· ἄλλοι δὲ, ὧν ἐστι καὶ Αἰσχύλος, ἐπ' Ἀρχεμόρῳ, τῷ Νεμέας παιδί. οἱ δὲ ἐπὶ τῷ Ταλαοῦ παιδὶ, Ἀδράστου δὲ ἀδελφῷ. εἰσὶ δέ τινες, οἳ καὶ παλαιότερον εἶναί φασι τὸν ἀγῶνα τοῦ Θηβαϊκοῦ πολέμου. ἤθλησαν δὲ ἐν αὐτῷ περὶ στεφάνου μόνου, οὐκ ἐθελήσαντες δωροδοκεῖν, ἐν τιμῇ καθιστάντες τὸν ἀγῶνα. ὑπέσχοντο δὲ ἐκ τῶν λαφύρων ὑπονοστήσαντες ἀργυρίτην αὐτὸν ποιῆσαι. καὶ διὰ τοῦτο στεφανίτης πρῶτον ἐκλήθη. προέστησαν δὲ τοῦ ἀγῶνος καὶ Ἀργεῖοι καὶ Κορίνθιοι καὶ Κλεωναῖοι. ἐμπεδοῦντες δὲ αὐτὸν, τῷ Νεμεαίῳ ἀνέθηκαν Διΐ. ἐστέφοντο δὲ τὸ παλαιὸν ἐλαίᾳ, ὕστερον δὲ μετὰ τὴν συμφορὰν τῶν Μηδικῶν, ἐπὶ τιμῇ τῶν κατοιχομένων, σελίνῳ. οἱ δὲ ἐξ ἀρχῆς ἐπ' Ἀρχεμόρῳ

τοῦτον * τεθῆναι. ἔςι δὲ ἡ Νεμέα τῶν Ἀργείων τῆς χώρας μοῖρα, ὠνομασμένη ἀπὸ τῆς Σελήνης † καὶ Διός· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν βοῶν, τῶν ὑπὸ Ἄργου νεμομένων ἐν τῷ χωρίῳ, αἳ ἦσαν Ἥρας ἱεραί· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν Δαναοῦ παίδων, οἳ κατενείμαντο καὶ ἐκληρούχησαν τὸ χωρίον.

Ἄλλως.

Ὁ ἀγὼν ἐπιτάφιος ἐπὶ Ἀρχεμόρῳ, τῷ Λυκούργου, τοῦ ἱερέως, παιδί, καθ' ὃν καιρὸν οἱ ἑπτὰ τῶν Ἀργείων λοχαγωγοὶ ἐπεςράτευσαν Θηβαίοις, Πολυνείκει συμμαχοῦντες. οὗτοι γὰρ δυσφορήσαντες, ὅτι δὴ ἡ αὐτῶν χρεία αἰτία τῆς τοῦ παιδὸς ἀναιρέσεως γεγένηται, βραχεῖαν παραμυθίαν τῇ συμφορᾷ πορίζόμενοι, (f. λέγονται) ἐπιτάφιον ἀγῶνα θέσθαι τὸν Νεμεαῖον, καθ' ὃν οἱ κριταὶ φαιὰς ἐςαλμένοι ςολὰς κρίνουσι τοὺς ἀγωνιζομένους, ὑπόμνημα τοῦ πένθους ταῖς ςολαῖς ἐμφανίζοντες. ὁ γὰρ ἀγὼν ἐπιτάφιος. ὕςερον δὲ νικήσας Ἡρακλῆς καὶ καταγωνισάμενος τὸν Νεμεαῖον λέοντα, ἐπιμελήθη τοῦ ἀγῶνος τὰ πολλὰ ἀνορθωσάμενος, καὶ Διὸς εἶναι ἱερὸν ἐνομοθέτησε. καί ἐςι τριετὴς, τελούμενος μηνὶ Πανέμῳ, δωδεκάτῃ. ὁ δὲ ἀγὼν ἱππικός τε καὶ γυμνικός.

Ἄλλως.

Καθ' ὃν καιρὸν οἱ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις τῶν Ἀργείων λοχαγωγοὶ ἐπεςράτευσαν, Πολυνείκει συμμαχοῦντες, εἰς Λῆμνον τὴν Θρακικὴν καταντήσαντες καὶ δίψει συσχεθέντες, συνέτυχον Ὑψιπύλῃ, τῇ Λημνίᾳ γυναικί, ϗ καθικέτευον, ἅτε τῶν ἐγχωρίων ἔμπειρον οὖσαν, ξυναγῆσαι ‡ ἐπὶ πότιμον ὕδωρ. τοῖς δὲ λοχαγοῖς τὴν ἀθλαβῆ χάριν ἀπονεῖμαι βουληθεῖσα, καταλιπεῖν ἐπί τινα τόπον τὸν Ἀρχέμορον, Λυκούργου τοῦ ἱερέως παῖδα, ὃν εἶχε πρὸς ἀνατροφὴν, Ἀργεῖον τὸ γένος· ὄφιν δὲ τῆς χειᾶς ἐξελθόντα κατὰ τὴν Ὑψιπύλης ἀπουσίαν περιπλακῆναι τῷ παιδὶ, καὶ ταῖς σπείραις ἀποτεταμένον, ἀποπνῖξαι τὸ βρέφος· τοὺς δὲ ἐπανελθόντας τοξεῦσαι μὲν τὸν ὄφιν, σφόδρα δὲ ἐπὶ τῷ γεγονότι δυσφορῆσαι, ὅτι δὴ ἡ αὐτῶν χρεία αἰτία τῆς τοῦ παιδὸς ἀναιρέσεως γεγένηται, εἶτα τῇ συμφορᾷ βραχεῖαν παραμυθίαν πορίζομενοι θάψαι τὸν παῖδα, καὶ ἐπιτάφιον ἀγῶνα θέσθαι τὸν Νεμεαῖον, καθ' ὃν κριταὶ φαιὰς ἐςολισμένοι ςολὰς, κρίνουσι τοὺς ἀγωνιζομένους, ὑπόμνημα τοῦ πένθους ταῖς ςολαῖς ἐμφανίζοντες. ὁ γὰρ ἀγὼν ἐπιτάφιος. ὕςερον δὲ νικήσας Ἡρακλῆς, καὶ καταγωνισάμενος τὸν Νεμεαῖον λέοντα ἐπεμελήθη τοῦ ἀγῶνος τὰ πολλά ἀνορθωσάμενος καὶ Διὸς εἶναι ἱερὸν ἐνομοθέτησεν. ὁ δὲ ςέφανος ἐκ χλωρῶν πλέκεται σελίνων. διαφέρει δὲ τοῦ κατὰ τὸν Ἰσθμὸν, καθόσον ἐκεῖνος ἔχει τὰ σέλινα § προέςησαν δὲ τοῦ ἀγῶνος πρῶτοι μὲν οἱ Κλεωναῖοι, εἶτα Κορίνθιοι, καί ἐςι τριετὴς, τελούμενος μηνὶ Πανέμῳ ιβ'. οὐκ ἐξὸν δὲ πρότερον, εἰ μὴ τοὺς ἀπὸ ςρατιωτικοῦ γένους, ὕςερον δὲ ἐπιλειψάντων, ϗ τοῦ ἔτους || διαλυθέντος, συνέβη τοὺς πάντας ἀγωνίζεσθαι. ὁ δὲ ἀγὼν ἱππικός τε καὶ γυμνικός.

Carmen I.

Περὶ τῶν κώλων τῆς ςροφῆς καὶ ἀντιςροφῆς τοῦ πρώτου τῶν Νεμέων εἴδους.

Τῆς πρώτης τῶν Νεμέων ᾠδῆς ἡ ςροφὴ καὶ ἀντίςροφος κώλων ἐςὶ δέκα. Τὸ α' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ὡς τό. Τίς τὰς παρήειρε φρένας; Τὸ β' ἰαμβέλεγος. Τὸ γ' πενθημιμερὲς δακτυλικόν. Τὸ δ' ἰαμβέλεγος. Τὸ ε' Εὐριπίδειον. Τὸ ς' δακτυλικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ζ' Εὐριπίδειον. Τὸ η' Πινδαρικὸν ἐκ Σαπφικοῦ. σύγκειται ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, (χοριάμβου) ϗ ἰάμβου καὶ συλλαβῆς. ὁ δὲ Πίνδαρος τοῦ ἰάμβου τὴν μακρὰν συνέςειλε. Τὸ θ' Εὐριπίδειον. Τὸ ι' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ὀκτώ. Τὸ α' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ β' ἐφθημι-

* f. τοῦτο.
† An Hymn. Homer. in Lunam?
‡ f. ξεναγωγῆσαι.
§ f. ξηρά.
|| f. ἔθους.

μερὲς δακτυλικόν. Τὸ γ΄ πενθημιμερὲς δακτυλικόν. Τὸ δ΄ Ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάσσονος τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ε΄ Σαπφικὸν ἐνδεκασύλλαβον. Τὸ ϛ΄ Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ζ΄ τροχαϊκὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ η΄ Εὐριπίδειον.

Χρομίῳ Αἰτναίῳ.] Γέγραπται ὁ ἐπινίκιος Χρομίῳ Αἰτναίῳ. Ἱέρων γὰρ οἰκιςὴς ἀντὶ τυράννου βουλόμενος εἶναι, Κατάνην ἐξελὼν, Αἴτνην μετωνόμασε τὴν πόλιν, ἑαυτὸν οἰκιςὴν προσαγορεύσας, καὶ ἐν ταῖς ἀναῤῥήσεσιν ἔν τισι τῶν ἀγώνων Αἰτναῖον ἑαυτὸν εἶπε. ταυτὸν δὲ, φησιν ὁ Δίδυμος, εἰκὸς παθεῖν καὶ τὸν Χρόμιον, ἑταίρῳ κεχρημένον αὐτῷ. Τίμαιος δὲ τὸν ἐπινίκιον Ὀλυμπικὸν εἶναι τοῦτόν φησιν ἁμαρτάνων. ὁ γὰρ Πίνδαρος ἄντικρυς Νεμεακὸν αὐτὸν εἶναί φησιν· (v. 8. 9.)

Ἅρμα δ᾽ ὀτρύνει Χρομίου Νεμέα
Θ᾽, ἔργμασιν νικαφόροις.

1. Ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφεοῦ] οἷον ἀνάπνευμα, καὶ ἀναπνοή. ἔνιοι δὲ ἀναφύσημα, διὰ τὸ ἀποῤῥῶγα καὶ οἷον ςόμα εἶναι τοῦ Ἀλφειοῦ τὴν αὐτόθι Ἀρέθουσαν, ἥ ἐςι κρήνη. ἀπὸ γὰρ καταδύσεων ἀφανῶν εἰς τὴν Ἀρέθουσαν ἀναφαίνεται. τὸ δὲ ἀνάπαυμα ἐπὶ τῆς ἐρωτικῆς σπουδῆς ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τάττει. ἔςι γὰρ κατὰ Ὀρτυγίαν τὴν νῆσον. ἡ δὲ Ὀρτυγία πρότερον μὲν οὖσα νῆσος, εἶτα προσχωσθεῖσα, χεῤῥόνησος γέγονεν, ὡς καὶ Ἴβυκος ἱςορεῖ· "παρὰ χερσὸν λίθινον, τὸν παλάμαις "βροτῶν, πρόσθε νιν πέδον νήριτον, ἰχθύες "ὠμοφάγοι νέμοντο." Σεμνὸν δ᾽ εἶπεν, ἤτοι ὅτι οὐκ ἔτυχε τῆς συνουσίας ὁ Ἀλφειὸς, ἢ διὰ τὸ καθαρὸν, ὡς Εὐριπίδης. (Med. 68.)

Θάσσουσι σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ.

ὥςε εἶναι τὸν νοῦν τοιοῦτον· ὦ Ὀρτυγία, ἐν ᾗ ἐςι τὸ τοῦ Ἀλφειοῦ ἀνάπνευμα. τίς; ἡ Ἀρέθουσα; ἀλλ᾽ οὐ τὴν Ἀρέθουσαν εἴρηκεν ἄμπνευμα, ἀλλὰ τὴν Ὀρτυγίαν, ἐν ᾗ ὁ Ἀλφειὸς ἀναπνεῖ, τῷ περιέχειν τὴν Ἀρέθουσαν. Ζητεῖται δὲ, τί δήποτε τῷ Ἀλφειῷ προσδιαλέγεται καὶ τῇ Ὀρτυγίᾳ, τῆς νίκης οὐκ οὔσης Ὀλυμπιακῆς, ἀλλὰ Νεμεακῆς; Ἔνιοι μὲν οὖν φασιν, ὅτι τὰ ἱπποτρόφια τοῦ Ἱέρωνος καὶ τοῦ Χρομίου ὁμοίως ἐν τῇ Ὀρτυγίᾳ ἦν. τῷ δὲ ἱερὰν εἶναι τὴν κρήνην Ἀρτέμιδος, τὴν δὲ θεὸν ἱππικὴν εἶναι· καθὸ Σώφρων μὲν αὐτὴν "ἀτρέςην," Ὅμηρος δὲ "χρυσήνιον" (Iliad. ζ. 205.) καὶ ὁ Πίνδαρος προσεφώνησεν αὐτὴν καὶ τὴν ἐπ᾽ αὐτῆς Ἄρτεμιν. διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἐν ἄλλοις φάναι τὸν Πίνδαρον· (Pyth. ii. 12.) "Ποταμίας "ἕδος Ἀρτέμιδος." ἀπόχρη δὲ εἰπεῖν, ὅτι ἱππικὴ ἡ θεός. ἀνάκειται δὲ αὐτὴ ἡ νῆσος τῇ θεῷ. ψεῦδος γὰρ, τὸ εἶναι τὰ ἱπποςάσια τοῦ Ἱέρωνος αὐτόθι. Ἀρίςων καὶ ἐν Ἐφέσῳ φησὶν εἶναι Ὀρτυγίαν, ἐφ᾽ ἧς ἐδόκει γεγεννῆσθαι ἡ Ἄρτεμις. ὁ μὲν γὰρ Ἀπόλλων ἐν Δήλῳ, αὐτὴ δὲ δοκεῖ ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Ὀρτυγίᾳ. Ἄλλως. Ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφεοῦ. κατὰ μὲν τὴν ἱςορίαν οὐκ αὐτὴ ἡ Ὀρτυγία, καθ᾽ ἣν ἡ Λητὼ τὴν Ἄρτεμιν· ἀλλὰ περὶ Ἔφεσον ἑτέρα, ἢ πλησίον τῆς Σικελίας ἦν. τὴν γὰρ νῆσον τῶν Συρακουσῶν ἔφαμεν γεγεννῆσθαι καὶ αὐτὴν ἱερὰν τῆς Ἀρτέμιδος, διὰ τὴν πρὸς Δῆλον ὁμωνυμίαν, ἢ χαριζόμεναι τῇ θεῷ αἱ νύμφαι καὶ πηγὴν πεποιήκασιν ὀνομαςὴν Ἀρέθουσαν. ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ οὔτε ἀρύσασθαι, οὔτε ἰχθῦς λαμβάνειν νόμος.

3. Δέμνιον Ἀρτέμιδος] ὁ μὲν Ἀρίςαρχος τὴν Ὀρτυγίαν ἀκούει, διὰ τὸ κατ᾽ ἐνίους αὐτόθι δοκεῖν αὐτὴν γεγεννῆσθαι. προσθείη ἄν τις, ὅτι συνήθως ὁ Πίνδαρος τοῖς ὁμωνύμοις χωρίοις ἐπιτίθησι καὶ τὰ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις ἱςορούμενα. Καθὰ καὶ ἐπὶ τῶν Πλειάδων· (Nem. ii. 16. sq.) "Ἔςι δ᾽ ἐοι"κὸς, ὀρειᾶν γε Πελειάδων μὴ τηλόθεν Ὠ"ρίωνα νεῖσθαι." ὀρείαν δὲ τὸ ζῶον. ἔνιοι δὲ ἱςορικώτερον ἀκούουσι. τὸν γὰρ Ἀλφειόν φασιν ἔρωτι ἁλόντα τῆς Ἀρτέμιδος, ἐπιδιῶξαι αὐτὴν ἄχρι τῆς Σικελίας· τοῦ δὲ τέλους τῆς διώξεως αὐτόθι γενομένου, αὐτόθι συςῆναι [τὴν Ἀρέθουσαν.] διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὴν Ἄρτεμιν Ἀλφειαίαν προσαγορεύεσθαι. καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ ὁ Ἀλφειὸς τῇ Ἀρτέμιδι συναφίδρυται. καὶ τὴν ποταμίαν δὲ (Pyth. ii. 21.) Ἄρτεμιν εἶναι [οἱ] παρὰ τῷ Πινδάρῳ ἀκούουσι, διὰ τὸ ἐπ᾽ αὐτῇ τοῦ Ἀλφειοῦ πάθος. εἰσὶ δὲ οἳ Ἀλφειαίαν τὴν Ἄρτεμιν λέγουσι διὰ τὸ τὸν Ἀλφειὸν πλησίον τῆς Ἠλείας Ἀρτεμισίας καταφέρεσθαι. ἔχοι δ᾽ ἂν οὐ φαύλως, δέμνιον Ἀρτέμιδος λέγεσθαι τὴν Ὀρτυγίαν, οἷον ἐνδιαίτημα καὶ διατριβήν· ἱερὰν γὰρ τὴν πᾶσαν νῆσον τῆς Φερσεφόνης φασίν. ὅτι δ᾽ ἡ αὐτή ἐςι τῇ Ἀρτέμιδι, Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ· (Fragm. 48. p. 432. Ern.)

Οἵ νυ καὶ Ἀπόλλωνα πανάρχιος ἠελίοιο
Χῶρι διατμήγουσι καὶ εὔποδα Δηϊωΐνην
Ἀρτέμιδος.

4. Δάλου κασιγνήταν (sic)] τὴν Ὀρτυγίαν τῆς Δήλου κασιγνήτην εἴρηκε, μετάγων τὰ ἐπὶ τῶν θεῶν λεγόμενα κατὰ τῶν τόπων, οἵτινες ἀπ᾽ ἐκείνων προσηγορεύθησαν. οἱ δὲ διὰ τὴν ὁμωνυμίαν, ὡσανεὶ ἔφη· ἐν ᾗ ἡ Ἄρτεμις ἐγεννήθη, ὥσπερ ἐν Δήλῳ· εἴωθε γὰρ ὁ Πίνδαρος μετάγειν τὰς ὁμωνυμίας· ὥςε τὸ λεχθὲν ἐπὶ τῆς εἰς Δῆλον Ὀρτυγίας, τοῦτο ἐπὶ τῆς πρὸς Συρακούσαις μετήχθη. ἔνιοι δὲ κασιγνήτην ἀκούουσιν ἀντὶ τοῦ συγγενῆ, διὰ τὴν ὁμοιότητα. κοινὰ γὰρ τὰ ἐφ᾽ ἑκατέρας ἱςορούμενα. καὶ γὰρ ἡ νῆσος ἡ Δῆλος, καὶ ἡ Ὀρτυγία, ἡ ἐν Συρακούσαις, νῆσοι, καὶ ὑπεδέξαντο θεοὺς ἀμφότεραι· καὶ ἡ μὲν ἐκρύβη διὰ πελάγους, ἡ δὲ ἐκ τοῦ Νείλου διὰ τὸν Ἰνωπόν. Ἀλ-

λως. δοκεῖ μὲν πρὸς τὸ βίαιον τὴν πρὸς ταῖς Συρακούσαις ἀδελφὴν λέγειν τῆς Δήλου. τὸ δὲ ὅλον, διὰ τὴν ὁμωνυμίαν αὐτῷ ὁ λόγος προήχθη. ὁ δὲ νοῦς· ὦ σεμνότατον ἀνάπαυμα τοῦ Ἀλφειοῦ, τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Σικελίας κόσμε καὶ βλάστημα, τῆς Ἀρτέμιδος ἐνδιαίτημα, ϗ τῆς Δήλου ἀδελφή. τοῦτο δέ φησι ϗ διὰ τὴν ὁμωνυμίαν (Ὀρτυγία γὰρ ϗ ἡ Δῆλος ἐκαλεῖτο) ϗ διὰ τὸ θεοφιλές· ἐν Δήλῳ γὰρ ἦν ἡ Ἄρτεμις. Ὀρτυγία δὲ νῆσος πρὸ τῶν Συρακουσῶν, εἰς ἣν διὰ πελάγους φερόμενος ὁ Ἀλφειὸς ἐμβάλλει, καὶ ποιεῖ τὴν Ἀρέθουσαν κρήνην.

Σέθεν ἀδυεπὴς ὕμνος ὁρμᾶται] ἐκ σοῦ ἡδυεπὴς καὶ εὔφημος. ὁ δὲ νοῦς· ἀπὸ σοῦ, ὦ Ὀρτυγία, ὁ ἡδυεπὴς ὕμνος τὴν ὁρμὴν ἔχει, ὥστε θεῖναι καὶ πληρῶσαι ἔπαινον μέγαν τῶν ὀξυτάτων ἵππων, Διὸς ἕνεκεν τοῦ ἐν τῇ Αἴτνῃ. Διῒ γὰρ ἀνάκειται καὶ οὗτος ὁ ἀγών. ἐν γὰρ τῇ Αἴτνῃ Διὸς ἱερόν ἐστιν.

7. Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν] ἢ εἰς χάριν τοῦ Διὸς, ἢ ἕνεκεν τοῦ Διὸς, παρόσον ἐν τῷ ἀγῶνι καὶ ἐν τῇ πανηγύρει τοῦ Αἰτναίου Διὸς ᾖγον οἱ περὶ τὸν Ἱέρωνα τοὺς ἐπὶ τοῖς στεφανίταις ἀγῶσι πεποιημένους ἐπινικίους καὶ ᾖδον. πιθανὸν οὖν φησιν ὁ Δίδυμος, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς Χρομίου Νεμεακῆς νίκης ἐπινίκιον ἕνεκα τούτου συντετάχθαι, ὑπὲρ τοῦ μέλλειν αὐτὸν ὑπὲρ τῆς πανηγύρεως ᾀσθήσεσθαι. ὁ δὲ τρόπος ποιητικὸς, ὥστε τὸ ἀπὸ τοῦ ταυτομάτου συμβαῖνον, ὡς αἴτιον λαμβάνειν. οὐ γὰρ ἕνεκα τοῦ ᾀσθῆναι τὸν ἐπινίκιον, ἐν τῇ πανηγύρει τοῦ Αἰτναίου Διὸς ἐνίκησεν, ἀλλὰ νικήσαντος ἔμελλεν εἰς αὐτὸν ᾠδὴ ᾀσθήσεσθαι.

8. Ἅρμα δ' ὀτρύνει Χρομίου] Χρόμιος ἡνίοχος ἦν Ἱέρωνος παιδόθεν. οὗτος ἅτε δὴ βασιλεῦσι συνὼν, καὶ ἄριστος ὢν τὴν ἱππικὴν ἐπλούτησε, καὶ ἤρξατο ἀποστὰς τοῦ Ἱέρωνος καθ' ἑαυτὸν ἱπποτροφεῖν. νικᾷ δὲ νῦν ἵππων ἅρματι πρῶτον ἀγωνισάμενος.

11. Ἀρχαὶ δὲ βέβληνται] ἀρχαὶ αἱ τοῦ ἐγκωμίου. τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸ ἀπὸ θεοῦ τῆς Ἀρτέμιδος κατῆρχθαι, ὥστε ἀρχὰς τὰ προοίμια τῆς ᾠδῆς αὐτὸν λέγειν. ἔθος δὲ Πινδάρῳ θεοῖς ἀνάπτειν τὰ ὁπωσοῦν τοῖς ἀνθρώποις ἐκπονούμενα. ὁ δὲ νοῦς· αἱ γὰρ ἀρχαὶ ταῖς δαιμονίαις καὶ θείαις ἀρεταῖς ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς ἐκ θεῶν βέβληνται, ἀντὶ τοῦ, ἐκ πρώτης καταβολῆς ἡ τύχη τούτῳ συνέβαλεν (συνέλαβεν).

13. Ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ] ἔστι δὲ καὶ ἐκ τῆς εὐτυχίας καὶ εἰς ἄκρον εὐδοξίας ἀφικέσθαι, ἀντὶ τοῦ, κατὰ πάντα μέρη τοῦ βίου ἄκρως ἔνδοξος ὁ εὐτυχής. καὶ Εὐριπίδης· (Fragm. inc. cciv. ed. Lips.)

Τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρονεῖν νομίζομεν.

14. Μεγάλων δ' ἀέθλων] μεγίστων οὖν ἀγωνισμάτων ἡ Μοῦσα μεμνῆσθαι βούλεται.

16. Νῦν ἔγειρ' ἀγλαΐαν] ἐπίσπειρε τοίνυν, ὦ Μοῦσα, ϗ σπεῖρε λαμπρότητά τινα τῇ νήσῳ τῇ Σικελίᾳ, ἥντινα ὁ Ζεὺς ἐξαίρετον δέδωκε τῇ Φερσεφόνῃ ἀρίστην οὖσαν καὶ ἐπιτηδειοτάτην τῆς γῆς τῆς εὐκαρποτάτου, ἤγουν, ἐπένευσε τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ τὴν Σικελίαν πιείρως καὶ λιπαρῶς ἀνορθώσειν, ἢ τὴν πιοτάτην καὶ καλλίστην ὑψώσειν, πλουσίων πόλεων ἐνοικήσεσι ταῖς ὑπ' αὐτὴν ἐσομέναις. Ἄλλως. Περὶ τῆς ὅλης Σικελίας ἐστὶν ὁ λόγος. δοκεῖ δὲ αὐτὴν ὁ Ζεὺς εἰς τὸν γάμον Πλούτωνος τοῖς ἀνακαλυπτηρίοις τῇ Φερσεφόνῃ δωρήσασθαι. λέγεται δὲ ἡ πᾶσα Σικελία ἐξ ἀρχῆς Δήμητρος καὶ Κόρης, τοῦ Διὸς οὕτως ἐξ ἀρχῆς βουληθέντος· ἤγουν, Περσεφόνη περὶ τοὺς τῆς Αἴτνης διατρίβουσα λειμῶνας ἡρπάσθη παρὰ τοῦ Πλούτωνος. τὸ δὲ ὀρθώσειν, ἀντὶ τοῦ διαφυλάξειν ὀρθὴν τῇ Περσεφόνῃ, διὰ τῶν πόλεων τῶν ἐσομένων ἐν αὐτῇ ἀφνειῶν. οὕτω γὰρ ἔμελλον ὀρθοῦσθαι, ἡ Σικελία δηλονότι, εἰ ἀξιολόγους ἔχοι πόλεις ἐν αὐτῇ.

23. Ὤπασε δὲ Κρονίων πολέμου μναστῆρα] οἷον μνήμονα πολέμου, ἐπιστήμονα, οὐκ ἀμελοῦντα τῶν πολεμικῶν, ἀλλὰ κατατιθέμενον ἐν τῷ νῷ, ὅτι δεῖ παρασκευάζεσθαι εἰς τὰ πολεμικὰ διόλου. ὅμοιον τῷ· (Hom. Iliad. δ'. 328.) „μήστωρες ἀϋτῆς." ὁ δὲ νοῦς· παρέσχε δὲ πρὸς τοῖς εἰρημένοις ὁ Ζεὺς αὐτῇ, γενναίων ἀνδρῶν καὶ πολεμικῶν πλῆθος, ὥστε δι' ὅπλων μεμνῆσθαι τῶν πολεμικῶν, καὶ ἱππαιχμίαις εὐδοκιμεῖν.

25. Θαμὰ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδων] οὐ μόνον, φησὶ, τὰ περὶ πόλεμον δραστηρίους ἀπέδειξε τοὺς Σικελιώτας, ἀλλὰ καὶ Ὀλυμπιονίκας. οἷον, πολλάκις ἐνίκησαν ἐπ' Ὀλυμπίας. ἔστι δὲ ὁ λόγος τῷ Πινδάρῳ οὐ περὶ τοῦ Χρομίου μόνου, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ παντὸς λαοῦ, οἳ πολλὰς ἔσχον νίκας Ὀλυμπικάς. ἐντεῦθεν ἴσως πλανηθεὶς ὁ Τίμαιος, Ὀλυμπικὸν τὸν ἐπινίκιον ᾠήθη εἶναι. ἔστι δὲ καὶ οὕτως ἀναγνῶναι· ἱππαιχμόν θ' ἅμα δή· καὶ ὁ λόγος κατὰ συναλοιφὴν, ἵν' ᾖ, ὁ λαὸς μνηστὴρ ἅμα πολέμου καὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀθλημάτων.

27. Πολλῶν ἐπέβαν καιρὸν] πολλῶν ἐπέβην καὶ ἡψάμην ἐγκωμίων, οὐδαμοῦ τῷ καιρῷ πρὸς ψεῦδος χρησάμενος, ἢ οὕτω· τοῦ καιροῦ τῇ ἀληθείᾳ τυχών.

29. Ἔσταν δ' ἐπαυλείαις] ἀμφίβολον πότερον ὁ χορὸς, ἢ ὁ ποιητὴς τοῦτό φησι; δύναται γὰρ ὁ χορὸς λέγειν ἐφ' ἑαυτοῦ κυρίως, δύναται δὲ καὶ ὁ Πίνδαρος μεταφορικῶς εἰπεῖν· ἔστη τῷ λόγῳ καὶ τῇ μολπῇ μέλπων αὐτὸν καὶ ὑμνῶν. ἐὰν μὲν οὖν ὁ χορὸς λέγῃ, κυρίως ἀκουσόμεθα δεῖπνον παρασκευάσθαι· κῶμον γὰρ στέλλουσιν οἱ χορευταί· ἐὰν δὲ ὁ ποιητὴς, κεκόσμηται τὰ δοθησόμενά μοι δῶρα, φησι, διὰ τοῦ ὕμνου. ὁ δὲ νοῦς· ἔστην δὲ παραγινόμενος ἐπὶ τοῖς οἴκοις τοῦ φιλοξένου ἀνδρὸς, τὰ καλὰ δὲ τούτου ἀναβαλλόμενος.

32. Θαμὰ δ' ἀλλοδαπῶν οὐκ ἀπείρατοι] οἱ τοῦ Χρομίου, φησὶ, δόμοι οὐκ εἰσὶν ἀπείρατοι ξένων, τουτέστι, φιλόξενοί εἰσιν. ὁ δὲ νοῦς· οὐ γὰρ ἀπείρατοι τῆς συνεχοῦς δεξιώσεως οἱ τούτου οἶκοι. συνεχῶς γὰρ τοὺς ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ὑποδέχονται γῆς.

34. Λέλογχε δὲ μεμφομένοις] Ἀρίσταρχος οὕτω· τοῖς δὲ τοὺς ἀγαθοὺς μεμφομένοις τοῦτο λέλογχε, καὶ ὑποκείμενόν ἐστιν, οἷον ἀκολουθεῖ, ὥσπερ καπνῷ ὕδωρ φέρειν ἀντίον κατασβεννύναι. καταλείπεται δὲ τῇ ἀρχαίᾳ σημασίᾳ τὸ, ἐσλὸς, καὶ ἡ ἀντίστροφος ἀπῄτει τὸ ῡ. ταῖς δὲ τοιαύταις παραβολαῖς χρῆται ἀποτόμως, οὐ λέγων τὸ καθάπερ. καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ταῦτα. βέλτιον δὲ οὕτως ἀκούειν κατ' ἐναλλαγὴν πτώσεως, μεμφομένοις, ἀντὶ τοῦ μεμφομένους σβεννύειν ὡς ὕδατι καπνὸν, ἵνα αὐτὸς ὁ ἀγαθὸς καταςβεννύῃ τὸν φθονερὸν, ἀλλὰ μὴ σβεννύηται ὑπ' ἐκείνου. χρῆται δὲ ὁ Πίνδαρος τῷ καπνῷ, ἀντὶ πυρὸς, ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος τὸ πρῶτον σημαίνων. ἢ οὕτω· τὸ ἐσλὼς, ἀντὶ τοῦ, ἐσλοὺς, εἴρηται Δωρικῶς. καὶ ὅτι τὸ λέλογχεν εἶπεν ἑνικῶς, ἀντὶ τοῦ, λελόγχασι. λελόγχασι δὲ οἱ καταμεμφόμενοι καπνῷ ὕδωρ ἐπιφέρειν, ὅ ἐστι, τὰς ἐχθομένας αὐτῷ οἷός ἐστι καταπραΰνειν, ὥσπερ καπνῷ ὕδωρ ἐπιφέρων. τινὲς δὲ οὕτως· ὡς ὕδατι καπνὸν σβεννύουσι καὶ πῦρ, οὕτω τοὺς ἐσλοὺς σβεννύουσιν οἱ φθονεροὶ μεμφόμενοι. ἢ οὕτως· οὐκ ἀνύουσιν οἱ φθονεροὶ μεμφόμενοι τοὺς ἀγαθούς· ὁ γὰρ ἀγαθὸς ἀγαθός ἐστι, κἂν μυριάκις μέμφωνται αὐτόν. ὁ δὲ νοῦς· πεφύκασι δὲ τοῖς μεμφομένοις τοὺς ἀγαθοὺς οὕτως τήκεσθαι, ὥσπερ ὑπὸ ὕδατος πῦρ, οὐκέτι δυνάμενον φέρειν τὴν θέρμην καὶ τὸν καπνόν. (?)

36. Τέχναι δ' ἑτέρων ἕτεραι] τουτέστι, ἄλλοι ἄλλα φιλοτεχνοῦσι. τοῦτο δὲ λέγει· πρὸς ἃ πέφυκέ τις, πρὸς ταῦτα ἀκολουθοῦντα τῇ φύσει εἶναι, καὶ περὶ αὐτὰ ἐνεργεῖν. ἢ τέχναις, φησὶν ὁ Δίδυμος, ἀκουστέον τοὺς δόλους, ὅθεν καὶ τὸ ἀτεχνῶς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. ἄλλαι δ' ἄλλων ἐπιτεχνήσεις. εἴρηται δὲ παρά τι Ὁμήρῳ· (Iliad. ν'. 730.)

Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα.

38. Μάρνασθαι φυᾷ] μάρνασθαι οὖν Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ μάχεσθαι, καὶ ἀντερίζειν, χρώμενον φύσει κατὰ τρόπον, καὶ μηδὲν παρὰ φύσιν πράττειν. μήποτε δὲ τὸ μάρνασθαι, οὐκ ἔστι μάρνασθαι, ἀλλ' ἐνεργεῖν, ὥς φησι Δίδυμος, καὶ πραγματεύεσθαι, ὥστε εἶναι τὸ κεφάλαιον τοῦ λόγου· προσήκει δὲ εὐθὺ ἀδόλως πράττειν, καθ' ἣν εἴληχεν ἕκαστος φύσιν, ἢ ἔργῳ, ἢ γνώμῃ. ἄριστον οὖν· χρὴ, καθ' ἣν γεγέννηταί τις φύσιν, ταύτῃ ἀκολουθεῖν, καὶ μὴ βιάζεσθαι αὐτὴν εἰς ἄλλα τρέποντα, μηδὲ τῷ φθόνῳ μάρνασθαι πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλὰ συνασκεῖν, ἅ τις ἔχει ἐκ φύσεως. ὁ δὲ νοῦς· χρὴ δὲ ταῖς εὐθείαις ὁδοῖς βαδίζοντα καταχρᾶσθαι τοῖς ἑαυτοῦ, καὶ τῇ φύσει, μὴ δι' ἑτέρων ἐπιτηδευμάτων τὴν ἰδίαν ἐνυβρίζειν τέχνην.

39. Πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος] συμπράσσει καὶ συνεργεῖ τοῖς μὲν ἔργοις, φησὶν, ἡ ἀνδρεία, τοῖς δὲ βουλεύμασι καὶ λόγοις ὁ νοῦς· μετέβαλε δὲ τὸ Ὁμηρικόν· (Iliad. π'. 630.)

Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ.

οὕτω τῷ νῷ ὁ λόγος ἕπεται, ὥστε τὸ μέλλον προγνῶναι ἀκολούθως, ὡς ἔστι συγγενὲς καὶ συμφυὲς καὶ ἀκόλουθον. συγγενὲς γὰρ τὸ συμφυές.

42. Ἀγησιδάμου παῖ, σέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ] σοῦ δὲ, ὦ Χρόμιε, τοῦ Ἀγησιδάμου παῖ, περὶ τὸν τρόπον καὶ τὸν βίον ἀμφοτέρων ἡ χρῆσις ὑπάρχει καὶ λόγων καὶ ἔργων. πρὸς ἀμφότερα γὰρ χρήσιμος εἶ, τουτέστιν ἐπὶ τῶν ἔργων καὶ τῆς συνέσεως. ἐνεργεῖς γὰρ καὶ προβουλεύῃ.

44. Οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦτον] πιθανῶς, ὃ θέλει παραινέσαι τῷ Χρομίῳ, ἐξενήνοχεν ἐφ' ἑαυτοῦ· οὐκ ἐπιθυμῶ, φησὶ, κατακρύψαι θησαυρὸν, ἵνα πλουτῶ, ἀλλὰ παρόντων τῶν ἀπὸ τοῦ πλούτου, καὶ εὖ παθεῖν καὶ εὖ ἀκοῦσαι θέλω, ἐξαρκῶν τοῖς φίλοις. τὸ δὲ ὅλον· δωρητικός, φησι, γίνου.

48. Κοιναὶ γὰρ ἔρχοντ' ἐλπίδες] αἱ γὰρ ἐλπίδες καὶ αἱ μέλλουσαί, φησι, προσδοκίαι, κοιναὶ καὶ ἄδηλοι τοῖς ἀνθρώποις εἰσίν. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· εἴ τις τοῖς φίλοις ἐπαρκέσει, οὗτος καὶ, ἐλπίδος ποτὲ διαπεσὼν, τῆς ἴσης τύχοι ἀμοιβῆς. ἄδηλα γὰρ τὰ παρὰ τῆς τύχης συμπτώματα.

49. Ἐγὼ δ' Ἡρακλέος ἀντέχομαι προφρόνως] ἐπαπορήσειεν ἄν τις, διατί τοῦ Ἡρακλέος μνημονεύει; οὐ γὰρ εὔκαιρος δοκεῖ ἡ μνήμη νῦν Ἡρακλέους· καί φαμεν, ὅτι βουλόμενος δεῖξαι, ὡς οἱ διαφανεῖς ἐν τοῖς ἔργοις καὶ τοῖς λόγοις ἀθάνατοι γίνονται τῇ μνήμῃ, διὰ τοῦτο μέμνηται Ἡρακλέους ἀρετῆς, ἐπιφέρων τοῖς τοῦ Χρομίου θαύμασιν· ὅτι ἐγὼ ἀντέχομαι ἐν ταῖς κορυφαῖς ταῖς τῶν σῶν ἀρετῶν, καὶ μνημονεύω τῶν κατὰ Ἡρακλέα διηγημάτων. Ἄλλως. Ὁ μὲν οὖν Ἀρίσταρχός φησιν, ὅτι οἴονταί τινες, ὅτι ὑπόθεσις αὐτῷ ἐδίδοτο τοιαύτη, ὥστε μνησθῆναι τοῦ θεοῦ, ὅπερ ἐστὶν, ὡς καὶ Ἀρίσταρχός φησιν, ἀπίθανον. μήποτε δὲ, ὅτι ἀεὶ ὁ Πίνδαρος ἐπαινεῖ τοὺς φύσει, μᾶλλον τῶν ἐκ διδαχῆς περιγινομένων. ὁ δὲ Ἡρακλῆς τοιοῦτος. τοῦτο δὲ ἀπίθανον. τί γάρ; ὅτι τὴν πρώτην περὶ Ἡρακλέους γινομένην συμφορὰν ἰδίως ἐξύμνησεν; εἰς ἔνδειξιν δὲ τῶν φυσικῶν ἀγαθῶν;

Ἡρακλῆς γὰρ μέχρι παντὸς ἐκ φύσεως ἀγαθὸς ὢν ἀνεφάνη, ὥστε οὐκ ἂν ὁμοίως τὸν ἔπαινον, ἓν μόνον τὸ περὶ τοὺς δράκοντας αὐτῷ διαπραχθὲν εἰπών· ἀλλ' εἴπερ ἄρα, ἀπὸ τῶν ἐπιφανεστέρων ἂν ἐπῄνει τὸν Ἡρακλέα. ὁ δὲ Χαῖρίς φησιν, ὅτι ὁ Χρόμιος πολλὰ συμπονήσας τῷ Ἱέρωνι κατὰ τὴν ἀρχὴν, ἀμοιβῆς ἔτυχεν ἐξ αὐτοῦ, ὥστε ἐκ περιουσίας καὶ ἱπποτροφῆσαι. ὡς οὖν οὗτος ἔπαθλον ἔλαβε πόνων τὴν ἐπιφάνειαν, οὕτω καὶ Ἡρακλῆς πολλὰ ταλαιπωρήσας ἔπαθλον ἔσχε τὴν ἀθανασίαν καὶ τὸν γάμον τῆς Ἥβης. Καὶ πρὸς τοῦτον δὲ ἔνεστιν εἰπεῖν· τί δή ποτε ὁ Πίνδαρος ἰδιώτην ἐπαινῶν τὴν τοῦ Ἡρακλέους παρέλαβε συμφορὰν εἰς ἐπίδειξιν τῆς φιλοπονίας; μᾶλλον γὰρ ἔδει κοινότερον πάντας τοὺς ἄθλους εἰς ὑπόμνησιν ἀγαγεῖν, ὅτι καθήρας γῆν καὶ θάλασσαν ἀπεθεώθη. ὁ δὲ Χρύσιππος Νεμιακὸν εἶναί φησι τὸν ἀγῶνα, καὶ τὸν ἐπὶ τούτῳ δῆλον ἐπινίκιον, διά τι τὸ, Νεμεαῖον εἶναι τὸν λέοντα, ταύτῃ τὸν Ἡρακλέα τοῖς τοῦ νενικηκότος ἐπαίνοις ἐγκαταμεμίχθαι. ἀντιπράττει δὲ καὶ τούτῳ τὸ, μηδ' ὅ τι οὖν τὸν Πίνδαρον εἰπεῖν περὶ λέοντος, ὅπερ αἰτιώτατον τῆς παραβάσεώς φησιν ὁ Χρύσιππος εἶναι. βέλτιον δέ φησιν ὁ Δίδυμος ἐκεῖνο λέγειν· ὅτι, ὃ περὶ τῆς Αἴτνης ἔφη, τοῦτο καὶ νῦν βούλεται δηλοῦν ὁ Πίνδαρος· (Pyth. i. 64 sq.) "ναυσιφορήτοις δ' ἀνδράσι πρώτη χάρις ἐς πλόον ἐρχομένοις, πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον." τοιοῦτο λέγοι ἄν τις καὶ ἐπὶ τοῦ Χρομίου, ἐπεὶ νῦν ἦρκται ἀγωνίζεσθαι, καὶ ἀρξάμενος εὐθὺς ἐνίκησεν, ἐλπίς ἐστιν αὐτῷ, καὶ τῶν ἄλλων τεύξεσθαι στεφάνων. πρὸς τί οὖν τὸ περὶ τοῦ Ἡρακλέους ἐστὶν ὑπόδειγμα; ὅτι καὶ Ἡρακλῆς, βρέφος ἔτι ὤν, μεταχειρισάμενος τοὺς δράκοντας, καὶ τοὺς αὖθις ἄθλους κατεπράξατο· καὶ, ὥσπερ τούτου περὶ τὸν Ἡρακλέα γεγενημένου ὁ Ἀμφιτρύων Θηβαῖον ὄντα τὸν Τειρεσίαν προανέκρινε περὶ τοῦ παιδὸς, ὁ δὲ προεμαντεύσατο τοὺς ἐσομένους αὐτῷ ἄθλους, οὕτως αὐτὸς ὁ Πίνδαρος ὑπὸ τῆς πρώτης τοῦ Χρομίου νίκης προμαντεύεται, ὅτι καὶ τῶν λοιπῶν στεφάνων τεύξεται. ὁ δὲ νοῦς· ἐγὼ δ' ἐφίεμαι καὶ οὐκ ἀφίσταμαι τοῦ Ἡρακλέος, ἐγείρων τὸν λόγον ὄντα ἀρχαῖον, τὸν ἐν ταῖς μεγίσταις τῶν ἀρετῶν, οὐ κορυφαῖς τὸν ἐμὸν ὁπλίζων καὶ ἐγείρων λόγον· ἀντέχομαι γὰρ καὶ ζηλῶ αὐτόν. ἢ οὕτως· ἐν ταῖς κορυφαῖς τῶν ἀρετῶν, τὸν ἐξ ἀρχῆς παροτρύνων περὶ αὐτοῦ λόγον, οἷον, ἀπ' ἀρχῆς τῶν περὶ αὐτὸν γεγονότων μνημονεύων.

53. Ὡς ἐπεὶ σπλάγχνων ὑπὸ ματέρος] διηγήσομαί, φησιν, ὥσπερ ἐκ τῆς μητρικῆς νηδύος εἰς τὰς αὐγὰς ἦλθε τὰς ἡλιακὰς ὁ τοῦ Διὸς παῖς Ἡρακλῆς, ἅμα τῷ ἀδελφῷ Ἰφικλεῖ διδύμῳ ὄντι, ἐκφυγὼν τὴν ὠδῖνα. ἐναντίως οὗτος τῷ Θεοκρίτῳ. ἐκεῖνος γάρ φησι· (Idyll. xxiv. 2.) "καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλέος." ἡμέραν δὲ λαμπρὰν καὶ θαυμαστὴν, ἤτοι τὴν ὁρατὴν αἴγλην, τὸ φῶς, ἢ τὴν αἰτίαν τοῦ θεάσασθαι ἡμᾶς. καθὸ καὶ μητέρα ἡλίου Θείαν διεπλάσαντο. θέας γὰρ αἴτιος ἡμῖν ὁ θεός.

57. Ὡς τ' οὐ λαθὼν χρυσόθρονον Ἥραν] διηγήσομαι οὖν, φησι, καὶ ὅπως μὴ δυνηθεὶς διαλαθεῖν τὴν Ἥραν, εἰς κροκοβαφὲς ὕφασμα ἐνετέθη σπαργανωθείς. κροκωτὸν δὲ, ἤτοι ἀπὸ τῆς χρόας, τὸ κροκοειδὲς, ἢ ἀπὸ τῆς κρόκης, τὸ ὑφαντόν.

59. Ἀλλὰ θεῶν βασίλεια] ὁ ἀλλὰ κεῖται ἀντὶ τοῦ δέ.

60. Σπερχθεῖσα θυμῷ] ἐπεχυθεῖσα, λυπηθεῖσα, ταραχθεῖσα δὲ τῇ ψυχῇ. καὶ ὑπερζέουσα τῷ θυμῷ, οὐ τότε ὅτε ἐνετέθη τῷ κροκωτῷ σπαργάνῳ, ἀλλ' ἔτι πάλαι, ὅτε ἐμίσγετο τῇ Ἀλκμήνῃ ὁ Ζεύς.

61. Τοὶ μὲν οἰχθεισᾶν πυλᾶν] οἱ μὲν οὖν δράκοντες, ἀνεῳχθεισῶν τῶν πυλῶν, εἰς τὸ ἐσώτατον τῶν οἴκων παρεγένοντο, ἔνθα κατέκειτο ὁ παῖς. τὸ δὲ ἀμφελίξασθαι, ἀντὶ τοῦ μασσᾶσθαι, ἀπὸ τοῦ παρεπομένου δεδήλωκε, τουτέστι καταφαγεῖν, διὰ τὸ συστρέφειν τὰς γνάθους τοὺς μασσωμένους· ἢ ἐπεὶ μεγαλοστομώτατόν ἐστι τὸ ζῶον, καὶ ὅμοιον τῇ εἱλήσει τὴν κατάποσιν ποιεῖ.

64. Ὁ δ' ὀρθὸν μὲν ἄντεινε κάρα] ὁ δὲ Ἡρακλῆς, φησιν, ὀρθώσας ἑαυτὸν, πρώτης ταύτης τῆς μάχης πεῖραν ἐλάμβανε, καὶ ταῖς δύο χερσὶν ἑαυτοῦ τοὺς δύο θῆρας ἐκ τῶν αὐχένων σφίγξας οὕτως ἀφύκτως κατεῖχεν. εἰσὶν οὖν, οἳ ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος ἐπιπεμφθῆναι τοὺς ὄφεις φασὶν, ἐπὶ διαπείρᾳ τοῦ γνῶναι, πότερος εἴη τοῦ Διὸς, ὡς Φερεκύδης φησὶν, ἐνιαυσίοις οὖσιν ἤδη· καὶ ὁ μὲν Ἰφικλῆς φεύγει, ὁ δὲ ἐπὶ τῆς εὐνῆς μείνας ἀμφοτέρους ἀπέπνιξεν.

69. Ἀγχομένοις δὲ] τούτους οὖν, φησὶ, τοὺς δράκοντας στρεβλουμένους καὶ πνιγομένους αἱ ψυχαὶ ἀπέλιπον, καὶ νεκρὸν εἴασαν τὸ παμμέγεθες σῶμα. ἀφάτων μελέων γάρ φησιν, ἀντὶ τοῦ ἀῤῥήτων, οὐκ ἐπιδεχομένων τὸ φατισθῆναι διὰ μέγεθος· ἢ φθαρτικῶν ἄγαν, κατ' ἐπίτασιν λαμβανομένου τοῦ α. φάσαι γὰρ τὸ θφεῖραι, ἔνθεν καὶ τὸ φάσγανον.

71. Ἐκ δ' ἄρ' ἄτλαντον (sic) δέος πλᾶξε γυναῖκας] ἐξέπληξε δὲ τοῦτο τὸ ἀνυπομόνητον κακὸν τὰς ἐκεῖσε γυναῖκας πάσας, ὅσαι ἔτυχον περὶ τὴν θεραπείαν τῆς Ἀλκμήνης καὶ τὴν κοίτην.

74. Καὶ γὰρ αὐτὰ ποσὶν ἄπεπλος ὀρούσασα] τὴν ἄπεπλον οὐ δεκτέον γυμνήν· ἀπρεπὴς γὰρ ἡ εἰκών· ἀλλὰ νοητέον, ὅτι τὸν μὲν πέπλον ἔῤῥιψεν, ἐν δὲ τῷ χιτωνίσκῳ ἀνήλατο νεοτόκος οὖσα, τὴν βλάβην τῶν δρακόντων ἐκφεύγουσα. κνώδαλα δὲ

κυρίως τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ θηρία, παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κινεῖσθαι, καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν θηρίον, ὡς καὶ Ὅμηρος· (Odyss. ε'. 317.)

Κνώδαλον ὅττι δίοιτο· καὶ ἴχνεσι γὰρ περιῄδει.

ὁ δὲ νοῦς· καὶ γὰρ αὐτὴ ἡ Ἀλκμήνη μονόπεπλος, αὐτοποδητὶ ἐκπηδήσασα ἀπὸ τῆς κοίτης, ἐπὶ βοήθειαν ἠπείγετο πρὸς τὴν τῶν θηρίων βλάβην.

82. Τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει πάνθ' ὁμῶς] τὸ γὰρ οἰκεῖον καὶ ἴδιον κακὸν ὁμοίως πιέζει καὶ λυπεῖ τοὺς οἰκείους πάντας· περὶ δὲ τὰ ἀλλότρια συμπτώματα καὶ κακὰ ἀβλαβὴς καὶ ἄλυπος ἡ καρδία παραχρῆμα γίνεται. Ἄλλως. ἕκαστος δάκνεται τῷ οἰκείῳ κακῷ· ὅταν δὲ τὰ τῶν ἄλλων ἴδῃ κακὰ, εὐκόπως ὑπομένει.

85. Ἔστα δὲ θάμβει δυσφόρῳ τερπνῷ] δυσυπομονήτῳ, πῶς δὲ ταυτὸν δυσυπομόνητον καὶ τερπνόν; ὅτι μὲν δρακόντων ἦν ἔφοδος ἐπὶ νεογιὰ τὰ τέκνα, δύσελπις ἐγίνετο· καθὸ δὲ εἶδεν αὐτοὺς ἀγχομένους ὑπὸ Ἡρακλέους, ἐτέρφθη. διὸ ἐξεπλάγη δυσφορῶν ἅμα καὶ τερπόμενος. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἔστη δὲ ὁ Ἀμφιτρύων ἐκπλήξει βαρυτάτῃ καὶ τέρψει πολλῇ συγκραθείς. Ὅμηρος· (Iliad. ζ'. 484.) „Δακρυόεν γελάσασα." καὶ ἐν ἄλλοις· (Odyss. τ'. 471.) „Τὴν δ' ἅμα „χάρμα καὶ ἄλγος ἕλε φρένα."

86. Εἶδε γὰρ ἐκνόμιον λῆμα] ἐκνόμιον λῆμα, ἤτοι ἀπὸ τῶν παρὰ τοὺς νόμους τινὰ πραττόντων καὶ βιαζομένων ἢ ἀπὸ τῆς νομῆς, καθὸ ἀτιμαγέλαι τινὲς λέγονται βόες. ὁ δὲ νοῦς· ἐθεάσατο γὰρ ἀήθεις καὶ οὐ νομιζόμενον δυνάμεως ἔργον τοῦ υἱοῦ, τουτέστι, τοῦ Ἡρακλέος.

88. Παλίγγλωσσον δὲ οἱ ἀθάνατοι] τὴν ἐναντιόφημον, τὴν ἐναντίον τοῖς προηγγελμένοις τὸν λόγον ἔχουσαν. οἱ μὲν γὰρ ἄγγελοι ἐσήμαινον, ὅτι νεκρὰ ἦν τὰ βρέφη, ὁ δὲ εὗρε σώους, καὶ ὑπ' αὐτῶν τοὺς δράκοντας ἀνῃρημένους. ἐναντίον οὖν ἐγίνετο τοῖς ὁρωμένοις τὸ ἄγγελμα, ὅ ἐστιν ἐναντιόφημον.

90. Γείτονα δ' ἐκάλεσεν (sic) Διὸς ὑψίστου] ἐκάλεσεν δὲ τὸν ἔξοχον προφήτην τοῦ Διὸς, πλησίον ὄντα, τὸν ἀληθῆ μάντιν Τειρεσίαν.

92. Ὁ δέ οἱ φράζε καὶ παντὶ] ὁ δὲ μάντις Τειρεσίας εἶπεν αὐτῷ τῷ Ἀμφιτρύωνι καὶ ὅλῳ τῷ ὄχλῳ τῶν Θηβαίων, ὁποίαις συντεύξεται καὶ συναναστραφήσεται πράξεσί τε καὶ τύχαις ὁ Ἡρακλῆς.

96. Ὅσσους δ' ἐν πόντῳ θῆρας ἀϊδροδίκας] ἀπέκτεινε γὰρ καὶ τὸ κῆτος τὸ ἐν τῇ Τρωάδι. μέμνηται δὲ τούτου καὶ Ὅμηρος· (Iliad. υ'. 146. sq.)

— τό ῥά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη Ποίεον, ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέοιτο.

97. Καί τινα σὺν πλαγίῳ ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντα] πρὸς τὸ ὀρθὸν τοῦ λόγου, ἀντὶ αἰτιατικῆς τὴν δοτικὴν ἀκουστέον, ἵν' ᾖ· καί τινι ἀδίκῳ ἀνδρὶ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα ἔφασκε δώσειν μόρον, ἀντὶ τοῦ, τοὺς ἀδίκους ἀνελεῖν. Ἄλλως. σὺν πλαγίῳ· οὐ κατ' εὐθὺ ὄντι, οὐκ ἀπὸ τοῦ δικαίου περιουσιαζομένῳ· μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν κακούργων. οὐ γὰρ τὴν λεωφόρον βαδίζουσιν, ἀλλ' ἐκτρεπόμενοι, τὰς ἐρήμους. τείνει δὲ ὁ λόγος ἐπὶ Βούσιριν καὶ Ἀνταῖον. οὗτοι γὰρ δι' ὕβριν ὑφ' Ἡρακλέος ἀπώλοντο ἑκάτεροι. ὁ δὲ νοῦς· καί τινα συμβήσεται ἄνδρα ἄδικον πλούτῳ ἐπαιρόμενον δίκην ὑποσχεῖν, καὶ ἐχθροτάτῳ καὶ ἀπευκτῷ μόρῳ περιπεσεῖν· εἶπεν αὐτῷ καὶ τοῦτο ὁ μαντευόμενος Τειρεσίας.

100. Καὶ γὰρ ὅταν θεοὶ] καὶ ὅταν οἱ θεοὶ τοῖς γίγασιν εἰς μάχην συνάπτωσιν. ἔξωθεν γὰρ τὴν εἰς πρόθεσιν παραληπτέον. Φλέγρα δὲ τόπος ἐν Θράκῃ, καὶ κώμη, ἔνθα οἱ γίγαντες ἀνῃρέθησαν ὑπὸ θεῶν. τῶν δὲ ἐχόντων τὴν μάχην πρὸς τοὺς γίγαντας, καὶ μὴ περιγινομένων τῇ μάχῃ, φασὶν εἰρηκέναι τὴν Γῆν, μὴ ἄλλως ἁλῶναι τούτους, εἰ μὴ συμμαχήσειαν αὐτοῖς δύο τῶν ἡμιθέων. Ἡρακλέος τοίνυν καὶ Διονύσου συνελθόντων, ἐκράτησαν οἱ θεοὶ τῶν γιγάντων. προεῖπεν οὖν ὁ μάντις, [ὅτι] καὶ τὴν [ἐκεῖ τὴν] ἐν τῇ Φλέγρᾳ πρὸς τοὺς γίγαντας μάχην μέλλειν ἔσεσθαι, ὅτι ὁ πόλεμος* τῶν θεῶν ὑπὸ τοῖς τοῦ Ἡρακλέος τόξοις πεσεῖται, καὶ τὴν κόμην αὐτῶν τὴν φαιδίμην συμφυρήσεσθαι τῇ γῇ συμβήσεται, διὰ τοὺς ἀγῶνας τοὺς πρὸς τοὺς γίγαντας. σκληρότερον δὲ ἐξενήνεκται. μᾶλλον γὰρ ἐπὶ νεκροῦ ἑλκομένου τὸ τοιοῦτο τάσσεται. Ὅμηρος· (Iliad. χ'. 427.) „ὣς „τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη."

105. Ἔννεπεν αὐτὸν μὰν ἐν εἰρήνᾳ] καὶ τοῦτο δὲ προεῖπεν ὁ μάντις, ὅτι καὶ τοῦ λοιποῦ αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ διατελέσει, ταύτην ἀμοιβὴν τῶν ἑαυτοῦ πόνων λαβὼν, καὶ ὅτι λήψεται μὲν γυναῖκα, τὴν θαυμασίαν Ἥβην, παρ' αὐτῷ τῷ Διῒ τελουμένης τῆς εὐωχίας τοῦ γάμου, οὗ τινος Διὸς καὶ θαυμάσει τὴν σύνοδον· εἷς δὲ ἐκ τῶν θεῶν γενόμενος σύννομος ἔσται τοῖς οὐρανίοις θεοῖς.

* f. ὁ πολέμιος, et mox κόμην αὐτοῦ.

Carmen II.

Περὶ τῶν κώλων τοῦ δευτέρου τῶν Νεμέων εἴδους.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ τῶν Νεμέων ᾠδὴ μονόστροφός ἐστι κατὰ ὀγδοάδας διῃρημένη, ὧν τὸ α΄ Γλυκώνειον. Τὸ β΄ Ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ γ΄ λογαοιδικὸν, Ἀλκαϊκόν. Τὸ δ΄ δίμετρον δακτυλικόν. Τὸ ε΄ δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον. Τὸ ϛ΄ Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ζ΄ ἰαμβικὸν πενθημιμερές. Τὸ η΄ δακτυλικὸν τετράμετρον.

1. Ὅθεν περ καὶ Ὁμηρίδαι] Ὁμηρίδας ἔλεγον τὸ μὲν ἀρχαῖον τοὺς ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου γένους, οἳ καὶ τὴν ποίησιν αὐτοῦ ἐκ διαδοχῆς ᾖδον· μετὰ δὲ ταῦτα καὶ οἱ ῥαψῳδοὶ, οὐκέτι τὸ γένος εἰς Ὅμηρον ἀνάγοντες. ἐπιφανεῖς δὲ ἐγένοντο οἱ περὶ Κύναιθον, οὕς φασι πολλὰ τῶν ἐπῶν ποιήσαντας ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ὁμήρου ποίησιν. ἦν δὲ ὁ Κύναιθος Χῖος, ὃς καὶ τῶν ἐπιγραφομένων Ὁμήρου ποιημάτων τὸν εἰς Ἀπόλλωνα γεγραμμένον ὕμνον λέγεται πεποιηκέναι. οὗτος οὖν ὁ Κύναιθος πρῶτος ἐν Συρακούσαις ἐραψῴδησε τὰ Ὁμήρου ἔπη, κατὰ τὴν ἑξηκοστὴν ἐννάτην Ὀλυμπιάδα, ὡς Ἱππόστρατός φησιν. Ἄλλως. Τοὺς ῥαψῳδοὺς οἱ μὲν ῥαβδῳδοὺς ἐτυμολογοῦσι διὰ τὸ μετὰ ῥάβδου δηλονότι τὰ Ὁμήρου ἔπη διεξιέναι. Καλλίμαχος· (Fragm. p. 138. Bentl. t. i. p. 497.)

Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον
Ἠνεκὲς ἀείδω δεδεγμένος.

οἱ δέ φασι, τῆς Ὁμήρου ποιήσεως μὴ ὑφ᾽ ἓν συνηγμένης, σποράδην δὲ ἄλλως καὶ κατὰ μέρη διῃρημένης, ὁπότε ῥαψῳδοῖεν αὐτὴν, εἰρμῷ τινι καὶ ῥαφῇ παραπλήσιον ποιεῖν, εἰς ἓν αὐτὴν ἄγοντας. οὕτω καὶ ὁ Πίνδαρος [εἰς] δέδεκται. οἱ δὲ, ὅτι, κατὰ μέρη πρότερον τῆς ποιήσεως διαδιδομένης, τῶν ἀγωνιστῶν ἕκαστος ὅ τι βούλοιτο μέρος ᾖδε· τοῦ δὲ ἄθλου τοῖς νικῶσιν ἀρνὸς ἀποδεδειγμένου, προσαγορευθῆναι τότε μὲν ἀρνῳδούς· αὖθις δὲ ἑκατέρας τῆς ποιήσεως εἰσενεχθείσης τοὺς ἀγωνιστὰς, οἷον ἀκουομένους πρὸς ἄλληλα τὰ μέρη, καὶ τὴν σύμπασαν ποίησιν ἐπιόντας, ῥαψῳδοὺς προσαγορευθῆναι. ταῦτα φησὶ Διονύσιος ὁ Ἀργεῖος. Φιλόχορος δὲ ἀπὸ τοῦ συντιθέναι καὶ ῥάπτειν τὴν ᾠδὴν, οὕτω φησὶν αὐτοὺς προσκεκλῆσθαι. δηλοῖ δὲ Ἡσίοδος λέγων· (Fragm. p. 444. sq.)

Ἐν Δήλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὅμηρος ἀοιδοὶ,
Μέλπομεν, ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες ἀοιδὴν,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὃν τέκε Λητώ.

ῥαψῳδῆσαι δέ φησι πρῶτον τὸν Ἡσίοδον Νικοκλῆς. Μέναιχμος δὲ ἱστορεῖ τοὺς ῥαψῳδοὺς καλεῖσθαι, διὰ τὸ τοὺς στίχους ῥάβδους λέγεσθαι ὑπό τινων. Ἄλλως. Ὁμηρίδαι πρότερον μὲν οἱ Ὁμήρου παῖδες, ὕστερον δὲ οἱ περὶ Κύναιθον ῥαβδῳδοί. οὗτοι γὰρ τὴν Ὁμήρου ποίησιν σκεδασθεῖσαν ἐμνημόνευον καὶ ἐπήγγελλον· ἐλυμήναντο δὲ αὐτὴν πάνυ. αὐτοὶ οὖν τὴν ἀρχὴν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ Διὸς ἐποιοῦντο προοιμιαζόμενοι, ἐνίοτε δὲ καὶ Μουσῶν· ὅλοι* γὰρ οὗτοι εἰς τὸν Δία προοιμιασάμενοι τοὐντεῦθεν ἤδη τῆς ἐποποιΐας ἥπτοντο. τῷ δὲ μὴ διαπαντὸς ἄρχεσθαι ἀπὸ τοῦ Διὸς τοὺς ῥαψῳδοὺς, προσέθηκεν ὁ Πίνδαρος, τὰ πολλὰ, ἵν᾽ ᾖ, ὡς ἐπὶ τὸ πλέον. ὁ δὲ νοῦς ὅλος· ὅθεν δὴ καὶ οἱ Ὁμηρίδαι λεγόμενοι ἀοιδοὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ λέγειν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιοῦνται ἐκ Διὸς προοιμιαζόμενοι, ἐντεῦθεν καὶ οὗτος ὁ ἀνὴρ τὴν καταβολὴν, τουτέστι, τὴν ἀρχὴν καὶ τὸν θεμέλιον τῶν ἱερῶν ἀγώνων ἀπὸ τοῦ Διὸς πεποίηται, Νέμεα νικήσας πρῶτον. Διῒ δὲ ἀνάκειται ὁ Νεμεακὸς ἀγών. ὅτι δὲ καταβολὰς ἔλεγον τὰς ἀρχὰς οὑτινοσοῦν ἔπους, Καλλίμαχός φησιν· (Fragm. p. 196.)

Ἀρσινόης, ὦ ξεῖνε, γάμον καταβάλλομ᾽ ἀείδειν.

μετῆκται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν τὰς οἰκίας κατασκευαζόντων καὶ βαλλόντων τοὺς θεμελίους. ἐλπὶς οὖν, φησιν, ἐστὶν ἀπὸ Διὸς ἀρξά-

* f. ὅλως.

μενον αὐτὸν τῶν ἀγώνων καὶ μετὰ ταῦτα νικήσειν. ὃ καὶ ἐγίνετο εὐθέως. μετὰ γὰρ τὴν Νεμεακὴν νίκην ἐστεφανοῦντο τὰ Ὀλύμπια.

9. Ὀφείλει δέ τι πατρίαν] ὀφειλόμενον καὶ πρέπον ἐστὶ, τὸν Τιμονόου παῖδα· οὕτω τὸ ὑπέρβατον δεῖ νοηθῆναι. Ἀρίσταρχος δὲ οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς τὸ, ὀφείλει, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πράγματός φησιν, ὡς ἄν τις εἴπῃ· ὀφειλόμενον δέ τι ἐστιν. οὕτω γὰρ τὰ ἑπόμενα συναρμοσθήσεται, ὅταν λέγηται· Πυθίοισί τε νικᾷν Τιμονόου παῖδα. οὐ γὰρ εἴρηκε παῖς. ὀφειλόμενον δὲ, τουτέστιν, ἀναγκαῖόν ἐστι, νικᾷν αὐτὸν καὶ Πύθια καὶ Ἴσθμια, εἴπερ κατὰ τὰ ἴχνη τῶν πατέρων ὁ εὐθυπομπὸς αἰὼν δέδωκεν αὐτὸν εἰς κόσμον ταῖς Ἀθήναις. ἀναγκαῖον οὖν νικᾷν αὐτὸν, ὡς οἱ πατέρες ἐνίκησαν, Ἴσθμια καὶ Νέμεα, ὡς τῶν προγόνων ἱερονικῶν γεγονότων.

16. Τιμονόου παῖδα δ' ἔστιν (sic) ἐοικὸς] ἵνα ἀξιωματικὸν ποιήσῃ τὸν λόγον, ἐλλειπτικῶς εἶπε. λείπει γὰρ τὸ, νικᾷν αὐτὸν ἀεί. τοῦτο γὰρ ἔδει προσκεῖσθαι. εἰκὸς οὖν ἐστι καὶ προσδοκητέον, τὸ νικῆσαι αὐτὸν ἐν τοῖς προειρημένοις ἀγῶσι, Τιμονόου ὄντα παῖδα, καὶ κατ' ἴχνος βαίνοντα τοῦ πατρὸς, ὥσπερ εἰκός ἐστι, καὶ τῶν ὄρων καὶ τῶν τόπων, ὧν ἔχουσιν αἱ Πλειάδες, μὴ πορρωτέρω, μηδὲ μακρὰν τὸν Ὠρίωνα πορεύεσθαι, ἀλλ' ἐγγύς. τὸ δὲ σύντομον· ὥσπερ γὰρ τῶν Πλειάδων ὁ Ὠρίων οὐκ ἀφίσταται, οὔτε αἱ Πλειάδες τοῦ Ὠρίωνος, οὕτω καὶ τοῦτον πάρεδρον ἔσεσθαι τῇ νίκῃ εἰκός ἐστι. Τὸ δὲ (v. 17.) Ὀρειᾶν γε Πελειάδων, ἤτοι τῶν πρὸς τὸν Ὠρίωνα κεκλιμένων, ἢ τῶν ὀρείων· ἐπειδὴ ὁ Ἄτλας, ὁ τῶν Πλειάδων πατὴρ, ὁμώνυμα ἔσχεν ὄρη· ἢ ὅτι ὅροι εἰσὶ τοῦ ἀμήτου· ἢ λιτότερον, τῶν ὄρων καὶ τῶν τόπων, ἐν οἷς εἰσὶν οἱ ἀστέρες. αἱ γὰρ Πλειάδες κατὰ τὴν ἱστορίαν ἄστρον ἐστὶν, ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων συγκείμενον, κατὰ δὲ τὴν ὄψιν, ἕξ. ὡς καὶ Ἄρατος· (Phæn. 257. 8.)

Ἑπτάποροι δὴ ταί γε κατ' ἀνθρώπους ὑδέονται
Ἓξ οἷαί περ ἐοῦσαι ἐπόψιοι.

πλησιάζουσι δὲ τῷ Ὠρίωνι αἱ Πλειάδες. Ἀρίσταρχος δὲ ἐν τούτοις μὲν, ταῖς Πλειάσι φησὶ τὸν Ὠρίωνα ἐπέχειν, ἐν ἄλλοις δὲ, τὴν Πλειάδα φησὶν αὐτὸν διώκειν, ὑποτιθέμενος τὸ σύστημα τῶν Πλειάδων ἓν ζώδιον. θέλοι δ' ἂν δηλοῦν τοῦτο, ὅτι τῇ Νεμεακῇ δεῖ συνάπτειν τὴν Ἰσθμιακὴν καὶ Πυθικὴν, καὶ οὕτως ἀκολουθεῖν, ὡς ταῖς Πλειάσιν ὁ Ὠρίων ἕπεται. ἐπέχει γὰρ τῇ ἐπιτολῇ τοῦ Ταύρου ὁ Ὠρίων κυνηγετικὸς ὤν. διό φησιν Ἄρατος· (Phæn. 322. 3.)

Λοξὸς μὲν Ταύροιο τομῇ ὑποκέκλιται αὐτὸς
Ὠρίων.

εἰσὶ δὲ αἱ Πλειάδες ἐπὶ τῇ οὐρᾷ τοῦ Ταύρου, καὶ ὁτὲ μὲν Πλειάδας καλεῖ πληθυντικῶς, ὁτὲ δὲ Πληϊόνην, ὡς μίαν· (Fragm. p. 49.) " τρεχέτω δὲ μετὰ Πληϊόναν· ἅμα " δὲ αὐτῷ κύων." δοκεῖ γὰρ, κατ' αὐτὸν τὸν Πίνδαρον, ἐρασθῆναι αὐτῆς ὁ Ὠρίων, καὶ διώκειν αὐτὴν ἐπὶ πολλοῖς χρόνοις. ὑπομνήματα δὲ τούτων ὁ Ζεὺς κατηστέρισε. παρὸ δή φησιν· " ὁ Ὠρίων ἐπιὼν ταῖς Πλειάσι." Ζητεῖται δὲ, διατί ὀρείας εἶπε τὰς Πλειάδας; καί τινες μὲν ἔφασαν, ὅτι νύμφαι ἦσαν, ὡς οἱ ἀστέρες οὗτοι·

Τηϋγέτη τ' ἐρόεσσα καὶ Ἠλέκτρη κυανῶπις,
Ἀλκυόνη τε, καὶ Ἀστερόπη, δίη τε Κελαινὼ,
Μαῖά τε καὶ Μερόπη, τὰς γείνατο φαίδιμος Ἄτλας.

Σιμωνίδης δὲ μίαν τῶν Πλειάδων Μαῖαν ὀρείαν προσηγόρευσεν εἰπών·

Μαιάδος οὐρείας ἑλικοβλεφάρου.

κατὰ λόγον· αὕτη γὰρ

Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι θεὸν κήρυκα τέχ' Ἑρμῆν.

τινὲς δὲ ἐπὶ τὴν τῶν ὁμωνύμων ὕλην ἀποχωροῦντες. Ἄτλαντος φασὶ λεγομένας θυγατέρας, ἐπειδὴ ἕκτη κληΐζεται κατὰ τὴν τοῦ πατρὸς ὁμωνυμίαν, ὡς ἐξ ὄρους γεγενημένας ὀρείας προσηγορεῦσθαι. οἱ δὲ, καθὸ Πελειάδας αὐτὰς εἶπε, καὶ ὀρείας. αἱ γὰρ περιστεραὶ ὄρειαί εἰσιν. εἴωθε δὲ ὁ Πίνδαρος ταῖς ὁμωνυμίαις ἐπαναπαύεσθαι. ἔνιοι δὲ, διὰ τὸ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ Ταύρου κεῖσθαι, κατὰ ὕφεσιν τοῦ υ, ὡς καὶ τὸ (Fragm. p. 64.) " κλεὸς ἕκατι" ἀντὶ τοῦ κλεοῦς. εἶπε δ' ἂν οὐραίας, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Iliad. ψ'. 519. 520.)

Τοῦ μέν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι
Οὐραῖαι.

εἰ μὴ, καθὸ ἀπόγειον ἄνεμον λέγομεν, οὕτω καὶ οὐρείας τὰς οὐραίας ἀκουστέον. τάχα δὲ ἀπὸ τοῦ συνόντος Ὠρίωνος τὰς οὐρείας ἐν συστολῇ γενέσθαι ὀρείας. βέλτιον οὖν ἀποδιδόναι, τῇ ὁμωνυμίᾳ προσαναπαυόμενον τὸν Πίνδαρον οὕτως εἰρηκέναι. ἢ ἀπὸ τῆς Κυλλήνης, ἐν ᾗ ἐτράφη. ὁ δὲ Κράτης γράφει, θερειᾶν Πελειάδων, ὅτι θέρει ἐπιτέλλουσι. τούτῳ δὲ ἀντιπράσσει ἥ τε ἀντίστροφος, καὶ τὸ μὴ μόνον θέρους αὐτὰς ἐπιτέλλειν, ἀλλὰ καὶ χειμῶνος. δύναιτο δ' ἂν καὶ ὀρείας λέγειν τὰς ὀρουστικὰς, τουτέστιν ὁρμητικὰς, διὰ τὸ φεύγειν τὸν Ὠρίωνα, ἢ διὰ τὸν φόβον τῶν Ἡρακλείων βελῶν.

19. Καὶ μὰν ἁ Σαλαμίς γε θρέψαι] ζητεῖται, διὰ τί δήποτε τὰ περὶ Σαλαμῖνα εἰς τοὺς περὶ Τιμόδημον λόγους προσῆκται· οὐ γὰρ δήπου Σαλαμίνιος ἦν. ἄντικρυς γὰρ αὐτὸν Ἀχαρνέα φησὶ τὸν δῆμον. Ἀρίσταρχος μὲν οὖν, τῆς Αἰαντίδος φυλῆς εἶναι, οὐκ

ὀρθῶς δέ, φησιν· οἱ γὰρ Ἀχαρνεῖς τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς εἰσίν. οἱ δὲ περὶ Ἀσκληπιάδην φασὶν, ὅτι εἰκός ἐστιν αὐτὸν εἶναι τῶν τὴν Σαλαμῖνα κατακληρουχησάντων Ἀθηναίων. εἰκὸς οὖν αὐτὸν γεννηθέντα Ἀθήνησι τεθράφθαι ἐν Σαλαμῖνι. Δίδυμος δέ φησιν, ὅτι ἴσως ἄμεινον λέγειν, ὅτι εἰς Αἴαντα ἀνέφερε τὸ γένος, ὥσπερ καὶ Μιλτιάδης καὶ Κίμων, καὶ Ἀλκιβιάδης, καὶ Θουκυδίδης ὁ συγγραφεὺς ὁ Ὀλόρου. ἴσως, ὅτι διὰ τιμῆς ἦγον οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Αἴαντα, ὡς μὴ μόνον Αἰαντίδα φυλὴν ἀποδεῖξαι, ἀλλὰ καὶ κλίνην αὐτῷ μετὰ πανοπλίας κατακοσμεῖν, λόγον τι ἔχειν παγκρατιαστὴν ὄντα τὸν Τιμόδημον τῷ μαχιμωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀνδρειοτάτῳ παραβεβλῆσθαι. θρέψαι οὖν ἡ Σαλαμὶς ἱκανή ἐστιν ἄνδρα μαχητήν· τίς ἀπόδειξις; ἡ ἐπιφερομένη.

21. Ἐν Τροίᾳ μὴν (sic) Ἕκτωρ Αἴαντος ἄκουσε] τούτῳ γὰρ μονομαχήσας ἐλείφθη.

22. Αἴαντος ἄκουσεν] ᾔσθετο τῇ πείρᾳ, ὅτι ἡ Σαλαμὶς φέρει ἄνδρας ἀγαθούς. ὡς καὶ Ὅμηρος· (Iliad. λ΄. 532.) "Τοὶ δὲ "πληγῆς ἀΐοντες," ἀντὶ τοῦ αἰσθόμενοι. ἔοικε δὲ ὁ Πίνδαρος τὸ παρ' Αἴαντος ῥηθὲν πρὸς Ἕλληνας ὑπονενοηκέναι εἰρῆσθαι πρὸς Ἕκτορα. φησὶ γάρ· (Iliad. θ΄. 198 sq.)

— — ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νήϊδά γ' οὕτως
Ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.

εἰ μὴ ἄρα τὶς τῇ πείρᾳ μεμαθηκέναι ὑποστήσεται τὸν Ἕκτορα, ὡς ἐπιτηδείως ἡ Σαλαμὶς ἔχει πρὸς τὴν τῶν ἡρώων γένεσιν. ὁ δὲ νοῦς· τούτου γοῦν, τοῦ τὴν Σαλαμῖνα φέρειν ἀνδρείους, τὴν πεῖραν ἔσχεν ὁ Ἕκτωρ ἐν τῇ Ἰλίῳ, τῇ πείρᾳ τοῦ Αἴαντος.

25. Ἀχάρναι δὲ παλαίφατον] φανερὸν ἐκ τούτου, ὅτι Ἀχαρνεὺς τὸν δῆμον ὁ νικηφόρος. καὶ σὺ οὖν Ἀχαρνεὺς τυγχάνων ἀγαθὸς ἀνὴρ πέφυκας. ἢ οὕτως· καὶ αἱ Ἀχάρναι, ὅθεν ὑπάρχεις, ἀπ' ἀρχῆς ὡς εὔανδροι ὑμνοῦνται. Ἀχάρναι δὲ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ὅθεν ἦν ὁ Τιμόδημος. Παλαίφατοι δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐξ ἀρχῆς λέγονται.

26. Ὅσσα δ' ἀμφ' ἀέθλοις Τιμοδημίδαι] τὸ ὅσσα θαυμαστικῶς ἀντὶ τοῦ πάνυ. πλειστάκις ἐν τοῖς ἄθλοις οἱ πρόγονοί σου προεκρίθησαν. Τιμοδημίδαι γὰρ φατρία, ὅθεν οἱ πρόγονοι τοῦ Τιμοδήμου. τὸ δὲ προλέγονται, ἀντὶ τοῦ προκέκρινται. Ὅμηρος. (Iliad. ν΄. 689.) "οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι." ἢ οὕτως· ἐν τοῖς πρὸ τούτου χρόνοις λέγονται.

29. Παρὰ μὲν ὑψιμέδοντι Παρνασῷ] Παρνασὸς ὄρος τῆς Φωκίδος, τῇ Πυθοῖ. ὑψιμέδοντι δὲ καταχρηστικῶς, ἀντὶ τοῦ ὑψηλῷ. φησὶ δὲ, ὡς τῶν προγόνων αὐτοῦ τέσσαρας νίκας Πυθικὰς εἰληφότων.

32. Ἀλλὰ Κορινθίων ὑπὸ φωτῶν] ὁ ἀλλὰ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ δὲ, καὶ ἡ ὑπὸ ἀντὶ τῆς παρὰ, ἵν' ᾖ· παρὰ δὲ Κορινθίων, ἐν ταῖς πτυχαῖς τοῦ Πέλοπος, τουτέστιν ἐν Πελοποννήσῳ, ἔλαβον ὀκτὼ νίκας, ἐπεὶ Κορίνθιοι τότε ἐτίθεσαν τὸν ἀγῶνα· ἑπτὰ δὲ στεφάνους ἐν τῇ Νεμέᾳ, φησὶν, ἔλαβον, ἤτοι αἱ Ἀχάρναι, ἢ οἱ Τιμοδημίδαι.

35. Τὰ δ' οἴκοι μάσσον' ἀριθμοῦ] τὰ δὲ οἴκοι, ἐν ταῖς Ἀθήναις, μείζονά ἐστιν, ἢ ἀριθμεῖσθαι, οἷον ὑπερβαίνει πάντα ἀριθμὸν, ἃ ἐνίκησαν οἴκοι. τίθεται δὲ ἐν Ἀθήναις Διὸς ἀγὼν, τουτέστι τὰ Ὀλύμπια.

37. Τὸν, ὦ πολῖται, κωμάξατε] ἢ τὸν ἀγῶνα τῶν Ὀλυμπίων, ἢ τὸν Δία, ᾧ ἀνατίθεται ὁ ἀγὼν, σὺν τῷ Τιμοδήμῳ κωμάσατε καὶ μετὰ κωμασίας ὑμνήσατε, εὐκλεῶς παραπέμποντες διὰ τῶν ἡδυτάτων ὕμνων. ἢ οὕτω· σὺν τῇ ἀπονοστήσει ἀπὸ τῆς Νεμέας κωμάσατε. ἀπὸ τοῦ κώμου τὸ ἐγκώμιον νοητέον. τουτέστιν, ὑμνήσατε.

Carmen III.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ τρίτου εἴδους.

Τῆς τρίτης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιγ΄. Τὸ α΄ ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ β΄ ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ γ΄ ἰθυφαλλικόν. Τὸ

δ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ε' τὸ αὐτό. Τὸ ϛ' ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ζ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ η' ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ θ' τροχαϊκὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ι' ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ια' Σαπφικὸν ἑνδεκασύλλαβον. Τὸ ιβ' ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ιγ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδῆς αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων η'. (ex alia verss. descriptione.) Τὸ α' χοριαμβικὸν τρίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ β' ἰαμβικὸν πεντασύλλαβον, καὶ Ἰωνικὸς ὁ ἀπὸ διαφόρου ἀρχῆς, εἶτα πάλιν Ἰωνικὸς ὁ ἀπεμφαίνων διὰ τὴν λύσιν καὶ συλλαβήν. δύναται καὶ ὅλον ὡς ἰαμβικὸν, παρακεχαραγμένον μέντοι, διὰ τὸν τελευταῖον πόδα. Τὸ γ' δίμετρον χοριαμβικὸν καταληκτικόν. Τὸ δ' δοκεῖ ἀντισπαστικὸν εἶναι. Τὸ ε' χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ϛ' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ζ' Ἰωνικὸν μονόμετρον καταληκτικὸν δύο συλλαβῶν. Τὸ η' δακτυλικὸν τετράμετρον παρὰ τὴν ἐν ἀρχαῖς συλλαβήν.

Ἀριστοκλεῖ Αἰγινήτῃ.] Αἴγινα, μία νῆσος τῶν Σποράδων, ἀντικρὺ κειμένη τῆς Ἀττικῆς, ἄποικος τῶν Ἀργείων. ἔοικε δὲ, βραδύτερον ἀποδιδοὺς τὸν ἐπινίκιον, σπεύδειν γράφειν, ἴσως καὶ τῆς πανηγύρεως κατεπειγούσης.

1. Ὦ πότνια Μοῖσα, μᾶτερ ἁμετέρα] μητέρα ἑαυτοῦ εἶπε τὴν Μοῦσαν ὁ Πίνδαρος, ὡς ἂν ἐπιπνεόμενος ἐκ τῶν Μουσῶν·

Ἐκ γάρ [τοι] Μουσάων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος.

Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν (Hom. hymn. in Mus. et Apoll. 2. sq.) ἀντὶ τοῦ, τροφόν· διὰ τὸ ἀποζῆν αὐτὸν ἐξ ὧν ἔγραφεν ἐπινικίων. ἄμεινον δὲ, ὅτι προσηνὴς ἦν αὐτῷ ἡ Μοῦσα, ὥσπερ Ὀδυσσεῖ ἡ Ἀθηνᾶ· (Hom. Iliad. ψ'. 783.)

Μήτηρ ὣς, Ὀδυσῆϊ παρίσταται, ἠδ' ἐπαρήγει.

Ἐζήτηται δὲ, πῶς ἐπικαλεῖται τὴν Μοῦσαν ἐλθεῖν εἰς τὴν Αἴγιναν ὑπὲρ τοῦ τὸν ὕμνον ᾀσθῆναι, καὶ ἅμα τοὺς νεανίσκους φησὶ μένειν, δι' οὓς αὐτὴν ἐπικαλεῖται, οὐκ ἐν Αἰγίνῃ, ἀλλ' ἐν Νεμέᾳ. ὁ γὰρ Ἀσωπὸς οὐκ ἐν Αἰγίνῃ, ἀλλὰ περὶ Φλιοῦντά ἐστι καὶ Νεμέαν. ὁ μὲν οὖν Ἀρίσταρχός φησιν, ἤτοι τὸν χορὸν ὑπὸ τῆς νίκης τὸ ἱερὸν, αὐτοσχέδιόν τινα ἐπινίκιον ᾆσαι, ἢ τὸν Ἀρχιλόχου καλλίνικον, οὗ καὶ τὸν Πίνδαρον μνημονεύειν διὰ τούτων· (Olymp. ix. 1.) "Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος φωνᾶεν," καὶ τὰ ἑξῆς. μεταβάντος οὖν τοῦ χοροῦ εἰς τὴν Αἴγιναν καὶ μέλλοντας ᾄσειν τὸν ὑπὸ τοῦ Πινδάρου πεποιημένον, εἰκότως φάναι· ὕδατι γὰρ μένοντ' ἐπ' Ἀσωπίῳ μελιγαρύων τέκτονες κώμων νεανίαι· ὥσθ', ὃ βούλεται εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστιν· οἱ γὰρ ἐπὶ τῷ Ἀσωπῷ τὸν αὐτοσχέδιον ὕμνον τεκτηνάμενοι χοροὶ ἀναμένουσί σε ἐν τῇ Αἰγίνῃ, ᾀσόμενοι τὸν ὑπὸ Πινδάρου ποιηθέντα ἐπινίκιον. ὁ δὲ Δίδυμος διηπατῆσθαί φησι τοὺς ὑπομνηματισμένους τῇ ὁμωνυμίᾳ τῶν ποταμῶν. οἱ γὰρ Ἀσωποὶ πλείους, ὧν ἕνα φασὶν εἶναι καὶ τὸν ἐν Αἰγίνῃ. ὁ δὲ Καλλίστρατος, Ἀσωπίδα ἐν Αἰγίνῃ. δύναται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ ποταμοῦ Ἀσωποῦ ἀκούεσθαι, ὡς τῶν ἐξ Αἰγίνης χορευτῶν τῷ Πινδάρῳ προσλιπαρούντων, ἕνεκα τοῦ γράφειν Ἀριστοκλεῖ τὸν ἐπινικίον. Ἱερομηνίᾳ δέ φησι Νεμεάδι, τουτέστι, τῇ τῶν ἐπινικίων εὐωχίᾳ. ἱερομηνίαν δὲ λέγουσι κατὰ σύντμησιν, τὴν ἱερονουμηνίαν. αἱ γὰρ τῶν μηνῶν ἀρχαὶ ἱεραί εἰσι τοῦ Ἀπόλλωνος, καθὸ ὁ αὐτὸς δοκεῖ εἶναι τῷ ἡλίῳ. ἐν ἱερονουμηνίᾳ ἐλθεῖν Νεμεάδι, ἐν ᾗ μέλλομεν ἡμέρᾳ τὸν εἰς τὴν Νεμεακὴν νίκην ὕμνον γράφειν. οἱ δὲ ἱερὸν μῆνα καθόλου λέγουσι κεκλῆσθαι, ἐν ᾧ τὰ Νέμεα ἄγεται. ἱερομηνίαι δὲ λέγονται αἱ ἐν τῷ μηνὶ ἱεραὶ ἡμέραι, οἱαιδήποτε θεοῖς ἀνειμέναι· τὸν οὖν Δημητριῶνα μῆνά φησι Φιλόχορος ὅλον φημίσασθαι τοὺς Ἀθηναίους ἱερομηνίαν λέγεσθαι, οἷον ὅλον ἑορτήν. ἱερομηνίαν φησὶν ἐν τούτοις, "ἁπάντων ἡμῶν ἀγόντων ἱερομηνίαν." ἔοικε δὲ ὁ Πίνδαρος νῦν ἱερομηνίαν λέγειν τὴν τῶν ἐπινικίων ἑορτήν· οὐ γάρ ἐστι δημοτελής. ὁ δὲ νοῦς· ἱκετεύω σε, ὦ ἐντιμοτάτη Μοῦσα, ἡμετέρα μῆτερ, παραγενοῦ μοι εἰς τὴν πολύξενον νῆσον, τὴν τῶν Δωριέων τῶν Ἀργείων ἄποικον. ἐν τῇδε τῇ ἱερονουμηνίᾳ τῆς Νεμεάδος ἧκον εἰς τὴν Αἴγιναν. ἐπὶ γὰρ τῶν ὑδάτων τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, τουτέστιν ἐν ταῖς Θήβαις, προσμένουσιν ἡμᾶς οἱ νεανίαι, οἱ τῶν ἡδυτάτων ὕμνων τέκτονες καὶ χορευταὶ, τὴν σὴν φωνὴν, ὦ Μοῦσα, ἐπιζητοῦντες.

10. Διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου] διψῇ δὲ καὶ ἐπιθυμεῖ ἄλλο μὲν ἄλλου πράγματος, ἡ δὲ ἐκ φιλονεικίας ἔρις, ἡ ἀθλονεικία (sic), μάλιστα φιλεῖ τοὺς ἐπαίνους καὶ τοὺς ὕμνους. τῶν γὰρ στεφάνων καὶ ἀρετῶν ἐπιδέξιος καὶ καλλίστη ὀπαδὸς ἡ ᾠδή· ἡ γὰρ ᾠδὴ καὶ τὸ ἐγκώμιόν, φησιν, ἕπεται ταῖς ἀρεταῖς καὶ τοῖς στεφάνοις τοῖς τοῦ νικηφόρου.

14. Τᾶς ἀφθονίαν ὄπαζε] ταύτης οὖν τῆς ᾠδῆς, ὦ Μοῦσα, ἀφθονίαν δίδου ἀπὸ τῆς ἐμῆς διανοίας.

16. Ἄρχε δ' οὐρανῷ] Αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ, οὐρανοῦ. καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος Οὐρανοῦ θυγατέρα τὴν Μοῦσαν δέδεκται, καθάπερ

2 E

Μίμνερμος καὶ Ἀλκμὰν ἱστοροῦσιν. ὁ δὲ Ἀμμώνιος προστίθησιν, ὅτι διὰ τοῦτο Κρέοντα κέκληκε τὸν οὐρανὸν, ὅτι πρὶν Κρόνον βασιλεῦσαι οὗτος ἐβασίλευσεν. ἤλλακται δὲ ἡ πτῶσις, ἀντὶ τοῦ, τοῦ πολυνεφέλου οὐρανοῦ θυγατέρα. βέλτιον δέ φησιν ὁ Πίνδαρος (f. Δίδυμος) ἀκούειν τὸ ὅλον οὕτως· τοῦ πολυνεφέλου κρέοντος οὐρανοῦ θύγατερ, τοῦ Διός. κρέων γὰρ οὐρανοῦ ὁ Ζεὺς, Διὸς δὲ Μοῦσαι. ὁ δὲ νοῦς· κάταρχε δὲ αὐτὴ, ὦ Μοῦσά, μοι καὶ πάρεχε δέκιμον καὶ κάλλιστον, ὦ τοῦ πολυνεφέλου οὐρανοῦ βασιλεία θύγατερ.

18. Ἐγὼ δ' ἐκείνων τέ μιν ὀάροις] ἐκ τῶν νεανίσκων, φησὶ, τῶν μενόντων παρ' ἐμοὶ, τὸν ὕμνον κοινῶς ᾄσομαι. μετ' ᾠδῆς γὰρ καὶ λύρας ἀπηγγέλλοντο οἱ ἐπινίκιοι. ὁ δὲ νοῦς· ἐγὼ δὲ ταῖς ἐκείνων τῶν χορευτῶν φωναῖς καὶ ταῖς λύραις κοινῶς τὸν ὕμνον ᾄσομαι.

20. Χαρίεντα δ' ἕξει πόνον] ἀμφίβολον, πότερον ἡ Αἴγινα τὸν ὕμνον ἕξει, τῆς χώρας αὐτῆς ὄντα ἄγαλμα, ἢ τὸν πόνον ἕξει, τουτέστι τὸν ὕμνον, χαρίεντα δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπίχαριν. ἢ οὕτως· ἡ Αἴγινα, ἥτις ἐστὶ χώρας ἄγαλμα, ἕξει μοι τὸν ὕμνον ἐπὶ χάριτι. Ἄλλως· τὸν δὲ χαρίεντα πόνον τοῦ παγκρατίου διὰ τῶν ὕμνων ἕξει μνημονευόμενον ἡ Αἴγινα, ἡ οὖσα ἄγαλμα τῆς περὶ αὐτὴν πάσης χώρας· ἢ, χαρίεντα πόνον τὸν ὕμνον ἕξει ἡ Αἴγινα ἡ οὖσα τῆς περὶ αὐτὴν χώρας ἄγαλμα.

21. Μυρμιδόνες ἵνα πρότεροι ᾤκησαν] περὶ τῶν Μυρμιδόνων Ἡσίοδος μὲν οὕτω φησίν· (Fragm. p 445. Lips.)

Ἡ δ' ὑποκυσαμένη τίκεν Αἰακὸν ἱππιοχάρμην.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἥβης πολυηράτου ἵκετο μέτρον,
Μοῦνος ἐὼν ἤσχαλλε· πατὴρ (f. δ') ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Ὅσσοι ἔσαν μύρμηκες ἐπηράτου ἔνδοθι νήσου,
Τοὺς ἄνδρας ποίησε βαθυζώνους τε γυναῖκας.
Οἳ δή τοι πρῶτον ζεῦξαν νέας ἀμφιελίσσας.

Θεογένης δὲ ἐν τῷ περὶ Αἰγίνης οὕτω γράφει· „ἄλλοι δέ τινες πιθανώτερον ἐξηγοῦνται περὶ τούτων. ὀλιγανθρωπούσης γὰρ τῆς νήσου, φασὶ τοὺς ἐνοικοῦντας αὐτὴν ἐν σπηλαίοις καταγείοις διαιτᾶσθαι, παντελῶς ἀκατασκεύους ὄντας, καὶ τοὺς μὲν γινομένους καρποὺς εἰς ταῦτα καταφέρειν, τὴν δὲ ἐκ τούτων ὀρυττομένην γῆν ἐπὶ τὰ γεώργια ἀναφέρειν, οὔσης ἐπιεικῶς ὑπάντρου καὶ ὑποπέτρου τῆς νήσου, μάλιστα δὲ τῶν πεδινῶν τόπων αὐτῆς. διόπερ ἀφομοιούντων αὐτοὺς, ὡς εἶδον ταῦτα πράττοντας, τῶν ἔξωθεν ἐρχομένων μύρμηξι, Μυρμιδόνας κληθῆναι. μεθ' ὧν συνοικίσαντα τὸν Αἰακὸν τοὺς ἐκ Πελοποννήσου μεθ' ἑαυτοῦ παραγινομένους, ἐξημερῶσαί τε καὶ νόμους θεῖναι καὶ σύνταξιν πολιτικὴν, ἢ χρησαμένους αὐτοὺς παντελῶς δοκεῖν ἐκ μυρμήκων γενέσθαι ἀνθρώπους.

23. Ὧν παλαίφατον ἀγορὰν] ὧν, τῶν Μυρμιδόνων, τὴν πάλαι πεφατισμένην, τουτέστιν ὑμνουμένην ἀγορὰν καὶ σύνοδον οὐδαμῶς ὕβρεσι καὶ ὀνειδισμοῖς ἐμίανεν Ἀριστοκλείδης, ἀλλὰ τοὐναντίον καὶ προσηύξησεν, ὡς καὶ Ὅμηρος (Iliad. π'. 11.) „Ἐπεὶ οὔ μιν ἀφαυρότατος βάλ' Ἀχαιῶν·" ἀλλὰ ἰσχυρότατος δηλονότι. Ἄλλως. διὰ τὸ σόν, φησι, μέρος, ὦ Μοῦσα, ἢ ὦ Αἴγινα, ὅ ἐστι, τοῦ ὕμνου τυχὼν, κατὰ τὴν ἑαυτοῦ μερίδα καὶ σπουδὴν, ὅσον τε ἀνῆκεν αὐτῷ.

27. Παγκρατίου στόλῳ] στόλῳ μὲν τῇ στάλσει. εἰσὶ δὲ οἳ τὸ παγκράτιον ἀπαρχαΐζοντες καὶ τὸν Θησέα φασὶ τῷ Μινοταύρῳ παγκρατιαστικῶς ἀγωνίσασθαι. Ἀριστοτέλης δὲ Λεύκαρόν φησι τὸν Ἀκαρνᾶνα πρῶτον ἔντεχνον τὸ παγκράτιον ποιῆσαι. ὁ δὲ νοῦς· τῇ τοῦ παγκρατίου ὁρμῇ (τοῦτο γὰρ λέγει, στόλῳ), καὶ ὁρμῇ τῇ πιεσθείσῃ καὶ πανταχόθεν συνεχομένῃ μαλαχθεὶς καὶ γυμνασθεὶς ἱκανῶς. τῶν δὲ ἐπιπόνων πληγῶν καὶ τῶν ἐκ τοῦ παγκρατίου τραυμάτων, τῶν κατὰ τὴν μεγάλην Νέμεαν, βοήθημα καὶ ἴαμα ὑγιεινὸν φέρειν τὴν νίκην. ταύτην γὰρ φάρμακον ἔσχε τῶν πληγῶν· οἱ γὰρ νικήσαντες οὐδὲ, εἰ τραύματα ἔχουσιν, αἰσθάνονται, διὰ τὸ ἥδεσθαι.

32. Εἰ δ' ὢν καλὸς, ἔρδων τ' ἐοικότα μορφᾷ] εἰ δὲ τὸ εἶδος ὢν καλὸς, ἰσοῤῥόποις τῷ εἴδους σεμνύνεται πράξεσιν ὁ τοῦ Ἀριστοφάνους παῖς Ἀριστοκλείδης, οὐκέτι οἷόν τέ ἐστι περαιτέρω πλεῖν τὴν μὴ πλεομένην θάλασσαν, ἀλλ' * ὑπὲρ τὰς Ἡρακλείας στήλας τοῖς πλέουσιν. ἀρκείσθω, φησὶ, τούτοις τοῖς ἀγαθοῖς καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ νικᾶν, καὶ μὴ ζητείτω ἔτι πλείονα ἀγαθά. ὡς γὰρ οὐ δυνατὸν ὑπερθέσθαι τὰς Ἡρακλέους στήλας, οὕτως οὐδὲ τὴν ἀπὸ τούτου δόξαν.

38. Ἥρως θεὸς ἃς ἔθηκε ναυτιλίας] ὁ Ἡρακλῆς. διατί αὐτὸν ἥρωα καὶ θεὸν εἶπε; λέγεται γὰρ ὅτι τῆς Ἑλλάδος προσελθούσης τῷ Ἀπόλλωνι καὶ ἐρωτώσης, ὅπως δεῖ τιμᾷν τὸν Ἡρακλέα μετὰ τὴν ἀποθέωσιν, εἶπεν ὁ θεός· νῦν μὲν, ὡς ἥρωα· τῇ δὲ ἐπιούσῃ, ὡς θεόν. ὁ δὲ νοῦς ὅλος· ἃς τινας στήλας ὁ ἥρως καὶ θεὸς Ἡρακλῆς τῆς τελευταίας ναυτιλίας καὶ τοῦ ἐσχάτου πλοῦ ἔστησε περιφανέστατα σημεῖα. ὡς ἐν παρεκβάσει δὲ λέγει, ὅτι καὶ ἀνεῖλε θαλάσσια θηρία, οἷον, τὸ κῆτος. λέγεται γὰρ ὁ Ἡρακλῆς διαπλεῦσαι τὰ δυτικὰ μέρη καὶ Λι-

* f. ἄλα.

βύην, καὶ ἔτι περαιτέρω. καὶ θεασάμενος ἄπειρον τὸ πέλαγος, ὅρους τοῦ πλοῦ δύο κίονας ἔστησε, τὸν μὲν ἕτερον ἐν Λιβύῃ, τὸν δὲ ἄλλον εἰς τὸ ἕτερον κλίμα. τὸ δὲ, μάρτυρας κλυτὰς, ἀμφίβολον, πότερον τῆς ἐσχάτης μάρτυρες ναυτιλίας αἱ στῆλαι, ἢ κατὰ τὸ πληθυντικὸν, τῆς ἐσχάτης μάρτυρας ἐμφανιζούσας ἔθηκεν, ὅτι μέχρις αὐτῶν δεῖ πλεῖν. ἔστι δὲ καὶ περισπάσαι τὸ, κλυτὰς, ἵν' ᾖ, τῆς κλυτῆς ναυτιλίας ἐσχάτας μάρτυρας τὰς στήλας ἔθηκεν. αἱ δὲ Ἡρακλεῖαι στῆλαι καὶ Βριάρεω λέγονται εἶναι, καθό φησι "στῆλαι, τὴν (?) Αἰγαίωνος, ἁ- "λὸς μεδέοντι, γίγαντος."

42. Ὑπερόχως] Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ὑπερόχους, οἷον ὑπερέχοντας καὶ μεγίστους. ἡ δὲ ἀπότασις αὐτῷ ἐπὶ τοῦ κήτους τοῦ περὶ τὴν Ἴλιον καὶ τὸν Λαομέδοντα. τὸ δὲ, ἰδίᾳ τ' ἐρευνησεῖν, ἔνιοι γράφουσι, διά τ' ἐρεύνασε, διηρεύνησέ τε. ἰδίᾳ, ἀντὶ τοῦ, ἀφ' ἑαυτοῦ, οὐκ ἐπιτάξαντος Εὐρυσθέως, ἀλλὰ κατὰ τὸ φιλόπονον, αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ ἠρεύνησε, ὅθεν ἦν δυνατὸν ἐπανελθεῖν τινάς. Καλλίμαχος· (Fragm. 120. p. 488. Ern.)

Χαῖρε βαρυσκίπων, ἐπίτακτα μὲν ἑξάκι δοιὰ,
Ἐκ δ' αὐταγρεσίης πολλάκι πολλὰ καμὼν,

τουτέστι, τὰ πάραθλα. τενάγη δὲ λέγονται αἱ δίυγροι καὶ παραποτάμιοι ὀφρύες. ἤτοι παρατεταμένη τὶς καὶ ὑπερέχουσα γῆ οὖσα· ἢ ἀπὸ τοῦ τέγγεσθαι, τουτέστι βρέχεσθαι.

45. Καὶ γᾶν φράδασσεν (sic)] ἀντὶ τοῦ φραδιτὴν ἐποίησε καὶ δήλην, ἕως τίνος ἐστὶ πορευτὴ, καὶ ἕως τίνος ἡ θάλασσα πλωτὴ, ἐπιστήσας τὰς στήλας αὐτός.

Θυμὲ, τίνα πρὸς ἀλλοδαπὰν] ἐπιλαμβάνεται ἑαυτοῦ, ὡς περαιτέρω, ἢ προσῆκεν, εἰς τοὺς περὶ Ἡρακλέος ἐπαίνους τραπέντος, δέον λέγειν περὶ τῶν προγόνων τοῦ νενικηκότος Αἰακοῦ καὶ Τελαμῶνος. προσεχέστεροι γὰρ οὗτοι Ἡρακλέους τοῦ ἐπαινουμένου ἕνεκεν Ἀριστοκλείδα· ὁ μὲν γὰρ Αἰγινήτης ἐστὶν, ὥσπερ Αἰακὸς, ὁ δὲ Ἡρακλῆς Θηβαῖος. ἀλληγορεῖ δὲ πρὸς ἄκραν ἀπευθύνειν λέγων τὸν πλοῦν, ἀπὸ τῶν κυβερνητῶν, τῶν ἐχομένων ἄλλων ἀκρωτηρίων, ἀλλ' οὐ τῶν προκειμένων, δέον εὐθυπλοεῖν κατὰ λιμένας· τουτέστι, μὴ καὶ τὸν νοῦν περιφέρειν ἔξω τοῦ σκοποῦ τοὺς ἐπαίνους ἄγοντα, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἐπαινούμενον τρέπει. διὸ καὶ ἐποίσει ἐντόπια τινὰ καὶ οἰκεῖα· (v. 48.) "Αἰακῷ σε "φημὶ γένει τε Μοῖσαν φέρειν" τὸ ποίημα δεῖ φέρειν, ὦ θυμὲ, Αἰακῷ σέ· Αἰγινήτης γὰρ ὅ τε ἐπαινούμενος καὶ Αἰακός. Ἄλλως, ἀποστρέφει τὸν λόγον πρὸς ἑαυτόν· ᾔσθετο γὰρ ἑαυτοῦ παρεκβάντος, καί φησι· τίνα πρὸς ἄκραν ἀλλοτρίαν ἐκπλέεις, ὦ θυμέ; ἀντὶ τοῦ, διατί τὰ Ἡρακλέος νῦν διηγῇ θαύματα, ἐάσας τὰ τῶν Αἰακιδῶν; λέγε μᾶλλον περὶ Αἰακοῦ καὶ τούτου τοῦ γένους, ἢ τῶν πολέμων, καὶ ἐν τούτοις τὴν Μοῦσαν τὴν σὴν, τὸν ὕμνον, φέρε.

49. Ἕπεται δὲ λόγῳ δίκας] ἕπεται δὲ τῷ λόγῳ καὶ ἀκόλουθον φαίνεται, ὅστις λόγος τῆς δίκης ἄωτός ἐστι. τί ἕπεται; ὅτι δεῖ τοὺς ἀγαθοὺς πάντας ἐπαινεῖν, ἀλλ' οὐ καλὸν ἐξ ἀλλοτρίων κοσμεῖσθαι. κατ' ἔλλειψιν δὲ εἶπε τὰ πλεῖστα. Ἄλλως. τὸ ἐσλὸς, ἀντὶ τοῦ, ἐσλούς· οἷον, δίκαιόν ἐστι τοὺς ἀγαθοὺς ἐπαινεῖν. τοῦτο δὲ πρὸς τὸν Αἰακόν φησιν, ὅτι δεῖ αὐτὸν ἐπαινεῖν. ἀγαθὸς γὰρ ἦν. οὐ καλοὶ γὰρ οἱ ἔρωτές, φησιν, οὐδὲ ἀρίστη ἡ ἐπιθυμία, τῷ ἀνδρὶ προσάπτειν καὶ προσφέρειν ἔπαινον ἐξ ἀλλοτρίων ἐγκωμίων, καὶ μὴ ἰδίων.

53. Οἴκοθεν μάτευε] ἐκ τοῦ ἰδίου τοίνυν γένους ἀνεύρισκε καὶ ἐπιζήτει τὰ ἐγκώμια, καὶ μὴ ἀπὸ τοῦ Θηβαίου Ἡρακλέος· πρόσφορον οἰκεῖον ἔπαινον ἔλαχες καὶ ἔχεις, ὅπερ δὴ γλυκύτατόν ἐστι λέγειν, τὸ ἀπὸ τῶν ἰδίων καλῶν ἐγκωμιάζεσθαι. ἢ οὕτω· τοῦτό, φησιν, ἔλαβες ἐκ θεῶν, κοσμεῖν τοὺς ἀξίους, ἵν' ᾖ πρὸς αὐτὸν λέγων. κόσμον γάρ φησι τὸν ἔπαινον.

55. Παλαιαῖσι δ' ἐν ἀρεταῖς γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ] ἔτι πάλαι, φησὶν, ὑμνεῖται ὁ Πηλεὺς καὶ ὑμνεῖτο, οὐ νεωστὶ, οὐδὲ ὑπ' ἐμοῦ μόνον. οὐ γὰρ λέγει, ὅτι νῦν γέγηθεν ὁ Πηλεὺς, ὡς νῦν πρῶτον ἐπαινούμενος, ἀλλ' ἔτι πάλαι ὑμνεῖτο. τὸ δὲ (v. 57.) Ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμὼν, ἀντὶ τοῦ, ἐξαίρετον, ἐξέχουσαν καὶ ὑπερβάλλουσαν. ἀναφέρει δὲ ἐπὶ τὰ Ὁμηρικά· (Iliad. τ'. 390.) "Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ "τάμε Χείρων." ἀντιτάττεται δὲ τοῖς Ὁμήρου· ὁ μὲν γὰρ ὑπὸ Χείρωνός φησι τμηθῆναι αὐτὴν καὶ δοθῆναι Πηλεῖ, οὗτος δὲ ὑπὸ Πηλέως φησὶ τμηθῆναι. δόξει δὲ ὁ Πίνδαρος, διὰ τὸν Αἰγινήτην χαρίζεσθαι τῷ Πηλεῖ. οὐ γὰρ μόνος εἷλε τὸν Ἰωλκὸν, ἀλλὰ μετὰ Ἰάσονος καὶ τῶν Τυνδαριδῶν, ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης· οὗτος δέ φησιν, ὅτι Πηλεὺς μόνος καὶ τὴν Ἰωλκὸν ἐπόρθησε, πολεμήσας πρὸς Ἄκαστον τὸν Πελίου παῖδα.

60. Καὶ ποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν] ἀντὶ τοῦ, περιεγένετο αὐτῆς τῶν ἐπιβουλῶν. διωκομένη γὰρ ὑπ' αὐτοῦ, μετέβαλλε τὰς μορφὰς, ὁτὲ μὲν εἰς πῦρ, ὁτὲ δὲ εἰς θηρία. ὁ δὲ καρτερήσας περιγέγονε. περὶ δὲ τῆς μεταμορφώσεως αὐτῆς καὶ Σοφοκλῆς φησιν ἐν Τρωΐλῳ· (Fragm. p. 452. tom. iii. Brunck.)

Ἔγημεν ὡς ἔγημεν ἀφθόγγους γάμους,
Τῇ παντομόρφῳ Θέτιδι συμπλακείς ποτε.

καὶ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς· (Fragm. p. 404. tom. iii. Brunck.)

Τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπιςάτει; λέων,
Δράκων τε, πῦρ, ὕδωρ.

ὅτι δὲ τῷ διαφόρῳ τῆς μορφῆς ἡ Θέτις ὑπέκλεπτε τοὺς πρὸς τὸν Πηλέα γάμους, δημώδης ὁ λόγος· ὥσπερ καὶ ὁ Πρωτεὺς τὴν φύσιν ἤμειβε.

61. Λαομέδοντα δ' εὐρυσθενὴς Τελαμὼν] ἀπὸ μὲν τοῦ Λαομέδοντος τὴν πόρθησιν τοῦ Ἰλίου σημαίνει, ἀπὸ δὲ τοῦ Ἰόλα, ὃς ἦν Ἰφικλέους υἱὸς, τὴν Ἡρακλέως ϛρατηγίαν· τῷ δὲ Ἡρακλεῖ συγκαθεῖλε Τελαμὼν τὴν Ἴλιον. Ἄλλως. Ἰόλαος Ἡρακλέος ἦν ἡνίοχος. ἐκ συσσήμου οὖν λέγει Ἰόλᾳ, τουτέςι τῷ Ἡρακλεῖ. φησὶν οὖν, ὅτι καὶ ὁ Τελαμὼν παραςάτης ὢν τοῦ Ἡρακλέος, ἅμα τῷ Ἰολάῳ ἐπόρθησε τὸν Λαομέδοντα.

64. Καί ποτε χαλκοτόξων Ἀμαζόνων] χρόνῳ δέ τινι καὶ ἐπὶ τὰς πολεμικὰς Ἀμαζόνας ἀπιόντι τῷ Ἡρακλεῖ συνηκολούθησέ, φησιν, ὅτε πρὸς τὴν Ἱππολύτην διὰ τὸν ζωςῆρα ἦλθεν. Ἄλλως. περὶ τοῦ καὶ ἐπὶ τὰς Ἀμαζόνας συςρατεῦσαι·

— Τελαμὼν ἀκόρητος ἀϋτῆς
Ἡμετέρας * ἑτάροισι φόως πρώτιςος ἔθηκε
Κτείνας ἀνδρολέτειραν ἀμώμητον Μελανίππην,
Αὐτοκασιγνήτην χρυσοζώνοιο ἀνάσσης.

Ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι καὶ Πηλεὺς αὐτοῖς συνεςράτευσεν, Ἑλλάνικος δὲ πάντας τοὺς ἐν τῇ Ἀργοῖ πλεύσαντας Ἡρακλεῖ συςρατεῦσαί φησιν.

66. Οὐδέ μιν ποτὲ φόβος ἀνδροδάμας] τουτέςιν, ὁ τοὺς ἄνδρας δαμάζων φόβος· οὐδέποτε δὲ αὐτοῦ τὴν ἀνδρείαν ἐκ τῶν φρενῶν φόβος τις ἔπαυσεν. οὕτω τῇ ἐκ φύσεως εὐδοξίᾳ πᾶς τις ἐπαίρεται καὶ μέγα φρονεῖ. δεῖ οὖν, φησι, καὶ τούτους ἐφ' ἑαυτοῖς μέγα φρονεῖν· ἐκ φύσεως γὰρ ἀγαθοί.

71. Ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφηνὸς ἀνὴρ] τουτέςιν, οὐδέποτε ἀσφαλῶς ἐπέβη τοῖς καλοῖς· καταψευδόμενος τῆς ἐλπίδος, πολλῶν ἀρετῶν ἀτελῶς ἅπτεται. ὡς Ὅμηρος· (Iliad. ν'. 281.)

Ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει.

Ἄλλως. οὐ διὰ παντὸς διομαλίζων, ὡς ὁ ἐκ φύσεως τὸ ἀγαθὸν περιπεποιημένος, ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπιτυγχάνων, νῦν δ' οὔ. ὁ γὰρ φυσικὴν μὲν οὐδεμίαν ἔχων ὁρμὴν, οὐδὲ εὐφυΐαν, διδακτὰ δὲ πάντα, οὗτος οὐδέποτε ἐφ' ἓν ὁρμήσας συνετέλεσεν, ἀλλ' ἐπὶ πολλὰς ἀρετὰς ἐρχόμενος ἀπογεύεται μόνον. ἢ οὕτως· διομαλίζει, οὐκ ἐπιβαίνει, οὐκ ἐπὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἵςαται. ὁ δὲ Δίδυμος· οὐδέποτε καταβὰς ἐπὶ πρᾶγμα, ἵςαται, ἐνέμεινεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐνεκαρτέρησεν, ἀλλ' εἰς πολλὰ καὶ ἄλλα μεταπρέπει. ὁ δὲ νοῦς· ὅςις ἐξ ἐπιτηδεύσεως καὶ μαθήσεως ἔχων τὰ καλὰ, σκοτεινός ἐςι, καὶ οὐχ ὁμοίως ἐκλάμπων, οὐκ ἀεὶ τὰ αὐτὰ φρονῶν, ἀλλ' εὐμαρῶς μεταβαλλόμενος διὰ τὸ σαθρὸν τῆς ἐπιτηδεύσεως ἀφ' ἑτέρων εἰς ἕτερα.

76. Ξανθὸς δ' Ἀχιλλεὺς (sic), τὰ μὲν μένων Φιλύρας ἐν δόμοις] ἀπὸ τῆς μητρὸς, ἀντὶ τοῦ, ἐν τοῖς τοῦ Χείρωνος ἀκουςέον. παρὰ μὲν γὰρ Ὁμήρῳ μόνον παιδεύεται, διδασκόμενος τὴν ἰατρικήν· παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις καὶ τρέφεται παρὰ Χείρωνι. ὁ δὲ νοῦς· ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς τὰ μὲν παῖς ὢν ἄθυρεν ἐν τοῖς οἴκοις τῆς Φιλύρας, καὶ ταῦτα δὲ μεγάλα ϗ συνεχῶς κατειργάζετο ὀξέαις βολαῖσι μάχας, τῶν γενναιοτέρων ζώων λεόντων τε καὶ συῶν ἀγρίων πλῆθος ἀναιρῶν. διὰ παντὸς δὲ ὁ Πίνδαρος μᾶλλον τὰ ἐκ φύσεως ἀγαθὰ τῶν ἐκ διδασκαλίας παραγενομένων προκρίνει. τὸ δὲ βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων φησὶν, ἤτοι καθὸ βραχυσίδαρός ἐςιν ἡ ἀκὴ πρὸς τὸ ξύλον τοῦ δόρατος συγκρινομένη, ἢ ἐπεὶ παῖς ἦν ὁ Ἀχιλλεὺς, ἀνάλογον εἶχε τῇ ἡλικίᾳ βραχυσίδηρον ἄκοντα, τουτέςι, παιδικῷ δόρατι ἐχρήσατο. ἀκαταλλήλως δὲ ἐξενήνοχεν. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, λεόντων ἀγροτέρων μάχας ἐνήργει, ἢ, λεόντεσσιν ἀγροτέροισιν.

82. Σώματα δὲ παρὰ Κρονίδαν Κένταυρον] τῷ δὲ αὐτοῦ σώματι ἐνεργῷ (l. ἐνεργῶν) ὁ Ἀχιλλεὺς ἄσθματος πλήρης ἐξέτης ὢν κυνηγῶν θῆρας ἐφόρει παρὰ Κρονίδην Κένταυρον, ἤτοι τὸν Χείρωνα. ἐκ Κρόνου γὰρ καὶ Φιλύρας, ὡς καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ δευτέρῳ (v. 1243.) μαρτυρεῖ.

85. Ὅλον δ' ἔπειτ' ἂν χρόνον τὸν ἐθάμβεον] τουτέςι, τὸν ἅπαντα βίον τοῦτο ἐνήργει, καὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων αὐτὸν ἐθαύμαζον.

88. Κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ κυνῶν] τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν ταχυτῆτα αὐτοῦ διὰ τούτων παρίςησι. ποδώκης γὰρ ἦν. ἔτι τε σὺν τῷ μηδὲ κύνας ἔχειν μηδὲ λῖνα περιεπήγνυ, οἷς δολώσει τοὺς θῆρας. οὕτως ἦν ἴσος ἀνέμοις. Ἕρκεα δὲ τὰ λῖνά φησι, τὰ περιφράγματα. Δολίων δὲ, ὅτι θηρῶντες τοὺς θῆρας τὰ λῖνα λάθρᾳ ἱςᾶσιν. ὅτι δὲ ποδώκης ἦν Ἀχιλλεὺς, καὶ Ὅμηρος μαρτυρεῖ λέγων· (Iliad. α'. 58.) "πόδας ὠκὺς "Ἀχιλλεύς."

92. Ἔπος ἔχω βαθυμῆτα (sic) Χείρων] ὅτι δὲ ἐτράφη παρὰ τῷ Χείρωνι ὁ Ἰάσων, Ἡσίοδός φησιν· (Fragm. p. 444. Lips.)

Αἴσων, ὃς τέκεθ' υἱὸν Ἰάσονα, ποιμένα λαῶν,
Ὃν Χείρων θρέψεν—ἐνὶ Πηλίῳ ὑλήεντι.

ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀσκληπιὸς παρὰ Χείρωνί, φη-

* leg. ἡμετέροις.

σιν, ἐτράφη, ὡς καὶ Σωκράτης ὁ Ἀργεῖός (ad Pyth. iii. 14.) φησι.

95. Τὸν φαρμάκων δίδαξε μαλακόχειρα] τουτέστι, τὸν πραοτάτην καὶ ὑγιαστικὴν ἔχοντα τὴν διὰ τῶν χειρῶν ἐπιμέλειαν. νομὸν δὲ τὴν διανέμησιν τῶν φαρμάκων καὶ τὴν ἐμπειρίαν λέγει.

97. Νύμφευσε δ' αὖθις] ἐγαμοστόλησε τῷ Πηλεῖ, φησιν, ὁ Χείρων τὴν Θέτιν. ὑπεδέξατο γὰρ τοὺς θεοὺς ἐπὶ τὴν δαῖτα. τὸ δὲ αὖθις οὐκ ἐκ δευτέρου, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα. ἐναντίον γὰρ εἰ ὥς πρός τι λαμβάνοιτο.

98. Γόνον τε οἱ φέρτατον ἀτίταλλε] τουτέστιν, ἔτρεφεν ἐν τοῖς ἁρμοδίοις καὶ προσήκουσι τὴν Ἀχιλλέως παιδεύων ψυχήν.

101. Ὄφρα θαλασσίαις ἀνέμων ῥιπαῖσι πεμφθεὶς] εἰς ταῦτά, φησιν, ἀτίταλλε τὸν Ἀχιλλέα ὁ Χείρων, ἁρμοστὰ αὐτῷ πάντα παρέχων, ἵνα πλεύσας εἰς Ἴλιον τὴν δορίκτυπον ἀλαλὰν τῶν Λυκίων ὑπομείνῃ. τοῦτο δὲ οἱ μὲν [ἁπλῶς] εἰς τὴν μάχην τῶν Λυκίων, οἱ δὲ ἁπλῶς εἰς τὴν Τροίαν ἤκουσαν, ἵνα ἡ ὑπὸ ἀντὶ τῆς εἰς κέηται· οἱ δὲ ἔξωθεν τὸ, χώραν, προσυπήκουσαν, ἵν' ᾖ, ὑπὸ Τρώαν χώραν.

106. Καὶ ἐγχεσιφόροις ἐπιμίξαις] τουτέστι, καὶ ἵνα τοῖς Αἰθίοψι τὰς χεῖρας ἐμπήξαι, καὶ καθίκοιτο τῆς ψυχῆς αὐτῶν διὰ τοῦ πολεμεῖν· ἢ ἐπὶ τῶν αὐτοῦ φρενῶν τοῦ Ἀχιλλέως δεκτέον τὸν λόγον, ἵνα ἑαυτοῦ τὰς χεῖρας πήξαιτο, πεπηγυίας παράσχῃ ταῖς φρεσὶν, ἵνα ὃ διανοηθῇ ταῖς φρεσὶν, ὑπηρετηθῇ διὰ τῶν χειρῶν. ἐνίοτε γὰρ ἐπιθυμοῦμέν τι κατορθῶσαι, μὴ ὑπηρετούμενοι ταῖς χερσίν. ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ἐτράφη, ἵν', ὅπερ ἂν διανοηθῇ, δυνηθῇ διὰ τῶν χειρῶν κατεργάσασθαι· ἵν' οὖν καθίκοιτο αὐτῶν τὸν βασιλέα Μέμνονα ἀνελών.

112. Τηλαυγὲς ἄραρε φέγγος Αἰακιδᾶν] τὸ φέγγός καὶ ἡ δόξα τῶν Αἰακιδῶν τηλαυγής ἐστιν αὐτόθεν, ἐξ ὧν εἶπον νῦν ἔργων, ἤ, ἐκ τῆς Ἰλίου· ἠρίστευσαν γὰρ ἐπὶ τῆς Ἰλίου οἱ Αἰακίδαι· ἢ καὶ τρίτον ἐπὶ τῆς Αἰγίνης, διὰ τὸ Αἰγινήτας εἶναι. ἀναφέρων τὸν ἔπαινον ἐπὶ τὸν ἀθλητὴν, ἐκ τῆς Αἰγινῆς φησὶν αὐτῷ ἠρτῆσθαι τὸ κλέος.

114. Ζεῦ, τεὸν γὰρ αἷμα] τεχνικώτατα τῷ Διῒ προσοικειοῖ τὸν νικηφόρον, πρῶτον μὲν, ὅτι πρόγονος τῶν Αἰακιδῶν ὁ Ζεὺς, δεύτερον δὲ, ὅτι τοῦ Νεμεαίου ἀγῶνος ἔφορος ὁ Ζεὺς, καθ' ὃν ὁ Ἀριστοκλείδης ἐνίκησεν. ἀνάκειται δὲ Διῒ καὶ ὁ Νεμεακὸς ἀγών. Ἄλλως, πιθανῶς, ἐπεὶ παρεκβέβηκεν ἐπὶ τοὺς Αἰακίδας, ὑμνήσας αὐτῶν τὸ κλέος, βούλεται πάλιν ἐπανελθεῖν ἐπὶ τὸν ὕμνον τοῦ ἀθλητοῦ, οὐκ ἀπρόσλογον ἀπόσπασμα ποιήσας· ἐκ τοῦ σοῦ γένους ἐστὶ, φησὶν, ἡ ἀρετὴ τῶν Αἰακιδῶν. διατί; σὺ γὰρ ἀρχηγέτης εἶ τοῦ γένους αὐτῶν.

Τεὸν γὰρ αἷμα, σέο δ' ἀγὼν] τὰ γὰρ Νέμεα σά ἐστι. Νεμεονίκης δὲ ὁ ὑμνούμενος. ὁ δὲ νοῦς· ἀπὸ σοῦ τηλαυγὲς ἔχουσι τὸ γένος οἱ Αἰακίδαι. σὺ γὰρ ἀρχηγέτης τοῦ γένους αὐτῶν, σός τε ὁ ἀγὼν τῶν Νεμέων.

116. Ἐπιχώριον χάρμα κελαδέων] τὸ ἐπιχώριον καὶ ἴδιον αὐτῶν τῶν Αἰγινητῶν χάρμα καὶ ἡδονὴν ὑμνουμενῶν τὸν νικηφόρον· ἡ δὲ βοὴ τῶν ὑμνούντων νέων σὺν τῷ νικηφόρῳ Ἀριστοκλείδᾳ πρέπει, ἤτοι ἐκπρεπὴς ὑπάρχει. ἔν τισι δὲ γράφεται σὺν τῷ ι τὸ, βοᾷ. προσληψόμεθα δὲ ἔξωθεν τὴν σὺν πρόθεσιν, ἵν' ᾖ· σὺν βοᾷ νέων ὁ ὕμνος ἐκπρεπής ἐστιν. ἢ οὕτως· ἡ δὲ βοὴ τοῦ ὕμνου συμπρέπει τῷ νικηφόρῳ τῷ Ἀριστοκλείδᾳ.

119. Ὃς τάνδε νᾶσον εὐκλεεῖ προσέθηκε λόγῳ] ὃς τὴν Αἴγιναν εὐκλειοῦς λόγου προσθήκην ἐποίησε λαβεῖν δι' ἑαυτοῦ. καὶ γὰρ ἄλλοι ἔμπροσθεν εὔκλειαν αὐτῇ περιεποίησαν, καὶ αὐτὸς δὲ δι' ἑαυτοῦ προσέθηκέ τι εἰς εὔκλειαν αὐτῇ καὶ σεμνότητα. τὸ δὲ (122) Θεάριον, τόπος ἐν Αἰγίνῃ δημόσιος, ἔνθα τὰ συμπόσια. εἴρηται ἀπὸ τῶν θεωρῶν τῶν εἰς Ἀπόλλωνα πεμπομένων. Ἄλλως. ἔστιν ἐν Αἰγίνῃ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν, ἐν ᾧ οἱ θεωροὶ διῃτῶντο, οἱ τὰ θεῖα φυλάσσοντες. θεωροὶ γὰρ οἱ θεοφύλακες. οἱ δὲ, ὅτι ἐν τῷ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἱερῷ οἶκος ἐστὶ καλούμενος θεάριον, διὰ τὸ τοὺς ἄρχοντας, οἳ καλοῦνται θεωροὶ, ἐνταῦθα διαιτᾶσθαι. συνέζευξεν οὖν, φησι, λόγῳ εὐσεβεῖ καὶ τὸ θεάριον, ταῖς ἀγλααῖς καὶ καλαῖς αὐτοῦ μερίμναις. οἱ δὲ, ταῖς ἐμαῖς μερίμναις καὶ τοῖς ἐμοῖς ποιήμασι συνέζευξε τῷ εὐκλεεῖ λόγῳ, φασίν.

122. Ἐν δὲ πείρᾳ] ἐν τῷ πειραθῆναί, φησιν, ἑκάστου τὸ τέλος διαφαίνεται. οὐκ ἔστι γὰρ γνῶναι τὸν ἀνδρεῖον, ἐὰν μὴ ἑτέρῳ συμβάλλῃ καὶ περιγένηται. ἢ οὕτως· ὅστις ἂν ἔξοχος γένηται, τούτου τὸ τέλος ἐν τῇ πείρᾳ ἀποδείκνυται. τοῦτο δὲ ὡς πρὸς τὸν ἐγκωμιαζόμενον, ὅτι οὐκ ἄχρι λόγου τὰ προσόντα αὐτῷ δείκνυσιν.

127. Ἐν παλαιτέροισι] προσληπτέον ἔξωθεν, παλαιός. λέγει δὲ, οὐχ ὅτι γέρων ἦν τὴν ἡλικίαν· οὐδὲ γὰρ παῖς· ἀλλ' ὡς ὁ Τραγικὸς,

"καὶ παιδὶ καὶ γέροντι προσφέρων τρό-
"πους,"

πάσῃ ὁμιλῆσαι ἡλικίᾳ δυνάμενος, καθ' ἕκαστον μέρος τῆς ἡλικίας. Ἄλλως. λείπει τὸ, ἐπίστασαι. φησὶ δὲ, ὅτι πρὸς πᾶσαν ἡλικίαν ἁρμοδίως προσοικειοῖ ἑαυτόν. ἢ οὕτως· ἐπίσταται ὁ νικηφόρος ἕκαστον μέρος τῶν προλεχθεισῶν ἡλικιῶν, οἷον μέρος ἐλάχομεν τὸ βρότειον ἔθνος.

128. Ἐλᾷ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς] Ἀ-

ῥίσταρχος. τρεῖς μὲν τὰς καθ' ἡλικίαν, ἃς προεξηρίθμηται, τὸ ἐν παισὶν εἶναι παῖδα, καὶ τὸ ἐν ἀνδράσιν, ἄνδρα, καὶ τὸ ἐν παλαιοτέροις, παλαιότερον. καὶ τετάρτην δέ φησιν ἐλᾷν ἀρετὴν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον. τετάρτη οὖν ἐστιν ἀρετὴ αὕτη, πρὸς αἷς εἴρηκεν, ὡς δεῖ περὶ τοῦ παρόντος φροντίζειν καὶ μὴ περὶ τῶν ἐσομένων πάντων, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν δύνασθαι ἁρμόζεσθαι· ὁ θνητὸς αἰὼν καὶ τετάρτην ἀρετὴν ταύτην φέρει, τὸ καὶ περὶ τοῦ ἐνεστῶτος φροντίζειν· ὧν οὐκ ἄπεστιν ὁ Ἀριστοκλείδης, ἀλλὰ πρὸς ταῖς τρισί, φησιν, ἃς προκατείληχε, κέκτηται καὶ ταύτην, τουτέστι, τοῦ παρόντος φροντίζειν· ἢ ἐν ταυτῷ ἔχει, ἅπερ οἱ ἄλλοι κατὰ μέρη ἔχομεν. Ἐνέπει (131) δὲ ἀντὶ τοῦ διδάσκει, τὸ παρὸν σκοπεῖν ἐκτίθεσθαι. (f. σκοπεῖν καὶ εὖ θέσθαι.)

132. Χαῖρε, φίλος. ἐγὼ τόδε τοι πέμπω] ἐπεὶ ἴσως οἱ προπίνοντες ἔλεγον τὸ, Χαῖρε, ὡς τὸ Χαῖρ' Ἀχιλλεῦ, κἀγὼ τόδε τοι πέμπω, φησὶ, μεμιγμένον μέλι λευκῷ σὺν γάλακτι· τὸν ὕμνον λέγω. τῇ ὁμοιότητι δὲ χρῆται, τῇ ἀπὸ τοῦ μέλιτος καὶ γάλακτος μεταφορᾷ, ἐπὶ τοῦ ποιήματος, καθὸ ἀποδέχεται τὰ φύσει γράφων ποιήματα τῶν ἐκ πόνου. τὸ γὰρ γάλα φύσει παρέπεται ταῖς τικτούσαις, τὸ δὲ μέλι μετὰ πόνου αἱ μέλισσαι ἐργάζονται. ἀλληγορικῶς οὖν τὸν ὕμνον φησὶ, τὸ καλὸν καὶ ἥδυστον αὐτοῦ ἐπιδεικνύμενος.

135. Κιρναμένα δ' ἔερσ' ἀμφέπει πόμ' ἀοίδιμον] ἡ δρόσος, φησὶν, ἡ τοῦ μέλιτος κιρναμένη πρὸς τὸ γάλα, ποιεῖ τὸ πόμα ἀοίδιμον, καὶ τὸ ποίημα μιχθὲν αὐλοῖς γίνεται καὶ αὐτὸ θαυμάσιον. οἷον, ὡς τὸ γάλα τῷ μέλιτι μιχθὲν χρηστὸν γίνεται, οὕτω καὶ τὸ ποίημα τοῖς αὐλοῖς ἐγκραθὲν προσηνὲς γίνεται. τὸ δ' Αἰολῖσιν (137) ἤτοι, ὡς τῇ Αἰολίδι ἁρμονίᾳ γεγραμμένων τῶν ποιημάτων, ἢ, καθὸ τῷ γένει ἐστὶν Αἰολεύς, ὡς Βοιωτός. ἢ οὕτω· τοῖς Δωρίοις φθόγγοις. Αἰολεὺς γὰρ ἄνωθεν ὁ Πίνδαρος, ὅτι οἱ κατ' αὐτὸν Θηβαῖοι Αἰολέων ἄποικοι τυγχάνουσιν, ὡς ἀπὸ Αἰόλου τοῦ Ἀθάμαντος παιδός.

139. Ἔστι δ' αἰετὸς ὠκὺς ἐν ποτανοῖς (sic)] ὡς μετὰ πολὺν χρόνον τῆς νίκης γεγραμμένου τοῦ ποιήματος, τῆς βραδύτητος ἕνεκεν ἱκανῶς καὶ τὴν εἰκόνα παρείληφεν. ἢ οὕτως· εἰ καὶ ὅλως ὀψέ, φησι, γέγραπταί μοι τὸ ποίημα, ὅμως, ὡς ἀετὸς ταχέως προελθὼν ἤγρευσέ τι καὶ συνήρπασεν, οὕτως ἐγὼ τὰ πράγματα ταχέως συνήρπακα καὶ γέγραφα.

143. Κραγέται δὲ κολοιοὶ ταπεινὰ νέμονται] οἱ δὲ ἀντίτεχνοί μου, φησὶ, κολοιοῖς ἐοίκασι, κραυγάζοντες μόνον καὶ ταπεινὰ νεμόμενοι, οὐ δύνανται δὲ διαίρεσθαι εἰς ὕψος. δοκεῖ δὲ ταῦτα τείνειν εἰς Βακχυλίδην. ἦν γὰρ αὐτοῖς καὶ φώρασις πρὸς ἀλλήλους. παραβάλλει δὲ ἑαυτὸν μὲν ἀετῷ, κολοιῷ δὲ Βακχυλίδην.

145. Τίν γε μὲν εὐθρόνου Κλεοῦς ἐθελοίσας] τῆς Κλειοῦς τῆς Μούσης οὐ λειφθήσεσθαί φησι τῶν γεγραμμένων ἐπινικίων συλλαμβανομένης αὐτῷ, καὶ χάριν τοῦ λήματος τοῦ ἀθλοφόρου ἐκ τῆς Νεμέας, καὶ ἐξ Ἐπιδαύρου, καὶ ἀπὸ Μεγάρων. φασὶ γὰρ καὶ ἐν Ἐπιδαύρῳ αὐτὸν νενικηκέναι. τίθεται δὲ ἐν Ἐπιδαύρῳ ἀγὼν Ἀσκληπιῷ, τῶν Ἀσκληπιαδῶν πρώτων θέντων, μετὰ ταῦτα δὲ Ἀργείων, Ἀσκληπιῷ διὰ πενταετηρίδος, τίθεται δὲ ἐν τῷ ἄλσει τοῦ Ἀσκληπιοῦ. ἄγεται δὲ μετὰ ἐννέα ἡμέρας τῶν Ἰσθμίων. τὰ Μέγαρα δὲ προάγεται, εὐθέως ἔαρος ἀρχομένου. τὸ δὲ (148) δέδορκε φάος, τουτέστι, λελάμπρυνται ἡ δόξα τοῦ νενικηκότος καὶ ἐν Νεμέᾳ. βουλομένης οὖν, φησι, τῆς Μούσης Κλειοῦς λάμπει σου ἡ ἀρετή.

Carmen IV.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ τετάρτου τῶν Νεμέων εἴδους.

Τῆς τετάρτης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιγ΄. Τὸ α΄ δίμετρον ἰαμβικὸν βραχυκατάληκτον. Τὸ β΄ δίμετρον ἀντισπαστικὸν βραχυκατάληκτον. Τὸ γ΄ ὁμοίως τῷ α΄. Τὸ δ΄ ἐπιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ε΄ ὁμοίως τῷ α΄ καὶ γ΄. Τὸ ϛ΄ περίοδος, διπλοῦς τροχαῖος, ἢ Γλυκώνειον. Τὸ ζ΄ ἰαμβικὸν πενθημιμερές. Τὸ η΄ ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ θ΄ Ἰωνικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ ι΄ τροχαϊκὸν ἐπίτριτον, ἢ ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ια΄ ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς, ἢ Ἰωνικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, βραχείας τῆς ἀρχούσης ἀδιαφόρου οὔσης. Τὸ ιβ΄ περίοδος ἰαμβικὴ ἀπὸ β΄ τροχαίου, ἢ Γλυκώνειον λελυμένον. Τὸ ιγ΄ Ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς ὁμοίως κώλων ιγ΄, ἅ τινα ὅμοιά ἐστι πάντα τοῖς κώλοις τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς.

---

1. Ἄριστος εὐφροσύνα] ὁ λόγος· τῶν πόνων κρίσιν λαβόντων καὶ συντελεσθέντων ἡ εὐφροσύνη ἰατρός ἐστιν ἄριστος. ἢ τὸ ἄριστος ἀντὶ τοῦ ἀρίστη· ἢ ὅταν πονήσας τις νικήσῃ, ἔχει τὴν εὐφροσύνην ἀρίστην ἰατρόν. ἢ οὕτως· ἡ ἀρίστη εὐφροσύνη τῶν τετελειωμένων καὶ πεπληρωμένων πόνων καὶ σπουδασμάτων ἰατρός ἐστιν.

3. Αἱ δὲ σοφαὶ Μοισᾶν θυγατέρες] αἱ δὲ σοφαὶ θυγατέρες τῶν Μουσῶν, ᾠδαὶ καὶ ἔπαινοι, ἁπτόμενοι αὐτῶν τῶν πόνων, οἳ διὰ τοῦ θαυμάζειν ἡδονῆς πληροῦσι καὶ εὐφροσύνης, ἔθελξάν νιν. τὸ νὶν Ἀρίσταρχος ἐπὶ τῆς εὐφροσύνης ἀκούει, ὥστε εἶναι τὸν λόγον· αἱ δὲ τῶν Μουσῶν θυγατέρες, αἱ ᾠδαὶ, τουτέστι, τὰ ποιήματα, ἁπτόμεναι, αὐτὴν τὴν εὐφροσύνην ἔθελξαν τὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν ἐγκωμιάζηται. ἔστι δὲ ἄκυρον. οὐ γὰρ θέλγεται εὐφροσύνη, αὐτὴ θέλγουσα τοὺς νενικηκότας, οὐχ ὑπ' ἄλλου θελγομένη. ἄμεινον δέ, φησιν ὁ Δίδυμος, ἐπὶ τῶν πόνων ἀκούειν τὴν νίν· οἱ γὰρ μεθ' Ὅμηρον οὐκ ἀκριβεύουσι τὴν ἀντωνυμίαν. ὡς καὶ Εὐριπίδης· (Bacch. 32.)

Τοί γάρ νιν * αὐτὰς ἐκ δόμων οἴστρησ' ἐγώ.

ὥστε τὸν λόγον εἶναι τοῦτον· αἱ ᾠδαὶ ἔθελξαν αὐτοὺς τοὺς πόνους, ἁπτόμεναι αὐτῶν, οἷον θέλγουσι τὴν κακοπάθειαν ὑμνοῦσαι αἱ ᾠδαί.

6. Οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσσον γε μαλθακὰ] οὐδ' οὕτω τὰ θερμὰ λουτρά, φησι, μαλακύνει κεκμηκότα γυῖα καὶ πεπονημένα, ὅσον ἡ εὐλογία ἀφίκσιν (?) ὁ δὲ νοῦς ὅλος· οὐκ ἂν δὲ τοσοῦτον ἀπὸ θερμοῦ ὕδατος ἢ βαλανείου χαλασθείη καὶ μαλαχθείη σῶμα κεκμηκὸς, ὅσον ὑπὸ τῶν ἐπαίνων· ἧς μάλιστα τῆς εὐφημίας, τῆς διὰ τῆς κιθάρας, ἡδονὴ συνάορος, οἷον συμφερομένη, κοινωνοῦσα.

10. Ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώτερον βιοτεύει] παντὸς ἔργου χρονιώτερόν ἐστι τὸ ῥῆμα, τουτέστιν ὁ ὕμνος. οἷον. πάντα τὰ λεγόμενα ἢ γραφόμενα χρονιώτερά ἐστι τῶν ἔργων. τὰ μὲν γὰρ ἔργα τῷ γεγονέναι παρήκει, τὰ δὲ γραφόμενα αἰώνια παραδίδοται. ποῖα δέ; ἃ ἂν μετὰ τῆς ἐκ Χαρίτων τύχης τεχθῇ ἐκ τῆς γλώττης ἑκάστῳ, ὡς, ἐάν γε χωρὶς Χαρίτων γράφηται ὁ λόγος, ἀπόλωλε καὶ ἔσβεσται· ἐὰν δὲ μετὰ Χαρίτων, μένει πρὸς αἰῶνα εὔδια. καὶ Καλλίμαχος· (Fragm. 121. p. 488. ubi v. Not.)

Ἔλλετε νῦν, ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπώσας
Χεῖρας, ἵνα μοι πολὺ μένουσιν ἔτος.

ὁ δὲ νοῦς· ὁ γὰρ διὰ τῶν λόγων ἔπαινος αὐτῶν τῶν καλῶς πεπραγμένων μακρότερον διασώζεται καὶ μνημονεύεται, ὅσπερ ἂν μάλιστα λόγος καὶ ἔπαινος τετυχηκὼς Χαρίτων λέγηται ἐκ διανοίας συνετῆς.

* immo νυν.

14. Τό μοι θέμεν Κρονίδᾳ τε Διῒ καὶ Νεμέᾳ] ἐμοὶ εἴη ποιῆσαι· τὸ γὰρ εἴη οὕτως ἀναβιβαστέον· εἴη μετὰ τῶν Χαρίτων γράφειν. τὸ δὲ προηγούμενον τοῦ κώμου προκώμιον εἶπεν, ἐπειδὴ κωμάζουσιν ᾄδοντες τὸ ποίημα. προκώμιον οὖν, τὸ πρὸ τοῦ κώμου γραφόμενον. δύναται καὶ οὕτω, φησὶν ὁ Δίδυμος· παντὸς τοῦ ποιουμένου εἰς αὐτὸν ὕμνου τοῦτο τὸ ῥῆμα προκώμιον εἴη, οἷον προοίμιόν τι τοιοῦτον γένοιτο τῶν εἰς αὐτὸν γραφησομένων ὕμνων ὑπ' ἐμοῦ, νικῆσαι καὶ ἄλλους ἀγῶνας· ἵνα τῶν ἑξῆς ἑπομένων ἐπινικίων ὁ νῦν γραφόμενος λέγηται πρὸ παντὸς κώμου γεγονώς. δύναται δὲ καὶ οὕτω· τῶν γραφησομένων αὐτῷ ὕμνων ὑπ' ἄλλων ὁ ἐμὸς ἂν εἴη προκώμιον. ὁ δὲ νοῦς· ὅνπερ δὴ λόγον καὶ ἔπαινον γένοιτο νῦν ἐμοὶ θεῖναι καὶ πληρῶσαι προκώμιον τῷ τε Διῒ, καὶ αὐτῇ τῇ Νεμέᾳ, καὶ τῇ Τιμασάρχου πάλῃ. Ἄλλως. ὕμνου προκώμιον εἶπε διὰ τὸ ὑπὸ χορευόντων μὲν λέγεσθαι τὸν ὕμνον νεωτέρων τινῶν, πρὸ δὲ τῆς τούτων χορείας καὶ κωμασίας γραφῆναι ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ αὐτόν. ὁ δὲ λόγος· γένοιτό μοι ἐπιτυχεῖν πρὸ τοῦ κωμάζειν τοὺς ἐπαίνους γράφοντι.

18. Δέξαιτο δ' Αἰακιδᾶν εὔπυργον (sic) ἕδος] ῥῆμα ὃ προείρηκε, "ῥῆμα δ' ἐργμάτων "χρονιώτερον." τὸ ῥῆμα τοῦτο τὸ εὔπυργον τοῦ Αἰακοῦ ἕδος δέξαιτο, ὥς ἐστι δίκαιον. κοινὸν δὲ φέγγος. ἔστι μὲν καὶ τὴν Αἴγιναν ἀκοῦσαι. ἔστι δὲ καὶ τὸ ποίημα τὸ κοινὸν φέγγος γινόμενον. οὐ γὰρ ἐᾷ ἐν ἀφανεῖ τὰ ἔργα, ἀλλὰ φωτίζει κοινῶς. ξεναρκεῖ δὲ (20.) ὡς ποδαρκεῖ. κοινὸν φέγγος τῆς ξεναρκοῦς δίκης ἡ τῶν Αἰακιδῶν πόλις παραδέξαιτο, ὥς ἐστι δίκαιον τοὺς ξένους παραδέχεσθαι καὶ ἀποδέχεσθαι. ἢ οὕτω· τῆς τοῖς ξένοις ἀρκούσης δικαιοσύνης κοινὸς ὢν ὀφθαλμὸς, ὦ Αἴγινα, ἤτοι περιφραστικῶς ἡ δικαιοτάτη. δέξαιτο δὲ τοῦτο προκώμιον καὶ τοῦτον τὸν ἔπαινον πόλις καλλίστη Αἴγινα, ἥτις διὰ τὴν προσοῦσαν πρὸς πάντας τοὺς ξένους δικαιοσύνην καὶ φιλοξενίαν κοινὸς ὀφθαλμὸς τῶν πάντων τυγχάνει.

21. Εἰ δ' ἔτι ζαμενεῖ Τιμόκριτος] τῷ ἄγαν ξηραντικῷ. τὸ γὰρ ζα ἐπιτατικόν ἐστι μόριον ἀεί· τῷ ἰσχυροτάτῳ οὖν φησι. περιφραστικῶς δὲ τοῦτό φησιν· εἰ ἔζη σου ὁ πατὴρ Τιμόκριτος, ὦ Τιμάσαρχε, ἤτοι ὁ ἐν κιθάρᾳ ποικίλος, ἢ ὁ μουσικώτατος ἀπὸ μέρους· ἤσκουν γὰρ οἱ ἀρχαῖοι μουσικήν. ὁ δὲ νοῦς ὅλος ἕως, Ἡρακλέος ὀλβίαν πρὸς αὐλὰν, οὕτως· εἰ δὲ μέχρι τοῦ παρόντος ὁ σὸς πατὴρ Τιμόκριτος ἐν ζῶσιν ἀνεστρέφετο, τῇ ἑαυτοῦ μουσικῇ σεμνυνόμενος, συνεχῶς ἂν τούτῳ τῷ μέλει καὶ ταύτῃ τῇ ᾠδῇ προσκλίνας ἑαυτὸν καὶ προσαγαγὼν, ἀνευφήμησε καὶ ἀνεβάλετο τὴν γεγενημένην νίκην τὴν ἀπὸ τοῦ Κλεωναίου ἀγῶνος, τοῦ πέμψαντος πλῆθος καὶ ὁρμαθὸν στεφάνων, καὶ τὴν ἀπὸ τῶν πλουσίων Ἀθηνῶν καὶ ἐνδόξων νίκην, καὶ τὴν ἐν ταῖς Θήβαις τῶν Ἰολαείων καλουμένην *. διότι δὴ παρὰ τὸν τοῦ Ἀμφιτρύωνος τάφον οἱ Θηβαῖοι σὺν πολλῇ προθυμίᾳ καὶ βουλήσει τοῖς τῶν στεφάνων ἄνθεσιν ἐκόσμουν εἰς χάριν καὶ τιμὴν τῆς Αἰγίνης· Αἴγινα γὰρ καὶ Θήβη ἀδελφαὶ, ἐξ ὧν αἱ πόλεις ὠνομάσθησαν. προσφιλὴς γὰρ ὢν ἅτε Αἰγινήτης, καὶ πρὸς φίλους ἥκων τοὺς Θηβαίους, ἅτε δὴ καὶ τὸ εὔξενον ἄστυ καταλαβὼν τὰς Θήβας, ἠδυνήθη κατ' εὐχὴν θεάσασθαι τὴν τοῦ Ἡρακλέος αὐλὴν πάλιν, τὰς Θήβας.

30. Εὐωνύμων ἀπ' Ἀθηνᾶν] εὐδόξων, ὀνομαστῶν. ἄδηλον δὲ, ποῖον ἀγῶνα ἐνίκησε. πολλοὶ γὰρ τελοῦνται, Παναθήναια καὶ ἄλλοι. εἶτα ἐπάγει· Θήβαις τ' ἐν ἑπταπύλοις, ὡς καὶ ἐν Θήβαις αὐτοῦ νικήσαντος, ἢν δὲ καταλληλότερον εἰπεῖν, Θηβῶν, ἵν' ᾖ· καὶ ἀπὸ Θηβῶν ἔπεμψας αὐτῷ στέφανον. διατί; ὅτι παρὰ τὸν τοῦ Ἀμφιτρύωνος τύμβον οἱ Θηβαῖοι οὐκ ἄκοντές σε τοῖς ἄνθεσιν ἐμίγνυον, τουτέστιν, ἐστεφάνουν, χαίροντες διὰ τὸ συγγενεῖς εἶναι Θηβαίους Αἰγινητῶν. Θήβη γὰρ καὶ Αἴγινα Ἀσωπίδες, καί φασι, Θηβαίοις πολεμοῦσιν Ἀθηναίοις ἐκπεσεῖν λόγιον, τοὺς συγγενεῖς ἑλέσθαι συμμάχους, δι' οὗ τοὺς Αἰγινήτας ἑλέσθαι, τοῦτο γὰρ ἐδήλου τὸ ῥῆμα.

32. Οὕνεκ' Ἀμφιτρύωνος ἀγλαὸν παρὰ τύμβον Καδμεῖοι] ἀντὶ πατρωνυμικοῦ, τοῦ Ἀμφιτρυωνίδου. οὐ γὰρ Ἀμφιτρύωνι ἄγεται ὁ ἀγών. ὡς δὲ Ὅμηρος λέγει· (Iliad. Θ'. 480.) "Ὑπερίονος ἠελίοιο," ἀντὶ τοῦ Ὑπεριονίδου· καὶ Εὐριπίδης· (Alcmæon. Fragm. xvii. Musgr. cf. Valk. Diatr. p. 151.)

Ὅ σοι χρυσοῦν ἀπώλεσ', Οἰδίπους δέ με,
Χρυσοῦν ἐνεγκὼν ὅρμον εἰς Ἄργους πόλιν.

οὐ γὰρ ὁ Οἰδίπους ἤνεγκε χρυσοῦν ὅρμον εἰς Ἄργος, ἀλλ' ὁ Πολυνείκης καὶ ἔδωκεν Ἐριφύλῃ. ἔστιν οὖν, Οἰδιποδίδης δέ με, ὁ Πολυνείκης· οὕνεκεν Ἀμφιτρυωνίδου. Ἰόλαον γὰρ εἶπεν· οὗτος γὰρ Ἰφικλέους, ὁ δὲ Ἀμφιτρύωνος· διὸ αὐτὸ τὸ στάδιον καὶ γυμνάσιον εἶναι Ἰολάειον, καθὼς ὁ περὶ ἀγώνων ἀναγράφεται· ἀψάμενοι † οὐκ Ἰολάεια, φησιν, ἄγεσθαι, ἀλλ' Ἡράκλεια. τὸν ἀγῶνα οὖν τῶν Ἡρακλείων φησὶν ἐν τῷ τοῦ Ἰολάου γυμνασίῳ διακεῖσθαι, περὶ τὸ τοῦ Ἀμφιτρύωνος μνῆμα, ἔνθα φησὶ καὶ τὸν Ἰόλαον κεκενοταφῆσθαι· τὸ γὰρ κατ' ἀλήθειαν αὐτοῦ μνῆμα ἐν Σαρδοῖ εἶναι.

36. Αἰγίνας ἕκατι] τῆς ἡρωΐδος Αἰγίνης γυναικὸς ἕνεκεν, διὰ τὸ συγγενές. Θήβη γὰρ

* f. —νων. † an καθαψάμενοι, vituperantes? vel —νος ad φησίν.

καὶ Αἴγινα ἀδελφαὶ, θυγατέρες Ἀσωποῦ, τοῦ ποταμοῦ, ἀφ᾽ ὧν καὶ αἱ προσηγορίαι τῶν πόλεων. πρὸς φίλους οὖν, φησι, φίλος ἦλθε, πρὸς Θηβαίους Αἰγινήτης ὤν. Ξένιον δὲ ἄστυ, ἤτοι τὸ εὔξεινον, ὡς· (Hom. Odyss. β'. 344.) " κληϊσταὶ δ᾽ ἔπεσαν σανίδες." ἀντὶ τοῦ αἱ εὔκλειστοι, καὶ τειχήεσσα, ἀντὶ τοῦ εὐτειχής. ἢ ξένιον ἄστυ ταῖς Θήβαις ἡ Αἴγινα, διότι Πηλεὺς καὶ Τελαμὼν, Αἰγινῆται ὄντες, ὅτε ἔμελλε στρατεύειν εἰς Ἴλιον Ἡρακλῆς, ἐπεξενώθησαν αὐτῷ· διὸ ἐποίσει, ξὺν ᾧ ποτε Τρωΐαν.

40. Ξὺν ᾧ ποτε Τρωΐαν] σὺν ᾧ ποτε Ἡρακλεῖ ἐν τοῖς ἀνωτέρω χρόνοις ὁ γενναῖος Τελαμὼν ἐπόρθησε τὴν Τροίαν· ἐπόρθησε δὲ σὺν αὐτῷ καὶ τοὺς νῦν μὲν Κώους λεγομένους νησιώτας, τότε δὲ κεκλημένους Μέροπας ἀπὸ Μέροπος, ἔτι γε μὴν ἐπόρθησε καὶ τὸν μέγιστον καὶ ἐκπληκτικώτατον τῶν γιγάντων Ἀλκυονέα. ὅτι δὲ Ἡρακλῆς ἐπόρθησε τὴν Κῶ, ἀπὸ τῆς Ἀσίας κατιὼν, καὶ Ὅμηρος μαρτυρεῖ· (Iliad. ξ'. 255. ο'. 28.)

Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ᾽ εὖ ναιομένην ἀπένεικας.

ἔλαβε δὲ καὶ Χαλκιόπην ἐξαίρετον τὴν Εὐρυπύλου τοῦ βασιλέως θυγατέρα, ἀφ᾽ ἧς ἔσχεν υἱὸν Θεσσαλὸν, οὗ παῖδες Φείδιππος καὶ Ἄντιφος, ἐν Ἰλίῳ στρατεύσαντες. λέγεται δὲ πεπορθηκέναι, διὰ τοὺς Χαλκιόπης ἔρωτας τῆς θυγατρὸς Εὐρυπύλου τοῦ βασιλέως, τὴν Κῶ.

43. Καὶ τὸν μέγαν πολεμιστὴν ἔκπαγλον Ἀλκυονῆ] οὗτος ὁ Ἀλκυονεὺς, εἷς τῶν γιγάντων, λέγεται περὶ τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου συμβεβηκέναι Ἡρακλεῖ, οὗ τὰς βοῦς Ἡρακλῆς ἐξ Ἐρυθείας παρήλαυνε, καὶ τῆς μάχης αὕτη αἰτία ἐγένετο τῇ βουλῇ τοῦ Διός· πολέμιος γὰρ ἦν τοῖς γίγασιν. οὐ πρότερον οὖν, φασιν, ἀνεῖλε τὸν Ἀλκυονέα Ἡρακλῆς, πρὶν τὰ ἅρματα αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀλκυονέος βληθῆναι. μετὰ γὰρ τὸ συντρίψαι αὐτοῦ δώδεκα ἅρματα, καὶ εἰκοσιτέσσαρας ἄνδρας λίθῳ μεγίστῳ, τὸ τελευταῖον κατ᾽ αὐτοῦ τὸν λίθον ἔῤῥιψεν, ὃν τῷ ῥοπάλῳ ἀποσεισάμενος οὕτως ἀπέκτεινε τὸν Ἀλκυονέα. καί φασι, κεῖσθαι τὸν λίθον ἐν τῷ Ἰσθμῷ. λέγεται δὲ τότε συμπαρεῖναι τῷ Ἡρακλεῖ καὶ τὸν Τελαμῶνα.

51. Λόγον ὁ μὴ ξυνιεὶς] ἐπεὶ ῥητῶς οὐκ ἐξήγγειλεν ὁ Πίνδαρος, ὅτι ἐνικᾶτο ὁ Ἡρακλῆς, ἀλλ᾽ ἀμφιβόλως αὐτὸ παρεδήλωσεν· ὁ μὴ συνιεὶς τοῦτο, ὃ λέγω, φησὶν, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἐλείφθη, ἄπειρος μάχης ἂν εἴη οὗτος. Ἄλλως. τὸν λόγον τοῦτον ὁ μὴ διαλογιζόμενος καὶ νοῶν, ὀφθείη ἂν ἄπειρος μάχης, ὡς μὴ συνιεὶς τὴν τύχην καὶ τὸν ἐξ αὐτῆς λόγον, ἐπεὶ ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικε. φησὶ παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· (Iliad. σ'. 309.) " Ξυνὸς Ἐνυάλιος." ἔπαθε γάρ τι καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀποβαλὼν τοὺς ἑταίρους. παρὰ τοῦτο ὁ Τραγικός·

Τὸν δρῶντά που τι καὶ παθεῖν, ὀφείλεται.

εἴη δ᾽ ἂν ἀπὸ ταύτης τῆς ὁμοιώσεως τῆς περὶ τὸν Ἡρακλέα ἐλάττωμά τι γεγονὸς περὶ τὸν ἀθλητὴν ἐν ἀρχῇ. οὕτω γὰρ τὸν ὅμοιον λόγον ἔξει ἡ παραβολή. ὡς γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ μὲν τῆς ἀρχῆς ἐλείπετο, ὕστερον δὲ ἐνίκησεν, οὕτω καὶ ὁ ἀθλητής. ὥστε εἰκὸς εἶναι αὐτὸν πεπτωκέναι, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑπομεῖναι.

53. Τὰ μακρὰ δ᾽ ἐξενέπειν ἐρύκει με τεθμὸς] Ἀρίσταρχος· εἰς νουμηνίαν ἐπιοῦσαν ὑποκείμενόν ἐστιν αὐτῷ ἀποδοῦναι τὸν ἐπινίκιον. πάντα γάρ, φησι, τὰ περὶ τὸν Ἡρακλέα καὶ Ἀλκυονέα μακρῶς διελθεῖν κωλύομαι. ποῖος δὲ τεθμός; ὁ νόμος οὖν τοῦ ἐγκωμίου. ὁ νόμος οὖν τοῦ ἐγκωμίου, φησὶ, κωλύει με μακραῖς παρεκβάσεσι χρῆσθαι. ὁ δὲ Ἀμμώνιος ὡμολογηκέναι φησὶ τὸν Πίνδαρον ἐν χρόνῳ τινὶ ἀποδώσειν τὸν ἐπινίκιον· ὁ νόμος οὖν οὗτος, ὃν διεστησάμεθα ἐγώ τε καὶ οἱ τοῦ ἀθλητοῦ περὶ τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ ἀποδώσω, κωλύει με μακρὰ γράφειν· οὐ γὰρ φθάσω· διὸ ἐποίσει.

55. Ὡραί τ᾽ ἐπειγόμεναι] τουτέστιν, ἐπείγουσί με αἱ ὧραι. ὁ δὲ νοῦς οὕτω· τὰ πολλὰ δὲ καὶ μακρῶν δεόμενα λόγων διηγεῖσθαι κωλύομαι ὑπό τε τοῦ καιροῦ κατεπείγοντος καὶ ὑπὸ τοῦ εἰωθότος θεσμοῦ. νενόμισται γὰρ τὰ τοιαῦτα διὰ συντόμου λέγεσθαι.

56. Ἴυγγι δ᾽ ἕλκομαι ἦτορ] ἴυγξ εἶδος ὀρνέου ἐρωτικοῦ. πόθεν δὲ ἡ ἴυγξ, ἣν οἱ μὲν φασιν Ἠχοῦς, οἱ δὲ Πειθοῦς γεγενῆσθαι θυγατέρα, ἥτις, φαρμάσσουσα τὸν Δία εἰς τὸν τῆς Ἰοῦς πόθον, κατὰ χόλον Ἥρας εἰς ὄρνεον μετεβλήθη, ᾧ κέχρηνται αἱ τὰ ἐρωτικὰ σκευάζουσαι γυναῖκες. ἐκ τούτου δὲ τὸ ὄρνεον ἴυγξ καλεῖται. ἴϋγγι οὖν, τῇ ἐπιθυμίᾳ φησίν. Ἄλλως. ὡς ἀπὸ φαρμάκου, φησὶ, καὶ ἴυγγος, ἕλκομαι τὴν ψυχὴν τῇ ἐπιθυμίᾳ, ᾗ ὑπεσχόμην ἐπιδείξασθαι τὸν ἐπινίκιον συντελέσας: διὸ τὰ περὶ τὸν Ἡρακλέα λέγειν κωλύομαι, σπεύδων τελειῶσαι τὸν ὕμνον, εἰς ὃν ὡμολόγησα χρόνον.

58. Ἔμπα καίπερ ἔχει] τῆς ἀναφορᾶς γενομένης περὶ τὸν Ἡρακλέα, καὶ εἰ τὸ μέσον ἔχω τῆς ἱστορίας, καὶ μεσοπορῶ κατὰ τὴν διήγησιν, ὅμως ἀνθέξομαι, καὶ οὐκέτι τοῦ λοιποῦ ἐπίσης ἐκκόψω* διὰ τὴν νουμηνίαν. ὁ νοῦς δέ· ὅμως οὖν, εἰ καὶ πολὺ τὸ μέσον ἔχει διάστημά ἡ τῆς Αἰγίνης θάλασσα πρὸς τὰς Θήβας, ἐπείγου καὶ ἀντίτεινε ταῖς τῶν ἐχθρῶν ἐπιβουλαῖς.

60. Ἀντίτειν᾽ ἐπιβουλίᾳ] ἰστέον, ὅτι ὁ

* *evagabor.*

λόγος πρὸς ἑαυτὸν φιλονεικεῖ. πρὸς ἑαυτὸν γὰρ τοῦτο λέγει ὁ Πίνδαρος· ἀντίτεινε τοῖς ἐπιβουλεύουσιν, οἷον, μὴ εἶκε τοῖς ἀντιτέχνοις, μὴ δίδου λαβὰς ὅτι παρεκβέβηκας· τῇ ἐπιβουλίᾳ αὐτῶν ἀντίτεινε, ἐναντιοῦ τῷ φθόνῳ, ὅ ἐστιν, ἀπόδος τὸν ἐπινίκιον τῇ ὡρισμένῃ ἡμέρᾳ. σφόδρα γὰρ τῶν πολεμούντων ἡμᾶς ἀντιδιδασκάλων καὶ ἀντιτέχνων φανησόμεθα καταβαίνοντες καὶ διαδύνοντες λαμπρῶς, ἐὰν μὴ παρεκβαίνωμεν. δοκεῖ δὲ ταῦτα τείνειν εἰς Σιμωνίδην, ἐπεὶ ἐκεῖνος παρεκβάσεσι χρῆσθαι εἴωθεν. καθυπέρτεροι οὖν ἐκείνων φανησόμεθα, ἐὰν μὴ παρεκβάσεσιν ἐπιμένωμεν. σφόδρα δείξομεν τῶν ἀντιπολεμούντων ὑπερέχοντες καταβαίνειν.

64. Φθονερὰ δ' ἄλλος ἀνὴρ] ἄλλος ἀνὴρ ὁ βάσκανος ἄλλος ἐχθρὸς, τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν τὴν κενὴν καὶ ματαίαν ἀφανῆ ἕξει. ὁ δὲ νοῦς· οὗτος γὰρ ἂν ὁ τὸν φθόνον ἐν ὀφθαλμοῖς ἔχων ἐχθρὸς, τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν καὶ τὴν ἐπ' ἐμοὶ προσδοκίαν κενὴν καὶ ματαίαν ἔχων καὶ τὸν σκοπὸν χαμαὶ καὶ ἀσκότως ἐνεχθέντα, ἐν τῷ τῆς ἀδοξίας καὶ λύπης σκότῳ σκοτασθήσεται ὁ βάσκανος. Ἄλλως. εἴ τις φθονεῖ ἡμῖν, φησὶ, τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἐν σκότει κυλίσει, τουτέστιν, οὐδὲν ἀνύσει φθονῶν ἐμοὶ, ἀλλ' ἐναποκρυβήσεται τῷ σκότῳ καὶ ζόφῳ, κυλισθήσεται αὐτὸς ἐν σκοτίᾳ, φθονῶν.

66. Ἐμοὶ δ' ὁποίαν ἀρετὰν ἔδωκε πότμος ἄναξ] ἐμοὶ δέ, φησιν, ἣν ἔδωκε τάξιν ὁ θεὸς καὶ ἡ εἱμαρμένη, ταύτην πεπίστευκα, ὅτι καὶ ὁ μακρὸς διαθέων χρόνος πληρώσει εὔμοιρον καὶ καλήν. ἢ οὕτως· ἣν δὲ ἔχω παρὰ θεοῦ δύναμιν ποιητικὴν, εὖ οἶδ', ὅτι κατὰ τὴν πεπρωμένην ὁ χρόνος ἐκτελέσει καὶ ἐκλάμψει.

71. Ἐξύφαινε γλυκεῖα καὶ τόδ' αὐτίκα φόρμιγξ] ἐργάζου δὴ οὖν καὶ πλήρου τοῦτο τὸ ποικίλον μέλος, ὦ γλυκυτάτη φόρμιγξ, σὺν τῇ Λυδίων ἁρμονίᾳ, ὅπερ ἐστὶ προσφιλέστατον τῇ τε Αἰγίνῃ καὶ τῇ Κύπρῳ. Οἰνώνη δὲ τὸ πρότερον ἐκαλεῖτο ἡ Αἴγινα, ἀπὸ Οἰνώνης τινός.

76. Ἔνθα Τεῦκρος ἀπάρχει] ἔνθα δὴ, καὶ ἐν ᾗ Κύπρῳ, ὁ τοῦ Τελαμῶνος παῖς ἡγεμονεύει. ὅ γε μὴν Αἴας κατέχει τὴν πατρῴαν Σαλαμῖνα λόγῳ· [ἐπεὶ πατρὶς αὐτοῦ ἡ Σαλαμίς·] ἐπεὶ ἐν Ἰλίῳ τελευτᾷ. ὁ γὰρ Τεῦκρος ἐλθὼν μετὰ τὴν ἅλωσιν Ἰλίου ἐν Σαλαμῖνι, καὶ ὑπονοηθεὶς ὑπὸ τοῦ Τελαμῶνος, ὡς αἴτιος γεγονὼς τοῦ φόνου τῷ Αἴαντι, φυγὼν ᾤκισε τὴν Κύπρον, καὶ ἔσχεν αὐτῆς τὴν ἀρχήν.

79. Ἐν δ' Εὐξείνῳ πελάγει] πᾶν τὸ γένος τῶν Αἰγινητῶν ὑμνεῖ, ὅτι πολλῶν τόπων ὑπῆρξεν. ἔστι δέ τις ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου καλουμένη Λευκὴ νῆσος, εἰς ἣν δοκεῖ τὸ Ἀχιλλέως σῶμα ὑπὸ Θέτιδος μετακεκομίσθαι· καὶ δρόμους τινὰς δεικνύουσι διὰ τὰ τοῦ ἥρωος γυμνάσια. ὅθεν καὶ ὁ Πίνδαρος φαεννὰν νῆσον τὴν Λευκὴν μεταληπτικῶς εἶπε. φαεινὸν γὰρ τὸ λευκόν ἐστι. Λευκὴ δὲ καλεῖται διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐννεοσσευόντων ὀρνέων, ἤτοι ἐρωδιῶν. φαντασίαν γὰρ τοιαύτην τοῖς πλέουσι παρέχει. Ἄλλως. τὴν λεγομένην Λευκὴν ἀκτὴν ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ, ἐν ᾗ πλεῖστοι ἐρωδιοὶ φαινόμενοι ἐκεῖθεν τοῖς πλέουσι μηνύουσιν αὐτήν. αὕτη καλεῖται καὶ Ἀχιλλέως δρόμος, ἐπειδὴ μνηστευομένου τοῦ Ἀχιλλέως τὴν Ἰφιγένειαν, ἀχθεῖσαν τε διὰ τὴν αὐτοῦ πρόφασιν εἰς Αὐλίδα, γενομένης ἀπλοίας τοῖς Ἕλλησιν εἰς Ἴλιον, ἠπείλησαν σφαγιάσαι ὑπὲρ εὐπλοίας, καὶ τῆς Ἀρτέμιδος αὐτὴν ἁρπασάσης καὶ ἐπὶ Ταύρους, τῆς Σκυθίας τόπον, ἀγαγούσης ἐπεδίωκεν ἐρῶν ὁ Ἀχιλλεὺς, καὶ συνηκολούθησε μέχρι ταύτης τῆς νήσου, τῆς λεγομένης Λευκῆς.

81. Θέτις δὲ κρατεῖ φθίᾳ] ἀντὶ τοῦ, ἐν Φθίᾳ. Φύλαρχός φησι, Θέτιν πρὸς Ἥφαιστον ἐλθεῖν εἰς τὸν Ὄλυμπον, ὅπως Ἀχιλλεῖ ὅπλα κατασκευάσῃ· τὸν δὲ ποιῆσαι. ἐρωτικῶς δὲ ἔχοντα τὸν Ἥφαιστον πρὸς τὴν Θέτιν, οὐ φησιν ἂν δώσειν αὐτῇ, εἰ μὴ αὐτῷ προσομιλήσαι· τὴν δὲ αὐτῷ ὑποσχέσθαι· θέλει μέντοι ὁπλίζεσθαι, ὅπως ἴδῃ, εἰ ἁρμόζει, ἃ ἐπεποιήκει, ὅπλα τῷ Ἀχιλλεῖ. ἴσην γὰρ αὐτὴν ἐκείνῳ ἔλεγε. τοῦ δὲ παραχωρήσαντος, ὁπλισαμένην τὴν Θέτιν φυγεῖν· τὸν δὲ οὐ δυνάμενον καταλαβεῖν, σφύραν λαβεῖν καὶ πατάξαι εἰς τὸ σφυρὸν τὴν Θέτιν· τὴν δὲ κακῶς διατεθεῖσαν ἐλθεῖν εἰς Θετταλίαν καὶ ἰασθῆναι ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, τῇ ἀπ' ἐκείνης Θετιδείῳ καλουμένῃ. ἔοικε δὲ ὁ Πίνδαρος μνημονεύειν τοῦ Θετιδείου, περὶ οὗ ἐν πρώτῳ Φερεκύδης οὕτω γράφει· (Fragm. p. 93. Sturz.) "Ἔπειτα Πηλεὺς ᾤχετο εἰς Φθίαν, καὶ Θέτιν ἐπὶ τῶν ἵππων τούτων ἄγων, οἰκεῖ ἐν Φαρσάλῳ, καὶ ἐν Θετιδείῳ, ὃ καλεῖται ἀπὸ τῆς Θέτιδος ἡ πόλις. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἡ δὲ Θέτις ἄρχει καὶ δεσποτεύει τῆς Φθίας, ἔνθα ἐστὶ καὶ τὸ Θετίδειον ἱερὸν, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀνδρομάχῃ (v. 19.).

82. Νεοπτόλεμος δ' Ἀπείρῳ διαπρυσίᾳ] ὅ γε μὴν Νεοπτόλεμος ὁ Ἀχιλλέως παῖς ἄρχει τῆς πολλῆς Ἠπείρου, ἐν ᾗ οἱ ἔξοχοι πρῶνες καὶ πρὸς τροφὴν βοῶν ἐξαίρετοι τυγχάνουσιν, ἐκ Δωδώνης τὴν ἀρχὴν ἔχοντες, καὶ περαιούμενοι πρὸς τῷ Ἰονίῳ πόρῳ. λέγεται δὲ, ὅτι μετὰ τὰ ἐν Ἰλίῳ ταύτης τῆς Ἠπείρου ἦρξεν ὁ Νεοπτόλεμος. Ἄλλως. τὰ ἄκρα τῶν ὀρῶν. βουβόται πρῶνες, οἱ καλλίστους βοῦς τρέφοντες τόποι. λέγονται γὰρ ἐκ τοῦ γένους τῶν τοῦ Γηρυονέως βοῶν αὐτόθι μεμενηκέναι, κλέψαντος παρ' Ἡρακλέους Λαρίνου τινὸς, ἀφ' οὗ καὶ λάρινοι καλοῦνται οἱ ἐκεῖ βόες, μνήμην τοῦ τὸ γένος καταστήσαντος τῇ προσηγορίᾳ φυλάτ-

τοντις*. τὸ δὲ διαπρυσίᾳ, ἀντὶ τοῦ, διηνεκεῖ, φησὶν, οἷον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι πέρατος, οὐ μέρους τῆς Ἠπείρου, ἀλλ' ὅλης. Ἀπείρῳ γὰρ ἀντὶ τοῦ Ἠπείρῳ φησί. Βουβόται δὲ οἱ βουκόλοι. βουτρόφος γὰρ ἡ Ἤπειρος.

88. Παλίου δὲ πὰρ ποδὶ λατρείαν Ἰαωλκὸν] τὴν δὲ κειμένην Ἰωλκὸν πρὸς τοῖς κάτω μέρεσι τῆς Θεσσαλίας ὁ Πηλεὺς πορθήσας διὰ τὴν Ἀκάστου ἐπιβουλὴν δούλην παρέδωκεν τοῖς Θετταλοῖς, τουτέστιν ὑπήκοον. ἔστι δὲ ἡ Ἰωλκὸς τῆς Μαγνησίας, ἥτις πρὸς τοῖς τέρμασι τοῦ Πηλίου ὄρους κεῖται. ἔστι δὲ ἡ αἰτία τῆς δουλείας αὕτη. Ἱππολύτου θυγάτηρ γέγονε Κρηθηῒς Ἀκάστου γαμετὴ, ἥτις τῷ Πηλεῖ ἐρωτικῶς διατεθεῖσα καὶ μὴ πείσασα συνελθεῖν αὐτὸν, φθάσασα τῷ Ἀκάστῳ ὡς ἄσεμνον, ἢ βίαιον, διέβαλεν. ὁ δὲ κατακούσας καὶ προφατισάμενος ἤγαγεν ἐπὶ τὰ ἀπέρημα τοῦ Πηλίου, καὶ καταλείψας θηρίοις ὑποπεσεῖν αὐτὸν, ὑπαναχωρεῖ. φασὶ δὲ, τοὺς θεοὺς τῆς σωφροσύνης οἰκτείραντας τὸν Πηλέα, Ἥφαιστον ἐξαποστεῖλαι· τὸν δὲ μάχαιραν ἔχοντα τῷ Πηλεῖ δωρήσασθαι, ᾗ τα προσπίπτοντα τῶν θηρίων διαχρώμενος εἰς Θεσσαλίαν κατῆλθε. καὶ κατελθὼν κατεπολέμησεν Ἄκαστον καὶ τὴν Ἰωλκόν. ὁ δὲ νοῦς· ἀλλὰ μὴν καὶ τὴν παρὰ τοῖς τέρμασι τοῦ Πηλίου ὄρους κειμένην Ἰωλκὸν ὑπήκοον καὶ δούλην ἔδωκε. νικήσας ἐν πολέμῳ, διὰ τροπαίου ὁ Πηλεὺς πρότερον οὖσαν Μαγνησίας, καὶ αὐτὴν ὑπέταξε Θεσσαλοῖς, εἰς πρόφασιν τιμωρίας, ταῖς τοῦ Ἀκάστου γυναικὸς Κρηθηΐδος ἐπιβουλαῖς ἀποχρησάμενος. αὕτη γὰρ δολίως ἐπεβούλευσε τῷ Πηλεῖ.

95. Τᾷ Δαιδάλου δὲ μαχαίρᾳ] Δαιδάλου μάχαιραν τὸν δόλον εἶπε, τμητικὸν γεγονότα εἰς ἀπώλειαν, παρόσον δολίᾳ τέχνῃ χρησάμενος ἐπεβούλευσεν. ὁ γὰρ Δαίδαλος ἐκ Κρήτης εἰς Σικελίαν ἀφικόμενος πρὸς Κώκαλον, βασιλεύοντα τῆς Καμίκου, πείθει τὰς θυγατέρας Κωκάλου διὰ τῆς ὀροφῆς ποιῆσαι καταῤῥοῦν, δι' οὗ ἐκχυθὲν θερμὸν ὕδωρ ἐπενεχθήσεται τῷ Μίνῳ λουομένῳ· καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἀπόλωλεν ὁ Μίνως· τούτῳ οὖν τῷ τρόπῳ φησὶ κεχρῆσθαι τὸν Ἄκαστον. ἀφῆκε γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἐρημίας, ὡς ἀπολούμενον ὑπὸ τῶν Κενταύρων διὸ μετῆλθεν αὐτόν. καὶ πιθανώτερόν ἐστι τὸν, δὲ, σύνδεσμον ἀντὶ τοῦ, γὰρ, παρειλῆφθαι· τῇ γὰρ Δαιδάλου μαχαίρᾳ ὁ Ἄκαστος αὐτῷ δόλον ἐφύτευσε. Δίδυμος δέ φησι· γράφειν δεῖ διὰ τοῦ ω μεγάλου· Δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ δόλον ἤρτυε, παρελόμενος αὐτοῦ κρύφα, ἵνα χωρὶς ἀμυντηρίου ἁλοὺς ὑπὸ τῶν Κενταύρων φθαρῇ. ταῦτα δὲ ἱστοροῦσι πολλοὶ μὲν, ἀτὰρ δὴ καὶ Ἡσίοδος, λέγων οὕτως· (Fragm. p. 444. Lips.)

Ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
Αὐτὸν μὲν σχέσθαι, κρύψαι δ' ἀδόκητα μάχαιραν
Καλὴν, ἥν οἱ ἔτευξε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
Ὡς τὴν μαστεύων οἶος κατὰ Πήλιον αἰπὺ
Αἶψ' ὑπὸ Κενταύροισιν ὀρεσκώοισι δαμείη.

Δαιδάλου δὲ εἶπε τὴν μάχαιραν διὰ τὸ ὑπὸ Ἡφαίστου κατεσκευάσθαι· ἐπιεικῶς δὲ τὰ Ἡφαίστου ἔργα δαίδαλά φησι· (Hom. Iliad. σ'. 481.)

Ποίει δαίδαλα πολλ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.

ὁ δὲ νοῦς· ὅστις, φησὶν, Ἄκαστος τὸν τοῦ Δαιδάλου τρόπον ἀναλαβὼν, καὶ τὴν ἐκείνου τῶν δόλων μάχαιραν, ἐμηχανᾶτο κατ' αὐτοῦ θάνατον, οὐχ ὅτι Δαιδάλου εἶχε ξίφος ἀλλ' ὅτι τὸν δόλον ἐῴκει τῷ Δαιδάλῳ ὁ Ἄκαστος.

98. Ἄλαλκε δὲ Χείρων καὶ τὸ μόρσιμον] ἀμφίβολον, πότερον τὸ μόρσιμον ἔκφερε καὶ ἔξω ἔφερε τὸν κίνδυνον καὶ τὸν θάνατον αὐτῷ τὸν πεπρωμένον, ἢ οἷον. ἐξέφερε καὶ ἐπιδείκνυε τὸ πεπρωμένον, τουτέστιν, ἐξέφερε καὶ ἔσωζε τῶν κινδύνων. ὁ δὲ νοῦς· ἀλλὰ βοηθὸν ἔχων Χείρωνα, τὸν ἐχθρὸν ἐτιμωρήσατο, καὶ οὕτως ὑπὸ τῆς πεπρωμένης διεσώθη, τὸν κίνδυνον διελθών.

101. Πῦρ δὲ παγκρατὲς] τὸ πάντων κρατοῦν καὶ δεσπόζον διὰ τὸ φθαρτικὸν τῆς δυνάμεως. οἱ δὲ φυσικώτερον ἀκούουσι τὸν λόγον, τὴν τῶν θεῶν φύσιν εἰς πῦρ ἀνάγοντες. ὅτι δὲ, καθ' ὃν καιρὸν ἡ Θέτις γάμῳ συνήπτετο τῷ Πηλεῖ, εἴς τε πῦρ καὶ εἰς λέοντα καὶ εἰς διαφόρους ἰδέας μετέβαλλεν ἑαυτῆς τὴν φύσιν, μὴ βουλομένη γαμηθῆναι τῷ Πηλεῖ, καὶ Ὅμηρος μαρτυρεῖ (Iliad. σ'. 432. sq.)

Ἐκ μέν μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν
Αἰακίδῃ Πηλῆϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν
Πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα.

Ἄλλως. φαίνεται ἐκ τούτων ἡ Θέτις μὴ βουλομένη γαμηθῆναι Πηλεῖ· μετεβάλλετο οὖν ὥσπερ ὁ Ὁμηρικὸς Πρωτεύς. οὔτε οὖν τὸ πῦρ, εἰς ὃ μετέβαλεν, οὔτε οἱ τῶν λεόντων ὄνυχες καὶ ὀδόντες ἤνυόν τι, σχάσας οὖν καὶ ἐπισχὼν τοὺς ὄνυχας καὶ τοὺς ὀδόντας ἔγημε τὴν Θέτιν ὁ Πηλεύς. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, οἳ, ὅταν λήγωσι τῆς ἐργασίας, σχάζουσι τὰς κώπας. ὁ δὲ νοῦς· τὸ δὲ λεόντων κρατοῦν πῦρ, ᾧ ἀπείκαζεν ἑαυτὴν ἡ Θέτις, καὶ τὴν θρασεῖαν τῶν θηρίων φύσιν, καὶ τὴν ἀκμὴν ἐπισχὼν καὶ παύσας τῶν ὀδόντων, οὕτω λοιπὸν ἔγημεν αὐτὴν τὴν ἐνδοξοτάτην τῶν Νηρεΐδων, καὶ γέγονε τῶν οὐρανίων θεατὴς ἀκρι-

* v. Apollod. Fragm. p. 1160.

βως· ἐπειδὴ λέγεται ἀπειλῆφθαι ἐν οὐρανῷ, ἀθανασίᾳ τιμηθείς.

107. Εἶδε δ' εὔκυκλον ἕδραν] εἰ μὲν φυσικώτερον τὸν οὐρανὸν ἀπέδοσαν, διὰ τὸ σφαιροειδὲς, ἀλλ' ἐναντιοῦται αὐτοῖς τὰ τῆς ἱστορίας. οὐ γὰρ τὸν οὐρανὸν ὁ Πηλεὺς ἐθεάσατο. ἀκουστέον οὖν τὸ παρὰ τὸ Πήλιον τῶν θεῶν κυκλοτερὲς συμπόσιον, ὅπερ συνετελέσθη τοῖς τοῦ Πηλέως γάμοις. λείπει οὖν ἡ ἐπὶ, ἵν' ᾖ ἐφ' ἧς ἕδρας καθίσαντες οἱ θεοὶ, οἵ τε Ὀλύμπιοι καὶ οὐράνιοι, δῶρα ἔδωκαν αὐτῷ. ἕδρας δὲ, ἢ τοῦ Ὀλύμπου. ὁ δὲ νοῦς· ἐθεάσατο δὲ τὴν ἕδραν καὶ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τοὺς θεοὺς τοὺς θαλαττίους καὶ τοὺς οὐρανίους, οἵ τινες αὐτῷ καὶ τοῦτο ἐδωρήσαντο, φανερώσαντες τὸ ἑαυτῶν κράτος καὶ τὸ γένος ἐν ὀφθαλμοῖς· ἢ ὅτι ὁ Ποσειδῶν ἵππους, Ἥφαιστος δὲ μάχαιραν δῶκε, καὶ οὕτω μέχρις ἐκγόνων αὐτοῦ παρέπεμψε τὴν εὔκλειαν.

110. Δῶρα καὶ κράτος ἐξέφηναν] ἀμφίβολον, πότερον διεσήμηναν τὸ κράτος τοῦ Πηλέως αὐτῷ, ὧν κρατήσει τόπων, ἢ διεσήμηναν ἐν τῷ γάμῳ αὐτῷ, ὅτι ἔσται οὕτως ἐγγενὲς, ὥστε καὶ ἐγγόνοις καταλιπεῖν, ἢ τὸ ἑαυτῶν κράτος οἱ θεοὶ ἐξέφηναν αὐτῷ, τουτέστι τὴν ἑαυτῶν φύσιν καὶ δύναμιν καὶ τὸ ἐγγενὲς αὐτοῖς, οὐ μεταβαλόντες τὴν μορφὴν ὡς ἔθος θνητοῖς φαντάζεσθαι θεοὺς, ἀλλ' ἐν ταῖς ἰδίαις μορφαῖς ὤφθησαν αὐτῷ. ἢ τὸ κράτος, τὸ πεπρωμένον αὐτῷ.

112. Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατὸν] οὐκ ἔστι, φησὶ, Γαδείρων περάσαι τὰ ἐπέκεινα· ζόφος γὰρ καὶ ἀφάνεια. ὑποστρέφων μὲν οὖν εἰς τὰ ὀπίσω ἄγει τὴν ναῦν· ἀλληγορικώτερον λέγειν βουλόμενος, ὅτι οὐκ ἔστι δυνατὸν εἰς πάντας τοὺς ἐπαίνους χωρεῖν [τοῦ Τιμασάρχου]. ἐπάγει γοῦν, ὅτι οὐκ ἔστι δυνατὸν τὸν πάντα λόγον καὶ ἔπαινον τῶν ἐκγόνων τοῦ Αἰακοῦ διελθεῖν, ὥσπερ οὐδὲ Γαδείρων ἐπέκεινα. Γάδειρα γὰρ πόλις μέχρι τῶν στηλῶν Ἡρακλέους, ἔνθα τὸ τέλος ἐστὶ τοῦ πλεῖν καὶ τοῦ ὁδεύειν. περαιτέρω γὰρ λοιπὸν ὁ Ὠκεανὸς, καὶ πάντα ἀφανῆ, ζόφου ὄντος. τὰ ἐντεῦθεν οὖν τῶν Γαδείρων τῆς Εὐρώπης ἐστίν. εἰς δύο γὰρ διῄρητο τὸ παλαιὸν μέρη ἡ οἰκουμένη, Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν. ὁ δὲ νοῦς· ὥσπερ οὐκ ἔστιν ἐσωτέρω * πλεῖν ἐπὶ τὴν δύσιν, ἐπειδὰν ἅπαξ τὶς ἐπὶ τὰ Γάδειρα ἀφίκηται, ἀλλ' ἐπιστρεπτέον ἐστὶ ἐπὶ τὴν Εὐρώπην διὰ τὸ μὴ εἶναι ἔτι πλεῖν, οὕτω καὶ ἐπὶ πάντα τῶν Αἰακιδῶν τὸν ὕμνον ἀφικέσθαι οὐ δυνατόν. μὴ πλέε γοῦν, φησὶ, πρὸς ζόφον ἔξω τῶν Γαδείρων, ἀλλὰ στρέφε τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν Εὐρώπην. ἔντεα γὰρ ναὸς περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ναῦν, εἶπε. διατί δὲ τοῦτό φησι, διασαφήσει.

116. Ἄπορα γὰρ λόγον Αἰακοῦ παίδων] διὸ μετάστρεφε τὸν λόγον ἐπὶ τὰ δυνατὰ, ὥσπερ τινα ναῦν, ἐπὶ τοὺς ἱερονίκας.

118. Θεανδρίδαισι δ' ἀεξιγυίων ἀέθλων] φατρία τις ἀπό τινος Θεάνδρου προγόνου ἐνδόξου τῶν περὶ Τιμάσαρχον, ᾧ γέγραπται ἡ ᾠδή. ἦλθον οὖν κάρυξ, φησὶν, ἕτοιμος τοῖς Θεανδρίδαις τῶν αὐξόντων τὰ σώματα ἄθλων, καὶ τοὺς ἐν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ (ἄθλους.)

123. Ἔνθα πεῖραν ἔχοντες] ἔνθα τοῖς ἀγῶσιν ἀπόπειραν λαβόντες καὶ γνῶσιν τῆς ἀγωνίας σχόντες, οὐδέποτε ἄνευ στεφάνων εἰς τὴν οἰκείαν ἐληλύθασι, τῶν ἔνδοξον καρπὸν φερόντων στεφάνων.

126. Πάτραν νὶν (sic) ἀκούομεν] τὴν πατρίδα σου ταύτην ἀκούομέν, φησι, τὴν τῶν Θεανδριδῶν, ὦ Τιμάσαρχε, προέχουσαν τοῖς [τῶν ᾠδῶν] ἐπινικίοις. τὸ γὰρ πρόπολον ἔμμεναι (29), τουτέστι, προϋπάρχουσαν εἶναι. ὁ δὲ νοῦς· τοιγαροῦν ἀκούομεν, ὦ Τιμάσαρχε, τὴν πατρίδα τὴν σὴν τοῖς ὕμνοις τοῖς ἀπὸ τῆς ὑμετέρας νίκης θεραπεύεσθαι, καὶ εἶναι ὑπηρέτιν τῶν ὑμετέρων νικῶν.

129. Εἰ δέ τοι μάτρωϊ μ' ἔτι Καλλικλεῖ] μήτρως, ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφός. ὁ δὲ λόγος· εἰ δὲ τῷ σῷ ὕμνῳ κελεύεις ἔτι με θεῖναι στήλην πρὸς πάροδον, καὶ μνησθῆναι τοῦ τῆς μητρός σου θείου Καλλικλέος, μνησθήσομαι. ἢ οὕτως· εἰ δὲ δὴ καὶ τῷ Καλλικλεῖ τῷ τῆς μητρός σου θείῳ κελεύεις ἔτι στήλην τινὰ ἀναστῆσαι τῆς Παρίου λίθου λευκοτέραν, προσληπτέον ἔξωθεν τὸ, ποιήσω, τουτέστι λαμπρῶς ὑμνήσω κἀκεῖνον. τοῦτο δὲ εἴρηκεν, ὡς διαστάσεως † γεγονυίας ἐν ἀρχῇ· ὅτι μνησθήσεται διὰ τῆς ᾠδῆς τοῦ Καλλικλέος, φησίν. ἀλληγορικῶς δὲ τὸ ποίημα στήλην λέγει. Πάριος δὲ λίθος ἐστὶν ὁ καλούμενος Λύγδινος.

133. Ὁ χρυσὸς ἑψόμενος] τουτέστιν, ὡς τὸν χρυσὸν ποιεῖ τὸ πῦρ διαυγέστερον, οὕτω τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ὁ ὕμνος διαφανεστέρους καὶ τοῖς βασιλεῦσιν ἴσους· τουτέστιν οὕτω λάμπει, ὥσπερ οἱ ἀγαθοὶ ὑμνούμενοι λάμπουσιν.

138. Κεῖνος ἀμφ' Ἀχέροντι ναιετάων] ἐκεῖνος ὁ Καλλικλῆς, φησιν, εἰ καὶ τέθνηκεν ἤδη, τῆς ἐμῆς εὐφημίας τυγχανέτω· ὡς τετελευτηκότος δὲ αὐτοῦ εὕρημα ἐχέτω, φησὶ, τὴν ἐμὴν γλῶσσαν εἰς τὸν ὕμνον αὐτοῦ, τὴν ὑμνοῦσαν (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, κελαδῆτιν) Καλλικλέα Ἴσθμια (νενικηκότα), τοῦτό φησιν, ὅτι ἐν τῷ τοῦ Ποσειδῶνος ἀγῶνι, τῷ Ἰσθμικῷ ἐστέφθη παρὰ τῶν Κορινθίων Καλλικλῆς.

144. Τὸν Εὐφάνης ἐθέλων] ὅν τινα Καλλικλέα καὶ ὁ Εὐφάνης ὁ πρεσβύτερος τῶν

* ἐξωτέρω vel προσωτέρω.

† f. διστάσεως.

τῶν προγόνων, ὦ Τιμάσαρχε, ᾄσει καὶ ὑμνήσει, δηλαδὴ ὡς ἀποθανόντα ἀποθανών· ὡς ὅτι καὶ ἐν ᾅδου εἰσὶν οἱ θαυμάζοντες τοὺς ἀρίστους, καὶ ὅτι αἴσθησίς ἐστιν ἐν αὐτοῖς. ἢ οὕτως· ὁ Εὐφάνης οὗτος ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους Τιμασάρχῳ παλαίτερός τις καὶ τῶν σοφῶν καὶ τῶν συγγραψάντων ἐπαίνους. λέγεται δὲ πάππος εἶναι τοῦ νικηφόρου πρὸς μητρός. ἢ οὕτω· τοῦτο ἐπιπεφώνηκεν, ὡς τοῦ Εὐφάνους καὶ Καλλικλέους ἡλικιωτῶν ὄντων. διό, φησιν, ἐκεῖνος ὁ ἡλικιώτης ᾄσεται καὶ ὑμνήσει τὸν Καλλικλέα, τοὺς δὲ ἄλλους ὑμνήσουσιν οἱ ἡλικιῶται· τουτέστι, σὲ οἱ ἡλικιῶται ὑμνήσουσι, τὸν δὲ Καλλικλέα ὁ Εὐφάνης.

148. Τὰ δ' αὐτὸς ἄν τις τύχῃ, ἔλπεταί τις ἕκαστος] ἕκαστος γάρ, φησιν, οἴεται ταῦτα ὑπάρχειν ἐξοχώτατα, ἅπερ αὐτὸς εἶδε. τοῦτο δὲ λέγει, ὡς τοῦ Εὐφάνους παρατετυχηκότος, ὅτε ὁ Καλλικλῆς ἐνίκα τὰ Ἴσθμια. διὸ ὑμνήσει αὐτὸν, ἅτε παρατετυχηκὼς καὶ ἑωρακὼς ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ Ὀρσοτριαίνα αὐτὸν νικήσαντα. ἢ οὕτω· ταῦτά γε μὴν ὅπως ἂν τύχῃ λέγων, ἐλπίζει καὶ πείθεται αὐτὸς ἐξαιρέτως καὶ ὑπὲρ τοὺς λογίους εἰρηκέναι ἔνιοι δὲ οὕτως· ἅπερ δὴ ἄν τις τύχῃ θεασάμενος, ταῦτα δοκεῖ καὶ ἀκριβέστερον διατιθέναι, καὶ κάλλιον οὕτω νοεῖν τῶν ἄλλων.

151. Οἷον αἰνέων κε Μελησίαν] ὁ Ἀρίσταρχος ψιλοῖ τὸ, οἷον. ὁ δὲ λόγος μόνον ἄν τις ἐπαινῶν τὸν Μελησίαν τὰς ἀνανταμένας ἔριδας παρὰ τῶν ἄλλων στρέφοι, καὶ καταπαλαίοι ϗ καταγωνίζοιτο. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παλαιόντων. δύναται δὲ καὶ δασέως ἀναγινώσκεσθαι τὸ οἷον, θαυμαστικῶς, ὡς φησι Δίδυμος. ἐλλείπει δὲ τὸ τίς. οἷόν τις τοῦτον τὸν Μελησίαν ἐπαινῶν τὰς τῶν ἄλλων ἔριδας καταπαλαίοι, οἷον καὶ περιγίνοιτο; διαπρέπει γάρ· ὥστε τοὺς φθονοῦντας μηδὲν ἀνύειν. παρεῖται δὲ τὸ τίς. ἐστι γάρ· ἔριδα στρέφοι τὶς ῥήματα πλέκων, οἷον ἄν, τὶς αἰνέων τὸν Μελησίαν. ὁ δὲ νοῦς· μόνον δὲ ἄν τις αἰνέων καὶ ὑμνῶν τὸν Μελησίαν, τὸν ἀλείπτην τοῦ Τιμασάρχου τὴν ἔριδα καὶ τὴν φιλονεικίαν ἀποστρέψαι, τὴν παρὰ τῶν ἄλλων δηλαδή.

153. Ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἕλκει] τοῦτό ἐστι καὶ ἐπὶ τοῦ Μελησίου ἀκούειν, ὥς φησι Δίδυμος, οἷον, ἀκαταπάλαιστός ἐστι πρὸς τὸν ἕλκοντα αὐτὸν ἐν λόγοις, ὡς καὶ λογίου ὄντος τοῦ Μελησίου. οἱ δὲ ὅτι ὁ νικῶν. τάχα δὲ ὁ νικηφόρος κάλλιον ὑμνεῖ· ἀπάλαιστος οὖν, φησὶ, ϗ ἀνίκητος [τοῖς,] ϗ ἐν τοῖς λόγοις, ϗ ὁ δυνάμενος παραλογισθῆναι. ἀπὸ τῶν παλαιόντων δὲ πάλιν ἡ μεταφορὰ, καὶ τροπικαὶ αἱ λέξεις ἀπὸ τῆς ἀθλήσεως. ἐάν τίς, φησιν, αὐτὸν εἰς λόγους ἕλκει, οὐ πίπτει, ἀλλ' ἐστιν ἀκαταπάλαιστος. ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπαινοῦντος αὐτὸν ἀκοῦσαι, ἐφ' οὗ προεῖπεν, τὸ, οἷον, αἰνέων κε Μελησίαν. τὰ δὲ ἑξῆς ἐπὶ τοῦ Μελησίου λέγει.

155 Μαλθακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς, τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος] καὶ ταῦτα ἐπὶ τοῦ Μελησίου. οὗτος δέ ἐστι τὸ γένος Ἀθηναῖος. ταῦτα δέ φησιν, ὡς τοῦ Τιμασάρχου ὑπὸ τοῦ Μελησίου ἀληλειμμένου. Ἔφεδρος οὖν τοῖς ἐχθροῖς, ὁ ἐπικείμενος τοῖς ἐχθροῖς, ὁ ἐφεδρεύων, καὶ ἐπιτηρῶν. ἀθλητικὸν δὲ τὸ νόημα, οἷον ἀντὶ τοῦ, δυσκαταγώνιστος. προκεκληρωμένοις γὰρ καὶ προκεκμηκόσι τοῖς προηγουμένοις πρὸς ἀλλήλους, ἀκοπίατος ἐφέστηκε. τὸ δὲ τραχὺς ἀντὶ τοῦ φοβερὸς, ἐπαχθής. ὁ δὲ νοῦς ὅλος· πρᾶος μὲν καὶ προσηνὴς τοῖς ἀγαθοῖς καὶ φίλοις, χαλεπὸς δὲ τοῖς ἐναντίοις ἐφεδρευτής.

Carmen V.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ πέμπτου τῶν Νεμέων εἴδους.

ΤΗΣ πέμπτης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ἕνδεκα. Τὸ α' δίμετρον ἰαμβικὸν ἀκατάληκτον. Τὸ β' δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον. Τὸ γ' ἐγκωμιολογικὸν

παρὰ τὴν τελευταίαν συλλαβήν. Τὸ δ' δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ε' ἐγκωμιολογικόν. Τὸ ϛ' ὁμοίως τῷ β'. Τὸ ζ' τὸ αὐτό. ἡ δὲ τί (in ὅτι) ἐμηκύνθη, ὡς καταλήξασα. Τὸ η' Εὐριπίδειον. Τὸ θ' ἰαμβέλεγος. Τὸ ι' ἰαμβικὸν δίμετον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ια' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων ἕνδεκα. Τὸ α' χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ β' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ γ' ἐγκωμιολογικόν. Τὸ δ' Εὐριπίδειον. Τὸ ε' προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ϛ' Εὐριπίδειον. Τὸ ζ' ἐπιωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ η' χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ θ' ἐπιχοριαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, διὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τοῦ τροχαίου συζυγίαν. καί ἐστι Σαπφικὸν πλεονάζον μιᾷ συλλαβῇ κατὰ τὸν ἴαμβον ἐξηλλαγμένον. Τὸ ι' ἰαμβέλεγος λειπούσης τῆς ἀρχῆς. Τὸ ια' Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. καὶ ἡ τελευταία ἀπόδοσις τὸ, χάρισιν ἐξέτεινεν.

---

1. Οὐκ ἀνδριαντοποιός εἰμι] φασὶν ὅτι οἱ οἰκεῖοι τοῦ Πυθέου ἦλθον πρὸς αὐτὸν, παρακαλοῦντες, ὅπως γράψῃ ἐπινίκιον. Πινδάρου δὲ αἰτήσαντος τρεῖς (·) δραχμὰς, ἔφασαν ἐκεῖνοι, κάλλιον εἶναι χάλκεον ἀνδριάντα ποιῆσαι τῆς αὐτῆς τιμῆς, ἢ τὸ ποίημα. χρόνῳ δὲ ὕστερον γνωσιμαχήσαντες ἦλθον τὸ αὐτὸ διδόντες. ὁ δὲ ἐξονειδίζων αὐτοὺς οὕτως ἤρξατο, καί φησι, μὴ κατασκευάζειν ἔργα τὴν αὐτὴν κατέχοντα χώραν, καθὼς οἱ ἀνδριαντουργοὶ τοὺς χαλκοῦς ἀνδριάντας, ἀλλὰ τὰ ποιήματα, ἅπερ πανταχόσε διϊκνεῖται, ὥστε τὴν ἀρετὴν τῶν ἐπαινεθέντων πολλοῖς εἶναι δήλην. ὁ δὲ νοῦς· οὐκ εἰμί, φησιν, ἀνδριαντοποιὸς, ὥστε ἀργὰ καὶ ἀκίνητα ἐργάζεσθαι ἀγάλματα ἐπ' αὐτῆς τῆς βαθμίδος ἑστῶτα διηνεκῶς, καὶ οὐ δυνάμενα ἀλλαχοῦ τὴν τοῦ νικηφόρου διαβοᾷν εὐδοξίαν. ἐνδείκνυται δὲ διὰ τούτων, ὅτι οἱ λόγοι πάντων εἰσὶ βελτίους.

4. Ἀλλ' ἐπὶ πάσης ὁλκάδος] ὁλκὰς εἶδος φορτηγοῦ πλοίου ἄκατος δὲ πλοῖον βραχύτατον. ὁ δὲ λόγος· διὰ παντὸς οὖν πλοίου φορτηγοῦ τε καὶ μικροτέρου, ὦ γλυκεῖά μου ᾠδὴ, πορεύου, ἐκβοῶσα πρὸς πάντας τὰς τοῦ Πυθέου νίκας. τὸ δὲ Νικῆ (sic v. 9.) κατὰ μετάθεσιν τοῦ α εἰς η.

10. Οὔπω γένυσι (sic) φαῖνεν τέρειναν] ἀλληγορεῖ, βουλόμενος σημῆναι τὸν ἀγένειον ἀπὸ τῆς κυπριζούσης ἀμπέλου. ἡ δὲ ὀπώρα οὐκ ἔστι τῆς οἰνάνθης μήτηρ, ἀλλὰ τοὐναντίον. προανθεῖ γὰρ πρῶτον· εἶτα ὀπώρα γίνεται. χρῆται δὲ τῇ τοιαύτῃ ἀναστροφῇ συνετῶς *· ὡς (Nem. ix. 114) "Ἁσυχία φιλεῖ μὲν συμπόσιον." οὐ γὰρ ἡ ἡσυχία φιλεῖ τὸ συμπόσιον, ἀλλὰ τὸ συμπόσιον τὴν ἡσυχίαν. Δίδυμος δὲ, βέλτιόν, φησι, μὴ τὸν καρπὸν, ἀλλὰ τὴν ὥραν ἀκούειν, καθ' ἣν ὁ καρπὸς ὁμωνύμως πεπαίνεται. ὅτι δὲ καλοῦσι τὸν καιρὸν ὀπώραν, Ὅμηρος· (Odyss. ξ' 384)

Καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι, ἢ ἐν θέρει, ἢ ἐν ὀπώρῃ.

θέλει οὖν λέγειν, ὅτι οὔπω καιρὸν τοῦ γενειάσκειν ἔχων. οἰνάνθην γὰρ κατὰ μεταφορὰν τὸν ἴουλον εἴρηκε, τουτέστι τὴν πρώτην τῶν γενειάδων ἀνάφυσιν μήτηρ δὲ τοῦ γενειάσκοντος γίνεται ἡ ὥρα. ὁ δὲ νοῦς· οὐδέπω ἐν τῇ γενειάδι δεικνὺς τὴν ἁπαλὴν ὥραν καὶ ὀπώραν, τουτέστιν, οὐδέπω γενειάσκων. τὸ δὲ σχῆμα, περίφρασις ἐξ ἀλληγορίας· οὔπω τῆς ἁπαλῆς οἰνάνθης τὴν μητέρα ὀπώραν φαίνων, ἅπερ ἐστὶν ὥραν, ὡς Ὅμηρος· (Odyss. μ'. 76.) "οὔτ' ἐν θέρει, "οὔτ' ἐν ὀπώρῃ," ἀντὶ τοῦ, τῷ ὀπωρινῷ καιρῷ.

12. Ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηνὸς ἥρωας] συλλήψει κέχρηται, ἀπὸ Κρόνου καὶ Ζηνὸς καὶ Νηρεΐδων λέγων εἶναι τοὺς Αἰακίδας. Αἰακὸς γὰρ Διὸς, Αἰακοῦ δὲ καὶ Ἐνδηΐδος τῆς Χείρωνος Τελαμὼν καὶ Πηλεὺς, ὁ δὲ Χείρων Κρόνου. πάλιν ἀπὸ τῶν Νηρεΐδων Φῶκος καὶ Ἀχιλλεύς· Ἀχιλλεὺς μὲν γὰρ παῖς Θέτιδος, ἔκγονος ὢν Αἰακοῦ· Φῶκος δὲ Ψαμάθης Νηρηΐδος καὶ αὐτῆς ἐξ Αἰακοῦ. ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηνὸς Τελαμὼν καὶ Πηλεύς· Κρόνου μὲν γὰρ Χείρων καὶ φιλύρας, Χείρωνος δὲ Ἐνδηΐς, Ἐνδηΐδος δὲ Τελαμὼν καὶ Πηλεὺς ἐξ Αἰακοῦ. τούτους οὖν Κρόνου καὶ Ζηνὸς ἀπὸ χρυσῶν Νηρηΐδων φυτευθέντας ἐγέραιρε, τίς; ὁ Πυθέας νικήσας, ὡς ἂν προγόνους αὐτοῦ καὶ κτίστορας. ὁ δὲ νοῦς· τοὺς δὲ ἀπὸ Κρόνου καὶ Διὸς καὶ ἀπὸ τῶν καλλίστων Νηρεΐδων, τουτέστι τοὺς Αἰακίδας ἐκόσμησε καὶ αὐτὴν τὴν μητρόπολιν Αἴγιναν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ, ἐγέραιρε. Ξείνων (sic) ἄρουραν (16) δὲ τὴν Αἴγινάν φησιν, ἢ, ὅτι φιλόξενοι οἱ Αἰγινῆται, ἢ, καθότι μητρόπολις ἦν τῶν περὶ Πηλέα καὶ Τελαμῶνα. γεννηθέντες γὰρ ἐν τῇ Αἰγίνῃ, ἀπῳκίσθησαν διὰ τὸν Φώκου θάνατον.

17. Τάν ποτ' εὔανδρόν τε] τουτέστιν ἀγαθοὺς ἄνδρας ἔχουσαν, καὶ ἐν τῷ ναυτίλλεσθαι. ὁ δὲ νοῦς ἥντινα Αἴγιναν ηὔξαντο ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπιτυχεῖν καὶ ἔνδοξον γενέσθαι τὰ ναυτικά· εὔξαντο δὲ πάντες παρὰ τὸν Ἑλλανίου Διὸς βωμόν. Ἑλλήνιος δὲ

* an συνεχῶς.

Ζεὺς τιμᾶται ἐν Αἰγίνῃ παρὰ τῷ οὕτως Ἑλληνίῳ ἀκρωτηρίῳ καλουμένῳ. φασὶ γὰρ αὐχμοῦ ποτὲ πιέζοντος τὴν Ἑλλάδα (ἔνιοι δὲ, κατακλυσμοῦ) συνελθόντας τοὺς Ἕλληνας καθικετεῦσαι τὸν Αἰακὸν, ὡς ὄντα παῖδα Διὸς, ἐξαιτήσασθαι τῶν τότε συςάντων κακῶν τὴν ἴασιν· τοῦτον δὲ εὐξάμενον ἀποθεραπεῦσαι τὰ δεινὰ, καὶ οὕτω διὰ τὴν τῆς Ἑλλάδος σωτηρίαν, Ἑλλήνιον παρὰ τοῖς Αἰγινήταις τιμῆται (l. τετιμῆσθαι) Δία.

21. Ἐνδαΐδος ἀρίγνωτες υἱοὶ] τίνες δὲ, πάντες ὁμοῦ ἐλιτάνευσαν περὶ τῶν προειρημένων; οἱ ἔνδοξοι παῖδες τῆς Ἐνδηΐδος, φασὶ, Τελαμὼν καὶ Πηλεὺς, καὶ ὁ Φῶκος, ὁ τῆς θεοῦ Ψαμάθης παῖς, ὅντινα ἡ Ψαμάθη ἐγέννησε παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς τῆς θαλάσσης, εἰκότως ὡς Νηρηΐς. Κρέοντος δὲ, ἤτοι τοῦ ἐνδόξου, ἢ βασιλέως.

25. Αἰδέομαι μέγα εἰπεῖν] αἰδοῦμαι καὶ φυλάττομαί, φησι, διηγήσασθαι μέγα τι καὶ οὐ δικαίως τετολμημένον καὶ πεπραγμένον. εἰς γὰρ τὰ πάτρια τῶν Αἰακιδῶν ἐμπεσὼν, καὶ μνησθεὶς Φώκου ὑποςέλλεται τὴν κατ' αὐτὸν τύχην λέγειν· ἔςι δὲ αὕτη· φασὶ γὰρ, Πηλέα καὶ Τελαμῶνα ἐν γυμνασίοις ἀνελόντα Φῶκον, τὸν μὲν δίσκῳ τύψαντα, τὸν Πηλέα, καὶ τὸν Τελαμῶνα σιδήρῳ τὰ μετάφρενα, καὶ οὕτω τὸ μῦσος φεύγοντας τῆς Αἰγίνης ἐκπεσεῖν, καὶ τὸν μὲν Τελαμῶνα εἰς Σαλαμῖνα τὴν πρὸς τῇ Ἀττικῇ, τὸν δὲ Πηλέα εἰς Θετταλίαν μετοικῆσαι. ὡς καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ καταλόγῳ φησί (Arg. i. 93. 4)

Τελαμὼν μὲν ἐν Ἀτθίδι νάσσατο νήσῳ,
Πηλεὺς δ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι ναῖε λιασθείς.

Ἄλλως. τί αἰδεῖται ὁ Πίνδαρος, καὶ τί αὐτοῖς φησὶ μὴ δικαίως κεκινδυνευμένον εἶναι; τὸ ὅτι ἀνεῖλον τὸν Φῶκον καὶ ἔφυγον. περιεςαλμένως δὲ αὐτὸ εἴρηκε. μέγα δὲ ἔργον φησὶν, ὅτι οὐ κατὰ δίκην ὁ κίνδυνος ἐγενήθη τῷ Τελαμῶνι καὶ τῷ Πηλεῖ, τὸν ἑαυτῶν ἀδελφὸν ἀποκτείνασιν Φῶκον, ἀλλ' ἄδικος ὁ τοιοῦτος κίνδυνος, ὅν φησιν αἰδεῖσθαι εἰπεῖν· δύναται δὲ καὶ οὕτως ἀκούεσθαι, τὸ ἀκίνδυνον ἐν δίκῃ, ἀληθές. ὃ γὰρ μὴ ἔχει κίνδυνον κατὰ τὴν δίκην, ἀληθές ἐςιν. οἶδεν οὖν ὁ Πίνδαρος τὸν Φώκου θάνατον, ἀλλ' ἐκτρέπεται εἰπεῖν. μήποτε δὲ καὶ τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ· (Fragm. 136. p. 496.)

Ἔκλυε τοι, τῶν μηδὲν ἐμοὺς δι' ὀδόντας ὀλισθῇ,
Πηλεὺς —

οὕτως ἀποδοτέον· ὅτι αἱ γυναῖκες ὠνείδιζον αὐτῷ τὸν Φώκου θάνατον. ὁ δὲ νοῦς· αἰδοῦμαι γοῦν, φησι, τὴν προφανῆ αἰτίαν, δι' ἣν κατέλιπον τὴν ἐνδοξοτάτην νῆσον Αἴγιναν, εἰπεῖν, καὶ τίς τούτους τοὺς ἄνδρας δαίμων καὶ τύχη ἀπὸ τῆς Οἰνώνης ἀπήλασε· παύσομαι τῆς τοιαύτης διηγήσεως.

30. Οὔτοι ἅπασα κερδίων] οὐ φέρει κέρδος πᾶσα ἀλήθεια· ἀτρεκὴς γὰρ καὶ φαίνουσα τὸ ἴδιον πρόσωπον· ἀλλὰ δεῖ ποτὲ καὶ ἐπικεκρύφθαι τὸ πρόσωπον τῆς ἀληθείας. ὁ δὲ νοῦς· οὐ γὰρ πᾶσα ἐπικερδής ἐςιν ἀλήθεια, φανερὰ γινομένη καὶ εἰς ὄψιν ἀγομένη ἀτρεκῶς, ἀλλὰ πολλάκις καὶ τὸ νοῆσαι, ὅτι δεῖ κατὰ καιρὸν σιωπῆσαι, σοφώτατόν ἐςι πρᾶγμα.

34. Εἰ δ' ὄλβον ἢ χειρῶν (sic) βίαν] τὰ μὲν περὶ τὸν φόνον τοῦ Φώκου διασιωπήσομαι· εἰ δέ τοι ἐπαινέσαι δεῖ, φησιν, ἢ εὐδαιμονίαν ἀνθρώπου, ἢ σθένος χειρῶν, ἢ τὴν κατὰ πόλεμον ἀρετὴν, δύναμαί, φησι, πόῤῥω ἅλλεσθαι, τοὺς Αἰακίδας ἐν τούτοις ὑμνῶν. ὁ δὲ νοῦς· εἰ δὲ δεῖ τὴν ἄλλην εὐδαιμονίαν τὴν Αἰακιδῶν, ἢ τὴν ἀνδρείαν, ἢ τὰ κατὰ πόλεμον ἔργα ἐπαινέσαι, ἤδη τίς μοι ὑποσκαπτέτω πήδημα τῶν μεγάλων σημείων, ὥςε κούφως διὰ τῶν γονάτων ἐπὶ τὸ ἐξώτερον φέρεσθαι. ἀλληγορεῖ οὖν· δυνάμενος πλέον πάντων θαυμάσαι αὐτοὺς, καὶ ὑπερβαλέσθαι τοὺς ἀγωνίζεσθαι δυναμένους. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πεντάθλων, οἷς σκάμματα σκάπτονται, ὅταν ἅλλωνται. ἐκείνων γὰρ κατὰ τὸν ἀγῶνα πηδώντων, ὑποσκάπτεται βόθρος, ἑκάςου τὸ ἅλμα δεικνύς. φησὶν οὖν, ὅτι βουλομένῳ μοι τοὺς Αἰακίδας ἐγκωμιάζειν ἤδη τὶς μακρὰ ὑποσκαπτέτω μοι ἅλματα, νικῆσαι καθάπαξ τοὺς ἐναντιοῦσθαί μοι καὶ ἐγκωμιάζειν βουλομένους.

39. Καὶ πέραν πόντοιο πάλλοντ' αἰετοὶ] οἱ ἀετοί, φησιν, οὐ μόνον τὰ περίγαια πέτονται, ἀλλὰ καὶ πελαγίζουσι. καὶ ἐγὼ οὖν ὡς ἀετὸς πελαγιῶ ἐν τοῖς ποιήμασιν.

42. Ἐν δὲ μέσσαις φόρμιγγ' Ἀπόλλων] ἐν αἷς Μούσαις ὁ Ἀπόλλων κιθάραν ἑπτάφωνον τῷ πλήκτρῳ κρούων· διὰ γὰρ τοῦ πλήκτρου, ὥσπερ γλώσσης ὁ φθόγγος ἀποδίδοται· ἐξῆρχε πάσης μελῳδίας, τουτέςι νόμων μελῳδικῶν. τοῦτο δέ φησι παρὰ τὸ, ὡς νομίῳ θεῷ τῷ Ἀπόλλωνι ἀνακεῖσθαι τὴν Μοῦσαν. τὸ δὲ διώκων (44), ἀντὶ τοῦ συνάπτων, κιθαρίζων τῷ πλήκτρῳ. διώκειν δέ φησιν αὐτὸν, τὸ τάχος ἐμφῆναι βουλόμενος τῆς πλήξεως.

46. Αἱ δὲ πρώτιςον μὲν ὕμνησαν] αἱ Μοῦσαί, φησι, πρῶτον μὲν ὕμνησαν τὸν Δία, μετὰ δὲ τὸν Δία ὕμνησαν δευτέραν τὴν Θέτιν, ἔπειτα τρίτον τὸν Πηλέα, καὶ διηγήσαντο, ὅπως αὐτὸν ἡ ἁβρὰ Κρηθηΐς, ἡ τοῦ Ἱππολύτου θυγάτηρ, ἀνελεῖν ἐβουλήθη· ἐκ δὲ τούτου τὸ σεμνὸν ἐγκωμιάζεσθαι ᾖδον. Ἄλλως. ἀπὸ Διὸς προοιμιαζόμεναί, φησιν, ᾖδον καὶ ὕμνουν τὴν Θέτιν· τὸ προοίμιον οὖν ἀπὸ Διὸς ἐποιήσαντο. καὶ ἀλλαχοῦ (Nem. ii. 1.) " ὅθεν περ καὶ Ὁμηρίδαι Διὸς ἐκ

" προοιμίου." καὶ Ἄρατος· (Phæn. 1.) " ἐκ Διὸς ἀρχόμεσθα."

50. Μαγνήτων σκοπὸν πείσαις ἀκοίταν] τὸν Ἄκαστον τῆς Μαγνησίας τὸν ἐπίσκοπον καὶ βασιλέα. ποικίλοις οὖν, φησι, λόγοις τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα ἡ Κρηθηῒς ἐπεβούλευσε τῷ Πηλεῖ. τὸ δὲ πλάσμα ψεύσης ἦν λόγος, ὅτι ἄρα ἐπειρᾶτο ὁ Πηλεὺς ἐπιβουλεῦσαι τῇ κοίτῃ τοῦ Ἀκάστου καὶ μοιχεῦσαι τὴν Κρηθηΐδα. ἦν δὲ τὸ ἐναντίον. πολλὰ γὰρ αὐτὸν τὸν Πηλέα ἐκ μέσης ψυχῆς ἐλιτάνευε, καὶ παραπείθειν ἐπεχείρει, συνελθεῖν αὐτῇ.

58. Τοῦ δὲ ὀργὰν κνίζον αἰπεινοὶ λόγοι] οἱ προσάντεις λόγοι καὶ χαλεποὶ, κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν τόπων. προσάντεις οὖν οἱ ἀντίτυποι λόγοι καὶ δυσπρόσιτοι. ὁ δὲ νοῦς· τούτου δὲ τὴν προαίρεσιν καὶ τὸν τρόπον ἔκνιζον καὶ ἐλύπουν οἱ ἄδικοι λόγοι, καὶ παραχρῆμα ἀπηρνήσατο αὐτὴν, εὐλαβηθεὶς τὴν τοῦ ξενίου Διὸς ὀργὴν, ἵνα καθόλου ἀκούσωμεν, τοῦ πατρός. ὡς Ὅμηρος· (Iliad. α΄. 544.) " Πατὴρ ἀν-" δρῶν τε θεῶν τε." ἢ ὅτι ὁ Πηλεὺς ἔκγονος ἦν Διός.

62. Ὁ δ' ἐφράσθη] ὁ δὲ Ζεύς, φησιν, ἐφράσθη, ἀντὶ τοῦ ἔγνω, καὶ ἀντὶ τῆς σωφροσύνης ἐπενόησεν αὐτῷ καὶ παρέσχεν, ὥστε λαβεῖν γυναῖκα, τὴν Θέτιν.

67. Γαμβρὸν Ποσειδάωνα πείσαις] πείσας ὁ Ζεὺς σύγγαμβρον αὐτῷ γενέσθαι τὸν Ποσειδῶνα. ὁ μὲν γὰρ τὴν Θέτιν, ὁ δὲ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔγημεν. Αἰγαὶ δὲ νῆσός ἐστι πρὸς τῇ Εὐβοίᾳ, καὶ ἀπὸ ταύτης τὸ πέλαγος Αἰγαῖον προσαγορεύεται. ἀπὸ τῶν Αἰγῶν οὖν φησὶ τὸν Ποσειδῶνα συνεχῶς ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν πορεύεσθαι. ὅτι δὲ Ποσειδῶνος ἱερὰ αὕτη, φησὶ καὶ Ὅμηρος· (Iliad. θ΄. 203. sq.)

Οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσι

Πολλά τε καὶ χαρίεντα.

διατί δὲ ὠνόμασε νῦν τὸν Ἰσθμόν; ὅτι οἰκεῖός τις ἦν τοῦ Πυθέου, εἰς ὃν αὕτη ἡ ᾠδὴ γέγραπται, Εὐθυμένης, ὃς ἐνίκησεν Ἴσθμια. ὁ δὲ νοῦς· πείσας σύγγαμβρον αὐτῷ γενέσθαι τὸν Ποσειδῶνα, ὅστις συνεχῶς ἀπὸ τῶν Αἰγῶν ἐπὶ τὸν τῶν Κορινθίων ἰσθμὸν φοιτᾷ, ὅπου δὴ μάλιστα αἱ συνεταὶ τῶν Κορινθίων τάξεις ὑποδέχονται τὸν θεὸν μετὰ βοῆς τῶν αὐλῶν, ὅτε δὴ καὶ διαφιλονεικοῦσιν ἀγωνιζομένοις σώμασιν ἀνδρείαν, ἴσως ἐν τοῖς Ἰσθμικοῖς ἀγῶσι. τότε δὲ ἑκάστου δείκνυται καὶ διακρίνεται τὸ συγγεννηθὲν θράσος ἐπὶ πάντων τῶν τελουμένων ἔργων.

70. Ἔνθα μιν εὔφρονες ἶλαι] ἶλαι αἱ τάξεις, καὶ αἱ συστροφαὶ τῶν νέων αἱ ἐν τῷ χορῷ γινόμεναι· ὅθεν καὶ εἰλαπίναι. ὅπου αὐτῶν αἱ ἶλαι τῶν κωμαζόντων μετὰ τὰς νίκας, εὔφρονες οὖσαι, τουτέστιν εὐφραντικαὶ, ἐκδέχονται μετὰ μελῶν· ὅπου γὰρ κῶμοι, ἐκεῖ ἐστιν εὐφροσύνη. εἶτα ἐποίησε, διατί τοῦ Ἰσθμοῦ ἐμνήσθη.

75. Τὺ δ' Αἰγίνᾳ θεᾶς, Εὐθύμενες] ὁ Εὐθυμένης οἰκεῖος τοῦ Πυθέου. ὁ δὲ νοῦς· σὺ δὲ, ὦ Εὐθύμενες, ἐν τῇ Αἰγίνῃ προσερχόμενος, ἐν τοῖς ἀγῶσι τῆς θεᾶς Νίκης ἠδυνήθης πολλῶν ὕμνων τυχεῖν. τοῦτο δέ φησι διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν παγκρατιαστήν.

78. Ἤτοι μεταΐξαντα (sic), καὶ νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλει] μήτρως ἢ ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφὸς, ἢ ὁ κατὰ μητέρα συγγενής. χρῆται γὰρ οὕτως ὁ Πίνδαρος. ἀγάλλει σου τὸ ὁμόσπορον ἔθνος τὸ τῶν Αἰγινητῶν. καταλληλότερον δὲ ἔνιοι γράφουσι, Πυθέας, ἵν' ᾖ μήτρως Πυθέας. οὐ μόνον, φησὶ, Νέμεα νενικήκατε, ἀλλὰ καὶ ἐν Αἰγίνῃ τοὺς ἡλικιώτας ἐλθόντας οἴκοι, τῷ κράτει νενικήκατε. ἔστι δὲ ἀγὼν ἐν Αἰγίνῃ ἀγόμενος, τὰ Αἰάκεια, ἅντινα δηλαδὴ ἐνίκησεν ὁ Πυθέας. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· μετὰ τὰ προειρημένα ὑπὸ σοῦ, ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁ σὸς μήτρως, ὦ Εὐθύμενες, ὁ Πυθέας ἀγάλλει τε καὶ σεμνύνει τὸ ὁμόσπορον ἔθνος καὶ συγγενὲς ὑμῶν, τὸ τῶν Αἰακιδῶν, τὸ ὂν ἐν τῇ Αἰγίνῃ.

81. Ἁ Νεμέα μὲν ἄρηρε μεὶς τ' ἐπιχώριος] παρ' Αἰγινήταις Δελφίνιος μεὶς ἄγεται, Δελφινίου Ἀπόλλωνος ἱερὸς, ἐν ᾧ ἴσως φησὶ γεγενῆσθαι τὰ Νέμεα. πεφιλῆσθαι γάρ φησι τὸν μῆνα τοῦτον ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. καὶ εἴη ἂν ὁ μὴν οὗτος, ἐν ᾧ θύουσιν Αἰγινῆται Ἀπόλλωνι οἰκιστῇ καὶ δωματίτῃ, καθά φησι Πυθαίνετος. Ἄλλως. μεὶς ἐπιχώριος, ὁ Δελφίνιος μὴν καλούμενος, καθ' ὃν τελεῖται Ἀπόλλωνος ἀγὼν, Ὑδροφόρια καλούμενος. ὁμοίως οὖν, φησι, ἥρμοσται τῷ Πυθέᾳ καὶ οὗτος ὁ Δελφίνιος. ὁ δὲ νοῦς· ἡ μὲν γὰρ Νεμέα καὶ προσήρμοσται αὐτῷ πρὸς τὸ νικᾷν ἀεὶ, καὶ ὁ πάτριος ἀεὶ παρ' Αἰγινήταις μὴν, ὃν ὁ Ἀπόλλων ἐφίλησεν. ἐλθόντας δὲ καὶ ὁμήλικας ἐν Αἰγίνῃ νικᾷ.

84. Νίσου τ' ἐν εὐαγκεῖ λόφῳ] τουτέστιν ἐν Μεγάροις. διατίθεται δὲ Ἀπόλλωνι, καὶ Πύθια καλεῖται ὁ ἀγών. Ἄλλως. ἐν Μεγάροις, τῷ εὐθέτῳ χωρίῳ, ὁμοίως ἐνίκησε τὰ Ἀλκαθοῖα. Νῖσος δὲ βασιλεὺς Μεγάρων. ἥδομαι δέ, φησιν, ὅτι τῶν καλῶν ἕνεκα πᾶσα φιλονεικεῖ ἡ πόλις.

87. Ἴσθι, γλυκεῖάν τοι Μενάνδρου σὺν τύχᾳ] λείπεται τὸ, ὅτι. ὁ δὲ λόγος· ἴσθι, ἐπωνάσθης τῶν τοῦ Μενάνδρου μόχθων. ἢ οὕτω· γίνωσκε, ὅτι γλυκεῖαν ἀμοιβὴν ἐκαρπώσω τῶν πόνων ἐκ τῆς νίκης σὺν τῇ Μενάνδρου παρουσίᾳ· οὗτος δὲ Ἀθηναῖος, ἀλείπτης Πυθέου. τὸ δὲ σὺν τύχᾳ, ἀμφίβολον, ἢ σὺν τῇ σῇ τύχῃ, ἢ τοῦ Μενάνδρου.

89. Χρὴ δ' ἀπ' Ἀθανᾶν] χρὴ δὲ ἀπὸ Ἀθηνῶν τοὺς ἐπιστάτας εἶναι τῶν ἀθλητῶν, ἐπειδὴ καὶ ὁ Μένανδρος Ἀθηναῖος. τοῦτο δέ φησιν, ἐπειδὴ πρότερον ὁ Θησεὺς Ἀθηναῖος

ὧν εὗρε παγκράτιον ἄνευ μυρμήκων. ἡνίκα γὰρ ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ ἐξησθένει πρὸς τὴν ἰσχὺν τοῦ Μινωταύρου, παγκρατίῳ αὐτὸν διαπαλαίων περιγέγονεν. οὐ γὰρ εἶχε μάχαιραν· καὶ οὕτως ἐνομίσθη εὑρετὴς τῆς πυγμῆς. ἴσως οὖν ὁ Πίνδαρος οὐκ ἀργῶς μέμνηται τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ τοιοῦτόν τι ὑποσημαίνων. Ἄλλως. ἐν Ἀθήναις φησὶν εὑρῆσθαι τὴν παλαιστρικὴν ὑπὸ Φόρβαντος τοῦ παιδοτρίβου Θησέως. Φερεκύδης δὲ ἡνίοχον τὸν Φόρβαντά φησι Θησέως, σὺν ᾧ καὶ τὴν Ἀμαζόνα ἁρπάζει. καὶ Πολέμων δὲ ἱστορεῖ, πάλην εὑρηκέναι Φόρβαντα Ἀθηναῖον. ὅτι δὲ Θησεὺς παρ' Ἀθηνᾶς ἔμαθε τὴν πάλην, Ἴστρος ἱστορεῖ.

91. Εἰ δὲ Θεμίστιον ἵκεις ὥς τ' ἀείδειν] εἰ δὲ βούλει, φησὶν, καὶ ἦλθες ὑμνεῖν τὸν Θεμίστιον· οὗτος δὲ λέγεται πάππος τῷ Πυθέᾳ πρὸς μητρός· μηκέτι εὐλαβούμενός, φησι, φθέγγου, μηδὲ ὡς ὑπὸ ῥίγους συνεχόμενος, ἀντὶ τοῦ, μηδεμίαν εὐλάβειαν ἔχων, θαύμαζε, ὡς καὶ μεγαλοφώνως βοᾶν.

94. Πρὸς ζυγὸν καρχασίου] καρχήσιον τὸ ἀνώτατον τῆς κεραίας. τοῦτο τὸ ἱστίον προσανατείνουσιν, ὅταν θέλωσι δαψιλεῖ τῷ ἀνέμῳ χρῆσθαι οὐριοδρομοῦντες. καὶ πύκτην οὖν αὐτὸν ὑμνεῖ καὶ παγκρατιαστὴν, διπλόην νικῶντα ἀρετὴν ἐν Ἐπιδαύρῳ, ὡς δισσὰ Ἀσκληπιεῖα νενικηκότος αὐτοῦ, ἢ ὡς δύο στεφάνους εἰληφότος ἑνὶ ἀγῶνι, πυγμῆς καὶ παγκρατίου. ταῦτα δὲ ἐπὶ τοῦ Θεμιστίου λέγει. ἢ οὕτω· ζυγὸν καρχησίου λέγει τὴν σύνθεσιν καὶ τὸ ἄκρον τοῦ καρχησίου, περιφραστικῶς δὲ, αὐτὸ τὸ καρχήσιον. ἢ καρχησιόν φησι τὸ ἄκρον τοῦ ἱστίου. καρχήσιον γὰρ, ἐν ᾧ τὸν ἱμάντα ἐνείρουσι. θαύμαζε οὖν, φησιν, αὐτὸν οὕτω μεγαλοφώνως καὶ θαῤῥούντως, ὥσπερ οἱ πλέοντες ἐπὶ πνεύματος οὐρίου εἰς ἄκρον τὸ καρχήσιον ἀνατείνουσι τῆς κεραίας, οὕτως αἰόλον * ἐκπέτασον τὸ ἄρμενον. ἀλληγορῶν δὲ ἐνδείκνυται τὴν περιουσίαν τῶν θαυμάτων. φθέγξαι δὲ, καὶ πυκτικὴν αὐτὸν καὶ παγκράτιον νενικηκέναι ἐν Ἐπιδαύρῳ, καὶ διπλῆς ἀρετῆς δόξαν κεκτῆσθαι· καὶ κομίζειν αὐτὸν Αἰγίνῃ φαιδρὰ τὰ ἄνθη μετὰ τῶν στεφάνων τῶν Χαρίτων, φθέγξαι. Προθύροις δέ φησιν Αἰακοῦ (97), ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ ἡρῴῳ τοῦ Αἰακοῦ ἐν Αἰγίνῃ, οὗπερ ἐν τοῖς προθύροις ἀνάκεινται οἱ Ἐπιδαύρου τοῦ Θεμιστίου ἁπλοῖ (l. διπλοῖ] στέφανοι. ἢ οὕτως· ὡς ἐν Αἰγίνῃ, ἐν τῷ τεμένει τοῦ Αἰακοῦ, ἐπὶ τῶν προπύλων τῶν ἀνακειμένων αὐτῷ στεφάνων.

96. Ἐπιδαύρῳ διπλόαν] διπλῆν, ἀντὶ τοῦ δεύτερον. ἐν δὲ Ἐπιδαύρῳ Ἀσκληπιοῦ ἱερὸς ἀγὼν ἄγεται.

Carmen VI.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἕκτου τῶν Νεμέων εἴδους.

Τῆς ἕκτης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιγ'. Τὸ α' ἰαμβικὸν (δίμετρον) ἀκατάληκτον. ἐν γὰρ τῇ δευτέρᾳ χώρᾳ ἐστὶν ὁ σπονδεῖος. πολὺ δὲ τοῦτο παρὰ τοῖς Λυρικοῖς. Τὸ β' ἰαμβικὸν πενθημιμερές. Τὸ γ' τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς, ἢ Ἰωνικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ἀπὸ τροχαϊκῆς συζυγίας. Τὸ δ' διπλῆ περίοδος, ἢ καλεῖται τροχαϊκὴ ἀπὸ ἰαμβικῆς. Τὸ ε' τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ς' ἰαμβέλεγος λείπων τῇ πέμπτῃ συλλαβῇ, ἢ ἀναπαιστικόν. Τὸ ζ' τὸ αὐτό. Τὸ η' ἐπιχοριαμβικὸν, ἐξ ἀντισπάστου καὶ χοριάμβου, ἀδιάφορον παρὰ τὴν ἀρχήν. Τὸ θ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ι' τὸ αὐτό. Τὸ ια' προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ιβ' Ἰωνικὸν δίμετρον (καταληκτικὸν) ἀπὸ τροχαϊκῆς συζυγίας. Τὸ ιγ' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ὅ ἐστι Φαλαίκειον παρὰ συλλαβὴν, οὗ ἡ ἀρχὴ τὸν ἀντί-

* f. ὅλον.

σπαστον ἔχει ἀδιάφορον τοῦ ἄρχοντος ποδός.

Περὶ τῆς ἐπῳδῆς αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὴ κώλων ια΄. Τὸ α΄ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ β΄ ἰαμβικὸν πενθημιμερές. Τὸ γ΄ ἡ τελευταία ἀπόδοσις ἀναγκάζει δακτυλικὸν γενέσθαι τὸ κῶλον. Τὸ δ΄ προσοδιακὸν δίμετρον ἀπὸ Ἰωνικοῦ, καὶ ἐνόπλιον. Τὸ ε΄ Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἀπὸ Ἰωνικῆς συζυγίας. Τὸ ϛ΄ δακτυλικὸν τρίμετρον. Τὸ ζ΄ Ἰωνικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ η΄ ἀναπαιστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν (εἰς) δισύλλαβον. Τὸ θ΄ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον Ἀλκμαϊκόν. ὁ γὰρ τέταρτος ποὺς σπονδεῖος. Τὸ ι΄ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ια΄ δακτυλικὸν πενθημιμερές.

Ἀλκιμίδᾳ Αἰγινήτῃ.] Τοῦτον τὸν Ἀλκιμίδαν ἀναγράφεσθαί φησιν Ἀσκληπιάδης ἀντὶ Αἰγινήτου Κρῆτα, οὕτως· Ἀλκιμίδας Θέωνος, Κρής.

1. Ἓν ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος] ἐκ μιᾶς μητρὸς ὑπάρχομέν, φησι, καὶ ζῶμεν, τῆς Γῆς, οἵ τε θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι. ἐμφαίνει δὲ διὰ τοῦ προοιμίου, ὅτι κοινωνίαν τινὰ πρὸς τοὺς θεοὺς οἱ ἄνθρωποι ἔχομεν τῇ εὐφυΐᾳ καὶ τοῖς ἔργοις τοῦ νοῦ. ὅτι δὲ κοινὸν ἡμῖν τοῖς ἀνθρώποις πρὸς τοὺς θεοὺς τὸ γένος, καὶ Ἡσίοδος μαρτυρεῖ, ἐπὶ μὲν τῆς τῶν θεῶν γενέσεως λέγων· (Theog. 126. 7.)

Γαῖα δέ τοι πρώτιστον ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ
Οὐρανὸν ἀστερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτῃ.

Οὐρανοῦ δὲ καὶ Γῆς εἰσιν οἱ περὶ Κρόνον καὶ οἱ ἄλλοι Τιτᾶνες· ἐκ δὲ τῶν Τιτάνων οἱ ὕστεροι θεοί· Ἥφαιστος δὲ Πανδώραν ποιεῖ· Hesiod. Opp. et D. 60. sq.)

Ἥφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅττι τάχιστα
Γαῖαν ὕδει φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν
Καὶ σθένος, ἀθανάτῃς δὲ θεῆς εἰς ὦπα ἐΐσκειν.

ἀπὸ δὲ τῆς Πανδώρας εἰς ἡμᾶς τὸ γένος διήκει. οὕτως ἕν ἐστι θεῶν καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος. ἀφορᾷ δὲ καὶ πρὸς τὸ εὐφυὲς τοῦ Ἀλκιμίδου τὸ προοίμιον.

4. Διείργει δὲ πᾶσα κεκριμένα δύναμις] ἡ ἀμετάβλητος, ἢ ἡ κεχωρισμένη. ὁ δὲ νοῦς· διαχωρίζει δὲ ἀπ' ἀλλήλων ἡμᾶς ἡ ὡρισμένη δύναμις τῶν θεῶν· ἵνα ἔξωθεν ἀκούσωμεν, τοσοῦτον, ὥστε τὸ μὲν τῶν ἀνθρώπων εὐδιάφθορον εἶναι γένος, τὸ δὲ τῶν θεῶν ἐν ἀσφαλεῖ καὶ βεβαίῳ καὶ ἀφθαρσίᾳ τυγχάνειν. ἢ οὕτω· τοὺς θεοὺς καὶ ἡμᾶς χωρίζει ἡ δύναμις· οἱ μὲν γὰρ ἀθάνατοί εἰσι καὶ ἰσχύουσιν, ἡμεῖς δὲ οὐδέν. ἢ οὕτω· τὸ μὲν ἡμέτερον γένος τὸ μηδέν ἐστι καὶ ταπεινὸν, τὸ δὲ θεῖον πολλὴν ἔχει τὴν δύναμιν. καὶ ἐν Πυθιονίκαις (Pyth. viii. 136.) " Σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος," φησιν.

7. Ἀλλά τι προσφέρομεν ἔμπαν] ἀλλ' ὅμως, καίτοι οὐδαμινοὶ ὄντες, φησὶν, ἐμφερές τι ἔχομεν τοῖς θεοῖς· ἢ κατὰ νοῦν· θεὸς γάρ τις ἐν ἡμῖν, κατὰ τὸν Εὐριπίδην· (Fragm. ap. Valcken. Diatr. p. 238.) ἢ κατὰ τὰς εὐφυΐας τῶν σωμάτων καὶ τὰ κάλλη. ἢ οὕτως· ὅμως μέντοι ἐοίκαμεν προσεοικέναι τοῖς θεοῖς κατά τι, ἢ κατὰ τὴν εὐφυΐαν. ὁ δὲ νοῦς· προσφερεῖς, φησιν, ἐσμὲν τοῖς θεοῖς, καίπερ οὐκ εἰδότες, εἴτε ἐν ἡμέρᾳ εἴτε ἐν νυκτὶ πότμος ἔγραψε τὴν εἱμαρμένην ἡμῖν καὶ τὸν θάνατον. ἢ οὕτω· καί τοι μὴ γινώσκοντες μήτε τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν, μήτε τὰ διὰ νυκτὸς ἐσόμενα, μηδὲ ὅστις ἡμᾶς μόρος κατακέκρικεν (εἰς) σκοπόν τινα καὶ στάθμην λαβεῖν. στάθμην δέ φησι τὸν θάνατον κατὰ λόγον. ἐπίστασις γὰρ ἡμῖν ἐστι τοῦ παντὸς βίου καὶ στάσις καὶ τέλος. ἢ στάθμην ἀκουστέον ἐκ μεταφορᾶς τὴν περιγραφὴν τοῦ βίου καὶ τὴν οἴκησιν.

14. Τεκμαίρει δὲ καὶ νῦν Ἀλκιμίδας] ὅτι δὲ συγγενεῖς ἐσμὲν τῶν θεῶν, ὁ Ἀλκιμίδας, φησὶ, σαφὲς ποιεῖ τεκμηριοῦσθαι ἡμᾶς. εἰς ὃ γὰρ καὶ αὐτὸς ἔπραξε τῇ εὐφυΐᾳ ἑαυτοῦ, ἐπέδειξε τὴν πρὸς τὸ θεῖον ἡμῶν συγγένειαν, ἐγγύς τι καὶ παραπλήσιον εἰργασμένος ταῖς καρποφόροις ἀρούραις. ὁ δὲ νοῦς· τεκμηριοῖ δὲ καὶ σαφὲς εἶναι ποιεῖ τὸ πρὸς τοὺς θεοὺς ἡμῖν διὰ τὴν εὐφυΐαν συγγενὲς καὶ νῦν Ἀλκιμίδης τοῖς αὐτοῦ κατορθώμασιν.

17. Αἵ τ' ἀμειβόμεναι] οὐ γὰρ διὰ παντός, φησιν, ἐξομαλίζουσι τὴν εὐκαρπίαν αἱ ἄρουραι, ἀλλὰ παρὰ χρόνους τινὰς ἀναπαύλης τυγχάνουσιν, εἶτα ἀναπαυσάμεναι πάλιν ἀποδιδόασι πλείονας τοὺς καρπούς. ἀμοιβόμεναι οὖν αἱ ἄρουραι, τουτέστιν ἐξ ἀμοιβῆς παρ' ἐνιαυτὸν φέρουσαι τὸν βίον ἔδοσαν, τουτέστι τὰ πρὸς τὸν βίον δαψιλῆ καὶ πλούσια. διὰ γὰρ τοῦ ἐπηετανοῦ τοῦτο βούλεται δηλοῦν. Ἄλλως. τοῦ γένους τοῦ Ἀλκιμίδου οἱ μὲν ἠγωνίσαντο, οἱ δὲ οὔ· ἀλλὰ συμβέβηκε τύχῃ τινὶ παρὰ μέρος ἀθλεῖν. νικᾷ γὰρ Ἀγησίμαχος, σχολάζει Σωκλείδης ὁ τούτου παῖς, εἶτα Πραξιδάμας ὁ ἐκ Σωκλείδου ἐναγώνιος γίνεται· Πραξιδάμαντος πάλιν σχολάζει ὁ υἱὸς, ὁ τοῦ νικηφόρου πατήρ. τούτου γοῦν μεταξὺ γεγενημένου ἐν τῷ γένει διαλείμματος ὑπεραπολογεῖται, καὶ παρομοιοῖ αὐτὸν τῇ γῇ παρ' ἐνιαυτὸν καὶ ἐκ διαλειμμάτων εὐκαρπούσῃ, λέγων ὅτι, δηλοῖ δὲ καὶ σαφὲς ποιεῖ τὸ ἑαυτοῦ συγγενὲς Ἀλκιμίδης, ὅπως ἐστὶν ἰδεῖν ὅμοιον τῇ σποριμῇ γῇ καὶ ταῖς ἀρούραις, αἵτινες ἐξ ἀμοιβῆς καρποφοροῦσαι,

ποτὲ μὲν ἀδιάλειπτα τὰ πρὸς τὸν βίον παρέχουσιν ἐκ τῆς γεωργίας, ποτὲ δὲ ἀναπαυσάμεναι καὶ σχολάσασαι τὴν ἑαυτῶν δύναμιν ἀνέλαβον. τὸ δὲ ὑπερβατόν· τεκμαίρει καὶ νῦν Ἀλκιμίδης, ὃς ἦλθεν ἐξ ἐρατῶν ἄθλων, παῖς ἐναγώνιος, ἰδεῖν τὸ συγγενὲς καὶ πρόσφορον τῇ γῇ, ἥτις ἐξ ἀμοιβῆς σπειρομένη ἀναπαύεται καὶ δίδωσι καρποὺς πολλούς.

21. Ἦλθέ τοι Νεμέας ἐξ ἐρατῶν ἀέθλων] καὶ ὁ Ἀλκιμίδης οὖν παραπλήσιος ταύταις ἐγένετο. ὡς γὰρ αὗται ποτὲ μὲν ἀναπαύονται, ποτὲ δὲ καρποφοροῦσι, τῆς γῆς ἐκ διαλείμματος καρποφορούσης, οὕτω καὶ τὸ γένος τοῦ Ἀλκιμίδα. ὁ μὲν γὰρ πάππος τοῦ Ἀλκιμίδα ἐνίκησεν, ὁ δὲ πατὴρ οὐκέτι. ὁ δὲ μὴ νικήσας πατὴρ [ἐν] ἀναπαύσει παραβέβληται τῶν ἀρουρῶν· ὁ δὲ Ἀλκιμίδας πάλιν νικήσας τῇ μετὰ τὴν ἀνάπαυσιν καρποφορίᾳ, ὃς μετερχόμενός, φησι, τὴν ἐκ Διὸς μοῖραν, τουτέστι τὸν Νεμεακὸν στέφανον (τὰ γὰρ Νέμεα τοῦ Διὸς) κατὰ τὰ ἴχνη τοῦ Πραξιδάμαντος τὸν ἑαυτοῦ πόδα νέμει, τουτέστι, μερίζει. ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἐνίκησεν, οὕτω καὶ οὗτος. ὁ δὲ νοῦς· ἦλθεν οὖν πρὸς τὸ παρὸν ἀπὸ τῶν Νεμεακῶν ἀγώνων τῶν ἐρασμίων ὁ ἀνδρειότατος Ἀλκιμίδης, ὃς ἐκ θεῶν ταύτην κληρωθεὶς τὴν εὐτυχίαν νῦν ἐφάνη περὶ τὴν τῆς πάλης νίκην, οὐκ ἄμοιρος, ἀλλ' ὥσπερ τις ἀγαθὸς κυνηγέτης, οὕτω κατ' ἴχνος βαίνων τοῦ Πραξιδάμαντος τοῦ ἑαυτοῦ πάππου. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος οὐκ ἐπὶ τῷ διαλιπεῖν τὸν πατέρα παραβεβλῆσθαί φησι τῇ γῇ [τῶν ἀνθρώπων], ἀλλὰ δι' αὐτὸν, τὸν Ἀλκιμίδαν· πρότερον μὲν (γὰρ) ὄντα παῖδα, νικῆσαι, διαλιπόντα δὲ χρόνον νῦν πάλιν νενικηκέναι.

30. Κεῖνος γὰρ Ὀλυμπιονίκης ἐὼν] ἐκεῖνος ὁ Πραξίδαμός, φησι, πρῶτος ἐγένετο τῶν Αἰγινητῶν πάντων Ὀλυμπιονίκης, ἢ τοῦ γένους ἑαυτοῦ. ὁ δὲ παρὼν Ἀλκιμίδης οὐκ ἐποίησε ληθαργησθῆναι τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, μὴ ἀργησάντων τῶν ἀγωνισμάτων, ἀλλὰ διὰ τῆς ἑαυτοῦ ἀνδρείας κἀκεῖνον ἐσέμνυνε τὸν Σωκλείδην τὸν ἑαυτοῦ πατέρα. ὁ δὲ Δίδυμος, Σωκλῆς ἐστι τὸ ὄνομά, φησι· παρήγαγε δὲ αὐτὸ πατρωνυμικῶς, ὡς ἔθος ἐστὶ τοῖς ποιηταῖς. ὡς οὖν μὴ νενικηκότος τοῦ Σωκλείδου οὗτος τὴν περὶ ἐκείνου νίκην ἐπῄνεσε, νικήσας τοὺς προειρημένους στεφάνους. τὸ δὲ ὑπέρτατος ἀντὶ τοῦ πρεσβύτερος. ὁ γὰρ Σωκλείδης πρεσβύτερος μὲν τῶν υἱῶν γέγονεν Ἀγησιμάχου, πατὴρ δὲ Πραξιδάμαντος.

38. Ἐπεί οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι] ἄρθρον ἐστὶ τὸ οἱ ἀντὶ τοῦ, τῷ, τουτέστι τῷ Σωκλείδῃ. τρεῖς γὰρ παῖδες ἐγένοντο αὐτῷ, ὧν ὁ Πραξιδάμας πρῶτος. οἵτινες παῖδές, φησιν, εἰς ἄκρον ἦλθον τῆς ἀρετῆς τῆς ἀθλητικῆς, τῶν τε πόνων τῶν ἀθλητικῶν μετέσχον καὶ ἐγεύσαντο. περιττεύει οὖν ὁ, τε. (e vulgari lectione, οἵ τε v. 40.) τρεῖς γὰρ ἀθλοφόρους εἶπε, τοὺς ἀδελφοὺς δηλαδὴ τοῦ Σωκλείδου. τῷ δὲ αὐτὸς μὴ ἠθληκέναι, ὁ Σωκλείδης τὸν υἱὸν ἐγύμνασεν, ὃς τὴν περὶ αὐτὸν λήθην ἐσκέδασε νικήσας· ἀνεκήρυξε γὰρ τὸν πατέρα. τὸ δὲ σὺν θεοῦ τύχᾳ, ἀντὶ τοῦ, τῇ ἐκ θεοῦ τύχῃ, οὐδένα ἕτερον οἶκον οὕτως ἀπέδειξε καὶ ἀπέφηνέ, φησι, πλείους ἀπενηνοχότα στεφάνους.

44. Μυχῷ Ἑλλάδος] ἀμφίβολον, πότερον ὡς ἐν Ἰσθμῷ πολλὰς νίκας εἰληφότος οὕτως εἶπεν, ἐπεὶ μυχὸς τῆς Πελοποννήσου Κόρινθος, ἐν ᾗ τὰ Ἴσθμια ἄγεται. Ὅμηρος· (Iliad. ζ'. 152.)

Ἔστι πόλις Ἐφύρη μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο.

ἢ, ἐπεὶ μυχοί εἰσι τῶν χωρῶν αἱ πόλεις, αἱ κρύψεις ὑπάρχουσαι ἀντὶ τῶν πεδινῶν τόπων, τὰς πόλεις, ἐν αἷς ἐνίκησαν, μυχοὺς Ἑλλάδος κέκληκεν· ἐν ταῖς Ἑλλαδικαῖς πόλεσιν, ἐν ἑκάστῳ μυχῷ τῆς Ἑλλάδος.

45. Ἔλπομαι μέγα εἰπὼν ἄντα σκοποῦ τυχεῖν] ἔνιοι γράφουσιν, ἂν τετυχεῖν. ἐλπίζω οὖν, φησι, μεγαλοῤῥημονήσας καὶ καυχησάμενος ἐπιτυχεῖν ἂν τοῦ σκοποῦ, ὡς ἀπὸ τόξου πέμπων βέλος. τὸ δὲ τετυχεῖν ὅμοιον τῷ λελαβέσθαι. γράφουσι δὲ καὶ ἄντα, ἵν' ᾖ ὁ λόγος· ἐναντίον τι καὶ εὐθὺ τοῦ σκοποῦ. Ἄλλως. προσδοκῶ δὲ μεγάλως ἐπαινέσας τὸν νικηφόρον ἐπιτυχεῖν τοῦ σκοποῦ, ὡς ἄριστος τοξότης. τοῦ δὲ (47), ὦτ' (sic) ἀπὸ τόξου, τὸ ὦτε Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ὥστε φησίν.

48. Εὔθυν' ἐπὶ τοῦτον ἄγε Μοῖσα] ἐπὶ τοῦτον οὖν τὸν σκοπὸν, ὦ Μοῦσα, τοὺς σοὺς ἄγε λόγους τοὺς εὐκλεεῖς, καὶ ἐπαίνει τὸν νικηφόρον. ἢ οὕτως· ἐπὶ τὸν σκοπὸν, ὃν προεῖπον, τὴν οὐριότητα τῶν ποιημάτων ἄγε.

50. Παροιχομένων γὰρ ἀνέρων] τῶν γὰρ τεθνηκότων ἀνδρῶν τὰ κάλλιστα κατορθώματα διὰ τῶν οἰκείων λόγων οἱ ποιηταὶ τῇ μνήμῃ παραδιδόασι, καὶ οἱ λοιποὶ τῶν σοφῶν. ἀοιδοὶ μὲν γὰρ οἱ ποιηταὶ, λόγιοι δὲ οἱ πρότερον τὰ κατὰ τὰς πόλεις διηγούμενοι.

53. Βασσίδαισιν ἅτ' οὐ σπανίζει] ὁ Δίδυμός φησι· προσήκει γράφειν Βουδίδαι. γενέσθαι γάρ τινα Βουδίωνα ἐν Αἰγίνῃ, ἀφ' οὗ κατάγεσθαι γενεὰν τὴν Βουδιδῶν. μνημονεύειν δέ φασι τοῦ Βουδίωνος Πυθαίνετον ἐν πρώτῳ Αἰγινητῶν, γράφων οὕτως· "περὶ "δὲ ταῦτα τούτων λεγομένων λέγεται Βου"δίωνα τυγχάνειν διενηνεγμένον πρὸς Οἰνώ"νην τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα." ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἅτινα κάλλιστα ἔργα ἐν τοῖς Βασσίδαις οὐ σπανίζει, ἀλλὰ πλεονάζει, [οὐδὲ] ἐν τῷ γένει τῷ ἐξ ἀρχῆς διαβοήτῳ. Βάσσος γὰρ πρόγονος τῶν ἀνωτέρω τοῦ Ἀλκιμίδου. ἔστι δὲ καὶ φυλὴ ἐν Αἰγίνῃ, Βασσιάδαι. ἢ

οὕτως· ἡ τῶν Βασσιδῶν, φησι, γενεὰ οὐ σπανίζει καλῶν ἔργων. διὸ οἱ ἀοιδοὶ καὶ οἱ λόγιοι κομίζουσιν αὐτῶν τὰ ἔργα τὰ καλά. ἐὰν προφερώμεθα, ἅτε οὐ σπανίζει, τὸν λόγον οὕτω καταστήσομεν· ὧν οὐ σπανίζει ἡ παλαίφατος γενεὰ τῶν προειρημένων ἔργων. ἢ οὕτω· Βασσίδαισι καθ' αὑτό· εἶτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς· ἅτ' οὐ σπανίζει. τὰ προειρημένα ἔργα, ἅτ' οὐ σπανίζει τοῖς Βασσίδαις. ἢ, Βασσίδαισιν, ἅτ' οὐ σπανίζει εἶτ' ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς, παλαίφατος, ᾧ συναπτέον τὸ ἐπιφερόμενον.

55. Ἴδια ναυστολέοντες] οἱ Βασσίδαι. φησὶν, ἴδια ναυστολοῦντες, τουτέστιν, ἴδια χορηγοῦντες καὶ κομίζοντες ἔργα τοῖς τῶν Πιερίδων ἀρόταις, τουτέστι τοῖς ποιηταῖς, ἀνυμνεῖν θέλοντες, οὐκ ἐπακτοῖς χρήσονται ἐπαίνοις διὰ τὸ σπανίζειν αὐτοὺς ἔργων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν. πολλὰ γὰρ δεδράκασιν. ἐπικώμια δὲ τὰ εἰς κῶμον ὑμνεῖσθαι ἐπιτήδεια τῆς νίκης. μετὰ γὰρ τὸ νικῆσαι ἐκώμαζον μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν. ἢ οὕτω· οὐ δεόμενοι δι' ἑτέρων κοσμήσασθαι, ἀλλ' ἑαυτοῖς ἀρκούμενοι πρὸς κόσμον, ἴδια παρακομίζοντες ἔργα τοῖς ποιηταῖς. ναυστολοῦντες δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπιφορτίζοντες οἱονεὶ σωρεύοντες ἐκ τῶν ἰδίων κόπων τὰ ἐγκώμια. Ἀγερώχων δὲ ἐργμάτων (57) ἀντὶ τοῦ, μεγάλων ἔργων. δυνάμενοι οὖν τοῖς ποιηταῖς παρέχειν πολλῶν ἐπαίνων χορηγίαν ἕνεκεν τῶν πραττομένων αὐτοῖς ἔργων ὀλβίων.

59. Καὶ γὰρ ἐν ἀγαθέᾳ χεῖρας ἱμάντι δεθεὶς] καὶ γὰρ ἐν θαυμασίᾳ τὰ πηκτὰ σκεύη μετὰ χεῖρας λαβὼν ἐνίκησεν, ἀπὸ τῆς αὐτῆς συγγενείας ὢν καὶ πατρίδος ὁ Καλλίας· ἢ ὅτι πυκτεύσας ἐν Πυθοῖ ἐνίκησεν ἀρίστας τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἀρτέμιδι, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὢν πατρίδος, ἤτοι τῆς Αἰγίνης, καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, τουτέστιν, ἐκ τῆς αὐτῆς φατρίας τῶν Βασσιδῶν, Καλλίας (65), ὃς Κρέοντος ὑπῆρχε παῖς. χρυσηλάκατον δὲ εἶπε τὴν Λητὼ, τὸ τῆς Ἀρτέμιδος μετενεγκὼν ἐγκώμιον ἐπὶ τὴν μητέρα τὴν γεννήσασαν.

64. Παρὰ Κασταλίᾳ τε Χαρίτων] ἀπὸ τῆς πηγῆς τοὺς Δελφοὺς ὠνόμασεν. ἐκωμάσθη γὰρ νικήσας ὑπὸ τῶν ἡλικιωτῶν ἑσπέριος. Χαρίτων γὰρ ὁμάδῳ· οἱ μὲν τῷ χορῷ ἀποδεδώκασιν, οἱ δὲ τῷ χαριεστάτῳ θορύβῳ τῆς ἐπὶ τῇ νίκῃ πανηγύρεως, φασιν, ἐλαμπρύνετο κωμάζων· ἤτοι μέχρις ἑσπέρας ἔλαμπεν. ὁ δὲ νοῦς· παρὰ δὲ τῇ Κασταλίᾳ πηγῇ, τουτέστιν, ἐν Δελφοῖς, τῷ ἀγῶνι νικήσας, τῇ τῶν χορευτῶν χάριτι ἐπὶ τῇ νίκῃ, μέχρις ἑσπέρας ἡ νίκη αὐτῷ καὶ ἡ δόξα ἔλαμπεν. ἔθος γὰρ ἦν παννυχίδας ὕμνων τοῖς νενικηκόσιν ἀποτελεῖσθαι. τοῦτο δὲ ὡς κατὰ τὰ Πύθια νικήσαντος αὐτοῦ, ὡς καὶ ἐν Ἰσθμίοις νενικηκότος αὐτοῦ· πόντου γὰρ γέφυρα ὁ Ἰσθμός· τεσσαράκοντα τριῶν γὰρ σταδίων ἀμφιθάλασσος ἦν. καί ἐστι κατὰ τὸ ἔτυμον γέφυρα, ἡ τῆς γῆς φέρουσα ὁδός. ἀπὸ δὲ τοῦ προκειμένου οὕτω προσυπακουστέον τὸ, φλέγε πόντου γέφυρα.

69. Ταυροφόνῳ τριετηρίδι] τουτέστιν, ἐν ᾗ ταύρους φονεύουσι καὶ ἱερουργοῦσι τῷ Ποσειδῶνι, ὡς καὶ Ὅμηρος· (Odyss. γ'. 6.)

Ταύρους παμμέλανας Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ.

τριετηρίδι δὲ, διὰ τὸ διὰ τριετηρίδος τὸν Ἰσθμικὸν ἀγῶνα τελεῖσθαι. Κρεοντίδαν δὲ τὸν Καλλίαν φησὶν, ὡς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κρέοντος καλουμένου.

71. Βοτάνα τέ νίν ποθ' ἁ λέοντος] βούλεται ἡ ἱστορία, ἐκ τοῦ Ἀρχεμόρου αἵματος ἀναδεδόσθαι τὸ βοτανίδιον. οἱ δὲ, ὃ καὶ βέλτιον, βοτάνη λέοντος ἡ Νεμέα, παρόσον κατ' αὐτὴν διῆγεν ὁ λέων βοσκόμενος. Ἄλλως. Βοτάνην λέοντος τὸ σέλινον λεκτέον. σέλινον γὰρ ὁ αὐτόθι στέφανος, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς καταγωνισάμενος τὸν λέοντα, τοῦτο ἐνομοθέτησεν εἶναι τὸ στέμμα· ἀλλ' ἀλόγως. φέρεται γὰρ ἐπ' Ἀρχεμόρῳ ὅ τε ἀγὼν τεθεὶς, καὶ τὸ σέλινον τοῖς νικῶσι διδόμενον. ἢ ὁ Ἰσθμικὸς, ὅτι ἱερὸς τῷ Ποσειδῶνι. ὁ δὲ νοῦς· καὶ ἡ Νεμέα δέ ποτε νικήσαντα τὸν Καλλίαν ἔστεψεν, ἥτις Νεμέα ἐστὶν ὑπὸ τοῖς συμφύτοις καὶ ἀρχαίοις τοῦ Φλιοῦντος ὄρεσι. θέλει δὲ αὐτὸν καὶ Νεμεονίκην ἀποδεῖξαι. δασκίοις (sic) δὲ, ἢ τοῖς δασκίοις δένδροις, ἢ παρὰ τὸ ὑψηλὸν, τοῖς μεγίστην σκιὰν ἀπεργάσασθαι δυναμένοις. κεῖται δὲ ἡ Νεμέα περὶ τὰ Φλιάσια ὄρη, παράκειται δὲ καὶ πόλις ὁμώνυμος, ἡ Φλιοῦς, ἡ πρότερον Ἀραιθυραία καλουμένη, ἣν καὶ Ὅμηρος οὕτω φησιν (Iliad. β'. 571.)

75. Πλατεῖαι πάντοθεν λογίοισιν] πολλαὶ καὶ πλατεῖαι ἀφορμαί εἰσι τοῖς ἐλλογίμοις, φησὶ, (πάλιν τοὺς ποιητὰς ἀκουστέον) ὥστε ὑμνεῖν τὴν νῆσον ταύτην τὴν Αἴγιναν. ἐπειδὴ αὐτοῖς χορηγίαν παρέχουσιν ἐπαίνων οἱ Αἰακίδαι, καὶ ἐξαίρετον ἀρετὴν ἐπεδείξαντο. ἀμφίβολον δὲ, πότερον τοῖς προκειμένοις λόγοις παρέσχον μοῖραν πλείστην οἱ Αἰακίδαι, ἢ οἱ Αἰακίδαι ἔπορον ἔξοχον αἶσαν τοῖς ἰδίοις πολίταις, δοξάζοντες αὐτούς.

83. Καὶ ἐς Αἰθίοπας Μέμνονος οὐκ ἀπονοστάσαντος ἐπᾶλτο] ἔστι καὶ συνεσταλμένως καὶ βαρυτόνως ἀναγνῶναι, ἔπαλτο, τουτέστιν ἐπάλθη *, ἐβλήθη τὸ κλέος αὐτῶν εἰς Αἰθίοπας.

85. Βαρὺ δέ σφι νεῖκος ἔμπεσ' Ἀχιλλεὺς] βαρεῖαν δὲ καὶ ἐπαχθῆ μάχην διὰ φιλονεικίαν αὐτοῖς ἐπέδειξεν ὁ Ἀχιλλεὺς τοῖς Αἰθίοψι, χαμαὶ κλίνας τὸν Μέμνονα

* B. ex ἐπάλθους.

αὐτὸς ἐκ τῶν ἁρμάτων κατελθὼν, τῆς φαιδρᾶς Ἡμέρας τὸν υἱὸν, ἡνίκα ἐφόνευσε τῇ ἀκμῇ τοῦ δόρατος τοῦ λίαν ὀργίλου. περίφρασις δὲ τὸ σχῆμα, ἵνα τὴν Ἀχιλλέως δείξῃ περὶ τὸ πολεμεῖν εὐθαρσίαν. Ἄλλως. Μέμνων υἱὸς μὲν ἦν Τιθωνοῦ καὶ Ἡμέρας, βασιλεὺς δὲ Αἰθιόπων. οὗτος ἐναντιούμενος τοῖς Ἕλλησιν ὑπὲρ τῶν Τρώων ἀνῃρέθη ὑπὸ Ἀχιλλέως, καὶ διὰ τοῦτό φησι τὴν τῶν Αἰακιδῶν δόξαν καὶ μέχρις Αἰθιόπων διαπτῆναι. οὐκ ἐκ παραδρομῆς δὲ ζάκοτον εἶπε τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως, ὡσανεὶ μείλινον ἤ τι τοιοῦτον αὐτὸ ἔφη ἐν κοινότητι, ἀλλ' ὅτι ἰδιώτερον παρὰ τὰ ἄλλα κατεσκεύασε. δίκρουν γὰρ, ὥστε δύο ἀκμὰς ἔχειν, καὶ μιᾷ βολῇ ὥστε δισσὰ τὰ τραύματα ἀπεργάζεσθαι. καὶ Αἰσχύλος ἐν Νηρεῦσι· (Fragm. p. 642. 1102. Pauw.),

Κάμακος εἶσι, κάμακος γλώσσημα διπλάσιον.

Καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς (Fragm. p. 404. t. iii. Brunck.)

Ἡ δορὸς διχόστομον πλᾶκτρον.
Δίπτυχοι γὰρ ὀδύναι νιν ἤρικον
Ἀχιλληΐου δόρατος.

μετάγουσι δὲ τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τῆς Λέσχου μικρᾶς Ἰλιάδος, λέγοντος οὕτως·

——— ἀμφὶ δὲ πόρκης
Χρύσεος ἀστράπτει, καὶ ἐπ' αὐτῷ δίκροος δίη*.

ἢ ζάκοτόν φησι κατὰ μετουσίαν τοῦ φέροντος καὶ αὐτὸ συμπνέον τῇ ὀργῇ, ἀπὸ τῶν παρ' Ὁμήρῳ· (Iliad. λ'. 572. 3. ο'. 316.)

Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν
Ἐν γαίῃ ἵσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι.

91. Καὶ ταύταν μὲν παλαιότεροι] καὶ ταύτην μὲν τὴν ὁδὸν τὴν τῶν ἐπαίνων, ἥτις ἐστὶ τολοιπὸν κατημαξευμένη, οἱ παλαιότεροι ἡμῶν καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἐξεῦρον, ἀντὶ τοῦ, καὶ οἱ πρότεροι ἡμῶν ἐπῄνεσαν τοὺς Αἰακίδας. ἀκολουθήσω οὖν καὶ αὐτὸς ἔχων ταύτην τὴν μελέτην καὶ σπουδὴν, τὸ ἐπαινεῖν τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἀεί. μελέτην φησὶ τὴν ἐπιμέλειαν. Ὅμηρος· (immo Hesiod. Opp. 410.) " Μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει.

94. Τὸ δὲ πὰρ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον] ποῦς μὲν νεὼς τὸ πηδάλιον. τὸ δὲ κῦμα τὸ παρὰ τῷ πηδαλίῳ ἑλισσόμενον δονεῖ καὶ ταράσσει τὸν ἑκάστου θυμόν. οὐ τὸ παρεληλυθὸς οὖν ταράσσει, ἀλλὰ τὸ ἔτι εἱλούμενον. λέγει δὲ τοῦτο ὁ Πίνδαρος, ὅτι παρεξέβη εἰς τὸ ὑμνεῖν τοὺς Αἰακίδας. ἔργον δὲ οὐκ ἐξέλαβε τοῦτο, ἀλλ' εἰς τὸ ὑμνῆσαι τὸν Ἀλκιμίδην. διό, φησιν, αὐτὸν ὑμνήσω. ὁ δὲ νοῦς· παραπεμψάμενος οὖν, φησι, τὰ παλαιὰ τῶν νέων καὶ παρόντων ἕξομαι. καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν πλεόντων ἀεὶ τὸ παρὰ τῷ πηδαλίῳ κῦμα παρὸν καὶ ὁρώμενον τοῦ κυβερνῶντος ἀνδρὸς ταράσσει τὴν ψυχήν.

97. Ἑκόντι δ' ἐγὼ νώτῳ μεθέπων δίδυμον ἄχθος] μεταφορᾷ κέχρηται τῇ τῶν ὑποζυγίων. σημαίνει γὰρ, ὅτι ἑκουσίως ἐγὼ τοῦτο τὸ μέρος ὑπέμεινα δίδυμον ὑπάρχον· τοῦτο δέ φησιν, ἢ ὅτι σὺν τῷ τὸν Ἀλκιμίδην ὑμνῆσαι συμπαραλαμβάνειν μέλλει καὶ ἔπαινον τοῦ ἀλείπτου Μελησίου, ἢ τὸ τοῦ Ἀλκιμίδου καὶ τὸ τῶν Αἰγινητῶν. καὶ γὰρ ἐκεῖνος, καὶ ἔτι τρίτον, τοὺς Αἰακίδας ὕμνησε καὶ αὐτὸν τὸν Ἀλκιμίδην. ὁ δὲ νοῦς· ἑκὼν γὰρ ἐδεξάμην ἐπὶ τοῖς ἐμαυτοῦ νώτοις τοῦτο τὸ φορτίον τὸ διπλοῦν, ἄγγελος καὶ κῆρυξ βουληθεὶς γενέσθαι τῆς ἀρετῆς τῶν ἀνδρῶν, Ἀλκιμίδου καὶ Μελησίου. περὶ γὰρ αὐτῶν ἑξῆς φησι, ὡς εἰκοσιπέντε στεφάνους εἰληφότων τῶν ἀπὸ ταύτης τῆς πατρίας, ἢ καθόλου τῶν Αἰγινητῶν. Ἄλλως. φησὶν αὐτὸ τὸ προφθάσαν γένος εἰκοσιτέσσαρας ἐσχηκέναι νίκας, τὸν δὲ Ἀλκιμίδην εἰκοστὴν πέμπτην ταύτην νενικηκέναι. τοῦτο οὖν τὸ εἰκοστὸν πέμπτον σεμνολόγημα ἐξαγγέλλων, ὅπερ ἀπὸ τῶν ἀγώνων ἐδέξαντο, ἀγώνων δὲ τούτων, οὓς ἱεροὺς καλοῦσιν (102), ἤτοι τοὺς περιοδικοὺς εἰκοσιτέσσαράς φησιν, ὅπερ εὖχος καὶ σεμνολόγημα τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ὁ Ἀλκιμίδης προσέθηκε, καὶ ἐνήρκεσε παρασχεῖν, νικήσας τὸν ἀγῶνα, τῇ ἐνδοξοτάτῃ αὐτοῦ γέννᾳ.

104. Δύο μὲν Κρονίου πὰρ τεμένει] ἐν Ὀλυμπίᾳ, φησὶν, ἐνόσφισεν αὐτοὺς καὶ ἐχώρισεν ἡ προεξάνθησις τῶν τριχῶν. ἀπεκρίθη γὰρ, ὡς οὐ παιδικὴν ἔχοντος ἡλικίαν διὰ τὸ προηνθηκέναι τὰς τρίχας. πρὸ ὥρας γοῦν τὸ ἄνθος αὐτῆς τῆς ἥβης, φησὶ, συνεκληρώθη· οὗτος γὰρ κλῆρος ἄνθους. ὁ δὲ Πολυτιμίδας (sic) οἰκεῖος τοῦ Ἀλκιμίδου. κληρωθέντες οὗτοι παίδων ἀγωνίσασθαι, μεταξὺ γενειάσαντες ἐξεκρούσθησαν τοῦ ἀγῶνος. ὁ δὲ νοῦς· δύο δὲ ἄνθη καὶ νίκας τῆς Ὀλυμπίας, τῆς οὔσης παρὰ τῷ Κρονίῳ τεμένει, ὁ προπετὴς κλῆρος ὑμᾶς ἀπεστέρησεν, ὦ Ἀλκιμίδη.

108. Δελφῖνί κε τάχος δι' ἅλμας ἶσον εἴποιμι Μελησίαν] Μελησίας εἷς τῶν ἐνδόξων ἀλειπτῶν· ἐπαινεῖ δὲ αὐτοῦ τὸ τάχος, ἐπεὶ ταχὺ αὔξει τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἀλειφομένους, καὶ κατάγει εἰς τοὺς ἀγῶνας. καὶ τοσοῦτόν, φησι, διαφέρει τῶν ἄλλων ἀλειπτῶν τῷ ταχέως τοὺς ἀλειφομένους κατάγειν, εὐχερείας καὶ ἰσχύος ἡνίοχον ὄντα, ὅσον ὁ δελφὶς τῶν ἄλλων ἐναλίων τῷ τάχει διαφέρει· ἀντὶ τοῦ, ἶσον ἂν εἴποιμι καὶ τὸν Μελησίαν τῷ ταχεῖ δελφῖνι, [τῇ τε ἰσχύϊ καὶ τῇ τέχνῃ.]

* leg αἰχμή. ad Virg. Æn. ii. Exc. i.

Carmen VII.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἑβδόμου τῶν Νεμέων εἴδους.

Τῆς ἑβδόμης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιβ΄. Τὸ α΄ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ β΄ ἐγκωμιολογικὸν λεῖπον τῷ ἐσχάτῳ ἰάμβῳ. Τὸ γ΄ ἐπιωνικὸν, ὅπερ ἀντιπαθεῖ τῷ ἰάμβῳ. Τὸ δ΄ περίοδος δευτέρα, καὶ ἡ μὲν πρώτη ἀπόδοσίς ἐστι, μέσος δίιαμβος, ἡ δὲ δευτέρα, διπλοῦς τροχαῖος [λείπει.] Τὸ ε΄ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. ὁ τρίτος ποὺς δάκτυλος συναλειφόμενος. Τὸ ϛ΄ χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ζ΄ Ἀνακρεόντειον ἐκ δευτέρου πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικῆς συλλαβῆς καταληκτικόν. Τὸ η΄ Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. ἡ γὰρ πρὸ συλλαβὴ βραχεῖα. Τὸ θ΄ τροχαϊκὸν Εὐριπίδειον διαλυθέν. Τὸ ι΄ ἐπιωνικὸν, ὅμοιον τῷ γ΄. Τὸ ια΄ Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ιβ΄ ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ἑπτά. Τὸ α΄ χοριαμβικὸν (δίμετρον) καὶ ἴαμβος καὶ συλλαβή. Τὸ β΄ Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. ἡ πρώτη συζυγία διτροχαῖος, εἶτα Ἰωνική. Τὸ γ΄ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ΄ Φερεκράτειον ἢ ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ε΄ Γλυκώνειον, ἡ μία ἀπόδοσις ἀντὶ τῆς ἰαμβικῆς συζυγίας τὴν χοριαμβικὴν ὡς συγγενῆ. Τὸ ϛ΄ τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ζ΄ τροχαϊκὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἢ Ἀρχιλόχειον παρὰ μίαν συλλαβήν.

Σωγένει Αἰγινήτῃ] Πρῶτος ὁ Σωγένης Αἰγινητῶν ἐνίκησε παῖς ὢν πεντάθλῳ κατὰ τὴν τεσσαρεσκαιδεκάτην Νεμεάδα. ἐτέθη δὲ ὁ πένταθλος πρῶτος κατὰ τὴν τρισκαιδεκάτην Νεμεάδα.

1. Εἰλείθυια πάρεδρος Μοιρᾶν] ζητεῖται διὰ τί ἀπὸ τῆς Εἰλειθυίας εἰσβέβληκε, καὶ τί δήποτε τῇ Εἰλειθυίᾳ προσδιαλέγεται. ἔνιοι μὲν οὖν φασι, ἑτέρου ὄντα τὸν Σωγένη, ἑτέρου νικήσαντος, αὐτὸν κατὰ χάριν ἀνηγγέλθαι τοῦ πατρὸς Θεαρίωνος, εἰς τοῦτο φιλοτιμηθέντος, τὸν δὲ ἀγωνισάμενον Νεοπτόλεμον τοὔνομα Ἀχαιόν· παρὸ καὶ εἰς τοὺς ὑπὲρ Νεοπτολέμου τοῦ Ἀχιλλέως τὸν ποιητὴν παρεκβῆναι λόγους. αὐτοσχέδιον δέ φησι τοῦτο εἶναι ὁ Δίδυμος. οὐδεὶς γὰρ ἀφ᾽ ἑτέρου ὀνόματος κηρύττεται, μόνον δὲ ἐν τοῖς ἱππικοῖς ἀγῶσι νενόμισται τὸ ἔθος, ὥστε τοὺς βασιλέας καὶ τυράννους ἀναγράφεσθαι. πλούτου γὰρ καὶ χορηγίας τὴν ἱπποτροφίαν ἐπίδειξιν εἶναι καὶ οὐ ῥώμης. ἔνιοι δέ φασι, πρὸς τοὔνομα τοῦ Σωγένους παρειλκύσθαι τὴν Εἰλείθυιαν· εἶναι γὰρ αὐτὴν σωγένη τινα, διὰ τὸ τὰ γενόμενα ἀνασώζειν. τὸν οὖν Πίνδαρον ψυχρευσάμενον πρὸς τοὔνομα τῆς Εἰλειθυίας μεμνῆσθαι. καὶ τοῦτο δὲ οὐκ εὖ· τότε γὰρ καταφέρεται εἰς τοῦτο ὁ Πίνδαρος, ὅταν ὑπῇ τις ὁμωνυμία. οἷον· (Fragm. p. 5. sq.) ὀλβίων ὁμώνυμε Δαρδανιδᾶν παῖ Θρασυμήδεις Ἀμύντα. καί· (Fragm. p. 8. sq.) σύνες ὅ τι λέγω, ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε πάτερ κτίστορ Αἴτνας. νῦν δὲ οὐδὲν τοιοῦτόν ἐστιν. ἔνιοι δὲ πατέρα τοῦ Σωγένους Θεαρίωνα τῇ Εἰλειθυίᾳ ἔφασαν ἱερᾶσθαι· ἀμάρτυρον δὲ καὶ τοῦτο. οἱ δέ· ὅτι ἐν γειτόνων ἦν τῷ Σωγένει ἱερὸν Εἰλειθυίας. οὐδὲ τοῦτο δὲ ἱστορεῖται. ἄλλοι δὲ ἔφασαν, ὅτι τοὺς ἐκ φύσεως ἀγαθοὺς ἐπαινεῖ πάντοτε ὁ Πίνδαρος μᾶλλον τῶν ἐκ διδασκαλίας. καὶ ἡ Εἰλείθυια οὖν τὸν Σωγένην εὐθέως ἐπὶ τὴν γένεσιν ἐπιτήδειον κατεσκεύασε πρὸς ἄθλησιν. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι τῶν θεῶν αὐξανομένοις ἀγαθὰ δωροῦνται, ἡ δὲ Εἰλείθυια κατ᾽ αὐτὴν τὴν πρώτην καταβολήν. ἔστι δὲ καὶ πρὸς τοῦτο λέγειν· τί δήποτε τὴν Εἰλείθυιαν ἰδίως ἐπὶ τοῦ Σωγένους παρέλαβεν, ἀλλ᾽ οὐχὶ καὶ ἐπ᾽ ἄλλων εὐφυΐᾳ διενεγκόντων. Ἀριστόδημος δὲ ὁ Ἀριστάρχου μαθητὴς βέλτιον οὕτω φησίν· ὀψέ ποτε τῷ Θεαρίωνι καὶ παρὰ τὴν ἡλικίαν προήκοντι, εὐξαμένῳ τῇ θεᾷ, Σωγένη τεκνωθῆναι, καὶ τὴν τοῦ παιδὸς αὐτοῦ γέννησιν οἷον Εἰλειθυίας εἶναι χάριν. διὰ τὴν ἰδιότητα γοῦν τῆς γενέσεως τοῦ ἀθ-

ληστοῦ πρὸς τὴν θεὸν ταύτην ἐπήρεισε τὸν λόγον. ἐπισοῦτο δὲ τοῦτο ἐξ ἐπιγράμματος Σιμωνίδου. ἑνικῶς δὲ εἶπε Εἰλείθυια, ὡς καὶ Ἡσίοδος (Theog. 921.)

Ἡ δ' Ἥβην καὶ Ἄρηα καὶ Εἰλείθυιαν ἔτικτεν.

ὁ δὲ Ὅμηρος ἑκατέρως. ὅτι δὲ τῆς Ἥβης ἀδελφὴ ἡ Εἰλείθυια, πρόσκειται τὰ Ἡσιόδου. ὁ δὲ νοῦς· ὦ Εἰλείθυια, παῖ μὲν τῆς μεγαλοσθενοῦς καὶ ἰσχυρᾶς Ἥρας, πάρεδρε δὲ τῶν συνετῶν Μοιρῶν. τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ δοκοῦσι παρὰ τὸν τῶν ὠδίνων καιρὸν παριστάναι καὶ ἐπικλώθειν τὰ τῆς εἱμαρμένης.

3. Ἄνευ σέθεν οὐ φάος] ἄνευ γάρ σου, ὦ Εἰλείθυια, οὔτε τὴν ἡμέραν θεωρήσαντες ἠδυνήθημεν τῆς σῆς ἀδελφῆς Ἥβης τυχεῖν. εἰκότως· οὐ γὰρ οἷόν τε μὴ γεννηθέντα καὶ ταῦτα ἰδεῖν καὶ αὐξηθῆναι. ἢ οὕτως· ἢ γὰρ ἐν νυκτὶ ἢ ἐν ἡμέρᾳ γεννώμεθα, οὐκ ἄνευ σοῦ τὴν σὴν ἀδελφὴν ἐλάβομεν τὴν Ἥβην· οἷον, εἰ μὴ ἐγεννήθημεν, οὐδ' ἂν ἠκμάσαμεν. ἀγλαόγυιον δὲ αὐτήν φησιν, ἐπεὶ ἐν ᾧ ἡβῶμεν χρόνον, εὐπρεπέστεροι αὐτοὶ ἑαυτῶν γινόμεθα. κἂν γὰρ αἰσχροὶ ὦσί τινες τὰς φύσεις, εὐπρεπέστεροι ἑαυτῶν γίνονται κατὰ τὸν τῆς ἀκμῆς χρόνον.

7. Ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα] ζῶμεν δὲ οὐχ ὁμοίως πάντες, φησὶν, ἀλλ' οἱ μὲν πλουτοῦσιν, οἱ δὲ οὔ. καὶ οἱ μὲν [ἐρωτῶνται, ἢ] ἐρῶνται· οἱ δὲ οὔ. εἶτα ἔξωθεν προσληπτέον τὸ, πράγματα. διακωλύει γὰρ ἕτερον ἕτερα, καὶ διαζεύγνυσιν ἡμᾶς ἀπ' ἀλλήλων, ἢ ἀπ' ἄλλων πραγμάτων, τὰ συγκεκληρωμένα ἡμῖν πράγματα.

9. Σὺν δὲ τὶν καὶ παῖς ὁ Θεαρίωνος] σὺν σοὶ δὲ, ὦ Εἰλείθυια, ἀντὶ τοῦ, διά σε γεγονὼς [ἢ] ὁ τοῦ Θεαρίωνος παῖς Σωγένης ἔκκριτος γινόμενος, ἔνδοξος καὶ ἀγωνιστικὸς ὑμνεῖται, καὶ πένταθλος ἀγωνίζεται. εἰκότως δὲ οὕτως ἐστὶν ἔνδοξος, ἐπειδὴ καὶ τὴν εὔυμνον Αἴγιναν τὴν τῶν γενναίων Αἰακιδῶν οἰκεῖ. Φιλόμολπον (13) δὲ ταύτην καλεῖ, διὰ τοὺς γράφοντας τοῖς νικῶσιν ἐπινικίους. Σύμπειρον (15) δὲ, τὸ συμπεπειρασμένον. σφόδρα δὲ αἰεὶ θέλουσί, φησι, τὴν ἑαυτῶν ψυχὴν συμπεπειρασμένην ἔχειν τῇ νίκῃ τῇ πενταθλιστικῇ.

16. Εἰ δὲ τύχῃ τις ἔρδων] εἰ δὲ ἐπιτύχῃ τὶς πράσσων, τὴν ἡδεῖαν αἰτίαν, τοῦ (l. τὸ) αὐτὰ ἐπιτετευχέναι, ταῖς πνοαῖς τῶν Μουσῶν ἐνέβαλε, τουτέστι, τοῖς ὕμνοις τοῖς εἰς αὐτὸν γραφομένοις. ἢ οὕτως· οἷον, μὴ ἀπείρατοι τῶν ἀγώνων εἶναι, τουτέστι, πειρᾶσθαι θέλουσι τῶν ἀγώνων, ἐνεργεῖν θέλουσι διὰ τῆς πείρας. δύναται δὲ καὶ ἰδίως ἀκούεσθαι, ὡς φιλοπεντάθλων ὄντων τῶν Αἰγινητῶν, ἐπειδὴ Πηλεὺς δοκεῖ εὑρηκέναι τὸν πένταθλον Αἰγινήτης ὑπάρχων καὶ Αἰακίδης. ὁ δὲ νοῦς· ἐὰν δέ τις σὺν εὐτυχίᾳ εἴη τὶ πράττων, ἡδεῖαν πρόφασιν τοῖς τῶν Μουσῶν ῥεύμασιν ἔδωκεν.

18. Ταὶ μεγάλαι γὰρ ἀλκαὶ] αἱ γὰρ μεγάλαι δυνάμεις καὶ τὰ μείζονα κατορθώματα, ὕμνων χρῄζοντα, σκότον καὶ ἀφάνειαν ἔχουσιν. ἢ οὕτως· αἱ μεγάλαι ἀλκαὶ ὕμνων δεόμεναι, σκότον πολὺν ἔχουσι, τουτέστιν, ἀφανεῖς γίνονται, ἐὰν μὴ ὑμνηθῶσιν.

20. Ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσοπτρον] τοὺς ἀγαθόν τι πράξαντάς, φησι, φιλοτιμᾶσθαι (?) δεῖ τὰ ἴδια ἔργα διὰ τῶν ποιημάτων, καὶ παραδιδόναι ἔπειτα λαμπρότητα (?) Ἄλλως. ἔσοπτρόν φησι τῶν καλῶν ἔργων τὸν ὕμνον εἶναι, ὅτι, ὥσπερ ἡμεῖς διὰ τοῦ κατόπτρου γινώσκομεν, οὕτω τὰ καλὰ ἔργα διὰ τῶν ὕμνων θεωρεῖται, ὡς δι' ἐσόπτρου· κἂν τελευτήσωσιν οἱ πράξαντες, ἐμβλέψαντες εἰς κάτοπτρον ἀρετῆς τοὺς ὕμνους ἀντιλαμβανόμεθα τῶν καλῶν ἔργων. ὁ δὲ νοῦς· τοῖς δὲ καλοῖς ἔργοις λαμπρότητα ἴσμεν ἐνὶ τρόπῳ γινομένην, διὰ δὴ τῶν ὕμνων.

25. Σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον] οἱ μὲν οὕτως· ὥσπερ τῶν κυβερνητῶν οἱ σοφοὶ ἐπιτηδείου πνέοντος ἀνέμου οὐχ ὑπτιοῦνται πρὸς τὸ παρὸν ἀγαθὸν, ἀλλὰ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐσόμενον ἄνεμον προγινώσκουσι καὶ προορῶσι τὸ μέλλον· οὕτω καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς συνετοὺς προσῆκόν ἐστι μὴ τῷ παρόντι πλούτῳ βουκολεῖσθαι τὰς ἐλπίδας ἀλλὰ φροντίζειν τοῦ μετὰ ταῦτα καὶ ἄξιόν τι δρᾶν, ὅπως καὶ μετὰ ταῦτα ὑμνηθέντες ἀθάνατον ἔχωσι τὴν εὐδοξίαν. καὶ γὰρ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ πένητες ὁμοίως τελευτῶσιν. διὸ δεῖ τῆς μετὰ ταῦτα μελλούσης εὐδοξίας φροντίζειν. οἱ δὲ οὕτως· ὥσπερ γὰρ τῶν διαπλεόντων οἱ σοφοὶ καὶ τῶν μετὰ ταῦτα ἀνέμων φροντίζουσι, καὶ οὐχὶ διὰ τὸ παρὸν κέρδος (κέρδος δὲ τὸ τοῦ πλοῦ εὔδιον) ἐζημιώθησαν τὸν μετὰ ταῦτα πλοῦν, οὐδὲ ἀπώλοντο ἀμελήσαντες, ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα προορώμενοι καὶ ἀσφαλιούμενοι ἐσώθησαν· οὕτω δέον μὴ φιλοκερδεῖς εἶναι, ἀλλὰ προΐεσθαι τοῖς ποιηταῖς μισθὸν, ὅπως ἂν σχῶσι τῆς ἀρετῆς ἀδιάλειπτον τὴν μνήμην. ὅτι δὲ φιλοκερδὴς πανταχοῦ ὁ Πίνδαρος, ἐκ τῶν φθασάντων δῆλός ἐστιν. οἰκειοτέρα δὲ αὕτη ἡ ἐκδοχὴ, ὡς ἐξ ὧν ἐπάγει. φησὶ γὰρ, ὅτι ὁμοίως καὶ ὁ πλούσιος καὶ ὁ πένης τελευτᾷ· διὸ δεῖ τὸν πλούσιον τῆς μετὰ ταῦτα εὐδοξίας φροντίζειν. οὐ γάρ ἐστιν ἀργυρίῳ τὸν θάνατον παραιτήσασθαι. ὁ δὲ νοῦς· οἱ σοφοὶ δὲ τῶν κυβερνητῶν προορῶνται, τίς ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας πνεύσεται ἄνεμος, ἢ τίς εἰς τρίτην ἡμέραν πνεύσεται.

29. Ἐγὼ δὲ πλέον ἔλπομαι] ἐγὼ δὲ, φησιν, ἐλπίζω αὐτὸν μὴ τοσαῦτα πεπραχέναι, μηδὲ τοιαῦτα, τὸν Ὀδυσσέα, οἷα Ὅμηρος κεκήρυχε περὶ αὐτοῦ. ἀγαθοῦ γὰρ τυχὼν ποιητοῦ ἐνδοξότερα καὶ μείζονα ἔσχεν ἔργα

ἢ κατόρθωσι. δυνατοὶ γάρ εἰσιν οἱ ποιηταὶ τὰ τυχόντα ἔργα μεγαλύνειν καὶ αὔξειν. διὸ καὶ σὺ φρόντιζε τοῦ ὑμνεῖσθαι, ὁ δὲ νοῦς· ἐγὼ δὲ μᾶλλον ἐλπίζω διὰ τὴν Ὁμήρου ποίησιν ζῆν ἐπιπλέον καὶ θρυλλεῖσθαι τὴν Ὀδυσσέως εὐδοξίαν. τοῖς γὰρ περὶ Ὀδυσσέως κεκηρυγμένοις σεμνότης τὶς ἐπήνθει. ποτανὴν δὲ μηχανὴν τὰ ποιήματα εἶπε, καθὸ ὑψοῖ καὶ μετεωρίζει τὰς ἀρετὰς τῶν ὑμνουμένων, ἢ καθὸ τὰ ἔπη κοινῶς λέγεται παρ' Ὁμήρῳ πτερόεντα, ἢ διὰ τὸ οὕτω μεμηχανῆσθαι, ὥστε κατὰ πᾶσαν χώραν πέτεσθαι καὶ διϊκνεῖσθαι.

33. Σοφία δὲ κλέπτει παράγοισα μύθοις] ἡ τοῦ Ὁμήρου σοφία κλέπτει τὸν νοῦν ἡμῶν, ὥστε τὰ ψευδῆ δοκεῖν ἀληθῆ εἶναι διὰ χάριν καὶ σεμνότητα. ἡ ἀπόδοσις πρὸς τὰ ἑξῆς ἱστορούμενα περὶ τοῦ Αἴαντος. καθόλου ἡ σοφία ἔχει (τὸ) κλέψαι τὸν νοῦν τῶν ἀνθρώπων. ἢ οὕτως· ἡ δὲ σοφία καὶ ὁ λόγος ἱκανός ἐστι τινὰ παραπείθων ὑποκλέψαι τὴν ἀλήθειαν. τυφλὸν γὰρ καὶ ἀνόητον ἦτορ ἔχει ὁ πολὺς τῶν ἀνδρῶν ὄχλος. βούλεται δὲ τὸν δημώδη λέγειν.

35. Εἰ γὰρ ἦν ἑὰν ἀλάθειαν εἰδέμεν] ἔνιοι μὲν ἀνέγνωσαν, ἑὰν, δασέως, ἀντὶ τοῦ, τὴν ἑαυτοῦ· βέλτιον δὲ ψιλῶς, (?) ὡς καὶ Διονύσιος ὁ τοῦ Χαρμίδου. Ἄλλως. εἰ γὰρ ἦν τὴν οὖσαν καὶ δέουσαν ἀλήθειαν πάντας γινώσκειν, οὐκ ἂν οὐδὲ ὁ Αἴας τῶν ἀριστείων ἐστερήθη, εἰ μὴ διὰ τὴν τῶν κρινάντων ὄχλων ἀμαθίαν· καὶ διὰ τὴν ὀργὴν ἐνέπηξε κατὰ τῶν φρενῶν ἑαυτοῦ τὸ ξίφος.

39. Λευρὸν ξίφος] λευρὸν οἱ μὲν, τὸ πλατύ· βέλτιον δὲ, τὸ πλάγιον ἀκούειν, ἵνα νοήσωμεν οὐχὶ τὸ καθ' ἑαυτὸ πλαγίως ἔχον, ἀλλὰ τὸ κατὰ τὴν πληγὴν πλαγίως ἐνεχθέν. οὕτω γὰρ καὶ ὁ Εὐφορίων τὴν πληγὴν ὑπεστήσατο·

Πλευρά τε καὶ θώρηκα διήρικεν ἰνίου ἄχρις.

τοῦ δὲ, ὃν κράτιστον καὶ ἑξῆς, ὁ νοῦς οὕτως· ὄντινα ἤγαγον αἱ τοῦ Ζεφύρου πνοαὶ, τῷ ξανθῷ Μενελάῳ τὴν δάμαρτα κομίσαι εἰς Ἴλιον. Ὅμηρος· (Iliad. β'. 768. 9.)

Ἀνδρῶν δ' αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας,
Ὄφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν.

44. Ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται] πάντες γὰρ ἀποθνήσκομεν καὶ οἱ ἄξιοι καὶ οἱ μή. καὶ τὸ κῦμά, φησι, τοῦ ᾅδου ἐνέπεσε τῷ ἀδοκήτῳ, τῷ μὴ δοκοῦντι νῦν τελευτήσειν, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐξαίφνης ἐμπίπτει ὁ θάνατος. ἢ ἀδόκητον κέκληκε, τὸν ἄδοξον, δοκέοντα τὸν ἔνδοξον. δοκεῖν γὰρ καὶ δοξάζειν, ταυτόν. ἐπεὶ οὖν ὁ θάνατος καὶ τὸν ἔνδοξον καὶ τὸν ἄδοξον συναναιρεῖ, σὺ ὁ μεγάλα κατεργασάμενος τῷ αἰῶνι παρακατατίθεσο τὴν μνήμην διὰ τῶν ποιημάτων.—Ἄλλως. ἀδόκητον τὸν νεώτερόν φησιν· οὐ γὰρ προσδοκᾷ ταχέως τὸ ἀποθανεῖν· δοκέοντα δὲ τὸν πρεσβύτην· προσδοκᾷ γὰρ τὸ ἀποθανεῖν. ἐμπίπτει, φησὶν, ὁ θάνατος ὁμοίως καὶ πρεσβυτέροις καὶ νεωτέροις. τὸ δὲ σύμπαν τῆς διανοίας τοιοῦτόν ἐστι· τὸ μὲν ἀποθανεῖν καὶ τοῖς νεωτέροις καὶ τοῖς πρεσβυτέροις ἐμπίπτει. ἐκείνων δὲ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα αὔξεται, ὧν ἂν ἡ Μοῦσα αὐξήσῃ τὸν ἐγκωμιαστικὸν λόγον. βούλεται δὲ εἰπεῖν· ὅτι ἀθάνατος ἡ μνήμη τῶν ἐγκωμιαζομένων.

46. Τιμὰ δὲ γίνεται, ὧν θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγον] ἁβρὸν λόγον τὰ ἐγκώμιά φησι, θεὸν δὲ τὴν Μοῦσαν. ὁ δὲ νοῦς· τούτων δὲ τιμὴ γίνεται τεθνηκότων, ὧν ἂν θεὸς αὔξει λόγον, τουτέστιν, ὁ ποιητὴς ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ τῶν θεῶν. τινὲς δὲ τὸ, τεθνακότων, πρὸς τὸ ἑξῆς.

47. Τεθνακότων βοαθόων] πρὸς τὸ ἓν ἀκουστέον ἄχρι τοῦ (52), ἐπεὶ πράθε, καὶ γραπτέον ἐν τῷ ν (50), ἔμολεν, ὡς Δίδυμος, καὶ ὑφ' ἓν ἀπὸ τοῦ, τεθνακότων, ἕως τοῦ, πράθεν, ἀναγινώσκει. τὸ δὲ ὅλον τοιοῦτον· ἔμολε παρὰ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου χθονὸς Νεοπτόλεμος, Πριάμου πόλιν ἐπεὶ πράθεν. τεθνηκότων δὴ τῶν βοηθῶν ἐν Πυθίοις δαπέδοις κεῖται. ποίων δὲ βοηθῶν; τῶν περὶ τὸν Εὐρύπυλον, οὓς αὐτὸς ὁ Νεοπτόλεμος ἀνελὼν ἐπόρθησε τὴν Ἴλιον. οὕτω γὰρ ἴδιος ὁ πόνος ἔσται τοῦ ἥρωος. δοκεῖ δὲ ὁ Νεοπτόλεμος ἐν Δελφοῖς ἀνῃρῆσθαι καὶ τεθεῖσθαι ἐν τῷ ναῷ. ἐὰν δὲ ἐπὶ τῶν περὶ τὸν Ἕκτορα, καθὼς Ἀρίσταρχός φησιν, ἀναδράμωμεν, πρῶτον μὲν μακρόθεν ἔσται τὴν πόρθησιν συνάπτων· δεύτερον δὲ ἐπὶ τὴν κοινότητα μεταβήσομεν, δι' ἧς τὸ ἐγκώμιον οὐκ ἔσται. εἰ δὲ γράφεται, ἔμολον, τῷ πληθυντικῷ ἀντὶ ἑνικοῦ χρᾶται, ὥστε ὅμοιον εἶναι τῷ· (v. 53. s.) ὁ δ' ἀποπλέων Σκύρου μὲν ἅμαρτεν· ἵκοντο δ' εἰς Ἔφυραν, ἀντὶ τοῦ, ἵκετο. εἰς δὲ τὸ προκείμενον τείνων παρέθηκε τὴν τοῦ Νεοπτολέμου ἀπώλειαν, ὅτι ἀδοκήτως αὐτῷ συνέβη.

53. Τᾷ καὶ Δαναοὶ πόνησαν] ὑπὲρ ἧς, φησι, καὶ οἱ Ἕλληνες ἐταλαιπώρησαν, ἢ ἐφ' ᾗ, ἢ ἐν ᾗ, ἢ ταύτῃ καὶ οἱ Δαναοὶ πόνησαν, ἢ καὶ ὁ Νεοπτόλεμος. παρόσον ἀπονοστοῦντες οἴκαδε χειμῶνι ἐχρήσαντο καὶ ὁ Νεοπτόλεμος καὶ οἱ Ἕλληνες. Ἔφυραν δὲ εἶπε νῦν τὴν ἐν Ἠπείρῳ, ἣν Κίχυρόν φασι μετωνομάσθαι ἀπὸ Κιχύρου τοῦ Μερμέρου. τέσσαρας δὲ ἀναγράφει τὰς Ἐφύρας, πρώτην μὲν τὴν αὖτις Κόρινθον ὀνομασθεῖσαν· Ὅμηρος· (Iliad. ζ. 152.) "ἔστι πόλις Ἐφύρη." ἑτέραν δὲ τὴν περὶ Θεσσαλίαν· Ὅμηρος· (Odyss. α'. 259.)

Ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντι παρ' Ἴλου Μερμερίδαο.

τρίτην δὲ περὶ Ἦλιν, ἧς Ἱππίας μνημονεύει·

τετάρτην, τὴν ἐν Θεσπρωτοῖς. συνήθως δὲ ὁ Πίνδαρος τῷ τῆς λέξεως κέχρηται σχήματι, συντάξας τῷ ἑνικῷ πληθυντικόν· ὁ δὲ ἀποπλέων Σκύρου μὲν ἅμαρτεν, ἑνικόν· ἵκοντο δὲ, οὐκ ἐπήνεγκεν ἑνικὸν, ἀλλὰ πληθυντικὸν ἑνικῷ.

56. Μολοσσίᾳ δ' ἐν βασίλευεν ὀλίγον χρόνον] ἀνάγει τοὺς χρόνους. ὕστερον γὰρ ἀπὸ Μολοσσοῦ, τοῦ Νεοπτολέμου καὶ Ἀνδρομάχης, τοὔνομα ἔλαβεν ἡ Μολοσσία. παρεκβαίνει δὲ εἰς τὰ Νεοπτολέμου, ὡς μὲν Ἀρίσταρχος, ὅτι νικήσας καὶ χαρισάμενος τὴν ἀνάῤῥησιν τῷ Σωγένει Νεοπτόλεμος ἦν Ἠπειρώτης τὸ γένος, ὅπερ οὐχ οὕτω φησὶν ἔχειν ὁ Δίδυμος· ὡς δὲ Ἀρίσταρχος, ὅτι ἀλείπτῃ ἐκέχρητο τῷ Νεοπτολέμῳ. διὸ εἰς ἔπαινον τοῦ ὀνόματος τῇ ἡρωϊκῇ κέχρηται παρεκβάσει. ὁ δὲ νοῦς· τὸ γένος τοῦ Νεοπτολέμου τὸ τῆς βασιλείας γέρας ἴσχειν ἀεί. δοκοῦσι γὰρ οἱ ἀπὸ Νεοπτολέμου βεβασιλευκέναι ἐπὶ πλεῖον.

58. ᾤχετο δὲ πρὸς θεὸν] διάφοροι αἰτίαι, δι' ἃς ἦλθεν εἰς Δελφοὺς ὁ Νεοπτόλεμος· καὶ οἱ μέν φασιν, ὅτι παίδων αὐτῷ οὐ γινομένων ἐξ Ἑρμιόνης, ἦλθε παρὰ τοῦ θεοῦ πευσόμενος ὡς παιδοποιήσεται· οἱ δὲ, ὅτι ἐπιτιθέμενος τοῖς Πελοποννήσου πράγμασι, διαρπάσαι πρῶτον ἐπέβαλε τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν, ἤτοι χρηστήριον. ἄλλοι δὲ, ὅτι δίκας αἰτήσων τοῦ πατρὸς τὸν θεόν· (Hom. Iliad. χ'. 359. 60.)

— ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
Ἐσθλὸν ἐόντ' ὀλέσωσιν ἐπὶ σκαιῇσι πύλησιν.

οὐκ ἔοικε δὲ συγκατατίθεσθαι ὁ Πίνδαρος ταύταις ταῖς αἰτίαις, ἀλλ' ὅτι τιμήσων ἦλθε τὸν θεόν.

62. Ἔλασεν ἀντιτυχόντ' ἀνὴρ μαχαίρᾳ] φασὶ, τοῦ Νεοπτολέμου θύοντος, τοὺς Δελφοὺς ἁρπάζειν τὰ θύματα, ὡς ἔθος αὐτοῖς· τὸν δὲ Νεοπτόλεμον δυσανασχέτως ἔχοντα, διακωλύειν· αὐτοὺς (δὲ) διαχρήσασθαι αὐτὸν ξίφη ἔχοντας. Ἄλλως. Ἀσκληπιάδης διὰ τῶν τραγῳδουμένων φησὶν οὕτως· περὶ μὲν οὖν τοῦ θανάτου σχεδὸν ἅπαντες οἱ ποιηταὶ συμφωνοῦσι, τελευτῆσαι μὲν αὐτὸν ὑπὸ Μαχαιρέως, ταφῆναι δὲ τὸ μὲν πρῶτον ὑπὸ τὸν οὐδὸν τοῦ νεὼ, μετὰ δὲ ταῦτα Μενέλαον ἐλθόντα ἀνελεῖν, καὶ τὸν τάφον ποιῆσαι ἐν τῷ τεμένει. τὸν Μαχαιρέα φησὶν υἱὸν εἶναι Δαῖτα *. τρεῖς δὲ αἰτίας ὑπὲρ τοῦ θανάτου τοῦ Νεοπτολέμου πορίζεται· πρῶτον μὲν, ὅτι τὸ πεπρωμένον αὐτῷ ἀπέδωκε· δεύτερον, ὅτι πρέπον ἦν τῶν Αἰακιδῶν (τινὰ,) καὶ ὀφειλόμενον, σύνοικον εἶναι τῷ Ἀπόλλωνι· ἐτάφη γὰρ ὑπὸ τὸν οὐδὸν τοῦ ἱεροῦ· ἡ δὲ τρίτη, ὅτι ἐπισκοπεῖ τὰς τελουμένας θυσίας τοῖς ἥρωσι. λέγεται γὰρ ὅτι μετὰ τὸ θῦσαι ἐναγισμοὺς ἐπέσπενδον.

68. Ἡρωΐαις δὲ πομπαῖς] γίνεται ἐν Δελφοῖς ἥρωσι ξένια, ἐν οἷς δοκεῖ ὁ θεὸς ἐπὶ ξένια καλεῖν τοὺς ἥρωας. εἶναι οὖν μόρσιμον, ἐν ταῖς πομπαῖς ταῖς ἡρωΐαις καὶ ταῖς πανηγύρεσιν, ἐν αἷς ἐκήρυσσον τοὺς ἥρωας, θυσίαις ταῖς πολυθύτοις ἐπισκοπεῖν μετὰ Θέμιδος, καὶ τὰ νομίμως γινόμενα αὐτοῖς ξένια ἐφορῶντα. ὁ δὲ νοῦς· ταῖς δὲ ἡρωϊκαῖς πομπαῖς καὶ πανηγύρεσι ταῖς πολυθύτοις, οἰκεῖν προσήκειν τὸν Νεοπτόλεμον, ὄντα δίκαιον ἔφορον.

70. Εὐώνυμον ἐς δίκαν] Ἀρίσταρχος οὕτως· ἐπεὶ μέμψις τοῖς Αἰγινήταις πρὸς τὸν ποιητὴν ἦν, χάριν τοῦ Νεοπτολέμου, εἰς τὴν ἀπολογίαν τὴν περὶ Νεοπτόλεμον δικαίως διαρκέσει τρία ἔπεα, φησιν· ὅτι μόρσιμον ἦν αὐτῷ οὕτω τελευτῆσαι, καὶ ὅτι πεπρωμένον ἦν, ἵνα τῶν Αἰακιδῶν ἀποθανόντα τεθῆναι ἐν τῷ ναῷ, τρίτον, ὅτι ταῖς ἡρωΐαις πομπαῖς ἵνα τῶν Αἰακιδῶν θεμίσκοπον εἶναι. τρεῖς οὖν φησι λόγους ἱκανοὺς εἶναι εἰς τὴν εὐώνυμον δίκην, οἷον, ἱκανὰς εἶναι τρεῖς αἰτίας, ἃς ἐξαριθμεῖται, τοῦ δικαίως αὐτῷ συμβεβηκέναι τὸν θάνατον. ἔνιοι δὲ οὕτως ἀπολογοῦνται περὶ τῆς τοῦ Νεοπτολέμου τελευτῆς, τρία φέροντες ταῦτα, ὅτι τὸ ὑπὲρ τῶν κρεῶν εἰπεῖν ἀνῃρῆσθαι, καὶ ὅτι οἱ Δελφοὶ ἐβαρύνθησαν ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ αὐτοῦ, καὶ ὅτι πεπρωμένον ἦν, αὐτὸν ἀναιρεθῆναι. ὁ δὲ Ἀριστόδημος ἔπεα τρία τὰς τριάδας ἀκούει. τὴν γὰρ ἀρχὴν ἔπος προσηγόρευον τὴν στροφὴν καὶ τὴν ἀντιστροφὴν, καὶ τὴν ἐπῳδὸν, τρεῖς δὲ λοιπὸν ὑπεῖναι τῷ ἐπινικίῳ τριάδας.

73. Αἴγινα, τεῶν Διός τ' ἐκ προγόνων] ὦ Αἴγινα, τῶν τεῶν καὶ τοῦ Διὸς ἐκγόνων (τῶν Αἰακιδῶν δὲ λέγει) τὴν ταῖς λαμπραῖς ἀρεταῖς, αἷς οἴκοθεν ἔχετε, ὁδὸν κυρίαν, λόγον ἀντάξιον κυρίως ἔχουσαν, εἰπεῖν ἀδύνατόν μοι καὶ τολμηρὸν τυγχάνει. τοῦτο δέ φησιν, ὡς οὐ δυνησόμενος θρασέως τὴν τῶν Αἰακιδῶν ἀρετὴν διεξιέναι. πολλοῖς γὰρ ἀνήνυτόν φησι τοῦτο.

76. Ἀλλὰ γὰρ ἀνάπαυσις ἐν παντὶ] βούλεται ἤδη λῆξαι τῆς περὶ Νεοπτόλεμον παρεκβάσεως· ἀναπαύσομαι ἤδη λέγων περὶ αὐτοῦ, ἐπεὶ κόρος ἔπεστι πᾶσι. κόρον γὰρ ἔχει καὶ τὸ μέλι, φησὶ, καὶ τὰ Ἀφροδίσια. παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· (Iliad. ν'. 636.) " Πάντων μὲν κόρος ἐστί."

79. Φυᾷ δ' ἕκαστος διαφέρομεν] διαφέρομέν, φησιν, ἄλλοι ἄλλων τῇ φύσει· οὐ πρὸς πάντα πάντες εὐφυεῖς ἐσμὲν, ἀλλ' ἄλλοι περὶ ἄλλα· (Hom. Odyss. ξ'. 228.)

Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.

* f. τοῦ Δαΐτα.

τὸ δὲ τυχεῖν πάντων ἀγαθῶν ἵνα καὶ παραμεῖναι αὐτῷ μέχρι τέλους ἀδύνατον.

85. Θεαρίων, τὶν δ' ἐοικότα] σοὶ δέ, φησιν, ὦ Θεαρίων, ἡ τύχη καιρὸν εὐδαιμονίας ἁρμόδιον δωρεῖται, ὅτι γεγηρακότι ἀνακουφίζεταί σοι τὸ γῆρας ταῖς τοῦ παιδὸς εὐδοξίαις.

87. Τόλμαν τε καλῶν ἀραμένῳ] ὅλως ἀποδέχεται ὁ Πίνδαρος τὴν μετὰ συνέσεως τόλμαν. (Fragm.) " Τόλμα τε μὲν ζαμε-" νὴς καὶ σύνεσις πρόσκοπος ἐσάωσεν." ἡ μὲν σύνεσις, προεπισκοποῦσα, πῶς ἐκβήσεται, ἡ δὲ τόλμα ἐγχείρησις οὖσα. (Od. ή. 51.) " Θαῤῥαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμεί-" νων." ἐν τοῖς ἰδίοις δημόταις καταφανής εἰμι, ὡς ἂν οὐδενὶ ἐνεχόμενος ἀτόπῳ πράγματι.

89. Ξεῖνός εἰμι σκοτεινὸν ἀπέχων ψόγον] ξένος εἰμί, φησι, τῶν Αἰγινητῶν, τὸν ἐπισκοτοῦντα ψόγον ἀπέχων. οὐδείς με ψέγει, ὅτι ἐπαινῶ τοὺς Αἰγινήτας. οὐ γὰρ πολίτας ὄντας ἐμαυτοῦ διὰ τοῦτο ἐπαινῶ. προσχαρίζεσθαι γὰρ ἂν ἐδόκουν διὰ τὴν οἰκειότητα ἐγκωμιάζων. " ὁ γὰρ ἐξ οἴκου " ποτὶ μῶμον ἔπαινος κίρναται" (Fragm. p. 105.). νῦν δὲ οὐκ ὢν ἐξ οἴκου ἐπαινῶ αὐτούς. διὸ οὐ φθονήσομαι. Δίδυμος δέ, οὐδένα ψέξω, φησί, καὶ ὅτι τοῦτο οὐκ ἀλλότριον τοῦ Πινδάρου, ἀλλὰ πολλὰ γὰρ αὐτῷ τοιαῦτα εἴρηται. τοῦτο δὲ λέγει, παρὸ εἰώθασιν οἱ πολῖται ἀεὶ φθονεῖν τοῖς κατά τι προέχουσι. διὰ τοῦτό φησιν ὁ Πίνδαρος ξένος εἶναι, καὶ τὸν σκοτεινὸν ψόγον ἄποθεν ἔχειν· καὶ οὐδένα, φησί, ψέξω, μᾶλλον δὲ τὸ κλέος τὸ ἀληθές, ὥσπερ ὕδατος ῥοὰς εἰς τὸν φίλον ἄγων ἄνδρα αἰνέσω, ὡς ὕδωρ ὀχετηγός. ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἀμφυτὰ ἄγων τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὰ δένδρα τρέφει αὐτά, οὕτω κἀγὼ τὰς τοῦ ὕμνου ῥοὰς ἐπὶ τὸν φίλον ἄνδρα, ἐπαινέσω καὶ αὐξήσω τὸ κλέος. ὁ δὲ νοῦς· ξένος ὢν λέγω τἀληθῆ, τοῦ φθόνου ἐκτὸς ὢν τῶν πολιτῶν. ἔμφυτον γὰρ τοῖς πολίταις, τὸ ἀλλήλοις διαφθονεῖν· καὶ ὥσπερ τὰ ὕδατα ὀχετηγὸς ἀψαύστως, οὕτω καὶ ἐγὼ διαπορθμεύσω τοῦ ἀνδρὸς τὴν ἀρετὴν τοῖς ὕμνοις, καὶ τὴν περὶ τοὺς ἀγῶνας αὐτοῦ εὐδοξίαν, ἀψευδῶς καὶ ἀληθῶς. πρόσφορος γάρ ἐστι τοῖς ἀγαθοῖς καὶ ἀνδρείοις ὁ μετὰ τοῦ ἀληθοῦς ὕμνος.

94. Ἐὼν δ' ἐγγὺς Ἀχαιός, οὐ ψεύσεταί (sic) με ἀνὴρ] Ἀχαιὸν ἄνδρα τὸν Ἠπειρώτην, ἢ αὐτὸν τὸν Νεοπτόλεμον, ἢ ἕνα τῶν Ἠπειρωτῶν. Ἀχαιὸς γὰρ οὐ καθάπαξ ὁ Ἠπειρώτης, ἀλλὰ Μυρμιδών. Ἀχαιοὶ γὰρ οἱ ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας ταχθέντες ὑπὸ Νεοπτολέμῳ, ἀπεπλάγχθησαν εἰς τὴν Μολοσσίαν καὶ κατῴκησαν εἰς τὴν Ἤπειρον. οὐ μέμψοιτο ἂν οὖν με Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἐπὶ τὸ δοκεῖν μικρολόγον παρεστακέναι τὸν Νεοπτόλεμον, ὅτι εἶπεν αὐτὸν περὶ κρεῶν μεμαχῆσθαι, διὰ τοῦτο ἀπολωλέναι. καθόλου γὰρ ἀπολογεῖσθαι βούλεται περὶ τοῦ Νεοπτολέμου θανάτου πρὸς τοὺς Αἰγινήτας. ἐκεῖνοι γὰρ ᾐτιῶντο τὸν Πίνδαρον, ὅτι γράφων Δελφοῖς τὸν Παιᾶνα (Fragm.), ἔφη " Ἀμφιπό-" λοισι μαρνάμενον μυρίαν περὶ τιμὰν ἀπο-" λωλέναι." ἀπολογούμενος γάρ τι ἀντεισήγαγε τοῦτο ὁ Πίνδαρος, ὅτι οὐκ ἔφησε περὶ χρημάτων γεγονέναι τῷ Νεοπτολέμῳ τὴν μάχην, ἀλλὰ περὶ τῶν νομιζομένων τιμῶν τοῖς Δελφοῖς. ὃν οὖν λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· παρὼν δέ τις ἐνταῦθα Δωδωναῖος οὐ μέμψεταί μοι, ὡς ἐνυβρίσαντι τῷ Νεοπτολέμῳ. ἢ οὕτως· ἐγγύς μοι γινόμενος καὶ ἀκούσας αὐτὸς ὁ Νεοπτόλεμος, ὧν εἶπον, ἢ ἕτερος Ἠπειρώτης, οὐκ ἂν μέμψοιτο.

95. Ἰονίας ὑπὲρ ἁλὸς οἰκέων] δοκεῖ ὁ Νεοπτόλεμος τὴν τοῦ πατρὸς ἀρχὴν διαδέξασθαι τῶν Μυρμιδόνων, καὶ ἡγήσασθαι ἐν Τροίᾳ. οὗτοι δὲ καὶ Ἀχαιοὶ ἐκαλοῦντο, καθά φησι καὶ Ὅμηρος· (Ili d. β'. 684.)

Μυρμιδόνες δὲ καλοῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ
Ἀχαιοί.

οὗτοι δὲ κατὰ τὸν Ἰόνιον πόντον ᾤκησαν, καθὰ καὶ αὐτὸς Πίνδαρος σημαίνει λέγων· (Nem. iv. 83.) " Νεοπτόλεμος δ' Ἀπείρῳ " διαπρυσίᾳ, βουβόται τόθι πρῶνες ἔξοχοι " κατάκεινται, Δωδώναθεν ἀρχόμενοι πρὸς " Ἰόνιον πόντον." γράφεται πόρον. τὸ δέ, προξενίᾳ (96), ἀμφίβολον, πότερόν φησιν ὁ Πίνδαρος, μὴ μεμφθῆναι ἂν ὑπὸ τῶν Αἰακιδῶν· πρόξενον γὰρ ὄντα, μὴ ἄν ποτε κατὰ Νεοπτολέμου εἰπεῖν. καὶ ὅτι πρόξενος ὢν αὐτοῖς ἐπ' οὐδενὶ μεμφθήσομαι· θαῤῥῶ γὰρ αὐτοῖς. οἷον, οὐδείς με μέμψεται. ἢ πεποιθότα τῇ προξενίᾳ τῇ πρὸς τοὺς Ἠπειρώτας, ἢ πιστεύω καὶ τῇ συγγενείᾳ, ἣν ἔχομεν Θηβαῖοι πρὸς τοὺς Αἰγινήτας. διὸ οὐ μέμψονταί μοι οὐδὲ οὗτοι.

97. Ὄμματι δέρκομαι λαμπρὸν] καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς (?) μου πολίταις ὁρῶ οὐχ ὑπέρλαμπρον, καὶ ὑπεροπτικόν, ἀλλὰ μέτριός τις καὶ χρηστὸς τυγχάνω. ἡ δὲ ὑπὲρ συναπτέα τῷ, βάλλων, ἵν' ᾖ, οὐχ ὑπερβάλλων. ἢ οὕτως· οὐδὲ μὴν ἄλλως, φησίν, ἐν τοῖς πολίταις ὑπεροπτικός εἰμι καὶ ὑπέρογκος, οὐ προσβλέπων τοὺς πολίτας ὄμματι λαμπρῷ καὶ ὑπερηφάνῳ, ἀλλὰ μειδιῶντι καὶ προσηνεῖ, ὥστε καὶ δι' αὐτοῦ τό, ἄμεμπτος εἶναι.

98. Βίαια πάντα ἐκ ποδὸς ἐρύσαις] διάγω, φησί, κατὰ τὰς Θήβας μετριάζων, τὰ βλάσφημα καὶ ὑπεροπτικὰ ἐκποδὼν ἀφελκύσας, ἤτοι, μακράν μου χωρίσας. ἢ οὕτως· οὕτω, φησί, ζῶ τὰ βιαστικὰ πάντα ἐκ ποδῶν μου ἄρας, τουτέστιν, οὐδένα βιαζόμενος ζῶ.

99. Ὁ δὲ λοιπὸς εὔφρων] ὁ δὲ λοιπὸς χρόνος προσέρποι καὶ βαίνοι πρᾶος ὢν καὶ εὔφρων, ὁ δὲ νοῦς ὅλος· εἴθε μοι τὸ ὅλον

τοῦ βίου οὕτω μετ' εὐφροσύνης συμπεραν-θείη. Τὸ δὲ, ποτὶ ἕρπει, ἀντὶ τοῦ, προσέρπει.

100. Μαθὼν δέ τις ἂν ἐρεῖ] τὶς σοφὸς μαθών. ἔτι γὰρ καὶ ταῦτα προσαπολογεῖται ὑπὲρ τοῦ Νεοπτολέμου. τὸ δὲ ἂν ὑπερβιβαστέον πρὸς τὸν δὲ σύνδεσμον, ἵν' ᾖ μαθὼν δέ τις, εἰ παρὰ τὸ προσῆκον λέγω, ἀντὶ τοῦ, εἰ ψεύδομαι. ὁ δὲ νοῦς· γνώριμος δέ τις καὶ πολίτης εἴποι ἄν τις ἄδοξα καὶ οὐκ ἀληθῆ λέγων ἐμαυτῷ.

103. Εὐξενίδα πάτραθε Σώγενες] πρὸς αὐτὸν τὸν Σωγένη ἀπέστρεψε τὸν λόγον. Εὐξενίδην δὲ εἶπεν, ὡς ἀπό τινος Εὐξένου, τῆς ὅλης φατρίας ἀφηγουμένου, ὡς Σκοπάδας καὶ Ἀλευάδας εἴωθε καλεῖν τοὺς Θεσσαλούς, καὶ Ἐμμενίδας τοὺς ἐπὶ Σικελίᾳ. ἢ Εὐξενίδας, ἀντὶ τοῦ, εὐξένους. πανταχοῦ δὲ τοὺς Αἰγινήτας φιλοξένους προσαγορεύει, καὶ νῦν εὐξενίδα, ἀντὶ τοῦ, εὔξενε. Ἄλλως. φατρία ἐν Αἰγίνῃ, ἀπὸ Εὐξένου, ἦς ἐστιν ὁ Σωγένης. ὁ δὲ λόγος· ὦ Σώγενες, ὑπομνύω τῇ (sic) Εὐξενίδα πάτρᾳ, μὴ τέρμα προβὰς, θοὰν ὄρσαι γλῶσσαν, ὡς ἄκοντα χαλκοπάρηον. τοῦτο δὲ ἀπὸ τῶν πεντάθλων μετενήνοχε, τῶν τὸ ἀκόντιον παρὰ τὸ ὡρισμένον τέρμα βαλλόντων διὰ τῶν ἐξ ἄθλων γινομένων. ἐγώ, φησι, καθίημι τοῦ σκοποῦ, ἡ γλῶσσά μου ἐπὶ τὸν σκοπὸν ἀνήνεκται, οὐχ ὑπερπέπτωκε τὸ τέρμα. ὡς ἀκόντιον. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ πένταθλός ἐστιν ὁ Σωγένης. ὁ νοῦς· ὄμνυμι τῇ φατρίᾳ τῶν Εὐξενιδῶν, περὶ σοῦ λέγων μὴ, ὥσπερ ἀκοντισαὶ, οἳ δι' ἀπληστίαν ἰσχύος ὑπερβάλλουσι τὸ τέρμα, καὶ τὸ ὡρισμένον, καθ' οὗ δεῖ πέμψαι, οὕτω κἀγὼ τῇ ἀληθείᾳ.

106. Ὃς ἐξέπεμψας παλαισμάτων αὐχένα] ἀπὸ τοῦ πρὸς αὐτὸν λόγου εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ μετέστη· ὅστις, ὁ Σωγένης, τῶν τοῦ πεντάθλου ἀγωνισμάτων ἐξέπεμψεν ἑαυτοῦ τὸ γυῖον ἄνευ ἱδρῶτος, πρὶν ἐπιπεσεῖν τὴν τοῦ ἡλίου ἀκτῖνα. ἐκ δὲ τούτου τὸ τῆς ἀθλήσεως ἐράσμιον καὶ ταχὺ χαρακτηρίζει. ἔνιοι δὲ, ὡς νικήσας, φασὶ, τὸ ἀκόντιον ἐστέφθη, οὐκέτι μὲν τοι ἐπάλαισε, παραιτησαμένων αὐτὸν τῶν ἄλλων. ἐπεὶ δὲ οἱ παλαίοντες χρονοτριβοῦσι, καὶ τὸν πλείονα χρόνον ἐν τῷ ἡλίῳ μένουσι, διὰ τοῦτό, φησι, πρὶν ἁλίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν, τουτέστι, πρὸ τοῦ ἐκλυθῆναι τὸ σῶμα ὑπὸ τοῦ ἡλίου διὰ τὴν πάλην, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, πρὶν παλαῖσαί σε.

109. Εἰ πόνος ἦν] εἰ καὶ κάματος ἦν, φησιν, ἐν τῷ ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ μείζων ἡ ἐκ τῆς νίκης ἡδονή. ὁ ἀγών, φησιν, αἴτιος ὁ γινόμενος τῆς παντελοῦς νίκης, οὐκ ἐποίησε χρείαν σε ἔχειν τοῦ διὰ πάλης σε γενέσθαι. τῶν ἀνταγωνιστῶν, ἀλλά σου ἄβρεκτον τὸν αὐχένα ἐξέπεμψε τοῦ ἀγῶνος.

110. Ἔα με νικῶντί γε χάριν] τὸ ὑπερβατὸν οὕτως· ἔα με, εἴ τι πέρ ἂν ἀερθεὶς ἀνέκραγον, νικῶντί γε χάριν φέρειν.

112. Οὐ γὰρ τραχύς εἰμι καταθέμεν] οὐ γάρ εἰμι ἀηδής, φησι, καὶ ἀπηνὴς τοῖς νικῶσι τὰ ἐγκώμια θέσθαι.

113. Εἴρειν στεφάνους ἐλαφρὸν] πρὸς αὐτὸν διαλέγεται. ὁ δὲ νοῦς· ἐπὶ τούτοις τοῖς κατορθώμασιν ἐλαφρῶς συντιθέναι καὶ πλέκειν στεφάνους παραιτοῦ, ἀντὶ τοῦ, μέγα τι καὶ ἀξιοπρεπὲς ἐφάρμοζε τῇ νίκῃ ἐγκώμιον.

114. Ἀναβάλλεο· Μοῖσά τοι κολλᾷ χρυσὸν] ἤτοι ἡ Μοῦσα, ἡ ἐγκωμιαστικὴ, ποικίλως κοσμεῖ τοὺς ἐπαινουμένους, οἷον, ἡ Μοῦσα πᾶσι χρῆται τοῖς ἐγκωμίοις. Ἄλλως. λέγειν τὶ ἐλαφρὸν περὶ τῶν ἱερῶν στεφάνων ἀναβάλλου, οἷον, μὴ λέγε κοῦφα περὶ τῶν νικώντων, ἀλλὰ μᾶλλον μεγάλα λέγων αὔξανε αὐτοὺς, ἀντὶ τοῦ, ἀνακρούου καὶ ἄρχου τὶ λέγειν ἐλαφρῶς περὶ τῶν στεφάνων. εἰ μείζονα εἴρηκας αὐξητικὸς ὢν, νῦν ἐλαφρῶς ἄρχου τὶ λέγειν περὶ αὐτῶν.

116. Καὶ λείριον ἄνθεμον] τινές φασιν εἶναι κουράλιον, εἰρῆσθαι δὲ αὐτὸ ποντίαν ἐέρσαν, διὰ τὸ δοκεῖν, ἕως μέν ἐστι κατὰ βάθους, ἁπαλὸν εἶναι καὶ φυτῷ ὅμοιον· ὅταν δὲ ἀνασπασθῇ, καὶ γένηται ἔξω τοῦ ὕδατος, ἀπολιθοῦσθαι, τοῦ ἡλίου καταλάμψαντος αὐτῷ. οἱ δὲ ποντίαν δρόσον τὴν πορφύραν φασὶ, διὰ τὴν τοῦ κογχυλίου βαφὴν, λείριον δὲ ἄνθος τὸ ἔριον. ἀναφέρει δὲ ταῦτα ἐπὶ τὴν τῶν ὑφαινομένων ποικιλίαν ταύτην, ἐπεὶ τὸ ποίημα ὑφάσματι παρέοικεν, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις· (Fragm.) " Ὑφαίνω " δ' Ἀμυθαονίδαις ποικίλον ἄνδημα."

118. Διὸς δὲ μεμναμένος] τοῦ Διὸς εἰς ὑπόμνησιν ἐλθὼν, πολυθρύλλητον λόγον ἐκ τῶν ὕμνων ἀνακίνει εὐμούσως καὶ τεταγμένως περί τε τὴν Νεμέαν καὶ τὸν Δία. τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ Νεμεονίκης ὁ Σωγένης.

120. Βασιλῆα δὲ θεῶν] τὸν τῶν θεῶν βασιλέα, Δία, κατὰ τοῦτο τὸ ἔδαφος ὑμνεῖν προσήκει, ἤτοι, τὸ τῆς Νεμέας· ἀνάκειται γὰρ ὁ Νεμεαῖος ἀγὼν τῷ Διΐ. ἢ κατὰ τὸ τῆς Αἰγίνης, ὃ καὶ μᾶλλον διὰ τὰ ἐπιφερόμενα. διατί δὲ πρέπει τὸν Δία ἐν τῇ Αἰγίνῃ ὑμνεῖν, αὐτὸς ἐποίσει.

123. Λέγοντι γὰρ Αἰακὸν] τουτέστι, διὰ τὸ τὸν Δία πατέρα εἶναι Αἰακοῦ, ὅς ἐστι πολίαρχος ἡμῶν. Διὸς γὰρ καὶ Αἰγίνης Αἰακός. ἰδίως δὲ φαίνεται ἐπὶ ταύτης τῆς ᾠδῆς ἀνεστραμμένος ὁ Πίνδαρος. ὅτε μὲν γὰρ αὐτὸς ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου διαλέγεται πρὸς τοὺς μεμφομένους περὶ τοῦ Νεοπτολέμου, ὅτε δὲ παράγει τὸν χορὸν τῶν Αἰγινητῶν διαλεγόμενον.

125. Ἐμᾷ μὲν πολίαρχον] οὐ γὰρ ὁ Πίνδαρος Αἰγινήτης. φασὶ δὲ, τὸν Δία ὑπὸ ταῖς

γοναῖς τῆς Αἰγίνης πεφυτευκέναι τὸν Αἰακόν. ὁ δὲ νοῦς· ἔφυσε δὲ ὁ Ζεὺς τὸν Αἰακὸν, ὦ Ἡράκλεις, τῇ μὲν ἐμῇ πόλει βοηθὸν, σοὶ δὲ πρόθυμον ἀδελφόν. μνημονεύει δὲ τοῦ Ἡρακλέος, ἐπειδὴ ὁ τοῦ νικηφόρου οἶκος ἑκατέρωθεν Ἡρακλείοις περιέχεται τεμένεσιν. ἀπέστρεψε δὲ τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἡρακλέα, ὡς τοῦ Αἰακοῦ ὑποδεδεγμένου καὶ ἐξενικότος. Προπρεῶνα δὲ, ἀντὶ τοῦ, πρόθυμον. φησὶ δὲ καὶ, ὅτι ἀδελφὸς Ἡρακλέος ὁ Αἰακός.

127. Εἰ δὲ δεύεται (sic) ἀνδρὸς ἀνὴρ] εἰ θιγγάνειν φησὶ τῇ ψυχῇ καὶ ἐπιδέεται ἀνδρὸς ἀνὴρ εἰς τὰς βιωτικὰς χρείας, τί ἂν φαῖμεν χρῆμα τούτου μεῖζον εἶναι, ἢ τοὺς φιλοῦντας εὐθὺς καὶ γειτνιᾶν; ὁ γὰρ γείτων τάχιον χρείας ἀπαιτούσης ἀπαντᾷ. Ἡσίοδος· (Opp. et D. 345.)

Γείτονες ἄζωστοι ἔκιον, ζώσαντο δὲ πηοί.

ἢ οὕτως· ἐπεὶ δεῖται ἄνθρωπος ἀνθρώπου εἰς βίον, τί ἂν εἴη τούτου μεῖζον τοῦ εὑρεῖν γείτονας ἀλλήλους φιλοῦντας; Ἀρίσταρχος οὕτως· ἐπεὶ δὲ κατὰ τὰς συνουσίας καὶ γειτνιάσεις ἕτερος ἄνθρωπος ἀφ' ἑτέρου γεύεταί τι καὶ ἀπολαύει ἀφομοιούμενος, ὥσπερ ἡ παροιμία ἔχει·

Χωλῷ παροικεῖς, κἂν ἐνὶ σκάζειν μάθοις·

εἴποιμεν ἂν τὸν ὠφεληθέντα γείτονα ἀπὸ γείτονος ἀξιόχρεων εἶναι χάρμα. παρὸ καὶ Ἡσίοδος· (Opp. et D. 346.)

Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ.

Ἄλλως. ὁ δὲ λόγος κατ' ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν. εἰ δὲ κατὰ τὰς γειτνιάσεις γεύεται καὶ ἀπολαύει γείτονος γείτων δεξιοῦ τι καὶ προθύμου, τί ἂν εἴποιμεν τῷ φιληθέντι τὸν φιλήσαντα; εἶτα, ὡς κατὰ σύγκρισιν, γείτονα πάντων χρημάτων ἐπάξιον.

131. Εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἂν ἔχοι] εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, ὅτι οἱ φιλοῦντες γείτονες μεγάλως ἀλλήλους ὠφελοῦσι, καὶ περὶ θεῶν τοῦτ' ἂν εἴη, καὶ θεὸς τοῦτ' ἂν ἀγαθὸν, γειτνιῶν ἀνθρώπῳ φιλοῦντι, ὥστε πολλὰ αὐτῷ συμβαλέσθαι. τοῦτο δὲ ἀναφέρει ἐπὶ τὸν Σωγένη καὶ τὸν Ἡρακλέα. ἦν γὰρ Ἡράκλεια τεμένη ἑκατέρωθεν τῆς οἰκίας Σωγένους. μέγα οὖν ἔχει ἀγαθὸν ὁ Σωγένης, τὸ ἔχειν σε γείτονα, ὦ Ἡράκλεις, φιλοῦντα αὐτόν. οὐ γὰρ ἐνίκησεν ἂν, εἰ μὴ ἐκ τῆς ἰδίας ἐπινοίας. ὁ δὲ νοῦς· εἰ δὲ αὐτὸ τοῦτο καὶ θεὸς παρέχει τὸ τῆς γειτνιάσεως ἀγαθὸν, σὺν σοὶ ἂν, ὦ Ἡράκλεις, ὅστις ἐδάμασας τοὺς γίγαντας, ὁ Σωγένης εὐτυχῶς βούλοιτο διαζῆν, τὴν σὴν καὶ δικαίαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ θεραπεύων ψυχὴν καὶ τῶν προγόνων τὴν θείαν καὶ πλουσίαν ὁδὸν, ἀπὸ κοινοῦ, ἀμφέπων.

137. Ἐπεὶ τετραόροισιν ὥσθ' ἁρμάτων ζυγοῖς] ἐπειδή, φησιν, ὥσπερ τῶν τετρώρων ἁρμάτων ὁ ῥυμὸς μεταξὺ, οὕτω καὶ ἐν τοῖς τοῦ Ἡρακλέος τεμένεσιν ὁ νικηφόρος ἐν μέσῳ τὸν ἑαυτοῦ οἶκον ἔχει. ὁ δὲ νοῦς· ἐπεὶ ἐν τοῖς σοῖς τεμένεσιν, ὦ Ἡράκλεις, τὸν δόμον ἔχει μέσον· ὡς ἐπὶ ἁρμάτων ὁ ῥυμὸς μέσος ἐστὶν, οὕτως ὁ Σωγένους οἶκος ἐξ ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, καὶ ἀριστερᾶς καὶ δεξιᾶς, ἔχων τὰ σὰ τεμένη, μέσος ἐστὶν, ὡς ὁ ῥυμὸς ἅρματος τετρώρου.

141. Δύνασαι δὲ βροτοῖσιν ἀλκὰν] δύνασαι δὲ καὶ αὐτὸς τῶν ἀπόρων καὶ ἀμηχάνων εὕρεσιν δοῦναι· ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ, διδόμεν· καὶ δύνασαι τοὺς ἄλλους θεοὺς πεῖσαι δοῦναι, οὓς προεῖπεν. ὁ δὲ νοῦς· δύνασαί, φησιν, ἀπαλλάξειν τὰς ἀμηχανίας καὶ τὰς ἀτυχίας τῶν ἀνθρώπων. ἀλεξίκακος γὰρ ὑπάρχεις.

144. Εἰ γάρ σφιν ἐμπεδοσθενέα] εἴθε γὰρ αὐτοῖς ἀσφαλῆ καὶ ἀδιάπταιστον ἁρμόσας τῇ τε ἥβῃ καὶ τῷ λιπαρῷ γήρᾳ αὐτῶν παραπλέξαις. Ἄλλως. εἴθε γὰρ αὐτῷ ἐμπεδοσθενῆ τοῦτον τὸν βίον ἁρμόσαις, ἐν τῇ ἀκμῇ καὶ τῷ λιπαρῷ γήρᾳ διαπλέκοις τὸν βίον εὐδαίμονα.

147. Παίδων δὲ παῖδες ἔχοιεν] ὡς τιμήν τινα ἐχόντων αὐτῶν, ἢ ἱερωσύνην, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον παρὰ τοῖς Αἰγινήταις. ἔχοιεν οὖν τοῦτο τὸ γέρας, φησὶν, οἱ παῖδες τῶν παίδων, ὅπερ νῦν ἔχουσι, καὶ ὄπισθεν αὐτὸ ἄρειον.

150. Τὸ δὲ ἐμὸν οὔ ποτε φάσει κέαρ] οὐκ ἀτρόπως, φησὶν, οὐδ' ἀπεοικότως, εἰς μνήμην ἐληλυθέναι Νεοπτολέμου. ὁ μὲν οὖν Καλλίστρατος ἐπέφησι, τὸν Σωγένη γείτονα εἶναι τοῦ Ἡρακλέος, καὶ ὁ Νεοπτόλεμος δὲ γειτνιᾷ τῷ θεῷ τῷ ἐν Δελφοῖς. κατὰ τοῦτό, φησιν, οἰκείως μεμνῆσθαι τοῦ Νεοπτολέμου, διὰ τὴν ἀμφοτέρων γειτνίασιν. ὁ δὲ Ἀριστόδημος, ὅτι μεμφθεὶς ὑπὸ Αἰγινητῶν ἐπὶ τῷ δοκεῖν ἐν Παιᾶσιν εἰπεῖν, τὸν Νεοπτόλεμον ἐπὶ ἱεροσυλίᾳ ἐληλυθέναι εἰς Δελφοὺς, νῦν ὥσπερ ἀπολογεῖται εἰπὼν, ὅτι οὐχ ἱεροσυλῶν ἐτελεύτησεν, ἀλλ' ὑπὲρ κρεῶν φιλοτιμηθεὶς ἀνῃρέθη. διὸ καὶ ἐποίσει.

152. Ταῦτα δὲ τρὶς τετράκις τ' ἀμπολεῖν ἀπορία τελέθει] οἷον, ἀπολελόγημαι ἱκανῶς περὶ τοῦ Νεοπτολέμου. τί οὖν ἔτι μέλλω τὰ αὐτὰ ἀναπολεῖν; ἀπορεῖν γάρ ἐστι λόγων, τὸ ἀναπολεῖν τὰ αὐτὰ ὥσπερ παρὰ νηπίοις τοῖς τέκνοις. τὸ δὲ, ἑλκύσαι, ἀντὶ τοῦ ἐνυβρίσαι φησίν. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κυνῶν τῶν ἑλκόντων τὰ σώματα. ὁ δὲ νοῦς· διορίζεταί, φησι, καὶ πέποιθεν ἑαυτῇ ἡ ἐμὴ ψυχὴ, μηδέποτε τῷ Νεοπτολέμῳ ἐνυβρίσαι.

155. Ἄτε μαψυλάκας Διὸς Κόρινθος] μαψυλάκας, ὁ μάτην φλυαρηθείς. Διὸς Κόρινθος δὲ παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων. ἡ δὲ παροιμία ἐντεῦθεν ἔρρει. Ἀλήτης ἐλθὼν περὶ τῆς ἐν Κορίνθῳ βασι-

λείας προσῆλθε τῷ μαντείῳ τῷ ἐν Δωδώνῃ, ὅ ἐστι τοῦ Διὸς, καὶ ἔχρησεν αὐτῷ τότε κρατήσειν, ὅτι τις δῷ βῶλον γῆς· ἐπιθέσθαι δὲ ἡμέρᾳ πολυστεφάνῳ. ἐλθὼν οὖν ἐν Κορίνθῳ ᾔτει τινὰ ἀγροῖκον ἄρτον ὁ Ἀλήτης. ὁ δὲ λαβὼν βῶλον ἔδωκεν. ἐτελεῖτο δὲ καὶ θυσία τοῖς νεκροῖς ἐν Κορίνθῳ, δι' ἣν τῆς πόλεως ἐν μνήμασιν οὔσης ἐπέρχεται ὁ Ἀλήτης, καὶ εὗρε Κρέοντος θυγατέρας περὶ συνθήκας γινομένας. ἔφησί τε, ἐὰν κρατήσῃ, ἕξειν τὴν νεωτέραν αὐτῶν πρὸς γάμον. καὶ πείθεται ἡ κόρη, καὶ προδίδωσι τὴν πόλιν, τὰς πύλας ἀνοίξασα, καὶ κρατεῖ ὁ Ἀλήτης, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν, Διὸς Κόρινθον, ἐπειδὴ διὰ τῆς μαντείας τοῦ Διὸς ἡ ἀρχὴ εἰς αὐτὸν ἦλθε. Ἄλλως. παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων ὁ Διὸς Κόρινθος, ὅταν δυσεξελίκτως ἀναπολῶσι τὰ αὐτὰ πολλάκις. ἐγὼ οὖν, φησιν, οὐκ εἰμὶ Διὸς Κόρινθος. δοκεῖ οὖν ἀπὸ τοιούτου τινὸς εἰρῆσθαι ἡ παροιμία. Μεγαρέας φασὶ Κορινθίων ἀποίκους, καὶ πολλὰ τοῖς Κορινθίοις κατ' ἰσχὺν τῆς πόλεως ὑπείκειν· ἄλλα τε γὰρ πλείονα τοὺς Κορινθίους προστάσσειν, καὶ τῶν Βακχιαδῶν εἴ τις τελευτήσει, (διῴκουν δὲ αὐτοὶ τὴν πόλιν,) ἔδει Μεγαρέων ἄνδρας καὶ γυναῖκας, ἐλθόντας εἰς Κόρινθον, συγκηδεύειν τὸν νεκρὸν τῶν Βακχιαδῶν. ὡς δὲ ὕβρεως οὐδὲν ἀπέλειπον οἱ Κορίνθιοι, τὰ δὲ τῶν Μεγαρέων ἔῤῥωτο, καὶ πρὸς ἐλπίσι τοῦ μηδὲν παθεῖν ἀποστάντας αὐτοὺς ἀλλ' ἀφεῖναι, (?) πέμπουσι δῆτα πρέσβεις οἱ Κορίνθιοι κατηγορήσοντας τῶν Μεγαρέων, οἳ προσελθόντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἄλλα τε πολλὰ διεξῆλθον, καὶ τέλος, δικαίως στενάξει ὁ Διὸς Κόρινθος, εἰ μὴ λήψοιτο δίκην παρ' αὐτῶν. ἐφ' οἷς παροξυνθέντες οἱ Μεγαρεῖς τοὺς πρέσβεις λίθοις ἔβαλον· καὶ μετὰ μικρὸν, ἐπιβοησάντων * τινῶν τοῖς Κορινθίοις καὶ μάχης γινομένης, νικήσαντες, φυγῇ τῶν Κορινθίων ἀποφυγόντων, ἐφαπτόμενοι, κτείνοντες ἅμα παίειν τὸν Διὸς Κόρινθον ἐκέλευον. ὅθεν, φησὶν ὁ Δήμων, ἔτι καὶ νῦν ἐπὶ τῶν ἄγαν σεμνυνομένων καὶ δειλῶς ἀπαλλαττόντων τὴν παροιμίαν ταύτην τετάχθαι. (Hemst. Plut. p. 552.)

Carmen VIII.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ὀγδόου τῶν Νεμέων εἴδους.

ΤΗΣ ὀγδόης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ἐννέα. Τὸ α' ἥμισυ ἔπους καταληκτικόν. Τὸ β' ἰαμβέλεγος. Τὸ γ' Στησιχόρειον. Τὸ δ' ἐγκωμιολογικὸν, μιᾷ πλεονάζον ἐν ἀρχῇ τοῦ πενθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ· ἢ χοριαμβικὸν τρίμετρον, ταῖς ἐναντίαις καταλειόμενον. Τὸ ε' ἰαμβέλεγος, λειπούσης τῆς ἀρχῆς. Τὸ ϛ' λογαοιδικὸν Ἀρχιβούλειον, ἢ ἐπιωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος, ἄτακτον διὰ τὸν σπονδεῖον. Τὸ ζ' ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ η' Εὐριπίδειον. Τὸ θ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων ἕνδεκα. Τὸ α' προσοδιακὸν ἀπ' Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος. Τὸ β' Εὐριπίδειον. Τὸ γ' ἰαμβέλεγος λείπων τῇ ἀρχῇ. Τὸ δ' Ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ταῖς ἐναντίαις καταλειφθὲν, ἄτακτον, Ἀλκμαϊκῷ (?) ζήλῳ. Τὸ ε' χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ϛ' ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ζ' ὅμοιον τῷ γ' τῆς ἐπῳδῆς. Τὸ η' μικτὸν ἐκ τροχαίου πενθημιμεροῦς καὶ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς. Τὸ θ' ἰαμβέλεγος, ἐπιτιθεμένου τοῦ τέλους.

* L. ἐπιβοηθησάντων.

Τὸ ιʹ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ιαʹ τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικόν, ὅμοιον τῷ· Ζεῦ πάτερ, γάμον μὲν οὐκ ἐδεσάμην.

Δεινίᾳ (sic), υἱῷ Μέγα, σταδιεῖ.] ἔνιοί φασι σταδιεῖς αὐτόν τε τὸν Δεινίαν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τοῦτο βλέποντα τὸν Πίνδαρον (v. 26.), Δείνιδος δισσῶν σταδίων καὶ πατρὸς, εἰπεῖν. παρέχει δέ, φησιν ὁ Δίδυμος, τοῦτο ἀπορίαν, τὸ μηδένα [ἕτερον] αὐτῶν ἐν ταῖς Νεμεακαῖς νίκαις ἀναγεγράφθαι.

1. Ὥρα πότνια, κάρυξ Ἀφροδίτας] συντάττει τὸ προοίμιον ὁ Πίνδαρος εἰς τὸ τῆς ὥρας ἄνθος τοῦ νικηφόρου, εἶτα ἐπικωμιαστικῶς τῶν πατρίων ἐφάπτεται, λέγων τὴν Αἴγιναν δι' ὡραΐσματος ὑπὸ Διὸς ἀνηρπάσθαι. ὁ δὲ νοῦς· ὦ ἀκμὴ ἐντιμοτάτη, ἄγγελε τῶν Ἀφροδισίων καὶ θαυμαστῶν φιλιῶν, ἥτις τοῖς τε τῶν παρθένων βλεφάροις καὶ τοῖς παιδικοῖς ἐπικαθεζομένη, πραέσιν ἔρωσι ταῖς τῆς ἀνάγκης χερσὶ βαστάζεις, ἕτερον δὲ φαύλοις πόθοις. πραέσι δέ, φησι, ταῖς τῆς Ἀνάγκης (sic) χερσὶν, ὅτι ἐξ ἀνάγκης ἡμῖν οἱ ἔρωτες παραγίνονται. ἑτέραις δὲ, προσδεκτέον χερσὶν, οἷον, τὸν δὲ μὴ πραείαις, ἀλλὰ σκληραῖς. πρὸς ἀμφότερα δὲ τὰ μέρη, τοῖς τῶν παρθένων καὶ παίδων, τοῖς παιδικοῖς, τὸ βλεφάροις ἀκουστέον, ἵν' ᾖ τὸ τῆς ἑρμηνείας κατάλληλον.

6. Ἀγαπατὰ δὲ καιροῦ] ἀγαπητὸν δέ ἐστι καὶ εὔτακτον, τῆς εὐκαιρίας καὶ τοῦ δέοντος καιροῦ μὴ ἀποσφαλέντα πρὸς ἕκαστον ἔργον, τῶν βελτιόνων ἐρώτων ἐπιθυμεῖν δύνασθαι καὶ ἐπικρατεῖν, τῶν δὲ φαύλων ἀπέχεσθαι. τοιούτων οὖν ἐρώτων ἐπικρατεῖν δύνασθαί, φησι, καλόν ἐστιν, οἷοι ἦσαν ἐπὶ Διός τε καὶ Αἰγίνης. ἔστι δὲ καὶ θαυμαστικῶς ἐκλαβεῖν τὸ, οἷοι, ὁποῖοι ἀγαθοὶ ἔρωτες. πιθανῶς δὲ ποιμένας δώρων Ἀφροδίτης τοὺς ἔρωτάς φησιν. ὡς γὰρ ὁ ποιμὴν νέμει τὴν ἀγέλην, οὕτω καὶ ὁ ἔρως τὰς συνουσίας. οἱ οὖν Διὸς καὶ Αἰγίνης περιεπόλησαν ἔρωτες τὸ λέκτρον. ὁ γὰρ Ζεὺς οὐ μόνον δι' ἐπιθυμίαν ἐμίγη τῇ Αἰγίνῃ, ἀλλ' ἵνα καὶ σπερμήνῃ τοὺς ἀρίστους ἐξ αὐτῆς, Αἰακὸν, Πηλέα, Ἀχιλλέα, Νεοπτόλεμον. οὗτοι οὖν οἱ ἔρωτες ἄριστοι, οἱ μὴ μόνον ὀρεγόμενοι τῆς ἀπολαύσεως καὶ τῆς ὥρας αὐτῆς, ἀλλ' ἀποτελεσμάτων ἀξιολόγων καὶ ἔργων ἐπιφανῶν τελεσιουργοί.

12. Ἔβλαστε δ' υἱὸς Οἰνώνας] τὸ ἔβλαστεν ἀντὶ τοῦ ὤφθη φησίν. ἀπὸ δὲ τῆς νήσου καὶ τὴν ἡρωΐδα ὠνόμασεν. υἱὸς γὰρ τῆς Οἰνώνης, τῆς Αἰγίνης, ὁ Αἰακός.

13. Χειρὶ καὶ βουλαῖς ἄριστος βασιλεὺς] τουτέστιν ἀνδρείᾳ καὶ φρονήσει. Ὅμηρος· (Iliad. γʹ. 179.)

Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸν κρατερός τ' αἰχμητής.

14. Πολλά νιν πολλοὶ λιτάνευον ἰδεῖν] πλεῖστα δέ, φησι, πολλοὶ ἠξίουν θεάσασθαι τὸν Αἰακὸν, περιηχούμενοι τῇ τοῦ ἀνδρὸς εὐδοξίᾳ. καὶ γὰρ [τὰ ἀναθήματα] τῶν ἡρώων οὐχ οἱ τυχόντες, ἀλλ' οἱ ἄκροι τῶν περιοικούντων ἀμαχητὶ πείθεσθαι αὐτῷ ἤθελον, καὶ χωρὶς τοῦ κρατηθῆναι μάχῃ. οὕτω διέπρεπέ, φησιν, ὥστε τοὺς παροικοῦντας ἑκουσίως πείθεσθαι ταῖς ἀξίαις, τουτέστι, ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς βασιλείαις αὐτοῦ.

19. Οἵ τε κρανααῖς ἐν Ἀθάναισιν ἅρμοζον στρατὸν] οἵτινές, φησι, διῴκουν τὰς Ἀθήνας. ἢ εἰς συμφωνίαν ἦγον τὸ πλῆθος. ταῦτα δὲ ἀνάγεται εἰς ἐκεῖνα, ὅτι αὐχμὸς κατέσχε τὴν Ἑλλάδα, καὶ εὐξαμένου τοῦ Αἰακοῦ ὄμβρος ἐγεγόνει. ὁ δὲ νοῦς· καὶ οἱ ἐν ταῖς τραχείαις Ἀθήναις ἥρμοζον καὶ παρεσκεύαζον, καὶ ἤτοι συμμαχοῦντες αὐτῷ παρεῖχον δύναμιν, ἢ ὑπὸ τὴν αὐτοῦ ἀρχὴν ὄντες, ὁμοίως παρεσκεύαζον αὐτῷ, ἀπὸ κοινοῦ καὶ οἱ Πελοποννήσιοι καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι.

24. Ὑπὲρ πῶνδε ἅπτομαι φέρων Λυδίαν μίτραν] ἀλληγορικῶς τὸν ποικίλον ὕμνον οὕτω φησίν· ὅτι ἐντεχνεῖς οἱ Λύδιοι περὶ τὴν μουσικήν. τὸ γὰρ Λύδιον μέλος ποικίλον. Ἄλλως. οὕτως εἶπε τὸ ποίημα αὐτοῦ ὡς Λυδίῳ ἁρμονίᾳ γεγραμμένον.

26. Δείνιδος δισσῶν σταδίων καὶ πατρὸς] τοῦ Δείνιος, ἤτοι τοῦ Δεινίου. Μέγας ὁ τοῦ Δεινίου πατήρ, φησι. δισσῶν δὲ σταδίων, ὅτι διαυλοδρόμος. Νέμεον δὲ ἄγαλμα, τὸ γεγραμμένον εἰς Νεμεακὴν νίκην ποίημα.

28. Σὺν θεῷ γὰρ φυτευθεὶς ὄλβος ἀνθρώποισι παρμονώτερος] ὁ γὰρ γνώμῃ θεοῦ, φησιν, ὄλβος τοῖς ἀνθρώποις ἐμφυτευθεὶς καὶ δοθεὶς μονιμώτερός ἐστιν. ὅστις ὄλβος ἐπλούτισε καὶ εὐδαίμονα πεποίηκε τῷ πλούτῳ τὸν Κινύραν ἐν Κύπρῳ τῇ νήσῳ. τούτου καὶ Ὅμηρος μνημονεύει· (Iliad. λʹ. 20.) " Τόν ποτέ οἱ Κινύρας δῶκε ξεινήϊον " εἶναι."

32. Ἵσταμαι δὴ ποσσὶ κούφοις] ἐπειδὴ τοῦ Κινύρου ἐν ὑποδείγματι τῶν διὰ θεὸν τὸν πλοῦτον ὀνησιφόρον ποιουμένων*, ἐπιλαμβάνεται ἑαυτοῦ ὁ Πίνδαρος. ἵνα μὴ παρεκβῇ, πλείονα εἰς τὸν περὶ Κινύρα λόγον μεταφέρων ἀπὸ τῶν πεντάθλων, φησὶν, ἵσταμαι πρὶν παλαῖσαι, εἰ τύχοι, τὸ πνεῦμα συλλεγόμενος. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ, παύομαι. πάλιν δὲ ἐπιχειρεῖν τοῖς τῶν Αἰγινητῶν πατρίοις μέλλων, καὶ ἀγῶνα τὴν ἐπιχείρησιν γινώσκων, ἀναπνεῖν βούλεται, καὶ ὥσπερ ἐκ διαλείμματος πάλιν ἀγωνίζεσθαι, ὃν τρό-

* deest ὑπεμνήσκετο.

πον οἱ τὰ πένταθλα καρτεροῦντες καὶ κατορθοῦντες. Ἄλλως. οἱ μεγάλα φωνεῖν θέλοντες, οἷον τραγῳδοὶ, προαναπνέουσιν ἐπὶ πολὺ, ἵν', ὅταν ἀναφωνήσωσιν, ἐξαρκέσῃ ἐπιπλέον ἡ φωνή. πολλαὶ οὖν, φησὶ, περὶ τοῦ Κινύρου καταβέβληνται ἱστορίαι καὶ διάφοροι, διὸ ἀναπνέω πρὶν εἰπεῖν. πολλὰ γάρ μοι περὶ τῶν Αἰακιδῶν λέγεται· ἢ πολλή μοί ἐστι μελέτη καὶ φροντὶς ὑπὲρ τῶν εἰς Αἰακίδας ἐγκωμίων.

34. Νεαρὰ δ' ἐξευρόντα δόμεναι βασάνῳ εἰς ἔλεγχον] ἐμὲ δὲ νῦν, φησι, καινολογῆσαι περὶ τοῦ Κινύρου, παρώσαντα τὰ κοινῶς ἱστορούμενα, κινδυνῶδές ἐστιν. ἐὰν γάρ τι καινουργῶ, ἀπιστηθήσομαι. ἢ οὕτω· νεώτερα δ' ἐγκώμια ἐξευρόντα καὶ ἐπινοήσαντα τῇ τῶν ἀκροατῶν κρίσει δοῦναι πρὸς διάκρισιν καὶ δοκιμασίαν, ἐπικίνδυνον. βασάνῳ δὲ, ἤτοι διαβολῇ, κρίσει. βασανίζοντες γὰρ οἱ ἀκροαταὶ τὰ λεγόμενα, κρίσιν διδόασιν.

36. Ὄψον δὲ λόγοι φθονεροῖσι] τοῦτο πρὸς τοὺς ἀντιτέχνους· τοῖς φθονεροῖς οἱ λόγοι εἰς διαβολὴν τῶν κατηγορουμένων, ὄψον εἰσὶν, ἤτοι προσόψημα, τουτέστιν, οὐχ ἑτέρῳ χρῶνται προσοψήματι οἱ φθονεροὶ, ἢ τοῖς εἰς διαβολὴν λόγοις.

37. Ἅπτεται δ' ἐσλῶν αἰεὶ] ἀπὸ τῶν φθονούντων ἐπὶ τὸν φθόνον μετήγαγε τὸν λόγον· οὐ τῶν τυχόντων, φησὶν, ἅπτεται ὁ φθόνος, ἀλλὰ τῶν μειζόνων. οὐδεὶς γὰρ Θερσίτῃ φθονεῖ, ἀλλ' Ἀγαμέμνονι. χείροσιν οὖν οὐκ ἐρίζει· ὁ γὰρ φθόνος εἰς καλὰ βαίνει. Τὸ, ἀμφικυλίσαις φασγάνῳ, (40) ἀντὶ τοῦ, ξίφει περικυλίσας. τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ συμβεβηκότος ἀπὸ τῆς καταπτώσεως τῆς κατὰ ἀναίρεσίν φησιν.

41. Ἦ τιν' ἄγλωσσον μὲν] ἄγλωσσον δή τινα καὶ ἄλλον*, ἦτορ δὲ ἄλκιμον, καὶ ἀνδρεῖον, ἐν λυγρῷ γήρει κατέχει λήθη καὶ θάνατος, τουτέστι, καὶ ἕτερός τις τῶν ἀλαλωτέρων φθονηθεὶς ἀδίκως ἐτελεύτησεν, ἐν οἷς καὶ ὁ Αἴας. Ἄλλως. τοῦτο δὲ ὡς πρὸς τὸν Αἴαντα. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι φιλονεικίας οὔσης καὶ ἔριδος, τὸν ἀνδρεῖον τὸ σῶμα, ἀσθενῆ δὲ τὴν ἀπόκρισιν, λήθη κατέσχεν. ὁ δὲ νοῦς· καὶ δὴ, τὸν μὴ τῷ λόγῳ μὲν ἱκανὸν, ἀνδρεῖον δὲ σῶμα μόνον ἔχοντα, μεγάλη λήθη ἐν τῇ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς μάχῃ καὶ στάσει κατέχει. καταπαλαίονται γὰρ τῷ λόγῳ καὶ οἱ πάνυ ἀνδρεῖοι καὶ βαρύσωμοι ὑπὸ φρονίμων. τὸν γὰρ ἐν τῷ λέγειν μὴ δεινὸν, μηδὲ σοφιστὴν τῷ λόγῳ ὁ τοιοῦτος ὑπερβάλλει. αἰόλῳ δὲ ψεύδει τῷ ποικίλῳ φησὶ καὶ πιθανῷ· μέγιστον γάρ ἐστι τῷ ποικίλῳ δόλῳ γέρας, φησὶ, διὰ τὸ τοῦ λόγου πιθανὸν, ὅτι ὁ πιθανὸς λόγος καὶ τὴν ἀλήθειαν οἶδε πολλάκις ἀποκλέπτειν. Ἄλλως. μέγιστον νέμεται γέρας τῷ ποικίλῳ ψεύδει. οἱ γὰρ ποικίλως ψευδόμενοι ἀποδοχῆς τυγχάνουσι παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. τούτου δὲ ἀπόδειξιν ἐπιφέρει τὰ ἑξῆς.

44. Κρυφίαισι γὰρ ἐν ψάφοις Ὀδυσσῆ] κρυφίαισιν, ἤτοι ταῖς ἀδίκοις, ἢ ταῖς κρύφα φερομέναις ψήφοις· οὕτω γὰρ φέρονται. Ὀδυσσέα γοῦν βασκήναντα τῷ Αἴαντι οἱ Ἀχαιοὶ κρυφίας ἐνεγκόντες ψήφους περὶ τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων ἐθεράπευσαν οὐκ ὀρθῶς. ἔδει γὰρ Αἴαντα νικῆσαι.

48. Ἦ μὰν ἀνόμοιά γε] οὐχ ὅμοιά, φησι, τραύματα ἔλαβον ὅ τι Αἴας καὶ Ὀδυσσεὺς, τουτέστιν, οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον οὐδὲ ἐξίσου τοῖς Τρωσὶν ἐπολέμησαν, ἀλλ' ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς δειλὸς ἦν, ὁ δὲ Αἴας ὠθεῖτο εἰς τοὺς πολεμίους. θερμὰ δὲ ἕλκη τὰ φλεγμαίνοντά φησι. πολεμιζόμενοι δὲ, ἀντὶ τοῦ πολεμίζοντες, ἐνεργητικοῦ, καὶ διακονοῦντες. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος οὕτως· ἀνόμοια πλήγματα τοῖς πολεμίοις ὅ τι Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ Αἴας ὑπὸ ἀλεξιμβρότου λόγχης κινούμενοι. τῇ δὲ Αἴαντος ἀνδρείᾳ καὶ Ὅμηρος μαρτυρεῖ· (Od. ε'. 309. 10.)

— ὅτε μοι πλεῖστοι χαλκήρεα δοῦρα
Τρῶες ἐπέρριψαν περὶ Πηλείωνι θανόντι.

51. Ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἦν] πάρφασις, παραλογισμὸς καὶ παράπεισις, ἢ ἀπάτη. ἐν ἤθει δὲ προήγαγε τὸν λόγον. ἄρα, φησὶ, καὶ τότε ἦν ἡ ἐχθρὰ ἀπάτη, ἡ ἀπατητικῶν λόγων σύμφυτος καὶ δολοφραδὴς, καὶ ὄνειδος οὖσα κακοποιόν. Ἄλλως. ταῦτά, φησι, δυσαναστχετῶν ἐπὶ τῷ ἀδίκως ἀναιρεθῆναι τὸν Αἴαντα διὰ τὰ ψεύδη τοῦ Ὀδυσσέως. διὸ καί φησιν· ἦν ἄρα τὶς καὶ παρὰ τοῖς ἥρωσιν ἀπάτη, οὐ μόνον παρ' ἡμῖν.

58 Τῶν δὲ ἀφάντων κῦδος συντείνει (sic) σαθρὸν] ἀφάντων, ἀντὶ τοῦ ἀφανῶν, εὐτελῶν. Τὸ δὲ ἀντείνει, ἀντὶ τοῦ ἀνατείνει, ἐπαίρει, σαθρὸν, πρὸς ὀλίγον. ὁ δὲ νοῦς· τῶν δὲ ἀδόξων τὸ κῦδος μεγαλύνει καὶ ὑψοῖ σαθρὸν αὐτῶν τὸ κλέος. οἰκόβιος γὰρ ἡ τῶν ἀδίκων δόξα καὶ εὐκατάπτωτος.

59. Εἴη μή ποτέ μοι τοιοῦτον ἦθος, Ζεῦ πάτερ] ὦ Ζεῦ, μὴ γένοιτό μοι τὸ ἦθος τοιοῦτον, ἀλλὰ τὰς τοῦ βίου μοι κελεύθους καὶ ὁδοὺς ἀπλανεῖς φύλαξον, τουτέστιν, ἁπλᾶς καὶ ἀκακοήθεις ἀνύοιμι· ὅπως μὴ τελευτήσας τοῖς παισί μου κακὴν καταλείψω φήμην, τουτέστιν, ἵνα μὴ δυσφημηθῶσιν οἱ ἐμοὶ παῖδες, ἄδικά μου πράξαντος.

63. Χρυσὸν δ' εὔχονται, πεδίον δ' ἕτεροι ἀπέραντον] ἕτεροι μὲν οὖν χρυσὸν πολὺν εὔχονται, κτήσασθαι δηλονότι, ἄλλοι δὲ γῆν πολλὴν πρὸς γεωργίαν· ἐγὼ δὲ εὔχομαι τοῖς πολίταις ἀρέσαι καὶ τεθνάναι, ἐπαινῶν μὲν τὰ ἄξια τοῦ ἐπαινεῖσθαι, ψόγον δὲ καὶ μέμψιν τοῖς ἀδίκοις ἐμβάλλων.

* Leg ἄλαλον.

68. Αὔξεται δ' ἀρετὰ χλωραῖς ἐέρσαις] ἀντὶ τοῦ, ταῖς χλωροποιοῖς δρόσοις· αὗται γὰρ τῶν φυτῶν αὐξητικαί. τὸ δὲ ἑξῆς· αὔξεται δὲ ἀρετὰ, ἐν σοφοῖς τε καὶ δικαίοις τῶν ἀνδρῶν ἀρθεῖσα, ὡς ὅτε δένδρον χλωραῖς ἐέρσαις πρὸς ὑγρὸν αἰθέρα. ὁ δὲ νοῦς· αὔξεται δὲ καὶ ἡ ἀρετὴ τῶν ἀνδρῶν ὑψωθεῖσα τοῖς σοφοῖς καὶ δικαίοις λόγοις τῶν ποιητῶν, ὥσπερ καὶ φυτὸν ἐπαίρεται πρὸς αἰθέρα καὶ αὔξεται ταῖς χλωροποιοῖς δρόσοις. ἢ οὕτως· ὥσπερ δένδρον ὕδατι ποτιζόμενον εἰς ὕψος αὔξεται. ἢ οὕτως· ἡ ἀρετὴ τῶν δικαίων ἐπιτυγχάνουσα ὑψοῦται. τὸ δὲ ἑξῆς· ὡς δένδρον ἀΐσσει πρὸς αἰθέρα ὑγραῖς ἐέρσαις, οὕτω καὶ ἡ ἀρετὴ σοφοῖς ἀνδράσι καὶ δικαίοις αὔξεται ἀερθεῖσα.

71. Χρεῖαι δὲ παντοῖαι φίλων ἀνδρῶν] καὶ πᾶσαι χρεῖαι τῶν προσφιλῶν ἀνδρῶν, φησιν· οἱονεί· καὶ πρᾶξις πᾶσα ἀνδρῶν προσφιλῶν καὶ δικαίων αὐξάνεται τοῖς ὕμνοις, ἐξόχως δὲ τὰ περὶ πόνους κατορθώματα. Ἄλλως. κατὰ πολλά τις χρείαν ἔχει, φησὶ, τῶν φίλων ἀνδρῶν. οὐ διὰ παντὸς δὲ τῶν αὐτῶν εἰσὶν αἱ χρεῖαι, ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλου, πῆ μὲν ἐν τοῖς πόνοις καὶ ἔργοις, πῆ δὲ καὶ τέρπεται ὁρῶν τις τὸν φίλον· νῦν δὲ δηλαδὴ τοῦ Πινδάρου χρεία, ἵνα ὑμνήσῃ τὸν νικηφόρον.

73. Μαστεύει δὲ καὶ τέρψις ἐν ὄμμασιν] ἐπιζητεῖ δὲ καὶ ἡ τῶν ὀμμάτων τέρψις τὸ πιστὸν, ὥστε θέσθαι ἐν ὄμμασι, τουτέστι, θεωρῆσαι. καὶ ἡμεῖς δὲ φιλοῦντες ὑμᾶς κατὰ ἀλήθειαν, θεωροῦντες τερπόμεθα. Εὐριπίδης· (Ion. 732.)

Εἰς ὄμματ' εὔνου φωτὸς (ἐμ) βλέπειν
γλυκύ.

75. Ὦ Μέγα] ὡς τεθνηκότος τοῦ Μέγα οὕτω φησίν· ἐμοὶ δὲ ἀδύνατον, ὦ Μέγα, τεθνηκότος σου τὴν ψυχὴν ὑπὸ ὄψιν καὶ πίστιν ἀγαγεῖν.

77. Κενεᾶν δ' ἐλπίδων χαῦνον τέλος] τουτέστιν, ἐὰν ἐλπίσω τὰ ἀδύνατα, κενὸς ἔσομαι. ἢ οὕτω· τῶν δὲ ματαίων ἐλπίδων ἀσθενὴς καὶ ἀβέβαιος ἡ ἔκβασις.

79. Σεῦ δὲ πάτρᾳ Χαριάδαις τε] Χαριαδῶν φυλὴ, ἀφ' ἧς ὁ νικηφόρος. τὸ δὲ ἑξῆς· τῇ δὲ σῇ πατρίδι καὶ τοῖς Χαριάδαις ἀναστηρίξαι καὶ ὑπερεῖσαι εὔτονον μουσικὴν στήλην βούλομαι, ἕνεκα τῶν δυνατῶν σου ποδῶν καὶ νικηφόρων. δρόμῳ γὰρ ἐνίκησαν. ὁ δὲ νοῦς ὅλος· τὸ μὲν ἀναστῆσαι τὸν τεθνεῶτά, φησιν, ἀδύνατόν μοί ἐστι. τῇ δὲ πατρίδι καὶ τῇ φυλῇ, ἥ ἐστι Χαριάδαι, ὑπερεῖσαι λίθον μουσαῖον, τουτέστι στήλην ἀπὸ Μουσῶν, ἤγουν τὸν ὕμνον, δυνατός εἰμι, ἐφ' οὗ ἡδρασμένοι ἔσονται ἔνδοξοι. Λάβρον δὲ τὸν λίθον τῶν Μουσῶν ἀλληγορικῶς τὴν ἀπὸ τῶν λόγων εὔτονον στήλην φησί. λάβρον δὲ, διὰ τὸ ῥεύματι χρῆσθαι τοὺς ποιητάς.

82. Χαίρω δὲ πρόσφορον] χαίρω ὅταν ᾖ, φησὶ, τὰ πεπραγμένα πρόσφορα τῷ λόγῳ. χαίρει δὲ περὶ τῶν διὰ τοῦ ὕμνου κόμπων. ποιητὴς δέ τις τοῖς ὕμνοις ἀνώδυνον τίθησι τὸν πόνον τῷ νικηφόρῳ. Ἄλλως. ταῖς ἐπῳδαῖς, φησιν, ἀνώδυνόν τις ἔθηκε τὸν κάματον. ἐδόκουν γὰρ οἱ ἀρχαῖοι ταῖς ἐπῳδαῖς ἴασιν καὶ θεραπείαν εὑρίσκειν. Ὅμηρος· (Odyss. τ'. 457.) "Ἐπαοιδῇ δ' αἷμα "κελαινὸν ἔσχεθον." πρὸς τί δὲ τοῦτο εἶπεν; ὅτι, ὡς ἐπαοιδῇ τὶς χρησάμενος κουφίζει τὸν κάματον, οὕτω καὶ ἐγὼ ὡς ἐπῳδῇ χρησάμενος τῷ ὕμνῳ κουφίσω τὴν κακοπάθειαν τοῦ ἠθληκότος.

85. Ἦν γε μὰν ἐπικώμιος ὕμνος δὴ πάλαι] τουτέστι, τὰ ἐγκώμια ἐγράφετο καὶ πάλαι, πρὶν καὶ τοὺς Ἀργείους ἐπιστρατεῦσαι ταῖς Θήβαις, τουτέστι, πρὶν τὰ Νέμεα τεθῆναι, ἦν ἐγκώμια. στρατευσάντων γὰρ τῶν περὶ Ἄδραστον ἐπὶ Θήβας, ὁ Ἀρχέμορος ὑπὸ τοῦ δράκοντος διεφθάρη, οἱ δὲ ἐπ' αὐτῷ τοῦ μόρου ἄρξαντι τὰ Νέμεα ἔθηκαν.

Carmen IX.

Περὶ τῶν κώλων τοῦ ἐννάτου τῶν Νεμέων εἴδους.

Η ΕΝΝΑΤΗ ᾠδὴ μονοστροφική ἐστι κατὰ δυωδεκάδας διῃρημένη. Τὸ α΄ δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ β΄ τὸ αὐτό. Τὸ γ΄ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ΄ δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ε΄ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ϛ΄ δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ζ΄ ἐγκωμιολογικὸν μετατεθείσης τῆς πρώτης ἐπὶ τὴν ἐσχάτην. Τὸ η΄ ἰαμβέλεγος, μετατιθεμένης τῆς τελευταίας ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Τὸ θ΄ πενθημιμερὲς δακτυλικόν. Τὸ ι΄ δίμετρον ἰαμβικὸν ἀκατάληκτον. Τὸ ια΄ τὸ αὐτό. Τὸ ιβ΄ πενθημιμερὲς ἰαμβικόν.

Χρομίῳ Αἰτναίῳ.] Ὁ Χρόμιος οὗτος φίλος ἦν Ἱέρωνος, κατασταθεὶς ὑπ᾽ αὐτοῦ τῆς Αἴτνης ἐπίτροπος· ὅθεν καὶ Αἰτναῖος ἐκηρύχθη. αὗται δὲ αἱ ᾠδαὶ οὐκέτι Νεμεονίκαις εἰσὶ γεγραμμέναι. διὸ κεχωρισμέναι φέρονται.

1. Κωμάσομεν παρ᾽ Ἀπόλλωνος] ἀπὸ τοῦ χοροῦ ὁ λόγος. ἔνιοι δὲ, κωμάσομεν εἰς τὴν Αἴτνην, φασίν.

2. Σικυωνόθεν Μοῖσαι] περὶ τῶν ἐν Σικυῶνι Πυθίων ὁ Ἁλικαρνασεὺς οὕτω γράφει· φησὶ δὲ, ἐν τῷ πολέμῳ τῶν Κρισαίων κατὰ θάλασσαν ῥαδίως τὰ ἐπιτήδεια πορίζομένων, καὶ διὰ τοῦτο μακρᾶς γενομένης τῆς πολιορκίας, Κλεισθένην τὸν Σικυώνιον, ναυτικὸν ἰδίᾳ παρασκευάσαντα, κωλῦσαι τὴν σιτοπομπίαν αὐτῶν, καὶ διὰ ταύτην τὴν εὐεργεσίαν τὸ τρίτον τῶν λαφύρων ἔδοσαν τῷ Κλεισθένει, καὶ Σικυωνίαν, ἀφ᾽ οὗ καὶ Σικυώνιοι τὰ Πύθια πρῶτον παρ᾽ ἑαυτοῖς ἔθεσαν.

3. Τὰν νεοκτίσταν] νεόκτιστον δὲ ταύτην φησὶν, ἐπειδὴ ἦν ὁ Ἱέρων νεωστὶ αὐτὴν ἀνακτίσας, πρότερον Κατάνην καλουμένην. Ξείνων δὲ θύραι, αἱ τῆς φιλοξενίας. Τὸ δὲ νενίκανται, ἀντὶ τοῦ ἥττηνται. παντὶ οὖν εἴκουσαι ξένῳ, καὶ οὐδένα ὑπελαύνουσαι, νικῶνται τῇ φιλοξενίᾳ τοῦ νικηφόρου. ἢ, νίκας ἔχουσιν. ἐν οἵῳ τρόπῳ ἐστεφανῶσθαι τόνδε, ἀντὶ τοῦ, στέφανον ἔχειν. τὴν δὲ ὅλην Αἴτνην εἰπὼν ἐπήνεγκε Χρομίου δῶμα, ὥστε ὅμοιον εἶναι τῷ· (Odyss. Θ΄. 362. 3.)

Ἡ δ᾽ ἐς Κύπρον ἵκανε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Ἐς Πάφον.

ὁ δὲ νοῦς οὕτω· χορεύσωμεν, ὦ Μοῦσαι, καὶ ὑμνήσωμεν ἐκ Σικυῶνος ἥκοντες, καὶ περὶ* τοῦ ἐκεῖσε Ἀπόλλωνος εἰς τὴν καλλίστην Αἴτνην, ἐν ᾗ πᾶσιν ἀνεῳγυῖαι θύραι τοῦ Χρομίου τῆς οἰκίας ἥττηνται ὑπὸ τῶν ξένων. ἔνθα πᾶσι ξένοις ὁ πλούσιος οἶκος ἀνέῳκται ὑπὸ φιλοξενίας ἡττηθείς. ἄγε δὴ οὖν, ὦ Μοῦσαι, διανύσατε καὶ πράσσετε τοὺς ἡδυτάτους διὰ λόγων ὕμνους. τὸ γὰρ τοὺς λοιποὺς κρατοῦν καὶ νικῶν ἅρμα ἐλαύνων ὁ Χρόμιος τῇ τε Λατοῖ καὶ τοῖς δυσὶν αὐτῆς παισὶ τὸ θαυμάζεσθαι δίδωσιν, οὖσιν αὐτοῖς τῆς ὑψηλοτάτης Πυθῶνος καὶ ὁμοκλήροις καὶ ἴσοις ἐπισκόποις.

8. Τὸ κρατήσιππον γὰρ] κρατήσιππον ἤτοι τὸ συνέχον ἐν τάξει τοὺς ἵππους, ἢ κρατοῦν καὶ νικῶν τοὺς ἐναντίους.

13. Ἔστι δέ τις λόγος ἀνθρώπων, τετελεσμένον ἐσλὸν μὴ χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι] ἔστι γάρ τις παλαιὰ παραίνεσις καὶ παρὰ ἀνθρώποις ᾀδομένη, ὡς οὐ δεῖ τὸ ὑπό τινος κατεργαζόμενον καλὸν σιγῇ παραδιδόναι, ὥστε εἰς γῆν κατενεχθῆναι, καὶ ἄδοξον διὰ τῆς σιωπῆς γενέσθαι. τὸ οὖν ἐπιτελεστικὸν ἀγαθὸν οὐ δεῖ, φησι, τῇ σιγῇ παραδιδόναι, οὐδ᾽ ἀνεπισήμαντον ἀφεῖναι.

16. Θεσπεσία δ᾽ ἐπέων καύχας (sic) ἀοιδὰ πρόσφορος] τοῖς νενικηκόσι, φησὶ, πρόσφορός ἐστι καὶ ἐοικυῖα ἡ διὰ τῆς καυχήσεως ᾠδή· τίνες γὰρ ἄλλοι μέλλουσι καυχᾶσθαι ἢ οἱ νικήσαντες; Ἀττικοὶ δὲ λέγουσι καύχην τὴν καύχησιν, καὶ ἄνθην, καὶ ἄνθησιν, καὶ βλάστην, καὶ βλάστησιν. ἤ, οὕτω προσφορωτέρα ἐστὶ τῆς καυχήσεως ἡ τῶν ἐπῶν ᾠδή· ἢ πρόσφορος καὶ ἀγαθή τις ἡ τῆς τῶν ἐπῶν καυ-

* L. παρά.

χήσεως ᾠδὴ, ἢ καυχητικὴ ᾠδή. ὁ δὲ νοῦς· ἀλλ' ὅτι πρόσφορός ἐστι καὶ ἁρμόζουσα τούτοις θαυμαστή τις λόγων ᾠδή.

18. Ἀλλ' ἀνὰ μὲν βρομίαν φόρμιγγα] ἑαυτῷ παρακελεύεται ὑμνεῖν τὸν νικηφόρον. βρομία δὲ ἡ φόρμιγξ, ἤτοι παρὰ τὸν βρόμον καὶ τὸν ἦχον τὸν τελούμενον κατὰ τὸν κιθαρισμὸν, ἢ βρομίαν, τὴν συναναστρεφομένην τῷ Διονύσῳ. Ὅμηρος· (Odyss. ρ'. 271.)

Φόρμιγγός θ' ἣν δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην.

ὁ δὲ νοῦς· διὰ τοῦτο δὴ σὺν πᾶσιν ὀργάνοις μουσικοῖς, τοῦτο μὲν κιθάρᾳ, τοῦτο δὲ αὐλῷ, ὁρμήσωμεν ἐπὶ τὴν κορυφὴν τῶν ἱππικῶν ἄθλων, ἐπὶ τὸ ἐξαίρετον, τουτέστι, τὴν νίκην.

20. Ἅτε] ἅτινα τὰ Πύθιά, φησι, Φοίβῳ θῆκεν Ἄδραστος κατ' αὐτὸν τὸν Πίνδαρον· ἀνατίθησι γὰρ τὴν τῶν Πυθίων θέσιν ἐν Σικυῶνι Ἀδράστῳ, ποιητικὴν ἄγων ἄδειαν, Κλεισθένους αὐτὰ διαθέντος, καθὰ δεδήλωται. ἵνα οὖν ἐνδοξότερον ἀποφήνῃ τὸν ἀγῶνα, ὧν περ, φησὶν, ἄθλων μνημονεύσας ἐγὼ, καὶ τῶν ἐνδόξων μνησθήσομαι τιμῶν τοῦ ἥρωος Ἀδράστου.

25. Ὃς τότε μὲν βασιλεύων] ὅστις Ἄδραστος τὸ τηνικαῦτα λοιπὸν ἐκεῖ βασιλεύων ἐν Σικυῶνι, οὐκέτι ἐν Ἄργει, παντοίαις ἀρεταῖς, τοῦτο μὲν ἀγωνίσμασιν ἀνδρῶν τοῖς ἐκ δυνάμεως, τοῦτο δὲ φιλοκαλίαις ἁρμάτων γλαφυρῶν καὶ ὡραίων καὶ καινοτέραις εὐωχίαις, ἐμφανεστάτην καὶ ἀοίδιμον ἐποίει τὴν πόλιν. καὶ Κλεισθένης μὲν τὰ ἐν Σικυῶνι Πύθια διέθηκε πρῶτος, ἀνατίθησι δὲ τὸ ὅλον Ἀδράστῳ κατατεθέντι, ἐπειδὴ καὶ διωρθώσατο αὐτὸς [ὕστερον,] καὶ ἄλλως ἐνδοξότερος ὁ ἀνήρ.

30. Φεῦγε γὰρ Ἀμφιάρηον] περὶ τῆς Ἀδράστου εἰς Σικυῶνα μεταστάσεως Ἡρόδοτος μὲν οὕτω φησίν· (v. 67. p. 405. Wess.) „Οἱ δὲ Σικυώνιοι εἰώθεσαν κάρτα τιμᾶν τὸν Ἄδρηστον. ἡ γὰρ χώρη αὕτη ἦν Πολύβου· ὁ δὲ Ἄδρηστος ἦν Πολύβου θυγατριδέος, ἄπαις δὲ ὁ Πόλυβος τελευτῶν διδοῖ Ἀδρήστῳ τὴν χώρην." Μέναιχμος δὲ ὁ Σικυώνιος οὕτω γράφει· „χρόνου παρελθόντος πολλοῦ Πρώναξ μὲν ὁ Ταλαοῦ καὶ Λυσιμάχης τῆς Πολύβου βασιλεύων Ἀργείων ἀποθνήσκει, καταστασιασθεὶς ὑπὸ Ἀμφιαράου καὶ τῶν Ἀναξαγοριδῶν. Ἄδραστος δὲ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Πρώνακτος φυγὼν ἦλθεν εἰς Σικυῶνα, καὶ τὴν Πολύβου μητροπάτορος βασιλείαν λαβὼν ἐβασίλευσε τῆς Σικυῶνος, καὶ τῆς Ἥρας τῆς Ἀλεξάνδρου καλουμένης ἱερὸν καθ' ὅνπερ ᾤκει τόπον ἱδρύσατο. τὴν δὲ ἐπωνυμίαν ἔλαβε ταύτην τὸ ἱερὸν, διὰ τὸ φεύγοντα τὸν Ἄδραστον ἱδρύσασθαι, καὶ καλέσαι ἱερὸν Ἥρας Ἀλεξάνδρου. τὸ δὲ φυγεῖν τινες ἀλᾶσθαι ὠνόμαζον." Διευτυχίδας δὲ ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Μεγαρικῶν τὸ μὲν κενήριον τοῦ Ἀδράστου ἐν Σικυῶνί φησιν, ἀποκεῖσθαι δὲ αὐτὸν ἐν Μεγάροις. οἱ δέ φασι· Προῖτος ἐβασίλευσε τοῦ Ἄργους, τῶν θυγατέρων δὲ αὐτοῦ μανεισῶν, Μελάμπους μάντις ὢν παρεγένετο· ὁμολογηθέντος δὲ αὐτῷ μισθοῦ τῶν δυεῖν μερῶν τῆς βασιλείας, ἐκάθηρεν αὐτάς· ὡς δὲ ἐκάθηρεν, ἔλαβε κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τὸ μὲν ἥμισυ ἐκοινωνήσατο τῷ ἀδελφῷ Βίαντι, τὸ δὲ ἥμισυ κατέσχεν αὐτῷ, ὥστε γενέσθαι τὴν ὅλην βασιλείαν τριμερῆ, Μελαμποδίδας, Βιαντίδας, Προιτίδας. Μελάμποδος μὲν οὖν Ἀντιφάτης, οὗ Ὀϊκλῆς, οὗ Ἀμφιάραος· Βίαντος δὲ Ταλαὸς, οὗ Ἄδραστος· Προίτου Μεγαπένθης, οὗ Ἱππόνους, οὗ Καπανεὺς, οὗ Σθένελος. διαφορὰ δὲ ἐγενήθη τοῖς περὶ Ἀμφιάραον καὶ Ἄδραστον, ὥστε τὸν μὲν Ταλαὸν ὑπὸ Ἀμφιαράου ἀποθανεῖν, τὸν δὲ Ἄδραστον φυγεῖν εἰς Σικυῶνα καὶ γῆμαι τὴν Πολύβου θυγατέρα. τελευτήσαντος δὲ τοῦ Πολύβου χωρὶς ἐπιγονῆς ἀρσενικῆς, τὸν Ἄδραστον ἔχειν τὴν Σικυωνίων βασιλείαν. εὐλόγως οὖν εἶπε· φεῦγε γὰρ Ἀμφιάρηον Ἄδρηστος διὰ τὴν στάσιν τὴν πρὸς τοὺς Μελαμποδίδας. ὕστερον μέντοι συνεληλύθασι πάλιν, ἐφ' ᾧ συνοικήσει τῇ Ἐριφύλῃ ὁ Ἀμφιάραος, ἵν' εἴ τι μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται, αὐτὴ διαιτᾷ. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἔφευγε γὰρ πρὸ τούτου πολέμιον ὄντα τὸν Ἀμφιάραον, καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν στάσιν δεινὴν οὖσαν ἔφευγε καὶ ἐκ τῆς πατρῴας ἑστίας καὶ ἀπὸ Ἄργους.

32. Ἀρχοὶ δ' οὐκέτ' ἔσαν Ταλαοῦ παῖδες] οὐκέτι δὲ εἰς ἄρχοντας ἠριθμοῦντο ἐν τῷ Ἄργει οἱ Ταλαοῦ παῖδες, οἱ περὶ Ἄδραστον βιασθέντες ἐν τῇ στάσει καὶ τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς Ἀμφιάραον. ἔφυγε γὰρ Ἄδραστος.

35. Κρέσσων δὲ καππαύει δίκαν τὰν πρόσθεν ἀνήρ] ὁ δὲ ἰσχυρὸς ἀνὴρ τὸ προϋπάρχον δίκαιον καταπαύει. ἐν ἄλλοις Πίνδαρος· (Fragm. p. 107 sq.) „Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων ἄγει δικαιῶν τὸ βιαιότατον ὑπερτάτᾳ χειρί." ἢ δεκτέον τοῦτο εἰρῆσθαι διὰ τὴν ἔχθραν τὴν ἐπὶ τῷ Ἀδράστῳ. διὸ δὴ καὶ οὗτος ἰσχυθεὶς τότε ὑπὸ Ἀμφιαράου ὕστερον αὐτὸν μετῆλθε, κρείσσων φανεὶς καὶ συνετώτερος. πῶς δὲ μετῆλθε; μέσην ποιησάμενος τὴν Ἐριφύλην τῶν πρὸς αὐτὸν συμφορῶν*. ἔφθειρε γὰρ ἐκείνην τῇ δόσει τοῦ ὅρμου, καὶ μετῆλθεν αὐτὸν, ὥστε ἀπολέσθαι. Ἀνδροδάμαν δὲ, τὴν τὸν ἄνδρα ἀνελοῦσάν φησιν. ἡ γὰρ Ἐριφύλη τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα Ἀμφιάραον προὔδωκεν εἰς φόνον. μέμνηται τούτου καὶ Ὅμηρος· (Odyss. λ'. 325. 6.)

— — στυγερήν τ' Ἐριφύλην

* f. διαφορῶν.

Ἠ χρυσὸν φίλον ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα.
ὁ δὲ νοῦς· συνετὸς ἀνὴρ καὶ κρείσσων τῶν λοιπῶν ὁ Ἄδραστος κατέπαυσε τὴν μάχην τὴν προτέραν οὕτω· τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ τὴν Ἐριφύλην τὴν τὸν πρότερον ἄνδρα δαμάσασαν ἔδωκε τῷ Ἀμφιαράῳ, ἥτις, ὥσπερ τις ὅρκος πιστότατος, δοθεῖσα τῷ Οἰκλέος παιδὶ Ἀμφιαράῳ, καὶ γυνὴ αὐτῷ γενομένη, ἔσβεσε τὴν μάχην, καὶ οὕτω τῶν ξανθοκόμων Ἑλλήνων ἐγένοντο περιφανέστεροι οἱ περὶ Ἄδραστον.

41. Καί ποτ' ἐς ἑπταπύλους Θήβας] ἐντεῦθεν δὴ καὶ εἰς τὰς Θήβας ποτὲ τὰς ἑπταπύλους στράτευμα ἤγαγον, οὐκ αἰσίοις οἰωνοῖς χρησάμενοι, οἱ περὶ Ἀμφιάραον καὶ Ἄδραστον. οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς ἀστραπὴν δεξιὰν μηνύσας μαργῶντας αὐτοὺς καὶ ἐπειγομένους ἀπὸ τῶν φίλων ἀπιέναι προσέταξεν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποσχέσθαι τῆς ἀφίξεως. οὐδὲν γὰρ αὐτοῖς ἐδεδώκει δεξιὸν σημεῖον. εἰς δὲ φανερὰν ἄτην καὶ βλάβην τὸ τούτων ἔσπευδε στράτευμα, καὶ περιγενέσθαι σὺν τοῖς χαλκοῖς ὅπλοις φησὶ, τοῖς πεζοῖς καὶ τοῖς ἱππεῦσιν.

52. Ἰσμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχθαισι γλυκὺν νόστον ἐρυσάμενοι] τουτέστιν, ἀποθανόντες ἐπὶ τῇ τοῦ Ἰσμηνοῦ ἀναβολῇ. Λευκανθέα δὲ λέγει τὰ σώματα· γίνεται γὰρ τὰ σώματα τῶν καιομένων νεκρῶν λευκὰ, ἢ ὅτι ὁ καπνὸς διὰ τὴν πιμελὴν λευκός ἐστι καὶ βαρὺς, παρὸ οὐδὲ πόῤῥω διϊκνεῖται μετέωρος, καθὼς ὁ ἐκ τῶν ξηρῶν ξύλων καπνός. ὁ δὲ νοῦς· τοιγαροῦν παρ' αὐταῖς ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἰσμηνοῦ πεσόντες αὐτόθι καὶ τὴν οἴκοι ἀνακομιδὴν ἀπέθεντο θανάτῳ λυθέντες, καὶ ἑαυτῶν τὰ σώματα τροφὴν δόντες τῷ πυρί. ἑπτὰ γὰρ ὅλαι πυρκαϊαὶ τὰ τῶν νεκρῶν, ἢ τὰ τῶν νέων, κατευωχήθησαν καὶ κατέφλεξαν σώματα. τὸ δὲ ἑπτὰ πυραὶ, οὐ πρὸς τοὺς λοχαγοὺς, ἀλλὰ πρὸς τὸ τῶν νέων στράτευμα. ἐφ' ἑκάστῃ γὰρ πύλῃ πολυάνδριον ἐγένετο.

57. Ὁ δ' Ἀμφιάρηϊ (sic) σχίσε] τουτέστιν, ὁ δὲ Ζεὺς τῷ Ἀμφιαράῳ διέσχισε τὴν γῆν, κεραυνὸν βαλὼν, ὥστε καταποθῆναι αὐτὸν τῷ πάντα βιαζομένῳ κεραυνῷ. τοῦτο οὖν λέγει, ὡς τοῦ Ἀμφιαράου συνεσταλμένου τῷ Περικλυμένῳ, ὃς ἦν υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Χλωρίδος τῆς Τειρεσίου, ὁμωνύμου τοῦ* Νηλέως. πρὶν οὖν, φησιν, ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου τρωθῆναι τὰ νῶτα τὸν Ἀμφιάραον φεύγοντα, καταποθῆναι. ἀεὶ γὰρ ἐπεδίωκεν αὐτόν. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ὁ δὲ Ζεὺς τῷ Ἀμφιαράῳ διέσχισε καὶ διέστησε τὴν γῆν τὴν πλατεῖαν, ἄνωθεν ἐπιπέμψας τὸν κεραυνὸν, τὸν πάντας βιάζεσθαι δυνάμενον, καὶ οὕτως ὑπὸ τὴν γῆν ἐκρύφθη ὁ Ἀμφιάραος ἅμα τῷ ἅρματι τῷ ἑαυτοῦ, πρὶν ἢ τῷ τοῦ Περικλυμένου δόρατι τρωθῆναι τὰ νῶτα φεύγοντος αὐτοῦ, καὶ αἰσχύνην προστρίψασθαι τῇ ἀνδρειοτάτῃ ψυχῇ αὐτοῦ τοῦ Ἀμφιαράου τὸν τοιοῦτον θάνατον.

63. Ἐν γὰρ δαιμονίοισι φόβοις] ἐν γὰρ τοῖς μεγίστοις καὶ ἐνθέοις φόβοις συνέχονται καὶ οἱ τῶν θεῶν παῖδες καὶ φεύγουσι. συγγνώμη οὖν, φησι, καὶ τῷ Ἀμφιαράῳ φεύγοντι· ὁ γὰρ Ζεὺς συνεμάχει τότε τοῖς Θηβαίοις, διὸ ἔφευγε τότε ὁ Ἀμφιάραος. οὕτω καὶ ὁ Αἴας ἔφευγεν ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀνταμείβων, τὸν Δία ἔχων ἀντιστάτην.

67. Πεῖραν μὲν ἀγάνορα] πεῖραν, τὴν λῃστρικὴν ἐπίθεσιν.

Φοινικοστόλων ἐγχέων] μεθ' ὧν οἱ Φοίνικες ἐστάλησαν δοράτων, ἤτοι ὑπὸ Φοινίκων ἐσταλμένων, ἐπειδὴ Φοίνικες ᾤκησαν τὴν Λιβύην μετὰ Καρχηδονίων, οἵτινες ἀνιόντες ἐπολέμουν Σικελούς. διὸ νῦν εὔχεται ὁ Πίνδαρος τῷ Διῒ, ὥστε [μὴ] ἐμποδισθῆναι αὐτῶν τὴν ὁρμήν. Ἄλλως. οἱ Καρχηδόνιοι ἦσαν τότε Φοίνικες, οἵτινες μέγα ἰσχύοντες ἐπέβαλον καὶ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Σικελίας κρατῆσαι. ἀντεῖχον δὲ οἱ περὶ Γέλωνα καὶ Ἱέρωνα. διὸ καὶ φοινικόστολα εἶπεν ἔγχη, τὰ ὑπὸ Φοινίκων στελλόμενα ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν. τὸ δὲ λεγόμενον, τοιοῦτόν ἐστιν· εἰ δυνατόν ἐστιν, ἀναβαλέσθαι τὴν πεῖραν, ἀναβάλλομαι, πρὸς εἰς πεῖραν τὰ Σικελικὰ καὶ Φοινικικὰ ἔγχη συμβαλλόμενα περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, ἀναβάλλομαι αὐτὰ, ὦ Ζεῦ, καὶ ὑπερτίθεμαι. ἢ οὕτω· τὸν μὲν πόλεμον τὸν Φοινικικὸν ἀναβάλλομαι, ὦ Ζεῦ, αἰτῶ δέ σε μοῖραν εὔνομον τοῖς παισὶ τῶν Αἰτναίων δοῦναι, τουτέστιν, αἰτῶ δέ σε καὶ ἱκετεύω, ὦ Ζεῦ, ὥστε ἐπὶ πολὺν χρόνον τοῖς τῶν Αἰτναίων παισὶν εἰρήνης μοῖραν παρέχειν. ἀπὸ μέρους δὲ τὸ πᾶν, ἀπὸ τῶν Αἰτναίων δηλοῖ τοὺς σύμπαντας Σικελιώτας.

73. Ἀγλαΐαισι δ' ἀστυνόμοις ἐπιμῖξαι λαὸν] καὶ πολλαῖς εὐφροσύναις ἐπιμῖξαι τοὺς ὄχλους, εὐφροσύναις δὲ ἀναστρεφομέναις κατὰ τὴν πόλιν. εἰσὶ γάρ σοι ἐνταῦθα καὶ ἱππικώτατοι ἄνδρες καὶ νικῶντες τῇ προαιρέσει τὸν πλοῦτον, καὶ οὐχ ἡττώμενοι χρημάτων. ἢ οὕτως· εἰσὶν ἄνδρες ἐν Σικελίᾳ καὶ φίλιπποι καὶ ἱπποτρόφοι, ὡς νῦν ὁ Χρόμιος ἵπποις νενικηκώς. εἰς τοῦτον γὰρ ἡ ἀπότασις.

78. Ἄπιστον εἶπ'. αἰδὼς γὰρ] ἄπιστον δὲ εἶπεν, ὡς ἔοικεν, ὅτι τὴν προαίρεσιν εἰσί τινες βελτίους χρημάτων. καὶ γὰρ αἰδὼς ὑποκλέπτεται δίχα † τοῦ κέρδους, ἀντὶ τοῦ, οὐκ αἰδοῦνται διὰ κέρδος τὶ πρᾶξαι, ἥτις αἰδὼς εὐδοξίαν φέρει. καὶ ὅτι ἡ αἰδὼς, ἡ φέρουσα δόξαν, ἔστιν ὅτε παραλογίζεται ὑπὸ φιλοκερδείας. Ἄλλως. κἂν τις, φησίν,

* L. τῆ.

† f. διά.

αἰδήμων ὑπάρχῃ, ὑπὸ τοῦ κέρδους παραλογίζεται. ἕνεκα γὰρ τοῦ κέρδους καὶ οἱ αἰδήμονες πολλάκις ἀναισχυντοῦσι.

80. Χρομίῳ κεν ὑπασπίζων] τῷ Χρομίῳ συμπαρὼν ἄν, ἔν τε πεζομαχίᾳ καὶ ἱππομαχίᾳ καὶ ναυμαχίᾳ, ἔκρινας οἷός τις ὁ κίνδυνος ὁ τῶν πολέμων. φαίνεται δὲ, ὅτι βούλεται αὐτὸν ὡς ἀνδρεῖον καὶ διασώζοντα τοὺς συνόντας αὐτῷ ἀφόβως παραστῆσαι. ἐπεὶ πῶς ἂν ἀγαθὸς γένοιτο κριτὴς μετὰ δέους ἀναστρεφόμενος ἐν πολέμῳ;

85. Οὕνεκεν ἐν πολέμῳ κείνα θεὸς] ὁ λόγος ἐπὶ τῆς προειρημένης αἰδοῦς. ᾔδεσαν οὖν, φησὶν, ὅτι ἐν τῷ πρὸς τοὺς Φοίνικας πολέμῳ ἐκείνη ἡ θεὸς, δηλονότι ἡ Αἰδὼς, παρεσκεύαζεν αὐτοῦ τὸν θυμὸν αἰχμητὴν εἶναι, ὥστε ἀμύνειν λοιγὸν Ἐνυαλίου. Ὅμηρος· (Iliad. ε΄. 531.)

Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σῶοι* ἠὲ πέφανται.

παρεσκεύαζεν οὖν ἡ Αἰδὼς τῷ Χρομίῳ, οὐχ ἵνα κτήσηται τὸ κέρδος, ὡς ἄλλοι ἀπαναισχυντοῦσιν, ἀλλ' αὐτοῦ χάριν τοῦ καλοῦ, ἵνα τῇ πατρίδι ἀμύνῃ.

89. Παῦροι δὲ βουλεῦσαι φόνου] ὀλίγοι, φησὶ, φόνου ἐφεστηκότος βουλεύσασθαι δυνατοὶ, τὴν τοῦ πολέμου νεφέλην τρέψαι πρὸς τοὺς πολεμίους, κτείνοντες αὐτοὺς, καὶ χερσὶ καὶ ψυχαῖς, καὶ ἐν τῷ δρᾶσαι καὶ φονεῦσαι τοὺς πολεμίους, καὶ ἐν τῷ βουλεύσασθαι, πῶς δεῖ ἀνελεῖν αὐτούς. κατορθοῦται γὰρ ὁ πόλεμος γνώμῃ καὶ χειρί· χειρὶ, τῇ ἀνδρείᾳ, ψυχῇ, τῇ φρονήσει, ἵν' ἡ ῥώμη μετὰ φρονήσεως. ἀμφότερα δὲ ταῦτα ἔχει ὁ Χρόμιος. καὶ γὰρ οὗτος βουλῇ καὶ χειρὶ ἐγένετο ἀγάθος ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς τοὺς Φοίνικας.

93. Ἕκτορι μὲν κλέος ἀνθῆσαι] ἀπεικάζει αὐτὸν τῷ Ἕκτορι, καὶ τῷ Ἕκτορί φησιν ἀνθῆσαι τὸ κλέος μαχομένῳ παρὰ τῷ Σκαμάνδρῳ. τοῦτο δὲ εἰς ἔπαινον παρείλκυσε τοῦ Χρομίου. τὸν δὲ Ἕκτορα παρείληφε, καὶ οὐκ Αἴαντα ἢ Ἀχιλλέα, τῷ καὶ τὸν Ἕκτορα μεμαχῆσθαι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ὡς καὶ τὸν Χρόμιον. ὁ δὲ νοῦς· λέγεται μὲν καὶ ᾄδεται τῷ μὲν Ἕκτορι τὴν εὐδοξίαν† παρὰ τῷ Σκαμάνδρῳ, ἐν δὲ ταῖς ἀκταῖς τοῦ Ἐλώρου ποταμοῦ, ἀφ' οὗ δὴ καὶ ὁ Ἀρείας πόρος καλεῖται, δέδεικται τοῦτο τὸ φέγγος τῷ Χρομίῳ, ἐν τῇ πρώτῃ καὶ νέᾳ ἡλικίᾳ. ἐνίκησε γὰρ ἐνταῦθα Καρχηδονίους, συμμαχῶν Γέλωνι τῷ τυράννῳ, τῷ Ἱπποκράτους διαδόχῳ.

95. Βαθυκρημνοῖσι δ' ἀμφ' ἀκταῖς Ἐλώρου] περὶ τοῦτον τὸν ποταμὸν συνέστη Ἱπποκράτει, τῷ Γελώων τυράννῳ, πρὸς Συρακουσίους πόλεμος. ὁ δὲ Γέλων οὗτος ἕτερος, ὃς ἱππάρχει τότε Ἱπποκράτει. ἐν δὴ τούτῳ, φησὶ, τῷ πολέμῳ εἰκὸς τὸν Χρόμιον ἐπιδείξασθαι πολλὰ ἔργα κατὰ τὴν μάχην. περὶ δὲ τούτου τοῦ πολέμου Τίμαιος ἐν τῇ δεκάτῃ δεδήλωκε. καθάπαξ γάρ, φησιν ὁ Δίδυμος, οὐδεμίαν ἄλλην μάχην ἔχομεν εὑρεῖν περὶ τὸν Ἔλωρον τῶν συνηκμακότων τῷ Χρομίῳ τυράννων, ὅτι μὴ σὺν Ἱπποκράτει τοῦ Γέλωνος πρὸς Συρακουσίους. ὅτι μὲν οὖν Γέλωνα ἱππαρχεῖν κατέστησεν Ἱπποκράτης, σαφὲς ὁ Τίμαιος ποιήσει γράφων οὕτως· "Ἱπποκράτης δὲ μετὰ τὴν Κλεάνδρου τελευτὴν ἅμα μὲν τοῦ Γέλωνος ἐν τῇ τεταγμένῃ μεμενηκότος, ἅμα δὲ τοῖς Γελώοις χαρίσασθαι βουλόμενος, μεταπεμψάμενος αὐτὸν καὶ παρακαλέσας παρὰ τὰς πράξεις, ἁπάντων τῶν ἱππέων τὴν ἐπιμέλειαν ἐκείνῳ παρέδωκε." ὡς δὲ καὶ ὁ Γέλων τῷ Χρομίῳ ἐχρῆτο ἑταίρῳ, δῆλον πάλιν ἐξ ὧν φησι Τίμαιος ἐν τῇ δευτέρᾳ γράφων οὕτως· "Ἐπιτρόπους δὲ τοῦ παιδὸς μετ' ἐκεῖνον κατέστησεν Ἀριστόνουν καὶ Χρόμιον τοὺς κηδεστάς· τούτοις γὰρ ὁ Γέλων δέδωκε τὰς ἀδελφάς." Ἄλλως. Ἀρείας πόρος ἐλέγετο πᾶς ὁ περὶ τὸν πορθμὸν καὶ τὸ Ῥήγιον τόπος. ἔχει δὲ ὁ ποταμὸς‡ ἱεροὺς ἰχθύας, οἳ παρὰ τῶν διαβαινόντων δέχονται τροφήν. ὁ δὲ τῆς Ἀρείας πόρος ἀνεξήγητός ἐστι. διὸ καὶ ἄδηλον, εἴτε Ἀρείας, εἴτε Ῥείας λεκτέον, εἴτε ὑφ' ἓν Ἀρειάσπορον. καὶ καλεῖσθαι μέχρι τοῦ νῦν Ἀρείας πόρον διὰ τὸ πλῆθος τῶν φυομένων‡, ἢ ἀπὸ τοῦ συμβεβηκέναι ἐκεῖσε πόλεμον. Ἄρεα δὲ οἱ ποιηταὶ τὸν πόλεμόν φασιν.

102. Πολλὰ μὲν ἐν κονίᾳ χέρσῳ] χέρσῳ τῆς ἠπείρου φησί. γείτονι δὲ πόντῳ, ἀντὶ τοῦ, ἐν ταῖς νήσοις καὶ θαλασσίοις τόποις. ἐν ὑπερβατῷ δέ φησιν· ἐν δὲ ἄλλαις ἡμέραις φήσω καὶ διελεύσομαι τὰ ἐν τῇ γῇ τῆς ἠπείρου καὶ τὰ ἐν ταῖς νήσοις αὐτῷ διηνύσματα. ἢ οὕτως· ἐὰν κατορθώσῃ, πάλιν ἐρῶ ὕστερον τὰ ἐν τῇ γῇ τῆς ἠπείρου καὶ τὰ ἑξῆς.

104. Ἐκ πόνων δὲ οἳ σὺν νεότατι γίνωνται] ἐκ τῶν πόνων τῶν ἐπιτελεσθέντων τῇ νεότητι, καὶ πόνων γε τοιούτων τῶν σὺν δικαίῳ τελεσθέντων, μία ἡμέρα αἰῶνος ὅλου τάξιν ἔχει εἰς εὐφροσύνην· ἐπειδάν τινες ἐν νεότητι πεπονηκότες ὦσι, καὶ βεβιωκότες δικαίως, ἡμέρα μία ἐν τῷ γήρᾳ συγκριτική ἐστι πρὸς ὅλον τὸν αἰῶνα· τινὲς δὲ θηλυκῶς φασὶν ἐξενηνέχθαι τὴν ἡμέραν, ἀντὶ τοῦ ἥμερος, καὶ τὸν αἰῶνα θηλυκῶς εἰρῆσθαι· ἡ αἰὼν ἐστιν αὐτοῖς ἡμέρα, ἀντὶ τοῦ, ἥμερος καὶ πρᾶός ἐστιν αὐτοῖς ὁ βίος πρὸς γῆρας, ὅταν ὦσιν ἐν νεότητι πεπονηκότες δικαίως. τὰ δὲ προσηνῆ κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῆς ἡμέρας σημαίνεται, ὥσπερ τὰ χαλεπὰ ἀπὸ τῆς νυκτός. ἢ οὕτως· ὁ δὲ ἐκ πόνων καὶ

* σόοι. † ἀνθῆσαι vel γεγονέναι. ‡ an. φονευομένων?

κινδύνων αἰὼν καὶ χρόνος, οἵτινες ἂν πόνοι μετὰ δικαιοσύνης ἐν τῇ νέᾳ ἀνυσθῶσιν ἡλικίᾳ, τούτῳ ὁ πρὸς τὸ γῆρας πᾶς χρόνος, ὥσπερ μία ἡμέρα παρατρέχει, διὰ τὸ εὐθυμεῖν καὶ μὴ ἐπαισθάνεσθαι τῶν φαύλων. τὸ δὲ ἑξῆς· ὁ δὲ αἰὼν πρὸς τὸ γῆρας τούτοις τελέθει ἀεὶ φῶς τοῖς πόνοις, οἳ ἂν ἐν νεότητι γίνωνται καὶ δίκῃ. ἔστι δὲ ἐκ τοῦ ἐναντίου τοῦ Ὁμήρου· (Odyss. τ'. 360.)

Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν.

109. Εἰ γὰρ ἅμα κτεάνοισι πολλοῖς] εἰ γὰρ ἅμα τῷ πλουτεῖν καὶ δοξασθήσεταί τις καλὰ ἐργασάμενος, οὐκ ἔστιν ὑπερθέσθαι ταύτην τὴν μακαριότητα, ὅταν συνέλθῃ δόξα πλούτῳ. ὁ δὲ νοῦς· ὁ γὰρ ἅμα πλήθει περιουσίας καὶ δόξαν εὔκλεῆ καρπωσάμενος οὐκέτι περαιτέρω, θνητὸς ὤν, ὀφείλει περισκοπεῖν, οὐδὲ ἄλλης εὐτυχίας ὁδοὺς ἐπιζητεῖν τοῖς αὐτοῦ ποσίν· ἀνυπέρβλητος γάρ, φησιν, αὕτη ἡ ἀρετή. παρέοικε δὲ τῇ ἄνω διανοίᾳ (iii. 33.) " εἰ δὲ ὢν " καλὸς, ἔρδων δ' ἐοικότα μορφᾷ, οὐκέτι " πόρσω," καὶ τὰ ἑξῆς.

114. Ἡσυχίαν δὲ φιλεῖ μὲν συμπόσιον] τῇ μὲν οὖν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ προσφιλές ἐστι τὸ συμπόσιον, ἡ δὲ νεωστὶ καταπραχθεῖσα νίκη συναύξεται τῇ μαλθακῇ καὶ ἡδείᾳ ᾠδῇ. ἢ οὕτω· τὸ συμπόσιον τὴν ἡσυχίαν φιλεῖ· καί ἐστιν ὅμοιον τῷ (v. 11.)· " Ματέρ' " οἰνάνθας ὀπώραν." ἡ δὲ νικηφορία οὐ φιλεῖ ἡσυχίαν.

117. Θαρσαλέα δὲ παρὰ κρατῆρα φωνὰ γίνεται] παρὰ δὲ τὸν κρατῆρα, ὃς ἵσταται διὰ τὸ τέλος τῆς νίκης, θαρσαλεωτέρα ἡ φωνὴ γίνεται, καὶ δύναταί τις θαῤῥῶν ἐπὶ τῇ τοῦ νικηφόρου ἀνδραγαθίᾳ μετὰ παῤῥησίας τὸν ὕμνον ᾄδειν ἐπὶ τῇ νίκῃ. ἢ ἄλλως· ὅταν τὶς νικήσῃ, μετὰ παῤῥησίας εἰς αὐτὸν φωναὶ γινέσθωσαν καὶ ὕμνοι.

119. Ἐγκιρνάτω τίς μιν γλυκὺν] τοίνυν, τὸν κρατῆρα τὸν ἑστάμενον ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐγκιρνάτω τίς, προηγητὴν ὄντα τοῦ ὕμνου. προηγητὴν δὲ ἔφη τοῦ ὕμνου τὸν κρατῆρα, ἐπειδὴ τῇ νίκῃ ἅμα κρατὴρ τῆς σπονδῆς*, εἶθ' οὕτως ὁ ὕμνος ᾔδετο. ὁ δὲ νοῦς· ἤδη κιρνάτω τὶς τὸν κρατῆρα, ὅς ἐστι προοίμιον καὶ προφήτης τοῦ κώμου. κωμάζωμεν οὖν αὐτὸν καὶ ὑμνῶμεν, ὅτι νενίκηκεν.

121. Ἀργυρέαισι δὲ νωμάτω φιάλαισι] μετὰ τὸ κεραννῦναι τὸν κρατῆρά, φησι, καὶ ἀποβαπτιζέτω τὶς τὰς φιάλας, καὶ διανεμέτω τὸν οἶνον τοῖς κατακειμένοις ἀργυρέαις φιάλαις, ἃς ἔλαβεν ὁ Χρόμιος νικήσας ἔνθεν. ἐν γὰρ τοῖς κατὰ Σικυῶνα Πυθίοις ἀργυραῖ φιάλαι ἔπαθλα. βιατὰν δὲ ἀμπέλου παῖδα τὸν οἶνόν φησι, ἤτοι τὸν βίᾳ θλιβόμενον. ἢ τὸν βιάζεσθαι εἰδότα καὶ εἰς μέθην ἄγειν. (Explevit hæc B.)

123. Ἅς ποθ' ἵπποι κτησάμεναι] ἅς τινας φιάλας αἱ τοῦ Χρομίου ἵπποι προσεκόμισαν διὰ τῆς νίκης τῷ δεσπότῃ, ἅμα τοῖς μετὰ δικαιοσύνης ὑπάρξασιν αὐτῷ παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος στεφάνοις ἐκ τῆς ἱερᾶς Σικυῶνος. οὐ παρῆν δὲ ὑπὸ τὴν νίκην, ἀλλ' ἐπιπέμψει τὸ ἅρμα. ἃς ἤνεγκαν, φησιν, ἅμα τοῖς στεφάνοις οἱ ἵπποι. θεμιπλέκτους δὲ τοὺς στεφάνους φησὶν, ἤτοι νομίμως, καθηκόντως, πεπλεγμένους, ἢ καθὸ πάρεδρός ἐστι τοῦ Ἀπόλλωνος ἡ Θέμις χάριν τοῦ χρηστηρίου· καὶ γὰρ ἦν προφῆτις· ἢ ὅτι δικαίως καὶ ἄνευ δωροδοκίας ἐστέφθη. ἱστορεῖται δὲ τὰ ἐν Φωκίδι χρήματα ἀνύεσθαι. (?) διὸ καὶ πρόσκειται ἐνταῦθα τὰ ἐν Σικυῶνι. οἰκείως δὲ ἱερὰν τὴν Σικυῶνα προσηγόρευσεν. ἡ γὰρ Μηκώνη ἐπ' αὐτῆς ἐστιν, ἐφ' ἧς οἱ θεοὶ διεδάσαντο τὰς τιμάς. Ἡσίοδος· (Theog. 534. 5.)

Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι

Μηκώνῃ.

καὶ Καλλίμαχος· (Fragm. 195. T. i. p. 513.)

Μηκώνην μακάρων ἕδρανον αὖτις ἰδεῖν.

127. Ζεῦ πάτερ, εὔχομαι ταύταν ἀρετὰν] εὔχομαι δὴ οὖν, ὦ Ζεῦ πάτερ, ταύτην αὐτοῦ τὴν ἀρετὴν ὑμνῆσαι ἐπιχαριέντως, ἐπὶ πολλῶν τε καὶ ἄλλων τὴν νίκην ἔνδοξον ποιῆσαι τοῖς λόγοις τοῖς ἐμοῖς, πέμπων μου τὴν Μοῦσαν ἐγγὺς τοῦ σκοποῦ· οἱονεὶ ἐπαξίως αὐτὸν ὑμνῆσαι. Ἄλλως. τιμαλφεῖν λόγοις, ἀντὶ τοῦ, τιμᾷν αὐτὸν λόγοις, προσβάλλων ταῖς μουσικαῖς τὴν νίκην, καὶ συναρμόζων αὐτὴν, τοῖς ὕμνοις βάλλων τὴν νίκην. τινὲς δὲ ἀνέγνωσαν περισπωμένως, νικᾷν, ἵν' ᾖ, ὑπὲρ πολλῶν νικῶν τιμᾷν τοῖς λόγοις· ἀκοντίζων δὲ ἐγγὺς τοῦ σκοποῦ τὴν μουσικὴν, ἤτοι διικνούμενος ταῖς μουσικαῖς.

* Excidit ἐκεράννυτο.

Carmen X.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ δεκάτου τῶν Νεμέων εἴδους.

Τῆς δεκάτης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ια΄. Τὸ α΄ ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον δισύλλαβον. Τὸ β΄ ἰαμβέλεγος. Τὸ γ΄ ἰαμβέλεγος λείπων μιᾷ ἐν ἀρχῇ, ἢ περίοδος. Τὸ δ΄ προσοδιακὸν ἀπὸ Ἰωνικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ. Τὸ ε΄ τὸ αὐτὸ τῷ γ΄. Τὸ ϛ΄ περίοδος τροχαϊκὴ, ἐπίτριτος ἢ χορίαμβος διὰ τὴν ἀπόδοσιν. Τὸ ζ΄ Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ η΄ ἰαμβέλεγος μετατιθεμένης τῆς τελευταίας ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Τὸ θ΄ δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ι΄ ὅμοιον τῷ· Ζεῦ πάτερ, γάμον μὲν οὐκ ἐδασάμην. Τὸ ια΄ τὸ αὐτό. τὸ δὲ κολεῷ (v. 11) ἀντὶ τοῦ κολῷ κατὰ συνίζησιν.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ιβ΄. Τὸ α΄ ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ β΄ ὅμοιον τῷ ζ΄ τῆς στροφῆς. Τὸ γ΄ ὅμοιον τῷ α΄ τῆς ἐπῳδοῦ. Τὸ δ΄ ὅμοιον τῷ β΄. τὸ δὲ χαλκέοις (v. 26.) ἀντὶ τοῦ χαλκοῖς, κατὰ συνίζησιν. Τὸ ε΄ δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ϛ΄ δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ζ΄ ἐγκωμιολογικόν. Τὸ η΄ Εὐριπίδειον. Τὸ θ΄ ἀναπαιστικὸν Ἀριστοφάνειον ἥμισυ ἀκροτέλευτον. [Τὸ ι΄ παιωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ Παίωνος τετάρτου, Κρητικοῦ καὶ συλλαβῆς. Τὸ ια΄ ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ιβ΄ Εὐριπίδειον.]

Θειαίῳ παιδὶ Οὐλίου.] Ἐν Ἄργει τελεῖται τῇ Ἥρᾳ ἀγὼν ἱερὸς, Ἑκατόμβαια, ὃν καὶ Ἥραια καλοῦσιν. ἐν γὰρ τῇ τοῦ ἀγῶνος πανηγύρει ἑκατὸν βοῦς θύουσι τῇ Ἥρᾳ. ὁ δὲ Δαναὸς Βήλου παῖς ὢν τοῦ Ἄργους ἐβασίλευσεν. ὁ δὲ Αἴγυπτος τῆς ὁμωνύμου χώρας. ὁ δὲ Ἀγήνωρ τῆς Φοινίκης.

1. Δαναοῦ πόλιν ἀγλαοθρόνων τε] ἔνιοί φασιν, εἰς πλείους νίκας τὸν ἐπινίκιον τετάχθαι· λαβεῖν γὰρ αὐτὸν καὶ Ἴσθμια καὶ Πύθια καὶ Νέμεα. περὶ δὲ τῶν Ὀλυμπίων εὔχεται, ὅτε φησί· (v. 38.) Ζεῦ πάτερ, τῶν γε μὰν ἔραται. ὁ δὲ Πίνδαρος, ὅτε βούλοιτο ἐπαινεῖν τὰς πατρίδας τῶν νενικηκότων, ἀθροίζειν εἴωθε τὰ πεπραγμένα ταῖς πόλεσι περιφανῆ, καθὼς ἐν τῇ ᾠδῇ, ἧς ἡ ἀρχὴ (Fragm. p. 44 sq.), Ἰσμηνὸν, ἢ χρυσηλάκατον Μελίαν. ὁ δὲ λόγος· ὑμνεῖτε, ὦ Χάριτες, τὴν τοῦ Δαναοῦ πόλιν καὶ τὰς πεντήκοντα αὐτοῦ θυγατέρας. ὁ δὲ νοῦς ὅλος· τὴν τοῦ Δαναοῦ πόλιν καὶ τῶν πεντήκοντα θυγατέρων αὐτοῦ, φημὶ δὲ τὸ Ἄργος, ἥτις πόλις Ἀργείων οἰκητήριον θεοδέστατόν ἐστι τῆς Ἥρας, ὑμνήσατε, ὦ Χάριτες. εὖ δὲ παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· (Iliad. δ΄. 51. 2.)

Ἤτοι ἐμοὶ μὲν τρεῖς πολὺ φίλταταί εἰσι πόληες,
Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγυια Μυκήνη.

καὶ Καλλίμαχος· (Fragm. 108. p. 480.)

Τοῖς μὲν ἀρισκύδης εὖνις ἀνῆκε Διὸς
Ἄργος ἔχειν, ἴδιόν περ ἑὸν λάχος· ἀλλὰ γενέθλη
Ζηνὸς ὅπως σκοτίη τρηχὺς ἄεθλος ἔοι.

τὸ δὲ φλέγεται ἀντὶ τοῦ, λάμπεται καὶ δοξάζεται· ἐκλάμπει χάριν τῶν ἀρετῶν ὧν ἔσχε.

6. Μακρὰ μὲν τὰ Περσέως] ἀπὸ Περσέως ἄρχεται· Ἀργεῖος γὰρ οὗτος· μακρὰ οὖν, φησὶ, τὰ διηγήματα τὰ περὶ Περσέως, ἃ ἔπραξε κατὰ τὴν Γοργόνα. μακρὰ δὲ αὐτὰ εἶπεν, ἤτοι, ὅτι πολλά ἐστι τὰ λεγόμενα, οἷον, ἀπὸ πολλοῦ χρόνου μήκους διήκει εἰς ἡμᾶς· ἢ μακρὰ, οἷον ὑψηλὰ καὶ ἔνδοξα· ἢ καὶ τρίτον, μακρά ἐστι τὰ διηγήματα, ἐὰν ἄρξωμαι εἰπεῖν τὰ περὶ Περσέως. μακρὰ τοίνυν ἂν εἴη λέγειν καὶ διηγεῖσθαι τὰ Περσέως καὶ Μεδούσης, τῆς Γοργόνος. ῥητορικῶς δὲ τοῦτο ποιεῖ· δοκῶν παραιτεῖσθαι τὸ λέγειν καθ' ἕκαστα τῶν Ἀργείων ἀνδραγαθήματα, λεληθότως καταριθμεῖται αὐτά. Ἔστι δὲ ἡ ἱστορία αὕτη· Μέδου-

σα (μία δὲ τῶν Γοργόνων αὕτη), ἤρισέ ποτε διὰ κάλλους τῇ Ἀθηνᾷ, ἡ δὲ πρὸς πρόκλησιν ἀγανακτήσασα πείθει Περσέα εἰς τὸν Ὠκεανὸν διαβῆναι, παρασκευάσασα αὐτῷ καὶ τὴν Ἄϊδος κυνέην· εἴη δ' ἂν ἡ ἀορασία· καὶ ἀποτεμεῖν τῆς Γοργόνος τὴν κεφαλήν. ὁ δὲ τῷ αὑτοῦ τάχει θαῤῥῶν καὶ τῇ τῆς Ἀθηνᾶς συμπραξίᾳ ἐπὶ τὸν ἆθλον στέλλεται, καὶ κατειληφὼς τὰς Γοργόνας, καὶ ἰδὼν διαδούσας ἀλλήλαις τὸν ὀφθαλμὸν, (ἑνὶ γὰρ αἱ πᾶσαι ἐχρῶντο) ἁρμοζόμενον τὸ διδόμενον πρὸς τὸ ἐγχείρημα σκοπήσας, ἀποτέμνει τῆς Μεδούσης τὴν κεφαλὴν καὶ δίδωσι τῇ Ἀθηνᾷ· ἡ δὲ δεξαμένη ἐνέθηκε τῷ ἑαυτῆς στήθει, ὅπως ἂν ἐν τῇ παραθέσει ἡ τοῦ κάλλους εἴη διάκρισις. ἐδυνήθη δὲ καὶ τῇ τῆς Γοργόνος κεφαλῇ τὴν Ἀνδρομέδαν τοῦ κήτους ἀπολύσασθαι. δείξας γὰρ τῷ κήτει τὴν Γοργόνα καὶ ἀπολιθώσας αὐτὸ, ἀπέλυσε τῆς βορᾶς τὴν παρθένον. οἱ γὰρ ὁρῶντες τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος ἀπελιθοῦντο.

8. Πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατῴκισθεν ἄστη] πολλὰ δ' ἂν εἴη λέγειν, ὅπως ἐν τῇ Αἰγύπτῳ κατῳκίσθησαν πόλεις ὑπὸ τῶν τοῦ Ἐπάφου χειρῶν. Ἔπαφος δὲ Διὸς καὶ Ἰοῦς, Ἰὼ δὲ Ἰνάχου τοῦ ἐν Ἄργει ποταμοῦ καὶ νύμφης· οὗτος οὖν ὁ Ἔπαφος ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου, Ἀργεῖος ὢν ἀπὸ μητρός.

10. Οὐδ' Ὑπερμνήστρα παρεπλάγχθη] τί δ' ἄν τις φήσειε περὶ τῆς Ὑπερμνήστρας, ἥτις οὐκ ἐσφάλη, φεισαμένη τοῦ αὐτῆς ξίφους, καὶ μὴ ἀνελοῦσα τὸν Λυγκέα. παρεπλάγχθη δὲ, ἀντὶ τοῦ, τοῦ δέοντος ἀπεπλανήθη λογισμοῦ. Ἄλλως. καὶ τοῦτο εἰς ἔπαινόν φησι. τῶν γὰρ ἄλλων Δαναΐδων κοινῇ γνώμῃ ἐπιθεμένων τοῖς Αἰγυπτιάδαις, μόνη ἡ Ὑπερμνήστρα, ἐπεὶ διεφύλαξεν αὐτὴν ἁγνὴν καὶ παρθένον ὁ Λυγκεὺς, οὐκ ἐφαίνετο ἰσόψηφος ταῖς ἀδελφαῖς, ἀλλὰ μονόψηφος ἐγίνετο, ψῆφον ἤνεγκε μόνη καθ' ἑαυτὴν, ἀπολυτικήν τινα ταύτην, ἐν κολεῷ κατασχοῦσα τὸ ξίφος, τουτέστι, μόνη παρὰ τὰς ἄλλας Δαναΐδας, ἰδίᾳ ψήφῳ χρησαμένη, οὐκ ἔσπασε κατὰ τοῦ Λυγκέως τὸ ξίφος.

12. Διομήδεα δ' ἄμβροτον] καὶ οὗτος Ἀργεῖος, ὃς δι' ἀρετὴν ἀπηθανατίσθη· καὶ ἔστι περὶ τὸν Ἀδρίαν Διομήδεια νῆσος ἱερὰ, ἐν ᾗ τιμᾶται, ὡς θεός. καὶ Ἴβυκος οὕτω· (p. 119. Ursin.) "τὴν Ἑρμιόνην γήμας ὁ Διομήδης ἀπηθανατίσθη σὺν τοῖς Διοσκούροις· καὶ γὰρ συνδιαιτᾶται αὐτοῖς." καὶ Πολέμων ἱστορεῖ· "ἐν μὲν γὰρ Ἀργυρίπποις ἅγιόν ἐστιν αὐτοῦ ἱερόν· καὶ ἐν Μεταποντίῳ δὲ διὰ πολλῆς αὐτὸν αἱρεῖσθαι τιμῆς, ὡς θεὸν, καὶ ἐν Θουρίοις εἰκόνας αὐτοῦ καθιδρῦσθαι, ὡς θεοῦ." Ἄλλως. οὐχὶ δὲ καὶ τὸν Διομήδην ἡ Ἀθηνᾶ θεὸν ἐποίησε; κατὰ γὰρ τὸν Θηβαϊκὸν πόλεμον Μελάνιππος (ἦν δὲ οὗτος ἥρως Θηβαῖος) ἔτρωσε τὸν Τυδέα. ὁ δὲ πρὸς τὴν πληγὴν θυμήνας καθικέτευσε τὸν Ἀμφιάραον, ἀνελεῖν τὸν Μελάνιππον, καὶ προσαγαγεῖν αὐτοῦ τὴν κεφαλήν. προσαχθείσης δὲ αὐτῷ τῆς κεφαλῆς, καὶ τῆς ὀργῆς νικησάσης τὸν δέοντα λογισμὸν, ἀπεγεύσατο τῶν Μελανιππείων κρεῶν, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν τῷ Μελεάγρῳ φησίν. (n. 18. Musgr. Fr.)

Εἰς ἀνδροβρῶτας * ἡδονὰς ἀφίξεται
Κάρηνα Τυδεὺς † γένυσι Μελανίππου
σπάσας.

τετρωμένῳ οὖν τῷ Τυδεῖ ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀθανασίαν παρήγαγε, καὶ οὐκ ἀπήλαυσε τῆς δωρεᾶς ἔτι διὰ τὴν τῶν ἀνθρωπείων κρεῶν βρῶσιν· εἶτα, ὡς αὐτὸς οὐκ ἠδυνήθη τῆς ἀθανασίας τυχεῖν, ἠξίωσε τὴν θεὸν ἐπὶ τὸν Διομήδην τὸ δῶρον μεταθεῖναι. τιμᾶται γοῦν καὶ παρὰ Θουρίοις καὶ Μεταποντίοις, ὡς θεὸς, Διομήδης, καὶ οὐκ ἔστι παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς εὑρέσθαι αὐτοῦ τὸν θάνατον.

14. Γαῖα δ' ἐν Θήβαις ἐπέδεκτο] καὶ ὁ Ἀμφιάραος Ἀργεῖος. Θηβαῖοι δὲ νῦν ἔχουσιν ὡς θεὸν τὸν Οἰκλέος παῖδα Ἀμφιάραον; σχισθείσης ὑπὸ κεραυνοῦ τῆς γῆς καὶ δεξαμένης αὐτόν. ὁ γὰρ Ζεὺς εἰς τιμὴν αὐτοῦ σχίσας τὴν γῆν τῷ κεραυνῷ, καταχθῆναι ἐποίησεν αὐτὸν σὺν τῷ ἅρματι, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν ἀθάνατον. ἀφ' οὗ δὴ μέχρι νῦν τὸ τοῦ Ἀμφιαράου μαντεῖον ἐνδοξότατον τῶν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ἀμφίβολον δὲ, πότερον τὸν Ἀμφιάραον ἐδέξατο ἡ γῆ, πολέμου ὄντα νέφος, ἢ ὅτι τὸ τοῦ πολέμου νέφος τοῖς Ἀργείοις ἐπῆλθε τὸ ἀπὸ Θηβῶν, τότε ὁ Ζεὺς κηδόμενος τοῦ Ἀμφιαράου ἐκέλευσεν αὐτὸν ὑπὸ τῆς γῆς δεχθῆναι καὶ εἶναι ἀθάνατον.

17. Καὶ γυναιξὶ καλλικόμοισι] προεξαριθμησάμενος τὰς τῶν Ἀργείων ἀρετάς φησι, μὴ μόνον ἥρωσι διαπρέπειν αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ ἡρωΐσι γυναιξὶ διαπρέπειν πάλαι, ἀρχῆθεν. τίς ἀπόδειξις, ὅτι καὶ γυναιξί; Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμήναν Δανάαν τε μολών. τοῦτον κατέφηνε τὸν λόγον, ὅτι καὶ γυναιξὶν ἀριστεύει τὸ Ἄργος, οὐχ ἕτερος μάρτυς, ἀλλ' ὁ Ζεὺς, ὃς καὶ πρὸς Ἀλκμήνην ἀφίκετο καὶ Δανάην, Ἀργείας οὔσας.

21. Πατρί τ' Ἀδράστοιο Λυγκεῖ τε] οὐχὶ δὲ καὶ τῷ τοῦ Ἀδράστου πατρὶ Ταλαῷ καὶ τῷ Λυγκεῖ ἄριστον λογισμὸν παρέσχε καὶ μετὰ δικαιοσύνης συνήρμοσε; καρπὸς δὲ φρενῶν ὁ λογισμός. τίς δὲ συνήρμοσεν; ὁ Ζεύς. ὁ δὲ νοῦς· καὶ ἐπὶ Ταλαῷ γοῦν καὶ Λυγκεῖ τὸν τῶν φρενῶν καρπὸν εὐθὺν ἐποίησεν, ὅ ἐστι, δίκαιον αὐτῶν τὸν νοῦν ἐποίησεν ὁ Ζεύς. ἀπὸ Λυγκέως δὲ οἱ περὶ Περσέα.

24. Ὁ δ' ὄλβῳ φέρτατος] κοινωσάμενος

* vulg. ἀνδροβώτους. † at Περσεύς.

τῷ Ἀμφιτρύωνι τὴν γενεὰν ὁ Ζεὺς ἔχετ' ἐς ἐκείνου γενεάν. πῶς δὲ παρεγίνετο συγγενέσθαι; ὁ μὲν γὰρ Ζεὺς τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ ἐγέννησε τὸν Ἡρακλέα, ὁ δὲ Ἀμφιτρύων τῇ ἑξῆς τὸν Ἰφικλέα, καὶ ἐμίχθη τὰ γένη ἀμφοτέρων. καὶ οὕτως εἰς τὸν οἶκον ἐλθὼν τῆς Ἀλκμήνης ἐπλησίασεν αὐτῇ καὶ τὸν Ἡρακλέα ἔσπειρεν. ἆθλον γὰρ ἡ Ἀλκμήνη τὸν ἑαυτῆς γάμον προὔθηκε τῷ τοὺς Τηλεβόας καταπολεμήσαντι. ἔπραττε τοῦτο ὁ Ἀμφιτρύων, καὶ ἐκείνου πρὸς πόλεμον ἀσχολουμένου ὁ Ζεὺς ἀφομοιωθεὶς συνῆλθεν αὐτῇ. Ἀδείμαντον δὲ ἔφη τὸ σπέρμα, ὃ ἔμελλεν εἰς τὴν τοῦ Ἡρακλέος γένεσιν καταβαλεῖν ὁ Ζεύς, ὅ ἐστιν ἄφοβον. ὁ γὰρ ἐξ αὐτοῦ γεννηθεὶς ἦν ἄφοβος Ἡρακλῆς.

31. Οὐ κατ' Ὄλυμπον ἄλοχος] οὗ τινος Ἡρακλέος ἡ γαμετὴ κατὰ τὸν Ὄλυμπον Ἥβη παρὰ τῇ τελείᾳ ἑαυτῆς μητρὶ προϊοῦσα πορεύεται τῶν θεῶν ἐκπρεπεστάτη. λέγει δὲ μητέρα τελείαν τὴν Ἥραν. καὶ Αἰσχύλος· (Fragm. p. 649.)

Ἥρα τελεία, Ζηνὸς εὐναία δάμαρ.

ἔστι γὰρ αὕτη γαμηλία καὶ ζυγία. ἔστι δὲ ὁ γάμος τέλειος διὰ τὸ τελειότητα βίου κατασκευάζειν.

35. Βραχύ μοι στόμα πάντ' ἀναγήσασθαι] ἥττηταί μοι, φησι, τῶν Ἀργείων ἀνδραγαθημάτων ὁ λόγος, καὶ ἀδυνάτως ἔχει πάντα διηγήσασθαι τὰ τοῦ Ἄργους καλά. διατί δὲ εἰς ταῦτα παρεκβέβηκεν; ὅτι ὁ ἀγών, ὃν ἐνίκα ὁ Θειαῖος, τὰ Ἑκατόμβαια, οὐκ ἦν ἐπίσημος, οὐδ' ἐκτροπὰς ἔχων. ἵν' οὖν ἔχῃ μῆκος περιποιῆσαι τῇ ᾠδῇ, ἐπὶ τὴν κοινότητα τῶν ἐπαίνων τῆς πατρίδος αὐτοῦ κατήντησεν.

37. Ἔστι δὲ καὶ κόρος ἀνθρώπων βαρὺς ἀντιάσαι] ἔστι μὲν γὰρ ὁ τῶν ἀνθρώπων φθόνος βαρὺς πρὸς ἐναντίωσιν. οὐχ ἡδέως γὰρ ἀκούουσιν ἀλλοτρίων θαυμάτων οἱ ἄνθρωποι, ἀλλ' εὐθὺς κόρον ἔχουσι τῶν ἐπαίνων διὰ βασκανίαν. Ἄλλως. ὁ κόρος βαρύς ἐστιν ὁ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀντιάσαι καὶ συναντῆσαι, τουτέστιν, ἀντίος γενηθείς· ὁ κόρος τῶν ἀνθρώπων βαρύς ἐστι καὶ δυσβάστακτος· διό, τὸν ὕμνον τῶν Ἀργείων καταλείψας, τὸν κόρον φεύξομαι, ὅ ἐστι τὸν φθόνον.

39. Ἀλλ' ὅμως εὔχορδον ἔγειρε λύραν] πρὸς ἑαυτόν φησι ταῦτα ὁ Πίνδαρος· ὅμως μέντοι τὴν εὐάρμοστον λύραν λάμβανε, καὶ τὴν φροντίδα τῶν παλαισμάτων δέξαι, τουτέστιν, ἐπαίνει τὸν παλαιστήν. Χάλκεον δέ φησι τὸν ἀγῶνα, τουτέστιν ἰσχυρόν, ἢ ὅτι χαλκοῦν ὅπλον τὸ ἔπαθλον. ὁ τοίνυν ἀγὼν ὁ στερρότατος τὸν δῆμον παρορμᾷ εἰς τὴν τῆς θεοῦ θυσίαν, εἴς τε τὴν τῶν ἄθλων κρίσιν τὸν δῆμον ὁ τοῦ Οὐλίου παῖς Θειαῖος παρορμᾷ. τὸ παρορμᾷ δὲ ἀπὸ κοινοῦ. δὶς δὲ αὐτόν φησι νενικηκέναι τὰ Ἑκατόμβαια, καὶ ἐσχηκέναι εὐφόρων λήθην πόνων. ἐπιλανθάνονται γὰρ οἱ ἄνθρωποι τῶν κατὰ τὴν ἄθλησιν πόνων, ὅταν νικήσωσι. γράφεται δὲ καὶ εὐφρόνων. εὐφόρων μέν, ἐπεὶ εὔφοροί εἰσιν οἱ τοιοῦτοι πόνοι τῷ ἄριστα ἆθλα ἐνηνοχέναι· εὐφρόνων δέ, τῶν εὐφραντικῶν.

46. Ἐκράτησε δὲ καὶ ποθ' Ἕλλανα στρατὸν Πυθῶνι τύχᾳ] τὸ πλῆθος στρατὸν εἶπεν, ὡς καὶ Πύθια νενικηκότος αὐτοῦ καὶ Ἴσθμια καὶ Νέμεα. ἢ οὕτω· παραγέγονε δὲ καὶ ἐκράτησε πάντων τῶν ἀνταγωνιστῶν ἐν τοῖς Πυθίοις. ὁ δὲ νοῦς· σὺν εὐτυχίᾳ δὲ παραγενόμενος ἐκράτησε πάλιν καὶ τοὺς ἐν Ἰσθμῷ καὶ Νεμέᾳ στεφάνους.

49. Μοίσαισί τ' ἔδωκ' ἀρόσαι] τουτέστι, ταῖς Μούσαις ἔδωκεν ἀρόσαι καὶ σπεῖραι τοὺς στεφάνους διὰ τὸν ὕμνον· ἢ ὡς ἑτέρων ποιησάντων καὶ ὑμνησάντων αὐτὸν ἐπὶ ταῖς νίκαις ἐκείναις, τοῦτό φησιν. ὁ δὲ νοῦς· καὶ παρέσχε πρόφασιν ταῖς Μούσαις. τρίτον μὲν γὰρ κληρωθεὶς ἐνίκησε τὰ Ἴσθμια. Πόντου γὰρ πύλας εἶπε τὸν Ἰσθμόν, διὰ τὸ στενόν. τρὶς δὲ τὰ Νέμεα, κατὰ τὴν Ἀδράστου διοίκησιν καὶ νομοθέτησιν τελούμενα. οἱ γὰρ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις ἀνενεώσαντο τὰ Νέμεα, ὧν εἷς Ἄδραστος. ἐπεὶ οὖν καὶ αὐτὸς τῶν ἐν Ἄργει ἐπιφανῶν, διὰ τοῦτο, Ἀδραστείῳ νόμῳ, φησί, χαριζόμενος καὶ διὰ τούτου πλέον τι τοῖς Ἀργείοις. Σεμνοῖς δὲ δαπέδοις, τοῖς Νεμείοις φησὶν ὁ Δίδυμος. πλησίον γάρ ἐστι Σικυῶνος. Ὅμηρος· (Iliad. β'. 572.) " Ἔνθ' Ἄδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευσεν. ἐτίθετο δὲ πάλαι ἐν τῇ Σικυῶνι τὰ Νέμεα. οὐ γὰρ ἂν σημαίνοι τὰ Πύθια τὰ ἐν Σικυῶνι ἀγόμενα. οὐ γάρ ἐστιν ἐκεῖνος περιοδικὸς ὁ στέφανος, ἀλλ' ὁ τῶν Νεμέων. βούλεται δὲ νῦν τοὺς περιοδικοὺς εἰπεῖν. τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιφέρει τὸν Ὀλυμπιόνικον, εὐχόμενος τελειωθῆναι ὑπ' αὐτοῦ τὴν περίοδον.

53. Ζεῦ πάτερ, τῶν μὲν ἔραται] διὰ τούτων φανερόν, ὅτι περὶ τῶν Ὀλυμπίων λέγει, φάμενος αὐτὸν ἐπιθυμεῖν καὶ τοῦτον τὸν στέφανον λαβεῖν, ἵν' ἐκπληρώσῃ τὴν περίοδον, σιγᾶν δὲ καὶ ἐπιτρέπειν τῷ θεῷ. διὰ δὲ τοῦ, παραιτεῖται χάριν, ὑπακουστέον, ὅτι παρὰ σοῦ αἰτεῖται τὴν χάριν, ἀλλὰ καὶ τολμῶν καὶ μοχθῶν τι πράττειν τῶν πρὸς τὸ ἔργον συντεινόντων. ὁ δὲ νοῦς· ὧν γε μὲν ἐπιθυμεῖ τυχεῖν, ἐν τῇ διανοίᾳ κρύπτει, σιωπᾷ διὰ τὸ νεμεσητόν. βούλεται δὲ λέγειν τὰ Ὀλύμπια. διὸ καὶ τῷ Διῒ εὔχεται. ἐὰν οὖν, φησι, σὺ θέλῃς, καὶ τὰ Ὀλύμπια ἕξει. παντὸς γὰρ πράγματος τέλος ἐν σοί ἐστιν, ὦ Ζεῦ.

55. Οὐδ' ἀμόχθῳ καρδίᾳ] οὐ χωρὶς μόχθων αἰτεῖται τὰ Ὀλύμπια, ἵνα ἀμόχθως αὐτὰ λάβῃ, ἀλλὰ μοχθήσας καὶ πονήσας καὶ παλαίων παραιτεῖται τὴν χάριν. οὐ συνήθως δὲ τὸ παραιτεῖται ἀντὶ τοῦ αἰτεῖται, ὅ ἐστιν ἐπικέκληται. ἐπιφέρει γάρ· παρὰ

του αἰτεῖται τὴν χάριν ταύτην καὶ τὴν δωρεὰν, ὦ Ζεῦ, τὰ Ὀλύμπια νικῆσαι.

57. Γνώτ' ἀείδω θεῷ τε (sic)] εὔγνωστα δὲ λέγω αὐτῷ τῷ θεῷ καὶ τῷ Θειαίῳ, ὅστις Θειαῖος ἁμιλλᾶται καὶ σπουδάζει περὶ τῆς κορυφῆς τῶν ἐσχάτων ἄθλων. ἐσχάτων δὲ τῶν τὸ τέλειον ἐχόντων τῆς δόξης. ἢ οὕτω· φανερὰ δὲ λέγω τῷ τε Διῒ, καὶ τῷ βουλομένῳ παντὶ ἁμιλλᾶσθαι καὶ σπουδάζειν περὶ τῆς κορυφῆς τῶν τελευταίων ἄθλων. ἄθλων δὲ κορυφὴ καὶ τέλος τὰ Ὀλύμπια. εἰκότως δὲ, φησιν, ἐπιθυμεῖ τῶν Ὀλυμπίων. τὸν γὰρ ἐνδοξότατον καὶ ὑπερέχοντα θεσμὸν ἔσχεν ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέος, τὰ Ὀλύμπια. ἢ οὕτως· ἐπεὶ προεῖπεν αἰνιγματωδῶς, ὅτι οὐ δύναμαι εἰπεῖν, τίνων ἐρᾷ (ἦν δὲ τῶν Ὀλυμπίων) ἐπεῖπε· ταῦτα γνωστὰ λέγω καὶ σοὶ, ὦ Ζεῦ, καὶ σοὶ τῷ ἐπιθυμοῦντι ἁμιλλήσεσθαι περὶ τούτων τῶν ἄθλων, οἵ εἰσι κορυφαὶ ἐσχάται τῶν ἄθλων. καὶ γὰρ τὸ πρῶτον ἔσχατόν ποτε δύναται γενέσθαι, καὶ τὸ ἔσχατον πρῶτον. κέχρηται καὶ Σοφοκλῆς τῷ ἐσχάτῳ, ἀντὶ τοῦ πρώτου. "Ἤδη γὰρ ἕδρα Ζεύς," φησιν, "ἐν ἐσχάτῳ θεῶν," ἀντὶ τοῦ ἐν πρώτῳ. (Fragm. inc. n. 82. Br. ἔχει γὰρ ἕδραν)

61. Ἀδεῖαι γε μὲν ἀμβολάδαν] ὡς δὶς αὐτοῦ νενικηκότος τὰ Παναθήναια, ταῦτά φησιν. ὀμφαὶ οὖν ἡδεῖαι τῶν Ἀθηναίων ἐκώμασαν αὐτὸν ἀμβολάδαν, τουτέστιν, ἀνατεταμένως τῇ φωνῇ, καὶ λαμπρῶς· ἢ, ἀμβολάδην ἀνακρουόμενοι, καθὸ προαναβολὰς λέγουσι τὰ πρὸ τοῦ προοιμίου. δὶς οὖν ὑμνήθη καὶ ἐκωμάσθη, φησὶν, ᾀδόντων καὶ ὑμνούντων αὐτοῦ τὴν νίκην τῶν Ἀθηναίων ἐν ταῖς τελεταῖς. ἔστι δὲ καὶ οὕτω προενέγκασθαι, τὸ ἀδείᾳ ἐν τελετᾷ. ἐν ἡδείᾳ τελετῇ ἐκώμασαν αὐτὸν αἱ τῶν Ἀθηναίων ὀμφαὶ δίς. τινὲς δὲ τὸ ἀμβολάδην οὕτως ἀκούουσιν· ὅς τις δὶς μὲν ἐνίκησε τὰ Παναθήναια, οὐκ ἐφεξῆς δὲ, ἀλλὰ ἀναβολάδην, τουτέστιν, ἀναβολῆς τινὸς γινομένης μεταξύ.

64. Γαίᾳ δὲ καυθείσᾳ πυρὶ καρπὸς ἐλαίας ἔμολε] γαῖαν δὲ κεκαυμένην εἶπε τὴν ὑδρίαν, ἐν ᾗ τὸ ἔλαιον. ὀπτᾶται γὰρ ὁ κέραμος. διὰ δὲ τούτου σημαίνει τοὺς τὰ Παναθήναια νενικηκότας. τίθενται γὰρ ἐν Ἀθήναις ἐν ἐπάθλου τάξει ὑδρίαι πλήρεις ἐλαίου. διὸ καὶ Καλλίμαχος· (Fragm. 122. p. 490.)

Καὶ πάρ' Ἀθηναίοις γὰρ ἐπὶ στέγος ἱερὸν ἧνται
Κάλπιδες· οὐ κόσμου σύμβολον, ἀλλὰ πάλης.

γῇ οὖν διὰ πυρὸς καυθείσῃ ὁ καρπὸς τῆς ἐλαίας ἔμολε, τὸ ἔλαιον. Ἥρας δὲ εὐάνορα λαὸν τὸ Ἄργος. ὁ γὰρ Θειαῖος Ἀργεῖος. οὐκ ἔστι δὲ ἐξαγωγὴ ἐλαίου ἐξ Ἀθηνῶν, εἰ μὴ τοῖς νικῶσι. φησὶν οὖν τὴν ὑδρίαν πλήρη ἐλαίου κεκομικέναι ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Ἄργος τὸν Θειαῖον νικήσαντα. τοῖς γὰρ ἀθληταῖς τοῖς τὰ Παναθήναια νενικηκόσι δίδοται ὑδρία ἐλαίου πλήρης.

67. Ἐν ἀγγέων ἕρκεσι παμποικίλοις] ἐν πεποικιλμένοις ἀγγείοις. ἐζωγράφηντο γὰρ αἱ ὑδρίαι. Ἄλλως. ἐν ἀμφιφορεῦσι χαλκοῖς ἔλαιον ἐτιμῶντο οἱ ἀγωνιζόμενοι Ἀθήνησι τὰ Παναθήναια, ἐπεὶ τὴν ἐλαίαν εὗρεν ἡ θεός. τὰ δὲ χαλκᾶ ταῦτα ἄγγη ἐκ γῆς καιομένης γίνεται· ἡ οὖν γῆ καιομένη δίδωσι τὸν χαλκὸν, ἐκ δὲ τοῦ χαλκοῦ γίνεται τὰ ἀγγεῖα, ἐν οἷς βάλλεται τὸ ἔλαιον. ταύτην οὖν φησι τὴν διάνοιαν. τούτοις γὰρ ἐτιμῶντο.

69. Ἕπεται δὲ, Θειαῖε] ἐπακολουθεῖ δὲ, φησι, κατὰ τὸ πολύγνωτον ὑμῶν γένος τὸ ἀπὸ τῆς μητρὸς (μήτρωες γὰρ οἱ τῆς μητρὸς πρόγονοι) εὐάγων τιμὴ, τουτέστιν, ἡ ἐπὶ τοῖς ἀγῶσι τοῖς εὖ ἀγωνισθεῖσιν, ἢ εὖ καὶ καλῶς, τιμὴ, σὺν Χάρισι καὶ Τυνδαρίδαις. τὴν δὲ αἰτίαν διὰ τῶν ἑξῆς ἀποδίδωσιν.

73. Ἀξιωθείην κεν] ἐγὼ, φησι, καταξιωθείην τῶν περὶ Θράσυκλον καὶ Ἀντίαν συγγενὴς ὢν, ἐν τῷ Ἄργει διάγειν καὶ ζῆν, ἔνθα οὐκ ἂν ἀπαῤῥησίαστος διετέλεσα, οὐδὲ κάτω βλέπων καὶ κρύπτων ἐμαυτοῦ τὸ ἐλεύθερον. οἱ γὰρ νικῶντες μετὰ παῤῥησίας ἄνω βλέποντες βαδίζουσιν, οἱ δὲ ἡττημένοι οὐχ οὕτως. Ἄλλως. τοῦτο εἶπεν, ὡς ἐκ τοῦ Θειαίου προσώπου, ὡς αὐτοῦ περὶ ἑαυτοῦ διαλεγομένου· τοῦ γὰρ Θρασύκλου καὶ τοῦ Ἀντίου συγγενὴς ὢν, ἐν τῷ Ἄργει οὐ κρύψω τὸ φῶς τῶν ὀμμάτων, τουτέστιν, οὐκ ἀπαῤῥησιάστως ὄψομαι, ὡς οὐ νενικηκὼς, ἀλλὰ μετὰ παῤῥησίας· νενίκηκα γάρ· ἄξιον οὖν ἂν εἴην μὴ κρύπτειν τὸ τῶν ὀμμάτων φάος, μηδὲ κατηφὴς εἶναι.

76. Νικαφορίαις γὰρ ὅσαις ἱπποτρόφον] πόσαις γὰρ ἱπποτροφίαις, φησὶν, αὕτη ἡ πόλις οὐκ ἔθαλεν ἡ τοῦ Προίτου, τοῦτο μὲν ἐν τῷ Κορινθίῳ Ἰσθμῷ, τοῦτο δὲ ἐν τῇ Νεμέᾳ, τετράκις νικήσασα. ἀπὸ Σικυῶνος δὲ καὶ τῶν ἐκεῖσε Πυθίων ἀργυραῖς φιάλαις τιμηθέντες ἀνεχώρησαν ἐπὶ τὸ Ἄργος οἱ πρόγονοι τοῦ Θειαίου.

82. Ἐκ δὲ Πελλάνας] ἀντὶ τοῦ, καὶ ἐν Πελλήνῃ ἐνίκησε. Τίθεται δὲ παχέα ἱμάτια ἐν Πελλήνῃ ἄγναφα. δυσχείμεροι δὲ οἱ τόποι. περιφραστικῶς δὲ τὴν χλανίδα μαλακὴν κρόκην εἶπε. καὶ ἑτέρωθι (Ol. ix. 146.) "ψυχρᾶν ὁπότε εὐδιανὸν φάρμακον "αὐρᾶν Πελλάνα παρέχει." ὁ δὲ ἀγὼν Διός· καλεῖται δὲ Δῖα. ἢ οὕτως· ἐκ τῆς Πελλήνης δὲ τὰ θεοξένια νικῶντες, χλανίσιν ἐπιτηδειοτάταις κοσμηθέντες, ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἀνεχώρησαν. λέγεται δὲ, ὅτι καὶ ἐξωμίδας ἐτιμῶντο.

84. Ἀλλὰ χαλκὸν] τὸ δὲ τοῦ χαλκοῦ πλῆθος οὐ δυνατὸν εἰπεῖν ἁπλῶς. μακρο-

τέρας γὰρ, οἶμαι, δεῖται σχολῆς. λέβητα γὰρ ἐτιμῶντο ἐν πολλοῖς τῶν ἀγώνων καὶ ἀσπίδας χαλκᾶς.

87. Ὅν τε Κλείτωρ] ὅντινα χαλκὸν αἱ περὶ Κλείτορα καὶ Τεγέαν πόλεις Ἀργολικαὶ ἆθλον ἔθηκαν, ὃν καὶ τὸ Λύκαιον ἔθηκε χαλκὸν παρὰ τῷ τοῦ Διὸς βωμῷ, τοῖς δυναμένοις νικῆσαι σὺν ποδῶν δρόμῳ, καὶ χειρῶν σθένει, πάλῃ, καὶ παγκρατίῳ, καὶ πυγμῇ.

91. Κάστορος δ' ἐλθόντος] τοῦ δὲ Κάστορος ξενωθέντος παρὰ τῷ Παμφάῃ, τῷ προγόνῳ σου, ὦ Θεαῖε, σὺν τῷ ἀδελφῷ Πολυδεύκει, θαυμαστὸν οὐδὲν, ἀγαθοὺς καὶ θαυμασίους γεγενῆσθαι τοὺς προγόνους σου ἀγωνιστάς· ἐπόπται γάρ εἰσι τῶν ἀγώνων οὗτοι. διὰ τοῦτο γοῦν ἐν τοῖς ἐπάνω εἶπε, (v. 71. 2.) Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Τυνδαρίδαις τὴν νίκην αὐτῶν ἐληλυθέναι τῷ γένει.

96. Ἐπεὶ εὐρυχόρου ταμίαι] ἐπεὶ οἱ τῆς εὐρυχόρου Σπάρτης ταμίαι καὶ δεσπόται, Διόσκουροι, σὺν τῷ Ἑρμῇ καὶ Ἡρακλεῖ τὴν τῶν ἀγώνων μοῖραν τῆς εὐωχίας διέπουσι καὶ διοικοῦσι.

100. Μάλα μὲν ἀνδρῶν] πάνυ μὲν ὑμῶν τῶν ὄντων δικαιοτάτων ἀνδρῶν φροντίζοντες διὰ τὸ τῆς ξενίας δίκαιον, καὶ ἄλλως δὲ καὶ κατὰ φύσιν οἱ θεοὶ πιστοί τινες καὶ φιλάνθρωποι περὶ τοὺς εὐσεβοῦντας ὄντες. ἢ οὕτως· ὅτι πίστιν σώζοντες πρὸς τὸν πρόγονόν φησι τὸν ὑποδεξάμενον αὐτοὺς, νίκην τούτῳ νῦν ἐδωρήσαντο. ἢ οὗτοι, φησὶ, περισσῶς κηδόμενοι τῶν δικαίων ἀνδρῶν. δοκοῦσι γὰρ ἐπιφαινόμενοι κατὰ τὸ πέλαγος σώζειν τοὺς δικαίους.

103. Μεταμειβόμενοι δ' ἐναλλὰξ] μεταλαβόντες δ' αὐτοὶ οἱ Διόσκουροι, καὶ ἐκ διαδοχῆς ἐναλλάσσοντες τὰς ἡμέρας, μίαν μὲν διάγουσιν ἐν τῷ οὐρανῷ ὡς θεοὶ, μίαν δὲ ἐν τοῖς ὑπογείοις τῆς Θεράπνης, ὁμοίαν καὶ ἴσην ἐκπληροῦντες τύχην. ἰστέον δὲ ὅτι περιτέτευχε τοῖς ἐν τῇ Νεκυομαντείᾳ λεγομένοις περὶ τῶν Διοσκούρων· (Hom. Odyss. λ'. 302 sq.)

Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Τεθνᾶσιν, τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι.

φησὶ γὰρ τοὺς Διοσκούρους μίαν μὲν ἡμέραν ὑπὲρ γῆς εἶναι, ἑτέραν δὲ ὑπὸ γῆν, ὥστε κατὰ μὲν τὸν διεσκευακότα παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ἡμέραν αὐτοὺς ἀποθνήσκειν· κατὰ δὲ Πίνδαρον μίαν μὲν ἡμέραν παρὰ τοῖς ἀθανάτοις διαιτᾶσθαι, μίαν δὲ ἡμέραν ὁρῶντας τὰ παρ' ἀνθρώποις σὺν αὐτοῖς εἶναι.

107. Ἐπεὶ τοῦτον, ἢ πάμπαν θεὸς ἔμμεναι] ἐπειδὴ μᾶλλον τοῦτον εἵλετο τὸν αἰῶνά, φησι, Πολυδεύκης, τὸν ἀδελφὸν ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ, ἐκ διαδοχῆς θεὸς γενέσθαι καὶ πάλιν ἄνθρωπος, ἤπερ μόνος ἐν οὐρανῷ θεὸς κατοικεῖν, Κάστορος τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ φθαρέντος ἐν πολέμῳ. αὐτοῦ γὰρ τρωθέντος καὶ μέλλοντος ἀπόλλυσθαι εἵλετο Πολυδεύκης, ὁ τούτου ἀδελφὸς αὐτὸς ἀθάνατος ὢν, μᾶλλον παρ' ἡμέραν ἄνθρωπος εἶναι ἅμα τῷ ἀδελφῷ, καὶ πάλιν θεὸς, ἅμα τῷ ἀδελφῷ, ἀπολουμένου αὐτοῦ. καὶ οὕτως ἐποίησαν οἱ θεοί.

112. Τὸν γὰρ Ἴδας ἀμφὶ βουσίν πως] ἡ ἱστορία ἐστὶ τοιαύτη. Λυγκεὺς καὶ Ἴδας οἱ Ἀφαρέως παῖδες, ἐμνηστεύσαντο τὰς Λευκίππου θυγατέρας, Φοίβην καὶ Ἐλάειραν. κατὰ δὲ τὴν τῶν γάμων εὐωχίαν τὺς Διοσκούρους εἰς ἑστίασιν ἐκάλεσαν. οἱ δὲ τὰς κόρας ἀφαρπάσαντες, ἀπέφευγον, οἱ δὲ ἐπεδίωκον, καὶ συνίσταται τοῖς Ἀφαρητιάδαις καὶ τοῖς Διοσκούροις μάχη περὶ τῶν γάμων, καὶ ἀναιρεῖται Κάστωρ. εἶτα Πολυδεύκης ἀνεῖλεν ἀμφοτέρους, συμπράξαντος τοῦ Διὸς καὶ κεραυνὸν αὐτοῖς ἐπιπέμψαντος. ὁ δὲ Πίνδαρος οὐ διὰ τὰς νύμφας φησὶν αὐτοῖς γεγενῆσθαι τὴν στάσιν, ἀλλὰ διὰ βοῶν ἀπελασίαν. ψυχοῤῥαγοῦντος οὖν τοῦ Κάστορος Πολυδεύκης ὢν ἀθάνατος πρὸς τὸν ὄντα φθαρτὸν εἵλετο καταμερίσασθαι τὴν ἀθανασίαν, τῇ τῆς φύσεως ἐκνικώμενος ἀνάγκῃ. οὕτως οὖν αὐτοὺς καὶ Ὅμηρος ἑτερημέρους καλεῖ. ὁ δὲ νοῦς· τὸν Κάστορα γάρ, φησι, τῆς τῶν βοῶν ἀφαιρέσεως ἕνεκεν ὁ Ἴδας ὀργισθείς πως, ὁ Ἀφάρεως παῖς, ἔτρωσε.

114. Ἀπὸ Ταϋγέτου] ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀξιοῖ γράφειν, ἥμενον, ἀκολούθως τῇ ἐν τοῖς Κυπρίοις λεγομένῃ ἱστορίᾳ. ὁ γὰρ τὰ Κύπρια συγγράψας φησὶ, τὸν Κάστορα ἐν τῇ δρυῒ κρυφθέντα ὀφθῆναι ὑπὸ Λυγκέως. τῇ δὲ αὐτῇ γραφῇ καὶ Ἀπολλόδωρος κατηκολούθησε. πρὸς οὓς φησι Δίδυμος, ἀμφοτέρων ὑπὸ τῇ δρυῒ λοχώντων, τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους, μόνον ὁ Λυγκεὺς τὸν Κάστορα εἶδε. μήποτε οὖν δεῖν, (f. δεῖ) φησιν, ἀναγινώσκειν τὴν παραλήγουσαν συλλαβὴν ὀξυτόνως, τοῦ ἡμένως, ὡς ἠρεμένως, ἵνα κατ' ἀμφοῖν ἀκούηται· ὁ δὲ Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στελέχει ἡμένως, (—νος) ἀντὶ τοῦ ἡμένους, δηλονότι τοὺς Διοσκούρους· ὡς ἀτελλέπως, καὶ τρίτως· (—πος) "οὐχ ἴδως* "ἐστὶ, γεραιέ," ἀντὶ τοῦ, οὐχ ἴδους. παρατίθενται δὲ καὶ τὸν τὰ Κύπρια γράψαντα, οὕτω λέγοντα·

— — — αἶψα δὲ Λυγκεὺς
Ταΰγετον προσέβαινε, ποσὶν ταχέεσσι πεποιθώς.
Ἀκρότατον δ' ἀναβὰς, διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν

* Leg. ἴδος Iliad. λ'. 647.

Ταντταλίδου Πέλοπος, τάχα δ' εἴσιδε κύδιμος ἥρως
Ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης *
Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ ἀεθλόφορον Πολυδεύκεα.
Νύξε δ' ἄρ' . . . . . .

Ὁ Κάστωρ ἐλόχα τὸν Ἴδαν, φησὶν, ἐν κοίλῃ δρυῒ κρυφθεὶς, καὶ τὸν Λυγκέα. ὁ δὲ Λυγκεὺς ὀξυδερκὴς ὢν, ὡς καὶ διὰ λίθων καὶ διὰ γῆς τὰ γινόμενα βλέπειν, ἰδὼν διὰ τῆς δρυὸς τὸν Κάστορα ἔτρωσε λόγχῃ. ἀπὸ γὰρ τοῦ ὄρους σκοπῶν ὁ Λυγκεὺς ἐθεάσατο αὐτοὺς ἐγκαθεζομένους ἐν στελέχει δρυὸς καὶ ἐλλοχῶντας. τοῦ γὰρ Λυγκέως ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους ὀξύτατον ἦν τὸ ὄμμα.

118. Λαιψηροῖς δὲ] τάχιστα δὲ ἐκ τοῦ ὄρους πρὸς τοὺς Διοσκούρους δραμόντες περιεγένοντο καὶ μέγιστον ἔργον κατεπράξαντο, τρώσαντες τὸν Κάστορα τάχιστα. ἀλλὰ μὴν καὶ ὑπέστησαν δεινὸν ἔργον οἱ προειρημένοι τοῦ Ἀφαρέως παῖδες ὑπὸ τῶν Διοσκούρων. εὐθέως γὰρ ἦλθεν ὁ Πολυδεύκης τοῦ ἀδελφοῦ πεσόντος· οἱ δὲ ἐλθόντι αὐτῷ ἀνθυπέστησαν ἐξ ἐναντίας περὶ τὸν τάφον τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἀφαρέως, καὶ ἐνέβαλον τῷ στέρνῳ τοῦ Πολυδεύκους στήλην ἑνὸς τῶν κειμένων ἁρπάσαντες καὶ πέμψαντες τῷ Πολυδεύκει ἀπὸ τοῦ τύμβου τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἀφαρέως, ἀλλ' οὔτε αὐτὸν ἔπληξαν τὸν Πολυδεύκην, οὔτε ὑποχωρῆσαι [ὑπὲρ τοῦ πατρὸς] πεποιήκασιν οἱ Ἀφαρητιάδαι.

129. Ἐφορμηθεὶς (sic) δ' ἄρ' ἄκοντι θοῷ] ὁ δὲ Πολυδεύκης, φησὶν, ἐφορμήσας τῷ τάχει, δόρατι ἐνέβαλε ταῖς τοῦ Λυγκέως πλευραῖς τὸν σίδηρον.

132. Ζεὺς δ' ἐπ' Ἴδᾳ πυρφόρον] οἱ μὲν ἐπὶ τῷ Ἴδᾳ φασὶν, οἱ δὲ ἐν τῷ ὄρει τῇ Ἴδῃ, ἵνα Ἴδην πᾶν ὄρος ὑψηλὸν ἀκούσωμεν. οὐδὲ γὰρ νῦν τοῖς κατὰ τὴν Ἀρκαδίαν τελουμένοις ἢ κατὰ Τροίαν συντελεῖ. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ὁ δὲ Ζεὺς πυρφόρον καὶ τεφρώδη κεραυνὸν προσέῤῥηξεν ἀμφοτέροις, ὁμοῦ δὲ ἐκαίοντο ἐρημωθέντες. χαλεπὴ δὲ καὶ δεινοτάτη ἡ ἔρις τοῖς ἀνθρώποις ἡ κατὰ τῶν κρειττόνων. ἡ γὰρ πρὸς τοὺς κρείττονας, φησιν, ἔρις χαλεπή ἐστιν, ὥστε ὁμιλεῖν αὐτοῖς καὶ προσφέρεσθαι. ἀποδιαπομπεῖσθαι δεῖ οὖν τὴν ἔριν πρὸς τοὺς κρείττονας. ἡ μὲν πρὸς τοὺς ἴσους ὁμιλία εὐκτὴ, ἡ δὲ πρὸς τοὺς κρείττονας χαλεπή. οἱ γοῦν Ἀφαρητιάδαι ἐρίσαντες κρείττοσι τοῖς Διοσκούροις, ἀπώλοντο.

137. Ταχέως δ' ἐπ' ἀδελφεοῦ] ταχέως δ' ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν ὁ Πολυδεύκης ἦλθεν ὑποστρέψας, καὶ δὴ αὐτὸν οὔπω τεθνηκότα, πνευστιῶντα δὲ κατέλαβεν. οὔπω, φησὶ, τὸν Κάστορα εὗρε τεθνηκότα, τὰς δὲ πνοὰς ἀποψυχρούμενον ἀπὸ τῆς φρίκης. καταψύχονται γὰρ οἱ νεκρούμενοι.

142. Πάτερ Κρονίων] ὦ πάτερ Ζεῦ, τίς δὴ λύσις γενήσεται τούτων τῶν πένθων; καί μοι θάνατον ἐπίθες καὶ δεῖξον, ὦ βασιλεῦ.

146. Οἴχεται τιμὰ φίλων τατωμένῳ] ἀντὶ τοῦ στερισκομένῳ. οὐδεὶς συμπονεῖ, φησιν, ἐὰν μὴ φίλος ᾖ καὶ ἀγαθὸς ἀδελφός· στερηθεὶς δὲ τούτου, τίνα ἕξω κοινωνὸν τῶν πόνων; ἢ οὕτως αὐτῷ δεῖ νοεῖν· τὸ τατωμένῳ φησὶ Δωρικῶς· ἀνδρὶ γὰρ τῶν φίλων στερισκομένῳ πᾶσα διέφθαρται τιμή. ἢ οὕτως· ἐάν τις καθυστερήσῃ τοῦ προσφιλοῦς, ἀποστερεῖται τοῦ συμπράσσοντος, ἀπραγὴς δὲ γινόμενος οὐ τιμᾶται ὑπ' οὐδενός.

147. Παῦροι δ' ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῶν] ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ ὀλίγοι. ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Iliad. ε'. 800.)

Ἦ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς.

ὁ δὲ νοῦς· οὐδὲ ὀλίγον † δὲ ἀνθρώπων ἐστὶν, ἐν τοῖς ὑπερβάλλουσι κινδύνοις τῶν δεινῶν κοινωνεῖν. ἢ οὕτως· οὐδὲ ὀλίγοι δὲ τῶν ἀνθρώπων πιστοὶ, κατὰ τοὺς πόνους πάσχουσι τοῖς ἑταίροις τοῦ καμάτου κοινωνεῖν.

150. Ἐσσί μοι υἱὸς] ὁ μὲν Ἡσίοδος ἀμφοτέρους Διὸς εἶναι γενεαλογεῖ· ὁ δὲ Πίνδαρος ἑτέροις τῶν ἱστορικῶν ἐξακολουθήσας τὸν μὲν Πολυδεύκην ἐκ Διὸς, τὸν δὲ Κάστορα ἐκ Τυνδάρεω εἶναί φησιν, ὡς καὶ Ἡρακλῆς μὲν ἐξ Ἀλκμήνης καὶ Διὸς, Ἰφικλῆς δὲ ἐξ Ἀμφιτρύωνος. λέγεται γὰρ τοῦτο, ὅτι Πολυδεύκης καὶ Ἑλένη ἐκ Διός εἰσι καὶ Λήδας, Κάστωρ δὲ ἐκ Τυνδάρεω. ὁ μέντοι Ἡσίοδος οὔτε Λήδας οὔτε Νεμέσεως δίδωσι τὴν Ἑλένην, ἀλλὰ θυγατέρα Ὠκεανοῦ καὶ Τήθυος. τὸ δὲ σαφὲς οὕτως· σὺ μὲν, ὦ Πολύδευκες, τυγχάνεις μοι υἱὸς, τὸν δὲ Κάστορα μετὰ ταῦτα ὁ Τυνδάρεως, σπέρμα θνητὸν ὄντα, τῇ σῇ μητρὶ συνελθὼν ἔσπειρεν.

153. Ἀλλ' ἄγε τῶνδέ τοι] ἀλλ' ὅμως τούτων ἀμφοτέρων σοι τὴν κρίσιν καὶ τὴν αἵρεσιν ἐπιδίδωμι· εἰ μὲν γὰρ τὸν θάνατον ἐκφυγὼν καὶ τὸ γῆρας τὸ ὀδυνηρὸν, αὐτὸς βούλει τὸν οὐρανὸν οἰκεῖν σὺν ἐμοὶ καὶ Ἀθηνᾷ καὶ Ἄρει, ἔστι σοι τούτων μερίς. εἰ δὲ ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ Κάστορος διαμάχῃ, πάντων δὲ τῶν καλῶν βούλει αὐτῷ ἀπομερίσασθαι τὸ ἴσον, τὸ μὲν ἥμισυ τοῦ χρόνου ἕξεις ὑπὸ τὴν γῆν διατρίβων, τὸ δὲ ἥμισυ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ τοῖς τιμίοις τῶν θεῶν οἴκοις.

166. Ὣς ἄρ' αὐδάσαντος] οὕτω ταῦτα τοῦ Διὸς εἰπόντος, οὐ κατεμερίσθη τὴν γνώμην ὁ Πολυδεύκης, ἀλλ' εὐθέως ἐπὶ τὸ ἕτερον ἐχώρησεν, ἐπὶ τὸ τὴν εὐδαιμονίαν τῷ ἀδελφῷ μερίσασθαι.

* v. V. L. ad v. 116.

† f. ὀλίγων.

168. Ἀνὰ δ' ἔλυσε μὲν ὀφθαλμὸν] ὁ Ζεὺς δηλονότι· οἷον, ἤδη μύοντα καὶ κλειόμενον διὰ τὸν θάνατον ἀναβλέψαι ἐποίησεν. ὁ δὲ νοῦς· ἀνέλυσε μὲν, καὶ πάλιν ὁρᾷν παρεσκεύασε τὸν τοῦ ἀδελφοῦ ὀφθαλμὸν, ἔπειτα καὶ τὴν φωνὴν ἐνέβαλε, τοῦ χαλκομίτρα Κάστορος.

Carmen XI.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἑνδεκάτου τῶν Νεμέων εἴδους.

Τῆς ἑνδεκάτης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ἕξ. Τὸ α' Πινδαρικόν. ἔστι δὲ ἰαμβέλεγος, λείπων τῇ ἀρχῇ, καὶ πάλιν ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς, λεῖπον τῷ τέλει, ὃ καλεῖται ἀμφιλειπὲς, ἐπεὶ καὶ ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν τῷ τέλει λείπει. ἡ δὲ ἀπόδοσις τὸ, ἀοιδαῖς, ᾠδαῖς ποιεῖ (23). Τὸ β' σύνθετον ἀπὸ διμέτρου τροχαϊκοῦ καὶ ἡμίσεος ἔπους. Τὸ γ' ἔπος παρὰ συλλαβήν. Τὸ δ' ὅμοιον τῷ· Ζεῦ πάτερ, γάμον μὲν οὐκ ἐδεισάμην. Τὸ ε' χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἢ πενθημιμερὲς δακτυλικὸν πλεονάζον μιᾷ συλλαβῇ. Τὸ ϛ' ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων ἐννέα. Τὸ α' δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ β' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ γ' ὅμοιον τῷ α' τῆς στροφῆς. Τὸ δ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ε' Ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ϛ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ζ' Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ η' ὅμοιον τῷ δ' τῆς στροφῆς. Τὸ θ' σύνθετον ἐκ πενθημιμεροῦς τροχαίου καὶ ἑφθημιμεροῦς δακτυλικοῦ.

* * *

Ὅτι οὐκ ἐχρῆν τὴν ᾠδὴν ταύτην εἰς ἐπινικίους συνενῶσθαι.

Οὐδὲ ὅλως, φησὶν ὁ Δίδυμος, ἐχρῆν τὴν ᾠδὴν ταύτην εἰς τοὺς ἐπινικίους συνενῶσθαι. οὐ γὰρ ἱερὸν ἀγῶνα νενίκηκεν ὁ Ἀρισταγόρας, ἀλλὰ περιχώρους. γεγράφθαι (δὲ) φησι τὴν ᾠδὴν εἰς πρυτανεύοντα καὶ τῆς πόλεως προεστῶτα τὸν Ἀρισταγόραν. σαφὲς δὲ τοῦτο, ἐξ ὧν φησιν· (10. sq.) Ἀλλὰ σὺν δόξᾳ τέλος δυωδεκάμηνον περάσαι. ἠπατῆσθαι δέ φησιν ὁ Δίδυμος ἐνίους, ὡς δοκεῖν ἱεροὺς στεφάνους αὐτὸν ἀνηρῆσθαι. διὰ τῆς ᾠδῆς δὴ σημαίνεται, ὅτι στεφάνους ἔσχεν ὡς δεκαὲξ, ἀλλ' οὐχὶ περιοδικούς. ὡς ἐπλανήθησαν ἐκ τοῦ λέγεσθαι· (28 sq.) Ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν ἔσχεν ἐν Πυθῶνι πειρᾶσθαι καὶ Ὀλυμπίᾳ ἀέθλων. οὐ γὰρ σημαίνει διὰ τούτων, ὡς Ἴσθμια καὶ Νέμεα νενικηκότος αὐτοῦ, ἀλλὰ τοὐναντίον· οἱ γονεῖς δι' εὐλάβειαν συγγενικὴν οὐκ ἀπέστειλαν αὐτὸν ἐπὶ τοὺς ἱεροὺς στεφάνους, ἐπεὶ κἂν Ἴσθμια καὶ Νέμεα εἰλήφει. ἐποίσει γάρ· (30 sq.) Ναὶ, μὰ γὰρ ὅρκον, ἐμὰν δόξαν παρὰ Κασταλίᾳ καὶ παρ' εὐδένδρῳ μολὼν ὄχθῳ Κρόνου κάλλιον ἂν δηριώντων ἐνεστήσατ' (sic) ἀντιπάλων· ὀμνύει γὰρ ὁ Πίνδαρος, ὅτι κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δόξαν, εἰ ἐξεδήμησεν εἰς Πυθῶνα καὶ Ὀλυμπίαν, κάλλιον ἂν τῶν ἀνταγωνιστῶν ἐπανεληλύθει εἰς τὴν πατρίδα, τουτέστιν, ἐνίκησεν ἄν. νῦν δὲ ἐλπίδες ὀκνηρότεραι κατέσχον τῶν γονέων αὐτόν. διὸ οὐδ' ὅλως ἐξεδήμησεν. συντακτέον οὖν, φησιν ὁ Δίδυμος, εἰς τὰ παροίνια, καθὰ καὶ τοῖς περὶ τὸν Φασηλίτην* ἀρέσκει. ὅλως οὖν οὐδὲ δεῖ τετάχθαι τὴν ᾠδήν· οὐ γὰρ οἷον Νεμεονίκης ἐστίν· ἀλλ' οὐδ' ὅλως ἀθλοῦντι γέγραπται ἔτι, ἀλλ' ἀνδρὶ τελείῳ πρυτανεύοντι τῆς πατρίδος. εἰ δὲ

* Theodectes?

παραμιμνήσκεται, ὅτι περιχώρους ἀγῶνας ἐνίκα παῖς ὤν, οὐ διὰ τοῦτο ἀθλητής· καθὸ οὐκ ἀθλητῇ γέγραπται, ἀλλὰ πρυτάνει, καθὸ ἐπρυτάνευεν ἔτυχε δὲ ἐπὶ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἄθλων. διὸ δὴ καὶ ὡς πρυτανεύοντος τὴν Ἑςίαν προσφωνεῖ. ἔοικε δὲ ὁ Ἀρισαγόρας μὴ νῦν νενικηκέναι. φασὶ γὰρ οἱ ἱςορικοί, παιδὶ μὲν ὄντι πολλὰς ὑπεισελθεῖν νίκας, ἀνδρωθέντι δὲ νῦν καὶ πρυτανεύοντι τὸν Πίνδαρον, πρόσχημα μὲν ἐπινίκιον γράψαι, τὸ δὲ ἀληθές, προσφωνητικὸν εἰς τὴν πρυτανείαν. Τένεδος δέ ἐςι καὶ τῆς Λιβύης καὶ τῆς Τροίας.

1. Παῖ Ῥέας, ἅτε πρυτανεῖα λέλογχας] πρυτανεῖά φησι λαχεῖν τὴν Ἑςίαν, παρόσον αἱ τῶν πόλεων ἑςίαι ἐν τοῖς πρυτανείοις ἀφίδρυνται, καὶ τὸ ἱερὸν λεγόμενον πῦρ ἐπὶ τούτων ἀπόκειται εἴη δ' ἂν πρυτανεῖον, κατὰ τὸ ἔτυμον, πυροταμεῖον, κατὰ συγγένειαν τοῦ μ εἰς τὸ ν, ὡς τὸ μίν, νίν· ἢ κατὰ κοινωνίαν τοῦ β πρὸς τὸ π, βρυτανεῖον παρὰ τὸ βρύειν, ὅ ἐςιν αὔξειν καὶ θάλλειν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἔμβρυον, τὸ ἐν τῇ γαςρὶ αὐξανόμενον. "καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ" Ὅμηρος (Iliad. ρ'. 56.) ὁ δὲ νοῦς· ὦ Ἑςία, τῆς Ῥέας παῖ, ἥτις ἔλαχες τὰ πρυτανεῖα, τοῦ ὑψίςου Διὸς ἀδελφὴ τυγχάνουσα, καὶ τῆς Ἥρας τῆς ὁμοθρόνου καὶ τῆς συμβασιλευούσης τῷ Διΐ, καλῶς μὲν τὸν Ἀρισαγόραν ὑπόδεξαι εἰς τὸ πρυτανεῖον, καλῶς δὲ καὶ τοὺς ἑταίρους τοὺς συμπρυτανεύοντας αὐτῷ, τοῦ σοῦ σκήπτρου πέλας. ἐκ τούτου οὖν πρόδηλον, ὡς εἰς τὴν πρυτανείαν γράφεται. ἵδρυται δὲ ἐν τοῖς πρυτανείοις ἡ ἑςία.

5. Οἵ σε γεραίροντες] οἵτινες σε τιμῶντες, οἱ πρυτάνεις, ἐν δικαιοσύνῃ διαφυλάσσουσι τὴν Τένεδον, πολλάκις μὲν σπονδαῖς καὶ θυσίαις ἐξιλεούμενοι πρώτην τῶν ἄλλων θεῶν, πολλάκις δὲ καὶ ταῖς θυσίαις. πρώτην δὲ ταύτην εἶπε, καθόσον ἀπ' αὐτῆς ἤρχοντο. καὶ Σοφοκλῆς· (Fragm. 82. Brunck.) "ὦ πρώρα (πρῶτα) λοιβῆς Ἑςία." ἀπὸ οὖν τῆς κνίσσης, ὅ ἐςι, τῆς πιμελῆς, καὶ τὰς θυσίας (sc. αἰνίττεται).

8. Λύρα δέ σφιν βρέμεται] λύρα δὲ αὐτοῖς κατὰ τὰς πανηγύρεις ἠχεῖ καὶ ᾠδή, καὶ τοῦ ξενίου Διὸς θέμις ἀσκεῖται καὶ ἀποσώζεται παρ' αὐτοῖς διαπαντὸς ἐν ταῖς τραπέζαις. ἀντὶ τοῦ, φιλόξενοί εἰσιν.

10. Ἀλλὰ σὺν δόξᾳ τέλος] εὔχεται τὴν ἀρχὴν μετὰ δόξης αὐτὸν τελέσαι. σὺν ἀτρώτῳ καὶ ἀλύπῳ καρδίᾳ, τουτέςιν, ἀπταίςῳ καὶ ἀβλαβεῖ, τὴν ἐνιαυσίαν ἀρχὴν διανύσειεν. δῆλον δέ, καθὼς καὶ προείπομεν, διὰ τούτων, ὅτι οὐκ ἔςιν ἐπινίκιος ἡ ᾠδή. ὁ δὲ νοῦς· παράσχου οὖν αὐτοῖς διανύσαι σὺν εὐδοξίᾳ τὴν πρυτανείαν, καὶ σὺν ἀλύπῳ καρδίᾳ.

13. Ἄνδρα δ' ἐγὼ μακαρίζω] τὸν δὲ ἄνδρα ἐγὼ μακαρίζω Ἀρκεσίλαν τὸν σὸν πατέρα, καὶ τὸ ἐκείνου ἀνδρεῖόν τε καὶ ἐπέραςον σῶμα. Ἄλλως. τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἀρκεσίλαν μακαρίζω, θαητὸν ὄντα τὸ σῶμα, καὶ τὸν σύγγονον αὐτοῦ Ἀτρεμίαν· ὡς ἀδελφοῦ αὐτοῦ ὄντος Ἀτρεμίου, ἢ ὡς ἀδελφῆς· ἀμφίβολον γάρ· ἤ, τὴν συγγενομένην αὐτῷ ἀφοβίαν.

16. Εἰ δέ τις ὄλβον ἔχων] εἴτις δὲ πλούσιος καὶ καλός, καὶ ἐν ἀέθλοις διήνεγκε τῶν ἄλλων, γινωσκέτω, ὅτι θνητός ἐςι, καὶ μηκέτι παρὰ ταῦτα εὐδαιμονίαν μείζονα ζητείτω· μὴ ὡς θεὸς τῶν μειζόνων ὀρεγέσθω. ἢ οὕτως· εἰ δὲ ἀνθρώπων τὶς εὐδαιμονίαν κεκτημένος καὶ τῷ εἴδει παρέρχεται τοὺς ἄλλους, καὶ ἐν τοῖς ἄθλοις ἀριςεύουσαν ἐφανέρωσε τὴν ἑαυτοῦ ἰσχύν, γινωσκέτω μέλλων ἀποθνήσκειν. ἡ δὲ τοῦ νοῦ φαντασία τοιαύτη· μὴ διὰ τὸ ὑπερβεβλημένον τῆς εὐδαιμονίας θεοῖς ἑαυτὸν καταριθμείτω. γινωσκέτω δὲ ὅτι ἀνθρωπίνην ἔχει τὴν φύσιν.

22. Ἐν λόγοις δ' ἀςῶν ἀγαθοῖς] ἐν δὲ τῇ τῶν ἀγαθῶν γνώμῃ ἐπαινεῖσθαι τοὺς ἀγαθοὺς προσήκει, φησίν. ἢ οὕτω· τοὺς τοιούτους καὶ τοιαῦτα ἠσκηκότας ἄρχοντας δεῖ ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν καὶ λόγοις ἐπαινεῖσθαι καὶ κοσμεῖσθαι ποιήμασιν.

24. Ἐκ δὲ περικτιόνων ἑκκαίδεκ' Ἀρισαγόραν] ὡς τῶν ἀγωνιςῶν τοῦ Ἀρισαγόρου τοσούτων ὄντων τῷ ἀριθμῷ. ὁ δὲ νοῦς· ἐκ δὲ τῶν περιοίκων ἀνταγωνιςῶν ἑκκαίδεκα ὄντων, τὸν Ἀρισαγόραν αἱ νῖκαι, καὶ τὴν τούτου πατρίδα ἐςεφάνωσαν τὴν ἐπίδοξον, πάλῃ καὶ παγκρατίῳ νικήσαντα.

28. Ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων] παιδὸς δὲ ὄντος τοῦ Ἀρισαγόρου, φησίν, αἱ τῶν γονέων ἐλπίδες ὀκνηρότερον διατεθεῖσαι, ἐνεπόδισαν εἴς τε τὴν Πυθῶνα καὶ τὴν Ὀλυμπίαν ςαλῆναι τῶν ἄθλων εἵνεκα.

30. Ναὶ μὰ γὰρ ὅρκον, ἐμὰν δόξαν] ἐνταῦθα ὄνομα οὐ πρόκειται. ἰδίως γὰρ οἱ παλαιοὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ ὅρκου ὤμνυον, ὡς καὶ Ἡσίοδος· (Theog. 231 sq.)

Ὅρκον θ' ὃς δὴ πλεῖςον ἐπιχθονίους ἀνθρώπους
Πημαίνει, ὅτε κέν τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσῃ.

Ἄλλως. εὐλαβείᾳ τοῦ ὀμνύειν οἱ ἀρχαῖοι παρελίμπανον τὰ ὀνόματα τῶν θεῶν. διὸ καὶ ψιλῶς εἶπε· ναὶ μὰ γὰρ ὅρκον, τὴν ἐμὴν δόκησιν, ἔν τε Πυθῶνι καὶ ἐν τῷ εὐδένδρῳ ὄρει τοῦ Κρόνου, ὅ ἐςι, καὶ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ, κάλλιον ἂν τῶν ἀγωνιζομένων ἐπανῆλθεν ὁ Ἀρισαγόρας τῇ πατρίδι, τὴν πενταετηρικὴν πανήγυριν, διάταξιν καὶ νόμον οὖσαν Ἡρακλέος, κωμάσας καὶ ἀναδησάμενος τὴν κόμην.

31. Καὶ παρ' εὐδένδρῳ μολὼν ὄχθῳ Κρόνου] εὐδένδρῳ διὰ τὰ τῶν ἐλαιῶν φυτά,

ἅπερ Ἡρακλῆς ἐξ Ὑπερβορέων κομίσας ἐνεφύτευσε τῇ γῇ. τὸ δὲ, παρ' ὄχθῳ Κρόνου, ἀντὶ τοῦ, παρὰ τῷ λόφῳ, τῷ κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν ἀνιερωθέντι τῷ Κρόνῳ.

37. Ἀλλὰ βροτῶν κενεόφρονες αὖχαι] αἱ καυχήσεις. ἀλλὰ τῶν ἀνθρώπων τὸν μὲν αἱ ματαιόφρονες καυχήσεις καὶ ἀλαζονεῖαι ἐκ τῶν παρὰ ποδῶν καλῶν ἀποτυχεῖν παρεσκεύασαν, τῷ τῶν μειζόνων παρὰ δύναμιν καὶ τὸ προσῆκον ὀρέγεσθαι, ἕτερον δὲ, ἰσχυρὸν ὄντα κατὰ φύσιν, μετριάζοντα δὲ, καταμεμφόμενον τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν, τῶν προσόντων καλῶν σφαλῆναι πεποίηκεν ἡ ψυχὴ, ἄτολμος οὖσα καὶ τῆς χειρὸς αὐτὸν εἰς τοὐπίσω ἕλκουσα, τουτέστιν, ἄτολμον ποιοῦσα.

43. Συμβαλεῖν λίαν εὐμαρὲς ἦν] ἐκ δὲ τῆς Ἀρισταγόρου ἀρετῆς εὐμαρὲς ἦν διαγνῶναι συμβαλόντας, ὅτι τοῦ Λακωνικοῦ Πεισάνδρου ἀπόγονος ἦν, τοῦ ποτὲ σὺν τῷ Ὀρέστῃ ἀποικίαν ἀπὸ τῆς Λακεδαίμονος εἰς Λέσβον στειλαμένου τὸ τῶν Αἰολέων γένος. τὸ δὲ δεῦρο, ὡς πρὸς τὴν Τένεδον, τὴν (f. ὑπὲρ) τῆς Λέσβου. ἦν δὲ συμβαλεῖν καὶ τὸ μητρῷον αὐτοῦ γένος περὶ τὰ Ἰσμηνοῦ ῥεύματα, κεκραμένον τῷ Θηβαίῳ Μελανίππῳ. ἢ οὕτω· συμβαλεῖν λίαν εὐμαρὲς καὶ σημειώσασθαι τὸν ἰδόντα τὸν Ἀρισταγόραν, ὅτι τὸ πάλαι αὐτοῦ αἷμα καὶ τὸ γένος ἦν ἀπὸ Πεισάνδρου τοῦ Σπαρτιάτου, ὡς ἀπό τινος τῶν παλαιῶν Πεισάνδρου ὄντος τοῦ Ἀρισταγόρου. οὗτος δέ, φησι, σὺν Ὀρέστῃ ἀπῴκησεν ἐκ Σπάρτης, καὶ τὴν Τένεδον κατῴκησε. Τενέδιος γὰρ ὁ Ἀρισταγόρας. περὶ δὲ τῆς Ὀρέστου εἰς τὴν Αἰολίδα ἀποικίας Ἑλλάνικος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Αἰολικῶν ἱστόρηκεν. Ὁ δὲ Μελάνιππος οὗτος Θηβαῖος ἦν ἐπὶ τοῦ πολέμου συστὰς τῷ Τυδεῖ. τούτου δοκεῖ διὰ τὴν ὀργὴν λαβὼν ὁ Τυδεὺς τὴν κεφαλὴν καὶ ῥήξας ἐκροφῆσαι τὸν ἐγκέφαλον. διὸ καὶ ἀπεστράφη ἡ Ἀθηνᾶ τότε κομίζουσα αὐτῷ τὴν ἀθανασίαν. τὸ μὲν οὖν ἀπὸ πατρὸς γένος εἰς Πείσανδρον, τὸ δὲ ἀπὸ μητρὸς εἰς τοῦτον τὸν Μελάνιππον. μήτρωες γὰρ οὗτοι οἱ κατὰ μητέρα πρόγονοι.

48. Ἀρχαῖαι δ' ἀρεταὶ] αἱ ἀρχαῖαι τῶν προγόνων φύσει ἀρεταὶ ὕστερον ἐκλάμπουσιν. ἐνίοτε γάρ τις γέγονεν ἀπὸ πατρικοῦ τινος ἀνδρὸς, εἶθ' οἱ ἐκείνου ἀπόγονοι ἄπρακτοι ὤφθησαν, ἕως διὰ πολλῶν ἐτῶν πάλιν εἰς ἐξέλαμψεν. οὗτος οὖν, φησιν, ἀπὸ Μελανίππου γεγονὼς καὶ Πεισάνδρου, δραστηρίων γεγονότων, τὸ δὲ μεταξὺ ἠμαυρωμένον, αὐτὸς ἐξέλαμψε τῶν ἐκείνων ἀρετῶν, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ἔδειξε τὸ γένος, οἷον ἦν. ἢ οὕτως· αἱ δὲ παλαιαὶ ἀρεταὶ ἀποφέρονται σθένος ἐναλλασσόμεναι ταῖς τῶν ἀνθρώπων γενεαῖς. οὔτε γὰρ ἐφεξῆς αἱ ἄρουραι καρπὸν δυνατῶς ἀποδιδόασιν, οὔτε μὴν τὰ φυτὰ βούλεται ἐν ἁπάσαις ἐτῶν περιόδοις καρπὸν καὶ βλαστὸν εὐώδη καὶ ἐπικερδῆ φέρειν, ἀλλ' ἐξ ὑπαλλαγῆς καὶ διαστήματος ταῦτα δίδοται, καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος τὸν αὐτὸν τρόπον τοῖς φυτοῖς καὶ ταῖς ἀρούραις ἀναδέχεται.

55. Τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώποις σαφὲς οὐχ ἕπεται τέκμαρ] τὸ ἀποβησόμενον τέλος ἐκ τοῦ Διός, φησιν, οὐ προγινώσκομεν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ μεγαληγοροῦμεν, μεγάλα τι μενοινῶντες καὶ φροντίζοντες ὑπὲρ ἑαυτούς. τείνει δὲ πρὸς Ἀρισταγόραν, ἐπειδὴ τότε ἦρχε καὶ ἐπρυτάνευε, παραινῶν αὐτῷ μὴ ὑπερηφανεύεσθαι, ἀλλὰ μετρίως βιοῦν, πράως τε καὶ ἐν ἀρετῇ διάγειν.

59. Δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ ἐλπίδι γυῖα] τουτέστιν, ἐμπέφυκεν ἡμῖν ἐλπὶς ἄνωθεν. ἀναιδῆ δὲ τὴν ἐλπίδα εἶπεν, ὅτι οἱ πολλοὶ ἡμῶν ἀδύνατα ἐλπίζουσιν. ἢ ἀναιδῆ τὴν ἐλπίδα εἴρηκε, διὰ τὸ πολλάκις τοὺς ἐλπίζοντας ἀποτυγχάνειν καὶ πάλιν ἐλπίζειν. ἢ οὕτω· συνδέδεται δὲ τὰ ἡμέτερα σώματα ἀναιδεστάτῃ ἐλπίδι. τὸ δὲ προβουλεύεσθαι καὶ μανθάνειν μακρὰν ἡμῶν ἀπῴκησεν. ἤτοι, τῆς δὲ προγνώσεως αἱ ὁδοὶ ἄποθεν ἡμῶν κεῖνται, ἀντὶ τοῦ, οὐ δυνάμεθα, ἄνθρωποι ὄντες, τὰ μέλλοντα προγινώσκειν.

62. Κερδέων δὲ χρὴ μέτρον θηρευέμεν] οὐ δεῖ, φησι, ζητεῖν ὠφελείας ὑπερμέτρους, οὐδὲ κερδαίνειν τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς. ἀπροσίκτων δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἀμηχάνων, ὧν οὐκ ἔστι θιγεῖν. τῶν γὰρ ἐρώτων σκληραί εἰσιν αἱ μανίαι καὶ σύντονοι αἱ ἐπιθυμίαι. τῶν οὖν ἀμηχάνων ἐρώτων, φησὶν, ἐπιθυμίαι, ὀξυτέρας ἔχουσι τὰς μανίας. πρὸς τί δὲ τοῦτο λέγει; ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὦ Ἀρισταγόρα, οἷς ἔσχηκας καὶ ἔλαβες δικαίως στεφάνοις, πλούτοις, ἀρχαῖς, πρυτανείαις· ἀρκοῦ τούτοις· μηκέτι ὑπὲρ ταῦτα ζήτει.

SCHOLIA

IN PINDARI ISTHMIA.

Ὑπόθεσις Ἰσθμίων.

ΕΤΕΛΟΥΝΤΟ μὲν οἱ παλαιοὶ πάντες ἀγῶνες ἐπί τισι τετελευτηκόσιν. ἐτελεῖτο γὰρ ὁ μὲν Ὀλυμπιακὸς τῷ Διῒ διὰ τὸν Πέλοπα. ὁ δὲ Πυθικὸς, τῷ Ἀπόλλωνι, διὰ τὸν δράκοντα, ὃν ἀπέκτεινε Πυθοῖ. ὁ δὲ Νεμεακὸς, κατά τινας, τῷ Ἡρακλεῖ ὑπ' αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ τοῦ λέοντος ἀναιρέσει. ὁ δὲ Ἰσθμικὸς οὗτος, τῷ Ποσειδῶνι. ἔστι δὲ ἡ ἱστορία, αὕτη. Ἰνοῦς καὶ Ἀθάμαντος παῖδες, Λέαρχος καὶ Μελικέρτης. τὸν μὲν δὴ Λέαρχον μανεὶς ὁ Ἀθάμας ἀπέκτεινεν. εἶτα ἡ μήτηρ αὐτοῦ καθῆκεν αὐτὸν εἰς λέβητα ὕδατος ζεστοῦ. μανεῖσα δὲ καὶ αὐτὴ, τὸ τελευταῖον ἥλλετο μετὰ τοῦ Μελικέρτου εἰς θάλασσαν. καὶ ἐγένετο μὲν ἡ Ἰνὼ, μία τῶν Νηρεΐδων. ἧς καὶ ὁ ποιητὴς μέμνηται. ἔστι δὲ αὕτη Λευκοθέα. ὁ δὲ Μελικέρτης, μετεβλήθη εἰς δαίμονα. ἔστι δὲ οὗτος ὁ Παλαίμων. χορεύουσαι τοίνυν ποτὲ αἱ Νηρεΐδες, ἐπεφάνησαν τῷ Σισύφῳ, καὶ ἐκέλευσαν εἰς τιμὴν τοῦ Μελικέρτου ἄγειν τὰ Ἴσθμια.

Ἄλλως. Ὑπόθεσις τῶν αὐτῶν.

Τὸν τῶν Ἰσθμίων ἀγῶνα, οἱ μὲν, ἐπὶ Σίνιδι τῷ Προκρούστῃ διαθεῖναι φασὶ τὸν Θησέα, ἀνελόντα αὐτὸν ὅτι περ καὶ τοὺς ἄλλους. ὥς φησι Σοφοκλῆς *, λέγων περὶ αὐτοῦ· "ὃς παρακτίαν στείχων, ἀνημέρωσα "κνωδάλων ὁδόν." ὁ δὲ Σίνις, Ποσειδῶνος παῖς. ὃς δένδρα κάμπτων, εἶτα συνδεσμῶν εἰς ταῦτα τοὺς παριόντας, ἀθρόως ἀφεὶς τὰ δένδρα, οὕτω διέφθειρεν. οἱ δὲ, ἐπὶ Μελικέρτῃ, ὅτι τῷ Ἰσθμῷ ἄταφος προσεπελάσθη, καὶ, μεταξὺ λιμοῦ τὴν Κορινθίων πόλιν κατασχόντος, τοῦ θεοῦ εἰπόντος, οὐκ ἄλλην ἔσεσθαι τῶν κακῶν λύσιν, ἢ τὴν ἐκείνου κηδείαν, καὶ τιμὴν δι' ἀγῶνος ἐπιταφίου. ταῦτα δὲ πρὸς ὀλίγον παυσάντων τῶν Κορινθίων, λιμὸς πάλιν ἐπέθετο. καὶ ἔχρησεν ὁ θεὸς αἰώνιον τὴν εἰς τὸν ἥρωα τιμὴν ὑπάρχειν. καὶ στέφανον σελίνῳ, διὰ τὸ καταχθόνιον εἶναι τὸ φυτόν. ὕστερον μέν τοι, καὶ τῷ θεῷ προσένειμαν τὸν ἀγῶνα ἐναλλὰξ ἐπιτελοῦντες. καὶ πίτυϊ λοιπὸν ἐστεφάνουν, διὰ τὴν πρὸς τὴν θάλασσαν ὁμοιδίαν τοῦ φυτοῦ. καὶ διὰ τὸ ἄκαρπον αὐτὴν εἶναι, ὥσπερ τὴν θάλασσαν. διὸ καὶ ἀτρύγετος. εἶτα σημαίνοντες, ὡς οὐδὲν κέρδος τοῖς νικῶσιν ἀπὸ τοῦ στεφάνου πλὴν δόξης, ὅπερ καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐποίησαν, κοτίνῳ στεφανοῦντες. πάντας δὲ εἰκότως τοὺς γενομένους ὑπερηφάνους καὶ γενναίους, Ποσειδῶνος παῖδάς φασιν οἱ ποιηταὶ, εἰς τὸ τῆς θαλάσσης ἄγριον καὶ σαθρὸν ἀφορῶντες. ὅπερ καὶ Ὅμηρος ὑποδηλῶν λέγει· "Γλαυκὴ δέ σ' "ἔτικτε θάλασσα, Πέτραι τ' ἠλίβατοι, ὅτι "τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής" (Iliad. π'. 34.) οἱ δὲ κομίσαντες τὸ σῶμα τοῦ Μελικέρτου ἀπὸ τῆς Σχοινουντίας, ἐκεῖ γὰρ ἐξερρίφη, Ἀμφίμαχος καὶ Δονακῖνος ἐκαλοῦντο.

Ἄλλως.

Τὸν Ἰσθμιακὸν ἀγῶνα τεθῆναι φασὶ δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ἰνὼ, ἀπὸ Ἀθάμαντος ἀναιρεθῆναι μέλλουσα, κατὰ μανίαν προανῃρημένου τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Λεάρχου, καὶ αὐτὴ μανεῖσα, τὸν λοιπὸν παῖδα Μελικέρτην ἁρπάσασα, διὰ Γερανείας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρικοῦ φυγοῦσα, καὶ στᾶσα ἐπὶ τῆς καλουμένης Μολουρίδος πέτρας, ἥλλετο σὺν τῷ βρέφει εἰς τὴν ὑποκειμένην θάλασσαν. αὐτοὺς μὲν οὖν λόγος ἔχει ἀποτεθειῶσθαι. καὶ τὴν μὲν, μετωνομάσθαι ἀντὶ Ἰνοῦς, Λευκοθέαν. τὸν δὲ, ἀντὶ Μελικέρτου, Παλαίμονα. τὸ δὲ τοῦ παιδὸς σῶμα ἐκκομισθὲν ὑπὸ δελφῖνος εἰς τὸν Ἰσθμὸν, εὗρε Σίσυφος ὁ τότε τῆς Κορίνθου βασιλεύων, καὶ ἔθαψε

* f. in Theseo.

διὰ τὴν συγγένειαν. ἦν γὰρ Ἀθάμαντος παῖς. ἕτεροι δὲ. ὁ Σίσυφός τε, καὶ Ἀθάμας, Αἰόλου παῖδες τοῦ Διός. ἐκάλεσε δὲ τὸν ἀγῶνα Ἴσθμια, ἀπὸ τοῦ διείργεσθαι τὰς δύο θαλάσσας δι' Ἰσθμοῦ. στέφος δέ ἐστι τοῦ ἀγῶνος, πίτυς. τὸ δὲ ἀνέκαθεν, σέλινα καὶ αὐτοῦ ἦν ὁ στέφανος.

Ἄλλως.

Ἀθάμαντος μανέντος διὰ χόλον τῆς Ἥρας, καὶ σφάξαντος ἕνα τῶν παίδων τὸν Λέαρχον, μέλλοντος δὲ ἅμα εἰς λέβητα βαλεῖν τὸν Μελικέρτην, προλαβοῦσα ἡ Ἰνὼ κλέπτει. διωκομένη δὲ ἅλλεται εἰς θάλασσαν μετὰ τοῦ παιδός. Νηρεΐδες δὲ αὐτὴν ἔσωσαν. αἳ καὶ θεὸν αὐτὴν ἐποίησαν. φανεῖσα δὲ μία τῷ Σισύφῳ, εἶπεν ἄγειν τὸν ἀγῶνα. ἐσιωπήθη δὲ πρὸς χρόνον διὰ τοὺς λῃστάς. Θησεὺς δὲ ἐλθὼν, ἐκάθηρε τοὺς τόπους, καὶ ἦγε δεύτερον.

Carmen I.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ πρώτου τῶν Ἰσθμίων εἴδους.

Τῆς πρώτης τῶν Ἰσθμίων ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ἑπτά. Τὸ α' ἐγκωμιολογικόν. Τὸ β' ἐγκωμιολογικὸν, παρὰ τὴν τελευταίαν συλλαβήν. Τὸ γ' ἰαμβέλεγος, τὴν τελευταίαν συλλαβὴν μετατιθέμενον ἐπὶ τὴν ἄρχουσαν. γίγνηται δὲ καὶ παρὰ τὸ Σαπφικὸν συστεῖλαν τὴν παρατέλευτον πλεονάσαν μίαν συλλαβήν. Τὸ δ' ὅμοιον τῷ β'. Τὸ ε' προσοδικόν. Τὸ ϛ' Πινδαρικὸν, ἐκ Σαπφικοῦ πλεονάσαν χοριάμβῳ, καὶ συστεῖλαν τὴν παρατέλευτον. Τὸ ζ' Εὐριπίδειον.

Περὶ τῆς ἐπῳδῆς αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων ἕνδεκα. Τὸ α' ἰαμβέλεγος, ἢ πεντάμετρον καταληκτικὸν, δακτυλικόν. Τὸ β' ἰαμβικὸν μονόμετρον καταληκτικὸν, δύο συλλαβαῖς. Τὸ γ' δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ' δακτυλικὸν τετράμετρον βουκολικόν. Τὸ ε' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ϛ' τροχαϊκὸν, ἢ ἐπίτριτος. Τὸ ζ' ἰαμβέλεγος. Τὸ η' ἰαμβικὸν πενθημιμερές. Τὸ θ' ὅμοιον τῷ· Τίς σὰς παρήειρε φρένας; Τὸ ι' προσοδικὸν ἐνδεκάσημον, ἐνδέον συλλαβῇ τοῦ Ἀρχιλοχείου. ἢ τοῦ, Ἐρασμονίδη χαρίλαε. Τὸ ια' Στησιχόρειον.

Ἡροδότῳ Θηβαίῳ.] Γέγραπται ἡ ᾠδὴ Ἡροδότῳ τῷ Θηβαίῳ. τινὲς δὲ, Ὀρχομενίῳ. βέλτιον Θηβαίῳ ἐπιγεγράφθαι. καὶ γὰρ ταῖς Θήβαις προσδιαλέγεται. καὶ ἑξῆς δὲ, φησιν, ἐπεὶ στεφάνους ἓξ ὤπασε Κάδμου στρατῷ, τουτέστι τοῖς Θηβαίοις, καὶ πάλιν περὶ αὐτοῦ λέγων φησί· τιμὰν ἑπταπύλοις Θήβαισι τεύχοντα. τὸ δὲ ἐξαπατῆσαν τοὺς γράφοντας Ὀρχομενίῳ, ἐστι (51) τὸ, Ὀρχομενοῖο πατρῴαν ἄρουραν. πρὸς ὃν φησι Δίδυμος, ὅτι εἰκός ἐστι τὸν πατέρα Ἡροδότου Ἀσωπόδωρον, διά τινας πολιτικὰς στάσεις εἰς τὸν Ὀρχομενὸν μεταστάντα, ὕστερόν τε εἰς Θήβας κατελθόντα, ἐπίτιμον γενέσθαι. τοῦτο γοῦν καὶ τὸν Πίνδαρον αἰνιττόμενον, φάναι· "ἃ νιν ἐρειδόμενον ναυαγίαις, ἐξ "ἀμετρήτας ἁλὸς, ἐν κρυοέσσᾳ δέξατο συν"τυχίᾳ." ναυαγίαν γὰρ εἶπε τὴν ἐκ τῆς πατρίδος εἰς τὸν Ὀρχομενὸν φυγήν. Ἄλλως. Οἱ Κεῖοι Δηλιακὸν Παιᾶνα ἠξίουν τὸν ποιητὴν γράψαι. ἀρχομένου οὖν γράφειν, ἐκείνοις ἐπῆλθεν ἡ νίκη Ἡροδότου Θη-

βαίου πολίτου, εἰς ὃν προέκρινέ μᾶλλον σκέψασθαι, ἀναβαλλόμενος τὸ τῆς θεοῦ καὶ τῶν Κείων. διὸ καὶ τὴν εἰσβολὴν πεποίηται τοῦ ἐπινικίου ὁ Πίνδαρος, συγγνῶναι παρακαλῶν τὴν Δῆλον αὐτῷ, προυργιαίτερον θεμένῳ τὴν πατρίδα, τὰς Θήβας, διὰ τὸ Ἡροδότῳ βούλεσθαι τὸν ἐπινίκιον συντάξαι Θηβαίῳ ὄντι. μέλλοντος γὰρ Κείοις γράφειν προσοδιακὸν παιᾶνα, καὶ ὑπογύου ὄντος τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἔδει συντετελέσθαι τὸ ποίημα τὸ Δηλιακὸν, ἔτι περὶ τὴν γραφὴν ἀσχολούμενος, μεταξὺ Ἡροδότου Θηβαίου ὄντος, καὶ νικήσαντος τὰ Ἴσθμια, ἐάσας ἀσυμπέραστον τὸ εἰς Δῆλον ποίημα, συντάττει τῷ Ἡροδότῳ τὸν ἐπινίκιον. τὰ Ἴσθμια δὲ διὰ τριετηρίδος ἄγεται.

1. Μᾶτερ ἐμὰ] παρόσον καὶ ὁ Πίνδαρος Θηβαῖος. τοῦτο γὰρ τὸ πρὸς τὸν Ἡρόδοτον δίκαιον καθίστησι τὸν λόγον πρὸς τὴν Θήβην, καὶ, τῶν ἐν χερσὶν ἀφέμενον, παρέθηξε καὶ τῆς τοῦ ἐπινικίου γραφῆς φροντίσαι. ἐν ταυτῷ δὲ καὶ πρὸς τὴν πατρίδα, καὶ πρὸς τὴν ἡρωΐδα, ἀφ' ἧς ἡ πόλις καλεῖται, τοὺς λόγους ποιεῖται. ἡ γὰρ χρύσασπις, ἐπὶ τῆς ἡρωΐδος. ἣν Ἀσωποῦ καὶ Μετώπης τῆς Λάδωνός φασιν. ὁ δὲ νοῦς· ὦ Θήβη ἐμὴ μῆτερ, τὸ σὸν πρᾶγμα, πάσης ἀσχολίας κρεῖσσον προτίθημι καὶ κρίνω. μηδαμῶς μοι ἡ τραχεῖα καὶ πετρώδης Δῆλος νεμεσήσειεν, ἐφ' ᾗ νῦν πᾶς ἔγκειμαι. τί βέλτιον ἢ προσφιλέστατον τοῖς ἀγαθοῖς τῆς ἑαυτῶν πατρίδος; φησί. τὸ γὰρ κεδνῶν τοκέων, ἀντὶ τῆς πατρίδος. χρύσασπις ἀντὶ τοῦ τιμία κατὰ τὰ ὅπλα. ἐκ δὲ τούτου, ὦ γενναίους ἔχουσα ἄνδρας.

3. Κραναὰ] τραχεῖα καὶ πετρώδης ἡ νῆσος. ἔστι δὲ μία τῶν Κυκλάδων, κατὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος. ἐκ τούτου δῆλον, ὅτι εἰς Δῆλον ἔγραφε Κείοις. ὥστε καὶ ὑποβαίνων φησίν· ἐν Κέῳ ἀμφιῤῥύτῳ. ἐν ᾗ κέχυμαι. τουτέστιν, ἐφ' ᾗ νῦν, τῇ Δήλῳ, τὴν σπουδὴν εἶχον τῆς γραφῆς.

6. Εἴξον ὦ 'πολλωνιὰς ἀμφοτέρων τοι χαρίτων] δύο χαρίτων. μιᾶς μὲν ὅτι αὐτῇ τὸ ἀσυμπέραστον γράφει ποίημα. δευτέρας δὲ, ὅτι πεισθεῖσα ὑπεχώρησε τῷ νῦν τοῦ Ἡροδότου ἐγκωμίῳ. τὸ δὲ ἑξῆς, ὑποχώρησον, ὦ τῷ Ἀπόλλωνι τιμωμένη, καὶ τετιμημένη Δῆλε. ὅτι κατ' αὐτὴν ἐγένετο ὁ θεός. δύο γὰρ χαρίτων ἕνεκεν, συμπραττόντων τῶν θεῶν, παρασκευάσω σοι ὕμνον. ἔνιοι δὲ οὕτως· ἀμφοτέρων τῶν χαρίτων τὸ τέλος συζεύξω· καθ' ἣν τέ σοι χαριστέον ἐστί· καὶ καθ' ἣν τῇ πατρίδι. οἱονεὶ, ἀμφότερα ποιήσω, καὶ τὸν Ἀπόλλωνα ᾧ δεῖ καιρῷ ὑμνήσω, καὶ τὸν ἐπινίκιον πληρώσω. τὸ δὲ χορεύων, ἀντὶ τοῦ μετὰ χοροῦ ὑμνῶν. ἐπεὶ οἱ χοροὶ ἀπαγγέλλουσι τὰ ποιήματα ἐν Δήλῳ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. πῶς οὖν τὸ Δηλιακὸν ποίημά φησιν ᾄδειν ἐν Κέῳ; μή ποτε οὖν προαναλαμβάνοντας ἐν ταῖς πατρίσιν, οὗ οἱ χορευταὶ ἐμελέτων τὰς ᾠδὰς, καὶ οὕτως ἀπήεσαν; ἀπὸ οὖν τοῦ παρακολουθοῦντος τοῖς ὕμνοις τοῦτό φησιν, ἀντὶ τοῦ ὑμνῶν. ὅτι μετὰ χορείας ἐλέγοντο οἱ ὕμνοι.

8. Ἐν Κέῳ ἀμφιρύτῳ σὺν ποντίοις ἀνδράσι] τοῖς κατὰ τὴν Κέω φησί. ποντίους δὲ αὐτοὺς ἔφη, ὡς νησιώτας. τὸ δὲ ἑξῆς. καὶ τὸν ἄτμητον τὰς κόμας Ἀπόλλωνα ὑμνῶν ἐν τῇ Κέῳ σὺν τοῖς νησιώταις ἀνδράσι, καὶ τὴν προβεβλημένην, καὶ ὑπὸ θαλάσσης περιοριζομένην τοῦ Ἰσθμοῦ ἐξοχήν. ἵν' ᾖ ὅλον, ὅτι ὑμνήσω καὶ τὴν Κῶ, καὶ σὲ ὦ Δῆλε, καὶ τὸν Ἰσθμόν. καὶ ὕστερον σοὶ πάλιν τὸν ἐπινίκιον ἀποδώσω.

11. Στεφάνους ἓξ] καταχρηστικώτερον ἀπὸ τῶν πλειόνων. Ἄλλως. ἤτοι ἀριθμητικῶς ἓξ, ἢ καταχρηστικώτερον ἐπὶ πολλῶν.

Ἐπεὶ στεφάνους ἓξ ὤπασε Κάδμου στρατῷ] διαπορεῖται, τίς ἐνεχείρισε τῷ Κάδμου στρατῷ, τουτέστι ταῖς Θήβαις τοὺς στεφάνους. ἔνιοι μὲν οὖν τὸν Ἰσθμὸν ἀκούουσιν. ὡς ἓξ νενικηκότων τῶν Θηβαίων τὰ Ἴσθμια. ἔνιοι δὲ, αὐτὸν Ἡρόδοτον. τοῦτον γὰρ ἑξάκις Ἴσθμια νενικηκέναι Θηβαῖον ὄντα. τούτων δὲ οὐδέτερον ἐν ταῖς Ἰσθμιακαῖς ἀναγραφαῖς ὡμολόγηται, δι' ἣν αἰτίαν οἱ Ἀριστάρχειοι ψιλοῦντες, καὶ ἐπὶ τοῦ νικηφόρου ἐκλαμβάνονται τὸν λόγον. περισσὴν εἶναι λέγοντες τὴν ἐξ πρόθεσιν, ποιητικῇ συνηθείᾳ. τὸ γὰρ ὅλον εἶναι· ἐπεὶ ὤπασεν, ὅ ἐστι περιεποίησεν. ἄλλως τε, οὐκ ἀναγκαῖον ἀριθμὸν κεῖσθαι. πολλῷ γὰρ μᾶλλον κυδαίνεσθαι τὸν νενικηκότα. Ἀριστόδημος δὲ ὁ Ἀλεξανδρεὺς δασύνων, καὶ διαιρῶν, τὸ μὲν ἓξ ἐπὶ τοῦ Ἡροδότου ἀκούει. τὸ δὲ ὤπασεν, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος. προστάτης γὰρ τῶν ἀγώνων ὁ θεός. ἐξ οὗ προνοίᾳ, φησὶ, τοῦ θεοῦ νενικηκέναι τὸν Ἡρόδοτον, οὐκ Ἰσθμιακοὺς ἀγῶνας, ἀλλὰ συμμίκτους, οὓς καὶ αὐτὸν ἐπιλέγειν Πίνδαρον. ἐν μὲν Θήβαις, Ἰόλεια, ἢ Ἡράκλεια. ἐν δὲ Ὀρχομενῷ, Μινύεια. ἐν δὲ Εὐβοίᾳ, Βασίλεια. ἐν δὲ Θεσσαλίᾳ, Πρωτεσίλεια. καὶ ἐν Ἰσθμῷ νῦν. καὶ ἄλλους δὲ περιχωρίους, οὓς διὰ μακρῶν παρῆλθεν ὁ Πίνδαρος.

13. Ἐν ᾇ] ἐν ᾗ, τῇ Θήβῃ, καιριωτάτην ἑαυτῷ τῶν πατρίων εἰσβολὴν παρέσχετο.

15. Θρασεῖαι] συλληπτικὸς ὁ τρόπος. εἷς γὰρ ἦν ὁ Γηρυόνου κύων. Ἡσίοδος εἶπεν· "Ὄρθον μὲν πρῶτον." εἰς τὸ αὐτό. ἄκος τῷ Πινδάρῳ, πρὸς τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον, καὶ τὰς ἱστορίας βιάζεσθαι. ἑνὸς γὰρ ὄντος τοῦ Γηρυόνου κυνὸς, ὥς γε καὶ Ἡσίοδος μαρτυρεῖ· "Ὄρθον τε κτείνας, καὶ βουκόλον Εὐρυτίωνα" (Θ'. 293). ὥστε τῷ πληθυντικῷ καταχρησάμενος, κύνες φησί. καὶ μή ποτε ἀνάξιον Ἡρακλέους ἡγήσατο πρὸς

ἆθλον καὶ κατόρθωμα τοῦ ἥρωος, ἀντιπαρατάξαι τὸν κύνα.

17. Ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύχων] ἀλλ' ἐγὼ τῷ Ἡροδότῳ κατασκευάζων τὸν μὲν ὕμνον, ὅτι τεθρίππῳ αὐτὸς ἀγωνισάμενος δι' ἑαυτοῦ ἐνίκησε. τὸ δὲ, ὅτι καὶ ἱπποτρόφησεν, αὐτὸν βούλομαι ἐφαρμόσαι, ἢ Κάστορος, ἢ Ἰολάου ὕμνῳ. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι τὸν Ἡρόδοτον ἱπποτροφήσαντα, καὶ δι' ἑαυτοῦ ἀγωνισάμενον, καὶ νενικηκότα, ὁμοίως Κάστορι καὶ Ἰολάῳ ἁρμόσαιμι. διὰ τούτων δὲ συνίστησιν, ὅτι αὐτὸς ἡνιόχησεν ὁ Ἡρόδοτος κατὰ τὸν ἀγῶνα. ὁ δὲ λόγος, ἐγὼ δὲ τὸ μέλος τῷ Ἡροδότῳ τεύχων, τὸ μέν τι, καθόσον ἐνίκησε, τὸ δέ τι, καθὸ αὐτὸς ἱπποτρόφησε. τὸ μὲν ἅρματι, τεθρίππῳ, ὡς ἱπποτροφήσαντα, καὶ ἐλάσαντα.

19. Ἀνίατ' ἀλλοτρίαις οὐ χερσὶ νωμάσαντ' ἐθέλω] ἐλλείπει, διὰ τὸ νωμᾶσθαι.

21. Ἢ Καστορείῳ] ἢ Κάστορος ἱππικοῦ ὄντος.

Ἢ Ἰολάου] Ἰόλαος δὲ ἦν Ἡρακλέους ἡνίοχος. ἀλλ' * εὑρήματα Πινδάρου ἐν Ὑπορχήμασιν. ὡς καὶ εὕρημα Κάστορος, ὡς αὐτὸς λέγει.

23. Κεῖνοι γὰρ] εἰ καὶ μὴ ἡ ἱστορία συγχωρεῖ, ἀλλ' οὖν γε αὐτὸς σχηματίζει τὸν λόγον. ὅταν γὰρ λέγῃ, κεῖνοι γὰρ ἡρώων διφρηλάται, τὴν αἰτίαν αὐτὸς ἐπιφέρει. ἐπεὶ οὗτοι οἱ ἥρωες διέπρεψαν ἐπὶ ἱππικῇ, αὐτοὶ ἡνιοχοῦντες. ἰδίως δὲ ὁ λόγος κατὰ τοῦ Ἰολάου εὑρεθήσεται τοῦ Ἡρακλέος ἡνιόχου· κατὰ δὲ τοῦ Κάστορος, οὐκέτι. ἀλλὰ τὸ χωρὶς συμβεβηκὸς τῷ Κάστορι καὶ Ἰολάῳ, κατ' ἀμφοτέρων κοινῶς εἴρηκε. Λακεδαιμόνιος μὲν γὰρ ὁ Κάστωρ. Θηβαῖος δὲ ὁ Ἰόλαος. καλλίων δέ ἐστιν αὕτη ἡ ἐκδοχὴ, ἵνα ἐπαμφοτερίζοντα τὸν λόγον νοήσωμεν. ἐκεῖνοι γὰρ, Κάστωρ τε καὶ Ἰόλαος, ὑπὲρ πάντας ἥρωας ἄριστοι γεγόνασιν.

26. Ἔν τ' ἀέθλοισι] κατὰ τὸ ἐναντίον ἀπέδωκεν. οὐδεὶς γὰρ ἐν ἄθλοις ἀγώνων τυγχάνει, ἢ ἐν ἀγῶσι τῶν ἄθλων. ἀρχαιοπρεπὴς οὖν καὶ ποιητικώτατος ὁ λόγος. ὥστε κατὰ τὸ Ὁμηρικὸν δῆλον· (Il. δ'. 545) " ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη." ἔστι γὰρ, πελεμιχθεὶς ἀνεχώρησεν. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι πλείστων ἔψαυσαν ἄθλων. καὶ τοῖς τρίποσι καὶ ταῖς χρυσαῖς φιάλαις, ἃ ἦν ἔπαθλα τῶν ἀγώνων, τὸν ἑαυτῶν ἐκόσμησαν οἶκον, τῶν τῆς νίκης στεφάνων μεταλαβόντες.

30. Λάμπει δὲ σαφὴς ἀρετὰ] σαφῶς, ἐπιῤῥηματικῶς. τὸ δὲ ἑξῆς· λάμπει δὲ σαφῶς ἡ ἀρετὴ, ἔν τε γυμνικοῖς σταδίοις, καὶ ἐν τοῖς τῶν ὁπλιτῶν δρόμοις, ὡς πᾶν ἀγώνισμα τούτων ἀγωνισαμένων. ἐπισυλληπτικῷ δὲ κέχρηται τῷ σχήματι. ἐν γὰρ τῷ ἐπὶ Πελίᾳ ἀγῶνι ὁ Ἰόλαος τὸν ὁπλίτην νικᾷ. ἓν κοινὸν ἐπ' ἀμφοτέρων ἔθηκεν. ὁ δὲ Κάστωρ τὰ δευτερεῖα ἔλαβε, δισκεύων καὶ ἀκοντίζων. καὶ τοῦτο κοινὸν ἔταξε. τὸ δὲ οἷα, θαυμαστικῶς. ὁποῖα γὰρ ἦσαν ἀκοντίζοντες τὰ δόρατα. καὶ λιθίνοις ὁπότε δίσκοις ἵεν. ἃ ἀποτομάδας καλοῦσι. παρόσον οἱ ἀρχαῖοι τοῖς νικῶσιν ἀκοντίῳ τοσοῦτον ἀπετέμνοντο τῆς γῆς ἔπαθλον, ὅσον ὁ νικηφόρος ἠδύνατο βαλεῖν.

35. Οὐ γὰρ ἦν πένταθλον] οὐκ ἦν φησι τότε ὁ πένταθλος ἀγὼν τὸ ἐκ πέντε ἀγωνισμάτων συνεστηκὸς ἄθλημα. κατ' ἰδίαν δὲ ἑκάστῳ τέλος ὑφειστήκει. τέλος δὲ λέγει, τὸ νικηφορῆσαι. ἢ τὸν ἐφ' ἑκάστῳ τιθέμενον στέφανον.—Ἄλλως. οὔπω γὰρ ἦν ἐπὶ Κάστορος καὶ Ἰολάου τὸ πένταθλον. ὅπερ ἦν ἅλμα, δίσκος, ἀκόντιον, δρόμος καὶ πάλη. ἀλλὰ διαλελυμένος ἐφ' ἑκάστῳ ἀγωνίσματι καὶ ὁ στέφανος ἦν.

36. Ἔργματι κεῖτο τέλος] καὶ Ὅμηρος· (Odyss. Θ'. 190.) " Βόμβησε δὲ λίθος, " κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ." τὸ (discus, 34.) δὲ κεῖτο τέλος, ἀντὶ τοῦ ἦν ἰδιάζων καὶ ὁ στέφανος.

Τῶν ἀθρόοις] ὧν τινων στεφάνοις πλείστοις ἀναδησάμενοι βλαστήμασι τὰς κεφαλὰς, ἔνδοξοι ὤφθησαν κατὰ τὰς Θήβας καὶ Λακεδαίμονα. πάλιν δὲ πρὸς αὐτὸ συγκέχρουκε τὸ ἑκατέρῳ συμβεβηκός· εἰπὼν, αὐτοὺς φανῆναι νενικηκότας πέλας τῆς Δίρκης, καὶ τοῦ Εὐρώτα. Ἰόλαος μὲν γὰρ παρὰ τῇ Δίρκῃ. ἔστι δὲ αὕτη, Θηβῶν. Κάστωρ δὲ παρὰ Εὐρώτᾳ. οὗτος γὰρ Λακεδαιμόνιος ποταμός.

38. Ῥεέθροισί τε] πρὸς τὸν Εὐρώτα, τὸ ῥεέθροις ἀκουστέον. ἔδει δὲ ἕκαστον οἰκείως ἐπὶ τῶν ἰδίων χωρίων ἀκοῦσαι.

40. Ἰφικλέος μὲν παῖς] τὸ ἑξῆς· ὁ μὲν τοῦ Ἰφικλέος παῖς Ἰόλαος, πολίτης ὢν Θηβαίοις ὁ δὲ τοῦ Τυνδάρεω Κάστωρ, ἐν τοῖς Ἕλλησι τὴν ἐπίδοξον καὶ ὑψηλοτάτην οἰκῶν Λακεδαίμονα. ἀπὸ κοινοῦ, τὸ ἐπίδοξοι ὤφθησαν.

41. Σπαρτῶν γένει] οἱ γὰρ ὑπὸ Σπαρτῶν ὑπολειφθέντες, οἰκισταὶ τῶν Θηβαίων γεγόνασιν, Ὑπερήνωρ, Χθόνιος, Πέλωρος, Οὐδαῖος, Ἐχῖος.

43. Ὑψίπεδον Θεράπνας οἰκέων ἕδος] Θεράπνης, τῆς Λακεδαίμονος. Θεράπνα γὰρ, κώμη αὐτόθι. τὸ δὲ ὑψίπεδον ἕδος, δοκεῖ ἐναντίως εἰρῆσθαι τῷ Ὁμηρικῷ. φησὶ γάρ· (Odyss. δ'. 1.) " Οἳ δ' ἷξον κοίλην " Λακεδαίμονα κητώεσσαν." ἀλλ' ἀπολυσόμεθα οὕτως. ὑψίπεδος, ἡ Λακεδαίμων, καθ' ἑαυτήν. κοίλη δὲ, ὡς πρὸς τὰς πλησίον πόλεις. ἢ ὑψίπεδον αὐτήν φησι, διὰ τὰς τῶν οἰκούντων ἀρετάς τε καὶ εὐδοξίας.

* f. ἄλλα, et περὶ τοῦ Κάστορος.

Ἄλλως. τουτέστι Σπαρτιάτης ὤν. ἡ γὰρ Θεράπνη τῆς Σπάρτης. Ἀχαιοὺς δὲ εἴρηκε, τοὺς Σπαρτιάτας, ἐπειδὴ πρότερον οἱ Ἀχαιοὶ τὴν Σπάρτην ᾤκουν. αὖθις δὲ τῶν Ἡρακλειδῶν μετὰ Δωριέων ἀφικομένων, Δωριεῖς προσωνομάσθησαν. ἰστέον, ὅτι τῆς Λακωνικῆς ἐν Θεράπναις τὸ ἱερόν ἐστι τῶν Διοσκούρων.

44. Χαίρετ'. ἐγὼ δὲ] ὁ λόγος παρὰ τοῦ Πινδάρου, πρὸς τοὺς ἥρωας. τὸ δὲ ἑξῆς· ἐλήκοιτι, ὦ ἥρωες, ἐγὼ δὲ τῷ Ποσειδῶνι καὶ τῇ Ἰσθμῷ τῇ θείᾳ, καὶ τῷ Ὀγχηστῷ, τὸν ὕμνον ἐπιμελῶς παρέχων ἐν ταῖς τιμαῖς καὶ τοῖς κατορθώμασι τοῦ νικηφόρου ὑμνήσω τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀσωποδώρου τὴν εὐδαιμονίαν. Ὀγχηστὸς δὲ, τῆς Βοιωτίας χωρίον πάραλον ἀνιερωμένον Ποσειδῶνι. ὡς καὶ Ὅμηρος μαρτυρεῖ· (Iliad. β'. 506.) "Ὀγχηστόν θ' ἱερὸν Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλ- "σος." ἀϊόνεσσι δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ παράκειται τῇ Ὀγχηστῷ πόλει τῆς Βοιωτίας ἡ Κωπαῒς λίμνη.

47. Περιστέλλων ἀοιδὰν] θεραπεύων τὸν ὕμνον· τουτέστιν, ἐπιμελείας καὶ σπουδῆς ἀξιῶν.

51. Ὀρχομενοῖό τε πατρῴαν ἄρουραν] προείρηται, ὅτι ὁ τοιοῦτος μὲν, Θηβαῖος, ὁ δὲ πατὴρ, Ὀρχομένιος. ἢ οἱ μὲν τοῦ πατρὸς γονεῖς, Ὀρχομένιοι, ὁ δὲ πατὴρ Θηβαῖος, διὰ τὸ ἐκεῖ γεννηθῆναι. καὶ Ὀρχομένιος, διὰ τὸ οἷον ὑπὸ μητρὸς δεχθῆναι ἐκπεσόντα. ἡ γὰρ μήτηρ Ὀρχομενία· ὁ δὲ πατὴρ, Θηβαῖος. ἢ κατά τινας, ὅτι Θηβῶν μέν ἐστιν Ὀρχομενὸς ἡ πόλις. ἐγκωμίου τρόπῳ δὲ, Θηβαῖον γράφει.

52. Ἅ νιν ἐρειδόμενον] φυγαδευθεὶς γὰρ ὁ Ἀσωπόδωρος Θήβηθεν, ἐν Ὀρχομενῷ ἐπολιτογραφήθη. Ἄλλως. ναυαγήσας ὁ Ἀσωπόδωρος, ἐν Ὀρχομενῷ ἐξεῤῥίφη.

Ἅ νιν ἐρειδόμενον] ἥ τις ἡ Ὀρχομενὸς αὐτὸν, ἐπὶ ταύτῃ γὰρ ὁ λόγος, βαρυνόμενον ἐπὶ* τῆς ναυαγίας ἐδέξατο. ἀλληγορεῖται δὲ, τὴν ἔκπτωσιν θαλάσσῃ καὶ χειμῶνι παραβάλλων. ἀμφίβολον δὲ, φησιν ὁ Δίδυμός, ἐστι, πότερον τὸν Ἡρόδοτον, ἢ τὸν Ἀσωπόδωρον λέγει. δύναται γὰρ ἐπ' ἀμφοτέρων ἀκούεσθαι συντυχίᾳ. καὶ Ἀλκαῖος τὴν δυστυχίαν, χειμῶνα καὶ τρικυμίαν λέγει· (f. ἐπὶ) τῇ φυγῇ. κοινὸν γὰρ ἡ συντυχία.

56. Ὁ πονήσας δὲ νόῳ] ὁ Χρύσιππος ἐμφαίνειν φησὶν, ὡς καὶ πρότερον μὲν συνετῶς ἐγχωρήσαντα, ὡς μὴ κινδυνεύσῃ, καὶ κατὰ τὴν κάθοδον ἠσφαλισμένον τὰ καθ' ἑαυτόν· τοῦτο οὖν φησιν· ὁ παθὼν καὶ τῷ νῷ προμαθὴς γίνεται. Ἀλκμάν· "Πεῖρά τοι, "μαθήσιος ἀρχά." καὶ Ὅμηρος· (Il. ρ'. 32.) "Παγὼν δέ τε νήπιος ἔγνω." (Hesiod. Ἔργ. 218.)

58. Εἰ δ' ἀρετὰ] ὅτι ἀρεταὶ κατάκειται, εἴρηκεν ἐπιζεύξας πληθυντικῷ ἑνικὸν ῥῆμα, τὸ, κατάκειται. καὶ ὅτι ὀργὰν, τὸ ἦθος λέγει.

Εἰ δ' ἀρετὰ κατάκειται] Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ῑ γράφει, καὶ περισπᾷ. καὶ Ἀττικὴν δέχεται τὴν σύνταξιν. ἵν' ᾖ ὁ λόγος· εἰ τῇ ἀρετῇ κατὰ τρόπον†, ἔν τε τῷ πονεῖν αὐτὸν τῷ ἰδίῳ σώματι καὶ τῷ δαπανᾷν, τῷ μὲν δαπανᾷν, καθόσον ἱπποτρόφησε, τῷ δὲ πονεῖν, καθόσον ἡνιόχει. χρὴ τοῖς εὑροῦσι τὴν τοιαύτην ἀρετὴν, τὸν ἀγήνορα κόσμον μὴ φθονεραῖσι γνώμαις φέρειν. τουτέστι τὸ σεμνὸν αὐτῶν καύχημα μὴ φθονερῶς φέρειν, ἀλλ' ἐπαινεῖν. ἔνιοι δὲ, οὕτως· εἰ οὖν ἐν ἀρετῇ κεῖται καὶ δαπανῶν καὶ πονῶν, δεῖ τὴν τοιαύτην τοῖς εὑροῦσιν ἀρετὴν μὴ φθονεῖν, μηδὲ βασκάνους ἐπιφέρειν λόγους. ἔσται δὲ ἄκυρον τὸ μεῖν.

60. Χρή μιν εὑρόντεσσι] καὶ ταῦτα περὶ Ἡροδότου τοῦ λόγου ὄντος, καὶ ἐπαναλαμβάνοντος τοῦ Πινδάρου τὴν ἀρετὴν τοῦ Ἡροδότου. ἔνιοι δὲ πληθυντικῶς ἀναγινώσκουσιν· εἰ δὲ ἀρεταὶ κατάκειται, κατὰ τὴν Πινδάρου συνήθειαν· ἵν' ᾖ, εἰ αἱ ἀρεταὶ κατάκεινται. ὃ καὶ μᾶλλον. βέλτιον δὲ φησιν ὁ Δίδυμος τό· εὑρόντεσσι τὸν ἀγάνορα κόμπον, τουτέστι τὸν ὕμνον εἰς τοὺς δαπάνῃ καὶ ἔργῳ κεκτημένους τὴν ἀρετὴν, μὴ φθονεῖν. ὥστε καὶ τὸν Πίνδαρον μὴ δεῖν φθονεῖσθαι διὰ τοὺς εἰς τὸν Ἡρόδοτον ἐπαίνους. λέγοι δ' ἂν ἀγάνορα κόμπον, τὸν ἐκ τῶν ἀγαθῶν ἔπαινον, τὸν ἐκ τῶν ποιημάτων. τοῦτο δὲ σαφὲς ἐκ τοῦ ἐπιφερομένου.

61. Ἐπεὶ κοῦφα δόσις ἀνδρὶ σοφῷ] σοφὸν δ' ἂν εἴη λέγων καὶ τὸν τοὺς ἀγαθοὺς ἐπαινοῦντα. τῷ γὰρ σοφῷ κούφη ἐστὶ δόσις, φησὶν, ἀντὶ παντοίων μόχθων, ἐπαινέσαντα τὸ κοινῇ νομιζόμενον καλὸν ἀνορθῶσαι. Ἄλλως. κοῦφα δόσις ἀνδρὶ σοφῷ. ἐπεὶ τῷ σοφῷ ἀνδρὶ ῥᾳδία φησὶ καὶ ἀνεπαχθής ἐστιν ἡ τῶν λόγων δόσις. κοινὸν δὲ καλὸν τὸν ἔπαινόν φησιν, ἐπιδιατείνει γὰρ εἰς τοὺς ἐκτός. κόσμος γάρ ἐστι καὶ τῶν ἄλλων πολιτῶν, τὸ περὶ ἕνα γινόμενον ἐγκώμιον.

67. Μηλοβότᾳ τ', ἀρότᾳ τ', ὀρνιχολόχῳ τε] τῷ τὰ μῆλα νέμοντι, τῷ ποιμένι, καὶ τῷ τὴν γῆν ἀροῦντι, καὶ τῷ τὰς ὄρνις θηρεύοντι, καὶ ὃν πόντος τρέφει. Χρύσιππος, τὸν ἔμπορον. Δίδυμος δὲ τὸν ἁλιέα φησί.

69. Γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων λιμὸν] πᾶς γὰρ τὸν λιμὸν ἀποθεραπεύων, φησὶν, ἐπίκειται τοῖς ἔργοις καὶ κάμνει. αἰανῆ δὲ, οἱ μὲν τὴν χαλεπὴν, παρὰ τὸ αἶ, αἶ. οἱ δὲ τὸν διηνεκῆ λιμὸν, παρὰ τὸ αἰέν. τὸ δὲ τέταται, ἀντὶ τοῦ σπεύδει.

71. Ὃς δ' ἀμφ' ἀέθλοις] ὅστις δὲ ἂν τῶν.

* ἀπὸ Valken. ad Ammon. p. 159. † Laborat Schol.

ἀνθρώπων ἐν ἀγῶνι καὶ πολέμοις ἀνέληται δόξαν ἀνθηρὰν ἐγκωμιασθεὶς, μισθὸν ὑψηλὸν καὶ ἐπίδοξον δέχεται παρὰ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ξένων τῆς γλώσσης τὴν εὐφημίαν. γλώσσης γὰρ ἄωτόν φησι τὸ ἐγκώμιον.

76. Ἄμμι δ' ἔοικε Κρόνου σεισίχθον' υἱὸν] Χρύσιππος, παρείληφε, φησὶ, τὸν Ποσειδῶνα, διὰ τὴν γειτνίασιν τοῦ Ὀγχηστοῦ. καθὼς συμβέβηκεν ἱπποδρομίου Ποσειδῶνος ἱερὸν ἐν Θήβαις εἶναι. ὁ δὲ νοῦς· ἡμῖν δὲ προσήκει, ἀμειβομένοις τὸν ἱππικώτατον Κρόνου παῖδα Ποσειδῶνα, εὐεργέτην ὄντα τῶν ἁρμάτων, ἀνυμνῆσαι· ἀντιδιδόντας τῷ θεῷ τὸν ὕμνον, ἀντὶ τῶν εἰς τὸν νικηφόρον εὐεργεσιῶν. ἐντεῦθεν δὲ λεληθότως, καταλέγει τὰς ἐξ αὐτοῦ νίκας.

77. Γείτον' ἀμειβομένοις] γείτονα, τὸν Θηβαῖον, ὡς πρὸς τὸν Ὀγχηστόν· καὶ γὰρ αὕτη τῆς Βοιωτίας.

79. Καὶ σέθεν] κατὰ σύλληψιν Ἀμφιτρύωνος ἔφη παῖδας, τόν τε Ἡρακλέα, καὶ τὸν Ἰόλαον, ὃς ἦν Ἰφικλέους τοῦ Ἀμφιτρύωνος υἱός. Ἰολάεια δὲ ἐν Θήβαις ἀγὼν καὶ Ἡράκλεια. Μινύα δὲ μυχὸν, τὸν Ὀρχομενὸν εἶπεν. οὗτος γὰρ λέγεται, καὶ Ὀρχομενὸς Μινύειος. ταύτῃ γὰρ ἐνῴκησεν ὁ Μινύας. τοῦτον δὲ τὸν Μινύαν οἱ μὲν Ὀρχομενοῦ γενεαλογοῦσι. ὡς Φερεκύδης. ἔνιοι δὲ ἔμπαλιν τὸν Ὀρχομενὸν, Μινυοῦ. ἔνιοι δὲ ἀμφοτέρους Ἐτεοκλέους γενεαλογοῦσι. Διονύσιος δὲ τὸν Μινύαν Ἄρεος ἀναγράφει. Ἀριστόδημος δὲ Ἀλεοῦ τὸν Μινύαν. καὶ τοὺς Ἀργοναύτας δὲ Μινύας ἐντεῦθεν γράφει προσηγορεῦσθαι.

81. Καὶ τὸ Δάματρος] ὅτι ἐν Ἐλευσῖνι Δήμητρός ἐστιν ἀγὼν, καὶ στέφανος ἦν κριθαί. ἀπὸ κοινοῦ γὰρ, (f. ἐπὶ) πάντων τῶν ἀγώνων, τὸ προσειπεῖν ἀκουστέον, ἵνα ἔχῃ οὕτω· προσήκει προσειπεῖν, καὶ τῆς Δήμητρος τὸ ἱερὸν ἄλσος τὴν Ἐλευσῖνα καὶ τὴν Εὔβοιαν, καθ' ἣν νικηφόρος ἐνίκησεν. Ἄλλως. ἐν τοῖς δρόμοις τούτοις καὶ ἀγωνίσμασι, προσῆκον ἡμῖν ἐστιν, ἀνυμνῆσαι Ἐλευσῖνα καὶ Εὔβοιαν. τὸ δὲ γναμπτοῖς δρόμοις, πρὸς πάντα ληπτέον τὰ λεγόμενα. καὶ γὰρ τὸν Ποσειδῶνά φησι καὶ τοὺς ἄλλους, Εὔβοιάν τε, καὶ Ἐλευσῖνα, διὰ τοὺς δρόμους, καὶ τοὺς ἐν αὐταῖς ἀγῶνας, καθ' οὓς ἐνίκησεν ὁ ἐγκωμιαζόμενος.

83. Πρωτεσίλα, τὸ τεὸν δ' ἀνδρῶν Ἀχαιῶν] τὸ ἑξῆς, καὶ τὸ σὸν δὲ τέμενος, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ ἐν Φυλάκῃ, συγκαταριθμοῦμαι ταῖς τοῦ Ἡροδότου νίκαις. ἔστι δὲ Πρωτεσιλάου τέμενος ἐν Φυλάκῃ. τέμενος δὲ λέγεται, οὐ μόνον τὸ ἱερὸν, καὶ ὁ ναὸς, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀφωρισμένη χώρα. Ὅμηρος· (Iliad. ζ'. 194.)

Καὶ μέν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον.

αὐτῷ δὲ τῷ Πρωτεσιλάῳ κατὰ τὴν Φυλάκην ἐπιτάφιος ἀγὼν, καθ' ὃν ὁ νικηφόρος ἐνίκησε.

85. Πάντα δ' ἐξειπεῖν] πάντα γὰρ διεξελθεῖν, φησιν, ὅσα ὁ τῶν ἀγώνων προστάτης Ἑρμῆς τῷ Ἡροδότῳ ἐχαρίσατο στέμματα ἵπποις ἀγωνιζομένοις, βραχὺς ὢν ὁ λόγος, ἐξασθενεῖ εἰπεῖν. ἤτοι ὅτι, πρὸς τὸν διδόμενον μισθὸν, καὶ τὰς ᾠδὰς ἐξέτεινεν· ἵν' ᾖ οὕτω, πάντα αὐτοῦ τὰ ἀγωνίσματα εἰπεῖν, βραχὺν μισθὸν ἔχων ὁ ὕμνος, οὐ συγχωρεῖ μοι. ἢ ὅτι ἡ συμμετρία τῶν εἰρημένων λόγων ἀφαιρεῖται τὴν ἔκτασιν καὶ τὸ μῆκος. Ἀριστόδημος δὲ καὶ τοῦτο λαμβάνων πρὸς τὸ, μόνων τῶν ἐπισήμων αὐτὸν μνημονεύειν, τοὺς δὲ λοιποὺς παρῳδευκέναι, βραχύ φησι μέτρον εἰρηκέναι τοῦ ὕμνου, διὰ τὸ τὰς ἐκδόσεις τῶν ἐπινικίων πρὸς ἀριθμὸν εἰπεῖν, καὶ τριάδων ἔχειν τοὺς μισθούς. παρὸ καὶ ἑαυτοῦ ἐπιλαμβάνεται.

88. Ἦ μὰν πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον] διὰ τούτων ἔνιοί φασιν ὑπαινίττεσθαι τὸ περὶ τὴν Νεμέαν αὐτῷ συμβεβηκὸς ἐλάττωμα, ὡς νικηθέντος αὐτοῦ τὸν ἀγῶνα. περὶ γὰρ τῶν ἄλλων εὐχόμενος αὐτῷ νίκην ἀγώνων, τοῦτον ἡσύχασε. παρὸ σεσιγηκέναι τὴν ἧτταν. ἡσυχασθεῖσι γὰρ ἐνίοτε τοῖς φαύλοις ὑπομεῖναι χάριν, ἤπερ λεχθεῖσιν. ἔνιοι δὲ λέγεσθαι ταῦτα ὡς εἰς τὴν χάριν τοῦ ἐγκωμιαζομένου· δύνασθαι μὲν αὐτὸ (f. αὐτὸν) ἐκτείνειν τὸ ἐγκώμιον καταλέγοντα τῆς νίκης. ἐπεὶ δὲ ἀνάξιοι ἦσαν νοῆσαι· παρὸ καὶ γνωμικῶς ἐπιλέγειν· τὸ σιωπηθὲν καλῶς, μείζονα παρέχει τῷ ἐγκωμιαζομένῳ χάριν. Ἄλλως. καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ σεσιωπημένον μείζονα τὴν εὔκλειαν φέρει. φησὶ δὲ τοῦτο, ὡς καὶ ἀδυνάτως ἔχων λόγῳ τὰ τοῦ νικηφόρου ἑρμηνεῦσαι κατορθώματα.

90. Εἴη μιν] εὔχεται, ὥσπερ ἐν τοῖς προειρημένοις ἀγῶσιν ἐπέτυχεν, οὕτω καὶ Πύθια, καὶ Ὀλύμπια· καὶ τυχεῖν αὐτὸν τῶν Μουσῶν ὕμνων. ὁ δὲ νοῦς· εἴη δὲ αὐτὸν, εὐφώνων Μουσῶν τοῖς ἐγκωμίοις μέλεσιν ἐπίδοξον γεγονότα, καὶ ἐκ τῆς Πυθίας, καὶ ἐκ τῆς Ὀλυμπίας, τοῖς ἐξαιρέτοις καὶ πρέπουσι τοῦ Ἀλφειοῦ στεφάνοις πληρῶσαι τὴν χεῖρα. ἔρνος δὲ Ἀλφειοῦ, τὴν ἐλαίαν λέγει, ἀφ' ἧς ὁ στέφανος τοῖς Ὀλυμπιονίκαις, τιμὴν καὶ δόξαν ταῖς ἑπταπύλοις Θήβαις ἀπεργαζόμενον. ῥητῶς οὖν ἐπὶ τούτοις ἐπισφραγίζεται, ὅτι Θηβαῖος ἦν ὁ Ἡρόδοτος. Ἄλλως. ἔρνεσι φράξαι φησὶ χεῖρα, ἀντὶ τοῦ στεφανωθῆναι. ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος· οἷον, τοὺς στεφάνους κατέχειν.

96. Εἰ δέ τις ἔνδον νέμει πλοῦτον] εἰ δέ τις τῶν ἀνθρώπων ἔνδον ἀποταμιευσάμενος ἄδοξον πλοῦτον, τοῖς δ' εὐδοξίαν ἀναλίσκουσιν ἐπεμβαίνων καταγελᾷ, οὐ διαλογίζεται τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἄδοξον ἅδῃ περιστέλλων

καὶ πέμπων. ἤτοι, οὐ διανοεῖται τῷ ἄδη τηρῶν τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἄνευ δόξης. οἷον, οὐ νοεῖ, ὅτι ἄνευ δόξης τελευτήσει. Χρύσιππος δὲ γράφει, ἀλαοῖσιν. ἐξ οὗ σημαίνει τυφλοῖσιν· ἐπειδὴ ὁ πλοῦτος τυφλός.

Carmen II.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ δευτέρου τῶν Ἰσθμίων εἴδους.

Τῆς δευτέρας ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων η΄. Τὸ α΄ προσοδιακὸν καταληκτικόν. Τὸ β΄ ἑφθημιμερὶς τροχαϊκὸν Εὐριπίδειον. Τὸ γ΄ τὸ αὐτὸ Εὐριπίδειον. Τὸ δ΄ Πινδαρικὸν ἐκ Σαπφικοῦ. Τὸ ε΄ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ϛ΄ τρίμετρον δακτυλικὸν ἀκατάληκτον. Τὸ ζ΄ ἐγκωμιολογικόν. Τὸ η΄ Στησιχόρειον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὴ κώλων ἑπτά. Τὸ α΄ πενθημιμερὶς δακτυλικόν. Τὸ β΄ Πινδαρικόν. Τὸ γ΄ Πραξίλλειον. Τὸ δ΄ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ε΄ τρίμετρον τροχαϊκὸν εἰς ἴαμβον. Τὸ ϛ΄ Πινδαρικὸν ἐκ Σαπφικοῦ. Τὸ ζ΄ τροχαϊκὸν δίμετρον.

Ξενοκράτει Ἀκραγαντίνῳ.] Οὗτος ὁ ἐπινίκιος γέγραπται μὲν εἰς Ξενοκράτην Ἀκραγαντῖνον. πέμπεται δὲ Θρασυβούλῳ, διά τινος Νικασίππου. ὥς τε εἶναι ἀποστολικὸν αὐτόν. τὸν δὲ Ξενοκράτην τοῦτον, οἱ μὲν προυπομνηματισάμενοι, Θήρωνος ἀδελφὸν εἶναί φασιν. ὁ δὲ Ἀρτέμων σφόδρα τὰ περὶ τοὺς Σικελιώτας πεπολυπραγμονηκὼς, αὐτὸν μόνον συγγενῆ φησιν εἶναι Θήρωνος. οὗτος δὲ ὁ Ξενοκράτης, οὐ μόνον Ἴσθμια νενίκηκεν ἵπποις, ἀλλὰ καὶ Πύθια, τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Πυθιάδα, ὡς Ἀριστοτέλης ἀναγράφει. καὶ Σιμωνίδης δὲ ἐπαινῶν αὐτὸν, ἀμφοτέρας αὐτοῦ τὰς νίκας κατατάσσει. Θρασύβουλοι δὲ, Σικελιῶται, διττοί. ὁ μὲν Δεινομένους νεώτατος ἀδελφὸς τῶν περὶ Ἱέρωνα καὶ Γέλωνα· ὁ δὲ, τῆς γυναικὸς τοῦ Ἱέρωνος ἀδελφὸς, οὗ νῦν μνημονεύει Πίνδαρος. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ἀδελφὸν ὑπείληφε τοῦ Ξενοκράτους τὸν Θρασύβουλον. ἔνιοι δὲ υἱὸν Ξενοκράτους. ὁ δὲ Ἀσκληπιάδης, κατὰ εἰσβολὴν λέγων ἐπὶ τετελευτηκότι τῷ Ξενοκράτει τοὺς λόγους εἶναι, ἐκ τοῦ πολλοῦ ἐν τῇ ᾠδῇ ἐπὶ παρῳχημένου χρόνου λέγεσθαι, λεχθησόμενα ἂν ἐπὶ τοῦ παρόντος, εἴπερ παρῆν ἔτι. Καλλίστρατος δέ φησι τὸν Πίνδαρον μὴ τυχόντα κατ' ἀξίαν μισθοῦ, διά τινα μικρολογίαν τοῦ Ξενοκράτους, προσδιαλέγεσθαι Θρασυβούλῳ τῷ υἱῷ αὐτοῦ, καὶ οὐκ εἰς Ξενοκράτην φησὶ γέγραφε τὴν ᾠδὴν, ἀλλ' εἰς Θρασύβουλον. καὶ γὰρ ἡ εἰσβολὴ περὶ ἀργυρίου μέμψεώς ἐστιν. ὡς θέλοντος αὐτοῦ τὸν κατ' ἀξίαν μισθὸν κομίσασθαι. βέλτιον δὲ, ἀδελφὸν εἶναι τοῦ Ξενοκράτους, ἢ υἱὸν, τὸν Θρασύβουλον. οὐχ ὥς τινες πατέρα.

1. Οἱ μὲν πάλαι ὦ Θρασύβουλε φῶτες, ὅσοι χρυσαμπύκων] οἱ τῶν Μουσικῶν ἐπέβησαν ἁρμάτων, καὶ τῆς λύρας μετέσχον, οὗτοι ῥᾳδίως τοῖς μουσικοῖς τόξοις ἔβαλον τοὺς παιδικοὺς ὕμνους, εἴτις ὢν καλὸς εἶχε τοῦ σώματος ὥραν, τὴν μνήμην ἐμποιοῦσαν τῆς Ἀφροδίτης. ὅτι δὲ περὶ παιδικοῦ ἔρωτος ἦν τοῖς λυρικοῖς ἡ τῶν ποιημάτων σπουδὴ, δημώδης ὁ λόγος. ἐξειργάσατο δὲ τὸ προοίμιον ὁ Πίνδαρος πάλαι, ἑαυτῷ τῆς τοῦ ἐπινικίου γραφῆς μισθὸν πορίζομενος. φησὶ δὲ, ὅτι τῶν λυρικῶν οἱ πολλοὶ ἀμισθὶ πρὸς τὰ καλὰ τὴν σπουδὴν εἶχον, ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος, ἀργυρίου πιπράσκεται τὰ ποιήματα. ταῦτα δὲ τείνει καὶ εἰς τοὺς

περὶ Ἀλκαῖον καὶ Ἴβυκον καὶ Ἀνακρέοντα, καὶ εἴ τινες τῶν πρὸ αὐτοῦ δοκοῦσι περὶ τὰ παιδικὰ ἠσχολῆσθαι. οὗτοι γὰρ παλαιότεροι Πινδάρου. Ἀνακρέοντα γοῦν ἐρωτηθέντα, φασὶ, διατί οὐκ εἰς θεοὺς γράφει ὕμνους, ἀλλ' εἰς παῖδας; εἰπεῖν, ὅτι οὗτοι ἡμῶν θεοί εἰσι.

2. Χρυσαμπύκων] ἄμπυξ μὲν κυρίως, κόσμος τις περὶ τὰς γυναικείας κεφαλάς. Ὅμηρος· (Iliad. χ'. 469.) "Ἄμπυκα καὶ "κρύφαλόν τε *." νῦν καὶ ἀπὸ μέρους, τὰς τιμίας λέγει.

7. Ὅςις ἐὼν καλὸς] ὅςις, σὺν τῷ καλὸς εἶναι, καὶ ἀκμαῖος ἦν. ὀπώραν μὲν οὖν ἂν εἴη λέγων Ἀφροδίτης, τὴν τοῦ σώματος ὥραν, καὶ τὸ τοῦ κάλλους ἄνθος. τὸ δὲ μνάςειραν, πρὸς τὸ Ἀφροδίτας. τουτέςι τὴν τοῦ σώματος ὀπώραν. τὴν τῆς Ἀφροδίτης μνήμην ἐμποιοῦσαν.

9. Ἁ Μοῖσα γὰρ, οὐ φιλοκερδὴς] νῦν, φησι, μισθοῦ συντάττουσι τοὺς ἐπινικίους, πρώτου Σιμωνίδου προκαταρξαμένου. οὐδ' ἐ ρ γ ά τ ι ς, ὅ ἐςιν αἰτοῦσα μισθὸν ἐφ' οἷς ἔπραττεν. ἔνθεν καὶ Καλλίμαχος· (v. Fr. p. 455) "Οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω τὴν "Μοῦσαν ὡς ὁ Χῖος ὑλλιχοῦν ἔπους." λέγει δὲ ταῦτα πρὸς Σιμωνίδην, ὡς φιλάργυρον διασύρων τὸν ἄνδρα. τὸ δὲ ἑξῆς· ἡ γὰρ Μοῦσα τὸ παλαιὸν οὔπω φιλοκερδὴς ἦν, οὐδὲ μισθοῦ συντάττουσα τὰ ποιήματα. οὐδὲ πρὸ (πρὸς) τῆς Τερψιχόρης ἐπιπράσκοντο αἱ γλυκεῖαι καὶ εὔφθογγοι ἀποκαλυψάμεναι τὴν παῤῥησίαν ᾠδαί. ἤτοι πρόσωπον κεκοσμημέναι καὶ λαμπρυνθεῖσαι, ὡς τὰ ὤνια, ὅτι τῶν πωλούντων τὰ πρόσωπα ἐκοσμοῦντο, ἵνα δοκῇ παρέλκειν· καὶ ἀργυρίου αὐτὰς πιπράσκουσαι καὶ μισθοῦ λεγόμεναι. περιφραςικῶς οὖν εἴρηκεν, ἀπὸ τοῦ γράφοντος, ἀργύριον λαμβάνειν. τοιοῦτον δέ τι καὶ Ἀνακρέων εἴρηκε. καὶ μή ποτε ἡ ἀπόταςίς ἐςιν εἰς τὰ ὑπ' ἐκείνου εἰρημένα; φησὶ γάρ· "Οὐδ' ἀργυ- "ρέη κε κότε ἔλαμπε Πυθώ." (Πειθὼ Fisch. Fragm. p. 395.)

15. Νῦν δ' ἐφίητι τ' ὠργείου φυλάξαι ῥῆμα] νῦν δ' ἐφίητι, τίς; ἡ Μοῦσα δηλονότι. τείνει δὲ καὶ ταῦτα εἰς τὸν Σιμωνίδην. ἀντὶ τοῦ, ἐνδίδωσιν ἡμῖν λέγειν ὁ καιρός. τὸ δὲ ἑξῆς· ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος ἡ φιλοκέρδεια ἐφίησι καὶ ἐνδίδωσι λέγειν τὸ τοῦ Ἀριςοδήμου ῥῆμα, ἐγγὺς ἀληθείας βαῖνον.

17. Χρήματα, χρήματ' ἀνὴρ] ὁ μέντοι Πίνδαρος τὸ ὄνομα οὐ δεδήλωκεν. οὗτος οὖν ὁ Ἀριςόδημος Σπαρτιάτης ὢν, πένης γεγονὼς, καὶ συναπολέσας τὴν τῶν φίλων ἑταιρείαν, ἔφη· χρήματα χρήματ' ἀνήρ. οὐδὲν δὲ θαυμαςὸν, εἰ Σπαρτιάτην ὄντα τὸν Ἀριςόδημον Ἀργεῖον ἔφη. ἔςι καὶ παρ' Ὁμήρῳ τὸ τοιοῦτον εὑρέσθαι. καὶ γὰρ Ἀργείην Ἑλένην φησί· (Iliad. β'. 161.) καί τοι γε Λακεδαιμονία ἦν. Ἄλλως. Χρήματα χρήματ' ἀνήρ. τοῦτο ἀναγράφεται μὲν εἰς τὰς παροιμίας ὑπ' ἐνίων. ἀπόφθεγμα δέ ἐςιν Ἀριςοδήμου, καθάπερ φησὶ Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν. τοῦτον δὲ τὸν Ἀριςόδημον Πίνδαρος μὲν οὐ τίθησιν ἐξ ὀνόματος, ὡς δήλου ὄντος, ὅς ἐςιν ὁ τοῦτο εἰπών. μόνον δὲ ἐσημειώσατο τὴν πατρίδα, ὅτι Ἀργεῖος. Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν πατρίδα τίθησιν, οὐκ Ἄργος, ἀλλὰ Σπάρτην· "ὡς γὰρ δήποτέ φασιν "Ἀριςόδημον ἐν Σπάρτᾳ λόγον οὐκ ἀπά- "λαμνον εἰπεῖν· χρήματ' ἀνήρ. πενιχρὸς "δὲ οὐδεὶς πέλετ' ἐσλὸς οὐδὲ τίμιος." καὶ τάχα ἂν τὸν Σπαρτιάτην εἴρηκε Πίνδαρος Ἀργεῖον, παρόσον ἡ πᾶσα Πελοπόννησος, Ἄργος καλεῖται ὁμωνύμως τῇ πόλει. Ὅμηρος οὖν τὴν Ἑλένην Ἀργείαν φησὶν, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Λακεδαιμονίαν. Ἀργείαν δὲ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ, Πελοποννησιακήν. Σπαρτιάτην δὲ Ἀριςόδημον, ἐν τοῖς ἑπτὰ σοφοῖς ἀναγράφεται Ἄνδρων ὁ Ἐφέσιος.

18. Ὃς φᾶ, κτεάνων θ' ἅμα λειφθεὶς καὶ φίλων] ὅς τις Ἀριςόδημος ἐφθέγξατο τὸ τοιοῦτον, ἅμα τε τοῦ πλούτου καὶ τῶν φίλων ςερηθείς. ἔνιοι δὲ οὕτως ἀκούουσιν· ὅς τις Ἀριςόδημος τῶν χρημάτων ἐνδεὴς γενόμενος, καὶ τῶν φίλων ἐςερήθη.

19. Ἐσσὶ γὰρ ὢν σοφὸς] ταῦτα οἱ περὶ Καλλίςρατον συνεργεῖν φασιν ἑαυτοῖς. φανερὸν γὰρ, ὡς μισθὸν αἰτῶν τὸν Θρασύβουλον τότε ἀπόφθεγμα προήνεγκε τὸ περὶ τῶν χρημάτων, καὶ προσεπιλέγει· ο ὐ κ ἄ γ ν ω τ' † ἀ ε ί δ ω. σοφὸς γὰρ εἶ, καὶ συνήσεις πρὸς τί ταῦτα εἴρηται. ἔνιοι δὲ τὸ ἄγνωτα προπαροξύνοντες, οὐ κατὰ συναλοιφὴν ἀκούουσιν, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀγνωτὶ † ἀείδω. ἀλλ' ἐπὶ αὐτοῦ καὶ τοῖς Ἰσθμικοῖς φασι νίκης λέγειν αὐτόν. οὐ περὶ ἀγνώτων φησὶν ᾄδω. ὁ δὲ Δίδυμος, μειοῦσθαί, φησι, τὸ ἀξίωμα τοῦ ποιητοῦ, εἰ μηδέπω τοῦ ἐπινικίου συντεταγμένου, γνώριμός ἐςιν ἡ τοῦ Ξενοκράτους νίκη. ἔμπαλιν γὰρ ὁ Πίνδαρος, ἀφανεῖς καὶ ἀδόξους φησὶν εἶναι τὰς νίκας, εἰς ἃς αὐτὸς μηδὲν γέγραφε, γελοίως. ὁ δὲ νοῦς· τυγχάνεις οὖν σοφὸς, ὦ Ξενόκρατες, καὶ συνορᾷς τὸ τοῦ λόγου αἴνιγμα. οὐ γὰρ ἄγνωςον λέγω. εἶτα ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἀείδω. ᾄδω καὶ τὴν Ἰσθμιακὴν νίκην, ἣν τοῖς ἵπποις ἀγωνιζομένῳ τῷ Ξενοκράτει, ὁ Ποσειδῶν δωρησάμενος, ἀπὸ Κορινθιακῶν αὐτῷ σελίνων ςέφανον αὐτοῦ ταῖς κόμαις ἐπιτεθῆναι παρέσχετο, τιμῶν τὸν ἱππικώτατον ἄνδρα, δόξαν καὶ φῶς ὄντα τῷ τῶν Ἀκραγαντίνων δήμῳ. ἀπὸ δὲ τοῦ πρὸς αὐτὸν λόγου, εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ ἐπηνέχθη.

* l. κεκρύφαλον.

† deb. ἀγνῶτ' et ἀγνῶτι esse.

Δωρίων οὖν στεφάνωμά φησιν, ἀντὶ τοῦ, Ἰσθμίων· Δωριεῖς ἐπείπερ ἐπῴκησαν τὴν Πελοπόννησον. ἢ Δωρίων σελίνων, τῶν Κορινθιακῶν· ὅτι Δωριεῖς ἐπῴκησαν τὴν Κόρινθον· ἡ δὲ Κόρινθος πύλαι τῆς Πελοποννήσου. Ἀλήτην γὰρ αὐτήν φασιν οἰκίσαι. ὅθεν καὶ Ἀλητίδαι οἱ Κορίνθιοι. τοῖς οὖν τὰ Ἴσθμια ἀγωνιζομένοις, σέλινον ξηρὸν ὁ στέφανος. ὑγρὸν δὲ, τοῖς τὰ Νέμεα.

26. Ἐν Κρίσᾳ δ' εὐρυσθενὴς] τοῦτό φησιν, ὡς τὰ Πύθια νενικηκότος αὐτοῦ. ἡ γὰρ Κρίσα τῆς Φωκίδος ἐστὶ χωρίον. ὁ δὲ νοῦς· ἐν δὲ τῇ Κρίσᾳ εὐμενῶς ὁ Ἀπόλλων ἐθεάσατο τὸν Ξενοκράτην. καὶ ἀγωνιζομένῳ τὴν νίκην ἐδωρήσατο.

28. Καὶ τόθι κλειναῖς Ἐρεχθειδᾶν] καὶ ὅπου τοῖς ἐνδόξοις φησὶ τῶν Ἀθηναίων χάρισιν ἡρμοσμένος, ἐν ταῖς λιπαραῖς Ἀθήναις, οὐκ ἐμέμψατο τὴν ἡνιοχικὴν χεῖρα.—Ἄλλως. τόθι, τοπικῶς, ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ἐν ταῖς Ἀθήναις, ὁ ταῖς χάρισιν ἡρμοσμένος Ἀπόλλων, ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τοῦτο, οὐκ ἐμέμφθη τὴν ῥυσίδιφρον χεῖρα, ἀπὸ τοῦ πληξίππου φωτὸς, τουτέστι, τοῦ Θήρωνος. ὁ γὰρ Νικόμαχος Ἀθηναῖος ὢν, ἀμφοτέροις ἡνιόχει, Θήρωνι καὶ Ξενοκράτει. ἐπὶ μὲν οὖν τοῦ Ξενοκράτους, οὐχ οἷόν τε ἀκούειν. οὐ γὰρ ἀνῄρητο Ὀλυμπιακὴν νίκην, ἀλλ' ὁ Θήρων. κοινοποιεῖ δὲ τὰς νίκας ἀμφοῖν ὁ Πίνδαρος συνήθως αὐτῷ. τὸν δὲ Νικόμαχόν, φησιν, ἀρηρέναι ταῖς λιπαραῖς Ἀθήναις, παρόσον Ἀθηναῖος ἦν. ὃν, διὰ τὸ φιλοφρονήσασθαι τοὺς Ἠλείων σπονδοφόρους Ἀθήναζε ἥκοντας, ἀντησπάζοντο Ἠλεῖοι παρ' αὐτοῖς ὅτε Θήρων ἡνιόχει. ῥυσίδιφρον δὲ χεῖρα, ἀπὸ μέρους, ἀντὶ τοῦ ῥαδίως καὶ ἀμεταγώγως τὰς ἡνίας εὐθύνοντα.

34. Ὄντε καὶ κάρυκες] ὅν τινα τὸν νικηφόρον οἱ κήρυκές, φησιν, οἱ τὸν καιρὸν καὶ τὴν ὥραν τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος κηρύσσοντες, καὶ σπονδοφόροι ὄντες τοῦ ἐν Ἤλιδι Διὸς, ἐγνώρισαν προπαθόντες τὶ ἡδὺ παρ' αὐτοῦ διὰ τὸ φιλόξενον τῆς ὑποδοχῆς. καὶ τῇ ἡδείᾳ αὐτῶν φωνῇ ἠσπάζοντο τὸν Ξενοκράτην τῆς τιμίας Νίκης τοῖς γόνασι προσελθόντα. ἐκ δὲ τούτου νικῶντα. ἠσπάζοντο δὲ κατὰ τὴν Ὀλυμπιακὴν αὐτῶν γῆν, ἥντινα καλοῦσι Ὀλυμπίου Διὸς ἄλσος. ἔνθα τοῖς ἀθανάτοις τῆς νίκης τιμαῖς καὶ οἱ τοῦ Αἰνησιδάμου παῖδες, Θήρων καὶ Δεινομένης, ἐμίγησαν. Ἄλλως. οἱ κήρυκες, οἳ τὰς ὥρας καὶ τὸν καιρὸν τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος ἐκήρυσσον, καθ' οὓς ἐτελεῖτο.

36. Ζηνὸς Ἀλείου] τοῦ Ἠλείου Διὸς, τοῦ ἐν Ἤλιδι τιμωμένου. Ἦλις δὲ χώρα τῆς Ὀλυμπίας.

37. Φιλόξενον ἔργον] ὑπεδέξατο γὰρ αὐτοὺς, καὶ φιλοξένως ἐξένισεν.

42. Ἵν' ἀθανάτοις Αἰνησιδάμου] Αἰνησιδάμου παῖδες, Θήρων καὶ Δεινομένης, ὧν κυρίως μνημονεύει, ὡς Σικελιωτῶν τυράννων. Σικελιώτης δὲ ὁ νικηφόρος.

44. Καὶ γὰρ οὐκ ἀγνῶτες ὑμῖν ἐντὶ δόμοι] καὶ γὰρ οὐκ ἀγνῶτες ὑμῖν εἰσιν οἱ οἶκοι, ἀντὶ τοῦ ἄπειροι, ὦ Θρασύβουλε, οὔτε ὕμνων ἐπεράστων, οὔτε ὑψηλῶν ᾠδῶν. πάλιν δὲ ἐκ τούτου ὕμνον φησίν· Ἄλλως. ἤτοι περιφραστικῶς αὐτὴν Ὀλυμπίαν δόμους εἶπεν, ἢ οὐκ ἀγνῶτες ὑμῶν εἰσιν οἱ δόμοι τῆς φιλοξενίας, ὅπερ ἄμεινον. τὸ δὲ ἐντὶ, ἀντὶ τοῦ, εἰσὶ, Δωρικῶς.

47. Οὐ γὰρ πάγος, οὐδὲ προσάντης ἁ κέλευθος] οὐ τραχεῖά, φησιν, ἡ ὁδὸς γίνεται τοῖς τοὺς ἐνδόξους ἐπαινοῦσιν ἄνδρας. τοὐναντίον δὲ, ῥάδιος καὶ εὐεπίφορος. αὐτοὶ γὰρ ἀφορμὰς εἰς τοὺς ἐπαίνους διδόασι. τιμὰς γὰρ Ἑλικωνιάδων τὰς τῶν Μουσῶν φησι, τουτέστι, τοὺς ὕμνους καὶ τὰς ᾠδάς.

51. Μακρὰ δισκήσαις ἀκοντίσαιμι] μακρῶς καὶ μεγάλως τὸν ἐμὸν λόγον ῥίψας, φησὶ, καὶ τὸν νικηφόρον ἐγκωμιάζων, ὑπερβαλοῦμαι τοὺς ἄλλους, ὁπόσον καὶ ὁ Ξενοκράτης τρόπον γλυκὺν καὶ σπουδαιότερον πάντων ἀνθρώπων ἔσχεν.

54. Αἰδοῖος μὲν ἦν ἀστοῖς] ἀμφίβολον. ἤτοι γὰρ αὐτὸς ἦν, φησιν, ἐντροπῆς ἄξιος ὁμιλῶν τοῖς ἀστοῖς, ἢ αὐτὸς ἐνετρέπετο, ἐν τῷ τοῖς ἀστοῖς ὁμιλεῖν. Δίοδοτος δὲ ὁ Ἀριστοφάνειος μὴ νοήσας, ὅτι ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου κεῖται τὸ ἦν, θρῆνον φησὶ γεγράφθαι. οὔτε ἐκεῖνο νοήσας, ὅτι παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐναλλάττονται οἱ χρόνοι, οὔτε τὸ ἐπὶ τέλους λεγόμενον, τὸ, Νικάσιππ' ἀπόνειμον, ὅταν ξεῖνον ἐμὸν ἠθαῖον ἔλθῃς· πρὸς τὸν ζῶντα, οὐ πρὸς τὸν τετελευτηκότα. ἢ ἔστιν οὕτως· αἰδέσιμος ἦν τοῖς πολίταις συναναστρεφόμενος.

55. Ἱπποτροφίας τε νομίζων] ἤτοι, ἱπποτροφεῖν ἐν Ἕλλησιν αὐτὸς νομοθετῶν. ἢ νόμιμον ἐν Ἕλλησιν εἰδὼς τὸ ἱπποτροφεῖν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ἦν. ἢ οὕτως· ἱπποτροφίας νομίζων καὶ τρέφων, τῷ τῶν Ἑλλήνων νόμῳ καὶ ἔθει. ἤτοι κρίνων καὶ νομιστεύων τοῖς Ἕλλησιν. ἢ ἐπισήμους ποιῶν περὶ τὸ νόμισμα.

57. Καὶ θεῶν δαίτας] καὶ πάσας θεῶν πανηγύρεις ἐπιτηδείους προσεδέχετο. ἐκ δὲ τούτου δῆλον, ὅτι εὐσεβῶς καὶ πρὸς θεοὺς διέκειτο. ἢ οὕτω· κατὰ διάνοιαν προσήγετο καὶ ἠσπάζετο. οὐδὲ νόμιμον καὶ ἔθος ἦγε τὰς ἑορτὰς, ἀλλ' οἰκείως ἔχων πρὸς τοὺς θεούς.

58. Οὐδέποτε ξενίαν οὖρος] ἀλληγορικώτερον ἐχρήσατο τῷ λόγῳ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν οὐριοδρομουσῶν, καὶ μὴ συστελλουσῶν τὰ ἱστία νεῶν· τὸν γὰρ φθόνον ἀνέμῳ εἴκασε· τὴν δὲ τῶν ξένων τράπεζαν, νηὶ οὐρίως καὶ ἀβλαβῶς πλεούσῃ. οὐδέ ποτέ φησι τὸ ἱστίον τῆς τραπέζης ὁ Ξενοκράτης, ἢ τοὺς ξένους ὑπεδέχετο, συνέστειλεν οὔριος ἄνεμος πνεύσας,

ἀλλ' ἀεὶ πλήρεσι τοῖς ἱςίοις (πρὸς) τὰς τῶν ξένων ἑςιάσεις ἐποιήσατο. Χρύσιππος οὕτω. Ξενοκράτης δὲ οὐδέποτε οὕτως ἐχειμάσθη, ὥςε μὴ διομαλίσαι τὴν τράπεζαν. ὁ δὲ νοῦς, οὕτως· οὐδέποτε δὲ παρὰ τὴν φιλόξενον αὐτοῦ τράπεζαν, ἐν ᾗ τοὺς ἐπιφοιτῶντας ἐδεξιοῦτο ξένους, φθόνος τις ἐπιπνεύσας τὰς τῆς φιλοξενίας ἔπαυσεν ἑςιάσεις, ἀλλὰ πλήρεσι τοῖς ἱςίοις τοὺς πάντας ἐφιλοφρονεῖτο.

61. Ἀλλ' ἐπέρα ποτὶ μὲν Φᾶσιν θερείαις] Φᾶσις, ποταμὸς τῆς Σκυθίας. ψυχρότατα δὲ τὰ περὶ αὐτὸν πνεύματα ἔχει. τὸ δὲ, Νείλου πρὸς αὐγὰς, ἢ ἀκτὰς, τινὲς μὲν τὰς τοῦ Νείλου ῥύσεις. τινὲς δὲ, ὅτι ἀπὸ ἀνατολῶν ἡ ῥύσις αὐτοῦ γίνεται. διὸ καὶ θερμοτάτης καὶ ὑγιεινῆς κρασέως μετέχει τὸ χωρίον. διὰ τούτων δὲ, τὴν περὶ τοὺς καιροὺς δεξιότητα τοῦ Ξενοκράτους παρίςησιν ἀλληγορῶν. οὕτω γὰρ εὖ πρὸς τοὺς καιροὺς ἥρμοςο, καθάπερ οἱ ἐν μὲν τῷ θέρει, πρὸς τὰ χειμερινὰ ὠθούμενοι, τῷ δὲ χειμῶνι, πρὸς τὰ θερινά. ὁ δὲ νοῦς, πάλιν ἐπὶ τῆς φιλοξενίας τοῦ Ξενοκράτους, οὕτως ἔχει· ὁ Ξενοκράτης φιλοφρονούμενος τοὺς ξένους, ἔπλει τῷ τῆς τραπέζης ἱςίῳ, θέρους, πρὸς τὰ ψυχρότερα· χειμῶνος δὲ, πρὸς τὰ θερμότατα· ὥςε πανταχόθεν αὐτοῦ τὸ εὔκρατον καὶ προσηνὲς τῆς φιλοξενίας δηλοῦσθαι. ἢ καὶ ἐπὶ τῶν ξένων τὴν διάνοιαν ἀκουςέον. ἵν' ᾖ· ἕκαςος, φησι, τῶν ξενιζομένων, ἐκ μὲν θερμότητος καὶ καμάτων, πρὸς ψυχρότητα καὶ ἀνάκτησιν ὥσπερ *, πρὸς αὐτὸν ἔσπευδεν. ἐκ δὲ χειμῶνος, πρὸς θερμότητα.

63. Μὴ νῦν ὅτι φθονεραὶ] μὴ δ' ὅτι, φησὶ, περὶ τὰς φρένας τῶν ἀνθρώπων φθονεραὶ κρέμανται ἐλπίδες καὶ διαθέσεις, τουτέςι, μὴ, διότι φθονεροί εἰσιν οἱ ἄνθρωποι, περὶ τοῦτο ςειλάμενος, τὴν τοῦ πατρὸς ἀρετὴν ςειλάτω, σιγάτω. λεγέτω δὲ, τῶν φθονούντων ἀφροντιςῶν. τὰς δὲ ἐλπίδας, ἀντὶ ἑνὸς τούτων φροντίδας, διανοίας, διαθέσεως. μὴ οὖν, φησι, τὴν τοῦ πατρὸς ἀρετὴν σιγῇ παραδότω, ἀλλ' εἰς τὸ κοινὸν φερέτω. τυχὼν γὰρ τῆς νίκης, τὴν τοῦ πατρὸς ἀρετὴν, εὖ προήγαγε τῇ ἑαυτοῦ δόξῃ. 68. Ἰςέον, ὅτι τὸν εἰς Ξενοκράτην ὕμνον, εἰς Ἀκράγαντα διὰ Νικασίππου πέμπει πρὸς Θρασύβουλον, τὸν Ξενοκράτους ἀδελφόν. τὸ γὰρ ἀπόνειμον, ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι. Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ· "Σὺ δ' ἐν θρήνοισι † γραμμάτων πτύχας "ἔχων, ἀπόνειμον." (καί·) "νέμει τις, οὐ πάρεςι τίς ξυνάμοσι." καὶ Παρθένιος ἐν τῇ Ἀρήτῃ τὸ ἄνειμι ‡, ἀντὶ τοῦ, ἀνάγνωθι. καὶ ἀνείμη Δωριςὶ ὁ βουκόλος §.

CARMEN III.

Περὶ τῶν κώλων τῆς ςροφῆς καὶ ἀντιςροφῆς τοῦ τρίτου τῶν Ἰσθμίων εἴδους.

ΤΟΥ τρίτου εἴδους ἡ ςροφὴ καὶ ἀντίςροφος κώλων ἐςὶ δέκα. Τὸ α' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ β' τὸ αὐτό. Τὸ γ' τροχαϊκὸν ἐπίτριτον. Τὸ δ' ἀνακλώμενον Ἰωνικὸν, δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ε' ἐγκωμιολογικόν. Τὸ ς' τὸ αὐτό. Τὸ ζ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ η' ἑφθημιμερὲς δακτυλικόν. Τὸ θ' δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον. Τὸ ι' τὸ αὐτό.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων ἐςὶν ἕνδεκα. Τὸ α' προσοδικὸν δωδεκάσημον. Τὸ β' μονόμετρον Ἰωνικὸν, ἢ ἀναπαιςικόν. Τὸ γ' δίμετρον δακτυλικὸν ἀκαταληκτόν. Τὸ δ' Εὐριπίδειον. Τὸ ε' ὅμοιον τῷ· Τίς σὰς παρήειρε φρένας. Τὸ ς' ὅμοιον τῷ· Ἐρασμονίδη Χαρίλαε. Τὸ ζ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατά-

* fuit ὥσπερ πρὸς ψ.

† θρόνοισι Toup. add. ad Theocr.

‡ ἄνειμι.

§ ἀνείμῃ Valck. ad Theocr. p. 155.

ληκτον. Τὸ η' Εὐριπίδειον. Τὸ θ' προσοδικὸν δωδεκάσημον. Τὸ ι' Εὐριπίδειον. Τὸ ια' ἴαμβος.

Μελίσσῳ, Θηβαίῳ] Γέγραπται Μελίσσῳ Θηβαίῳ. οὗτος ἐνίκησεν Ἴσθμια καὶ Νέμεα. πρόσκειται δὲ τῇ ᾠδῇ, ἵπποις. διὰ τὸ μὴ δηλοῦν τὸν Πίνδαρον τὸ τοῦ ἀγωνίσματος εἶδος, πότερον, κέλητι, ἢ τεθρίππῳ. μόνον δὲ ἱπποδρομίᾳ λέγει ἐςεφανῶσθαι.

1. Εἴτις ἀνδρῶν εὐτυχήσαις] ὁ λόγος, εἴτις εὐτύχησεν ἐν ἀέθλοις, ἢ ἐν πλούτῳ, ὡς τὸν ἐν εὐπραγήμασι δύνασθαι φέρειν κόρον, μὴ ἐξυβρίζων, ἄξιός ἐςιν εὐλογεῖσθαι ὑπὸ τῶν πολιτῶν. διατί δὲ, αὐτὸς ἐποίσει.

6. Ζεῦ μεγάλαι δ' ἀρεταὶ σέθεν ἕπονται] Ἐκ σέθεν εὐτυχοῦσιν οἱ ἄνθρωποι. καὶ γὰρ οὐ δι' αὐτοὺς, ἀλλὰ διὰ θεῶν πρόνοιαν. ἐξ ὧν αὐτοῖς καὶ μεγάλαι ἀρεταὶ ἕπονται.

7. Ζώει δὲ μάσσων ὄλβος ὀπιζομένων] ὄπις μὲν ἡ τοῦ μέλλοντος ἐπιςροφὴ, καὶ τοῦ μετὰ ταῦτα ἐσομένου. Ὅμηρος· (Odyss. ξ. 82.) "Οὐκ ὄπιδα φρονέοντες." ὁ δὲ λόγος, ζῇ δὲ ἐπὶ πλείονα χρόνον ὁ ὄλβος, καὶ συναυξανόμενος παραμένει, τοῖς ὀπιζομένοις καὶ ἐντρεπομένοις. κομίζονται γὰρ ἀντὶ τῶν πόνων ἐπαίνους, οἱ μὴ ὑπεροπτικοί. τοῖς δὲ σκολιόφροσι καὶ παρανόμοις ἀνθρώποις, οὐχ ὁμοίως ἀκολουθεῖ ὁ ὄλβος. οἷον οὐδέποτε ὁμιλήσει τοῖς κακοῖς ἡ θάλλουσα εὐδαιμονία.

11. Εὐκλέων δ' ἔργων ἄποινα] τῶν δὲ εὐδόξων κατορθωμάτων, φησὶν, ἀμοιβὴν τοῖς ἀγαθοῖς πρσήκει τὸν ἐγκωμιαςικὸν λόγον παρασχεῖν. χρὴ δὲ τὸν τοιοῦτον ὑψῶσαι, καὶ μετεωρίσαι ταῖς χάρισιν.

15. Ἔςι δὲ καὶ διδύμων ἀέθλων] ἤτοι διπλῶν ἄθλων καὶ νικῶν τῷ Μελίσσῳ μερίς. ὥςε πρὸς εὐφροσύνην γλυκυτάτην τρέψαι αὐτοῦ τὴν ψυχήν· τοῦτο μὲν, ἐν τοῖς βασίμοις τόποις τοῦ Ἰσθμοῦ δεξαμένῳ τοὺς ςεφάνους, ἀντὶ τοῦ, νικήσαντι τῷ Ἰσθμῷ· τὰ δὲ ἐςιν ἐν τῇ κοίλῃ καὶ βαθυςέρνῳ νάπῃ τοῦ λέοντος, τουτέςι, τῇ Νεμέᾳ, ἵππων δρόμον νικήσαντι. ἀνεκήρυξε γὰρ Θήβην φησί. τοῦτο οὖν λέγει, ὡς καὶ Ἴσθμια καὶ Νέμεα νενικηκότος αὐτοῦ ἱπποδρομίᾳ.

24. Ἴςε μὰν Κλεωνύμου] γινώσκετε μὴν τὴν περὶ τὰ ἅρματα τοῦ Κλεωνύμου ἀρχαιοτάτην ἀρετήν τε καὶ δόξαν. τούτου δὲ τοῦ Κλεωνύμου, ὡς προγόνου τοῦ Μελίσσου κατὰ πατέρα, μέμνηται. ὁ μὲν γὰρ πατὴρ αὐτοῦ, Τελεσιάδας ἐςίν. ἐν δὲ τῇ ἑξῆς ᾠδῇ, καθόλου τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ Κλεωνυμίδας κέκληκε.

26. Καὶ ματρόθεν Λαβδακίδαισι σύννομος] ὡς κατὰ μητέρα ἀπὸ Λαβδάκου καὶ Οἰδίποδος τοῦ Κλεωνύμου ὄντος. διό φησι, καὶ μητρόθεν σύννομοι πλούτου. τὸ γὰρ πρὸς μητρὸς τοῦ Μελίσσου καὶ Κλεωνύμου γένος, συνάπτεται τοῖς Λαβδακίδαις, διαπρέψασι κατὰ τὴν ἡνιοχικήν. τὸ δὲ σαφές· τὸ δὲ μητρῷον γένος εἰς τοὺς Λαβδακίδας ἀνάγονται. καὶ κοινωνοὶ τῆς ἐκείνων ὄντες εὐδοξίας πλοῦτον ἱκανὸν προεκτῶντο, ἅρμασιν ἀγωνιζόμενοι. τὸ γὰρ πλούτου διέςιχον, ἀντὶ τοῦ, διὰ πλούτου ἤρχοντο. τουτέςι, πλοῦτον ἐκτῶντο.

29. Αἰὼν δὲ κυλινδομέναις ἁμέραις] ὑποφαίνει διὰ τούτων, ὡς ποικίλαις χρωμένων τύχαις τῶν τοῦ Μελίσσου προγόνων. ὁ γὰρ βίος φησὶν ἐν ταῖς ἡμέραις εἰλούμενος, καὶ ἐν τοῖς ἐνιαυτοῖς, ἀλλοίας καὶ ἀλλοίας ἀπογεννᾷ περιςάσεις. ἴσως μὲν οὖν εἰς τὰ ἐπὶ τοῖς Λαβδακίδαις τεθρυλλημένα ἀποβλέπει. ἄμεινον δὲ εἰς τὰ ἐν τῇ ἑξῆς ᾠδῇ λεγόμενα. τέσσαρας γάρ φησι κατὰ πόλεμον συγγενεῖς τοῦ Μελίσσου τελευτῆσαι.

31. Ἄτρωτοί γε μὰν παῖδες θεῶν] ἀντὶ τοῦ οἱ θεοί. ὡς καὶ παῖδες Ἑλλήνων. ὁ δὲ νοῦς· μόνοι θεοὶ οὐκ ἔχουσι μεταβολὴν εἰς κακόν. ἄτρωτοι γὰρ οὗτοι. τὰ δὲ τῶν ἀνθρώπων, εὐμετάπτωτά, φησίν, ἐςι.

Carmen IV.

Περὶ τῶν κώλων τῆς ςροφῆς καὶ ἀντιςροφῆς, καὶ τῆς ἐπῳδοῦ τοῦ τετάρτου τῶν Ἰσθμίων εἴδους.

Τοῦ τετάρτου εἴδους ἡ ςροφὴ καὶ ἀντίςροφος, καὶ ἡ ἐπῳδὸς, ταυτὸν μέτρον ἔχει τῷ τρίτῳ.

Hoc *εἶδος* rationem metricam cum præcedente eanden habet: nisi quod nonum *κῶλον ςροφῆς καὶ ἀντιςροφῆς* in hoc *εἴδει* habeat duos epitritos secundos - ᴗ - - - ᴗ - -, cum in præced. habeat duos ditrochæos - ᴗ - ᴗ - ᴗ - ᴗ. Tametsi nullum dubium, si textus depravatione careret, utrobique consensum inventum iri. Schmid. Et sane hæc diversitas Scholiastæ vix cognita fuit. Neque ea major est, quam quod unica longa pro brevi usurpetur, modo textus esset integer. Ultimarum enim *κώλων* syllabarum nulla habenda est ratio. Observandum tamen, Pæonem tertium pro Ionico a minore usurpari in *κώλ.* 4. si nostram admittas emendationem; 45. et 66. et 76. quæ omnia cum quarto loco annumerentur *ταῖς ςροφαῖς* et *ἀντιςροφαῖς*, non committunt scribæ, ut eos accusare erroris vel negligentiæ possimus. Interim hujus rei immemores Intt. ingenium suum ad textum depravandum adhibuerunt, scil. in *κώλοις* 98 et 109. Eadem enim ratione se habet metrum istis in locis. Ex *κώλοις* 106 et 117 patet, permutationem esse ditrochæorum cum epitritis secundis.

1. Ἐςί μοι θεῶν ἕκατι μυρία] θεῶν, τῶν Μουσῶν, καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος. ἡ τῶν θεῶν προνοίᾳ, ἔςι μυρία ὁδὸς εἰς τοὺς ὕμνους. πολλάς φησιν ἔχειν εὐμηχανίας καὶ ἀφορμὰς εἰς τοὺς τοῦ Μελίσσου ἐπαίνους, διὰ τὸ νικῆσαι τὰ Ἴσθμια. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· τῶν Μουσῶν ἐπιτρεπουσῶν, ἔςι μοι πανταχοῦ, οὐ προσάντης, ἀλλ' εὐμαρὴς ἡ τῶν ὕμνων ὁδὸς ὦ νικηφόρε. τὰ γὰρ Ἴσθμια νικήσας, εὐμηχανίας πεποίηκας τῷ ὕμνῳ, ἀνυμνεῖν τὰς προγονικὰς ὑμῶν ἀρετάς.

6. Αἰσι Κλεωνυμίδαι] Κλεωνυμίδας κέκληκε τοὺς προγόνους τοῦ Μελίσσου, ἀπὸ προγόνου τινὸς Κλεωνύμου. τροπικῶς δὲ τὰ περὶ τῆς τύχης συμπτώματα οὕτω φησί. προεῖπον δὲ (iii. 16.) ὡς τῆς βασιλείας ἐξέπεσον ποτέ. ὁ δὲ νοῦς· αἷς ταῖς ἀγωνιςικαῖς ἀρεταῖς οἱ σοὶ πρόγονοι διηνεκῶς λάμποντες εὐδαιμονίᾳ τύχης, τὸ θνητὸν διαπορεύονται τοῦ βίου τέλος.

8. Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος οὖρος] ὅμοιόν ἐςι τῷ· "αἰὼν δὲ κυλινδομέναις ἁμέραις, ἄλλ' "ἄλλοτ' ἐξάλλαξε" (iii. 29.) καὶ γὰρ ἐκ τούτων ἐπιφαίνει τὴν περὶ τὸν οἶκον τοῦ Μελίσσου δυσπραγίαν. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἄλλοτε ἀλλοῖος καὶ οὐχ' ὁ αὐτὸς παρὰ τῆς τύχης ἄνεμος ἐπιπνεύσας, πάντας ἀνθρώπους συμφέρεσθαι πράγμασι παρέχει.

11. Τοὶ μὲν ὦν Θήβαισι τιμάεντες ἀρχᾶθεν λέγονται] τουτέςιν, ἄνωθεν ἔςι ἐπίτιμοί εἰσιν οἱ Κλεωνυμίδαι, διὰ τὸ Λαβδακίδας εἶναι, καὶ προξενίας παρέχειν τοῖς περιοίκοις. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· οἱ μὲν ὦν σοὶ πρόγονοι, ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς διαβεβόηνται κατὰ τὰς Θήβας ἐπίτιμοι καὶ ἔνδοξοι γεγονέναι πάντων τῶν ἐνοικούντων, καὶ ξενιςαί. τῆς τε θορυβώδους ὕβρεως παντελῶς ὄντες ἀλλότριοι. Χρύσιππος οὖν πιθανῶς τὴν ὕβριν κελαδεινὴν εἴρηκε, διὰ τὸ λάλους εἶναι τοὺς ὑβριςάς. τὸ δὲ ὀρφανοὶ, οἷον ἐςερημένοι ὕβρεως. οὐκ ὄντες ὑβριςαὶ, ἀλλὰ πᾶν τοὐναντίον, ἥμεροι, καὶ ἐπιεικεῖς.

15. Ὅσσα δ' ἐπ' ἀνθρώπους] ὅσα δὲ φέρεται ἐπὶ τοὺς ζῶντας ἀνθρώπους καὶ τεθνηκότας μαρτύρια ἀρετῆς κατὰ πᾶν τέλος, τούτου ἐφίψαυσαν, φησι, Κλεωνυμίδαι.—Ἄλλως. ὁπόσα δὲ ἐν ἀνθρώποις φέρεται, τῶν τετελευτηκότων καὶ τῶν ζώντων τῆς μεγίςης εὐδοξίας μαρτύρια, ταῦτα οὗτοι ἐν παντὶ πράγματι ἀναδεξάμενοι φαίνονται. ἢ οὕτως· εἴτις καὶ πρὶν τεθνηκὼς, ἢ νῦν ὢν, ἔσχεν ἐξαίρετόν τι, τοῦτο ἔσχον.

18. Ἀνορέαις δ' ἐσχάταισι] ταῖς δ' ἀρεταῖς αὐτῶν ἀπὸ τῶν Θηβῶν μέχρις Ἡρακλείων ςηλῶν τὸ τέλος διήκται. οἷον, ἄχρι περάτων κατὰ πάντα τρόπον κεκήρυκται αὐτῶν ἡ ἀνδρεία. ὁ δὲ νοῦς· ταῖς οἰκείαις δὲ ἀρεταῖς, καὶ τῶν Ἡρακλέος ἅπτονται ςηλῶν. καὶ προσήκει ταύταις ταῖς ἀρεταῖς μὴ ζητεῖν μείζονα. ὁ δὲ Χρύσιππος οὕτως·

αἱ δ' ἀνδρεῖαι ὑμῶν, καὶ ἐν οἴκῳ διαφαίνονται, καὶ μέχρι τῶν Ἡρακλείων ςηλῶν διϊκνοῦνται. ςήλαις δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ ςηλῶν· ὡς καὶ, ςεφάνοισι θίγον, ἀντὶ τοῦ ςεφάνων.

21. Καὶ μηκέτι μακροτέραν σπεύδειν ἀρετὰν] ὑπὲρ Ἡρακλέους φησὶ ςήλας μὴ δύνασθαι τὴν ἀρετὴν πέμψαι.

23. Ἱπποτρόφοι τ' ἐγένοντο] καὶ πρὸς ἱπποτροφίαν εἶχον. καὶ ἤρκεσαν τῷ Ἄρει, ἢ ἤρεσκον, ὃ καὶ κρεῖττον. καὶ πολέμων τουτέςιν ἦσαν ἔμπειροι. ὅ ἐςι πολεμικοί.

25. Ἀλλ' ἁμέρᾳ γὰρ] Χρύσιππος ἀποδέδωκεν, ὅτι δ' οἱ συγγενεῖς προπεπτώκασιν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ κατὰ πόλεμον αὐτῶν. καὶ τοῦτο λέγει λελυπηκέναι τὸν οἶκον. ὁ δὲ νοῦς· ἀλλ' ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ τοῦ πολέμου τραχύτατος χειμὼν τὴν μακαριωτάτην ἑςίαν τεσσάρων ἀνδρῶν ἔρημον ἐποίησε.

29. Νῦν δ' αὖ] νῦν δέ φησι, καθάπερ ἐκ χειμῶνος, ἔαρ καθέςηκεν αὐτῷ νενικηκότι. ὥσπερ ἐαρίζουσα γῆ ἐκ χειμῶνος ἐκδίδωσι τὰ ῥόδα. οἷον ἐξ ὑπαρχῆς αὐτοῖς ὁ οἶκος (f. ἀνθεῖ). Χρύσιππος δὲ, μετ' ἐκείνην τὴν ἀτυχίαν καὶ τὸν χειμῶνα ἤνθησαν, ἀλληγορεῖ ἐπὶ τοῦ βίου. εἰς ἔαρ μετέβαλέ, φησιν, ἡ οἰκία Μελίσσου. τὸ γὰρ ποικίλων μηνῶν, ἤτοι καθὸ ποικίλα ἐν τῷ χρόνῳ γίνεται, ἤτοι ποικίλων τῶν καρπῶν, καθ' οὓς ὅλη ἡ γῆ ποικίλη γίνεται τῇ τῶν φυτῶν ἐξανθήσει. ὅπερ ἄμεινον.

32. Ὀκινητὴρ δὲ γᾶς] ὁ Ποσειδῶν. καὶ γέγονε παρὰ τὸ ἐνοσίγαιος.

33. Ὀγχηςὸν οἰκέων] ἱερὸν γὰρ τῷ θεῷ τὸ χωρίον, ὡς καὶ Ὅμηρός φησι. (Iliad. β'. 506.) γέφυραν δὲ Ποντιάδα τὸν Ἰσθμὸν ἔφη, διὰ τὸ ἑκατέρωθεν θάλασσαν εἶναι, καὶ τὴν διατείνουσαν ζώνην γέφυραν ἐοικέναι. τὸ δὲ σαφὲς οὕτως· ὁ δὲ τῆς γῆς κινητὴρ Ποσειδῶν, ὁ τὸν Ὄγχηςον οἰκῶν, καὶ τὴν θαλασσίαν γέφυραν τὴν πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Κορίνθου, τοῦτον ἐπὶ τῇ νίκῃ χαρισάμενος τὸν ὕμνον τῷ τοῦ Μελίσσου γένει, ἐκ τῶν κοιτῶν ἀσθενήσασαν καὶ νοσηλευομένην πάλιν αὐτῶν τὴν παλαιὰν ἀναῤῥώννυσι δόξαν. ἦν γὰρ ἀφυπνώσασα καὶ ἀφανὴς γενομένη. Ἄλλως. ὁ θεὸς αὐτῶν τὴν καθυπνωκυῖαν φήμην ἀνεγείρει καὶ ἀνανεοῦται. παρόσον ἐν ταῖς δυςυχίαις καὶ ὁ πλοῦτος ἠλαττώθη, καὶ ἡ ἱππικὴ ἐσιγήθη. νῦν δὲ ταῖς νίκαις ἐπέτυχεν.

39. Ἀλλ' ἀνεγειρομένα, χρῶτα λάμπει] ἡ προειρημένη, φησὶ, φήμη ἀνεγειρομένη λάμπει, καὶ οὕτως, ὡς ὁ ἑωσφόρος συγκρινόμενος τοῖς ἄλλοις ἄςροις. διὰ τὴν τοῦ Μελίσσου νίκην. τῷ αὐτῷ τρόπῳ καὶ Εὐριπίδης κέχρηται· "Ἰδοῦσ' ἀδινοῦς συμφορὰν πολὺν χρόνον, νῦν ὄμμ' ἐγείρει*." ὁ δὲ νοῦς· ἀλλὰ πάλιν ἀναςᾶσα καὶ διαφανὴς γενομένη, οὕτω τὸν χρῶτα λάμπει, ὥσπερ ὁ ἑωσφόρος ἐν τοῖς ἄλλοις ἄςροις ἐκδηλότερός ἐςιν.

42. Ἅτε κ' εἶν γουνοῖς Ἀθηνᾶν] ἥτις φήμη καὶ δόξα ἐν Ἀθήναις καὶ Σικυῶνι κατὰ τὸν Ἀδράςου ἀγῶνα τὰ τούτου ἅρματα κηρύξασα, τὴν νίκην ἐνεχείρισεν. Ἄλλως. ἡ φήμη φησὶν ἡ προειρημένη νικᾶν κηρύξασα τὸ ἅρμα ὑμῶν ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐν Σικυῶνι, ἐδωρήσατο ὑμῖν τοιάδε, ὁποῖα ἐγὼ νῦν γράφω εἰς σὲ διὰ τῶν ὕμνων. τοιαῦτα ἔσχον καὶ οἱ πρόγονοί σου παρὰ τῶν τότε γεγονότων ποιητῶν· ὡς καὶ εἰς ἐκείνους γεγραφότων τινῶν ἐπινικίους. τὸ δὲ ἑξῆς, τοιαῦτα τῶν ὑμετέρων προγόνων τὰ ἐγκώμια τὰ ἐπὶ τοῖς ςεφάνοις καὶ ἀγῶσι. ἔνιοι δὲ, τοιαύτας ἔσχον καὶ οἱ πρόγονοί σου παρὰ τῶν τότε ποιητῶν ᾠδάς. τοῦτο δὲ Χρύσιππός φησιν, ὡς ἄλλων ἐγκωμιακότων ποιητῶν κατὰ τὸν καιρὸν τὸν πάλαι τὰς νίκας.

47. Οὐδὲ παναγυρίων ξυνῶν ἀπεῖχον] οὐδὲ τῶν κοινῶν, φησι, πανηγύρεων τὸ ἐπικαμπὲς αὐτῶν ἅρμα ἀπεχώριζον. ὃ δέ φησι, τοιοῦτόν ἐςιν· ὅτι οὕτω φιλαγωνιςικοὶ καὶ φιλόδοξοι ἦσαν, ὥςε καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν κοινῶν πανηγύρεων ἀγωνίζεσθαι. καὶ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι δὲ ἱπποτροφίας ἐρίζοντες ἔχαιρον. τῶν γὰρ μὴ καθιέντων αὐτοὺς εἰς ἅμιλλαν καὶ πειρωμένων ἀγῶνος, οὐδεμία μνήμη ἐςίν. ὅ ἐςι, σιωπᾶται ὁ βίος τῶν μὴ πονούντων ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἀνδρῶν. Χρύσιππος δὲ, σεσημείωταί, φησιν, ὁ τόπος διὰ τὴν φράσιν. τὸ γὰρ ἐναντίον βούλεται εἰπεῖν. τῶν ἀπειράτων καὶ ἀπράκτων ἄγνωςοί εἰσιν αἱ λαλιαὶ, ὅ ἐςιν, ἄν τις μὴ πειραθῇ πραγμάτων καὶ παθῶν, οὗτος ἀκλεὴς γίνεται. γελοίως.

52. Ἔςι δ' ἀφάνεια τύχας] τὸ ἑξῆς οὕτω· ἔςι δὲ τὸ τῆς ἐκβάσεως τέλος τῶν μαχομένων ἀτελὲς, πρὶν ἐπὶ τὸ τέλος καὶ ἄκρον, τὴν νίκην, παραγενέσθαι, ὅ ἐςι, νικῆσαι. πολλάκις γὰρ τούτων τε κἀκείνων ἡ τύχη δίδωσι τὴν νίκην καὶ ἧτταν. ὁ δὲ νοῦς αὐτοῦ πρὸς τοῦτο παρείληπται. οἱ σοὶ πρόγονοι διηνεκῶς διετέλουν ἱπποτροφοῦντες. καί τοι, τῆς κατὰ τὸν ἀγῶνα τύχης ἄδηλον ἐχούσης τὴν ἔκβασιν, ὅπερ καὶ ἐν ἄλλοις· "πρὸς ἔργον κινδύνῳ κεχαλασμένον" (Ol. v. 36.) Ἄλλως. καὶ αὐτοῖς τοῖς ἀγωνιζομένοις ὃ δή ποτε ἀγώνισμα ἀφανές ἐςι καὶ ἀπροόρατον τὸ ἐκ τῆς τύχης ἀποβησόμενον, πρινὴ τὸ τέλος γενέσθαι, πότερον νικήσουσιν ἢ οὔ. τὸ δὲ σαφὲς οὕτω· ἔςι δὲ καὶ τῶν μετὰ πόλεμον μαχομένων τῆς τύχης ἀφανὴς ἡ ἔκβασις, πρὶν τὸ τέλος περιγενέσθαι.

* Fragm. Inus. Ἰδοῦσα δ' Ἰνοῦς.

ἄλλα γὰρ ἄλλοις ἡ τύχη δίδωσι. 56. καὶ πολλάκις τὸν κρείττονα τῇ τέχνῃ ὑπὸ τῶν χειρόνων τοῦ δέοντος ἀποσφαλῆναι πεποίηκε. τὸ δὲ καταμάρψαι, ἀντὶ τοῦ, καταμαρφθῆναι. προσεπισφραγίζεται οὖν διὰ τούτων, ὅτι πολλάκις καὶ τύχη τὸν κρείττονα ὑπὸ τοῦ ἥττονος ἐποίησε καταγωνισθῆναι τέχνῃ. τὸ δὲ τέχνῃ νῦν ἀντὶ τοῦ δόλῳ καὶ μηχανῇ τινι.

58. Ἴςε μὰν Αἴαντος ἀλκὰν] τὸ, ταμὼν, πρὸς τὴν ἀλκὴν ληπτέον. τὸ δὲ ὀψίᾳ ἐν νυκτὶ, τριχῶς νοεῖται. ἢ γὰρ τὴν ὀψίαν τῆς ἡμέρας· ὅτε γὰρ ὀψὲ τῆς ἡμέρας ἐςὶ, τότε ἀρχὴ τῆς νυκτὸς ἀφ' ἑσπέρας· ἢ κατὰ τὸ ὀψὲ τῆς νυκτὸς, οἷον τὸ μεσονύκτιον. μετὰ τὴν ὀψίαν ὥραν τῆς νυκτός. ὥςε ὅλον ὅμοιον εἶναι τῷ, ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ, ὅτε ἀμέλγουσι πρὸ ἑσπέρας. ἢ τὸ πρὸς ἕω, ὅτε ἐςὶ τῆς νυκτὸς ὀψὲ πρὸ τοῦ ὄρθρου. τοῖς δὲ τὸν ὄρθρον ἀκούουσι, καὶ τὰ ἀπὸ τῆς ἱςορίας συνᾴδει. ὁ γὰρ τὴν Αἰθιοπίδα γράφων, περὶ τὸν ὄρθρον φησὶ τὸν Αἴαντα ἑαυτὸν ἀνελεῖν. Ἀπορήσειε δ' ἄν τις, πρὸς τί βλέπων, τὸν Αἴαντα προσῆκται; εἰ μὴ ἴσιν ὅτι βραχὺς ὢν ὁ Μέλισσος, τῶν ἀλκιμωτέρων, τὸ σῶμα μειζόνων, τέχνῃ περιῆν, ὅπερ καὶ ὁ Αἴας ὑπὸ Ὀδυσσέως ἔπαθεν ἐν τῇ κρίσει τῶν ἄθλων καὶ ὅπλων, ἀφαιρεθεὶς τούτων, καὶ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ δολίου. ὁ δὲ Χρύσιππος, αἰνιγματωδῶς φησι προσῆχθαι τὴν περὶ Αἴαντος ἱςορίαν. ἄδηλον γὰρ, πότερον εἰς τὴν πάλην τείνει τὴν γινομένην παρὰ τοῦ νικηφόρου, ὅτε ἐνίκησε δόλῳ, ἢ εἰς τὰ περὶ τὴν κρίσιν τῶν ὅπλων. ἄμεινον δέ φησιν, ὅτι καὶ ὡς ὁ Αἴας, μείζων ὢν κατὰ τὸν ἀγῶνα βαςάζων τὸν Ὀδυσσέα, δόλῳ παρ' αὐτοῦ ἐλείφθη, οὕτω καὶ ὁ Μέλισσος μείζονα ὄντα τὸν ἀνταγωνιςὴν τῇ τέχνῃ ἐνίκησε. Χρύσιππος οὕτω φησίν· ἴςε Αἴαντα· ὃς μέγας ὢν, ὄνειδος τοῖς Ἕλλησι περιεποίησε, τὴν κακοκρισίαν αὐτῶν φανερὰν ποιήσας, ἐπεὶ προσεχαρίσαντο τῇ Ἀθηνᾷ. ὁ δὲ νοῦς· γινώσκετε μὲν τὴν τοῦ Αἴαντος δύναμιν τὴν φονίαν, καὶ πολεμικὴν, ἣν ἐν ὀψίᾳ περὶ τῷ ἑαυτοῦ ξίφει διατεμὼν καὶ διαφθείρας, οὐκ ὀλίγην μέμψιν ἔχει ἐν τοῖς Ἑλλήνων παισὶ τοῖς ἐν Τροίᾳ διαβεβηκόσιν.

63. Ἀλλ' Ὅμηρός τοι τετίμακε] Χρύσιππος ἀμφίβολόν φησι τοῦτο εἶναι, πότερον ἐπ' Αἴαντος ἢ ἐπὶ Ὀδυσσέως λέγει. πάντοτε γὰρ ὁ Πίνδαρος τὸν Αἴαντα θαυμάζει. νῦν δὲ ὁ λόγος συνᾴδει Ὀδυσσεῖ. καὶ γὰρ τὸ λέγειν, ὃς αὐτοῦ πᾶσαν ὀρθώσας ἀρετὴν κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν, ἐπ' Ὀδυσσέως συμφωνεῖ. ἐπεὶ καὶ μᾶλλον τῆς Ἰλιάδος ἡ Ὀδύσσεια ῥαψῳδεῖται. καὶ ἡ Ἰλιὰς μὲν, πολλῶν κοινὸν ἐγκωμίων· ἡ Ὀδύσσεια δὲ, μόνου Ὀδυσσέως. καὶ οὐκ ἂν, θέλων συςῆσαι τὸν κρείττονα ὑπὸ τοῦ ἥττονος ἐλαττούμενον διὰ τύχην καὶ τέχνην, τὸν Αἴαντα ἐγκωμιαζόμενον εἰσήγαγεν ὑφ' Ὁμήρου. τοῦτο γὰρ ἔλεγχον εἶχε τοῦ ἐγκωμιαζομένου ὑπ' αὐτοῦ. κατὰ δὲ τούτους ὁ μὲν ἀλλὰ κείμενος ἔςαι διαςαλτικός. ὁ δὲ λόγος, καίπερ ἐλάττονα τὸν Ὀδυσσέα γινόμενον Ὅμηρος τετίμηκε. γελοίως. δύναται γὰρ μένειν τὸ αὐτὸ ἄλογον. καὶ γὰρ ταῦτα λέγων, ἐπὶ τῆς ἰδίας μένει κρίσεως, καὶ ἐγκαλῶν μὲν ἔςαι τῷ ποιητῇ, Ὀδυσσέα δὲ ψέγων. Ἄλλως. παρέλιπε, τίνα τετίμηκεν Ὅμηρος. νοητέον δὲ, ὅτι τὸν Ὀδυσσέα. ὁ γὰρ ἀλλὰ, χωρισμὸν ἔχει, παραπλακεὶς τῷ λόγῳ. ἀλλ' ὅμως χείρονα ὄντα τὸν Ὀδυσσέα, τετίμηκεν Ὅμηρος. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἀλλ' Ὅμηρος τῇ ἑαυτοῦ ποιήσει τιμιώτατον ἀπειργάσατο τὸν Αἴαντα· ὅςις αὐτοῦ πᾶσαν ἀρετὴν τοῖς ἐγκωμίοις ἀνορθώσας, κατὰ ῥαψῳδίαν, ἐξέφρασε θείων ἐπῶν συνθέσει, καὶ δέδωκε τοῖς μετὰ ταῦτα, ἐν παιδιαῖς, καὶ θυμηδίαις, ᾄδειν τὴν Αἴαντος ἀρετήν. τὸ δὲ κατὰ ῥάβδον, οἱ μὲν, ἀντὶ τοῦ κατὰ ῥαψῳδίαν. οἷον· οὐκ ἐάσας χαμαὶ πεσεῖν, ἀνέςησεν ὡς ἄγαλμα. καὶ κατὰ ῥάβδον ἔφρασε. τουτέςιν ἐρραψῴδησεν. οἱ δὲ, οὐκ ἀκούουσι νῦν κατὰ ῥάβδον, ἐπεὶ μετὰ βακτηρίας οἱ ῥαψῳδοὶ τὰ ποιήματα ἀπήγγελλον, ἀλλὰ, κατὰ ῥάβδον, ἀντὶ τοῦ, κατὰ ςίχον. τὸ δὲ ἀθύρειν, ἀντὶ τοῦ μέλπειν καὶ ὑμνεῖν. ἢ οὕτω· τοῖς μετὰ ταῦτα ᾄδειν, ὅτι τῇ θυμηδίᾳ καὶ ἡ ᾠδὴ ἕπεται. ἢ λοιποῖς ἀθύρειν, ἐπεσομένοις ἀνδράσι μέλπειν. ἢ μετὰ τοὺς εἰς θεοὺς ὕμνους. καὶ γὰρ ἐν ἑτέρῳ φησὶν, "ὅθενπερ καὶ Ὁμηρίδαι τὰ "πόλλ' ἀοιδοί." (Nem. ii. 1.)

68. Τοῦτο γὰρ ἀθάνατον] τοῦτο γὰρ τὸ ἐγκώμιον ἀθάνατον καὶ πολυθρύλλητόν ἐςιν, ὅπερ ἄν τις καλῶς εἴπῃ, ἐπί τε τὸν πολύκαρπον γῆν καὶ διὰ θαλάσσης διαπορεύεται τῶν καλῶν ἡ ἄσβεςος ἀκτίς. τουτέςιν ὁ ὕμνος. ἢ οὕτω· τὸ ἐγκώμιόν, φησιν, ὃ ἂν ῥηθῇ φωνὴν ἔχον, ἕρπει πάντη καὶ πορεύεται, οὐκ ἐφ' ἑνὸς τόπου ἕςηκε. Χρύσιππος ἔφη, αὐτὸ τὸ ποίημα τοῦ Ὁμήρου ἀθάνατον λέγειν, ἢ τὰς τῶν ἐμπεριεχομένων πράξεις τῷ ποιήματι.

73. Προφρόνων Μοισᾶν] ἐπεὶ προείρηκε, τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾶεν ἕρπει, ἐπήνεγκεν εὐκτικῶς, γένοιτο καὶ ἡμῖν προφρόνων τῶν Μουσῶν τυχεῖν. ὥςε ὑπ' ἐκείνου ἐνανγάσασθαι τοῦ πυρός. ἵνα, παραπλησίως Ὁμήρῳ, τὸ μέλος ὑμνήσω. ἢ οὕτως· εἴθε προθύμων τῶν Μουσῶν τύχοιμεν, ἐκεῖνον τὸν πυρσὸν, τουτέςι, τὸν τοιοῦτον πυρσὸν τῶν ἐγκωμίων ἀναφάναι καὶ τῷ τοῦ Μελίσσου παγκρατίῳ· αὐτὸς γὰρ συνῳδὸς καὶ τῇ τῶν ςεφάνων εὐδοξίᾳ· ἐπάξιον αὐτῶν τῶν κατορθωμάτων ὄντα ςέφανον.

77. Ἔρνεϊ Τελεσιάδα] οἱ μὲν οὕτως·

Μιλίσσῳ τῷ Τελεσιάδου βλαστήματι· ὡς ὄντος Τελεσιάδου πατρός· οἱ δὲ ἐν τῷ ἔρνεϊ στίζουσι, καὶ ἐπιφέρουσιν οὕτω· Τελεσιάδα τόλμᾳ γὰρ εἰκώς. ὡς τοῦ Τελεσιάδου ἐναγωνίου προγόνου γινομένου. ὁ δὲ νοῦς· τῷ γὰρ Τελεσιάδῃ τῇ προθυμίᾳ ὅμοιος ὤν, ἐν μὲν τοῖς πόνοις καὶ τοῖς ἀνταγωνισταῖς τοιοῦτος ἦν τὴν τόλμαν, οἷοι οἱ λέοντες ἐν θηρσίν. ἐν δὲ ταῖς μηχαναῖς, τεχνικὸς ὡς ἀλώπηξ. ἥτις καὶ τῶν ἀετῶν τὴν ὁρμὴν καὶ τὸν ῥοῖζον, δολερῶς ἀνακλινομένη, πολλάκις ἀνέκρουσεν. Ἄλλως· οἰκεῖος ὢν τόλμῃ, τὸν τῶν λεόντων θυμὸν ἐν τοῖς πόνοις θηρᾷ. καὶ τῇ μὲν τόλμῃ φησὶν αὐτὸν λέοντι θηρεύοντι ἐοικέναι, κατὰ δὲ τὴν μῆτιν, ἀλώπεκι. ἥτις ἀνακεκλιμένη ὑπτία πρὸς τὸ ἑτοίμως ἀμύνεσθαι, ἐπέχει τὴν τοῦ ἀετοῦ ὁρμὴν, ὅταν ἐπιφορηθῇ αὐτὴν βουλόμενος ἁρπάσαι. ἔοικε δὲ διδάσκειν αὐτοῦ τὸ πάλαισμα· ὡς χαμαὶ κειμένου, καὶ τὰν μείζονα τέχνῃ νενικηκότος. καὶ γὰρ ἡ ἀλώπηξ ὑπτία τοῖς ποσὶν ἀμύνεται, τὰ μὲν συλλαβομένη, τὰ δὲ ἀμύσσουσα.

81. Χρὴ δὲ πᾶν ἔρδοντ'] προσήκει δέ φησι πᾶσαν ἀνακινοῦντα μηχανὴν, ἄδοξον καταστῆσαι τὸν ἐχθρόν. τοῦτο δὲ λέγει, ὡς τοῦ νικηφόρου μηχανῇ νικήσαντος. τὸ δὲ ἀμαυρῶσαι, ἐλαττῶσαί ἐστιν. Ἡσίοδός φησι. "Ῥεῖα δέ μιν μαυροῦσι θεοί." (E. 325.) διὰ δὲ τούτων παρίστησιν, ὅτι κυλιστικὸς ἦν ὁ Μέλισσος, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάσας περιεγίνετο.

83. Οὐ γὰρ φύσιν Ὠαριωνείαν] τουτέστιν οὐχ' ὑπερμεγέθης ἦν, ἀλλὰ τοὐναντίον μεμπτὸς καὶ εὐτελὴς κατὰ τὴν τοῦ σώματος ὄψιν. συμπεσεῖν δὲ κατὰ τοὺς ἀγῶνας, βαρύτατος. ὑπερμεγέθη γὰρ τὸν Ὠρίωνα ἱστοροῦσιν. Ἄλλως. οὐ γὰρ φύσιν Ὠαριωνείαν ἔλαχεν. ὁ γὰρ Ὠρίων, διαβόητος ἐπὶ ἀνδρείᾳ, ὡς καὶ Ὅμηρος· (Odyss. λ'. 308. 9.)

Τοὺς δὴ μηκίστους θρέψε ζείδωρος
ἄρουρα,
Καὶ πολὺ καλλίους μετά γε κλυτὸν
Ὠρίωνα.

καὶ πάλιν ὁ Πίνδαρος, βραχὺν εἰδὼς κατὰ τὸ σῶμα τὸν νικηφόρον τῇ ἑαυτοῦ τέχνῃ, τὸ ὑπερμεγέθη εὐσωματεῖν καὶ ἀνδρεῖον εἶναι βλαβὴν ὑπαινίττεται. ὅτι δὴ ὁ Ὠρίων, τοιοῦτος ὤν, τῶν ὑπὲρ ἑαυτὸν ἐπεθύμησε, καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἐπεχείρει βιάζεσθαι.

87. Καί τοι ποτ' Ἀνταίου] πάλιν ἑτέραν ἀπολογίαν προσάπτει τὴν κατὰ Ἀνταῖον καὶ Ἡρακλέα. ὁ γὰρ Ἀνταῖος τὴν ἔρημον τῆς Λιβύης οἰκῶν, καὶ τὴν ἐρημίαν ἐφόδιον τῆς ἀπανθρωπίας ἐσχηκὼς, πάλῃ καταγωνιζόμενος τοὺς παριόντας ἀνῄρει. ὃν ἐπιστὰς Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε. τοῦτο γοῦν φησι καὶ Ἡρακλῆς μικρὸς ὢν πρὸς σύγκρισιν τοῦ Ἀνταίου, ἦλθεν ἐπ' αὐτόν. εἶπεν οὐ μάτην, ἀλλ' ἐπεί τινες σύμμετρον εἶναι φασὶ τῷ σώματι. Ἡρόδωρος γοῦν ἐν Οἰδίποδί φησι τῶν ἄλλων αὐτὸν περιττεύειν, ὥστε τὸ ὅλον σῶμα πηχῶν εἶναι τεσσάρων καὶ ποδός. ὁ δὲ νοῦς· καί ποτε ἐς τοὺς τοῦ Ἀνταίου οἴκους ἐκ Θηβῶν, τὴν μὲν μορφὴν καὶ τὸ σῶμα βραχὺς, τὴν δὲ ψυχὴν ἀκαταμάχητος, παλαίσων ἦλθεν εἰς τὴν σιτοφόρον Λιβύην Ἡρακλῆς. Χρύσιππος ἀκυρώτερόν φησι τὴν Λιβύην εἴρηκε πυροφόρον. οὐ γὰρ πᾶσα τοιαύτη. μήποτε δὲ, ὅτι τῇ Αἰγύπτῳ παράκειται; ἥτις ἐστὶ πολύπυρος.

92. Κρανίοις ὄφρα ξείνων] ἰδίως τὸν Ἀνταῖόν φησι τῶν ξένων τῶν ἡττωμένων τοῖς κρανίοις ἐρέφειν τὸν τοῦ Ποσειδῶνος ναόν. τοῦτο γὰρ ἱστοροῦσι τὸν Θρᾷκα Διομήδην ποιεῖν. Βακχυλίδης δὲ, Εὔηνον ἐπὶ τῶν Μαρσίππης * μνηστήρων. οἱ δὲ Οἰνόμαον, ὡς Σοφοκλῆς. Ἄλλως. ὅπως ταῖς τῶν ἀναιρουμένων κεφαλαῖς τὸ αὐτόθι τοῦ Ποσειδῶνος τέμενος ἐμφράττοντα Ἀνταῖον ἐπίσχῃ. ἐδυστύχει γὰρ ἀπανθρωπίαν ἅμα καὶ εἰς θεοὺς ἀσέβειαν. καὶ ἐπίσχων Ἡρακλῆς, μισθὸν τοῦ κατορθώματος τὴν εἰς Ὄλυμπον ἀνάβασιν ἐδέξατο. εἶτα παρεκβάσει τῶν Ἡρακλείων κατορθωμάτων τὸν λόγον ποιεῖται ὁ Πίνδαρος, καί φησιν ὅτι πάσης τῆς γῆς καὶ τῆς πολυβαθοῦς θαλάσσης ἀνερευνήσας καὶ κατειληφὼς τὸ τέλος. θέναρ μὲν γὰρ κυρίως, τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς, παρὰ τὸ θένειν ἡμᾶς αὐτῷ καὶ τύπτειν. νῦν δὲ ἀπὸ τῆς κοιλότητος, ἐπὶ τοῦ πυθμένος ἔταξε. καὶ ταῖς ναυσὶ τὴν ὁδὸν καὶ τὴν πορείαν ἡμέρως εὐτρεπίσας, ἀπὸ κοινοῦ τὸ, εἰς Ὄλυμπον ἔβα. ἐκεῖνος οὖν φησιν ἐξευρὼν τὸ πλάτος τῆς θαλάσσης, ἡμερώσας γῆν καὶ θάλασσαν, καὶ καθάρας ἀπὸ λῃστῶν καὶ θηρίων, εἰς Ὄλυμπον ἀνέβη.

104. Τῷ μὲν Ἀλεκτρᾶν ὕπερθεν] Ἀλεκτρίδες πύλαι ἐν Θήβαις, ἐφ' ὧν ἱερουργοῦσι Θηβαῖοι, τιμῶντες Ἡρακλέα, καὶ τοὺς ἐκ Μεγάρας τῆς Κρέοντος ὀκτὼ παῖδας αὐτῷ γεγονότας, κατὰ δὲ χόλον Ἥρας ἀναιρεθέντας ὑπ' αὐτοῦ μεμηνότος. Ἄλλως. Χρύσιππος πρὸς ταῖς καλουμέναις φησὶν Ἠλέκτραις πύλαις ᾤκησεν Ἀμφιτρύων, μετὰ ταῦτα, Ἡρακλῆς. (f. ἐφ') αἷς κατ' ἔτος Θηβαῖοι ἐναγίζουσί τε τοῖς παισὶ καὶ ἀγῶνας ἐπιταφίους ἄγουσι. τῷ μὲν οὖν Ἡρακλεῖ, φησιν, αὔξομεν ἔντομα. ὅπερ φησὶν ἔμπυρα. τουτέστι τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ συνεχῶς ἔμπυρα κατ' ἐνιαυτὸν αὔξομεν. οὐ γὰρ διὰ παντὸς λέγει. Χρύσιππος δὲ, ἐκ περιφράσεως τοὺς βωμοὺς αὐτοὺς στεφανώματα βωμῶν εἰρηκέναι. ἢ

* Μαρτίσσης.

κατὰ παραγωγὴν εἴρηκε τὰ Νέμεα νεόδματα. ὁ δὲ νοῦς οὕτω· τῷ μὲν οὖν Ἡρακλεῖ τῶν Ἠλεκτρίδων πυλῶν ὑπεράνω τὴν θυσίαν παρέχοντες οἱ πολῖται, καὶ τὰ νεαρὰ στέμματα τῶν βωμῶν, αὔξομεν τὰς θυσίας τῶν πολεμικῶν ὀκτὼ θανόντων αὐτῷ παίδων. οὓς ἡ Μέγαρα, ἡ Κρέοντος θυγάτηρ, ἔτεκεν. χαλκοαρᾶν δὲ εἶπεν, ὡς βιαιοθανάτων γενομένων τῶν τοῦ Ἡρακλέος παίδων. καὶ ὅτι ὀκτώ φησιν αὐτοὺς εἶναι. Ἄλλως. περὶ τῶν Ἡρακλέος ἐκ Μεγάρας παίδων Λυσίμαχός φησί τινας ἱστορεῖν, μὴ ὑπὸ Ἡρακλέος, ἀλλ' ὑπό τινων δολοφονηθῆναι ξένων. οἱ δὲ, Λύκον τὸν βασιλέα φασὶν αὐτοὺς φονεῦσαι. Σωκράτης δὲ, ὑπὸ Αὐγέου φησὶν αὐτοὺς δολοφονηθῆναι. καὶ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ δὲ διαλλάττουσι. Διονύσιος μὲν ἐν πρώτῳ κύκλων, Θηρίμαχον καὶ Δηϊκόωντα. Εὐριπίδης δὲ, προστίθησιν αὐτοῖς καὶ Ἀριστόδημον. Αἰνείας * δὲ ὁ Ἀργεῖος, Θηρίμαχον, Κρεοντιάδην, Δηϊκόωντα, Δηΐονα. Φερεκύδης δὲ ἐν δευτέρῳ, Ἀντίμαχον, Κλύμενον, Γλῆνον, Θηρίμαχον, Κρεοντιάδην· λέγων αὐτοὺς εἰς τὸ πῦρ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβεβλῆσθαι. Βάτος δὲ ἐν δευτέρῳ Ἀττικῶν ἱστοριῶν, Πολύδωρον, Ἀνίκητον, Μηκιστόφονον, Πατροκλέα, Τοξόκλειτον, Μενεβρόντην, Χερσίβιον. Ἡρόδωρος δὲ, καὶ δίς φησι μανῆναι τὸν Ἡρακλέα· ἐκαθάρθη δὲ ὑπὸ Σικάλου, ὥς φησι Μενεκράτης, λέγων αὐτοῦ τοὺς υἱοὺς εἶναι ὀκτώ, καὶ καλεῖσθαι οὐχ Ἡρακλείδας, οὐδέπω γὰρ Ἡρακλῆς ὠνομάζετο, ἀλλ' Ἀλκαΐδας.

110. Τοῖσιν ἐν δυσμαῖσιν αὐγᾶν] τοῦτό φησιν ὡς περὶ τὴν ἑσπέραν τελουμένων τῶν νομίμων τοῖς Ἀλκαΐδαις. δι' ὅλης οὖν φησι νυκτὸς τὴν πυρκαϊὰν μένειν, μέχρις ἀνατολῆς ἡλίου. Ἄλλως. ἔθος πρὸς δυσμὰς ἱερουργεῖν τοῖς ἥρωσι, κατὰ τὰς ἀνατολὰς τοῖς θεοῖς. καὶ συμβολικῶς ἑκάστῳ τὰ τῆς θυσίας πρός τε τὴν αὔξησιν καὶ φθορὰν ἑκατέροις ὀφειλομένην. ὁ δὲ νοῦς οὕτω· τούτοις τοῖς Ἡρακλέος παισὶ, τῶν ἡλιακῶν αὐγῶν κατὰ τὰς δυσμὰς, ἡ τῶν θεῶν † ἀναφαινομένη φλὸξ συνεχῶς λάμπει διὰ πάσης τῆς νυκτὸς, τῷ κνισήεντι καπνῷ λακτίζουσα τὸν ἀέρα. σκληροτέρᾳ δὲ κέχρηται μεταφορᾷ. ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν, ψαύουσα ἢ θιγγάνουσα τοῦ αἰθέρος ἡ κνίσσα τοῦ καπνοῦ. Ὅμηρος φησί· (Iliad. α'. 317.) "Κνίση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη "περὶ καπνῷ."

114. Καὶ δεύτερον ἆμαρ ἐτείων ἀέθλων] μετὰ δὲ τὰς θυσίας φησὶ τῇ δευτέρᾳ ἡμέρᾳ, τῶν ἐνιαυσίων ἀγωνισμάτων τὸ τέλος αὐτοῖς συντελεῖται. τοῦτο δὲ ἀνδρείας ἔργον. τελεῖται γὰρ αὐτόθι ἀγὼν τὰ Ἡράκλεια. Ἄλλως. Ἀμφίβολον, πότερον μετὰ θυσίαν ταῖς ἑξῆς ἡμέραις δύο ὁ ἀγὼν τῶν Ἡρακλείων συντελεῖται, τῇ μὲν προτέρᾳ πένταθλος καὶ ἱππικὸς, τῇ δὲ ἐχομένῃ γυμνικός· ἢ δεύτερον ἦμαρ, τὸ μετὰ τὴν θυσίαν. ὡς τῇ ἐπιφωσκούσῃ τοῦ ἀγῶνος ἀγομένου τῇ ὑστεραίᾳ.

117. Ἔνθα λευκωθεὶς κάρα μύρτοις] ἐν ᾧ ἀγῶνι στεφανωθεὶς τοῖς μύρτοις ὁ νικηφόρος διπλῆν νίκην ἔσχε, τρίτην παίδων κατὰ τὸν φθάσαντα χρόνον εὐτυχήσας, καὶ πειθόμενος τῇ τοῦ παιδοτρίβου ‡ γνώμῃ. τὸ δὲ μύρτοις, ὅτι μυρσίνης στεφάνοις ἐν Θήβαις στεφανοῦνται οἱ νικῶντες τὰ Ἰολάεια. μυρσίνῃ γὰρ στεφανοῦνται διὰ τὸ εἶναι τῶν νεκρῶν στέφος.

120. Τὴν τρίταν πρόσθεν, κυβερνατῆρος] πάσας αὐτῷ κατὰ τὸν ἐπιχώριον ἀγῶνα τρεῖς δίδωσι νίκας. καί φησιν ὅτι μετὰ παίδων προαγωνισάμενος ἐνίκησεν. ἔσχε δὲ καὶ ἑτέρας δύο κατὰ τὸν αὐτὸν ἀγῶνα μετὰ ταῦτα. Ἄλλως. ὡς τρὶς αὐτοῦ τοῦτον ἐστεφανωμένου τὸν ἐπιτάφιον· δὶς μὲν ἐν παισὶν, ἅπαξ δὲ, ὅτε ἐγένετο ἀνήρ. Χρύσιππος διασαφεῖ νῦν (123), ὅτι δεύτερον ἐνίκησεν ἀναβάς. (an ἄνηβος ?) ἅπαξ δὲ παίδων τὸν ἀγῶνα. τό τε τρίταν κεῖται ἐπὶ τοῦ πρώταν (πρώτου). διὸ καὶ πρόσκειται τὸ πρόσθεν, ὅτι πρῶτον ἐνίκησε παῖδας.

123. Σὺν Ὀρσέᾳ δέ νιν] σὺν δὲ τῷ τεχνικῷ Ὀρσέᾳ τὸν νικηφόρον ὑμνῶν καὶ χορεύων ἀνυμνήσω. τερπνὴν ἐγκωμίαν ἐπιστάζων τὴν παρὰ τῶν Μουσῶν χάριν. Ὀρσέας δὲ, ὄνομα κύριον τοῦ ἀλείπτου.

* Δεινίας Valck. ad Theocr. p. 304.

† deb. τῶν ἱερῶν.

‡ erat προτρίπτου.

Carmen V.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ πέμπτου τῶν Ἰσθμίων εἴδους.

ΤΗΣ πέμπτης τῶν Ἰσθμίων ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ὀκτώ. Τὸ α΄ Πινδαρικὸν ἐγκωμιολογικόν. τὴν τελευταίαν συλλαβὴν μετατεθὲν εἰς τὴν πρώτην. Τὸ β΄ τροχαϊκὸν εἰς ἰαμβικὸν καταλῆγον. Τὸ γ΄ τὸ αὐτὸ τῷ α΄. Τὸ δ΄ πενθημιμερὲς δακτυλικόν. Τὸ ε΄ τὸ αὐτὸ τῷ α΄. Τὸ ς΄ δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον. Τὸ ζ΄ τροχαϊκὸν ἐπίτριτον. Τὸ η΄ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδῆς αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων ἕνδεκα. Τὸ α΄ τὸ αὐτὸ τῷ α΄ τῆς στροφῆς. Τὸ β΄ τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικὸν Ἀρχιλόχειον. Τὸ γ΄ Πινδαρικὸν ἐκ Σαπφικοῦ. Τὸ δ΄ πενθημιμερὲς δακτυλικόν. Τὸ ε΄ τροχαϊκὸν τρίμετρον εἰς ἰαμβικόν. Τὸ ς΄ τὸ αὐτὸ τῷ α΄ τῆς στροφῆς καὶ ἐπῳδῆς. Τὸ ζ΄ Πινδαρικὸν ἐκ Σαπφικοῦ. Τὸ η΄ πενθημιμερὲς δακτυλικόν. Τὸ θ΄ Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ι΄ πενθημιμερές. Τὸ ια΄ πενθημιμερὲς ἰαμβικόν.

Φυλακίδᾳ Αἰγινήτῃ.] Ταύτην τὴν ᾠδὴν Ἡφαιστίων μετὰ τὴν ἑξῆς φησι γεγράφθαι τὴν "Θάλλοντος ἀνδρῶν" καὶ αὐτὴν Πυθέᾳ γέγραφθαι. ἐχρῆν οὖν καὶ προτετάχθαι. καὶ γὰρ ἐν μὲν ἐκείνῃ (vi. 4) τὸν Φυλακίδαν ἅπαξ μόνον Ἴσθμιά φησι νικῆσαι. "ἐν Νεμέᾳ μὲν πρῶτον ὦ Ζεῦ τὶν " ἄωτον δεξάμενοι στεφάνων. νῦν αὖτ' ἐν Ἰ-" σθμοῦ δεσπόταν Νηρηΐδεσσί τε." εἶτα· "εἴη δὲ τρίτον" ὡς γὰρ πρῶτον καὶ ἅπαξ ἐν Νεμέᾳ νενικηκὼς, (νῦν) ἐν Ἰσθμῷ, τρίτον εὔχεται ἐν Ὀλυμπίᾳ. διὰ δὲ ταύτης, δίς. "Τὶν δ' ἐν Ἰσθμῷ διπλόα θάλλοισ' ἀρετὰ Φυλακίδα κεῖται" (v. 21.) διηπατῆσθαι δὲ τοὺς προτιθέντας φησὶ ταύτην· ἴσως ὅτι φησὶ, "δεύτερον " κρατῆρα μοισέων μελέων κιρνάμεναι." ὑπολαβεῖν γὰρ, ταύτῃ δευτέραν ἐκείνην λέγειν. τὸ δὲ οὐκ ἔχει οὕτως, ἀλλὰ δευτέραν αὐτῷ κατασκευάζει ἐκείνην Νέμεα γεγράφθαι, καὶ Νεμεακὴν εἰς αὐτοὺς ᾠδὴν, (Nem. v.) ἧς ἡ ἀρχή· "Οὐκ ἀνδριαντοποιός εἰμ', " ὥστε" ἥτις ἦν καὶ πρώτη, ὡς φανερὸν ἐκ τῶν ποιημάτων. προκατασκευάζοντες ἔνιοι, ὅτι Φυλακίδᾳ μόνῳ γεγράφθαι, φασὶ τὸν Πυθέαν μὴ νενικηκέναι Ἴσθμια, ὥστε Ἰσθμιακὴν οὖσαν τὴν ᾠδὴν μὴ ἀναγεγράφθαι κἀκείνῳ. Νέμεα γὰρ κἀκεῖνος ἐνίκησεν, ὥσπερ ὁ Φυλακίδας. λανθάνει δὲ αὐτούς. ἐν γὰρ τῇ γεγραμμένῃ πρώτῃ ᾠδῇ, ὡς οἰκείῳ αὐτῷ ἱστορεῖ, ὅτι καὶ ὁ Πυθέας Ἴσθμια ἐνίκησε. λέγει δὲ ἤδη τετελευτηκότα τὸν Πυθέαν· "Κεῖ μοι τίν' ἄνδρα τῶν θανόν-" των," καὶ τὰ ἑξῆς. (?) τὸ μὲν οὖν πρώτως τετάχθαι τῆς "Μᾶτερ ἀελίου" τὴν "Θάλλοντος ἀνδρῶν" ὑγιές. οὐκ αἰτιατέον δὲ τοὺς διατάξαντας τὸν Πίνδαρον. οὐ γὰρ κατὰ χρόνους συνέτασσον αὐτὸν, ἀλλὰ κατὰ τὰ εἴδη. Ἄλλως. Καλλίστρατος Φυλακίδᾳ μόνῳ γεγράφθαι φησί. συμπεριειλῆφθαι δὲ ἔξωθεν τὴν τοῦ Πυθέου νίκην. καθάπερ καὶ ἐν τῇ μετὰ ταύτην τὴν Εὐθυμένους, ὄντος αὐτῶν συγγενοῦς.

1. Μᾶτερ Ἀελίου πολυώνυμε Θεία] ἀκολούθως τῷ Ἡσιόδῳ. καὶ γὰρ ἐκεῖνος Ἡλίου μητέρα τὴν Θείαν γενεαλογεῖ· (Θ΄. 371. 4.) "Θεία δ' Ἠέλιον * τέκε μέγαν, " λαμπράν τε Σελήνην Γείναθ' ὑποδμη-" θεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότητι." Ἄλλως. Θείας γενεαλογοῦσι τὸν Ἥλιον, διὰ τὸ τῆς θέας καὶ τῆς ὄψεως ἡμῖν αἴτιον εἶναι. ὁμωνύμως τῷ περὶ τὴν ὄψιν πάθει. καθὰ καὶ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἐλπίδα. εἰσὶ δὲ, οἳ ἀπὸ τοῦ θεῖν αὐτὴν φασὶν ὀνοματοποιεῖσθαι. ἐφορᾷ γὰρ ὁ ἥλιος ἀεί. ἀφ' οὗ λόγου καὶ

* Leg. Θείη δ' Ἠέλιόν τε μέγαν.

τὸν πατέρα Ὑπερίονα, διὰ τὸ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰέναι.

2. Σεῦγ' ἕκατι καὶ μεγασθενῆ] ἴσμεν φιλόχρυσον ὄντα πανταχοῦ τὸν Πίνδαρον. κἀνταῦθα οὖν τὴν ἑαυτοῦ φιλάργυρον προαίρεσιν τεκμηριοῖ, τὸν πλοῦτον ἐγκωμιάζων, καὶ ὑπαινιττόμενος, ὡς προσήκει τοὺς ἐγκωμιαζομένους χρυσῷ ἀμείβεσθαι τὸν Πίνδαρον. Ἄλλως. ἐκ Θείας καὶ Ὑπερίονος, Ἥλιος· ἐκ δὲ Ἡλίου, ὁ Χρυσός. ἑκάστῳ δὲ τῶν ἀστέρων ὕλη τις ἀνάγεται. Ἡλίῳ μὲν ὁ χρυσός· Σελήνῃ δὲ ὁ ἄργυρος· Ἄρεϊ, σίδηρος· Κρόνῳ, μόλιβδος· Διΐ, ἤλεκτρος· Ἑρμῇ, κασσίτερος· Ἀφροδίτῃ, χαλκός. τὸ δὲ σαφὲς οὕτω· πολυώνυμε καὶ τιμία Θεία, σοῦ χάριν καὶ ἄγαν ἰσχυρὸν τὸν χρυσὸν ἐνόμισαν οἱ ἄνθρωποι, περισσῶς τῶν ἄλλων κτημάτων. καὶ γὰρ ἐν θαλάττῃ νῆες ἁμιλλώμεναι, οἱονεὶ ἐμπορευόμεναι, καὶ ὑπὸ τοῖς ἅρμασιν ἵπποι, καὶ πάλιν κατὰ κοινοῦ διαμιλλώμενοι, διὰ τὴν σὴν ὦ δέσποινα τιμὴν, τὸν χρυσὸν, ταῖς κατὰ θάλασσαν ἁμίλλαις θαυμαστοὶ καὶ ἔνδοξοι γίνονται. καὶ ἐν τοῖς ἀγωνιστικοῖς ἄθλοις ἐπέραστον δόξαν ἐσχήκασι, ταῖς χερσὶν ἀγωνισάμενοι καὶ νενικηκότες, ἐάν τινα πλεῖστοι στέφανοι ἀναστέψωσι κατὰ τὰς κόμας. νικήσαντα δὲ, ἢ χερσὶν ἢ ποδῶν ταχυτῆτι. Ἄλλως. ἐνομίσαμεν, σοῦ φησιν εἵνεκα, ὦ Θεία, καὶ τὸν χρυσὸν τετιμήκαμεν, καὶ νηῶν καὶ ἵππων δρόμους ἐθεασάμεθα. εἰ μὴ ἐθεώμεθα ταῦτα, οὐκ ἂν ἐπεθήπειμεν.

9. Ἐν τ' ἀγωνίοις] τοῦτο οἰκείως ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ τῶν ἁρμάτων. ἐπάγει δὲ, κλέος ἔπραξεν. ἔθος γὰρ Πινδάρῳ, ἀπὸ πληθυντικοῦ εἰς ἑνικὸν ἀποπίπτειν ἀριθμόν.

13. Κρίνεται δ' ἀλκὰ] πρόσεστι δύναμις, διὰ τοὺς θεούς. Ἄλλως. ἤτοι δοκιμάζεται, ἢ χωρίζεται ἡ τῶν ἀνδρῶν ἀλκὴ, τῇ τῶν θεῶν εὐμενείᾳ.

14. Δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτον] τὸ εὖ πάσχειν, καὶ τὸ, λόγων ἀκούειν, δύο ὄντα, ποιμαίνουσι καὶ παραθάλπουσι τὸν ἀνέλπιστον, τῆς ζωῆς ἄωτον, τουτέστι τὸν δυσέλπιστον, ὡς ἀπρόσωπον, τὸν κακοπρόσωπον. γράφουσι δὲ ἔνιοι τὸν ἄλπνιστον, τουτέστι, τὸν ἥδιστον ϗ προσηνέστατον. ταύτῃ δὲ τῇ γραφῇ ϗ τὰ τῆς ἀντιστρόφου συνᾴδει. ὁ δὲ νοῦς οὕτω· δύο δὲ μόνα τῆς ζωῆς κάλλιστα ἀπανθίσματα τυγχάνει. ἃ ϗ μόνα ποιμαίνει τὸν οἰκτρὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ἀνθηρᾷ σὺν εὐδαιμονίᾳ. εἴ τις καλῶς πάσχων καὶ ἀγαθῶν ἀνυμνηθεὶς ἀκούει λόγων. ἤτοι δὲ καθολικώτερος ὁ λόγος πρὸς τοὺς τῇδε τὴν ψυχὴν ἔχοντας, ἢ πρὸς τὸν νικηφόρον ὡς εὐδαιμονοῦντα καὶ ἐγκωμιαζόμενον.

18. Μὴ μάτευε Ζεὺς γενέσθαι] ὅτι ἀκαταλλήλως ἐπέζευξεν. ἔμπροσθεν γὰρ, περί τινος ὁ λόγος· εἴ τις εὖ πάσχοι, φησίν. εἶτα ὡς πρός τινα ποιούμενος τὸν λόγον, φησὶ, μὴ μάτευε Ζεὺς γενέσθαι. ἀπέχρη γάρ σοι τῆς εὐδαιμονίας τὸ μέγεθος, ἐάν σε τούτων τῶν καλῶν μερίς τις καταλάβῃ· τοῖς γὰρ φθαρτοῖς ἐφάμιλλα τῇ φύσει προσήκει καὶ τὰ τῆς εὐδαιμονίας παρεῖναι.

21. Τὶν δ' ἐν Ἰσθμῷ] σοὶ δὲ ἐν τῷ Ἰσθμῷ διπλῆ θάλλουσα, ὦ Φυλακίδα, ἀρετὴ εὐδόξως ἀνάκειται. ἐν δὲ τῇ Νεμέᾳ ἀμφοτέρας (leg. ἀμφοτέροις) ὑμῖν· σοί τε καὶ τῷ Πυθέᾳ παγκρατίου. ἀπὸ κοινοῦ ἀρετὰ ἀνάκειται. ἡ δὲ ἐμὴ ψυχὴ γεύεταί. φησι, τῶν ἐγκωμίων, οὐκ ἄνευ τῆς τῶν Αἰακιδῶν μνήμης. Αἰγινῆται γὰρ ἀμφότεροι. οἷον, ἐπιπνέουσί μοι οἱ Αἰακίδαι εἰς τὸ ὑμνεῖν ὑμᾶς. Αἰγινῆται γὰρ οἱ περὶ τὸν Φυλακίδαν. ἢ οὕτως· οὐ χωρὶς τοῦ τοὺς Αἰακίδας συμπεριλαμβάνειν τοῖς ὑμετέροις ὕμνοις ὑμνῶ ὑμᾶς, ἀλλὰ μεθ' ὑμῶν κἀκείνους ὑμνῶ. σὺν γὰρ ταῖς μουσικαῖς χάρισι παραγενόμην καὶ σὺν τοῖς τοῦ Λάμπωνος υἱοῖς, εἰς ταύτην τὴν εὔνομον πόλιν Αἴγιναν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ, τὸ σὺν χάρισι καὶ Λάμπωνος υἱοῖς.

28. Εἰ δὲ τέτραπται] τὸν λόγον πρὸς ἑαυτὸν ἀποτείνεται ὁ Πίνδαρος. εἰ δὲ τούτων ὁ βίος καθορᾷ εἰς ὁδὸν καθαρωτάτην θείων ἔργων, μὴ φθόνει τὸν ἀντὶ τῶν πόνων καὶ κατορθωμάτων προσήκοντα τῇ ᾠδῇ ὕμνον ἀνακιρνᾶν καὶ λέγειν. οἷον μὴ φθόνει αὐτῷ ἐν τῷ ἐπαινεῖσθαι καὶ ἀπολαμβάνειν τοὺς ἐξ ἐκείνων κόμπους, ἀνθ' ὧν ἐπόνησε.

32. Καὶ γὰρ ἡρώων ἀγαθοὶ] καὶ γὰρ τῶν ἡρώων οἱ ἀγαθοὶ καὶ ἀνδρεῖοι τὸν ἐγκωμιαστικὸν λόγον καὶ μετὰ τὸν θάνατον παρὰ τῶν ποιητῶν ἐκέρδαναν. ὑμνοῦνται δὲ πάντα τὸν χρόνον ἔν τε κιθάρᾳ καὶ αὐλῷ ταῖς ποικίλαις συμφωνίαις διὰ παντὸς τοῦ χρόνου.

36. Μελέταν δὲ σοφισταῖς] σοφιστὰς μὲν ϗ σοφοὺς ἔλεγον τοὺς ποιητάς. Σοφοκλῆς. (Fr. p. 739. f.) "Μέν' εἰς σοφιστὴν ἐμόν." ὁ δὲ νοῦς· τοῖς δὲ σοφοῖς ἀνδρισάμενοι παρέσχοντο τὴν τῶν ἐγκωμίων φροντίδα. καὶ, διὰ τὴν τοῦ Διὸς γνώμην τιμώμενοι, τήνδε τὴν ἐγκωμίων φροντίδα καὶ σύνθεσιν. τὸ γὰρ σεβιζόμενοι, ἀντὶ τοῦ θαυμαζόμενοι, τιμώμενοι, σεβόμενοι. καὶ, τὸ τοὺς θεοὺς δὲ σέβεσθαι, θαυμάζειν ἐστίν. Ὅμηρος· (Odyss. γ'. 123.) "Σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα." ἀντὶ τοῦ, ἔκπληξις.

38. Ἐν μὲν Αἰτωλῶν θυσίαισιν] ἐν ταῖς πανηγύρεσι ταῖς ἐπιδόξοις καὶ λαμπραῖς οἱ τοῦ Οἰνέως παῖδες ἀνυμνοῦνται οἱ ἰσχυροί. ἐν δὲ ταῖς Θήβαις ὁ ἱππικώτατος Ἰόλαος τιμὴν ἔχει. ὁ δὲ Περσεὺς ἐν Ἄργει. τοῦ δὲ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους ἡ αἰχμὴ, ἐπὶ τοῖς Εὐρώτου ῥεύμασι. πάλιν ἀπὸ κοινοῦ τὸ, γέρας ἔχει.

44. Ἀλλ' ἐν Οἰνώνᾳ μεγαλήτορες] τυτ-

ἐστιν, ἐν τῇ Αἰγίνῃ. οὕτω γὰρ τὸ πρότερον ἐκαλεῖτο πρινὴ ὑπὸ Διὸς Αἴγιναν τὴν Ἀσωποῦ τοῦ Βοιωτικοῦ ποταμοῦ θυγατέρα αὐτόθι ἐνενεχθῆναι. ὁ δὲ νοῦς· ἀλλ' ἐν τῇ Αἰγίνῃ οἱ μεγαλόψυχοι καὶ ἀνδρεῖοι τρόποι τῶν Αἰακοῦ παίδων ἀνυμνοῦνται. καὶ τιμιώτατοι τυγχάνουσιν, οἵ τινες ταῖς ἑαυτῶν συμμαχίαις τὴν τῶν Τρώων ἐπόρθησαν πόλιν. τὸ μὲν πρότερον συστρατεύσαντες Ἡρακλεῖ, διὰ τὴν Λαομέδοντος ἀδικίαν, ὡς καὶ Ὅμηρος ἱστορεῖ λέγων· Iliad. ε'. 640)

Ὅς ποτε δεῦρ' ἐλθὼν ἕνεχ' ἵππων Λαομέδοντος.

τὸ δὲ δεύτερον, σὺν Ἀτρείδαις. πάλιν δὲ τῷ συλληπτικῷ τρόπῳ κέχρηται. οὐ γὰρ αὐτοὶ δὶς ἐπόρθησαν τὴν Ἴλιον, ἀλλὰ Τελαμὼν μὲν σὺν Ἡρακλεῖ, Νεοπτόλεμος δὲ σὺν Ἀτρείδαις. τὸ δὲ ἑκατέρῳ συμβὰν, λαβὼν εἰς ἓν ἔφη.

48. Ἔλα νῦν μοι πεδόθεν] ἔλα νῦν, ὦ Μοῦσα, ἐπ' εὐθείας ὁδοῦ, καὶ δι' ὁμαλοῦ. τοῦτο γὰρ τὸ πεδόθεν. τά τε τούτων ἐγκώμια ἐξ ἀρχῆς ἀνύμνησον. καὶ λέγε, τίνες τὸν Κύκνον, καὶ τὸν Ἕκτορα ἀνεῖλον, καὶ τὸν τῶν Αἰθιόπων ἡγεμόνα Μέμνονα τὸν τῷ χαλκῷ τοῖς ἐναντίοις προσομιλοῦντα, ἤτοι τὸν πολλοὺς χαλκῷ ἀνελόντα, ἢ τὸν ὑπὸ χαλκοῦ βλαβέντα. ἑκάτερον γὰρ παρὰ τὴν ἀρήν *. τίς δὲ τὸν ἀνδρεῖον Τήλεφον ἔτρωσε τῷ ἑαυτοῦ δόρατι, τοῦ τῆς Μυσίας ποταμοῦ Καΐκου παρὰ τὰς ὄχθας; εἶτα κατὰ ἀπόστασιν ὁ λόγος. οὗτοι τάδε καὶ τάδε ἔπραξαν, οἷς ὁ λόγος τὴν Αἴγιναν πατρίδα δίδωσιν. Ἄλλως. πρὸς τὴν Μοῦσαν ὁ λόγος. λέγε μοι τὰ περὶ αὐτοὺς, φησιν, ἐκ ῥιζῶν. ἢ ἔλα κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν νεῶν, πρόαγε εἰς τοὔμπροσθεν, ἀρξάμενος ἄνωθεν, καὶ ἐξ ἀρχῆς λέγε, τίνες εἰσὶν οἱ ἀνελόντες Κύκνον, Ἕκτορα, Μέμνονα. δῆλον δὲ, ὡς εἷς τῶν Αἰακιδῶν Ἀχιλλεύς.

55. Τοῖσιν Αἴγινα προφέρει στόμα] τουτέστι τοῖς προειρημένοις. κατὰ ἀπόδοσιν δὲ ὁ λόγος· οὗτοι τάδε καὶ τάδε ἔπραξαν, οἷς ὁ λόγος τὴν Αἴγιναν πατρίδα δίδωσιν. ὃ δὲ βούλεται λέγειν, τοιοῦτόν ἐστιν· εἴ τις ἐρωτήσειεν αὐτοὺς, τίνες εἰσὶν οἱ τὰ προκείμενα διαπεπραγμένοι, πάντες ἂν εἴποιεν, ὅτι οἱ ἀπὸ Αἰγίνης.

56. Τετείχισται δὲ πάλαι πύργος] κατεσκεύασται δὲ ἐκ πολλοῦ ταῖς τῶν Αἰακιδῶν ἀρεταῖς πύργος ὑψηλότατος τῷ ὕμνῳ, ἀναβαίνειν καὶ ὑψοῦσθαι, ἐφ' ὅσον βούλεται. Ἄλλως. τοσαῦται εἰσὶ περὶ τοὺς Αἰακίδας ἀρεταὶ, ὥστε πύργον ἐξ αὐτῶν οἰκοδομεῖσθαι. ἀλληγορεῖ δὲ ὡς ἐπὶ τούτων πρότερον. διὸ καὶ τεῖχος ὑψηλὸν εἶπε. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι ὑφέστηκεν αὐτοῖς ἡ εὐδοξία, ὥστε διὰ τῆς ἀρετῆς ἐπ' αὐτὴν ἀναβαίνειν. οἷον ὑψοῦται αὐτῶν ἡ ἀρετὴ, ὥσπερ τεῖχος. οὕτως γὰρ τὴν αὔξησιν, πύργον καὶ τεῖχος εἴωθε λέγειν, ἀφ' οὗ πυργοῦν τὸ αὔξειν καὶ ὑψοῦν λέγεται.

58. Πολλὰ μὲν ἀρτιεπὴς γλῶσσά μοι τοξεύματα] τοξεύματα μεταφορικῶς λέγει τοὺς ἐγκωμιαστικοὺς λόγους, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις· (Olymp. ii. 149) " Πολλά μοι ὑπ' " ἀγκῶνος ὠκέα βέλη."

60. Καὶ νῦν ἐν Ἄρει] ἤτοι τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. ἤκμαζε γὰρ κατὰ τὴν τούτων νίκην· ἢ ὅτι μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν προσφάτως γεγενημένην ἐγράφη οὗτος ὁ ἐπινίκιος. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος (ἐν) τῷ πολυφθόρῳ πολέμῳ τῇ τῶν Αἰγινητῶν ἀρετῇ μαρτυρήσειεν ἂν ἡ Σάλαμις, ἀνορθωθεῖσα τῶν κινδύνων, τοῖς Αἰγινήταις κατὰ τὴν ναυμαχίαν ἀριστεύσασιν. ἐμβαλόντων γὰρ τῶν Περσῶν τῇ Σαλαμῖνι, συμμαχήσαντες οἱ Αἰγινῆται καὶ κατορθώσαντες, τὸ πλεῖον τοῦ πολέμου κατειργάσαντο. ἢ οὕτω· καὶ γὰρ ἐν τῷ Ἄρει, καὶ τῷ χαλαζήεντι Διὸς ὄμβρῳ, καὶ τῷ πολυφθόρῳ τῶν ἀναρίθμων ἀνδρῶν φόνῳ, μαρτυρήσειεν ἡ πόλις τοῦ Αἴαντος Σαλαμὶς ὀρθωθεῖσα ὑπὸ τῶν ναυτῶν Αἰγινητῶν· νησιῶται γάρ.

63. Ἐν πολυφθόρῳ, Σαλαμὶς, Διὸς ὄμβρῳ] ὄμβρον μὲν τὸν πόλεμον εἴρηκεν, οἷον, τὸν ὑπὸ τοῦ θεοῦ καταπεμφθέντα, διὰ τὸ τῆς βαρβαρικῆς στρατιᾶς πλῆθος. ὑπαινίττεται τὴν περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίαν τῶν Ἑλλήνων, ἧς ἔλαβον τὰ ἀριστεῖα οἱ Αἰγινῆται. καθά φησιν Ἡρόδοτός τε καὶ Ἔφορος. ὁ δὲ νοῦς· ἐν ᾧ, ἐν τῷ πολυφθόρῳ πολέμῳ, τὸ τῶν πεπτωκότων πλῆθος ἰσάριθμον ἦν τῷ χαλαζήεντι Διὸς ὄμβρῳ.

65. Ἀλλ' ὅμως καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ] ἀλλ' ὅμως, εἰ καὶ τηλικαῦτα εἰσὶ τῶν Αἰγινητῶν τὰ κατορθώματα, βρέχε καὶ ἐπικάλυπτε τῇ σιωπῇ, διὰ τὸν ἔξωθεν φθόνον. ὁ γὰρ δὴ Ζεὺς τὰ πάντα τοῖς ἀνθρώποις ἀπονέμει, καὶ τὰ φαῦλα καὶ τὰ ἀγαθά.

67. Ἐν δ' ἐρατεινῷ μέλιτι] ἔνιοι οὕτως· ἐν τοιούτῳ μέλιτι γὰρ καὶ ἡδονῇ ὄντες, καὶ τιμῇ τοιαύτῃ, τὸ ἐπινίκιον χάρμα ἀγαπῶσιν, ὅ ἐστι, τὸν ὕμνον. ἢ οὕτως· αἱ τῶν νικηφόρων τιμαὶ τὴν ἐπινίκιον ᾠδὴν ἀγαπῶσιν ὡς μέλι καὶ φιλοῦσιν. οἷον, ὡς ἐν μέλιτι γλυκύτης ἐστὶν, οὕτω καὶ τοῖς νικῶσιν αἱ ἐπινίκιοι ᾠδαί. ἢ οὕτω· καὶ αἱ τοιαίδε τιμαὶ, καίπερ ἐν μέλιτι οὖσαι, τουτέστιν ἡδοῦσαι, ὅμως ἀγαπῶσι τὸ καλλίνικον χάρμα, τουτέστι, τὴν ἐκ τῶν γεγραμμένων ἐπινικίων χαρὰν ἀγαπῶσι. τιμὰς γὰρ λέγει, τὰς ἐκ τῶν νικῶν περιγινομένας δόξας. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἐν δὲ τοιαύτῃ τοῦ λόγου ἡδονῇ καὶ

* f. παρὰ τὸν Ἄρην.

τῇ τῶν κατορθωμάτων νίκῃ καὶ τιμῇ τὸ τῆς νίκης ἐγκώμιον ἀγαπητῶς καὶ οὐχ ὑπεροπτικῶς δέχονται· καίτοι παρὸν αὐτοῖς ἀλαζονεύεσθαι ἐπὶ τῇ τῶν κατορθωμάτων τιμῇ.

70. Μαρνάσθω δέ τις ἔρδων] ὁ λόγος προστακτικός. ἀγωνιζέσθω, φησί, τις ἐν ἀγῶσι καὶ ἀντεχέσθω τῶν ἄθλων, τοῦ Κλεονίκου τὸ γένος ζηλώσας. Κλεόνικος δὲ πατήρ ἐστι τοῦ Λάμπωνος· ὁ δὲ Λάμπων, τοῦ Φυλακίδα. οὐδαμῶς γὰρ ἀποκέκρυπται καὶ ἀφανής ἐστιν ἡ τῶν πολυχρονίων πόνων σπουδή.

73. Οὐδ' ὁπόσαι δαπάναι] Ἀρίσταρχος οὕτως· οὐδὲ ὁπόσαι δαπάναι αὐτοῖς ἐγεννήθησαν ἐπὶ τῶν ἐκβεβηκυιῶν ἐλπίδων τῶν περὶ τὴν νίκην, ἔκνισα τῇ φωνῇ· (ὀπί.) οὐδὲ ἐλυπήθην· ἀλλὰ τοὐναντίον ὕμνησα αὐτούς. ἔνιοι δὲ καταλληλότερον γράφουσι σὺν τῷ νῷ. (leg. τῷ νῦ ὄπιν.)

74. Ἔκνιξ' ὄπιν] ἵν' ᾖ Πινδαρικὸν σχῆμα· οὐκ ἔκνιξαν αἱ δαπάναι, οὐδὲ μόχθος αὐτῶν τετύφλωται, ἀλλὰ ὀξυδερκεῖ, καὶ ἔχει καλὰ ἀποτελέσματα, ὥστε εἶναι· οὐδὲ ὁπόσαι δαπάναι τὴν τῶν ἐλπίδων ὄπιν, τουτέστι τὸ μέλλον ὀπίσω ἔσεσθαι, ἔκνισαν καὶ ἐλύπησαν.

75. Αἰνέω καὶ Πυθέαν ἐν γυιοδάμαις] οὗτος ὁ Πυθέας ἐπιστάτησε τοῦ Φυλακίδα. ἢ καὶ ὁμώνυμός τις τούτῳ. ἐπαινῶ οὖν, φησι, καὶ τὸν ἀλείπτην αὐτοῦ, τοῖς πόνοις τοῖς γυιοδάμαις ποιήσαντα τὸν τῶν πληγῶν δρόμον εὐθυπορῆσαι. παγκρατιαστὴς γὰρ, διὸ εὐθυπόρουν αἱ πληγαί. ἤτοι τὴν τῶν πληγῶν ὁρμήν τε καὶ σπουδὴν, πληγῶν δρόμον φησὶν, ἵνα λέγῃ τὸ παγκράτιον· συνεχεῖς γὰρ αἱ τῶν χειρῶν ἐξορμήσεις. ἐν γυιοδάμαις δὲ, τοῖς ἀθληταῖς, τοῖς τὰ γυῖα τῇ γυμνασίᾳ καταπονοῦσιν, ἢ τοῖς καταπονοῦσι τὰ τῶν ἐναντίων γυῖα.

77. Χερσὶ δεξιὸν, νόῳ ἀντίπαλον] τουτέστιν, ἴσα ἐπιτάγματα ἔχοντα ἐν τῷ νοεῖν, καὶ τοῖς ἐπιτάγμασι (?) τῶν χειρῶν. οἷον, καθ' ἑκάτερον ἐπίσης ἐπιδέξιον.

78. Λάμβανέ οἱ στέφανον] οἱ μὲν τὸν λόγον πρὸς τὴν Αἴγιναν φασὶν εἶναι· ὑποδέχου αὐτῷ τὸν στέφανον. οἱ δὲ, πρὸς τὴν Μοῦσαν. καὶ στέφανον μὲν τὸν ἐπινίκιον λέγει. εὔμαλλον δὲ μίτραν, τὴν ταινίαν τὴν ἐξ ἐρίου ξανθοῦ τοῖς στέρνοις (?) προσπλεκομένην.

CARMEN VI.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἕκτου τῶν Ἰσθμίων εἴδους.

ΤΟΥ ἕκτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιγ΄. Τὸ α΄ ἰαμβέλεγος. Τὸ β΄ τροχαϊκὸν εἰς ἴαμβον καταλῆγον. Τὸ γ΄ δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον. Τὸ δ΄ δακτυλικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ ε΄ ἴαμβος δίμετρος ὑπερκατάληκτος. Τὸ ϛ΄ πενθημιμερὲς δακτυλικόν. Τὸ ζ΄ δίμετρον ἰαμβικὸν ἀκατάληκτον. μετὰ τοῦ ε΄ εὕρηται. Τὸ η΄ δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ θ΄ τροχαϊκὸν, ἐπίτριτος. Τὸ ι΄ τρίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον. Τὸ ια΄ ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ιβ΄ Βακχειακόν. Τὸ ιγ΄ ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων ια΄. Τὸ α΄ ἐκ Σαπφικοῦ τοῦ ια΄ Πινδαρικὸν, ἤτοι κοινή ἐστι. Τὸ β΄ ἰαμβέλεγος, τοῦ τέλους ἐπὶ τὴν ἀρχὴν μετατεθέντος. Τὸ γ΄ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ΄ πενθημιμερές. Τὸ ε΄ Εὐριπίδειον. Τὸ ϛ΄ παρὰ τὸ Ἀρχιλόχειον· Ἐρασμονίδη Χαρίλαε. ἔστι δὲ συγκείμενον περιττεύοντος μιᾷ συλλαβῇ, καὶ ἰθυφαλλικοῦ μεμειωμένου τοῦ ἰθυφαλλικοῦ ἑνὶ τροχαίῳ. Τὸ ζ΄ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ η΄ ἐγκωμιολογικόν. Τὸ θ΄ ἐγκωμιολογικὸν παρὰ συλλαβὴν μίαν τοῦ πενθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ. Τὸ ι΄, τὸ ια΄ Σαπφικόν.

Φυλακίδᾳ, Πυθέᾳ, Εὐθυμένει.] Πεποίηται ὁ ἐπινίκιος οὗτος Φυλακίδᾳ, καὶ Πυθέᾳ

καὶ Εὐθυμένει, παγκρατιασαῖς, καὶ Νεμέᾳ. τῶν δὲ ῥηθέντων ὁ Εὐθυμένης οὗτος μητράδελφος ἦν.

1. Θάλλοντος ἀνδρῶν ὡς ὅτε συμποσίου] ὥσπερ ἀκμάζοντός, φησι, συμποσίου καὶ δεύτερον κρατῆρα, οὕτω καὶ ἡμεῖς τοῖς Λάμπωνος υἱοῖς, θάλλουσι καὶ ἀκμάζουσιν αὐτοῖς, καὶ δεύτερον ςήσομεν κροῦμα μουσικῶν ἐγκωμίων· τὸ δὲ Λάμπωνος εὐάθλου γενεᾶς, τουτέςιν, ὑπὲρ τῶν κατορθωμάτων τοῦ Λάμπωνος.

4. Ἐν Νεμέᾳ μὲν πρῶτον ὦ Ζεῦ] δεξάμενοί, φησι, τὸ ἄνθος τῶν ςεφάνων ἐν Νεμέᾳ, σοὶ ὦ Ζεῦ πρῶτον κέρναμεν κρατῆρα. ὁ πρῶτος οὖν κρατὴρ, Διὸς Ὀλυμπίου· ὁ δεύτερος, Γῆς καὶ ἡρώων· ὁ τρίτος, Διὸς σωτῆρος. v. ad 10.

7. Νῦν αὖτ' ἐν Ἰσθμῷ] νῦν δὲ νικήσαντος ἐν Ἰσθμῷ, τουτέςι τὰ Ἴσθμια, τοῦ νεωτέρου Φυλακίδου, τῷ δεσπότῃ αὐτοῦ Ποσειδῶνι καὶ ταῖς Νηρεΐσι κέρναμεν τὸν δεύτερον κρατῆρα.

10. Εἴη δὲ τρίτον σωτῆρι πορσαίνοντας] ὁ λόγος εὐκτικός. εὔχεται δὲ τὸν τρίτον τῶν ᾠδῶν κρατῆρα κεράσαι, νικήσαντος αὐτοῦ τὰ Ὀλύμπια. τὸν δὲ τρίτον κρατῆρα Διὸς σωτῆρος ἔλεγον. καθὰ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ· " Ζεῦ παυσίλυπε, καὶ " Διὸς σωτηρίου σπονδὴ τρίτου κρατῆ- " ρος." τὸν μὲν γὰρ πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου ἐκίρνασαν. τὸν δὲ δεύτερον ἡρώων. τὸν δὲ τρίτον Διὸς σωτῆρος. καθὰ καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἐπιγόνοις· " Λοιβὰς Διὸς μὲν πρῶτον " ὡραίου γάμου Ἥρας τε." εἶτα· " τὴν " δευτέραν γε κρᾶσιν ἥρωσι νέμω." εἶτα· " τρίτον, Διὸς σωτῆρος εὐκταίαν λίβα." Διὸς δὲ σωτῆρος ἔλεγον τὸν τρίτον, διὰ τὸ τοὺς τοῦτον πίνοντας, ςαθεροὺς γίνεσθαι· τοὺς δὲ μετὰ τοῦτον, εἰς ἄτην καὶ ἀνομίαν καὶ ἀσέλγειαν τρέπεσθαι. ἔλεγον δὲ αὐτὸν καὶ τέλειον, διὰ τὸ τέλειον εἶναι τὸν τρίτον ἀριθμὸν, ἀρχὴν ἔχοντα, καὶ μέσον, καὶ τέλος. ὁ δὲ νοῦς· εἴη δὲ ἡμᾶς καὶ τρίτον τῷ σωτῆρι καὶ Ὀλυμπίῳ Διῒ ςῆσαι κρατῆρα, καὶ ταῖς ἡδείαις ᾠδαῖς ἀνυμνεῖν τὴν Αἴγιναν. δύναται μὲν οὖν τοῦτο καὶ οὕτω· κατὰ Αἴγιναν σπένδειν. δύναται δὲ καὶ τὸ ἑξῆς, κατασπένδειν τὴν Αἴγιναν. χαριέντως δὲ τὸ κατασπένδειν, ὡς ἐπὶ κρατῆρος καὶ σπονδῆς, διόλου τροπικῶς ἐφυλάχθη. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐςι· γένοιτο αὐτὸν καὶ Ὀλύμπια νικῆσαι.

14. Εἰ γάρ τις ἀνθρώπων] εἰ γάρ τίς φησι τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τὸ δαπανᾷν εἰς τὰ τοιαῦτα χαρεὶς, καὶ οὐχ' ὑποςειλάμενος δαπάνην, καὶ ἐπὶ τὸ πονεῖν τῷ ἰδίῳ σώματι, τουτέςι, καὶ φιλοπονήσας πράττει τὰς θεοδμήτους ἀρετὰς, ὅ ἐςιν, ὑπὸ θεῶν δεδομημένας, καὶ κατεσκευασμένας, ὁ θεός τε αὐτῷ συμφυτεύει δόξαν· πάντων φησὶ τούτων μετέχων, πρὸς ταῖς ἐσχατιαῖς τοῦ ὄλβου βάλλεται ἄγκυραν. οἷον, ὁρμίζει ἐπ' ἄκρον τῆς εὐδαιμονίας. ὥςε ἂν μὴ πορρωτέρω δύνασθαι προελθεῖν τῆς εἰς ἄνθρωπον πιπτούσης εὐδαιμονίας. ὁ δὲ νοῦς· εἰ γάρ τις ἀνθρώπων ἐπὶ τῇ δαπάνῃ χαρεὶς καὶ ἡσθεὶς, γλυκεῖαν ἔσχε τὴν ἔκβασιν, καὶ τὰς ἐκ θεῶν ἀρετὰς κατορθοῖ, καὶ ἡ τύχη αὐτῷ ἐπιφύει δόξαν ἐπέραςον, γινωσκέτω ἤδη πρὸς τὸ ἔσχατον καὶ ἄκρον τῆς εὐδαιμονίας ἑαυτὸν προσορμίσας.

20. Τοίαισιν ὀργαῖς εὔχεται ἀντιάσαις] τοιούτοις τρόποις, φησὶν, εὐδαιμονίας ὁ παῖς τοῦ Κλεονίκου Λάμπων συντυχὼν εὔχεται λοιπὸν τόν τε θάνατον καὶ τὸ γῆρας δέξασθαι.

23. Ἐγὼ δ' ὑψίθρονον Κλωθὼ] ἐγὼ δὲ τὴν τιμίαν φησὶ, Κλωθὼ, καὶ τὰς αὐτῆς ἀδελφὰς, παρακαλῶ τελειῶσαι τὰς εὐχὰς αὐτοῦ, ὅ ἐςιν ἐπακοῦσαι, καὶ ἐπακολουθῆσαι ταῖς εὐχαῖς τοῦ φίλου ἀνδρὸς, καὶ τέλος ἐπιθεῖναι. προσηύξατο δὲ καὶ Ὀλύμπια νικῆσαι, καὶ τρίτον κρατῆρα κεράσαι. ἐφετμαὶ δὲ οὐ κυρίως αἱ εὐχαὶ, ἀλλ' αἱ ἐντολαί. εὐχὴ δὲ, ἡ περὶ (l. παρὰ) τῶν ὑπερεχόντων αἴτησις.

27. Υ̓́μμε τ' ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαι] ὑμᾶς δὲ, ὦ τίμιοι κατὰ τὰ ἅρματα Αἰακίδαι, νόμιμον καὶ σύνηθές εἶναί μοι λέγω σαφέςατον καὶ δῆλον, εἰς μνήμην εἰσερχομένῳ τῆς Αἰγίνης, πρότερον ἐγκωμιάζειν. ἵνα τὸ ὑπερβατὸν οὕτως ἔχῃ· ἐμοὶ δὲ τήνδε τὴν νῆσον ἐπιπορευομένῳ, προτέρους ὑμᾶς, ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαι, νόμιμόν ἐςι ῥαίνειν τοῖς ὕμνοις καὶ ἐγκωμιάζειν.

31. Μυρίαι δ' ἔργων καλῶν] τῶν γὰρ ἀγαθῶν ἔργων φησὶ πολλαὶ μεγάλαι αἱ τῶν ἐγκωμίων ὁδοί. ὥςε καὶ πέρα Νείλου διαβαίνειν, καὶ εἰς Ὑπερβορέους, ἀκμητὶ καὶ ἀνεμποδίςως τὸ ἐγκώμιον. Ἄλλως. ὁδοὶ πολλαί εἰσιν ἑκατόμπεδοι, τουτέςι μεγάλαι, καὶ κατὰ τὸ ἑξῆς φέρουσαι τῶν ὑμετέρων πράξεων εἰς τοὺς ὕμνους. ἐπὶ τὰ πέρατα ὑμῶν ἥκει ἡ εὔκλεια, μέχρι Νείλου καὶ Ὑπερβορέων. τὰ δὲ ἑκατέρωθεν παρείληφε πέρατα, τὴν σύμπασαν οἰκουμένην θέλων εἰπεῖν. τέτμηνται δὲ, κατώρθωνται, πρόκεινται.

34. Οὐδ' ἐςιν οὕτω βάρβαρος,] οὐδαμῶς δέ ἐςιν οὕτω βάρβαρος, οὐδὲ τὴν γλῶσσαν ἀλλόκοτος πόλις, ἥτις τοῦ Πηλέως οὐ κατακούει τὴν δόξαν.

38. Οὐδ' ἥτις Αἴαντος Τελαμωνιάδα] οὐδ' ἥτις πόλις τοῦ Τελαμῶνος τοῦ Αἰακοῦ παιδὸς, καὶ τοῦ πατρός. εἶτα ἀπὸ κοινοῦ, οὐ κατακούει τὴν δόξαν. ὅν τινα Τελαμῶνα, εἰς ἰσχυρότατον πόλεμον συνεπήγαγε σὺν τοῖς Ἀργείοις αὐτοῦ ὑπηρέταις ὁ Ἡρακλῆς, πρόθυμον ὄντα σύμμαχον, καὶ μεγάλην βλάβην τοῖς κατὰ Τροίαν οἰκοῦσιν ἥρωσι, τῶν τοῦ Λαομέδοντος ἁμαρτιῶν χάριν. ὁ

γὰρ Ἡρακλῆς μετὰ Τελαμῶνος δοκεῖ κατειργάσθαι τὰ πολλά.

45. Εἷλε δὲ Περγαμίαν] καὶ ἐπόρθησε τὴν Πέργαμον, φησιν. οὕτω γὰρ τὴν τῶν πόλεων ἀκρόπολιν λεγομένην εἶπεν, ὡς καὶ Ὅμηρος μνημονεύει καί μιν (l. ὀνομάζει εὖ) ναιομένην (l. πόλιν) ὁ δὲ νοῦς· σὺν δὲ τῷ Τελαμῶνι, καὶ τὰ τῶν Κώων ἔθνη καταγωνισάμενος ἀνεῖλε.

47. Καὶ τὸν βουβόταν οὔρει ἴσον Φλέγραισιν εὑρὼν Ἀλκυονῆ] Φλέγρα, τῆς Θράκης χωρίον. διέτριβε δὲ ὁ Ἀλκυονεὺς κατὰ τὸν Θρακικὸν Ἰσθμόν. βουβόταν δὲ τὸν βουκόλον φησὶ παρ' οὗ τὰς Ἡλίου βοῦς ἀπήλασε.

τοξεύσας ὁ Ἡρακλῆς. (v. Apollod. i. 6. 1) ὁ δὲ νοῦς· ἐν δὲ τῇ Φλεγραίᾳ ὁ Ἡρακλῆς ἰδὼν τὸν Ἀλκυονέα μέγαν, καὶ ἐκτρόπελον καὶ τερατώδη τὸ σῶμα, οὐκ ἐφείσατο τοῦ ἑαυτοῦ τόξου. καὶ (l. καλέσας) τὸν Αἰακοῦ παῖδα τὸν Τελαμῶνα εἰς τοῦτον τὸν πλοῦν, καὶ ταύτην τὴν συμμαχίαν (forte ἐπὶ Τροίαν) ἔτυχεν ἀνευρεῖν εὐωχούμενον τὸν Τελαμῶνα. Ἄλλως. ταῦτα ὑπήρτισαι, τὸ κατάλληλον οὐκ ἔχοντα. ἃ δὴ ὁ Ἀρίσταρχος σημειοῦται. καὶ εἰσὶν οἳ κεχιάσθαι φασίν. ὅτι ἰδίως ἐπιβέβληκεν ὡς ἐν διαστολῇ τοῦ, οὐκ ἐφείσατο.

51. Ἀλλ' Αἰακίδαν καλέων] ἀνατρέχων ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τῆς ἱστορίας. οὐκ ἔστι δὲ ἴδιον, ἐὰν ὁ ἀλλὰ, ἀντὶ τοῦ δὴ, τάσσηται, Αἰακίδαν δὲ καλῶν. νῦν ἄρχεται τῶν ἐπὶ μέρους ἀκριβῶς τὸ ὅλον προεκθείς.

53. Τὸν μὲν, ἐν ῥινῷ λέοντος στάντα] τοῦτο ἰδίως. οὐ γὰρ ὁ Τελαμὼν ἐκέλευσε τῷ Ἡρακλεῖ ἐμβῆναι τῷ δέρματι καὶ εὔξασθαι, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς τοῦτο κατ' ἰδίαν ἔπραξε προαίρεσιν. εἴληπται δὲ ἐκ τῶν μεγάλων ἠοιῶν* ἡ ἱστορία. ἐκεῖ γὰρ εὑρίσκεται ἐπιξενούμενος ὁ Ἡρακλῆς τῷ Τελαμῶνι, καὶ ἐμβαίνων τῇ δορᾷ καὶ εὐχόμενος. καὶ οὕτως ὁ διόπομπος αἰετὸς, ἀφ' οὗ τὴν προσωνυμίαν ἔλαβεν Αἴας. ἔνιοι δὲ, οὕτως ἀκούουσι. τοῦτον μὲν ῥινῷ λέοντος ἰδὼν ὁ Τελαμὼν, τὸν Ἡρακλέα ἄφνω ἐφεστῶτα ἐν τῇ δορᾷ, παρεκελεύσατο αὐτῷ, ὡς ἧκεν ἐκ τῆς ὁδοῦ, σπένδειν. τουτέστι, μὴ ἀποθέμενον τὸ δέρμα, ἀλλ' ὡς εἶχεν, ἄρξασθαι τῶν σπονδῶν. ὡς ὅμοιον εἶναι τῷ· (Iliad. σ'. 392) "Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε. Θέτις δήτι (νύ "τι) σεῖο χατίζει." ὁ δὲ νοῦς· τοῦτον μὲν οὖν τὸν Ἡρακλέα σὺν τῇ τοῦ λέοντος δορᾷ στάντα, ἐκέλευσεν ὁ Τελαμὼν, σπονδῶν ἀπάρξασθαι, καὶ θῦσαι τοῖς θεοῖς.

58. Οἰνοδόχον φιάλαν χρυσῷ πεφρικυῖαν] Ἀρίσταρχος ἐκ μεταφορῆς τῶν κάπρων φησὶν εἰρῆσθαι. "φρίξας εὖ λοφιὴν" (Od. τ'. 446.) ὡς τῆς φιάλης. καὶ τετραχυμένης τῇ ποικιλίᾳ τοῦ χρυσίου, καθαπερεὶ πεφρικότος αὐτοῦ. ἐν ᾗ ὅμοιον τῷ· "ἔφριξε δὲ μάχη φθισίμβροτος "ἐγχείῃσι" (Il. ν'. 339.) διὰ γὰρ αὐτῶν τῶν δοράτων φρίξαι, φησὶ, τὴν μάχην, ἔνιοι δὲ τὴν λαμπρὰν ἤκουσαν. ὁ δὲ νοῦς· παρέδωκε δὲ αὐτῷ ὁ ἀγαθὸς Τελαμὼν οἴνου δεκτικὴν φιάλην. ὁ δὲ, ἀνατείνας οὐρανῷ τὰς ἀκαταμαχήτους αὐτοῦ χεῖρας, τοιοῦτον ἐφώνησε λόγον· ὦ πάτερ Ζεῦ, εἴποτε τῶν ἐμῶν εὐχῶν ἑκὼν καὶ μετὰ προθυμίας κατήκουσας, ἐπὶ τοῦ παρόντος θείαις εὐχαῖς καθικετεύω, ἀνδρειότατον Τελαμῶνι ἐκ τῆς γαμετῆς Ἐριβοίας γενέσθαι παῖδα. ἦν γὰρ ὁ Τελαμὼν παιδοποιΐας ἐπιθυμῶν.

65. Μοιρίδιον τελέσαι] τὸ τελέσαι, κατὰ κοινοῦ τελέσαι τῷ, παῖδα, καὶ λίσσομαί σε, τὸν ἐμὸν φίλον Τελαμῶνα εὐτυχῆ τελέσαι. τὸ δὲ περιπλανᾶται, ἀντὶ τοῦ παρακινεῖται, ἢ περιλαμβάνει. διὸ καὶ εὐσυμβόλως ἐν ἀρχαῖς τὸν Ἡρακλέα ἐπιστῆναι τῇ λεοντείᾳ δορᾷ ἐκέλευσε, τὸ δὲ, θυμὸς δ' ἑπέσθω, ἤτοι, ἀνδρεία δὲ αὐτῷ καὶ ῥώμη ἑπέσθω, ἴσως τῷ τοῦ λέοντος θυμῷ· ἢ οὕτως, ἑπέσθω δὲ τῷ Αἴαντι καὶ ἡ ψυχὴ ἀνδρεία, καὶ μὴ ὑπείκουσα, καθάπερ καὶ τὸ σῶμα.

72. Ταῦτ' ἄρα οἱ φαμένῳ] ταῦτα εἰπόντι, φησὶ, τῷ Ἡρακλεῖ ἀπέστειλεν ὁ Ζεὺς τῶν ὀρνίθων τὸν μέγαν καὶ ἔξοχον αἰετόν. ἡδεῖα δὲ αὐτὸν διεκίνησεν ἡδονή. καὶ εἶπε τοιαῦτα ὥσπερ τις ἀκριβέστατος μάντις. ἢ οὕτω· χαρὰ ἐκέντρισεν, τουτέστιν ἐχάρη καὶ ἡ ψυχή.

76. Ἔσσεταί τοι παῖς] γενήσεταί σοι παῖς, ὦ Τελαμών. καὶ δὴ αὐτὸν τὸ θεῖον παρακελεύεται, τοῦδε φανέντος ὄρνιθος ἐπώνυμον Αἴαντα, ἔξωθεν τό· καλεῖσθαι τὸ ὄνομα, γενναῖον ὄντα πᾶσι τοῖς ἥρωσι (?) τοῦ πολέμου, καὶ ἔξαρχον τῶν ἄλλων ὄχλων. ἵνα τὸ, ἐσόμενον, ἔξωθεν ἀκούωμεν. δῆλον οὖν, ὅτι, παρὰ τὴν πτῆσιν καὶ τὴν τοῦ αἰετοῦ ἐπιφάνειαν, Αἴαντα τὸν παῖδα κέκληκεν ὁ Τελαμών.

82. Ἐμοὶ δὲ μακρὸν] ἐμοὶ δὲ μέγα καὶ ἀπερίγραπτον λόγῳ, τὸ διηγήσασθαι πάσας τὰς τῶν Αἰακιδῶν ἀρετάς. ἦλθον δὲ, ὦ Μοῦσα, συντόμως κατὰ τὸν Ἀργείων τρόπον τῷ Φυλακίδᾳ καὶ τῷ Πυθίᾳ, καὶ τῷ Εὐθυμένει, τῶν ἐγκωμίων δοτὴρ καὶ ταμίας.

87. Εἰρήσεταί που κ' ἐν βραχίστοις] τουτέστιν, ἐπὶ βραχὺ εἰρήσθω. μακρολόγοι μὲν οὖν οἱ Ἴωνες. σύντομοι δὲ οὐ μόνον Λάκωνες, ἀλλὰ καὶ Ἀργεῖοι. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ· "Πάντ' οἶσθα, πάντ' "ἔλεξα τἀντεταλμένα. μῦθος γὰρ Ἀργο"λιστὶ συντέμνειν βραχύς." ὁ δὲ νοῦς· ῥηθή-

* Rom. ἠυιῶν. Brub. ἠυϊῶν, et in margine ἠοιῶν.

σεται δὲ ἐν βραχέσι λόγοις τὸ ἐγκώμιον. ἐδέξαντο νίκας ἀγωνιζόμενοι παγκρατίῳ.

89. Τρεῖς ἀπ' Ἰσθμοῦ] τρεῖς μὲν ἐν Ἰσθμῷ. τὰς δὲ αὐτῶν, ἐκ τῆς ἐπιδέξου Κιμέας, οἵτε ἀγλαοὶ παῖδες τοῦ Λάμπωνος καὶ οἱ τούτων μήτρωες ἐδέξαντο νίκας, ἀπὸ κοινοῦ. μήτρωες δὲ, ἀντὶ τοῦ μήτρως δὲ

μητρός. τῶν υἱῶν.

τὸ δὲ οἵαν, θαυμαστικῶς, ἀντὶ τοῦ ὁποίαν εἴρηκεν. ὁποίαν δὲ καὶ ἡλίκην ὕμνων μερίδα ἀνήγαγον εἰς φῶς, ἐπὶ ταῖς ἑαυτῶν ἀνδρείαις. ἢ οὕτως· ἀνήγαγον δὲ, φησιν, εἰς φῶς τὴν μοῖραν τῶν ὕμνων. λέγει δὲ τὴν τῶν αὐτοῦ μοῖραν ὕμνων, ἣν, νικήσαντες, ἀνήγαγον εἰς φῶς. οἷον, οἱ ὕμνοι, οἱ εἰς τὸν Φυλακίδαν, ἐπιφανεῖς ἐγίνοντο, ὅτι ἐνίκησε. Ψαλυχίδαι δὲ, φυλὴ ἐν Αἰγίνῃ, ἀφ' ἧς ὁ νικηφόρος. τὴν δὲ τῶν Ψαλυχιαδῶν φατρίαν τῇ τῶν χαρίτων καλλίστῃ δρόσῳ καταβρέχουσι. φησὶ δὲ τοῖς ὕμνοις. Ἄλλως. συλληπτικῶς εἶπε τὸ χωρὶς ἑκατέρῳ συμβεβηκός. ὁ μὲν γὰρ Φυλακίδας Ἴσθμια δὶς νικᾷ καὶ Νέμεα ἅπαξ. ὁ δὲ Πυθέας Νέμεα. ἐν δὴ μήτρωα καλεῖ τούτου, ὡς κατὰ μητέρα προσήκοντα. οὐ γὰρ πιθανὸν μητράδελφον ἀκούειν.

95. Τόν τε Θεμιστίου ὀρθώσαντες οἶκον] καὶ τὸν τοῦ Θεμιστίου δὲ οἶκον ταῖς ἑαυτῶν εὐδοξίαις ἀνορθώσαντες, ταύτην τὴν πόλιν οἰκοῦσι τὴν θεοφιλῆ. ἦν δὲ ὁ Θεμίστιος πρόγονος αὐτοῦ. οὗ καὶ ἐν ταῖς Νεμεονίκαις μνημονεύει. "εἰ δὲ Θεμίστιον ἵκεις ὥστ' "ἀείδειν." Nem. v. 91.

97. Λάμπων δὲ μελέταν ἔργοις ὀπάζων, Ἡσιόδου] "Μελέτη τοι ἔργον ὀφέλλει." ὁ δὲ Λάμπων φησὶ, δεικνικῶς τοῖς ἔργοις τὴν μελέτην διδοὺς, τὸν τοῦ Ἡσιόδου τιμᾷ καὶ ἀποδέχεται λόγον, καὶ τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ λέγων τὸν στίχον, παραινεῖ ἆθλον καὶ εὐδοξίαν τεύχεσθαι, κοινὴν εὐδοξίαν τῇ αὐτοῦ πατρίδι συνάπτων.

102. Καὶ ξείνων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται] τιμᾶται δὲ καὶ ἐπὶ ταῖς τῶν ξένων εὐεργεσίαις. τυγχάνει γὰρ ὢν φιλόξενος. τὰ προσήκοντα μὲν τῇ γνώμῃ τῇ ἑαυτοῦ μετερχόμενος, τὰ προσήκοντα δὲ καὶ κατέχων εἰς ἑαυτὸν καὶ λογιζόμενος. ἢ οὕτω· διὰ τὸ φιλόξενος εἶναι, καὶ ὑπὸ ξένων καὶ ὑπὸ πολιτῶν τιμᾶται. καὶ διανοούμενος τὰ μέτρια, καὶ ἐνεργῶν καὶ πράττων.

105. Γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν] τουτέστιν, οὐδὲν ἄκαιρον φλυαρεῖ, ἀλλ' ἃ πρέπεται. παρὰ γὰρ γλῶτταν προτρέχεται (τὰ) τῆς διανοίας. ἢ οὕτως· ἡ δὲ γλῶσσα αὐτοῦ καὶ ὁ λόγος, οὐκ ἔστιν ἔξωθεν τῶν δεουσῶν φρενῶν. ἀντὶ τοῦ, οὐ προπετῶς φθέγγεται.

106. Φαίης κέ νιν] εἴποι δ' ἄν τις αὐτὸν τὸν Λάμπωνα εἶναι τοιοῦτον ἄνδρα ἐν τοῖς ἀθληταῖς, οἵαν ἐν πέτραις ἑτερογενέσι Ναξίαν ἀκόνην, δυνατὴν μάλιστα παραθῆξαι. νομίζονται γὰρ διαφορώταται τῶν ἄλλων ἀκονῶν αἱ κατὰ τὴν ἐν Κρήτῃ Νάξον. τοσοῦτον οὖν φησι τῶν ἄλλων ἀλειπτῶν διαφέρειν ἐν τοῖς ἀθληταῖς, ὅσον ἐν ἄλλαις ἀκόναις αἱ Νάξιαι διαφέρουσιν. ὁ δὲ νοῦς· εἴποις δ' ἂν αὐτὸν τὸν Λάμπωνα ἐν τοῖς ἄλλοις ἀθληταῖς οὕτως ἰσχυρὸν εἶναι, ὥσπερ ἐν τοῖς ἄλλοις λίθοις ἡ Ναξία. ποιεῖ δὲ πρὸς ἀκόνην ὁ Νάξιος λίθος.

108. Πίσω σφε Δίρκας] ἀλληγορεῖ νῦν· ποτιῶ, φησιν, αὐτοὺς τὸ ἀπὸ τῆς Δίρκης ὕδωρ, ὃ αἱ Μοῦσαι ἀνατεῖλαι ἐποίησαν. τουτέστι, τῷ ἐμῷ ῥεύματι, ἤτοι τῷ ποιήματι ποτιῶ αὐτούς. Θηβαῖος γάρ. ἡ δὲ Δίρκη ἐν Θήβαις. διὸ ἐξ αὐτῆς ἀναβεβλῆσθαί φησι τὸν ὕμνον. πίσαι δὲ, τὸ ποτίσαι. καὶ τὰς ποτίστρας δὲ, πίσας ἔλεγον.

Carmen VII.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἑβδόμου τῶν Ἰσθμίων εἴδους.

Της ἑβδόμης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ή. Τὸ α' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ β' Ἰωνικὸν τετράμετρον, ἰαμβικῷ καταπληιόμενον, βραχυκατάλη-

κτον. Τὸ γ' ἐκ πενθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ καὶ διμέτρου τροχαϊκοῦ καταληκτικόν. Τὸ δ' Ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ε' δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. ἡ τελευταία βραχεῖα. Τὸ ϛ' Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ζ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ η' ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων καὶ αὐτὴ ὀκτώ. Τὸ α' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ β' παλιαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ γ' Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ε' δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ϛ' Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ζ' δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ η' ἐπιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

---

1. Τίνι τῶν πάρος ὦ μάκαιρα Θήβα] ὁ λόγος πευστικὸς ἐπὶ τὴν Θήβην. ᾧ καὶ ἀποχρώμενος, λεληθότως αὐτῆς ἐγκώμια καταριθμεῖται. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· τίνι τῶν φθασάντων ἐπιχωρίων ἀγαθῶν, ὦ μακαριωτάτη Θήβη, μάλιστα τὴν σὴν ψυχὴν εὔφρανας.

3. Ἦ ῥα χαλκοκρότου πάρεδρον] παρὰ τὰ ἐπικτυποῦντα ἐν ταῖς τελεταῖς τῆς Δήμητρος κύμβαλα. μετὰ γὰρ κυμβάλων καὶ τυμπάνων περιϊοῦσα ἡ θεὸς, καὶ τούτοις ἠχοῦσα, ἐζήτει πρὸς τὸ πάντας ἀκούειν καὶ πυνθάνεσθαι ὅ τι ζητεῖ. πάρεδρον δὲ Δήμητρος εἶπε τὸν Διόνυσον, κατὰ μὲν τὸν μυστικὸν λόγον, ὅτι παρεδρεύει ἑαυτῇ ὁ ἐκ Περσεφόνης γεγονὼς ζαγρεὺς Διόνυσος· ὁ κατά τινας, Ἴακχος. κατὰ δὲ τὸν φυσικὸν λόγον, ἐπειδὴ τῇ ξηρᾷ τροφῇ, ἣ ἀνάκειται τῇ Δήμητρι, παρέπεται ἡ τοῦ οἴνου χρῆσις· ἢ ὅτι ἡ σταφυλὴ ἐδωδίμη ἐστὶ, καὶ εἰς πόσιν ἐπιτηδεία. ὁ δὲ νοῦς· ἆρ' ἡνίκα ἀνέτειλας καὶ ἐγέννησας τὸν εὔτριχα Διόνυσον τὸν πάρεδρον τῆς χαλκοκρότου Δήμητρος.

5. Ἢ χρυσῷ μεσονύκτιον] ἢ ὅτε τὸ μεσονύκτιον χρυσῷ καταστάζοντα ἐδέξω τὸν τῶν θεῶν ἔξαρχον Δία. Ἄλλως. ἰδίως λέγει τὸν Δία ὗσαι χρυσὸν, ἡνίκα ἐμίγη τῇ Ἀλκμήνῃ. ἢ τὰ ἐπὶ Δανάης μυθευόμενα ἐπὶ Ἀλκμήνην μετήγαγεν.

9. Ὁ πότ' Ἀμφιτρύωνος ἐν θυρέτροις] ἡνίκα τοῦ Ἀμφιτρύωνος κατὰ τὰ πρόθυρα σταθεὶς τὴν γαμετὴν μετῆλθε ταῖς θείαις γοναῖς. κατὰ πάντων δὲ ἀπὸ κοινοῦ τὸ εὔφρανας ἀκουστέον.

11. Ἢ ὅτ' ἀμφὶ Τειρεσία] ἢ ὅτε ταῖς τοῦ Τειρεσίου πυκναῖς καὶ συνεταῖς μαντείαις. ἱππόμητιν δὲ τὸν Ἰόλαόν φησι, παρόσον ἡνιόχησεν Ἡρακλεῖ. ἀπὸ κοινοῦ δὲ πρὸς πάντα τὸ, θυμὸν τεὸν εὔφρανας.

13. Ἢ Σπαρτῶν ἀκαμαντολογχᾶν] τῶν κατὰ τὰς Θήβας ἀναδοθέντων ἐκ τῶν δρακοντείων ὀδόντων, ὧν καὶ Εὐριπίδης μέμνηται. (Phœn. 802.) ἢ Σπαρτῶν, φησι, τῶν ἄγαν πολεμικῶν. ὁ γὰρ Φερεκύδης, διττά φησιν εἶναι Σπαρτῶν γένη. τὸν γὰρ Ἄρη καὶ τὴν Ἀθηνᾶν τοὺς μὲν ἡμίσεις τῶν ὀδόντων Κάδμῳ δοῦναι, τοὺς δὲ ἡμίσεις Αἰήτῃ. Ἀνδροτίων δέ φησιν φυγόντα ἐκ τῆς Φοινίκης τὸν Κάδμον μετὰ ἱκανῶν σποράδων, κατελθεῖν εἰς Θήβας. ὅθεν διὰ τὸ συμμιγεῖς καὶ σποράδην εἶναι, Σπαρτοὶ ἐκλήθησαν. οἱ δὲ Θηβαῖοι τὰ περὶ αὐτῶν ψευδῶς ἐτερατούργησαν.

14. Ἢ ὅτε καρτερᾶς Ἄδραστον ἐξ ἀλαλᾶς] τῆς μάχης. διὰ τὰς θορυβώδεις φωνάς. ὅτι δὲ ἐκ τῶν ἑπτὰ λόχων ἀπεσώθη ὁ Ἄδραστος, δῆλον. ὁ δὲ νοῦς· ἢ ὅτε ἐκ τῆς ἰσχυροτάτης μάχης ἀπέπεμψας τὸν Ἄδραστον ὀρφανωθέντα, ὦ Θήβη, μυρίων καὶ ἀναρίθμων στρατῶν, εἰς τὸ ἱππικὸν Ἄργος.

18. Ἢ Δωρίδ' ἀποικίαν] οἱ Ἡρακλεῖδαι ἔσχον παρὰ τοῦ θεοῦ χρησμὸν, συλλαβεῖν Αἰγεΐδας, καὶ οὕτω τῆς Πελοποννήσου κρατῆσαι. ἦσαν δὲ οὗτοι, Φλεγραῖοι ἀνέκαθεν. οἱ δὲ, δεξάμενοι, κατὰ τὸ Πυθικὸν χρηστήριον τῆς ἐλπίδος οὐκ ἐκπεσόντες, κρατήσαντες δὲ τῆς Πελοποννήσου, μετῴκισαν εἰς Θήβας τοὺς Αἰγεΐδας. ἔνιοι δέ φασιν, Αἰγινήτας Θηβαίους τὸ ἀνέκαθεν εἶναι. ἔνιοι δὲ Αἰγεΐδας, φυλὴν ἐν Θήβῃ, ἀφ' ἧς σύμμαχοι ἐπὶ τὴν Λακεδαίμονα ἦλθον καὶ ἐκράτησαν. ἔνιοι, ὅτι οὕτως ὀνομάζονταί τινες ἐν Λακεδαίμονι ἀπὸ Αἰγέως τινὸς, Θηβαίου, ὃν συνεργῆσαι τοῖς Ἡρακλείδαις φασὶ πρὸς τὴν κατάκτησιν τῆς Λακωνικῆς. ἔνιοι, Ἀργεΐδαι γράφουσι, διὰ τὸ Ἀργείαν ὀνομάζεσθαι τὴν Ἀριστοδήμου γυναῖκα τοῦ ἀπογόνου τῶν Ἡρακλειδῶν, ἐξ ἧς ἐγένετο Προκλῆς καὶ Εὐρυσθένης οἱ κατασχόντες τὴν Λακωνικήν. ὁ δὲ νοῦς· ἢ ὅτι Δωρίδα τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον ἐπ' ἀσφαλοῦς στῆναι παρεσκεύασας. ἔλαβον γὰρ τὰς Ἀμύκλας οἱ σοὶ ἀπόγονοι Αἰγεΐδαι, τοῖς τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος μαντεύμασιν. Ἄλλως. Αἰγεΐδας νῦν οὐκ ἂν εἴη λέγων τοὺς Ἀθηναίους. περὶ γὰρ Θηβῶν ὁ λόγος. καί εἰσιν Αἰγεῖδαι φατρία Θηβαίων, ἀφ' ἧς ἧκόν τινες εἰς Σπάρτην, Λακεδαιμονίοις βοηθήσοντες, ἐν τῷ πρὸς Ἀμυκλαεῖς πολέμῳ, ἡγεμόνι χρησάμενοι Τιμομάχῳ, ὃς πρῶτος μὲν πάντα τὰ πρὸς πόλεμον διέταξε Λακεδαιμονίοις, μεγάλων δὲ παρ' αὐτοῖς ἠξιώθη τιμῶν· καὶ τοῖς Ὑακινθίοις δὲ ὁ χάλκεος αὐτῷ

θώραξ προτίθεται*· τοῦτον δὲ Θηβαῖοι, ὅπλον ἐκάλουν. ταῦτα ἱστορεῖ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Λακώνων πολιτείᾳ. ἔνιοι δέ φασι τὸν Πίνδαρον νῦν μὴ τοῦ πρὸς Ἀμυκλαεῖς πολέμου μνημονεύειν, μηδὲ τῶν σὺν Τιμομάχῳ Αἰγειδῶν, ἀλλὰ τῶν σὺν τοῖς Ἡρακλείδαις εἰς Πελοπόννησον κατελθόντων, ὧν Ἀριστόμαχος ὁ Κλεάδα, καὶ Κλεάδας† ὁ Ὕλλου, ἡγοῦντο. καὶ γὰρ τότε Θήβηθεν ἥκειν τοῖς Δωριεῦσι τοὺς ἀψαμένους τῆς καθόδου Αἰγείδας μετὰ τῶν Ἀθηναίων. εἶναι δὲ τοὺς Θήβηθεν Αἰγείδας, τὸ ἀνέκαθεν Ἀθηναίους. δυεῖν οὖν ἀποστάσεων ἐκ τῆς τῶν Αἰγειδῶν τῶν Θηβαίων εἰς Σπάρτην γεγονυιῶν, ἔργον ἀποφήνασθαι, ποτέρας ὁ Πίνδαρος νῦν μνημονεύει. μή ποτε δὲ τῆς δευτέρας; Ἀριστοτέλης γάρ φησιν, ὅτι πολεμοῦντες οἱ Λάκωνες Ἀμυκλαιεῦσιν, ὡς ἐπύθοντο παρὰ θεοῦ τοὺς Αἰγείδας συμμάχους λαβεῖν, εἰς Ἀθήνας ἐπορεύοντο. καταλύσαντες δὲ ἐν Θήβαις εὐωχουμένης τῆς τῶν Αἰγειδῶν φατρίας, ἐκλήθησαν. ἀκούσαντες (δὲ) μετὰ δεῖπνον εὐχομένου τοῦ ἱερέως διδόναι τοῖς Αἰγείδαις τοὺς θεοὺς τὰ ἀγαθὰ, καὶ συμβαλόντες τὸν χρησμὸν, ἐντεῦθεν ἔλαβον τὴν συμμαχίαν.

23. Ἀλλὰ παλαιὰ γὰρ εὕδει χάρις] Ἀρίσταρχος τοῦτο λεγόμενόν, φησιν, ὑπόνοιαν δίδωσιν, ὡς, ὅτι ἔγραφεν ὁ Πίνδαρος, ἀχαριστουμένων τὶ τῶν Θηβαίων ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων. ἐὰν δὲ ὑποτεθῇ τὰ ἑξῆς „ ὅ τι μὴ σοφίας ἄωτον," ὡς ἐν τῷ καθόλου λέγων ἔσται, ὅπερ πολλάκις εἴωθε λέγειν· ὅτι πᾶσα χάρις πεπαλαιωμένη καθεύδει καὶ μεμάρανται, καὶ ὅτι τοιούτου πράγματος ἀμνήμονές εἰσιν οἱ ἄνθρωποι, ὅταν μὴ ἀοίδιμον γίνηται καὶ τύχῃ ὕμνου τινός. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· ἀλλὰ πᾶσα χάρις, φησὶ, παλαιῶν ἔργων ἀφυπνώττει καὶ εἰς λήθην ἐμπίπτει. ἀμνήμονες δὲ καὶ οἱ ἄνθρωποι γίνονται τούτου, ὅπερ ἂν μὴ τὸ τῆς σοφίας ἄκρον ἀπάνθισμα ἐπικαταλάβῃ καὶ ἐπαίνοις ἐπιζεύξῃ‡. ἢ οὕτως· ἀμνήμονες δὲ οἱ ἄνθρωποι τούτου, ὅ τι μὴ εἰς τὸ τῆς σοφίας ἄκρον ἀπάνθισμα παραγίνηται ὑποζυγὲν τοῖς ἐνδόξοις τῶν λόγων ἐγκωμίοις.

27. Κώμαζ' ἔπειτ' ἐν ἁδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ] πρὸς τὴν πόλιν ὁ λόγος. εἶτε ἐκείνους μάθῃς, (?) φησὶ, καὶ νῦν κώμαζε. ἵνα μὴ ἡ νίκη τοῦ Στρεψιάδου σιωπηθῇ, κώμαζε καὶ σὺ Κλίαρχε (?) σὺν ἁδυμελεῖ ὕμνῳ. περιττεύει δὲ ἤτοι ἡ ἐν πρόθεσις, ἢ ἡ σύν· μία γὰρ ἀρκεῖ. Ἄλλως. ἐνταῦθα ἀπὸ τῆς πίστεως ἀποδίδωσιν. εὐφρανθεῖσα, ὦ Θήβη, ἐπὶ τοῖς ἀρχαιοτέροις καλοῖς, καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος, χόρευε καὶ ἐπὶ τῷ Στρεψιάδῃ.

30. Ἰδεῖν τε μορφάεις ἄγει] οὐκ ἧττον ἐστι, φησίν, ἡ γνώμη τοῦ κάλλους. οὐχ ὅμοιόν ἐστι τῷ παρ' Ὁμήρῳ· (Odyss. ρ. 454.)

Οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἴδει καὶ φρένες ἦσαν.

ἢ οὕτω· φέρει δὲ καὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἀρετὴν, οὐχ αἰσχύνουσαν τὴν τοῦ κάλλους εὐμορφίαν.

34. Μάτρωϊ θ' ὁμωνύμῳ] τοῦ Στρεψιάδου μήτρως ὁμώνυμος. οὗτος ἀνῃρέθη κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον. ὁ δὲ νοῦς· τῷ δὲ ὁμωνύμῳ αὐτοῦ μήτρωϊ τὴν τῆς νίκης εὐδοξίαν τε καὶ ἡδονὴν παρέσχετο, ᾧ, τῷ μήτρωϊ, ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος τὸν θάνατον παρέσχετο καὶ ἐπέβαλε. τῇ δὲ τιμῇ τοῖς ἀγαθοῖς ἰσοῦται. ἐὰν δὲ κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν τὸ, τιμὰ, ὁ νοῦς τοιοῦτος· πᾶσι γὰρ τοῖς ἀγαθοῖς ἡ τιμὴ ἀντίκειται καὶ πλησιάζει, καὶ μάλιστα τοῖς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῆς πατρίδος προϊεμένοις, ἀντὶ τῆς ψυχῆς τιμὴ κεῖται. ὥστε δῆλον, ὅτι πρὸς τὸν τετελευτηκότα ὁ λόγος.

37. Ἴστω γὰρ σαφὲς, ὅς τις ἐνταῦθα] ὅς τις, φησὶν, ἐν τῇ τοῦ Ἄρεος νεφέλῃ, τουτέστιν, ἐν τῷ πολέμῳ, τὴν τοῦ αἵματος χάλαζαν ἀμύνεται ἐναντίον φέρων ὄλεθρον τοῖς πολεμίοις, ἴστω ὁ τοιοῦτος. μέγιστον παρὰ τῶν ἀστῶν κλέος αὔξων τῷ ἑαυτοῦ γένει. ταῦτα δὲ λέγει ὡς περὶ τὴν Σαλαμῖνα μάχην Λάμπωνος ἀνδραγαθηκότος. Ἄλλως. ἐν τῇ τοῦ πολέμου νεφέλῃ, φησὶ δὲ τῇ βλαβερᾷ τῆς μάχης φθορᾷ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χειμώνων. καὶ διόλου τὰ τῆς ἀλληγορίας σώζεται. τὸ δὲ Διοδότοιο παῖ, πρὸς τὸν ὁμώνυμον τῷ μήτρωϊ Στρεψιάδην Διοδότου παῖδα ποιεῖται. σὺ δὲ, Διοδότου παῖ, ἐν ἐπαίνῳ τιθέμενος Μελέαγρόν τε καὶ Ἕκτορα, καὶ τὰς τούτων ζηλῶν ἀρετὰς, κατὰ πόλεμον ἐτελεύτησας προμαχόμενος τῆς πατρίδος.

50. Ἐσχάταις ἐλπίσιν] ἀντὶ τοῦ, ἔσχατα ἐπελπίζοντες, ὅ ἐστιν ἀπολέσθαι, καὶ μὴ ἐπὶ τούτῳ ὑποστελλόμενοι.

51. Ἔτλαν δὲ πένθος οὐ φατὸν] ὁ τῷ ἀποθανόντι διαφέρων ἐγὼ ὁ χορός φησιν, ἔτλαν οἱ σοὶ οἰκεῖοι. ὁ δὲ νοῦς· ὑπέμεινα σοῦ πεπτωκότος λύπην καὶ συμφορὰν ἀφόρητον. ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος εὐδίαν ἔδωκε Ποσειδῶν ἐξ ἐκείνου τοῦ χειμῶνος. ὁ αἰὼν μετὰ τὴν χειμερινὴν τῶν φθασάντων κατάστασιν εὐδίαν ἄλυπον τὰ παρὰ τῶν θεῶν ὑμᾶς διεδέξατο. (Schol. corr.)

53. Αἰτέομαι χαίταν] ὁ λόγος ἐπαμφοτερίζει. ἤτοι γὰρ τὴν ἐμαυτοῦ κεφαλὴν ἁρμόσας τοῖς στεφάνοις αἰτέομαι τὸν ἐπινίκιον. ἢ οὕτως· τὸν ἐπινίκιον ᾄσω, τὴν τῷ νικηφόρῳ

* an περιτίθεται? † Κλεοδαῖος. ‡ f. — ξηται.

κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις ἁρμόζων. φησὶ δὲ τοῖς μυσικοῖς. Ἄλλως. τοὐναντίον εἶπε. βούλεται γὰρ λέγειν τοὺς στεφάνους τῇ χαίτῃ ἁρμόζων.

55. Ὁ δ' ἀθανάτων μὴ θρασσέτω φθόνος] Ἀρίσταρχος, ἐπὶ τοῦ ἐρεθίζειν ἀκούει. τάττεσθαι δέ, φησι, καὶ ἐπὶ τοῦ ταράττειν. μὴ οὖν, φησιν, ὁ ἐκ θεῶν ταραττέτω φθόνος, εἰ τὸ ἐν τῷ βίῳ τερπνὸν τοῦτο ἀεὶ κατὰ τὴν παροῦσαν ἡμέραν διώκων καὶ θηρεύων, μεθ' ἡσυχίας καταστρέψω τὸν βίον. ἢ οὕτως· ὁ δὲ παρὰ τῶν θεῶν φθόνος μὴ συνθραυέτω, ὅτι ἑκάστης ἡμέρας ἥσυχος καὶ πρᾶος ὢν μετὰ ἡσυχίας καταγηράσκω, καὶ παραγίνομαι εἰς τὸν μεμοιραμένον χρόνον. ἐὰν δὲ κατὰ τὸ φθόνος θῶμεν τὴν τελείαν, ἔσται ὁ νοῦς τοιοῦτος· εἴθε, ὅπερ τερπνὸν ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας μεταδιώκω, καὶ δεξάμενος μεθ' ἡσυχίας ἐπί τε τὸ γῆρας καὶ τὸν μεμοιραμένον χρόνον παραγενοίμην. καὶ ἔσται ὁ λόγος ὡς παρὰ τοῦ νικηφόρου. ἐκεῖνο μέν τοι ὡς παρὰ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου.

59. Θνάσκομεν γὰρ ὁμῶς ἅπαντες] καθάπαξ γὰρ πάντες ἄνθρωποι ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ ὑποπίπτομεν θανάτῳ. τὰ δὲ τοῦ δαίμονος καὶ τῆς τύχης οὐκέτι ἴσα ἐστὶ καὶ ὅμοια τοῖς πᾶσι.

60. Δαίμων δ' ἄϊστος] τουτέστιν, οὐκ ἔστι προφανὴς ὁ δαίμων τοῖς ἀνθρώποις. οὐδὲ οἶδε (f. τις) τὸ ἐκβησόμενον.

Τὰ μακρὰ δ' εἴτις παπταίνει] εἰ δέ τις τὰ (f. μὴ) περὶ ἑαυτὸν σκοπεῖ, καὶ λαβεῖν σπουδάζει, οὗτος βραχὺς καὶ ἀσθενὴς πρὸς τὸ τῆς ἐπιθυμίας παραγενέσθαι τέλος, καὶ ἀπελθεῖν εἰς τὸ τῶν θεῶν ἰσχυρότατον ἵδρασμα. ἢ οὕτως· ἀσθενής ἐστι πᾶς ἄνθρωπος, εἴτις μακρὰ βλέπει ὡς ἐφαψόμενος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς τῶν θεῶν διαίτης. θνητὸς εἶ, φησί. τὸ παρὸν εὖ τίθεσο.

63. Ὅτι πτερόεις ἔρριψε] ὑπόδειγμα τοῦ μὴ δεῖν ἐπαίρεσθαι τὸν ἄνθρωπον μέχρις οὐρανοῦ, Βελλεροφόντην καὶ Πήγασον ἔλαβεν. ὁ δὲ νοῦς· ὁ γὰρ δὴ Πήγασος, ἀπεσείσατο καὶ κατέστρεψε τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην τῶν ἀδυνάτων ἐπιθυμήσαντα, καὶ εἰς τὸ τῶν θεῶν ἄθροισμα παραγενέσθαι βουληθέντα.

67. Τὸ δὲ πὰρ δίκαν γλυκὺ] τὸ ἐξ ἀδικίας ἡδὺ γενόμενον, πικρὸν τέλος λαμβάνει. οἷον· οἱ ἀδίκως κερδαίνοντες ἄχρι τέλους οὐχ ἥδονται.

69. Ἄμμι δ', ὦ χρυσέᾳ κόμᾳ θάλλων] ὦ Ἀπόλλων, παράσχου καὶ ἐν τοῖς σοῖς Πυθικοῖς ἀγῶσιν ἀγωνισαμένοις ἀνθηρὸν ἀναδήσασθαι στέφανον. εὔχεται γοῦν αὐτὸν καὶ Πύθια νικῆσαι.

Carmen VIII.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ὀγδόου τῶν Ἰσθμίων εἴδους.

Τὸ ὄγδοον εἶδος μονοστροφικόν ἐστι, καὶ διαιρεῖται κατὰ κῶλα εἰκοσιδύο, ὧν[a] τὸ α' Φαλαίκειον. Τὸ β' ὅμοιον τῷ· τίς σὰς παρήειρε φρένας. Τὸ γ' ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ δ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. [b] Τὸ ε' ἀπὸ ἐννεασυλλάβου Σαπφικοῦ πλεονάζον τοῦ γλυκωνείου μιᾷ συλλαβῇ. [c] Τὸ ς' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ζ' τροχαϊκὸν ἀπὸ ἰαμβικοῦ καταληκτικόν. Τὸ η' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ θ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατά-

[a] Ed. Brub. ad marg. annotat: Ἡφαιστίων δὲ Πινδαρικὸν ὀνομάζει, συνεστάμενον ἐξ ἀντισπάστου χοριάμβου καὶ ἰαμβικῆς κατάκλειδος. ἐν τῇ τρίτῃ μέν τοι ἀποδόσει ἀντὶ χοριάμβου μόλοσσος κεῖται.

[b] Τὸ ε' ἐννεασύλλαβον Σαπφικόν.

[c] Οὕτω καὶ ὁ Ἡφαιστίων.

ληκτον. [d] Τὸ ι′ τὸ αὐτό. Τὸ ια′ καὶ τὸ ιβ′ ὁμοίως τὸ αὐτό. [e] Τὸ ιγ′ ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ιδ′ ἐννεασύλλαβον Σαπφικὸν πλεονάζον μιᾷ συλλαβῇ τοῦ γλυκωνείου. Τὸ ιε′ Ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάσσονος βραχυκατάληκτον. Τὸ ιϛ′ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ιζ′ ἐπιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ιη′ τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. [f] Τὸ ιθ′ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. [g] ἢ νῦν μακρά. Τὸ κ′ δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ κα′ ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ κβ′ ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον[h].

1. Κλεάνδρῳ τὶς ἀλικίᾳ] τῷ Κλεάνδρῳ τὶς, καὶ τῇ ἡλικίᾳ αὐτοῦ, καταγέτω τῶν πόνων τὸν εὔδοξον κῶμον. τουτέστι, τὴν διὰ τοῦ ἐγκωμίου εὔκλειαν ἐσομένην αὐτῷ. τῶν γὰρ κατὰ τὴν ἄθλησιν πόνων οἷον λύσις ἐστὶ τὸ τοιοῦτον λύτρον καὶ λυτήριον. οὕτω γὰρ τὸν εἰς τὸν νικηφόρον ὕμνον εἶπε. τῶν δὲ γὰρ πόνων καὶ τῆς Ἰσθμιακῆς νίκης, ἔτι τε τῆς Νεμεακῆς, ἔλαβε τὸ κράτος. ὁ δὲ νοῦς· τῷ Κλεάνδρῳ τὶς ἐν τῇ τούτου ἡλικίᾳ λύσιν καὶ ἀμοιβὴν ἐπίδοξον τῶν καμάτων ἐγειρέτω τὸν ὕμνον, παρὰ τὰ πρόθυρα τοῦ Τελεσάρχου στὰς, ὄντα τὸν ὕμνον τῆς τε Ἰσθμιακῆς νίκης, καὶ τῆς ἐν Νεμέᾳ, λύσιν καὶ ἀμοιβήν. ὅτι δὴ τῶν ἄθλων νίκην καὶ ἐπικράτειαν εὗρεν, ἀνδρείως ἀγωνισάμενος.

8. Τῷ καὶ ἐγὼ] τούτῳ οὖν τῷ Κλεάνδρῳ ἐγὼ καί περ λυπούμενος τὴν ψυχὴν τῶν τετελευτηκότων προγόνων εἵνεκεν, ὅμως αἰτοῦμαι τὴν τιμίαν προσκαλέσασθαι [καὶ παρίστασθαι] Μοῦσαν.

12. Ἐκ μεγάλων δὲ πενθέων] ὡς ἔστιν εἰκάσαι, ἐν τῇ περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίᾳ προσήκοντές τινες Κλεάνδρῳ ἐτελεύτησαν· συντέτακται γὰρ ἡ ᾠδὴ, ἐπὶ κατορθώμασι τοῖς ἤδη πολέμῳ· ὥστε παρίστησιν ἐν τούτοις "ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς γε Ταντάλου λίθον, καὶ τὰ ἑξῆς."

14. Μήτ᾽ ἐν ὀρφανίᾳ πέσωμεν] ἐκ δὲ τῶν μεγάλων πενθῶν μὴ καταπέσωμεν ἀδοξίᾳ καὶ ὀρφανίᾳ στεφάνων. μήτε ἐπιπλέον ταῖς λύπαις ἐπέχειεσο, καὶ αὔξανε. ἔνιοι δὲ ἐπὶ δύο προσώπων εἶπον, ἀντὶ τοῦ θεραπεύωμεν. λέγει δὲ, τὰ κακὰ μὴ καλακεύωμεν, μηδὲ θρηνῶμεν ἀεί.

17. Παυσάμενοι δ᾽ ἀπρήκτων κακῶν] τῶν δὲ ἀνωφελήτων λυπῶν καὶ πενθῶν ἀνάπαυσιν ἐσχηκότες, γλυκύ τι παίξωμεν καὶ εἰς τὸν δῆμον ἀγάγωμεν μετὰ τοὺς πόνους. ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν ἐπηρτημένον Ταντάλειον λίθον παρέτρεψέ τις θεῶν τὸν ἀνυπομόνητον καὶ δεινὸν τῇ Ἑλλάδι πόλεμον· φησὶ δὲ τὸν Ξέρξου

ἀλλ᾽ ἰστέον, ὅτι μετὰ τὴν ἧτταν τῶν Περσῶν καὶ τὴν Ξέρξου στρατείαν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐγράφη οὗτος ὁ ἐπινίκιος. Ταντάλου γὰρ λίθον εἴρηκε μεταφορικῶς τὸν ἐπικρεμάμενον καὶ προσδοκώμενον τοῖς Ἕλλησι φόβον τῆς προειρημένης στρατείας, διὰ τὸ μυθολογεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ λίθον ἐπαιωρεῖσθαι, καθάπερ καὶ Εὐριπίδης εἴρηκε· "Κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων "πέτρον, ἀέρι ποτᾶται." (Or. 6.)

24. Ἀλλ᾽ ἐμοὶ δεῖμα μὲν παροιχομένων] ἐμοὶ δὲ τῶν φθασάντων κακῶν τόν τε φόβον καὶ τὴν μέριμναν αἱ νῦν τῆς νίκης εὐφροσύναι ἔλυσαν.

26. Τὸ δὲ πρὸ ποδὸς] τῶν περιόντων καὶ ἐνεστηκότων ἀεί φησιν ὁ Πίνδαρος δεῖν ἀντέχεσθαι, καὶ μὴ ὀρέγεσθαι τῶν μελλόντων ἀκούειν. πᾶν δὲ προσήκει τὸ παρὰ πόδας πρᾶγμα σκοπεῖν, καὶ εὖ διατιθέναι. ἀεὶ δὲ βέλτιόν ἐστι, πᾶν τὸ παρὰ πόδας πρᾶγμα προβλέπειν. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· ὅτι καιροῦ νίκης καὶ εὐφροσύνης παραπεσόντος, τῶν παρὰ πόδας ἐχώμεθα. . . . . .

[d] Ἢ καὶ τροχαϊκὸν ὑπερκατάληκτον μονόμετρον.
[e] Ἐν ταῖς ἀποδόσεσι δὲ καὶ ἀντισπαστικὸν, ἢ τροχαϊκὸν ἐξ ἰάμβου ἡμιόλιον.
[f] Ἢ καὶ παιωνικόν.
[g] Βραχυκατάληκτον.
[h] Ὅμοιον τῷ θ′.

INDEX SCRIPTORUM

IN

SCHOLIIS GRÆCIS

AD PINDARUM

CITATORUM.

SCRIPTORES

IN

SCHOLIIS AD PINDARUM

EXCITATI.

A

Homerus Ilias. Rhaps. β'. 661. S. V. O. vii. 64.
— 665. S.V. O. vii. 16.
— 670. V. O. viii. 17.
— 711. P. iv. 221.
— 768. N. vii. 39.
— 783. P. i. 13.
— 827. P. v. 85.
— γ'. 65. P. iii. 136.
— 126. V. x. 113.
— 179. N. viii. 13.
— 182. V. O. ii. 18.
— 196. P. ii. 31.
— 237. P. v. 6.
— 265. V. O. vii. 115.
— 277. P. xi. 1.
— δ'. 51. N. x. 1.
— 320. V. O. viii. 16.
— 328. N. i. 23.
— 436. P. i. 137.
— 433. P. viii. 103.
— 437. V. O. i. 5.
— 450. P. O. i. 115.
— 545. I. i. 26.
— ε'. 158. V. O. x. 106.
— 253. P. viii. 53.
— 358. V. O. v. 15.
— 387. V. O. ix. 44.
— 429. P. ix. 116.
— 446. V. O. viii. 55.
— 531. N. ix. 85.
— 640. I. v. 44.
— 723. P. ii. 73.
— 774. P. iv. 516.
— 799. P. ii. 30.
— 800. N. x. 147. S. V. O. i. 55.
— ζ'. 132. P. iv. 138.
— 152. P. x. 85.
— ibid. N. vi. 44.
— ibid. N. vii. 53.
— 153. V. O. xiii. 69.
— 155. V. O. xiii. 128.
— 191. V. O. xiii. 82.
— 194. I. i. 83.
— 201. V. O. xiii. 130.
— 205. P. ii. 12.
— ibid. N. i. 1.
— 300. P. iv. 9.
— 584. N. i. 85.
— η'. 171. V. O. viii. 110.
— 211. V. O. ii. 12.
— 218. V. O. ix. 128.
— 579. P. iv. 138.
— θ'. 86. P. vi. 31.
— 189. N. ii. 23.
— 203. N. v. 67.
— 480. N. iv. 32.

Homerus. Il. Rhaps. θ'. 560. S. P. iv. 426.
— ι'. 249. S.V. O. ii. 29.
— 389. V. O. viii. 1.
— κ'. 305. V. O. i. 9.
— 321. P. xi. 50.
— λ'. 11. V. O. ix. 163.
— 20. P. ii. 27.
— ibid. N. viii. 28.
— 244. P. ii. 39.
— 532. P. iii. 48.
— 572. N. vi. 85.
— 845. P. iv. 393.
— μ'. 246. V. O. i. 127.
— ν'. 20. P. iii. 75.
— 218. N. iii. 71.
— 339. I. vi. 53.
— 354. P. viii. 53.
— 257. P. viii. 53.
— 663. V. O. xiii. 78.
— 689. N. ii. 26.
— 730. 32. V. O. ix. 158.
— ibid. N. i. 36.
— ξ'. 19. P. iii. 120.
— 174. P. v. 74.
— 201. V. O. i. 1.
— 255. N. iv. 40.
— ο'. 37. V. O. x. 28.
— 87. V. O. vii. 119.
— 28. N. iv. 40.
— 107. P. iv. 439.
— 305. P. ii. 85.
— 316. N. vi. 85.
— π'. 11. N. iii. 23.
— 33. V. O. viii. 64.
— 34. A. d. p. 256.
— 89. V. O. ix. 115.
— 179. V. O. vi. 148.
— 630. N. i. 39.
— 717. O. ix. 96.
— ρ'. 32. I. i. 56.
— 56. N. xi. 1.
— 550. P. iv. 263.
— σ'. 308. N. iv. 51.
— 392. I. vi. 53.
— 418. V. O. vii. 95.
— 452. N. iv. 101.
— 492. V. O. iv. 3.
— ibid. V. O. vii. 23.
— 496. P. ii. 85.
— 597. A. N. p. 199.
— τ'. 91. P. ii. 52.
— 103. V. O. iii. 51.
— 131. V. O. x. 86.
— 390. N. iii. 55.
— υ'. 131. V. O. vi. 108.
— 146. N. i. 97.
— 237. V. O. x. 122.
— 247. P. iv. 501.

I

Z

